Giới thiệu

Tỉnh dậy từ cơn mê man, Tần Vũ thấy mình bị giam cầm trong một cơ thể hoàn toàn tê liệt, tâm trí mông lung giữa những âm thanh đối thoại quen thuộc đến kỳ lạ.

Đó là những câu thoại kinh điển từ một bộ phim trộm mộ mà anh từng xem, và rồi một ý nghĩ điên rồ lóe lên: anh đã xuyên không.

Không chỉ xuyên không, anh còn đáp xuống ngay trung tâm của thế giới đạo mộ đầy rẫy hiểm nguy và bí ẩn, nơi những Mạc Kim Giáo Úy, những truyền thuyết về lăng mộ ngàn năm không còn là hư cấu.

Tệ hơn nữa, anh nhận ra mình đang nằm gọn trong một cỗ quan tài, sắp sửa bị bộ ba Hồ Bát Nhất, Vương Béo và Anh Tử "khai quật".

Ngay trong khoảnh khắc tuyệt vọng nhất, một giọng nói máy móc vang lên trong đầu Tần Vũ, đánh dấu sự khởi đầu cho một huyền thoại. "Hệ thống Thần Cấp Thám Bí" đã được kích hoạt, ban cho anh một gói quà tân thủ không thể nào hậu hĩnh hơn.

Anh được trao thân phận tối cao trong giới đạo mộ - Phát Khâu Thiên Quan, cùng với tín vật quyền lực là Phát Khâu Thiên Ấn.

Không chỉ vậy, hệ thống còn ban cho anh sức mạnh vạn cân kinh thiên động địa, thanh Cự Khuyết trọng kiếm uy mãnh và một chiếc nhẫn không gian thần bí.

Với những năng lực vượt xa người thường này, Tần Vũ không còn là kẻ phàm tục yếu đuối, mà đã trở thành một sự tồn tại đáng gờm ngay từ những giây phút đầu tiên.

Khi nắp quan tài được Vương Béo hé mở, một màn kịch kinh hoàng nhưng cũng đầy hài hước bắt đầu.

Tần Vũ, với ý thức đã hoàn toàn tỉnh táo, cất giọng từ trong bóng tối, kết hợp với ngọn nến leo lét bỗng nhiên tắt phụt, đã thành công dọa cho bộ ba trộm mộ lừng danh một phen hồn bay phách lạc.

Cuộc đối đầu ban đầu đầy căng thẳng nhanh chóng được hóa giải khi Tần Vũ dùng "hắc thoại" – biệt ngữ của giới đạo mộ – để chứng minh thân phận.

Anh không chỉ là người cùng hội cùng thuyền, mà còn là một bậc thầy thực thụ.

Bằng kiến thức vượt trội từ thế giới cũ, anh dễ dàng tìm ra cơ quan bí mật, mở ra lối vào khu lăng mộ chính của vị tướng quân triều Kim, một nơi mà bộ ba Hồ Bát Nhất đã bỏ qua.

Tại đây, sức mạnh thực sự của Tần Vũ và thân phận Phát Khâu Thiên Quan mới được bộc lộ một cách kinh người.

Anh dễ dàng dùng sức mạnh vạn cân để mở toang cỗ quan quách nặng ngàn cân, giải phóng một đại "bánh ú" – một đại cương thi vô cùng hung hãn.

Trong khi Hồ Bát Nhất và Vương Béo chật vật đối phó, Tần Vũ lại khiến họ phải sững sờ.

Đại cương thi, với sát khí ngút trời, khi đối mặt với Tần Vũ lại trở nên ngoan ngoãn.

Khí tức vương giả từ Phát Khâu Thiên Ấn đã bá đạo trấn áp nó, khiến con quái vật ngàn năm phải quỳ rạp xuống chân anh.

Không chỉ dừng lại ở đó, Tần Vũ còn "thương lượng" với cương thi, buộc nó phải tự tay dâng lên một chiếc hộp báu bí mật chứa đầy những món châu báu vô giá, trong đó có một viên dạ minh châu to như nắm tay.

Cuộc hành trình không dừng lại ở đó.

Tần Vũ tiếp tục dẫn dắt cả nhóm tiến vào pháo đài quân Quan Đông bị ẩn giấu sâu trong lòng núi, nơi họ đối mặt với những hiểm nguy còn tà ác hơn: hai oan hồn tiểu quỷ bị hại chết bằng thủy ngân.

Vương Béo bị quỷ nhập, tình thế ngàn cân treo sợi tóc.

Một lần nữa, Tần Vũ lại ra tay, sử dụng những đạo cụ thần bí mua từ hệ thống như Thiên Nhãn và Ngũ Lôi Diệt Quỷ Phù để tiêu diệt hoàn toàn mối đe dọa siêu nhiên.

Trở về Bắc Kinh, Tần Vũ không chỉ sở hữu một khối tài sản khổng lồ mà còn nhanh chóng tạo dựng được tên tuổi.

Thông qua tay buôn đồ cổ Đại Kim Nha, anh biết được một bảo vật quan trọng – Quỷ Tỷ Ngọc Tỷ – sắp được đấu giá tại khách sạn Tân Nguyệt.

Đồng thời, một cơ hội mới mở ra: một đoàn khảo cổ từ Mỹ do Shirley Dương dẫn đầu đang tìm kiếm người dẫn đường đến thành cổ Tinh Tuyệt huyền thoại.

Với sự hiểu biết sâu sắc về những bí mật mà không ai biết, kể cả lời nguyền của gia tộc Shirley Dương, Tần Vũ đã chứng tỏ giá trị không thể thay thế của mình.

Anh không chỉ tham gia đoàn thám hiểm mà còn trở thành linh hồn của cả đội, người duy nhất có khả năng dẫn dắt họ vượt qua sa mạc tử thần và đối mặt với những hiểm nguy không tưởng đang chờ đợi phía trước.

Cuộc phiêu lưu thực sự chỉ mới bắt đầu, và Tần Vũ, với sức mạnh của hệ thống và kiến thức đi trước thời đại, đã sẵn sàng để viết lại chương huyền thoại của chính mình trong thế giới đạo mộ đầy mê hoặc này.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 1

"Ui!

Đầu đau quá!" Tần Vũ dần tỉnh táo lại, nhưng cơ thể lại không thể cử động dù chỉ một chút.

"Chuyện gì thế này?

Bóng đè à?" Đó là cảm giác đầu tiên của Tần Vũ.

Lúc nhỏ anh cũng từng gặp phải tình huống ý thức tỉnh táo nhưng toàn thân không thể cử động.

Đột nhiên.

Trong không gian tĩnh lặng, tiếng nói chuyện bỗng vang lên.

"Lão Hồ!" "Mau nhìn kìa, bên trong có một cỗ quan tài!" "Bàn Tử, đừng vội mở nắp, tôi thắp nến đã, quy củ của tổ tiên không thể phá được." "Anh Hồ, anh Béo, em cứ thấy ở đây tà ma quá, chúng ta mau về đi!" "Anh Tử đừng sợ, đã đến đây rồi thì xem một chút cũng không sao." ...

Chuyện gì thế này?

Mấy lời thoại này nghe quen quá!

Tần Vũ đột nhiên nhận ra đoạn đối thoại này có phần giống với một bộ phim truyền hình mình từng xem, ngay sau đó một ý nghĩ lóe lên trong đầu.

Lẽ nào, mình xuyên không vào thế giới đạo mộ rồi? 【Đinh!】 【Chúc mừng ký chủ kích hoạt thành công Hệ thống Thám Hiểm Thần Cấp, gói quà tân thủ đã được gửi thành công!】 【Xin hỏi ký chủ có muốn mở gói quà tân thủ không?】 Âm thanh thông báo trong

trẻo vang lên trong đầu đã chứng thực cho suy đoán của Tần Vũ.

Trước đây anh cũng thường xuyên đọc tiểu thuyết mạng, nên dĩ nhiên biết mình đã xuyên không đến một thế giới khác.

"Mở gói quà tân thủ!" Tần Vũ không chút do dự, hy vọng sau khi mở gói quà có thể thoát khỏi tình trạng không thể cử động này. 【Đinh!】【Chúc mừng ký chủ ràng buộc thân phận Phát Khâu Thiên Quan, nhận được bằng chứng thân phận, Phát Khâu Thiên Ấn!】【Chúc mừng ký chủ mở gói quà tân thủ nhận được Cự Khuyết trọng kiếm!】【Chúc mừng ký chủ mở gói quà tân thủ nhận được Sức mạnh ngàn cân!】【Chúc mừng ký chủ mở gói quà tân thủ nhận được Nhẫn không gian!】【Đếm ngược thức tỉnh: 60 giây】"....." Sau một loạt âm thanh thông báo của hệ thống, trong đầu Tần Vũ cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Lúc này anh cũng đã hiểu được tình cảnh của mình, quả thật đã xuyên vào một thế giới song song, thế giới đạo mộ quen thuộc.

Mình đang ở đâu, sao lại tối om thế này!

Cùng với tiếng đếm ngược của hệ thống, cảm giác của Tần Vũ dần hồi phục, nhưng anh cảm thấy có gì đó không ổn.

"Người thắp nến, quỷ thổi đèn, gà gáy đèn tắt không trộm vàng." "Bàn Tử, nếu ngọn nến tắt, dù có lấy được thứ gì cũng phải trả lại cho tôi, biết chưa!" "Lão Hồ yên tâm, tôi hiểu mà!" "Anh Tử, trông chừng ngọn nến nhé, có chuyện gì phải báo cho tôi ngay." "....." Tần Vũ nghe những đoạn đối thoại này, trong lòng chắc chắn mấy người này là Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Anh Tử, nghe giọng điệu thì chắc là họ đang chuẩn bị mở quan tài.

Khoan đã!

Nếu tên Béo chết tiệt kia đang mở quan tài, vậy mình đang ở đâu?!

Lẽ nào cái hệ thống chó má này lại ném mình vào trong quan tài?!

Tần Vũ cảm thấy lạnh sống lưng.

Anh thừa biết cái nết của Vương Bàn Tử, rất có thể vì bảo vật mà gã sẽ lột sạch đồ trên người anh.

"Két....." Chưa đợi Tần Vũ nghĩ nhiều, anh đã nghe thấy rõ ràng tiếng nắp quan tài bị đẩy ra, luồng không khí trong lành ùa vào khiến cả người anh cảm thấy tỉnh táo hơn nhiều.

Chỉ là do hệ thống đang đếm ngược, anh vẫn chưa thể hoàn toàn tỉnh lại.

Mẹ kiếp!

Thật sự đang mở quan tài của mình!

Vương Bàn Tử chó má, Hồ Bát Nhất chó má, đợi ông đây ra ngoài sẽ xử đẹp hai người!

Ngọn nến ở góc đông nam của hầm mộ dường như cảm nhận được sự bất mãn trong lòng Tần Vũ, ngọn lửa chao đảo không ngừng trước một luồng gió lạnh, trông như sắp tắt đến nơi.

Cảnh tượng kỳ quái này vừa hay lọt vào mắt Anh Tử, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô đầy vẻ kinh hoàng, vội vàng la lên: "Anh Hồ!

Mau nhìn kìa, ngọn nến sắp tắt rồi!" Hồ Bát Nhất nghe vậy, lòng có chút chột dạ, dời tầm mắt qua.

Trong hầm mộ không có gió, nhưng ngọn lửa lại không ngừng chao đảo, lúc này đã trở nên vô cùng nhỏ bé.

Hồ Bát Nhất lớn tiếng hét: "Bàn Tử, đừng sờ nữa!

Mau rút tay ra!" Gà gáy đèn tắt không trộm vàng, quy củ do tổ tiên đặt ra, bình thường anh không tin trên đời này có ma quỷ, nhưng lúc

này cũng không thể không sinh lòng kính sợ.

Lúc này Vương Bàn Tử đã mở được một khe hở trên quan tài, tay phải của gã đã thò vào trong và sờ được thứ gì đó.

Bị Hồ Bát Nhất cắt ngang như vậy, gã tỏ ra có chút không vui: "Lão Hồ, lần sau đừng mua loại nến năm hào này nữa, tôi sắp sờ được bảo bối rồi!" "Được được được!" Hồ Bát Nhất quá rõ tính tình của Vương Bàn Tử, vội vàng khuyên nhủ: "Lần sau tôi mua hàng ngoại được chưa, bây giờ cậu rút tay ra khỏi quan tài đi!" "Lão Hồ, sao lúc này ông lại nhát gan thế, đèn đã tắt đâu!" Bàn Tử không vui lắc đầu, tay vẫn tiếp tục sờ soạng: "Mà lạ thật, chết nhiều năm như vậy rồi mà da vẫn còn đàn hồi, đồ tùy táng chắc chắn không ít đâu." Do Bàn Tử chỉ mở một khe hở, gã chỉ thấy được đôi giày đen của Tần Vũ.

Nếu mở toang cả nắp quan tài, chắc chắn gã sẽ bị người sống sờ sờ Tần Vũ bên trong dọa cho chết khiếp.

Tần Vũ yên lặng nằm trong quan tài, mặt đen như than.

Thằng Béo chết tiệt!

Dám sờ mó!

Còn mười giây nữa thôi!

Đợi ông đây ra ngoài sẽ không tha cho mày!

"Lão Hồ!" Sờ soạng một hồi lâu, Bàn Tử cuối cùng cũng mò ra được một thứ từ trong quan tài, mặt đầy vẻ vui mừng: "Mau nhìn này, tôi mò được đồ tốt rồi!" "Đồ tốt?!" Hồ Bát Nhất miệng thì bảo Bàn Tử mau quay lại, nhưng nghe thấy mò được đồ tốt, anh cũng không nhịn được mà ghé sát lại xem.

Anh Tử nhìn ngọn nến chập chờn, do dự một lúc rồi cũng vây lại.

Nhìn khối kim loại nhỏ trong tay Vương Bàn Tử, cô tò mò hỏi: "Anh Béo, anh Hồ, đây là cái gì vậy?" Vương Bàn Tử lắc đầu, cũng tỏ vẻ mờ mịt: "Trông giống một cái ấn đồng, cụ thể là ấn gì thì tôi cũng không biết." Hồ Bát Nhất nhận lấy ấn đồng từ tay Vương Bàn Tử, cẩn thận xem xét, sau khi nhìn thấy dòng chữ trên mặt ấn liền lẩm bẩm: "Thiên quan phúc, bách..." "Mấy chữ này không biết từ bao nhiêu năm trước rồi, tôi cũng không nhận ra được." Hồ Bát Nhất vừa dứt lời, một giọng nói đầy ma mị từ trong quan tài chậm rãi vang lên: "Đó là...

Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ." Tĩnh lặng!

Hoàn toàn tĩnh lặng!

Âm thanh đột ngột vang lên trong hầm mộ khiến ba người Hồ Bát Nhất ngơ ngác nhìn nhau, mặt ai nấy đều tràn đầy kinh ngạc.

Anh Tử sợ hãi trốn sau lưng Hồ Bát Nhất, yếu ớt hỏi: "Anh...

Anh Hồ, vừa rồi... có phải có người nói chuyện không?" Hồ Bát Nhất mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Bàn Tử.

"Lão Hồ, đừng nhìn tôi, không phải tôi nói!" Vương Bàn Tử vốn thấy tiền là sáng mắt lúc này cũng đã hoảng, giọng nói có chút run rẩy.

Hồ Bát Nhất nuốt nước bọt.

Anh liếc nhìn ngọn nến ở góc đông bắc của hầm mộ.

Chỉ thấy ngọn nến vốn còn một tia lửa nhỏ, lúc này đã tắt ngấm, chỉ còn lại một làn khói xanh lượn lờ bay lên.

Vãi chưởng!

Chắc chắn là vị trong quan tài kia vừa nói chuyện!

Hồ Bát Nhất nhận ra sự việc không ổn, vô cùng nghiêm túc nói:

“Bàn Tử!

Mau trả đồ lại!” Nói xong, anh kéo Anh Tử lùi về phía sau.

Nếu không, đại tông tử trong quan tài mà bò ra thì bọn họ sẽ không có cả thời gian để phản ứng.

Bàn Tử lúc này đâu dám hó hé nửa lời.

Chỉ thấy gã chắp hai tay lại vái quan tài mấy cái, nói: “Đại lão gia bánh tông, tiểu đệ không hiểu chuyện, đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, đừng chấp nhặt với đám trẻ bọn em nhé!” Nói xong, gã vô cùng tiếc nuối từ từ đặt ấn đồng trở lại vào trong quan tài.

Trong quan tài, Tần Vũ đang tỉnh lại đột ngột mở mắt, lạnh lùng nói: “Ngươi nghĩ làm vậy thì ta sẽ tha cho các ngươi sao?!” Lần này.

Chương 2

Cả ba người có mặt đều nghe rất rõ.

Giọng nói lạnh lẽo và âm u vang vọng không ngớt trong hầm mộ lạnh lẽo, khiến người ta rợn tóc gáy.

Đây là mộ tướng quân thời Kim!

Một con đại tông tử hơn tám trăm năm sắp bật ra khỏi quan tài, không phải là thứ mà ba người họ có thể đối phó được.

Tình hình hiện tại, không thể nào đồ chưa lấy được mà đã phải bỏ mạng ở đây!

Nghĩ vậy, Hồ Bát Nhất vội vàng hét lớn với Vương Bàn Tử: "Bàn Tử, mau chạy!" Giọng nói vừa dứt, anh đã kéo tay Anh Tử lùi về phía cửa hầm mộ.

"Hừ!" Tần Vũ hừ lạnh một tiếng.

Kể từ khi tỉnh lại, anh phát hiện toàn thân mình tràn đầy sức mạnh, cảm giác thoải mái chưa từng có.

Thấy mấy người này định bỏ chạy, dĩ nhiên anh sẽ không đồng ý.

Tập trung toàn bộ sức mạnh vào chân phải, anh đạp mạnh vào nắp quan tài.

"Ầm!" Một tiếng va chạm dữ dội vang lên, tấm nắp quan tài bằng đá xoay bảy trăm hai mươi độ trên không trung, sau đó đập mạnh về phía cửa hầm mộ.

Không lệch một li, vừa vặn chặn ngay lối ra.

"Vãi chưởng!

Thật sự có ma quỷ rắn thần à!" Vương Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

Tấm nắp quan tài này bọn họ phải tốn chín trâu hai hổ, dùng xẻng công binh mới nạy ra được một khe hở.

Không ngờ nắp quan tài nặng cả ngàn cân lại bay ngang ra ngoài, đủ thấy sức mạnh của người bên trong.

Kinh khủng hơn nữa.

Sau khi nắp quan tài bay ra, từ trong bóng tối, một bóng người từ từ ngồi dậy trong quan tài, một đôi mắt sáng ngời mang theo hàn quang lạnh lẽo đang nhìn chằm chằm vào bọn họ.

"A!!!" Vương Bàn Tử lúc này đứng gần quan tài nhất, phát ra một tiếng hét chói tai, "Anh Tử!

Mau đưa móng lừa đen cho Béo Gia đây, nhanh, nhanh!" Tần Vũ nghe vậy, khóe miệng giật giật một cách không tự nhiên.

Thằng Béo chết tiệt.

Mở quan tài của mình, sờ ấn đồng của mình thì thôi đi, giờ còn định cho mình ăn móng lừa đen?!

Thứ đó mà nhét vào miệng...

Tần Vũ không dám nghĩ tiếp, chỉ cảm thấy trong dạ dày cuộn lên một trận, muốn nôn ọe.

Tuy nhiên.

Anh Tử không đưa móng lừa đen trong tay cho Bàn Tử, mà ma xui quỷ khiến lại chiếu đèn pin về phía Tần Vũ.

Dưới ánh đèn.

Khuôn mặt trắng nõn của Tần Vũ, toát lên vẻ lạnh lùng góc cạnh; đôi mày kiếm mắt sao đầy thần thái, tỏa ra một chút kiệt ngạo.

Sao lại có chàng trai đẹp như vậy?

Anh Tử ngây người, mặt hơi ửng hồng, hoàn toàn quên mất lời của Vương Bàn Tử.

Tần Vũ không để ý đến ánh đèn, lặng lẽ đứng dậy, nhìn thẳng vào Vương Bàn Tử đang đứng bên tường.

"Anh Tử!

Làm gì vậy!" Vương Bàn Tử bị ánh mắt của Tần Vũ nhìn đến phát lạnh trong lòng, hoàn toàn không dám nhìn thẳng, hoảng hốt nói: "Tiêu rồi tiêu rồi, Anh Tử bị sao vậy, lão Hồ còn chờ gì nữa, mau nổ súng đi!" Hồ Bát Nhất quả không hổ là người từ quân đội ra.

Lúc này anh đã lấy khẩu súng săn từ tay Anh Tử, nhắm thẳng vào Tần Vũ đang đứng giữa hầm mộ.

Anh Tử thấy Hồ Bát Nhất chuẩn bị nổ súng, vội vàng chắn trước họng súng, nói: "Khoan đã, anh Hồ!

Đừng nổ súng vội!" Hồ Bát Nhất vô cùng khó hiểu trước hành động của Anh Tử, tưởng cô bị trúng tà, vội quát: "Anh Tử!

Em làm gì vậy?!

Muộn chút nữa là anh Béo của em tiêu đời đấy!" Sắc mặt Anh Tử vẫn đỏ bừng, cô chỉ vào giữa hầm mộ, yếu ớt nói: "Kia... hình như là người sống." "Người sống?!" Hồ Bát Nhất nghe vậy, hơi sững người, hạ súng trong tay xuống.

Vương Bàn Tử đứng gần trung tâm hầm mộ nhất nghe thấy là người, lúc này mới lấy hết can đảm từ từ nhìn thẳng vào Tần Vũ.

Nhìn một cái.

Có da có thịt, có thần có sắc, không phải là người sao!

"Mẹ nó chứ, là người sống thật!" Vương Bàn Tử dụi dụi mắt, xác nhận mình không nhìn nhầm, tính tình vốn có lại bộc phát, "Dám trốn

trong quan tài dọa Béo Gia, Béo Gia ta đây không xong với ngươi đâu!" "Bàn Tử, đừng vội!" Hồ Bát Nhất ra hiệu bằng mắt, ngăn Vương Bàn Tử lại, sau đó mở lời với Tần Vũ: "Định bàn tử quải thiên kim, hài tử quải hưởng, câu trảo thích can tử, đổ đấu quán đại đỉnh nguyên lương, nguyệt chiêu tử viễn thải bao bất thượng.

Trên núi chuyển củi, dưới núi nhóm lửa, xin hỏi vị đỉnh trên nguyên lương, phân sơn giáp ở phương nào, giải được mấy đạo khâu môn rồi?" Tần Vũ nhíu mày, quay đầu nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

Mấy câu của đối phương là tiếng lóng trong giới đổ đấu, nhờ đọc nguyên tác nên anh mới biết ý nghĩa.

Hồ Bát Nhất lúc này nói những lời này là để xác nhận thân phận của Tần Vũ.

Tần Vũ cũng không giấu giếm, lạnh lùng đáp: "Cùng trên núi chuyển củi dưới núi nhóm lửa, Tra Cô phân sơn giáp, Diêu Tử giải khâu môn, đã từng lên bảo điện, không nơi tìm long lâu." Vương Bàn Tử nghe mà ngơ ngác, đi đến bên cạnh Hồ Bát Nhất, hỏi: "Lão Hồ, ông không phải cũng trúng tà rồi chứ?

Nói cái gì vậy?" "Cậu mới trúng tà ấy!" Hồ Bát Nhất liếc gã một cái, giải thích: "Vừa rồi là tiếng lóng, vị huynh đệ này là người cùng đường với chúng ta." "Cần phải hỏi à?" "Ở cái nơi này, nằm trong quan tài dọa người, không phải là trộm..." Vương Bàn Tử vừa định nói ra ba chữ "trộm mộ tặc", đã bị Hồ Bát Nhất bịt miệng lại, quát: "Anh Tử còn ở đây, nói bậy bạ gì đấy!" Anh Tử mặt đầy nghi hoặc: "Anh Hồ, anh Béo, hai người nói gì vậy?

Em nghe không hiểu một câu nào cả." "Khụ khụ, không có gì." Hồ Bát Nhất ho khan một tiếng, lấp liếm cho qua chuyện, sau đó nhìn về phía Tần Vũ, nghiêm mặt nói: "Vị tiểu ca này, tôi thay mặt Vương Bàn Tử xin lỗi về những gì cậu ấy đã làm vừa rồi!

Chương 3

Chỉ là, không biết tại sao huynh đệ lại nằm trong quan tài?" "Hừ!" Tần Vũ hừ lạnh một tiếng, giả vờ tức giận.

Chuyện xuyên không, chuyện hệ thống, dĩ nhiên không thể nói cho người khác.

Thế là, Tần Vũ tùy tiện bịa ra một lý do: "Tôi đang khổ luyện Quy Tức Công được một tháng, bị các người làm gián đoạn, một câu xin lỗi là xong sao?" "Xem nhiều tiểu thuyết võ hiệp quá rồi à?

Quy Tức Công!" "Béo Gia ta đây còn chưa tính sổ chuyện ngươi dọa ta, ngươi lại giỏi, kẻ ác tố cáo trước!" Đối mặt với ma quỷ, Vương Bàn Tử có thể sẽ sợ.

Nhưng đối mặt với một người sống sờ sờ, Vương Bàn Tử tự nhận từ bé đến lớn chưa sợ ai, dĩ nhiên sẽ không vì mấy lời của Tần Vũ mà chịu thua.

Huống hồ, bên cạnh còn có súng!

"Kiêu ngạo vậy sao?" Khóe miệng Tần Vũ hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười đầy ý vị, "Nếu đã như vậy, để tôi xem anh có bản lĩnh để kiêu ngạo không!" Nói xong.

Anh bước ra khỏi quan tài, nhìn về phía bức tượng đá trước quan tài.

Trong ấn tượng của anh, cơ quan mở quách ở chủ mộ thất hình như là ở đây.

Quả nhiên.

Khi anh đi đến đó, chân hơi dùng sức một chút, viên gạch trên mặt đất liền lún xuống một khoảng lớn.

“Cạch cạch, cạch cạch.” “Ầm!” Tiếng cơ quan vận hành vang lên không bao lâu, liền nghe thấy một tiếng nổ dữ dội, chiếc quan tài Tần Vũ vừa nằm trực tiếp nổ tung.

Sau đó ở bệ đá giữa hầm mộ, một cỗ quách điêu khắc đầy hoa văn từ từ nhô lên. 【Đinh!】 【Chúc mừng ký chủ đã mở thành công nhiệm vụ thám hiểm lăng mộ Tướng quân Ngưu Tâm Sơn, mời ký chủ chọn độ khó thử thách.】 【Gợi ý thân thiện: Độ khó được chia thành: Phổ thông, Tinh anh, Địa ngục, độ khó càng cao phần thưởng càng phong phú nha ~】 Trong đầu, âm thanh thông báo trong trẻo của hệ thống vang lên.

“Độ khó Địa ngục!” 【Lựa chọn thành công, tiến độ hiện tại 20%, sau khi tiến độ đạt 100% ký chủ sẽ nhận được phần thưởng hậu hĩnh.】 Tần Vũ không chút do dự đưa ra lựa chọn.

Theo anh thấy, dù sao cũng đã chết một lần xuyên không rồi, còn quan tâm chút độ khó đó làm gì?

“Chuyện gì vậy?” “Sao ở đây lại có một cỗ quách?” Hồ Bát Nhất cảm thấy vô cùng kinh ngạc và khó hiểu trước sự thay đổi đột ngột này.

“Lão Hồ!” Vương Bàn Tử thì nhìn cỗ quách mới xuất hiện mà nuốt nước bọt, tham lam nói: “Đồ đáng tiền trong hầm mộ này chắc đều ở trong đó cả, chúng ta có nên mở nắp lần nữa không?!” Anh Tử thì kéo tay áo Vương Bàn Tử, cô không muốn trải qua nỗi sợ hãi như vừa rồi nữa, cầu xin: “Anh Béo, quên chuyện vừa rồi đi, chúng ta mau về đi!” Hồ Bát Nhất nhìn cỗ quách vừa trồi lên, trong lòng cũng ngứa ngáy, nói: “Cơ quan tinh vi như vậy mà cũng bị huynh đệ phát hiện, hay là chúng ta cùng mở ra xem thử?” “Dĩ nhiên!” Tần Vũ cười gật đầu, chỉ là nụ cười trông rất đáng suy ngẫm, “Đã vất vả một chuyến như vậy, tất nhiên phải mở ra một con đại tông tử thật sự, cho các

người mở mang tầm mắt chứ.” Nói xong.

Anh đi đến trước quách, tay phải chụm lại thành chưởng, dùng sức đập vào nắp quách.

“Ầm!” Dưới Sức mạnh ngàn cân, nắp quan tài đột ngột bay ra, đập vào tường hầm mộ, phát ra một tiếng động chói tai.

Sau khi nắp quách bị Tần Vũ hất bay.

Một luồng khí đen từ trong quan tài lan ra, theo sau đó là mùi hôi thối đến buồn nôn.

Dù là Tần Vũ, cũng không nhịn được mùi này, phải lùi lại mấy bước.

“Ọe!” Vương Bàn Tử nôn khan một tiếng, đưa tay quạt luồng khí đen đang lan tỏa, “Thối quá!

Bên trong chứa thứ gì vậy!” Giọng nói vừa dứt.

Dưới sự tò mò thúc đẩy, Vương Bàn Tử tay cầm súng săn từ từ tiến lại gần quan tài.

Hồ Bát Nhất kinh ngạc nhìn Tần Vũ một lúc, thầm nghĩ người này là gì vậy, một chưởng đã đánh bay nắp quan tài nặng như vậy, thật quá kinh khủng!

Khoan đã, nụ cười của gã này sao lại quỷ dị như vậy.

Cùng lúc đó, nhìn thấy nụ cười trên mặt Tần Vũ, anh cảm thấy có gì đó không ổn.

Hồ Bát Nhất dặn dò Anh Tử đang trốn sau lưng: “Anh Tử, em ở cửa đợi anh, anh và Bàn Tử qua xem thử.” Nói xong, anh cầm xẻng công binh, cẩn thận đi theo.

Hừ.

Trò vui sắp bắt đầu rồi.

Tần Vũ biết rằng một lát nữa thôi, đợi con đại tông tử trong quan tài hít đủ nhân khí, nó sẽ nhảy ra ngoài.

Tần Vũ quả quyết quay người, đang chuẩn bị đi đến bên cạnh Anh Tử, cùng cô tán gẫu chuyện đời và xem kịch, thì một cảm giác nguy hiểm không tên ập đến.

Anh Tử đang ở cửa cũng thấy tình hình, vội vàng la lớn: "Tiểu ca, cẩn thận sau lưng!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vì bị Tần Vũ che khuất tầm nhìn, nên không phát hiện ra điều bất thường.

Chỉ sau khi nghe tiếng hét của Anh Tử, họ mới nghiêng đầu nhìn qua.

Nhìn một cái.

Cả người đều không ổn.

Không biết từ lúc nào, một thi thể đeo mặt nạ vàng, mặc trang phục dân tộc, đã ngồi dậy từ trong quan tài.

Trên thi thể cũng không ngừng tỏa ra khí đen hôi thối, một đôi răng nanh sắc nhọn áp sát vào môi dưới lộ ra ngoài, dáng vẻ vô cùng đáng sợ.

Khoan đã!

Sao lại ra nhanh như vậy, quả không hổ là nhiệm vụ cấp Địa ngục.

Tần Vũ từ từ quay người, trên mặt không hề có chút sợ hãi.

Chỉ thấy con đại tông tử lúc này đã đứng thẳng người, đôi mắt đỏ như máu dưới lớp mặt nạ vàng đang nhìn chằm chằm vào Tần Vũ.

Ánh mắt đó, giống như nhìn thấy con mồi, tràn đầy hưng phấn.

Tần Vũ nhún vai, chỉ vào Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử sau lưng, thản nhiên nói: "Đừng trừng mắt nhìn tôi như vậy, mục tiêu hôm nay của ngươi không phải là tôi." Con đại tông tử dừng lại một chút, như thể đã hiểu lời Tần Vũ, nhìn về phía Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

"Gào!" Ngay sau đó, nó phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Dường như hôm nay không một ai có mặt ở đây có thể thoát được!

Tần Vũ nhíu mày, lạnh lùng nói: "Sao?

Chương 4

Muốn đánh nhau à?" Nói xong.

Chiếc nhẫn không gian trên tay anh phát ra một gợn sóng nhỏ, một thanh cự kiếm bằng đồng xanh rộng khoảng năm ngón tay đột nhiên xuất hiện trong tay phải, phát ra tiếng kiếm minh ông ông.

Cự Khuyết vừa xuất hiện.

"Vãi chưởng!" "Tiểu ca này điên rồi à, sao dám nói chuyện với con đại tông tử như thế!" Vương Bàn Tử thấy cảnh tượng trước mắt, không khỏi tặc lưỡi, nếu là gã thì tuyệt đối không dám nói những lời này.

Trong lòng không khỏi nảy sinh một tia kính sợ đối với Tần Vũ.

Lúc này.

Con đại tông tử từ trong quan tài nhảy ra, sức mạnh mà nó tạo ra khiến cả gian hầm mộ rung chuyển nhẹ.

Có thể thấy, uy lực của nó mạnh đến mức nào.

"Cộp!

Cộp!" Con đại tông tử bước những bước chân nặng nề, mỗi bước đều phát ra tiếng động trầm đục.

Sắp đến rồi sao?!

Tần Vũ thấy con đại tông tử sắp đến gần, lông mày cũng nhíu ngày càng chặt.

Nếu con đại tông tử này thật sự tìm đến gây phiền phức, vậy anh cũng không ngại cho nó nếm lại mùi vị của cái chết một lần nữa.

Anh Tử tưởng Tần Vũ sợ đến ngây người, cô không muốn thấy

một anh chàng đẹp trai như vậy phải bỏ mạng, vội vàng la lớn: "Tiểu ca, mau tránh ra!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn cảnh này.

Từ hai lần hất bay nắp quan tài trước đó, họ biết thân thủ của Tần Vũ chắc chắn không tầm thường.

Vì vậy khi thấy cảnh này, họ cũng không quá lo lắng, ngược lại còn cảm thấy Tần Vũ có khả năng xử lý con đại tông tử này.

Bây giờ họ chỉ cần nhanh chóng dọn tấm nắp quan tài đang chặn lối ra, sau đó chạy thoát.

"Cộp!" Thấy con đại tông tử sắp bước đến trước mặt Tần Vũ, tim của mấy người có mặt đều thót lên đến cổ họng.

Nhưng chuyện xảy ra ngay sau đó khiến tất cả đều trợn tròn mắt.

Chỉ thấy con đại tông tử kia ngoan ngoãn đi vòng qua Tần Vũ, tiến về phía họ.

"Vãi chưởng!" "Tình hình gì đây?

Con đại tông tử này mù à!" Vương Bàn Tử hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, vẻ mặt còn khó coi hơn cả khóc, gã không có tự tin đối phó với con đại tông tử này!

Hồ Bát Nhất ngây người.

Sau đó giật lấy khẩu súng săn trong tay Vương Bàn Tử, nhắm vào con đại tông tử cách đó mười mét.

"Pằng!" Tiếng súng vang lên, viên đạn găm thẳng vào người con đại tông tử.

Nhưng.

Con đại tông tử chỉ hơi khựng lại một chút, rồi lại như không có chuyện gì tiếp tục tiến về phía họ.

Khẩu súng săn trong tay anh đối phó với một con gấu đen lớn cũng có thể hạ gục bằng một phát.

Nhưng bắn vào người con đại tông tử này lại hoàn toàn vô dụng.

Đối mặt với tình hình này, Hồ Bát Nhất hoảng sợ.

Anh vội vàng hét về phía Tần Vũ: "Tiểu ca!

Giúp một tay xử lý con đại tông tử này đi!

Muốn Bàn Tử làm gì cũng được!" Lúc này, chỉ có thể chọn cách bán đứng đồng đội.

Tần Vũ khẽ mỉm cười, đi sang một bên ngồi xuống, cười nói: "Không vội." "Con đại tông tử này đã gần một ngàn năm rồi, cũng cô đơn lắm, các người cứ chơi với nó một lúc đi." Con đại tông tử ngàn năm bị khí đen bao bọc toàn thân, cứ thế đi vòng qua người Tần Vũ, tiến về phía Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất.

Hai phát đạn của Hồ Bát Nhất không gây ra tổn thương quá lớn, ngược lại còn chọc giận nó.

"Gào gào gào!" Con đại tông tử phát ra mấy tiếng gầm gừ, dọa Vương Bàn Tử suýt nữa thì ngã ngồi xuống đất!

"Ối trời!" "Lão Hồ!

Cái thứ này còn đáng sợ hơn cả thứ hôm qua tôi gặp trong mơ nhiều." Vương Bàn Tử lau mồ hôi lạnh trên trán, sau đó lôi ra một nắm gạo nếp từ trong túi, hậm hực nói: "Nhưng Béo Gia ta đây cũng không phải dạng vừa đâu!" Nói xong, gã ném toàn bộ gạo nếp trong tay về phía con đại tông tử cách đó chưa đầy hai mét.

"Vãi chưởng!

Lão Hồ, không có tác dụng!" Vương Bàn Tử hoảng rồi, thầm chửi cái thằng khốn nào viết sách nói gạo nếp có tác dụng với đại tông tử!

Lúc này.

Con đại tông tử đã ở ngay trước mặt Vương Bàn Tử, gã có muốn chạy cũng không kịp nữa.

Vị võ tướng triều Kim này thân hình vạm vỡ cao lớn, cao đến hai mét.

Cảnh này dọa Vương Bàn Tử sợ chết khiếp, ngồi phịch xuống đất không biết phải làm sao.

Giây tiếp theo.

Con đại tông tử triều Kim đột nhiên tóm lấy Vương Bàn Tử, nhấc bổng gã lên quá đầu, nếu không có gì bất ngờ thì gã sắp bị ném mạnh xuống đất.

Hồ Bát Nhất kinh hãi kêu lên: "Bàn Tử!" Lúc này nếu anh không ra tay, bị ném từ độ cao như vậy xuống, chắc chắn sẽ bị nội thương.

Nói rồi.

Anh cầm xẻng công binh, hung hăng chém về phía con đại tông tử!

Chương 5

"Keng!" Tiếng kim loại va chạm vang lên.

Xẻng công binh chém vào người con đại tông tử, Hồ Bát Nhất chỉ cảm thấy như đánh vào sắt thép, chấn đến hổ khẩu đau nhức.

"Bốp!" Bị tấn công, con đại tông tử một cước đá văng Hồ Bát Nhất ra xa, khiến anh đập mạnh vào tường hầm mộ, phun ra một ngụm máu tươi.

Con đại tông tử ngửi thấy mùi máu người, giống như cá mập ngửi thấy mùi máu, lập tức trở nên điên cuồng.

Bàn tay đang nhấc Vương Bàn Tử bắt đầu dùng sức, như muốn xé xác gã ra.

"A!!!" Vương Bàn Tử hét lên một tiếng đau đớn đến xé lòng.

Trong lúc nguy cấp, bàn tay phải không bị tóm lấy của gã vội vàng mò loạn trong túi.

Đột nhiên sờ thấy một thứ gì đó lông lá, cũng chẳng cần biết là gì, gã lôi ra ném vào mặt con đại tông tử.

Thật trùng hợp.

Gã vừa hay nhét được thứ đó vào miệng con đại tông tử, hành động của nó cũng dừng lại ngay lập tức.

"Móng lừa đen!" Hồ Bát Nhất thấy thứ mà Vương Bàn Tử nhét vào, không khỏi nói: "Không ngờ thứ này lại thật sự có tác dụng với đại tông tử!" Vương Bàn Tử cũng không cảm thấy đau đớn nữa.

Chỉ là cứ bị nhấc bổng như vậy, muốn trèo xuống cũng không thực tế.

Vì vậy, gã hét về phía Hồ Bát Nhất: “Lão Hồ!

Anh Tử!

Hai người đừng ngẩn ra đó, mau cứu tôi xuống!” “Đến đây!” Hồ Bát Nhất đáp một tiếng, khó khăn bò dậy từ mặt đất.

Còn về Anh Tử.

Cô chỉ là một cô gái nhỏ đơn thuần, thấy cảnh tượng vừa rồi đã sợ đến hồn bay phách lạc, làm sao dám tiến lên.

Sau một hồi vật lộn.

Hồ Bát Nhất cuối cùng cũng đưa được Vương Bàn Tử xuống khỏi tay con đại tông tử.

Sau khi xuống đất, Vương Bàn Tử liếc nhìn Tần Vũ một cái, đắc ý nói: “Hừ, thời khắc quan trọng vẫn là Béo Gia ta đây đáng tin cậy!

Cần gì ngươi ra tay!” Khóe miệng Tần Vũ hơi nhếch lên, cười lạnh nói: “Một con đại tông tử hơn tám trăm năm, ngươi nghĩ một cái móng lừa đen mười năm có thể cầm cự được bao lâu?” Sắc mặt Vương Bàn Tử thay đổi, hỏi: “Ý ngươi là sao?” Tần Vũ cười lạnh một tiếng, không trả lời.

Móng lừa đen cũng phải xem năm tuổi, nếu không đủ năm, đại tông tử cũng không thích.

Anh biết có lẽ không đến một phút nữa, con đại tông tử sẽ tỉnh lại.

Vừa nghĩ xong.

Chỉ thấy cánh tay của con đại tông tử sau lưng Vương Bàn Tử bắt đầu cử động, dường như muốn lấy móng lừa đen trong miệng ra.

Cảnh này bị Anh Tử nhìn thấy, cô thất thanh hét lên: “Anh Hồ!

Anh Béo!

Cẩn thận sau lưng!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đột ngột quay đầu lại.

Đúng lúc nhìn thấy con đại tông tử lấy móng lừa đen trong miệng ra, khôi phục lại khả năng hành động như cũ.

"Vãi chưởng!" Hai người hét lớn một tiếng, nhanh chóng né ra, không muốn bị ngã sấp mặt lần nữa.

Một lúc sau.

Vương Bàn Tử chạy đến bên cạnh Tần Vũ, vẻ mặt cầu xin: "Gia!

Mau ra tay đi, không ra tay nữa là tôi với lão Hồ đi chầu ông bà ông vải đấy!

Tôi chưa muốn đi gặp bố tôi sớm thế đâu!" "Ồ?" Tần Vũ hơi nhướng mắt, hứng thú nhìn Bàn Tử bên cạnh, "Không phải anh tài lắm sao, chịu thua rồi à?" Anh Tử cũng chạy đến bên cạnh Tần Vũ, kéo tay áo anh, lo lắng nói: "Vị đại ca này, giúp một tay đi.

Đợi ra ngoài rồi em sẽ săn mấy con thú rừng để cảm ơn anh!" Ở khoảng cách gần như vậy.

Tần Vũ phát hiện Anh Tử trông rất thanh tú, giữa hai hàng lông mày có một tia anh khí, chỉ là lúc này nhiều hơn là sự sợ hãi.

Haizz.

Rất ít chàng trai có thể chống lại được vẻ đáng thương của con gái.

Rõ ràng, Tần Vũ không nằm trong số ít đó.

"Muốn tôi ra tay cũng được." "Bàn Tử, đưa sợi dây chuyền trên cổ anh cho tôi." Đã đến thế giới đạo mộ.

Vậy thì thành cổ Tinh Tuyệt chắc chắn phải đi một chuyến, sợi dây chuyền trên cổ Vương Bàn Tử chính là vật phẩm quan trọng để

mở cơ quan của thành cổ Tinh Tuyệt.

Vì vậy Tần Vũ nhân cơ hội này để đòi lấy sợi dây chuyền đó.

"Dây chuyền?" Vương Bàn Tử theo bản năng sờ lên cổ, vô thức nói: "Không được!

Sợi dây chuyền này là của bố tôi để lại, tuyệt đối không thể cho cậu!" Miệng thì nói vậy.

Nhưng trong lòng lại nghĩ sợi dây chuyền này ở chỗ Đại Kim Nha có thể bán được mấy nghìn tệ, sao có thể dễ dàng tặng cho người khác.

"Ồ?" Tần Vũ nhún vai, thản nhiên nói: "Nếu đã vậy, vậy thì các người cứ chơi với nó thêm một lúc đi." Dù sao bây giờ cũng không có việc gì làm, anh có khối thời gian để dây dưa với hai người này.

Thấy con đại tông tử lại một lần nữa tiến đến gần, Hồ Bát Nhất lo lắng nói: "Bàn Tử!

Mạng sắp mất rồi, còn tiếc cái gì nữa!

Mau đưa đồ cho người ta đi!" Vương Bàn Tử nghiến răng, thầm nghĩ: "Lão Hồ nói không sai, giữ mạng là quan trọng nhất." Lúc này gã mới vô cùng tiếc nuối giật sợi dây chuyền trên cổ xuống, đưa cho Tần Vũ bên cạnh.

Chương 6

Tần Vũ nhận lấy, cẩn thận xem xét.

Sợi dây chuyền được làm từ một sợi dây màu đen và một miếng ngọc hình lục giác.

Nếu không phải Tần Vũ biết rõ tình tiết, ai có thể ngờ miếng ngọc trông bình thường này lại liên quan đến thành cổ Tinh Tuyệt thần bí.

Vương Bàn Tử thấy con đại tông tử lao về phía lão Hồ, vội nói: "Này!

Đồ cũng lấy rồi!

Nên ra tay rồi chứ!" "Yên tâm, Tần mỗ ta nói lời luôn giữ lời." Tần Vũ hít một hơi thật sâu, đôi mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào con đại tông tử triều Kim kia.

Lập tức!

Khí thế quanh thân Tần Vũ vào khoảnh khắc này được phát huy đến cực hạn, khí thế mạnh mẽ khóa chặt lấy con đại tông tử triều Kim cách đó vài mét.

Cùng lúc đó.

Con đại tông tử vốn đang hung hăng, dường như đã gặp phải một sự tồn tại vô cùng đáng sợ.

Đôi mắt quỷ dị đầy máu của nó bộc phát ra vẻ bất an, kinh hoàng, thân hình hổ cao lớn hai mét lúc này lại lùi về sau mấy bước.

"Vãi chưởng!" "Lão Hồ, con đại tông tử bị sao vậy!" Con đại tông tử vốn hung hãn vô cùng đột nhiên lộ ra vẻ sợ hãi, cảnh tượng kỳ lạ này khiến Hồ Bát Nhất và những người khác đều ngây người.

Họ đồng loạt nhìn về phía Tần Vũ, như muốn tìm câu trả lời từ anh.

Tần Vũ hơi nhíu mày.

Anh cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, lẽ nào là vì nguyên nhân của hệ thống?

Nếu không sao nó chỉ nhìn mình một cái đã lộ ra vẻ sợ hãi như vậy. 【Đinh!】【Gợi ý thân thiện: Ký chủ là Phát Khâu Thiên Quan chính thống, sở hữu Phát Khâu Thiên Ấn chính tông, do đó có hiệu quả Quỷ Thần Giai Tị (ma quỷ thần linh đều tránh xa).】 Đúng lúc này, hệ thống kịp thời hiện ra, đưa ra một gợi ý thân thiện.

Phát Khâu Thiên Ấn, hữu dụng như vậy sao?

Sau khi ấn đồng bị Vương Bàn Tử trả lại, Tần Vũ đã cất nó vào trong nhẫn không gian.

Lúc này anh trực tiếp lấy ra, đặt lên tay trái.

"Gào gào gào!" Ai ngờ Phát Khâu Thiên Ấn vừa xuất hiện, con đại tông tử đối diện đã quỳ rạp xuống đất, toàn thân không ngừng run rẩy.

Nhìn dáng vẻ đó, dường như đang cầu xin tha mạng.

"Hít!" "Lão Hồ, tiểu ca này ngầu quá!

Con đại tông tử vừa rồi còn mang một bộ dạng khí thế hung hăng muốn ăn thịt người, bây giờ đột nhiên lại bắt đầu sợ hãi." Vương Bàn Tử kéo áo Hồ Bát Nhất.

Nhưng ai ngờ vẻ kinh ngạc mà Hồ Bát Nhất thể hiện ra còn hơn cả Vương Bàn Tử.

Anh vốn tưởng Tần Vũ ít nhất cũng phải ra tay đánh với con đại tông tử này một trận trời long đất lở mới có khả năng chế ngự được nó, nhưng ai ngờ Tần Vũ chỉ cần một ánh mắt đã khiến con đại tông

tử sợ hãi quỳ xuống đất.

Thật quá không thể tin được!

Hồ Bát Nhất nuốt nước bọt, sau đó nghiêm túc nói với Vương Bàn Tử: "Bàn Tử, nhớ kỹ!

Dù thế nào cũng không được chọc vào tiểu ca này nữa!" Nhẹ nhàng hất bay nắp quan tài nặng ngàn cân.

Một ánh mắt khiến đại tông tử thần phục.

Người có thực lực kinh khủng như vậy, chỉ có thể kết giao, không thể kết thù.

"Phì phì phì!" "Lão Hồ, tôi nói cho ông biết, từ nay về sau vị này chính là gia của tôi!

Tôi phải hầu hạ cho tốt!" Vương Bàn Tử đè nén sự kinh ngạc trong lòng, nhìn Tần Vũ với đôi mắt sáng rực, thầm nghĩ sau này đi đổ đấu mà có một vị đại thần như vậy thì còn gì bằng!

Tần Vũ không để ý đến cuộc trò chuyện của hai người, bắt đầu đi chậm về phía con đại tông tử đối diện.

Nhưng vừa mới bước ra bước đầu tiên.

"Gào gào gào!" Sự bất an của con đại tông tử càng thêm mãnh liệt, miệng không ngừng phát ra tiếng gầm gừ, dường như đang ra hiệu cho Tần Vũ đừng đến gần nữa.

Qua đó có thể thấy, mức độ sợ hãi của nó đối với Tần Vũ đã đạt đến mức nào.

Tần Vũ nhíu mày: "Mày thật sự sợ hãi như vậy à?" Anh vốn định dùng con đại tông tử này để thử kiếm, nhưng thấy đối phương như vậy, anh cũng không nỡ ra tay.

Nghe lời Tần Vũ, con đại tông tử như hiểu được, gật gật đầu.

Trong suốt quá trình, nó hoàn toàn không dám ngẩng đầu nhìn Tần Vũ, dù chỉ là một cái nhìn đơn giản.

“Được!

Hôm nay tha cho ngươi một mạng!” Tần Vũ thu Cự Khuyết kiếm vào nhẫn không gian, rồi nói: “Nhưng ngôi mộ này giấu trong rừng sâu núi thẳm, ta cũng phải tốn công mới tìm được, chẳng lẽ ngươi định để ta tay không trở về sao?” Mới xuyên không, trên người không có một xu.

Đã đến đây rồi, nếu không kiếm chút đồ mang về, vào thành phố sẽ không có cách nào sống được.

Nói xong.

Ánh mắt Tần Vũ nhìn chằm chằm vào chiếc mặt nạ vàng trên mặt con đại tông tử, Đại Kim Nha từng nói, thứ này rất đáng tiền.

Thấy cảnh này, Vương Bàn Tử trong lòng bội phục sát đất, tán thưởng: “Lão Hồ!

Đây mới là tấm gương cho thế hệ chúng ta noi theo!” Hồ Bát Nhất gật đầu.

Anh cũng phải dựa vào nửa cuốn Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật gia truyền mới dám xuống mộ trộm đồ.

Nhưng so với Tần Vũ trước mắt, anh lập tức cảm thấy mình hoàn toàn không đáng nhắc tới, thầm nghĩ có thể thương lượng với chủ nhân của ngôi mộ để lấy đồ, đây mới là đỉnh cao của giới đổ đấu.

Chương 7

Con đại tông tử cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Tần Vũ, rõ ràng biết ý của đối phương.

"Hu hu hu~" Nó lắc đầu, phát ra mấy tiếng nức nở.

Tần Vũ nhíu mày, lạnh lùng nói: "Sao?

Không muốn?" "Hu hu hu!!!" Cảm nhận được cảm xúc của Tần Vũ thay đổi, con đại tông tử vội vàng lắc đầu nguầy nguậy.

Tiếp đó.

Tần Vũ liền thấy con đại tông tử từ từ đứng dậy, chậm rãi đi về phía trung tâm hầm mộ.

Tần Vũ không ngăn cản.

Nơi đó, là chỗ của cỗ quách.

Nó định làm gì?!

Tất cả mọi người có mặt đều nín thở theo dõi từng cử động của nó.

"Cạch!" Con đại tông tử đưa tay vào trong quan tài, không biết đã kích hoạt cơ quan gì, bệ đá bên dưới quan tài bật ra một chiếc hộp gỗ tinh xảo như ngăn kéo.

Cùng lúc đó.

Trong đầu Tần Vũ cũng vang lên âm thanh thông báo trong trẻo của hệ thống. 【Đinh!】 【Chúc mừng ký chủ tìm thấy rương báu riêng của tướng quân triều Kim, tiến độ nhiệm vụ thám hiểm Ngưu Tâm Sơn đạt 30%!】 "Rương báu riêng?" Còn có chuyện này sao!

Tần Vũ hơi nhướng mày, trong mắt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, tình

tiết này trong nguyên tác không hề có.

Đã được giấu ở một nơi kín đáo như vậy, đồ vật bên trong chắc chắn không đơn giản.

"Hu hu hu~" Sau khi chiếc hộp gỗ bật ra, con đại tông tử nhặt nó lên, hai tay dâng lên, vô cùng nhân tính hóa cúi người trước Tần Vũ, có ý lấy lòng.

Chuyện gì thế này!

Tiểu ca có thể trấn áp con đại tông tử này thì thôi đi, còn có thể khiến nó tự tay dâng bảo bối của mình lên?

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất nhìn mà ngây cả người.

Nếu không phải vết thương do bị con đại tông tử quăng ngã lúc nãy vẫn còn hơi đau, họ thậm chí còn tưởng mình đang nằm mơ.

Tiếp đó.

Tần Vũ liền nhận lấy chiếc hộp gỗ từ tay con đại tông tử trong ánh mắt kinh ngạc của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Cảm giác đầu tiên khi cầm trên tay.

Nặng!

Bên trong, rốt cuộc chứa thứ gì!

Khi anh vừa định đưa tay mở ra, lại nghe thấy Hồ Bát Nhất ở phía sau lên tiếng nhắc nhở: "Tiểu ca, trong mộ có vô số cơ quan, xin hãy cẩn thận!" Sự lo lắng của Hồ Bát Nhất không phải là không có lý.

Thời xưa, người ta thường đặt cơ quan trong hộp, chỉ cần hơi mở ra là có phi tiễn, độc vụ tấn công, một chút bất cẩn là có thể trúng chiêu.

"Gào gào gào!!!" Con đại tông tử cũng nghe thấy lời đó, vội vàng

gầm gừ mấy tiếng với Hồ Bát Nhất, sau đó lại vái Tần Vũ mấy cái.

Dường như đang nói, đừng nghe tên khốn đó nói bậy.

"Không sao." Tần Vũ cười cười.

Anh tin con đại tông tử này không dám lừa mình.

Nếu nó dám, vậy thì kết cục của nó chắc chắn sẽ rất thảm.

Nói xong.

Anh đưa tay mở chiếc hộp gỗ nặng trịch trong tay.

Vừa mới mở ra một khe hở.

Một luồng sáng trắng chói lòa không thể chờ đợi mà lóe lên từ khe hở, chiếu sáng hầm mộ tối tăm thêm vài phần.

Khi Tần Vũ hoàn toàn mở chiếc hộp gỗ ra, ánh sáng chiếu rọi cả gian hầm mộ, giống như thắp một ngọn đèn sáng trắng ở chính giữa.

Hít!

Khi Tần Vũ nhìn thấy vật phẩm trong hộp, dù là một người từng trải ở thế kỷ 21, anh cũng không khỏi tặc lưỡi.

Chính giữa hộp.

Một viên dạ minh châu màu trắng to bằng nắm tay đang tỏa ra ánh sáng chói lòa, xung quanh viên dạ minh châu còn có không ít châu báu khác.

Thỏi vàng, phỉ thúy, hồng ngọc, lam ngọc và rất nhiều thứ không thể gọi tên.

Cha nội này!

Kiếp trước sống không uổng phí, kiếm được nhiều đồ tốt như vậy.

Nếu đem tất cả những thứ này ra ngoài bán, với giá cả ở Bắc Bình

hiện tại, có lẽ có thể mua được cả một khu dân cư?

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ở cửa cũng muốn mở mang tầm mắt.

Nhưng con đại tông tử thân hình vạm vỡ kia vẫn còn đó, cuối cùng họ đành từ bỏ ý định này, chỉ có thể đứng sau lưng nhìn trân trối.

Mấy giây sau.

Chương 8

Tần Vũ mới hoàn hồn, vẻ mặt bình tĩnh nhìn con đại tông tử trước mặt, thản nhiên nói: "Những thứ này dù sao ngươi giữ lại cũng vô dụng, ta mang đi hết.

Thấy ngươi cũng không dễ dàng gì, còn những thứ trên người, cứ giữ lại cho tốt đi." "Đợi lần sau ta xem lúc nào rảnh, sẽ mua mấy vò rượu ngon về tụ tập với ngươi." "Hu hu hu!" Con đại tông tử nghe vậy, gật đầu như gà mổ thóc.

Khi còn sống, nó vốn là người ham rượu, nếu thật như lời Tần Vũ nói, vậy thì còn gì bằng.

"Ừm!" Tần Vũ hài lòng gật đầu, đồ đã đến tay, cũng không nên tiếp tục gây phiền phức cho người ta.

Thế là anh xua tay, nói với con đại tông tử trước mặt: "Được rồi, về nằm cho tốt đi." Giọng nói vừa dứt.

Con đại tông tử triều Kim như được đại xá, vội vàng vái hai cái.

Sau đó đi đến bên tường nhặt lại nắp quan tài bị hất ra lúc trước, trở về trong quách, rồi đậy nắp lại.

Không biết đã chạm vào cơ quan nào.

Cỗ quách dưới mí mắt của mọi người, từ từ chìm xuống lòng đất.

Hầm mộ lúc này cũng trở lại yên tĩnh, không còn cảm giác âm u quỷ dị như trước nữa.

Lúc này, không còn gì phải lo lắng, Vương Bàn Tử vội vàng sán lại gần, mặt cười gian.

Anh ta nhìn chằm chằm vào chiếc hộp gỗ đã đóng trong tay Tần

Vũ, cười nói: “Tiểu ca!

Trong hộp chứa gì thế, cho tôi mở mang tầm mắt với?” Bàn Tử!

Thật là hết đau thì quên, dám có ý đồ với đồ của mình.

Tần Vũ liếc Vương Bàn Tử một cái, thản nhiên nói: “Hộp thì thôi đi, cũng đến lúc ra ngoài rồi.” Nói xong, anh đi đến cửa hầm mộ, đẩy tấm nắp quan tài đang chặn cửa ra.

Vương Bàn Tử không từ bỏ: “Huynh đệ!

Đừng như vậy chứ, dây chuyền gia truyền của tôi cũng đưa cho cậu rồi, cho tôi xem một cái được không!” Gã vốn là người tham lam.

Biết rõ trong hộp có đồ tốt mà lại không được xem, trong lòng gã như có vạn con kiến đang cắn xé.

Ngứa ngáy!

Hồ Bát Nhất thấy tình hình của Vương Bàn Tử, biết gã sắp nổi nóng, vội vàng chắn trước mặt anh ta, nói: “Tiểu ca, xin lỗi nhé!

Huynh đệ của tôi tính tình nó vậy, cậu đừng để trong lòng.” “Nếu cậu không chê, hay là cân nhắc về cùng chúng tôi, tôi nhất định sẽ chiêu đãi chu đáo!” Sau khi thấy bản lĩnh của Tần Vũ.

Hồ Bát Nhất đã quyết tâm phải kết bạn với anh.

Anh Tử cũng chạy tới, nói: “Đúng vậy.

Vừa rồi em đã nói rồi, sẽ săn mấy con thú rừng cho anh.” “Không cần đâu.” Tần Vũ giơ tay phải chỉ vào đống bát đĩa vỡ nát trong góc hầm mộ, nói: “Các người xuống đây một chuyến cũng không dễ dàng, mấy cái bình lọ trong mộ cũng đáng chút tiền, chọn mấy cái không bị vỡ mang ra ngoài đi.” “?” Hồ Bát Nhất nghe ra ý của Tần Vũ, nghi hoặc hỏi: “Tiểu ca không ra ngoài sao?” Tần Vũ gật đầu.

Sau đó nghiêng đầu, nhìn về phía Hồ Bát Nhất, thản nhiên nói:

“Ngưu Tâm Sơn lớn như vậy, đâu chỉ có một ngôi mộ tướng quân.” Tần Vũ không nói tiếp.

Anh đi thẳng vào nhĩ thất bên trái của chủ mộ thất, bên trong đặt rất nhiều vũ khí đã gỉ sét, cùng với một số bình lọ bằng gốm.

Sau đó anh đi đến bức tường phía trong cùng của nhĩ thất, cẩn thận xem xét.

Trong nguyên tác, lối vào pháo đài quân Quan Đông nằm sau một bức tường.

Sau khi xác định không có sai sót.

Anh nhìn ngón trỏ và ngón giữa bên tay phải đã dài ra vài phân, nếu anh nhớ không lầm thì đây là đặc điểm độc nhất của Phát Khâu Thiên Quan, có thể dùng để xử lý các cơ quan nhỏ trong mộ.

Bức tường trước mắt tuy không có cơ quan, nhưng cũng có thể để anh thử uy lực của Phát Khâu chỉ.

Nghĩ vậy, tay phải anh đột nhiên dùng sức.

“Bốp!” Sau một tiếng động trầm đục, ba ngón tay đã cắm vào khe hở của bức tường.

Lại dùng sức kéo ra ngoài, một viên gạch xanh còn nguyên vẹn đã được lấy ra khỏi bức tường. 【Đinh!】 【Chúc mừng ký chủ phát hiện pháo đài quân Quan Đông, tiến độ thám hiểm đạt 50%, nhận được 5000 điểm thám hiểm.】 【Gợi ý thân thiện: Điểm thám hiểm có thể dùng để đổi thưởng trong cửa hàng hệ thống nha ~】 “.....” Sau khi lấy viên gạch ra, âm thanh thông báo của hệ thống không ngừng vang lên.

Tần Vũ không vội tìm hiểu phần thưởng trong cửa hàng hệ thống, mà cầm viên gạch xanh lên xem xét kỹ lưỡng.

Viên gạch không ổn!

Anh phát hiện một bên của viên gạch dính máu đã khô, tỏa ra mùi khó ngửi.

Pháo đài quân Quan Đông.

Anh nhớ bên trong có hai con tiểu quỷ, độ khó Địa ngục chắc chắn sẽ có chút khác biệt.

Phải kéo Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất theo mới được.

Nghĩ vậy, anh đứng tại chỗ hét lớn: "Vương Bàn Tử!

Hồ Bát Nhất!" Nhĩ thất nằm ngay cạnh chủ mộ thất.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử có thể nghe rõ tiếng gọi của Tần Vũ, thế là họ đặt những thứ vừa chọn xuống rồi vội vàng chạy tới.

Còn Anh Tử, vì quá sợ hãi, Hồ Bát Nhất đã bảo cô cầm một ít đồ ra ngoài đợi trước.

Hồ Bát Nhất nhìn cái lỗ trên tường, ngạc nhiên hỏi: "Tần gia, có chuyện gì vậy?" Tần Vũ mặt không đổi sắc, chỉ vào cái lỗ, nói: "Cùng nhau đập cái lỗ này ra đi, bên trong có thể sẽ có không ít đồ tốt." "Đồ tốt?!" Nghe thấy ba chữ này, Vương Bàn Tử lập tức phấn chấn.

Nhìn vào trong lỗ có vẻ khá lớn, nếu bên trong có vàng bạc ngọc ngà thì chẳng phải phát tài rồi sao?

Nghĩ vậy, Vương Bàn Tử vội nói: "Chẳng phải chỉ là một bức tường sao!

Được rồi, mọi người tránh ra!" Nói rồi, gã lùi lại mấy bước.

Chương 9

"Hù~" Vương Bàn Tử hít một hơi thật sâu, sau đó hét lớn một tiếng, lao mạnh vào bức tường.

"Ầm!" Dưới cú va chạm của Vương Bàn Tử, bức tường lập tức xuất hiện một cái lỗ lớn đủ cho một người đi qua, lúc này Vương Bàn Tử do quán tính nên đã lao vào trong.

Lúc này.

Một hành lang hẹp dài xuất hiện trước mắt mấy người.

Ở đầu kia của hành lang, có thể thấy một cánh cửa kim loại khổng lồ, lúc này đang ở trạng thái mở.

"Kỳ lạ?" Vương Bàn Tử vật lộn bò dậy.

Nhìn thấy cánh cửa kim loại ở cuối mật đạo, gã gãi đầu, khó hiểu nói: "Sao lại có người xây cửa sắt trong núi thế này?" "Người Nhật!" "Bàn Tử, e rằng đây là pháo đài quân Quan Đông!" Hồ Bát Nhất là người đầu tiên đưa ra đáp án, theo tình hình xã hội hiện tại, ngoại trừ người Nhật thời chiến tranh, làm gì có ai có thể xây dựng loại công trình này!

Bàn Tử có chút ngơ ngác.

Pháo đài quân Quan Đông mà cũng tìm được như vậy sao?

"Đừng đứng ngây ra đó nữa, vào xem đi." Sau khi xác nhận không có nguy hiểm, Tần Vũ là người đầu tiên bước đi.

Anh cũng muốn xem thử, lần này có thể xuất hiện những thứ gì mà trong nguyên tác không có.

Rất nhanh.

Sau khi ba người đi qua mật đạo, họ đã đến được mục tiêu thực sự của chuyến đi này của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, pháo đài quân Quan Đông!

"Pháo đài dưới lòng đất của quân Quan Đông!" "Lão Hồ, chúng ta đến đây vì nó, lại rơi vào mộ cổ suýt mất mạng, chuyến đi này của chúng ta thật không uổng công!" Vương Bàn Tử kích động hét lên.

"Đừng nói nhảm nữa!" Hồ Bát Nhất liếc gã một cái, trách mắng: "Ở đây có máy phát điện, để tôi xem có dùng được không." Tần Vũ thì đứng một bên, nhìn hai người họ thao tác.

Dù sao những thứ cũ kỹ từ thời đó, anh thật sự không biết dùng.

"Cạch cạch cạch." Không lâu sau, tiếng máy phát điện vận hành vang lên, tất cả đèn điện bên trong đều sáng lên ngay lập tức.

"Ha ha!" Vương Bàn Tử hưng phấn nhìn xung quanh, trong lòng dâng lên một cảm giác thỏa mãn, cảm khái nói: "Lão Hồ, ánh sáng đã trở lại nhân gian rồi!" Ngay sau đó.

Ba người theo chỉ dẫn của bản đồ, đến được kho đạn ở góc trên bên trái của pháo đài.

Ở đây, đâu đâu cũng có thể thấy súng đạn, thậm chí còn có mấy khẩu đại pháo.

Ngay cả Tần Vũ nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi kinh ngạc, so với những gì được thể hiện trong nguyên tác thì lớn hơn rất nhiều.

Vương Bàn Tử hưng phấn như một đứa trẻ, chạy tới chạy lui trong kho.

"Lão Hồ!

Tần gia!" "Không phải Bàn Tử tôi chém gió đâu, nếu vừa rồi có những thứ này, tôi đối phó với con đại tông tử lông đỏ kia cũng không

đến nỗi thảm hại như vậy!" Vương Bàn Tử giơ hai khẩu súng tiểu liên trong tay lên, mặt đầy đắc ý.

Tần Vũ, người vừa lấy được rương báu của con đại tông tử, nghe vậy liền không vui, phản bác: "Đừng nói vậy, con đại tông tử đó thực ra cũng khá đáng yêu." Đáng yêu?!

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau, đều bất lực nhún vai.

Chắc cũng chỉ có đại lão như anh mới thấy nó đáng yêu.

Tiếp đó, hai người họ mỗi người một việc bắt đầu lục lọi các loại hòm.

Thấy có lựu đạn, Tần Vũ cũng vội vàng lấy mấy quả mang theo người để phòng thân.

Ai biết được phía sau có còn quái vật nào không.

Nhưng đúng lúc này.

Chuyện kỳ quái đã xảy ra.

"Bụp!" Tất cả đèn điện lúc này đều tắt ngấm, ba người chìm vào bóng tối vô tận.

Cũng chính lúc này.

Tần Vũ chỉ nghe thấy bên tai có tiếng cười khúc khích của trẻ con.

"Hi hi hi hi....." Tiếng cười quỷ dị thoáng qua rồi biến mất.

Dù vậy, Tần Vũ cũng cảm thấy tim mình đập mạnh một cái, một cảm giác âm u kinh khủng từ đáy lòng dâng lên.

Sự việc quả nhiên không đơn giản như vậy!

Nhưng Vương Bàn Tử dường như không nghe thấy tiếng cười, lẩm bẩm: "Kỳ lạ, sao đèn đột nhiên tắt, lẽ nào nhảy áp?" Hồ Bát Nhất bật đèn pin, chiếu xung quanh, nói: "Chắc là đường dây cũ quá rồi,

Bàn Tử, cậu qua xem thử đi." "Được!" Vương Bàn Tử gật đầu, sau đó đi về phía phòng điện.

Cuộc đối thoại của hai người thật thoải mái.

Nếu không phải Tần Vũ biết ở đây có hai con tiểu quỷ, anh cũng sẽ nghĩ mình đã nghe nhầm.

Thấy Bàn Tử rời đi.

Tần Vũ nhíu mày, vẻ mặt nghiêm trọng hỏi: "Lão Hồ, vừa rồi anh có nghe thấy tiếng gì không?" "Không có." Hồ Bát Nhất có đầu óc tỉ mỉ nhận ra điều bất thường, hỏi: "Sao vậy?

Cậu nghe thấy động tĩnh gì à?" Tần Vũ đáp: "Tiếng trẻ con cười, anh chắc chắn không nghe thấy chứ?" Hồ Bát Nhất nhìn chằm chằm Tần Vũ mấy giây.

Sau khi xác nhận đối phương không đùa giỡn với mình, anh mới nói: "Không thể nào, ở nơi này làm sao có thể có trẻ con được." Vừa nói xong.

Cả người anh mất thăng bằng, sắp ngã về phía trước, cảm giác như có người đẩy từ phía sau.

May mà Tần Vũ nhanh tay lẹ mắt, một tay đỡ lấy anh.

Hồ Bát Nhất cảm thấy kỳ lạ, vừa quay đầu lại, đã bị Tần Vũ ngăn lại: "Đừng quay đầu!" Trên người con người có ba ngọn lửa.

Hai ngọn ở trên vai, một ngọn ở trên đỉnh đầu, chỉ cần ba ngọn lửa còn cháy, yêu ma quỷ quái sẽ không thể lại gần.

Chương 10

Tần Vũ kiếp trước từng nghe người già nói vậy.

Lúc đầu không tin, nhưng bây giờ ở thế giới đạo mộ nơi mọi chuyện đều có thể xảy ra, anh không thể không cẩn thận một chút.

Hồ Bát Nhất vẻ mặt ngơ ngác, trong lòng có chút hoảng, căng thẳng nói: "Sao vậy?" Tần Vũ không giấu giếm: "Ở đây có thứ không sạch sẽ, nếu có người gọi anh thì nhớ đừng tùy tiện quay đầu lại!" Nói xong.

Anh dùng ánh sáng yếu ớt của đèn pin quan sát xung quanh.

Đột nhiên!

Khi ánh đèn quét đến góc phòng, một khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc xuất hiện trong tầm mắt.

Đó là khuôn mặt của một cậu bé.

Ở khóe mắt, khóe miệng, mũi của cậu bé đều có chất lỏng màu bạc.

Thủy ngân!

Tần Vũ tuy có hệ thống bên mình, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên nhìn thấy thứ này, giữa hai hàng lông mày tràn đầy vẻ nghiêm trọng.

Hồ Bát Nhất cũng phát hiện ra điều bất thường.

Trong ấn tượng của anh, Tần Vũ đối mặt với con đại tông tử lông đỏ gần ngàn năm bên ngoài cũng không hề có thái độ nghiêm trọng như vậy.

Thế là anh khó hiểu hỏi: "Tần gia, cậu đừng dọa tôi chứ." Tần Vũ

lắc đầu, lấy Phát Khâu Thiên Ấn ra, đặt trong tay.

Cũng chính trong khoảnh khắc đó.

Mọi cảm giác khó chịu trên người anh đều biến mất ngay lập tức, cả người tinh thần tỉnh táo đến cực điểm.

Hệ thống nói không sai.

Một ấn trong tay, quỷ thần đều tránh, quả không phải là khoác lác.

Lúc này, Hồ Bát Nhất cầm đèn pin chiếu về phía phòng điện, nghi ngờ hỏi: "Kỳ lạ, sao Bàn Tử đi lâu vậy?" Từ lúc Bàn Tử rời đi đến giờ đã ít nhất năm phút.

Thời gian đó cũng đủ để đi một vòng và xử lý xong vấn đề.

"Lão Hồ, tìm tôi à?" Trong lúc hai người đang tò mò, đột nhiên nghe thấy giọng của Vương Bàn Tử vang lên từ phía sau.

Giọng nói đó đúng là của gã, chỉ là quá đột ngột.

"Bàn Tử, mẹ nó chứ!

Đi đường không có tiếng động à?!" Hồ Bát Nhất rõ ràng đã bị dọa.

Anh từ từ quay người lại, phát hiện Bàn Tử lúc này đã đứng ngay sau lưng mình.

Không chỉ vậy, trong tay gã còn cầm một khẩu súng trường Arisaka Type 38, họng súng đang chĩa thẳng vào trán Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, bằng bản năng của một người lính, lập tức ấn họng súng xuống, nói: "Bàn Tử, bất kể lúc nào, họng súng cũng không bao giờ được chĩa vào đồng chí." "Chỉ có kẻ phản bội mới chĩa súng vào người của mình." "Hê hê." Vương Bàn Tử cười có chút cứng ngắc, chậm rãi nói: "Tôi chỉ thấy vui thôi mà." Nói xong.

Gã lại một lần nữa chĩa súng vào Tần Vũ, và kéo cò, sắp sửa nổ

súng.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Tần Vũ thấy sự việc không ổn, đột ngột tung một cú đá, đá văng cả người Vương Bàn Tử ra xa mấy mét.

Khẩu súng trường trong tay gã cũng bay ra ngoài ngay lúc đó.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, sắc mặt đại biến.

Anh biết sức của Tần Vũ, nếu thêm một cú đá nữa, Bàn Tử chắc chắn sẽ đi chầu ông bà.

Thế là, anh vội vàng chắn trước mặt Tần Vũ, lo lắng hỏi: "Tần gia, cậu làm gì vậy?" Tần Vũ không giải thích nhiều, chỉ thản nhiên nói một câu: "Bàn Tử có vấn đề." Có vấn đề?!

Hồ Bát Nhất khó hiểu nhìn về phía Vương Bàn Tử, chỉ thấy gã lúc này đã bò dậy, loạng choạng bước đi.

"Đúng là có vấn đề!" Hồ Bát Nhất khẳng định lời của Tần Vũ.

Bởi vì thông thường vào lúc này, sau khi chịu thiệt, Bàn Tử chắc chắn sẽ chửi bới vài câu, tuyệt đối sẽ không bình tĩnh như bây giờ.

Hồ Bát Nhất nuốt nước bọt, hỏi: "Tần gia, Bàn Tử không phải là bị trúng tà rồi chứ?" Tần Vũ gật đầu.

Sau đó giơ ra Phát Khâu Ấn trong tay.

"A!" Vương Bàn Tử ngay khoảnh khắc nhìn thấy ấn đồng, như bị kinh hãi tột độ, phát ra một tiếng hét thảm thiết.

Ngay sau đó liền nhanh chóng chạy đi.

Tiếng hét đó, tuyệt đối không phải của Bàn Tử!

Lúc này trong lòng Tần Vũ đã có đáp án chắc chắn, nói: "Xem ra, Bàn Tử bị quỷ ám rồi." Quỷ ám?!

Hồ Bát Nhất trợn to hai mắt.

Vừa rồi nghe Tần Vũ nói có thứ không sạch sẽ, anh còn tưởng đối phương đang nói đùa.

Nhưng khi thấy bộ dạng kỳ quái của Vương Bàn Tử, anh không thể không tin.

"Không được!" "Tôi và Bàn Tử mặc chung một cái quần mà lớn lên, tôi phải đi tìm cậu ta!" Hồ Bát Nhất có chút lo lắng.

Anh lấy một khẩu súng tiểu liên bán tự động từ trong hòm đạn rồi đuổi theo hướng Vương Bàn Tử vừa chạy.

Tần Vũ không suy nghĩ nhiều, cũng đuổi theo ngay sau đó.

Nếu lát nữa Hồ Bát Nhất lại bị một con tiểu quỷ khác nhập vào thì mọi chuyện sẽ thực sự phiền phức.

Chương 11

Sau khi rời khỏi kho đạn, hai người đi qua một hành lang hẹp dài.

Đến cuối hành lang, sau một khúc cua, họ phát hiện ra một không gian khổng lồ.

Đó là một hang đá hoàn toàn tự nhiên.

Phía trên hang có ánh nắng chiếu xuống, tạo thành một cột sáng.

Hồ Bát Nhất đi vào trong hang xem xét, nhưng không hề thấy bóng dáng Vương Bàn Tử đâu, bèn thắc mắc: "Kỳ lạ, Bàn Tử chạy đi đâu rồi." Tần Vũ dừng lại ở cửa hang, không đi vào trong.

Bởi vì hắn biết bên trong là đại bản doanh của lũ dơi, nếu không cẩn thận kinh động chúng thì sẽ rất phiền phức. 【Đinh!】【Chúc mừng ký chủ thám hiểm hang dơi, mời ký chủ tiêu diệt toàn bộ lũ dơi, sau khi hoàn thành sẽ nhận được 30% tiến độ nhiệm vụ và 3000 điểm Thám Hiểm.】 Đúng lúc này, Hồ Bát Nhất đột nhiên cảm thấy có chất lỏng sền sệt từ trên không trung nhỏ xuống quần áo mình.

Anh theo phản xạ ngẩng đầu lên nhìn.

Chỉ thấy trên đỉnh hang đá, từng con dơi màu đỏ như máu đang treo ngược mình.

Lũ dơi này có kích thước khổng lồ, hai cánh khép lại, hoa văn trên đó trông giống như một khuôn mặt cười quỷ dị.

Những khuôn mặt cười chi chít khiến Hồ Bát Nhất tê dại cả da đầu, nếu không phải do tố chất tâm lý vững vàng thì có lẽ anh đã hét toáng lên từ lâu rồi.

Hồ Bát Nhất không dám thở mạnh một hơi, từ từ lùi về bên cạnh Tần Vũ.

Cảnh tượng trên đỉnh hang, Tần Vũ cũng nhìn thấy rõ.

Trong nguyên tác, hang dơi này chỉ là dơi bình thường, có lẽ vì hắn đã chọn độ khó địa ngục nên chúng mới biến thành dơi quỷ mặt người.

Nhưng dù biến thành gì cũng vậy thôi.

Trực tiếp cho nổ tung cả cái hang này thì chúng còn làm loạn được nữa sao?

Nghĩ vậy, Tần Vũ hỏi: "Lão Hồ, vừa rồi anh lấy mấy quả lựu đạn?" Hồ Bát Nhất không biết tại sao Tần Vũ đột nhiên hỏi vậy, bèn đáp: "Lấy tám quả, sao vậy?" Tần Vũ giải thích: "Nếu để lũ dơi này bay ra ngoài thì chung quy cũng là một tai họa.

Cho nên hãy ném hết lựu đạn trong tay anh ra đi, chúng ta cho nổ tung cái hang này." Cái gì?!

Hồ Bát Nhất tỏ vẻ không thể tin được.

Lũ dơi lớn như vậy, nếu ném bom mà để lọt vài con bay ra ngoài thì hậu quả cũng không thể gánh nổi.

Tần Vũ dường như nhìn thấu suy nghĩ của anh, nói: "Cứ yên tâm ném đi, nếu có con nào lọt lưới thì tôi xử lý." Hồ Bát Nhất thấy vẻ mặt tự tin của Tần Vũ mới gật đầu.

Sau đó, hai người lùi lại một nơi an toàn, rồi Hồ Bát Nhất lấy tất cả lựu đạn từ bên hông ra.

Sau khi xác nhận Tần Vũ đã chuẩn bị sẵn sàng, anh nhanh chóng rút chốt tất cả lựu đạn rồi ném hết vào trong hang dơi.

Xoạt xoạt xoạt!

Từng là một người lính, việc ném tám quả lựu đạn cùng lúc không phải là chuyện đùa.

“Ầm ầm ầm!” Vài giây sau, trong hang dơi truyền đến mấy tiếng nổ đinh tai nhức óc, không gian nơi họ đang đứng cũng rung chuyển dữ dội vài cái.

Ngay sau đó, toàn bộ hang dơi chìm trong biển lửa, đỉnh hang cũng bắt đầu sụp đổ.

Nhìn qua, ngoài những tảng đá không ngừng rơi xuống, lũ dơi quỷ mặt người trên đỉnh hang cũng rơi xuống từng mảng lớn.

Hồ Bát Nhất liếc nhìn Tần Vũ, phát hiện đối mặt với cảnh tượng này, sắc mặt hắn không hề thay đổi chút nào.

So sánh với hắn, anh không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Bởi vì, chính anh cũng không thể bình tĩnh đến vậy.

Chẳng mấy chốc, có hai con lọt lưới bay ra.

Chúng vừa bị đánh thức khỏi giấc ngủ, điên cuồng bay về phía Tần Vũ và Hồ Bát Nhất.

Tần Vũ đã sớm rút Cự Khuyết kiếm ra.

Hắn chém thẳng vào đầu con dơi quỷ mặt người dài khoảng một mét đang bay ở phía trước.

Lưỡi kiếm sắc bén vô song dễ dàng chém con dơi quỷ mặt người thành hai nửa, máu tươi và nội tạng rơi đầy đất.

Không chỉ vậy, con dơi quỷ mặt người bay ngay phía sau cũng bị ảnh hưởng, cùng chung số phận.

Dù vậy, trên Cự Khuyết kiếm không hề dính một giọt máu nào.

Không dính một giọt máu, quả nhiên là danh kiếm thượng cổ!

Tần Vũ hài lòng gật đầu.

Một loạt thao tác này khiến Hồ Bát Nhất ngây người, lẩm bẩm:

“Tần gia, anh cũng quá dũng mãnh rồi đấy chứ?

Hai con dơi lớn như vậy mà bị anh chém chết bằng một nhát kiếm?” Tần Vũ cất Cự Khuyết kiếm, thản nhiên nói: “Chỉ là thao tác cơ bản thôi, không cần quá kinh ngạc.” Hồ Bát Nhất nhún vai.

Tần Vũ nói thì dễ dàng, nhưng anh cũng không ngốc, tự nhiên biết loại công phu này phải tốn không ít thời gian mới luyện thành được.

Đúng rồi, Bàn Tử vẫn chưa tìm thấy.

Anh ta lo lắng nói: “Tần gia, chúng ta tiếp tục đi tìm Bàn Tử đi, cũng không biết gã đó bây giờ ra sao rồi.” Tần Vũ gật đầu.

Nếu tâm trạng của đám tiểu quỷ không tốt, rất có thể chúng sẽ lợi dụng cơ thể Vương Bàn Tử để làm những chuyện kỳ quái.

Mặc dù hắn không thích tính cách tham tiền của Vương Bàn Tử, nhưng cũng không đến mức ghét cay ghét đắng.

“Đi thôi.” “Tôi đoán là biết con tiểu quỷ đã đưa cậu ta đi đâu rồi.” Tần Vũ dẫn Hồ Bát Nhất đi trong pháo đài vài phút, cuối cùng dừng lại trước một cánh cửa kim loại khổng lồ.

Trên cánh cửa có một ổ khóa lớn và dày, bên cạnh là biển báo nguy hiểm do đám quỷ tử năm đó để lại.

Chương 12

Chỉ là hiện tại, ổ khóa này đã bị ai đó mở từ bên ngoài.

Cánh cửa kim loại khổng lồ cũng hé ra một khe hở, có thể nhìn thấy bóng tối vô tận bên trong.

Hồ Bát Nhất chỉ vào cánh cửa, hỏi: "Tần gia, Bàn Tử ở trong đó sao?" Tần Vũ nhìn khe cửa đang mở, nói: "Có hay không, vào xem là biết." Tần Vũ nắm chặt Phát Khâu Ấn trong tay, đi vào trước tiên.

Hồ Bát Nhất không do dự nhiều, đi ngay phía sau.

Trong bóng tối, ngoài tiếng hít thở của hai người, Hồ Bát Nhất không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào khác.

Nếu Vương Bàn Tử thực sự ở bên trong, đáng lẽ không nên yên tĩnh như vậy.

Tần Vũ dùng đèn pin soi xung quanh.

Hắn phát hiện bên trong quả thực giống như trong nguyên tác, trong căn phòng rộng lớn có vài cỗ quan tài nằm rải rác.

Hồ Bát Nhất nhìn thấy cảnh này, cộng thêm khung cảnh âm u tối tăm xung quanh, khiến trán anh đổ vài giọt mồ hôi lạnh.

Anh nhìn một vòng, không thấy bóng dáng Bàn Tử đâu, bèn lấy hết can đảm hét lên một tiếng: "Bàn Tử, nếu có ở đây thì lên tiếng đi." Tuy nhiên, đáp lại anh trong căn phòng rộng lớn chỉ có những cơn gió lạnh lẽo.

Tần Vũ nhíu mày.

Nơi này không phải là nơi ẩn náu của hai con tiểu quỷ sao?

Chúng không muốn có người tìm thấy rồi mang hài cốt của chúng

ra ngoài ư?

Nghĩ vậy, Tần Vũ nhìn về phía mấy cỗ quan tài trên mặt đất.

Chẳng lẽ chúng trốn trong quan tài?

"Hi hi…" "Hắc hắc…" Hai tiếng cười khúc khích của trẻ con, một nam một nữ, đột nhiên vang lên trong mộ thất, lần này Hồ Bát Nhất cũng nghe rõ.

"Vãi!" Hồ Bát Nhất sợ đến mức lùi lại mấy bước, đến bên cạnh Tần Vũ, kinh hãi nói: "Thật sự có thứ đó sao?!!" Tần Vũ không trả lời.

Phát Khâu Ấn trong tay hắn lúc này bắt đầu nóng lên, tỏa ra ánh sáng vàng nhàn nhạt.

"A!!" Cùng lúc đó, hai con tiểu quỷ dường như bị ánh sáng từ Phát Khâu Thiên Ấn dọa sợ, phát ra những tiếng hét chói tai khiến người ta rợn tóc gáy.

"Két…" Cánh cửa kim loại của mộ thất lúc này từ từ đóng lại, phát ra âm thanh ken két chói tai.

"Không hay rồi!" Tần Vũ kinh ngạc kêu lên.

Nếu bị nhốt ở trong này, muốn ra ngoài sẽ rất khó.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Dưới chân Tần Vũ vừa hay có một cỗ quan tài, hắn dùng chân phải dồn sức đá mạnh vào nó.

Trong chớp mắt, cỗ quan tài đột nhiên trượt ra ngoài, vừa vặn kẹt vào khe cửa.

"Khốn kiếp!" "Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!" Tần Vũ nổi giận.

Hắn vốn định giúp đỡ hai đứa trẻ đáng thương này, nhưng chúng lại không biết điều như vậy, vậy thì đừng trách hắn không khách khí.

Tần Vũ lạnh lùng nói: "Lão Hồ, ra cửa canh chừng đi, đừng để cửa đóng lại." Hồ Bát Nhất gật đầu.

Ở trong này dường như anh cũng không giúp được gì, giao nơi này cho Tần Vũ cũng yên tâm.

Cũng vào lúc này, cỗ quan tài bị kẹt ở khe cửa phát ra tiếng động kỳ lạ, ngay sau đó bên trong truyền đến tiếng chửi quen thuộc của Vương Bàn Tử: "Mẹ nó, Béo Gia đang ở đâu đây?" "Lão Hồ!

Lão Hồ!" Hồ Bát Nhất hơi sững người, sau khi xác nhận giọng nói đúng là của Bàn Tử, anh vội vàng chạy tới.

Tần Vũ cũng không ngăn cản.

Hắn có thể cảm nhận được hai con tiểu quỷ vẫn đang ở trong mộ thất này.

"Hệ thống, mở cửa hàng!" Tần Vũ biết, với thực lực hiện tại, đối phó với cương thi thì không sao, nhưng đối phó với những con quỷ không có thực thể thì có chút đau đầu.

Vì vậy hắn muốn xem trong cửa hàng có thứ gì phù hợp, có thể giúp hắn giải quyết vấn đề trước mắt hay không.

Bích Hổ Du Tường Thuật, 5000 điểm Thám Hiểm.

Quy Tức Thuật, 5000 điểm Thám Hiểm.

Chỉ Nhân Thuật, 20000 điểm Thám Hiểm.

Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật, 60000 điểm Thám Hiểm… … Lật thẳng vài trang, hắn mới tìm thấy đạo cụ phù hợp.

Thiên Nhãn Thuật, 6000 điểm Thám Hiểm.

Ngũ Lôi Diệt Quỷ Phù *5, 2000 điểm Thám Hiểm. 8000 điểm Thám Hiểm trên người Tần Vũ vừa đủ để mua hai món đồ này.

Trong đó, Thiên Nhãn Thuật có thể giúp hắn nhìn thấu âm dương, thấy được những thứ mắt thường không thể thấy, yêu ma quỷ quái sẽ không còn nơi ẩn náu.

Còn về Ngũ Lôi Diệt Quỷ Phù, đúng như tên gọi, nó có thể dẫn năm đạo thiên lôi để tiêu diệt những con quỷ gặp phải.

Nếu một lá không diệt được, thì dùng năm lá!

Ý niệm vừa động, hai món đồ đã được Tần Vũ mua về.

Thiên Nhãn Thuật sau khi mua có thể mở ra bất cứ lúc nào, còn Ngũ Lôi Diệt Quỷ Phù thì được cất vào trong nhẫn không gian.

"Thiên Nhãn, mở!" Đồng tử Tần Vũ hơi co lại, hai mắt phát ra ánh sáng huỳnh quang nhàn nhạt trong đêm tối.

Ngay sau đó, mọi sự vật hắn nhìn thấy đều thay đổi, mọi thứ trong bóng tối trở nên rõ ràng.

Chương 13

Hắn phát hiện ở góc đông bắc của mộ thất, hai đứa trẻ trong suốt toàn thân tỏa ra ánh sáng đỏ, hai tay tạo thành hình móng vuốt, đang nhìn hắn với vẻ mặt đầy oán hận.

Ánh mắt đó, như muốn ăn tươi nuốt sống người khác.

"Ha, đến gia chủ của các ngươi còn không dám trừng mắt nhìn ta như vậy, đúng là ăn gan hùm mật gấu rồi!" Chỉ là hai con tiểu quỷ chôn theo mà thôi!

Tần Vũ cũng không nói nhảm, rút ra hai lá Ngũ Lôi Diệt Quỷ Phù ném tới.

"Xẹt lẹt!

Xẹt lẹt!" Lá bùa trên không trung hóa thành mười quả cầu sét màu xanh lam, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai bay đi.

"Vãi chưởng!" "Lão Hồ!

Tần gia là thần tiên à?" Vương Bàn Tử vừa bò ra khỏi quan tài đã tình cờ thấy cảnh này, nghi hoặc nhìn Hồ Bát Nhất, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Hồ Bát Nhất há hốc mồm.

Những điều kinh ngạc mà Tần Vũ mang lại cho anh quá nhiều, nhất thời anh cũng không biết nói gì.

Trong nháy mắt, quả cầu sét trên không trung đã bay đến góc phòng, va vào nhau.

Trong chốc lát, điện quang bắn ra tứ phía, soi sáng cả mộ thất.

"A!!" Trong mộ thất lại vang lên hai tiếng hét thảm thiết, nghe mà

khiến người ta lạnh sống lưng.

Đầu tiên, huyết khí trên người đám tiểu quỷ bắt đầu bốc hơi và biến mất, ngay sau đó hình ảnh của chúng bắt đầu méo mó, dần dần trở nên ngày càng trong suốt.

Dần dần, sau khi quả cầu sét tan biến, tiếng hét thảm cũng cuối cùng dừng lại, trong góc không còn bóng dáng của hai đứa trẻ, lần này chúng đã bị đánh cho hồn bay phách tán.

Sinh thời bị người ta đổ thủy ngân vào sọ mà chết, oán khí tích tụ gần nghìn năm cuối cùng đã biến chúng thành hai con oán quỷ.

"Cuối cùng, đã kết thúc rồi." Tần Vũ khẽ thở phào nhẹ nhõm, chờ đợi âm báo của hệ thống.

Quả nhiên không đầy vài giây sau, âm báo trong trẻo của hệ thống đã vang lên như đã hẹn. 【Đinh!】【Chúc mừng ký chủ hoàn thành 100% tiến độ nhiệm vụ thám hiểm Ngưu Tâm Sơn, thuận lợi hoàn thành toàn bộ nhiệm vụ!】【Chúc mừng ký chủ nhận được Kỳ Lân huyết mạch!】【Chúc mừng ký chủ nhận được kỹ năng ngẫu nhiên Bích Hổ Du Tường Thuật!】【Chúc mừng ký chủ nhận được 10000 điểm Thám Hiểm!】 Ba ngày sau, Tần Vũ rời khỏi Ngưu Tâm Sơn, theo Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử trở về Bắc Bình.

Vừa đến Bắc Bình, Vương Bàn Tử vội vã không về nhà, trực tiếp kéo Tần Vũ và Hồ Bát Nhất đến Phan Gia Viên, vào cửa hàng của Đại Kim Nha.

"Aiya!" Đại Kim Nha mở cửa, thấy ba người đứng ngoài, trong lòng biết có mối làm ăn lớn, vội vàng chào hỏi: "Hồ gia và Bàn gia về rồi!" Khi thấy khuôn mặt xa lạ lạnh lùng tuấn tú của Tần Vũ, ông ta không khỏi hỏi: "Bàn gia, vị này là?" Vương Bàn Tử gạt tay Đại Kim Nha đang chỉ vào Tần Vũ, trách mắng: "Đây là Tần gia, chuyến này nếu không có anh ấy, tôi cũng không về được đâu." Đại Kim Nha nghe

vậy, hơi sững người.

Theo lời Bàn Tử nói, chẳng phải tiểu ca này còn có bản lĩnh hơn sao?

Nghĩ vậy, Đại Kim Nha cười tươi nói: "Được!

Tôi, Đại Kim Nha, thích nhất là kết giao bạn bè, bạn của Bàn gia cũng là bạn của tôi!

Tần gia, mời ngài vào trong!" Tần Vũ gật đầu.

Tính cách của Đại Kim Nha như vậy, hắn cũng không thấy kỳ lạ.

Sau khi cả ba người vào trong cửa hàng, Đại Kim Nha vội vàng khóa trái cửa, không muốn bị ai làm phiền.

Vừa ngồi xuống, Đại Kim Nha đã vội vàng nói: "Thế nào, mấy vị gia lần này có đổ được bảo bối gì không?" Vương Bàn Tử nghe vậy, nói: "Đều ở đây cả, Kim gia xem đi!" Nói xong, anh ta đặt chiếc túi xách màu xanh lam lên bàn trà, nhìn dáng vẻ căng phồng, có vẻ như chứa không ít đồ.

"A!" Chiếc túi màu xanh dính không ít đất, còn có mùi đất mới, chắc là vừa mới đào ra.

Đại Kim Nha hai mắt sáng lên, vội vàng kéo khóa túi.

Nhưng lục lọi một hồi, trong túi chỉ có những chiếc bát và bình gốm, không có vật gì khác.

Thấy vậy, ông ta không khỏi thất vọng, hỏi: "Bàn gia, hai người đi một chuyến mà chỉ đào được mấy thứ này thôi sao?" Vương Bàn Tử thấy vẻ mặt của Đại Kim Nha, không khỏi hỏi: "Sao vậy, mấy thứ này không đáng tiền à?" Đại Kim Nha lấy ra một cái bình gốm, xem xét kỹ lưỡng một hồi rồi bình luận: "Mấy thứ này chắc là đồ thời Liêu Kim, ít nhiều cũng đáng giá một hai nghìn." Một hai nghìn!

Ở thời đó, đối với gia đình bình thường cũng là một khoản tiền lớn!

Hơn nữa trong một túi có tổng cộng mười món, cộng lại cũng bán được không ít tiền.

Hồ Bát Nhất đang nhíu mày nghe vậy không khỏi thở phào nhẹ nhõm, trong lòng nghĩ chuyến này không đi uổng công.

Vương Bàn Tử cũng hài lòng, cười ha hả nói: "Hắc hắc, một hai nghìn cũng được." Đại Kim Nha thở dài, lại hỏi: "Hồ gia, Bàn gia, thật sự không có thứ gì khác sao?" Câu hỏi vừa dứt, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều đồng loạt nhìn về phía Tần Vũ, ánh mắt đầy vẻ nóng bỏng.

Hai người họ đều biết, đồ tốt đều bị Tần Vũ lấy hết rồi.

Đối với điều này, Tần Vũ cười nhún vai.

Thôi vậy!

Dù sao ở Bắc Bình cũng không có mối bán hàng, không bằng cứ lấy đồ ra, để Đại Kim Nha giúp bán đi.

Nói xong, một chiếc hộp tinh xảo bỗng dưng xuất hiện trên bàn.

Cảnh này, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã thấy quen không còn lạ, còn Đại Kim Nha thì kinh ngạc, hỏi: "Tần gia, ngài…" "Chỉ là một chút mánh khoé nhỏ thôi." Tần Vũ cười lắc đầu, nói: "Đồ trong hộp này, phiền Kim gia ngài thẩm định giúp." Chỉ riêng cái hộp gỗ trên bàn, Đại Kim Nha liếc mắt đã nhận ra không đơn giản, dường như được làm từ gỗ hoàng hoa lê thượng hạng.

Hộp gỗ quý giá như vậy, đồ vật bên trong chắc chắn không hề đơn giản.

Đại Kim Nha lau tay, gật đầu đáp: "Được thôi!" Nói xong, ông ta

cẩn thận bưng chiếc hộp gỗ từ đầu kia của bàn trà lại.

Đối với cái hộp này, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử trên đường về đã không ngừng hỏi dò Tần Vũ.

Nhưng Tần Vũ miệng rất kín, căn bản không moi được thông tin hữu ích nào.

Bây giờ có cơ hội, họ vươn thẳng cổ, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào chiếc hộp, sợ bỏ lỡ điều gì.

"Vậy tôi mở nhé?" Nói xong, Đại Kim Nha mở khóa vàng trên hộp gỗ, từ từ mở nắp hộp.

Xoẹt!

Chương 14

Khoảnh khắc hộp được mở ra, có ánh sáng rực rỡ tỏa ra, dù là giữa ban ngày ban mặt cũng trông vô cùng chói mắt.

Nhìn thấy đồ vật bên trong, Đại Kim Nha, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều sững sờ.

Họ nhìn chằm chằm vào bảo vật trong hộp, miệng há to như có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Hồi lâu sau, Đại Kim Nha là người đầu tiên tỉnh lại sau cơn chấn động.

Do dự một lúc, ông ta dùng đôi tay hơi run run cầm một miếng ngọc bích hình ve sầu lên xem xét kỹ lưỡng.

Tiếp đó, lại lấy ra một sợi dây chuyền ngọc hình hổ trong suốt nạm đầy ngọc lục bảo ngắm nghía một hồi.

Cứ thế xem liền bốn năm món, ông ta đều gật đầu vô cùng hài lòng, thậm chí nước miếng nơi khóe miệng cũng sắp chảy xuống.

Sau khi xem xong, Đại Kim Nha đậy nắp hộp lại, vẫn còn vẻ thòm thèm nói: "Phải nói rằng, những món đồ này là những thứ tốt nhất tôi từng thấy kể từ khi mở cửa hàng." Vương Bàn Tử lúc này cũng tỉnh lại sau cơn chấn động, thấy nhiều đồ tốt như vậy, trong lòng phấn khích như vạn con tuấn mã đang phi nước đại.

"Không phải!" "Kim gia, viên dạ minh châu to bằng nắm đấm ở giữa, sao ông không xem kỹ?" Vương Bàn Tử hỏi.

Đại Kim Nha xua tay, giải thích: "Xin lỗi, tâm trạng quá kích động, tay hơi run, lỡ làm rơi đồ thì không hay." Ông ta cũng biết viên dạ minh châu đó mới là thứ quý giá nhất, nhưng trạng thái hiện tại của

ông ta thực sự không thích hợp để động vào.

Tần Vũ gật đầu, hỏi: "Vậy theo ông thấy, mấy thứ này có thể bán được giá bao nhiêu?" Đại Kim Nha trầm ngâm, chìm vào suy tư.

Vài phút sau, ông ta từ từ giơ năm ngón tay lên.

Vương Bàn Tử đã sớm chờ đợi câu trả lời, vội vàng nói: "Năm vạn?!" "Sao có thể là năm vạn!

Theo tôi ít nhất cũng phải năm mươi vạn!" Hồ Bát Nhất bên cạnh trừng mắt nhìn Bàn Tử.

"Không phải, không phải!" Đại Kim Nha lắc đầu, cuối cùng chậm rãi nói: "Vô giá chi bảo, giá trị liên thành!" Vô giá chi bảo?!

Nhưng thứ có giá trị liên thành này lại không liên quan gì đến mình.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau, trong lòng như bị đổ một bát nước chanh, chua lè!

Tần Vũ lại thấy thoáng hơn.

Tiền bạc đối với hắn không quan trọng lắm, chỉ cần đảm bảo chi tiêu hàng ngày là được.

Hắn thích theo đuổi những kỳ ngộ trong thế giới đạo mộ hơn, đi khám phá những bí mật ẩn giấu dưới lòng đất.

"Đồ vật, chung quy vẫn có giá." "Ngoài viên dạ minh châu đó ra, những thứ còn lại xin Kim gia chọn ra vài món, giúp tôi bán đi." Tần Vũ tin rằng, những vật phẩm trong hộp, bán đi vài món là đủ rồi.

Những thứ còn lại sau này có thể sẽ có ích.

"Ngài yên tâm, bằng cái lưỡi ba tấc không xương của tôi, nhất định sẽ giúp Tần gia bán được giá tốt." Đại Kim Nha vui mừng gật đầu, nhiều đồ tốt như vậy qua tay ông ta, lại có thể kiếm được một

khoản lớn rồi.

"Tần gia, mấy món này tương đối dễ bán, trước tiên để ở chỗ tôi nhé?" Nói rồi, Đại Kim Nha chọn ra vài món tương đối bình thường từ trong hộp, nói: "Còn những món khác, nếu Tần gia ngài muốn bán, chỉ có thể thông qua hình thức đấu giá thôi." Tần Vũ nghi hoặc hỏi: "Đấu giá, chính quyền không cho phép chứ?" "Không phải, không phải!" Đại Kim Nha xua tay, giải thích: "Bề ngoài thì không cho phép, nhưng ở Bắc Bình có nơi định kỳ tổ chức đấu giá, ví dụ như Tân Nguyệt Phạn Điếm nổi tiếng nhất." Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Quả nhiên, nếu Tân Nguyệt Phạn Điếm tồn tại thì thế lực Cửu Môn chắc cũng có.

Tần Vũ giả vờ hiểu biết gật đầu, rồi nói: "Sau khi bán được đồ, phiền Kim gia giúp tôi mua một căn tứ hợp viện ở Bắc Bình, mấy món ngài chọn chắc là đủ rồi chứ?" "Tứ hợp viện?!" Vương Bàn Tử chép miệng, tưởng Tần Vũ mới đến không biết giá cả ở Bắc Bình, vội vàng nhắc nhở: "Tần gia, anh không nhầm chứ?

Phải hơn năm mươi vạn một căn đấy!" Hồ Bát Nhất cũng cảm thấy Tần Vũ mua tứ hợp viện một mình ở thì hơi lãng phí, cũng khuyên: "Tần gia, ở Bắc Bình có mấy căn hộ không tồi, giá cả cũng hợp lý." "Không sao, một căn tứ hợp viện thôi, tiền chắc là đủ chứ?" Tần Vũ lắc đầu, tuy hiện tại chỉ có một mình, nhưng không có nghĩa là sau này cũng vậy.

Có nhiều đồ như vậy, hắn căn bản không cần lo lắng về tiền bạc.

Đại Kim Nha gật đầu: "Hoàn toàn đủ, ngoài ra tôi lấy trước một ít tiền cho mấy vị, còn lại đợi bán được đồ sẽ đưa nốt, thế nào?" Ba người đều gật đầu, đối với Đại Kim Nha họ rất yên tâm.

Lúc này, Hồ Bát Nhất nói: "Tần gia, chúng ta đã đến mức này rồi, cái ấn đồng đó cũng lấy ra cho mọi người xem đi chứ?" Quan hệ đã

thân thiết, nụ cười trên mặt Tần Vũ cũng nhiều hơn.

Thấy vẻ mặt mong đợi của Hồ Bát Nhất, hắn cười nói: "Được thôi, nhưng tối nay anh phải mời tôi ăn một bữa thịnh soạn đấy." "Đó là điều chắc chắn rồi!" Hồ Bát Nhất vỗ đùi, vội vàng gật đầu đồng ý, đừng nói một bữa, mười bữa cũng phải mời!

Nói xong, Phát Khâu Thiên Ấn xuất hiện trong lòng bàn tay Tần Vũ, sau đó hắn đưa cho Hồ Bát Nhất.

Tần Vũ cẩn thận nhận lấy.

Anh nhớ lúc ở Ngưu Tâm Sơn, Tần Vũ dù đối mặt với cương thi lông đỏ hay tiểu quỷ, đều cầm cái ấn này trong tay.

Anh ta khó hiểu hỏi: "Tần gia, đây rốt cuộc là thứ gì vậy?" "Aiya!" Đại Kim Nha lúc này đã lấy tiền ra, vừa hay thấy Phát Khâu Thiên Ấn trong tay Hồ Bát Nhất, vội nói: "Hồ gia, cho tôi xem với." "Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ!" "Chẳng lẽ đây là vật tùy thân của Phát Khâu Thiên Quan, Phát Khâu Thiên Ấn?" Đại Kim Nha chỉ một lát đã nhận ra món đồ, chỉ cảm thấy có chút kỳ lạ, không khỏi hỏi: "Nhưng thứ này, không phải đã bị đốt hết vào năm Vĩnh Lạc triều Minh rồi sao?" Hồ Bát Nhất không hiểu hỏi: "Kim gia, ông nói Phát Khâu Thiên Quan, rồi Phát Khâu Thiên Ấn, là sao?" "Hồ gia, ngài là hậu duệ của Mạc Kim Giáo Úy, sao ngay cả những điều này cũng không biết." "Phát Khâu Thiên Quan sau này là một chức quan, chuyên môn dẫn dắt Mạc Kim Giáo Úy đi đổ đấu!" "Phát Khâu Thiên Ấn là tín vật tùy thân của Phát Khâu Thiên Quan, có tác dụng trừ tà hộ thân, giống như Mạc Kim Phù tôi đưa cho ngài vậy." Đại Kim Nha giải thích cặn kẽ.

"Chẳng trách Tần gia lợi hại như vậy, hóa ra là sếp của Mạc Kim Giáo Úy!" Vương Bàn Tử đột nhiên hiểu ra, lấy ra Mạc Kim Phù trên cổ, chất vấn: "Lão Kim!

Cái Mạc Kim Phù ông đưa cho tôi căn bản không có tác dụng gì cả, ở trong mộ tôi suýt bị cương thi và tiểu quỷ chơi chết!" Hồ Bát Nhất nhìn Tần Vũ, hỏi: "Tần gia, chẳng lẽ anh là truyền nhân của Phát Khâu?" Tần Vũ gật đầu, không phủ nhận.

Nghe lời của Đại Kim Nha, Hồ Bát Nhất vẫn không hiểu, bèn hỏi: "Nhưng Đại Kim Nha không phải nói, Phát Khâu Thiên Quan đã bị đứt đoạn truyền thừa từ triều Minh sao?" Tần Vũ đương nhiên không thể nói là có hệ thống, bèn bịa ra một lý do: "Truyền thừa của Phát Khâu Thiên Quan, sao có thể dễ dàng bị đứt đoạn như vậy." Đại Kim Nha đứng bên cạnh nghe cuộc đối thoại của hai người, đột nhiên nhớ ra một chuyện, vội nói: "Tần gia, Hồ gia, một vị là truyền nhân của Phát Khâu, một vị là truyền nhân của Mạc Kim, tôi có một mối làm ăn tốt." "Không biết hai vị có hứng thú không?" Nghe vậy, khóe miệng Tần Vũ hơi nhếch lên.

Hắn biết, cốt truyện của Tinh Tuyệt Cổ Thành sắp bắt đầu rồi.

Truyền nhân Mạc Kim?

Trước mặt Tần gia, mình thật đúng là trẻ con.

Hồ Bát Nhất tự giễu một phen, sau đó nhìn về phía Tần Vũ, nếu Tần gia có hứng thú thì cũng không sao.

Quả nhiên, nhìn vẻ mặt của Tần Vũ, dường như hắn khá hứng thú với chuyện này, anh bèn nói: "Lão Kim, có gì cứ nói thẳng, ở đây đều không phải người ngoài." "Đúng vậy!" Vương Bàn Tử cũng ở bên cạnh hóng hớt, phàm là chuyện gì có lợi, anh ta đều không bỏ qua.

Đại Kim Nha thấy mọi người đều không phản đối, mới chậm rãi nói: "Dạo này có một nữ lão bản từ Mỹ về, muốn tổ chức một đội khảo cổ đến sa mạc phía tây khảo cổ." "Hiện tại đang thiếu mấy người có bản lĩnh thực sự, cho nên tôi muốn hỏi mấy vị có hứng thú với chuyện này không." "Thù lao khá là hậu hĩnh, là đô la Mỹ đấy!"

Đô la Mỹ?!!

Vương Bàn Tử nghe đến tiền là mắt sáng lên, lập tức kéo áo Hồ Bát Nhất, mừng rỡ nói: "Lão Hồ!

Tần gia!

Đô la Mỹ đó!

Mối làm ăn tốt như vậy chúng ta nhận đi!" Ở thời đại này, tỷ giá giữa đô la Mỹ và Nhân dân tệ là một đổi mười hai.

Cũng có nghĩa là nếu nhận được một vạn đô la Mỹ, tương đương với mười hai vạn Nhân dân tệ.

Chương 15

Số tiền này, đủ để mua một căn nhà ba gian lớn ở Bắc Bình!

Hồ Bát Nhất cũng động lòng.

Nhưng anh biết mình không thể quyết định được, dù sao người có bản lĩnh thực sự đang ngồi bên cạnh.

Trong chốc lát, ánh mắt của cả ba người đều đổ dồn vào Tần Vũ.

Bị nhìn chằm chằm như vậy, Tần Vũ có chút ngại ngùng.

Chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành, có thể nói là đầy rẫy nguy cơ.

Tần Vũ không biết cốt truyện có thay đổi không, thêm một người cũng có thể thêm một phần chăm sóc.

Suy nghĩ kỹ một hồi, Tần Vũ mới đưa ra quyết định, gật đầu nói: "Được thôi, chuyến này có thể đi!" … Sáng hôm sau, Tần Vũ dưới sự dẫn dắt của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, theo địa chỉ Đại Kim Nha đưa đến nơi ở của đội khảo cổ.

Đây là một căn tứ hợp viện, từ cửa nhìn vào có thể thấy có người đang bận rộn trong sân.

Bước vào sân, Hồ Bát Nhất hỏi một thanh niên trong sân: "Xin hỏi, Trần Giáo sư có ở đây không ạ?" Nam thanh niên tò mò đánh giá Tần Vũ và hai người kia, sau đó chỉ vào căn phòng bên trong, nói: "Trần Giáo sư ở trong đó." Hồ Bát Nhất cảm ơn, rồi dẫn đầu đi vào phòng.

Đứng ở cửa, Tần Vũ thấy hai người đàn ông bị một người đàn ông trung niên đeo kính, trông rất bảo thủ tiễn ra.

Nếu không đoán sai, người trước mắt hẳn là Hách Ái Quốc.

Vừa mới tiễn hai người ứng tuyển đi, đột nhiên lại có ba người

đến, Hách Ái Quốc không khỏi có chút phiền lòng.

Ông ta nghiêm mặt hỏi: "Mấy vị làm gì vậy?" Hồ Bát Nhất vừa chuẩn bị trả lời, Tần Vũ đã đứng lên chắn trước mặt Hồ Bát Nhất, nói: "Tinh Tuyệt Cổ Thành, tôi có thể đưa các người đi tìm." Hách Ái Quốc là một trí thức điển hình của thời đại này, Tần Vũ không muốn nói nhảm nhiều với ông ta.

Hách Ái Quốc đang chuẩn bị đuổi người thì khựng lại, không ngờ đối phương lại nói thẳng ra mục đích của họ.

Phải biết chuyện này, hiện tại là tuyệt đối bí mật.

Chẳng lẽ trong đội có người tiết lộ ra ngoài?

Đúng lúc Hách Ái Quốc đang suy nghĩ, một ông lão đeo kính trên cổ, tóc hoa râm bước ra.

Trần Giáo sư!

Dáng vẻ cũng không khác trong nguyên tác là bao, Tần Vũ liếc mắt đã nhận ra thân phận của ông.

Trần Giáo sư hỏi: "Mấy vị đồng chí trẻ, là tiểu Kim giới thiệu đến phải không?

Chuyện về Tinh Tuyệt Cổ Thành, cũng chỉ có cậu nhóc đó mới biết được một chút." Hồ Bát Nhất vội vàng tiến lên, cười nói: "Đúng vậy, là Đại Kim Nha giới thiệu chúng tôi đến." Sau đó, Hồ Bát Nhất chủ động giới thiệu tình hình của ba người, tiếp đó dưới sự hỏi han của Trần Giáo sư, bắt đầu kể một hồi về Thiên Tinh Phong Thủy Thuật.

Mấy người ngồi xuống, nói chuyện rất vui vẻ.

Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, là thiên tự quyển của Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật.

Tần Vũ lại lười nghe, dù sao đợi khi đủ điểm Thám Hiểm, hắn có thể trực tiếp chọn đổi.

Ngột ngạt quá.

Tần Vũ ra cửa hóng gió.

Đúng lúc này, một bóng người đột nhiên đâm vào lòng hắn.

Cúi đầu xuống, hắn phát hiện một cô gái buộc tóc hai bím, dung mạo thanh thuần xinh đẹp.

Diệp Y Tâm sao?

Trông đẹp hơn trong phim nhiều.

"Aiya!" Diệp Y Tâm xoa xoa cái đầu hơi đau, thầm nghĩ ai vậy, người cứng thế?

Cô theo phản xạ ngẩng đầu lên nhìn.

Lại phát hiện một khuôn mặt đẹp trai rạng rỡ đang nhìn mình.

Kỳ lạ.

Người này là ai, trong đội chúng ta từ lúc nào có một soái ca thế này?

Diệp Y Tâm nhất thời có chút ngẩn người.

Tần Vũ nhíu mày, thản nhiên nói: "Này, nhìn đủ chưa." "A?" Diệp Y Tâm lúc này mới phản ứng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng, vội vàng cúi đầu.

Biết mình đã thất thố, cô vội nói: "Xin lỗi, xin lỗi." Nói xong, cô đỏ mặt đi vào phòng từ phía bên kia cửa.

Cô nhóc này, cũng có chút thú vị.

Khóe miệng Tần Vũ bất giác nhếch lên vài phần, cảm giác nhàm chán trong lòng cũng tan biến đi ít nhiều.

“Tiểu Hồ đồng chí à, những gì cậu nói thật sự quá đặc sắc, có cậu dẫn đội, chúng ta nhất định có thể tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành.” Trần Giáo sư sau khi nghe Hồ Bát Nhất kể xong, tâm trạng rất tốt.

Thấy Diệp Y Tâm vừa hay đi vào, ông nói: “Tiểu Diệp à, đi gọi cô Dương ra đây, sau đó chúng ta lên kế hoạch xuất hành, cố gắng ngày mai xuất phát!” “Không cần đâu, tôi nghe thấy rồi.” Shirley Dương từ phòng trong bước ra.

Cô đánh giá Hồ Bát Nhất vài lượt, sau khi trong lòng đưa ra khẳng định, mới đưa tay phải ra nói: “Làm quen một chút, Shirley Dương.” Hồ Bát Nhất lịch sự bắt tay cô.

Tiếp đó, Shirley Dương mở lời: “Hồ Bát Nhất có thể làm đội trưởng của tôi ở lại lập kế hoạch, hai vị còn lại bây giờ có thể tự về.” “Thế không được!” Vương Bàn Tử nghe vậy không vui, vội nói: “Tôi và lão Hồ là một khối, anh ấy đi đâu tôi đi đó, đúng không lão Hồ?” Hồ Bát Nhất vừa định nói gì, đã bị lời nói lạnh lùng của Shirley Dương cắt ngang: “Xin lỗi, tôi không cần những người không có bản lĩnh.” Hồ Bát Nhất nhún vai.

Rồi anh ta nhìn Tần Vũ với vẻ mặt bất đắc dĩ, nếu Tần Vũ và Bàn Tử đều không đi, thì anh cũng không cần thiết phải dấn thân vào vũng nước đục này.

Tần Vũ nhíu mày.

Cô gái Mỹ này, kiêu ngạo hơn hắn tưởng tượng nhiều.

Đối với điều này, hắn cũng đáp lại bằng một giọng điệu lạnh lùng không kém: “Không có bản lĩnh sao?

Chương 16

Không biết Côn Luân băng sơn, Quỷ Động tộc, lời nguyền, máu màu vàng… những chuyện này, cô Dương đây lại biết được bao nhiêu?" Côn Luân băng sơn!

Quỷ Động tộc!

Lời nguyền!

Một câu nói ngắn gọn của Tần Vũ khiến Shirley Dương như bị sét đánh, toàn thân không thể cử động.

Anh ta là ai?!

Tại sao lại biết những chuyện này!

Trong vài giây, trong đầu cô chỉ toàn là câu hỏi này.

Sau khi phản ứng lại, cô nhìn Tần Vũ đang đứng ở cửa với vẻ mặt nghiêm trọng, dùng giọng điệu chất vấn: "Anh rốt cuộc là ai, nghe được những chuyện này từ đâu!" Khóe miệng Tần Vũ khẽ nhếch lên, trong lòng nghĩ cô gái Mỹ này đã cắn câu rồi.

Đây là một cơ hội tốt để tống tiền.

Hắn thản nhiên mở lời: "Xin lỗi, tôi không có nghĩa vụ phải nói cho cô." Nói đến đây, Tần Vũ dừng lại, giả vờ do dự rồi tiếp tục: "Nói thật, Tinh Tuyệt Cổ Thành tôi dẫn theo lão Hồ và Bàn Tử cũng có thể đi, không có chúng tôi, các người dù tìm được cổ thành cũng tuyệt đối không vào được." "Lão Hồ, Bàn Tử, chúng ta đi thôi." Nói xong, Tần Vũ không quay đầu lại mà đi thẳng ra cửa.

"Được!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đồng thanh gật đầu, so với nhóm của Shirley Dương, hai người họ tin tưởng Tần Vũ hơn.

Lúc này, sắc mặt của Shirley Dương và Trần Giáo sư đều thay đổi.

Hai người nhìn nhau, Shirley Dương nhíu mày gọi Tần Vũ lại, mở lời: "Đưa tôi đi, mỗi người một vạn đô la Mỹ, tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành cộng thêm một vạn!" Cô vốn tưởng điều kiện này đủ để giữ ba người lại.

Nhưng khi thấy đối phương hoàn toàn không có ý định dừng lại, cô mới biết mình đã đánh giá thấp họ.

Cắn răng, cô lại nâng thù lao lên: "Hai vạn!

Tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành cộng thêm hai vạn!" Nhưng sau khi nói xong, Tần Vũ vẫn không dừng bước, lúc này đã sắp đi ra khỏi tứ hợp viện, nếu Shirley Dương không đưa ra một mức giá khiến hắn hài lòng, thì cuối cùng cô sẽ mất đi cơ hội này.

"Khốn kiếp!" Shirley Dương nhìn bóng lưng Tần Vũ, siết chặt hai tay.

Từ nhỏ đến lớn, mọi việc đều thuận theo ý cô, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy mọi việc không nằm trong tầm kiểm soát.

Shirley Dương đưa ra sự nhượng bộ lớn nhất, nói: "Mỗi người năm vạn!

Tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành, cộng thêm năm vạn!" Sau khi dứt lời, Tần Vũ đang đi đầu cuối cùng cũng dừng bước.

Shirley Dương thấy cảnh này, không thể không nảy sinh cảm giác thắng lợi, trong lòng nghĩ cuối cùng cũng đã nắm được hắn.

Nhưng khi thấy Tần Vũ quay người lại, với nụ cười đầy ẩn ý trên môi, trong lòng cô lại dấy lên một cảm giác không lành.

Đối mặt với Shirley Dương kiêu ngạo như vậy, Tần Vũ lại tỏ ra

vô cùng bình tĩnh.

Hắn đứng yên tại chỗ nhìn Shirley Dương vài giây, mới mở lời: "Mỗi người mười vạn, tìm được cổ thành cộng thêm mười vạn." Thấy vẻ mặt Shirley Dương có vẻ không vui, hắn tiếp tục: "Tôi tin cô biết, nếu ông ngoại cô không bị lời nguyền đó, ông ấy sẽ không qua đời sớm như vậy." Ầm!

Câu nói này như sấm sét đánh vào lòng Shirley Dương, cô nhìn Tần Vũ với vẻ mặt không thể tin được.

Rốt cuộc anh ta là người như thế nào!

Tại sao ngay cả chuyện của ông ngoại cô cũng biết!

Shirley Dương cuối cùng cũng thỏa hiệp, cô thực sự không thể chống lại sự cám dỗ của những bí mật này.

Ngược lại, vì cha cô là một ông trùm giàu có ở Mỹ, sáu mươi vạn ném ra căn bản không ảnh hưởng gì lớn.

Cắn chặt răng, cô nhìn Tần Vũ với vẻ mặt u oán, hận hận nói: "Được, tôi đồng ý." Tần Vũ hài lòng gật đầu.

Sau đó hắn lạnh lùng nhìn tất cả mọi người trong phòng, thản nhiên mở lời: "Ở đây tôi xin nhắc nhở các vị, chuyến đi này không phải là chuyện đùa, nếu không chuẩn bị sẵn sàng để chết, thì nhân lúc chưa xuất phát hãy mau chóng rút lui." Nói xong, hắn liếc nhìn ba thanh niên trẻ với ánh mắt đầy ẩn ý.

Đặc biệt là cô bé Diệp Y Tâm, hắn không muốn một cô gái xinh đẹp như vậy chết trong sa mạc.

Hai nam thanh niên nghe Tần Vũ nói vậy có vẻ coi thường, lập tức lên tiếng phản bác: "Thế nào!

Chúng tôi làm khảo cổ, khổ cực nào mà không chịu được, chỉ cần

có thể vén lên bức màn bí ẩn của lịch sử, hiến dâng sinh mệnh thì có sao đâu?!" "Sở Kiến nói không sai, vì tri thức, chúng tôi dám hiến thân!" Tần Vũ không để ý.

Dù sao ai mà làm gánh nặng trong sa mạc, lúc đó đừng trách hắn một cước đá văng.

Tiếp đó hắn nhìn Shirley Dương, lại nói: "Hành trình cứ bàn với lão Hồ đi, Bàn Tử và tôi ra ngoài một chuyến, hai chúng ta đi chuẩn bị một ít trang bị." Con đường đi về phía tây không đơn giản.

Nếu không chuẩn bị đầy đủ, không cẩn thận sẽ mất mạng trong biển cát.

Nói xong câu đó, hắn gọi Vương Bàn Tử rồi đi thẳng ra khỏi tứ hợp viện.

Trên chuyến tàu đi về phía tây, Tần Vũ đang yên tĩnh đọc sách trên giường, cuốn sách này hắn đã dùng 10 điểm Thám Hiểm để đổi lấy, là "Kỳ Văn Dị Sự Tập", khá hay.

Lúc này, Diệp Y Tâm ôm một cuốn sách ngồi xuống giường đối diện, sau đó có chút e thẹn nói: "Tần đại ca, anh không đi chơi bài với mọi người à?" Tần Vũ liếc cô một cái, rồi quay đầu tiếp tục đọc sách, nói: "Ồn ào quá, tôi không thích." Diệp Y Tâm cắn môi, như thể đã đưa ra một quyết định khó khăn.

Chỉ thấy cô mở cuốn sách trong tay, yếu ớt nói: "Tần đại ca, em nghe anh Vương Bàn nói anh biết rất nhiều thứ, em có một vấn đề không hiểu, em có thể hỏi anh không?" Nói chuyện còn e thẹn, cô em gái thế này mà ở thế kỷ 21 chắc không tìm được đâu nhỉ?

Tần Vũ nghĩ thầm, rồi ngồi dậy khỏi giường, gật đầu: "Hỏi đi, nhưng tôi không đảm bảo có thể trả lời được!" Được Tần Vũ khẳng định, Diệp Y Tâm vội vàng cười nói: "Không sao đâu, coi như chúng

ta cùng thảo luận thôi.” Tiếp đó cô đặt cuốn sách xuống, chỉ ra vài điểm đã được đánh dấu bằng bút.

Tần Vũ liếc qua, phát hiện đều là những vấn đề lịch sử mà thời đại này chưa có kết luận.

Thế là, những gì hắn biết đều nói ra, những gì không biết cũng tùy tiện bịa ra một câu chuyện để lừa gạt.

Hai người không biết đã thảo luận bao lâu, Shirley Dương đột nhiên đi tới, lạnh lùng nói: “Có rảnh không?

Theo tôi ra toa xe một chuyến.” Tần Vũ liếc mắt.

Hắn đang phụ đạo cho đóa hoa của tổ quốc học tập, có rảnh hay không cô không nhìn ra sao?

Diệp Y Tâm thức thời nói: “Tần đại ca, nếu cô Dương có việc tìm anh, vậy anh cứ đi đi, em sẽ nghiên cứu lại sau~” Nói xong, cô ôm sách nhanh chóng rời đi, lúc đi trên mặt còn nở nụ cười vui vẻ.

Cứ như vậy, Tần Vũ đành phải theo Shirley Dương đến toa riêng.

Chương 17

Trong toa của cô, Trần Giáo sư và Hồ Bát Nhất cũng đang ở đó, dường như vừa có một cuộc thảo luận.

Thấy Tần Vũ vào, Hồ Bát Nhất vội vàng đứng dậy, nói: "Tần gia, cô Dương chuẩn bị đổi hướng đến Côn Luân Băng Xuyên, tôi thấy phải hỏi ý kiến của anh trước." Đã thành thói quen, hễ gặp chuyện không thể quyết định, anh đều hỏi Tần Vũ trước.

Dường như trong mắt anh, đối phương luôn có thể đưa ra giải pháp.

"Đi cũng không phải là không được." Tần Vũ gật đầu, dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Nhưng tôi phải nói rõ trước, mức độ nguy hiểm ở nơi đó không hề thua kém Tinh Tuyệt Cổ Thành, phải chuẩn bị sẵn sàng để chết." "Không phải chỉ là Hỏa Biểu Trùng thôi sao, cẩn thận một chút là được rồi!" Shirley Dương không thích cách nói chuyện của Tần Vũ, phản bác: "Dù thế nào đi nữa, Côn Luân Băng Xuyên tôi nhất định phải đi một chuyến." Trần Giáo sư bên cạnh thấy Shirley Dương dường như tức giận, vội giải thích: "Tiểu Tần đồng chí à, cậu cũng đừng trách tiểu Dương.

Lần này đổi hướng đến Côn Luân Băng Xuyên, thực ra cũng là để tìm kiếm thi thể của cha cô ấy đã mất tích, chúng ta nên thông cảm nhiều hơn." "Hỏa Biểu Trùng không đơn giản như cô nghĩ đâu, giả sử gặp phải một đàn Hỏa Biểu Trùng, cô có nghĩ đến hậu quả không?" Tần Vũ nhíu mày, rồi nhìn về phía Hồ Bát Nhất, nói đầy ẩn ý: "Điểm này, lão Hồ chắc chắn hiểu rõ hơn nhiều." Hồ Bát Nhất gật đầu, sắc mặt đột nhiên trở nên khó coi.

Anh từng gặp loại côn trùng này khi làm nhiệm vụ ở Côn Luân

Băng Xuyên, chỉ một hai con đã thiêu sống một người đồng đội, thiêu đến mức tro cũng không còn.

Hồi lâu, anh mới chậm rãi mở miệng: "Nếu là một đàn, tôi e rằng chúng ta sẽ toàn quân bị diệt!" Lời này vừa nói ra, Shirley Dương và Trần Giáo sư đều kinh ngạc, vẻ mặt của Hồ Bát Nhất khiến họ không thể không tin.

Hai người nhìn nhau, ngay sau đó Trần Giáo sư nói: "Tiểu Dương à, nếu vậy, chúng ta phải lên kế hoạch cẩn thận, phải đảm bảo an toàn tính mạng cho mọi người trước khi xuất phát." Trần Giáo sư cũng là người khôn ngoan.

Nếu có người trong đội chết, khó tránh khỏi sẽ có rắc rối không nhỏ, ông không muốn danh tiếng cả đời bị hủy hoại trong chuyến khảo cổ này.

Shirley Dương khẽ cắn môi dưới, vô cùng không cam lòng nói: "Chẳng lẽ không có cách nào khác sao?" "Được rồi, không cần phải trưng ra bộ mặt đưa đám." Tần Vũ xua tay, tỏ vẻ không hề lo lắng, nói: "Một khi đã nhận tiền của cô, thì tự nhiên sẽ giúp cô giải quyết những vấn đề này." "Tần gia, anh có cách sao?" Hồ Bát Nhất nghe vậy, tinh thần chấn động.

Anh từng tận mắt chứng kiến đồng đội hy sinh, mấy năm nay nằm mơ cũng không biết cách đối phó với Hỏa Biều Trùng.

Tần Vũ gật đầu.

Phương pháp đối phó với Hỏa Biều Trùng, hắn đã biết khi đọc nguyên tác.

Thế là, hắn giải thích: "Đến nơi rồi, xem có cách nào kiếm được mấy tấm vải amiăng lớn không, nếu không có thì đến cục phòng cháy chữa cháy địa phương xin mấy bộ quần áo cứu hỏa cũng được."

“Nhớ kỹ!

Phải là loại chịu nhiệt rất cao!” Được Tần Vũ nhắc nhở, mắt Shirley Dương sáng lên, vội nói: “Tôi hiểu rồi!

Amiăng có tính chịu lửa cao, chắc chắn có thể chống lại sự tấn công của Hỏa Biểu Trùng.” Tần Vũ liếc cô một cái, thản nhiên nói: “Tục ngữ nói phụ nữ ngực to thường không có não, xem ra cô cũng thuộc loại này.” Nếu là bình thường, với tính cách của Shirley Dương, có lẽ cô đã rút súng ra rồi.

Nhưng hiện tại, cô đã biết cách đối phó với Hỏa Biểu Trùng, trong lòng đang vui mừng, nên không so đo với Tần Vũ.

Shirley Dương hiếm khi nở nụ cười, khen ngợi: “Chọn anh làm đội trưởng, xem ra là một lựa chọn đúng đắn.” Tần Vũ ngáp một cái, xua tay, thản nhiên nói: “Được rồi, những chuyện còn lại các người tự bàn đi, không có việc gì thì đừng làm phiền tôi.” Nói xong, hắn đi thẳng ra khỏi toa xe. … Bốn ngày sau, đoàn người của Tần Vũ đang đi trên núi Côn Luân, vì là đội khảo cổ từ Bắc Bình, địa phương đã cử hai chiến sĩ tuần tra đi cùng.

Núi Côn Luân địa thế rất cao, tuyết trên đường rất sâu.

Cộng thêm hiện tại đang là mùa gió, gió mạnh trên núi chưa bao giờ ngừng, khiến việc đi lại rất khó khăn.

Hồ Bát Nhất từng đóng quân ở biên giới, quen thuộc nhất với vùng băng sơn này, nên đi ở phía trước.

“Lão Hồ!” Đi lâu như vậy, Vương Bàn Tử thực sự mệt không đi nổi nữa, ngồi phịch xuống đất thở hổn hển: “Còn bao lâu nữa mới đến cái khe nứt băng đó?

Tôi sắp mệt chết rồi.” Trên lưng anh ta đeo một chiếc ba lô khổng lồ, bên trong đựng những thứ Tần Vũ dùng để đối phó với Hỏa Biểu

Trùng.

Chỉ là vì núi Côn Luân ở nơi hẻo lánh, mọi người tìm cả ngày cũng không thấy vải amiăng, đành phải đến cục phòng cháy chữa cháy địa phương xin mấy bộ quần áo bảo hộ.

Không sai rồi!

Khe nứt băng sau trận lở tuyết đó ở gần đây!

Hồ Bát Nhất dừng bước, nhìn khung cảnh quen thuộc xung quanh, trong lòng đã có đáp án.

Anh quay đầu, nói với mọi người: "Khe nứt băng ở gần đây, mọi người nghỉ ngơi tại chỗ.

Bên cạnh có nhiều hố băng, mọi người cẩn thận đừng đi lung tung, nếu không rơi xuống là mất mạng đấy." Phù~ Cuối cùng cũng được nghỉ ngơi.

Mọi người nghe vậy, đều thở phào nhẹ nhõm, dù sao cũng đã đi quá lâu.

Lúc này, Diệp Y Tâm đi đến bên cạnh Tần Vũ, đưa một gói thực phẩm, nói: "Tần đại ca, em thấy anh cũng không mang đồ gì, có muốn ăn chút gì không?" "Tôi không đói, cô ăn đi." Tần Vũ lắc đầu.

Nhẫn không gian mà hệ thống cho hắn có tổng cộng năm mét khối không gian.

Hắn đã sớm ném hết đồ mang theo vào đó, trong đó không thiếu đồ ăn thức uống.

"Được thôi~" Diệp Y Tâm có chút thất vọng, vừa định quay đi, khóe mắt lại thấy một thứ gì đó đang di chuyển rất nhanh.

Cô vội vàng kéo tay áo Tần Vũ, lo lắng nói: "Tần đại ca!

Anh mau nhìn xem, bên kia có cái gì thế?!" Câu nói của cô thu hút

sự chú ý của mọi người.

Mọi người nhìn theo hướng cô chỉ, chỉ thấy một con vật toàn thân màu xám trắng, đầy đốm đen, lúc này đang nằm trên một tảng đá phía trước, nhìn chằm chằm về phía họ.

Bộ lông trắng như tuyết, nếu không quan sát kỹ, căn bản không thể phát hiện ra.

"Báo tuyết!" Shirley Dương là một nhiếp ảnh gia, đã xem không ít tạp chí nhiếp ảnh, lập tức nhận ra.

Diệp Y Tâm theo phản xạ trốn sau lưng Tần Vũ, có chút lo lắng hỏi: "Tần đại ca, nó sẽ không tấn công chúng ta chứ?" "Em gái, không sao đâu, có Bàn ca ở đây!" Vương Bàn Tử vỗ ngực, không thèm để ý: "Năm đó Bàn ca xuống nông thôn, gấu đen cũng tay không đánh chết mấy con, một con báo con con căn bản không đáng kể." "Bàn Tử, cậu không khoác lác thì chết à?" Hồ Bát Nhất liếc Vương Bàn Tử một cái, nghiêm túc nói: "Nói thật đấy, chỉ ở trên núi tuyết này, hai chúng ta chưa chắc đã xử lý được con báo tuyết này!" "Bây giờ là ban ngày, nó chắc sẽ không tấn công chúng ta, nhưng buổi tối thì không chắc." Thể lực của con người trên núi tuyết sẽ bị giảm đi rất nhiều, nhưng báo tuyết thì khác, cơ thể nhẹ nhàng, sống trên núi tuyết quanh năm, đã sớm thích nghi với môi trường này.

Thêm vào đó, con mồi trên núi tuyết vốn đã ít, một khi phát hiện con mồi sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Một thanh niên trẻ không hiểu hỏi: "Hồ đại ca, không phải anh Quách và anh Lão Ban có súng sao, sợ gì!" "Cậu em lần đầu lên núi tuyết phải không?" Một chiến sĩ lớn tuổi hơn cười, giải thích: "Ở đây nổ súng, rất dễ gây ra lở tuyết, cho nên nếu không phải vạn bất đắc dĩ, chúng tôi sẽ không nổ súng." Người tên Sở Kiến gãi gãi sau gáy, ngượng ngùng nói: "Ra là vậy." "Được rồi!" Tần Vũ cắt ngang cuộc

trò chuyện của mấy người, thầm nghĩ chỉ là một con báo tuyết, có gì mà phải lo lắng.

Thế là, hắn nói với Hồ Bát Nhất phía trước: "Lão Hồ, mau dẫn người dựng lều đi, con báo tuyết này giao cho tôi là được." "Được!" Hồ Bát Nhất gật đầu.

"Hồ đại ca, Tần đại ca một mình đi không có vấn đề gì chứ?" "Anh Vương Bàn, anh Quách, đi cùng đi, đông người sức mạnh lớn!" "Tiểu Sở nói không sai, thêm người đi cùng đi." Hành động của Tần Vũ khiến mấy người trong đội khảo cổ khá lo lắng, dù sao đối mặt với bá chủ của thảo nguyên tuyết.

Nhưng Hồ Bát Nhất lại lắc đầu, nói: "Không sao, tôi tin tưởng Tần gia." Chuyện này nếu giao cho người khác làm có lẽ anh sẽ lo lắng, nhưng người đi là Tần Vũ thì anh lại yên tâm, đủ để thấy anh công nhận thân thủ của Tần Vũ đến mức nào.

Ngay sau đó, Tần Vũ bước đi, tiến về phía con báo tuyết phía trước.

Hắn đã học được Bích Hổ Du Tường Công, cơ thể có thể kiểm soát nhẹ nhàng vô cùng, cũng khiến cho hai chân hắn đặt trên tuyết, chỉ để lại một hàng dấu chân nông.

Khóe miệng Tần Vũ hơi nhếch lên, trong đầu nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ: "Sống lớn thế này rồi, chưa ăn thịt báo bao giờ, cũng không biết mùi vị thế nào?" "Gào!" Báo tuyết dường như phát hiện ý đồ của Tần Vũ, lập tức căng thẳng cơ thể, phát ra một tiếng gầm gừ không chịu thua kém.

Chương 18

Tiếng gầm gừ này khiến những người phía sau giật mình, không khỏi lo lắng cho Tần Vũ.

Đột nhiên, con báo tuyết đang tức giận dường như cảm nhận được điều gì, đột nhiên quay đầu lại.

Nhanh như bị kinh hãi, nó nhanh chóng lao về phía Tần Vũ.

Sự việc bất thường ắt có yêu ma!

Có vấn đề!

Trực giác đầu tiên của Tần Vũ điên cuồng nhắc nhở hắn lùi lại, vì thế hắn cũng nhanh chóng lùi về phía sau.

Giây tiếp theo, bốn năm con côn trùng toàn thân tỏa ra ánh sáng xanh lam, bay ra từ một khúc cua phía trước trên nền tuyết.

Thấy cảnh này, đồng tử Tần Vũ co lại, sắc mặt đại biến.

Mẹ nó, Hỏa Biều Trùng!

Trên không trung, từng con Hỏa Biều Trùng tỏa ra ánh lửa xanh lam, giống như ngọn lửa ma quỷ từ cõi u minh, bay cực nhanh về phía con báo tuyết đang bỏ chạy.

Đúng vậy, con báo tuyết được mệnh danh là bá chủ của thảo nguyên tuyết, đối mặt với chúng lại trực tiếp chọn cách bỏ chạy.

Khuôn mặt hung hãn của con báo lúc này trông thật bất an.

“Quả cầu lửa màu xanh?” Hồ Bát Nhất thấy con báo lao về phía Tần Vũ, vốn tưởng nó tấn công.

Nhưng khi thấy mấy quả cầu lửa màu xanh đang truy đuổi sát sao phía sau, anh mới lập tức hiểu ra.

“Hỏa Biểu Trùng!” Hồ Bát Nhất lộ vẻ kinh hoàng, vội hét lên: “Tần gia!

Mau chạy đi!” Anh quá rõ uy lực của những thứ này, chỉ cần bị dính một chút, cả người sẽ bị thiêu đến xương cốt cũng không còn.

“Hỏa Biểu Trùng?!!” Tiếng hét của Hồ Bát Nhất khiến mọi người đều ngây người vài giây.

Ai cũng không ngờ loại côn trùng này lại xuất hiện đột ngột như vậy, không hề có sự chuẩn bị, cả đám vỡ oà.

Tần Vũ thấy Hỏa Biểu Trùng đột nhiên xuất hiện, sắc mặt cũng hơi thay đổi.

Không nói nhiều, hắn phát huy tốc độ đến cực hạn, lao về phía đám đông.

Nhìn xem, tốc độ chạy trên tuyết của Tần Vũ không hề thua kém con báo tuyết đang chạy trốn phía sau, có thể thấy tốc độ của hắn nhanh đến mức nào!

Tần Vũ trong lòng cũng có chút lo lắng, trong lúc chạy vội vàng đưa ra phương án: “Lão Hồ, dẫn hai anh lính cầm quần áo bảo hộ đứng chắn trước đám đông, chỉ cần có côn trùng bay tới thì đập chúng xuống tuyết!” “Những người khác, tất cả trốn ra sau cho tôi!” “Được!” Hồ Bát Nhất vội vàng gật đầu.

Ngoài việc làm như vậy, anh cũng thực sự không có cách nào tốt hơn.

Lời vừa dứt, anh lập tức chạy đến bên Vương Bàn Tử, nhanh chóng rút mấy bộ quần áo bảo hộ từ ba lô sau lưng ra.

Chẳng mấy chốc, Hồ Bát Nhất và hai chiến sĩ khác theo lời Tần Vũ, cầm quần áo bảo hộ chắn trước mặt mọi người, tạo thành một bức tường người.

Tần Vũ thấy vậy, hài lòng gật đầu, thầm nghĩ không hổ là người đã qua huấn luyện của hệ thống, tốc độ quả nhiên nhanh.

Giây tiếp theo, hắn đột ngột dừng bước, nhanh chóng tung một cú đá xoay người về phía sau.

Con báo tuyết đang chạy phía sau không kịp phản ứng, bị Tần Vũ một cước đá văng lên không trung.

Thân thể con báo tuyết va mạnh vào mấy quả cầu lửa màu xanh trên không.

"Phụt xì xì~" Hỏa Biểu Trùng va vào thân thể con báo tuyết, thân thể con báo bắt đầu cháy dữ dội, trong thời gian ngắn đã bị nhấn chìm trong ánh lửa xanh lam.

"Gầm gừ!" Con báo tuyết đau đớn giãy giụa trên mặt đất, nhưng giãy giụa không có tác dụng gì, ngọn lửa xanh càng cháy càng dữ.

Không lâu sau, một con báo tuyết đã bị thiêu sạch sẽ, chỉ để lại một vệt đen kịt trên nền tuyết.

"Thật đáng sợ!" Mọi người trong đội thấy cảnh này, không ít người đã che miệng lại.

Những cô gái nhỏ như Diệp Y Tâm, lúc này còn trực tiếp quay đầu đi, căn bản không dám nhìn thêm một giây.

Trần Giáo sư bị kinh hãi không nhỏ, lẩm bẩm: "Thật không ngờ, trong giới tự nhiên lại có sinh vật đáng sợ như vậy tồn tại, con người chúng ta hiểu biết quá ít!" Shirley Dương cũng vừa mới tỉnh lại sau cơn chấn động, lập tức đỡ lấy Trần Giáo sư bên cạnh, nhẹ nhàng nói: "Giáo sư, không sao rồi, ông nghỉ ngơi đi." Tuy nhiên, mọi việc vẫn chưa kết thúc.

Ngọn lửa xanh trên không trung chỉ biến mất bốn quả cầu.

Nhưng còn một quả cầu lửa màu xanh, sau khi dừng lại một lúc trên không, đã nhắm vào Tần Vũ phía trước.

Sau khi mất đi mục tiêu ban đầu, nó nhanh chóng bay về phía Tần Vũ.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, lập tức nhắc nhở: "Tần gia!

Cẩn thận!" Trái tim vừa mới buông xuống của mọi người, lúc này lại thắt lại, vô cùng căng thẳng nhìn về phía trước.

Tuyệt đối đừng bị chạm vào!

Đó là suy nghĩ chung của tất cả mọi người.

Tần Vũ thản nhiên liếc nhìn con Hỏa Biều Trùng ẩn mình trong ngọn lửa xanh, sau đó tâm niệm vừa động, Cự Khuyết trọng kiếm bỗng dưng xuất hiện trong tay hắn.

"Ong~" một tiếng kiếm ngân trong trẻo vang lên.

Quả cầu lửa xanh đang cháy trên không trung lập tức biến mất, con Hỏa Biều Trùng bên trong bị chém thành hai nửa rơi xuống tuyết.

Chưa đầy một giây, Tần Vũ lại thu Cự Khuyết kiếm về.

Chuyện gì vậy?

Quả cầu lửa màu xanh trên không bay đến trước mặt Tần Vũ đột nhiên biến mất?

Mọi người nhìn nhau, đều hy vọng tìm thấy câu trả lời trong mắt đối phương.

Chương 19

Hồ Bát Nhất sau khi xác nhận không còn nguy hiểm, vội vàng chạy đến bên cạnh Tần Vũ.

Anh ta quan sát kỹ Tần Vũ một hồi, vô cùng lo lắng: "Thế nào, không sao chứ?" "Không sao." Tần Vũ lắc đầu, tiếp tục nói: "Đi sắp xếp việc dựng lều đi, tôi đi phía trước xem sao." Hồ Bát Nhất gật đầu, không phản đối, thầm nghĩ có người đi dò đường trước thì còn gì bằng.

Nói xong, Tần Vũ đi về phía hướng Hỏa Biểu Trùng xuất hiện.

Sau khi đi qua một khúc cua, trước mắt hắn hiện ra một vùng tuyết rộng lớn và bằng phẳng.

Đi đến cuối, trước mắt hắn là một khe nứt không ngừng tỏa ra khí lạnh.

Cùng lúc đó, một âm báo hệ thống trong trẻo vang lên trong đầu hắn. 【Đinh!】 【Chúc mừng ký chủ kích hoạt nhiệm vụ thám hiểm Côn Luân - Cửu Tầng Yêu Tháp, mời ký chủ mau chóng chọn độ khó nhiệm vụ.】 "Chế độ địa ngục!" 【Chúc mừng ký chủ!

Nhiệm vụ thám hiểm Cửu Tầng Yêu Tháp đã được mở thành công!】 【Độ khó nhiệm vụ: Chế độ địa ngục!】 【Do ký chủ đã phát hiện ra bí mật của Hỏa Biểu Trùng, nhận được 10% tiến độ nhiệm vụ và phần thưởng 1000 điểm Thám Hiểm.】 Tần Vũ không ngốc, một mình đi một lúc cũng đủ.

Khi về đến doanh trại, Hồ Bát Nhất đã dựng lều xong xuôi.

Thấy Tần Vũ quay lại, Hồ Bát Nhất bỏ dở công việc, tiến lên hỏi: "Tần gia, về rồi à?" "Ừ." Tần Vũ gật đầu, nói tiếp: "Tìm được chỗ

rồi, ở phía trước, ngay chỗ ngoặt." "Tần gia, tìm được rồi sao?" Hồ Bát Nhất hơi sững sờ, vốn nghĩ sẽ mất nhiều thời gian hơn.

Tần Vũ gọi Vương Bàn Tử lại, thản nhiên nói: "Bàn Tử, thông báo cho mọi người, lát nữa chuẩn bị thay đồ bảo hộ để đi xuống." … Khoảng hai tiếng sau, ngoại trừ A Quý và Diệp Diệc Tâm ở lại doanh trại, những người còn lại đều đã thay xong đồ bảo hộ, tập trung tại một bệ băng phía trên khe nứt.

"Tôi có thể nói rõ cho mọi người, Hỏa Biểu Trùng ở dưới nhiều hơn lúc nãy rất nhiều, còn có những nguy hiểm không xác định mà ngay cả tôi cũng không rõ." "Ai muốn rút lui thì bây giờ vẫn còn kịp, nếu không xuống dưới rồi thì không đi được đâu." Tần Vũ đứng trước mặt mọi người, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng, hắn không hy vọng có kẻ phá đám.

Lời vừa dứt.

Tát Đế Bằng trong đội lên tiếng: "Tần đại ca, yên tâm đi, tôi có thể tự bảo vệ mình, chúng ta mau xuống thôi!" Sở Kiến cũng hùa theo: "Đúng vậy, chúng ta nhanh lên đi." Nói xong, gã nhìn Tần Vũ với ánh mắt lạnh lùng, chỉ đối mặt một giây mà cảm giác như rơi vào hầm băng, lòng lạnh toát.

Tần Vũ lạnh lùng nói: "Tốt thôi, hai người xuống trước đi." Đang cần người xuống dò đường, nếu hai tên này đã không biết sống chết thì cứ thành toàn cho chúng.

"…" Tát Đế Bằng và Sở Kiến nhìn nhau, trong lòng có chút do dự.

Bọn họ đúng là muốn xuống, nhưng không có nghĩa là muốn xuống đầu tiên.

Hách Ái Quốc nhíu mày, là một người rất coi trọng thời gian, ông không muốn lãng phí thời gian quý báu ở đây.

Vì vậy, ông quay sang hai người, nghiêm giọng nói: "Tiểu Tát, tiểu Sở, nhanh lên!

Đừng làm lỡ thời gian của mọi người!

Nếu sợ thì đừng xuống nữa!" Hành động này khiến Tần Vũ có cái nhìn khác về Hách Ái Quốc, quả không sai với hình ảnh một trí thức thế hệ cũ.

Thầy giáo đã lên tiếng, Tát Đế Bằng và Sở Kiến cũng không dám nói gì thêm, đành phải căng da đầu đi trước.

Sau một hồi vật lộn, tất cả mọi người đã an toàn xuống đến bên dưới.

Dưới này không giống như trên kia, không khí lạnh lẽo hơn rất nhiều.

Vì đã mặc đồ bảo hộ nên mọi người không mặc áo khoác ngoài, cảm giác lạnh thấu xương.

"Lão Hồ!

Lão Tần!

Mau nhìn này!" Vương Bàn Tử vừa xuống đã lập tức đi vào trong, phát hiện một thi thể bị đóng băng cứng.

Shirley Dương vội vàng chạy tới, kích động nói: "Chắc là thành viên đội thám hiểm của cha tôi!" Nói xong, cô lật tìm trên người thi thể, lấy ra được một cuốn sổ tay và một khẩu súng đã lên đạn.

"Chúng ta tiếp tục đi về phía trước đi." Vừa xuống đã tìm được manh mối, Shirley Dương lúc này như được tiêm máu gà, động lực tràn trề.

"Lão Hồ, Bàn Tử, hai người cẩn thận một chút, tôi luôn cảm thấy trong hang động này không đơn giản." Từ lúc xuống đây, mỗi một

phút trôi qua, Tần Vũ ngoài cảm giác lạnh lẽo còn cảm thấy vô cùng ngột ngạt.

Hắn bất giác lật Phát Khâu Ấn ra nắm trong lòng bàn tay, cảm nhận hơi ấm từ ấn mới thấy dễ chịu hơn một chút.

Vương Bàn Tử rụt cổ, hạ giọng hỏi: "Tần gia, trong này chắc không có cái thứ đó chứ?" "Không chắc." Tần Vũ lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

Trong lúc nói chuyện, mọi người đã đi vào một hang đá khổng lồ.

Ven hang có thể thấy rất nhiều khối pha lê trong suốt.

Ánh sáng trong hang khá tối, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy được khoảng một hai mét phía trước và sau.

Nhưng ở đây, nhiệt độ đã ấm lên nhiều, còn có thể nghe thấy tiếng nước chảy phía trước.

Tần Vũ biết, nơi này không xa con sông ngầm nơi Bá Vương Kỳ Nhông xuất hiện trong nguyên tác.

"A!" Đột nhiên, trong bóng tối vang lên một tiếng hét thất thanh.

Tất cả mọi người, kể cả Tần Vũ, đều giật nảy mình.

Nếu không phải mọi người đang đi sát nhau, e rằng đã ngã nhào.

Tần Vũ hỏi: "Chuyện gì vậy?!" Lúc này, chỉ nghe thấy giọng Tát Đế Bằng từ phía sau vọng lại: "Không sao!

Tôi không cẩn thận bị ngã thôi." "Ủa?" "Tần đại ca, không đúng!" Tần Vũ nhíu mày, trực tiếp quay người đi về phía sau, đến bên cạnh Tát Đế Bằng, hỏi: "Xảy ra chuyện gì?" Chỉ thấy Tát Đế Bằng đang xoa gáy, vẻ mặt ngơ ngác nhìn về phía sau, khó hiểu nói: "Tôi nhớ cô Dương và giáo sư Trần ở sau lưng tôi mà, sao bây giờ không thấy người đâu?" Tần Vũ nghe vậy, vội vàng nhìn ra sau lưng gã.

Quả nhiên như lời Tát Đế Bằng nói, không thấy một bóng người nào.

“Cái gì!” Hách Ái Quốc nghe tin này, tức giận không chịu nổi, trách mắng: “Tiểu Tát à!

Tôi không bảo cậu trông chừng thầy giáo cẩn thận sao!” Ông vốn rất kính trọng giáo sư Trần, nghe tin này liền vô cùng lo lắng.

“Lão Hồ!

Đếm người!” Tần Vũ cau mày gọi một tiếng, trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

“Tôi, Bàn Tử, giáo sư Hách, Sở Kiến, Tát Đế Bằng, Tần gia.” Hồ Bát Nhất đếm từ đầu đến chỗ Tần Vũ thì dừng lại.

Chương 20

"Tần gia, tổng cộng thiếu ba người, Lão ban trưởng, cô Dương và giáo sư Trần mất tích rồi!" Đúng là chế độ địa ngục!

Có thể khiến ba người sống sờ sờ biến mất không một tiếng động!

Tần Vũ thầm cảm thán, việc cấp bách bây giờ là phải nhanh chóng tìm người.

Hắn nói với Hồ Bát Nhất bên cạnh: "Lão Hồ, anh và mọi người ở lại đây, tôi sẽ đi ngược lại con đường cũ xem sao." "Nhớ kỹ!

Tất cả mọi người tụ lại một chỗ, tuyệt đối không được đi lung tung!" Hắn không muốn lúc quay về lại xảy ra chuyện gì nữa.

Nói rồi, hắn men theo con đường lúc nãy bắt đầu đi ngược trở lại.

Nhưng đi mãi đến tận lối ra của khe băng cũng không tìm thấy tung tích của ba người Shirley Dương.

Chẳng lẽ họ đã lên trên trước rồi?

Trong đầu Tần Vũ nảy ra ý nghĩ này, nhưng nhanh chóng bị chính hắn phủ định.

Nếu họ đã lên trên, không thể nào không báo một tiếng.

Shirley Dương chưa tìm thấy cuốn sổ tay của cha mình, cũng không thể nào bỏ đi dễ dàng như vậy.

Thôi rồi!

Trước tiên quay về xem sao, biết đâu họ đã tự tìm đường quay lại.

Nghĩ vậy, Tần Vũ bắt đầu đi trở vào trong hang.

Đi một lúc lâu mới quay lại được hang đá ban đầu.

Mẹ kiếp!

Người đâu?!

Trong hang đá rộng lớn như vậy, làm gì còn thấy một bóng người!

“Lão Hồ!

Bàn Tử!” Tần Vũ thử gọi hai tiếng trong hang đá.

Nhưng trong hang động trống rỗng, chỉ có tiếng vọng của chính hắn đáp lại.

Chẳng lẽ có cơ quan?

Hay là giống như ngôi mộ dưới đáy biển, bề ngoài thì tĩnh lặng, nhưng thực chất có rất nhiều hang đá giống hệt nhau đang không ngừng thay đổi vị trí?

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, vô số ý nghĩ lóe lên trong đầu Tần Vũ, nhưng không có cái nào phù hợp với tình hình hiện tại.

Thứ gì cung cấp năng lượng cho cơ quan hoạt động?

Nơi này toàn là núi băng, cơ quan vận hành chẳng lẽ không gây sụp đổ sao?

Dù sao đây cũng không phải mộ dưới biển, đây là bên trong dãy núi Côn Luân.

Nghĩ vậy, Tần Vũ lấy kiếm Cự Khuyết ra, khắc một dấu hiệu thật lớn trong hang đá, chuẩn bị đi thêm một vòng nữa.

Đột nhiên, hắn nghe thấy phía trước có mấy tiếng kêu cứu gấp gáp: “Tần gia!

Cứu mạng a!” Là giọng của Vương Bàn Tử!

Tần Vũ lập tức nhận ra giọng nói này, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần họ vẫn ở chỗ cũ thì tốt rồi, như vậy sẽ không phiền phức như hắn tưởng.

Nhưng ngay sau đó, lông mày hắn nhíu chặt lại thành một cục.

Hắn nhớ trước khi đi đã dặn dò mấy người họ, tuyệt đối không được chạy lung tung.

Bây giờ quả nhiên đã xảy ra chuyện!

Hắn cười lạnh một tiếng, rồi thong thả đi về phía trước, để xem rốt cuộc là kẻ nào đã nảy ra ý định đi tiếp.

Tiếng nước chảy càng lúc càng gần, tiếng la hét kinh hoàng cũng càng lúc càng rõ.

Tần Vũ biết đám người này đã gặp chuyện.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Khi hắn chạy liên tục khoảng một phút, đã thấy bóng dáng của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Khác với lúc trước, mấy người họ bây giờ trông vô cùng thảm hại.

Trong đầm nước trước mặt họ, một cái đầu khổng lồ trồi lên, lè ra cái lưỡi dài, dính chặt vào lưng Sở Kiến.

Từ trong miệng lưỡi thỉnh thoảng phát ra vài tiếng kêu khóc như tiếng trẻ con.

Sinh vật tiền sử, Bá Vương Kỳ Nhông!

Loài sinh vật này, đạn bắn vào người cũng không gây ra tổn thương gì lớn!

Trong nháy mắt, những thông tin này lóe lên trong đầu Tần Vũ.

Lúc này, Tát Đế Bằng và Hồ Bát Nhất đang liều mạng kéo Sở

Kiến, không cho gã bị hút vào miệng con kỳ nhông.

"A!!" "Mau cứu tôi, tôi không muốn chết!" Dưới tác động của hai lực ngược chiều, Sở Kiến chỉ cảm thấy một cơn đau xé ruột, khiến gã không nhịn được mà hét lên thảm thiết.

Còn Vương Bàn Tử thì nhặt những tảng đá lớn dưới đất, dùng hết sức ném vào đầu con Bá Vương Kỳ Nhông.

Chương 21

Tuy nhiên, ngoài việc chọc giận con quái vật khổng lồ này ra, nó chẳng có tác dụng gì khác.

"Bàn Tử!" Hồ Bát Nhất nắm chặt hai tay Sở Kiến, nói với Bàn Tử đang ném đá: "Mau đi tìm Tần gia, e rằng bây giờ chỉ có cậu ấy mới giải quyết được thứ này!" "Không cần nữa, tôi đến rồi." Tần Vũ chạy đến trước đầm nước, lạnh lùng liếc nhìn mấy người họ, ánh mắt tràn đầy tức giận, lạnh giọng nói: "Tôi đã nói không được chạy lung tung cơ mà." Vương Bàn Tử sáp lại gần, vẻ mặt vô tội giải thích: "Không phải đâu Tần gia, hai tên này nghe thấy tiếng nước chảy ở đây cứ đòi đi tìm nước uống, tôi và lão Hồ hết cách mới phải đi theo." Đúng là Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất không giống những người sẽ cãi lời hắn, vậy thì chỉ có thể là lý do mà Vương Bàn Tử vừa nói.

Nghe vậy, Tần Vũ quay sang Hồ Bát Nhất nói: "Lão Hồ, buông tay ra đi." Lời vừa dứt, mấy người có mặt đồng loạt nhìn về phía Tần Vũ, đặc biệt là Sở Kiến, sắc mặt khó coi như cà tím.

Hồ Bát Nhất vẫn ra sức kéo Sở Kiến, vẻ mặt khó hiểu hỏi: "Tần gia, ý anh là sao?" Tần Vũ không trả lời thẳng, mà hỏi Vương Bàn Tử bên cạnh: "Bàn Tử, tôi có nói không, lần thám hiểm này nếu có ai không nghe lời hoặc kéo chân sau, tôi sẽ xử lý?" "Tôi nhớ Tần gia có nói, sẽ không do dự mà đá văng ra ngoài!" Vương Bàn Tử nghiêm túc nhớ lại một lúc rồi nói ra những gì mình nhớ được.

Tần Vũ gật đầu, sau đó nhìn Hồ Bát Nhất, thản nhiên nói: "Vậy nên, lão Hồ hiểu rồi chứ?" Không chỉ Hồ Bát Nhất, mà cả Hách Ái Quốc và hai người học sinh kia cũng lập tức phản ứng lại.

Hắn muốn bỏ mặc Sở Kiến!

Hách Ái Quốc đứng trước mặt Tần Vũ, vẻ mặt hoảng hốt nói: "Không được!

Tuyệt đối không được buông tay!

Đó là một mạng người sống sờ sờ mà!" "Đúng vậy!" Sở Kiến chịu đựng cơn đau dữ dội, khóc lóc kêu gào: "Hồ đại ca, tuyệt đối đừng buông tay!

Anh buông tay là tôi mất mạng đấy!" "Nếu không buông, vậy thì các người cứ tiếp tục giằng co ở đây đi." "Tôi phải đi tìm tung tích của mấy người kia, không có thời gian lãng phí với các người ở đây." Tần Vũ không có chút thương hại nào, còn định quay người rời đi.

Hách Ái Quốc thấy vậy, lại một lần nữa chặn đường hắn, vẻ mặt cầu xin: "Đồng chí tiểu Tần!

Lần này đúng là hai đứa nó làm sai, cho chúng nó một cơ hội đi mà." "Coi như lão già này cầu xin cậu, được không?" Cả đời ông rất ít khi cầu xin người khác.

Hôm nay vì học sinh của mình, ông cam nguyện hạ mình, bỏ qua sĩ diện, chỉ cầu Tần Vũ có thể ra tay cứu Sở Kiến.

Tần Vũ lạnh lùng liếc nhìn Tát Đế Bằng và Sở Kiến, lạnh giọng hỏi: "Nếu còn có lần sau, thì sao?" Hắn không phải là người không có tình người.

Chỉ là hắn biết, ở nơi thế này mà tự cho mình thông minh thì chẳng khác nào tìm chết.

Hắn không thích những kẻ không nghe lời.

Hách Ái Quốc do dự vài giây, sau đó nghiến răng, vẻ mặt kiên quyết nói: "Còn có lần sau, tuyệt đối không dung thứ!" Tần Vũ hít một hơi thật sâu.

Chuyện lần này, coi như là để lập uy.

Nghĩ vậy, hắn rút kiếm Cự Khuyết ra, giọng cực kỳ lạnh nhạt: "Chỉ lần này thôi!" Dưới gương mặt lạnh như băng của Tần Vũ, một áp lực vô hình tự nhiên sinh ra, đè nặng lên vai Hách Ái Quốc.

Ông lau mồ hôi lạnh trên trán, vô cùng nghiêm túc nói: "Sau này tôi nhất định sẽ quản lý tốt học sinh của mình, xin đồng chí tiểu Tần mau ra tay giúp đỡ." Đã đến nước này, Tần Vũ cũng không tiện tiếp tục làm khó nữa.

Thế là hắn nâng thanh Cự Khuyết trọng kiếm trong tay, chém mạnh về phía cái lưỡi màu đỏ sẫm dài mấy mét kia.

Lưỡi kiếm Cự Khuyết sắc bén, không chút do dự dễ dàng chặt đứt cái lưỡi.

Máu màu xanh sẫm phun ra từ vết cắt, phần lớn bắn lên lưng Sở Kiến.

"U u ~~" Bá Vương Kỳ Nhông đau đớn, phát ra một tiếng kêu gào kinh người, khiến màng nhĩ mọi người bị chấn động đến đau nhói.

Không ngờ tiếng kêu của Bá Vương Kỳ Nhông lại có uy lực như vậy.

Tiếng kêu chói tai với tần số cao.

Nếu một người nghe lâu, không chỉ khiến người ta trở nên cáu kỉnh, dễ nổi nóng, mà còn làm tổn thương thính giác.

Tần Vũ không dám chần chừ, vội vàng nhắc nhở mọi người: "Tất cả mau bịt tai lại, không có lệnh của tôi, tuyệt đối không được buông ra!" Nói rồi, hắn tung người nhảy lên lưng con Bá Vương Kỳ Nhông, thanh Cự Khuyết kiếm trong tay đâm mạnh vào hộp sọ của nó.

Lưỡi kiếm sắc bén vô cùng xuyên thủng hộp sọ khổng lồ.

Giây tiếp theo, Tần Vũ rút cự kiếm ra, nhảy trở lại bờ.

Ngay sau đó, máu tươi màu xanh lục phun ra như suối, tỏa ra mùi tanh nồng.

"U u!!!" Nhưng điều khiến Tần Vũ không ngờ là, con Bá Vương Kỳ Nhông bị thương nặng như vậy mà không chết, ngược lại còn phát ra âm thanh chói tai gấp trăm lần lúc trước.

Tần Vũ chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, cũng đành phải lập tức bịt tai lại.

Chính trong khoảng trống thời gian này, con Bá Vương Kỳ Nhông kia đã cắm đầu lao xuống dòng nước, biến mất không thấy tăm hơi.

Một lúc sau, những người đang nằm trên đất đau đớn rên rỉ vì tiếng kêu của Bá Vương Kỳ Nhông mới dần hồi phục.

Hồ Bát Nhất xoa xoa cái đầu choáng váng, đột nhiên thấy sau lưng Tần Vũ xuất hiện thêm một bóng người, vội vàng hét lên: "Tần gia, cẩn thận sau lưng!" Tần Vũ sắc mặt lạnh đi, đột ngột quay người.

Sau đó liền thấy Vương Bàn Tử đang giơ một tảng đá lớn, định ném về phía hắn.

Tần Vũ không nghĩ ngợi gì, một cái tát vung tới.

"Ầm!" Thân hình nặng nề của Vương Bàn Tử trong nháy mắt bị đánh bay ra ngoài, đập vào vách đá.

"Aiyo!" Vương Bàn Tử lúc này mới tỉnh táo lại, vẻ mặt ngơ ngác hỏi: "Tần gia!

Sao lại đánh tôi?" Nghe vậy, Tần Vũ thản nhiên nói: "Trong bao nhiêu người, tâm trí cậu là yếu nhất, dễ bị mê hoặc nhất." Hắn biết, Vương Bàn Tử vừa rồi vì tiếng kêu của Bá Vương Kỳ Nhông mà cơn giận bốc lên đầu, trở nên vô cùng manh động.

Nếu không phải Tần Vũ cho một cái tát, có lẽ gã sẽ manh động đến mức ngay cả hắn cũng không tha.

Vương Bàn Tử không dám nói gì, giống như chịu ấm ức cực lớn, đi đến bên cạnh Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất hỏi: "Tần gia, sinh vật vừa rồi, tôi chưa từng thấy." Tần Vũ giải thích: "Bá Vương Kỳ Nhông, sinh vật tiền sử, phiên bản phóng to của cá Oa Oa!" "Bá Vương Kỳ Nhông!

Loài sinh vật này không phải đã tuyệt chủng từ lâu rồi sao?

Sao lại xuất hiện ở đây!" Người nói là Hách Ái Quốc.

Tuy ông chuyên nghiên cứu khảo cổ học, nhưng cũng có hiểu biết về sinh vật học, nên tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Nhưng rất nhanh, ông đau lòng đập vào đùi mình, nói: "Đồng chí tiểu Tần à!

Cậu vừa giết nó rồi!

Chương 22

Nếu có thể mang nó ra ngoài, chắc chắn sẽ giúp nhân loại hiểu thêm một bước về lịch sử!" Nghe những lời này, Tần Vũ hơi sững sờ, thầm nghĩ ông già này có bị bệnh không, vừa rồi học sinh của ông suýt nữa thì chết đấy.

Con quái vật to như vậy, mang ra ngoài thế nào được?

Tần Vũ liếc Hách Ái Quốc một cái, thản nhiên nói: "Thứ đó chắc là chưa chết đâu." Đúng vậy.

Nếu nó chết, hệ thống lúc này đã phải phát thưởng rồi, chưa phát thưởng chứng tỏ nó chưa chết!

Tát Đế Bằng theo bản năng nói: "Không đúng chứ, Tần đại ca vừa rồi đã xử nó rồi mà…" Nói chưa dứt lời, gã có chút sợ hãi liếc nhìn Tần Vũ, sợ nói sai lời chọc giận đối phương.

"Nếu não của nó không nằm trên đầu thì sao?" Tần Vũ biết uy lực của nhát kiếm đó, tuyệt đối có thể đâm xuyên não của Bá Vương Kỳ Nhông, khiến nó mất khả năng hành động ngay lập tức.

Nếu nó chưa chết, lời giải thích duy nhất là não của Bá Vương Kỳ Nhông không nằm trên đầu.

Tát Đế Bằng lí nhí một câu: "Làm sao có thể chứ, làm gì có sinh vật nào não không nằm trên đầu." "Đừng nói nhảm nữa!" Tần Vũ liếc gã một cái, tiếp tục nói: "Lão Hồ, anh và mấy người ở đây đợi, tôi và Bàn Tử đi thêm một chuyến nữa." Nói rồi, hắn lôi từ trong nhẫn không gian ra hai khẩu súng tiểu liên "cổ cong", và hai quả lựu đạn.

Những thứ này đều là lúc ở Ngưu Tâm Sơn, hắn tiện tay chuyển hai thùng vào trong nhẫn không gian.

“Tần gia!

Có đồ tốt sao không lấy ra sớm?” “Nếu vừa rồi có thứ này, tôi cũng không đến nỗi thảm hại như vậy!” Vương Bàn Tử nhìn thấy súng, giống như nhìn thấy vàng, hai mắt sáng rực.

Hồ Bát Nhất nhận lấy một khẩu súng và hai quả lựu đạn, trong lòng cũng yên tâm hơn nhiều.

Tần Vũ vẫn chưa yên tâm, lấy ra Phát Khâu Ấn, đưa luôn cho Hồ Bát Nhất, nói: “Cái ấn này anh cũng cầm lấy, đợi tôi về rồi trả lại.” “Được!” Hồ Bát Nhất sững sờ, không ngờ Tần Vũ sẽ cho mình mượn Phát Khâu Ấn, lúc này trong lòng mới thực sự an tâm.

Ngay khoảnh khắc Phát Khâu Ấn rời khỏi tay, sắc mặt Tần Vũ lập tức thay đổi, cảm giác hang đá tối tăm trở nên âm u quỷ dị hơn nhiều.

Chẳng lẽ… thật sự có quỷ vật?

Chỉ vì có vấn đề với Phát Khâu Ấn, nên mới không dám đến gần?

Tần Vũ không nói ra tình hình bất thường, dẫn theo Bàn Tử đi thẳng về phía sau.

Khi đi đến một đoạn dốc nghiêng trong hang, hắn đột nhiên phát hiện ở đây có thêm một màn sương băng.

“Bàn Tử.” “Lúc nãy xuống đây, cậu có thấy màn sương băng này không?” Tần Vũ hỏi.

Vương Bàn Tử gật đầu, đáp: “Có, nhưng lúc đó tôi nhớ hình như không dày như vậy.” Trước sau đi hai lần đều không gặp màn sương băng này, sao lần này lại gặp?

Tuyệt đối có vấn đề!

Tần Vũ nhìn quanh bốn phía, đột nhiên phát hiện vách đá trong hang có vẻ không ổn, quay đầu nói: “Bàn Tử, theo sát tôi!” Lúc này

tuyệt đối không thể để lạc thêm một người nào nữa.

Vương Bàn Tử quen biết Tần Vũ bao nhiêu ngày, cũng đã có hiểu biết nhất định về hắn.

Khi thấy trên mặt Tần Vũ treo một vẻ nghiêm trọng, gã lập tức đoán ra sự việc có lẽ không đơn giản như vậy.

Gã giống như một cô gái nhỏ, túm lấy vạt áo đồ bảo hộ của Tần Vũ, vẻ mặt kinh hãi nói: "Tần gia đừng có trưng bộ mặt đó ra chứ, không khí thế này phải cười nhiều lên, khuấy động không khí lên chứ!" Tần Vũ cực kỳ ghét bỏ liếc gã một cái, thầm nghĩ một gã đàn ông to xác mà nhát gan như vậy.

Tiếp đó, hắn đến bên vách đá, đưa tay sờ lên đó.

Điều khiến người ta cảm thấy kỳ quái là, trên một mảng vách đá trơn nhẵn, lại không cảm nhận được một chút ẩm ướt nào.

Có điều cổ quái!

Ở đây có một mảng sương băng lớn như vậy, trên vách đá không thể nào không có một giọt nước!

Tần Vũ nhíu mày, thầm nghĩ chắc là do Phát Khâu Ấn không có trên người, mới bị thứ bẩn thỉu kia che mắt.

Thiên Nhãn, mở!

Trong lòng vừa động, hai đồng tử của hắn được phủ lên một lớp kim quang nhàn nhạt, người thường không thể nhận ra.

Sau khi Thiên Nhãn được mở ra, sương băng trong hang đá hoàn toàn biến mất, cảnh tượng hắn nhìn thấy bây giờ mới giống hệt như lúc trước.

Tần Vũ đưa mắt nhìn về phía Vương Bàn Tử.

Hắn phát hiện trên đầu gã đang bị một đám sương mù trắng xóa

bao phủ, chắc hẳn đây là nguyên nhân của màn sương băng xuất hiện trong mắt gã.

"Bàn Tử, bây giờ cậu đi trước, dẫn tôi đi về." Tần Vũ đưa tay đặt lên vai Vương Bàn Tử.

Bây giờ hắn đã nhìn rõ mọi thứ, nên chuẩn bị để Vương Bàn Tử dẫn đường, xem xem rốt cuộc có thể đi đến đâu.

"Được thôi!" Vương Bàn Tử đáp một tiếng.

Tiếp đó, dưới ánh mắt tò mò của Tần Vũ, gã đi về phía vách đá bên kia.

Không đúng!

Đi gần lại Tần Vũ mới phát hiện, ở đó có một tảng đá khổng lồ, chỉ là do ánh sáng trong hang khá kém, nên lúc trước vẫn không phát hiện ra.

Đi đến bên cạnh tảng đá, mới thấy phía sau tảng đá có một lối đi vô cùng kín đáo.

Xem ra, Shirley Dương đã đi xuống từ đây.

Thấy đã tìm được đường, Tần Vũ đưa tay phải quơ một cái trước mặt Vương Bàn Tử, đám sương mù bao phủ trên đầu gã mới từ từ tan biến.

Làm xong những việc này, Tần Vũ hỏi: "Sao rồi, bây giờ còn thấy sương mù không?" "A!" Vương Bàn Tử không thể tin được dụi dụi mắt, vẻ mặt mừng rỡ nói: "Tần gia!

Màn sương băng đột nhiên biến mất rồi?" Rất nhanh, gã phát hiện cảnh vật xung quanh không giống nữa, tò mò nói: "Không đúng, tôi nhớ lúc chúng ta đến không phải con đường này!" Tần Vũ đẩy đẩy Vương Bàn Tử, thúc giục: "Tiếp tục đi về phía trước, Shirley Dương

chắc ở phía trước." "Tần gia, không phải anh nên dẫn đầu sao?" Vương Bàn Tử cảm thấy mình như bị lợi dụng, nhưng đối mặt với Tần Vũ, gã nào dám phản kháng gì nhiều, đành phải ngoan ngoãn đi trước dẫn đường.

Lối đi này vô cùng hẹp và dài, hai người đi mười phút mới thấy ánh sáng phía trước.

"Shirley Dương!" Vừa đi đến cuối lối đi, Tần Vũ đã thấy Shirley Dương đang ngồi trên đất, bên cạnh là giáo sư Trần và Lão ban trưởng đang nằm.

"Cuối cùng hai người cũng đến rồi!" Shirley Dương thấy Tần Vũ và Vương Bàn Tử, trên gương mặt tinh xảo lộ ra vẻ vui mừng.

Chương 23

Nhưng chỉ trong một giây, lại trở về vẻ mặt lạnh lùng như thường ngày.

Tần Vũ nhìn hai người đang ngất đi, nghiêm mặt hỏi: "Chuyện gì vậy?" Shirley Dương khẽ cắn môi, sau đó giải thích: "Lúc nãy đi theo mọi người, giáo sư Trần bị trẹo chân, tôi kiểm tra xong tình hình thì lại phát hiện mọi người đều biến mất." "Sau đó Lão ban trưởng dẫn tôi đi về phía trước, ai ngờ lại đi đến đây." "Tôi phát hiện có điều không ổn muốn quay về, nhưng hai người họ như phát điên cứ đòi đi tiếp, cản cũng không được!" "Thế nên tôi đành phải đánh ngất họ, đợi mọi người." Nghe xong lời giải thích của Shirley Dương, Tần Vũ vẫn hỏi một câu: "Trên đường có gặp sương mù không?" "Sương mù?" Shirley Dương vẻ mặt khó hiểu, rõ ràng không hiểu ý của Tần Vũ.

Tần Vũ nhìn vẻ mặt cô thì đã hiểu, tiếp tục hỏi: "Vậy trên người cô có mang Mạc Kim Phù không?" "Sao anh biết?" Shirley Dương vẻ mặt kinh ngạc, sau đó lấy ra Mạc Kim Phù từ dưới cổ áo.

"Mẹ kiếp, cô cũng có một cái à?" Vương Bàn Tử cũng lấy ra cái Mạc Kim Phù mình có được, nhưng vừa so sánh đã phát hiện ra sự khác biệt.

Móng vuốt trên Mạc Kim Phù của Shirley Dương trong suốt, còn cái trong tay Vương Bàn Tử thì toàn thân đen kịt.

Tần Vũ nói: "Đừng so nữa, cái của cậu là hàng giả." Lúc này, trong lòng hắn đã có đáp án.

Mạc Kim Phù và Phát Khâu Ấn đều có tác dụng hộ thân trừ tà.

Có thể Phát Khâu Ấn có tác dụng mạnh hơn Mạc Kim Phù, người ở gần hắn cũng có thể bị ảnh hưởng bởi Phát Khâu Ấn.

Còn Mạc Kim Phù chỉ có thể bảo vệ người đeo, nên Lão ban trưởng và giáo sư Trần sau khi rời khỏi Tần Vũ đã bị lạc đường.

Nghĩ đến đây, mọi chuyện đều thông suốt.

Sau đó, Tần Vũ đứng dậy, tò mò nhìn về phía trước, hỏi: "Bên đó có thứ gì?" Shirley Dương nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra vẻ sợ hãi khó che giấu.

Cô quay đầu đi, không để Tần Vũ thấy vẻ lúng túng của mình, nói: "Anh có thể đi xem, nhưng phải cẩn thận một chút." "Được." Tần Vũ gật đầu, dặn dò: "Bàn Tử ở đây đợi, tôi qua đó xem." Nói xong, hắn cẩn thận đi về phía trước, ở đó có một cửa hang, có thể nghe thấy tiếng nước chảy.

Sau khi đến cửa hang, hắn cẩn thận nhìn vào trong.

Vừa nhìn, lập tức chỉ cảm thấy da đầu tê dại, không nhịn được mà chửi một tiếng.

Chế độ địa ngục chó má!

Cũng vào lúc này, tiếng thông báo của hệ thống vang lên.

"Đinh!" "Chúc mừng ký chủ phát hiện ổ Bá Vương Kỳ Nhông, nhận được 20% tiến độ, thưởng 2000 điểm Thám Hiểm." "Gợi ý, tiêu diệt tất cả Bá Vương Kỳ Nhông, sẽ nhận thêm 2000 điểm Thám Hiểm." Từ cửa hang nhìn vào, chỉ riêng số Bá Vương Kỳ Nhông đang bò trên bờ đã có năm sáu con, càng không biết dưới nước còn ẩn giấu bao nhiêu.

Con mà Tần Vũ đâm bị thương lúc trước, giờ đang bò bên bờ, phát ra tiếng kêu ai oán rợn người.

Một đàn Bá Vương Kỳ Nhông, nếu cùng lúc phát ra âm thanh, uy lực tuyệt đối mạnh mẽ.

Nhưng nhìn vào đàn này, đa số dường như đều đang ngủ say, chỉ có một số ít ba bốn con đang ngồi cử động nhẹ.

Nếu không, con Bá Vương Kỳ Nhông bị thương kia không có lý do gì không gọi cứu binh quay lại báo thù.

Đám này… cứ để lại xử lý sau cùng vậy.

Nghĩ vậy, Tần Vũ rụt đầu lại, đi về bên cạnh Shirley Dương.

Shirley Dương lúc này đã đứng dậy, thấy Tần Vũ vẻ mặt bình tĩnh, không khỏi tò mò hỏi: "Anh thấy đám kia bên trong rồi chứ?" Tần Vũ gật đầu, thản nhiên như không có chuyện gì nói: "Thấy rồi, rồi sao?" Rồi sao ư?

Trời ơi, rốt cuộc đây là người đàn ông như thế nào!

Thấy một đàn quái vật khổng lồ như vậy, chẳng lẽ không thể có chút biểu cảm thay đổi sao?!

Shirley Dương trong lòng cảm thấy có chút thất vọng, cô rất muốn thấy Tần Vũ có chút biểu cảm khác lạ, nhưng cuối cùng vẫn không được như ý muốn.

Vương Bàn Tử sáp lại gần, hứng thú hỏi: "Tần gia, bên trong mà Shirley Dương nói rốt cuộc có thứ gì vậy, sao mà bí ẩn thế?" Tần Vũ không thèm để ý.

Theo như hắn hiểu về Bàn Tử, gã này không chừng sẽ đánh thức đám quái vật kia dậy, lúc đó thì phiền phức to.

Tiếp đó, Tần Vũ thản nhiên nói: "Không còn sớm nữa, đến lúc hợp lại với lão Hồ rồi." Vương Bàn Tử nhìn hai người đang hôn mê bất tỉnh trên đất, hỏi: "Vậy hai người này thì sao?

Không lẽ bắt tôi cõng về à?" Vừa đi đã thở hổn hển rồi, giờ mà phải cõng người về thì không phải mệt chết sao.

Tần Vũ lắc đầu, sau đó lôi ra một cái bi đông quân dụng, bên trong chứa tuyết mà Tần Vũ đã đựng từ trước, bây giờ đã tan thành nước.

Hắn chuẩn bị đổ nước này lên mặt hai người để làm họ tỉnh lại.

Nhưng ngay khi chuẩn bị ra tay, Shirley Dương đã nắm lấy tay Tần Vũ, chất vấn: "Anh muốn làm gì?!" Giáo sư Trần là bậc trưởng bối của cô.

Tuyệt đối không cho phép ai làm điều gì bất lợi với ông.

Tần Vũ liếc cô một cái, thản nhiên nói: "Không làm họ tỉnh lại, chẳng lẽ cõng về?" Đúng vậy.

Bắt Tần Vũ và Vương Bàn Tử cõng người về, là chuyện không thể nào.

Còn cô, càng không thể hơn.

Nghĩ đến đây, cô mới thu tay lại, và nhận lấy bi đông quân dụng trong tay Tần Vũ, nói: "Vậy để tôi." Tần Vũ không từ chối.

Dù sao về phương diện chăm sóc người khác, hắn tin rằng con gái sẽ làm tốt hơn nhiều.

Sau một hồi loay hoay, Tần Vũ mới dẫn mấy người quay trở lại, cuối cùng sau khoảng nửa tiếng, đã về đến hang đá ban đầu.

Lần này mấy người họ khá nghe lời, ngoan ngoãn ngồi tại chỗ chờ đợi.

Hồ Bát Nhất thấy Tần Vũ dẫn người về, vội vàng đi tới, vui vẻ nói: "Tần gia, cuối cùng anh cũng về!

Sao rồi, mọi người không sao chứ?" Tần Vũ gật đầu.

Nếu hắn nhớ không lầm, sắp có một trận bão tuyết lớn, phải tranh thủ thời gian.

Thế là, hắn nói với tất cả mọi người: “Nghỉ ngơi năm phút, sau năm phút tiếp tục tiến lên!” … Trong lúc nghỉ ngơi, Tần Vũ quyết định dẫn Vương Bàn Tử qua phía đối diện xem trước, sau khi xác định không có vấn đề gì mới gọi mọi người qua.

Sau khi xác nhận dưới nước không có bóng dáng của Bá Vương Kỳ Nhông, Tần Vũ mới đẩy Vương Bàn Tử đi trước xuống sông.

Vương Bàn Tử mang một bộ mặt khổ qua, muốn khóc mà không có nước mắt: “Tần gia!

Sao lúc nào cũng bắt tôi đi trước vậy?!” Nghe vậy, Tần Vũ hiếm khi cười, nói: “Cậu không thích bảo bối à?

Chương 24

Bên trong có không ít đồ tốt đâu!" Quả nhiên, Vương Bàn Tử nghe câu này, vẻ mặt khó xử lúc trước đã không còn, ngược lại tốc độ đi đường cũng nhanh hơn nhiều.

Sau khi qua sông, đi khoảng mười bước là đến một khúc quanh, qua khúc quanh đó, Tần Vũ liền thấy phía trước lóe lên những tia sáng màu xanh lam.

"Oa, cũng quá hùng vĩ rồi!" Vương Bàn Tử thốt lên một tiếng kinh ngạc.

Tần Vũ cũng đi theo.

Thứ đầu tiên hắn thấy là một rãnh đất sâu gần hai mét dưới chân, trong rãnh đất đâu đâu cũng là hài cốt của những nô lệ bị tuẫn táng năm xưa.

Tiếp đó là một tòa tháp gỗ mang đậm phong vị cổ điển ở chính giữa hang đá, lúc này đang phát ra những tia sáng xanh lam lấp lánh, vô cùng hùng vĩ và chói mắt.

Tòa tháp có tổng cộng chín tầng, bên ngoài mỗi tầng đều treo một bộ xương khô.

Trong cơ thể những bộ xương khô này, cũng như ở mọi nơi trên tòa tháp, đều có không ít Hỏa Biều Trùng đang phát ra ánh sáng xanh lam và đậu lại nghỉ ngơi.

Hàng ngàn vạn Hỏa Biều Trùng đang ngủ đông, ánh sáng xanh lam mà chúng phát ra, đã biến một nơi vốn âm u đáng sợ thành một cảnh tượng như thiên đường.

Tần Vũ cũng bị cảnh tượng hùng vĩ trước mắt làm cho chấn động,

miệng lẩm bẩm: “Cửu Tầng Yêu Tháp!

Bên trong lại có bí mật gì đây?!” “Đinh!” “Chúc mừng ký chủ phát hiện Cửu Tầng Yêu Tháp, nhận được 30% tiến độ, thưởng 3000 điểm Thám Hiểm, tổng tiến độ đạt 60%!” Tiếng thông báo giòn giã của hệ thống kéo Tần Vũ ra khỏi sự kinh ngạc.

Hắn vỗ vỗ vai Bàn Tử đang kinh ngạc không kém bên cạnh, dặn dò: “Bàn Tử, đi gọi mọi người qua đây.” Vương Bàn Tử dường như có chút không tình nguyện.

Nhưng sau khi thấy ánh mắt đầy uy hiếp của Tần Vũ, gã đành phải thỏa hiệp.

Không bao lâu sau, giáo sư Trần được hai người dìu, từ từ đi vào đây.

Nhìn thấy yêu lâu cao hơn mười mét trước mắt, trong mắt ông tràn đầy vẻ kích động, không kìm được mà giới thiệu: “Cửu Tầng Yêu Lâu trong truyền thuyết, là hình thức chôn cất của các đời quân vương nước Ma Cổ, đây là lần đầu tiên tôi tận mắt nhìn thấy!” Hách Ái Quốc bên cạnh cũng cảm khái không thôi, phụ họa: “Thầy giáo nói không sai!

E rằng trên đời này không tìm được tòa Cửu Tầng Yêu Lâu thứ hai được bảo tồn hoàn hảo như vậy!” … Sau khi lảm nhảm một hồi lâu, đám thành viên đội khảo cổ bắt đầu chính thức triển khai công việc.

Tần Vũ nhắc nhở: “Tôi cho mọi người mười phút, muốn nghiên cứu thì nhanh lên, nhưng nhớ là động tĩnh nhỏ một chút.

Nếu không làm kinh động lũ Hỏa Biểu Trùng trong lầu, hậu quả thế nào thì mọi người tự biết.” Lúc này, Shirley Dương tách khỏi đội, một mình đi về phía cổ lâu ở trung tâm.

Tần Vũ biết cô muốn làm gì, tìm cuốn sổ tay của cha cô ghi chép

về Tinh Tuyệt Cổ Thành.

"Này!" Hắn gọi Shirley Dương lại, nói: "Đừng lên đó, thứ cô muốn tìm không ở trên đó." Shirley Dương nghe vậy, dừng bước, nhíu mày hỏi: "Anh biết tôi muốn tìm gì sao?" "Chắc vậy, ở vị trí kia kìa." Dựa vào ký ức về tình tiết truyện, Tần Vũ dứt khoát chỉ ra vị trí của cuốn sổ tay.

Shirley Dương nhìn theo hướng hắn chỉ, quả nhiên thấy một cái túi da đầy bụi bặm, bị đè dưới một bộ thi thể.

Sau khi phát hiện, cô vội vàng chạy xuống, đi đến góc đó.

Chỉ thấy cô không hề sợ hãi thi thể bên cạnh, nhặt cái túi da bị đè bên dưới lên, và lấy ra cuốn sổ tay bên trong.

"Đúng là không sai!" "Sao anh biết được!

Chẳng lẽ anh từng đến đây rồi?" Shirley Dương vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Tần Vũ, cô luôn cảm thấy người đàn ông này biết quá nhiều thứ, toàn thân đều toát lên vẻ bí ẩn.

Tần Vũ tự nhiên sẽ không trả lời câu hỏi này.

Hắn vỗ vỗ vai Vương Bàn Tử bên cạnh, trêu chọc: "Bàn Tử, đừng ngẩn ra nữa!

Còn ngẩn ra thì đợi mà về tay không đi." Vương Bàn Tử ngẩn ra một lúc, lập tức hiểu ý Tần Vũ, vội nói: "Tần gia, vậy tôi không khách sáo đâu nhé!" Tần Vũ gật đầu, và dặn dò thêm một phen.

Ngay sau đó, hắn nhìn Hồ Bát Nhất đang đứng yên bên cạnh, nói: "Này, lão Hồ à!" Hồ Bát Nhất lần đầu tiên nghe Tần Vũ nói chuyện kiểu này, chỉ cảm thấy da gà trên người nổi hết cả lên, không khỏi hỏi: "Tần gia, có chuyện gì cứ nói thẳng, chúng ta đừng nói chuyện với thái độ này được không?" "Khụ khụ." Tần Vũ ho khan hai tiếng, sau đó ghé vào tai Hồ Bát Nhất, khẽ hỏi: "Hậu duệ Mạc Kim Giáo Úy,

trên người chắc mang không ít nến chứ, lấy hai cây dùng tạm.” Hồ Bát Nhất không hiểu hỏi: “Tần gia, anh muốn làm gì?” Lời vừa dứt, gã lập tức hiểu ra, vẻ mặt kinh ngạc nói: “Anh không lẽ định lên đó mở quan tài chứ?

Trên đó toàn là Hỏa Biêu Trùng đấy!” “Đừng nói nhảm!

Nhanh lên!” Tâm tư của Tần Vũ bị Hồ Bát Nhất chọc thủng, hắn không hề có ý đỏ mặt, ngược lại nhíu chặt mày lạnh lùng nói: “Tôi tự nhiên có cách của tôi, không cần anh lo nhiều.” Hồ Bát Nhất thấy không nói lại được Tần Vũ, mới không tình nguyện móc từ trong túi ra hai cây nến trắng.

Tần Vũ rất tự nhiên nhận lấy nến, chỉ nghe Hồ Bát Nhất yếu ớt nói: “Dùng tiết kiệm thôi, lần này là hàng ngoại đấy, một đồng một cây đấy!” Tên này!

Thật sự còn nhớ lời của Vương Bàn Tử!

Lời của Hồ Bát Nhất khiến Tần Vũ nhớ lại chuyện ở Ngưu Tâm Sơn, trên mặt không khỏi có thêm mấy phần ý cười.

“Được rồi.” “Anh cứ ở đây trông chừng, lát nữa nếu có chuyện gì, lập tức dẫn người chạy ra ngoài là được.” Tần Vũ dặn dò một câu.

Hồ Bát Nhất nhận ra có điều không ổn trong lời nói của Tần Vũ, theo bản năng hỏi: “Vậy còn anh?” Nghe vậy, Tần Vũ xua tay, vô cùng tự tin: “Thân thủ của tôi, anh không biết sao?” Nói xong, Tần Vũ đưa mắt nhìn về phía Cửu Tầng Yêu Tháp ở trung tâm.

Trong số dương, chín là số cao nhất, năm ở vị trí trung chính, nên các hoàng đế thời xưa thường dùng “cửu ngũ” để tượng trưng cho quyền uy của đế vương, gọi là “cửu ngũ chí tôn”.

Tòa tháp trước mắt, vị trí ở chính giữa hang đá, số tầng tháp cũng vừa đúng là chín.

Điều này chính ứng với ý nghĩa của "cửu ngũ chí tôn".

Nên Tần Vũ đoán rằng, quan quách của quân vương chắc hẳn ở tầng cao nhất của tháp.

Ngay sau đó, nhân lúc không ai chú ý, hắn lặng lẽ đi ra phía sau tòa tháp.

Ở đây, hoàn toàn không có ai nhìn thấy hắn muốn làm gì.

Sau đó, hai chân đột ngột dùng lực, cả người như viên đạn nhảy lên vách đá, giống như một con thạch sùng bám trên đó.

Dưới tác dụng của Bích Hổ Du Tường Công, không mất nhiều công sức, hắn đã leo lên vị trí cao hơn Cửu Tầng Yêu Tháp.

Sau khi xác nhận vị trí đã đủ, hắn đạp một chân vào vách đá.

Lực phản tác dụng khổng lồ, giúp hắn thành công đáp xuống trên gác lầu tầng cao nhất của Cửu Tầng Yêu Tháp.

Trên gác lầu, Tần Vũ đứng dậy, nhìn xuống dưới.

Ngoài Hồ Bát Nhất vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía này, những người khác lúc này đều đang bận rộn công việc của mình, hoàn toàn không phát hiện hắn đã biến mất.

"Bích Hổ Du Tường Công mà hệ thống thưởng này thật sự hữu dụng, độ cao mười mấy mét mà cũng lên được." Tần Vũ ngắm nghía tay chân của mình, vô cùng hài lòng.

Chương 25

Tiếp đó, hắn phi thân xuống, đáp xuống trên hành lang gác lầu tầng cao nhất.

Nơi này không giống như tám tầng dưới toàn là Hỏa Biều Trùng, ngoài vài con bám trên cột trụ ra, thì không còn con nào khác.

Cửa sổ và cửa ra vào ở đây đều mở toang.

Tần Vũ cứ thế đường hoàng đi vào, không có chút kiêng kỵ nào.

Bốn góc phòng là bốn cây cột đá hình vuông, trên đó điêu khắc rất nhiều hoa văn kỳ quái.

Còn ở chính giữa mộ thất, đặt hai bộ quan quách.

Trên quan quách có vẽ không ít hoa văn tinh xảo, chỉ là trải qua bao nhiêu năm, những hoa văn này đã sớm mất đi màu sắc năm xưa.

"Kỳ lạ.

Tầng cao nhất của Cửu Tầng Yêu Tháp đáng lẽ chỉ đặt quan quách của quân vương thôi chứ, sao ở đây lại có hai bộ?

Chẳng lẽ là quân vương và vương hậu?" Tần Vũ đi một vòng quanh gác lầu tầng cao nhất, muốn tìm hiểu thân phận của chủ nhân ngôi mộ.

Nhưng tầng này ngoài những hoa văn không hiểu được ra, hoàn toàn không có manh mối nào khác.

"Thôi kệ!

Cùng lắm thì mở cả hai bộ ra!" Tần Vũ lấy ra cây nến nhập khẩu lúc trước lấy từ chỗ Hồ Bát Nhất, đặt ở góc đông nam của gác lầu.

"Hình như không mang lửa!" Tần Vũ lục soát khắp người, cũng

không tìm thấy thứ gì có thể đánh ra lửa.

Không bao lâu sau, hắn để ý đến con Hỏa Biều Trùng đang ngủ say trên cửa sổ.

"Mình dùng Hỏa Biều Trùng để thắp nến chắc không quá đáng chứ?" Hắn thầm tính toán.

Tần Vũ đi thẳng đến chỗ cửa sổ, lặng lẽ nhìn con Hỏa Biều Trùng đang ngủ say trước mắt.

Nhìn ở khoảng cách gần như vậy, hắn phát hiện Hỏa Biều Trùng dù ở trạng thái ngủ say, trên thân thể trong suốt của nó cũng tỏa ra ngọn lửa màu xanh lam nhàn nhạt.

"Châm lửa, đủ rồi." Tần Vũ từ từ đưa cây nến trong tay lại gần thân con Hỏa Biều Trùng, chẳng mấy chốc nến đã được thắp sáng.

Còn con Hỏa Biều Trùng kia thì vẫn chìm trong giấc ngủ, không hề tỉnh lại.

"Thắp đèn ở góc đông nam, đèn tắt thì dục vọng cũng tắt!

Đồ của lão tổ tông phải tôn trọng." Nói rồi, Tần Vũ đặt cây nến trong tay ở góc đông nam, chuẩn bị tiến hành mở quan tài!

"Nam tả nữ hữu!

Mở bên trái trước!" Tần Vũ tay trái nắm Phát Khâu Ấn, tay phải cầm kiếm Cự Khuyết, đi đến trước quan quách bên trái.

"Cạch!" Tần Vũ đâm mạnh kiếm Cự Khuyết vào khe hở của quan quách, sau đó tay dùng sức mạnh, nắp quan quách bị nạy sang một bên.

Cùng lúc đó, trong gác lầu có một luồng gió lạnh thổi qua.

Tần Vũ vội đưa mắt nhìn về góc đông nam, phát hiện ngọn nến lúc này bắt đầu lung lay.

“Tốt, chưa tắt.” Tần Vũ yên tâm, tiếp đó nhìn vào quan tài màu đen kịt trong quan quách.

Quan quách là cái hộp bên ngoài quan tài, mở thêm một lớp nắp quan tài nữa, là có thể sờ được đồ bên trong.

“Quân vương nước Ma Tây Vực, đồ tốt chắc chắn không thiếu!” Tần Vũ không do dự nữa, tiếp tục nạy tấm ván quan tài bên trong.

Ngay lập tức, một mùi hôi thối mục rữa từ trong quan tài tỏa ra, Tần Vũ vội vàng bịt mũi.

“Đinh!

Chúc mừng ký chủ mở được mộ quân vương nước Ma, nhận được 20% tiến độ thám hiểm, nhận được 2000 điểm Thám Hiểm, tổng tiến độ đạt 80%.” Quả nhiên là mộ quân vương!

Sau khi xác định mình không mở nhầm, hắn mới nhìn vào trong quan tài, thấy hình dạng của thi thể thì yên tâm.

Thi thể trong quan tài đã hóa thành một bộ xương khô, tuyệt đối không có khả năng xảy ra thi biến.

“Đúng là một con lợn béo mập mỡ!” Tần Vũ nhìn bộ hài cốt trong quan tài từ đầu đến chân đeo đầy châu báu ngũ sắc, không khỏi thốt lên cảm thán.

Cảnh tượng này khiến Tần Vũ nhớ lại một bức ảnh hắn từng xem, cũng là một thi thể quấn đầy châu báu, được mệnh danh là thi thể giàu có nhất.

Bộ thi thể trước mắt, e rằng cũng không hề thua kém.

Không nói nhiều nữa, Tần Vũ đưa tay vào trong quan tài, chuẩn bị chọn vài món đồ có giá trị, sau đó rời đi.

Mạc kim bất mạc quang (trộm mộ nhưng không lấy hết), cũng là

quy tắc do tổ tiên để lại, những người hành nghề trộm mộ chính tông nói chung đều sẽ tuân thủ.

Tần Vũ vừa đưa tay lấy ra một chuỗi vòng tay màu xanh lam, thì lại phát hiện cả căn phòng sáng lên một luồng ánh sáng xanh lục mờ ảo.

Không chỉ vậy!

Tất cả cửa sổ và cửa ra vào trên tầng lầu này đều phát ra tiếng kẽo kẹt, ngay sau đó là tiếng cửa sổ đóng sầm lại.

"Không ổn!" Tần Vũ nhìn về góc đông nam, phát hiện ngọn lửa vốn màu vàng, lúc này đã biến thành màu xanh lục, vô cùng quỷ dị.

"Vù ~" Đột nhiên, hắn chỉ cảm thấy sau gáy có một luồng gió lạnh, giống như có người cố ý thổi khí vào cổ mình.

"Mẹ kiếp!

Hôm nay Phát Khâu Ấn mất hiệu lực rồi sao??" Tần Vũ thấy Phát Khâu Ấn lúc này sáng lên một luồng ánh sáng nhàn nhạt, đại diện cho việc xung quanh tuyệt đối có thứ bẩn thỉu tồn tại!

Không có một chút động tĩnh nào, đó tuyệt đối không phải là cương thi, chỉ có thể là quỷ hồn!

Nhưng, tại sao nó không sợ Phát Khâu Ấn, còn có thể áp sát thổi khí vào người hắn?!!

Chương 26

Tần Vũ nhất thời không hiểu, cũng không dám dễ dàng quay đầu lại.

Lúc này, tiếng thông báo của hệ thống lại vang lên.

"Đinh!

Mẹo nhỏ: Phát Khâu Thiên Ấn đối với những quỷ quái sinh ra từ thời xa xưa hiệu quả có hạn nga ~" Hệ thống nhắc nhở như vậy, sự việc đã rõ ràng.

Không phải, quỷ quái có từ trước cả Phát Khâu Thiên Ấn, ít nhất cũng phải hai nghìn năm!

Nghĩ vậy, Tần Vũ từ từ đặt món đồ trong tay xuống, một tấm Ngũ Lôi Diệt Quỷ Phù lập tức được Tần Vũ lôi ra.

Ngay sau đó một cú nhào lộn về phía trước gọn gàng, khóe mắt hắn trong lúc nhào lộn đã nhìn rõ toàn bộ cảnh tượng sau lưng.

Chỉ thấy một con… không đúng, một đám thân mặc áo bào gấm hoa cũ nát, tóc tai bù xù không nhìn rõ mặt xuất hiện sau lưng hắn.

Và có một con, cách lưng hắn chưa đến 20 centimet.

Trong phút chốc, khí tức âm u quỷ dị, tràn ngập cả gian gác lầu.

Trong hang đá.

Vương Bàn Tử nhân lúc đám người đội khảo cổ không chú ý, nhét đầy căng cái túi đeo của mình.

Cuối cùng thực sự không nhét được nữa, gã mới hài lòng bò ra khỏi hố tuẫn táng, đi đến bên cạnh Hồ Bát Nhất.

Vương Bàn Tử kéo khóa túi đeo của mình ra một khe, vẻ mặt đắc

ý nói: “Hê hê, lão Hồ xem này!” Nhìn bộ dạng không có chí tiến thủ của Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất vẻ mặt bất lực nói: “Xem cái gì mà xem, dùng não một chút đi, đồ trong hố tuẫn táng có thể có giá trị sao!” “Cậu không hiểu, cái này gọi là tích tiểu thành đại!” Vương Bàn Tử liếc Hồ Bát Nhất một cái, rồi nhìn quanh một lúc, lại không thấy bóng dáng Tần Vũ, liền hỏi: “Lão Hồ, Tần gia đâu rồi?” Hồ Bát Nhất chỉ chỉ vào Cửu Tầng Yêu Tháp ở trung tâm, khinh thường nói: “Tần gia không giống cậu, người ta nhắm đến phía trên kia kìa!” “Cái gì!!

Tần gia lên đó lúc nào?!

Sao tôi không biết?!” “Trên đó không phải toàn là con trùng lửa sao, làm vậy cũng quá liều lĩnh rồi!” Vương Bàn Tử kinh ngạc liên tục, vẻ mặt không thể tin nổi.

Nghe vậy, Hồ Bát Nhất hạ thấp giọng nói: “Tôi vừa mới thấy đấy, Tần gia có thể đạp lên vách đá bay lên đó!” Trong lời nói và ánh mắt, tràn đầy vẻ sùng bái đối với Tần Vũ.

Ít nhất cũng phải mười mấy mét, mà có thể bay lên!

Lại không bị ai phát hiện!

Trong phút chốc, sự ngưỡng mộ của Vương Bàn Tử đối với Tần Vũ đã đạt đến một tầm cao mới.

Tiếp đó, gã ngẩng đầu nhìn lên tầng lầu cao nhất của Cửu Tầng Yêu Tháp, vừa nhìn, lập tức phát hiện có điều không ổn.

“Lão Hồ!” “Nhìn trên gác lầu tầng cao nhất kia, hình như có ánh sáng xanh lục đang lóe lên?” Hồ Bát Nhất thầm nghĩ có lẽ Tần Vũ đang thắp nến, nhưng lập tức nhận ra có điều không ổn.

Gã ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên như lời Vương Bàn Tử nói, trên gác lầu tầng cao nhất đang lóe lên ánh sáng xanh lục.

Không chỉ vậy, gã phát hiện cửa sổ và cửa ra vào ở đó lúc này đều

đã đóng lại, nhưng gã nhớ rõ lúc trước khi họ vào đều đang mở.

"Chẳng lẽ Tần gia đóng lại?

Còn ánh sáng xanh lục kia, chẳng lẽ nến nhập khẩu không giống nhau à?" Hồ Bát Nhất đưa ra suy đoán.

Nhưng rất nhanh, gã lại phát hiện có điều không ổn.

Ánh sáng xanh lam trên toàn bộ Cửu Tầng Yêu Tháp lúc này trở nên càng lúc càng sáng, hoàn toàn không giống như lúc trước lấp la lấp lánh.

Không ổn!

Hỏa Biều Trùng sắp tỉnh rồi!

Gã vội vàng nói: "Bàn Tử, đi bảo Tát Đế Bằng mau dừng lại!

Lập tức quay về!" Vương Bàn Tử thấy Tần Vũ vẻ mặt nghiêm trọng, cũng không kịp hỏi nhiều, lập tức đáp một tiếng!

Hồ Bát Nhất thì chạy về phía Shirley Dương và giáo sư Trần, gấp gáp nói: "Cô Dương!

Giáo sư Trần!

Không thể tiếp tục ở lại đây nữa, mau rời đi!" Shirley Dương không hiểu hỏi: "Sao vậy?" Hồ Bát Nhất lo lắng trả lời: "Hỏa Biều Trùng sắp tỉnh rồi!

Chúng ta phải đi mau!" Lúc này, giáo sư Trần và Shirley Dương nhìn về phía yêu tháp, phát hiện đúng như lời Hồ Bát Nhất nói.

Giáo sư Trần không cam lòng nhìn mấy chữ cổ văn trước mắt, không cam lòng nói: "Nhưng còn có bao nhiêu sự vật chờ đợi nghiên cứu, bây giờ đi tuyệt đối là một tổn thất trọng đại!" Hồ Bát Nhất thấy đối phương lề mề như vậy, không khỏi quát mắng: "Mạng cũng không còn, nghiên cứu nhiều hơn nữa cũng vô dụng!" Shirley Dương

nhíu mày, hỏi: “Tần Vũ đâu?

Anh ấy ở đâu?” Câu hỏi này, làm Hồ Bát Nhất cứng họng.

Gã không thể nào nói Tần Vũ lên Cửu Tầng Yêu Tháp mở quan tài lấy đồ được, liền mơ hồ nói: “Tần gia hành sự luôn bí ẩn, tôi cũng không biết!” Shirley Dương nhìn thẳng vào mắt Hồ Bát Nhất, thản nhiên nói: “Ánh mắt của anh nói cho tôi biết, anh đang nói dối!

Thành thật nói cho tôi biết, Tần Vũ đâu rồi?” Nói rồi, cô đi về phía Hồ Bát Nhất, xem ra muốn tiếp tục bức vấn.

Nhưng đúng lúc này, sự việc đột nhiên xảy ra!

Giáo sư Trần ở sau lưng Shirley Dương đột nhiên đứng dậy, vẻ mặt khao khát nhìn Cửu Tầng Yêu Tháp phía trước, lẩm bẩm: “Tôi đã thấy rồi!

Tôi đã thấy vương hậu nước Ma, tôi đã thấy sự huy hoàng của nước Ma năm xưa!” Nói rồi, ông lảo đảo đi về phía trước.

“Chuyện gì vậy?!” Hồ Bát Nhất vừa hỏi xong, trong đầu gã cũng đột nhiên xuất hiện một giọng nói, ra sức kêu gọi gã đi về phía trước!

Gã lắc lắc đầu, đem những thứ không sạch sẽ đó vứt hết ra ngoài!

Gã theo bản năng quay người nhìn, phát hiện bên phía Vương Bàn Tử, ngoài Lão ban trưởng ra, những người còn lại đều giống như giáo sư Trần.

Như những cái xác không hồn, chậm rãi đi về phía Cửu Tầng Yêu Tháp.

Hồ Bát Nhất lo lắng nói: “Giáo sư Trần giao cho cô!

Tôi đi cản họ!” Nói xong, hắn nhanh chóng chạy đến trước mặt Lão ban trưởng, nhớ lại cái tát lúc trước Tần Vũ cho Bàn Tử, vội nói: “Lão ban trưởng!

Chương 27

Những người này đều trúng tà rồi, cho mỗi người một cái tát!" Đánh tát!

Chuyện này thân là chiến sĩ, Lão ban trưởng là giỏi nhất, liền gật đầu đồng ý.

Còn Hồ Bát Nhất, cũng chạy đến trước mặt Vương Bàn Tử, nói: "Bàn Tử, cái tát này không phải tôi trách cậu đâu, tôi cũng là vì giúp cậu, cậu biết không!" "Bốp!" Nói xong, Hồ Bát Nhất trở tay tát một cái vào mặt Vương Bàn Tử, để lại một dấu tay đỏ tươi.

"Lão Hồ, tôi vừa làm sao vậy?" Vương Bàn Tử tỉnh lại, theo bản năng sờ sờ khuôn mặt đau rát, vẻ mặt nghi hoặc hỏi: "Hít!

Sao mặt tôi đau thế!" Hồ Bát Nhất không giải thích, nói: "Mau dẫn mọi người đi, ai không chịu nghe, không chịu đi thì cứ tát thẳng tay!

Biết chưa!" Nói xong, hắn xông về phía mấy người còn lại trong hố, để lại Vương Bàn Tử có chút ngơ ngác đứng tại chỗ. … Trên Cửu Tầng Yêu Tháp.

Nếu không đoán sai, đám này chắc đều là phi tần của quân vương lúc sinh thời?

Nhưng không biết lúc hạ táng đã dùng thủ pháp gì, mà có thể khiến họ sau khi chết hóa thành quỷ mị, vào thời khắc mấu chốt bảo vệ quan quách.

Tần Vũ đang suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy bên ngoài gác lầu có tiếng kinh hoảng.

Xảy ra chuyện rồi?

Tần Vũ nhíu mày, chạy ra bên cửa sổ xem tình hình.

Một con sóng chưa qua, một con sóng khác lại ập tới.

Bộ quan quách còn lại lúc này đột nhiên rung chuyển dữ dội, ngay sau đó nắp quan quách nặng trịch kỳ diệu bay lên.

Trong quan quách, ánh sáng xanh lục mờ ảo lan tỏa ra.

Nhiệt độ của cả gian gác lầu lúc này hạ xuống một mức độ cực kỳ đáng sợ.

Vào khoảnh khắc này, Tần Vũ thấy rõ những quỷ mị trong gác lầu đang phủ phục trên đất, toàn thân run rẩy không ngừng!

Thân phận địa vị của chủ nhân quan quách chắc chắn không hề thấp!

Tuy nhiên, Tần Vũ không vui rồi.

"Hỗn xược!" Ánh mắt sắc lạnh của Tần Vũ lúc này lạnh đến cực điểm, tức giận quát một tiếng: "Còn chưa xong nữa à!" Lời vừa dứt, khí thế toàn thân hắn đột nhiên thay đổi, ngay sau đó nhảy lên.

Thiên Cân Trụy!

Kỹ năng mới đổi bằng 5000 điểm Thám Hiểm, vào thời khắc mấu chốt được Tần Vũ thi triển ra.

"Ầm!" Thân thể trông có vẻ nhẹ nhàng, lúc rơi xuống lại tạo ra sức mạnh hàng ngàn cân, đè nắp quan quách trở lại.

Cuối cùng, hắn nhìn quan quách dưới chân, lạnh lùng nói: "Muốn ra ngoài, đã được sự đồng ý của ta chưa?" Bên ngoài gác lầu, sau khi Tần Vũ dùng Thiên Cân Trụy đè nắp quan quách trở lại, những người vốn đang mơ màng kia đều đã tỉnh táo lại.

"Hồ đại ca, vừa rồi chúng tôi làm sao vậy?

Hoàn toàn không khống chế được cơ thể của mình." "Đúng vậy, tôi có thể cảm nhận được mọi thứ xung quanh, nhưng lại hoàn toàn

không cử động được.” … Những người tỉnh táo lại đều không hiểu hỏi Hồ Bát Nhất.

Nhưng Hồ Bát Nhất lúc này nào có thời gian giải thích nhiều như vậy, ánh sáng xanh lam trên yêu tháp ngày càng sáng chói.

Thậm chí có vài con Hỏa Biểu Trùng đã thoát khỏi tháp lầu, bay lượn trên không trung vỗ cánh.

Thấy tình hình này, Hồ Bát Nhất không dám tiếp tục chờ đợi nữa, dùng giọng điệu vô cùng gấp gáp nói: “Mau quay về!

Mau lên!

Mau lên!” Hắn không muốn có thành viên đội khảo cổ nào bị Hỏa Biểu Trùng thiêu chết ở đây, trở thành vật hiến tế cho tòa lầu các quỷ dị này.

“Hồ Bát Nhất nói không sai, mọi người mau quay về đi.” Shirley Dương dìu giáo sư Trần, đi đầu quay về, khi đi ngang qua mọi người, cũng bắt đầu thúc giục.

Nói xong, cô không quên nhìn về phía yêu lâu bên cạnh.

Cô luôn cảm thấy trong tòa yêu lâu này, dường như đã xảy ra chuyện phi thường.

Ngay cả nhà đầu tư lớn của đội khảo cổ là Shirley Dương cũng đã lên tiếng, một đám người cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Chỉ có Tát Đế Bằng lúc này lấy máy ảnh ra, chĩa ống kính về phía Cửu Tầng Yêu Tháp ở trung tâm hang đá, trông như một tòa điện Diêm La Cửu U.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, vội vàng lên tiếng ngăn cản: “Tiểu Tát!

Làm gì vậy!

Không được chụp ảnh!” Nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước.

“Cạch!” Tát Đế Bằng nhấn nút chụp, đèn flash trên máy ảnh lập tức chiếu sáng cả hang đá.

Khoảnh khắc này!

Tĩnh lặng!

Tĩnh lặng đến lạnh người!

Trong khoảnh khắc đèn flash sáng lên, Cửu Tầng Yêu Tháp mất đi lớp áo choàng ánh sáng xanh lam mỹ lệ, lộ ra bộ mặt thật sự.

Từ dưới nhìn lên, giống như một tòa cổ lâu âm u.

Ánh mắt của mọi người đều ngưng tụ trên tòa yêu tháp này vào khoảnh khắc này, ngay cả hơi thở cũng cẩn thận, sợ làm kinh động đám Hỏa Biểu Trùng trên lầu.

Một!

Hai!

Ba!

Chương 28

Giây tiếp theo!

Cửu Tầng Yêu Tháp tối tăm âm u vô cùng vào khoảnh khắc này lại sáng lên lần nữa, ánh sáng mà nó phát ra có cường độ chưa từng có!

Ngay sau đó, từng con Hỏa Biểu Trùng bốc lên ngọn lửa xanh lam dần dần thoát khỏi yêu tháp, bay thẳng về phía Tát Đế Bằng với tốc độ nhanh chóng.

"Chạy!" Tất cả Hỏa Biểu Trùng đều đã tỉnh giấc khỏi giấc ngủ đông, Hồ Bát Nhất không màng tất cả mà hét lớn một tiếng.

Một tiếng hét, đánh thức tất cả những người đang ngây người, vô cùng hoảng loạn chạy về phía lối ra. … Tần Vũ ngồi trên quan quách.

Đối với những chuyện xảy ra bên ngoài, trong lòng hắn đoán rằng đèn flash đã làm kinh động Hỏa Biểu Trùng.

Nếu đã như vậy, thì mình cũng phải tranh thủ thời gian!

Trong lúc suy nghĩ, dưới nắp quan quách mà hắn đang đè đột nhiên truyền ra một sức mạnh khổng lồ.

Nếu không phải Tần Vũ phát huy Thiên Cân Trụy đến cực hạn, tạo ra sức mạnh gần vạn cân, nắp quan quách e rằng đã bị sức mạnh này hất bay đi rồi.

"Hừ!" Tần Vũ hừ lạnh một tiếng, Cự Khuyết trọng kiếm cầm trong tay dùng sức ấn xuống, nắp quan quách vừa hé ra một kẽ hở lại bị đè xuống lần nữa.

Nghe vậy, hắn mỉa mai nói: "Nắp quan tài không phải là thứ ngươi thích là có thể thích được." Lời vừa dứt, vị trong quan tài dường như đã hiểu, và bắt đầu phản kháng vô cùng kịch liệt.

“Ngay cả quan tài cũng không nhảy ra được, tìm chết à?” Tần Vũ vô cùng bình tĩnh lắc đầu, tiếp đó đem ba tấm Ngũ Lôi Diệt Quỷ Phù còn lại trong tay, ném hết vào trong quan tài đang hơi hé mở.

“Xẹt xẹt xẹt ~” Phù triện bị ném vào trong quan tài, trong chốc lát điện quang bắn ra tứ phía.

“Gào!!!” Cùng lúc đó, một tiếng gầm thét vô cùng thảm thiết từ trong quan tài truyền ra, khiến Tần Vũ ngồi trên nắp quan quách nghe mà da đầu tê dại.

Bảy con nữ quỷ mặc cổ trang trên gác lầu, lúc này ngẩng cái đầu đang chôn dưới đất lên, vẻ mặt kinh hãi nhìn Tần Vũ đang bình tĩnh tự nhiên phía trước.

Đó là nữ vương của họ a!

Lại bị một người sống bắt nạt đến mức ngay cả quan tài cũng không nhảy ra được.

Người đàn ông trẻ tuổi này rốt cuộc đáng sợ đến mức nào!

Trong phút chốc, chúng chỉ dám trơ mắt nhìn tiếng kêu thảm thiết không ngừng phát ra từ trong quan tài, nhưng thủy chung không dám tiến lên giúp đỡ.

“Ồ?

Sợ rồi à?” Tần Vũ như một người chủ, ngồi ở vị trí cao ngạo nghễ nhìn xuống.

Thế là, hắn từ trên quan quách nhảy xuống, thản nhiên như không có chuyện gì đi đến bên cạnh quan tài của đế vương.

“Huynh đệ, lần này đừng trách ta vô lễ, là nữ nhân của ngươi chạy ra dọa ta trước!” Lần này, Tần Vũ không khách khí nữa.

Hắn vơ từng nắm lớn châu báu trong quan tài, bỏ vào trong nhẫn

không gian, hoàn toàn không có ý định để lại.

Trong lúc đó, một con nữ quỷ dường như không nhìn nổi nữa, muốn tiến lên ngăn cản.

Nhưng khi thấy đôi mắt lạnh đến cực điểm của Tần Vũ, nó lặng lẽ lựa chọn nằm rạp trên đất, coi như không biết gì.

Mấy chục giây sau, Tần Vũ đã lấy sạch sẽ đồ tốt trong quan tài.

Nhưng đúng lúc này, vị ở bên cạnh cuối cùng cũng tích đủ sức, một hơi hất bay nắp quan quách.

Do lúc này Tần Vũ không còn đè ở trên, sức lực của vị bên trong thực sự quá lớn.

Dưới sức mạnh khổng lồ, nắp quan quách nặng trịch và nắp quan tài bên dưới bị hất bay ra ngoài, và để lại hai cái lỗ lớn trên mái nhà.

"Ồ?" Trên mặt Tần Vũ hiện lên vẻ kinh ngạc, ngay sau đó lộ ra nụ cười đầy ý vị, "Ba tấm Ngũ Lôi Diệt Quỷ Phù cũng không giết được, xem ra có thể dùng để thử kiếm rồi." Sau khi nắp quan tài bị một lực cực lớn hất bay, một luồng khí tức vô cùng âm u từ trong quan tài bay ra, kèm theo đó là một mùi khét lẹt.

Xoạt!

Một đôi tay khô quắt như da bọc xương đột nhiên thò ra từ trong quan tài.

Vừa mới trải qua một đợt tấn công của sấm sét, đôi tay đã bị điện giật cháy khét, phía trên còn bốc lên từng làn khói nhẹ.

"Ô ô ô ~~" Có lẽ cảm nhận được Nữ vương năm xưa sắp xuất quan, bảy con nữ quỷ trong các lầu cơ thể không ngừng run rẩy, đồng thời phát ra từng tràng tiếng quỷ khóc rợn người.

Ngay sau đó, từ trong quan tài truyền ra một tràng âm thanh mà

Tần Vũ hoàn toàn không hiểu nổi: “Hô lạp tạp, bộ hi lạp tề phổ lạp...” Giọng nói khàn đặc vô cùng, nhưng lại tràn đầy uy nghiêm.

Mấy giây sau, thứ âm thanh cực kỳ khó nghe đó mới dừng lại.

“Ô ô ô ~” Bảy con nữ quỷ trong các lầu phát ra từng tràng tiếng rên rỉ, như đang đáp lại lời của vị trong quan tài.

Ngay tiếp đó, bảy con nữ quỷ cúi lạy quan tài một cái rồi biến mất ngay trước mắt Tần Vũ.

Chuyện gì vậy?

Mấy con nữ quỷ này đột nhiên biến mất không thấy đâu?

Trong đầu Tần Vũ vừa nảy sinh nghi vấn, hệ thống đã kịp thời xuất hiện: “Nhắc nhở thân thiện: Trong cửa hàng có Quỷ Ngữ Tinh Thông, ký chủ có thể chọn mua nha ~” Quỷ Ngữ Tinh Thông?!

Tần Vũ nhớ lại năm xưa, lúc ở trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung, có người đã dùng quỷ ngữ để đối thoại với đại tông tử trong mộ.

Đây là một thứ tốt, nhất định phải nắm vững mới được.

Tần Vũ liền mở cửa hàng tích điểm, nhưng kinh ngạc phát hiện một kỹ năng này cần tới 10000 điểm thám hiểm.

Nếu học xong, hắn chỉ còn lại 990 điểm thám hiểm, chút điểm thám hiểm ít ỏi này ngay cả Ngũ Lôi Diệt Quỷ Phù cũng không mua nổi.

Suy nghĩ một hồi, Tần Vũ cuối cùng quyết định đổi lấy kỹ năng này, nếu không hắn sẽ không biết đám nữ quỷ vừa nói gì, và liệu có âm mưu đối phó gì không. 【Đinh!】【Chúc mừng ký chủ học thành công kỹ năng: Quỷ Ngữ Tinh Thông!】 Sau khi đổi thành công, Tần Vũ lập tức hiểu được ý nghĩa của âm thanh phát ra từ trong quan tài lúc nãy.

Chương 29

Chẳng qua là nhóm người của Tần Vũ đã làm phiền sự nghỉ ngơi của nó, và còn gây ra tổn thương lớn cho nó, vì vậy vị trong quan tài đã phái bảy con nữ quỷ kia đi chặn đường những người đang chạy trốn.

"Hừ!" Tần Vũ hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: "Cho ngươi một cơ hội, bảo thuộc hạ của ngươi quay về, nếu không ta quyết không tha." Bên ngoài, ngoài Shirley Dương có mang theo Mạc Kim Phù, có tác dụng hộ thân nhất định, những người còn lại đều lành ít dữ nhiều.

"Ha ha ha ha!" Một tràng cười lạnh khiến người ta tê cả da đầu truyền ra từ trong quan tài.

Ngay sau đó, một thân thể cứng đờ đột nhiên đứng thẳng trên quan tài.

Thân hình cao khoảng một mét bảy, mặc một bộ trường bào màu trắng tinh xảo, mái tóc đen dài được búi lên, trên đó cài đầy trâm vàng ngọc sức.

Đột nhiên, tiếng cười im bặt!

Nữ cương thi đột ngột xoay người, dưới chiếc mặt nạ phượng văn màu vàng là một đôi mắt quỷ phát ra ánh sáng xanh lạnh lẽo, nhìn chằm chằm vào Tần Vũ.

"Kẻ lạ mặt!" Nữ cương thi phát ra một tiếng gầm rú cực kỳ khó nghe: "Ta đã lâu lắm rồi không cảm nhận được luồng sinh khí dồi dào như vậy!

Ngươi rồi sẽ trở thành huyết thực của ta!

Rồi sẽ trở thành người bảo vệ của ta!" Một cặp răng nanh sắc

nhọn lộ ra từ trong miệng nó.

Nghe thứ âm thanh khó chịu này, Tần Vũ tưởng tượng ra vẻ mặt hung tợn dưới lớp mặt nạ, chỉ cảm thấy trong lòng một trận buồn nôn.

Tần Vũ thản nhiên nói: "Đúng là một con quỷ xấu xí, lúc sống chắc cũng chẳng ra gì, để ta tiễn ngươi xuống dưới tìm lão chồng 'quỷ nghèo' của ngươi nhé!" Nói xong, hắn giơ ngang thanh Cự Khuyết kiếm, chém xéo về phía trước.

"Kẻ ngu xuẩn!" Nữ cương thi lạnh lùng nói: "Ngươi nghĩ thanh kiếm của ngươi có thể gây tổn thương cho ta sao?" Nếu Tần Vũ dùng mấy lá bùa có thể phóng điện như trước, có lẽ nó sẽ phải kiêng dè đôi chút.

Nhưng thấy Tần Vũ chỉ dùng kiếm, nó không khỏi nở một nụ cười rợn người.

"Keng!" Cự Khuyết kiếm chém mạnh vào vai của nữ cương thi, phát ra một tiếng kim loại va chạm giòn tan.

Dưới sức mạnh ngàn cân, chiếc quan tài đá dưới chân nữ cương thi không chịu nổi áp lực, nổ tung thành từng mảnh.

Không chỉ vậy, chiếc mặt nạ vàng trên mặt nữ cương thi cũng bị chấn vỡ, áp lực khổng lồ cũng ép nó phải quỳ sụp xuống đất.

Sao có thể?!

Đôi mắt xanh của nữ cương thi nhanh chóng biến đổi, từ vẻ khinh thường ban đầu trở thành không thể tin nổi!

"Cứng vậy sao?" Tần Vũ cũng nhíu mày.

Hắn phát hiện một kiếm toàn lực của mình lại không thể chém đứt cánh tay đối phương, chỉ để lại một vết kiếm sâu vài milimet.

Điều này không khỏi khiến hắn có chút kinh ngạc về độ cứng của nữ cương thi này.

"Gào!" Nữ cương thi cảm thấy bị sỉ nhục tột cùng, không khỏi phát ra một tiếng gầm giận dữ kinh thiên động địa.

Đôi tay khô quắt của nó vung mạnh lên!

Tần Vũ cảm giác quan tài phía sau có động tĩnh, một luồng khí lạnh truyền đến từ trên đỉnh đầu.

Ngước mắt nhìn lên, chỉ thấy nắp quan tài của vị Đế Vương không biết từ lúc nào đã bay lên không trung, sắp sửa rơi xuống.

"...Năng lực điều khiển vật thể?" "Mẹ nó, ác thật, ngay cả nắp quan tài của chồng mình cũng không tha!" Tần Vũ hơi kinh ngạc, rút Cự Khuyết ra rồi né sang một bên.

"Rầm!" Nắp quan tài đập mạnh xuống đất, gãy thành hai mảnh.

Ngay sau đó, nữ cương thi áo trắng duỗi ra móng vuốt sắc nhọn, lao về phía Tần Vũ.

"Thực lực cũng không tồi." "Tiếc là không còn nhiều thời gian, nếu không thật sự muốn chơi đùa với ngươi một chút." Tần Vũ rút Cự Khuyết, lần nữa vung kiếm quét ngang.

Tốc độ vung kiếm cực nhanh, nữ cương thi còn chưa kịp phản ứng đã bị Cự Khuyết chém vào bụng dưới.

Cơ thể nữ cương thi quả thực rất cứng, nhưng không có nghĩa là nó có thể chịu được lực vạn quân.

"Ầm!" Cơ thể nó bay ngược ra sau, trực tiếp phá vỡ bức tường của lầu gác, đập vào vách đá đối diện.

Một cái hố lớn dài hai mét xuất hiện trên vách đá.

Vô số đá vụn từ vách đá rơi xuống, chôn vùi nữ cương thi áo

trắng bên dưới.

Tần Vũ đi đến chỗ tường vỡ, lạnh lùng nhìn nữ cương thi áo trắng đang nằm trong đống đá vụn bên dưới, lạnh giọng nói: "Lười chơi với ngươi." Nói xong, hắn dùng Cự Khuyết kiếm rạch một đường vào lòng bàn tay, sau đó bôi máu tươi trong lòng bàn tay lên khắp lưỡi kiếm.

Huyết mạch Kỳ Lân bẩm sinh!

Không chỉ có tác dụng xua đuổi trăm loại trùng, bách độc bất xâm, mà còn có tác dụng khắc chế cực lớn đối với tất cả quỷ vật, tà ma hoặc những thứ mang thi khí.

Lúc trước, Tần Vũ đã thấy máu của một người có thể đẩy lùi thi miết, khiến cương thi phải quỳ xuống.

Vì vậy, hắn tin rằng bôi máu Kỳ Lân lên lưỡi kiếm sẽ có hiệu quả bất ngờ.

Sau khi bôi xong, Tần Vũ từ trên lầu gác cao hơn mười mét so với mặt đất, nhắm vào nữ cương thi đang giãy giụa trong đống đá vụn, nhảy vọt xuống!

Trong khoảnh khắc, tốc độ rơi của Tần Vũ cực nhanh, hoàn toàn không cho nữ cương thi áo trắng cơ hội né tránh.

Nữ cương thi áo trắng nhìn thân ảnh đang phóng đại không ngừng trên không, đôi mắt biến thành màu đỏ máu.

Ngay sau đó, nó hướng lên trời phát ra một tiếng gầm giận dữ cực kỳ mãnh liệt: "Thanh kiếm của ngươi, vô dụng với ta!" Tiếng gầm khổng lồ vang vọng không ngừng trong hang đá, thậm chí khiến cả hang đá cũng rung chuyển nhẹ.

"Phụt!" Giây tiếp theo, Cự Khuyết kiếm dính máu Kỳ Lân dễ dàng đâm xuyên qua lồng ngực nữ cương thi áo trắng, ghim chặt nó xuống

đất không thể động đậy.

"Ồn ào thật!" Tần Vũ đứng thẳng người, cúi xuống nhìn nữ cương thi áo trắng đang không ngừng giãy giụa trên đất, lạnh lùng nói: "Nhớ kỹ!

Kiếp sau đừng có tự đề cao mình như vậy." "Ngươi, sao có thể??" Ánh mắt nữ cương thi áo trắng tràn đầy vẻ không cam lòng, cố gắng giãy giụa để thoát khỏi thanh kiếm.

Nhưng Tần Vũ ghì chặt Cự Khuyết, khí tức của nữ cương thi ngày càng yếu đi, động tác giãy giụa ngày càng nhỏ lại, dường như giây tiếp theo sẽ chết hẳn.

Ngay sau đó, Tần Vũ thấy nó bắt đầu nhìn mình chằm chằm, khóe miệng bắt đầu mấp máy không ngừng, dường như đang niệm chú gì đó.

Chương 30

Nhưng âm thanh quá nhỏ, tốc độ nói lại cực nhanh, Tần Vũ hoàn toàn không nghe ra, chỉ biết là có chuyện không hay.

Nghĩ vậy, hắn liền xoay mạnh thanh Cự Khuyết kiếm trong tay mấy vòng.

Nữ cương thi áo trắng cuối cùng cũng ngừng lẩm bẩm, hoàn toàn không còn động tĩnh.

"...Ngươi tuyệt đối không thể ra khỏi đây được đâu." Đó là câu nói cuối cùng nó để lại, ngoài khóe miệng khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười quỷ dị, nó không còn khả năng cử động nữa. 【Đinh!】【Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Ma Quốc Vương Hậu, nhận được 20% tiến độ thám hiểm, thưởng 2000 điểm thám hiểm.】【Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ thám hiểm Côn Luân Sơn - Cửu Tầng Yêu Tháp, nhận được phần thưởng 20000 điểm thám hiểm.】【Nhắc nhở thân thiện: Tiêu diệt bảy con nữ quỷ hộ quan, có thể nhận thêm 2000 điểm thám hiểm nga ~】"..." Tần Vũ không có tâm trạng để ý đến âm thanh thông báo của hệ thống trong đầu, ngược lại hắn lại rất hứng thú với nụ cười quỷ dị trên khóe miệng của nữ cương thi áo trắng.

Nụ cười này có ý gì?

Hắn không khỏi nhíu mày, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành.

Quả nhiên.

Khi hắn rút Cự Khuyết ra khỏi cơ thể nữ cương thi, khóe mắt hắn thoáng thấy một vùng ánh sáng xanh rực rỡ ở lối vào hang động.

Hỏa Biểu Trùng!

Sao chúng lại quay lại?!

Chẳng lẽ Hồ Bát Nhất và những người khác đã chết?

Trong đầu Tần Vũ chợt nảy ra ý nghĩ này.

Nhưng khi thấy bầy Hỏa Biều Trùng bay thẳng về phía mình, hắn lập tức từ bỏ ý nghĩ trước đó.

Đôi mắt đỏ như máu!

Tiếng gầm giận dữ rung chuyển!

Lời lẩm bẩm kỳ lạ!

Nụ cười quỷ dị!

Liên kết những thay đổi cuối cùng của nữ cương thi áo trắng, hắn cuối cùng cũng xác định được nguyên nhân bầy Hỏa Biều Trùng này bay trở lại tuyệt đối là do con nữ cương thi áo trắng này.

Lúc này, bầy Hỏa Biều Trùng đã cách hắn chưa đầy mười mét.

Hướng đó bây giờ toàn là Hỏa Biều Trùng, e là không thể rút lui từ bên đó được nữa.

Chắc chắn phải có lối ra khác!

Tần Vũ nhớ lại lối đi mà Shirley Dương đã đi lúc trước, hắn biết bên này chắc chắn cũng có lối vào thông đến đó.

Ánh mắt hắn nhanh chóng quét khắp hang động, nhanh chóng phát hiện ra một cửa động rất kín đáo ở rìa hang, nơi đó hẳn là nơi dẫn đến một lối đi khác.

Lúc này, Hỏa Biều Trùng đã ở ngay trước mắt, Tần Vũ lập tức thi triển Bích Hổ Du Tường Công, chạy nhanh trên vách đá về phía đó.

Bước vào cửa động, quả nhiên là một lối đi hẹp dài và tối tăm.

Phía sau là một bầy Hỏa Biều Trùng bám sát, Tần Vũ không nghĩ

ngợi gì mà chui vào, bước chân tăng tốc đến cực hạn.

"Hệ thống, học Quy Tức Thuật!" 【Chúc mừng ký chủ học thành công Quy Tức Thuật, tiêu hao 5000 điểm thám hiểm, số điểm thám hiểm hiện còn lại là 17990 điểm.】 Phía trước có thể là ổ của Bá Vương Kỳ Nhông.

Một con Bá Vương Kỳ Nhông gào lên đã có thể khiến người ta trở nên nóng nảy, dễ tức giận, huống chi là tiếng gào của cả một bầy Bá Vương Kỳ Nhông thì còn uy lực đến mức nào.

Vì vậy, Tần Vũ đã chọn học Quy Tức Thuật vào thời khắc mấu chốt.

Kỹ năng này có thể giúp hắn tùy ý kiểm soát lục giác của mình, chỉ cần khi đi qua ổ của Bá Vương Kỳ Nhông, hắn tạm thời chặn thính giác đi là có thể an toàn đi qua nơi đó.

Chạy được không lâu, hắn thấy phía trước có chút ánh sáng le lói.

Quả nhiên là ổ của Bá Vương Kỳ Nhông!

Mắt Tần Vũ sáng lên, tốc độ dưới chân cũng chậm lại rất nhiều.

Chín mét!

Tám mét! ...

Bốn mét!

Ba mét!

Tăng tốc!

Đến khoảng cách này, tốc độ dưới chân Tần Vũ lại một lần nữa được đẩy lên đến cực hạn, chỉ trong một giây đã xuất hiện trong hang của Bá Vương Kỳ Nhông.

Con Bá Vương Kỳ Nhông bị Tần Vũ đâm vào đầu lúc trước là con

đầu tiên phát hiện ra hắn.

"Oe oe oe!!" Giây tiếp theo, nó phát ra tiếng kêu giống như tiếng khóc của trẻ con.

Lập tức, tất cả Bá Vương Kỳ Nhông trong hang động đều bị đánh thức, đồng loạt phát ra tiếng kêu tương tự.

Hang động rộng lớn, hiệu ứng vọng âm đạt điểm tối đa, khiến uy lực của sóng âm tăng lên gấp mấy chục lần.

Thính giác, đóng lại!

Sau khi thi triển Quy Tức Công, quả nhiên như Tần Vũ dự đoán, hắn không còn nghe thấy một chút âm thanh nào nữa.

Chỉ có điều, muốn đi qua hang động này, dường như không đơn giản như vậy.

Lũ Bá Vương Kỳ Nhông trong hang lần lượt thè ra những chiếc lưỡi dài tấn công về phía Tần Vũ.

Chương 31

May mà Tần Vũ đã học Bích Hổ Du Tường Công nên thân hình rất nhanh nhẹn, cộng thêm thanh Cự Khuyết kiếm vô cùng sắc bén trong tay.

Nhờ hai thứ đó, hắn đã thành công nhảy qua con sông.

Lúc này, bầy Hỏa Biều Trùng đuổi theo sau Tần Vũ bắt đầu xuất hiện trong hang động.

Chỉ là ngay khoảnh khắc chúng vừa bay vào, một lượng lớn đã mất mạng, rơi xuống đất và mất đi ngọn lửa màu xanh lam vốn có.

"Quả nhiên thành công!" Tần Vũ thầm vui mừng.

Hắn nghĩ tiếng kêu của Bá Vương Kỳ Nhông ngay cả người cũng không chịu nổi, vậy thì cơ thể nhỏ bé của Hỏa Biều Trùng chắc chắn sẽ chết ngay khi chạm vào!

Sự thật đã chứng minh suy nghĩ của hắn là đúng.

Tần Vũ nhìn những con Hỏa Biều Trùng như thiêu thân lao đầu vào lửa, tảng đá treo trong lòng cuối cùng cũng được đặt xuống.

Sau đó, hắn nhìn về phía bầy Bá Vương Kỳ Nhông trong hang, cười xấu xa nói: "Tiếp theo, đến lúc xử lý mấy tên to xác này rồi." Nói rồi, hắn lấy ra bảy, tám quả lựu đạn từ trong nhẫn không gian.

Đây đều là những thứ hắn tiện tay lấy được ở căn cứ quân Quan Đông trên Ngưu Tâm Sơn, lúc này vừa hay có thể dùng được.

Ngay sau đó, hắn giật hết chốt an toàn của tất cả lựu đạn, rồi ném toàn bộ chúng vào trong hang động.

Làm xong tất cả, Tần Vũ nhanh chóng chạy về phía lối ra của

đường hầm, sợ sẽ bị vụ nổ phía sau ảnh hưởng đến.

Mấy giây sau, mấy tiếng nổ dữ dội vang lên.

Mấy tiếng nổ qua đi, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên, Tần Vũ lại thu hoạch thêm 2000 điểm thám hiểm.

"Mở bảng nhân vật!" Trên đường chạy ra ngoài, Tần Vũ định xem lại số liệu của mình.

Ký chủ: Tần Vũ Điểm thám hiểm: 19990 Huyết mạch: Huyết mạch Kỳ Lân Kỹ năng: Song Chỉ Thám Động, Bích Hổ Du Tường Công, Thiên Nhãn Thần Thuật, Quy Tức Thuật, Thiên Cân Trụy.

Đã hoàn thành thám hiểm: Ngưu Tâm Sơn, Cửu Tầng Yêu Tháp ở Côn Luân Vật phẩm: Nhẫn không gian, Cự Khuyết trọng kiếm, Phát Khâu Thiên Ấn...

Lao ra khỏi đường hầm.

"A!!

Có quỷ!

Có quỷ!" Tần Vũ liền nghe thấy một tràng tiếng la hét hoảng loạn từ phía trước không xa.

Đã ra tay rồi sao?!

Tốc độ dưới chân Tần Vũ không khỏi tăng nhanh hơn rất nhiều.

Chạy đến một nơi không xa địa điểm hạ xuống, hắn liền thấy nhóm Hồ Bát Nhất, cùng với bảy con quỷ mị đã biến mất trước đó.

Trong đó, Vương Bàn Tử, Hách Ái Quốc, Tát Đế Bằng mỗi người bị một con nữ quỷ bóp cổ nhấc lên.

Còn những người khác cũng bị ấn chặt vào vách tường, không thể động đậy.

“Tần gia!” Hồ Bát Nhất là người đầu tiên nhìn thấy Tần Vũ, ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc và vui mừng, như thể nhìn thấy cọng rơm cứu mạng.

Được cứu rồi!

Họ biết chỉ cần Tần Vũ xuất hiện, mọi vấn đề đều sẽ được giải quyết.

Shirley Dương khó khăn quay đầu lại, sau khi nhìn thấy bóng dáng Tần Vũ, trái tim đang treo lơ lửng của cô cuối cùng cũng rơi xuống đất.

Tên khốn!

Cuối cùng cũng đến!

Cô nhíu mày, trong lòng vô cùng bất mãn.

Tuy nhiên, Tần Vũ không hề để ý, hắn nhanh chóng đổi lấy mười lá Ngũ Lôi Diệt Quỷ Phù, rút ra một lá dán lên người con nữ quỷ đang bóp cổ Vương Bàn Tử.

“Xèo xèo xèo ~” Khoảnh khắc lá bùa dán lên người nữ quỷ, nó lập tức hóa thành năm luồng điện quang tứ tán, toàn bộ chui vào cơ thể nữ quỷ.

“A!” Nữ quỷ đau đớn, lập tức buông Bàn Tử ra, phát ra một tiếng hét thảm khiến người ta rợn tóc gáy.

Tần Vũ lấy ra ba lá Ngũ Lôi Diệt Quỷ Phù, ném cho Vương Bàn Tử đang ngồi ngây người trên đất, nói: “Bàn Tử, cầm mấy lá bùa này, dán lên người chúng!” “Được rồi!

Tần gia!” Vương Bàn Tử bị Tần Vũ đá một cước mới hoàn hồn, lập tức nhặt những lá bùa trên đất lên.

Vương Bàn Tử nhìn mấy lá bùa màu xanh lam được vẽ bằng

những đường vân phức tạp trong tay, trong lòng vô cùng phấn khích.

Lá bùa có thể phóng ra sấm sét từ hư không cơ mà!

Hắn liền rút một lá bùa, xông về phía Hồ Bát Nhất, lớn tiếng hét: "Lão Hồ!

Bàn gia ta đến cứu ông đây!" Nói xong, lá bùa trong tay đã được dán lên.

"A a a!!" Trong hang động lại vang lên một tiếng hét thảm thiết.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, hai con nữ quỷ ngàn năm đã hóa thành một làn khói xanh, hoàn toàn tan biến.

"Ô ô ô ~" "Chết rồi, Vương hậu nương nương không xử lý được tên này sao?" "Không nghe thấy tiếng nương nương hét thảm lúc nãy à, ta cảm thấy nương nương có thể..." "Không thể nào...

Nương nương mạnh như vậy, một người sống sao có thể là đối thủ!" "..." Năm con nữ quỷ còn lại ngây ngẩn nhìn cảnh tượng vừa xảy ra, bất giác buông tay đang khống chế mọi người ra.

"Tần gia!" Hồ Bát Nhất sau khi thoát thân, lập tức chạy ra sau lưng Tần Vũ, những người khác thấy vậy cũng nhanh chóng chạy theo.

Sau bao nhiêu ngày đi cùng nhau, những hành động của Tần Vũ đã cho họ biết, lúc này trốn sau lưng hắn là lựa chọn chính xác nhất.

Trần Giáo sư làm khảo cổ bao nhiêu năm, cũng là lần đầu tiên gặp phải chuyện kinh khủng như vậy, vẫn còn hoảng sợ hỏi: "Đồng chí Tiểu Tần, đây rốt cuộc là thứ gì vậy?" Tần Vũ thản nhiên giải thích: "Lúc còn sống, họ đều là phi tần của quân vương Ma Quốc, sau khi bị chôn cùng, oán khí quá mạnh, nên sau khi chết đã hóa thành quỷ hồn." "Quỷ hồn?

Chương 32

Thật sự có thứ này sao?" "Đây không phải là câu hỏi thừa sao?

Không thấy mấy con đang lơ lửng trước mặt à?" "Không chừng là ảo giác của tôi thôi!

Tất cả mọi chuyện sau này đều có thể dùng khoa học giải thích!" "..." Câu trả lời của Tần Vũ khiến mọi người trong đội khảo cổ lần lượt bày tỏ ý kiến, nỗi sợ hãi trong lòng đã vơi đi quá nửa.

Shirley Dương nhìn Tần Vũ với vẻ mặt đầy nghi ngờ, khó hiểu hỏi: "Anh vừa đi đâu vậy?

Tại sao lại đột nhiên chạy ra khi chúng tôi vừa rời đi?" Chuyện lên lầu mở quan tài đương nhiên Tần Vũ không thể nói ra, vì vậy hắn chỉ thản nhiên đáp: "Miễn bình luận." "Anh!" Shirley Dương định hỏi tiếp, nhưng lại thấy Tần Vũ đã đi về phía năm con nữ quỷ kia.

"Lão Hồ, anh đưa mọi người ra ngoài đi." Tần Vũ rút ra một lá Ngũ Lôi Diệt Quỷ Phù, chuẩn bị xử lý xong đám nữ quỷ này rồi ra ngoài.

"Được!" Hồ Bát Nhất biết Tần Vũ sắp ra tay, ở lại cũng không giúp được gì, đưa mọi người ra ngoài có lẽ sẽ không làm vướng chân Tần Vũ.

"Không được." Shirley Dương lắc đầu, vẫn đứng yên sau lưng Tần Vũ, tiếp tục nói: "Anh cứ đưa Trần Giáo sư ra ngoài trước đi." Ở lại đây, cô muốn xem Tần Vũ rốt cuộc có bí mật gì khác không.

Đối với điều này, Tần Vũ không khỏi cảm thấy có chút cạn lời, thầm nghĩ dù là kiếp trước hay kiếp này, phụ nữ quả nhiên đều là phiền phức.

Thế là, hắn chỉ thản nhiên nói một câu: "Tùy cô." "Ô ô ô ~" Mấy con nữ quỷ thấy Tần Vũ cầm lôi phù đi tới, liền ôm chặt lấy nhau, cơ thể không ngừng run rẩy, dường như vô cùng sợ hãi.

"Đại nhân tha mạng!" Chúng đã đạt được thỏa thuận, bắt đầu cầu xin Tần Vũ tha mạng: "Chỉ cần đại nhân đồng ý không tiêu diệt chúng tôi, chúng tôi có bảo vật muốn dâng lên đại nhân!" "Ồ?" Khóe miệng Tần Vũ khẽ nhếch lên, lập tức có hứng thú.

Hắn cất lá bùa trong tay đi, vẻ mặt lạnh lùng ban đầu cũng ấm lên rất nhiều, nói: "Có bảo vật gì, đưa ta xem thử?" "Anh hiểu được lời họ nói?" Shirley Dương nhìn Tần Vũ phát ra những âm thanh "ô ô", vẻ mặt lộ ra vẻ cực kỳ kỳ quái.

Tần Vũ chỉ liếc cô một cái, không trả lời.

Ngay sau đó, hắn dùng quỷ ngữ nói: "Nghĩ cách đưa người phụ nữ này ra ngoài cho ta." Các nữ quỷ nhìn nhau, sau đó đồng loạt gật đầu đáp: "Thiếp thân hiểu rồi." Nói xong, hai con nữ quỷ bay về phía Shirley Dương.

"Các ngươi muốn làm gì!" Sắc mặt Shirley Dương sợ đến tái mét, theo phản xạ nhìn về phía Tần Vũ, nhưng thấy đối phương hoàn toàn không có ý định giúp đỡ.

"Tần Vũ!" Shirley Dương tức giận dậm chân.

Cô đã được chứng kiến sự kinh khủng của mấy con nữ quỷ này, cho dù trên người có mang Mạc Kim Phù cũng không thể bảo vệ được.

Tần Vũ dừng bước, thản nhiên nói: "Là cô yêu cầu ở lại, không liên quan đến tôi." "Tên khốn!" Shirley Dương nghiến chặt răng, cuối cùng chọn cách quay đầu rời đi.

"Ha..." Tần Vũ cười khẽ một tiếng, tự nhủ: "Đấu với tôi à, sống

thêm kiếp nữa đi cưng.” “Bây giờ lấy bảo bối của các ngươi ra đi, nếu dám lừa ta, ta còn nhiều lá bùa tra tấn quỷ hồn chưa dùng đến đâu.” “Không dám, không dám!” Các nữ quỷ điên cuồng lắc đầu, trong lòng vô cùng sợ hãi, cơ thể trong suốt không ngừng run rẩy.

“Xin đại nhân đợi một lát, bảo vật đó ở trong ngăn tối trên tầng cao nhất, thiếp thân sẽ đi lấy ngay.” Tần Vũ gật đầu.

Ngay sau đó, cơ thể một con nữ quỷ bắt đầu trở nên trong suốt hơn, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Vài phút sau, con nữ quỷ đó lại hiện ra, trên tay đang cầm một viên châu màu đỏ son, trên đó có những đường vân giống như mắt phượng, trông như một con mắt màu máu.

“Thứ gì đây?” Tần Vũ hỏi.

“Tôi chỉ biết thứ này được nương nương tìm thấy ở một nơi sâu hơn dưới hang động này một ngàn năm trước, cụ thể ở đâu thì không rõ.” “Đúng vậy, mỗi năm nương nương đều sẽ tỉnh lại một lần, sau đó lợi dụng hòn đá này để hấp thu tinh hoa của mặt trăng, nhận được sức mạnh lớn hơn.” Tần Vũ vừa nhận lấy viên châu màu đỏ son, trong đầu đã vang lên tiếng của hệ thống: “Chúc mừng ký chủ nhận được một trong Tam Thần Đan là Xích Đan, tập hợp đủ Tam Thần Đan có thể nhận được một phần thưởng lớn.” Xích Đan?!

Nơi sâu hơn nữa?!

Lịch sử Côn Luân Sơn vốn đã thần bí, chẳng lẽ bên dưới Cửu Tầng Yêu Tháp này là Côn Luân Thần Cung?

Hay là một nơi thần bí nào khác?

Tần Vũ nhất thời rơi vào trầm tư.

Lúc này, một con nữ quỷ bay lên trước, giọng nói yếu ớt hỏi: “Đại nhân?

Chúng tôi có thể quay về nghỉ ngơi được chưa?" Mấy người bọn họ bây giờ ở trước mặt Tần Vũ, cảm thấy vô cùng bất an, vô cùng khó chịu, vì vậy muốn nhanh chóng trở về Cửu Tầng Yêu Tháp, nghỉ ngơi thật tốt vài chục năm.

Tần Vũ tỉnh lại sau cơn trầm tư, lộ ra nụ cười vô hại, mỉm cười nói: "Ta nhớ là, ta chưa từng nói sẽ tha cho các ngươi mà, phải không?" .....

Trên núi tuyết.

Tuyết rơi đầy trời, gió lớn gào thét không ngớt.

Hồ Bát Nhất sau khi trèo lên từ dưới đất, đã không còn thấy cảnh tượng trời quang mây tạnh như trước.

"Không ổn rồi, gặp bão tuyết rồi!" Hồ Bát Nhất nhìn cảnh tượng trước mắt, lập tức biết tình hình.

Nói rồi, anh lo lắng nhìn về phía khe băng sau lưng, lo lắng nói với Vương Bàn Tử và Lão Ban Trưởng: "Bàn Tử, Lão Ban Trưởng, hai người đưa mọi người về doanh trại trước, tôi ở đây đợi Tần gia." Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức không vui, vội nói: "Không được!

Lão Ban Trưởng đưa họ về, tôi với lão Hồ ở đây đợi!" "Vậy cũng được, hai cậu ở đây canh chừng, để ý dây an toàn đừng để bị đứt." Lão Ban Trưởng gật đầu, sau đó dẫn mọi người đi về phía doanh trại.

Sau khi mọi người đi rồi, Hồ Bát Nhất bất đắc dĩ nói: "Bàn Tử, ông đúng là như kẹo cao su, đi đâu cũng phải dính lấy tôi." "Phì!" Vương Bàn Tử cực kỳ bất mãn nói: "Tôi không lo dưới đó bay lên một con nữ quỷ, kéo ông đi mất à!" Hồ Bát Nhất vẻ mặt khinh thường, cười nói: "Với cái thân hình toàn mỡ của ông, có nữ quỷ thật cũng không giúp được gì đâu." "He he." Vương Bàn Tử cười một tiếng, sau đó lấy ra một lá bùa màu xanh lam, đắc ý nói: "Bây giờ Bàn

gia đây là người có đồ xịn rồi, yêu ma quỷ quái gì cũng không sợ!" "!" Hồ Bát Nhất lập tức nhớ ra lúc trước Tần Vũ hình như đã đưa cho Bàn Tử ba lá bùa, nhưng Vương Bàn Tử hình như đã dùng mất một lá.

Vậy hai lá còn lại, chẳng phải đã vào túi riêng của hắn sao?

Nghĩ vậy, Hồ Bát Nhất nghiêm mặt nói: "Béo chết tiệt, chia cho tôi đi chứ!

Có đồ tốt không định chia cho tôi một lá à?" Vương Bàn Tử không ăn bài này của Hồ Bát Nhất, cười hì hì nói: "He he, lát nữa ông xin Tần gia hai lá đi, thứ này không chê nhiều đâu." "Béo chết tiệt!" Hồ Bát Nhất lườm Vương Bàn Tử một cái, thầm nghĩ đợi Tần Vũ ra ngoài cũng phải xin hai lá, để dành sau này phòng thân.

Lúc này, Hồ Bát Nhất đột nhiên cảm thấy sợi dây thừng động đậy mấy cái.

Quay người nhìn lại, phát hiện Shirley Dương đã trèo lên.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, vội vàng đi đến bên khe băng xem xét.

Khi thấy sợi dây thừng kia trống không, anh không khỏi hỏi: "Cô Dương, Tần gia không lên cùng cô sao?" Tuy nhiên, Shirley Dương hoàn toàn không để ý đến hai người, mặt lạnh như tiền đi về phía doanh trại.

"Lão Hồ, Tần gia không phải là ở dưới đó bị cô ta cho 'xơi' rồi chứ?" Vương Bàn Tử nảy ra một ý nghĩ.

Hồ Bát Nhất lập tức lắc đầu phủ quyết: "Đừng nói bậy!

Tần gia không phải loại người đó!" Hai người lại đợi thêm mười phút, cuối cùng cũng thấy một bóng người bay ra từ khe băng.

Chính là Tần Vũ.

Chương 33

Tần Vũ nhìn hai tên đang đợi ở bên cạnh, trên mặt thoáng hiện một nụ cười, thầm nghĩ hai tên này cũng có chút lương tâm.

"Tần gia!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vội vàng chạy tới, trên mặt có chút lo lắng.

"Được rồi, về cả đi." Tần Vũ gật đầu, sau đó lấy ra hai món đồ ném cho hai người họ, mỉm cười nói: "Cầm lấy, thưởng cho các anh." Nói xong, hắn liền đi thẳng về phía trước.

Còn Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, thì nhìn món đồ trong tay có chút ngẩn ngơ.

Vương Bàn Tử là người phản ứng đầu tiên, vẻ mặt mãn nguyện cười nói: "Đi theo Tần gia, đúng là có ngày tốt lành mà..." Sau khi xuống khỏi Côn Luân Tuyết Sơn, mọi người chỉ nghỉ ngơi một ngày rồi vội vã lên tàu hỏa đi Tân Cương.

Sau một hồi chuyển đổi, cuối cùng mọi người đã đến một thị trấn nhỏ ở phía tây bắc hồ Bosten, chuẩn bị từ đây tiến vào sa mạc.

Vì Trần Giáo sư đã thu xếp với các cấp ban ngành trước khi khởi hành, nên vừa đến thị trấn không lâu, trưởng trấn ở đây đã nghe tin và vội vàng chạy tới.

"Trần Giáo sư, tôi mong sao mong trăng, cuối cùng cũng mong được ông đến." Trưởng trấn kích động nắm chặt hai tay Trần Giáo sư, tiếp tục nói: "Về tình hình của các vị, cấp trên đã thông báo cho tôi, bên chúng tôi nhất định sẽ toàn lực phối hợp với hành động khảo cổ lần này." Những chuyện khách sáo như vậy, thực sự khó tránh khỏi.

Sau một hồi trao đổi giữa Trần Giáo sư và trưởng trấn, câu chuyện mới được đưa trở lại vấn đề chính.

Trần Giáo sư nói: "Đồng chí trưởng trấn, chúng tôi vào sa mạc cần một người dẫn đường rất có kinh nghiệm, không biết ông có thể giúp sắp xếp được không?" "Cái này..." Trưởng trấn có chút khó xử nhìn Trần Giáo sư một cái, có chút ngượng ngùng nói: "Trần Giáo sư, chuyện này không dễ làm đâu." Lời vừa nói ra, lập tức nhận được ánh mắt xem thường của mọi người.

Vừa mới nói toàn lực phối hợp, việc đầu tiên đã không dễ làm, vậy những việc sau này còn nói chuyện gì nữa.

Trần Giáo sư cũng nhìn ra vẻ mặt khó xử của ông ta, khó hiểu hỏi: "Đồng chí trưởng trấn, tìm một người dẫn đường hẳn là chuyện khá bình thường, tại sao ông lại có vẻ khó xử vậy?" "Haizz!" Trưởng trấn thở dài một tiếng, bất đắc dĩ lắc đầu, giải thích: "Các vị không biết đó thôi, nơi các vị sắp đến chúng tôi gọi là Hắc sa mạc.

Mỗi năm đều có không ít đội thám hiểm đến đó, nhưng bao nhiêu năm nay có thể sống sót ra khỏi đó, tôi đến nay vẫn chưa thấy ai." "Người dân ở đây đều nói Hắc sa mạc sẽ nuốt người, nên việc sắp xếp cho các vị, quả thực là rất khó khăn." Nghe vậy, mọi người đều gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Ít nhiều họ cũng đã nghe nói, người dân ở các thành phố phía tây đều có một sự kính sợ đối với sa mạc, cho rằng bên trong có thần linh hay thứ gì đó tương tự.

Những người vào sa mạc thám hiểm, đều bị cho là đã xúc phạm thần linh, nên mới không thể ra ngoài được.

Vương Bàn Tử đứng bên cạnh Tần Vũ kéo kéo tay áo hắn, khó hiểu hỏi: "Tần gia!

Sa mạc thì là sa mạc, sao lại nuốt người được chứ.” Không đợi Tần Vũ mở miệng, Hồ Bát Nhất đã giải thích: “Nguy hiểm trong sa mạc không hề nhỏ, chỉ cần sơ suất một chút là có thể bị lạc đường, sau khi lạc đường nếu không có đủ nguồn nước hỗ trợ, người ta sẽ nhanh chóng bị phơi khô thành thịt khô.” “Chưa kể còn có cát lún, bão cát, rắn độc bọ cạp, những chuyện này có thể xảy ra bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, có thể mất mạng bất cứ lúc nào.” “Đúng vậy!” Trưởng trấn có chút kinh ngạc nhìn Hồ Bát Nhất, khen ngợi: “Vị đồng chí này nói rất đúng, chắc đã từng đi sa mạc rồi.” Hồ Bát Nhất cười gật đầu.

Anh từng có kinh nghiệm hành quân trong sa mạc khi còn ở trong quân đội.

Nhưng đó là hành động của nhiều người, và sa mạc họ vào cũng không sâu, nên nguy hiểm cũng không lớn lắm.

Lúc này, Tần Vũ thấy thời gian không còn sớm, nghĩ phải nhanh chóng giải quyết xong chuyện người dẫn đường.

Thế là hắn bước lên trước vài bước, đi thẳng vào vấn đề: “Ở đây có người nào tên là An Lực Mãn không, nếu có thì tìm ông ta làm người dẫn đường.” An Lực Mãn?!

Người này lại là ai?!

Mọi người đều nhìn về phía Tần Vũ, hy vọng có được câu trả lời từ hắn.

Nhưng trưởng trấn thì khác.

Ông ta kinh ngạc nhìn Tần Vũ, không thể tin được hỏi: “Tiểu ca đây sao lại biết có người tên An Lực Mãn?” Tần Vũ lắc đầu.

Trong lòng nhanh chóng bịa ra một lý do, giải thích: “Là do một người bạn từng đi sa mạc giới thiệu, nói là một người dẫn đường

không tồi, được coi là tấm bản đồ sống trong sa mạc." "Bạn của cậu nói không sai!" Trưởng trấn rất chắc chắn gật đầu, sau đó nói: "Chỉ là gã này không phải người tốt đâu, năm nay đã dẫn mấy đội thám hiểm vào, nhưng lần nào cũng chỉ có một mình hắn chạy ra.

Tôi bây giờ nghi ngờ hắn đã mưu hại các thành viên của những đội thám hiểm đó, hiện đang bị giam ở đồn cảnh sát!" "A?" "Hại người à, người như vậy chúng ta không thể cần!" "Đúng vậy, không thể giao phó an toàn tính mạng của mọi người vào tay loại người này." Lời của trưởng trấn vừa dứt, lập tức gây ra phản ứng lớn trong đội, dường như phần lớn người trong đội khảo cổ đều có chút ác cảm với loại người này.

Đối mặt với sự bàn tán của mọi người, Tần Vũ lạnh lùng nói: "Không cần nói nhiều nữa, người dẫn đường lần này chính là ông ta." Tần Vũ chưa từng đi sa mạc.

Nhưng kiếp trước hắn đã xem không ít chương trình truyền hình, biết rõ những nguy hiểm tiềm ẩn trong sa mạc.

Cho dù có hệ thống hỗ trợ, hắn cũng không dám đảm bảo sau khi vào sa mạc có thể sống sót an toàn.

Nhưng An Lực Mãn thì hắn biết.

Mức độ hiểu biết về sa mạc của ông ta có thể nói là quen thuộc như nhà mình, chỉ là nhân phẩm có chút vấn đề mà thôi.

Chút vấn đề này, Tần Vũ có cách để điều chỉnh.

Trần Giáo sư thấy Tần Vũ kiên quyết như vậy, liền nói: "Đồng chí trưởng trấn, nếu đồng chí Tiểu Tần đã yêu cầu như vậy, chắc chắn có lý do của cậu ấy.

Vậy phiền ông giúp một chút, cho chúng tôi gặp đồng chí An Lực Mãn được không?" Trần Giáo sư là chuyên gia khảo cổ từ Bắc Bình,

đối với yêu cầu mà ông đích thân đưa ra, trưởng trấn tự nhiên sẽ không từ chối.

Nhưng ngoại trừ Tần Vũ, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương và Trần Giáo sư, những người còn lại đều bị Tần Vũ yêu cầu về nhà khách trước, chỉ có bốn người cùng đi đến đồn cảnh sát của thị trấn.

Đến đồn cảnh sát, trưởng trấn trước tiên giải thích tình hình với người trong đồn.

Sau đó, có một nhân viên công tác dẫn họ đến nơi An Lực Mãn đang ở, một phòng giam cực kỳ đơn sơ.

Lúc này, An Lực Mãn đang khoanh tay trước ngực, nhắm mắt như đang cầu nguyện, ngay cả khi cảm nhận có người vào cũng không mở mắt.

“An Lực Mãn!

An Lực Mãn, mau đừng cầu nguyện nữa, có nhân viên khảo cổ từ Bắc Bình đến rồi!” “Chỉ cần ông dẫn họ vào sa mạc, và an toàn trở về, chuyện trước kia của ông chúng tôi sẽ không truy cứu nữa.” Nhân viên công tác nói.

Lúc này, An Lực Mãn mới khẽ mở mắt, lén lút quan sát bốn người ở cửa.

Sau đó có chút không chắc chắn hỏi: “Vương Bát Vạn!

Ông nói thật không?

Tôi đưa người vào, ông thả tôi ra, trả lại lạc đà cho tôi?” “Thật, thật!” Đối với An Lực Mãn, Vương Bát Vạn bất đắc dĩ lắc đầu, tiếp tục nói: “Chỉ cần ông đưa người vào Hắc sa mạc, rồi an toàn đưa ra, những điều này đều là thật!” “Hắc sa mạc?!” Sắc mặt An Lực Mãn đại biến, dường như nhớ lại chuyện gì đó đáng sợ, vội xua tay từ chối: “Tôi vừa từ đó về, không đi!

Không đi!" "An Lực Mãn lão ca!" Trần Giáo sư nghe An Lực Mãn vừa từ Hắc sa mạc về, lập tức hiểu ra người đàn ông trông có vẻ tầm thường này có bản lĩnh thật sự.

Vì vậy, ông bước lên trước, nói: "Chỉ cần ông giúp chúng tôi hoàn thành nhiệm vụ khảo cổ, quốc gia sẽ không bạc đãi ông đâu!" Shirley Dương cũng vội vàng nói: "Đúng vậy, chúng tôi sẽ trả cho ông một khoản thù lao hậu hĩnh!" Tuy nhiên, An Lực Mãn vẫn điên cuồng lắc đầu từ chối, mặc cho mấy người khuyên nhủ thế nào cũng không nghe.

Tần Vũ nhận ra có điều gì đó không ổn.

Trong nguyên tác, An Lực Mãn không có phản ứng lớn như vậy, chẳng lẽ tình tiết lại thay đổi?

Chương 34

Vì vậy, hắn nói với mọi người: "Các vị ra ngoài trước đi, để tôi nói chuyện riêng với ông ta." Lại một mình?!

Tên này rốt cuộc có bao nhiêu chuyện không thể để người khác biết, lúc nào cũng lén lút xử lý một mình.

Shirley Dương lườm Tần Vũ một cái, sau đó quay đầu đi, vì cô biết dù có yêu cầu ở lại, đối phương cũng sẽ không đồng ý.

Trần Giáo sư cười gượng, sau đó vỗ vỗ vào cánh tay Tần Vũ, nói: "Vậy phiền cậu làm tốt công tác tư tưởng cho An Lực Mãn lão ca nhé, chúng tôi ở ngoài đợi." Hồ Bát Nhất rất tin tưởng Tần Vũ, biết hắn có lẽ có cách phi thường, gật đầu nói: "Đúng vậy, Tần gia có chuyện gì cứ gọi tôi là được." Mọi người đều lui ra ngoài, và đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn lại Tần Vũ và An Lực Mãn.

An Lực Mãn nhìn Tần Vũ, vẫn với vẻ mặt kiên quyết: "Dù anh nói gì, tôi cũng sẽ không đi!" "Vậy sao?" Tần Vũ cười lạnh một tiếng, thản nhiên nói: "An Lực Mãn, Hồ Đại bảo tôi nói cho ông biết, ngài ấy sẽ không tha cho ông đơn giản như vậy đâu!" "Hồ Đại?!" Sắc mặt An Lực Mãn đột ngột biến đổi, trong mắt hiện lên vẻ kinh hoàng, bất an nói: "Là Hồ Đại phái anh đến?!!

Tôi không tin!" "Không tin?" Tần Vũ cười khẽ một tiếng, không vội không vàng tiếp tục nói: "Lần này ông dẫn đám người nước ngoài đó vào, trong tay họ đều có không ít súng ống, ông có biết họ chết như thế nào không?" "Chết như thế nào?" An Lực Mãn trợn to mắt, vì quả thực như Tần Vũ nói, lần trước hắn đã dẫn một đội người nước ngoài trang bị tinh nhuệ vào sa mạc.

"Hồ Đại nói với tôi, họ đã làm càn trong sa mạc, chọc giận Hồ

Đại, cuối cùng đều bị rắn mào gà khổng lồ toàn thân đỏ như máu cắn chết." "Những người đó, đều do ông dẫn đến!" Nói đến cuối, giọng Tần Vũ rõ ràng cao lên rất nhiều.

Rắn khổng lồ!

Phân thân của Hồ Đại trong truyền thuyết!

An Lực Mãn nghe vậy, cộng thêm gần đây lúc nào cũng bồn chồn không yên, lập tức chọn tin tưởng Tần Vũ.

Cơ thể ông ta bắt đầu run rẩy dữ dội, cuối cùng ôm chầm lấy đùi Tần Vũ.

Mặt mày mếu máo, vô cùng bất an nói: "Tiểu ca, anh nhất định là sứ giả của Hồ Đại phái đến!

Xin hãy nói với Hồ Đại, thật sự không liên quan đến tôi mà!" Tần Vũ lắc đầu, nói: "Không, tôi không phải sứ giả của Hồ Đại.

Tôi chỉ có giao dịch với Hồ Đại, lần này đến sa mạc là để tìm ngài ấy hoàn thành giao dịch." "Ông hãy kể cho tôi nghe toàn bộ chuyện xảy ra trong sa mạc lần này, sau đó dẫn tôi vào Hắc sa mạc, đợi tôi giao dịch xong với Hồ Đại, có lẽ tôi có thể giúp ông cầu xin Hồ Đại." Trong lòng ông ta, Hồ Đại là vị thần sa mạc mà ông ta tín ngưỡng, nếu ngay cả vị thần tín ngưỡng cũng muốn đối phó với ông ta, sau này còn sống ở đây thế nào được?

Nghĩ đến đây, dù An Lực Mãn có không muốn thế nào, cũng đành phải gật đầu, và kể ra những chuyện quỷ dị đã gặp phải lần này.

An Lực Mãn từ từ kể lại chuyện lần trước vào sa mạc, Tần Vũ mới hiểu ra vấn đề nằm ở đâu.

Đội ngũ trước đó An Lực Mãn dẫn vào sa mạc toàn là người nước ngoài, mục đích của họ cũng giống như Tần Vũ, đều nhắm đến Hắc sa mạc.

Trên đường đi, vận may của họ rất tốt.

Không lâu sau đã tìm thấy một di chỉ thành cổ Tây Vực, và ở đó phát hiện một cái giếng cổ.

Cái giếng cổ này, An Lực Mãn nhớ rất rõ.

Năm xưa có một lần ông ta vào sâu trong sa mạc, suýt nữa không ra được, may mà có một con lạc đà trắng chỉ cho một con đường sống.

Nơi con đường sống đó dẫn đến, cũng chính là chỗ cái giếng cổ hiện tại.

Vì vậy, khi An Lực Mãn đến nơi này, ông ta cảm thấy đó là sự chỉ dẫn của Hồ Đại, trong lòng rất biết ơn.

Nhưng không ngờ, đám người nước ngoài đó không biết đã phát hiện ra thứ gì ở bên dưới, vào nửa đêm đã lén lút lẻn xuống dưới giếng cổ.

Nếu không phải nửa đêm đi vệ sinh, ông ta cũng không biết đã xảy ra chuyện như vậy.

Trong đêm hôm đó, từ trong giếng cổ không ngừng truyền ra những tiếng hét thảm thiết.

Ông ta nhớ rõ những âm thanh đó đáng sợ đến mức nào, thậm chí còn có một số âm thanh quỷ dị khác, chỉ là không phân biệt được rõ ràng.

Ông ta cho rằng những người đó đã chọc giận Hồ Đại, dẫn đến sự trừng phạt của ngài ấy, nên trong đêm hôm đó đã lén lút dắt lạc đà chạy về, mới có chuyện sau này bị bắt vào đồn cảnh sát.

Vừa rồi nghe Tần Vũ nói những người đó đều bị rắn cắn chết, ông ta không chút nghi ngờ, vì rắn mào gà khổng lồ chính là hóa thân

của Hồ Đại!

Kể xong, ông ta mặt mày mếu máo cầu xin: "Tiểu ca, tôi chỉ biết có bấy nhiêu thôi, tuyệt đối không có một chút giấu diếm nào!

Anh nhất định phải thay tôi cầu xin Hồ Đại!" Thành cổ Tây Vực, giếng cổ!

Chẳng lẽ An Lực Mãn đã tìm thấy mộ của Hoàng tử Cô Mặc?

Nhưng tôi nhớ trong nguyên tác, mộ của Hoàng tử Cô Mặc không có cơ quan cạm bẫy, sao lại có người chết?

Chẳng lẽ bên trong có thứ gì đó mà nguyên tác không miêu tả?

Trong chốc lát, Tần Vũ rơi vào trầm tư.

Sau vài phút, thực sự không nghĩ ra được nguyên do, hắn mới đẩy An Lực Mãn đang ôm đùi mình ra.

Đã diễn thì phải diễn cho trọn.

Vì vậy, Tần Vũ thản nhiên nói: "Được rồi, ngày mốt ông dẫn tôi vào, đến nơi tôi sẽ giúp ông cầu xin Hồ Đại." An Lực Mãn nghe vậy, như được đại xá, vui vẻ nói: "Được được được!

Tôi đều nghe theo tiểu ca hết!

Anh bảo tôi đi đông tôi không dám đi tây đâu!" Tần Vũ gật đầu, rồi lui ra ngoài.

Chuyện còn lại là thả An Lực Mãn, những chuyện này hắn không tiện xử lý. .....

Tiếp theo, mọi người sau một ngày nghỉ ngơi, cuối cùng đã tổ chức một đoàn lạc đà hùng dũng lên đường.

Đi trong sa mạc một ngày, trên đường không có sự cố gì xảy ra, theo sự chỉ dẫn của An Lực Mãn, mọi người đã dừng lại nghỉ ngơi.

Trần Giáo sư xuống lạc đà, đi đến bên cạnh An Lực Mãn, hỏi: "Lão ca, chúng ta bây giờ đi đến đâu rồi?" An Lực Mãn lườm ông một cái, có chút không kiên nhẫn: "Đừng vội mà, bây giờ mới ở rìa ngoài sa mạc thôi, cách Hắc sa mạc còn mấy ngày đường nữa!" Trần Giáo sư nhận ra thái độ của mình, vội vàng nói: "Được được được, tôi không vội, chỉ cần đi đúng đường là được!" Lúc này, Shirley Dương cầm đồ ăn và bình nước đi tới, ngồi xổm xuống nói: "Giáo sư, rửa tay ăn chút gì đi?" Hành động này, trực tiếp khiến An Lực Mãn bên cạnh ngây người, nhanh chóng đứng dậy đi đến bên cạnh Tần Vũ.

Lúc này Tần Vũ đang ngồi cùng Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất.

An Lực Mãn có chút lo lắng nhìn hai người đối diện, sau đó ghé vào tai Tần Vũ nhỏ giọng nói: "Tiểu ca à, bạn của anh, đầu óc có vấn đề đó." Vừa nói, ông ta vừa chỉ vào đầu mình.

"?" Tần Vũ nhíu mày, khó hiểu nhìn ông ta.

Lúc này, An Lực Mãn giải thích: "Anh xem, có ai lại dùng nước rửa tay trong sa mạc không?" "Này này!" Vương Bàn Tử không thích có người thì thầm trước mặt mình, có chút tức giận nói: "Ông ở đó nói linh tinh gì với Tần gia đấy, có chuyện gì thì nói to lên." An Lực Mãn cũng không hề sợ hãi, lớn tiếng phản bác: "Tôi có bệnh à!

Chương 35

Lãng phí nước như vậy trong sa mạc, dễ không ra được lắm đó!" Tiếng hét này, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Hành động chuẩn bị đổ nước rửa tay của Shirley Dương cũng đột ngột dừng lại, cô khó hiểu nói: "Không phải trên đường có hồ sao, lúc đó nước của tôi dùng hết rồi thì bổ sung thêm không được à?" An Lực Mãn thấy nhiều người nhìn mình như vậy, có chút sợ hãi trốn sau lưng Tần Vũ, yếu ớt nói: "Trong sa mạc hồ nước sẽ di chuyển mà, hôm nay ở đây, ngày mai có thể ở nơi khác mà, đâu thể đảm bảo trên đường nhất định sẽ thấy được đâu." "Hơn nữa, lãng phí nước như vậy trong sa mạc, là không tôn trọng Hồ Đại đâu!" Lời của An Lực Mãn quả thực có lý.

Ngoại trừ Tần Vũ, những người khác đều theo phản xạ nhìn bình nước của mình, trong lòng dâng lên một trận bất an.

Còn Tần Vũ, trước khi xuất phát hắn đã mua ba thùng nước một khối, bây giờ đều đã chứa đầy nước để trong nhẫn không gian, chỉ cần không dùng để tắm thì hoàn toàn đủ để bổ sung.

"Được rồi, ông cũng mau ngồi xuống ăn chút gì đi." Tần Vũ kéo An Lực Mãn xuống đất, và lấy ra một hộp thịt bò, đưa cho ông ta: "Nếu đều đổ đi cả, chúng ta ra ngoài thật sự sẽ gặp phiền phức đó." "...Anh lấy thứ này từ đâu ra vậy!" Cảnh tượng thần kỳ này bị An Lực Mãn nhìn thấy, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc vô cùng, cảm thán nói: "Tiểu ca thật lợi hại, thật không hổ là người có thể làm bạn với Hồ Đại." Tần Vũ cười không nói.

Sở dĩ hắn lấy đồ từ nhẫn không gian ra ngay trước mắt An Lực Mãn, chủ yếu là để An Lực Mãn thấy được năng lực khác người của

hắn.

Dù sao loại người này rất mê tín, để ông ta càng tin tưởng vào thân phận "bạn của Hồ Đại" của hắn.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc lâu, mọi người thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi.

Nhưng đúng lúc này, trời đột nhiên tối sầm lại, những bụi cỏ tamarix trên sa mạc cũng bị gió nhẹ thổi bay không ngừng.

An Lực Mãn từ từ đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía xa, cả người bắt đầu ngẩn ngơ.

Tần Vũ nhìn theo ánh mắt của ông ta, phát hiện chân trời xa xa, lúc này giống như bị máu tươi nhuộm đỏ, đỏ rực vô cùng.

Tần Vũ biết, sắp có gió lớn rồi!

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất cũng vội vàng chạy tới.

Thấy An Lực Mãn vẻ mặt ngây dại, lại thấy Tần Vũ vẻ mặt nghiêm trọng, lập tức biết có chuyện sắp xảy ra.

Hồ Bát Nhất vội hỏi: "Tần gia, có chuyện gì vậy?" Tần Vũ đưa tay phải ra cảm nhận cơn gió nhẹ, thản nhiên nói: "Trong sa mạc sắp có gió lớn rồi." An Lực Mãn lúc này toàn thân rùng mình một cái, sau đó nhanh chóng lấy ra một tấm thảm từ hành lý trải ra trên cát.

Tiếp đó, ông ta quỳ trên đất, lạy mấy lạy về phía đám mây đỏ rực kia.

Sắc mặt Tần Vũ càng lúc càng nghiêm trọng, vội vàng đi đến con lạc đà của mình, lạnh lùng nói: "Tất cả mọi người, lập tức lên lạc đà, chúng ta phải rời khỏi đây!" Tiếng nói vừa dứt, chân trời xa xa đột nhiên nổi lên một vùng cát bụi cuồn cuộn, cảnh tượng đó giống như tận thế.

An Lực Mãn lúc này cũng đã cầu nguyện xong, thu dọn đồ đạc, nhanh chóng cưỡi lên lạc đà của mình.

Vẻ mặt ông ta vô cùng lo lắng, miệng lẩm bẩm chửi rủa: "Sắp bị hại chết rồi, đã nói là phải giữ lòng kính sợ với sa mạc mà, xem đi, bây giờ Hồ Đại bắt đầu trừng phạt chúng ta rồi!" Shirley Dương vội vàng chạy tới, khó hiểu hỏi: "Tần Vũ!

Chuyện gì vậy?!" "Cô không có mắt để nhìn à?" "Còn không lên lạc đà, thì cứ ở đó chờ bị chôn vùi trong sa mạc này đi." Trong lúc nói chuyện, Tần Vũ thấy An Lực Mãn đối diện đã cưỡi lên lạc đà, trông có vẻ như sắp chạy.

Tên khốn này, xem ra uy hiếp vẫn chưa đủ!

Tần Vũ nhíu chặt mày, hét về phía Vương Bàn Tử: "Bàn Tử!

Chặn lão già đó lại cho tôi, đừng để ông ta chạy trước!

Những người khác nhanh chóng lên lạc đà cho tôi!!" Lần này tất cả mọi người đều nghe rõ.

Sau một thoáng sững sờ, họ lập tức hành động.

Sau mấy ngày ở chung, họ đã hiểu khá rõ tính cách của Tần Vũ.

Lúc này, có thể khiến Tần Vũ, người đối mặt với một đám nữ quỷ vẫn rất bình tĩnh, lộ ra vẻ mặt nghiêm trọng như vậy, thì chuyện sắp xảy ra tuyệt đối không phải là chuyện có thể đối phó được.

Những con lạc đà dưới chân mọi người cũng bắt đầu bồn chồn không yên, sau khi tất cả mọi người đã lên đủ, chúng không thể chờ đợi được nữa, đồng loạt chạy như điên về hướng ngược lại với cơn bão.

Tần Vũ cưỡi lạc đà đi cuối cùng, để đảm bảo không ai bị bỏ lại.

Cũng lúc này, phía trước!

Vùng cát vàng che trời lấp đất đó trở nên dữ dội hơn, vô số sấm chớp vang dội khắp một phương trời đất.

Trong đó dường như ẩn chứa một cơn lốc xoáy khổng lồ, vô số bụi đất và những thứ linh tinh bị cuốn lên không trung, cảnh tượng vô cùng chấn động.

Rõ ràng là một cảnh tượng tai họa giáng lâm, khiến tất cả mọi người đều cảm nhận được sự khủng bố của thiên nhiên.

Điều khiến người ta hoảng sợ nhất là cơn bão đang đuổi theo với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, với tốc độ của lạc đà, chẳng bao lâu nữa sẽ bị cơn bão này đuổi kịp.

Không lâu sau, cơn bão phía sau cuối cùng cũng đuổi kịp.

Bóng tối vô tận lập tức bao trùm cả một vùng trời đất, cơn gió cuồng phong không chút lưu tình thổi vào người mỗi người.

Lúc này, cơ thể yếu ớt của Diệp Y Tâm bị gió mạnh thổi đến mức chao đảo, như thể giây tiếp theo sẽ bị thổi ngã xuống đất.

Cô ấy ở phía trước lạc đà của Tần Vũ, vừa vặn bị Tần Vũ nhìn thấy rõ.

Nếu lúc này bị gió mạnh thổi ngã xuống đất, thì cơ bản không có hy vọng sống sót.

Tần Vũ cưỡi lạc đà tăng tốc đến bên cạnh Diệp Y Tâm.

Hắn phát hiện đối phương lúc này đang nhắm chặt mắt, hai tay ôm chặt bướu lạc đà, bị gió cát thổi đến mức hoàn toàn không thở nổi.

Không thể để cô ấy cưỡi lạc đà một mình được!

Nghĩ vậy, Tần Vũ nhấc cô lên như nhấc một con gà con.

“A!” Diệp Y Tâm bị người ta đột nhiên nhấc lên như vậy, lập tức tưởng là thứ gì khác, vội vàng hét lớn: “Tần...

Tần đại ca!

Mau cứu em!" Nhưng trong cơn bão, lời nói của cô hoàn toàn không thể truyền ra ngoài.

Tần Vũ lúc này ở ngay bên cạnh, cũng hoàn toàn không nghe rõ cô nói gì.

Trong tình huống nguy cấp như vậy, Tần Vũ cũng không quan tâm đến chuyện trong sạch hay không, trực tiếp đặt cô ở trước người mình.

Lúc này, Diệp Y Tâm phát hiện dường như không có gió lớn như vậy, mới nhận ra mình đang nằm trong lòng Tần Vũ, kinh ngạc và vui mừng nói: "Tần đại ca, là anh sao?!" Tần Vũ qua lớp mặt nạ che miệng cô lại, nhẹ giọng nói: "Đừng nói lung tung!

Chương 36

Cẩn thận cát thổi vào miệng!" "Vâng." Diệp Y Tâm nhẹ giọng đáp.

Trong lòng Tần Vũ, cô cảm nhận được cảm giác an toàn chưa từng có, trên mặt cũng không khỏi ửng hồng.

Nhìn cát bay đầy trời, Tần Vũ biết nếu không tìm được nơi trú ẩn, e rằng thật sự sẽ bị chôn vùi trong sa mạc này.

Thiên Nhãn, mở!

Trong tình thế cấp bách, hắn mở Thiên Nhãn, hy vọng có thể nhìn thấy những thứ mà mắt thường không thể thấy.

Sau khi Thiên Nhãn được mở, tất cả mọi vật vốn có trong khoảnh khắc nhanh chóng nhạt đi, ngược lại những đường nét phác họa sự vật lại trở nên rõ ràng hơn.

Không có cát bay đầy trời cản trở tầm nhìn, Tần Vũ nhìn rõ mọi vật xung quanh.

Không chỉ vậy, tầm nhìn của hắn cũng rộng hơn rất nhiều, có thể nhìn thấy những thứ ở xa.

Đột nhiên!

Tần Vũ thấy trên một cồn cát phía trước, xuất hiện một ngôi nhà, nhìn phong cách kiến trúc của nó, ít nhất cũng có lịch sử hàng nghìn năm!

Là nơi trú ẩn gặp được trong nguyên tác!

Phát hiện ra nơi trú ẩn, Tần Vũ nhanh chóng cưỡi lạc đà lên trước, dẫn đoàn lạc đà đi về hướng đó.

Sau gần mười mấy phút vật lộn, tất cả mọi người đã an toàn tiến vào một di tích sa mạc.

Sau nhiều năm tháng tích tụ, cát vàng trong một tòa nhà đã chất đống gần đến mái.

Những người có chiều cao như Tần Vũ và Hồ Bát Nhất, chỉ có thể cúi đầu đi lại, nếu không sẽ dễ bị đụng vào mái nhà.

Sau khi xác nhận tất cả mọi người đã vào trong nhà, Tần Vũ tìm một tấm ván gỗ, chặn lại khe hở của ngôi nhà, tránh để gió cát tràn vào.

Lúc này, An Lực Mãn lao đến trước mặt Tần Vũ quỳ xuống, hai tay chắp trước ngực, vẻ mặt cung kính nói: "Bạn của Hồ Đại mà, lần này nếu không có ngài, tôi đã mất mạng rồi!

Tôi thật lòng cảm ơn ngài!" Lão già này không phải bị gió thổi ngốc rồi chứ?

Nếu không sao lại đột nhiên quỳ xuống trước Tần Vũ, gọi hắn là bạn của Hồ Đại.

Mọi người vừa thoát chết nhìn thấy cảnh này, đều cảm thấy hành động của An Lực Mãn thật khó tin.

Nhưng Tần Vũ lại hiểu rõ.

Việc hắn dẫn mọi người đến đây, kết hợp với những lời đã nói trước mặt An Lực Mãn, mới khiến ông ta có hành động như vậy.

Nhưng bây giờ ông ta quỳ xuống, Tần Vũ cũng không định dễ dàng bỏ qua chuyện ông ta định bỏ trốn.

Vì vậy, hắn nghiêm mặt, lạnh lùng nói: "Vừa rồi ông định bỏ mặc nhiều người chúng tôi, rồi chạy trốn một mình à?" An Lực Mãn nghe vậy, mồ hôi lạnh túa ra.

Vừa rồi khi phát hiện tình hình không ổn, ông ta đã nghĩ đến việc chạy trốn đầu tiên, hoàn toàn không có thời gian nghĩ đến chuyện khác.

Dù sao trước đây khi dẫn người vào sa mạc gặp phải tình huống này, ông ta đều xử lý như vậy.

Nhưng bây giờ người gặp phải không giống, là bạn của vị thần trong lòng ông ta, nên ông ta bắt đầu cảm thấy sợ hãi, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng chảy ra.

Ông ta vùi đầu vào cát, run rẩy nói: "Lúc trước là tôi hồ đồ mà, tiểu ca đừng chấp nhặt mà, tôi dập đầu cho ngài." "Hừ!" Tần Vũ hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nói: "Nếu đã như vậy, thì quỳ thêm hai tiếng nữa đi, quỳ xong rồi hãy đứng dậy." Hắn cũng đoán được đây là hành vi theo phản xạ của An Lực Mãn.

Nhưng hôm nay phải lập uy, nếu không gã này sau này sẽ không bỏ được tật xấu này.

Nói xong, Tần Vũ đi thẳng vào trong, không còn để ý đến An Lực Mãn đang quỳ trên đất nữa.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, trong lòng đều vô cùng kinh ngạc, thầm nghĩ một người bình thường khó nói chuyện như vậy, lại bị Tần Vũ trị cho ngoan ngoãn, trong lòng lại thêm vài phần kính nể Tần Vũ.

Lúc này, Diệp Y Tâm đi đến bên cạnh Tần Vũ, có chút lo lắng nói: "Tần đại ca, mắt chị Dương hình như bị cát bay vào rồi, em làm mãi không ra được." Phụ nữ, đúng là sinh vật phiền phức.

Tần Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó đi đến bên cạnh Shirley Dương.

Chỉ thấy Shirley Dương lúc này đang nhắm chặt mắt, khóe mắt chảy ra vài giọt nước mắt, trông có vẻ rất khó chịu.

Tần Vũ đưa tay phải ra trước mặt Diệp Y Tâm, nói: "Đưa bình

nước cho tôi.” Diệp Y Tâm theo phản xạ nhìn bình nước trong tay, vô cùng không nỡ đưa lên, giọng rất nhỏ nói: “Tần đại ca, đây là bình nước cuối cùng rồi, dùng tiết kiệm một chút.” Nói xong, vẻ mặt cô trở nên vô cùng buồn bã.

Đối với điều này, Tần Vũ nhíu mày, khó hiểu nói: “Nước của cô đâu?

Đều bị gió lớn cuốn đi hết rồi à?” Diệp Y Tâm gật đầu, buồn bã nói: “Vừa rồi lúc em kiểm tra vật tư, phát hiện những bình nước chứa nước đều không thấy đâu cả, chỉ còn lại nửa bình này thôi.” “?!” Lúc này mọi người đều nghe rõ lời của Diệp Y Tâm, vẻ mặt trong phút chốc trở nên kinh ngạc vô cùng.

Ở trong sa mạc mà không có nước, mọi người đều biết điều đó có ý nghĩa gì.

Chỉ trong chốc lát, tất cả mọi người dưới ánh lửa vàng úa bắt đầu kiểm tra vật tư, xem có thể tìm thêm nước uống không.

“Tiểu Sở, Tiểu Tát, hai em cũng mau kiểm tra xem, xem có nước không.” “Bàn Tử, xem bên đó còn bao nhiêu, tôi còn một bình.” “Lão sư, tôi ở đây cũng tìm được nửa bình nhỏ, thầy lấy uống một chút đi.” “...” Diệp Y Tâm lúc này cũng không nhịn được mà nức nở, dù sao chuyện này đối với cô quả thực là đả kích quá lớn, cô không muốn chết trẻ trong sa mạc này.

Tần Vũ bất đắc dĩ lắc đầu.

Ngay sau đó, hắn lấy ra một tờ giấy ăn lau đi nước mắt của Diệp Y Tâm, thản nhiên nói: “Không cần phải khóc lóc, chuyện chưa đến mức thập tử vô sinh đâu.” Diệp Y Tâm lúc này mới ngừng khóc, vẻ mặt mong đợi nhìn người đàn ông trước mặt.

Nói rồi, một bình nước quân dụng xuất hiện từ hư không trong tay

Tần Vũ, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn từ từ đổ một chút nước vào tay.

Tần Vũ nói với Shirley Dương: "Chịu đau một chút." Hắn làm ướt ngón tay, dùng hai ngón tay trái banh mí mắt của Shirley Dương ra, sau đó dùng hai ngón tay thon dài của tay phải lau đi những hạt cát nhỏ trong mắt.

Sau khi xác nhận trong mắt không còn cát nữa, Tần Vũ phủi tay, nói: "Được rồi, không sao nữa." Shirley Dương thử mở mắt.

Ngoài việc vừa chạm vào nước có chút cay, quả thực không còn khó chịu như trước nữa.

Cô lặng lẽ nhìn khuôn mặt Tần Vũ, thầm nghĩ người đàn ông này nhìn kỹ cũng khá đẹp, không khỏi nhẹ giọng nói: "Cảm ơn." Lúc này, Diệp Y Tâm bên cạnh Tần Vũ là người phản ứng đầu tiên, kinh ngạc nói: "Tần đại ca, bình nước đó ở đâu ra vậy?

Em thấy nó giống như xuất hiện từ hư không vậy?" "Đúng vậy!

Tôi cũng thấy rồi!" "Tôi nhớ Tần đại ca ở Côn Luân Sơn, trong tay có một thanh đại kiếm, cũng xuất hiện từ hư không." "Lão Hồ!

Chương 37

Tôi quên mất Tần gia có một chiêu vô trung sinh hữu, ha ha ha!" "Đừng nói ông, nếu bây giờ không thấy Tần gia ra tay, tôi cũng không nhớ là có chuyện này đâu." "..." "Đồng chí Tiểu Tần, cậu vừa lấy nước ra như thế nào vậy?

Vô trung sinh hữu, hình như không có cơ sở khoa học nào cả!" Câu nói cuối cùng của Hách Ái Quốc đã làm mọi người tỉnh ngộ.

Họ lần lượt nhìn về phía Tần Vũ, đều rất khao khát muốn biết nguyên lý trong đó, dù sao chuyện biến không thành có này thực sự quá kỳ lạ.

"Lấy ra như thế này này." Tần Vũ như không có chuyện gì xảy ra, lại lấy ra một bình nước quân dụng, và đưa cho Diệp Y Tâm bên cạnh, giọng nói bình thản dặn dò: "Cầm cho kỹ, lớn như vậy rồi còn khóc nhè như trẻ con." Nghe Tần Vũ trêu chọc, khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Y Tâm đỏ bừng, trong lòng như có hai con nai nhỏ đang chạy loạn.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, ánh mắt đều tràn đầy vẻ nóng bỏng.

Hách Giáo sư đặc biệt kích động, theo phản xạ bước lên trước, nghiêm túc sờ sờ tay áo Tần Vũ, nhưng không phát hiện ra bất kỳ dấu vết nào của bình nước.

Ông không khỏi hỏi: "Đồng chí Tiểu Tần, cái này... không phù hợp với khoa học à!" Đối với điều này, Tần Vũ trong lòng đã có lý do.

Hắn quay người nhìn mọi người, vẻ mặt nghiêm túc bịa chuyện: "Văn hóa của chúng ta truyền thừa hơn năm ngàn năm, không chỉ có những thứ trên sách vở đâu, ví dụ như...

Kỳ Môn Độn Giáp gần như đã thất truyền.” Văn hóa truyền thừa mấy nghìn năm, trong đó rốt cuộc có bao nhiêu thứ đã thất truyền, chẳng ai rõ được.

Về phần Kỳ Môn Độn Giáp, mỗi người ở đây đều biết ít nhiều.

Vì vậy, đối với lời giải thích của Tần Vũ, ai nấy đều tin tưởng không chút nghi ngờ, ánh mắt nhìn hắn còn thêm vài phần sùng bái.

Bầu không khí chán nản trong căn nhà lúc trước, giờ đã hoàn toàn khôi phục.

Tần Vũ nói với Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất: “Lão Hồ, Bàn Tử, hai người đi nhặt ít củi khô về đây, tối nay cần dùng đấy.” Cơn bão cát đen hôm nay sẽ không dừng lại, họ bắt buộc phải nghỉ lại một đêm trong công trình kiến trúc cổ này, chờ bão tan rồi mới tiếp tục lên đường.

“Được!” Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử gật đầu đáp lời, rồi cùng nhau đi ra ngoài.

Lúc này, Diệp Y Tâm lấy từ trong túi ra một ít lương khô, mặt đỏ bừng đưa cho Tần Vũ, nói: “Tần đại ca, hôm nay anh vất vả quá rồi, mau ăn chút lương khô lót dạ đi.” Tần Vũ liếc nhìn một cái.

Hắn nhận ra đó là đặc sản của vùng biên giới này, một loại thực vật tên là “hướng”.

Thứ này chủ yếu dùng để cho no bụng, nên mùi vị chẳng ngon lành gì, ăn một lần sẽ không muốn ăn lần thứ hai.

“Không cần đâu, tôi không thích ăn thứ này.” Tần Vũ từ chối ý tốt của Diệp Y Tâm, rồi lật tay lấy ra mấy hộp đồ hộp.

Đây là những thứ hắn đã đặt làm riêng ở một nhà hàng tại Bắc Bình trước khi khởi hành, tốn không ít tiền.

Hắn vỗ vỗ vào bãi cát bên cạnh, nói: "Nếu không có gì làm thì ngồi xuống ăn cùng đi, chỉ ăn bánh hướng thì không lớn nổi đâu." Nói xong, hắn mở mấy hộp đồ hộp ra, mùi thơm hấp dẫn lập tức lan tỏa khắp không gian.

Giờ phút này, cả đội khảo cổ đột nhiên cảm thấy cái bánh hướng trong tay mình chẳng còn thơm nữa...

Bữa tối nhanh chóng kết thúc.

Ngoài Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Diệp Y Tâm, những người còn lại cuối cùng vẫn phải gặm bánh hướng cho qua bữa.

Trong lúc đó, Shirley Dương mấy lần muốn xin Tần Vũ vài hộp đồ hộp, nhưng vì lòng tự trọng nên cuối cùng vẫn không mở lời được.

Thảm nhất là An Lực Mãn đang quỳ trên cát, vì bị Tần Vũ trừng phạt nên chỉ có thể quỳ đó lẳng lặng nhìn mấy người ăn uống.

"Ái da!" Đột nhiên, trong nhà vang lên tiếng kêu thảm thiết của Sát Đế Bằng.

Ngay sau đó là tiếng chửi bới: "Cái quái gì cắn tôi thế này." Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy dưới chân anh ta có một hòn đá đen thui, trông có vẻ hơi đặc biệt.

Thấy kỳ lạ, anh ta không khỏi đưa tay bới lớp cát mịn xung quanh ra, định đào hòn đá lên xem thử.

Nhưng càng đào lại càng sâu.

Cuối cùng, anh ta phát hiện ra thứ mà ban đầu tưởng là hòn đá đen thui, sau khi đào lên lại là một cái đầu lâu được tạc bằng đá.

Bên dưới cái đầu lâu đá dường như còn nối liền với thân thể, nhưng Sát Đế Bằng không đào tiếp nữa mà la lớn: "Giáo sư!

Thầy ơi!

Mau đến xem này!" Tiếng la vừa dứt.

Đa số người trong nhà đều chạy tới.

Tần Vũ cũng nhìn sang phía đó, khi thấy Sát Đế Bằng đào một cái hố trên cát, vẻ mặt hắn lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Mẹ kiếp, trong cát này có kiến hành quân sa mạc ẩn náu đấy!

Bão cát đen bên ngoài còn chưa dứt, nếu kinh động lũ kiến hành quân đó thì tối nay không có chỗ nào mà trốn đâu!

Không thể để anh ta đào tiếp được nữa!

Nghĩ đến đây, Tần Vũ sầm mặt bước tới, lạnh lùng nói: "Sát Đế Bằng!

Ai cho cậu tự tiện động lung tung!" Tần Vũ chen vào đám đông, ánh mắt nhìn Sát Đế Bằng lạnh như băng.

Sát Đế Bằng bị nhìn như vậy, lập tức cảm thấy như rơi vào hầm băng, toàn thân lạnh toát.

Anh ta vô cùng sợ hãi ánh mắt của Tần Vũ, bất giác trốn sau lưng Shirley Dương, ấp úng nói: "Tôi... tôi không cố ý, chỉ là thấy hòn đá này kỳ lạ, tôi không cẩn thận nên..." "Ủa?" Lời còn chưa nói hết, Tần Vũ đã nghe thấy giọng nói đầy hiếu kỳ của Hồ Bát Nhất, ngay sau đó anh ta nói: "Bàn Tử, ông xem mặt của pho tượng đá này, có thấy quen không?" Vương Bàn Tử nghe vậy, rọi đèn pin lên đó, cẩn thận xem xét một hồi.

Sau đó cũng gật đầu, vẻ mặt đồng tình, nói: "Lão Hồ!

Nghe ông nói vậy, tôi thấy đúng là có chút quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ ra là ai." Hách Ái Quốc chen hai người họ ra, nghiêm túc nói: "Đừng nói bừa!

Tượng đá này cách đây ít nhất cũng hai nghìn năm rồi, sao các cậu

có thể thấy được." Trần Giáo sư cười lắc đầu, thầm nghĩ cậu học trò này đã làm giáo sư rồi mà vẫn nóng tính như vậy, không khỏi dạy dỗ: "Ái Quốc à, chúng ta làm nhà khảo cổ phải có những tưởng tượng táo bạo, sau đó mới suy luận ra lịch sử được." "Biết đâu hai đồng chí trẻ này thật sự đã thấy loại tượng đá này ở đâu đó thì sao?" Trước mặt Trần Giáo sư, Hách Ái Quốc tỏ ra rất nghe lời.

Bị Trần Giáo sư chỉ trích trước mặt bao nhiêu người như vậy, anh ta cũng không cảm thấy khó chịu, ngược lại còn lập tức thừa nhận sai lầm: "Thưa thầy, em xin lỗi, là em quá nóng vội." Đúng lúc này, Diệp Y Tâm đứng ở phía trước quan sát đã lâu chợt nhận ra điều gì đó, rồi nhìn sang Tần Vũ bên cạnh, kinh ngạc nói: "Tần đại ca, tượng đá này... thật sự rất giống anh!" Nghe Diệp Y Tâm nói vậy, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lập tức nhìn nhau, đều thấy được sự khẳng định trong mắt đối phương, đồng thanh nói: "Không sai, trông rất giống Tần gia!" Hách Ái Quốc thấy mấy người đều nói vậy, lúc này mới cẩn thận so sánh.

Chương 38

Sau khi so sánh xong, anh ta cũng lật ngược lại quan điểm lúc trước, kinh ngạc thốt lên: “Lạ thật, đúng là có rất nhiều điểm tương đồng với đồng chí Tần Vũ.” Thực ra, ngay từ lúc chen vào đám đông, Tần Vũ đã phát hiện ra điều bất thường.

Pho tượng đá này rốt cuộc có lai lịch gì?

Tần Vũ nhíu mày nhìn chằm chằm vào pho tượng đá đen thui trước mắt, trong đầu hiện lên vô số suy nghĩ.

Ngay lúc hắn đang vô cùng khó hiểu, một tiếng thông báo hệ thống trong trẻo vang lên trong đầu.

“Đinh!” “Chúc mừng ký chủ kích hoạt thành công nhiệm vụ tìm hiểu thân thế, tiến độ tìm hiểu hiện tại là 10%, nhận được phần thưởng 1000 điểm Thám Hiểm.” “Nhắc nhở thân thiện: Những chuyện đã bị chôn vùi trong lịch sử cuối cùng rồi cũng sẽ tái hiện, mời ký chủ cố gắng khám phá nhé ~” ...Đến cả hệ thống cũng xuất hiện.

Lẽ nào pho tượng đá này có liên quan đến mình?

Tần Vũ chìm vào suy tư sâu sắc, luôn cảm thấy chuyện trước mắt không hề đơn giản.

Hách Ái Quốc đề nghị: “Thưa thầy, hay là chúng ta đào pho tượng đá này lên hoàn toàn để nghiên cứu kỹ hơn, xem có thông tin gì khác không?” “Không được đào!” Nhưng đề nghị vừa đưa ra đã bị Tần Vũ thẳng thừng từ chối.

Thực ra trong lòng hắn quan tâm đến pho tượng đá này hơn bất kỳ ai có mặt, nhưng nếu đào tượng lên mà lỡ kinh động lũ kiến hành quân dưới cát thì mọi chuyện sẽ trở nên phiền phức.

Hắn bình tĩnh lại, sau đó giải thích: "Hiện tại bão cát đen chưa dừng, nếu đào lên mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì lợi bất cập hại." "Đồng chí Tần Vũ nói không sai." Trần Giáo sư vô cùng tán thành ý kiến của Tần Vũ, tiếp tục nói: "Chúng ta đợi bão cát qua đi rồi hãy nghiên cứu kỹ cũng được, không vội một chút thời gian này." Hách Ái Quốc đành nén lại tâm trạng ham học hỏi, gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Dù sao thì chuyến đi này đã nhiều ngày, họ cũng đã gặp phải không ít chuyện kỳ lạ, nếu bây giờ có ai nói đào lên một cỗ thi thể biết cử động, anh ta cũng sẽ không chút nghi ngờ.

Sau khi đám đông vây quanh pho tượng đá giải tán, Tần Vũ nhắc nhở lão Hồ: "Trong sa mạc ngoài thiên tai ra, còn phải đề phòng chó sói hổ báo.

Lão Hồ, anh sắp xếp người gác đêm đi, tôi cần nghỉ ngơi một đêm cho lại sức." Nói xong, hắn liền đi thẳng đến một góc trống trải, lấy từ trong nhẫn không gian ra một chiếc chiếu tre, rồi chìm vào giấc ngủ. ...Không biết đã ngủ bao lâu, Tần Vũ bị một trận ồn ào đánh thức.

Mắt còn chưa mở đã nghe thấy giọng nói lo lắng của An Lực Mãn: "Không được!

Mấy bức tượng này không được động vào!

Hồ Đại sẽ nổi giận đó!" Trong nhận thức của ông ta, mọi thứ trong sa mạc đều do thần Hồ Đại sắp đặt, ai động vào lung tung sẽ bị trừng phạt.

"Ông An Lực Mãn ơi!" Sở Kiện dở khóc dở cười nói: "Đây là thế kỷ 20 rồi, ai còn tin những thứ này nữa chứ!" Trần Giáo sư cũng cảm thấy An Lực Mãn đang cản trở công việc khảo cổ của mình, có chút không vui nói: "Anh bạn An Lực Mãn, nếu anh cứ tiếp tục như vậy, tôi sẽ phải báo cáo vấn đề của anh với Sở trưởng Vương, đến lúc đó

anh sẽ bị phạt đấy!" "A!" Đột nhiên, trong không gian chật hẹp vang lên một tiếng hét thất thanh của Diệp Y Tâm.

Sát Đế Bằng vội vàng chạy tới, mặt đầy quan tâm: "Y Tâm, em sao vậy?" "Kiến!

Một con kiến rất to!" "Ủa, chỗ tôi cũng đột nhiên xuất hiện rất nhiều kiến." Thấy vẻ mặt hoảng loạn của mọi người, mặt Hách Ái Quốc đen lại, thầm nghĩ giới trẻ bây-giờ sao mà được nuông chiều thế nhỉ?

Mấy con kiến thôi mà cũng phản ứng thái quá như vậy.

Nghĩ đến đây, anh ta không khỏi trách mắng một phen: "Trong sa mạc có kiến không phải là chuyện bình thường sao?

Tiểu Sở, mau đào tiếp đi, xem trên thân tượng đá có ghi chép cổ văn gì không." "Bình thường cái con khỉ ấy." Vương Bàn Tử gầm lên một tiếng, "Chúng ta chọc vào tổ kiến rồi!

Không chạy là bị cắn chết đấy!" Quả thực như lời Vương Bàn Tử nói.

Bên trong công trình kiến trúc cổ, những ụ cát liên tục trồi lên, bên trong toàn là kiến, chiếm cứ cả một mảng cát lớn.

An Lực Mãn thấy vậy, đau lòng đấm ngực hét lên: "Tôi đã nói là đừng đào rồi mà!

Cứ không tin!

Bây giờ thì hay rồi, xảy ra chuyện rồi!" Nói xong, ông ta là người gần lối ra nhất, liền chạy ra ngoài đầu tiên, hoàn toàn mặc kệ sống chết của mọi người.

"Trần Giáo sư!

Bây giờ phải làm sao đây!" Có người bắt đầu sợ hãi.

“Mọi người đừng hoảng, đây là kiến hành quân sa mạc, chúng sẽ không chủ động tấn công người đâu.” Trần Giáo sư vừa nói xong, giây tiếp theo đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Sát Đế Bằng.

Nhìn qua thì thấy trên người anh ta đã có mấy con kiến hành quân bám vào, cắn ra những vết thương chi chít trên cánh tay!

Thần mẹ nó không chủ động tấn công!

Cả đám đều hoảng loạn.

“Đúng là một lũ ngu!” “Tôi đã nói là không được tự tiện động vào bất cứ thứ gì, các người luôn coi lời tôi như gió thoảng bên tai à?!” Giọng nói lạnh như băng của Tần Vũ vang lên trong không gian chật hẹp.

Giờ phút này, mọi người đều như vớ được cọng rơm cứu mạng, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

“Tần đại ca, chúng ta bây giờ phải làm sao?” “Một đàn kiến hành quân có thể gặm một con voi lớn chỉ còn lại bộ xương trong thời gian ngắn!

Đồng chí Tần Vũ, mau nghĩ cách đi!” Đàn kiến đã bao vây họ, trong đó có mấy người bị kiến bò vào trong ống quần, phát ra từng tràng tiếng kêu la thảm thiết.

Tất cả mọi người đều đặt hy vọng vào Tần Vũ.

Nhưng Tần Vũ rốt cuộc cũng không phải vạn năng, đối phó với ma quỷ yêu quái thì có lẽ hắn có thừa tự tin, nhưng đối phó với một đàn kiến hành quân thì thật sự không dễ.

Hắn nhặt chiếc chiếu tre lúc trước dùng để ngủ, trải ra trên bãi cát trước mặt, lạnh lùng nói: “Ai không muốn chết thì mau nhảy lên chiếu, sau đó nhanh chóng chạy ra ngoài!” “Được!” Hồ Bát Nhất gật đầu, tiếp tục nói: “Cô Dương, cô và Tiểu Diệp đi trước, tiếp theo là

Trần Giáo sư và Hách Giáo sư cũng đi trước đi!" Đối với đề nghị này, không ai có ý kiến gì, tất cả đều nhanh chóng nhảy lên chiếu theo kế hoạch.

Nhưng sau khi Hách Ái Quốc ra khỏi tòa nhà, chiếc chiếu tre trên mặt đất cũng bị kiến hành quân bò kín, không còn chỗ nào để đặt chân!

"A!

Đau quá!" Giờ phút này, trên người Sát Đế Bằng đã bám đầy kiến, phát ra những tiếng kêu la thảm thiết.

Nhưng vì anh ta đang ở vị trí trong cùng, nên không ai giúp được.

"Lão Hồ!

Bàn Tử!

Sở Kiện!" "Lát nữa thấy có chỗ đặt chân thì lập tức chạy ra ngoài, không được do dự một chút nào!" "Nhưng...

Sát Đế Bằng!" Sở Kiện do dự nhìn Sát Đế Bằng ở không xa phía sau, trong lòng vô cùng lo lắng.

Chương 39

Dù sao cũng là bạn học thân thiết nhiều năm, anh ta cũng không nỡ nhìn đối phương chịu nỗi đau vạn kiến cắn xé.

Vương Bàn Tử đột nhiên vỗ vào đầu anh ta, quát lớn: "Nhưng cái gì!

Tất cả nghe lời Tần gia!" Tần Vũ gật đầu.

Hắn lấy thanh Cự Khuyết kiếm từ trong nhẫn không gian ra cầm trong tay, vẻ mặt ngưng trọng nói: "Tất cả chuẩn bị!" Giây tiếp theo, một vệt sáng của kiếm lóe lên.

Mọi người liền thấy Tần Vũ rạch một đường trong lòng bàn tay, máu tươi bắn ra, vẩy lên bãi cát đầy kiến hành quân.

Những nơi máu tươi rơi xuống, lũ kiến hành quân ở đó như bị thiêu đốt, bốc lên từng làn khói mỏng.

Không chỉ vậy, dường như vì máu của Tần Vũ, những con kiến hành quân đó điên cuồng lùi về phía sau, trên bãi cát lập tức xuất hiện một dải đất trống.

"Đi!" Hồ Bát Nhất mắt tinh, đẩy mạnh Sở Kiện lên trước, sau đó cũng lợi dụng khoảng trống này nhanh chóng rời đi.

Vương Bàn Tử với thân hình gần hai trăm cân lúc này cũng trở nên vô cùng nhẹ nhàng, ba hai bước đã chạy đến chỗ hổng của công trình kiến trúc cổ.

Trước khi ra ngoài, Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Tần Vũ, mặt đầy lo lắng: "Tần gia!

Anh cũng mau lên!" "Anh đi trước đi!" Mọi người đã rút lui, vẻ mặt Tần Vũ trở lại bình tĩnh.

Hắn nhìn Sát Đế Bằng ở góc kia, cơ thể anh ta lúc này đã bị vô số kiến hành quân bám kín, miệng không ngừng hét lên những tiếng kêu đau đớn thảm thiết.

"Tần đại ca, cứu tôi..." Tần Vũ nghe thấy lời nói không rõ ràng từ miệng Sát Đế Bằng, không khỏi nhíu mày. *Sát Đế Bằng!

Chuyện đã đến nước này, tôi chỉ có thể giúp cậu giảm bớt đau đớn, kiếp sau nhớ đừng có tự tìm đường chết nữa.* Tần Vũ khẽ thở dài.

Ngay sau đó, thanh Cự Khuyết trong tay hắn chém xuống, mấy tấm ván gỗ rơi xuống bãi cát, hắn đạp lên những tấm ván gỗ này bay đến trước mặt Sát Đế Bằng cách hai mét.

Chỉ là Tần Vũ không hề đưa tay cứu giúp, mà vung kiếm quét ngang về phía trước.

"Phập!" Giây tiếp theo, một cái đầu lâu vừa rơi xuống đất, ngay lập tức bị đàn kiến hành quân nhấn chìm.

Ngay cả vết cắt trên cổ Sát Đế Bằng, máu tươi còn chưa kịp trào ra đã bị kiến hành quân phủ kín.

"Tôi chỉ có thể giúp cậu đến đây thôi." Tần Vũ thấy mọi việc đã xong, máu tươi vương trên đất lúc nãy cũng đã mất tác dụng, lại bị kiến hành quân sa mạc phủ kín.

Muốn rời đi từ lối ra ban đầu đã không còn khả năng.

Xem ra, chỉ có thể đi ra từ mái nhà.

Nghĩ vậy, hắn dứt khoát chém một khe hở trên đỉnh đầu, rồi nhảy lên.

Bay lên trên mái nhà, Tần Vũ phát hiện bãi cát bên cạnh mấy tòa nhà cũng đầy kiến hành quân chi chít.

Không chỉ vậy, trên bãi cát không ngừng trồi lên những ụ cát mới, kiến hành quân tuôn ra như suối.

Về phần đoàn khảo cổ, họ đều đã chạy lên một đụn cát xa xa, nhìn Tần Vũ trên mái nhà, điên cuồng vẫy tay ra hiệu.

Tần Vũ không để ý tới.

Hắn quay người nhìn xuống lỗ hổng trên mái nhà, phát hiện vị trí của Sát Đế Bằng lúc trước, bây giờ chỉ còn lại một bộ xương trắng không chút máu thịt. *Chết tiệt!

Tốc độ của lũ kiến hành quân này nhanh như vậy sao.

Mình cũng không thể trì hoãn thêm nữa!* Sau khi quyết định, hắn bay người đáp xuống một bức tường thành cổ, sau đó dùng hết sức nhảy ra ngoài.

Lũ kiến hành quân trên bãi cát dường như cảm nhận được hơi thở của con mồi, như thủy triều nhanh chóng tràn ra ngoài.

Tốc độ lan rộng của chúng còn nhanh hơn cả Tần Vũ đang bay trên không. *Chết tiệt!* Tần Vũ nhíu chặt mày, hắn biết rõ hậu quả nếu rơi xuống đàn kiến hành quân.

Dù huyết mạch Kỳ Lân có tác dụng khắc chế lũ côn trùng này, nhưng cuối cùng cũng sẽ có lúc cạn kiệt, đến lúc đó hắn cũng sẽ trở thành một bộ xương trắng.

Trong tình thế cấp bách, hắn lại rạch một vết thương trên lòng bàn tay, vung mạnh về phía điểm rơi phía trước!

“Xèo xèo~~” Những con kiến hành quân tiếp xúc với máu tươi lập tức phát ra tiếng như bị thiêu đốt, trên thân thể bốc lên một làn khói xanh, tỏa ra một mùi khó ngửi. *Mẹ nó!

Không đủ!* Tần Vũ lại vung ra một vệt máu tươi nữa, lần này

nhiều hơn trước không ít, tạo thành một đường thẳng rơi xuống phía trước đàn kiến.

Một vùng đất trống nhanh chóng xuất hiện.

Tần Vũ vừa đáp xuống liền thuận thế lăn một vòng về phía trước, ngay sau đó nhanh chóng đứng dậy chạy về phía trước.

Động tác liền mạch, tự nhiên như nước chảy, không một chút ngập ngừng.

Cùng lúc đó, hai quả lựu đạn khói được ném ra, tốc độ lan rộng của kiến hành quân cũng vì thế mà chậm lại đáng kể.

Cuối cùng, sau một hồi chạy thục mạng, Tần Vũ đã đến được đụn cát nơi mọi người đang ở.

Diệp Y Tâm không chờ được nữa, vội vàng chạy tới.

Khi thấy vết thương đầy máu tươi của Tần Vũ, cô cẩn thận nắm lấy tay phải của hắn.

Trên đó có mấy vết thương đỏ au, máu tươi đang rỉ ra.

Nhìn thấy cảnh này, sống mũi Diệp Y Tâm không khỏi cay cay, nước mắt không kìm được mà trào ra.

Cô lau nước mắt ở khóe mắt, nghẹn ngào nói: "Tần đại ca, để em băng bó cho anh, anh ráng chịu đau một chút." Vết thương trên tay cần phải xử lý nhanh chóng, nếu không sau này bị nhiễm trùng thì sẽ rất phiền phức.

Chương 40

Vì vậy Tần Vũ gật đầu, không từ chối.

Lúc này, mọi người trong đội khảo cổ đều đã đi tới.

Hách Ái Quốc ngơ ngác nhìn phía sau Tần Vũ không một bóng người, vội vàng hỏi: "Đồng chí Tần Vũ, Tiểu Sát đâu rồi!" Đúng vậy!

Tiểu Sát đâu rồi!

Lúc này mọi người mới phát hiện ra Sát Đế Bằng dường như không ra được, bất giác nhìn về phía di tích cổ ở xa, trong lòng đều có chung một đáp án.

Tần Vũ lắc đầu, không nói gì.

Tuy không nói, nhưng mọi người từ hành động này đã hoàn toàn hiểu được kết quả.

Sát Đế Bằng, không còn nữa!

Nhìn ánh mắt khẳng định của Tần Vũ, Hách Ái Quốc bất lực ngồi phịch xuống đất, trong đầu không khỏi nhớ lại từng chút một về cậu học trò đắc ý của mình, một nỗi buồn từ đáy lòng dâng lên.

Ngoài anh ta ra, tâm trạng của những người khác trong đội khảo cổ cũng tồi tệ đến cực điểm, không ai còn tâm trạng để nói chuyện.

Tần Vũ nhìn đám người cúi đầu ủ rũ, biết rằng nếu cứ tiếp tục trạng thái này, chưa cần đến thành cổ Tinh Tuyệt, e rằng mộ của vương tử Gumo cũng không đến được.

Hắn không muốn vất vả bao nhiêu ngày, cuối cùng lại ra về tay không.

Thế là, hắn lạnh lùng liếc nhìn mọi người một lượt, thản nhiên

nói: “An Lực Mãn, ông dẫn họ quay về đi, để lại một con lạc đà cho tôi, tôi tự đi là được.” “Tần gia!” Vương Bàn Tử không vui, vội nói: “Chúng ta đã cùng nhau vào sinh ra tử, anh nhất định phải mang tôi theo!” Hắn không có suy nghĩ gì nhiều, chỉ biết đi theo Tần Vũ chắc chắn sẽ có thu hoạch lớn, nên mới dứt khoát như vậy.

“Tần gia, lời của Bàn Tử hiếm khi có lý như vậy, dù thế nào cũng nhất định phải mang tôi theo.” Hồ Bát Nhất cũng gật đầu, vô cùng tán thành quyết định của Vương Bàn Tử.

Nhưng suy nghĩ trong lòng anh ta lại không giống Vương Bàn Tử, anh ta thật lòng muốn cùng Tần Vũ thám hiểm, thậm chí còn mong có thể học được chút bản lĩnh từ đối phương.

Từng chứng kiến sinh tử trên chiến trường, anh ta không có biến động tâm lý gì lớn trước sự việc vừa xảy ra.

Nghe có thể quay về, An Lực Mãn hưng phấn chạy tới, mặt đầy mong đợi: “Tiểu ca, cậu thật sự muốn đưa chúng tôi quay về sao!

Vậy cậu nhớ giúp tôi xin thần Hồ Đại tha thứ đấy nhé!” Đối với ông ta, bây giờ có thể về nhà đơn giản là chuyện hạnh phúc nhất.

Shirley Dương bất mãn hỏi: “Tần Vũ, anh có ý gì?!” Đối với điều này, Tần Vũ thản nhiên nói: “Ý của tôi rất rõ ràng, các người đã bị tôi bỏ rơi.

Nhân lúc chưa thật sự tiến vào sa mạc đen, hãy theo An Lực Mãn quay về đi.” “Đưa các người vào sa mạc, tôi đã làm được, mười vạn đô la Mỹ đợi tôi về Bắc Bình sẽ đến tìm cô đòi.” Sau đó hắn đi đến bên cạnh An Lực Mãn, lạnh lùng nói: “Đưa họ quay về đi.

Nếu để tôi biết giữa đường ông bỏ rơi một người nào, tôi sẽ không tha cho ông đâu.” Hắn lấy từ trong nhẫn không gian ra một ít vật tư cần thiết đặt xuống đất, đủ cho cả nhóm người quay về huyện

tự trị Bác Tư Đằng.

Đây là sự nhân từ lớn nhất của hắn lúc này.

Còn về việc làm thế nào để tìm vị trí của thành cổ Tinh Tuyệt, hắn cũng không chỉ có thể dựa vào Thiên Tinh Phong Thủy thuật, trong cửa hàng hệ thống có đầy những đạo cụ có thể phân kim định huyệt.

Với những gì thu hoạch được ở Côn Luân Sơn, đủ để đổi lấy một vài đạo cụ dùng một lần.

Tiếp đó, hắn cũng không quan tâm mọi người có đồng ý hay không, liền tự mình dắt một con lạc đà, đi về một hướng.

"Tần gia!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau, sau đó cũng dắt theo một con lạc đà, nhanh chóng đuổi theo.

Chỉ để lại cả đội khảo cổ ngồi ngẩn ngơ tại chỗ, rất lâu vẫn chưa phản ứng lại được. ...Dưới sự chỉ dẫn của Tần Vũ, Hồ Bát Nhất thông qua Thiên Tinh Phong Thủy thuật, dựa vào bố cục của các vì sao để chọn ra hướng có khả năng xuất hiện đại mạc, và ba người họ đã đi theo hướng này suốt hai ngày một đêm.

Ở phía sau lạc đà của ba người khoảng hai mươi mét, có một người cưỡi lạc đà bám sát theo sau.

Hồ Bát Nhất không khỏi quay đầu nhìn lại, sau đó nói với Tần Vũ bên cạnh: "Tần gia, hay là để cô ấy đi cùng chúng ta đi, dù sao một cô gái cũng không dễ dàng gì." Không chỉ Hồ Bát Nhất, ngay cả Vương Bàn Tử cũng cảm thấy lời của Hồ Bát Nhất có chút đạo lý.

Đối với điều này, hắn không khỏi cảm thán: "Những người khác đều đã theo An Lực Mãn quay về rồi, thật không biết cô gái Mỹ này kiên trì như vậy vì cái gì?" Tần Vũ cười cười, không trực tiếp trả lời câu hỏi của hắn, mà hỏi ngược lại: "Nếu cậu biết mình chỉ còn hai mươi năm để sống, cậu sẽ chuẩn bị làm gì?" Đối với câu hỏi này,

Vương Bàn Tử không cần suy nghĩ đã trả lời: “Hai mươi năm thì hai mươi năm thôi, tôi cứ sống như bình thường, vui vẻ là được rồi!” “Xem tình hình thế nào đã.” Hồ Bát Nhất suy nghĩ một lúc mới đưa ra câu trả lời, “Nếu có cách, tôi đương nhiên sẽ muốn sống thêm vài năm nữa, dù chỉ có một chút cơ hội.” Cách nghĩ của hai người, cũng không khác nhiều so với Tần Vũ đoán, thế là hắn nói: “Lão Hồ, thực ra chuyện Shirley Dương đang làm, cũng giống như anh, như vậy chắc anh hiểu rồi chứ?” Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử gật đầu một cách nửa hiểu nửa không, rồi cùng quay đầu lại nhìn cô gái đã sắp ngã gục phía sau.

Không biết lại đi được bao lâu, Tần Vũ dừng bước, lặng lẽ nhìn về phía trước.

Hồ Bát Nhất đi theo sau không hiểu hỏi: “Tần gia, sao lại dừng lại?” Nhưng khi anh ta đi lên phía trước, mới phát hiện ở đụn cát không xa phía trước, có một pháo đài đất màu vàng nhô lên.

Đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy công trình của con người sau khi tách khỏi đội ngũ.

Anh ta vội vàng lấy la bàn trong túi ra xem xét kỹ, khi phát hiện kim la bàn đang chỉ thẳng về phía pháo đài đất màu vàng kia, anh ta vui mừng nói: “Tần gia!

Đến nơi rồi!” Mặc dù đã đến đích, nhưng trên mặt Tần Vũ lại không có một chút vui mừng nào, ngược lại còn thêm vài phần ngưng trọng.

Bởi vì hắn nhìn thấy rõ ràng phía trước pháo đài đất có rất nhiều túi lớn túi nhỏ màu đen, giống như không lâu trước đây vừa có người ở đây.

Tình huống này, khiến hắn lập tức nhớ đến sự kiện kỳ quái của An Lực Mãn lần trước.

Tần Vũ dẫn hai người cưỡi lạc đà đến trước pháo đài đất.

Về phần Shirley Dương ở phía sau cũng theo tới, nhưng vẫn giữ một khoảng cách nhất định.

Trước pháo đài, Vương Bàn Tử nhìn thấy những chiếc túi lớn nhỏ chất đống trên mặt đất, liền vội vàng chạy lên xem xét.

"Tần gia!

Lão Hồ!

Có đồ tốt!" Hắn mở một cái túi lớn ra, hai mắt lập tức sáng lên, ngay sau đó lấy ra một con dao quân dụng Nepal còn khá mới.

Tần Vũ tò mò đi tới.

Hắn phát hiện trong những chiếc túi này ngoài dao Nepal ra, còn có súng ngắn, đạn, dây thừng nilon, thậm chí cả lựu đạn, từ đó có thể thấy chủ nhân của những chiếc túi này không phải là người tốt.

Vương Bàn Tử thấy nhiều đồ tốt như vậy, liền vội vàng bắt đầu trang bị vũ trang.

Vừa lựa chọn đồ, hắn vừa hỏi: "Tần gia, sao ở đây lại có nhiều đồ tốt thế này?

Lẽ nào không ai cần?" Về chuyện của đội thám hiểm nước ngoài, Tần Vũ không định giấu diếm, giải thích: "Trước tôi, An Lực Mãn đã dẫn một đội thám hiểm nước ngoài vào đây, những thứ này chắc là của họ." "Đội thám hiểm?" Hồ Bát Nhất nhấc khẩu súng lục trong tay lên, vẻ mặt trào phúng nói: "Đó chẳng qua chỉ là cái danh để che mắt thiên hạ thôi, tôi thấy thực tế là một băng nhóm trộm mộ." Thông qua chỉ dẫn của Thiên Tinh Phong Thủy thuật, anh ta khẳng định bên dưới sẽ có mộ táng của vương hầu tướng tương thời xưa.

Chương 41

Bọn cái gọi là đội thám hiểm này, mang theo nhiều trang bị liên quan đến trộm mộ như vậy, mục đích của họ đã quá rõ ràng.

“A?!” “Vậy chúng ta bây giờ mới đến, chẳng phải đồ đạc bên dưới đã bị bọn họ khoắng sạch rồi sao?!” Vương Bàn Tử sốt ruột.

Tần Vũ lắc đầu, thản nhiên nói: “Cái này cậu có thể yên tâm, tôi đoán người của đội đó đều đã chết ở trong rồi.” Tính từ lần trước An Lực Mãn rời khỏi sa mạc, cũng đã gần mười ngày rồi.

Người gặp nguy hiểm bên trong nếu không chết, e rằng cũng sẽ vì không có thức ăn mà chết đói.

Tần Vũ từ từ đi về phía pháo đài đất, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử theo sát phía sau.

Bên trong pháo đài đất có một cái giếng cổ.

Tần Vũ nhìn vào trong, có thể thấy rõ ràng vũng nước lấp lánh bên dưới.

“Lão Hồ, lần này tôi và Bàn Tử xuống là được rồi, anh ở trên tiếp ứng chúng tôi đi.” Tần Vũ nhìn Shirley Dương đang trốn bên ngoài với ánh mắt đầy ẩn ý, thản nhiên nói: “Người phụ nữ bên ngoài đó, tôi không yên tâm.” “Tần gia nói không sai!” Vương Bàn Tử gật đầu lia lịa, tiếp tục nói: “Lão Hồ ở lại trên đó, đề phòng có người cắt dây thừng của chúng ta!” “...” Hồ Bát Nhất thấy hai người ăn ý như vậy, nhất thời á khẩu không nói nên lời.

Nhưng anh ta cũng biết lời của Tần Vũ không phải không có lý, dù sao trước đó thái độ của Tần Vũ đối với Shirley Dương không tốt, ai biết được đối phương có ghi hận trong lòng hay không.

Trên giếng cổ có giá ròng rọc, chỉ là dây thừng trên đó đúng là đã bị người ta cắt đứt.

Tần Vũ đoán là do An Lực Mãn làm.

Với tính cách của ông ta, hoàn toàn có thể làm ra chuyện như vậy.

Sau một hồi chuẩn bị, sợi dây thừng trên giá ròng rọc đã được Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất kéo lại chắc chắn, đạt tiêu chuẩn có thể xuống được.

Tần Vũ cũng không lề mề, sau khi kiểm tra độ vững chắc của giá ròng rọc và xác định không có vấn đề gì, liền nói: "Được rồi, Bàn Tử, luật cũ!" Luật cũ.

Vương Bàn Tử biết Tần Vũ lại muốn hắn xuống trước.

Trong đó vừa mới chết không ít người, hắn không khỏi cảm thấy có chút hoảng sợ, bất an nói: "Tần gia, thân thủ của anh hơn..." Nhưng lời còn chưa nói hết, hắn đã thấy ánh mắt lạnh như băng của Tần Vũ, đành phải nuốt nửa câu sau vào bụng.

Sau khi buộc xong dây an toàn, Vương Bàn Tử liền được Hồ Bát Nhất từ từ thả xuống.

"Tần gia!" Không lâu sau, trong giếng cổ truyền ra giọng của Vương Bàn Tử: "Bên dưới không có vấn đề gì, mau xuống đi!" Xác định bên dưới an toàn, Tần Vũ cũng chuẩn bị xuống.

Hắn buộc xong dây thừng, sau đó dặn dò Hồ Bát Nhất hai câu: "Trong sa mạc nhiều chó sói hổ báo, nhớ đừng đi lung tung." Nói xong, hắn liền thả người rơi thẳng xuống.

Bên dưới giếng cổ là một không gian hang động đá khổng lồ.

Trong không gian có một nửa là vũng nước do sông ngầm tạo thành, nửa còn lại là lối vào của mộ vương tử Gumo.

Nhưng lúc này, cửa lớn của ngôi mộ đã bị mở ra, đứng ở cửa có thể ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc bốc ra từ bên trong.

Ngửi thấy mùi hôi thối này, Tần Vũ không khỏi lấy một miếng vải che mũi miệng.

Vương Bàn Tử có chút chột dạ nói: "Tần gia, bên trong không phải có gì kỳ quái chứ?" Đối với câu hỏi này, Tần Vũ cũng thắc mắc.

Hắn nhớ trong nguyên tác ngôi mộ này không có cơ quan, nếu xảy ra vấn đề thì chắc là ở trong mộ của vương tử Gumo, nếu không sẽ không có mùi máu tanh nồng như vậy.

"Bàn Tử, bật đèn pin lên." Lối vào mộ tối om như mực, giống như vực sâu địa ngục, đầy rẫy những điều chưa biết và bí ẩn.

Vì vậy, Tần Vũ trực tiếp cầm thanh Cự Khuyết trên tay, và bảo Vương Bàn Tử ở phía sau chiếu sáng, nếu có vấn đề gì có thể phản ứng ngay lập tức.

Sau khi chuẩn bị xong, Tần Vũ liền đi vào bên trong.

Vừa bước vào cửa một bước, Tần Vũ cảm nhận được sự chênh lệch nhiệt độ giữa bên trong và bên ngoài, quả thực là một trời một vực.

Vương Bàn Tử sau khi theo vào, lập tức cả người lạnh run một cái.

Sau cánh cửa là một mộ đạo dài chỉ mười mét.

Đi hết mộ đạo là một không gian vô cùng rộng rãi.

"Cạch!" Sau khi đi ra khỏi mộ đạo, Tần Vũ đột nhiên cảm giác dưới chân dẫm phải thứ gì đó, thế là cúi người xuống nhặt thứ đó lên xem xét.

Đúng lúc này, hắn lập tức cảm nhận được một luồng khí tức sắc

bén vô cùng, ngay lúc hắn cúi người đã chém về phía cổ hắn.

Là đao!

Tần Vũ bất giác dùng một tay chống đất, mượn lực lộn người, sau đó nâng thanh Cự Khuyết lên đỡ lấy luồng đao ý sắc bén vô cùng kia.

"Keng!" Tiếng kim loại giòn tan của đao kiếm va chạm vang lên trong mộ thất.

"Ai đó!" Vương Bàn Tử cũng đã phản ứng lại, vội vàng chĩa súng và đèn pin về phía bóng đen kia.

Nhưng chưa kịp có thêm động tác nào, hắn đã cảm thấy hai tay bị thứ gì đó đánh trúng, một lực cực lớn khiến hắn buông lỏng đèn pin và súng trong tay.

Cả không gian chìm vào bóng tối, không nhìn thấy gì cả.

Nhưng Tần Vũ vừa rồi đã nhìn thấy thứ đó.

Mặc dù ánh sáng chỉ lóe lên trong chốc lát, nhưng hắn đã bắt được hình ảnh một cặp kính râm màu đen!

Kính râm màu đen?

Người có thể sống sót trong mộ lâu như vậy, lúc này chỉ có một người.

Hắc Hạt Tử!

Người đàn ông có thể so tài cao thấp với Trương Khởi Linh.

Không đợi Tần Vũ suy nghĩ nhiều, luồng công kích sắc bén lúc trước lại ập đến.

Cũng được thôi!

Để ta thử thân thủ của ngươi, xem có thật sự là người mà ta nghĩ không!

Chương 42

Tần Vũ nở một nụ cười đầy ẩn ý, giơ kiếm lên đỡ trước người.

"Keng!" Luồng đao ý sắc bén vô cùng bị Cự Khuyết đỡ được, một lực lớn liên tục ập tới muốn đè Tần Vũ xuống.

Tuy nhiên, với sức mạnh ngàn cân, Tần Vũ sao có thể để hắn được như ý.

Gã này, sức lực tuyệt đối có thể so với con cương thi ở Ngưu Tâm Sơn!

Tần Vũ trong lòng khẽ cảm thán, đồng thời rút Cự Khuyết lại và đâm thẳng về phía trước.

"Bàn Tử!

Lùi ra sau!" Tần Vũ nhắc nhở một tiếng, kẻo lát nữa không cẩn thận lại làm người ta bị thương.

"Ồ ồ!

Được!" Bàn Tử ngơ ngác đáp một tiếng, vội vàng lùi về phía mộ đạo.

Trong bóng tối, trong mộ thất không ngừng vang lên tiếng kim loại va chạm, khiến Vương Bàn Tử trong lòng vô cùng kinh hãi.

"Người giao đấu với Tần gia rốt cuộc là người hay quỷ?

Có thể đánh ngang tay với Tần gia!" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Hai người không biết đã giao chiến bao nhiêu hiệp, Tần Vũ bất giác mở Thiên Nhãn, sức lực trong tay cũng dần được tăng lên khoảng năm thành.

Nếu không như vậy, Tần Vũ trong bóng tối thật sự có thể không phải là đối thủ của đối phương.

"Keng!" Một tiếng kim loại vỡ vụn vang lên, trong mộ thất cuối cùng cũng trở lại yên tĩnh.

Lúc này Vương Bàn Tử mới bật lại đèn pin chiếu vào trong mộ.

Chỉ thấy Tần Vũ lúc này đang cầm thanh Cự Khuyết kiếm kề vào cổ đối phương, chỉ cần đối phương có chút động đậy là sẽ toi mạng.

Đối diện Tần Vũ quả thực là một người đàn ông đeo kính râm, trong tay cầm một con dao quân dụng Nepal đã bị gãy.

"Tại sao lại tấn công tôi?" Mặc dù Tần Vũ có thể khẳng định đối phương là Hắc Hạt Tử, nhưng những chuyện cần hỏi vẫn phải hỏi cho rõ.

"Hắc gia ta giết người không cần lý do." Hắc Hạt Tử ném nửa con dao Nepal trong tay xuống đất, trên mặt không hề có chút sợ hãi, ngược lại còn có thể thấy một tia cười ý.

Ngay sau đó liền nghe hắn tiếp tục nói: "Bỏ kiếm của cậu ra đi, tôi biết cậu sẽ không giết tôi đâu." "Danh tiếng của Hắc Hạt Tử quả nhiên danh bất hư truyền, ngoài thân thủ lợi hại ra, tâm tư cũng rất tinh tế." Quả thực như Hắc Hạt Tử nói.

Trong quá trình giao đấu vừa rồi hắn có mấy lần có cơ hội kết thúc trận đấu, nhưng đều cố ý bỏ qua, vì muốn tìm hiểu thực lực của đối phương.

"Cậu cũng là dân trộm mộ à?" Hắc Hạt Tử không hề ngạc nhiên khi Tần Vũ biết thân phận của mình, bởi vì đặc điểm của hắn chỉ cần là người có chút danh tiếng trong giới này, ít nhiều đều sẽ biết.

Tần Vũ không trả lời ngay câu hỏi của hắn, mà gọi vào trong mộ thất: "Bàn Tử, trên tường hai bên mộ thất có đèn, đốt lên đi." Dù sao

thì cứ mở Thiên Nhãn trong bóng tối cũng rất hao tổn tinh lực.

"Hiểu rồi!

Tần gia!" Thấy giây trước còn đánh nhau sống chết, giây sau lại đột nhiên trò chuyện với nhau, Vương Bàn Tử cũng ngơ ngác.

Lát sau, Tần Vũ mới trả lời câu hỏi của Hắc Hạt Tử: "Đến nơi này không trộm mộ, chẳng lẽ đi du lịch à?" "Đúng hơn là Hắc Hạt Tử, cậu trà trộn vào đội thám hiểm nước ngoài, sao lại bị kẹt ở đây lâu như vậy?" Hắc Hạt Tử lấy ra một thứ gì đó ném vào tay Tần Vũ, thản nhiên nói: "Chẳng lẽ cậu không biết Hắc gia ta tinh thông thuật dịch dung sao?" Lúc này Tần Vũ mới nhìn rõ thứ trong tay mình là một chiếc mặt nạ da người, hình dáng của một người đàn ông ngoại quốc.

"Còn về câu hỏi sau, chỉ có thể nói là Hắc gia ta nhìn nhầm rồi, không ngờ lão già dẫn đường đó lại không đáng tin như vậy." Đối với câu hỏi này, Hắc Hạt Tử trả lời có chút không tình nguyện, dường như không muốn ai biết chuyện mất mặt này.

Lúc này, Bàn Tử đã lần lượt thắp sáng những ngọn đèn trong mộ thất, có thể nhìn rõ tình hình bên trong.

Trong mộ thất, khắp nơi đều là thi thể nằm la liệt trên mặt đất.

Toàn thân đều là những vết thương do bị cắn xé, trên mặt đều là vẻ mặt đau đớn, lúc chết đã phải chịu đựng sự dày vò cực lớn.

Ngoài ra, trên mặt đất còn vương vãi đầy những mũi tên kim loại, và những mảnh xương người vỡ vụn.

Rõ ràng là đã kích hoạt cơ quan, và sau một trận chiến kịch liệt mới tạo ra cảnh tượng này.

Nhìn thấy cảnh này, Vương Bàn Tử mặt đầy hoảng sợ đi đến sau lưng Tần Vũ, bất an nói: "Tần gia, cũng quá thảm rồi phải không?" Tần Vũ nhìn cảnh tượng này, cũng cảm thấy rất kỳ lạ, đáng lẽ không

có cơ quan.

Hắn nhíu mày, hỏi: "Rốt cuộc ở đây đã xảy ra chuyện gì?" Hắc Hạt Tử nhún vai, vô cùng bình tĩnh: "Cũng như cậu thấy thôi, lũ ngu này đụng phải cơ quan, những thi thể được chôn cùng ở đây đều sống lại." "Vãi chưởng!" "Hắc gia, vậy mà ông vẫn sống được à?" Vương Bàn Tử nghe Hắc Hạt Tử tự xưng là Hắc gia, cũng gọi theo như vậy, dù sao trong lòng hắn những người tự xưng là 'gia' đều là nhân vật lợi hại, không đắc tội là được.

"Yo, nhóc con cũng biết điều đấy nhỉ." Hắc Hạt Tử khen Vương Bàn Tử một câu, tiếp tục nói: "Vừa rồi không thấy thân thủ của Hắc gia ta sao?

Chỉ là một đám xương vỡ thôi, không làm gì được ta đâu." Tần Vũ nhìn về phía tấm đá lót sàn chưa bị mở ở không xa phía trước, hỏi: "Chủ mộ thất, cậu chưa xuống à?" Hắc Hạt Tử lắc đầu, có vẻ bất đắc dĩ: "Trên tấm đá đó có một cơ quan mà tôi không mở được." "Vốn định dùng thuốc nổ để phá, ai ngờ lão già chết tiệt đó lại chạy mất." Tần Vũ đi lên phía trước xem xét.

Quả nhiên phát hiện ra những điểm khác so với nguyên tác, hai bên viên gạch lót sàn đều có một khe hở rộng ba milimet, dài mười centimet.

Hắn dùng đèn pin chiếu vào xem, phát hiện bên trong dường như có hai thứ giống như vòng kéo.

Sau khi nhìn ra manh mối, Tần Vũ nói: "Lão Hắc, lối vào tôi có thể mở được, hay là chúng ta kết bạn cùng nhau xuống xem thử?" "Kết bạn không thành vấn đề." Vẻ mặt Hắc Hạt Tử cực kỳ bình thản, ngay khi Tần Vũ tưởng rằng hắn sẽ đồng ý, lại nghe hắn tiếp tục nói: "Nhưng nếu muốn tôi xuống cùng, thì phải trả thêm phí." "Vãi, Hắc gia đúng là dám mở miệng thật." Vương Bàn Tử không ngờ một

người lợi hại như Hắc Hạt Tử cũng vật chất như vậy.

Đối với điều này, Tần Vũ lại không có ý kiến gì lớn, và giải thích cho Bàn Tử: "Cậu đừng hiểu lầm lão Hắc, số không trong tài khoản ngân hàng của người ta nhiều đến mức cậu không tưởng tượng nổi đâu, thu phí chẳng qua chỉ là vấn đề nguyên tắc cá nhân thôi." "Ồ ~ ra là vậy." Vương Bàn Tử gật đầu một cách nửa hiểu nửa không.

Ngay sau đó, Tần Vũ mở cửa hàng hệ thống, mở bảng vũ khí.

Trong bảng vũ khí chỉ có vũ khí lạnh, đủ các loại.

Tần Vũ biết Hắc Hạt Tử giỏi dùng đao, nên đã chọn một thanh Đường đao trị giá 2000 điểm Thám Hiểm, coi như quà kết bạn.

Dù sao thì 2000 điểm Thám Hiểm để kết giao với một người bạn có thân thủ tốt như vậy, thực sự rất hời.

Tần Vũ lấy ra thanh Đường đao đã đổi xong ném cho Hắc Hạt Tử, cười nói: "Cậu đang thiếu một thanh đao tốt, thanh Đường đao này cho cậu, coi như là thù lao." Hắc Hạt Tử một tay đỡ lấy vũ khí ném tới, quen thuộc rút đao ra.

Lúc này Hắc Hạt Tử đang trong trạng thái nửa mù, chỉ là không thể chịu được ánh sáng mạnh, nên trong mộ địa cũng luôn đeo kính râm.

Hắn cẩn thận ngắm nghía thanh Đường đao trong tay, cảm nhận được đao ý ẩn hiện trên đó, không kìm được mà gật đầu.

"Đao tốt, tôi rất hài lòng!

Chương 43

Chuyện của cậu, tôi nhận." Dù sao cũng là lần đầu gặp mặt, Hắc Hạt Tử coi chuyện của Tần Vũ như một vụ làm ăn.

Nhưng Tần Vũ cũng không quan tâm.

Dù sao sau này cũng có nhiều cơ hội tiếp xúc, lúc đó tình cảm tự nhiên sẽ tốt lên.

Tần Vũ gật đầu nói: "Được, tiếp theo tôi sẽ mở lối vào, cậu lùi lại một chút." Viên gạch lót sàn dưới chân chính là lối vào chủ mộ thất, muốn mở ra, chỉ có thể thông qua vòng kéo trong khe hở hai bên.

Vòng kéo trong khe hở vốn dĩ ở bên ngoài.

Nhưng sau khi quan tài được đặt vào mộ thất thành công, người bên ngoài sẽ đậy tấm đá này lại.

Sau khi xác nhận mộ thất đã được phong bế thành công, người cầm vòng kéo sẽ buông tay, vòng kéo cũng sẽ tự động thụt vào trong khe hở.

"Tần gia!" Vương Bàn Tử ghé sát vào, mặt đầy không hiểu hỏi: "Khe hở này nhỏ như vậy không có cách nào làm được đâu, hay là tôi lên trên lấy thuốc nổ xuống nhé?" Trước đó hắn đã phát hiện trong những chiếc túi mà bọn ngoại quốc để lại, có không ít thuốc nổ.

Đặt ở đây cho nổ một cái lối ra, vấn đề chắc không lớn.

Tần Vũ lắc đầu, nói với giọng điệu sâu sắc: "Đừng có tùy tiện dùng thuốc nổ!

Phá hủy âm trạch của người khác là chuyện rất tổn âm đức!" Vương Bàn Tử dù sao cũng chưa thực sự xuống mộ nhiều, nên Tần Vũ chuẩn bị nhân lúc bình thường xuống mộ, có thể dạy hắn một

chút.

Dù sao thì những ngôi mộ sau này phải xuống, độ khó ngày càng cao.

Vì vậy, nâng cao thực lực cũng như kiến thức trộm mộ cho đồng đội bên cạnh, đối với hắn cũng là một việc không thể bỏ qua.

Vương Bàn Tử bị Tần Vũ nói cho một trận đến cứng họng, ấp úng: "Nhưng... thật sự không mở được mà." Tần Vũ không giải thích nhiều.

Hắn đi đến trước một khe hở ngồi xuống, đưa ngón vô danh và ngón trỏ thon dài của tay phải ra, sau đó từ từ đưa hai ngón tay vào trong khe hở.

"Song Chỉ Thám Động?!" Hắc Hạt Tử nhìn thấy cảnh này, lập tức nhận ra manh mối trong đó.

Ngay sau đó sắc mặt của hắn cũng không khỏi trở nên ngưng trọng, thầm nghĩ người đàn ông trước mặt này quả thực không đơn giản!

Vương Bàn Tử hỏi: "Hắc gia, Song Chỉ Thám Động có nghĩa là gì?" Hắc Hạt Tử nghe Vương Bàn Tử hỏi nhiều như vậy, có chút không hiểu tại sao Tần Vũ lại mang theo một kẻ tay mơ như vậy xuống mộ.

Trong lòng tuy nghĩ vậy, nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích: "Song Chỉ Thám Động là tuyệt kỹ của Phát Khâu Trung Lang Tướng, ngón trỏ và ngón vô danh của tay phải dài hơn bình thường, có thể dễ dàng phá giải những cơ quan nhỏ trong mộ huyệt." "Giống như Tần gia của cậu đang làm với cơ quan này, là một ví dụ điển hình." Trong lúc nói chuyện với Vương Bàn Tử, ngón tay Tần Vũ đã chạm vào vòng kéo bên dưới, và thành công móc nó vào tay.

Xoạt xoạt!

Một tiếng xích sắt kéo động vang lên.

Vương Bàn Tử và Hắc Hạt Tử thấy một sợi xích sắt đen sì bị Tần Vũ kéo lên, đầu xích là một vòng kéo hình tròn.

"Lão Hắc!

Giữ lấy cái vòng sắt này, đừng để nó tuột xuống." Tần Vũ đưa cái vòng kéo trong tay cho Hắc Hạt Tử, sau đó lại dùng cách tương tự, kéo ra vòng kéo thứ hai.

Toàn bộ quá trình chưa đến một phút, đã giải quyết được vấn đề khiến Hắc Hạt Tử đau đầu mấy ngày nay.

Hắc Hạt Tử lúc này hỏi: "Tần Vũ, cậu là truyền nhân của Phát Khâu Trung Lang Tướng?" "Không sai." Tần Vũ gật đầu, tiếp tục nói: "Nhưng tôi thích người khác gọi môn phái của tôi là Phát Khâu Thiên Quan hơn." Nhận được câu trả lời khẳng định của Tần Vũ, Hắc Hạt Tử trong lòng ít nhiều đều có chút chấn động.

Bởi vì theo hắn biết, truyền thừa của Phát Khâu Trung Lang Tướng, đã bị đứt đoạn mấy trăm năm rồi.

Tấm đá che chủ mộ thất dài rộng đều hai mét, Tần Vũ muốn một mình kéo nó lên cũng khá khó khăn.

Thế là, hắn ngắt lời suy đoán của Hắc Hạt Tử, nói: "Cùng nhau dùng sức đi." Hắc Hạt Tử gật đầu.

"Cót két." Cùng với việc hai người đồng thời dùng sức, tấm đá lót sàn nặng trịch bị hai người từ từ kéo lên, phát ra tiếng va chạm với nền gạch.

Không lâu sau, một lối đi cầu thang kéo dài xuống dưới xuất hiện trước mắt ba người, cùng với không khí tràn vào, những ngọn đèn trên

đài đèn hai bên lối đi bắt đầu lần lượt tự động sáng lên.

Dưới ánh lửa vàng mờ, cầu thang kéo dài xuống dưới, nhìn một cái không thấy đáy.

Một mùi hôi thối mốc meo từ trong lối đi truyền ra, mùi khó ngửi khiến người ta không kìm được mà bịt mũi.

Mộ đạo dài như vậy, cũng không biết có cơ quan hay không.

Vương Bàn Tử lau mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng vô cùng bất an chuẩn bị đi xuống.

Dường như hắn đã quen với việc mỗi lần đều đi đầu dò đường.

Tuy nhiên lần này Tần Vũ đã ngăn hắn lại, thầm nghĩ dù sao cũng đã cho Hắc Hạt Tử một thanh Đường đao 2000 điểm Thám Hiểm, chuyện nguy hiểm như đi đầu không thể để Bàn Tử làm nữa.

"Bàn Tử, lần này không cần cậu đi đầu nữa." Nói đến đây, Tần Vũ dừng lại, rồi quay đầu nói với Hắc Hạt Tử: "Lão Hắc, thân thủ của cậu tốt, cậu đi đầu đi." "Tần gia, thật sao?!" Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức cảm thấy tảng đá treo trong lòng đã được đặt xuống.

Đối với yêu cầu của Tần Vũ, Hắc Hạt Tử lại cảm thấy không sao cả, cũng không hạ giọng mà nhấc chân đi vào trong.

Vương Bàn Tử thấy vậy cũng vội vàng đi theo, sợ Tần Vũ thay đổi ý định, để hắn ở lại cuối cùng.

Bị Tần Vũ và Hắc Hạt Tử kẹp ở giữa, hắn cảm thấy vô cùng an toàn.

Đi được một lúc, có lẽ cảm thấy trong mộ đạo quá yên tĩnh, nên hắn mở miệng nói: "Hắc gia, Tần gia, trong mộ lần này có cương thi không?" Không đợi Tần Vũ mở miệng, đã nghe thấy Hắc Hạt Tử ở phía trước thản nhiên nói: "Đừng nói nhiều như vậy, trên đời làm gì

có nhiều cương thi như vậy, Hắc gia ta trộm mộ bao nhiêu năm cũng chỉ gặp mấy lần." Tần Vũ gật đầu, nói: "Lão Hắc nói không sai, trên đời không có nhiều cương thi như vậy đâu." Xuyên không đến thế giới này trộm hai lần mộ mà lần nào cũng gặp cương thi, hắn không tin lần này vận khí lại kém như vậy.

Nói xong, Tần Vũ đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, vội nói: "Bàn Tử, lát nữa vào chủ mộ thất, dù thế nào cũng không được động lung tung vào đồ đạc bên trong, cẩn thận chạm phải cơ quan." Trong mộ huyệt ngoài cương thi cần đề phòng, càng cần chú ý hơn là những cơ quan có thể kích hoạt bất cứ lúc nào, mức độ chí mạng của những cơ quan này tuyệt đối không kém một con cương thi.

"Yên tâm đi, Tần gia!

Tôi lại không phải là đám người của đội khảo cổ, chuyện nên làm tôi không biết sao?" Vương Bàn Tử vỗ ngực đưa ra lời đảm bảo chắc nịch.

Nhưng chỉ có Tần Vũ biết, khi Vương Bàn Tử gặp được đồ tốt, đầu óc sẽ trống rỗng, ngay cả tay chân cũng không nghe lời.

Cái tật táy máy tay chân này, phải tìm cách chữa trị cho tốt mới được.

Tần Vũ trong lòng nghĩ vậy.

Chương 44

"Cót két cót két ~" Đúng lúc này, Tần Vũ lờ mờ nghe thấy phía sau có tiếng động kỳ lạ.

Giống như tiếng đá va chạm, chỉ là rất nhẹ, nếu không để ý nghe thì đúng là không nghe thấy.

Không ổn!

Tần Vũ từ từ quay đầu lại, sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt vốn thoải mái lập tức trở nên ngưng trọng khác thường, một đôi lông mày cũng nhíu chặt lại.

"Tất cả dừng lại!" Hắc Hạt Tử ở phía trước nhất nghe thấy tiếng động liền dừng bước, Vương Bàn Tử ở phía sau không phản ứng kịp trực tiếp đâm vào lưng hắn, nhưng hắn lại như một ngọn núi sừng sững không động đậy.

Hắc Hạt Tử không quay người, vẻ mặt có một sự thay đổi mà người ngoài không thể nhận ra, thản nhiên nói: "Chuyện gì vậy?" Tuy nhiên, Vương Bàn Tử lại không bình tĩnh như vậy, bất giác quay đầu lại.

"Vãi chưởng!" "Tần gia!

Con đường chúng ta xuống biến mất rồi?" Vương Bàn Tử cầm đèn pin chiếu ra sau, chỉ thấy phía sau Tần Vũ vài bậc thang chỉ còn lại một bức tường, hoàn toàn không thấy cầu thang lúc xuống.

Nghe lời của Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử mới quay đầu lại, lông mày cũng hơi nhíu lại.

Hắn không nói gì, chỉ đi về phía trước một bước lớn.

"Cót két cót két ~" Khi hắn đi xong một bước, chỉ thấy đỉnh đầu

cách Tần Vũ một mét phía sau có một khối đá từ từ hạ xuống, hình dạng vừa khít với hình dạng của bậc thang.

Hắc Hạt Tử nhún vai, nói: "Xem ra cơ quan ở dưới chân chúng ta." Tần Vũ không trả lời.

Hắn đi đến bức tường đã bị bịt kín phía sau, dùng tay gõ lên tường đá.

"Cốc cốc cốc." Nghe tiếng, là tường đặc.

Xem ra, muốn ra khỏi mộ đạo này, rõ ràng là không thể nữa rồi.

"Tần gia, Hắc gia, chúng ta tiếp theo phải làm sao?" Vương Bàn Tử hoảng rồi.

Hắn còn chưa hưởng thụ vinh hoa phú quý nhân gian mà đã bị kẹt chết trong ngôi mộ cổ này sao.

Vương Bàn Tử đột nhiên nghĩ đến Hồ Bát Nhất ở bên ngoài, không khỏi kích động hô lên: "Đúng rồi!

Lão Hồ!

Lão Hồ nhất định sẽ cứu chúng ta!" "Đừng gọi nữa." Tần Vũ ngắt lời ý nghĩ của hắn, tiếp tục nói: "Nơi này ít nhất cũng sâu dưới lòng đất ba mươi mét, với những thứ trong tay anh ta muốn đưa chúng ta ra ngoài, rõ ràng là không thực tế." "Tiếp tục đi về phía trước đi, biết đâu bên dưới sẽ có lối ra." "Tần gia nói không sai." Hắc Hạt Tử gật đầu tỏ vẻ tán đồng, sau đó tiếp tục nói: "Hắc gia ta trộm mộ bao nhiêu năm, chưa thấy tên ngu nào lại tự bịt kín mộ thất, tiếp tục đi về phía trước đi." Vương Bàn Tử thấy trên mặt hai người đều không có vẻ gì là quá lo lắng, tâm trạng mới thả lỏng một chút, tiếp tục đi theo Hắc Hạt Tử về phía trước.

Đi khoảng chừng năm phút, mấy người cuối cùng cũng đến cuối bậc thang, nhìn thấy trước mắt một mộ thất khổng lồ hình tròn phía

trên và hình vuông phía dưới.

Mặc dù giữa chừng đã xảy ra nhiều tình tiết khác nhau, khiến Tần Vũ nảy sinh nghi ngờ về chủ nhân mộ thất, cho rằng đây không phải là mộ của vương tử Gumo.

Nhưng khi nhìn thấy bố cục của mộ thất, cũng như những bức bích họa có phong cách nhất quán xung quanh, hắn mới dám một lần nữa khẳng định đây chính là nơi chôn cất của vương tử Gumo!

"Vất vả khổ sở bao lâu, bây giờ cuối cùng cũng đến lúc thu hoạch rồi!" Vương Bàn Tử liếc mắt đã thấy cỗ quan tài đá ở chính giữa mộ thất, vẻ mặt u uất buồn bực lúc trước đã bị quét sạch, thay vào đó là sự hưng phấn vô cùng.

Lời vừa dứt, hắn liền lao về phía cỗ quan tài đá ở chính giữa mộ thất.

Đúng lúc này, Tần Vũ một tay ấn lên vai hắn, lạnh lùng nói: "Bàn Tử, đừng quên chuyện tôi đã dặn cậu!" Nghe thấy lời nói lạnh đến cực điểm của Tần Vũ, Vương Bàn Tử cả người run lên một cái, giống như bị một gáo nước lạnh dội từ đầu xuống, cảm giác bốc đồng lúc trước trong nháy mắt biến mất không còn tăm hơi.

Thế là, Vương Bàn Tử yếu ớt nói: "Tần gia, tôi biết rồi." Hắc Hạt Tử lúc này cũng đã đi thẳng đến trước cỗ quan tài đá, không hề để ý đến những bức bích họa xung quanh.

Đối với những thứ đó, trộm mộ nhiều năm hắn đã thấy quá nhiều rồi, căn bản không có hứng thú.

Vương Bàn Tử thấy Tần Vũ không nói gì nữa, mới cẩn thận đi về phía Hắc Hạt Tử, càng đến gần cỗ quan tài, vẻ mặt của hắn lại càng thêm vài phần hưng phấn.

Tần Vũ lại khác với hai người.

Hắn từ từ đi về phía bức bích họa bên trái mộ thất, xem nội dung trên đó, có khác biệt gì so với trong phim không.

Phải biết rằng vương tử Gumo này là người cùng thời với Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Nếu có thể phát hiện một số thông tin mà trong nguyên tác không có trên những bức bích họa này, thì không còn gì tốt hơn.

Trên bích họa, giống như trong nguyên tác miêu tả.

Có chuyện về cuộc đời của vương tử Gumo, một số thông tin về Tinh Tuyệt Nữ Vương, và...

Không đúng!

Khi Tần Vũ từ bức bích họa bên trái mộ thất, lướt qua một lượt đến bên phải, cuối cùng đã phát hiện ra một số thông tin khác biệt.

Trên bức bích họa bên phải mộ thất, Tần Vũ thấy trên đường vương quốc Gumo cống nạp cho cổ quốc Tinh Tuyệt, có một người đàn ông được miêu tả đặc biệt rõ ràng.

Người đàn ông đó mặc một bộ trường bào màu đen, trong tay cầm một thanh trường kiếm rộng hơn kiếm thường không ít, trông giống như thủ lĩnh của đội ngũ cống nạp. ...Cự Khuyết kiếm?!

Người đàn ông cầm Cự Khuyết đó, là ai?!

Tần Vũ không kìm được mà đưa tay về phía bức bích họa, trong mắt lộ ra vẻ khó tin.

"Đinh!" "Chúc mừng ký chủ nhận được 10% tiến độ nhiệm vụ tìm hiểu thân thế; phần thưởng 1000 điểm Thám Hiểm;" Đúng lúc này, trong đầu Tần Vũ đột nhiên vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

Ùng!

Chính tiếng thông báo của hệ thống, khiến Tần Vũ cả người đều sững sờ, ngây ngốc nhìn bức bích họa trước mắt, rất lâu không nói nên lời.

Chẳng lẽ, người đàn ông trên bích họa, là mình?!

Lời của hệ thống, không thể sai được!

Tần Vũ nóng lòng nhìn về phía sau, khi thấy tình tiết phía sau, không khỏi một lần nữa ngây người tại chỗ.

Phần giữa của bức bích họa, Tinh Tuyệt Nữ Vương thay đổi vẻ lạnh lùng ngày thường, mặc một bộ trang phục màu trắng tinh xảo, trên mặt nụ cười vô cùng rạng rỡ.

Chương 45

Bên cạnh cô, người đàn ông trên bức bích họa lúc trước cũng không còn mặc hắc bào, mà cũng mặc một bộ trang phục dân tộc tinh xảo, cười nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương bên cạnh.

Phía sau cảnh tượng đó, giống như cả nước cùng chung vui, sứ thần của nước Tinh Tuyệt và các nước phụ thuộc xung quanh dường như đều vui mừng cho hai người.

Phía sau bức bích họa, không có thêm chuyện gì liên quan, toàn là cảnh đội ngũ cống nạp của vương quốc Gumo trở về.

Tôi đã từng kết hôn với Tinh Tuyệt Nữ Vương?!

Hệ thống!

Ngươi chắc chắn không đang đùa ta chứ!

Tần Vũ ngây ngốc đứng trước bức bích họa, ngây ngốc nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương đang cười vô cùng vui vẻ trên bức bích họa, chỉ cảm thấy tâm trạng có chút buồn bã.

Lúc này, Vương Bàn Tử chạy đến bên cạnh Tần Vũ, mặt đầy hưng phấn: "Tần gia!

Chúng ta chuẩn bị mở quan tài!

Anh cũng đừng đứng ngây ra đó nữa!" Tần Vũ phát hiện trong tay Vương Bàn Tử đang cầm một hộp diêm, và thấy ở góc đông nam mộ thất đã thắp một ngọn nến, lửa nến đang cháy ổn định, không có dấu hiệu gì là sẽ tắt.

Về phần Hắc Hạt Tử lúc này đã rời khỏi cỗ quan tài, đang cẩn thận xem xét xung quanh mộ thất, dường như đang tìm kiếm cơ quan mở một lối đi khác rời khỏi mộ thất.

Tần Vũ không trả lời ngay Vương Bàn Tử, mà gọi về phía Hắc Hạt Tử: "Lão Hắc, có tìm thấy cơ quan rời đi không?" Hắc Hạt Tử nghe vậy lắc đầu, nói: "Cả gian mộ thất tôi đều đã xem xét kỹ, không phát hiện cơ quan nào có thể di chuyển, nơi duy nhất chưa tìm chỉ có cỗ quan tài đó." Vương Bàn Tử cũng ở bên cạnh nóng lòng phụ họa: "Đúng vậy!

Tần gia!

Chúng ta mở quan tài xem trước đi?" "Được!

Chuẩn bị mở quan tài!" Tần Vũ gật đầu.

Sau đó quay người lưng lại với bức bích họa, đi về phía cỗ quan tài ở trung tâm mộ thất.

Vương Bàn Tử thấy vậy, trong lòng vô cùng vui mừng.

Hắn cũng đang định đi theo Tần Vũ, thì đột nhiên nhìn thấy con mắt lớn trên bức bích họa phía sau, dường như đột nhiên chớp một cái, và trên bức bích họa hình như có thêm một giọt nước màu xanh lam. *Trời đất ơi!

Chắc là do mình hai ngày không ngủ ngon, mắt bị hoa rồi?!* Vương Bàn Tử chỉ cảm thấy da gà trên cánh tay nổi lên hết, không dám nhìn bức bích họa thêm một lần nào nữa, vội vàng chạy về phía trung tâm mộ thất.

Lúc này, Tần Vũ, Hắc Hạt Tử và Vương Bàn Tử đều đang vây quanh cỗ quan tài.

Ngoại trừ vẻ mặt cực kỳ hưng phấn của Vương Bàn Tử, Tần Vũ và Hắc Hạt Tử đều tỏ ra vô cùng nghiêm trọng.

Bởi vì Tần Vũ và Hắc Hạt Tử biết, nếu không tìm thấy cơ quan trong quan tài này, khả năng cao là họ sẽ bị kẹt chết trong mật thất này.

Tần Vũ nói: “Bàn Tử, mở đi.” Anh biết gã này đã mong ngóng việc mở quan tài từ lâu, nên dành cơ hội này cho hắn, để hắn được trải nghiệm cảm giác Mạc Kim chân chính.

“Rõ rồi!

Tần gia!” Vương Bàn Tử rút một chiếc xẻng công binh từ bên hông, vừa chuẩn bị nạy nắp quan tài lên.

Nhưng đúng lúc này, Tần Vũ ném cho hắn một thứ, vừa vặn rơi xuống nắp quan tài trước mắt hắn.

Vương Bàn Tử nhìn kỹ lại, đó chính là Phát Khâu Ấn của Tần Vũ.

Hắn bèn khó hiểu hỏi: “Tần gia, anh cho tôi cái này làm gì?” “Cho cậu dùng trừ tà!” Tần Vũ cười lạnh một tiếng, rồi nói tiếp: “Mượn nó để trừ tà, kẻo lại mở ra một con Tống tử.” Trong lòng anh biết rõ.

Trong ba người ở đây, thực lực của Hắc Hạt Tử và anh hoàn toàn có thể tự vệ, còn Vương Bàn Tử thì chỉ có thể đưa cho vài vật ngoài thân để hắn phòng bị, tăng thêm một chút cơ hội sống sót.

“He he!” “Mở ra Tống tử cũng không sao, dù gì có hai vị gia ở đây, Tống tử cũng chẳng thành vấn đề!” “Miễn là đừng mở ra một người sống như lần trước là được.” Vương Bàn Tử cười gượng, dường như lại nhớ tới cảnh tượng đào được Tần Vũ ở Ngưu Tâm Sơn ngày đó.

Về phần Hắc Hạt Tử.

Khi nhìn thấy Phát Khâu Ấn trong tay Vương Bàn Tử, sắc mặt gã chợt thay đổi, có chút kinh ngạc nhìn sang Tần Vũ bên cạnh, nói: “Trước đây tôi không dám chắc thân phận Phát Khâu Thiên Quan của cậu, không ngờ Tần tiểu ca thật sự có Phát Khâu Thiên Ấn, là Hắc Hạt Tử tôi nhìn lầm rồi.” Lúc này.

Cách xưng hô của Hắc Hạt Tử với Tần Vũ đã thay đổi, trong lời

nói có thêm vài phần kính trọng, nhưng không biết là kính trọng miếng ấn kia, hay là con người Tần Vũ.

Nhưng những điều đó đều không quan trọng.

Điều quan trọng nhất là Tần Vũ thấy thái độ của Hắc Hạt Tử đối với mình đã kính trọng hơn nhiều, trong lòng vô cùng hài lòng.

"Được rồi!" "Bàn Tử, ra tay đi!" Đến đây, Tần Vũ cũng không nói nhảm nữa, ra lệnh cho Vương Bàn Tử bắt đầu hành động.

"Vâng!" Vương Bàn Tử cắm chiếc xẻng công binh trong tay vào khe hở giữa nắp và thân quan tài, sau đó dùng hết sức bình sinh, cuối cùng cũng nạy được nắp quan tài bằng đá nặng trịch lên một chút.

Sau đó hắn thu lại xẻng công binh, đặt hai tay bên cạnh nắp quan tài, dùng sức đẩy về phía trước.

"Két két két~" Nắp quan tài dần dần bị đẩy ra.

Một luồng khí mục nát từ trong quan tài tỏa ra, nhanh chóng tràn ngập khắp mật thất.

"Khụ khụ khụ!" Vương Bàn Tử ở gần nhất bị ảnh hưởng nặng nhất, vịn vào quan tài đá ho không ngừng.

Đúng lúc này.

Hắn đột nhiên thấy có thứ gì đó bật ra từ trong quan tài đá, sợ đến mức vội vàng ngửa đầu ra sau.

"Vãi chưởng!" Vương Bàn Tử không kịp nghĩ nhiều, lập tức cầm Phát Khâu Ấn che trước người, tay kia nhanh chóng rút từ trong túi ra một lá bùa màu xanh lam định dán lên mặt thứ đó.

"Bàn Tử, dừng tay!" Tần Vũ ngay lập tức nhận ra Vương Bàn Tử định làm gì, nhưng vì anh và Hắc Hạt Tử đã lùi ra xa ngay khoảnh khắc nắp quan tài bị đẩy ra và mùi hôi thối lan tỏa.

Cho nên ở khoảng cách này, anh hoàn toàn không ngăn lại được.

Giây tiếp theo.

Lá bùa màu xanh đã được Bàn Tử dán lên thành công.

Chương 46

"Xèo xèo xèo~" Trong chốc lát, trong quan tài điện quang bắn ra tứ phía, không ngừng phát ra âm thanh tia lửa điện lóe lên.

"Cái con Tống tử chết tiệt này, chết rồi cũng không yên phận, dám dọa Béo Gia đây, xem tao có điện chết mày không!" Vương Bàn Tử hung hăng mắng hai câu.

Khi thấy trong quan tài không còn phản ứng gì nữa, hắn mới đi đến bên cạnh Tần Vũ, vẻ mặt tự tin: "Tần gia, bên trong thật sự có một con Tống tử, nhưng may mà có lá bùa lần trước anh cho, đã bị tôi điện chết thành công rồi." Hắc Hạt Tử cũng bị cảnh tượng vừa rồi làm cho kinh ngạc, không khỏi hỏi: "Vừa rồi là thứ gì vậy?

Tôi nhớ Phát Khâu Thiên Quan hình như không am hiểu bùa chú thì phải." Tần Vũ liếc hắn một cái, không trả lời.

Ngay sau đó anh quay sang Vương Bàn Tử với vẻ mặt lạnh như băng, lạnh lùng nói: "Lần sau trước khi dùng bùa, có thể nhìn cho kỹ được không?" Nói xong, anh túm lấy tai Vương Bàn Tử, lôi người hắn đến trước quan tài đá.

"Nhìn cho kỹ đi!

Mẹ nó đây là Tống tử à?!" Tần Vũ tức giận.

Tuy Ngũ Lôi Diệt Quỷ Phù là anh tặng cho Vương Bàn Tử, nhưng một lá cũng tốn 400 điểm Thám Bí, lãng phí như vậy cũng không được!

Trong quan tài đá chỉ có một bộ xương trắng.

Sau lưng bộ xương có một tấm ván lò xo, có thể khiến bộ xương bật ra ngay khi nắp quan tài bị đẩy ra.

Thứ Vương Bàn Tử thấy vừa rồi chính là cái này, hoàn toàn không có Tống tử nào cả!

Hắc Hạt Tử thấy cảnh này, cũng không khỏi trêu chọc: "Nhát gan như vậy, mà cũng dám đi trộm mộ à?" Đầu Vương Bàn Tử bị Tần Vũ ấn trên quan tài, mặt cũng vì bị chế nhạo mà có chút đỏ bừng, khiến hắn không biết phải nói gì để phản bác.

Nhưng chỉ vài giây sau.

Hắn nhìn vào trong quan tài, ngay bên dưới thi thể, dường như có thứ gì đó có thể xoay được.

Thấy vậy, hắn vội vàng lên tiếng: "Tần gia!

Tần gia!

Mau buông ra, tôi thấy cơ quan trong quan tài rồi!" Cơ quan?!

Tần Vũ lúc này mới buông tay Vương Bàn Tử ra, kéo đầu hắn ra khỏi quan tài đá.

Tiếp theo anh lấy đèn pin ra, chiếu vào trong quan tài.

Quả nhiên, Vương Bàn Tử nói không sai.

Ở vị trí bên dưới thi thể, quả thật có một cái đĩa kim loại hình tròn màu đen, xung quanh đĩa kim loại là một vòng chữ cổ trông như bùa ma vẽ quỷ.

Ở chính giữa đĩa kim loại tròn có một khối lồi lên hình thù kỳ lạ, trên đó có một tay cầm dường như có thể xoay được.

Hừ!

Chỉ là một tên vương tử quèn, bày đặt lắm trò ma quỷ!

Đang trong tâm trạng không tốt, Tần Vũ trực tiếp nắm lấy xương sọ của bộ hài cốt, một tay kéo cả bộ xương ra khỏi quan tài đá, ném

vào một góc trong mật thất.

Cảnh tượng này.

Bất kể là Hắc Hạt Tử hay Vương Bàn Tử, cả hai đều lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

Ngay sau đó.

Tần Vũ một chưởng đánh bay nắp quan tài vẫn còn đè trên quách, chính thức để lộ toàn bộ không gian bên trong quách ra ngoài.

Là quách của một vương tử cổ quốc Tây Vực, đương nhiên không thể thiếu đồ tốt.

Vàng bạc ngọc khí, châu báu bảy màu, không thiếu thứ gì.

Ánh đèn chiếu vào, có thể thấy một luồng ánh sáng bảy màu rực rỡ.

Tuy nhiên.

Sự chú ý của Tần Vũ không nằm ở những thứ này, dù sao việc quan trọng nhất bây giờ là mở cơ quan này ra, nếu không mở được cơ quan, thì có nhiều vàng bạc châu báu hơn nữa cũng vô dụng.

Chỉ là cơ quan trước mắt này, có vẻ hơi quá đơn giản thì phải.

Tần Vũ dứt khoát đứng thẳng vào trong quan tài đá, áp tai vào đáy quan tài, cẩn thận lắng nghe.

Rất nhanh.

Anh nghe thấy bên dưới quách có tiếng nước chảy mơ hồ, chứng tỏ bên dưới mật thất quả thật có không gian khác để họ rời khỏi đây.

Tần Vũ nhảy ra khỏi quan tài, thản nhiên nói: “Bên dưới có tiếng nước chảy.” Hắc Hạt Tử bước tới, nhìn cơ quan trong quan tài, thản nhiên nói: “Nghe được tiếng nước chảy, chứng tỏ sàn nhà dưới chân

chúng ta không quá dày.” Ngay sau đó, gã lấy từ trong quan tài ra một thỏi vàng hình móng ngựa ngắm nghía, rồi nói tiếp: “Đã đến nước này rồi, thu dọn đồ đạc, rồi xoay cái đĩa tròn xem sao.” Vương Bàn Tử vội vàng phụ họa: “Tần gia, Hắc gia nói đúng, chúng ta cứ thu dọn đồ đạc trước đi!” Ngay từ lúc Tần Vũ mở nắp quan tài, hai mắt hắn đã sáng rực, nước miếng chảy ròng ròng, giờ thấy Hắc Hạt Tử lấy ra một thỏi vàng lớn như vậy, làm sao mà nhịn được.

Tần Vũ gật đầu, không phản đối.

Sau đó anh cũng đưa tay lấy ra một vài thứ tương đối khác biệt, thản nhiên nói: “Ra tay cả đi, không cần nể nang gì tên này.” Nếu đối phương đã muốn nhốt chết họ trong mộ, vậy thì anh cũng không định nương tay khi lấy đồ của hắn.

Vương Bàn Tử nghe vậy, cực kỳ vui vẻ đáp một tiếng, đưa tay vào trong vơ vét.

“Cạch.” Có lẽ vì quá phấn khích, cơ quan trên tấm ván đáy quan tài bị Vương Bàn Tử vô tình chạm phải.

Trong nháy mắt.

Động tác của Tần Vũ đột ngột dừng lại, chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu truyền đến một cảm giác nguy hiểm cực kỳ mãnh liệt.

“Chạy!” Tần Vũ khẽ quát một tiếng, thân hình theo phản xạ lùi nhanh về phía sau, liền thấy ở trung tâm mái vòm hình bán nguyệt trên đỉnh mật thất không biết từ lúc nào đã có một cái lỗ.

Một tảng đá lớn từ đó rơi xuống, nhìn hướng rơi, vừa đúng ngay vị trí của quan tài đá.

Hắc Hạt Tử và Vương Bàn Tử cũng phản ứng nhanh chóng, cấp tốc lùi về phía sau.

Nhưng phản ứng của Vương Bàn Tử chậm hơn một chút, ngay

khi sắp bị tảng đá đè trúng, Hắc Hạt Tử tiện đà đá một cước, đá văng Vương Bàn Tử ra ngoài.

Chương 47

"Ầm!" Tảng đá nặng nề đập lên quan tài đá, đập nó vỡ tan tành.

Không chỉ vậy.

Tảng đá còn đập thủng một lỗ dưới đáy quan tài, một dòng nước trong từ đó không ngừng tuôn ra.

"Ngôi mộ này thật không đơn giản." Tần Vũ đứng thẳng người, bình tĩnh nhìn cái lỗ bị đập ra ở trung tâm lăng mộ.

Hắc Hạt Tử nhún vai, có vẻ bất đắc dĩ nói: "Xem ra chủ nhân ngôi mộ này thật sự không muốn để chúng ta ra ngoài, với tốc độ dòng nước này, không bao lâu nữa có thể ngập đầy nơi này." Vương Bàn Tử ôm cái lưng đau ê ẩm, cà nhắc đi về phía hai người, vẻ mặt đau đớn nói: "Tần gia, Hắc gia, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Tần Vũ đi đến giữa dòng nước xoáy, dùng sức giẫm mạnh xuống đất.

"Bịch!" Sau khi âm thanh trầm đục vang lên, Tần Vũ biết muốn đập một cái lỗ ở đây để nhảy xuống con sông ngầm dưới mật thất có lẽ là không thể.

"Côn Luân Sơn còn vượt qua được, tôi không tin mình lại gục ngã ở đây!" Tần Vũ bất giác nhìn về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương tuyệt mỹ trên bức bích họa, lẩm bẩm: "Vợ đẹp còn chưa gặp được, sao có thể chết được!" Sau đó, anh cầm Cự Khuyết Kiếm, hung hăng chém xuống đất.

"Ầm!" Dưới sức mạnh cực lớn, cả ngôi mộ khẽ rung chuyển.

Nhưng dù vậy, trên mặt đất cũng chỉ có thêm một vết kiếm sâu vài milimet mà thôi.

"Tần gia!

Hắc gia!" Lúc này, Vương Bàn Tử chỉ vào một đôi mắt trên bức bích họa, hoảng hốt nói: "Nhìn kìa, đôi mắt trên tường cử động!" Tần Vũ nhìn theo hướng Vương Bàn Tử chỉ, chỉ thấy đôi mắt của Tinh Tuyệt Nữ Vương trên bức bích họa đang không ngừng chớp động.

Ánh mắt đang nhìn về phía Tần Vũ đang đứng.

Tần Vũ đối mặt với ánh mắt đó.

Giây tiếp theo, mọi thứ xung quanh anh hoàn toàn thay đổi.

Khi Tần Vũ mở mắt ra lần nữa, anh phát hiện mình đang ở trong một cung điện vàng son lộng lẫy.

Phía trước cung điện, trên một bệ cao, có một chiếc vương tọa.

Cảnh tượng này khiến anh ngay lập tức nhớ đến cảnh tượng tương tự trên bức bích họa.

Nơi này...

Chẳng lẽ là vương cung Tinh Tuyệt cổ?

Tần Vũ trong lòng không một chút hoảng loạn, vô cùng bình tĩnh quan sát mọi thứ xung quanh, chỉ cảm thấy dường như đã từng đến nơi này.

Lúc này, một giọng nói ngọt ngào dễ nghe từ trên bệ cao truyền xuống.

"… Về rồi sao?" Giọng nói du dương như tiếng nhạc trời cửu thiên, khiến Tần Vũ không khỏi ngẩn ngơ.

Nhưng rất nhanh, Tần Vũ đã phản ứng lại, bất giác nhìn về phía phát ra âm thanh.

Chỉ thấy trên vương tọa ở bệ cao, một bóng hình với vóc dáng tuyệt mỹ, khí chất thanh lãnh xuất hiện trong tầm mắt Tần Vũ, chỉ là khi anh nhìn vào khuôn mặt cô, lại chỉ thấy một mảng mơ hồ.

Quá đáng thật.

Giờ phút quan trọng mà lại che mờ à?!

Tần Vũ thầm mắng một tiếng.

Ngay sau đó, anh không chút sợ hãi bước lên bậc thang, từng bước một đi lên bệ cao.

"Dù sao nơi này cũng là nhà của tôi, chẳng lẽ…" Tần Vũ nói đến đây, khẽ dừng lại, rồi khóe miệng hơi nhếch lên, cười gian nói: "Chẳng lẽ, vợ yêu không chào đón tôi về nhà sao?" Giờ phút này.

Anh đã khẳng định nơi này là vương cung Tinh Tuyệt, và người con gái tuyệt mỹ trên vương tọa kia chính là người vợ đã từng bái đường thành thân với anh, Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Nếu đã vậy, thì nơi này đúng là nhà của anh.

Tinh Tuyệt Nữ Vương trên vương tọa nghe Tần Vũ nói vậy, dung nhan tuyệt mỹ hơi biến sắc, đôi mắt đẹp ẩn chứa lệ quang lấp lánh, cơ thể có chút không kiềm chế được sự kích động mà khẽ run lên.

Cuối cùng, cô vẫn kìm nén được sự xao động trong lòng.

Vô cùng không tình nguyện mà lắc đầu, khó khăn nói: "Phu… Tần Vũ, hãy quay về đi.

Nhà của chúng ta, không còn tồn tại nữa rồi." Nói xong câu đó.

Cả cơ thể cô đều khẽ run lên, ngay sau đó cơ thể cũng trở nên trong suốt, giống như sắp biến mất.

Tần Vũ nhíu chặt mày, cảm nhận được một tia không ổn, vội vàng tăng tốc bước chân.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, anh đã phi thân lên bệ cao.

Nhìn cơ thể đang dần nhạt đi của Tinh Tuyệt Nữ Vương, Tần Vũ

định đưa tay ra nắm lấy tay cô, nhưng cuối cùng lại chỉ nắm vào khoảng không.

Tinh Tuyệt Nữ Vương thấy cảnh này, một giọt lệ trong cuối cùng cũng từ khóe mắt cô trượt xuống, nói: "Vô dụng thôi!

Sức mạnh của em không đủ để tiếp tục duy trì ảo cảnh này!

Phu… Phu quân, hãy nhớ một câu, tuyệt đối đừng quay lại!" Tần Vũ khó hiểu hỏi: "Tại sao?!" Tinh Tuyệt Nữ Vương lắc đầu, không trả lời, nói: "Phía sau đôi mắt của em trên bức bích họa có lối đi, phu quân lát nữa phá vỡ bức tường đó là có thể rời đi." Nói xong câu đó, cô nhìn Tần Vũ một lúc lâu.

Cuối cùng, bóng hình của cô gần như biến mất, vào khoảnh khắc cuối cùng sắp tan biến, cô lại lên tiếng dặn dò: "Xin phu quân hãy nhớ kỹ!

Tuyệt đối đừng quay lại!" Lời nói vừa dứt.

Cảnh tượng xung quanh cũng vào khoảnh khắc này nhanh chóng sụp đổ, biến thành từng hạt nguyên tố tiêu tán đi.

Rất nhanh, Tần Vũ phát hiện mình đã quay trở lại trong mật thất.

Chỉ là lúc này, dòng nước tuôn ra từ trung tâm mật thất đã ngập đến đầu gối.

Vương Bàn Tử thấy đôi mắt Tần Vũ lấy lại thần thái, không khỏi hét lên: "Tần gia!

Cuối cùng anh cũng tỉnh rồi!

Chương 48

Nếu không nghĩ cách nữa, chúng ta sẽ chết đuối ở đây mất!" Hắc Hạt Tử cũng nhìn Tần Vũ với vẻ mặt nghiêm trọng, khó hiểu hỏi: "Vừa rồi cậu cứ nhìn chằm chằm vào bức tường đó một lúc lâu, chẳng lẽ bức tường đó có gì kỳ quái sao?" Tần Vũ gật đầu, rồi thản nhiên nói: "Lối ra ở phía sau bức tường đó, lùi ra xa một chút." Nói rồi.

Anh giơ Cự Khuyết trong tay lên, hung hăng cắm vào bức tường đầy bích họa trước mặt.

"Keng!" Cả thanh Cự Khuyết ngập vào trong tường.

Điều này cho thấy, quả thật như lời Tinh Tuyệt Nữ Vương nói, phía sau bức tường là một lối đi.

Sau đó, Tần Vũ lấy từ trong nhẫn không gian ra số lựu đạn còn lại nhét vào khe hở do Cự Khuyết tạo ra, chuẩn bị dùng lựu đạn để phá nổ bức tường trước mặt.

"Ồ?

Thú vị đây." Thấy cảnh này, Hắc Hạt Tử đẩy gọng kính râm, khóe miệng nhếch lên một đường cong, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

"Ầm!" Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, mặt thất nơi ba người đang đứng rung chuyển dữ dội, đá vụn từ vụ nổ rơi xuống nước bắn lên từng cột nước.

Đợi khói bụi tan đi.

Mọi người thấy trên bức tường ban đầu, đã có một lỗ hổng cực lớn, phía sau lỗ hổng là một lối đi tối đen.

"Đi thôi." Tần Vũ không nói nhiều.

Anh tin con đường mà vợ mình chỉ cho chắc chắn sẽ không có vấn đề gì, nên đi vào trước tiên.

Vương Bàn Tử và Hắc Hạt Tử thấy vậy cũng không nán lại nữa, nhanh chóng theo sau.

Nửa giờ sau.

Hồ Bát Nhất đang chờ bên giếng cổ đột nhiên nghe thấy có người gọi từ trong giếng.

Anh ghé đầu nhìn xuống, phát hiện Tần Vũ, Vương Bàn Tử và một người đàn ông không quen biết đang ngâm mình trong vũng nước bên dưới, ngẩng đầu nhìn lên miệng giếng.

"Đến đây!" Hồ Bát Nhất đáp một tiếng, rồi ném dây thừng xuống.

Sau một hồi vất vả, cuối cùng mới kéo được mấy người lên thành công.

Hồ Bát Nhất chỉ vào Hắc Hạt Tử mặc đồ đen, khó hiểu hỏi: "Vị này là?" "Lão Hồ, vị này là Hắc Hạt Tử, Hắc gia." Vương Bàn Tử vỗ vỗ vai Hồ Bát Nhất, nói tiếp: "Đây là cao thủ có thể giao đấu với Tần gia cả trăm hiệp đấy!" Hồ Bát Nhất hơi ngẩn người, vội vàng kéo Vương Bàn Tử sang một bên hỏi han kỹ lưỡng, mới biết được chuyện gì đã xảy ra bên dưới.

Đúng lúc anh định tìm hiểu thêm, Tần Vũ lại đi tới vào lúc này, nói: "Bổ sung nước, sau đó thu dọn hết vật tư bên ngoài, nghỉ ngơi một đêm rồi tiếp tục lên đường." Trước đó ở bên dưới anh đã gặp Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Mặc dù đối phương cứ khuyên anh đừng quay lại, nhưng anh cảm thấy bên trong chắc chắn có chuyện không đơn giản, nên lần này dù thế nào cũng phải đi xem thử.

Hồ Bát Nhất gật đầu, rồi nhớ ra chuyện gì đó, vội nói: "Tần gia,

lần này để cô Dương đi cùng chúng ta đi, chứ một mình cô ấy đi theo sau thật sự không dễ dàng." Tần Vũ suy nghĩ một chút.

Mục đích lớn nhất của Shirley Dương đến Tinh Tuyệt Cổ Thành là tìm cách phá giải lời nguyền của bản thân, hơn nữa thân là hậu duệ của Bàn Sơn Khôi Thủ - Chá Cô Tiếu, thân thủ ít nhiều cũng không tồi.

Dẫn cô ấy đi Tinh Tuyệt Cổ Thành một chuyến cũng không sao, tiện thể có thể nhận nốt mười vạn đô la thù lao còn lại, cũng là một việc không tồi.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ gật đầu, thản nhiên nói: "Được thôi, nhưng nếu có chuyện gì, tôi không quản đâu." Thấy Tần Vũ đồng ý, Hồ Bát Nhất mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó Tần Vũ đi đến bên cạnh Hắc Hạt Tử, hỏi: "Tiếp theo anh định thế nào?

Nếu muốn quay về, tôi có thể cho anh một con lạc đà." Hắc Hạt Tử mân mê thanh Đường đao trong tay, thản nhiên nói: "Chuyến đi vừa rồi tôi cũng không giúp được gì, huống hồ nghe nói Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng khá thú vị, tôi sẽ đi cùng các cậu một chuyến nữa." …… Không biết đã đi bao lâu.

Nhóm người Tần Vũ đã thực sự tiến vào sâu trong Hắc Sa Mạc.

Lúc này, Hồ Bát Nhất tay cầm la bàn, nhíu mày nói: "Tần gia, thật sự không tìm được phương hướng rồi." Mấy ngày nay anh phát hiện Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, sau khi vào Hắc Sa Mạc dường như trở nên vô dụng, có thể đi được đến bây giờ cũng là nhờ chút cảm giác khi quan sát các vì sao vào ban đêm.

Tần Vũ nhận lấy la bàn từ tay Hồ Bát Nhất, nhìn kim chỉ nam không ngừng xoay tròn ở trung tâm la bàn, thản nhiên nói: "Tiếp theo,

giao cho tôi đi.” Anh có thể đoán được núi từ trường hẳn là ở gần đây, nếu không la bàn cũng sẽ không xuất hiện tình trạng này.

“Hệ thống, đổi Tầm Long Bàn!” Bất đắc dĩ, Tần Vũ đành cắn răng bỏ ra 5000 điểm Thám Bí để đổi lấy một bảo vật phân kim định huyệt, Tầm Long Bàn.

Thứ này có thể giúp người sử dụng xác định được phương hướng và khoảng cách đại khái khi tiến vào phạm vi nhất định của một lăng mộ lớn, vô cùng tiện lợi.

Đương nhiên nó cũng có nhược điểm, đó là đắt, và chỉ có thể sử dụng một lần.

Hồ Bát Nhất ghé lại gần, tò mò nhìn Tầm Long Bàn trên tay Tần Vũ, khó hiểu hỏi: “Ủa, Tần gia, thứ tốt gì đây?

Trông cũng có chút giống la bàn của tôi nhỉ.” Tần Vũ thản nhiên đáp một câu: “Anh cứ đứng một bên xem là được.” Hồ Bát Nhất nghe vậy, đành phải lủi thủi rụt đầu lại.

“Tầm long phân kim khán triền sơn, nhất trọng triền lai nhất trọng quan, quan môn như hữu bát trọng hiểm, bất xuất âm dương bát quái hình.” Tầm Long Bàn cầm trong tay, Tần Vũ miệng niệm Tầm Long Quyết, đây là khẩu lệnh để sử dụng Tầm Long Bàn, nếu không có khẩu lệnh thì cầm Tầm Long Bàn cũng vô dụng.

Tầm Long Quyết niệm xong.

Trong đầu Tần Vũ lập tức xuất hiện một dòng thông tin: “Tinh Tuyệt Cổ Thành, hướng Đông Bắc 3.3 km, đào sâu ba mét có thể thấy lối vào.” “Rắc~” Sau khi thông tin hiển thị xong, Tầm Long Bàn trên tay anh cũng phát ra một tiếng vỡ giòn tan, ngay sau đó liền thấy Tầm Long Bàn vỡ thành nhiều mảnh.

Hồ Bát Nhất bên cạnh thấy cảnh này, vẻ mặt trở nên cực kỳ kỳ

quái, nói: "Tần gia, la bàn của anh không được rồi, hôm nào về Bắc Bình tôi lựa cho anh một cái thật tốt." Đối với điều này, Tần Vũ lạnh lùng liếc hắn một cái, dọa Hồ Bát Nhất lập tức lùi lại mấy bước.

Ngay sau đó, Tần Vũ vứt Tầm Long Bàn trên tay đi, thản nhiên nói: "Không cần đâu, tôi tìm được phương hướng rồi." "Ở đâu?!" Mọi người đều kinh ngạc.

Vừa rồi họ thấy Tần Vũ chỉ mân mê la bàn một chút, rồi la bàn lại vỡ nát, vốn tưởng rằng Tần Vũ không tìm được kết quả.

Nhưng ai ngờ Tần Vũ đột nhiên thông báo đã tìm được phương hướng, sao có thể không khiến họ kinh ngạc.

Tần Vũ giơ tay chỉ về hướng Đông Bắc, đọc theo dòng thông tin trong đầu: "Hướng Đông Bắc 3.3 km, đào sâu 3 mét có thể thấy lối vào." Khoảng một giờ sau.

Nhóm người Tần Vũ cuối cùng cũng đi qua hai ngọn núi từ trường.

Đến bước này, không chỉ Tần Vũ, mà cả Hồ Bát Nhất và Shirley Dương cũng đều biết mục tiêu đã ở phía trước không xa.

Bởi vì trong bút ký thám hiểm của cha Shirley Dương có ghi chép, muốn tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành, bắt buộc phải đi qua hai ngọn núi từ trường.

Đặc biệt là Hồ Bát Nhất, sau khi nhìn thấy hai ngọn núi từ trường, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút xấu hổ.

Dù sao trước đó anh còn nói la bàn của Tần Vũ không tốt, nhưng giây tiếp theo đối phương đã chỉ ra chính xác vị trí của Tinh Tuyệt Cổ Thành, và còn chính xác đến cả khoảng cách!

Điều này khiến một ý niệm đã sớm nảy sinh trong lòng anh càng ngày càng sâu sắc.

Chương 49

Lại đi một lúc lâu.

Dòng thông tin về vị trí trong đầu Tần Vũ chính thức biến thành màu đỏ, điều này cũng đại diện cho vị trí hiện tại của họ, đang ở ngay phía trên lối vào của Tinh Tuyệt Cổ Thành.

"Đinh!" "Chúc mừng ký chủ đã đến thành công lối vào Tinh Tuyệt Cổ Thành, đã kích hoạt nhiệm vụ thám hiểm Tinh Tuyệt Cổ Thành, và nhận được tiến độ 10%, thưởng 1000 điểm Thám Bí." Cùng lúc đó, âm thanh nhắc nhở nhiệm vụ của hệ thống cũng vang lên.

Tần Vũ gọi Bàn Tử lại, nói: "Bàn Tử, chôn ít thuốc nổ ở đây, cho nổ tung lối vào ra." Mặc dù lúc ở trong mộ của vương tử Cô Mặc đã dùng hết lựu đạn, nhưng may mà trong ba lô của đội thám hiểm nước ngoài trước đó có không ít thuốc nổ, bây giờ vừa hay có dịp dùng đến.

"Vãi, vãi!

Tìm thấy rồi?!" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, nghe lời lấy từ trong ba lô ra mấy gói thuốc nổ, dưới sự chỉ huy của Tần Vũ, trước tiên đào một cái hố cát, rồi đặt thuốc nổ vào trong hố.

"Cho nổ đi!" Vương Bàn Tử nhận được sự xác nhận của Tần Vũ, mới ấn nút kích nổ trên tay.

"Ầm!" Cùng với một tiếng nổ vang lên, một đống cát vàng lập tức bị thổi bay.

"Soạt soạt soạt!" Nhưng ngay sau đó, mấy người liền thấy cát xung quanh điểm nổ không ngừng chảy xuống điểm nổ.

Vương Bàn Tử vẻ mặt không thể tin nổi nhìn cái hố xuất hiện phía trước, kinh ngạc nói: "Không thể nào chuẩn thế chứ?

Tinh Tuyệt Cổ Thành mất tích gần hai nghìn năm, cứ thế bị Tần gia tìm thấy à?!" "Lão Hồ!

Mạc Kim Giáo Úy giỏi nhất cũng không thể phân kim định huyệt chuẩn xác như vậy được đâu nhỉ?" Lúc này.

Hắc Hạt Tử vỗ vai gã, thản nhiên nói: "Tần gia nhà chúng ta không phải Mạc Kim Giáo Úy, mà là cấp trên của Mạc Kim Giáo Úy, Phát Khâu Thiên Quan!" "Thủ đoạn của ngài ấy, không phải là thứ chúng ta có thể tưởng tượng được!" Thực ra không chỉ có nhóm Hồ Bát Nhất, ngay cả Hắc Hạt Tử, người đã từng trải, khi thấy bản lĩnh phân kim định huyệt này của Tần Vũ cũng vô cùng chấn động.

Vì thế, trong lòng gã đã âm thầm đưa ra quyết định, sau này đi trộm mộ nhất định phải kéo Tần Vũ theo, biết đâu có thể tìm ra cả lăng mộ của Tần Thủy Hoàng, Tào Tháo cũng nên.

Tần Vũ nhìn về phía Shirley Dương đang đứng phía sau, thản nhiên nói: "Shirley Dương, đã đến Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi, lần này cô vào trước đi!" Hồ Bát Nhất nghe vậy, vừa định nói, lại bị Tần Vũ ngăn lại, nói: "Đừng có xía vào, bản lĩnh của người ta biết đâu còn mạnh hơn anh đấy." "Không sai!" "Ở dưới lòng đất, tôi không hề thua kém anh!" Shirley Dương tự tin nói một câu.

Ngay sau đó cô lấy Mạc Kim Phù trên cổ ra, và lấy từ trong ba lô ra mấy thứ.

Lần lượt là dây Thoán Thiên, móc Phi Trảo và Kim Cương Tán, đây đều là bộ trang bị trộm mộ tiêu chuẩn của phái Bàn Sơn, có thể phát huy tác dụng cực lớn trong lăng mộ.

"Chà chà." "Mạc Kim Giáo Úy, Bàn Sơn Đạo Nhân, Phát Khâu Thiên Quan, thiếu một Xá Lĩnh Lực Sĩ nữa là đủ cả bốn phái rồi." Hắc Hạt Tử kiến thức rộng rãi, tự nhiên nhận ra ý nghĩa của bộ trang bị của Shirley Dương.

Thấy cảnh này, nụ cười trên mặt gã càng lúc càng kỳ quái, dường như đối với tổ hợp trước mắt này vô cùng hứng thú.

Sau khi chuẩn bị xong.

Shirley Dương đi đến bên cạnh miệng hang, mọi người cũng đều đi theo.

"Vậy tôi xuống trước đây." Shirley Dương nhìn xuống dưới một lúc, xác nhận bên dưới không có nguy hiểm, mới giao một đầu dây thừng cho Hồ Bát Nhất, ra hiệu giúp giữ.

Ngay sau đó cô bám vào sợi dây trong tay từ từ tụt xuống.

"Không có nguy hiểm, mọi người xuống đi." Giọng Shirley Dương truyền lên từ bên dưới.

"Rõ rồi!" Vương Bàn Tử thấy không ai trả lời, liền giúp đáp một tiếng, sau đó bám vào dây thừng xuống trước.

Nhưng chưa kịp phản ứng, đã thấy Tần Vũ bên cạnh nhảy một phát xuống, không một chút do dự.

"Vãi chưởng!" "Tần gia, anh cũng quá đỉnh rồi phải không?!

Chỗ này cao phải đến bảy tám mét đấy!" Vương Bàn Tử kinh ngạc thốt lên.

Hồ Bát Nhất lại cảm thấy không có gì lạ, cảnh tượng Tần Vũ tay không phi thân lên Cửu Tầng Yêu Tháp cao gần hai mươi mét trên núi băng Côn Luân vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Sau khi Tần Vũ xuống, dưới ánh nắng chiếu vào, anh đã nhìn thấy diện mạo của tòa thành cổ.

Cảnh tượng cũng tương tự như trong nguyên tác.

Hàng chục cây cột đá khổng lồ sừng sững ở hai bên, ở cuối những cây cột đá có một bệ cao nhô ra, trên đó đặt một cái đài đá.

Điểm khác biệt duy nhất là, hai bên đường đều có một hàng tượng binh sĩ được tạc bằng đất vàng.

Tay cầm trường kiếm và khiên, đứng dưới những cây cột đá khổng lồ, dường như đang canh giữ lối vào của tòa thành cổ này.

Không lâu sau.

Tất cả mọi người đều đã xuống.

Ngay lập tức khi nhìn thấy kiến trúc khổng lồ này, trên mặt ai nấy đều lộ vẻ không thể tin nổi.

"Oa!" "Thật quá hùng vĩ!" "Thật không biết người xưa mấy nghìn năm trước làm thế nào để xây dựng được một công trình hùng vĩ như vậy." Mọi người đốt đuốc lên, dưới sự dẫn dắt của Tần Vũ, từng bước một đi về phía bệ đá phía trước.

Bởi vì Tần Vũ biết, cơ quan mở lối đi, nằm trên đài đá đó.

Nhưng ngay khoảnh khắc bước vào lối đi, một tiếng vỡ vụn rất nhỏ vang lên.

Âm thanh này tuy nhỏ, nhưng cũng bị hai người có thính lực vượt trội là Tần Vũ và Hắc Hạt Tử bắt được rõ ràng.

"Lui lại!" Tần Vũ khẽ quát một tiếng, dẫn mọi người nhanh chóng lùi về phía sau.

Ngay sau đó, liền thấy những tượng binh mã làm bằng đất vàng ở hai bên đường, vào khoảnh khắc này toàn bộ đều cử động!

"Vãi chưởng!

Đùa nhau à!" "Mấy pho tượng đất sét này sống lại rồi?" Vương Bàn Tử trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn cảnh tượng đang diễn ra phía trước, hai chân không kiểm soát được mà lùi về sau.

Nhưng ở phía sau, cũng truyền đến tiếng động lạ.

Cộp cộp cộp!

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía sau không biết từ lúc nào đã xuất hiện mấy cái hố, không ngừng có những tượng binh mã làm bằng đất vàng bước ra từ đó với những bước chân đều tăm tắp.

Không lâu sau.

Chương 50

Hai đội tượng binh mã trước sau đã vây chặt nhóm Tần Vũ ở giữa, ước chừng khoảng hai trăm người.

Tuy thân làm bằng đất sét, nhưng kiếm và khiên trên tay đều làm bằng kim loại, trông giống hệt như cảnh bị quân đội bao vây trên chiến trường thời cổ đại.

Tượng binh mã có vẻ là thủ lĩnh ở phía trước nhất phát ra một âm thanh cực kỳ uy nghiêm, vang dội vô cùng: "Kẻ tự tiện xông vào lăng vua, chết!" "Giết!" Lời vừa dứt, các tượng binh mã khác tại hiện trường đồng loạt phát ra một tiếng hét kinh thiên.

Vương Bàn Tử vẻ mặt kinh hãi, khẩu súng trong tay nắm chặt, nói: "Lão Hồ!

Bọn chúng chuẩn bị tấn công rồi à?

Sao lại phản ứng lớn như vậy?" So với Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất bình tĩnh hơn nhiều.

Anh khinh bỉ liếc Vương Bàn Tử một cái, thản nhiên nói: "Năm đó trên chiến trường, cảnh tượng tôi đối mặt còn lớn hơn thế này nhiều, có gì mà hoảng, muốn đánh cũng phải hỏi xem khẩu súng trong tay tôi có đồng ý không đã!" "Tôi từng gặp loại này trong sa mạc Nội Mông, dùng đạn đối phó không có tác dụng lớn lắm đâu." Hắc Hạt Tử vẻ mặt thoải mái, nói một cách nhẹ nhàng: "Loại này, phải dùng dao chém, hiệu quả mới đủ lớn!" Nói rồi.

Gã rút thanh Đường đao Tần Vũ tặng ra khỏi vỏ, bộ dạng nóng lòng muốn thử.

Shirley Dương trước đó ở núi tuyết Côn Luân đã thấy Tần Vũ nói

chuyện với mấy nữ quỷ, liền quay sang hỏi Tần Vũ: “Anh hẳn là nghe hiểu được lời của chúng chứ?” Tần Vũ gật đầu, giải thích: “Kẻ tự tiện xông vào lăng vua, chết.

Ý là như vậy.” Những lời này.

Ngay khoảnh khắc đối phương hét lên, Tần Vũ đã lập tức hiểu được ý nghĩa trong đó, chỉ là ngôn ngữ này không phải là tiếng quỷ, mà là ngôn ngữ của Tinh Tuyệt cổ quốc.

“Giết!” Đúng lúc này, thủ lĩnh tượng binh mã phát ra mệnh lệnh tấn công, hai trăm tượng binh mã trước sau đồng loạt giơ kiếm và khiên trong tay, từng bước áp sát về phía mọi người.

“Chết tiệt!

Béo Gia đây liều với chúng mày!” Vương Bàn Tử thấy tình hình không ổn, lập tức bóp cò súng tiểu liên, tia lửa từ viên đạn bay ra đặc biệt sáng chói trong đại điện u tối.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo khiến Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương đều sững sờ.

Đạn bắn vào người tượng binh mã, giống như bắn vào cát, mềm oặt vô lực, không gây ra tổn thương gì lớn cho chúng.

“Sao lại thế này?!

Một chút tác dụng cũng không có!” “Bàn Tử, rút dao quân dụng ra đi!

Xem ra đúng như lời Hắc gia nói, dùng đạn hiệu quả không lớn!” “Tần gia!

Cho tôi mấy quả lựu đạn đi!

Tôi không tin tôi không nổ chết được đám ma quỷ này!” Tần Vũ hoàn toàn không để ý đến hai người họ, nói với Hắc Hạt Tử bên cạnh:

“Lão Hắc, giữ phía sau, không vấn đề chứ?” Hắc Hạt Tử nhếch mép cười tà mị.

Rồi gã quay người đi, vác thanh Đường đao trên vai, đối mặt với trăm tượng binh mã đang tấn công phía trước, mặt không đổi sắc nói: “Chuyện nhỏ.” Đến đây.

Tần Vũ gật đầu, từ từ đi về phía trước, dùng tiếng Tinh Tuyệt nói: “Tao thật không tin, về nhà gặp vợ mà cũng cần chúng mày quản!” Lời vừa dứt, Cự Khuyết Kiếm đột nhiên xuất hiện trong tay anh, dưới ánh lửa lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Đúng lúc này.

Thủ lĩnh tượng binh mã nhìn thấy thanh cự kiếm này, trong đầu đột nhiên hiện ra một đoạn ký ức.

Ký ức hiển thị một người đàn ông mặc áo đen, cũng cầm thanh cự kiếm này, đã chiến thắng tất cả các dũng sĩ của vương quốc Tinh Tuyệt, và cuối cùng đã thành thân với nữ vương của họ.

Quay lại.

Thủ lĩnh tượng binh mã đó cẩn thận xem xét hình dáng, khuôn mặt của Tần Vũ, mới phát hiện Tần Vũ và người đàn ông trong ký ức trông giống hệt nhau.

Chẳng lẽ?!

Vị này là vị đó năm xưa?!

Vương quân của ta?!

Thủ lĩnh tượng binh mã trong lòng đã có kết luận, lập tức ra lệnh dừng lại: “Dừng lại!” Lời vừa dứt.

Hai trăm tượng binh mã đột ngột dừng bước, yên lặng đứng tại chỗ, chờ đợi mệnh lệnh mới.

“Vãi chưởng!

Đột nhiên dừng lại?!” “Tôi đoán chắc là bị khí thế của Tần gia và Hắc gia dọa sợ rồi.” “Bàn Tử!

Cô Dương!

Tôi cảm thấy có khả năng sẽ xảy ra vấn đề khác, mọi người cẩn thận!” Đúng lúc mấy người đang tò mò chuyện gì xảy ra, cảnh tượng tiếp theo khiến họ càng trợn tròn mắt, không dám tin vào những gì đang diễn ra.

Thủ lĩnh tượng binh mã ở phía trước nhất quỳ một gối xuống đất, cúi cái đầu cao ngạo trước Tần Vũ, cung kính hành lễ: “Mạt tướng A Tây Thản, bái kiến Vương quân!” “Bái kiến Vương quân!” Các tượng binh mã thấy hành động của thủ lĩnh A Tây Thản, lập tức cũng làm theo.

Âm thanh vang dội cực kỳ khí thế, khiến tất cả mọi người bao gồm cả Tần Vũ đều chấn động tinh thần!

“Tình hình gì đây?!” “Mấy binh sĩ này đột nhiên quỳ xuống?!” Vương Bàn Tử ngây người tại chỗ, thật sự không hiểu tại sao những tượng binh mã lúc trước còn hùng hổ dọa người đột nhiên lại quỳ xuống, thái độ lại trở nên tôn kính như vậy.

Kể cả Hắc Hạt Tử ở phía sau cũng cảm thấy có gì đó không đúng.

Gã bất giác quay người nhìn về phía Tần Vũ, mày hơi nhíu lại, luôn cảm thấy những chuyện này đều có liên quan đến Tần Vũ phía trước.

Quả nhiên.

Gã lập tức thấy Tần Vũ bước lên một bước, và hơi giơ tay lên, miệng không biết nói gì đó.

Càng thần kỳ hơn.

Sau khi Tần Vũ làm xong động tác đó, tất cả tượng binh mã tại hiện trường đều đồng loạt đứng dậy.

Phảng phất như Tần Vũ lúc này, chính là vua của họ!

Vương Bàn Tử véo má mình, tưởng đang nằm mơ, vẻ mặt ngơ ngác: "Lão Hồ, tôi không nhìn lầm chứ!… Bọn họ đang bái Tần gia?" Hồ Bát Nhất nhớ lại lúc ở Ngưu Tâm Sơn, con Tống tử lông đỏ to lớn kia cũng quỳ xuống trước mặt Tần Vũ, liền nói với Vương Bàn Tử: "Bàn Tử, chẳng lẽ cậu quên chuyện ở Ngưu Tâm Sơn rồi sao?

Nên tôi nghĩ đám người này có lẽ cũng là vì thân phận Phát Khâu Thiên Quan của Tần gia!" "Không thể nào!" "Tôi cũng có Mạc Kim Phù, tuy công hiệu không bằng Phát Khâu Thiên Ấn, nhưng dù sao cũng là vật truyền lại từ thời Tào Ngụy." "Nếu Phát Khâu Ấn có hiệu quả trấn nhiếp quỷ thần như vậy, thì Mạc Kim Phù của tôi ít nhất cũng phải khiến đám tượng binh mã này không dám lại gần mới đúng!" Shirley Dương giơ Mạc Kim Phù lên, rõ ràng không đồng tình với những gì Hồ Bát Nhất nói.

Chương 51

Lúc này.

Hắc Hạt Tử nãy giờ vẫn im lặng đã lên tiếng: “Mạc Kim Phù, Phát Khâu Ấn những vật phẩm này, đối với quỷ vật trước thời Hán hiệu quả không lớn lắm.

Rõ ràng, Tần tiểu ca còn ẩn giấu bí mật sâu hơn.” “Vậy, các cậu hiểu anh ta được bao nhiêu?” Nghe Hắc Hạt Tử phân tích, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, ngay sau đó Vương Bàn Tử hạ thấp giọng, yếu ớt nói: “Hắc gia, Tần gia là do tôi đào từ trong quan tài ra đấy!” “Suỵt!” Hồ Bát Nhất đột nhiên vỗ vào đầu Vương Bàn Tử, quát: “Bàn Tử cậu muốn chết à!

Bị Tần gia nghe thấy thì chết chắc!” “Được rồi, đừng đoán nữa.” Tần Vũ nghe rõ mồn một lời của mấy người, nhưng không hề tức giận, ngược lại còn giải thích: “Nói thật với các cậu, Tinh Tuyệt Nữ Vương là vợ tôi, nên đám thuộc hạ này có thái độ như vậy cũng không có gì lạ.” “Tinh Tuyệt Nữ Vương?

Vợ anh?!” Mọi người lại một lần nữa ngẩn người, nhưng bây giờ dù Tần Vũ có nói khoác lác đến đâu, họ cũng tin.

Dù sao những kinh ngạc mà anh mang lại cho họ thực sự quá nhiều rồi.

Tần Vũ không để ý đến tâm trạng của mấy người, nói: “Lát nữa sẽ giải thích với các cậu, bây giờ tôi giải quyết đám này trước đã.” Nói xong.

Anh vô cùng bình tĩnh đi đến trước mặt thủ lĩnh tượng binh mã, với khí thế kẻ cả, thản nhiên nói: “Ta muốn gặp Nữ vương, ngươi dẫn người lui sang một bên, đợi lệnh của ta.” “Vâng!” A Tây Thản

đáp lời xong, liền hạ một mệnh lệnh.

Ngay sau đó liền thấy những tượng binh mã vốn đang vây quanh mọi người nhanh chóng tản ra hai bên, đứng thành hàng ngay ngắn ở hai bên đường.

Đợi tất cả tượng binh mã đều lần lượt đứng ngay ngắn xong, A Tây Thản mới tiếp tục lên tiếng: "Vương quân!

Nữ vương đã đặt cơ quan ở phía trước, nếu không có tín vật, mạt tướng cũng không có cách nào vào được lối đi của mật thất." "Không sao." Tần Vũ giơ tay lên, ra hiệu cho A Tây Thản đi theo sau, và dặn dò mấy người phía sau: "Bây giờ cứ chờ ở đây, lát nữa sẽ có phiền phức không nhỏ đâu." Ngay sau đó anh dẫn A Tây Thản đi về phía đài đá phía trước.

Trên đài đá có một con mắt bằng ngọc thạch được tạo tác một cách tự nhiên, ngay phía trên con mắt ngọc thạch đó có một rãnh lõm hình lục giác.

Hình dạng của rãnh lõm này giống hệt với sợi dây chuyền ngọc thạch mà Tần Vũ đã lấy của Vương Bàn Tử lúc ở Ngưu Tâm Sơn, vì đó chính là chìa khóa để mở cơ quan này.

Tần Vũ lấy sợi dây chuyền ngọc thạch ra.

A Tây Thản bên cạnh thấy cảnh này, cái đầu làm bằng đất vàng lập tức lại cúi thấp thêm vài phần, trong lòng tin chắc người trước mặt có tín vật của Nữ vương, chính là Vương quân thực sự không còn nghi ngờ gì nữa.

Tần Vũ tự nhiên không biết ý của gã, liền ấn viên ngọc thạch hình lục giác lên con mắt ngọc thạch.

"Cạch!" Sau khi viên ngọc lục giác được Tần Vũ ấn xuống, phát ra một tiếng kêu giòn tan.

Con mắt ngọc thạch vốn được đặt ngay ngắn liền lật về phía trước, một lối đi sâu thẳm xuất hiện phía sau đài đá.

"Đinh!" "Chúc mừng ký chủ đã mở cơ quan lối đi mật thất, nhận được tiến độ thám hiểm 20%, thưởng 2000 điểm Thám Bí." Sau khi lối đi xuất hiện, âm thanh nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên trong đầu Tần Vũ.

"Xì xì~" Cùng lúc đó, không gian đột nhiên truyền đến một trận âm thanh kỳ dị, giống như tiếng rắn độc le lưỡi.

Rắn Mào Gà Mắt To xuất hiện rồi sao?

Nghe thấy âm thanh, Tần Vũ quay người nhìn lại, quả nhiên thấy trên tường, cột đá trong không gian đều chi chít những con rắn Mào Gà Mắt To màu đỏ như máu.

Một đôi mắt nhìn chằm chằm vào mọi người trong sân, hai bên tai trên đầu hơi phồng lên, tràn đầy nộ khí.

"A Tây Thản." Tần Vũ vô cùng trấn định, ra lệnh: "Dẫn người của ngươi, tiêu diệt hết đám rắn Mào Gà Mắt To này cho ta." Các tượng binh mã đều là thân đất vàng, khắp người không có máu lưu thông.

Chính vì lý do này, dù số rắn Mào Gà Mắt To tại hiện trường có gấp trăm lần, cũng hoàn toàn không có cách nào đối phó với chúng.

Cho nên Tần Vũ để chúng ra tay là lựa chọn tốt nhất.

"Vâng!" Đối với mệnh lệnh của Tần Vũ, A Tây Thản sẽ không từ chối, vội vàng hạ lệnh tiêu diệt rắn Mào Gà Mắt To.

Rất nhanh.

Tất cả tượng binh mã đồng loạt giơ trường kiếm trong tay chém về phía những con rắn Mào Gà Mắt To xung quanh.

Còn việc bị rắn mào gà cắn vào người, ngoài việc có thêm hai cái

lỗ, thì không có hiệu quả gì khác.

Không lâu sau, trên mặt đất đã có thêm rất nhiều xác rắn mào gà.

"Lại đây cả đi." Tần Vũ vẫy tay với nhóm Hồ Bát Nhất.

Bên trong không biết có nguy hiểm gì không, dẫn theo mấy người dù sao cũng có người có thể đi đầu, nên Tần Vũ chuẩn bị dẫn theo mấy người đi vào trong một đoạn nữa xem sao.

"Trời đất ơi, cái đám quỷ quái này!" Vương Bàn Tử thấy vậy, một xẻng đánh bay một con rắn Mào Gà Mắt To trước mắt, rồi nhanh chóng chạy về phía này, trong lòng nghĩ: "Ở bên cạnh Tần gia vẫn là tốt nhất." Tần Vũ thấy Vương Bàn Tử nhanh nhẹn như vậy, khóe miệng không khỏi hơi nhếch lên, hài lòng gật đầu.

Sau đó chỉ vào cái lỗ đen phía sau đài đá, thản nhiên nói: "Bên trong có không ít đồ tốt đâu, theo quy tắc cũ, cậu đi đầu đi." Vương Bàn Tử vừa mới thấy những con rắn lớn màu đỏ như máu kinh khủng đó, sợ rằng trong mộ đạo đột nhiên xuất hiện này cũng có loại rắn đó.

Hắn có chút sợ hãi lùi lại mấy bước, yếu ớt nói: "Tần gia, hay là để Hắc gia…" Lời chưa nói xong, Shirley Dương đã ngắt lời: "Không sao, tôi vào trước." Cô đến đây là để giải trừ lời nguyền, lối đi trước mắt không chừng có thể dẫn đến quách của Tinh Tuyệt Nữ Vương, không thể chần chừ.

Nói xong, cô giơ đuốc đi vào trong mộ đạo trước tiên.

Hồ Bát Nhất nhìn không nổi nữa, nghiêm giọng nói với Vương Bàn Tử: "Bàn Tử, lá gan của cậu thật sự càng ngày càng nhỏ rồi!" Nói xong, anh cũng chui vào trong mộ đạo, theo sát bước chân của Shirley Dương.

"Tần gia, anh xem…" Vương Bàn Tử vừa định nói, nhưng khi thấy ánh mắt lạnh như băng của Tần Vũ, đầu không tự chủ được mà

rụt lại, cắn răng cũng chui vào trong mộ đạo.

Một lúc sau.

Tần Vũ mới cùng Hắc Hạt Tử đi song song, từ từ đi về phía trước.

Trong mộ đạo tối đen, cả hai đều không cầm đuốc, nhưng đều tự tin đi về phía trước, bước chân cũng không vì bóng tối mà có chút nào ngập ngừng, phảng phất như bóng tối trước mắt họ không hề tồn tại.

Đột nhiên.

Hắc Hạt Tử phá vỡ sự im lặng, nói: "Tần tiểu ca, vẻ ngoài của cậu e là không phù hợp với tuổi thật nhỉ?" Không hổ là Hắc Hạt Tử, nhanh như vậy đã phát hiện ra điều gì đó rồi.

Tần Vũ khóe miệng hơi nhếch lên, không trực tiếp trả lời câu hỏi của gã, mà hỏi ngược lại: "Chẳng phải anh cũng vậy sao?" Lời này vừa thốt ra.

Bước chân của Hắc Hạt Tử hơi khựng lại, nhưng rất nhanh đã điều chỉnh lại, tiếp tục đi về phía trước.

Chỉ là lúc này.

Trên trán gã đã có thêm một giọt mồ hôi lạnh.

Gã sinh vào cuối Thanh đầu Dân quốc, đến nay đã sống gần bảy mươi năm, vì mang trong mình thể chất bất lão, nên mới vẫn giữ được vẻ ngoài trẻ trung này.

Chương 52

Chỉ là bí mật này, gã chưa từng nói với người thứ hai, thật sự không hiểu Tần Vũ làm sao mà nhìn ra được.

Tần Vũ nhìn ra được suy nghĩ trong lòng gã, lại mở chế độ lừa bịp, nói: "Không cần đoán nhiều, tôi và anh giống nhau, đều sống chỉ vì để sống, nên mới sống được nhiều năm như vậy." Hắc Hạt Tử dù sao cũng không giống hai tên lính mới Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, gã là một 'ông già' có bảy mươi năm kinh nghiệm sống, tự nhiên biết những lời này của Tần Vũ chỉ nên nghe cho vui thôi.

Bí mật thực sự, phải từ từ vén màn.

Đi được một lúc, Tần Vũ đột nhiên nghe thấy giọng Hồ Bát Nhất phía trước: "Bàn Tử, cậu có nghe thấy tiếng nước chảy phía trước không?" Vương Bàn Tử dừng lại, vểnh tai lắng nghe, mới nghe thấy tiếng nước chảy "rào rào", đáp: "Nghe thấy rồi!

Vừa hay Béo Gia đây nóng vã mồ hôi, chúng ta mau đi về phía trước rửa mặt cho đã!" Có tiếng nước chảy?

Sao mình không nghe thấy?!

Tần Vũ nhíu chặt mày, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

Anh tự nhận thính lực của mình hiện tại mạnh hơn người thường rất nhiều, không thể nào không nghe thấy tiếng nước chảy phía trước.

Vì thế, anh thản nhiên hỏi: "Lão Hắc, anh có nghe thấy tiếng nước không?" Trong bóng tối, Hắc Hạt Tử lắc đầu, nói: "Không có." Nhận được sự khẳng định của Hắc Hạt Tử, Tần Vũ hiểu ra, không phải thính lực của anh có vấn đề, mà là tai của ba người phía trước có vấn đề!

“Phía trước có thể sắp xảy ra chuyện!” Nghĩ đến đây, Tần Vũ lập tức tăng tốc bước chân, chạy về phía trước.

“Hù~ Nước mát thật!” “Lão Hồ, tôi nói với anh này, ở sa mạc có một điểm không tốt, nóng vã mồ hôi mà ngay cả chỗ tắm rửa cũng không có.” “Nếu không phải có cô Dương ở đây, tôi đã nhảy xuống tắm cho đã rồi!” Vương Bàn Tử cảm nhận sự mát lạnh trên mặt, vẻ mặt hưởng thụ.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương nhìn nhau, đều thấy sự bất đắc dĩ trong mắt đối phương, sau đó cũng đều vốc một vốc nước vỗ lên mặt.

“Không tệ, nước quả thực mát lạnh!” Hồ Bát Nhất dùng nước lau mặt xong, mới hiểu được cảm giác của Vương Bàn Tử.

Lúc này.

Tần Vũ và Hắc Hạt Tử cũng đã theo kịp.

Nhưng khi nhìn thấy thứ ba người đang cầm trên tay, sắc mặt họ đại biến.

Trước mặt mấy người quả thật có một con mương, chỉ là không phải là tiếng sông chảy mà họ nghe thấy, mà là một con mương chứa đầy thi thể!

Còn thứ Vương Bàn Tử đang cầm trên tay cũng không phải là nước sông, mà là những con thi thư đang lúc nhúc!

Vừa rồi rửa mặt.

Có không ít thi thư đang bò trên khóe miệng, mí mắt, chóp mũi của hắn, thật sự ghê tởm đến cực điểm!

Tần Vũ hít một hơi thật sâu, nghiêm giọng quát: “Ba người, đủ rồi đấy!” Một tiếng hét đầy nội lực, lập tức kéo ba người đang chìm trong ảo giác trở về thực tại.

“Tần gia, đến rồi à?” “Đúng vậy!

Tần gia, nước mát lắm, anh có muốn thử không?” “Không sai!

Nước mát lắm, tôi vừa uống một ngụm đấy!” Tần Vũ nhìn ba người đã tỉnh táo nhưng vẫn không phát hiện ra điều gì bất thường, không khỏi quay đầu đi, thản nhiên nói: “Nhìn kỹ thứ trong tay các người đi!” Lời Tần Vũ vừa dứt.

Ba người Hồ Bát Nhất đang đứng bên bờ mương hơi ngẩn người, mới chuyển tầm mắt nhìn vào thứ trong tay mình.

“A!!!” Ba tiếng hét chói tai vang lên cùng lúc.

Ngay sau đó Hồ Bát Nhất liền vứt đám thi thư trong tay ra, rồi đứng dậy không ngừng giũ người, giũ hết những con thi thư đã chui vào trong quần áo ra.

“Vãi!

Tần gia ơi!

Thứ quái gì thế này!” “Ọe!

Mẹ kiếp tôi vừa rồi suýt nữa thì uống nó vào bụng, không được rồi tôi phải nôn một lúc, ọe…” Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử mặt mày tái mét, đều chạy sang một bên vịn vào vách đá nôn ọe.

Về phần Shirley Dương, sắc mặt càng thêm tái nhợt, đôi mắt đẹp rơi xuống hai hàng lệ, lo lắng nói: “Tần Vũ!

Mau cho tôi ít nước, nhanh lên!” Tần Vũ ném cho họ hai bình nước quân dụng.

Rồi anh nhìn hai người đang nôn ọe ở bên cạnh, cổ vũ: “Không sao đâu, chỉ là một ít thi thư thôi mà.

Loại sinh vật này giàu dinh dưỡng lắm, cắn hai miếng còn bổ hơn ăn hai bát cơm đấy.” Lời này vừa nói ra.

Ngay cả Hắc Hạt Tử sắc mặt bình tĩnh bên cạnh cũng không kìm được mà nhếch miệng, trong lòng nghĩ cái kiểu miêu tả này ai mà chịu nổi chứ.

Quả nhiên như gã nghĩ.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất một lúc sau nôn càng dữ dội hơn.

Mãi một lúc sau.

Ba người vừa bị thi thư rửa mặt mới bình tĩnh lại, ngồi trên đất không ngừng uống nước súc miệng.

Hồ Bát Nhất phun ra một ngụm nước, vẻ mặt sợ hãi hỏi: "Tần gia, vừa rồi chúng tôi bị làm sao vậy?" Về vấn đề này, Tần Vũ cũng đã suy nghĩ.

Trong mộ của Tinh Tuyệt Nữ Vương, theo ấn tượng của anh thì chỉ khi hoa Thi Hương Ma Dụ nở mới khiến người ta sinh ra ảo giác.

Nhưng khoảng cách đến chỗ Thi Hương Ma Dụ hẳn là còn một đoạn khá xa, không lý nào lại có thể khiến người ta sinh ảo giác từ xa như vậy.

Mà nếu có sinh ảo giác cũng không có lý do gì chỉ có hiệu lực với ba người họ, mà lại vô hiệu với anh và Hắc Hạt Tử.

Tần Vũ nhất thời không nghĩ ra, đành phải trả lời đơn giản một câu: "Tâm chí không vững, bị trúng ảo cảnh thôi." Nào ngờ, Hắc Hạt Tử lại gật đầu, vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Tần tiểu ca nói không sai, lối đi phía sau cái hố này e là có thứ gì đó không đơn giản." Đôi mắt của gã có thể nhìn thấy những thứ mà người thường không thể thấy, có phần tương tự với Thiên Nhãn thần thông của Tần Vũ.

Tần Vũ nghe vậy, cũng bất giác mở Thiên Nhãn.

Quả nhiên, anh thấy trong lối đi phía sau hố có một đám sương mù

màu xanh lục nhạt, mắt thường không thể nhìn thấy.

E rằng ảo cảnh trước đó là do đám sương mù này gây ra.

Thấy được điểm này, Tần Vũ nói: "Lão Hắc, hay là anh cùng ba người họ đợi ở đây đi, tôi vào trong xem." Trong nguyên tác, nơi này vốn là một con sông, qua sông là lối đi đến nơi Tinh Tuyệt Nữ Vương đặt đồ bồi táng.

Chương 53

Nhưng tình hình trước mắt rõ ràng có sự khác biệt quá lớn so với nguyên tác.

Điều này khiến Tần Vũ không khỏi nhớ lại lời vợ mình nói với anh trong mộ của vương tử Cô Mặc, rằng tuyệt đối đừng quay lại.

Đến đây, anh cảm thấy có gì đó không ổn, liền nói: "Lão Hắc, anh cùng ba người họ đợi ở đây đi, tôi vào trong xem." "Đừng mà!

Tần gia!" "Chúng ta khó khăn lắm mới đến được đây, sao có thể dừng lại ở đây được, tôi nhất định phải đi theo xem phía trước có gì!" Hắc Hạt Tử chưa kịp trả lời, Vương Bàn Tử đã đứng lên trước.

Hắn đến đây vì kho báu trong truyền thuyết của Tinh Tuyệt Nữ Vương, bây giờ mà tay không trở về, sao có thể chịu bỏ cuộc.

"Tôi cũng không đồng ý!" Shirley Dương đến đây để giải trừ lời nguyền đương nhiên cũng phản đối.

"Tần gia, chẳng phải Tinh Tuyệt Nữ Vương là vợ anh sao?" Hồ Bát Nhất nhớ lại lời Tần Vũ nói trước đó, tiếp lời: "Hay là anh nói với chị dâu một tiếng, bảo chị đừng gây khó dễ cho chúng tôi nữa được không?" Điểm này Tần Vũ cũng đã nghĩ tới.

Không có lý do gì thân là phu quân trở về, mà người làm vợ lại không ra đón tiếp.

Tình huống này xảy ra, không ngoài hai khả năng.

Thứ nhất là Tinh Tuyệt Nữ Vương đã thay lòng đổi dạ, khả năng này đã bị Tần Vũ trực tiếp loại bỏ, dù sao trước đó trong ảo cảnh anh đã thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn anh đầy tình ý.

Thứ hai là Tinh Tuyệt Nữ Vương bị thứ gì đó giam cầm, muốn ra

cũng không có cách nào ra được.

Tần Vũ liên kết với những lời Tinh Tuyệt Nữ Vương nói với anh trong ảo cảnh trước đó, cũng chỉ có khả năng thứ hai mới phù hợp với hiện trạng.

Nghĩ vậy, anh liếc Hồ Bát Nhất một cái, thúc giục: "Đừng có lề mề nữa, đã muốn đi theo thì nhanh lên!" Vợ nhà mình không chừng đang gặp khó khăn, Tần Vũ phải mau chóng tìm được cô ấy mới được.

"Rõ rồi!" Một lúc sau, mọi người mới lấy lại tinh thần, tiếp tục đi về phía trước.

Sau khi đi qua một lối đi hẹp và dài, mọi người cuối cùng cũng đi đến một bệ đá nhô ra.

Đứng trên bệ đá.

Họ hoàn toàn bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Ánh đèn chiếu xuống phía dưới, chỉ thấy một vùng vàng óng ánh.

"Quá hùng vĩ!

Lão Hồ!

Đây thật sự là núi vàng núi bạc à!" Vương Bàn Tử nhìn những đống vàng bạc ngọc khí chất thành mấy ngọn núi nhỏ trước mắt, cùng với đủ loại bảo vật không thể kể tên, kích động đến mức nước miếng sắp chảy ra.

Hồ Bát Nhất cũng dụi dụi mắt, xem xem mình có lại rơi vào ảo cảnh không.

Nhưng khi mở mắt ra lần nữa, anh phát hiện những ngọn núi vàng núi bạc dưới kia vẫn còn đó, lập tức rơi vào trạng thái kinh ngạc, nhất thời không nói nên lời.

Bao gồm cả Tần Vũ, Hắc Hạt Tử, Shirley Dương, không một ai ngoại lệ!

Nhưng không lâu sau.

Tần Vũ chỉ cảm thấy sau lưng đột nhiên nóng lên dữ dội.

"Hít…" Mức độ nóng rát khiến Tần Vũ không khỏi hít vào một hơi lạnh, vội vàng kéo áo trên của mình xuống.

Sau khi cởi áo.

Tần Vũ đột nhiên cảm thấy tầm nhìn của mình trở nên rõ ràng hơn, nhưng cùng lúc đó cảnh tượng trước mắt cũng xuất hiện biến hóa.

Nào có núi vàng núi bạc gì.

Chỉ có toàn là những đống xương trắng chất thành núi!

Nơi nào có núi vàng núi bạc chứ.

Chỉ có một đống xương trắng chất cao như núi!

Phía trên đống xương trắng, từng làn sương mù màu xanh lục âm u đang chậm rãi bay lên, lan tỏa ra không trung.

Ảo giác!

Lại là ảo giác chết tiệt!

Lần này ngay cả tôi cũng bị cuốn vào!

Nghĩ lại chuyện vừa xảy ra, Tần Vũ không khỏi nhíu chặt mày, rồi đột nhiên vỗ mạnh vào vai Hắc Hạt Tử, nói: "Lão Hắc, nhìn cho rõ vào!" Cú vỗ này khiến toàn thân Hắc Hạt Tử giật nảy mình, lập tức tỉnh táo lại.

Hắn cũng nhìn thấy tình trạng đáng sợ trước mắt, gương mặt trở nên vô cùng nghiêm trọng, khẽ nói: "Lâu lắm rồi tôi không bị trúng ảo

giác kiểu này, ngôi mộ này quả thật không đơn giản!" Sau đó, hắn quay người nhìn Tần Vũ, vẻ mặt lại thay đổi lần nữa, trở nên cực kỳ quái lạ.

Tần Vũ bị nhìn đến ngẩn người, đột nhiên nhớ ra gã này trong nguyên tác dường như rất mê Giải Vũ Thần.

Mẹ kiếp, ông đây không có cong!

Tần Vũ không khỏi quát lớn: "Nhìn cái gì!" Hắc Hạt Tử lúc này mới dời tầm mắt đi, nói nhàn nhạt: "Hình xăm Kỳ Lân!

Là người của nhà họ Trương ở Đông Bắc!

Chẳng trách thủ đoạn lại cao minh như vậy!" Nghe vậy, Tần Vũ bất giác cúi đầu nhìn xuống người mình.

Quả nhiên như lời Hắc Hạt Tử nói, trên nửa thân trên bên trái của hắn hiện ra một mảng hình xăm màu đen.

Hình xăm Kỳ Lân chỉ xuất hiện trên nửa thân trên của ký chủ khi cơ thể nóng lên.

Tần Vũ thầm nghĩ, chắc là lúc nãy khi rơi vào ảo giác, huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể đã có phản ứng, giúp hắn có thể nhanh chóng tỉnh lại từ ảo giác.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ lắc đầu, nói nhàn nhạt: "Đừng đoán nữa, thân phận của tôi không đơn giản như vậy đâu." Lúc này, Vương Bàn Tử vẫn còn chìm đắm trong ảo giác, vô cùng phấn khích: "Lão Hồ!

Mau tìm bao tải đi!

Chương 54

Nhiều bảo bối thế này, chúng ta tùy tiện vơ một nắm cũng đủ sống nửa đời sau rồi!" "Nhìn cái bộ dạng chưa thấy tiền bao giờ của ông đi!

Mất mặt!" Hồ Bát Nhất ghét bỏ nhìn Vương Bàn Tử, bắt đầu lục lọi ba lô của mình.

Nhưng lục hồi lâu cũng không thấy bao tải đâu, lúc này gã cười hề hề nhìn Tần Vũ, nói: "Tần gia, tôi quên mất bao tải để đâu rồi." Tần Vũ nhíu mày.

Lần đầu tiên thấy bộ dạng ngớ ngẩn này của Hồ Bát Nhất, mặt hắn không khỏi lạnh đi.

Ngay sau đó, hắn vung một bạt tai tàn nhẫn lên mặt Hồ Bát Nhất, lạnh lùng nói: "Nhìn cho kỹ phía dưới cho tôi!" Hồ Bát Nhất bị cái tát bất ngờ làm cho ngơ ngác, khó hiểu hỏi: "Tần gia!

Tự dưng anh đánh tôi làm gì?" "Lão Hồ!

Không ổn!

Nhìn cho kỹ!" Ánh mắt Vương Bàn Tử đột nhiên thay đổi, vội vàng hét lên: "Nhìn cho kỹ đi!

Hai người họ căn bản không phải Tần gia và Hắc gia!" Bị Vương Bàn Tử hét lên như vậy, cả người lão Hồ run lên dữ dội, sau đó dụi dụi mắt nhìn về phía Tần Vũ và Hắc Hạt Tử trước mặt.

Giây tiếp theo, gã như thể nhìn thấy thứ gì đó cực kỳ kinh khủng, vội vàng lùi lại mấy bước.

"Vãi!

Đó là hai con bánh tông!" Trong mắt Hồ Bát Nhất, toàn thân Tần Vũ da dẻ khô quắt, bên tai và khóe miệng thậm chí còn có cả nấm mồ trôi nổi, rõ ràng là bộ dạng của một con đại bánh tông!

Trong lúc cấp bách, Hồ Bát Nhất định giơ khẩu súng trong tay lên, nhắm vào Tần Vũ và Hắc Hạt Tử.

Tàn nhẫn nhất là Shirley Dương.

Dù chìm trong ảo giác, cô vẫn giữ được một sự bình tĩnh nhất định, giơ súng lên nhắm vào đầu Tần Vũ.

Nhìn bộ dạng đó, dường như cô sắp bóp cò.

Lúc này, Tần Vũ hiểu rằng chỉ bằng những thủ đoạn trước đó, không có cách nào kéo mấy người này ra khỏi ảo giác được.

Hắn liền quát lớn: "Chán sống cả rồi à!" Tiếng nói vừa dứt, hắn lóe lên một cái đã ở sau lưng Shirley Dương, tay phải biến thành dao tay, chém xuống cổ cô.

Toàn bộ quá trình chưa đến một giây.

Shirley Dương không kịp phản ứng, mất đi tri giác và ngã gục xuống đất.

"Ai, thật phiền phức." Hắc Hạt Tử thở dài một tiếng, thân hình cũng động đậy.

"Bốp!

Bốp!" Chỉ với hai động tác, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang thần trí không rõ, chìm sâu trong ảo giác cũng ngã xuống đất, bất tỉnh.

Tần Vũ lạnh lùng nhìn ba người đang nằm trên đất, trong lòng suy nghĩ kỹ một phen.

Tình hình này, nơi sâu trong Tinh Tuyệt Cổ Thành hẳn là không xa nơi vợ mình đang ngủ say, cứ để mấy người ngoài này ở bên ngoài đi.

Nghĩ đến đây, hắn nói với Hắc Hạt Tử: "Lão Hắc!

Cậu ở lại đây trông chừng ba người họ, bên trong tôi vào là được rồi." Hắc Hạt Tử nghĩ đến việc chính mình cũng bị rơi vào ảo giác, không khỏi gật đầu, vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Được thôi, vậy cậu cẩn thận chút, tôi luôn cảm thấy bên trong có thứ gì đó khó đối phó hơn." Đến đây, Tần Vũ cũng không nói nhảm nhiều nữa, đi đến mép đài cao, từ nơi cao hơn ba mét nhảy xuống, rơi vào trong hố sâu khổng lồ chứa đầy xương trắng bên dưới.

Khi xuống dưới, Tần Vũ mới cảm thấy nơi này so với đài cao bên trên, quả thực lạnh lẽo hơn rất nhiều.

Không chỉ vậy, trong cái hố xương trắng khổng lồ bốn bề đều là vách tường này, Tần Vũ có thể cảm nhận được từng trận gió âm thổi qua bên tai, như thể có vô số ác quỷ đang gào thét bên cạnh.

Tần Vũ cúi người xuống, nhìn mấy khối đầu lâu hình thù kỳ dị dưới chân, lẩm bẩm: "Kỳ lạ, xương trong hố không hoàn toàn là của con người!" "Lẽ nào là trâu bò ngựa dê bị chôn theo?" Một ý nghĩ vừa nảy ra trong đầu Tần Vũ, nhưng hắn nhanh chóng lắc đầu, tự nhủ: "Vợ mình còn chưa chết, chắc là không có chôn theo đâu." Dù cho đến nay chỉ mới gặp Tinh Tuyệt Nữ Vương một lần trong ảo cảnh, nhưng trong thâm tâm luôn có một giọng nói mách bảo hắn, Tinh Tuyệt Nữ Vương vẫn chưa chết.

Trong lúc suy tư, có lẽ cảm nhận được có người sống đến gần, từ trong đống xương, sương mù màu xanh lục không ngừng bay ra.

Không lâu sau, Tần Vũ đã mở Thiên Nhãn phát hiện trước mắt đã bị sương mù bao phủ, đồng thời một cảm giác choáng váng nhẹ truyền đến, khiến hắn chỉ cảm thấy cảnh vật trước mắt hơi chao đảo.

"Đinh!" "Chúc mừng ký chủ dò xét Hố Xương Âm Nguyên, nhận được 20% tiến độ thám hiểm, thưởng 2000 điểm thám hiểm." "Nhắc

nhở thân thiện: Sương mù màu xanh lục mà ký chủ nhìn thấy là do oán niệm của các sinh vật cõi Âm đã chết tỏa ra, có thể tấn công thần trí của người sống, khiến người ta sinh ra ảo giác, người thường ở lâu có thể biến thành kẻ ngốc." Cõi Âm có sinh vật sao?

Lẽ nào là những thứ tương tự như đầu trâu mặt ngựa ở địa phủ?!

Trong mắt Tần Vũ lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng nhanh chóng khôi phục lại bình thường.

Hắn biết việc quan trọng nhất bây giờ là nhanh chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Ngay khi hắn nhấc chân chuẩn bị đi về phía cửa hang tối om cách đó không xa, một móng vuốt xương màu trắng vàng đột nhiên thò ra từ đống xương, tóm chặt lấy mắt cá chân của Tần Vũ.

"Chết rồi cũng không yên ổn à!" Tần Vũ không thèm nhìn một cái, thanh Cự Khuyết kiếm trong tay đột ngột đâm xuống dưới chân!

"Rắc!" Tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên, Tần Vũ chỉ cảm thấy dưới chân lỏng ra, lập tức không còn bị trói buộc.

Nhưng ngay khi hắn nghĩ mọi chuyện đã kết thúc, dị tượng đã xảy ra.

"Rắc!

Rắc!" từng chiếc móng vuốt xương đáng sợ đột ngột thò ra từ đống xương trắng, ngay sau đó là từng cái đầu lâu có hai cái sừng nhọn trên trán chui ra từ đống xương.

Tiếp theo là thân thể, chân, cho đến khi toàn bộ cơ thể hoàn toàn bò ra khỏi đống xương.

Những bộ xương này, trông giống như một người đầu bò không còn máu thịt, trong tay cầm một thanh đao xương không biết làm từ

xương gì.

“Chết chỉ còn lại bộ xương, cũng không yên ổn sao!” Tần Vũ nhíu chặt mày, vẻ mặt đầy nghiêm trọng.

“Hệ thống!

Đổi Thanh Tâm Phù!” “Đinh!

Tiêu hao 2000 điểm thám hiểm, đổi thành công Thanh Tâm Phù x5!” Thanh Tâm Phù!

Có tác dụng thanh tâm ngưng thần, chống lại âm khí, ở trong cái hố xương đầy oán khí màu xanh lục này, nó có hiệu quả rất tốt.

Chương 55

Tần Vũ lấy ra một tấm Thanh Tâm Phù bỏ vào túi, lập tức cảm thấy cả người trở nên tỉnh táo lạ thường, cảm giác choáng váng, vô lực do oán khí màu xanh lục mang lại lập tức biến mất không còn tăm hơi.

"Hừ!" Tần Vũ hừ lạnh một tiếng, đôi mắt lạnh như băng sương, thầm nghĩ: "Nếu đã vội vã ra đây tìm chết, vậy thì ta sẽ cho các ngươi tan xương nát thịt!" Ý niệm vừa động.

Cự Khuyết kiếm xuất hiện từ không trung, quét mạnh về phía bộ xương khô gần nhất trước mặt.

"Rắc!" Bị thanh Cự Khuyết sắc bén và nặng nề quét trúng, bộ xương khô lập tức vỡ thành mấy chục mảnh, rơi lả tả trên đống xương.

Lúc này, những con quái vật khô lâu có ngọn lửa xanh lam âm u trong hốc mắt, dường như cảm nhận được sự khiêu khích của Tần Vũ, cầm đao xương trong tay giận dữ lao về phía hắn.

Từ trên nhìn xuống, số lượng chúng có đến hàng chục con.

Nhưng dù cho số lượng nhiều như vậy cùng lúc vây công, chúng vẫn bị Tần Vũ cầm Cự Khuyết quét một nhát vỡ tan một mảng lớn.

Điều khiến Tần Vũ không ngờ tới là, hắn vừa nghiền nát xong một đống quái vật khô lâu, dưới đất lại nhanh chóng bò ra nhiều hơn, dường như dưới lòng đất đầy xương trắng này chôn giấu vô số bộ xương.

"Gã này!

Thật lợi hại." "Với số lượng này mà đổi lại là tôi, e là phải tốn

không ít công sức." "Tôi đã đánh giá cậu ấy rất cao rồi, nhưng bây giờ xem ra vẫn còn đánh giá thấp." Hắc Hạt Tử ở trên đài cao nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt tuy bình tĩnh, nhưng trong lòng đã nổi sóng cuộn trào.

Sống bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên trong lòng hắn nảy sinh cảm giác tự ti.

Đứng trên đài cao, nhìn Tần Vũ tiêu diệt hết đợt này đến đợt khác quái vật khô lâu, cuối cùng hắn cũng không nhịn được mà từ trên đài nhảy xuống.

Hắc Hạt Tử mấy bước phi thân đến bên cạnh Tần Vũ, cầm đường đao tiện tay chém chết mấy con quái vật khô lâu.

Nhìn số lượng quái vật khô lâu ngày càng nhiều, vẻ mặt hắn nghiêm trọng: "Nơi này giao cho tôi, cậu cứ tiếp tục đi về phía trước đi." "Ồ?

Cậu chắc chắn được chứ?" Khóe miệng Tần Vũ hơi nhếch lên, trở tay lấy ra một tấm Thanh Tâm Phù, dán lên lưng Hắc Hạt Tử.

Khi thấy vẻ mặt Hắc Hạt Tử hơi thay đổi, hắn giải thích: "Thanh Tâm Phù, thanh tâm ngưng thần, dùng để chống lại âm khí." "Hừ." Hắc Hạt Tử không phục hừ nhẹ một tiếng, lại chém ngã mấy con quái vật khô lâu, mỉm cười nói: "Tôi tuy thực lực không bằng cậu, nhưng nếu phải cầm cự nửa ngày, vấn đề thực sự không lớn." "Được!" "Vậy nơi này giao cho cậu." Tần Vũ biết thân thủ của đối phương cũng không tầm thường, nên cũng không khách sáo.

Hắn lại đổi thêm một bộ Ngũ Lôi Diệt Quỷ Phù, đưa toàn bộ cho Hắc Hạt Tử, dặn dò: "Nếu thực sự không cầm cự được nữa, thì ném lá bùa ra, rồi tìm cách thoát thân." "Vậy thì thật cảm ơn cậu." Hắc Hạt Tử từng thấy Vương Bàn Tử dùng một lần, biết đây là thứ tốt, vì vậy cũng không từ chối.

Chỉ sau khi nhận lấy Ngũ Lôi Diệt Quỷ Phù, hắn mới nói nhàn nhạt: "Trên đời này, chưa có thứ gì khiến tôi không cầm cự được đâu." Đối với điều này, Tần Vũ chỉ cười nhạt một tiếng, sau đó không do dự nữa, lao thẳng về phía cửa hang tối om phía trước.

Hắn biết, nơi đó là nơi vợ mình đang ngủ say.

Nghĩ đến đây, trên mặt hắn lộ ra nụ cười mãn nguyện, thầm nghĩ: "Vợ ơi, anh đến đây!" Có Hắc Hạt Tử kìm chân lũ quái vật khô lâu vô tận, Tần Vũ rất dễ dàng chém ra một con đường đầy xương vụn, chẳng mấy chốc đã đến trước cửa hang phía trước.

Đứng ở cửa hang, hắn nhìn thấy một không gian động đá vô cùng rộng lớn.

Tần Vũ không do dự, đi thẳng vào trong.

Quả nhiên.

Nơi này giống hệt như những gì được thể hiện trong nguyên tác.

Đứng trên đài cao ở cửa hang, dưới chân là một cái hang khổng lồ sâu không thấy đáy, không ngừng có khí lạnh âm u tỏa ra từ bên trong.

Có lẽ vì nguyên nhân này, Tần Vũ đứng trong hang động này mới cảm thấy lạnh lẽo lạ thường.

Tần Vũ đứng trên đài cao, nhìn xuống cái hang khổng lồ bên dưới, dù có Thanh Tâm Phù trên người cũng cảm thấy có chút tâm thần bất an.

Vì thế, hắn không khỏi thu hồi tầm mắt.

Trong nguyên tác, bên trong này kết nối với một không gian hư ảo, bên trong sẽ giải phóng ra một luồng sức mạnh, dị thường đáng sợ.

Loại sức mạnh này có thể gây ra sự thất thoát của các phân tử sắt trong máu người, dẫn đến việc máu mất đi chức năng vận chuyển

oxy, khiến máu người biến thành màu vàng, cuối cùng khiến người ta chết vì thiếu oxy.

Nói đơn giản, đó là lời nguyền Quỷ Động.

Lời nguyền này quá tà môn, Tần Vũ bất giác hỏi trong đầu: "Hệ thống, tôi sẽ không dính phải lời nguyền này chứ?" Hầu như ngay lập tức, hệ thống nhắc nhở trong đầu Tần Vũ: "Nhắc nhở thân thiện: Huyết mạch Kỳ Lân miễn dịch với mọi lời nguyền nhé." Nhìn lên trên, một cây xà đá nhô ra từ vách đá, nằm ngay phía trên Quỷ Động.

Tần Vũ đứng trên đài cao nhìn từ xa, có thể thấy rõ cỗ quan tài làm bằng gỗ thần Côn Luân ở phía trên.

Trong khoảnh khắc, hắn nhớ lại bóng hình tuyệt mỹ trong ảo cảnh, khóe miệng lẩm bẩm: "Vợ của ta, Tinh Tuyệt Nữ Vương ở trên đó sao?" Ngay sau đó, hắn nhìn sang bên cạnh quan tài, đó là đóa Thi Hương Ma Dụ.

Thi Hương Ma Dụ chỉ khi nở hoa mới tỏa ra một loại phấn hoa đặc biệt, khi người ta hít phải loại phấn hoa này, sẽ sinh ra ảo giác.

Tần Vũ nhìn đóa Thi Hương Ma Dụ ở xa, nó đang trong trạng thái chưa nở hoa.

"Thôi kệ, lên xem rồi tính." Nghĩ vậy, Tần Vũ từ một con đường nhỏ men theo vách đá, đi lên phía xà đá.

"Phu quân... mau đi đi!

Có nguy hiểm!

Đừng đến!" Nhưng đúng lúc này, Tần Vũ nghe thấy giọng nói từ trên xà đá truyền xuống.

Giọng nói đó du dương êm tai, giống hệt như giọng nói hắn nghe được trong mộ của hoàng tử Cô Mặc.

Chỉ có điều giọng nói lúc này, tràn đầy vẻ lo lắng, có một chút suy yếu.

“Nguy hiểm?!” Tần Vũ nhíu chặt mày, lập tức dừng bước, cẩn thận quan sát xung quanh một lượt.

Nhưng xung quanh ngoài tiếng gió thổi trong Quỷ Động, không còn nghe thấy động tĩnh gì khác.

Ngay lúc hắn đang vô cùng bối rối, đột nhiên nhìn thấy trên quan tài trên xà đá, có một cô gái xinh đẹp mặc trường bào tinh xảo, thân hình thướt tha uyển chuyển.

Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Tần Vũ định tăng nhanh bước chân, đi lên xà đá.

Lúc này, hắn lại đột nhiên nghe thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương mở miệng nói: “Phu quân!

Chương 56

Mau rời khỏi đây!" Tiếng nói vừa dứt, liền thấy bóng hình Tinh Tuyệt Nữ Vương phía trên lại trở nên trong suốt, giống như lúc ở trong mộ hoàng tử Cô Mặc.

"Chuyện gì vậy?!" Tần Vũ nhận ra có điều không ổn, vội vàng tăng nhanh bước chân, muốn nhanh chóng phi thân lên.

Nhưng đi chưa được hai bước, hắn đột nhiên cảm thấy một luồng cảm giác nóng rát cực kỳ mãnh liệt, khiến hắn cảm thấy cả người như đang ở trong biển lửa.

"A!" Cảm giác nóng rát dị thường mãnh liệt, đau đến mức Tần Vũ không nhịn được mà phát ra một tiếng kêu trầm thấp.

Nhanh chóng, hắn phát hiện dưới cảm giác đau đớn này, ý thức dường như trở nên ngày càng rõ ràng, cảnh sắc trước mắt cũng bắt đầu từ từ biến đổi.

Khi nhìn rõ môi trường mình đang ở, hắn vội vàng lùi lại mấy bước.

Lúc này, hắn đâu có ở trên con đường nhỏ dẫn đến xà đá, mà đang thực sự đứng ở mép đài cao, đi thêm một bước nữa sẽ rơi xuống vực sâu vô tận.

Bất giác nhìn lên xà đá, hắn mới phát hiện đóa Thi Hương Ma Dụ trên xà đá đang trong trạng thái nở rộ hoàn toàn, đang đung đưa trong luồng khí lạnh từ Quỷ Động tràn lên.

Lại cúi đầu nhìn xuống vai trái của mình, phát hiện hình xăm Kỳ Lân lúc này dị thường rõ ràng.

"Hù~" "Thứ chết tiệt này sẽ dựa theo những gì trong lòng ta nghĩ,

dẫn dụ ta tiến lên.” Tần Vũ khẽ thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ nếu không có huyết mạch Kỳ Lân, lần này e là thật sự phải bỏ mạng ở đây rồi.

Sau đó, sau khi xác nhận lại nhiều lần mình không còn ở trong ảo giác, hắn mới lại bước lên con đường nhỏ bên vách đá.

Lần này, không có tình huống nào xảy ra nữa, Tần Vũ thuận lợi lên đến xà đá.

“Thứ phiền phức!” Tần Vũ nhìn đóa Thi Hương Ma Dụ đang không ngừng lay động trong luồng khí lạnh, cầm Cự Khuyết kiếm vung nhẹ vào gốc của nó.

Sau đó liền thấy Thi Hương Ma Dụ gãy lìa, rơi thẳng xuống Quỷ Động.

Thứ này, đối với hắn vô dụng!

Thấy không còn bất kỳ trở ngại nào nữa, Tần Vũ thu lại Cự Khuyết kiếm, từ từ đi đến bên cạnh cỗ quan tài làm bằng gỗ thần Côn Luân phía trước.

Cỗ quan tài này, không có nắp.

Tần Vũ đứng bên cạnh có thể nhìn thấy rõ cảnh tượng bên trong quan tài.

Trong quan tài là một cô gái trẻ đang như đang ngủ say.

Trang phục trên người cô giống hệt như những gì Tần Vũ thấy trong ảo cảnh.

Đáng tiếc trên mặt cô gái có một chiếc mặt nạ tinh xảo che đi nửa khuôn mặt, khiến Tần Vũ không có cách nào nhìn thấy hoàn toàn dung mạo tinh xảo của cô.

Ngay khi Tần Vũ đang đứng bên cạnh, cẩn thận ngắm nhìn vợ

mình.

Cô gái đang ngủ say trong quan tài, từ từ ngồi dậy.

Đối với điều này, Tần Vũ cũng không cảm thấy ngạc nhiên, ngược lại còn ân cần cười nói: "Ngủ lâu như vậy, cuối cùng cũng tỉnh rồi sao?" Hắn biết người trước mắt, chính xác là người vợ đã cùng hắn hành lễ, động phòng hơn hai nghìn năm trước, Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Cảm giác tâm linh tương thông đó, bất kỳ ảo giác nào cũng không thể tạo ra được.

Tinh Tuyệt Nữ Vương không nói gì.

Cô từ từ chuyển tầm mắt, cùng Tần Vũ ánh mắt giao nhau.

Hồi lâu sau, Tần Vũ thấy một giọt lệ trong suốt từ khóe mắt đối phương chảy xuống, và thấy khóe miệng cô nhếch lên, lộ ra nụ cười đẹp nhất mà hắn từng thấy trong hai kiếp.

"Phu... quân.

Bổn vương, cuối cùng cũng đợi được chàng." Không ai có thể ngờ được, Tinh Tuyệt Nữ Vương từng một thời sát phạt quyết đoán, lại có dáng vẻ của một tiểu cô nương trước mặt một người đàn ông.

Ngay sau đó, Tinh Tuyệt Nữ Vương từ trong quan tài đứng dậy, lao vào lòng Tần Vũ, tận hưởng cuộc trùng phùng sau bao ngày xa cách.

Tần Vũ hơi ngẩn người.

Hơi ấm và sự mềm mại vô cùng trong lòng, cho hắn biết tất cả mọi thứ trước mắt đều là thật.

Không biết đã qua bao lâu, Tần Vũ nhẹ nhàng đẩy Tinh Tuyệt Nữ Vương ra, nói: "Để ta giúp nàng tháo mặt nạ ra nhé?" Đến lúc này,

Tần Vũ đối với gương mặt dưới lớp mặt nạ rốt cuộc là bộ dạng gì, tỏ ra vô cùng mong đợi.

Hắn đột nhiên đưa tay phải ra, định tháo mặt nạ của Tinh Tuyệt Nữ Vương xuống, nhưng Tinh Tuyệt Nữ Vương lại bất giác né ra.

Tần Vũ nhíu mày, hắn có thể cảm nhận được động tác của Tinh Tuyệt Nữ Vương hoàn toàn là theo tiềm thức.

Giống như một người sống trong địa ngục vực sâu mấy nghìn năm, xung quanh toàn là cô hồn dã quỷ, nếu không cẩn thận đề phòng có lẽ giây tiếp theo sẽ mất mạng.

"Sao vậy?

Nàng không muốn sao?" Tinh Tuyệt Nữ Vương nhẹ cắn môi dưới, khẽ lắc đầu nói: "Phu quân, để thiếp tự làm." Nói xong, nàng đưa bàn tay ngọc ngà thon dài ra, từ từ tháo chiếc mặt nạ trên mặt xuống, khuôn mặt hoàn mỹ không chê vào đâu được lúc này hiện ra không sót một chi tiết nào.

Quả nhiên.

Người vợ này của mình, thật sự là trấn được cả thiên hạ.

Nhan sắc này, ở thế kỷ hai mươi mốt, hắn cũng chưa từng thấy.

Khóe miệng Tần Vũ hơi nhếch lên, không kìm được đưa tay ra muốn lau đi vết lệ trên mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tinh Tuyệt Nữ Vương theo bản năng né ra, nhưng người đàn ông trước mặt là phu quân của nàng, nên nàng mới yên lặng đứng yên tại chỗ, mặc cho Tần Vũ làm gì thì làm.

Trong mắt Tần Vũ lóe lên một tia không nỡ, hỏi: "Sau khi ta rời đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Năm đó sau khi chàng rời đi không lâu, thiếp cảm nhận được sự phản phệ từ sức mạnh của Quỷ Động,

sức mạnh trong cơ thể bắt đầu từ từ mất đi." "Và luôn có một giọng nói trong thâm tâm mách bảo thiếp, sẽ có sứ giả cõi Âm đến thu hồi sức mạnh của thiếp, và đưa thiếp đến cõi Âm làm... làm nô lệ." Nói đến đây, Tinh Tuyệt Nữ Vương dừng lại một chút, trong ánh mắt sáng lên vẻ tự tin mà chỉ có nữ vương mới có.

Nghe đến đây, sắc mặt Tần Vũ hơi lạnh đi, tiếp tục truy hỏi: "Sau đó thì sao?" "Theo thời gian trôi qua, thiếp phát hiện sức mạnh của mình mất đi ngày càng nhanh.

Vì vậy thiếp đã tìm đến gỗ thần Côn Luân, và xây dựng vương lăng này cho mình, để đợi chàng quay về." Nói đến đây, Tinh Tuyệt Nữ Vương vùi đầu vào lòng Tần Vũ, dường như rất tận hưởng cảm giác này.

Chương 57

"Vậy lần trước, ở trong mộ của hoàng tử Cô Mặc, tại sao lại bảo ta đừng tìm nàng?" Nghe Tần Vũ hỏi, tay Tinh Tuyệt Nữ Vương ôm Tần Vũ lại siết chặt thêm một chút, sợ rằng Tần Vũ sẽ đột nhiên biến mất.

Ngay sau đó, nàng mới từ từ giải thích: "Bởi vì ở đây, thật sự có sứ giả cõi Âm, thiếp lo cho chàng." "Sứ giả cõi Âm?" Tần Vũ nhớ đến sinh vật cõi Âm mà hệ thống nói, bèn hỏi: "Nàng đang chỉ những thứ trong đống xương trắng bên cạnh kia?" Tinh Tuyệt Nữ Vương gật đầu, tiếp tục nói: "Không sai, đó là những thi hài mà các sứ giả cõi Âm để lại sau khi chết." "Chỉ có điều những thi hài này chỉ có thể phát huy được một phần mười sức mạnh so với lúc còn sống, vì vậy bạn của phu quân mới có thể cầm cự đến bây giờ." Một phần mười?

Tần Vũ nhớ lại số lượng xương trắng trong hố xương, mới tưởng tượng được người con gái trước mặt mình trong hơn hai nghìn năm qua, rốt cuộc đã phải chịu đựng những khổ sở như thế nào.

Ngay sau đó, trong ánh mắt hắn lóe lên một tia kiên nghị, an ủi nói: "Không sao rồi, lần này, vi phu sẽ đưa nàng rời đi!

Nếu có kẻ nào cản đường, ta nhất định sẽ nghiền nát hắn!" Nghe câu nói này, Tinh Tuyệt Nữ Vương mỉm cười, nụ cười mang lại cho người ta cảm giác như trăm hoa đua nở, vạn vật hồi sinh.

Đã lâu lắm rồi nàng chưa nghe ai nói chuyện với mình như vậy.

Đột nhiên, Tinh Tuyệt Nữ Vương khẽ nhón gót chân, đôi môi hồng như ngọc ấm áp in lên môi Tần Vũ.

"Đinh!" "Chúc mừng ký chủ nhận được 30% tiến độ thám hiểm, thưởng 3000 điểm thám hiểm." Đồng thời với tiếng thông báo của hệ

thống, đầu óc Tần Vũ đột nhiên trống rỗng.

Nhanh chóng, hắn phản ứng lại.

Ngay khi hắn định tiếp tục tiếp xúc, Tinh Tuyệt Nữ Vương đã rút người đi, và đưa ngón trỏ lên đặt trước môi Tần Vũ.

Trên mặt nàng cũng nhuộm hai vệt hồng hà, e thẹn nói: "Phu quân, trong vương lăng của thiếp có tẩm cung, chúng ta có thể đến đó..." Quả thực, làm chuyện xấu ở nơi này, thật là ảnh hưởng đến tâm trạng.

"Đừng nói tẩm cung, phu quân sẽ đưa nàng ra ngoài, thế giới bên ngoài có rất nhiều nơi tốt!" Tần Vũ đột nhiên vỗ đầu một cái, nắm lấy tay nàng, đi ra ngoài.

Đúng lúc này, một luồng khí lạnh cực kỳ mạnh mẽ từ trong Quỷ Động phun ra, Tần Vũ và Tinh Tuyệt Nữ Vương trên xà đá, cũng vì luồng khí lạnh mạnh mẽ này mà không ngừng chao đảo.

Thiên Cân Trụy!

Tần Vũ vốn bị thổi đến mất trọng tâm, đột nhiên dùng sức, mới ổn định được thân thể.

Tần Vũ vẻ mặt nghiêm trọng hỏi: "Chuyện gì vậy?" Vẻ mặt vốn dịu dàng hòa nhã của Tinh Tuyệt Nữ Vương, cũng vào lúc này trở nên lạnh như băng sương.

Đôi mắt nàng lạnh lùng nhìn xuống luồng khí lạnh không ngừng tuôn ra bên dưới, mới nói: "Phu quân, sứ giả cõi Âm, đến rồi." Luồng khí lạnh cuộn trào ngày càng mạnh.

Tần Vũ cởi trần đứng ở mép xà đá, hình xăm Kỳ Lân trên người đặc biệt rõ ràng.

Giữa Quỷ Động tối tăm sâu thẳm bên dưới, đột nhiên xuất hiện

một vệt sáng trắng, từ đáy hang từ từ chiếu lên.

Tần Vũ nghiêng đầu đi, nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Tinh Tuyệt Nữ Vương, không khỏi sờ sờ đầu nàng, nói: "Không cần quá căng thẳng, nếu chúng đến, giết hết là được!" Tinh Tuyệt Nữ Vương gật đầu, tay nắm Tần Vũ càng chặt hơn.

Không lâu sau, vệt sáng trắng bên dưới liền từ từ dâng lên đến độ cao ngang với xà đá, trên vệt sáng trắng đó, đứng thành từng hàng những con quái vật đầu bò thân người.

Chúng là những sứ giả cõi Âm mà Tinh Tuyệt Nữ Vương nói, cũng là những sinh vật từ cõi Âm mà hệ thống nhắc đến.

Phía trước những hàng quái vật đầu bò, lại là một người đàn ông mặc áo dài màu xanh, giống như thủ lĩnh của cả đám quái vật đầu bò.

Người đàn ông này tuy trông giống người, nhưng Tần Vũ lại cảm nhận được một luồng khí tức âm tà vô cùng mạnh mẽ từ trên người hắn.

Đặc biệt là đôi mắt giống như mắt rắn, khiến Tần Vũ trong lòng chỉ cảm thấy một trận buồn nôn.

Lúc này, người đàn ông áo xanh lạnh lùng liếc nhìn Tần Vũ, nói nhàn nhạt: "Chỉ là một con kiến, mà cũng muốn mang nô lệ này đi sao?" "Ngươi có biết, đây là nô lệ mà vương của ta đã định sẵn không!" Trong lời nói, tràn đầy vẻ khinh thường, dường như không hề coi Tần Vũ ra gì.

"Nô lệ?!" Tần Vũ cười lạnh một tiếng, vẻ mặt lạnh đến cực điểm, "Miệng thì một tiếng nô lệ, hai tiếng nô lệ, thật sự coi mình là cái thá gì!" Lời vừa dứt, hắn trở tay ném ra năm tấm Ngũ Lôi Diệt Quỷ Phù, nhanh chóng bay về phía người đàn ông áo xanh.

Đối phó với những âm quỷ tà ma từ dưới đất chui lên này, Ngũ

Lôi Diệt Quỷ Phù là phương pháp nhanh nhất.

"Ha ha." "Trò mèo!" Người đàn ông áo xanh khinh thường liếc nhìn một cái, tiện tay vung lên mang theo một trận gió âm, định thổi bay năm tấm bùa màu xanh lam trên không trung.

Nhưng... ngay khoảnh khắc gió âm thổi qua, năm tấm bùa màu xanh lam lập tức hóa thành hai mươi lăm quả cầu sét, đột ngột tăng tốc lao về phía trước.

Khí thế mà chúng mang theo cũng đột ngột bùng nổ, tuyệt đối không phải một tấm Ngũ Lôi Diệt Quỷ Phù có thể so sánh được.

"Sao có thể?!" Vẻ mặt người đàn ông áo xanh cuối cùng cũng thay đổi, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Chưa nói đến việc lôi pháp vốn đã có sự áp chế tuyệt đối đối với những âm vật này, khí thế của những quả cầu sét trước mắt khiến hắn có chút không chịu nổi.

Thấy những quả cầu sét sắp dán lên người người đàn ông áo xanh, hắn lại lần nữa vung mạnh tay.

Trong một khoảnh khắc, từ trong đám đầu bò sau lưng hắn, lập tức bay ra năm con đầu bò thân hình khổng lồ.

"Xèo xèo~" Những quả cầu sét toàn bộ đập vào người những con đầu bò bay ra, phát ra một trận tiếng điện hoa lóe sáng.

"Gầm gừ!" Đồng thời, những con đầu bò bị trúng đòn cũng như bị trọng thương, phát ra một trận gào thét đau đớn xé lòng, ngay sau đó liền rơi thẳng xuống Quỷ Động sâu không thấy đáy.

"Phu quân, thiếp cũng giúp chàng." Tinh Tuyệt Nữ Vương đã đối đầu với chúng ở đây hơn hai nghìn năm, mức độ hiểu biết về chúng cao hơn Tần Vũ rất nhiều.

Lời vừa dứt, cả người nàng từ từ bay lên khỏi mặt đất.

Y phục, tóc dài bay múa trong luồng khí lạnh, trên dung mạo tinh xảo tuyệt mỹ lạnh lùng vô cùng, toàn thân tỏa ra uy nghiêm vô tận.

Bộ dạng này!

Hình như đã thấy ở đâu đó rồi!

Tần Vũ nhìn thấy cảnh này, trong đầu lóe lên mấy đoạn ký ức vỡ vụn, khiến hắn không khỏi hơi ngẩn người.

Giây tiếp theo, liền nghe thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương sau lưng phát ra mệnh lệnh vô cùng uy nghiêm bằng tiếng Tinh Tuyệt.

"Các dũng sĩ đang ngủ say!" "Ta lấy danh nghĩa Nữ Vương ra lệnh, hãy mau chóng tỉnh lại từ giấc ngủ say, chém giết hết những ác ma từ địa ngục này tại đây!" Lời vừa dứt, cả động đá bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Ngay sau đó liền thấy rất nhiều cát vàng từ các khe hở trên vách đá bốn phía phun ra, trên không trung hình thành từng dải cát như dải lụa.

Trong không gian này, dường như có một luồng sức mạnh đang điều khiển những dải cát này, khiến chúng toàn bộ bay về phía cửa Quỷ Động.

Dần dần, cửa Quỷ Động to lớn bị vô số dải cát trên không trung bịt kín mít.

Chương 58

"Ồ~" "Ngươi nghĩ rằng như vậy, ta sẽ không có cách nào quay về sao?" Người đàn ông áo xanh biết tất cả đều là do Tinh Tuyệt Nữ Vương giở trò, nhưng hắn cũng không hề ngăn cản.

Dù sao hắn cũng đã đối đầu với Tinh Tuyệt Nữ Vương hơn hai nghìn năm, hiếm khi thấy đối phương thay đổi chiêu thức, đương nhiên phải trải nghiệm một phen.

Tinh Tuyệt Nữ Vương không để ý đến hắn, miệng vẫn không ngừng ngâm xướng.

Chỉ là lần này những gì nàng niệm trong miệng, vì tốc độ nói quá nhanh, Tần Vũ thực sự không nghe hiểu được.

Trong hố xương trắng, những con quái vật khô lâu bò ra từ đống xương nhanh chóng lấp đầy cả hố, Hắc Hạt Tử cũng đã quên mất mình đã chém vỡ bao nhiêu bộ xương rồi.

Hắn chỉ biết, nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn cũng không cầm cự được bao lâu nữa.

"Cũng không biết tiểu ca Tần ở bên trong thế nào rồi." Nhìn những con quái vật khô lâu vô tận xung quanh, hắn từ trong túi lôi ra một tấm Ngũ Lôi Diệt Quỷ Phù mà Tần Vũ để lại.

Nhưng đúng lúc này, dị tượng xuất hiện.

Dưới đất lại bắt đầu không ngừng trồi lên những bộ xương khô.

Chỉ là không giống với những con quái vật khô lâu có sừng trước đó, đây đều là những bộ xương người thực sự.

Và trong tay chúng cầm những vũ khí như trường thương kim loại, trường kiếm kim loại, tuyệt đối không phải thứ mà đao xương

của những con khô lâu hình bò có thể so bì.

"Chuyện gì vậy?" Không đợi Hắc Hạt Tử phản ứng, những bộ xương người xuất hiện sau đó trong chốc lát đã nghiền nát tất cả những con khô lâu hình bò trong hố xương, khiến trong hố xương chỉ còn lại toàn bộ là những bộ xương người.

Đột nhiên, một bộ xương người phát hiện ra Hắc Hạt Tử đang đứng trong hố xương, bất giác định giơ thương đâm tới.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị ra tay, lại thu hồi vũ khí, như thể đã nhận được mệnh lệnh.

Cộp!

Cộp!

Cộp!

Hắc Hạt Tử lại nghe thấy một trận tiếng bước chân đều tăm tắp.

Hắn mấy bước phi thân lên đài cao phía trên, quả nhiên nhìn thấy hai đội binh lính làm bằng đất sét từ trong thông đạo lần lượt đi ra.

Hắc Hạt Tử nhận ra có điều không ổn, bất giác di chuyển tầm mắt về phía cửa hang mà Tần Vũ đã rời đi, phát hiện bên trong đó lóe lên từng trận ánh sáng trắng.

"Xem ra, chuyện không đơn giản rồi." Khóe miệng Hắc Hạt Tử hơi nhếch lên, ngay sau đó liền đi theo sau đội ngũ binh lính, đi về phía trước.

Không biết vì nguyên nhân gì, sau khi những bộ xương người xuất hiện, những con khô lâu hình bò trước đó sau khi chết đi sẽ không sống lại nữa.

Tất cả binh lính đất vàng và binh lính khô lâu đều xếp thành đội ngũ thống nhất, đều tăm tắp đi về phía thông đạo dẫn đến Quỷ Động.

“Kỳ lạ, sao chúng ta lại nằm ở đây?” Không còn oán khí màu xanh lục, Hồ Bát Nhất trên đài cao của hố xương trắng đã tỉnh lại.

Hồ Bát Nhất đẩy đẩy hai người cũng đang nằm bên cạnh, gọi: “Bàn Tử!

Shirley Dương!” “Ây da.” Vương Bàn Tử tỉnh lại cũng phát hiện có điều không ổn, không khỏi hỏi: “Cổ của tôi, đau thật đấy!

Không đúng, lão Hồ, sao chúng ta lại nằm ở đây?!” Shirley Dương cũng cảm thấy trên cổ truyền đến cơn đau bất thường, nhưng không hề biểu hiện ra ngoài.

Cô đứng dậy quan sát xung quanh một lượt, khi nhìn thấy đống xương trắng chất thành mấy đống dưới chân, không khỏi nhíu mày nói: “Tôi nhớ dưới này hình như toàn là châu báu mà, sao đột nhiên lại biến thành đống xương?” “?!” Vương Bàn Tử nghe vậy vội vàng nhìn xuống, phát hiện những gì Shirley Dương nói quả thực là thật, không khỏi đau lòng nói: “Ây da!

Núi vàng núi bạc của tôi!” Hồ Bát Nhất phát hiện cửa hang phía trước lóe lên ánh sáng trắng, không khỏi nói: “Chúng ta cũng qua phía trước xem đi, không chừng Tần gia và Hắc gia ở bên trong.” “Được!” Đề nghị này ngay lập tức nhận được sự tán thành của hai người còn lại.

Do không có bao tải, ba người sau một hồi vật lộn, cuối cùng cũng đi vào cửa hang phía trước.

Cảnh tượng trước mắt, khiến họ ngây người tại chỗ.

Trước cửa hang có một chiến trường rộng lớn, trên đó đứng thành từng hàng binh lính khô lâu, ngoài ra còn có những binh lính đất vàng đã thấy ở lối vào trước đó.

Lúc này chúng đều quỳ một gối xuống đất, đầu lâu hơi ngẩng lên,

đầy vẻ kính sợ nhìn lên trên xà đá.

Nhìn theo tầm mắt của những binh lính này, họ phát hiện bên cạnh xà đá có một vệt sáng trắng, trên vệt sáng đó là một đám quái vật đầu bò thân người.

Lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên nhìn thấy Tần Vũ trên xà đá, vội nói: "Lão Hồ!

Mau nhìn!

Tần gia!" Hồ Bát Nhất nhìn theo hướng mà hắn chỉ, quả nhiên phát hiện bóng hình Tần Vũ trên xà đá, nhưng điều khiến gã chú ý hơn là bóng hình nghiêng nước nghiêng thành của một tuyệt thế giai nhân sau lưng Tần Vũ!

Trong khoảnh khắc, gã nhìn đến ngây người, không khỏi lẩm bẩm: "Vị đó e là Tinh Tuyệt Nữ Vương nhỉ?

Thật sự quá đẹp..." Shirley Dương bên cạnh nhíu mày.

Cô cũng nhìn thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương đang lơ lửng trên không sau lưng Tần Vũ, một người luôn tự cho rằng mình có ngoại hình xuất chúng, lúc này lại nảy sinh ý nghĩ tự ti.

Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, chấn động nói: "Tần gia không lừa chúng ta, Tinh Tuyệt Nữ Vương thật sự là vợ của anh ấy." Lúc này, Tần Vũ cũng phát hiện ra mấy người họ, ném cho họ một ánh mắt lạnh lùng, rồi mới thu hồi tầm mắt.

"Ha ha, Tinh Tuyệt à Tinh Tuyệt." Người đàn ông áo xanh phát ra một tiếng cười lạnh, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng, tiếp tục nói: "Với tình hình hiện tại của ngươi, dám sử dụng loại sức mạnh này, lẽ nào không muốn sống nữa sao?" Tinh Tuyệt Nữ Vương lạnh lùng nhìn xuống người đàn ông áo xanh bên dưới, lạnh giọng nói: "Bổn vương hành sự như thế nào, cần ngươi quản sao!" Tần Vũ nhận ra có điều

không ổn trong lời nói của nàng, có chút lo lắng nhìn về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương sau lưng.

Lúc này, hắn có thể thấy rõ thân thể Tinh Tuyệt Nữ Vương bắt đầu trở nên nhạt đi.

Cảnh này, ngay lập tức khiến hắn nhớ lại cảnh tượng trong hai lần ảo cảnh.

Hắn đột ngột kéo Tinh Tuyệt Nữ Vương từ trên không xuống, và ôm nàng vào lòng, vội hỏi: "Sức mạnh của nàng không còn nhiều nữa phải không?" Bị Tần Vũ từ trên không kéo xuống, Tinh Tuyệt Nữ Vương lập tức trở nên suy yếu hơn rất nhiều, thân thể trong suốt lại lần nữa quay về trạng thái thực thể.

Nàng cắn cắn môi, do dự gật đầu.

"Hệ thống!" "Trong cửa hàng có thứ gì giúp vợ ta hồi phục thực lực không?" Tần Vũ không thể chờ đợi được nữa mà hỏi trong đầu.

Hầu như cùng lúc, hệ thống trả lời trong đầu Tần Vũ: "Nhắc nhở thân thiện: Trong cửa hàng không có vật phẩm loại này, nhưng Xích Đan trên người ký chủ, có hiệu quả loại này." Xích Đan!

Cùng với Tị Trần Châu, Mục Trần Châu, được gọi là ba đại thần châu.

Chương 59

Tần Vũ đột nhiên nhớ ra thứ mà nữ quỷ trong Cửu Tầng Yêu Tháp dâng lên, nhớ rằng nữ quỷ đó có một con thiên niên nữ bánh tông, dựa vào thứ đó để tu luyện.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ lập tức tìm thấy Xích Đan trong nhẫn không gian, và đặt vào tay Tinh Tuyệt Nữ Vương.

"Nàng tự ý hành động như vậy, lần này sẽ không phạt." Tần Vũ ôm nàng, từ từ đặt vào trong gỗ thần Côn Luân, tiếp tục nói: "Viên châu này có thể giúp nàng hồi phục sức mạnh, chuyện còn lại giao cho phu quân ta." Trước mặt người ngoài, Tinh Tuyệt Nữ Vương uy nghiêm lạnh lùng.

Nhưng ở chỗ Tần Vũ lại giống như một tiểu cô nương, ngoan ngoãn gật đầu, có chút vô lực nói: "Viên châu này quả thực có thể cung cấp sức mạnh cho thiếp, Tinh Tuyệt cảm ơn phu quân." Tần Vũ gật đầu, sau đó hôn lên môi Tinh Tuyệt Nữ Vương, tiếp tục nói: "Được rồi, nghỉ ngơi cho tốt đi." "Ừm~ nhưng người đàn ông áo xanh đó là một tiểu tướng của Âm Vương, tên là Xi Nha, phu quân cần phải cẩn thận." Tinh Tuyệt Nữ Vương dặn dò một phen, mới ngoan ngoãn nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Xi Nha ở giữa không trung nhìn thấy cảnh này, không khỏi nghiến chặt răng, hung hăng nói: "Xích Đan thần châu, vốn là do ta thiết kế!" "Hôm nay ta nhất định phải xé xác hai ngươi ra vạn mảnh, đoạt lại thần châu giao cho vương của ta!" "Ồn ào quá!" Tần Vũ ghét nhất những nhân vật phản diện nói nhiều lời vô nghĩa trước khi đánh nhau, hắn đi đến mép xà đá, nhìn xuống hàng nghìn binh lính bên dưới, nói nhàn nhạt: "Lũ này hàng nghìn năm, liên tục xâm phạm vương uy, các

ngươi nên làm gì?!" Giọng nói không lớn, nhưng lại truyền rõ ràng vào tai của mỗi một binh lính.

"Lão Hồ!

Tần gia cũng quá lợi hại rồi nhỉ?" "Đừng nói bậy, chúng ta cứ yên lặng xem ở một bên đi, cảnh tượng này chúng ta không có cách nào xen vào." Bao gồm cả Hồ Bát Nhất mấy người, cũng đều lần lượt chấn động, chỉ cảm thấy Tần Vũ phía trên giống như một vị quân vương thực sự.

Cơ thể của mỗi một binh lính dưới xà đá đều hơi run lên, dường như vì vương uy bị xúc phạm, cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

Ngay sau đó, mấy tiếng hét đều tăm tắp vang dội, khiến tất cả mọi người có mặt tại hiện trường trong lòng căng thẳng.

"Giết!

Giết!

Giết!" "Giết!

Giết!

Giết!" Dưới tiếng hô giết vang trời, Xi Nha ở giữa không trung không khỏi biến sắc, lùi lại một bước.

Khí thế này, trong hơn hai nghìn năm qua, hắn chưa từng được chứng kiến.

"Ồ, cũng chỉ có vậy." Cảnh này bị Tần Vũ bắt trọn trong mắt, sau đó hắn từ từ nhìn xuống đám binh lính sĩ khí cao ngút bên dưới, hạ lệnh tấn công chính thức.

"Tất cả binh sĩ nghe lệnh, tiêu diệt toàn bộ lũ âm vật trên không!" Một tiếng ra lệnh, những binh lính đeo ống tên sau lưng, cầm trường cung trong tay bên dưới bắt đầu hành động.

Họ nhanh chóng đứng vào đội hình, kéo căng trường cung trong tay, nhắm vào tất cả âm vật trên không trung.

"Bắn tên!" Theo một tiếng ra lệnh, hàng trăm mũi tên cùng lúc được bắn ra.

"Gầm!" Vô số mũi tên cắm vào người những con quái vật đầu bò, nhưng dường như không gây ra tổn thương lớn cho chúng, ngược lại còn kích động hoàn toàn sự phẫn nộ của chúng.

Xi Nha vẫy vẫy tay, nói: "Đừng đợi nữa, ra tay cả đi." "Gầm!!" Những con quái vật đầu bò vốn đã phẫn nộ vô cùng lập tức từ trên quả cầu ánh sáng trắng nhảy xuống, phát ra từng trận gầm lên giận dữ.

Tần Vũ lạnh lùng nhìn Xi Nha phía trước, nói nhàn nhạt: "Món nợ với vợ ta, cũng nên tính sổ với ngươi rồi." "Ha ha, bằng ngươi..." Xi Nha đối với lời nói của Tần Vũ vô cùng khinh thường, đang chuẩn bị chế nhạo một phen, lại bị một vệt sáng lạnh đột nhiên lóe lên trước mắt cắt ngang.

Cảm giác nguy cơ mãnh liệt, khiến hắn nhanh chóng lùi về sau.

"Phanh!" Cự Khuyết kiếm bị Tần Vũ dùng hết sức ném ra, cắm mạnh vào quả cầu ánh sáng trắng.

Xi Nha kinh ngạc nhìn thấy một vết nứt xuất hiện trên quả cầu ánh sáng trắng dưới chân.

"Rắc." Theo một tiếng vỡ giòn tan, vô số vết nứt lấy Cự Khuyết kiếm làm trung tâm, lan ra tứ phía như mạng nhện.

"Sao có thể?!" Xi Nha cũng không ngờ, Tần Vũ có thể một kiếm đâm nứt quả cầu ánh sáng dưới chân hắn.

Không đợi hắn nghĩ nhiều, quả cầu ánh sáng trắng vỡ tan hoàn toàn, hóa thành những đốm sáng trắng, biến mất trong động đá.

Còn Xi Nha với vẻ mặt kinh ngạc cũng mất đi điểm tựa, rơi thẳng xuống bên dưới.

Đối với điều này, Tần Vũ chế nhạo nói: "Ồ?

Đứng cao như vậy, hóa ra không biết bay à?" Lúc này, Xi Nha đứng dậy trên bãi cát, trên mặt không còn vẻ khinh thường trước đó, mà là vẻ nghiêm trọng.

Hắn nghiến răng hận thù nói: "Thằng khốn!

Ta tuyệt đối không tha cho ngươi." Nhưng đúng lúc này, một lưỡi đao lóe lên ánh sáng lạnh chém về phía đầu hắn.

Chưa kịp điều chỉnh lại tư thế, hắn chỉ đành dựa vào bản năng cơ thể nhanh chóng lùi về sau.

"Tuy nghe không hiểu, nhưng ta cảm thấy ngươi rất đáng ghét." Hắc Hạt Tử thấy một nhát đao chém hụt, không cho Xi Nha nhiều cơ hội phản ứng, nhanh chóng áp sát lên.

Trước đó, hắn còn mỉm cười với Tần Vũ, hét lên: "Giết xong tên này, giá trị của thanh đao, có thể tính sổ rồi nhé." "Thằng khốn!" "Một tên lính quèn cũng dám giẫm lên đầu ta?!" Lần này, tiếng phổ thông trong miệng Xi Nha, lại khiến Hắc Hạt Tử hơi kinh ngạc một giây.

Ngay sau đó, hắn cười tà mị, tiếp tục nói: "Xin lỗi, Hắc gia ta không phải là lính quèn." Nói xong, thanh đường đao trong tay không chút do dự tiếp tục chém về phía trước.

Trong khoảnh khắc, tiếng chém giết gào thét, không dứt bên tai.

Tần Vũ đứng trên cao nhìn rõ, tuy quái vật đầu bò bị đao thương chém chỉ bị tổn thương có hạn, nhưng số lượng của chúng cuối cùng cũng không thể so sánh với binh lính của Tinh Tuyệt.

Cộng thêm phía sau Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người

khác ở bên cạnh dùng súng tấn công, phe binh lính Tinh Tuyệt nhanh chóng chiếm thế thượng phong.

Còn về phía Xi Nha, Hắc Hạt Tử giao chiến với hắn, cũng đủ để từ từ chiếm thế thượng phong.

Ngay khi Tần Vũ cho rằng đối phương chỉ là sức mạnh lớn hơn một chút, thân thủ nhanh nhẹn hơn một chút, Xi Nha lúc này lại xảy ra biến hóa.

"A!" Xi Nha dùng sức đánh bay thanh đường đao đang tấn công.

Lúc này hắn phát hiện đám thuộc hạ mình mang theo, không còn lại bao nhiêu, trên bãi cát là một đống thi thể.

Hắn không thể không lùi về sau, chuẩn bị tung ra tuyệt chiêu của mình.

Nếu không, e là mạng của hắn cũng phải bỏ lại ở đây.

"Ồ?" "Còn có chiêu gì à?" Hắc Hạt Tử tuy tò mò, nhưng thanh đao trên tay lại không hề dừng lại.

Đối phương có tuyệt chiêu gì đó, hắn cũng không định cho cơ hội.

Ngay khi hắn định tiếp tục tấn công, đột nhiên phát hiện Xi Nha lúc này phồng hai má lên, dường như muốn phun ra thứ gì đó.

Chương 60

Hắn bất giác kéo quần áo của mình lên che miệng mũi.

Quả nhiên.

Một luồng sương mù màu đỏ máu từ miệng Xi Nha phun ra, lao về phía Hắc Hạt Tử.

Dù Hắc Hạt Tử đã che miệng mũi, nhưng sương mù chạm vào da trên tay, khiến hắn cảm thấy một trận đau rát.

"Có hiệu quả ăn mòn?!

Thứ quái gì vậy?!" Hắc Hạt Tử nhíu mày, nhìn vùng da trên tay đã bị thối rữa một mảng nhỏ, vội vàng lùi về sau.

Tình huống này, không thể tiếp tục tấn công được.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo, ngay lập tức cho hắn biết câu trả lời.

Chỉ thấy cơ thể Xi Nha phía trước nhanh chóng phình to, quần áo trên người cũng vào lúc này bị cơ thể biến lớn xé rách.

Ngay sau đó, đầu của hắn bắt đầu xảy ra biến hóa, từ từ biến thành một cái đầu rắn to lớn, hình dạng giống hệt con Rắn Mào Gà Mắt To mà Tần Vũ gặp ở cửa, chỉ có điều thể tích lớn hơn rất nhiều.

Sau đó cơ thể hắn cũng bắt đầu xảy ra biến hóa, như mọi người dự đoán, biến thành cơ thể rắn màu đỏ máu.

Một con rắn vua Rắn Mào Gà Mắt To chính hiệu.

Hắc Hạt Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi nhíu mày, thầm nghĩ "Lần này có chút phiền phức rồi." Ngay khi hắn đang phiền não vì điều này, mấy thứ từ trên cao rơi xuống bãi cát phía trước.

Nhìn kỹ lại, một bộ đồ bảo hộ, và một cái mặt nạ phòng độc!

Ngay sau đó, Hắc Hạt Tử liền nghe thấy giọng nói nhàn nhạt của Tần Vũ từ trên cao truyền xuống: "Mặc vào đi, đối phó với con rắn này không thành vấn đề." Cảnh này, Vương Bàn Tử ở bên cạnh nhìn rõ, không kìm được mà giơ ngón tay cái lên với Tần Vũ, nói: "Lão Hồ!

Tần gia ngầu thật, đối sách cũng nghĩ ra được." Hồ Bát Nhất gật đầu, trong ánh mắt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Gã nhớ rằng bộ đồ bảo hộ được chuẩn bị khi lên núi tuyết Côn Luân, còn mặt nạ phòng độc thì được lấy ra ở căn cứ của quân Quan Đông.

Có thể nghĩ ra đối sách trong thời gian ngắn như vậy sau khi Xi Nha biến thân, không thể không khâm phục năng lực phản ứng của Tần Vũ.

Xi Nha phía trước cũng bị những thứ đột nhiên rơi từ trên không xuống làm cho ngơ ngác, không biết Tần Vũ ném hai thứ đó xuống để làm gì.

Trong lúc hắn chưa phản ứng lại, Hắc Hạt Tử đã nhặt những thứ trên đất lên.

"Thứ tốt à." Hắc Hạt Tử mấy cái phi thân nhanh chóng lùi ra xa, sau đó nhanh chóng mặc bộ đồ bảo hộ và đeo mặt nạ phòng độc lên người.

Làm xong những việc này, hắn làm một cử chỉ cảm ơn với Tần Vũ phía trên.

Lúc này, Xi Nha mới từ từ phản ứng lại, ngẩng cao cái đầu rắn to lớn, phát ra tiếng cười khó nghe: "Ha ha, bằng bộ quần áo đó, mà cũng muốn chống lại độc vụ của ta sao?

Quá ngây thơ rồi!" Nói xong, nó uốn éo thân rắn khổng lồ lao về phía Hắc Hạt Tử, há miệng rắn ra lộ ra những chiếc răng nanh sắc bén

bên dưới.

"Vù~" Một đám độc vụ màu đỏ máu phun ra.

Không chỉ vậy, cái đuôi rắn khổng lồ cũng cuốn theo một luồng cát vàng quật về phía Hắc Hạt Tử trước.

Nhưng điều khiến nó không ngờ tới là, Hắc Hạt Tử không những không né tránh, mà còn lao thẳng vào độc vụ tấn công vào đầu nó.

Độc vụ ngay cả sắt cũng có thể ăn mòn, gã này lẽ nào không muốn sống nữa sao?!

Ngay khi Xi Nha nghĩ rằng Hắc Hạt Tử sắp hóa thành một vũng máu, nó kinh ngạc nhìn thấy Hắc Hạt Tử lao ra khỏi độc vụ, và trong tay cầm hai tấm bùa màu xanh lam.

"Bốp!" Hai lá bùa trên tay Hắc Hạt Tử dán lên trên cái đầu rắn khổng lồ.

Cảm thấy có thể chưa đủ, hắn lại từ trong túi lôi ra ba tấm bùa màu xanh lam, lần lượt dán lên trên thân rắn khổng lồ.

"..." Xi Nha chưa kịp phản ứng, liền chỉ cảm thấy một cảm giác áp bức dị thường.

Giây tiếp theo, cơ thể nó lập tức bị một quả cầu sấm sét khổng lồ nuốt chửng, phát ra tiếng kêu la khiến người ta rợn tóc gáy.

"A!!" Thân rắn khổng lồ không ngừng quằn quại, dường như muốn thoát khỏi quả cầu sấm sét, trong lúc đó chạm vào mấy tên thuộc hạ đầu bò của nó, khiến chúng lập tức bị điện giật thành một đống than cháy.

"Xèo xèo~" Tiếng kêu thảm thiết thê lương kèm theo tiếng điện hoa lóe sáng, vang vọng không dứt bên tai.

Hồi lâu sau, con Rắn Mào Gà Mắt To dài gần mười mét hoàn toàn

mất đi động tĩnh, toàn thân bị điện giật cháy đen, không ngừng có từng làn khói xanh bay lên từ thân rắn.

Đồng thời, những con quái vật đầu bò còn lại xung quanh, cũng đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Vương Bàn Tử giơ giơ khẩu súng trong tay, thầm nghĩ sau này sẽ không bao giờ bị lão Hồ chế nhạo chưa từng đánh trận nữa.

Gã vẻ mặt đắc ý nói với Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, Béo Gia ta không những đã trải qua chiến tranh, mà còn giành được thắng lợi rồi." Hồ Bát Nhất chỉ cười cười, không nói gì.

Shirley Dương thấy chiến tranh kết thúc, trong động trở nên an toàn, ngay sau đó liền tìm kiếm con đường dẫn lên xà đá.

Khi phát hiện con đường ở bên vách đá bên trái đài cao, cô không nói một lời nào mà đi thẳng về hướng đó.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, vội hỏi: "Dương tiểu thư, cô làm gì vậy?" Trên đó là nơi Tinh Tuyệt Nữ Vương ở, cứ mạo muội đi lên như vậy, ai biết sẽ xảy ra chuyện kỳ lạ gì.

Trong lòng tuy nghĩ vậy, nhưng gã vẫn nhanh chóng đi theo.

"Này!" "Hai người đợi tôi với!" Vương Bàn Tử thấy vậy, sợ có thứ tốt gì bị bỏ lỡ, vì vậy cũng nhanh chóng đi theo bước chân của Hồ Bát Nhất.

Không lâu sau, Shirley Dương đi đầu lên đến xà đá.

Ngay khi cô định tiếp tục đi về phía trước, lại nghe thấy giọng nói lạnh băng của Tần Vũ: "Đứng ở đó đi, đừng ảnh hưởng đến vợ tôi nghỉ ngơi." Shirley Dương lập tức dừng bước.

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Tần Vũ, cô không khỏi cắn cắn răng, hỏi: "Tần Vũ, tôi lớn từng này chưa từng cầu xin ai.

Hôm nay ở đây tôi cầu xin anh, có thể giúp tôi hỏi phu nhân của anh, lời nguyền Quỷ Động có cách nào có thể giải được không?" Những lời này, Tinh Tuyệt Nữ Vương trong gỗ thần Côn Luân nghe rõ.

Nghĩ rằng đối phương có lẽ là bạn của Tần Vũ, bèn chuẩn bị đứng dậy giải đáp cho cô.

Chương 61

Nhưng cô vừa mới mở mắt, đã thấy Tần Vũ đứng bên cạnh quan tài, lắc đầu với cô nói: "Nghỉ ngơi cho tốt đi, vấn đề này để ta giải đáp cho cô ấy là được." Tinh Tuyệt Nữ Vương nghe vậy, ngoan ngoãn gật đầu, lại lần nữa nhắm mắt lại.

Tần Vũ quay đầu, vẻ mặt bình tĩnh nhìn về phía Shirley Dương, nói nhàn nhạt: "Lời nguyền Quỷ Động, không phải Mục Trần Châu thì không thể giải, cô hiểu chưa?" "Tôi hiểu!" Shirley Dương đột ngột ngẩng đầu, kích động nói: "Nhưng ông ngoại tôi tìm kiếm Mục Trần Châu, tìm cả đời cũng chưa từng tìm thấy, bằng năng lực của tôi lại làm sao có thể tìm thấy được?" Cô biết rõ, năng lực của mình so với ông ngoại cách xa mười vạn tám nghìn dặm, căn bản không thể nào tìm thấy được.

Nghĩ đến đây, trong mắt cô bắt đầu lóe lên những giọt lệ.

Đối với cảm xúc của Shirley Dương, Tần Vũ không có bất kỳ dao động cảm xúc nào, vẫn nói nhàn nhạt: "Tung tích của Mục Trần Châu, người khác không biết, nhưng không có nghĩa là tôi không biết." "Anh biết?" Shirley Dương hơi ngẩn người, ngay sau đó liền nghĩ đến những biểu hiện của Tần Vũ suốt chặng đường.

Nếu là thật, vậy chẳng phải có nghĩa là lời nguyền có thể được giải sao?!

Nghĩ đến đây, tâm trạng Shirley Dương trở nên kích động, vội hỏi: "Nó ở đâu?

Anh đưa tôi đi tìm, bao nhiêu tiền tôi cũng đưa cho anh!" Đối với điều này, Tần Vũ lại lắc đầu, nói: "Bây giờ tôi nói cho cô cũng vô dụng, bằng thực lực hiện tại của cô đến nơi đó cũng chỉ là tìm chết

mà thôi.” Đối với lời nói của Tần Vũ, Shirley Dương có chút không phục, không cam lòng nói: “Hành trình Tinh Tuyệt Cổ Thành nguy hiểm như vậy, tôi đều đã vượt qua!

Lẽ nào còn có nơi nào nguy hiểm hơn sao?” “Có!” Tần Vũ trả lời quả quyết, và tiếp tục dội nước lạnh lên đầu Shirley Dương, “Và cô phải nhớ kỹ, cô có thể sống sót hoàn toàn là nhờ tôi.

Nếu không, cô chưa vào sa mạc đen đã trở thành một bộ xác khô trong sa mạc rồi.” Shirley Dương không cam lòng cắn chặt môi dưới.

Cô biết lời nói của Tần Vũ tuy làm tổn thương người khác, nhưng cũng là sự thật không thể chối cãi, không có Tần Vũ thì cô đã sớm chết giữa đường rồi.

“Hù~” Nhận ra mình đã thất thố, cô hít sâu một hơi, bình tĩnh nói: “Vậy phải làm thế nào, anh mới có thể nói cho tôi biết tung tích của Mục Trần Châu?” Tần Vũ nghĩ một lát, nhanh chóng trong đầu đã có câu trả lời, bèn nói: “Nơi có Mục Trần Châu, tôi cuối cùng cũng sẽ đi một chuyến.

Đến lúc đó nếu thực lực của cô phù hợp với thân phận của người Bàn Sơn Đạo Nhân, thì dẫn cô đi một chuyến cũng được.” Bàn Sơn Đạo Nhân!

Shirley Dương nhớ lại câu chuyện mà ông ngoại kể cho cô, nhớ lại quyển sổ ghi chép mà ông ngoại để lại, trong lòng đột nhiên nảy sinh một cảm giác mong đợi.

Ông ngoại có thể làm được, mình cũng nhất định có thể!

Trong ánh mắt cô từ từ không còn vẻ nóng nảy trước đó, thay vào đó là một vẻ kiên định.

“Được!” cô nói với vẻ mặt tự tin: “Đến lúc đó tôi nhất định sẽ khiến anh phải nhìn bằng con mắt khác!

Cũng sẽ không trở thành bình dầu của anh nữa!" Tần Vũ gật đầu.

Sau đó nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương vẫn đang nhắm mắt dưỡng thần, phát hiện sắc mặt đối phương một lúc đã tốt hơn rất nhiều, bèn nói: "Mọi người ra ngoài đi, lát nữa tôi sẽ ra tìm mọi người." "Được thôi!

Tần gia cứ từ từ, chúng tôi ra ngoài nghỉ ngơi vài ngày." Vương Bàn Tử một mắt đã nhìn ra manh mối, sau đó vội vàng kéo Hồ Bát Nhất và Shirley Dương đi xuống.

Đối với sự thức thời này, Tần Vũ rất hài lòng gật đầu.

Bận rộn lâu như vậy, cũng đến lúc nói chuyện tử tế với vợ nữ vương của mình rồi.

Sau khi Hồ Bát Nhất và những người khác lui đi, Tần Vũ liền ở trên xà đá giải tán tất cả binh lính bên dưới, để họ trở về vị trí ban đầu.

Làm xong tất cả, hắn mới lại quay về bên cạnh gỗ thần Côn Luân.

Nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương trong gỗ thần sắc mặt ngày càng tốt hơn, Tần Vũ không kìm được mà đưa tay phải ra véo véo má nàng, nói: "Có Xích Đan trợ giúp, sức mạnh thế nào rồi?" Tinh Tuyệt Nữ Vương mở mắt, từ từ ngồi dậy từ trong gỗ thần, mỉm cười với Tần Vũ.

Tiếp đó, nàng nắm chặt Xích Đan trong tay, nói: "Viên châu này quả thực thần kỳ, tuy có chút chậm, nhưng quả thực có thể giúp thiếp hồi phục sức mạnh." Nụ cười nghiêng nước nghiêng thành khiến trái tim Tần Vũ như muốn tan chảy.

Quá đẹp!

May mà là vợ mình, chứ nếu là vợ người khác, chẳng phải chỉ có thể đứng nhìn sao!

Tần Vũ định thần lại, chuyển sự chú ý đi một chút, mới không bị mất hình tượng trước mặt vợ mình.

"Khụ khụ!" Hắn ho khan một tiếng, sau đó nói: "Có thể hồi phục là tốt rồi, đợi ta đưa nàng ra ngoài, sau đó từ từ hồi phục cũng được." Hắn nghĩ rằng chỉ cần sức mạnh của Tinh Tuyệt Nữ Vương đủ để rời khỏi nơi này, thì sống ở bên ngoài sẽ không thành vấn đề.

Về thời gian, hắn cũng không quan tâm, ai bảo hắn có thể chất trường sinh bất lão chứ.

Nhưng, Tinh Tuyệt Nữ Vương lại khẽ lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Phu quân, bây giờ thiếp e là không thể cùng chàng rời khỏi vương lăng." "Tại sao?" Tần Vũ nhíu mày, không hiểu hỏi: "Bây giờ nàng không thể hồi phục sức mạnh sao?

Còn thiếu chút nữa à?" Hắn vất vả lắm mới đến được đây, và đã giải quyết không ít phiền phức trên đường đi.

Bây giờ vợ lại không thể cùng mình ra ngoài, cảm giác như bị người ta tạt một gáo nước lạnh vào mặt.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nhận ra sự dao động cảm xúc của Tần Vũ, vội vàng giải thích: "Phu quân lần này tuy đã giết Xi Nha và bộ chúng của hắn, nhưng thuộc hạ của Âm Vương còn xa mới chỉ có một người, thiếp sợ đến lúc đó hắn lại phái ra nhiều sứ giả cõi Âm hơn." "Nếu không ở trong vương lăng, thiếp khó mà đối phó được." Thì ra là chuyện này!

Cứ tưởng là ra ngoài sẽ thấy ánh sáng là chết hay chuyện gì đó tương tự.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ mới thở phào nhẹ nhõm, nói: "Chuyện này nàng cứ yên tâm, đối phương có bao nhiêu người, phu quân sẽ giết hết cho nàng." "Với lại, sau khi ta đi rồi, bọn chúng muốn tìm ta, cũng

không dễ dàng như vậy." Tinh Tuyệt Nữ Vương biết lời nói của Tần Vũ có lý, nhưng cuối cùng cũng chỉ là phương pháp trị ngọn không trị gốc.

Nàng rất hiểu thuộc hạ của Âm Vương nhiều không đếm xuể, dù chạy đi đâu, chỉ cần phái ra đủ nhân lực, cuối cùng cũng sẽ gây ra phiền phức cho hắn.

Đột nhiên, nàng nhớ lại một chuyện mà thuộc hạ đã đề cập nhiều năm trước, nói: "Phu quân, quốc sư từng nói với thiếp, có một chư hầu của vua Thăng Long trên tay có một khối Quỷ Tỳ có thể điều động âm binh.

Nếu thiếp có khối Quỷ Tỳ đó, liền có thể trấn áp nơi này." Quỷ Tỳ của Lỗ Thương Vương?!

Nghe lời nói của Tinh Tuyệt Nữ Vương, trong lòng Tần Vũ không khỏi gợn sóng.

Thời Chiến Quốc, nước Lỗ có một chư hầu tên là Lỗ Thương Vương, trời sinh sở hữu một con Quỷ Tỳ thần bí, được cho là có thể mượn âm binh từ địa phủ.

Tần Vũ đoán, thứ mà vợ mình nói hẳn là thứ này.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ gật đầu với Tinh Tuyệt Nữ Vương, xác nhận: "Chỉ cần tìm được Quỷ Tỳ, là có thể trấn áp sinh vật cõi Âm, sau đó đưa nàng ra ngoài sao?" Tinh Tuyệt Nữ Vương lắc đầu, tiếp tục nói: "Quốc sư từng nói, nếu thiếp ở trong gỗ thần Côn Luân quá lâu, thì cần một khối Thiên Niên Kỳ Lân Kiệt, và một cây Thiên Niên Tuyết Liên để thay đổi thể chất, mới có thể yên tâm ra ngoài." Xem ra cung Lỗ Vương bắt buộc phải đi một chuyến.

Hy vọng thế giới này không có những người như Uông Tàng Hải, như vậy một chuyến đi cung Lỗ Vương có thể lấy được cả Kỳ Lân

Kiệt và Quỷ Tỳ.

Còn về Thiên Niên Tuyết Liên, đến lúc đó để Đại Kim Nha tìm cách lo liệu.

Không lâu sau, Tần Vũ đã nghĩ ra cách giải quyết trong lòng.

Hắn sờ sờ mái tóc mềm mượt của Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhẹ giọng nói: "Nếu đã như vậy, vậy nàng cứ ở trong vương lăng đợi thêm một thời gian nữa đi, vi phu một thời gian nữa sẽ quay lại đây đón nàng." "Đa tạ phu quân." Tinh Tuyệt Nữ Vương ngoan ngoãn gật đầu.

Nghĩ đến việc Tần Vũ một lát nữa lại phải rời đi, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác không nỡ.

Nhanh chóng, cô tự mình đưa ra quyết định.

Chương 62

Chỉ thấy cô khẽ cắn môi dưới, dịu dàng như nước nhìn Tần Vũ, khẽ nói: “Phu quân, hay là chàng cùng thiếp đến tẩm cung trong lăng, thân mật một chút...” Hai ngày tiếp theo, Tần Vũ đều ở trong tẩm cung cùng Tinh Tuyệt Nữ Vương, hưởng thụ một phen "đãi ngộ" của một vương quân.

Hai ngày sau, Tần Vũ mới tạm biệt vợ mình.

Tại lối vào vương lăng, hắn phát hiện có thêm hai cái lều, chắc là do đám người Hồ Bát Nhất dựng lên. "A!

Tần gia!" Lúc này, Vương Bàn Tử đang hoạt động bên ngoài lều nhìn thấy Tần Vũ đi ra, mặt không khỏi lộ vẻ vui mừng.

Gã vội vàng bước tới, cười xấu xa nói: "Thế nào?

Có nữ vương làm vợ, mấy ngày nay 'thoải mái' chứ?" Dù sao thì vẻ đẹp của Tinh Tuyệt Nữ Vương gã cũng đã thấy rõ, đúng là một tuyệt sắc nhân gian!

À.

Thoải mái?

Phải gọi là tiêu hồn!

Tần Vũ liếc Vương Bàn Tử một cái, chuyện riêng tư thế này đương nhiên hắn sẽ không nói ra.

Nhìn hai cái lều trước mặt, hắn không khỏi có chút tò mò.

Nếu có hai lều, Shirley Dương ngủ một cái, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất ngủ một cái, vậy Hắc Hạt Tử đâu?

Suy nghĩ một chút, trong lòng hắn đã có đáp án đại khái, liền hỏi:

"Hắc gia đâu?

Đi rồi à?" Vương Bàn Tử gật đầu, kinh ngạc nói: "Tần gia!

Anh càng ngày càng thần thông rồi đấy, ở trong đó hai ngày mà cũng biết chuyện bên ngoài!" Được Vương Bàn Tử khẳng định, Tần Vũ cũng không thấy lạ.

Ngược lại, nếu Hắc Hạt Tử mà ở lại cùng Vương Bàn Tử, đó mới là chuyện cực kỳ kỳ quái.

Nói đến đây, Tần Vũ vỗ vai Vương Bàn Tử, nói: "Gọi lão Hồ với Shirley Dương dậy, chuẩn bị về thôi." Cùng lúc đó, âm thanh thông báo của hệ thống vang lên trong đầu Tần Vũ: "Chúc mừng ký chủ hoàn thành thành công nhiệm vụ Thám Hiểm Tinh Tuyệt Cổ Thành, thưởng 40000 điểm Thám Hiểm.

Chúc mừng ký chủ tìm được Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhận được 10% tiến độ nhiệm vụ cá nhân, thưởng 2000 điểm Thám Hiểm." Thật kỳ lạ, phần thưởng lần này sao lại phát muộn thế.

Nhưng may là bây giờ điểm Thám Hiểm đã có hơn bảy mươi ngàn, đủ để đổi một bản Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật. "Hệ thống, đổi Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật." "Đinh!

Đổi Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật thành công, tiêu hao 60000 điểm Thám Hiểm, còn lại 13000 điểm Thám Hiểm." Theo sau âm thanh thông báo của hệ thống, một lượng lớn thông tin bỗng dưng xuất hiện trong đầu Tần Vũ, tất cả đều là những kiến thức liên quan đến Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật.

Tần Vũ hài lòng gật đầu, thầm nghĩ sau này trộm mộ có thể tự mình phân kim định huyệt, không cần phải dựa vào người khác nữa.

Không lâu sau, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đã thu dọn xong xuôi mọi thứ, mấy người chính thức lên đường trở về. .....

Lần nữa trở lại Bắc Bình đã là chuyện của một tuần sau.

Sau khi về Bắc Bình, Shirley Dương đưa cho ba người Tần Vũ mỗi người hai mươi vạn đô la Mỹ, sau đó liền rời Bắc Bình, đáp máy bay về Mỹ.

Nghe nói, cô ấy phải thu thập lại tất cả ghi chép của ông ngoại để học hỏi cho kỹ.

Sau đó sẽ quay lại cùng Tần Vũ đi tìm Mục Trần Châu.

Theo tỷ giá hối đoái của những năm bảy mươi, hai mươi vạn đô la Mỹ tương đương với hơn hai triệu Nhân dân tệ.

Lạy trời, ba người chính thức trở thành triệu phú.

Ngày thứ hai sau khi về Bắc Bình, Tần Vũ dẫn theo Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, một lần nữa gõ cửa tiệm của Đại Kim Nha. "Ây da!

Ba vị gia đã về rồi!" Đại Kim Nha vừa mở cửa phát hiện ba người Tần Vũ, lập tức mời vào.

Khoảng thời gian trước lão cũng có nghe ngóng.

Cả đoàn khảo cổ không những không tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành, mà còn chết một người trong sa mạc, chuyện này lúc đó trong giới lan truyền khá rộng.

Cho nên bây giờ thấy ba người Tần Vũ trở về, rất nhiều nghi vấn trong lòng lão lập tức có được đáp án.

Không đợi ba người ngồi xuống, lão đã vội vã hỏi: "Ba vị gia, đã tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành chưa?" "Kim gia, tôi kể cho ông nghe..." Vương Bàn Tử nghe vậy, đang định đem câu chuyện đã chuẩn bị sẵn ra kể lể một phen với Đại Kim Nha, khóe mắt đột nhiên liếc thấy ánh mắt lạnh như băng của Tần Vũ, khiến gã lập tức ngậm

miệng lại.

Đại Kim Nha thấy thế, không khỏi sốt ruột hỏi: "Sao vậy?

Bàn gia đừng có ngẩn ra không nói gì thế!" Tần Vũ xua tay, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Chuyện đó để sau hãy tìm Bàn Tử mà nghe, hôm nay tôi tìm ông có việc chính." Đại Kim Nha thấy Tần Vũ đã lên tiếng, liền không hỏi dồn nữa.

Thấy Tần Vũ vẻ mặt nghiêm túc, tưởng có chuyện lớn, không khỏi hỏi: "Tần gia, ngài có chuyện gì cứ nói thẳng, tôi giúp được nhất định sẽ giúp!" Tần Vũ lúc này mới từ từ nói ra: "Chuyện thứ nhất, trước đây tôi nhờ ông tìm một căn tứ hợp viện, chắc là tìm được rồi chứ?" "Cái đó là tất nhiên!

Tiền tôi đã thanh toán hết cho ngài rồi, bây giờ chỉ chờ ngài về ký tên làm thủ tục là xong." Nhìn vẻ mặt của Đại Kim Nha lúc nói chuyện, hoàn toàn là bộ dạng "tôi làm việc ông cứ yên tâm", trông y hệt một tên gian thương.

Tuy vậy, Tần Vũ biết Đại Kim Nha làm việc cho bạn bè rất đáng tin cậy, bèn nói tiếp: "Chuyện thứ hai, có hai món đồ ông giúp tôi để ý, nếu có tin tức thì lập tức báo cho tôi." Thứ mà ngay cả Tần Vũ cũng để tâm, Đại Kim Nha không khỏi tò mò hỏi: "Là thứ gì vậy?" "Thứ nhất là Quỷ Nữu Ngọc Tỷ thời Chiến Quốc, thứ hai là Thiên Niên Tuyết Liên Hoa." Chuyện Quỷ Tỷ, hắn không dám chắc nó sẽ ở trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Hắn nhớ trong nguyên tác có hai khối Quỷ Tỷ, một khối là gia truyền của Trương gia ở Đông Bắc, khối còn lại do Hoắc lão thái đấu giá được rồi sau đó giao cho Trương Khởi Linh.

Còn về Thiên Niên Tuyết Liên Hoa, thứ này cũng là đồ tốt, trên thị trường cực kỳ hiếm có.

Cho nên hai món này, chỉ có thể thông qua những thương nhân thường xuyên để ý đến bảo vật quý hiếm như Đại Kim Nha để có được thông tin. "Quỷ Nữu?!" Đại Kim Nha suy tư một chút, rồi đột nhiên như nhớ ra điều gì, vội nói: "Tần gia, ông nói thật đúng lúc.

Hai ngày nữa tại buổi đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, nghe nói sẽ có một món bảo vật như vậy được rao bán, ông có muốn đi xem thử không?" Nữu, là chỉ vật điêu khắc trên ấn tỷ, thường là nữu hình thú, còn quỷ nữu thì trên thị trường gần như rất hiếm thấy.

Cho nên Tần Vũ lo Đại Kim Nha nhớ nhầm, hỏi lại: "Ông chắc chắn là quỷ nữu, không phải thú nữu chứ?" Đại Kim Nha vỗ ngực, mặt đầy tự tin: "Cái này tôi tuyệt đối không nhầm, Tân Nguyệt Phạn Điếm còn đặt cho khối quỷ tỷ đó một cái tên rất hay, gọi là Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ!" "Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ?!" Tần Vũ mơ hồ nhớ ra, trong nguyên tác Ngô Tà từng xem một tấm ảnh, trên đó ghi tên là Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ, cũng chính là Quỷ Tỷ sau này.

Chương 63

Nghĩ đến đây, sắc mặt hắn hơi thay đổi, vội hỏi: "Có sách ảnh đấu giá hay thứ gì tương tự không?" Chỉ cần là cơ quan đấu giá chính quy, đều sẽ có sách ảnh đấu giá.

Nếu Tân Nguyệt Phạn Điếm tiến hành đấu giá sau hai ngày nữa, vậy thì sách quảng cáo vật phẩm đấu giá lúc này hẳn là đã được tung ra. "Ây da, ông xem cái đầu của tôi này, lại quên mất." Được Tần Vũ nhắc nhở, Đại Kim Nha lục trong tủ bên cạnh ra một cuốn sách ảnh, đưa cho Tần Vũ nói: "Tần gia, đây là sách ảnh quảng cáo đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm, ngài xem qua đi." Tần Vũ gật đầu, nhận lấy sách ảnh.

Phía trước đa số là đồ gốm sứ như bát, bình, Tần Vũ hoàn toàn không có hứng thú, trực tiếp lật về phía sau.

Cuối cùng khi lật đến trang cuối cùng, hắn mới thấy được hình ảnh của Quỷ Tỷ.

Bên dưới hình ảnh có một dòng chữ nhỏ, ghi kích thước và tên của món đồ.

Trên ngọc tỷ trong ảnh, điêu khắc vô cùng phức tạp, chỉ riêng hình dáng chính đã có mấy cái, trong đó hình mấy con ác quỷ là nổi bật nhất.

Phần điêu khắc còn lại có vảy và hình dáng long ngư gì đó không rõ, trên ảnh không nhìn rõ được.

Nhưng chỉ dựa vào tấm ảnh này, Tần Vũ cũng có thể khẳng định với xác suất lớn, đây chính là Quỷ Nữu Ngọc Tỷ mà hắn đang tìm kiếm.

Sau khi xác định, hắn liền đặt sách quảng cáo xuống.

Hắn biết những cơ quan đấu giá quy cách như Tân Nguyệt Phạn Điếm, nếu không có quan hệ nhất định thì không thể nào vào được.

Cho nên hắn nhìn về phía Đại Kim Nha, hỏi: "Lão Kim, tôi muốn tham gia buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm, có cách nào không?" Đại Kim Nha có chút khó xử nhìn ba người một lượt, nói: "Ba vị gia, muốn vào Tân Nguyệt Phạn Điếm đấu giá, ít nhất phải có chứng minh tài sản hai triệu đấy ạ!

Hơn nữa chỉ còn hai ngày nữa là đến buổi đấu giá, nếu không có tình huống đặc biệt, e là chuyện này không dễ làm." Vương Bàn Tử lúc này chen vào: "Kim gia!

Sau chuyến đi sa mạc, bọn tôi mỗi người kiếm được hai mươi vạn đô la Mỹ đấy!

Cho nên cái chứng minh tài sản này căn bản không thành vấn đề!" "Hai mươi vạn?!

Đô la Mỹ!" Cả người Đại Kim Nha lảo đảo, mặt đầy kinh ngạc.

Lão nhớ tin tức mình dò hỏi được, chỉ có một người một vạn đô la Mỹ thôi mà!

Ban đầu lão tưởng Vương Bàn Tử nói đùa, nhưng thấy hai vị gia nghiêm túc như Tần Vũ và Hồ Bát Nhất đều mặt mày bình tĩnh nhìn mình, lão mới tin lời này là thật. "Ai." Đại Kim Nha thở dài, tiếp tục nói: "Mấy vị gia, thực ra vấn đề tiền bạc không đủ tôi cũng có thể giúp giải quyết, nhưng mấu chốt nhất là quy tắc sau đó kìa." Lão có tự biết mình, biết rằng với thân phận của lão không đủ để Tân Nguyệt Phạn Điếm mở cửa sau cho.

Tần Vũ hiếm khi cười, nói: "Điểm này không cần lo, vì tôi chính là tình huống đặc biệt." Nói xong, hắn từ trong nhẫn không gian lấy ra

rất nhiều bảo vật, chất thành một đống nhỏ trên bàn trà trước mặt mấy người.

Đây đều là những thứ lấy được từ mộ của vị quân vương trong Cửu Tầng Yêu Tháp ở Côn Luân Sơn, hắn tin rằng dựa vào những thứ này đủ để Tân Nguyệt Phạn Điếm mở cửa sau. "Thế nào, những thứ này đủ chưa?" Trước đống châu báu, Đại Kim Nha, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều sững sờ, cực kỳ không tin nổi mà véo vào mặt mình.

Một lúc sau, Đại Kim Nha mới phản ứng lại, vội nói: "Đủ rồi!

Tuyệt đối đủ rồi!" Lão tin rằng chỉ cần chọn ra vài món tinh phẩm trong số này làm vật phẩm đấu giá mới, Tân Nguyệt Phạn Điếm tuyệt đối có thể tạm thời cấp cho một suất tham dự.

Nói xong, ánh mắt nhìn Tần Vũ lại thay đổi, trong lòng thầm nghĩ lúc đầu kết giao với vị gia này quả là đúng đắn, mới đi hai chuyến đã mang về lợi ích lớn như vậy.

Nghĩ đến đây, trong lòng lão lại một trận vui sướng. "Được rồi.

Bàn Tử muốn nói gì với lão Kim thì cứ nói, lát nữa tôi đi cùng cậu làm thủ tục nhà tứ hợp viện." ...

Hai ngày sau, Tần Vũ đáp chiếc xe Mercedes-Benz không biết Đại Kim Nha kiếm đâu ra, một mình từ nhà tứ hợp viện của mình đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Vừa xuống xe, hắn liền thấy ba người Đại Kim Nha đang đợi ở cửa.

Đại Kim Nha vội vàng đón lấy, nói: "Tần gia đã đến rồi, vậy chúng ta vào trong thôi." Sau khi thấy Tần Vũ gật đầu, Đại Kim Nha mới dẫn mấy người đi vào cửa lớn, trải qua một loạt kiểm tra an ninh.

Sau khi kiểm tra an ninh, mọi người được Đại Kim Nha dẫn đến

sảnh chiêu đãi của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Vương Bàn Tử nhìn cảnh sắc vàng son lộng lẫy xung quanh.

Mặc dù lớn lên ở Bắc Bình, nhưng đây cũng là lần đầu tiên gã đến nơi cao cấp như vậy, không khỏi kinh ngạc thốt lên: "Oa, cũng quá xa hoa rồi đi?" Hồ Bát Nhất cũng nuốt nước bọt, nhưng tính tình chung quy vẫn trầm ổn hơn Vương Bàn Tử nhiều, trên mặt không có biến đổi biểu cảm gì lớn.

Đại Kim Nha lén liếc Tần Vũ một cái, thấy trên mặt hắn ung dung trấn định không chút biến sắc.

Đối với điều này, trong lòng không khỏi cảm khái: "Tần gia tuyệt đối là người từng trải việc đời, nếu không tuyệt đối không thể giữ được vẻ trầm tĩnh như vậy." Tần Vũ dường như nhìn thấu tâm tư của Đại Kim Nha.

Tân Nguyệt Phạn Điếm tuy trang trí xa hoa, nhưng xa hoa nữa có thể so được với khách sạn cao cấp mấy chục năm sau sao?

Đối với điều này, hắn khẽ cười một tiếng, nhẹ giọng mắng: "Lão Kim.

Mau thu cái bộ dạng hám của lạ đó lại đi, dẫn tôi vào trong." "Được thôi!" Đại Kim Nha thấy mưu đồ nhỏ bị vạch trần, lập tức đi về phía quầy lễ tân phía trước, nói: "Vị này là Tần Vũ, Tần tiên sinh.

Trước đó đã đặt trước một chỗ ngồi hạng Giáp." "Được, ngài chờ một chút." Sau khi nhân viên công tác xác nhận thân phận của mấy người Tần Vũ, bên cạnh lập tức có một cô gái mặc sườn xám tinh mỹ bước ra dẫn mọi người tiếp tục đi vào trong.

Những cô gái ở Tân Nguyệt Phạn Điếm này, dáng người và khuôn mặt đều rất ưa nhìn.

Đặc biệt là bộ sườn xám tinh mỹ tôn lên khí chất nữ tính nhất,

Tần Vũ nhìn dáng người yêu kiều phía trước, cũng không cầm lòng được mà nhìn thêm vài lần.

Chẳng mấy chốc, dưới sự dẫn dắt của cô gái mặc sườn xám, mọi người đã đến trước cửa một phòng bao cổ kính trên lầu hai.

Ngay sau đó, cô gái mặc sườn xám đẩy cửa gỗ ra, cung kính nói: "Mấy vị khách, đây là phòng bao hạng Giáp số sáu, mời vào ngồi." Phòng bao hạng Giáp của Tân Nguyệt Phạn Điếm vốn được chuẩn bị cho những gia tộc không phú thì quý.

Bên trong phòng bao cổ kính, đặt một chiếc bàn tròn khảm ngọc khắc vân hổ, để khách trong buổi đấu giá có thể uống trà trò chuyện.

Bên ngoài có một gác lửng nhỏ, trên đó đặt một bàn trà và vài chiếc ghế, trong đó có một chiếc ghế dựa vào bên trái, cách xa nhất.

Gác lửng nhỏ này tiện cho khách quan sát vật phẩm đấu giá.

Buổi đấu giá chưa bắt đầu, Tần Vũ liền cùng mấy người ngồi bên bàn tròn trong phòng, bàn về chuyện lần này.

Cô gái mặc sườn xám lúc trước cung kính rót trà cho mấy người, sau đó đứng sang một bên yên lặng chờ đợi sự phân phó của họ.

Chương 64

Hồ Bát Nhất liếc cô một cái, trong lòng có chút không quen.

Bởi vì anh biết những chuyện họ sắp nói tiếp theo, đa số đều không thể nói công khai.

Sắc mặt anh vô cùng không tự nhiên: "Kim gia, hay là để cô gái này lui ra ngoài đi?

Chúng ta nói chuyện, cô ấy đứng đó không thích hợp lắm nhỉ?" Tần Vũ lại thấy không sao cả.

Lúc đi lên, hắn đã thấy không ít nam nữ đứng hai bên đường.

Tần Vũ đoán đó hẳn là Thính Nô và Côn Nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm, để phòng ngừa có người làm chuyện bất lợi cho khách sạn.

Có Thính Nô ở đây, dù cho đuổi cô gái này đi, cuộc nói chuyện của họ cũng sẽ bị người khác nghe thấy rõ mồn một.

Do đó, Tần Vũ xua tay, nói: "Không cần đâu, cứ để cô ấy ở lại.

Hai người cũng đừng quá câu nệ, bình thường thế nào thì cứ thế ấy." "Vậy được thôi." Hồ Bát Nhất gật đầu, có chút lo lắng liếc nhìn cô gái bên cạnh.

Sau một hồi tán gẫu, Đại Kim Nha chuyển chủ đề về buổi đấu giá, nói: "Tần gia, hôm nay ngài nhắm trúng khối ngọc tỷ kia, e là cạnh tranh sẽ có chút kịch liệt đấy." "Ồ?" Tần Vũ đặt chén trà xuống, hứng thú hỏi: "Có người khác cũng nhắm vào khối ngọc tỷ này à, ông có biết gì không?" Đại Kim Nha chỉ ra ngoài, giải thích: "Chủ yếu là khối ngọc tỷ này có liên quan đến 'long', ý nghĩa trong đó quá khác biệt, những người ở phòng hạng Giáp trên lầu hai này cơ bản đều có ý với khối ngọc tỷ đó.

Đặc biệt là hai vị ở phòng số một và số hai đối diện, dường như quyết tâm phải có được khối tỷ này." Tần Vũ nhìn theo hướng Đại Kim Nha chỉ, nhưng chỉ thấy cánh cửa gỗ đóng chặt, không thấy bên trong có ai, không khỏi hỏi: "Đối phương là những ai?" Đại Kim Nha lắc đầu: "Tôi chỉ dò hỏi được người ở phòng số một họ Trương, còn vị ở phòng số hai họ Hoắc, những người khác tôi không rõ." "Họ Trương và họ Hoắc?" Nghe hai họ này, trong lòng Tần Vũ đã hiểu rõ.

Nếu không đoán sai, người trong phòng bao số hai hẳn là người của Hoắc gia trong hạ tam môn của Cửu Môn.

Còn về phòng bao số một... có thể ngồi ở phòng đó, hẳn chỉ có người bên cạnh Trương Đại Phật Gia, chỉ không biết hai nhà lần này cử ai đến.

Đúng lúc hắn đang suy tư, cô gái mặc sườn xám bên cạnh lại bước lên, nhẹ nhàng nhắc nhở: "Mấy vị khách, buổi đấu giá sắp bắt đầu rồi, xin hỏi có muốn di chuyển ra gác lửng không?" "Vậy thì ra ngoài ngồi thôi." Tần Vũ gật đầu, trong lòng không nghĩ nhiều nữa.

Hắn tin rằng chỉ cần đợi buổi đấu giá bắt đầu, sẽ biết được đáp án.

Quả nhiên, khi họ ngồi xuống gác lửng, cửa gỗ của hai phòng bao số một và số hai đối diện cũng được mở ra, mỗi bên đều có người ngồi trên gác lửng. "Quả nhiên là Hoắc Tiên Cô và Trương Nguyệt Sơn." Nhìn hai người ngồi ở ghế chủ tọa đối diện, trong lòng Tần Vũ đã có đáp án.

Cùng lúc đó, người dẫn chương trình bên dưới bước lên sân khấu chính giữa, đọc lời khai mạc cho buổi đấu giá. "Sau đây chúng ta sẽ bắt đầu đấu giá vật phẩm đầu tiên." Theo lời của người đấu giá trên sân khấu, một vật được phủ vải đỏ được nhân viên công tác khiêng lên, đèn sân khấu cũng đúng lúc chiếu vào đó.

Vương Bàn Tử thấy cảnh này, hai mắt không nhịn được phát sáng, mặt đầy tham lam: "Kim gia, món đầu tiên thôi mà, sao long trọng vậy." Đại Kim Nha liếc gã một cái, bất đắc dĩ giải thích: "Bàn gia nói gì thế, đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, món nào cũng là bảo bối, không long trọng sao được!" Chẳng mấy chốc, tấm vải đỏ che vật phẩm trên sân khấu được vén lên, lộ ra một chiếc bình sứ thanh hoa bên dưới. "Ba vị gia, tôi nói cho các vị nghe, đây là bình sứ thanh hoa đời Tống đấy!

Nhìn phẩm tướng này, tôi đoán ít nhất cũng phải cỡ này!" Đại Kim Nha nói đến đây dừng lại, rồi giơ ra năm ngón tay. "Năm vạn?!" Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều ngẩn người, vì trong mắt họ không thấy loại đồ sứ này có gì tốt, không thực tế bằng vàng bạc thật.

Tần Vũ thì tỏ ra đặc biệt trấn định, trong lòng hắn chỉ có một mục tiêu, đối với các vật phẩm đấu giá khác đều không có hứng thú.

Cuối cùng, chiếc bình sứ thanh hoa này được bán với giá sáu mươi tám ngàn.

Sau khi đấu giá thêm vài vật phẩm nữa, Tần Vũ liếc nhìn cuốn sách quảng cáo, rồi nói: "Lão Hồ, Bàn Tử, món tiếp theo có thể cân nhắc mua, đối với hai người có không ít lợi ích đâu." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều biết thứ Tần Vũ giới thiệu chắc chắn không tồi, liền vội vàng đồng thanh hỏi: "Thứ gì vậy?!" Không đợi Tần Vũ trả lời, người đấu giá bên dưới đã giới thiệu: "Tiếp theo là vật phẩm kế tiếp, Kỳ Lân Kiệt tám trăm năm tuổi.

Giá khởi điểm năm vạn!

Mỗi lần ra giá không được thấp hơn một ngàn!" Sau khi người đấu giá bên dưới vén tấm vải đỏ lên, Hồ Bát Nhất mới thấy cái gọi là Kỳ Lân Kiệt chỉ là một miếng nhỏ màu nâu sẫm, trông rất bình thường.

Anh không hiểu món đồ nhỏ bé này có tác dụng gì, bèn khó hiểu hỏi: "Tần gia, thứ này có công dụng gì vậy ạ?" "Kỳ Lân Kiệt sau khi ăn vào có thể cải tạo thể chất của các cậu, khiến máu có công hiệu xua đuổi côn trùng, trừ tà." Tần Vũ nói đến đây dừng lại, nhìn Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, tiếp tục nói: "Bây giờ, các cậu nói xem, thứ này có hữu dụng không?" Mặc dù việc đưa Tinh Tuyệt Nữ Vương ra khỏi Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng cần Kỳ Lân Kiệt, nhưng đó phải là Kỳ Lân Kiệt trên ngàn năm tuổi.

Miếng trước mắt này chỉ mới tám trăm năm, tuổi đời còn kém một chút.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau, lập tức hiểu ý của Tần Vũ.

Hai người sau này không chừng sẽ thường xuyên trộm mộ, nếu ăn miếng Kỳ Lân Kiệt này, vậy sau này xuống mộ có thể không cần quá lo lắng về độc trùng trong mộ.

Hiểu rõ duyên cớ, Hồ Bát Nhất lại hỏi: "Vậy Tần gia, Kỳ Lân Kiệt này chúng tôi có thể ra giá tối đa bao nhiêu?" Tần Vũ không trả lời trực tiếp, mà gợi ý: "Thứ này hai người mỗi người ăn một nửa cũng đủ dùng rồi, còn về giá cả thì..." Vương Bàn Tử thấy Hồ Bát Nhất đang suy nghĩ, liền thúc giục: "Lão Hồ!

Đừng nghĩ nữa, thứ Tần gia giới thiệu có thể sai được sao!" "Được!" Hồ Bát Nhất quyết định, sau đó quay sang Đại Kim Nha: "Kim gia, giúp tôi ra giá, sáu vạn!" "Được thôi!" Đại Kim Nha gật đầu, sau đó nhấn chuông trên bàn, rồi hô: "Sáu vạn." Lời vừa dứt, phần lớn ánh mắt trong sảnh đấu giá đều dời về phòng bao của Tần Vũ, đều muốn xem kẻ bỏ ra số tiền lớn để mua một món đồ như vậy là ai. "Người trong phòng bao này là ai vậy?

Trông lạ mặt thế?" "Không rõ nữa, nhưng bỏ ra sáu vạn để mua

một món đồ như vậy, không biết trong lòng nghĩ gì." "..." Trong chốc lát, hội trường đấu giá vang lên những tiếng bàn tán nho nhỏ, dường như đều không coi trọng miếng Kỳ Lân Kiệt nhỏ bé kia.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, ngược lại thở phào nhẹ nhõm, không có ai tranh giành thì còn gì tốt bằng. "Phòng hạng Giáp số sáu, ra giá sáu vạn!

Sáu vạn lần thứ nhất!

Sáu vạn mua một miếng Kỳ Lân Kiệt tám trăm năm tuổi không lỗ, có bạn nào muốn tăng giá không!

Sáu vạn lần thứ hai!" Người đấu giá thấy bên dưới không có ai giơ bảng, cũng không nghe tiếng chuông nào vang lên, đang chuẩn bị xác nhận giao dịch thì tiếng chuông vang lên. "Mười vạn." Một giọng nói cực kỳ bình thản truyền đến từ phía trên bên trái khán đài.

Tần Vũ tò mò nhìn theo hướng giọng nói, lại phát hiện nó truyền đến từ gác lửng của phòng hạng Giáp số một. "Thú vị rồi đây, Trương Nguyệt Sơn cũng muốn tham gia náo nhiệt à?" Khóe miệng Tần Vũ hơi nhếch lên, trên mặt lộ ra vài phần nụ cười thú vị.

Vương Bàn Tử thì trong lòng run lên, món đồ vốn sắp về tay lại bay mất, không khỏi mếu máo nói: "Người đối diện là ai vậy, mua về cũng chẳng có tác dụng gì lớn lao!" "Mười lăm vạn!" Lần này, Hồ Bát Nhất nhấn chuông trên bàn, báo ra giá của mình.

Người đấu giá thấy hai bên tăng giá qua lại, trên mặt không khỏi nở nụ cười, tiếp tục nói: "Phòng hạng Giáp số sáu, mười lăm vạn!

Còn ai cao hơn không!" "Đừng ra giá nữa!

Đừng ra giá nữa!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vô cùng căng thẳng nhìn phòng hạng Giáp số một đối diện, hy vọng đối phương không ra giá nữa.

Chương 65

"Đinh linh linh..." Nhưng mà, một tiếng chuông trong trẻo đã phá vỡ sự kỳ vọng của họ, ngay sau đó là một tiếng hét giá: "Hai mươi vạn!" Hồ Bát Nhất nghiến răng, tiếp tục tăng giá, lại bị Bàn Tử níu lại.

Vương Bàn Tử nói: "Lão Hồ!

Đừng kích động!

Đây là hai mươi vạn đấy!" Hồ Bát Nhất lại hoàn toàn không để ý, cứng rắn nhấn chuông, nói: "Ba mươi vạn!" Anh đột nhiên nhớ lại lúc ở sa mạc, Tần Vũ dường như đã dùng máu tươi để đẩy lùi bầy kiến hành quân sa mạc, giúp họ thoát ra.

Cho nên anh nhất định phải lấy được miếng Kỳ Lân Kiệt này, để phòng ngừa sau này lại xảy ra tình huống tương tự. "Ba mươi vạn?!

Rốt cuộc là thần thánh phương nào?" "Chưa nói đến giá này, phòng bao số một tôi nhớ là người nhà họ Trương mà, rốt cuộc ai có gan đối đầu với người nhà họ Trương vậy?" "Toàn là gương mặt lạ, không chừng là người nơi khác đến, ai mà biết được." "..." "Ba mươi vạn lần thứ nhất!

Có ai muốn ra giá không?" Lúc này, phòng hạng Giáp số một dường như đã từ bỏ.

Người đấu giá hỏi ba lần tăng giá, đều không thấy đối phương có động tĩnh.

Cuối cùng, khi người đấu giá gõ búa, Hồ Bát Nhất mới thở phào nhẹ nhõm.

Vương Bàn Tử đối với sự kích động của Hồ Bát Nhất, không

khỏi cảm thấy đau lòng, nói: "Lão Hồ!

Cậu quá kích động rồi!

Chúng ta có tiền cũng không thể tiêu như vậy được!" "Không sao!

Có thứ này, sau này không sợ độc trùng rắn độc nữa!" Hồ Bát Nhất lại không nghĩ vậy, chỉ cần có thể nâng cao thực lực, tiêu chút tiền thì có sao.

Tần Vũ không để ý đến mấy người họ.

Hắn lấy sách quảng cáo ra xem, phát hiện sau khi vòng này kết thúc, sẽ đến Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ.

Quả nhiên.

Không lâu sau Tần Vũ liền nghe thấy giọng của người đấu giá bên dưới: "Tiếp theo, vật phẩm mà mọi người đặc biệt quan tâm, Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ...

Khối ngọc tỷ này đã được chuyên gia giám định là quan tỷ thời Chiến Quốc, mọi người cũng đều biết, ngọc tỷ chỉ cần dính dáng đến rồng, ý nghĩa đại diện của nó sẽ phi thường khác biệt.

Không nói nhiều nữa, Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ, giá khởi điểm hai mươi vạn, mỗi lần ra giá không được thấp hơn một vạn nguyên!" Nghe đến đây, Tần Vũ đứng dậy, từ từ ngồi vào chiếc ghế ở phía ngoài cùng bên trái của gác lửng.

Đại Kim Nha thấy vậy, toàn thân run lên.

Do đã đến đây vài lần, nên Đại Kim Nha rất quen thuộc với quy tắc của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Lão biết rõ vị trí mà Tần Vũ đang ngồi không thể tùy tiện ngồi được.

Thế là, lão vội vàng bước tới, hạ thấp giọng nói: "Tần gia, chỗ đó

không thể ngồi được đâu!

Ngồi vào sẽ xảy ra chuyện đấy!" Tần Vũ lại lắc đầu, sau đó vẫy tay với cô gái mặc sườn xám phía sau, nói: "Truyền lệnh xuống, vòng đấu giá này, giúp tôi đốt Thiên Đăng!" "Truyền lệnh xuống, vòng đấu giá này, giúp tôi đốt Thiên Đăng!" Giọng nói bình thản của Tần Vũ vừa dứt, cô gái mặc sườn xám phụ trách hầu hạ trong phòng hơi sững sờ, sau đó nhanh chóng phản ứng lại, nhẹ giọng hỏi: "Tiên sinh, xin hỏi ngài có chắc chắn không ạ?" "Ừm." Tần Vũ không chút do dự gật đầu.

Cảnh này khiến Vương Bàn Tử có chút mơ màng, khó hiểu hỏi: "Kim gia, đốt Thiên Đăng là có ý gì vậy?" Đại Kim Nha đang chìm trong kinh ngạc vội uống một ngụm trà trên bàn để trấn tĩnh, mới từ từ nói: "Hồ gia, Bàn gia, hai vị không biết đấy thôi.

Đốt Thiên Đăng có nghĩa là, trong vòng đấu giá này, bất kể giá được trả đến đâu, người đốt đèn cũng phải mua vào với giá không thấp hơn giá đấu giá trên sàn." Nghe xong, Vương Bàn Tử theo bản năng hỏi: "Vậy nếu có người đốt đèn rồi mà không trả nổi giá thì sao?" Đại Kim Nha lại uống một ngụm nước, khẽ nói: "Vậy thì khuynh gia bại sản, hoặc là để lại một cánh tay hoặc một chân!" Khuynh gia bại sản!

Chặt tay chặt chân!

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang nghe chăm chú nhìn nhau, đều nuốt nước bọt, biết rằng đây không phải là chuyện đùa.

Trong đó Hồ Bát Nhất định khuyên can một phen.

Nhưng lúc này cô gái mặc sườn xám đã đi đến bên gác lửng, dùng giọng nói ngọt ngào từ từ nói: "Hạng Giáp số sáu, đốt đèn!" Giọng nói vừa dứt, một chiếc đèn lồng từ bên dưới từ từ bay lên, cuối cùng treo ở bên ngoài phòng bao.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía phòng bao của Tần Vũ, trong ánh mắt đều tràn đầy vẻ kinh ngạc. "Bây giờ tôi thật sự không biết người trong phòng bao là ai nữa rồi!

Lại có gan đốt Thiên Đăng!" "Tôi nhớ bao nhiêu năm nay, Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng chỉ đốt đèn hai lần thôi, lần trước hình như là hơn bốn mươi năm trước do Trương Đại Phật Gia của Trường Sa đốt." "Tôi chỉ có thể nói người trẻ tuổi này quá bốc đồng, chỉ một cái Quỷ Tỷ thôi mà đã có bao nhiêu ông chủ nhắm tới, tôi thấy anh ta nuốt không trôi đâu." "Vòng này, chúng ta ngồi dưới đây xem kịch hay thôi." "..." Cùng lúc đó, trong hội trường không ngừng vang lên tiếng bàn tán.

Trong đó, người xem tốt cho Tần Vũ không nhiều, đa số đều cho rằng anh là kẻ nghé con không sợ cọp, không biết trời cao đất dày.

Trong phòng hạng Giáp số một, Trương Nguyệt Sơn sâu sắc nhìn Tần Vũ một cái, thầm nghĩ Bắc Bình từ khi nào lại xuất hiện một nhân vật tầm cỡ như vậy.

Sau đó, y ra lệnh cho một thuộc hạ bên cạnh: "Đi điều tra lai lịch của người này." Cảnh này không chỉ xuất hiện ở phòng hạng Giáp số một, mà ở mấy phòng hạng Giáp khác cũng tái diễn, các thế lực đều lập tức muốn biết thông tin liên quan đến Tần Vũ.

Đốt đèn xong không có nghĩa là vòng này không cần ra giá, nếu không ai ra giá, Tần Vũ có thể mang Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ đi với giá sàn hai mươi vạn.

Đương nhiên, Tân Nguyệt Phạn Điếm tuyệt đối sẽ không để chuyện này xảy ra.

Người đấu giá trên mặt vẫn giữ nụ cười, bắt đầu tiếp tục chủ trì: "Vòng này tuy bạn của chúng ta ở phòng hạng Giáp số sáu đã đốt Thiên Đăng, nhưng các bạn có mặt ở đây vẫn có thể tiếp tục ra giá."

Giọng nói vừa dứt, Tần Vũ liền nghe thấy tiếng chuông trong trẻo từ phòng bao bên trái vang lên, ngay sau đó có người báo giá: "Ba mươi vạn!" Giá này vừa ra, lập tức có giá mới nhảy ra. "Ba mươi lăm vạn!" "Năm mươi vạn!" "Sáu mươi vạn!" "..." Phải nói, người nhắm vào Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ quả thật rất nhiều, chẳng mấy chốc đã đẩy giá lên hơn hai triệu.

Đại Kim Nha nhìn Tần Vũ bình tĩnh bên cạnh, không khỏi lo lắng nói: "Tần gia!

Đã hơn hai triệu rồi, tôi thấy lát nữa có khả năng sẽ đẩy lên một cái giá trên trời đấy!" "Không cần vội, cứ từ từ chờ." Tần Vũ lại không vội, chỉ nhàn nhã thưởng thức trà, thản nhiên nói: "Những nhân vật chính hôm nay vẫn chưa lên tiếng đâu." Nói rồi, khóe mắt hắn vô tình liếc nhìn phòng bao của Hoắc Tiên Cô và Trương Nguyệt Sơn, phát hiện thuộc hạ bên cạnh hai người dường như đã thiếu đi một người.

Cử người đi điều tra mình sao?

Với khả năng của họ, e là không tra ra được gì.

Tần Vũ lập tức hiểu ra, nhưng cũng không để trong lòng. "Hai triệu năm mươi vạn." Lúc này, Hoắc Tiên Cô ở phòng hạng Giáp số hai, hô ra giá lần đầu tiên.

Hoắc Tiên Cô lúc này đã gần sáu mươi tuổi, dùng giọng nói có phần già nua, nói với Trương Nguyệt Sơn ở phòng bên cạnh: "Trương phó quan, ông phải nhường tôi bà già này một chút, đừng có hét giá quá ác liệt." "Yên tâm, mặt mũi của Hoắc Tiên Cô, tôi nhất định sẽ cho." Trương Nguyệt Sơn khẽ cười, sau đó liền nhấn chuông, hô to: "Ba triệu năm mươi vạn!" Lần báo giá này khiến cả hội trường đấu giá chìm trong bàn tán, giá cao như vậy nhiều người chưa từng thấy. "Bây giờ ra giá mới là người có thực lực thật sự, hét giá toàn là trăm

vạn trăm vạn!" "Chứ sao!

Chương 66

Trương gia và Hoắc gia nghe nói đều từ Trường Sa đến, và chỉ trong vòng ba mươi năm đã đứng vững ở Bắc Bình, có thể thấy thực lực không tầm thường!" "Tôi thấy vị tiểu ca đốt Thiên Đăng lần này e là phải khuynh gia bại sản rồi." "..." Tiếng bàn tán trong hội trường chưa dứt, Hoắc Tiên Cô lại hô ra một giá mới: "Bốn triệu!" Nhưng giọng nói chưa dứt, đã nghe thấy Trương Nguyệt Sơn lại lên tiếng: "Năm triệu!" Đến đây, cả hội trường đấu giá chìm trong im lặng, tất cả mọi người đều chờ Hoắc Tiên Cô hô ra giá mới nhất.

Nhưng đến mức này, Hoắc Tiên Cô cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Đột nhiên, bà liếc nhìn chiếc đèn lồng bên ngoài phòng hạng Giáp số sáu, vô thức nhìn về phía Tần Vũ đang nhàn nhã thưởng trà.

Bà phát hiện dù giá đã đến mức này, Tần Vũ vẫn vô cùng bình tĩnh. "Chẳng lẽ tên tiểu tử này, thật sự có thực lực như vậy?" Có lẽ vì trong đầu nảy ra ý nghĩ này, Hoắc Tiên Cô cuối cùng đã từ bỏ việc báo giá.

Giá tạm thời dừng ở mức năm triệu.

Lúc này, người đấu giá nhìn về phía Tần Vũ, cười nói: "Xin hỏi Tần tiên sinh ở phòng hạng Giáp số sáu, có tiếp tục ra giá không?" Ý tứ lúc này là, nếu không ra giá, vậy thì bồi thường bằng cách khuynh gia bại sản, hoặc để lại cánh tay và chân, sau đó món đồ sẽ do Trương Nguyệt Sơn mang đi.

Nếu ra giá, thì sẽ tiếp tục theo quy trình bình thường.

Soạt!

Ánh mắt của cả hội trường đồng loạt đổ dồn về Tần Vũ, trong

ánh mắt đều mang đầy sự mong đợi. "Năm triệu, tôi nghĩ tiểu ca này chắc không đỡ nổi." "Đúng vậy!

Nhìn xem ngay cả Hoắc Tiên Cô điều kiện tốt như vậy cũng chọn nhượng bộ, một tên nhóc miệng còn hôi sữa chẳng lẽ còn lợi hại hơn Hoắc Tiên Cô sao?!" "Khó nói, nhìn anh ta bây giờ bình tĩnh uống trà, chắc cũng có chút gia thế." "..." Trong tiếng bàn tán của mọi người, Tần Vũ cuối cùng cũng đặt ấm trà trong tay xuống, sau đó nhấn chuông trên bàn, thản nhiên nói: "Sáu triệu." "Sáu triệu." Giọng nói bình thản không chút cảm xúc của Tần Vũ, như một hòn đá ném vào mặt hồ yên tĩnh, gây ra từng đợt sóng gợn. "Không thể tin được, tiểu ca này thật sự ra giá rồi!" "Trẻ tuổi như vậy đã có thực lực thế này, bối cảnh của anh ta chắc chắn cũng phi thường!" "Bây giờ tôi có thể khẳng định, tuyệt đối là một con rồng qua sông, có lẽ mấy chục năm sau sẽ lại có một Trương gia nữa!" "Tiếp theo xem Trương gia sẽ phản ứng thế nào, chút tiền này chắc họ vẫn đỡ được." ... "Phật gia lần này cho hạn mức năm triệu, không đối phó được Hoắc Tiên Cô, lại bại trong tay tên tiểu tử này." Trương Nguyệt Sơn nhíu mày, sắc mặt không tốt nhìn về phía Tần Vũ.

Lúc này, thuộc hạ vừa rời đi đã quay lại, Trương Nguyệt Sơn thản nhiên hỏi: "Đã dò hỏi được tin tức chưa?" "Chỉ biết là đột nhiên xuất hiện ở Bắc Bình một thời gian trước, hai ngày trước vừa mới mua một căn tứ hợp viện ở đây." "Chỉ có bấy nhiêu thông tin thôi sao?!" Trương Nguyệt Sơn không khỏi có chút kinh ngạc, vì ở thời đại này, năng lực của y mạnh hơn rất nhiều, nếu điều tra một người mà chỉ có bấy nhiêu thông tin, vậy chứng tỏ đối phương thật sự không đơn giản.

Thuộc hạ hỏi: "Phó quan, có cần tôi..." Nói đến đây, thuộc hạ làm một động tác cắt cổ.

Trương Nguyệt Sơn lắc đầu, nói: "Cử người theo dõi, mọi chuyện

đợi Phật gia từ Cổ Đồng Kinh trở về rồi nói sau." Nói xong, y liền đứng dậy rời đi. "Sáu triệu lần thứ nhất!

Có ai tiếp tục tăng giá không?!" Đến cảnh này, nụ cười trên mặt người đấu giá càng lúc càng rạng rỡ, ánh mắt nhìn về phía gác lửng của Trương Nguyệt Sơn.

Nhưng y phát hiện, trên đó không còn thấy bóng dáng Trương Nguyệt Sơn đâu nữa.

Bất đắc dĩ, y đành phải tăng tốc độ nói, chốt giá cuối cùng là sáu triệu. "Lão Hồ!" Vương Bàn Tử véo vào khuôn mặt béo của mình, không thể tin nổi: "Sáu triệu cứ thế mà đi à?!" Gã biết chỉ riêng tiền của Tần Vũ hiện tại, một mình không thể gom đủ sáu triệu, trừ phi cộng cả Hồ Bát Nhất và gã vào.

Tần Vũ nhìn ra tâm tư của gã, thản nhiên nói: "Yên tâm đi, lão Kim đã chọn hơn hai mươi món đồ của tôi để đấu giá, tôi không cần dùng đến tiền của hai người đâu." "Phù ~" Vương Bàn Tử nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm.

Quỷ Tỷ đã có, tiếp theo chuẩn bị đi Lỗ Vương Cung, lấy Kỳ Lân Kiệt ngàn năm kia.

Còn về Thiên Niên Tuyết Liên, phải nhờ Đại Kim Nha để ý thị trường nhiều hơn.

Nghĩ rồi, Tần Vũ mở cửa hàng hệ thống, bỏ ra 4000 điểm Thám Hiểm để đổi lấy hai tấm Mạc Kim Phù thật sự, đặt lên bàn.

Hồ Bát Nhất mặt đầy khó hiểu hỏi: "Tần gia, đây là?" Tần Vũ nói: "Hai tấm Mạc Kim Phù này hai cậu cầm lấy, mang theo người khi trộm mộ ít nhiều cũng có tác dụng." Phát Khâu Thiên Quan.

Không có Mạc Kim Giáo Úy, Phát Khâu Thiên Quan không phải là Phát Khâu Thiên Quan thật sự.

Cho nên Tần Vũ định bồi dưỡng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử thành Mạc Kim Giáo Úy thực thụ.

Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức đoán ra được vài manh mối, hạ thấp giọng hỏi: "Tần gia, chẳng lẽ lại tìm được điểm rồi à?" "Được rồi, đừng đoán nữa." Tần Vũ cười đẩy Vương Bàn Tử đang ghé sát vào ra, tiếp tục nói: "Hai ngày tới thu dọn đồ đạc, hai ngày sau tôi dẫn hai cậu đến một nơi.

Lần này, tôi sẽ dạy cho các cậu, làm thế nào để trở thành một Mạc Kim Giáo Úy thực thụ." Học kỹ thuật trộm mộ từ Tần Vũ, ý niệm này đã quanh quẩn trong đầu Hồ Bát Nhất từ lâu, chỉ là mãi mà không có cơ hội.

Do đó, sau khi nghe Tần Vũ nói, trên mặt Hồ Bát Nhất không giấu được vẻ vui mừng, vội nói: "Vậy thì tốt quá rồi!

Chỉ cần một câu này của Tần gia, tối nay tôi mời khách!" ...

Trong một căn phòng được trang trí xa hoa của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Trương Nguyệt Sơn vừa rời khỏi chỗ ngồi đang ngồi trên một chiếc ghế sofa.

Lúc này, chỉ nghe Trương Nguyệt Sơn lên tiếng: "Thanh Trúc à, giúp tôi làm một việc." Đối tượng nói chuyện là một người phụ nữ mặc sườn xám màu tím ngồi bên cạnh, khí chất trên người cô trưởng thành đầy quyến rũ.

Cô là con gái của Doãn Tân Nguyệt, tên là Doãn Thanh Trúc, là người nắm quyền thế hệ mới của Tân Nguyệt Phạn Điếm. "Ở Bắc Bình, ngay cả chuyện Trương phó quan cũng không giải quyết được, tôi lại có thể giúp được gì?" Doãn Thanh Trúc thản nhiên nói. "Vì người đó đang ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, nên cô nhất định có thể giúp được." Trương Nguyệt Sơn cười, tiếp tục nói: "Giúp tôi dò hỏi xem, người ở phòng hạng Giáp số sáu từ khi vào đến giờ, đã nói những gì."

Y từng được chứng kiến bản lĩnh của Thính Nô ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, biết rằng trong đó chắc chắn có người nghe được tin tức của phòng hạng Giáp số sáu.

Doãn Thanh Trúc lắc đầu, từ chối: "Dù biết cũng không thể nói cho ông, chẳng lẽ ông không biết quy tắc của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi sao?" "Thanh Trúc à." Lúc này, sắc mặt Trương Nguyệt Sơn hơi thay đổi, nhướng mày nói: "Cô cô của cô là Doãn Tân Nguyệt, cũng sẽ không nói chuyện với tôi như vậy, cô thấy cách nói chuyện với trưởng bối như vậy có thích hợp không?

Hơn nữa, bây giờ cô không giúp tôi việc này, đợi đến lúc Phật gia đích thân đến thì sao?" Doãn Thanh Trúc nghe vậy, nhíu mày, hung hăng liếc Trương Nguyệt Sơn một cái.

Nhưng nể mặt cô phụ, cô vẫn ra lệnh ra ngoài: "Gọi Thính Nô bên ngoài phòng hạng Giáp số sáu vào đây." Trương Nguyệt Sơn nhướng mày, mỉm cười nói: "Thế mới phải chứ ~" Doãn Thanh Trúc nhìn vẻ mặt này, thật sự có tâm trạng muốn đánh cho y một trận, nhưng cuối cùng cũng nhịn xuống.

Không lâu sau, Thính Nô bên ngoài phòng hạng Giáp số sáu liền đi vào, và kể lại toàn bộ cuộc đối thoại của mấy người Tần Vũ trong thời gian đó, không một chút che giấu. "Mạc Kim Giáo Úy?" Trương Nguyệt Sơn lặp lại mấy câu, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ là loại ân nhân có thể phân kim định huyệt mà Phật gia đã ra lệnh tìm kiếm trước đây?

Nếu thật sự là Mạc Kim Giáo Úy, vậy thì địa điểm của Cổ Đồng Kinh có lẽ có thể tìm được rồi." Nghĩ đến đây, y không ở lại nữa, nói một tiếng cảm ơn rồi đứng dậy rời đi.

Sau khi buổi đấu giá kết thúc, Tần Vũ ở lại Bắc Bình đợi hai ngày.

Vốn tưởng đám người Trương Nguyệt Sơn sẽ quay lại tìm phiền phức, nhưng đối phương đã không đến, hắn cũng không định tiếp tục

chờ đợi.

Cho nên vào ngày thứ ba, hắn dẫn theo Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lên chuyến tàu hỏa đi Lỗ Thành.

Sau khi vật lộn một ngày rưỡi, ba người cuối cùng cũng đến một thôn nhỏ tên là Qua Tử Miếu ở phía đông bắc Lỗ Thành. "Phù ~" Đi bộ cả ngày trời, Vương Bàn Tử cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, dựa vào một gốc cây, thở hổn hển: "Tần gia, chắc là sắp đến nơi rồi chứ?" Họ đang ở trong một khu rừng rậm, xung quanh mấy cây số không một bóng người.

Chương 67

"Chắc là ở đây rồi." Tần Vũ lấy la bàn ra, vận dụng Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật đã học được, cẩn thận dò xét một phen.

Bây giờ hắn có thể khẳng định Thất Tinh Lỗ Vương Cung, chính là ở dưới chân mình lúc này.

Hồ Bát Nhất cũng sáp tới, nhìn la bàn trên tay Tần Vũ, khó hiểu hỏi: "Tần gia, sao anh định huyệt nhanh và chuẩn vậy?

Nếu là tôi, chắc phải mất mấy ngày." Tần Vũ lúc này thu la bàn lại, giải thích: "Cậu chỉ học được nửa cuốn Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật, đương nhiên dùng không hiệu quả bằng tôi." "Tần gia!" Hồ Bát Nhất sững sờ, vội vàng phản ứng lại, hỏi: "Anh có bản hoàn chỉnh của Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật sao?!" Đã từng có lúc, anh cũng nghĩ nếu học được cả cuốn Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật thì sẽ có hiệu quả thế nào, bây giờ nhìn năng lực của Tần Vũ thì đã biết.

Trong chốc lát, trong lòng anh có thêm vài phần mong đợi.

Mong đợi Tần Vũ sau này có cơ hội sẽ truyền thụ nửa còn lại.

Tần Vũ không để ý, ngược lại đi về một hướng trong rừng, hắn ngửi thấy bên đó có một mùi quen thuộc, nhưng lại không nhớ ra là mùi gì.

Bèn hỏi: "Lão Hồ, Bàn Tử, hai người có ngửi thấy mùi gì không." Vương Bàn Tử nghiêm túc ngửi ngửi, quả nhiên ngửi thấy một mùi quen thuộc.

Chưa kịp mở miệng, Hồ Bát Nhất bên cạnh đã nói: "Mùi thuốc nổ!!" Anh từng ở chiến trường một thời gian dài, đối với mùi này có

ấn tượng vô cùng sâu sắc, cho nên chỉ cần ngửi qua là nhận ra.

Nơi này lại xuất hiện mùi thuốc nổ!

Chẳng lẽ?!

Tần Vũ đột nhiên nghĩ ra, vội vàng chạy về phía có mùi, quả nhiên ở phía trước phát hiện mấy cái lều đã được dựng sẵn.

Trước lều có một cái hố do thuốc nổ tạo ra, trong đó có từng làn khói xanh bay lên.

Bị người khác nhanh chân đến trước!

Tần Vũ nhìn mấy người trong lều phía trước, vẻ mặt lạnh như băng.

Vương Bàn Tử cũng theo tới, phát hiện tình hình phía trước, mắng: "Vãi chưởng!

Chỗ này có người!" Hồ Bát Nhất hỏi: "Tần gia, bọn họ là ai?" Tần Vũ từ trong nhẫn không gian lôi ra súng trường xung kích Oai Bột Tử đưa cho hai người bên cạnh, tiếp tục nói: "Ngoài trộm mộ tặc ra, còn có thể là ai!" Vương Bàn Tử có chút khinh thường cười nói: "Chậc chậc, hóa ra cũng giống bọn mình à." "Bàn Tử, đừng có so sánh bọn chúng với tôi!" Tần Vũ liếc Vương Bàn Tử một cái, thản nhiên nói: "Tôi là Phát Khâu Thiên Quan, hai người là Mạc Kim Giáo Úy thực tập, còn bọn chúng chỉ là bọn trộm mộ không ra gì thôi, hiểu chưa?" "Hiểu rồi!" Vương Bàn Tử gật đầu.

Sau đó nhìn khẩu súng trong tay đối phương, rồi lại nhìn khẩu súng trường xung kích Oai Bột Tử trong tay mình, lập tức cảm thấy không thơm nữa.

Bèn mếu máo hỏi: "Tần gia, bây giờ chúng ta làm gì?

Nhìn trang bị của họ, hình như tốt hơn chúng ta nhiều." Tần Vũ

không trả lời.

Hắn cũng đang suy nghĩ về thân phận của những người phía trước, tóm lại ở thời đại này có trang bị tinh xảo như vậy, tuyệt đối không phải là tổ chức trong nước.

Nghĩ rồi, hắn nói với hai người: "Ở đây đợi tôi." Nói xong, hắn từ trong túi lấy ra một con dao quân dụng Nepal.

Bây giờ đã là lúc mặt trời lặn, trong khu rừng rậm rạp cây cối um tùm này, ánh sáng khó lọt vào.

Đây là cơ hội tốt để ra tay tập kích. "Tần gia!

Không lẽ anh?!" Hồ Bát Nhất thấy vậy, lập tức đoán ra Tần Vũ định giải quyết ba người trên mặt đất.

Nhiệm vụ tập kích ám sát này không phải anh chưa từng nhận, anh biết rõ sự nguy hiểm trong đó, vội nói: "Đối phương có ba người!

Trong tay có súng!

Anh đi như vậy rất nguy hiểm!" Nhưng Tần Vũ không để ý.

Mấy tên này, chưa đủ để khiến hắn phải căng thẳng.

Nghĩ rồi, hắn liền cầm dao quân dụng Nepal, trong bóng tối từ từ vòng ra sau lều.

Ánh mắt hắn như báo săn nhìn con mồi, trong bóng tối gắt gao nhìn chằm chằm ba người phía trước.

Giây tiếp theo, hắn lao ra. "Phụt!" "Phụt!" "Phụt!" Lưỡi dao Nepal sắc bén nhanh chóng cứa qua cổ ba người, khiến họ trong nháy mắt đầu lìa khỏi cổ, ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp hét lên một tiếng.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất ở một bên thấy cảnh này, không khỏi tặc lưỡi, thầm nghĩ Tần gia cũng quá quyết đoán rồi.

Tần Vũ cúi người xuống lật túi của một cỗ thi thể, tìm kiếm một số thông tin hữu ích, xem thử đám người này rốt cuộc có thân phận gì.

Đột nhiên, hắn thấy sau gáy cỗ thi thể này có hình xăm, bèn lật áo của y ra.

Một hình xăm phượng hoàng màu đỏ sẫm to bằng lòng bàn tay được lộ ra hoàn toàn. "Người nhà họ Uông?!" Ngay khoảnh khắc nhìn thấy hình xăm này, Tần Vũ lập tức đoán ra thân phận của y.

Cùng lúc đó, âm thanh thông báo của hệ thống vang lên trong đầu hắn. "Đinh!" "Chúc mừng ký chủ đã mở thành công nhiệm vụ Thám Hiểm Thất Tinh Lỗ Vương Cung, mời ký chủ chọn độ khó thử thách." Đối với điều này, Tần Vũ không chút do dự đưa ra lựa chọn: "Chế độ Địa Ngục!" Trong nguyên tác, trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung có một cái hộp ngọc tím, bên trong vốn đựng Quỷ Tỷ mà Tần Vũ đã đấu giá được mấy ngày trước, sau đó mới bị Uông Tàng Hải đổi thành Xà Mi Đồng Ngư.

Chẳng lẽ là vì Xà Mi Đồng Ngư mà Uông Tàng Hải để lại?

Còn có bí mật gì khác?

Bất kể thế nào!

Đã đến rồi, vậy thì hãy trải nghiệm Lỗ Vương Cung cấp độ Địa Ngục đi.

Tần Vũ từ từ đứng dậy, nhìn về phía cửa mộ thất bị phá tung, trên mặt lạnh như băng không nhìn ra bất kỳ biểu cảm nào.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lúc này vội chạy tới.

Hồ Bát Nhất liếc nhìn thi thể trên mặt đất, không khỏi nhíu mày nói: "Tần gia, thế nào rồi?

Thân phận của những người này có manh mối gì không?" Tần Vũ

gật đầu, thản nhiên nói: "Đều là thế lực bên ngoài." "Vậy giết tốt lắm!" "Đám khốn này toàn trộm đồ của chúng ta rồi mang ra nước ngoài, nếu là tôi cũng bắn cho chúng mấy phát vào đầu." Vương Bàn Tử mặt đầy phẫn nộ nói.

Chương 68

Lúc này, trong tai nghe mà ba cái đầu lâu trên mặt đất đang đeo, truyền ra những âm thanh hỗn loạn.

Tần Vũ nhíu mày, nói với Vương Bàn Tử: "Bàn Tử, cậu đeo vào nghe thử xem." "Được thôi!" Vương Bàn Tử nghe vậy, lấy một cái tai nghe ra, đặt bên tai. "A!!

Có ma a!" "Nhanh!!

Mau tìm lối ra, rút lui về sau!" Mặc dù có rất nhiều âm thanh nhiễu điện, nhưng ba người Tần Vũ cũng nghe được đại khái.

Vương Bàn Tử nghe tiếng kêu thảm thiết từ bên trong truyền ra, cảm giác da gà nổi lên, yếu ớt nói: "Tần gia, bên trong hình như có chuyện rồi." "Ừm." Tần Vũ suy đoán, có khả năng sau khi chọn chế độ Địa Ngục, trong mộ đã xuất hiện biến hóa.

Nghĩ đến đây, hắn liếc mắt ra hiệu cho Vương Bàn Tử, nói: "Bàn Tử, cậu dẫn đường đi." Khóe miệng Hồ Bát Nhất không tự chủ được nhếch lên, mặt đầy đồng tình nhìn Vương Bàn Tử, trêu chọc: "Bàn Tử, nhanh lên đi, Tần gia gọi cậu kìa." Vương Bàn Tử rụt đầu lại, tiếng kêu thảm thiết trong tai nghe là nghe thấy rõ mồn một, không khỏi nói: "Tần gia!

Lần này tôi không đi đầu đâu!

Anh có thể xem xét lão Hồ mà, thân thủ của cậu ấy nhanh nhẹn hơn tôi nhiều." Đối với điều này, Tần Vũ nhíu mày, thong thả nói: "Vốn định lợi dụng ngôi mộ này, làm bài kiểm tra nhập môn để trở thành Mạc Kim Giáo Úy.

Nhưng mà, bây giờ xem ra các cậu không muốn, chẳng lẽ phải

dùng bài kiểm tra truyền thống?" Vương Bàn Tử theo bản năng hỏi: "Bài kiểm tra truyền thống?" Tần Vũ giải thích: "Tôi sẽ tìm cho các cậu một huyệt mộ, để các cậu nửa đêm một mình đi vào, trước khi tiếng gà gáy vang lên, phải lấy được bộ liệm phục mà chủ mộ mặc khi hạ táng.

Chỉ có người thuận lợi vượt qua, mới có tư cách trở thành Mạc Kim Giáo Úy." Lúc này, bất kể là Vương Bàn Tử hay Hồ Bát Nhất, đều dựa theo lời của Tần Vũ, tưởng tượng ra cảnh tượng đó.

Khi nghĩ sâu hơn, họ đột nhiên rùng mình một cái.

Vương Bàn Tử vội vàng bật đèn pin, đi ra phía trước, vội nói: "Đừng mà Tần gia!

Tôi thấy bài kiểm tra anh định ra lần này rất tốt, rất thích hợp với hai chúng tôi!" Hồ Bát Nhất cũng vội vàng đi theo, phụ họa: "Bàn Tử nói không sai, quá thích hợp với hai chúng tôi." Tần Vũ lúc này mới hài lòng gật đầu, theo sau cánh cửa mộ thất bị phá tung, đi vào bên trong.

Dưới ánh đèn pin của ba người, có thể thấy một cầu thang đá kéo dài xuống dưới.

Hai bên cầu thang là những bức tường được đào thủ công, trên đó có vết nổ và một số hình khắc kỳ dị. "Tần gia, ở đây không có cơ quan chứ?" Vương Bàn Tử đi trên cầu thang, lập tức nhớ lại cảnh tượng ở mộ của hoàng tử Cô Tô, lần đó suýt nữa bị nhốt chết bên trong.

Không đợi Tần Vũ trả lời, Hồ Bát Nhất đã nói: "Yên tâm đi, đã có một đội vào rồi, vậy thì trước khi chúng ta nhìn thấy thi thể của họ, hẳn là đều an toàn." Tần Vũ gật đầu, thúc giục ở phía sau: "Lão Hồ nói không sai, tiếp tục đi về phía trước đi." Sau khi đi thêm một đoạn đường, ba người cuối cùng cũng nhìn thấy một cánh cửa đá đóng chặt, trước cửa đá có hai con thú trấn mộ được điêu khắc bằng đá.

Vương Bàn Tử nhìn cánh cửa đá cao mấy mét, không khỏi hỏi: "Không đúng nha, đã có người vào rồi, sao cửa này lại đóng?" "Thường gặp phải tình huống này, phải quan sát kỹ một chút, xem xung quanh có cơ quan không.

Ví dụ như cánh cửa này, nó nằm trong miệng của con thú trấn mộ này." Tần Vũ vừa giải thích, vừa đưa tay vào miệng của con thú trấn mộ bên phải.

Hắn có thể cảm nhận được trong miệng con thú trấn mộ có một chỗ lồi ra, liền dùng sức ấn xuống. "Két!" Ngay sau đó, cánh cửa đá khổng lồ từ từ mở ra, phát ra một âm thanh chói tai.

Khi cả ba người đều bước vào trong cửa đá, cánh cửa đá lại từ từ đóng lại.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lúc này mới hiểu vì sao cửa lại đóng.

Lúc này, Hồ Bát Nhất phát hiện trên mặt đất cách đó không xa, có hai vũng chất lỏng không rõ.

Bức tường đá phía trước vũng chất lỏng bị người ta đập vỡ, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc.

Hồ Bát Nhất bước tới, nhìn hai vũng chất lỏng không rõ trên mặt đất, không khỏi hỏi: "Tần gia, thứ trên mặt đất này, sao khó ngửi vậy!" Tần Vũ cũng thấy kỳ lạ, liền tiến lên xem xét.

Hắn phát hiện trên một vũng chất lỏng có một số mảnh xương trắng vỡ nát, và trong đó tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc.

Lập tức, trong lòng hắn có đáp án, nói: "Chắc là đội người lúc trước từ bên ngoài đập vào bức tường này, sau đó khiến axit sulfuric trong tường văng lên người họ, trong nháy mắt đã thiêu họ thành một vũng máu." "Không thể nào!" Vương Bàn Tử nghe mà có chút kinh

hãi. "Được rồi." Tần Vũ vỗ vai Vương Bàn Tử, ngay sau đó nói: "Họ giúp chúng ta mở bức tường này, cũng đỡ cho tôi một phen công sức, vào trong cả đi." "Được thôi." Nói rồi, ba người liền vượt qua cánh cửa, đi vào bên trong.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo, khiến mấy người họ đứng sững tại chỗ, không lập tức đi tiếp.

Chỉ thấy trên mặt đất nằm bốn năm cỗ thi thể đã không còn dấu hiệu sự sống.

Trong đó có hai cỗ thi thể bị gãy thành hai khúc, giống như bị thứ gì đó xé toạc ra, ruột gan văng đầy đất, phát ra từng trận mùi hôi thối.

Nhưng điều Tần Vũ quan tâm nhất là cỗ quan tài ở sâu trong mộ thất.

Hắn phát hiện nắp quan tài không biết bị hất đi đâu, lúc này có khí đen đặc không ngừng bốc ra ngoài.

Hắn biết, con Huyết Thi ba ngàn năm tuổi đó, có thể đã bò ra ngoài rồi.

Cảnh tượng thảm khốc trong hầm mộ khiến trán Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều rịn ra vài giọt mồ hôi lạnh.

Kiểu thương vong này, chắc chắn không phải do cơ quan gây ra.

Hồ Bát Nhất nuốt nước bọt, theo phản xạ siết chặt khẩu súng trong tay, nói: "Tần gia, đám người này chết không đơn giản phải không?" "Không sai." Tần Vũ gật đầu, đi thẳng đến trước cỗ quan tài đá trong cùng.

Quả nhiên như hắn dự đoán, thi thể trong quan tài đá đã biến mất không dấu vết, chỉ còn lại một ít vàng bạc chôn cùng. "Bàn Tử, thu dọn đồ trong quan tài đá đi." Mặc dù đồ vật trong quan tài chỉ là vài món vàng bạc đơn giản, nhưng nếu mang ra ngoài cũng có thể bán

được giá tốt.

Nói xong, hắn mới nhận ra Vương Bàn Tử dường như không theo kịp.

Quay đầu nhìn lại, hắn thấy Bàn Tử đang ở giữa hầm mộ, cố gắng trèo vào cái đỉnh đồng cao hơn người kia. "Tần gia, đợi chút nhé." Sau khi Vương Bàn Tử trèo vào trong, gã lập tức quên đi cảnh thảm trạng trong hầm mộ, mặt mày hớn hở nói: "Để tôi xem bên trong có đồ gì tốt không." Nhưng khi gã dùng hết sức chín trâu hai hổ trèo lên, sắc mặt bỗng trở nên hơi khó coi.

Bên trong đỉnh đồng, ngoài rất nhiều xác khô không có đầu lâu, còn có một thi thể vừa mới chết không lâu.

Nửa cái đầu của thi thể này gần như bị đập nát, não và máu văng khắp nơi trong đỉnh, mùi hôi thối vô cùng khó ngửi. "Trời đất ơi, ghê chết người!" Vương Bàn Tử vội vàng bịt mũi, cẩn thận lật các thi thể trong đỉnh xem có thứ gì tốt không. "Cạch." Đúng lúc này, Tần Vũ với thính giác nhạy bén đột nhiên nghe thấy một tiếng động nhẹ trong hầm mộ, một cảm giác chẳng lành tự nhiên nảy sinh trong lòng.

Hắn liền vội vàng nói với Hồ Bát Nhất bên cạnh: "Lão Hồ, mau dùng dao cắt hết đầu của mấy cái xác trên đất đi!" "Người ta chết rồi, còn cắt đầu làm gì?" Hồ Bát Nhất hơi sững sờ, khó hiểu hỏi: "Tần gia, sao lại làm vậy?" Mặc dù miệng hỏi vậy, nhưng anh ta vẫn rút con dao quân dụng Nepal bên hông, đi về phía một thi thể phía trước, vung dao chém xuống một cái đầu.

Chương 69

"Trong cỗ quan tài đá kia vốn có một con Huyết Tống Tử ba ngàn năm." "Người bị loại Tống Tử này cào bị thương hoặc cắn bị thương, nếu không được xử lý kịp thời, sẽ biến thành Huyết Nhân không sợ đao thương, sức mạnh vô cùng." "Cho nên nhân lúc chúng chưa bò dậy, cắt đầu chúng đi!" Tần Vũ kiên nhẫn giải thích, tay cũng chém xuống một cái đầu. "Còn có thứ như vậy sao?!" Hồ Bát Nhất chỉ cảm thấy thế giới quan của mình lại một lần nữa bị đảo lộn.

Khi nghe người già kể chuyện, anh ta có nghe nói cương thi cắn người sẽ khiến người bị cắn cũng biến thành cương thi, nhưng không ngờ chuyện này lại thật sự tồn tại.

Trong đỉnh đồng, Vương Bàn Tử đã lục lọi gần xong mà không tìm thấy thứ gì tốt.

Nghe Tần Vũ giải thích, gã bất giác liếc nhìn thi thể dưới chân, thầm nghĩ: "Cái đầu này đã nát hơn nửa rồi, chắc sẽ không bị biến thành thi thể chứ!" Nhưng đúng lúc này, một cánh tay đột nhiên thò ra từ trong đỉnh, tóm chặt lấy mắt cá chân của Vương Bàn Tử. "Vãi!" "Thế mà cũng biến thành thi thể được à!" Vương Bàn Tử hét lên một tiếng, vội vàng rút dao quân dụng bên hông, định chém vào đầu Huyết Nhân trong đỉnh. "Keng!" Con dao trong tay chém vào người nó, lại giống như chém vào tấm thép, phát ra một tiếng va chạm giòn tan.

Vương Bàn Tử hoảng hốt, mếu máo nói: "Tần gia, thứ này chém không được!" Nhưng lúc này, cả Tần Vũ và Hồ Bát Nhất đều không có thời gian để ý đến gã.

Bởi vì ba thi thể còn lại trong hầm mộ cũng lần lượt mở mắt và bắt đầu cử động.

Điều khiến người ta sởn gai ốc hơn là hai thi thể bị chặt làm hai mảnh cũng đang giãy giụa bò về phía hai người.

Tần Vũ nhíu mày, tăng thêm sức mạnh trong tay, mới chém được đầu của Huyết Nhân có thân thể còn nguyên vẹn kia.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, cũng bắt chước Tần Vũ, dùng hết sức bình sinh, chém mạnh vào đầu của nửa thân thể trên mặt đất. "Keng!" Con dao quân dụng Nepal chém vào cổ Huyết Nhân nhưng không gây ra chút tổn thương nào, ngược lại còn làm cho hổ khẩu của Hồ Bát Nhất tê rần. "Tao không tin tao không trị được một cái xác mới chết." Hồ Bát Nhất có chút xấu hổ lùi lại, rồi giơ súng lên nhắm bắn và bóp cò.

Nhưng sự việc không đơn giản như anh ta nghĩ.

Dưới một loạt đạn, đầu của Huyết Nhân bị bắn nát bấy.

Nhưng điều không ngờ là, ngay cả trong tình huống này, thi thể vẫn có thể cử động, và rất có ý thức bò về phía anh ta. "Vãi!" "Tần gia, thứ này không giết được!" Hồ Bát Nhất biết mình không thể xử lý được những thứ này, vội vàng chạy đến bên cạnh Tần Vũ tìm sự giúp đỡ.

Huyết Nhân trong đỉnh đồng đã hoàn toàn tỉnh lại.

Vương Bàn Tử thấy vậy, lập tức hoảng hốt, hét về phía Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ!

Mau giúp tôi một tay!

Thứ này tôi không giết được!" Bất kể là dùng dao chém hay dùng súng bắn, gã đều đã thử qua, nhưng không có chút tác dụng nào.

Hồ Bát Nhất hét lên: "Lá bùa Tần gia cho cậu, không phải vẫn còn một tấm sao!" "Bùa?!" Vương Bàn Tử hơi sững sờ, rồi ngay lập tức phản ứng lại, vội vàng lấy ra tấm bùa màu xanh lam từ trong túi.

Ngay khi gã chuẩn bị dán lên trán Huyết Nhân, một bàn tay đột nhiên từ trên nắm lấy tay gã, và giọng của Tần Vũ vang lên: "Tên béo chết tiệt!

Bùa của tôi không phải để cậu dùng như vậy!" Ngay sau đó, Vương Bàn Tử thấy một thanh trường kiếm từ trên đâm xuống, rất dễ dàng xuyên thủng toàn bộ đầu của Huyết Nhân. "Tần gia!" Vương Bàn Tử thấy rõ người đó là Tần Vũ, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Gã có chút ngượng ngùng cất lại lá bùa, lí nhí nói: "Tôi cũng không muốn, nhưng thực sự không có cách nào với thứ này." "Hừ!" Tần Vũ hừ lạnh một tiếng, mạnh mẽ rút thanh Cự Khuyết ra.

Còn con Huyết Nhân trong đỉnh, lúc này đã mất đi ý thức, chết không thể chết hơn.

Ngay sau đó, Tần Vũ một tay nắm lấy Vương Bàn Tử nhảy xuống khỏi đỉnh đồng, chỉ vào một con Huyết Nhân khác đang bò trên sàn trong hầm mộ, lạnh nhạt nói: "Con còn lại, để cho cậu giải quyết." "Tần gia, vừa rồi lão Hồ bắn cả băng đạn vào nó mà còn không giết được!

Tôi cũng không có cách nào đâu!" Vương Bàn Tử nhún vai, vẻ mặt bất lực.

Tần Vũ nói: "Đưa tay ra." "Tần gia, anh muốn làm gì?" Vương Bàn Tử nghe vậy, có chút do dự đưa tay phải ra, trong lòng luôn cảm thấy có điềm chẳng lành.

Quả nhiên.

Giây tiếp theo, hắn thấy Tần Vũ rút dao quân dụng Nepal ra, nhanh chóng rạch một đường trên tay gã. "Ái da!" Vương Bàn Tử đau điếng, vội vàng rụt tay phải lại.

Mặc dù biết Tần Vũ làm vậy chắc chắn không phải để hại mình,

nhưng gã vẫn ấm ức nói: "Tần gia, anh làm gì vậy!

Rạch người ta một nhát cũng không báo trước một tiếng!" Tần Vũ không thèm để ý đến tiếng kêu la của gã.

Hắn ném con dao quân dụng Nepal trong tay cho Vương Bàn Tử, nói: "Bôi máu của cậu lên, rồi chém vào cổ nó." "Tần gia, ... máu của chúng tôi có tác dụng với những Huyết Nhân này sao?" Hồ Bát Nhất phản ứng nhanh nhất.

Tần Vũ gật đầu, giải thích: "Hai người mỗi người ăn nửa khối Kỳ Lân Kiệt, máu ít nhiều cũng sẽ có tác dụng trừ tà, đối phó với loại Huyết Nhân này không thành vấn đề." "Thật sự thần kỳ như vậy sao?" Vương Bàn Tử dường như đã quên đi cơn đau trên tay, bôi một ít máu lên lưỡi dao.

Ngay sau đó, gã đi đến trước con Huyết Nhân đang không ngừng bò, nhắm vào cổ nó và chém mạnh xuống. "Rắc!" Một cái đầu lâu theo tiếng chém rơi xuống, lăn trên mặt đất.

Con Huyết Nhân vốn đang không ngừng giãy giụa, giờ đây nằm im trên đất không còn chút phản ứng nào.

Cùng lúc đó, trong đầu Tần Vũ vang lên tiếng thông báo của hệ thống: "Chúc mừng ký chủ tìm hiểu bí mật của Huyết Nhân, nhận được 10% tiến độ thám hiểm.

Thưởng 1000 điểm thám hiểm." Sau khi tiếng thông báo kết thúc. "Ha ha!" Vương Bàn Tử vui mừng như phát hiện ra một lục địa mới, vô cùng đắc ý nói: "Lão Hồ!

Sau này chúng ta gặp lại Tống Tử, không cần sợ nữa!

Gặp một con ta chém một con!" "Đừng quá vui mừng." Tần Vũ liếc gã một cái, thản nhiên nói: "Đừng có mừng vội.

Chúng ta không ăn Kỳ Lân Kiệt tám trăm năm, chỉ ăn nửa miếng,

gặp Tống Tử trên ba trăm năm tuổi thì tốt nhất nên tránh đi." Vương Bàn Tử cười gượng, nói: "Hì hì, vậy cũng đủ rồi." Sau khi giải quyết xong đám Huyết Nhân, Tần Vũ nhìn về phía lối đi phía sau quan tài đá, chìm vào suy tư.

Con Huyết Tống Tử kia chắc đã đuổi theo người nhà họ Uông về phía trước.

Chương 70

Không biết con Huyết Tống Tử ở chế độ địa ngục này, rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

Sau đó, Tần Vũ lên tiếng: "Đi theo tôi, tiếp tục đi vào trong." Bên trong có người nhà họ Uông đi trước, gần như có thể không cần lo lắng về sự tồn tại của cơ quan, vì vậy lần này Tần Vũ không để Vương Bàn Tử đi trước dẫn đường nữa.

Hồ Bát Nhất gật đầu, theo sát phía sau.

Chỉ có Vương Bàn Tử lúc này lại nhìn vào đồ vật trong quan tài đá, bất giác dừng bước, thò tay vào trong mò đồ.

Nhưng chưa kịp mò được hai món, thì từ phía trước đã vang lên giọng nói lạnh như băng của Tần Vũ: "Nếu muốn ở lại đợi cho Tống Tử ăn thịt thì cứ ở đó mà mò từ từ." "Huyết Tống Tử?!" "Huyết Nhân đã lợi hại như vậy, nếu là Huyết Tống Tử thì chẳng phải còn khó đối phó hơn sao?" Vương Bàn Tử nghĩ đến đây, toàn thân rùng mình, không dám ở lại thêm nữa, vội vàng đi theo.

Hai người theo sát phía sau Tần Vũ, tò mò nhìn cảnh tượng xung quanh. "Tần gia, chúng ta sắp vào hầm mộ chính rồi phải không?" Hồ Bát Nhất phát hiện từ khi vào con đường mộ này, các bức điêu khắc trên tường hai bên ngày càng tinh xảo, tượng đá trong đường mộ cũng ngày càng nhiều. "Đúng vậy.

Dọc theo con đường này đi thêm một đoạn nữa là có thể thấy cửa hầm mộ chính." Mặc dù là hầm mộ chính, nhưng Tần Vũ biết quan tài của Lỗ Thương Vương không ở bên trong, mà chỉ có bảy cỗ Thất Tinh Nghi Quán.

Lại đi về phía trước một đoạn, Tần Vũ đột nhiên nghe thấy phía

trước mơ hồ truyền đến một tiếng động quỷ dị.

Thế là hắn dừng bước, hỏi: "Hai người có nghe thấy tiếng gì không?" Nghe vậy, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng vểnh tai lên, lắng nghe kỹ.

Quả nhiên không lâu sau, họ cũng nghe thấy tiếng động từ phía trước.

Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, không chắc chắn nói: "Tần gia, hình như là tiếng la hét thảm thiết." Hồ Bát Nhất nói: "Có tiếng súng!" Tần Vũ nhíu chặt mày.

Bởi vì những gì hắn nghe được cũng đúng như những gì Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nói.

Kết quả đã rõ ràng, phía trước có giao tranh.

Con Huyết Tống Tử biến mất trong hầm mộ phía sau có khả năng đang ở trong đường mộ phía trước, hoặc ở khu vực trống trải trước cửa hầm mộ chính.

Tần Vũ với vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Tất cả đi sau tôi, đừng đi lung tung." Nói xong, hắn lại tiếp tục đi về phía trước.

Đi khoảng trăm mét, Tần Vũ cuối cùng cũng nhìn thấy một cầu thang phía trước, phía dưới nối với một không gian cực kỳ rộng rãi.

Tần Vũ đứng trên bục cao, nhìn xuống cảnh tượng bên dưới, lông mày không khỏi nhíu chặt lại.

Bên dưới có tới tám thi thể.

Điều khiến hắn càng kỳ lạ hơn là không thấy bóng dáng của con Huyết Tống Tử kia!

Tần Vũ dặn dò hai người phía sau: "Hai người ở đây đừng động đậy, tôi xuống xem trước." Nói xong, Tần Vũ liền từ từ đi xuống cầu

thang, đến khu vực rộng rãi bên dưới.

Bên cạnh cầu thang có một cánh cửa đá khổng lồ.

Chỉ là cánh cửa đá khổng lồ này, phía dưới bị người ta dùng một cái kích nghìn cân chống lên khoảng năm mươi centimet.

Tần Vũ nhìn cánh cửa đá trước mặt, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ Huyết Tống Tử đã theo người ta chạy vào trong rồi?" "Thôi bỏ đi!" "Trước hết giải quyết mấy cái xác trên đất đã, nếu không lát nữa lại xảy ra thi biến thì phiền phức." Tần Vũ không chần chừ, liền rút thanh Cự Khuyết ra, đi đến trước một thi thể, chuẩn bị chém đầu nó.

Nhưng đúng lúc này, khóe mắt hắn thoáng thấy dường như có thứ gì đó trên trần.

Khi hắn từ từ di chuyển ánh mắt lên trên mà không thay đổi sắc mặt, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Lúc này, hắn thấy một con Huyết Tống Tử toàn thân tỏa ra khí đen, đang dính ngược trên trần nhà ngay trên đầu Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử!

Lúc này, Hồ Bát Nhất cũng phát hiện ra ánh mắt của Tần Vũ, từ nãy đến giờ vẫn luôn nhìn chằm chằm vào anh ta và Vương Bàn Tử.

Anh ta mơ hồ cảm thấy trên đầu mình dường như có thứ gì đó.

Thế là, anh ta đẩy nhẹ Vương Bàn Tử, hạ giọng nói: "Bàn Tử, cậu có cảm thấy trên đầu chúng ta có gì không?" "Gì cơ?" Vương Bàn Tử vừa định ngẩng đầu lên. "Đừng ngẩng đầu!" Hồ Bát Nhất vội vàng ngăn lại.

Anh ta chỉ cảm thấy hơi lạnh trên đầu ngày càng tăng, mơ hồ đoán ra được vài phần.

Anh ta nhanh chóng nhớ ra Vương Bàn Tử có một lá bùa Tần Vũ

để lại, liền nói: "Bàn Tử, lấy lá bùa Tần gia để lại ra, động tác chậm một chút, nhẹ một chút." Vương Bàn Tử cũng không ngốc.

Thấy Hồ Bát Nhất căng thẳng như vậy, chắc chắn có chuyện không hay.

Gã từ từ mò ra tấm bùa màu xanh lam đã nhàu nát từ trong túi, kẹp giữa các ngón tay, nhẹ nhàng hỏi: "Lão Hồ, rồi sao nữa?" Nhưng đúng lúc này, một giọt chất lỏng từ trên nhỏ xuống, vừa vặn rơi xuống chân Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử chiếu đèn pin xuống chân, mới nhìn rõ thứ đó.

Máu!

Một giọt máu đỏ tươi!

Bây giờ gã đã biết tại sao Hồ Bát Nhất bên cạnh lại căng thẳng như vậy, thì ra trên đầu có thứ gì đó!

Không phải là thứ bình thường! "Lão Hồ, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, tấm bùa màu xanh lam trong tay bị nắm chặt.

Hồ Bát Nhất liếc nhìn Tần Vũ phía dưới, biết rằng với khoảng cách này, chắc chắn thứ ở trên sẽ ra tay trước. "Bàn Tử, đưa lá bùa cho tôi." Tự nhận thấy phản ứng và thân thủ của mình đều tốt hơn Vương Bàn Tử, anh ta tiếp tục nói: "Sau đó tôi đếm đến ba, lập tức chạy về phía Tần gia." Vương Bàn Tử gật đầu, rồi từ từ đưa tấm Ngũ Lôi Diệt Quỷ Phù trong tay cho Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất bắt đầu đếm. "Ba." "Hai." "Một!" Tiếng cuối cùng Hồ Bát Nhất cao giọng, cũng là để ra hiệu cho Tần Vũ, chuẩn bị ra tay.

Tiếng đếm vừa dứt, Vương Bàn Tử nhanh chóng chạy xuống cầu thang, còn Hồ Bát Nhất thì lập tức ngẩng đầu lên.

Quả nhiên phát hiện, phía trên có một thứ toàn thân bốc khói đen đang dính chặt vào trần nhà, dùng một đôi mắt lóe lên ánh máu nhìn chằm chằm vào anh ta.

Thấy phía dưới có động tĩnh, nó cũng lập tức há cái miệng máu, để lộ hàm răng nanh sắc nhọn bên trong, mạnh mẽ lao về phía Hồ Bát Nhất.

Chương 71

Tốc độ nhanh đến mức chỉ để lại một vệt mờ. "Vãi!" Hồ Bát Nhất thầm chửi một tiếng, bản năng chiến đấu nhiều năm khiến anh ta ném lá bùa trong tay lên trên. "Xèo xèo xèo~" Con Huyết Tống Tử phía trên đâm vào lá bùa, lập tức tạo ra năm quả cầu sấm sét bao bọc lấy nó, không ngừng lóe lên tia điện.

Đường mộ tối đen cũng được ánh điện chiếu sáng trong chốc lát.

Tần Vũ thấy vậy, lông mày hơi nhíu lại.

Trực giác mách bảo hắn, con Tống Tử này chắc chắn mạnh hơn con nữ Tống Tử ở Cửu Tầng Yêu Tháp, một tấm Ngũ Lôi Diệt Quỷ Phù chắc chắn không thể diệt được nó.

Thế là, hắn lớn tiếng hét về phía Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, mau lui xuống!" "Được!" Hồ Bát Nhất thấy lá bùa đã giữ chân được Huyết Tống Tử, vội vàng theo bước Vương Bàn Tử, đi xuống cầu thang. "Gào!" Con Huyết Tống Tử phía trên phát ra một tiếng kêu thảm thiết khiến người ta rợn tóc gáy.

Vì đau đớn, nó không ngừng lao ngang dọc trong đường mộ, tốc độ nhanh đến mức Tần Vũ cũng khó mà nhìn rõ.

Tốc độ này, không hề đơn giản!

Tần Vũ với vẻ mặt nghiêm trọng nhìn quả cầu sấm sét không ngừng di chuyển trên cao, bàn tay cầm Cự Khuyết lại siết chặt thêm một chút. "Rắc!

Rắc!" Đúng lúc này, xung quanh vang lên tiếng xương cốt ma sát.

Những thi thể vốn nằm trên mặt đất, lúc này vặn vẹo thân thể thành những hình dạng cực kỳ quỷ dị, từ từ đứng dậy từ mặt đất.

"Tần gia!" Vương Bàn Tử nhìn tám con Huyết Nhân đang bò xung quanh, bất giác dựa sát vào Tần Vũ, căng thẳng nói: "Chúng đều động đậy rồi!

Làm sao bây giờ!" Tần Vũ liếc nhìn khe hở dưới cửa đá, lạnh nhạt nói: "Bàn Tử, lão Hồ, hai người vào trong đi." Hồ Bát Nhất mặc dù biết Tần Vũ thân thủ phi thường, nhưng thấy nhiều Huyết Nhân như vậy, lại còn con Huyết Tống Tử trên kia, lo lắng nói: "Tần gia, anh có đối phó được không?" "Mau cút vào trong." Tần Vũ liếc anh ta một cái, rồi một cước đá văng con Huyết Nhân đang lao tới, đá nó bay mạnh vào bức tường đối diện.

Thấy vậy, Hồ Bát Nhất cũng không nói nhiều nữa, cùng Vương Bàn Tử nhanh chóng chui vào bên dưới cửa đá.

Hiệu quả của Ngũ Lôi Diệt Quỷ Phù kết thúc, con Huyết Tống Tử trên cao bị đốt cháy đen toàn thân, tỏa ra một mùi hôi thối. "Gàoooo!!!" Thấy lại có hai người chui vào hầm mộ, nó không khỏi phát ra một tiếng gầm giận dữ long trời lở đất.

Ngay sau đó, nó như phát điên lao từ trên không xuống Tần Vũ, tốc độ nhanh đến mức người ta chỉ có thể thấy vài vệt mờ. "Hà." Trên mặt Tần Vũ không có chút sợ hãi nào, ngược lại còn cười khẩy: "Ngươi là con Tống Tử linh hoạt nhất mà ta từng thấy." Nói rồi, hắn nâng thanh Cự Khuyết trong tay, dùng hết sức chém về phía con Huyết Tống Tử đang lao tới. "Keng!" Lưỡi kiếm sắc bén vô cùng của Cự Khuyết chém vào người Huyết Tống Tử, phát ra một tiếng động giòn tan, ngay sau đó toàn bộ thân kiếm đều phát ra tiếng kiếm minh "ong ong".

Con Huyết Tống Tử đó bất ngờ không bị đánh bay ra ngoài.

Sau khi bị Tần Vũ quét trúng, nó mượn lực, bay lên bục cao phía trên.

Trông bộ dạng đó, giống như biết khinh công vậy. "Gào!" Nó phát ra một tiếng gầm không cam lòng.

Ngay sau đó, Tần Vũ thấy những con Huyết Nhân xung quanh như bị điều khiển, hai mắt đều tỏa ra ánh máu đỏ tươi, nhe nanh múa vuốt lao về phía hắn. "Một đám tép riu!" Tần Vũ sắc mặt căng thẳng, nâng kiếm lao lên. "Huhu~" Tiếng gào thét đau đớn không ngừng vang lên trong không gian này, con Huyết Tống Tử trên cao lặng lẽ nhìn cảnh tượng này, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Không lâu sau, Tần Vũ đã chém sạch tám con Huyết Nhân vây quanh mình, máu tươi và nội tạng văng đầy trên đất.

Khi hắn nhìn lên bục cao, lại phát hiện trên bục trống không, hoàn toàn không thấy bóng dáng Huyết Tống Tử đâu. "Ầm!" Đột nhiên, một tiếng động trầm từ phía sau truyền đến.

Hắn vội vàng quay người lại nhìn, lại phát hiện cánh cửa đá vốn được kích nghìn cân chống lên, lúc này đã đóng chặt lại.

Cái kích nghìn cân lại biến mất không thấy. "Không hay rồi!" Tần Vũ trong lòng chợt giật thót, kinh ngạc nói: "Tên đó vào trong rồi, lão Hồ và Bàn Tử e là nguy hiểm rồi." Là do mình sơ suất.

Huyết Tống Tử ba nghìn năm ở chế độ địa ngục, không thể nào không có ý thức.

Tần Vũ đi thẳng đến trước cửa đá, cắm thanh Cự Khuyết sắc bén vô cùng vào khe hở dưới cửa đá.

Sau đó dùng sức mạnh, cánh cửa đá nặng ngàn cân bị nạy lên một khe hở.

Ta không có thời gian tìm cơ quan cho ngươi!

Sau khi nạy lên một khe hở nhỏ, Tần Vũ thu lại Cự Khuyết, hai tay đặt dưới đáy cửa đá. "Hây!" Gân xanh trên tay Tần Vũ nổi lên, hắn

dùng hết sức bình sinh, cứng rắn từ từ nâng cánh cửa đá lên.

Con Huyết Tống Tử vừa vào trong mộ cảm nhận được sự khác thường phía sau, vội vàng quay người lại nhìn.

Không thể nào!

Con người với thân thể phàm trần, không thể nào nâng được cánh cửa đá nặng như vậy!

Huyết Tống Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, một đôi mắt máu trợn tròn, tràn đầy vẻ không thể tin được.

Lúc này, Tần Vũ đã nâng cánh cửa đá qua đầu, sau đó một cái lách mình lao vào trong, tay phải nhanh chóng bóp lấy cổ con Huyết Tống Tử trong hầm mộ, dùng sức nhấc bổng nó lên.

Con Huyết Tống Tử này dám mang cái kích nghìn cân đi, khiến cửa đá rơi xuống, nhốt hắn ở bên ngoài.

Điều này khiến hắn cảm thấy rất khó chịu, thế là hắn lạnh lùng nói: "Không phải mày nhảy giỏi lắm sao?

Tiếp tục nhảy đi!" "Gào!

Chương 72

Gào!" Huyết Tống Tử từ trước đến nay chưa từng bị ai đối xử như vậy, không ngừng giãy giụa, muốn thoát khỏi tay Tần Vũ. "Hử, nghe không hiểu à?

Vậy để ta dùng quỷ ngữ lặp lại cho ngươi một lần nữa!" "Gào gào!" Huyết Tống Tử bắt đầu hoảng sợ, thầm nghĩ tên này hoàn toàn không cùng đẳng cấp với đám người trước đó, ngoài thân thủ lợi hại ra, còn biết cả quỷ ngữ!

Chẳng lẽ là sứ giả âm gian?!

Xúc phạm sứ giả âm gian sẽ phải chịu sự trừng phạt cực kỳ nghiêm trọng!

Nghĩ đến đây, nó càng giãy giụa dữ dội hơn.

Nhưng làm sao Tần Vũ có thể cho nó cơ hội, hắn lại rút thanh Cự Khuyết ra.

Tần Vũ liếc nhìn Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang trốn trong góc hầm mộ, nói: "Bàn Tử, lão Hồ, lại đây." Tuy nhiên, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lúc này vẫn còn chìm đắm trong cảnh tượng Tần Vũ dùng sức nâng cửa đá, dường như không nghe thấy Tần Vũ gọi.

Bất đắc dĩ, Tần Vũ lại gọi một tiếng nữa, hai người mới đi tới.

Vương Bàn Tử hỏi: "Tần gia, có gì dặn dò không?" Tần Vũ lạnh nhạt nói: "Đưa tay ra." Có kinh nghiệm lần đầu, Vương Bàn Tử lập tức biết Tần Vũ muốn làm gì.

Gã vội vàng lùi lại một bước, lo lắng nói: "Tần gia, không phải anh nói máu của tôi không có tác dụng với Tống Tử trên ba trăm năm sao!

Con Tống Tử này phải có đến ba nghìn năm tuổi!" Hồ Bát Nhất thấy Vương Bàn Tử lề mề như vậy, rút dao quân dụng Nepal ra, rạch một đường trên tay.

Tiếp đó, anh ta bôi máu tươi trên tay lên lưỡi kiếm Cự Khuyết, nói: "Tần gia, dùng của tôi trước đi." Tần Vũ gật đầu.

Giải quyết con Tống Tử trước mắt có hai phương pháp.

Một là dùng vài tấm Ngũ Lôi Diệt Quỷ Phù dán lên, chắc chắn có thể điện chết con Huyết Tống Tử này, nhưng tiêu hao quá nhiều điểm thám hiểm.

Hai là bôi máu của hắn, hoặc máu của người đã ăn Kỳ Lân Kiệt.

Dùng máu của mình quá tiêu hao tinh lực, vì vậy Tần Vũ định dùng máu của Vương Bàn Tử hoặc Hồ Bát Nhất, tuy năm tuổi không đủ, nhưng ít nhiều cũng có chút tác dụng.

Dựa vào sức mạnh của hắn, chút tác dụng đó cũng đủ rồi.

Ngay sau đó, thanh Cự Khuyết dính máu của Hồ Bát Nhất bị Tần Vũ dùng sức đâm tới, thân thể cứng như thép của Huyết Tống Tử lúc này lại như giấy, bị đâm thủng một cách dễ dàng. "Gào!" Huyết Tống Tử phát ra một tiếng kêu thảm thiết, nghe mà Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều sởn gai ốc. "Còn sức mà kêu à?!" Tần Vũ không chút khách khí rút Cự Khuyết ra, cứ thế đâm thêm vài nhát nữa, "Hôm nay để cho mày biết người nào có thể trêu, người nào không thể trêu!" Dưới những cú đâm rút liên tục, một con Huyết Tống Tử mấy ngàn năm tuổi, lúc này cũng phải chịu thua, thực sự không ngờ Tần Vũ lại có thủ đoạn như vậy.

Vương Bàn Tử ở bên cạnh nhìn cảnh này, cũng bất giác che mắt lại, nói: "Lão Hồ!

Tần gia không phải có sở thích ngược đãi thi thể chứ?" "Khụ

khụ." Ngay cả một người nghiêm túc như Hồ Bát Nhất cũng không khỏi ho khan hai tiếng, không dám nhìn cảnh thảm khốc phía trước nữa. "Két két." Đúng lúc này, Hồ Bát Nhất nghe thấy phía sau truyền đến một âm thanh quen thuộc, thầm nghĩ âm thanh này giống như tiếng nắp quan tài bị đẩy ra.

Nghĩ đến đây, anh ta lập tức nhớ ra trong hầm mộ này có bảy cỗ quan tài! "Chẳng lẽ..." Hồ Bát Nhất theo phản xạ quay đầu lại nhìn, kinh hãi phát hiện bên cạnh những cỗ quan tài phía sau, không biết từ lúc nào đã đứng bảy người đàn ông.

Quần áo trên người bảy người này, giống hệt với thi thể của mấy người đã chết lúc trước. "Đứng im!" Hồ Bát Nhất lập tức giơ súng trong tay lên nhắm vào họ.

Hắn vốn không có thiện cảm với những thế lực trộm mộ ngoại quốc mà Tần Vũ đã nói, vì vậy nếu đối phương dám manh động, hắn cũng không ngại tặng cho vài phát đạn!

Vương Bàn Tử cũng phản ứng lại, giơ súng lên nhắm vào bảy người đàn ông.

Gã dùng đèn pin chiếu vào mặt mấy người, phát hiện trên mặt họ không có chút huyết sắc nào, hai mắt đều trống rỗng vô hồn, không khỏi nói: "Không đúng a, lão Hồ.

Mấy người này tôi thấy có cảm giác là lạ?" Tần Vũ cũng phát hiện ra điều bất thường, liền mở Thiên Nhãn.

Dưới Thiên Nhãn, Tần Vũ phát hiện phía sau mấy người đàn ông, đều có một con quỷ hồn tỏa ra ánh sáng xanh lục lờ mờ, đang điều khiển cơ thể họ.

Đối với điều này, Tần Vũ lạnh nhạt nói: "Chỉ là bảy con oán quỷ nhập vào người, không làm nên chuyện gì." Nói xong, hắn đè con

Tống Tử đã bị đâm mười mấy nhát xuống đất, ngay sau đó nâng kiếm lên chém đầu nó.

Cùng lúc đó, trong đầu hắn vang lên tiếng thông báo của hệ thống. "Đinh!" "Chúc mừng ký chủ thành công tiêu diệt Huyết Tống Tử ngàn năm, nhận được 30% tiến độ thám hiểm, thưởng 3000 điểm thám hiểm!" 17000 điểm thám hiểm, còn cần 43000 điểm nữa là đủ mua một cuốn Mao Sơn Phù Pháp Đại Toàn.

Nhìn thấy trên bảng hệ thống lại có thêm 3000 điểm thám hiểm, Tần Vũ khá hài lòng, nếu không mỗi lần mua bùa từ hệ thống đều phải tốn một lượng lớn điểm thám hiểm, thực sự khiến người ta đau lòng.

Lúc này, bảy thành viên nhà họ Uông bị quỷ nhập bắt đầu tăng tốc, lao về phía Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất.

Vương Bàn Tử vội vàng nói: "Tần gia!

Giúp một tay đi!

Đạn bắn vào mấy tên này không có tác dụng!" Tần Vũ lạnh nhạt nói: "Loại này không phải Tống Tử, trực tiếp dùng dao quân dụng dính máu mà chém." Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức rút dao quân dụng Nepal bên hông ra, vẻ mặt ngượng ngùng nói với Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, cho tôi mượn chút máu dùng đi?

Dù sao vết thương của anh cũng chưa khô." "Đi đi đi!

Mày nhiều thịt như vậy, sao không cho tao mượn một ít?" Hồ Bát Nhất không để ý đến Vương Bàn Tử, chỉ nhịn đau nặn máu tươi từ lòng bàn tay ra, bôi lên dao quân dụng Nepal, rồi lao lên đón hai thành viên nhà họ Uông đang đến gần.

Vương Bàn Tử bất lực, chỉ đành cắn răng rạch một đường trên lòng bàn tay, rồi cũng lao lên.

Tần Vũ thì không ra tay.

Chỉ cần mấy con quỷ đó không chủ động gây phiền phức, hoặc khi Hồ Bát Nhất thực sự không chống đỡ nổi, hắn đều không định ra tay.

Dù sao Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử với tư cách là người mới trong giới Mạc Kim, cũng phải để lại chút cơ hội cho họ thể hiện.

Một bên đang giao chiến, Tần Vũ bắt đầu quan sát hầm mộ này.

Trong hầm mộ ngoài Thất Tinh Nghi Quán ra, ở phía trong cùng có một bục cao, trên bục có một tấm bia đá, trên đó khắc đầy chữ cổ, kể về cuộc đời của Lỗ Thương Vương.

Chương 73

Đương nhiên, Tần Vũ biết rõ, trong bảy cỗ nghi quán trong hầm mộ, hoàn toàn không có di cốt của Lỗ Thương Vương.

Chỉ có một số binh lính chôn cùng và một số cơ quan phức tạp.

Bảy người bị quỷ nhập lúc trước trèo ra từ quan tài, chắc là đã trúng phải những cơ quan này, mới bị oán hồn của binh lính bên trong nhập vào người. "Cạch cạch!" Một tiếng quan tài di chuyển vang lên.

Tần Vũ nhìn qua, lại phát hiện Vương Bàn Tử bị người ta đẩy ngã vào cạnh quan tài, sức mạnh khổng lồ khiến quan tài phía sau Vương Bàn Tử bị đẩy đi một khoảng cách nhất định.

Tần Vũ mắt tinh phát hiện, dưới đáy quan tài có thứ gì đó giống như đường ray xe điện, sự di chuyển của quan tài đều thuận theo đường ray này.

Có vấn đề!

Tần Vũ đi đến bên cỗ quan tài đang di chuyển, một cước đá bay thành viên nhà họ Uông đang đè trên người Vương Bàn Tử, thản nhiên nói với Vương Bàn Tử: "Bình thường ăn nhiều như vậy, cũng không thấy có sức lực." "Hì hì, đa tạ Tần gia!" Vương Bàn Tử cười gượng, rồi lại lao lên, miệng chửi rủa: "Dám động đến Bàn gia!

Hôm nay Bàn gia cho mày biết tại sao hoa lại có màu đỏ!" Tần Vũ không thèm để ý.

Hắn thử dùng sức đẩy quan tài, phát hiện cỗ quan tài quả nhiên di chuyển theo đường ray dưới đất.

Bảy cỗ quan tài được sắp xếp theo hình Bắc Đẩu Thất Tinh.

Nếu mình tạo ra một cảnh tượng Thất Tinh Liên Châu, liệu có

hiệu quả đặc biệt gì không?

Tần Vũ lập tức làm theo ý nghĩ trong đầu, lần lượt đẩy từng cỗ quan tài từ trên xuống dưới về vị trí chính giữa, phát ra một loạt âm thanh "cạch cạch cạch".

Khi Tần Vũ đẩy đến cỗ quan tài thứ sáu, năm thành viên nhà họ Uông bị nhập hồn đang đứng trong hầm mộ, lần lượt quay về phía Tần Vũ lao tới, dường như Tần Vũ đã làm điều gì đó khiến chúng khó chịu. "Phiền phức!" Tần Vũ không nói nhiều, lấy con dao quân dụng Nepal từ tay Hồ Bát Nhất, trên đó vẫn còn dính máu chưa khô, vài cái nháy mắt đã chém sạch đầu của những người này.

Sau khi đầu bị chém xuống, những oán hồn đó cũng sẽ vì nguyên nhân của máu mà bị trọng thương, không bao lâu nữa sẽ hồn bay phách tán. "Vãi chưởng!

Tần gia lợi hại quá!" "Đúng vậy!

Hai chúng ta khổ sở lâu như vậy, không bằng một giây của Tần gia." Nhìn cảnh này, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất ngây người tại chỗ, cảm nhận sâu sắc sự yếu đuối của mình. "Cạch cạch cạch!" Tần Vũ đẩy cỗ quan tài thứ sáu vào chính giữa.

Hồ Bát Nhất không hiểu hỏi: "Tần gia, anh đang làm gì vậy?" Tần Vũ giải thích: "Tìm quan tài của Lỗ Thương Vương." Vương Bàn Tử nói: "Tần gia, chẳng lẽ quan tài của Lỗ Thương Vương không ở trong mấy cỗ quan tài này sao?" Tần Vũ lắc đầu, Vương Bàn Tử lại lập tức hỏi: "Vậy con Huyết Tống Tử lúc trước thì sao, thân phận trước khi chết của nó là gì?" Đối với những câu hỏi này, Tần Vũ cũng không ngại phiền mà giải thích cho hai người: "Con Huyết Tống Tử vừa bị giết, trước khi chết là Chu Mục Vương thời Tây Chu, nghe đồn là tình nhân của Tây Vương Mẫu, chủ nhân đầu tiên của Quỷ Tỳ." "Lỗ Thương Vương sau này vì không kịp xây dựng lăng mộ, nên đã trực

tiếp xây dựng lăng mộ của mình ở bên dưới trên nền móng của lăng mộ Tây Chu." "Thì ra là vậy." Vương Bàn Tử gật đầu ra vẻ đã hiểu.

Bỗng nhiên hắn lại nghĩ ra điều gì đó, mặt mày đau lòng nói: "Vậy cỗ quan tài lúc trước là quan tài của quân vương à, đồ trong đó chắc chắn rất đáng giá!

Ai!

Sớm biết vậy đã lấy thêm một ít rồi!" Hồ Bát Nhất không để ý đến Vương Bàn Tử.

Anh ta đã nhìn ra ý đồ của Tần Vũ, liền nói: "Tần gia, tôi giúp anh đẩy quan tài vào giữa nhé." Nói rồi, anh ta đi đến bên cỗ quan tài thứ bảy, dùng sức từ từ đẩy quan tài về phía trung tâm. "Cạch!" Khi cỗ quan tài thứ bảy đến vị trí chính giữa, những cỗ quan tài này cũng nối thành một đường thẳng, và đúng lúc này đột nhiên vang lên một tiếng động rõ ràng.

Trong lúc ba người đang tò mò, họ thấy trên bục cao phía trước, một cỗ quan tài đá từ từ nâng lên từ bên dưới.

Hệ thống cũng hiện ra tiếng thông báo tiến độ thám hiểm vào lúc này: "Chúc mừng ký chủ giải mã Thất Tinh Nghi Quán, nhận được tiến độ thám hiểm 20%, thưởng 2000 điểm thám hiểm." Thật sự có quan tài đá!

Tần Vũ cũng chỉ mang tâm thái thử một chút, không ngờ lại thật sự phát hiện ra quan tài trong hầm mộ.

Vương Bàn Tử hai mắt sáng rực, lẩm bẩm: "Giấu kỹ như vậy, cỗ quan tài này chắc chắn rất đáng giá!" Hồ Bát Nhất trong lòng cũng khá phấn khích, hỏi Tần Vũ: "Tần gia, chúng ta có cần phải thắp một cây nến không?" Tần Vũ gật đầu.

Mặc dù nếu có thứ gì đó nhảy ra từ quan tài, hắn đều có khả năng

giải quyết, nhưng quy tắc của tổ tiên để lại vẫn nên tôn trọng.

Hồ Bát Nhất thấy Tần Vũ không phản đối, liền lấy ra một cây nến từ trong túi, đi đến góc đông nam của hầm mộ và thắp nó lên.

Ánh lửa cháy mạnh, không hề lay động.

Hầm mộ vốn tối đen, giờ đây có một lớp ánh lửa vàng mờ ảo.

Tất cả mọi người đều tập trung trên bục cao, Tần Vũ nói với Vương Bàn Tử: "Bàn Tử, có thể mở quan tài." "Được thôi!" Vương Bàn Tử đã chờ đợi giây phút này từ lâu, vội vàng lấy ra một chiếc xẻng công binh từ trong ba lô.

Gã cắm chiếc xẻng công binh vào khe hở của quan tài đá, dùng sức mạnh, toàn bộ nắp quan tài bị nạy lên. "Tần gia, vậy tôi đẩy ra nhé!" Có thể thấy, ánh mắt của Vương Bàn Tử ngày càng kích động.

Sau khi thấy Tần Vũ gật đầu, gã đặt hai tay lên một bên nắp quan tài, rồi dùng sức đẩy về phía bên kia. "Két két két." Nắp quan tài từ từ bị đẩy ra, để lộ ra một khe hở tối đen, khiến người ta không thể nhìn rõ đồ vật bên trong.

Cũng chính lúc này, ánh lửa vốn đang cháy thẳng ở góc đông bắc đột nhiên lay động vài cái, và sau đó biến thành ngọn lửa màu xanh lục lờ mờ. "Không hay rồi!

Lùi lại!" Tần Vũ ngay lập tức phát hiện sự thay đổi này, một tay kéo Vương Bàn Tử đang chuẩn bị thò đầu vào trong quan tài, nhanh chóng lùi xuống bục cao.

Không thể xui xẻo đến mức lại thêm một con Tống Tử nữa chứ?!

Tần Vũ nhíu chặt mày, vẻ mặt đầy khó chịu.

Dù sao theo tình hình hiện tại, gần như cứ mở quan tài là lại xuất hiện Tống Tử, đổi lại là ai cũng không vui.

Lúc này, một bóng hình khá trong suốt từ trong quan tài bay ra.

Người đó mặc một bộ trang phục tướng quân thời xưa, nếu không phải khí thế có chút u ám, thật sự sẽ khiến người ta tưởng là một đại tướng quân cổ đại đang sống sờ sờ.

Tần Vũ lúc này đã nắm chặt Cự Khuyết trong tay, dường như chỉ cần có chút gì đó không ổn, hắn sẽ lập tức ra tay.

Nhưng điều không ngờ là, con quỷ hồn này lại chủ động lên tiếng: "Ngươi có thể nghe hiểu lời ta nói không?" Ngôn ngữ được sử dụng là quỷ ngữ, tại hiện trường chỉ có Tần Vũ có thể nghe hiểu, thế là Tần Vũ gật đầu, cũng dùng quỷ ngữ đáp lại: "Lỗ Thương Vương?" Nghe vậy, con quỷ hồn trên cao hơi sững sờ, rồi ngay lập tức mừng rỡ như điên gật đầu, nói: "Ta đã đợi nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng đợi được một người nghe hiểu được quỷ ngữ." Mẹ nó, không phải là nằm nhiều năm quá, sinh bệnh rồi chứ?

Chương 74

Tần Vũ nhìn Lỗ Thương Vương trên cao như nhìn một tên ngốc.

Ngược lại, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ở bên cạnh sững sờ nhìn Tần Vũ và Lỗ Thương Vương đối thoại.

Hồ Bát Nhất lí nhí hỏi: "Tần gia, ... anh thật sự nghe hiểu được quỷ ngữ?" "Thao tác cơ bản thôi, đừng ồn ào.

Sau này nếu cậu thể hiện tốt, có lẽ tôi có thể dạy cho." "Bây giờ thì, im lặng nghe ở bên cạnh đi." Tần Vũ lạnh nhạt nói.

Lỗ Thương Vương trên cao ổn định lại cảm xúc kích động, tiếp tục nói: "Thiếu niên lang, giúp ta làm hai việc được không?

Sau khi việc thành, ta chắc chắn sẽ cho ngươi rất nhiều lợi ích!" "Ồ?" Tần Vũ có hứng thú, không khỏi nói: "Giúp ngươi làm việc cũng không phải là không được, chỉ không biết có lợi ích gì?" Lỗ Thương Vương nghe lời Tần Vũ, biết rằng đối phương phần lớn đã đồng ý.

Hắn lại nhìn thấy thi thể của Huyết Tống Tử trên đất, biết Tần Vũ chắc chắn có năng lực giúp mình hoàn thành mọi việc, không khỏi cười nói: "Việc ta làm lúc sinh thời cũng giống như ngươi, đều là đào mộ trộm mộ để mưu cầu tài vật." "Tuy tài vật mưu cầu được phần lớn đều đã nộp cho vương thượng, nhưng ta ít nhiều cũng tích góp được không ít thứ, chỉ cần ngươi giúp ta hoàn thành việc, những bảo vật này ta có thể tặng hết cho ngươi!" "Không chỉ vậy!

Trong ngôi mộ này có một cái Quỷ Tỳ, có thể điều động âm binh.

Chỉ cần ngươi tìm ra nó, ta có thể cho ngươi biết phương pháp sử dụng, thế nào?" Tên này không biết Quỷ Tỳ đã bị Uông Tàng Hải mang đi rồi à.

Nhưng vì phương pháp sử dụng Quỷ Tỳ, việc hắn nhờ có thể thử giúp đỡ.

Thế là, Tần Vũ gật đầu nói: "Ngươi muốn ta giúp làm việc gì, nói nghe xem." Lỗ Thương Vương nói: "Việc không khó, giúp ta giết một người, ngoài ra mang di cốt của phu nhân ta về quan tài của ta, chỉ vậy thôi." "Giết ai?" Tần Vũ hỏi. "Trong tai thất bên trái hầm mộ, có một lối đi có thể thông đến một không gian khác." "Trong không gian đó có một cây Cửu Đầu Xà Bách, bên dưới Cửu Đầu Xà Bách có cơ quan, mở cơ quan ra sẽ thấy một cỗ quan tài, chỉ cần giết người trong quan tài đó, mang đầu của hắn đến cho ta là được." "Ngoài ra, di cốt của phu nhân ta chắc cũng ở trong không gian đó." Lỗ Thương Vương một hơi nói ra những việc hy vọng Tần Vũ giúp đỡ.

Chỉ nghe ngữ khí trong lời nói, cũng có thể nghe ra sự căm hận của Lỗ Thương Vương đối với người cần giết đã đạt đến mức độ sâu sắc.

Tần Vũ biết người cần giết tên là Thiết Diện Sinh, người đã mặc Ngọc Dũng sau khi Lỗ Thương Vương chết, mới khiến Lỗ Thương Vương xuất hiện ở đây mà không phải trong Ngọc Dũng.

Còn về phu nhân, Tần Vũ nhớ là cũng ở bên cạnh Cửu Đầu Xà Bách.

Xem ra, hai việc này, cũng không khó.

Thế là, Tần Vũ gật đầu, nói: "Được, việc này ta đồng ý, nhưng ta có một điều kiện tiên quyết." Lỗ Thương Vương sững sờ, không khỏi hỏi: "Có điều kiện?

Cứ nói!" Vì vậy, bất kể điều kiện của Tần Vũ là gì, hắn đều sẽ chọn đồng ý.

Ngay sau đó, Tần Vũ liền đưa ra điều kiện của mình: "Vàng bạc

châu báu tạm thời không nói đến, phương pháp sử dụng Quỷ Ngọc Tỷ, ta hy vọng bây giờ ngươi có thể nói cho ta biết." "Sau khi nói cho ta biết, ta sẽ đi giúp ngươi hoàn thành mọi việc, sau đó ngươi lại giao toàn bộ tài bảo cho ta." "Thấy thế nào?" Lỗ Thương Vương đã đợi nhiều năm mới có một người sống nghe hiểu được quỷ ngữ như Tần Vũ.

Vì vậy không có lựa chọn nào khác, đành phải gật đầu đồng ý.

Sau khi Lỗ Thương Vương gật đầu đồng ý, hắn trực tiếp giơ tay nhẹ nhàng vẫy một cái, trong hầm mộ bỗng nhiên sáng lên một luồng sáng trắng.

Ngay sau đó, trong luồng sáng trắng xuất hiện một hình chiếu, trong hình chiếu hiện ra một khối ngọc tỷ to bằng quả dưa hấu. "Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ?!" Hồ Bát Nhất một mắt nhận ra khối ngọc tỷ này, giống hệt với Quỷ Tỳ mà Tần Vũ đã mua được trong buổi đấu giá.

Anh ta ngạc nhiên, không khỏi nói: "Tần gia, khối ngọc tỷ này hình như giống hệt cái anh mua!" "Đúng vậy." Tần Vũ gật đầu, lạnh nhạt giải thích: "Quỷ Tỳ trước đây thuộc về hắn." Vương Bàn Tử vỗ vai Hồ Bát Nhất, đắc ý nói: "Tôi đã nói mà!

Tần gia chắc chắn thông qua khối ngọc tỷ này, mới biết nơi này có lăng mộ lớn, nếu không thì thật quá thần kỳ." Tần Vũ không để ý.

Hắn đến trước màn sáng, hỏi: "Bây giờ có thể nói rồi chứ, cách sử dụng Quỷ Tỳ." Lỗ Thương Vương phóng to Quỷ Tỳ trong màn sáng, rồi chỉ vào phần điêu khắc ở phần quỷ nữu, hỏi: "Ngươi có phát hiện trên quỷ nữu có gì không ổn không?" Chỗ không ổn?

Tần Vũ tập trung tinh thần, cẩn thận nhìn Quỷ Tỳ trên màn sáng.

Phần điêu khắc ở nửa trên của Quỷ Tỳ, tổng cộng có năm con ác

quỷ, điều kỳ lạ là chỉ có hai con ác quỷ có đầu, ba con còn lại chỉ có thân thể, không có đầu lâu.

Thấy vậy, hắn có chút không chắc chắn nói: "Chẳng lẽ vấn đề nằm ở ba con quỷ không đầu?" "Đúng vậy." "Đầu của ba con quỷ thực ra là ba chiếc nhẫn, đeo ba chiếc nhẫn đó nắm lấy ngọc tỷ, vị trí của nhẫn vừa khít với chỗ bị gãy." "Sau khi nắm vào, chiếc nhẫn mới thành hình, mới có thể sử dụng Quỷ Tỳ điều động âm binh!" Lỗ Thương Vương giải thích.

Tần Vũ vốn tưởng có lẽ cần phải có câu thần chú gì đó, ai ngờ lại cần đến ba chiếc nhẫn, thật phiền phức.

Nhưng nhanh chóng, Lỗ Thương Vương trước đây có thể điều động âm binh, thế là hắn hỏi: "Nếu đã rõ ràng như vậy, vậy ngươi chắc hẳn có ba chiếc nhẫn đó chứ?" "Đương nhiên!" Lỗ Thương Vương gật đầu nói: "Quỷ Tỳ và nhẫn ta đều để cùng một chỗ, chỉ cần ngươi đến không gian bên dưới, chắc hẳn có thể thấy." Để cùng với Quỷ Tỳ?

Ta đoán sớm đã bị tên khốn Uông Tàng Hải lấy đi rồi, nếu không trong nguyên tác Hạo Thiên chắc không thể nào chỉ mò ra một con rắn mày đồng ngư!

Thôi bỏ đi!

Chuyện về nhẫn để sau hỏi cho rõ, trước hết giải quyết chuyện của tên này đã.

Thế là, Tần Vũ bất lực lắc đầu, lạnh nhạt nói: "Nếu đã như vậy, ngươi cứ ở đây đợi, ta đi một lát rồi về." Sau đó hắn lại nói với Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử: "Lão Hồ, Bàn Tử.

Hai người ở đây đợi tôi, tôi đi xử lý một số việc." Vương Bàn Tử thấy Tần Vũ và Lỗ Thương Vương nói chuyện lâu như vậy, tưởng là

có chuyện gì tốt, vội vàng nói: "Tần gia, mang tôi và lão Hồ theo đi, biết đâu hai chúng tôi có thể giúp được gì!" "Không cần." Tần Vũ lạnh lùng liếc gã một cái, lạnh nhạt nói: "Ở đây đợi tôi về, nhớ kỹ tuyệt đối không được đụng lung tung vào đồ vật ở đây." Đến đây, Vương Bàn Tử mới không dám nói thêm nữa.

Ngay sau đó Tần Vũ dặn dò Hồ Bát Nhất cẩn thận trông chừng Vương Bàn Tử, mới lên đường đi về phía tai thất bên cạnh.

Trong tai thất, Tần Vũ phát hiện bức tường tai thất bị người ta đập ra một lỗ hổng từ bên trong, có thể thấy phía sau có một không gian.

Hắn biết, lỗ hổng này chắc chắn là do đám người nhà họ Uông vào trước đã mở ra.

Chỉ là hắn tò mò, phía trước đã chết nhiều người như vậy, không ngờ phía sau còn có lối thoát.

Rốt cuộc đã vào bao nhiêu người.

Tần Vũ nhìn chằm chằm vào lỗ hổng, không do dự nhiều, chui vào.

Hy vọng đám người này, đừng gây rắc rối cho tôi.

Tần Vũ biết trong Lỗ Vương Cung có những nguy hiểm khác, bây giờ điều hắn lo lắng nhất là đám người nhà họ Uông này sẽ kích hoạt hết những nguy hiểm vốn có thể tránh được.

Ví dụ như bầy Thi Miết, Cửu Đầu Xà Bách, hay là Thanh Diện Hồ Ly Thi bị thi biến!

Đương nhiên, quan trọng nhất là Thiết Diện Sinh đã sống ba nghìn năm dưới Ngọc Dũng, trong nguyên tác, ngay cả Tiểu Ca cũng nói, nếu người dưới Ngọc Dũng tỉnh lại, tất cả mọi người bao gồm cả anh ta đều sẽ chết.

Ngay cả một trong những chiến lực hàng đầu trong thế giới trộm mộ cũng nói như vậy, có thể thấy thực lực của hắn không hề tầm thường.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ lại tăng tốc bước chân.

Chương 75

Không lâu sau, hắn đã thấy ánh sáng ở cuối lối đi, biết rằng sắp đến đích rồi. "Pằng!

Pằng!" Đột nhiên.

Tần Vũ nghe thấy bên ngoài lối ra phía trước, vang lên vài tiếng súng.

Hắn vội vàng đi lên, đứng trong hang nhìn ra ngoài.

Bên ngoài lối ra là một không gian rất rộng rãi, ở chính giữa không gian có một cây cổ thụ rất cao và to, trên cành cây treo rất nhiều dây leo to bằng cánh tay.

Tần Vũ nhận ra, đó là Cửu Đầu Xà Bách.

Thứ này nếu không phải đang trong thời kỳ ngủ đông, thì mọi chuyện sẽ rất khó giải quyết, hắn cũng không chắc có thể đối phó được.

Sau đó hắn nhìn xuống dưới Cửu Đầu Xà Bách.

Quả nhiên phát hiện ba thành viên nhà họ Uông, nhưng trông bộ dạng của họ, giống như đang phát điên.

Ban đầu Tần Vũ không hiểu.

Nhưng khi hắn nhìn thấy cách đó không xa phía sau ba thành viên nhà họ Uông, người đàn ông mặc áo giáp binh lính thời xưa, hắn liền đoán ra được chuyện gì đang xảy ra.

Thanh Diện Hồ Ly Thi, quả nhiên đã bị thi biến.

Con Thanh Diện Hồ Ly Thi này, lúc sinh thời là thân tín của Lỗ Thương Vương.

Nếu không phải vì hắn, Lỗ Thương Vương đáng lẽ phải ở trong Ngọc Dũng, cũng sẽ không bị Thiết Diện Sinh giết chết, sau đó chiếm lấy vị trí trong Ngọc Dũng.

Thực lực cụ thể của Thanh Diện Hồ Ly Thi Tần Vũ không rõ, nhưng đôi mắt của nó có tác dụng gây ảo giác, có thể khiến người trúng ảo giác chết đi trong vô thức.

Đương nhiên.

Loại ảo giác này so với ảo giác do Thi Hương Ma Dụ tạo ra kém hơn rất nhiều, đối với Tần Vũ có huyết mạch Kỳ Lân căn bản không thể phát huy tác dụng. "Pằng!

Pằng!

Pằng!" Lại vài tiếng súng vang lên, ba người vốn đang điên cuồng, trong khoảnh khắc này đều ngã xuống trong vũng máu.

Lúc này, trên hiện trường không còn một ai.

Con Thanh Diện Hồ Ly Thi dưới Cửu Đầu Xà Bách dường như đột nhiên cảm nhận được gì đó, đột ngột quay người nhìn về phía Tần Vũ.

Khốn kiếp!

Thật là xấu xí!

Nhìn khuôn mặt dị dạng như hồ ly phía dưới, Tần Vũ có chút không nhịn được mà buột miệng chửi thề.

Đôi mắt của Thanh Diện Hồ Ly Thi tỏa ra ánh sáng xanh lục lờ mờ, dường như muốn đưa Tần Vũ vào ảo giác. "Grừ!" Nhưng sau khi cố gắng nhìn chằm chằm vài giây, nó phát hiện đối phương dường như không hề bị ảnh hưởng, không khỏi phát ra một tiếng gầm nhẹ. "Hà, còn dám kêu!" Tần Vũ cười lạnh một tiếng, rút thanh Cự Khuyết

ra, ném mạnh về phía Thanh Diện Hồ Ly Thi phía dưới.

Soạt!

Dưới sức mạnh khổng lồ, Cự Khuyết nhanh chóng xé gió, lao xuống phía dưới.

Tốc độ nhanh đến mức người ta chỉ thấy được một tia sáng lạnh.

Ầm!

Thanh Diện Hồ Ly Thi phía dưới chưa kịp phản ứng, lưỡi kiếm sắc bén của Cự Khuyết đã xuyên qua cổ nó, và cắm mạnh vào nền đá bên dưới, làm tung lên một đám bụi.

Cạch!

Ngay sau đó, đầu của Thanh Diện Hồ Ly Thi từ từ rời khỏi thân thể, rơi xuống đất.

Thấy Thanh Diện Hồ Ly Thi không còn dấu hiệu cử động nào nữa. "Đinh!" "Chúc mừng ký chủ tiêu diệt Thanh Diện Hồ Ly Thi, nhận được tiến độ thám hiểm 20%, thưởng 2000 điểm thám hiểm." Sau khi nghe tiếng thông báo của hệ thống, Tần Vũ mới thuận theo dây leo trượt xuống, nhấc thanh Cự Khuyết đang cắm trên đất lên.

Trong một không gian rộng lớn như vậy, ngoài bục đá hình vuông nhân tạo dưới chân, xung quanh là những con hào sâu không thấy đáy, nếu không cẩn thận rơi xuống thì không ai biết hậu quả sẽ ra sao.

Tần Vũ xác nhận xung quanh không có nguy hiểm, mới đi đến bên cạnh Thanh Diện Hồ Ly Thi, một cước đá cái đầu lâu xấu xí vô cùng trên đất xuống hào.

Sau đó hắn ngồi xổm xuống, từ thắt lưng của Thanh Diện Hồ Ly Thi, lấy ra một khối màu nâu sẫm.

Kỳ Lân Kiệt ngàn năm, đã lấy được!

Chỉ cần tìm thêm ba chiếc nhẫn đó, và một đóa Thiên Niên Tuyết Liên Hoa, là có thể trở về Tinh Tuyệt Cổ Thành đưa vợ ra ngoài.

Nhìn Kỳ Lân Kiệt trong tay, Tần Vũ nghĩ đến dáng người uyển chuyển và nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành của Tinh Tuyệt Nữ Vương, khóe miệng bất giác hơi nhếch lên.

Ngay sau đó, hắn nhìn về phía thi thể nữ đang nằm trên bệ đá phía trước.

Thi thể nữ này chắc là phu nhân của Lỗ Thương Vương, không biết đã sử dụng kỹ thuật gì mà gần ba nghìn năm trôi qua vẫn không hề thối rữa, giống như một người sống đang ngủ say.

Hai tay đặt trên bụng ôm một chiếc hộp gỗ tinh xảo.

Tần Vũ biết.

Ban đầu bên trong nên là hộp ngọc đựng Quỷ Tỳ, nhưng lại bị tên khốn Uông Tàng Hải đổi cả chiếc hộp đi.

Chương 76

"Thất lễ rồi!" Tần Vũ cất chiếc hộp gỗ vào trong nhẫn không gian, sau đó kẹp lấy cằm của thi thể nữ, nhanh chóng lấy ra viên Thược Thi đang đè dưới lưỡi của cô ấy.

Làm xong tất cả, Tần Vũ đi đến bên cạnh bệ đá, đặt chân phải lên khối đá nhô ra ở góc, hơi dùng sức đạp xuống. "Rắc rắc rắc." Không lâu sau.

Toàn bộ không gian rung chuyển dữ dội, Tần Vũ phát hiện hai sợi xích sắt khổng lồ trên thân cây Cửu Đầu Xà Bách bắt đầu cuộn lại, hai đầu xích là hai khối sắt nặng không biết bao nhiêu cân.

Một cỗ quan tài khổng lồ từ dưới thân cây Cửu Đầu Xà Bách từ từ di chuyển ra, sự rung chuyển trong hang động cũng dần dần lắng xuống vào lúc này.

Kỳ lạ!

Không giống như trong nguyên tác!

Tần Vũ không hiểu đi lên phía trước, trong lòng nảy sinh nghi ngờ.

Hắn nhớ cỗ quan tài này bên trong có Thiết Diện Sinh mặc Ngọc Dũng, và bên ngoài còn bị buộc bởi mấy sợi xích sắt.

Nhưng cỗ quan tài đá trước mắt, mặc dù bề ngoài giống hệt trong ấn tượng, nhưng lại thiếu đi mấy sợi xích sắt buộc quanh quan tài.

Chẳng lẽ...

Cảm giác không ổn trong lòng, Tần Vũ vội vàng đi đến trước quan tài.

Tay phải thành chưởng, dùng sức vỗ mạnh vào nắp quan tài.

Giây tiếp theo, nắp quan tài nặng trịch bị đánh bay ra ngoài, rơi xuống đất bên cạnh, phát ra một tiếng động trầm.

Khác với những lần mở quan tài trước đây.

Lần này đánh bay nắp quan tài không những không có mùi hôi thối như mọi khi, ngược lại còn có một mùi thuốc thoang thoảng, khiến người ta cảm thấy sảng khoái.

Lúc này, cảnh tượng trong quan tài hiện ra rõ mồn một.

Trong quan tài, chỉ có rất nhiều mảnh ngọc vỡ, hoàn toàn không thấy có thi thể nào.

Biểu cảm của Tần Vũ cũng thay đổi rõ rệt vào lúc này, lông mày nhíu chặt lại, vẻ mặt nghiêm trọng như muốn nhỏ ra nước. "Hù ~" Tần Vũ lặng lẽ nhìn quan tài một lúc lâu, mới hít sâu một hơi, lẩm bẩm: "Xem ra, tên đó đã chạy ra ngoài rồi." Nhìn những mảnh ngọc vỡ trong quan tài, Thiết Diện Sinh chắc là sau khi tỉnh lại, đã giãy thoát khỏi Ngọc Dũng trên người, khiến nó vỡ thành những mảnh vụn đầy trong quan tài.

Bảo vật mà ngay cả Tần Thủy Hoàng cũng phải tốn công tìm kiếm.

Cứ như vậy bị hủy hoại.

Khóe miệng Tần Vũ hơi giật giật, chỉ cảm thấy một trận tiếc nuối, thở dài: "Thật là phung phí của trời!" Thôi bỏ đi!

Dù sao ta và Thiết Diện Sinh cũng không có thù oán gì sâu sắc, mang vợ của Lỗ Thương Vương về cho hắn, chuyện cũng kết thúc.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ đi về phía bệ đá đó.

Ngay khi chuẩn bị ôm thi thể nữ trên bệ đá, đột nhiên cảm thấy một luồng nguy hiểm mãnh liệt từ sau gáy truyền đến.

Khiến hắn theo bản năng né sang một bên. "Pằng!" Vừa né được ra sau thân chính của Cửu Đầu Xà Bách, Tần Vũ liền nghe thấy một tiếng súng.

Lông mày Tần Vũ nhíu chặt lại.

Trong Lỗ Vương Cung ngoài Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất ra, còn có người nhà họ Uông.

Rõ ràng.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất chắc chắn sẽ không nổ súng vào hắn, vậy chỉ còn lại người nhà họ Uông.

Hắn lặng lẽ thò đầu ra từ phía bên kia của thân cây, nhìn về phía hướng nổ súng.

Quả nhiên thấy hai người đàn ông mặc đồng phục.

Hai người lúc này đang cầm súng tiểu liên, nhìn chằm chằm vào vị trí bên cạnh Tần Vũ, dường như chỉ cần có chút động tĩnh là sẽ nổ súng. "Pằng!

Pằng!

Pằng!" Tần Vũ vừa nhìn được vài giây, đã bị đối phương phát hiện, và liên tiếp bắn vài phát.

Khá lắm!

Không hổ là được huấn luyện chuyên nghiệp.

Sắc mặt Tần Vũ trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Hắn biết người nhà họ Uông từ nhỏ đã được huấn luyện chuyên nghiệp, bất kể là đấu vật hay bắn súng đều không phải người thường có thể so sánh.

Mặc dù hắn có ưu thế tuyệt đối khi đối phó với Tống Tử và quỷ

vật, nhưng đối phó với những tên cầm súng tiểu liên này, hắn cũng không thể không cẩn thận một chút.

Dù sao hắn cũng không tự tin có thể cứng rắn chống lại đạn. "Số 5, chỉ còn lại hai chúng ta.

Phải cẩn thận một chút, thân thủ của tên trước mắt không tầm thường." "Yên tâm đi, ngay cả Huyết Thi tôi còn chống đỡ được, chẳng lẽ sợ một người sống sao?" Phía sau truyền đến tiếng trao đổi của hai người. "Hà, tìm chết." Tần Vũ sắc mặt lạnh đi, trực tiếp lấy ra một quả lựu đạn từ tay, rồi không nói một lời ném quả lựu đạn về phía sau.

Đối phó với những người này.

Ném một quả lựu đạn là phương pháp giải quyết tốt nhất.

Chương 77

Một trong những thành viên nhà họ Uông đầu tiên nhìn thấy quả lựu đạn trên không, không khỏi lo lắng hét lên: "Số 5!

Nằm xuống!

Có lựu..." Ầm!

Chưa kịp nói xong, quả lựu đạn đã rơi xuống chân, và nhanh chóng phát nổ!

Vụ nổ dữ dội khiến cả hang động rung chuyển, rơi xuống không ít đá vụn.

Sau tiếng nổ.

Tần Vũ lập tức lách ra từ phía sau Cửu Đầu Xà Bách, áp sát vào vách đá bên cạnh, dựa vào Bích Hổ Du Tường Công nhanh chóng lên trên đầu hai người.

Vù!

Một tiếng kiếm minh vang lên, một cái đầu theo tiếng rơi xuống đất.

Người còn lại trên người có vài vết thương do bị nổ, nhưng Tần Vũ ngồi xổm xuống tự mình sờ sờ vào chóp mũi, phát hiện vẫn còn hơi thở khá ổn định.

Trước hết mang về đã.

Tần Vũ vác người lên vai, bởi vì người nhà họ Uông vào Lỗ Vương Cung chắc chắn có bí mật không thể nói ra, cần phải moi ra cái gọi là bí mật từ miệng người này.

Tiếp đó hắn quay lại bục cao, nhấc thi thể nữ trên bệ đá lên.

Làm xong tất cả, Tần Vũ liền mang theo một người một thi thể, đi về phía hầm mộ chính.

Đường về khá thuận lợi, không gặp phải tình huống gì, nên không lâu sau Tần Vũ đã trở về hầm mộ chính. "Tần gia, anh về rồi!" Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất thấy vậy, vội vàng đi lên đón. "Ừm." Tần Vũ gật đầu, rồi ném thành viên nhà họ Uông đang hôn mê xuống đất, nói với hai người: "Nghĩ cách làm cho tên này tỉnh lại, lát nữa tôi cần dùng." Hồ Bát Nhất đoán được ý nghĩ của Tần Vũ, đáp: "Không vấn đề, chuyện này tôi rất giỏi." Lỗ Thương Vương vẫn đang lơ lửng trên không trung nhìn thấy thi thể nữ trong tay Tần Vũ, toàn bộ cơ thể trong suốt bắt đầu không ngừng run rẩy.

Lỗ Thương Vương run rẩy kích động nói: "Mau!

Mau đưa phu nhân cho ta!" Vốn là người si tình, thấy người yêu đã lâu không gặp, nếu không kích động mới là lạ.

Tần Vũ đi đến trước quan tài đá, dùng sức đẩy hoàn toàn nắp quan tài ra, rồi từ từ đặt thi thể nữ trong tay vào trong quan tài của Lỗ Thương Vương.

Lỗ Thương Vương vô cùng dịu dàng nhìn thi thể nữ trong quan tài, có chút bi ai cười nói: "Không ngờ cách biệt nhiều năm, lại gặp lại phu nhân trong hoàn cảnh như thế này." Tuy nhiên, Tần Vũ không có thời gian xem cảnh này, lạnh nhạt nói: "Thi thể phu nhân ta đã mang về cho ngươi, còn Thiết Diện Sinh ta không thể giúp ngươi giết được." Lỗ Thương Vương nghe vậy toàn thân run lên, vội vàng hỏi: "Tại sao?" Tần Vũ giải thích: "Ngọc Dũng đã vỡ, hắn chắc đã chạy ra thế giới bên ngoài rồi." Lỗ Thương Vương chìm vào im lặng.

Mười mấy giây sau, chỉ nghe hắn thở dài nói: "Thôi bỏ đi, ta sớm đã nên nghĩ đến tình huống này." "Nhưng tiểu ca đã mang phu nhân của ta về, cũng đã hoàn thành một tâm nguyện của ta, lời hứa trước đó

với ngươi chắc chắn sẽ không thay đổi." Giọng nói vừa dứt, Tần Vũ liền thấy Lỗ Thương Vương vung tay áo, ngay sau đó liền thấy phía sau tấm bia đá ban đầu, xuất hiện một lối đi kéo dài xuống dưới.

Bên trong, dường như có rất nhiều đồ vật.

Vương Bàn Tử cũng bị động tĩnh khổng lồ thu hút.

Khi gã chiếu đèn pin vào lối đi này, cảnh tượng bên trong khiến gã không khỏi ngây người tại chỗ.

Ngay cả Tần Vũ đã thấy không ít cảnh tượng lớn, cũng kinh ngạc đến không thể rời mắt.

Một lúc lâu sau, Vương Bàn Tử từ từ tỉnh lại, nuốt nước bọt, rồi quay đầu hỏi Tần Vũ: "Tần, Tần gia, nhiều đồ như vậy, có chứa hết không?" “Phù~” Tần Vũ hít một hơi thật sâu.

Trong lối đi trước mắt, có một không gian bí mật.

Điều khiến người ta chấn động là bên trong chứa đầy vàng bạc châu báu, dưới ánh đèn pin chiếu rọi, chúng lấp lánh những sắc màu rực rỡ.

Vô cùng huy hoàng chói mắt!

Rốt cuộc phải trộm bao nhiêu ngôi mộ, đào bao nhiêu lăng tẩm mới tích cóp được khối tài sản thế này chứ!

Tần Vũ vỗ vỗ ngực, sau đó trả lời Vương Bàn Tử: “Yên tâm đi, chứa được hết.” Không gian bí mật này rộng không quá bốn, năm mét khối.

Tuy nhẫn không gian của Tần Vũ chỉ có năm mét khối, nhưng chỉ cần dọn dẹp một vài thứ không cần thiết bên trong thì việc chứa hết đống châu báu này hoàn toàn không thành vấn đề.

Tần Vũ gật đầu với Lỗ Thương Vương, nói: “Nếu đã vậy, tôi xin

nhận.” Nói xong, hắn liền vứt những thứ vô dụng trong nhẫn không gian ra ngoài.

Tiếp đó, hắn giơ tay phải về phía không gian bí mật trước mặt, khẽ quét một cái, tất cả mọi thứ bên trong đều biến mất, toàn bộ đã được cất vào nhẫn không gian.

Lỗ Thương Vương chứng kiến cảnh này, khóe miệng không khỏi giật giật.

Vốn dĩ ông ta nghĩ rằng với sức của ba người Tần Vũ, chắc chỉ có thể mang đi một phần, không ngờ lại có thể vơ vét sạch sẽ.

Giang sơn đời nào cũng có nhân tài, kỹ thuật này đúng là lợi hại thật!

Lỗ Thương Vương thầm cảm khái, sau đó nói với Tần Vũ: “Tiểu ca, Quỷ Tỳ đã lấy được chưa?” Tần Vũ lắc đầu, không nói ra sự thật.

Hắn lấy ra chiếc hộp gỗ từ trong nhẫn không gian, nói: “Chỉ tìm thấy chiếc hộp gỗ này trong tay phu nhân ngài, không phải hộp ngọc tím, đã bị người khác đánh tráo rồi.” Nghe Tần Vũ nhắc nhở, Lỗ Thương Vương dường như hiểu ra, lẩm bẩm: “Lẽ nào là kẻ đã vào đây mấy trăm năm trước?” Mắt Tần Vũ sáng lên.

Nếu Lỗ Thương Vương biết thông tin liên quan đến Uông Tang Hải, có lẽ sẽ có thu hoạch bất ngờ, hắn bèn hỏi: “Người của mấy trăm năm trước?” Lỗ Thương Vương lắc đầu nói: “Không rõ, lúc đó ý thức của ta không tỉnh táo, chỉ biết là có người vào.” “Vậy sao.” “Không sao, ngài hãy đoàn tụ với phu nhân đi.” Nói xong, Lỗ Thương Vương gật đầu với hắn, rồi bóng hình trong suốt của ông ta co rút lại vào trong quan tài.

Tần Vũ cũng đẩy nắp quan tài lại giúp.

Dù sao người ta cũng đã cho mình một khối tài sản lớn như vậy,

giúp một việc nhỏ cũng là nên làm.

Lúc này, Hồ Bát Nhất nói: "Tần gia, người tỉnh rồi." Tần Vũ nghe vậy liền đi tới, khi nhìn thấy người đàn ông đang nửa nằm trên đất, khóe miệng hắn bất giác giật giật hai cái.

Thì ra cái gọi là "ra tay" là như thế này.

Trên mặt người đàn ông kia có thêm hai dấu bàn tay đỏ tươi, là do Hồ Bát Nhất tát.

"Vãi!

Lão Hồ được đấy!" "Gã này vốn đã bị nổ một thân đầy thương tích, giờ lại bị tát thêm mấy cái, chẳng phải sướng chết à?!" Vương Bàn Tử giơ ngón cái với Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất cười gượng, nói: "Không phải Tần gia bảo làm cho hắn tỉnh sao, vừa làm hắn tỉnh, tôi lại vừa tát cho sướng tay, chẳng phải tốt quá à." "Khụ khụ!" Tần Vũ ho khan một tiếng, ra hiệu cho hai người, họ mới im lặng.

Chương 78

Hắn ngồi xổm xuống, lạnh nhạt nói: "Nói đi, ai phái ngươi đến?

Nói ra ta có thể cân nhắc cho ngươi một cái chết thống khoái." "Dù... dù sao cũng... chết, đừng hòng biết." "Giết tao đi, người của tao... sẽ chờ để truy sát bọn mày." Người đàn ông cực kỳ khó khăn phun ra mấy chữ, mắt trông có vẻ sắp lịm đi.

Bốp!

Tần Vũ không nói hai lời, trở tay tát một cái vào mặt gã.

Gã đàn ông vừa mới ngất đi lập tức tỉnh lại, trên mặt chỉ cảm thấy nóng rát, đau đến nỗi không kêu ra tiếng.

Hồ Bát Nhất tặc lưỡi.

Vốn tưởng mình đã đủ ác, không ngờ một cái tát của Tần Vũ còn ác hơn nhiều.

Đối với lời nói của gã này, Tần Vũ lại không thấy có gì lạ.

Dù sao nhà họ Uông là một tổ chức đã tồn tại mấy trăm năm, hắn cũng sẽ có cách huấn luyện để giữ mồm giữ miệng.

Chỉ có điều... phương pháp tra tấn người, hắn cũng có rất nhiều.

Tần Vũ nói: "Ngươi có biết trong ngôi mộ này, thứ đáng sợ nhất là gì không?" Gã đàn ông sững sờ một chút, lập tức nhớ lại con huyết thi bị hắc khí bao bọc lúc trước, rồi cả cảnh đồng đội chết đi biến thành thi thể.

Đó hẳn là thứ đáng sợ nhất rồi.

Không chỉ gã, mà cả Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất bên cạnh cũng nghĩ vậy.

Ngay khi họ chuẩn bị xác nhận suy nghĩ này, Tần Vũ lại lên tiếng: "Ta biết ngươi đang nghĩ đến huyết thi đáng sợ ngoài kia, nghĩ đến huyết thi biến thành người máu đáng sợ, đúng không?" "Nhưng gặp phải những thứ đó, chẳng qua chỉ là đau khổ mười mấy giây thôi." "Ngươi có nghĩ rằng, trong ngôi mộ cổ này, còn có thứ gì kinh khủng hơn không?" Lời này vừa nói ra.

Người đàn ông trên đất lại chẳng hề để tâm, cười lạnh nói: "Ngươi cũng không cần dọa ta, trong mộ có thứ gì, ta còn rõ hơn ngươi nhiều." "Ồ?

Vậy sao?" Tần Vũ cười lạnh một tiếng.

Sau đó hắn đi về phía một gian tai thất bên cạnh.

Ngay khi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử định đi theo xem thử, thì đã thấy Tần Vũ quay trở lại.

Khác với lúc trước, bây giờ hai ngón tay dài nhất của tay phải hắn đang kẹp một con thi miết.

Tần Vũ đưa con thi miết trong tay qua lại trước mắt người đàn ông, cười hỏi: "Biết thứ này không?" "Chỉ là một con côn trùng thôi!" Người đàn ông cười khinh miệt, độc trùng dã thú khi tham gia huấn luyện dã ngoại hắn đã gặp không ít.

Một con côn trùng trước mắt, hắn căn bản không để vào mắt.

"Không sai, đúng là một con côn trùng, một con côn trùng đáng yêu." Vừa nói.

Tần Vũ vừa xé toạc ống quần của người đàn ông, để lộ phần da thịt bên dưới, khóe miệng hắn cũng hơi nhếch lên.

Người đàn ông thấy cảnh này, chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát, hoảng sợ nói: "Ngươi muốn làm gì?!" Tần Vũ cười lạnh: "Nếu ngươi đã khinh thường nó như vậy, ta sẽ cho ngươi trải nghiệm sự đáng yêu

của con côn trùng này.” Nói xong, Tần Vũ liền đặt con thi miết lên đùi người đàn ông.

Không biết lấy sức ở đâu, người đàn ông theo bản năng đưa tay định gạt con thi miết đi.

Tần Vũ đương nhiên sẽ không cho gã cơ hội, hắn nói với Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất: “Lão Hồ, Bàn Tử, giữ chặt gã này cho tôi.” “Được thôi!” Khi người đàn ông bị giữ chặt không thể động đậy, con thi miết trên đùi bắt đầu động đậy.

Nó há cái miệng đầy răng nhỏ li ti, cắn phập vào phần da thịt bên dưới.

“A!” Người đàn ông hét lên một tiếng thảm thiết, ý thức trong phút chốc lại tỉnh táo thêm ba phần.

Gã không ngờ một con côn trùng nhỏ bé như vậy cắn vào người lại đau đớn đến thế.

Con thi miết nhanh chóng gặm ra một cái lỗ lớn máu me trên đùi người đàn ông.

Thấy con thi miết sắp chui vào cái lỗ máu đó, người đàn ông sợ hãi, miệng không ngừng nói: “Đừng!

Đừng!” Tần Vũ thấy vậy, nhanh chóng dùng hai ngón tay kẹp lấy con thi miết, cười một cách chưa thỏa mãn: “Trong mộ cổ này có một hang thi miết, nếu tôi ném ngươi vào trong đó, với thân phận người nhà họ Uông, chắc ngươi chịu được nhỉ?” Lời Tần Vũ vừa dứt.

Người đàn ông sững sờ, ngay sau đó mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Phải biết rằng trong tổ chức nhà họ Uông, thân phận của mỗi người đều được giữ bí mật tuyệt đối với bên ngoài, tại sao một người lạ như Tần Vũ lại biết gã là người nhà họ Uông!

Điều này khiến gã không khỏi rơi vào kinh ngạc vô tận, lúc này ngay cả cơn đau bị thi miết gặm nhấm trên đùi cũng tạm thời quên đi.

Hồi lâu sau.

Vẻ mặt gã lộ ra mấy phần cay đắng, tuyệt vọng nhắm mắt lại, nói một cách yếu ớt: "Tôi sẽ khai hết, có thể cho tôi một cái chết thống khoái được không?" Một con thi miết đã đủ khiến người ta sống không bằng chết.

Huống hồ trong hang thi miết còn có vô số con.

"Điểm này, tôi có thể làm được." Vừa nói, Tần Vũ vừa ném con thi miết trong tay xuống đất, dùng sức giẫm chết.

Chỉ cần đối phương chịu khai ra mọi chuyện, hắn cũng không biến thái đến mức ném người vào hang thi miết.

Người đàn ông thấy vậy không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới kể ra nguyên do sự việc: "Tôi nhận nhiệm vụ từ cấp trên, đến đây tìm một chiếc hộp gỗ đàn hương, và một miếng ngọc bội trong quan tài dưới cây cửu đầu xà bách." Nghe đối phương trần thuật, Tần Vũ không khỏi nhíu mày.

Hộp gỗ đàn hương là do Uông Tang Hải để lại, hắn biết là phải, nhưng tại sao chuyện miếng ngọc bội trong bình ngọc họ cũng biết?

Nghĩ đến đây, Tần Vũ lạnh giọng hỏi: "Những chuyện này, làm sao các ngươi biết được?" Người đàn ông lắc đầu: "Tôi chỉ biết bấy nhiêu thông tin, những thông tin khác không phải cấp bậc của tôi có thể biết được." Cũng phải.

Loại lính tốt bị phái ra ngoài này, phần lớn đều là quân cờ mặc cho người ta sắp đặt mà thôi.

Hiểu được tầng quan hệ này, Tần Vũ lại hỏi: "Vậy ngươi hẳn biết tổng bộ ở đâu chứ?" "Phù~" Người đàn ông hít một hơi thật sâu, nghĩ

bụng dù sao cũng sắp chết, thà nói ra hết cho rồi.

Chương 79

"122.53864, 52.97209." Người đàn ông nói ra một chuỗi số.

Tần Vũ lẩm nhẩm một lần, hiểu được ý nghĩa mà nó đại diện.

Tiếp đó, hắn lấy con dao quân dụng Nepal từ thắt lưng Vương Bàn Tử, lạnh giọng nói: "Được rồi, ngươi có thể đi gặp đồng đội của mình rồi." Nói xong, hắn nhanh chóng đưa dao cứa cổ gã.

Vương Bàn Tử thấy cảnh này, vô cùng khó hiểu, bèn hỏi: "Tần gia, hỏi địa danh, sao gã lại nói ra một chuỗi số, có ý gì vậy?" Không đợi Tần Vũ mở lời.

Hồ Bát Nhất đã đoán ra câu trả lời trước, nói: "Tọa độ!

Chuỗi số này, tương ứng với tọa độ kinh độ và vĩ độ, Tần gia, tôi đoán không sai chứ?" Tần Vũ có chút kinh ngạc, hiếm khi khen ngợi: "Lão Hồ phản ứng nhanh đấy, Bàn Tử phải học hỏi nhiều vào." Chuỗi số mà người đàn ông vừa nói, quả thực là tọa độ.

Đối với tọa độ này, Tần Vũ lờ mờ đoán được vị trí đại khái, hẳn là ở khu vực cực Bắc trong nước.

Còn vị trí cụ thể, phải về tra cứu một phen mới biết được.

Sự việc đến đây, mọi chuyện trong chuyến đi này đã hoàn thành.

Tần Vũ đứng dậy, nói với hai người bên cạnh: "Được rồi!

Thu dọn đồ đạc, về nhà thôi!". ...

Ba ngày sau.

Tần Vũ ung dung nằm trong sân của Tứ hợp viện, tận hưởng sự yên tĩnh hiếm có.

Sau khi trở về từ Lỗ Vương Cung, hắn đã chia một phần châu báu

lấy được trong mộ cho Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất.

Số còn lại, hắn giao hết cho Đại Kim Nha nhờ bán giúp, nếu không cứ nhét nhiều đồ như vậy trong nhẫn không gian cũng không phải là cách hay.

"Aiya~" "Nếu có Tinh Tuyệt ở bên cạnh hầu hạ, thì thoải mái biết bao." Tần Vũ phe phẩy chiếc quạt xếp trong tay, nhắm mắt hưởng thụ một cách khoan khoái.

Đúng lúc này.

Một nhóm người đàn ông mặc đồng phục đen bước vào Tứ hợp viện.

Ở giữa nhóm người đó là một người đàn ông trung niên, mái tóc gọn gàng đã có vài sợi bạc, nhưng khuôn mặt đầy anh khí lại tràn đầy sức hấp dẫn của một người đàn ông trưởng thành.

Đứng bên cạnh ông ta là một người đàn ông trẻ tuổi, chính là Trương Nguyệt Sơn, người đã đấu giá phòng số một ở khách sạn Tân Nguyệt lần trước.

Cảm nhận được động tĩnh, Tần Vũ từ từ mở mắt.

Khi nhìn thấy Trương Nguyệt Sơn, hắn liền hiểu người đàn ông trung niên kia là ai.

Người đứng đầu Cửu Môn, Trương Đại Phật Gia, Trương Khởi Sơn.

Tần Vũ vẫn khoan khoái phe phẩy quạt, đầu cũng không ngẩng lên mà nói nhàn nhạt: "Đến rồi à." Nhìn bộ dạng này, dường như hắn đã đoán được họ sẽ đến.

Trương Nguyệt Sơn thấy vậy, lông mày không khỏi nhíu lại thành một cục.

Theo Phật gia nhiều năm như vậy, hắn chưa từng thấy ai dám làm cao trước mặt Phật gia như thế.

Thế là, hắn lạnh giọng nói: "Tần Vũ.

Có khách đến, ngươi cũng không ra chào đón sao?" "Xin lỗi." "Tôi trước giờ không có thói quen ra chào đón người khác." "Nếu các vị cảm thấy không thoải mái, có thể quay về, dù sao cũng không có ai mời các vị đến." Tần Vũ không hề lay động.

"Ngươi!" Trương Nguyệt Sơn ghét nhất là có người kiêu ngạo trước mặt Phật gia của mình, lập tức siết chặt nắm đấm lao về phía Tần Vũ.

Nhưng.

Khi nắm đấm của hắn sắp rơi xuống mặt Tần Vũ, thì đã bị Tần Vũ tóm gọn trong lòng bàn tay.

Ý thức chiến đấu nhiều năm khiến hắn theo bản năng lùi về phía sau, nhưng lại phát hiện nắm đấm của mình như bị khóa sắt kẹp chặt, dù dùng sức thế nào cũng không thoát ra được.

Sơ suất rồi!

Trương Nguyệt Sơn biết mình đã khinh địch, cũng không ngờ thân hình của Tần Vũ lại có sức mạnh lớn như vậy.

Tần Vũ nhàn nhạt nói: "Ở trong sân của tôi mà động thủ với tôi, có hơi quá đáng rồi không?" Dứt lời.

Hắn liền tung chân đá mạnh vào bụng dưới của Trương Nguyệt Sơn.

Trương Nguyệt Sơn kinh hãi, vội vàng đưa tay ra đỡ.

"Bốp!" Mặc dù đỡ được một cước của Tần Vũ, nhưng lực mạnh từ cú đá đó lại đẩy hắn lùi về sau hơn mười bước.

Nếu không phải Trương Khởi Sơn đưa tay ra đỡ sau lưng, có lẽ hắn sẽ còn tiếp tục lùi nữa.

Trương Nguyệt Sơn nghiến răng, đang định nổi giận thì Trương Khởi Sơn đưa tay ra chặn trước mặt hắn.

Trương Khởi Sơn vỗ tay, cười nói: "Nghe đồn Phát Khâu Thiên Quan thân thủ lợi hại, hôm nay được thấy quả nhiên phi phàm." "Tại hạ là Trương Khởi Sơn, không biết tiểu ca có hứng thú kết bạn với tôi không?" Tần Vũ nheo mắt, nhìn Trương Khởi Sơn ở phía trước.

Hắn vốn nghĩ rằng, Trương Khởi Sơn đạt được địa vị như ngày hôm nay, tính cách cũng sẽ ít nhiều trở nên có phần cao ngạo.

Nhưng nhìn bây giờ.

Tần Vũ lại không phát hiện ra nửa phần kiêu ngạo, ngược lại rất khiêm tốn lịch sự, cho người ta cảm giác của một bậc quân tử.

Hắn mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Danh hiệu Trương Đại Phật Gia, người đứng đầu Cửu Môn Đề Đốc ở Trường Sa ngày trước, tôi đã từng nghe qua." Lời này vừa thốt ra.

Bất kể là Trương Nguyệt Sơn hay Trương Khởi Sơn, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Mọi người ở đây đều biết.

Danh hiệu người đứng đầu Cửu Môn Đề Đốc, từ sau khi Trương Khởi Sơn đến Bắc Bình, đã ít người nhắc đến.

Chương 80

Những người biết đến điều này, hoặc là bạn bè thân thiết, hoặc là một số người già ở Trường Sa, ngoài ra tuyệt đối không có ai khác biết đến danh hiệu này.

"Ồ?" Mấy ngày trước Trương Khởi Sơn đã nghe Trương Nguyệt Sơn nói, thân phận của người trẻ tuổi này không dễ điều tra, nhân cơ hội này có thể thăm dò một phen.

Nghĩ đến đây, ông ta nhanh chóng bình ổn vẻ kinh ngạc trên mặt, cười nói: "Lẽ nào Tần tiểu ca cũng là đồng hương Trường Sa sao?

Nếu không sao lại biết danh hiệu này?" Tần Vũ không trả lời.

Hắn túm một chiếc ghế tre bên cạnh, ném về phía Trương Khởi Sơn, nhàn nhạt nói: "Là khách, ngồi xuống nói chuyện đi." Khi ném ra, hắn đã dùng một chút kình lực khéo léo, khiến chiếc ghế tre xoay tròn nhanh chóng trong không trung.

Nếu một người không có chút công phu mà dùng tay không đỡ chiếc ghế này, chắc chắn sẽ bị kình lực đó hất bay đi.

"Phật gia!" Trương Nguyệt Sơn đã theo Trương Khởi Sơn mấy chục năm, gặp tình huống này theo bản năng muốn chắn trước mặt, nhưng lại bị Trương Khởi Sơn cản lại.

Chỉ thấy Trương Khởi Sơn cười nhẹ, ngay sau đó đột nhiên đưa tay phải ra, tóm lấy chân ghế tre.

Ông ta đặt chiếc ghế tre xuống dưới, ngồi lên, cười nói: "Vậy đa tạ Tần tiểu ca." Thấy đối phương đỡ được một cách hoàn hảo, Tần Vũ không có biểu hiện gì trên mặt, dường như đã lường trước được.

Hắn liếc nhìn đám thuộc hạ áo đen hai bên của Trương Khởi Sơn,

có chút bất mãn nói: "Hôm nay Trương Đại Phật Gia ngài muốn tìm tôi nói chuyện, có nhiều người nghe như vậy không tốt lắm đâu?" Trương Khởi Sơn đương nhiên hiểu ý trong lời nói của Tần Vũ.

Ông ta khẽ ra hiệu, Trương Nguyệt Sơn bên cạnh liền ra lệnh cho thuộc hạ hai bên: "Được rồi, tất cả lui ra đi." Lời vừa dứt.

Đám người áo đen hai bên răm rắp lui ra khỏi cổng lớn, không một chút do dự.

Thuộc hạ hai bên đã lui hết.

Trương Khởi Sơn có chút tò mò hỏi: "Tần tiểu ca, lẽ nào cậu biết hôm nay tôi đến tìm cậu vì chuyện gì sao?" Tần Vũ vẫn nằm trên ghế đu, ung dung nói: "Nếu tôi đoán không lầm, là vì Quỷ Tỳ và Cổ Đồng Kinh, đúng không?" Sắc mặt Trương Khởi Sơn lại thay đổi.

Chuyện Quỷ Tỳ đối phương đoán ra được có thể hiểu, dù sao Tần Vũ cũng đã tham gia buổi đấu giá.

Nhưng chuyện Cổ Đồng Kinh, lại là bí mật cao nhất hiện tại.

Ngoài những người tham gia vào công việc liên quan đến Cổ Đồng Kinh, và một số tâm phúc biết ra, tuyệt đối không thể có người ngoài nào biết được.

Cái nhìn của ông ta về Tần Vũ không thể không nâng lên mấy bậc.

Trương Khởi Sơn khẽ nhíu mày, dùng giọng có chút lạnh lùng nói: "Tần tiểu ca, chuyện Cổ Đồng Kinh, cậu biết từ đâu?" Lúc này.

Tần Vũ có thể cảm nhận rõ ràng một luồng uy áp vô hình, tỏa ra từ trên người Trương Khởi Sơn.

Hắn biết đối phương đang muốn ra oai phủ đầu, sau đó cho hắn biết sự khác biệt về thân phận giữa hai người.

Nhưng chút uy áp này đối với hắn thật sự không là gì, bèn nói:

“Cái trò ông dùng với người bình thường này thì thu lại đi, đối với tôi vô dụng thôi.” Trương Khởi Sơn khẽ sững sờ.

Trước đây khi ông ta làm bộ dạng này, thường sẽ khiến đối phương toàn thân cảm thấy khó chịu.

Nhưng nhìn Tần Vũ dường như không bị ảnh hưởng, ông ta mới giãn đôi lông mày đang nhíu chặt, tự giễu nói: “Ha ha, già rồi, lại để Tần tiểu ca chê cười rồi.” “Được rồi, vào chuyện chính đi.” Tần Vũ giơ tay lên, tiếp tục nói: “Chuyện Cổ Đồng Kinh tại sao tôi biết, ông không cần hỏi nhiều, chỉ cần biết tôi có thể giúp ông tìm được Cổ Đồng Kinh.” Từ sau khi ra khỏi Lỗ Vương Cung, thứ duy nhất hắn canh cánh trong lòng là ba chiếc nhẫn có thể sử dụng Quỷ Tỳ.

Hộp ngọc tím chứa ba chiếc nhẫn đó cùng với Quỷ Tỳ đã bị Uông Tang Hải đánh tráo, vì vậy muốn tìm ba chiếc nhẫn đó thì phải biết được ký ức của Uông Tang Hải.

Về phần ký ức của Uông Tang Hải...

Hắn nhớ trong nguyên tác, bí mật mà người nhà họ Uông tìm kiếm trong Cổ Đồng Kinh chính là ký ức của Uông Tang Hải.

Vì vậy hôm nay dù Trương Khởi Sơn không tìm đến, hắn cũng sẽ đi đến sa mạc Mông Cổ một chuyến để tìm Cổ Đồng Kinh.

Ánh mắt Trương Khởi Sơn ngưng lại.

Vốn đã chuẩn bị một tràng lời lẽ, bây giờ xem ra đã tiết kiệm được công phu.

Ông ta cười sảng khoái mấy tiếng, nói: “Tần tiểu ca quả nhiên là người thẳng thắn, xem ra người bạn này tôi không kết giao không được rồi!” Lúc này.

Trương Nguyệt Sơn ghé vào tai Trương Khởi Sơn, nhắc nhở: “Phật gia, còn chuyện Quỷ Tỳ.” Trương Khởi Sơn gật đầu, hỏi Tần

Vũ: “Tần tiểu ca, không biết Quỷ Tỳ mà cậu đã đấu giá được mấy ngày trước, có thể nhịn đau cắt ái được không?” Quả nhiên.

Muốn lấy Quỷ Tỳ từ tay mình sao?

Sắc mặt Tần Vũ hơi thay đổi, ngay sau đó lắc đầu, nói: “Vật này có công dụng lớn với tôi, tự nhiên không thể chuyển nhượng cho ông được.” “Hơn nữa, ông có lấy được miếng Quỷ Tỳ này, cũng không có tác dụng.” Trương Nguyệt Sơn nghe vậy, vẻ mặt không phục, nói: “Sao ngươi biết ta cầm Quỷ Tỳ không có tác dụng?” “Đương nhiên.” Khóe miệng Tần Vũ lộ ra một nụ cười khinh miệt, tiếp tục nói: “Dù sao ngươi cũng không phải là người nhà họ Trương thực sự.” Trong lòng Trương Nguyệt Sơn căng thẳng.

Dựa theo lời nói trước đó của Tần Vũ.

Hắn biết nhà họ Trương mà đối phương nói đến, là chỉ nhà họ Trương ở Đông Bắc.

Hắn theo bản năng liếc nhìn Trương Khởi Sơn bên cạnh, phát hiện sắc mặt đối phương cũng không khá hơn.

Bởi vì đúng như Tần Vũ nói, Trương Khởi Sơn quả thực không phải là người nhà họ Trương thực sự.

Ông ta là do tộc trưởng đời trước của nhà họ Trương sinh ra với người ngoại tộc, huyết dịch trên người không thể tránh khỏi việc không thuần khiết.

Điều này cũng dẫn đến thể chất của ông ta chỉ có chức năng làm chậm quá trình lão hóa của cơ thể, không có chức năng bất lão trường sinh.

Trương Nguyệt Sơn thấy Phật gia của mình như vậy, vội vàng rút một khẩu súng ngắn từ thắt lưng ra chĩa vào Tần Vũ, lớn tiếng quát: “Tần Vũ!

Ngươi biết mình đang nói gì không?!" Phó quan Trương à Phó quan Trương.

Cuối cùng vẫn không phải là Trương Nguyệt Sơn của ba mươi năm sau.

Tần Vũ cười lắc đầu, căn bản không để tâm đến hành động của Trương Nguyệt Sơn, vô cùng bình tĩnh nói: "Ta đoán ngươi lấy Quỷ Tỳ, chẳng qua là muốn lợi dụng Quỷ Tỳ, để tìm kiếm thứ mà người nhà họ Trương đã truyền thừa bảo vệ bao nhiêu năm nay, đúng không?" "Nhưng ta có thể nói rõ cho ngươi biết, ngoài tộc trưởng Trương Khởi Linh ra, các ngươi đều không có tư cách." Dựa theo sự hiểu biết về tình tiết trong nguyên tác, hắn biết Trương Khởi Sơn lần này điều tra Cổ Đồng Kinh, cũng là để biết bí mật của tộc nhân nhà họ Trương.

Vì vậy hắn không sợ nói ra chuyện này.

Ngược lại tiết lộ một chút thông tin, để đối phương từ từ rơi vào những bí ẩn này, từ đó nâng cao thân phận của mình.

Trương Khởi Sơn trầm mặc một lúc, rồi từ từ ấn khẩu súng của Trương Nguyệt Sơn bên cạnh xuống, vẻ mặt ngưng trọng hỏi: "Ngươi rốt cuộc là ai?" "Phật gia, không cần căng thẳng như vậy." "Thực ra tôi cũng giống như ông, đều là người đang tìm kiếm bí mật.

Ông tìm kiếm bí mật thuộc về nhà họ Trương, tôi tìm kiếm bí mật thuộc về bản thân mình." "Chỉ là bao nhiêu năm nay, những thứ tôi tìm kiếm, nhiều hơn ông một chút thôi." Khóe miệng Tần Vũ hơi nhếch lên, lại bắt đầu màn lừa bịp.

Chỉ cần lừa được Trương Khởi Sơn, sau này gặp phải những chuyện phiền phức khó giải quyết, cũng có thêm một người giúp đỡ có địa vị đủ cao.

Chương 81

Trương Khởi Sơn lại rơi vào trầm tư.

Người tên Tần Vũ này cho ông ta cảm giác đầu tiên là vô cùng thần bí.

Đối với lời nói của hắn, Trương Khởi Sơn cũng biết không thể tin hoàn toàn, nhiều nhất chỉ có một nửa là thật.

Hồi lâu sau.

Trương Khởi Sơn mới giãn vẻ mặt ngưng trọng, thay vào đó là nụ cười như lúc trước.

"Nếu Quỷ Tỳ Tần tiểu ca giữ lại có ích, vậy tôi cũng không nghĩ nhiều nữa." "Chuyện Cổ Đồng Kinh, tôi cũng tin rằng với bản lĩnh của Phát Khâu Thiên Quan, tự nhiên có cách giải quyết." "Hôm nay đến đây thôi, nếu Tần tiểu ca ở Bắc Bình có chuyện cần giúp đỡ, cứ việc tìm Nguyệt Sơn, cậu ấy có thể giải quyết mọi chuyện giúp cậu." Trương Khởi Sơn nói xong, liền đi thẳng về phía Tần Vũ, và thân thiện đưa tay phải ra.

Tần Vũ lúc này mới từ trên ghế đu đứng dậy, đưa tay ra bắt tay, cười nói: "Hợp tác vui vẻ.". ...

Đêm đã khuya.

Đèn của các nhà đều đã tắt.

Tần Vũ cũng vào lúc này đóng cổng lớn của Tứ hợp viện, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Ai!

Nhược điểm lớn nhất của thời đại này, là chương trình giải trí quá

ít.

Tần Vũ nhìn bầu trời đêm vô tận, không khỏi thở dài, trong Tứ hợp viện rộng lớn có vẻ hơi cô đơn.

Hay là thật sự nên tìm thời gian mang hai bình rượu về Ngưu Tâm Sơn, hàn huyên với con huyết thi lông đỏ kia?

Ngay khi trong đầu nảy ra ý nghĩ này, hắn đột nhiên nghe thấy mấy tiếng động lạ từ phía tường sân sau.

Có người đến!

Tần Vũ bình tĩnh quay người lại, quả nhiên phát hiện một bóng người dưới chân tường.

Sau khi nhìn rõ, Tần Vũ không khỏi cười nói: "Ta còn tưởng là tên trộm vặt nào không có mắt, thì ra là Phó quan Trương à." "Có cửa không gõ, lại cứ thích trèo tường là sao?" Tần Vũ nhún vai, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ.

Trương Nguyệt Sơn mặt lạnh lùng bước ra từ trong bóng tối.

Chiều nay trước mặt bao nhiêu người, bị Tần Vũ một cước đá lùi hơn mười bước.

Hắn tự cho rằng là do mình khinh địch, nên món nợ này nhất định phải đòi lại.

Hắn vừa đi, vừa cởi cúc áo tay áo và cổ áo, lạnh giọng nói: "Hôm nay thấy thân thủ của ngươi không tệ, có dám so tài với ta không?" Mẹ kiếp!

Tưởng chuyện gì, thì ra nửa đêm đến tìm đòn.

Nhưng chuyện này, thật sự rất hợp với tính cách của Trương Nguyệt Sơn.

Tần Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, thản nhiên nói: "Nửa đêm thế này,

Phật gia nhà ngươi không biết chứ?" Thân hình Trương Nguyệt Sơn khựng lại, rồi nói: "Chuyện này, Phật gia chưa bao giờ cản ta." "Nếu ngươi đã đến tìm đòn, vậy ta cũng không cản." Tần Vũ vặn vặn cổ, hơi thả lỏng gân cốt, tiếp tục nói: "Nhưng, nếu ngươi thua, thì sao?" Trương Nguyệt Sơn cười khinh miệt, nhàn nhạt nói: "Yên tâm, ta đánh nhau với người khác, chưa bao giờ thua!" "Đúng là tuổi trẻ hiếu thắng." Tần Vũ cười lắc đầu, sau đó ngoắc tay về phía Trương Nguyệt Sơn, nói: "Nếu đã vậy, ra tay đi." "Đợi câu này của ngươi!" Lời còn chưa dứt, nắm đấm của Trương Nguyệt Sơn đã đấm về phía mặt Tần Vũ.

Nơi nắm đấm đi qua, mang theo một luồng kình phong, sức mạnh chứa đựng trong đó tuyệt đối không nhỏ.

Tần Vũ vẻ mặt không quan tâm, ngay khoảnh khắc nắm đấm sắp chạm vào, cơ thể nhanh chóng dịch sang một bên một bước, né được đòn tấn công.

Ngay sau đó, hắn cũng không nương tay ra đòn.

Hai người dưới ánh trăng nhanh chóng lao vào nhau, đánh nhau vô cùng quyết liệt, trong sân thỉnh thoảng lại vang lên tiếng đồ vật vỡ nát.

Đánh không biết bao nhiêu hiệp.

Tần Vũ cuối cùng cũng tìm được sơ hở của đối phương, một cước đá vào khớp sau đầu gối của hắn, khiến hắn quỳ một chân xuống đất.

Ngay sau đó Tần Vũ một tay ấn tay phải của hắn ra sau lưng, một tay ấn cổ hắn, khiến Trương Nguyệt Sơn không thể động đậy.

Tần Vũ mỉm cười nói: "Thế nào?

Bây giờ thua rồi chứ?" "Hừ." Trương Nguyệt Sơn dùng sức giãy

giụa, nhưng lại rước lấy một thân đau đớn, khiến hắn rên lên một tiếng.

Cuối cùng.

Hắn từ bỏ việc giãy giụa, bất đắc dĩ nói: "Ta thua rồi." Tần Vũ buông tay chân đang trói buộc hắn ra, nhàn nhạt nói: "Vậy bây giờ có thể nói, chuyện sau khi thua rồi chứ?" Trương Nguyệt Sơn cũng không phải là người thua không nhận.

Hắn đứng thẳng người, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Trương Nguyệt Sơn ta cả đời chỉ phục hai người, một là Phật gia, hai là Lục gia, bây giờ ngươi là người thứ ba!" "Nếu không chê, ta nguyện gọi ngươi một tiếng đại ca!" Tình huống gì đây?

Muốn bái mình làm đại ca?

Tần Vũ nhìn bộ dạng này của Trương Nguyệt Sơn, trong lòng không khỏi bật cười, không ngờ Trương Nguyệt Sơn cứng rắn vô cùng một giây trước, lại có thể nói ra những lời này.

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh, nhàn nhạt nói: "Đại ca thì miễn đi, nếu phục thì gọi một tiếng Tần gia là được." Trương Nguyệt Sơn gật đầu, lập tức gọi "Tần gia!" Sau đó từ trong túi lấy ra một lá thư, đưa cho Tần Vũ, nói: "Phật gia bảo tôi mang đến cho ngài, là kế hoạch cho chuyến đi Cổ Đồng Kinh, phiền Tần gia xem xong thì đốt đi." "Được." Tần Vũ nhận lấy lá thư, vẫy tay với Trương Nguyệt Sơn, "Về đi, cũng đến lúc nghỉ ngơi rồi." Nói xong còn không quên chỉ vào cổng Tứ hợp viện, dặn dò: "Nhớ kỹ, ở đó có cửa." Trương Nguyệt Sơn có chút xấu hổ, chào tạm biệt rồi rời khỏi nhà Tần Vũ.

"Gã này." Tần Vũ đóng cửa, quay về phòng, mở lá thư Trương Nguyệt Sơn mang đến.

Lá thư chủ yếu nói về hai việc.

Việc thứ nhất là nguyên nhân Trương Khởi Sơn tìm kiếm Cổ Đồng Kinh.

Trên đó viết, có một cuốn cổ tịch ghi lại, ở một vị trí nào đó trong sa mạc Mông Cổ hiện tại, từng có một quốc đô cổ đại vô cùng huy hoàng.

Chỉ tiếc là.

Quốc đô huy hoàng vô cùng này, vào thời Đông Tấn vì một thiên thạch ngoài hành tinh, dẫn đến cả quốc đô bị chôn vùi trong cát.

Chuyến đi lần này, là để tìm kiếm kho báu bị chôn vùi trong sa mạc.

Việc thứ hai là ngày khởi hành, được định vào ba ngày sau.

Chương 82

Sau khi xem xong thư, Tần Vũ liền đốt đi, dù sao những thứ này nếu truyền ra ngoài quả thực sẽ gây ra nhiều phiền phức.

Nhìn tờ giấy trong ánh lửa hóa thành tro tàn, trên mặt hắn cũng không khỏi lộ ra một nụ cười lạnh.

Tìm kiếm kho báu bị chôn vùi trong sa mạc.

Lời nói dối này chỉ có những người không biết chân tướng mới tin, muốn lừa một Tần Vũ thông thạo tình tiết thì tự nhiên không thể.

Cái gọi là hành động trộm mộ lớn nhất những năm bảy mươi, thực chất cũng là hành vi che mắt người đời.

Mục đích thực sự của Trương Khởi Sơn, hẳn là vì những con rắn lông đen trong mỏ rắn hình thành từ thiên thạch rơi xuống, chúng đã hấp thu ký ức!

Cổ Đồng Kinh có liên quan đến tổ tiên nhà họ Trương.

Trương Khởi Sơn muốn từ những con rắn lông đen đó lấy được thông tin từ rất lâu về trước, cũng là ký ức về tổ tiên nhà họ Trương!

Đó mới là mục đích thực sự của việc tìm kiếm Cổ Đồng Kinh.

Thôi vậy.

Che giấu thì che giấu đi, dù sao có bối cảnh quan phương chống lưng, cũng không cần lo lắng vấn đề gì khác.

Nghĩ vậy, Tần Vũ liền nằm xuống giường, yên tĩnh ngủ say. ...

Ba ngày sau, sáng sớm.

Tần Vũ vừa mở cửa đã thấy Trương Nguyệt Sơn đang đợi ở cửa, và một chiếc xe hơi màu đen đang đợi ở không xa.

Hắn có chút kinh ngạc, không ngờ gã này chuẩn bị chu đáo như vậy.

Trương Nguyệt Sơn thấy Tần Vũ ra cửa, vội vàng chào đón, nói: "Tần gia, đi theo tôi, tôi đưa ngài ra ga xe lửa." Tần Vũ gật đầu, đi theo lên chiếc xe hơi màu đen.

Sau khi xe khởi hành, Tần Vũ hỏi: "Lần này Phật gia hẳn là không đi chứ?" Mặc dù biết Trương Khởi Sơn là người chỉ đạo hành động lần này, nhưng cụ thể có tham gia hay không, hắn không thể biết được.

Trương Nguyệt Sơn lắc đầu, đáp: "Phật gia ở Bắc Bình có việc, không đi cùng chúng ta.

Nhưng Phật gia đã dặn dò, lần này ngài là tổng chỉ huy của hành động, có tôi ở bên cạnh phụ trợ." "Ồ?

Vậy thì không tệ." Tần Vũ hài lòng gật đầu.

Nếu là mệnh lệnh trực tiếp của Trương Khởi Sơn, vậy tin rằng những người đi theo đều là người có thực lực, sẽ không giống như đội khảo cổ lần trước gây ra một đống chuyện rắc rối.

Tiếp đó, hắn lại hỏi: "Những người tham gia hành động lần này là ai?" Trương Nguyệt Sơn nói: "Tần gia nếu đã biết Cửu Môn Đề Đốc ở Trường Sa, vậy chắc cũng biết ngoài Phật gia ra còn có các môn khác chứ?" "Ừm?" Tần Vũ trong lòng đã đoán ra được phần nào.

Trương Nguyệt Sơn gật đầu đáp: "Không sai.

Trừ Trần Bì A Tứ quan hệ không tốt với Phật gia, Lục gia không thấy tung tích, Tam gia không có ý định làm chuyện này nữa, các môn khác đều có phái người đi." Tần Vũ đã hiểu rõ tình hình.

Chỉ là theo thời gian hiện tại, những người của Cửu Môn, e rằng chỉ là thế hệ trẻ của Cửu Môn.

Dù sao những người thế hệ trước, bây giờ phần lớn đều đã ngoài sáu mươi.

Thân thủ không giảm sút so với năm xưa, có thể xuống mộ, mở quan, nhưng muốn vượt qua nửa cái sa mạc e rằng cơ thể cũng không chịu nổi.

Trương Nguyệt Sơn thấy sắp đến ga xe lửa.

Lúc này từ bên cạnh lấy ra một chiếc hộp gỗ tinh xảo, đưa đến trước mặt Tần Vũ, nói: "Tần gia, lần trước Phật gia mạo muội đến thăm mà chưa mang theo quà, món quà này sáng nay lúc ra cửa đã đặc biệt dặn tôi giao cho ngài." "Ngoài ra Phật gia còn nói, đợi khi về Bắc Bình, những lợi ích cho ngài chắc chắn sẽ không thiếu." Tần Vũ nhận lấy chiếc hộp gỗ.

Chiếc hộp gỗ cầm trên tay không hề có cảm giác nặng, khiến hắn có chút tò mò về thứ bên trong, theo bản năng hỏi: "Bên trong là gì?" Trương Nguyệt Sơn cười, nói: "Tần gia cứ mở ra đi, Phật gia nói ngài sẽ dùng được." Nghe vậy, Tần Vũ càng thấy tò mò hơn.

Không hỏi thêm nữa, hắn từ từ mở chiếc hộp gỗ ra.

Khoảnh khắc chiếc hộp gỗ được mở ra.

Một luồng hương thơm thoang thoảng lập tức lướt qua mũi Tần Vũ, khiến hắn chỉ cảm thấy một trận sảng khoái.

Sau khi nhìn rõ thứ bên trong hộp gỗ, hai mắt hắn không khỏi sáng lên, kinh ngạc nói: "Đây là, sen tuyết nghìn năm?!" Sen tuyết, chỉ mọc trên núi tuyết.

Do số lượng khan hiếm, khó hái, sen tuyết bình thường trên thị trường cũng không thường thấy, huống hồ là sen tuyết nghìn năm.

Tần Vũ muốn đưa Tinh Tuyệt Nữ Vương ra ngoài, thứ này là không thể thiếu.

Món quà này.

Thật sự đã giúp hắn một việc lớn.

Tần Vũ cũng không khách khí, trực tiếp cất chiếc hộp gỗ vào nhẫn không gian, nói: "Vì món đồ này, Phật gia chắc đã tốn không ít tâm tư nhỉ?" Đối mặt với chiếc hộp gỗ đột nhiên biến mất.

Trong mắt Trương Nguyệt Sơn lóe lên một tia kinh ngạc, thầm nghĩ Tần gia quả không hổ là người mà Phật gia cũng coi trọng, chỉ riêng thủ đoạn này đã không phải người thường có thể hiểu được.

Đến đây, trong lòng hắn không khỏi có thêm mấy phần bội phục.

"Không phiền phức." "Cây sen tuyết này là do Phật gia tình cờ có được mười mấy năm trước, vừa hay lại biết Tần gia cần thứ này, nên đã chọn nó làm quà." Trương Nguyệt Sơn cười giải thích, như thể đây là một việc vô cùng nhẹ nhàng.

Tần Vũ gật đầu, không nói gì thêm.

Sen tuyết nghìn năm có phải tình cờ có được hay không không cần biết, chỉ cần biết chuyện sen tuyết nghìn năm này, hắn nhớ là chỉ nói với Đại Kim Nha.

Trương Khởi Sơn có thể trong thời gian ngắn như vậy mà nghe ngóng được tin tức này, đủ thấy thực lực của ông ta ở Bắc Bình không tầm thường.

Mấy ngày tiếp theo.

Tần Vũ trải qua một chuyến đi dài, cuối cùng dưới sự dẫn dắt của Trương Nguyệt Sơn, đã đến một khu trại được dựng sẵn trong sa mạc phía tây.

Bước vào khu trại.

Chương 83

Có thể thấy từng chiếc lều quân dụng màu xanh lá được dựng lên, bên cạnh có rất nhiều xe tải quân dụng và các thiết bị khác.

Ngoài ra.

Tần Vũ còn thấy hai nhóm người có phong cách hành động hoàn toàn khác nhau.

Một nhóm hành động có quy củ, có tố chất, là người trong quân đội, nhóm còn lại hành động tản mạn, không có quy hoạch, hẳn là người của Cửu Môn.

Trương Nguyệt Sơn dẫn Tần Vũ đến trước một chiếc lều, vén rèm lều lên, nói: "Tần gia, lều đã sắp xếp cho ngài, ngài nghỉ ngơi trước đi." Tần Vũ xua tay.

Trên đường đi, Trương Nguyệt Sơn đã giới thiệu tình hình hiện tại.

Quân đội đã xây dựng sáu doanh trại quân sự trong sa mạc Mông Cổ, nơi họ đang ở chỉ là một trong số đó.

Những nơi dựng doanh trại này, đều từng phát hiện những thứ nghi là Cổ Đồng Kinh.

Bây giờ đã đến doanh trại, hắn muốn xem những khối đá được gọi là Cổ Đồng Kinh đó, bèn nói: "Đưa tôi đi xem những thứ đã phát hiện được đi." "Được!" Trương Nguyệt Sơn cũng không phản đối, dẫn Tần Vũ đến một chiếc lều khác.

Bên ngoài chiếc lều này, có hai binh sĩ đứng gác ở cửa.

Thấy Trương Nguyệt Sơn, họ lập tức chào theo kiểu quân đội tiêu chuẩn, rồi kéo rèm lều ra.

Tần Vũ đi theo vào trong lều, phát hiện ở giữa lều có mấy người đang vây quanh một thứ gì đó, cẩn thận nghiên cứu.

Một người đàn ông khoảng hai mươi tuổi nghe thấy động tĩnh, mới phát hiện có người đi vào.

Khi thấy người đến là Trương Nguyệt Sơn, không khỏi vui mừng nói: "Chú Nguyệt Sơn, chú đến rồi à?" Những người khác nghe vậy cũng đều quay đầu lại, trên mặt đều lộ ra vẻ vui mừng.

Nhìn bộ dạng này, dường như quan hệ của họ với Trương Nguyệt Sơn đều không tệ.

Mấy người này nhìn tuổi tác cũng tương đương với Trương Nguyệt Sơn, nhưng lại một mực gọi là chú.

Trương Nguyệt Sơn nhíu mày, lạnh lùng quét mắt nhìn mấy người một cái, lạnh lùng nói: "Nhắc lại, ở nơi này, phải gọi tôi là phó quan!" "Vâng!

Phó quan Trương!" Mấy người trong lều bị nhìn như vậy, đều gật đầu đáp.

Sau đó Trương Nguyệt Sơn chỉ vào mấy người, nói với Tần Vũ: "Tần gia, mấy người này đều là người do các nhà trong Cửu Môn sắp xếp." Cảnh này khiến đám tiểu bối Cửu Môn có mặt ở đó đều sững sờ.

Họ chưa từng thấy Trương Nguyệt Sơn đối xử khách khí với ai ngoài Phật gia.

Điều khiến người ta kinh ngạc hơn, đối phương chỉ là một người cùng trang lứa với họ, trong lòng không khỏi tràn đầy nghi vấn.

Người đàn ông này, rốt cuộc là ai?

"Cũng đừng nhìn như vậy, vị này là Tần Vũ, Tần gia!" "Là người

đứng đầu hành động lần này, trong hành động lần này tất cả mọi người đều phải nghe theo mệnh lệnh của ngài ấy, đã biết chưa?" Giọng điệu của Trương Nguyệt Sơn bình thản, nhưng lại đầy uy nghiêm.

Đám tiểu bối Cửu Môn có mặt nghe xong những lời này không khỏi nhìn nhau, trên mặt đều là vẻ không thể tin được.

Nhìn ánh mắt đó, dường như đang nói: "Gã này, có tài đức gì, mà có thể làm lãnh đạo của chúng ta?" Nhưng cảnh tượng tiếp theo, lại khiến Tần Vũ không khỏi cảm thấy có chút kinh ngạc.

Chỉ thấy đám tiểu bối này đồng loạt hơi cúi người về phía hắn, đồng thanh nói: "Chào Tần gia!" Họ đều là những người tài giỏi, tự nhiên biết người mà ngay cả Trương Nguyệt Sơn cũng đối xử khách khí, chắc chắn có bản lĩnh hơn người.

Nếu không tuyệt đối sẽ không có đãi ngộ như vậy.

"Không tệ." Tần Vũ gật đầu, thầm nghĩ người Cửu Môn bây giờ, quả nhiên đoàn kết hơn người Cửu Môn ba mươi năm sau nhiều.

Có những thuộc hạ như vậy giúp làm việc, cũng có thể đỡ lo không ít.

Lúc này Trương Nguyệt Sơn nói: "Tu Kiệt, lấy thứ đã phát hiện ra đây." "Được!" Người nói tên là Hồng Tu Kiệt, nghe Trương Nguyệt Sơn giới thiệu, là con trai thứ của Nhị Nguyệt Hồng.

Hắn lấy một cái bình từ trên một chiếc bàn, đặt lên bàn ở giữa lều, nói: "Phó quan Trương, đồ ở đây rồi." Tần Vũ và Trương Nguyệt Sơn liếc nhìn nhau, rồi đi thẳng lên phía trước.

Lúc này hắn mới phát hiện, thứ trong bình, thực tế là một con rắn dài toàn thân đen tuyền đang cuộn tròn.

Đi lại gần xem.

Hắn phát hiện trên lưng con rắn đen này có một hàng lông đen, hai bên một đoạn thân rắn sau đầu, có đôi cánh giống như cánh dơi.

Nhìn bộ dạng này, vô cùng kỳ quái đáng sợ.

Trương Nguyệt Sơn phát hiện sắc mặt Tần Vũ hơi thay đổi, không khỏi hỏi: "Tần gia, ngài từng thấy loại rắn này sao?" "Thấy rồi." Tần Vũ gật đầu, vẻ mặt có chút ngưng trọng nói: "Loại rắn này gọi là, Hắc mao xà." "Thứ này là Hắc mao xà?" Mọi người lần đầu tiên nghe thấy từ này, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Tần Vũ, hy vọng có được nhiều thông tin hơn.

Tần Vũ không trả lời ngay, mà hỏi lại: "Loại rắn này, bắt được ở đâu?" Hắn nhớ trong Cổ Đồng Kinh tồn tại một lượng lớn Hắc mao xà, điều đó đại diện cho việc chỉ cần tìm được nơi con rắn đen này xuất hiện, thì khoảng cách đến Cổ Đồng Kinh sẽ không xa.

"Phát hiện ở một nơi cách đây hơn mười km, để bắt được nó, chúng tôi đã chết mấy người!" Con trai Ngô Lão Cẩu là Ngô Bình nói.

Trương Nguyệt Sơn phát hiện sự thay đổi trong biểu cảm của Tần Vũ, hỏi: "Tần gia, có vấn đề gì sao?" Tần Vũ gật đầu giải thích: "Loại rắn này chỉ xuất hiện ở gần Cổ Đồng Kinh, phát hiện ra loại rắn này chứng tỏ Cổ Đồng Kinh không xa." "Không thể nào." "Trong phạm vi hai mươi km tôi đều đã tra một lượt, nhưng đều không phát hiện ra dấu vết của Cổ Đồng Kinh." Ngô Bình lắc đầu.

Nếu Cổ Đồng Kinh ở gần đây, theo phạm vi tìm kiếm không thể không phát hiện được.

"Tần gia, ngài kể cho chúng tôi nghe chuyện về Hắc mao xà trước đi, để chúng tôi tìm hiểu xem có thể có manh mối gì không." Người nói là một cô gái có dung mạo thanh tú, người của nhà họ Hoắc, tên là Hoắc Y Y.

Tâm tư tinh tế, cô luôn cảm thấy Tần Vũ biết điều gì đó.

“Không có gì để nói.” Tần Vũ lại lắc đầu.

Truyền thuyết vào thời thượng cổ, một thiên thạch đã va vào trái đất và rơi xuống mỏ rắn ở Cổ Đồng Kinh, cũng là nơi sinh tồn của Hắc mao xà.

Sau đó do bức xạ của thiên thạch, Hắc mao xà đã xảy ra biến dị, trở nên dị thường hung mãnh.

Chúng có thể ký sinh trong cơ thể người, và lưu trữ những ký ức đã nhìn thấy.

Không chỉ vậy!

Bên trong còn có bí mật liên quan đến trường sinh.

Chuyện này, Tần Vũ đương nhiên không thể nói với họ ở đây.

Chương 84

"Tần gia, chúng tôi đều đã chia sẻ những thứ phát hiện được, ngài cũng không thể giấu giếm chứ?" "Đúng vậy, có lẽ Tần gia ngài nói ra, sẽ giúp chúng tôi tìm được Cổ Đồng Kinh nhanh hơn!" "..." Mấy người có mặt đều có chút bất mãn với Tần Vũ.

Vốn tưởng có thể từ trên người Tần Vũ biết được thông tin về Hắc mao xà, nhưng ai ngờ lại nhận được câu "không có gì để nói", đổi lại là ai cũng sẽ không vui.

Tần Vũ nhíu mày, sau đó nói với Trương Nguyệt Sơn bên cạnh: "Phó quan, bảo họ lui ra trước đi." "Được." Trương Nguyệt Sơn đáp một tiếng, sau đó mặt không biểu cảm nhìn mấy người trước mặt, lạnh lùng nói: "Đều nghe thấy lời của Tần gia rồi chứ?" Mấy người nhìn nhau, trong lòng không cam tâm.

Nhưng Trương Nguyệt Sơn là cấp trên cao nhất ở đây, đối với lời của hắn không dám không nghe.

Do đó chỉ đành không cam lòng lui ra ngoài.

Đợi tất cả mọi người đều lui ra ngoài, Trương Nguyệt Sơn khách khí hỏi: "Tần gia, tiếp theo cần làm gì?" Tần Vũ mắt không rời khỏi con Hắc mao xà trong bình, tạm thời không có phản ứng.

Lúc này.

Trong lòng hắn có một ý tưởng.

Huyết mạch Kỳ Lân, trong việc ức chế nọc rắn, cũng có tác dụng nhất định.

Nghĩ vậy, hắn vẻ mặt ngưng trọng nói: "Phó quan, trong khoảng thời gian tiếp theo, hãy ở bên cạnh tôi không được rời đi." "Tần gia,

...” Trương Nguyệt Sơn đang định hỏi ý của Tần Vũ, thì đã thấy Tần Vũ trực tiếp vặn nắp bình thủy tinh ra, và đưa tay vào trong.

“Tần gia, làm gì vậy!” Loại rắn này có độc cực mạnh, bị cắn một miếng chắc chắn sẽ chết!

Trương Nguyệt Sơn ra tay ngăn cản.

Nhưng con rắn dài toàn thân đen tuyền trong bình thủy tinh bị kinh động, nhanh chóng há miệng rắn ra, lộ ra hai chiếc răng nanh sắc nhọn, cắn mạnh vào tay Tần Vũ.

Xì!

Cơn đau dữ dội khiến Tần Vũ không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Ngay sau đó một cảm giác chóng mặt vô cùng mạnh mẽ nhanh chóng xuất hiện, sự vật trước mắt cũng trở nên ngày càng mơ hồ, một cảm giác vô lực dần dần lan khắp toàn thân.

Nọc rắn, mạnh đến vậy sao!

Tần Vũ tự biết huyết mạch Kỳ Lân có chức năng chống lại nọc rắn, nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy có chút xem thường nọc rắn.

Thấy Tần Vũ sắp ngất đi, Trương Nguyệt Sơn lập tức hét ra ngoài: “Người đâu!

Gọi bác sĩ!” Ngay sau đó hắn rút một con dao găm ra, lấy tay Tần Vũ ra khỏi bình, và nhanh chóng cắt đầu con rắn đi.

Tần Vũ toàn thân vô lực, sắp ngã xuống đất, Trương Nguyệt Sơn một tay đỡ lấy hắn.

Lúc này.

Hai binh sĩ dẫn một bác sĩ nhanh chóng đi vào.

Bác sĩ thấy cảnh tượng này, không khỏi hỏi: “Phó quan Trương,

có chuyện gì vậy?" Trương Nguyệt Sơn vội nói: "Bị rắn độc cắn, mau xem thử!" Trước khi đi, Phật gia đã ra lệnh.

Trên người Tần Vũ chắc chắn có bí mật, tuyệt đối phải đảm bảo an toàn cho ngài ấy.

"Phó quan, giúp cởi áo trên của ngài ấy ra, tôi sẽ tiêm huyết thanh ngay lập tức!" Bác sĩ cũng không dám chậm trễ, vội vàng chạy tới.

Trương Nguyệt Sơn nghe vậy, trực tiếp dùng dao găm trong tay cắt rách quần áo của Tần Vũ, để lộ toàn bộ phần thân trên.

"Sao có thể?!" Sau khi quần áo bị cắt rách.

Trương Nguyệt Sơn liếc mắt đã thấy hình xăm Kỳ Lân rõ ràng trên nửa người trên của Tần Vũ, trên mặt tràn đầy kinh ngạc.

Có thể thấy, hình xăm này tuyệt đối không phải là khắc lên.

Loại hình xăm Kỳ Lân này, chỉ có người nhà họ Trương thuần khiết nhất mới có thể sở hữu!

Trong lúc Trương Nguyệt Sơn đang chìm trong kinh ngạc.

Tần Vũ kéo kéo quần áo, nhẹ giọng nói: "Bảo... bác sĩ, lui ra đi." Chỉ là lúc này, trước mắt hắn, lờ mờ xuất hiện một vài cảnh tượng xa lạ.

Thấy cảnh này.

Trương Nguyệt Sơn nghiến răng vẫy tay, ra lệnh: "Tất cả lui ra, không có lệnh của tôi, bất cứ ai cũng không được vào lều này!" "Nhưng..." Bác sĩ nhìn bộ dạng này của Tần Vũ, biết rằng nếu không nhanh chóng chữa trị, có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

"Lui ra!" Trương Nguyệt Sơn cắt ngang.

Lệnh này, sẽ không nói lần thứ hai.

Như vậy, tất cả mọi người trong lều mới lui ra ngoài.

Trương Nguyệt Sơn thì yên lặng đứng bên cạnh Tần Vũ, vẻ mặt đầy lo lắng.

Lúc này.

Trước mặt Tần Vũ đã là một cảnh tượng khác.

Trước mắt hắn, là một quần thể cung điện hùng vĩ.

Chỉ là đỉnh của quần thể cung điện này không phải là trời xanh mây trắng, mà là một đỉnh đá.

Dường như quần thể cung điện này được xây dựng trong một ngọn núi bị khoét rỗng, không có một tia nắng nào chiếu vào được.

Điều này cũng khiến toàn bộ không gian chìm trong bóng tối, khiến quần thể cung điện này trông có chút quỷ dị.

Đây, lẽ nào là Cổ Đồng Kinh?

Tần Vũ có chút kinh ngạc.

Nhưng lúc này, trong tầm mắt của hắn từ từ xuất hiện hai bóng người.

Chương 85

Một trong số đó mặc trường bào màu đen, trên lưng đeo một thanh trường kiếm, nhìn thân hình là một người đàn ông.

Người còn lại cũng là đàn ông, mặc trường bào cổ trang màu xám đi sát phía sau người trước, tư thái có vẻ cung kính.

"Tiểu Sở, ta chuẩn bị nghỉ ngơi một thời gian rồi." "Trong khoảng thời gian này, bí mật ở đây giao cho ngươi bảo vệ." Người đàn ông áo đen chắp tay sau lưng, nhìn về phía quần thể cung điện phía trước, trầm giọng nói.

Trong giọng nói, xen lẫn một chút không cam lòng.

Lúc này, người đàn ông áo xám đi theo phía sau lên tiếng: "Đại nhân, khi nào ngài trở về?" Người đàn ông áo đen rơi vào trầm tư.

Hồi lâu sau, ông ta mới lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Có lẽ một hai năm, có lẽ mấy chục năm, ta cũng không rõ." Giọng nói của người áo đen.

Nghe có vẻ quen quen?

Tần Vũ nghe hai người đối thoại, trong lòng lại có cảm giác như vậy.

Lúc này.

Người đàn ông áo đen kia tiếp tục lên tiếng: "Tiểu Sở, tấm bia đá đã chuẩn bị xong, đặt ở giữa quảng trường đi." Người đàn ông áo xám gật đầu, liền đi về phía sau.

Khi nhìn thấy bóng dáng của hắn lần nữa, trong hai tay hắn đã có thêm một tấm bia đá cao bằng một người.

Tấm bia đá này được dựng ở giữa quảng trường trước cung điện.

Người đàn ông áo đen đi đến trước tấm bia đá, và đưa tay nắm lấy chuôi kiếm sau lưng, từ từ rút trường kiếm ra khỏi vỏ.

Cùng với việc trường kiếm dần dần lộ ra diện mạo thật, tốc độ tim đập của Tần Vũ cũng tăng nhanh.

Sao có thể?!

Kiếm Cự Khuyết!

Thân kiếm rộng năm ngón tay, những đường vân vô cùng quen thuộc trên thân kiếm, những điều này Tần Vũ tuyệt đối sẽ không nhớ lầm.

Cộng thêm giọng nói quen thuộc của người đàn ông áo đen, Tần Vũ trong lòng đã đoán ra được thân phận của người đàn ông áo đen này, có thể là chính mình nhiều năm về trước!

Dù sao quốc đô Tinh Tuyệt cũng có bóng dáng của mình, huống hồ là Cổ Đồng Kinh thời Đông Tấn!

Tại sao mình lại ở Cổ Đồng Kinh?

Tại sao lại muốn nghỉ ngơi một thời gian?

Tiểu Sở bên cạnh lại là ai?

Trong lòng Tần Vũ có thêm rất nhiều nghi vấn, khiến hắn hận không thể hỏi ngay lập tức.

Nhưng hắn biết bây giờ mình chỉ đang đọc ký ức được lưu giữ trong Hắc mao xà, căn bản không thể vượt qua thời không để đối thoại với hai người.

Lúc này.

Người đàn ông áo đen cầm Cự Khuyết trong tay, bắt đầu di

chuyển trước tấm bia đá trống, xem ra đang khắc chữ lên đó.

Chỉ là do khoảng cách hơi xa, Tần Vũ không có cách nào nhìn rõ nội dung cụ thể.

Một lúc sau, khi người đàn ông áo đen thu kiếm lại, trên tấm bia đá trống đã phủ đầy chữ viết chi chít.

Làm xong việc này.

Người đàn ông áo đen bắt đầu đi về phía tầm nhìn của Tần Vũ, đến gần tầm nhìn, sau đó, ngồi xổm xuống, nhẹ giọng nói: "Hy vọng ngươi có cơ hội xem được những nội dung này, trên đó có thông tin ta đã điều tra bao nhiêu năm nay." Đang nói chuyện với mình sao?

Tần Vũ trong lòng không thể không chấn động, dù sao chuyện xảy ra quá hoang đường.

Khi hắn định xem thêm thông tin, thì lại phát hiện cảnh tượng trước mắt bắt đầu từ từ trở nên mơ hồ, không bao lâu sau đã hoàn toàn chìm vào một màn đêm đen.

Cùng lúc đó.

Hắn cũng mất đi ý thức, rơi vào giấc ngủ sâu. ...

Lại mở mắt ra lần nữa.

Tần Vũ phát hiện mình đang nằm trên giường, Trương Nguyệt Sơn thì yên tĩnh ngồi bên cạnh nhắm mắt dưỡng thần.

Hắn từ từ ngồi dậy, cảm nhận cơ thể mình.

Dường như ngoài hơi chóng mặt ra, không có gì khó chịu khác.

Ai.

Đọc pheromone, thật sự có chút đau khổ.

Nếu có cách nào đó trích xuất những thứ này ra, sau đó hình ảnh

hóa, thì tiện hơn nhiều rồi.

Tần Vũ thầm nghĩ.

Trương Nguyệt Sơn cảm nhận được động tĩnh trên giường, lập tức mở mắt.

Thấy Tần Vũ như người không có chuyện gì ngồi ở đầu giường, vội vàng quan tâm: "Tần gia, ngài không sao chứ?

Có cần tôi gọi bác sĩ không?" "Không sao, không cần phiền phức như vậy." Tần Vũ lắc đầu.

Như vậy, Trương Nguyệt Sơn mới thở phào nhẹ nhõm.

Nếu không Tần Vũ thật sự xảy ra chuyện, bên Phật gia thật sự không biết ăn nói thế nào.

Hắn thật sự không hiểu chuyện gì, có thể khiến Tần Vũ không màng sống chết mà làm như vậy.

Chương 86

Còn hình xăm Kỳ Lân độc nhất của nhà họ Trương đột nhiên xuất hiện trên người đối phương, chuyện này cũng khiến trong lòng hắn tràn đầy nghi vấn.

Có quá nhiều vấn đề, hắn không kìm được mà mở miệng hỏi: "Tần gia, ngài vừa rồi làm vậy, rốt cuộc là vì sao?" Tần Vũ không trả lời trực tiếp, mà hỏi lại: "Là người mà Phật gia tin tưởng nhất, lẽ nào ông ấy chưa từng nói với ngươi trong Cổ Đồng Kinh có một loại rắn có thể lưu giữ ký ức sao?" Nghe Tần Vũ nhắc nhở.

Trương Nguyệt Sơn mới nhớ lại những câu chuyện Phật gia thường kể cho hắn nghe.

Trong đó không ít chuyện liên quan đến Cổ Đồng Kinh, bao gồm cả loại rắn có thể lưu giữ ký ức mà Tần Vũ nói.

Suy nghĩ một lúc, Trương Nguyệt Sơn mới mang theo giọng điệu nghi vấn: "Tần gia, con Hắc mao xà vừa rồi là loại rắn có thể lưu trữ ký ức?" "Không sai." Tần Vũ gật đầu, tiếp tục giải thích: "Trong cơ thể loại rắn này có một thứ gọi là pheromone, chỉ cần để nó cắn một miếng, là có thể đọc được một đoạn ký ức." Lần này.

Trương Nguyệt Sơn đã hiểu tại sao Tần Vũ vừa rồi lại chủ động để rắn cắn, thì ra là có nguyên nhân này.

Chỉ là, độc tính của rắn mạnh như vậy.

Người bị cắn một miếng, e rằng không có mấy người có cơ hội sống sót để nói ra những gì đọc được.

Nghĩ đến đây, hắn lập tức nghĩ đến hình xăm Kỳ Lân trên người Tần Vũ, không khỏi do dự.

Tần Vũ thấy vẻ do dự trên mặt hắn, không khỏi hỏi: "Có chuyện gì thì cứ hỏi, tôi không thích người ấp a ấp úng." Dù sao đối phương cũng đã ở bên cạnh mình suốt lúc mình ngất đi.

Vì vậy Tần Vũ nghĩ rằng có một số chuyện tiết lộ cho hắn cũng không sao.

Trương Nguyệt Sơn nghe vậy, mới đưa ra quyết định, vẻ mặt mong đợi hỏi: "Tần gia, hình xăm Kỳ Lân trên người ngài, là sao vậy?" Chuyện này, là chuyện hắn muốn biết nhất bây giờ.

Tần Vũ nghe vậy, sững sờ một chút, theo bản năng cúi đầu nhìn cơ thể mình.

Xem ra vừa rồi huyết mạch Kỳ Lân khắc chế nọc rắn đã khiến toàn thân nóng lên, sau đó hình xăm Kỳ Lân trên người xuất hiện.

Tần Vũ trong lòng một trận bất lực, mình đã quên béng mất vụ này.

Không còn cách nào khác.

Chỉ có thể tùy tiện tìm một lý do để tiếp tục lừa bịp.

Nghĩ vậy, sắc mặt hắn hơi thay đổi, giọng điệu bình thản: "Sao?

Ngươi nghĩ hình xăm Kỳ Lân, chỉ có người nhà họ Trương mới có à?" "..." Trương Nguyệt Sơn nhất thời nghẹn lời, không biết trả lời thế nào.

Bởi vì trong nhận thức của hắn, hình xăm Kỳ Lân quả thực chỉ có người nhà họ Trương mới có xác suất sở hữu, và phải là người nhà họ Trương có huyết mạch vô cùng thuần khiết mới được.

Nếu không Trương Khởi Sơn là con của tộc trưởng nhà họ Trương đời trước, nhưng vì mẹ là người ngoại tộc, hình xăm trên người cũng chỉ là hình xăm Cùng Kỳ mà thôi, thiếu đi rất nhiều lợi ích

mà hình xăm Kỳ Lân mới có.

“Không cần nói nhiều nữa.” “Chuẩn bị mấy người trong Cửu Môn đi, lát nữa tôi sẽ cùng các ngươi đến nơi phát hiện ra Hắc mao xà giả.” Tần Vũ xua tay, cắt ngang Trương Nguyệt Sơn.

“Tần gia!

Không nghỉ ngơi một đêm sao?!” Nghe Tần Vũ muốn ra ngoài, Trương Nguyệt Sơn không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Phải biết Tần Vũ vừa mới thoát khỏi tay tử thần mà, lúc này ra ngoài rõ ràng không phải là lựa chọn sáng suốt.

“Không cần.” Tần Vũ lắc đầu, vẻ mặt kiên định: “Bây giờ tìm được vị trí của Cổ Đồng Kinh, quan trọng hơn nghỉ ngơi nhiều.” Bây giờ.

Hắn nóng lòng muốn biết trong Cổ Đồng Kinh, trên tấm bia đá được khắc chữ đó, rốt cuộc đã viết những gì.

Vì vậy một giây hắn cũng không thể nhịn được.

Trương Nguyệt Sơn thấy Tần Vũ kiên quyết như vậy, cũng không khuyên nữa, liền đi ra khỏi lều.

Khoảng mười phút sau.

Tần Vũ thay quần áo xong, dưới sự dẫn dắt của Trương Nguyệt Sơn, đã đến nơi đỗ xe trong doanh trại.

Ở đây.

Mấy người trẻ tuổi lúc trước trong lều, lúc này đã đợi sẵn ở bên cạnh, ngoài ra còn có một tiểu đội binh sĩ được trang bị vũ trang đầy đủ.

“Tên Tần gia này, không phải bị con rắn đen đó cắn sao?

Sao bây giờ trông như người không có chuyện gì vậy?" "Tôi cũng thấy lạ!

Tôi nhớ đồng đội trước đó bị rắn đen cắn, không đầy mười mấy giây đã hoàn toàn không còn dấu hiệu sinh mệnh, lẽ nào là tin đồn?" "Không thể!

Bác sĩ ở đây không thể đùa giỡn với chuyện đó, nếu không bị phó quan biết, chắc chắn sẽ không tha." "..." Những người trong Cửu Môn, nhìn Tần Vũ trước mặt Trương Nguyệt Sơn như người không có chuyện gì, không khỏi phát ra một trận bàn tán nhỏ.

Những lời này.

Tần Vũ nghe rất rõ, hắn lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người, lúc này mới khiến những lời bàn tán trên sân im bặt.

"Tôi chỉ có một yêu cầu với các người," "Theo tôi hành động, đối với mệnh lệnh của tôi, các người cần phải tuyệt đối phục tùng." "Nếu không làm được, bây giờ có thể tự mình rời đi." Giọng nói lạnh băng của Tần Vũ, truyền vào tai tất cả mọi người có mặt.

Mặc dù giọng nói không lớn, nhưng khí thế chứa đựng trong đó, lại khiến tất cả mọi người đều phải tập trung tinh thần.

"Rõ!" Mọi người có mặt đồng thanh đáp.

Người mà ngay cả Phó quan Trương cũng đối xử cung kính, không thể đắc tội được!

Tần Vũ hài lòng gật đầu, sau đó nói với Trương Nguyệt Sơn bên cạnh: "Có thể xuất phát rồi." "Được." Trương Nguyệt Sơn đáp.

Sau đó dẫn Tần Vũ đến bên một chiếc xe jeep màu xanh lá, và mở cửa xe cho Tần Vũ: "Tần gia, mời lên xe." Tần Vũ vừa chui vào xe, đột nhiên nhìn thấy cát trên mui xe jeep.

Hắn đưa tay lau một chút, phát hiện những hạt cát này không giống với cát bên dưới, chúng đều là cát màu trắng tinh.

Tần Vũ lập tức hiểu ra, ngay lập tức hỏi: "Những hạt cát trắng này, gặp ở đâu vậy?" Trương Nguyệt Sơn bị hỏi có chút ngơ ngác.

Trong sa mạc có nhiều cát như vậy không phải là bình thường sao, bèn khó hiểu hỏi: "Tần gia, cát có vấn đề gì sao?" Tần Vũ gật đầu, giải thích: "Đương nhiên có vấn đề, vì nơi Cổ Đồng Kinh tọa lạc, là một biển cát trắng!" Tin tức này khiến Trương Nguyệt Sơn vô cùng kinh ngạc, không ngờ trong đám cát lại có thông tin như vậy.

Đã một thời gian ông không đến doanh địa nên cũng không biết chuyện về đám cát trắng này, bèn quay sang hỏi người tài xế ngồi hàng ghế trước: "Gần đây xe có đi đến đâu không?" Người tài xế lập tức đáp: "Báo cáo Phó quan, lần gần nhất là ba ngày trước, đến nơi bắt được con rắn lông đen." Nhận được câu trả lời, Tần Vũ có thể xác định rằng Cổ Đồng Kinh ở gần khu vực đó, mọi người không tìm thấy có lẽ vì một vài nguyên nhân đặc biệt khác.

Chương 87

Tần Vũ chui vào trong xe, nói: "Xuất phát thôi, vị trí của Cổ Đồng Kinh chắc chắn là ở đó rồi." Chiếc xe Jeep nơi hắn ngồi làm xe dẫn đầu, kéo theo một chiếc xe tải quân dụng chạy băng băng giữa sa mạc vô tận.

Lần này không còn vất vả như lúc ở sa mạc phía tây nữa.

Chiếc xe chạy chưa đầy nửa tiếng đã dừng lại ở một nơi.

Người tài xế nói: "Phó quan!

Đến nơi rồi." Tần Vũ xuống xe đầu tiên.

Khung cảnh xung quanh không giống như trong tưởng tượng, ngoài biển cát vàng vô tận, hoàn toàn không thấy dấu vết của cát trắng đâu cả.

Hồng Tu Kiệt dẫn theo mấy người dưới trướng vội vã đến bên cạnh Tần Vũ.

Tần Vũ hỏi: "Chắc chắn đây là nơi phát hiện ra rắn lông đen chứ?" Hồng Tu Kiệt gật đầu, khẳng định: "Vừa rồi tôi đã xác nhận với mọi người, chính là nơi này, không sai đâu." Chuyện này có chút kỳ lạ.

Rõ ràng nơi đây không có dấu vết của cát trắng, lẽ nào cần phải dùng một phương pháp đặc biệt nào đó?

Tần Vũ ngồi xổm xuống, vốc một nắm cát mịn trên mặt đất, sau đó đứng dậy quan sát kỹ lưỡng cảnh vật xung quanh, ánh mắt quét qua từng chi tiết, không bỏ sót bất kỳ cảnh vật nào.

Hoắc Y Y nhìn thấy hành động kỳ lạ của Tần Vũ, trong lòng không khỏi có chút nghi vấn.

Nhưng thấy đối phương vô cùng nghiêm túc, cô không dám đến làm phiền, đành hỏi Hồng Tu Kiệt đứng bên cạnh: "Tu Kiệt, anh kiến thức rộng, anh có biết Tần gia đang xem gì không?" "Đi theo tôi, tuyệt đối đừng làm phiền Tần gia." Hồng Tu Kiệt nghe vậy, bèn dẫn mấy người bên cạnh lùi ra xa một chút, rồi nói một cách cực kỳ bí ẩn: "Tôi vừa mới hỏi thăm chú Nguyệt Sơn, vị Tần gia này lai lịch không hề tầm thường đâu." "Ồ?

Nói nghe xem nào!" "Tu Kiệt, cậu gan lớn thật, mau tiết lộ cho chúng tôi biết đi, Tần gia rốt cuộc là ai vậy?" Mọi người có mặt ở đó nghe vậy liền hứng thú, vô cùng muốn biết thân phận của Tần Vũ.

Hồng Tu Kiệt lúc này mới tiếp tục nói: "Trong giới trộm mộ, mọi người đều biết đến Cửu Môn Đề Đốc của Trường Sa chúng ta, nhưng không biết các vị đã nghe nói đến bốn đại môn phái khác trong giới chưa?" "Tứ phái?

Là bốn phái nào?" "Tôi cũng chưa từng nghe người nhà nói đến, tôi chỉ biết trộm mộ chia làm Nam phái và Bắc phái." "Tu Kiệt, chẳng lẽ cậu đang nói đến Phát Khâu, Mạc Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh bốn môn phái sao?" Giữa một hồi bàn tán, cuối cùng cũng có người nói trúng đáp án trong lòng Hồng Tu Kiệt.

Hắn ta liền giải thích thêm: "Không sai!

Chính là Phát Khâu, Mạc Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh bốn môn phái!

Bọn họ đều có một bộ thủ đoạn trộm mộ riêng, từng có danh tiếng lẫy lừng trong giới." "Chỉ là đến thời đại của chúng ta, các môn phái này đều xảy ra biến cố, truyền thừa gần như đã đứt đoạn, cho nên nhiều người chưa từng nghe nói cũng là chuyện bình thường." Nghe Hồng Tu Kiệt nói nhiều như vậy, Hoắc Y Y đã nhận ra được manh mối, cô nói: "Lẽ nào… Tần gia là người của một trong bốn phái đó?" "Không sai!" Hồng Tu Kiệt gật đầu, hạ thấp giọng: "Chú Nguyệt Sơn

đã nói, vị Tần gia này chính là truyền nhân chính thống của Phát Khâu Thiên Quan." "Phát Khâu nhất mạch bắt nguồn sớm nhất từ thời Hậu Kinh, thời gian truyền thừa cực kỳ lâu đời, cho nên thủ đoạn của họ cũng là lợi hại nhất trong bốn phái." "Bây giờ Tần gia chắc là đang sử dụng thủ đoạn Phân kim định huyệt đó." Trong lúc nói, Hồng Tu Kiệt thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía Tần Vũ, trong mắt lộ ra vẻ sùng bái.

"Phân kim định huyệt?!" "Cái này tôi từng nghe ông bác kể, đó là phương pháp trên thông thiên văn, dưới rành địa mạch để tìm kiếm đại huyệt!" "Chỉ có điều hơi kỳ lạ, ông bác tôi nói Phân kim định huyệt bắt buộc phải có la bàn làm công cụ hỗ trợ, nhưng tôi thấy Tần gia hình như không có gì trong tay cả?" Người nói là hậu duệ của Tề gia trong Cửu Môn, Tề Lãng.

Bị nhắc như vậy, Hồng Tu Kiệt cũng cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ chỉ dựa vào một đôi mắt mà nhìn ra được sao?

Nhất thời, đám hậu bối Cửu Môn cũng không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng nhìn Tần Vũ.

Ai cũng muốn xem thử đối phương có thật sự dùng một đôi mắt mà tìm ra được vị trí Cổ Đồng Kinh hay không.

Lúc này, Tần Vũ vẫn đang chậm rãi quan sát xung quanh.

Nhưng đây không phải là cái nhìn thông thường, mà là hắn đang vận dụng kiến thức trong Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật để quan sát.

Thông thường, Phân kim định huyệt đều thông qua địa hình sông núi kết hợp với quỹ đạo tinh tú để xác định huyệt vị.

Nhưng trong sa mạc thì không thể đơn giản như vậy.

Địa hình trong sa mạc theo thời gian biến đổi, địa thế nơi đây vì sự phong hóa nghiêm trọng mà sớm đã thay đổi, địa thế người xưa nhìn

thấy và địa thế người sau nhìn thấy tuyệt đối không giống nhau.

Cho nên ở nơi này, phải dùng đến những thông tin được trình bày trong Âm Tự Quyển của Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật để tra xét.

Thế nào là Âm Tự Quyển?

Địa hình của một ngọn núi, một con sông, khí và vận ẩn chứa trong đó, cùng với thế thái mà loại khí vận này thể hiện ra, đều là những khí chất tinh thần không thể nhìn thấy trực tiếp bằng mắt thường.

Âm Tự Quyển chính là quyển sách nói về "thế".

Một nơi dù địa hình sông núi có thay đổi thế nào đi nữa, "thế" bên trong nó rất khó thay đổi.

Vì vậy, thông qua phương pháp tìm "thế" có thể tìm ra những nơi khác biệt một cách hiệu quả.

Quyển này, không cần đến la bàn hỗ trợ.

"Có rồi!" Tần Vũ trong lúc quan sát một tảng đá, đã có một phát hiện bất thường.

Trương Nguyệt Sơn nghe vậy lập tức bước tới, hỏi: "Tần gia, ngài phát hiện ra rồi sao?" "Đúng vậy." Tần Vũ gật đầu, chỉ tay về phía xa xa phía trước, thản nhiên nói: "Ở hướng đó, tảng đá kia có vấn đề!" Tần Vũ vừa chỉ tay, ngoài Trương Nguyệt Sơn ra, tất cả những người khác cũng đều nhìn về hướng hắn chỉ.

Nhưng khi nhìn sang, họ chỉ thấy một tảng đá bề mặt hơi trắng, không phát hiện có gì đặc biệt.

Trương Nguyệt Sơn khó hiểu hỏi: "Tần gia, tảng đá đó làm sao vậy?" Tần Vũ không trả lời, mà đi về hướng đó, vừa đi vừa nói: "Đi

theo tôi.” Trương Nguyệt Sơn không dám chậm trễ, vội dẫn những người còn lại đi theo.

Sau khi đến gần, Tần Vũ càng phát hiện ra khu vực phía đông của tảng đá này, “thế” mà nó thể hiện ra hoàn toàn khác với “thế” ở phía bên kia, khác biệt một trời một vực.

Từ đó có thể thấy, dưới lớp cát vàng ở khu vực phía đông tảng đá này, địa thế tuyệt đối không hề tầm thường.

Tần Vũ bước một bước vào phía trong tảng đá, cũng chính là phía có “thế” cao hơn.

Ngay khi cả người bước vào khu vực này, hắn phát hiện xung quanh bỗng chốc trở nên yên tĩnh, vốn dĩ bên ngoài có gió nhẹ, nhưng bây giờ đi vào rồi lại không cảm nhận được nữa.

Cảm giác có điều không ổn, Tần Vũ theo phản xạ lùi lại phía sau.

Vừa lùi một bước, mọi cảm giác xung quanh lại quay trở lại.

Tần Vũ tưởng rằng đó là ảo giác, bèn nói với Trương Nguyệt Sơn bên cạnh: “Phó quan, ông đi vào xem thử.” “Được.” Đối với việc Tần Vũ căn dặn, Trương Nguyệt Sơn không hề nghi ngờ, lập tức bước lên một bước.

Ngay khoảnh khắc bước vào, Tần Vũ thấy rõ cơ thể Trương Nguyệt Sơn khẽ run lên, vội hỏi: “Thế nào?

Có cảm giác gì khác thường không?” “Đi vào phía trong tảng đá này, xung quanh dường như trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều.

Nếu không phải nhìn thấy ngài ở phía sau, tôi còn tưởng cả không gian này chỉ có một mình tôi.” Trương Nguyệt Sơn nói ra cảm giác của mình.

“Thần kỳ vậy sao?

Chương 88

Tôi cũng thử xem.” Những người của Cửu Môn đi theo cũng lần lượt đi vào, trên mặt ai nấy đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lần này Tần Vũ có thể khẳng định.

Một người cảm nhận khác biệt có thể là ảo giác, nhưng nhiều người cùng lúc cảm nhận được sự khác thường thì tuyệt đối không thể là ảo giác.

Kỳ lạ như vậy… Lẽ nào là trường hợp đó?

Tần Vũ đột nhiên nhớ lại một số thông tin trong Địa Tự Quyển của Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật, trong lòng có một phỏng đoán không chắc chắn.

Để chứng thực suy đoán trong lòng có chính xác hay không, Tần Vũ nói với Trương Nguyệt Sơn: “Nguyệt Sơn, phái người lái xe đi xem xét trong phạm vi vài cây số, xem có tảng đá nào giống như vậy không.” “Được!” Mặc dù không biết Tần Vũ làm vậy để làm gì, Trương Nguyệt Sơn vẫn đồng ý ngay lập tức.

Khoảng một tiếng sau, người tài xế lúc trước chở Tần Vũ đã lái xe quay lại, báo cáo: “Báo cáo Phó quan!

Tổng cộng phát hiện được tám tảng đá giống như vậy, hình dạng và màu sắc đều tương tự nhau.” “Tám tảng.” Nghe thấy con số này, Tần Vũ trong lòng đã hiểu rõ, tiếp tục nói: “Có mang theo thuốc nổ không?

Nếu có thì cho nổ tung tảng đá này cho tôi.” “Người đâu, lên thuốc nổ!” Trương Nguyệt Sơn ra lệnh cho người phía sau, rồi không nhịn được tò mò hỏi: “Tần gia, tảng đá này rốt cuộc có gì kỳ lạ?” Tần Vũ

cũng không giấu giếm nữa, giải thích: "Tảng đá này ở trong sa mạc chắc cũng không ít thời gian, nhưng lại không có một chút dấu vết phong hóa nào, ông không nhận ra sao?" "Đúng vậy!

Tôi không phát hiện ra!

Tảng đá không có một chút dấu vết phong hóa nào!" "Nhưng cho dù như vậy, lẽ nào có liên quan đến Cổ Đồng Kinh sao?" "…" Bị nhắc nhở như vậy, tất cả mọi người lập tức nhìn ra điểm khác thường, nhất thời bàn tán xôn xao.

Lúc này Hoắc Y Y đứng ra, nói ra suy nghĩ của mình: "Tôi học đại học chuyên ngành địa chất học, nhưng loại đá này tôi chưa từng thấy bao giờ.

Tần gia, ngài có biết đây là đá gì không?" "Ồ?" Tần Vũ liếc nhìn Hoắc Y Y một cái.

Không ngờ cô gái trông thanh tú này lại là một sinh viên xuất sắc ngành địa chất.

Sau đó hắn tiếp tục nói: "Vấn đề mấu chốt là ở đây, không nhận ra loại đá này cũng là bình thường.

Tôi nghi ngờ tảng đá này là mảnh vỡ từ tảng đá khổng lồ rơi từ ngoài vũ trụ xuống." Nghe vậy, Hoắc Y Y đã hiểu ra.

Hóa ra là thiên thạch rơi từ ngoài vũ trụ, thảo nào cô chưa từng thấy qua.

Những người khác cũng chưa từng nghĩ đến phương diện này, chỉ cho rằng đây là một tảng đá bình thường, lúc này trên mặt ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc, lần lượt tiến lên muốn quan sát kỹ một phen.

Đúng lúc này, binh lính mang thuốc nổ đến, Trương Nguyệt Sơn lập tức lạnh giọng nói: "Tất cả tránh ra, đừng cản đường." Mọi người nghe vậy, lập tức lùi lại.

Sau khi thuốc nổ được đặt xong, Tần Vũ cũng cùng Trương Nguyệt Sơn lùi ra xa.

Ầm!

Theo một tiếng lệnh của Tần Vũ, hiện trường vang lên một tiếng nổ dữ dội.

Cùng lúc đó, một cột cát cao hơn mười mét bốc lên trời, vô số mảnh đá văng ra tứ phía, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Cũng chính lúc này, dị tượng đã xảy ra!

Không còn tảng đá trắng lúc trước, khu vực phía đông đã xảy ra biến hóa cực lớn.

Lớp cát vàng ban đầu vào khoảnh khắc này đang dần dần chuyển sang màu trắng với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chẳng bao lâu sau, phía trước họ đã xuất hiện một biển cát trắng tinh, trải dài về phía đông, không nhìn thấy điểm cuối.

Chứng kiến cảnh tượng này, trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra vẻ không thể tin nổi, ánh mắt của họ đồng loạt đổ dồn về phía Tần Vũ, hy vọng có được câu trả lời từ hắn.

Biển cát trắng, thực sự quá kinh ngạc.

Trương Nguyệt Sơn lúc này mới từ trong kinh ngạc tỉnh lại, vẻ mặt kinh ngạc nói: "Tần gia!

Chuyện gì thế này?

Tại sao vừa cho nổ tảng đá kia, cảnh tượng bên đó liền thay đổi?" Thủ đoạn như vậy, tuyệt đối không phải người thường có thể làm được.

Tần Vũ nói ra suy nghĩ của mình: "Trong Địa Tự Quyển của Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật có ghi, trên đời có một số vật phẩm có

hiệu quả thần kỳ, trong đó có một số thậm chí có thể tạo ra ảo ảnh, từ đó đạt được hiệu quả thay trời đổi đất." "Tảng đá lúc trước từ ngoài vũ trụ rơi xuống, chắc hẳn có chức năng như vậy, cho nên bị người ta đặt ở đây để tạo ra ảo ảnh giống hệt môi trường xung quanh." Nghe giải thích như vậy, mọi người có mặt đều tỏ ra bừng tỉnh ngộ.

Những người khác trong Cửu Môn nhìn Tần Vũ với ánh mắt lại thêm vài phần kính sợ và sùng bái.

"Trên thế giới lại có thứ như vậy, thật không thể tin được!" "Bây giờ tôi đã biết tại sao chú Nguyệt Sơn lại khách sáo với Tần gia như vậy rồi, Tần gia là người có bản lĩnh thật sự!" "Nếu không phải vì gia quy, nói thật, tôi cũng có chút xúc động muốn bái sư." "…" Tần Vũ không để ý đến những người này.

Hắn vừa đi về phía trước, vừa nói với Trương Nguyệt Sơn theo sau: "Đã tìm được nơi rồi, có thể phái người về gọi đại đội đến." "Được." Trương Nguyệt Sơn dứt khoát gật đầu, tiếp tục nói: "Tần gia, đã tìm được nơi rồi, hay là chúng ta về nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại tiếp tục thăm dò." Công trình Cổ Đồng Kinh đã triển khai một thời gian không ngắn, cũng không vội mấy ngày này.

Tần Vũ lắc đầu.

Cổ Đồng Kinh ở ngay dưới biển cát trắng này, hắn có chút không đợi được nữa, làm sao còn có tâm trí nghỉ ngơi.

Bây giờ hắn vô cùng khao khát được khám phá bí mật của bản thân.

Trương Nguyệt Sơn thấy vậy cũng không khuyên nữa, quay người ra lệnh cho thuộc hạ: "Dẫn mấy người về, đưa đội ba đến đây dựng trại." Người lính phía sau đáp một tiếng rồi đi về phía sau.

Lúc này, ngoài những người bị Trương Nguyệt Sơn phái đi,

những người còn lại đều theo chân hắn, tiến vào biển cát trắng.

Tần Vũ liếc nhìn một cái, rồi dặn dò Trương Nguyệt Sơn: "Nguyệt Sơn, dặn dò người của ông, vào biển cát này phải hết sức cẩn thận." "Đề phòng những con rắn lông đen sao?" Trương Nguyệt Sơn nghĩ ngay đến mối nguy hiểm là rắn lông đen.

Nếu người bình thường bị loại rắn này cắn mà không có huyết thanh, chắc chắn sẽ chết ngay tại chỗ, không có cơ hội sống sót.

Nhưng, sự việc không hề đơn giản như vậy.

Tần Vũ dừng bước, thản nhiên nói: "Rắn lông đen chỉ là một trong số đó, còn phải đề phòng một thứ khác, đó là Cửu Đầu Xà Bách ẩn dưới lòng đất!" "Cửu Đầu Xà Bách?" Rõ ràng, Trương Nguyệt Sơn chưa từng nghe nói đến thứ này.

Đúng lúc ông định mở miệng hỏi, trong biển cát đã xảy ra dị biến.

Trên mặt đất đột nhiên nổi lên rất nhiều ụ cát hình nón, dường như có thứ gì đó sắp chui ra từ bên trong.

Vãi thật.

Đúng là nó.

Chương 89

Tần Vũ nhíu chặt mày, lập tức lùi xa khỏi một ụ cát gần đó, sau đó hét lớn: "Mau tránh ra!" Người phản ứng đầu tiên là Trương Nguyệt Sơn.

Kinh nghiệm tác chiến nhiều năm khiến ông ngay khoảnh khắc Tần Vũ lùi lại, cũng né sang một bên.

Giây tiếp theo, từng sợi dây leo to như bắp đùi từ dưới đất chui lên, nhanh chóng lao về phía tất cả mọi người có mặt, tốc độ cực nhanh.

Một số người phản ứng chậm, không kịp né tránh liền bị quấn chặt lấy gót chân, bị những sợi dây leo này dùng sức kéo xuống lòng đất.

"A!

Cứu tôi!" "Thứ quỷ gì thế này!

Lão đại, giúp tôi với, đừng buông tay a!!" Trong chốc lát, trên bãi cát tiếng la hét không ngớt, xen lẫn là tiếng súng nổ liên hồi.

Sức của những sợi dây leo này rất lớn, một số người vội vã đưa tay ra cứu người bên cạnh, lại bị kéo xuống cùng.

Tình thế cấp bách, họ đành phải buông tay mặc cho người kia bị kéo xuống lòng đất.

"A!!

Đừng mà!!" Chẳng bao lâu, một vùng cát đã nuốt chửng năm, sáu người, tất cả đều bị kéo xuống dưới.

Cũng chính lúc này, những sợi dây leo kia đều chui hết về lại dưới

cát, không gian một lần nữa trở lại trạng thái yên tĩnh đến lạ thường.

Những người sống sót sau kiếp nạn, phần lớn đều ngồi bệt xuống đất, trên mặt lộ rõ vẻ hoảng sợ.

Tần Vũ nhìn cảnh tượng diễn ra trước mắt, lông mày khẽ nhíu lại.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, kết thúc cũng quá nhanh, dù muốn giúp cũng lực bất tòng tâm.

"Ông không phải hỏi về Cửu Đầu Xà Bách sao?

Chính là những thứ này đấy." Tần Vũ nói với Trương Nguyệt Sơn bên cạnh.

"Thứ này quả thật không dễ đối phó." Trương Nguyệt Sơn gật đầu, sau đó quay sang những người khác, lạnh giọng nói: "Tất cả cảnh giới!" Những người theo Trương Nguyệt Sơn đi mở mang tầm mắt, trên mặt không hề có chút hoảng loạn nào.

Chẳng mấy chốc, tất cả mọi người nhanh chóng tụ lại bên cạnh Tần Vũ và Trương Nguyệt Sơn, sợ lại gặp phải thứ đáng sợ kia.

Nhưng trong quá trình đó, Tần Vũ đột nhiên phát hiện trên mặt cát dường như có dấu vết di động, đang tiến về phía đám đông.

Tần Vũ ánh mắt lạnh đi, một con dao găm quân dụng Nepal đã nằm trong tay, sau đó nhắm vào dấu vết di động kia, dùng sức ném tới.

Cạch!

Lưỡi dao sắc bén cắm vào mặt cát.

Cảnh tượng bất ngờ này khiến một người lính gần đó giật mình.

Nhưng ngay sau đó, anh ta thấy dưới con dao găm, có thêm một vũng máu tươi.

Anh ta mạnh dạn dùng chân gạt cát ra, cảnh tượng trước mắt khiến lưng anh ta đổ mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy một con rắn lông đen toàn thân đen tuyền, lúc này đã thân đầu lìa khỏi cổ.

"Rắn lông đen!" Một số người đứng gần thấy cảnh này, sợ đến mức ngồi bệt xuống đất.

Nếu không phải nhờ một dao của Tần Vũ, e rằng đã có người bỏ mạng vì rắn cắn.

Tần Vũ nhíu mày.

Hắn quan sát kỹ một vòng, phát hiện ngoài chuyện này ra không còn tình huống đặc biệt nào khác, mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nếu không gặp phải bầy rắn, những người có mặt khó tránh khỏi lại phải chết thêm một vài người.

"Đã thấy cả rồi chứ." "Chỉ mới ở trên mặt đất mà đã gặp phải nguy cơ chết người." "Tôi có thể nói rõ cho các vị biết, mức độ nguy hiểm ở bên dưới, cao hơn ở đây gấp trăm lần!" "Đi hay ở, hãy tự quyết định đi." Tần Vũ bình tĩnh nhìn những người phía trước, nói không chút biểu cảm.

Trương Nguyệt Sơn đứng bên cạnh, cũng nhìn mọi người.

Những người trước mặt ông, người này nhìn người kia, đều không đưa ra được quyết định.

Ông bèn lạnh giọng nói: "Ý của Tần gia cũng là ý của tôi, ai muốn rời đi thì bây giờ rút lui đi!" Ông tin rằng binh lính của mình tuyệt đối sẽ không lâm trận bỏ chạy.

Chủ yếu là nhắm vào đám hậu bối của Cửu Môn, ông không hy vọng đám nhóc này chết ở đây, để rồi đám lão già Cửu Môn tìm đến

chất vấn.

Dưới khí thế của Tần Vũ và Trương Nguyệt Sơn, cuối cùng cũng có người không chịu nổi, tiên phong bước ra khỏi đám đông.

Ngô Lão Cẩu gia thấy người mình dẫn theo nhát gan như vậy, không khỏi quát lên: "Ngô An!

Cậu làm gì thế!" Người tên Ngô An nghe vậy, bước chân hơi khựng lại, rồi mặt mày rầu rĩ: "Ngô Bình, tôi còn trẻ, tôi không muốn chết ở đây!" Lần này ra ngoài chỉ là để mở mang tầm mắt, chứ không có nghĩa là phải bỏ mạng ở đây!

"Thằng khốn!

Quay lại cho tôi!" Ngô Bình nghiến răng chửi.

Đối phương dám bước ra trước mặt bao nhiêu người Cửu Môn như vậy, sau này Ngô gia chẳng phải sẽ bị người ta xem thường sao?

Nhưng anh ta quên mất một điều.

Có người thứ nhất thì sẽ có người thứ hai.

Sau khi Ngô An bước ra, Hoắc gia, Hồng gia, Tề gia, Giải gia đều có người từ từ đứng ra.

Ai cũng không muốn chết ở đây!

Những người dẫn đầu của mấy nhà đều không hài lòng, nhưng cũng không thể ngăn cản.

Họ không có quyền ngăn cản người khác tìm đường sống!

Chương 90

"Tốt." Thấy nhiều người đứng ra như vậy, Tần Vũ hài lòng gật đầu, nói: "Rời đi đi, rời khỏi biển cát trắng này, Xà Bách và rắn lông đen chắc sẽ không tấn công các người đâu." Những người kia nghe vậy, như được đại xá.

Sau khi nói lời cảm ơn, họ liền nhanh chóng chạy về phía biển cát vàng bên kia, sợ đi chậm sẽ lại xảy ra biến cố.

Lần này, nỗi lo của họ đã thành sự thật.

Từ những cái hố do Cửu Đầu Xà Bách tạo ra lúc trước, lại một lần nữa chui ra mấy sợi dây leo, dường như không cho phép những người này rời đi như vậy.

"Thứ đó lại ra rồi, mau chạy đi!" Có người cảm nhận được điều không ổn trước tiên, vội vàng hét lớn.

Nhưng tốc độ của họ cuối cùng vẫn không bằng Cửu Đầu Xà Bách, mấy sợi dây leo đó chẳng mấy chốc đã đuổi kịp đám người đang bỏ chạy.

Tần Vũ nhíu mày.

Ý niệm vừa động, Cự Khuyết kiếm lập tức xuất hiện trong tay.

"Hừ!" Tần Vũ hừ lạnh một tiếng.

Sau đó, hắn cầm Cự Khuyết kiếm lao về phía đó, bước chân nhẹ nhàng vô cùng, tốc độ di chuyển còn nhanh hơn cả Xà Bách một chút.

Mắt thấy một sợi dây leo sắp quấn lấy cơ thể một người, Tần Vũ vung kiếm.

Lưỡi kiếm sắc bén vô cùng dễ dàng chém đứt một đoạn dây leo,

đoạn còn lại vì đau đớn mà nhanh chóng chui về lại trong hố.

"Còn không mau đi!" Tần Vũ liếc nhìn người phía sau đang sợ đến ngây người, rồi lạnh giọng nói.

Người đó lúc này mới phản ứng lại, nói lời cảm ơn rồi lập tức cắm đầu chạy.

Có lẽ cảm nhận được uy hiếp, những sợi dây leo còn lại của Cửu Đầu Xà Bách đều thay đổi phương hướng, đồng loạt vươn về phía hắn như những móng vuốt ma quỷ vươn ra từ địa ngục, chộp về phía Tần Vũ.

Trương Nguyệt Sơn vội vàng lên tiếng nhắc nhở: "Tần gia, cẩn thận!" Thế nhưng, Tần Vũ lại đứng yên tại chỗ không hề nhúc nhích, Cự Khuyết kiếm cũng đã được thu về nhẫn không gian, không có ý định chống cự chút nào.

"Cậu ấy làm gì vậy?!" Hoắc Y Y há hốc miệng, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Bị kéo xuống dưới lòng cát, e rằng không có cơ hội sống sót rồi.

Trương Nguyệt Sơn thấy Tần Vũ vẫn đứng yên, vội nhặt con dao găm Nepal mà Tần Vũ ném trên đất lúc trước, định xông lên giúp một tay.

Nhưng đúng lúc này, Tần Vũ lại lắc đầu với Trương Nguyệt Sơn đang định xông tới, thản nhiên nói: "Men theo cái hố do Cửu Đầu Xà Bách tạo ra, có thể tìm được lối vào Cổ Đồng Kinh, tôi xuống xem tình hình trước." Câu nói vừa dứt, Tần Vũ chỉ cảm thấy cơ thể bị siết chặt, móng vuốt do Cửu Đầu Xà Bách tạo thành đã tóm chặt lấy hắn.

Hắn không hề phản kháng, mặc cho Cửu Đầu Xà Bách kéo mình đi.

Chẳng bao lâu, cả người Tần Vũ đã chìm xuống dưới biển cát,

không còn thấy một chút bóng dáng nào.

Hoắc Y Y thấy vậy, không khỏi đi đến bên cạnh Trương Nguyệt Sơn, vẻ mặt khó hiểu hỏi: "Phó quan, tại sao vừa rồi ông lại dừng lại, rõ ràng có thể cứu được Tần gia mà!" Trương Nguyệt Sơn liếc nhìn cô một cái, thản nhiên nói: "Tần gia, ngài ấy có cách của mình." … Lúc này, Tần Vũ đang bị Cửu Đầu Xà Bách kéo đi, cơ thể không ngừng chìm xuống.

Xung quanh toàn là cát trắng vô tận, bên dưới là con đường do Cửu Đầu Xà Bách cứng rắn tạo ra.

Nếu không phải Tần Vũ đã sử dụng Quy Tức Công, e rằng lúc này mắt, mũi, tai, miệng của hắn đã bị cát vàng lấp đầy.

Sau khoảng vài chục giây, Tần Vũ cuối cùng cũng cảm thấy dưới chân trống rỗng, chắc hẳn đã bị kéo đến một không gian nào đó.

Thấy đã đến lúc, hắn liền nhanh chóng rút Cự Khuyết kiếm ra.

Xoẹt xoẹt!

Tần Vũ hơi dùng sức, vô cùng dễ dàng cắt đứt những sợi dây leo đang trói buộc cơ thể, an toàn đáp xuống đất.

Bị chém thành nhiều đoạn, Cửu Đầu Xà Bách dường như kinh hãi, nhanh chóng co rút về sâu trong hang động.

Trong hang động tối đen như mực.

Tần Vũ theo phản xạ bật Thiên Nhãn, lúc này mới nhìn rõ tình hình xung quanh.

Đây là một con đường hầm.

Nhìn vách đá xung quanh không có bất kỳ dấu vết đục đẽo nào, rõ ràng là một con đường hầm hình thành tự nhiên.

Tần Vũ nhớ lại tình tiết trong nguyên tác, khi Lê Thốc bị người

của Uông gia ép đến đây đọc được thông điệp của Hà Nhĩ Mông, dường như cũng ở trong một đường đá tương tự.

Vì vậy, hắn có thể khẳng định rằng nơi này cách Cổ Đồng Kinh không xa nữa.

Nhìn con đường hầm tối đen sâu thẳm phía trước, Tần Vũ không khỏi nhớ đến Vương Bàn Tử, thầm nghĩ nếu lúc này có Bàn Tử ở đây thì tốt rồi, ít nhất cũng có người đi đầu.

Thở dài một tiếng, Tần Vũ chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng đúng lúc này, phía sau lưng hắn có tiếng động.

Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một sợi dây thừng được thả xuống từ cái hố bị Xà Bách kéo xuống, là do Trương Nguyệt Sơn ra lệnh cho người thả xuống.

Trương Nguyệt Sơn này thật là… Chẳng phải đã bảo tôi đi dò đường trước sao, sao lại không nghe lời thế này.

Tần Vũ tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Chẳng bao lâu, một bóng người men theo sợi dây thừng xuống dưới.

Tần Vũ nhìn kỹ, phát hiện đúng là Trương Nguyệt Sơn.

Hắn không chút biểu cảm, thản nhiên nói: "Không phải đã bảo ông ở trên đó đợi sao?" Trương Nguyệt Sơn thấy Tần Vũ vẫn bình an vô sự, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới nói: "Tần gia.

Tôi vừa nghĩ rồi, chuyện dò đường này không thích hợp để ngài làm." Nói xong, ông ta giật giật sợi dây thừng bên dưới, dường như ra hiệu cho người ở trên có thể tiếp tục xuống.

Chẳng bao lâu, từng người một men theo sợi dây thừng trượt xuống.

Thấy người xuống cũng đã kha khá, Trương Nguyệt Sơn mới giải thích: "Tần gia, người của tôi đều ở lại trên đó rồi, bây giờ xuống đây đều là người của Cửu Môn." Thôi cũng được!

Vừa mới nhắc đến Vương Bàn Tử, bây giờ có người thay thế cũng được.

Chương 91

Nghĩ vậy, hắn quét mắt qua đám người Cửu Môn, cuối cùng dừng lại ở Hồng Tu Kiệt, nói: "Nghe nói khinh công của Nhị Nguyệt Hồng rất ổn định, thân thủ bất phàm, không biết cậu nhóc này kế thừa được bao nhiêu công phu?" Lời vừa dứt, những người khác đều đồng loạt nhìn về phía Hồng Tu Kiệt.

Hồng Tu Kiệt nghe Tần Vũ khen cha mình, trong lòng không khỏi sung sướng, nói: "Công phu của cha tôi rất lợi hại, nhiều năm như vậy tôi cũng chỉ học được một phần mười truyền thừa." "Tốt." "Vậy cậu đi trước dẫn đường đi." Tần Vũ thản nhiên nói.

Hồng Tu Kiệt nghe vậy, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Ở trên đó đã nguy hiểm như vậy, trong hang động tối đen này, mức độ nguy hiểm chắc chắn còn cao hơn.

Nhất thời, cậu ta không biết trả lời thế nào.

Những người Cửu Môn khác thấy bộ dạng lúng túng của cậu ta, không khỏi thầm vui mừng.

Đặc biệt là Ngô Bình, còn cười ha hả, nói: "Tu Kiệt, mau đi trước dẫn đường đi, tôi trông cậy vào cậu đó." Tần Vũ lạnh lùng liếc nhìn Ngô Bình đang cười lớn, thản nhiên nói: "Ngô Bình, cậu cũng đi cùng đi." Lần này, những người vốn đang nín cười cuối cùng cũng không nhịn được mà bật cười, nhưng giây tiếp theo lại vội vàng bịt miệng lại, sợ bị Tần Vũ điểm danh.

Ngô Bình lúc này trên mặt nào còn nụ cười, cả khuôn mặt đã tím lại như gan heo.

Thấy hai người họ chần chừ, Hoắc Y Y không nhìn nổi nữa, nói:

“Tần gia, để tôi dẫn đường cho.” Lời còn chưa dứt, mọi người đã thấy cô gái chưa đầy hai mươi tuổi này, cầm đèn pin đi vào trong, không một chút do dự.

“Hai người các cậu, còn không bằng một cô gái nhỏ.” Tần Vũ cười khẩy một tiếng, chậm rãi đi theo.

Lời nói này khiến Ngô Bình và Hồng Tu Kiệt mặt đỏ bừng, trong lòng vô cùng khó chịu.

Nhưng cũng không cam tâm, đành lẳng lặng đi theo sau.

Con đường hầm này rất dài.

Mọi người đi một lúc lâu vẫn chưa đến cuối, cũng không thấy ngã rẽ nào.

Chỉ là càng đi sâu vào trong, dần dần xuất hiện những điểm khác biệt.

Đầu tiên là trên hai bên vách đá phát hiện ra dấu vết đục đẽo của con người, sau đó còn phát hiện ra những bậc thang do người đào.

Tất cả đều chứng minh, họ đã không đi sai đường.

Hoắc Y Y đi đầu đột nhiên dừng bước, dùng đèn pin chiếu về phía trước nói: “Tần gia, phía trước hình như có người!” Tần Vũ nhìn theo hướng ánh đèn chỉ, quả thực thấy bên vách đá phía trước có một người đang co ro.

“Tiểu Mao?” Ngô Bình liếc mắt đã nhận ra quần áo trên người đối phương, chính là người nhà Ngô gia đi cùng mình.

Chỉ là người này trong lúc bị Cửu Đầu Xà Bách tấn công lúc trước, đã bị cuốn vào sa mạc, không ngờ lại gặp ở đây.

Ngô Bình chuẩn bị xông tới.

Tần Vũ lại một tay đè lên vai anh ta, thản nhiên nói: “Đừng qua đó,

cậu nhóc đó e là đã chết rồi.” “Tần gia, ngài nói vậy là ý gì?” “Cậu ta còn sống, cơ thể cậu ta đang run lên kìa!” Ngô Bình khó hiểu hỏi.

Đúng như lời anh ta nói, người nhà Ngô gia ở phía xa quả thực đang không ngừng run rẩy, là kiểu run rẩy vô cùng sợ hãi!

Tần Vũ lại biết sự việc không đơn giản như vậy, nói: “Cậu có thể gọi tên cậu ta thử xem, xem có trả lời không.” “Ngô Tiểu Mao!” Ngô Bình thấy Tần Vũ không giống đang nói đùa, bèn thử gọi một tiếng.

Một tiếng gọi, đối phương không hề đáp lại.

“Ngô Tiểu Mao!” Không cam tâm, Ngô Bình lại gọi một tiếng nữa.

Lần này, người nhà Ngô gia ở xa có phản ứng, ngẩng đầu lên.

Ngô Bình thấy vậy, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, vội nói: “Tần gia, ngài xem…” Nhưng khi nhìn rõ khuôn mặt của người kia, Ngô Bình trực tiếp đứng sững tại chỗ, những lời phía sau không thể nào nói ra được.

Chỉ thấy khuôn mặt của người nhà Ngô gia kia trắng bệch vô cùng, trong mắt toàn một màu đen kịt, hoàn toàn không thấy lòng trắng.

Trên cổ, rất nhiều mạch máu nhỏ li ti có thể nhìn thấy rõ ràng.

Bộ dạng hung tợn như vậy, giống như đã bị trúng tà.

“Gầm!” Thấy nhiều người như vậy, nó phát ra một tiếng gầm thấp, rồi lao về phía đám đông.

Thấy cảnh này, trong khi đa số mọi người đều sợ hãi lùi lại, Tần Vũ chỉ thấy Hoắc Y Y phía trước vô cùng bình tĩnh rút ra một khẩu súng lục, nhắm vào thứ không ra người không ra quỷ phía trước.

“Pằng!

Pằng!

Pằng!" Hoắc Y Y liên tiếp bắn ba phát.

Cả ba phát đều trúng vào đầu đối phương, khiến đầu của nó bị bắn vỡ một mảng lớn, trên đất có thêm rất nhiều chất lỏng không rõ tên trông rất ghê tởm.

Cô nhóc này, quả không đơn giản.

Từ lúc xuống đây đến giờ, Tần Vũ chưa từng thấy trên mặt cô một chút hoảng loạn nào, trong lòng không khỏi cảm thán một phen.

Ngay khi mọi người đều cho rằng sự việc đã kết thúc, một con rắn lông đen lè lưỡi, từ trong đầu người nhà Ngô gia vừa ngã xuống đất chui ra, uốn éo thân mình nhanh chóng bò về phía sâu trong đường hầm.

"Quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi." "Những người bị Xà Bách kéo xuống lúc trước, thật sự đã bị rắn lông đen cắn chết." "Không chỉ vậy, những con rắn lông đen này sau khi cắn chết người, còn chui vào trong cơ thể họ, để điều khiển thi thể." Rắn lông đen có thể điều khiển thi thể?

Nghe Tần Vũ nói, mọi người đều cảm thấy vô cùng khó tin.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, họ tuyệt đối sẽ không tin lời Tần Vũ, dù sao chuyện này cũng quá hoang đường.

"Tần gia, sao ngài lại biết rõ như vậy?" "Lẽ nào ngài đã từng đến đây?" Hồng Tu Kiệt nói ra nghi vấn trong lòng, cũng là hỏi ra câu hỏi của đại đa số người có mặt ở đây.

Dù sao từ đầu đến giờ, tất cả những gì Tần Vũ thể hiện ra đều quá khó tin.

"Không thể trả lời." Giải quyết xong phiền phức trước mắt, Tần Vũ không quay đầu lại mà tiếp tục đi về phía trước, hắn có thể cảm nhận được nơi này cách Cổ Đồng Kinh không xa nữa.

Quả nhiên, đi tiếp không bao lâu, Tần Vũ dẫn mọi người hoàn toàn ra khỏi hang đá, đến một hang động lớn hơn.

Một tòa thành cổ cao sừng sững xuất hiện trước mặt, cánh cổng lớn bị mở tung dưới chân tường thành giống như một cái miệng khổng lồ đen ngòm, mời gọi người ta đi vào.

Trên cổng thành sâu thẳm đen kịt, khắc ba chữ cổ.

Chương 92

"Là chữ Tiểu Triện viết 'Cổ Đồng Kinh'!

Tốt quá rồi, chúng ta tìm được nơi rồi!" Trong đội có người nghiên cứu chữ cổ, nhận ra ý nghĩa của ba chữ đó.

Nghe tin này, đôi mắt của những người Cửu Môn này đều sáng lên như sói, Cổ Đồng Kinh mà họ tìm kiếm bấy lâu nay cuối cùng cũng đã tìm được, tâm trạng trở nên vô cùng phấn khích.

Nỗi đau mất bạn lúc trước, vào lúc này cũng tan biến không còn tăm hơi.

Trương Nguyệt Sơn trên mặt cũng lộ vẻ vui mừng, mỉm cười nói: "Tần gia, lần này thật sự nhờ cả vào ngài, nếu không chúng tôi thật không biết phải tìm đến khi nào." "Vậy, bây giờ chúng ta vào chứ?" Tần Vũ không trả lời ngay.

Hắn quay đầu lại nhìn, phát hiện những người phía sau đã bắt đầu lấy dụng cụ từ trong túi ra, một bộ dạng hăm hở muốn thử.

"Một lăng mộ quy mô thế này, không có lý nào lại dễ dàng cho chúng ta vào như vậy?" Tần Vũ nhíu chặt mày, quay đầu nhìn về phía cổng thành.

Trên đường đi ngoài thi thể bị rắn lông đen điều khiển kia ra, không hề gặp phải trở ngại nào khác.

Mọi thứ, dường như quá thuận lợi.

Bị Tần Vũ nhắc nhở, Trương Nguyệt Sơn cũng nhận ra một điểm, bèn nói: "Tần gia, ngài lo lắng bên trong có cơ quan?" "Không chỉ vậy." Tần Vũ lắc đầu, tiếp tục nói: "Ngoài cơ quan ra, rắn lông đen bên trong chắc chắn sẽ không ít, mọi người cẩn thận là hơn." "Quy

tắc cũ, tìm một người đi dò đường trước." Mọi việc, cẩn thận là trên hết!

Lời hắn vừa dứt, lập tức có mấy người đứng ra.

"Để tôi đi!" "Tôi cũng đi!" "…" Hoàn toàn khác với lúc ở trong hang đá, mấy người tranh nhau là người đầu tiên vào Cổ Đồng Kinh.

Ai cũng nghĩ rằng bên trong chắc chắn có không ít đồ tốt, người vào trước sẽ có cơ hội lớn hơn để lấy được đồ tốt.

"Cậu đi đi, đi nhiều người quá cũng không tốt." Nếu dám đứng ra, điều đó đại diện cho việc họ đủ tự tin vào thân thủ của mình, cho nên Tần Vũ tùy tiện chỉ một người trong số đó.

Sau đó hắn nhìn hai bên xung quanh, phát hiện hai bên sườn núi, nằm trên một khu đất hình thang.

Địa hình này trong phim ảnh, thích hợp nhất để tiến hành mai phục tấn công, một khi xảy ra vấn đề chắc chắn sẽ có thương vong lớn.

Cửa hang phía sau là đường lui duy nhất, cho nên cửa hang đó tuyệt đối không thể bị chặn.

Nghĩ đến đây, hắn nói với những người còn lại: "Nguyệt Sơn, bảo những người còn lại lui hết về cửa hang đi." Như vậy, gặp vấn đề có thể nhanh chóng rút lui.

Trương Nguyệt Sơn gật đầu, cũng lờ mờ đoán được suy nghĩ của Tần Vũ, cũng nói với những người phía sau: "Tất cả nghe lời Tần gia, lui về cửa hang phía sau." Chẳng mấy chốc, ngoài người bị Tần Vũ điểm danh, những người còn lại đều đã lui về cửa hang.

Tần Vũ hỏi: "Cậu tên gì?" "Giải gia, Giải Giáp Nguyên." Chàng trai tên Giải Giáp Nguyên thấy trên khu đất trống chỉ còn lại Tần Vũ và mình, khí thế hăng hái ban đầu cũng đã tan biến hết, thay vào đó là một sự căng thẳng.

Tần Vũ vỗ vai cậu ta, hiếm khi cười nói: "Thả lỏng đi, mọi người đều ở phía sau nhìn đó, đừng làm mất mặt Giải Cửu gia." "Nếu cậu lấy được đồ tốt bên trong, tôi sẽ ghi công cho cậu!" Nói rồi Tần Vũ lấy ra một sợi dây thừng buộc vào người cậu ta, giải thích: "Có sợi dây thừng này, chỉ cần có chút vấn đề, tôi có thể ngay lập tức kéo cậu về." Làm xong tất cả, Tần Vũ mới từ từ đi về phía cửa hang.

Lúc này, trên khu đất trống chỉ còn lại một mình Giải Giáp Nguyên, quay đầu nhìn đám đông ở cửa hang, có cảm giác bị lừa.

Hô ~ Không còn cách nào khác.

Dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên xuống mộ, bây giờ chỉ có thể nhắm mắt làm liều.

Giải Giáp Nguyên hít một hơi thật sâu, cuối cùng cũng đã quyết định, chính thức cất bước cẩn thận đi về phía cổng thành.

Mỗi bước đi, cậu đều có thể cảm nhận tim mình đập thình thịch, sợ một bước giẫm phải cơ quan.

Khoảng cách ngắn ngủi hai mươi mét, cậu đi mất khoảng năm phút.

"Hù ~" "Còn vài mét nữa là đến cổng thành rồi." Giải Giáp Nguyên khẽ thở phào nhẹ nhõm, lại một lần nữa bước về phía trước.

Cạch!

Nhưng đúng lúc này, một tiếng cạch nhẹ vang lên.

Giải Giáp Nguyên nghe rõ âm thanh này, cả trái tim như treo lên cổ họng, không dám nhúc nhích chút nào.

Mặc dù vậy, cũng không thể ngăn cản cơ quan khởi động.

Tần Vũ mặc dù đứng ở cửa hang, nhưng cũng nghe rõ âm thanh cơ quan bị kích hoạt, và nhìn thấy trên tường thành đột nhiên xuất hiện

rất nhiều bóng đen!

Vút!

Vút!

Vút!

Trong chớp mắt, từng tiếng xé gió vang lên.

Dưới ánh sáng của đèn pin, có thể thấy vô số mũi tên lấp lánh ánh sáng lạnh từ trên cổng thành đồng loạt bắn xuống.

Không ổn!

Tần Vũ trong lòng thắt lại, tay nắm chặt sợi dây thừng giật mạnh về phía sau, cơ thể Giải Giáp Nguyên trên khu đất trống cũng vì thế mà nhanh chóng bay ngược về phía cửa hang.

"A!" Nhưng cuối cùng vẫn chậm một chút.

Hai mũi tên lập tức xuyên qua cơ thể Giải Giáp Nguyên, khiến cậu ta hét lên một tiếng đau đớn tột cùng.

Dưới sức mạnh khổng lồ của Tần Vũ, Giải Giáp Nguyên chưa đầy hai giây đã bị kéo về.

Hai mũi tên lần lượt xuyên qua đùi trái và vai trái của cậu ta, may mà không nguy hiểm đến tính mạng.

Tần Vũ giao người cho phía sau, nghiêm túc nói: "Trông chừng cậu ta cho cẩn thận." Lúc này, trên khu đất trống bên ngoài cửa hang, cắm đầy vô số mũi tên, và những mũi tên bắn xuống từ trên không vẫn không có ý định dừng lại.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng ầm ầm vang lên từ phía sau cửa hang.

Chẳng mấy chốc có người kinh hãi kêu lên: "Không xong rồi,

không xong rồi!

Con đường phía sau bị một tảng đá lớn chặn lại rồi!" Tần Vũ nhíu chặt mày, nhanh chóng đi ra sau đám đông, quả nhiên thấy một tảng đá khổng lồ chặn ở phía sau, khe hở còn lại hoàn toàn không đủ cho một người đi qua.

Rít rít… Rít rít… Sau khi tảng đá lớn chặn đường không lâu, phía sau tảng đá vang lên những âm thanh vô cùng quỷ dị, loại âm thanh này khiến người ta nghe mà lạnh sống lưng.

Chương 93

"Không ổn!" "Là rắn lông đen!" Tần Vũ đoán ra nguồn gốc của âm thanh.

Ngay sau khi hắn hét lên, vô số con rắn lông đen bắt đầu chui ra từ khe hở giữa tảng đá và vách đá.

"Chết tiệt!" "Phía trước có trận tên, phía sau có bầy rắn, phen này tất cả chúng ta đều chết chắc!" Không biết ai đã nói một câu như vậy, lập tức gây ra một trận hoảng loạn trong đám đông.

Tần Vũ mặt lạnh như tiền đến cửa hang, nói với Trương Nguyệt Sơn: "Nguyệt Sơn, ông dẫn người chặn đám rắn lông đen phía sau, tôi đi xử lý cơ quan phía trước!" "Tần gia, không được!

Phía trước quá nguy hiểm!" Trương Nguyệt Sơn nghe vậy kinh hãi, vội vàng từ chối.

Trận mưa tên dày đặc phía trước gần như bao phủ mọi tấc đất trên khu đất trống, người nếu đi vào chắc chắn sẽ bị bắn thành cái sàng!

Tần Vũ biết đối phương lo lắng cho sự an nguy của mình, nhưng không xử lý cơ quan phía trước, cả đội người e là sẽ chết hết.

Hắn xua tay, nói: "Không sao, tôi có cách!" Trên khu đất trống phía trước tuy không có chỗ đặt chân, nhưng không có nghĩa là hai bên vách đá không thể đặt chân.

Nói xong, Tần Vũ liền trong ánh mắt kinh ngạc của Trương Nguyệt Sơn, phi thân áp vào vách đá bên trái, và nhanh chóng di chuyển trên vách đá.

"… Bích Hổ Du Tường Công!" Trương Nguyệt Sơn nhận ra loại

thân pháp này, trong mắt lóe lên ánh sáng rực rỡ.

Ông nhớ rằng loại võ công này đã thất truyền từ lâu, không ngờ hôm nay lại được mở rộng tầm mắt ở đây.

Hô ~ Ông thở phào nhẹ nhõm.

Nếu Tần Vũ biết Bích Hổ Du Tường Công, vậy thì không cần lo lắng nữa.

Bây giờ việc cấp bách nhất là xử lý tốt bầy rắn phía sau, cố gắng tránh thương vong mới.

"Tất cả mọi người!

Rắc hùng hoàng đã chuẩn bị sẵn ra xung quanh!" Sau khi biết có rắn lông đen xuất hiện, ông đã lập tức cho người chuẩn bị một lượng lớn hùng hoàng, chính là để đối phó với những con rắn này.

Đám đông vốn đang hoảng loạn, cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Nghe lệnh của Trương Nguyệt Sơn, họ lấy ra bột hùng hoàng đã chuẩn bị sẵn từ trong túi, vung vãi như không cần tiền.

Họ rắc một dải ngăn cách giữa bầy rắn và đám đông.

Hùng hoàng chính là khắc tinh của tất cả các loài rắn, đối phó với rắn lông đen cũng không ngoại lệ, cho nên bầy rắn đã bị chặn lại thành công ở phía sau.

Làm xong tất cả, họ đều nhìn ra ngoài cửa hang, nơi Tần Vũ đang di chuyển trên vách đá, đặt toàn bộ hy vọng vào hắn.

Chẳng mấy chốc, Tần Vũ đã an toàn đáp xuống trên tường thành.

Chỉ thấy trên tường thành xếp đầy những hình nhân bằng gỗ, tay những hình nhân này đều cầm một cây cung lớn, không ngừng có mũi tên từ ngực chúng bắn ra, tấn công xuống phía dưới.

Lần này Tần Vũ đã hiểu ra.

Hóa ra những bóng người hắn thấy trên tường thành lúc trước chính là những hình nhân này.

Dưới chân những hình nhân này, đều có một đường ray giống như đường ray xe điện, những đường ray này đều dẫn vào một tòa lầu ở trung tâm tường thành.

Tần Vũ ngồi xổm xuống, mới phát hiện ra những đường ray này là để vận chuyển mũi tên.

Hóa ra là vậy.

Tần Vũ như có điều suy nghĩ nhìn về phía tòa lầu trung tâm, sau đó cẩn thận đi về phía đó, đề phòng lại kích hoạt cơ quan.

May mắn, trên đường đi không gặp nguy hiểm gì.

Đến cửa, hắn từ từ đẩy cánh cửa gỗ rỗng của tòa lầu ra, cảnh tượng trước mắt khiến hắn không khỏi kinh ngạc.

Bên trong tòa lầu không có sàn.

Toàn bộ bên trong tòa lầu đều là những thứ như bánh răng, phía dưới cùng chất đầy một đống mũi tên, đủ để cơ quan vận hành một thời gian dài.

Thấy đến đây, Tần Vũ không thể không thán phục trí tuệ của người xưa, dù sao có thể làm ra loại cơ quan này từ hơn hai nghìn năm trước, tuyệt đối không đơn giản!

Phải dừng cơ quan lại trước đã.

Tần Vũ nghĩ, cách tốt nhất là lấy thứ gì đó kẹt vào những bánh răng này, buộc cơ quan phải dừng lại.

Hắn nhìn xung quanh một vòng, sau đó đá một hình nhân bên cạnh ngã xuống đất, rồi đá hình nhân trên đất vào trong tòa lầu.

“Cạch!

Cạch!

Cạch!” Hình nhân thành công kẹt vào một bánh răng, tất cả các bánh răng cũng vào lúc này từ từ dừng lại.

Không còn cơ quan vận hành, những hình nhân phía trên cũng đều dừng lại đợt tấn công mũi tên mới.

“Hù ~” “Cuối cùng cũng giải quyết được phiền phức này.” Tần Vũ khẽ thả lỏng cơ thể, vừa chuẩn bị quay đầu nhìn về phía cửa hang, thì đột nhiên cảm giác được một luồng nguy hiểm từ phía trên truyền đến, một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

Rít rít… Nghe âm thanh trên đầu truyền đến, Tần Vũ biết chắc chắn là rắn rồi.

Nhưng lần này có lẽ không phải rắn lông đen nữa, mà có thể là con rắn trắng ngàn năm trong Cổ Đồng Kinh!

Bởi vì Tần Vũ có thể cảm nhận được, áp lực từ phía trên tuyệt đối không phải rắn lông đen có thể so sánh được.

Tốc độ tấn công của rắn rất nhanh.

Tần Vũ không dám động đậy, chỉ có thể từ từ di chuyển vào trong tòa lầu.

Khả năng cảm nhận của rắn rất mạnh.

Có lẽ đã bắt được động tác nhỏ của hắn, Tần Vũ cảm thấy đối phương đã động.

Chương 94

Không nghĩ nhiều, hắn dùng sức đạp chân, cả người nhanh chóng bay ngược về phía sau.

Trong quá trình đó, hắn thấy một cái đầu rắn khổng lồ bất ngờ lao về phía chỗ mình vừa đứng, há miệng máu cắn xuống.

Cùng lúc đó, từ cửa hang vang lên mấy tiếng súng.

Tần Vũ có thể thấy rõ viên đạn bắn vào thân rắn khiến chất lỏng văng ra.

"Gào!" Con rắn khổng lồ đau đớn, gầm lên một tiếng.

Nhưng nó không lao về phía cửa hang, mà rất nhanh chóng bò vào trong tòa lầu.

Một đôi mắt rắn to như đèn pin, phát ra ánh sáng xanh lục, gắt gao nhìn chằm chằm vào Tần Vũ đang đứng trên một bánh răng lớn.

Chết tiệt!

Đúng là con rắn trắng đó!

Lúc này Tần Vũ mới nhìn rõ bộ dạng thật của con rắn này, giống hệt con rắn trắng mà Lê Thốc gặp trong ký ức.

Tần Vũ thấy đối phương nhìn mình chằm chằm như vậy, trong lòng khẳng định khó tránh khỏi một trận huyết chiến.

Ý niệm vừa động, Cự Khuyết kiếm đã được nắm trong tay.

Nhưng đúng lúc này, con rắn khổng lồ trước mặt Tần Vũ nhìn thấy Cự Khuyết kiếm, cái đầu rắn vốn đang ngẩng cao chuẩn bị tấn công, vào lúc này lại từ từ cúi xuống.

Nhìn bộ dạng phục tùng này, dường như đang hồi tưởng điều gì

đó.

Giây tiếp theo, ánh mắt của con rắn này đã xảy ra biến hóa cực lớn, từ hung ác ban đầu biến thành ngoan ngoãn hiền lành.

Chuyện gì thế này?

Tại sao đột nhiên lại có sự thay đổi lớn như vậy?

Đúng lúc Tần Vũ đang trầm tư, con rắn trắng khổng lồ phía trước bắt đầu bò trên bánh răng, nhanh chóng lao về phía Tần Vũ.

Tần Vũ không nghĩ ngợi, một tay cầm Cự Khuyết chắn ngang trước người.

Con rắn trắng thấy vậy, biểu cảm dường như có chút bối rối, miệng không ngừng phát ra tiếng "u u u", bộ dạng vô cùng hiền lành.

Tần Vũ trong lòng có một ý nghĩ táo bạo, thầm nghĩ: "Con rắn này không phải là con rắn mà ta của hơn hai nghìn năm trước nuôi ở đây chứ?" Nghĩ đến đây, Tần Vũ cẩn thận đưa tay trái ra, thử sờ vào cơ thể nó.

Đúng lúc này, kỳ tích đã xảy ra.

Con rắn trắng này đưa đầu rắn tới, không ngừng cọ cọ vào lòng bàn tay Tần Vũ.

Thấy cảnh tượng này, Tần Vũ đã khẳng định suy nghĩ trong lòng.

"Tần gia!

Ngài không sao chứ!" Trương Nguyệt Sơn lúc này cũng đã lên trên tường thành.

Thấy con rắn trắng trước mặt Tần Vũ, ông lập tức giơ súng trong tay lên.

Tần Vũ thấy vậy, vội ngăn lại: "Đừng bắn, con rắn này không làm

hại tôi đâu.” Trương Nguyệt Sơn sững sờ.

Sau khi xác nhận con rắn này quả thực không làm hại Tần Vũ, ông mới thu súng lại.

Chỉ là trên mặt có chút tò mò, không hiểu tại sao con rắn trắng lúc trước chuẩn bị nuốt chửng Tần Vũ, lúc này lại ngoan ngoãn như vậy.

Tần Vũ không để ý.

Hắn vuốt ve con rắn trắng, nhẹ nhàng nói: “Được rồi.

Tự đi chơi đi, ta phải vào làm chính sự.” “U u u.” Con rắn trắng dường như hiểu được lời của hắn, lắc lắc đầu với Tần Vũ, sau đó một đầu chui xuống phía dưới.

Sau khi chui xuống, nó quay đầu lại, vẫy vẫy đuôi với Tần Vũ.

Hành động này, là muốn ta đi theo sao?

Tần Vũ đoán ý của đối phương, cuối cùng quyết định đi theo một chuyến, bèn nói với Trương Nguyệt Sơn ở trên: “Nguyệt Sơn, ông dẫn người đi vào từ cửa chính đi, tôi đi theo con rắn trắng này xem sao.” Cũng không cần biết Trương Nguyệt Sơn có đồng ý hay không, Tần Vũ liền tung người nhảy xuống, giữa đường đạp lên mấy bánh răng, rồi đáp xuống đáy.

Ở dưới đáy, hắn thấy phía trước có một cánh cửa nhỏ.

“U u u.” Con rắn trắng uốn éo thân mình đến cánh cửa nhỏ.

Sau đó, chỉ thấy nó vung đuôi, quật mạnh vào cánh cửa nhỏ phía trước.

Ầm!

Bị thời gian bào mòn, cánh cửa gỗ này sớm đã trở nên cũ nát, dưới sức mạnh khổng lồ của con rắn trắng, lập tức vỡ thành từng mảnh.

Làm xong tất cả, con rắn trắng lại lắc đầu với Tần Vũ, dường như ra hiệu mau theo kịp.

Tần Vũ không dừng lại, đi về phía trước.

Sau khi đi qua cánh cửa gỗ, thấy cảnh tượng phía sau, Tần Vũ trực tiếp bị cảnh tượng trước mắt làm cho sững sờ tại chỗ.

Trước mắt hắn là một quảng trường rộng lớn lát gạch ngay ngắn, trên quảng trường dựng lên từng tấm bia đá.

Phía sau quảng trường, có một dãy bậc thang đá trải dài lên trên, trên đó là một tòa cung điện nguy nga tráng lệ.

Dưới mái hiên cung điện treo một hàng nhạc cụ hình thù kỳ lạ, một phần trong số đó đã bị hư hỏng.

Trên đỉnh đại điện của cung điện, có một viên dạ minh châu to lớn, phát ra ánh sáng mờ ảo, chiếu sáng một phạm vi nhất định.

Tần Vũ đối với những thứ này không có cảm giác gì đặc biệt.

Chương 95

Thứ hấp dẫn hắn nhất trước mắt là tấm bia đá cao nhất dựng ở trung tâm quảng trường.

Hắn biết, trong ký ức đọc được từ con rắn lông đen, chính là tấm bia đá đó.

Trong mắt Tần Vũ tràn đầy sự nóng rực.

Chân tướng, đã ở ngay trước mắt rồi!

Có lẽ nghe thấy tiếng động do con rắn trắng tạo ra, hàng ngàn con rắn lông đen toàn thân đen tuyền từ bốn phương tám hướng bò ra, tụ tập ở trung tâm quảng trường.

Trong chốc lát, cả quảng trường đều bò đầy rắn lông đen, nếu mạo hiểm đi vào, chắc chắn sẽ bị tấn công.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo, lại khiến Tần Vũ cảm thấy có chút kinh ngạc.

Chỉ thấy con rắn trắng trước mặt hắn, gầm nhẹ một tiếng với đám rắn lông đen.

Bầy rắn phía trước ngoan ngoãn nhường ra một con đường đủ cho ba người đi qua.

"U u u." Con rắn trắng rên rỉ mấy tiếng với Tần Vũ, sau đó trực tiếp bò về phía tấm bia đá ở trung tâm, và rất ngoan ngoãn gục đầu lên tấm bia.

Dường như đưa Tần Vũ đến tấm bia, là nhiệm vụ của nó bao nhiêu năm qua.

"Vất vả cho mày rồi." Tần Vũ đến trước tấm bia, sờ sờ đầu con

rắn trắng, trên mặt hiếm khi lộ vẻ dịu dàng.

Vì một con rắn mà canh giữ ở đây ngàn năm, cũng vô cùng không dễ dàng.

Tiếp đó, Tần Vũ bắt đầu cẩn thận xem nội dung trên bia đá.

Vì dưới lòng đất không có gió, cho nên nội dung trên bia đá được bảo tồn vô cùng tốt, chữ viết vẫn còn rõ ràng.

Chữ trên đó là Quỷ Ngữ.

Sử dụng Quỷ Ngữ, có lẽ là để phòng người khác đọc được nội dung bên trong.

Bia đá ghi: Bản nhân họ Tần tên Vũ, tại đây lập bia đá sau khi Tần Đế băng hà ba tháng, ghi lại những bí mật đã tìm hiểu được trong những năm qua.

Ta lần đầu tỉnh lại trong một ngôi mộ cổ, lúc đó chính là thời điểm Long Quân chinh phạt Lục quốc.

Chiến tranh liên miên, tài lực của Đại Việt khi đó đã không đủ để tiếp tục chinh chiến, cho nên xuất hiện nhu cầu về một lượng lớn vốn.

Có đại phu đề nghị, thành lập một đội ngũ chuyên phụ trách tìm kiếm mộ cổ, lấy tài bảo trong đó để sung vào quân nhu.

Ta khi tỉnh lại đã nhận được một hệ thống, có thể thông qua khai quật mộ cổ để nhận được nhiều năng lực hơn, cho nên ta đã thông qua một loạt sàng lọc cuối cùng trở thành thủ lĩnh của đội ngũ này.

Ta dẫn dắt đội ngũ đào rất nhiều mộ cổ, trong quá trình đó phát hiện đây không phải là lần đầu tiên ta đến thế giới này.

Dường như nhiều năm trước, trên thế gian này đã có dấu vết tồn tại của ta.

Sau khi Long Quân thống nhất, đội ngũ chuyên trộm mộ này toàn bộ bị Long Quân tàn nhẫn trừ khử.

May mà lúc này ta đã có đủ năng lực, trong một lần tàn sát đã trốn thoát.

Nhưng dù vậy, ta vẫn không ngừng tìm kiếm mộ cổ, không ngừng khám phá bí mật của mình.

Cuối cùng phát hiện, thể chất của ta đã bị một loại vật chất nào đó cải tạo, trở thành thể chất trường sinh.

Chỉ là sự cải tạo này dường như không hoàn chỉnh, có một khuyết điểm vô cùng lớn.

Khuyết điểm này, khiến cơ thể này cứ cách một khoảng thời gian sẽ rơi vào trạng thái ngủ say, và sau khi tỉnh lại sẽ quên hết mọi ký ức trước đó.

Lúc đó ta, cảm nhận được sắp phải ngủ say rồi, cho nên đã chọn trước địa điểm này.

Trường Bạch Sơn có một cánh cổng đồng, phía sau dường như có manh mối, nhưng ta không có thời gian tiếp tục điều tra.

Người đến sau, nếu là ta của tương lai, vậy xin nhất định phải làm rõ mọi vấn đề.

Về phía cổng đồng, ta đã sắp xếp một người.

Tên là Trương Sở, là một đệ tử ta thu nhận, chuyên thay ta canh giữ nơi đó.

Nếu gặp được hậu nhân của hắn, có thể ra lệnh cho họ hỗ trợ.

Nếu không đồng ý, Kỳ Lân huyết mạch ta truyền thừa cho Trương Sở sẽ trừng phạt họ.

Đến đây, sự việc cũng đã kha khá rồi.

Cuối cùng, ta hy vọng ta của tương lai có thể giải quyết triệt để khuyết điểm của thể chất. … Xem đến đây, Tần Vũ ngơ ngác đứng sững tại chỗ.

Hóa ra, sự việc là như vậy.

Trương Sở, chắc hẳn là tổ tiên của Trương gia rồi?

Kỳ Lân huyết mạch, Quỷ Ngữ những kỹ năng này chắc cũng là ta của thời Tần, dạy cho họ.

Về nhiệm vụ canh giữ cổng đồng, cũng đều là ta giao phó cả.

Ta của thời đại đó, dường như sau khi tỉnh lại mấy chục năm mới lại rơi vào giấc ngủ, như vậy ta có thời gian dài để giải quyết vấn đề.

Sau đó, Tần Vũ đi đến một tấm bia đá bên cạnh, xem nội dung trên đó, cũng được viết bằng Quỷ Ngữ: "Trương Sở, thủ hộ cổng đồng mười năm tất, thủ hộ Cổ Đồng Kinh mười năm có dư, tại đây lập bia năm Hán thứ mười tám, chung." Xem lần lượt mấy tấm, phát hiện đều tương tự, đều là thông tin Trương gia canh giữ cổng đồng và Cổ Đồng Kinh.

Đúng lúc này, Trương Nguyệt Sơn và những người khác toàn bộ đã tiến vào cổng thành.

Thấy đầy đất rắn lông đen, ai cũng không dám manh động.

Chỉ có Trương Nguyệt Sơn, mạnh dạn đi đến bên cạnh Tần Vũ.

Chương 96

Nhìn những văn tự kỳ lạ trên bia đá, mặc dù không hiểu ý nghĩa.

Nhưng nhìn những tấm bia này, lại khiến ông có một cảm giác không kìm được muốn quỳ xuống.

Cố gắng kìm nén cảm giác này, ông hỏi: "Tần gia… đây đều là?" Tần Vũ liếc nhìn ông, phát hiện cơ thể ông khẽ run rẩy, dường như đang cố gắng chống cự.

Đối với điều này, Tần Vũ thản nhiên nói: "Đừng nhịn nữa, quỳ xuống đi, những tấm bia này đều do tổ tiên ông để lại." "Bên dưới, chôn cất hài cốt của họ." Trương Nguyệt Sơn nghe vậy, vẻ mặt kinh ngạc, theo phản xạ hỏi: "Tổ tiên?!

Đây đều là tổ tiên của Trương gia!" Tần Vũ gật đầu, tiếp tục: "Không sai!

Hơn hai nghìn năm qua, đại đa số tộc trưởng của các người, e là đều ở đây rồi." Trương Nguyệt Sơn biết Tần Vũ sẽ không nói đùa, cuối cùng không còn chống cự lại áp lực đó nữa, từ từ quỳ xuống trước bia đá.

Như vậy, áp lực trên người ông vốn có, toàn bộ tan biến không còn.

Sau khi dập đầu mấy cái, ông mới từ từ đứng dậy, khó hiểu hỏi: "Tần gia, rốt cuộc là chuyện gì?" Tần Vũ lắc đầu, thản nhiên nói: "Những chuyện này về hỏi Phật gia của nhà ông đi." "Tiếp theo có một việc quan trọng, cần ông giúp đỡ." "Chuyện quan trọng ạ?" Trương Nguyệt Sơn đứng thẳng người, khó hiểu hỏi: "Tần gia, có chuyện gì cần phân phó ạ?" Tần Vũ nói: "Đi theo tôi." Nói xong, anh liền cất bước đi về phía cung điện ở trên cao.

Trương Nguyệt Sơn đáp một tiếng rồi vội vàng đi theo.

Ngô Bình hỏi: "Tần gia!

Trương phó quan!

Vậy còn tôi thì sao?" Một câu hỏi đã nói lên thắc mắc trong lòng tất cả mọi người.

Tần Vũ dừng bước, chậm rãi quay đầu lại, thản nhiên nói: "Cử một đội người đi tìm lối ra, những người còn lại ở đây chờ." Câu nói này như một tảng đá lớn ném vào mặt hồ yên tĩnh, trong nháy mắt dấy lên sóng to gió lớn.

"Tại sao chứ!

Chính điện ở ngay trước mắt, vì sao tôi không được vào!" "Đúng vậy!

Tôi tốn bao nhiêu công sức mới tìm được Cổ Đồng Kinh, dựa vào đâu mà không cho tôi vào!" "Lúc đầu đã nói là cùng nhau tìm bảo vật, lẽ nào hai người định nuốt trọn đồ bên trong sao?!" "..." Mọi người ở đây đều đã trải qua muôn vàn khổ cực, tốn rất nhiều thời gian mới tìm được Cổ Đồng Kinh, đương nhiên không cam tâm đứng ngoài nhìn.

Trương Nguyệt Sơn tinh ý nhận ra sự thay đổi nhỏ trên mặt những người xung quanh, liền vội vàng xoay người.

"Lời của Tần gia chính là ý của Phật gia." "Sao nào?

Người của Cửu Môn muốn chống lại Phật gia à?" Trương Nguyệt Sơn lạnh lùng nói.

Nghe vậy, đám đông đang xôn xao mới dần dần bình tĩnh lại.

Dù sao người này cũng là người bên cạnh Phật gia, lời của hắn chắc chắn không sai, họ cũng không cho rằng mình có đủ thực lực để đối đầu với Phật gia.

“Trương phó quan!” “Lúc đầu Phật gia đã hứa với tôi, nói là nếu tìm được đồ trong Cổ Đồng Kinh sẽ chia cho tôi một ít.” “Bây giờ không cho tôi lên, làm sao tôi biết bên trong rốt cuộc có đồ tốt gì?” Hồng Tu Kiệt vẻ mặt không cam lòng.

Tần Vũ khẽ nhíu mày, không muốn lãng phí lời thừa với hắn nữa, bèn vung tay áo một cái.

Mọi người chỉ thấy một tia sáng lạnh lóe lên, ngay sau đó là một tiếng kiếm ngân trong trẻo.

“Ong…” Giây tiếp theo, Hồng Tu Kiệt chỉ thấy một thanh trường kiếm cắm nghiêng trên phiến gạch lát sàn cách hắn chưa đến mười centimet.

Hắn nuốt nước bọt, trong mắt tràn đầy kinh hãi.

Chỉ cần có một chút sai lệch, thanh kiếm này có thể đã xuyên thủng cơ thể hắn.

“Còn ai không phục, cứ việc lên tiếng.” Giọng nói lạnh như băng của Tần Vũ vang lên trong khu quảng trường trống trải, truyền vào tai mỗi người, khiến tim họ run lên.

Lúc này, nào còn ai dám hó hé gì nữa, dù sao thực lực của người ta cũng đã bày ra đó rồi.

“Người của Hoắc gia, đi tìm lối ra với tôi.” Sau một hồi im lặng, Hoắc Y Y là người đầu tiên dẫn người của mình ra khỏi đám đông, sợ người trong tộc bị liên lụy.

“Người của Ngô gia, đi theo tôi!” “Hồng gia, đi với tôi!” “...” Có người dẫn đầu, những người còn lại cũng ngoan ngoãn dẫn người của mình đi về các hướng khác nhau để tìm lối ra.

Sau màn kịch nhỏ này, Tần Vũ đi không bao lâu đã đến trước cửa cung điện phía trên.

Cửa lớn của cung điện mở vào trong, do thời gian đã lâu, gỗ trên cửa đã có phần mục nát, bên trên còn có không ít mạng nhện.

Trông có vẻ vô cùng cũ kỹ và điêu tàn.

"Tần gia, tôi theo Phật gia cũng đã xuống không ít mộ, nhưng đây là lần đầu tiên thấy một lăng mộ hùng vĩ như vậy!" "Thân phận của chủ nhân lăng mộ này chắc không đơn giản đâu nhỉ?" Trương Nguyệt Sơn kinh ngạc nhìn kiến trúc trước mắt, trong lòng không khỏi cảm thán.

"Không rõ, vào xem thử đi." Tần Vũ tuy cũng kinh ngạc, nhưng trên mặt không biểu lộ quá nhiều, anh là người đầu tiên bước vào.

Bên trong cung điện là một đại điện vô cùng rộng lớn.

Trong đại điện có bốn cây cột chống lớn, trên đó điêu khắc những hoa văn rồng tinh xảo.

Ở vị trí chính giữa có một bộ quách tinh xảo và lộng lẫy, trong bóng tối phát ra ánh huỳnh quang màu xanh nhạt.

Tần Vũ dẫn Trương Nguyệt Sơn đi thẳng đến trước bộ quách.

Anh cầm chiếc đèn pin bằng kim loại trong tay gõ nhẹ vài cái, trên quách vang lên mấy tiếng va chạm trong trẻo, vui tai.

"Quách làm bằng ngọc." "Dùng cả khối ngọc để làm quách chứa thi thể, có thể giúp thi thể không bị mục rữa trong nhiều năm." "Thủ pháp xa hoa và hào phóng như vậy, lại thêm trong điện có điêu khắc hình rồng, chủ nhân của ngôi mộ này lúc sinh thời rất có thể là một vị vua." Tần Vũ đưa ra suy đoán của mình.

"Mộ của vua ư?!

Tần gia, có cần tôi mở ra xem không?" Đến được đây, lại gặp một bộ quách xa hoa như vậy, dù là người đã từng trải như Trương

Nguyệt Sơn, trong mắt cũng hiện lên vài phần nóng rực.

"Mở đi.

Nhưng cũng đừng hy vọng quá nhiều vào cỗ quan tài này, đồ bên trong chắc đã bị người ta lấy đi rồi." Tần Vũ biết rất rõ.

Nơi như Cổ Đồng Kinh này, trước sau đã có không chỉ một nhóm người đến, ít nhất anh biết sau này còn có Uông Tàng Hải.

Hơn nữa nhà họ Trương cứ cách một khoảng thời gian lại có một Trương Khởi Linh canh giữ, ai biết được có ai không nhịn được mà mở nắp quan tài hay không.

"Vâng!" Trương Nguyệt Sơn vui mừng đáp một tiếng, sau đó đưa hai tay ra đẩy mạnh nắp quách.

Chương 97

"Két…" Theo một tiếng ma sát chói tai, nắp quách từ từ được đẩy ra, để lộ cỗ quan tài màu nâu sẫm bên trong.

Trên cỗ quan tài màu nâu sẫm đó có khắc chín con rồng bay lượn, tượng trưng cho thân phận phi phàm của chủ nhân ngôi mộ.

Bước tiếp theo, Trương Nguyệt Sơn theo phản xạ nhìn Tần Vũ, dường như đang trưng cầu ý kiến của anh.

"Tiếp tục mở đi." Được Tần Vũ khẳng định, Trương Nguyệt Sơn không do dự nữa, một tay lật nắp quan tài nặng trịch lên, để lộ toàn bộ cảnh tượng bên trong.

Cùng lúc đó, một luồng hương thơm thanh khiết từ trong quan tài bay ra, khiến người ta bất giác cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Nhìn cảnh tượng bên trong, Tần Vũ lại thấy kỳ lạ, ngạc nhiên nói: "Không ngờ lại thật sự còn sót lại đồ." Sau khi nắp quan tài được Trương Nguyệt Sơn lật ra, một luồng ánh sáng nhàn nhạt từ bên trong tỏa ra.

Lúc này, trong quan tài đã không còn hài cốt, chỉ có bốn viên dạ minh châu được gắn cố định trên bốn thành quan tài, cùng với những tấm vải gấm được bảo quản vô cùng hoàn hảo.

Ngoài ra, không còn thứ gì khác.

"Tần gia, chúng ta nên cẩn thận một chút.

Một lăng mộ lớn như vậy, quách không thể nào trống không, có lẽ đồ bên trong đã chạy ra ngoài rồi." Trương Nguyệt Sơn vẻ mặt nghiêm trọng, cảnh giác nhìn xung quanh.

Tần Vũ vỗ vai hắn, cười nói: "Thả lỏng đi, nếu ở đây thật sự có

bánh tông, thì cũng đã bị tổ tiên nhà họ Trương diệt từ lâu rồi.

Mau giúp tôi tìm xem xung quanh có ghi chép văn tự nào không." "Văn tự ghi chép?

Tần gia, ngài xem ở đây!" Trương Nguyệt Sơn chỉ vào nắp quan tài bị lật ra trên mặt đất, dường như đã phát hiện ra điều gì đó.

Tần Vũ đến gần xem, quả nhiên phát hiện trên tấm ván quan tài đó có khắc một mảng văn tự dày đặc.

Lần này, những văn tự này không phải là quỷ ngữ văn tự như trước, mà giống như những chữ phồn thể được khắc lên bằng dao.

Mặc dù được khắc bằng dao nhưng lại vô cùng rõ ràng và ngay ngắn.

Loại chữ viết này, Tần Vũ đã từng thấy trong sách giáo khoa lịch sử, chỉ có những người làm quan thời Minh-Thanh mới chuyên nghiên cứu cách viết này.

Người bình thường rất hiếm khi viết loại chữ này, đa phần là chữ giang hồ thô kệch, nguệch ngoạc.

"Lẽ nào là Uông Tàng Hải?" Thời kỳ Minh-Thanh, lại còn là người làm quan, Tần Vũ ngay lập tức nghĩ đến người này.

Trương Nguyệt Sơn hỏi: "Uông Tàng Hải?

Người này là ai?" Tần Vũ giải thích đơn giản: "Là kiến trúc sư của Tử Cấm Thành Nam Kinh, ngoài ra còn thiết kế không ít lăng mộ, là một kỳ nhân thực thụ." Tiếp đó, anh chăm chú đọc những dòng chữ trên tấm ván quan tài.

Ý nghĩa được mô tả trên đó đại khái như sau: Uông Tàng Hải kể rằng ông ta đã phát hiện ra bí mật về sự trường sinh của người nhà họ Trương, và đã dẫn một đội quân đi sâu vào Cổ Đồng Kinh.

Chẳng may gặp phải bầy rắn lông đen, binh lính dưới trướng gần như chết sạch.

Trong lúc tuyệt vọng, trước khi tất cả binh lính chết hết, ông ta đã để họ giấu mình vào một cỗ quan tài không có thi thể.

Cuối cùng, cảm thấy không còn cơ hội sống sót, ông ta mới khắc lại những chuyện mình đã điều tra được trong suốt cuộc đời vào trong quan tài.

Phần đầu chỉ là những chuyện vụn vặt về việc bước vào con đường quan lộ, thăng tiến thuận lợi.

Nhưng khi Tần Vũ đọc đến ba chữ "Lỗ Vương Cung" ở phía sau, tinh thần anh lập tức tập trung cao độ.

"Tại địa phận nước Lỗ, có một cổ huyệt, trong huyệt có bảy cỗ nghi quan, nên gọi là Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Ta ở trong cung tìm được một hộp tử ngọc, trong hộp có một Quỷ Ngọc Tỷ và ba chiếc Quỷ Thủ Giới Chỉ, tương truyền có thể hiệu lệnh âm binh địa phủ, bèn lưu lại cá đồng để đổi lấy." "Ngoài ra, trong Lỗ Vương Cung còn tìm được một kỳ nhân, theo lời người đó nói đã tồn tại hơn ba ngàn năm." Đọc đến đây, sắc mặt Tần Vũ thay đổi.

Anh biết kỳ nhân mà Uông Tàng Hải nói đến chính là Thiết Diện Sinh bước ra từ trong dũng ngọc.

Anh đọc tiếp.

"Người đó sức mạnh vô cùng, thân hình nhanh nhẹn, có thể gọi là thần nhân.

Ta thấy hắn phi phàm, bèn đưa hắn rời khỏi Lỗ Vương Cung, giữ lại bên mình để sai khiến.

Vài năm sau, ta biết được lòng hắn không trung, suốt ngày nhòm ngó Quỷ Tỷ trong tay ta, muốn chiếm làm của riêng.

Bất đắc dĩ, ta đành phải bỏ Quỷ Tỷ tại một ngôi mộ cổ ở Trường Sa, còn Quỷ Thủ Giới Chỉ thì đặt trong một con tàu đắm ở Nam Hải." Mô tả đến đây, phần sau là những lời Uông Tàng Hải cảm thán về cuộc đời mình.

Mặc dù Uông Tàng Hải trong này viết rằng mình sắp chết ở đây, nhưng Tần Vũ biết cuối cùng ông ta đã rời khỏi nơi này.

Một kỳ nhân như vậy tuyệt đối không thể chết một cách đơn giản như thế.

May mắn là, từ những thông tin này, anh đã biết được hai tin tức quan trọng mà mình quan tâm.

Một là tin tức về Thiết Diện Sinh, hai là tin tức về Quỷ Thủ Giới.

Cộng thêm thông tin trên tấm bia đá ở giữa quảng trường, chuyến đi Cổ Đồng Kinh lần này của Tần Vũ cũng không uổng công.

"Tần gia, Uông Tàng Hải này, chẳng phải có thù với nhà họ Trương chúng ta sao?" Trương Nguyệt Sơn cũng nhìn ra được một vài manh mối từ những dòng chữ này.

"Không sai!

Uông Tàng Hải lúc sinh thời đã thành lập một tổ chức, luôn đối đầu với nhà họ Trương, mục đích là để tìm hiểu bí mật của người nhà họ Trương.

Tôi có thể nói cho cậu biết, tổ chức này hiện vẫn còn tồn tại." Tần Vũ không ngần ngại giải thích.

Trương Nguyệt Sơn nghe vậy, không khỏi nhíu chặt mày, nói: "Tần gia nói thật sao?!

Nếu vậy, tôi về nhất định sẽ báo cho Phật gia, để ngài ấy diệt cỏ tận gốc!" Tần Vũ híp mắt, giả vờ kinh ngạc: "Cậu và Trương Khởi Sơn không phải đã rời khỏi nhà họ Trương ở Đông Bắc rồi sao?

Nghe mấy chuyện này sao lại không giữ được bình tĩnh như vậy?" Trương Nguyệt Sơn khựng lại một chút.

Hắn có hơi kỳ lạ về việc Tần Vũ biết chuyện mình rời khỏi nhà họ Trương ở Đông Bắc.

Nhưng nghĩ lại, những việc Tần Vũ làm trên đường đi đều dường như vượt xa người thường, nên hắn cũng cảm thấy không có gì lạ.

Chương 98

Trương Nguyệt Sơn nói: "Tuy đã rời khỏi Đông Bắc, nhưng Phật gia đã nói với tôi một câu, bao nhiêu năm nay tôi vẫn luôn ghi nhớ trong lòng." "Ồ?

Nói nghe xem nào." Tần Vũ tỏ ra hứng thú.

"Bất kể sau này ở đâu, cũng đừng bao giờ quên mình họ Trương!" "Bất kể sau này ở đâu, cũng đừng bao giờ quên mình họ Trương!" Trương Nguyệt Sơn vẻ mặt nghiêm túc, không còn dáng vẻ cung kính khi ở bên Tần Vũ nữa.

Từ đó có thể thấy thái độ của hắn đối với chuyện của nhà họ Trương.

Tần Vũ gật đầu, nói: "Sau khi ra ngoài, tôi sẽ cho cậu địa chỉ, lúc đó xử lý thế nào là quyết định của cậu." Nhà họ Uông cũng là một lũ phiền phức.

Dù Trương Nguyệt Sơn không định xử lý, Tần Vũ cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Sau khi làm rõ mọi chuyện, Tần Vũ dưới ánh mắt khó hiểu của Trương Nguyệt Sơn, đã lấy Cự Khuyết ra, cạo lấy phần thông tin trên tấm ván quan tài, sau đó cất miếng gỗ mỏng vừa cạo được vào trong nhẫn không gian.

Dù sao những chuyện này, càng ít người biết càng tốt.

"Đậy nắp quách lại đi, tôi qua thiên điện xem tình hình." Tần Vũ dặn dò Trương Nguyệt Sơn xong, liền đi dạo một vòng hai thiên điện ở hai bên chính điện.

Hai nơi đó quả thực giống như trong nguyên tác, chất đầy các loại

đồ cổ, còn có cát vàng chất thành đống như núi nhỏ.

Tần Vũ chỉ chọn vài món bỏ vào nhẫn không gian, còn những thứ khác thì lười động đến.

Thực sự là vì tài sản anh tích lũy hiện tại đã quá đủ rồi.

Bây giờ xuống mộ, trừ những thứ vô cùng đặc biệt ra, những thứ khác đối với anh chỉ là chiếm không gian.

"Tần gia, đồ đạc đã thu dọn xong rồi." Trương Nguyệt Sơn đến bên cạnh Tần Vũ nhắc nhở.

"Ừm." Tần Vũ gật đầu, chỉ vào hai thiên điện hai bên, nói với hắn: "Trong thiên điện có nhiều đồ tốt, xử lý cụ thể thế nào, cậu cứ hỏi Trương Khởi Sơn đi." Trương Nguyệt Sơn vừa rồi cũng đã liếc nhìn đồ đạc ở hai bên, biết những thứ này có giá trị không nhỏ, vì vậy trịnh trọng gật đầu.

Sau đó khi họ ra khỏi đại điện, bầy rắn lông đen trên quảng trường đã tan đi hết, những người của Cửu Môn đi tìm đường ra cũng đã tập trung lại chỗ cũ.

Thấy Tần Vũ và Trương Nguyệt Sơn, trên mặt họ đều lộ vẻ nôn nóng.

Ngô Bình hỏi: "Tần gia, phó quan!

Đồ trên đó có nhiều không?" Hồng Tu Kiệt nói: "Lối ra chúng tôi đã tìm thấy rồi.

Tần gia, phó quan, tiết lộ chút gì đi chứ?" Ngay khi mọi người đang đầy mong đợi, Tần Vũ lại đi thẳng đến bên cạnh Hoắc Y Y, nói: "Đi thôi, đưa tôi ra ngoài." Hoắc Y Y khựng lại một chút, không ngờ Tần Vũ lại thẳng thừng như vậy.

Nhưng cô nhanh chóng phản ứng lại, và nói: "Tần gia, lối ra ở bên

này.” Nói rồi cô cất bước, dẫn Tần Vũ đi về một hướng khác.

Chỉ còn lại mấy nhà kia đứng ngơ ngác nhìn nhau, nhất thời không phản ứng kịp.

Đi khoảng nửa giờ, Tần Vũ dưới sự dẫn dắt của Hoắc Y Y, đã trở lại mặt sa mạc.

Bên ngoài lúc này đã là ban đêm, bầu trời đêm đã điểm đầy những vì sao lấp lánh.

Đội quân của Trương Nguyệt Sơn bắt đầu dựng trại ở đây, không ít lều quân dụng đã được dựng lên.

Tần Vũ lấy ra một chiếc bình đồng từ nhẫn không gian, ném cho Hoắc Y Y đang đứng bên cạnh, nói: “Vì nhiều người trong các cô biết nghe lời, chiếc bình này thưởng cho cô.” “A?” Hoắc Y Y đầu tiên ngẩn ra, sau đó trên mặt lập tức lộ vẻ vui mừng, kích động nói: “Đa tạ Tần gia ban thưởng!” Bình đồng!

Đó là thứ cực kỳ hiếm có trên thị trường.

Cảnh này khiến mấy nhà phía sau nhìn mà trong lòng ngứa ngáy, dù không thoải mái, nhưng cũng không dám nói ra lời.

“Nguyệt Sơn.” “Chuyện tôi cần làm đã xong, những việc còn lại cậu cũng có thể giải quyết được, nên ngày mai tôi định về Bắc Bình.” Tần Vũ thản nhiên nói.

Trương Nguyệt Sơn cảm thấy hơi đột ngột, ngẩn ra hỏi: “Tần gia mới đến được một ngày, không định ở lại thêm vài ngày sao?” Tần Vũ lắc đầu, bên ngoài còn có chuyện chờ anh làm.

Anh đột nhiên nghĩ đến một vài điều cần chú ý, bèn dặn dò: “Loại đá mà chúng ta đã cho nổ trước đó, gọi là Thiên Tâm Thạch.

Cậu đem nó nghiền thành bột, đối phó với con rắn chín đầu ở đây

rất hiệu quả.

Ngoài ra, rắn lông đen ở đây liên quan đến bí mật của nhà họ Trương, nhớ kỹ tuyệt đối không được để bất kỳ ai mang chúng ra khỏi sa mạc này." Trương Nguyệt Sơn gật đầu, ghi nhớ những lời Tần Vũ nói vào lòng, sau đó nói: "Tần gia, vậy ngày mai tôi sẽ cử người đưa ngài ra ga xe lửa." Sau khi trò chuyện thêm một lúc, Tần Vũ liền quay về lều của mình, yên tĩnh ngủ thiếp đi. ...

Hai ngày sau, Tần Vũ trở về Bắc Bình.

Vừa về đến cửa tứ hợp viện, một người dì ở đối diện gọi anh lại: "Tiểu Tần à, cháu đi xa mấy ngày, ngày nào cũng có một cô gái đến tìm cháu đấy." "Cô gái?

Cô gái nào ạ?

Ở Bắc Bình cháu đâu có quen cô gái nào, dì Vương có nhầm không ạ?" Tần Vũ đầu óc mơ hồ, không hiểu chuyện gì.

"Không nhầm đâu!

Nghe nói cô bé đó vừa từ Mỹ về, chiều nào cũng đến đây tìm cháu.

Dì đoán là chiều nay cô bé ấy lại đến đấy." Lời khẳng định của dì Vương không giống như đang nói đùa.

"Vậy cháu biết là ai rồi, cảm ơn dì đã nhắc nhở ạ." Nghe nói từ Mỹ về, Tần Vũ biết người đó ngoài Shirley Dương ra thì không thể là ai khác.

Nói xong, anh đẩy cửa lớn của tứ hợp viện ra.

Đúng lúc này, anh thấy một phong thư trên mặt đất, dường như được nhét qua khe cửa.

Tần Vũ nhặt nó lên.

Trên bìa thư có bốn chữ lớn: Tần gia thân khải.

Tần Vũ vừa nhìn đã biết phong thư này là của ai, chắc chắn là của Vương Bàn Tử.

Sau khi vào nhà, anh mới lấy tờ giấy trong thư ra.

Trên một tờ giấy, chỉ có vài chữ lớn được viết bằng bút máy: "Tần gia!

Chương 99

Tôi và lão Hồ, lão Kim đi Thiểm Tây kiếm ít hàng chơi chơi, đừng nhớ!

Đừng nhớ!" Ba tên này.

Mình định sau khi từ Cổ Đồng Kinh về sẽ dẫn họ đi Long Lĩnh Mê Quật một chuyến, không ngờ họ lại lén đi trước rồi.

Tần Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, vo tờ giấy thành một cục ném sang một bên, chữ viết xấu như vậy không đáng để sưu tầm.

Sau một chuyến đi dài mệt mỏi, anh rửa mặt qua loa, cũng không ăn gì, mà nằm vật ra giường. ...

Cốc cốc cốc!

Cốc cốc cốc!

Một tràng tiếng gõ cửa dồn dập vang lên.

Tần Vũ đang ngủ ngon hiếm hoi, cực kỳ miễn cưỡng bò dậy từ trên giường.

Sau khi ra khỏi phòng, anh mới phát hiện trời đã tối.

Tần Vũ ngáp một cái, ung dung đi ra sau cửa lớn rồi mở cửa.

"Ai vậy?" Tần Vũ nghĩ người đến sẽ là Shirley Dương, nhưng khi mở cửa ra lại phát hiện một người đàn ông mặc đồ đen.

Người đàn ông nói: "Tần gia, Phật gia mời ngài đến Tân Nguyệt Phạn Điếm dùng bữa." Nghe vậy, Tần Vũ mới nhận ra đó là người của Trương Khởi Sơn, mặc bộ đồng phục đó.

"Đợi một lát." Thấy cũng vừa đúng giờ cơm, Tần Vũ cũng không từ chối.

Sau khi thay một bộ quần áo khác, anh mới khóa cửa sân lại, rồi cùng người đàn ông mặc đồ đen lên một chiếc xe hơi màu đen.

Không lâu sau, chiếc xe hơi dừng lại trước cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Ở cửa có nhân viên nữ chuyên trách đón khách, sau khi nhìn thấy biển số xe, cô lập tức tiến lên chào đón.

Đó là xe chuyên dụng của quân khu, người không có thân phận đặc biệt thì không có tư cách ngồi trên loại xe này.

"Tần tiên sinh, Phật gia đang đợi ngài trên lầu." "Ồ?

Cô nhận ra tôi sao?" Trong mắt Tần Vũ lóe lên một tia kinh ngạc.

"Cảnh tượng Tần tiên sinh mấy ngày trước thắp thiên đăng ở Tân Nguyệt Phạn Điếm của chúng tôi, đã để lại ấn tượng sâu sắc cho tiểu nữ tử." Cô gái cười giải thích.

"Thì ra là vậy." Tần Vũ gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Dưới sự dẫn dắt của cô nhân viên, Tần Vũ đã đến tầng cao nhất của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tầng này là tầng xa hoa và sang trọng nhất của nhà hàng.

Nghe nói chỉ những khách cực kỳ tôn quý mới có tư cách ngồi ăn ở đây.

"Tần tiên sinh, đến rồi ạ." Tần Vũ đi theo cô gái dừng lại trước một phòng bao, trên cửa phòng có ghi hai chữ "Văn Uyển", là tên của căn phòng.

Ở cửa có hai nhân viên phục vụ đang đứng gác.

Khi thấy Tần Vũ, hai người đồng thời đẩy cửa phòng bao ra, và làm một cử chỉ mời.

Bước vào trong, Tần Vũ phát hiện trên bàn ăn hình tròn trong phòng bao đã bày đầy những món ăn ngon mắt.

Trương Khởi Sơn đang ngồi ở vị trí chính giữa bàn.

Thấy Tần Vũ vào, ông vội vàng đứng dậy đón, nói: "Tần tiểu ca, cuối cùng cậu cũng đến rồi, mau ngồi đi!" Cả căn phòng ngoài Trương Khởi Sơn ra thì không có ai khác, đúng là một nơi tốt để nói chuyện.

Vì vậy, Tần Vũ cũng không khách sáo, trực tiếp ngồi xuống đối diện ông.

Sau khi ngồi xuống, anh đi thẳng vào vấn đề: "Phật gia mời tôi đến, chắc là có nhiều chuyện muốn hỏi lắm nhỉ?" Trương Khởi Sơn nói: "Tần tiểu ca vừa từ sa mạc Mông Cổ về, hay là ăn chút gì trước rồi chúng ta nói chuyện sau?" "Không sao, vừa ăn vừa nói." Tần Vũ xua tay.

Anh biết Trương Nguyệt Sơn chắc chắn đã báo cáo nhiều chuyện cho Trương Khởi Sơn, trong lòng đối phương chắc chắn có rất nhiều thắc mắc.

"Được!

Đủ sảng khoái!" Trương Khởi Sơn vẻ mặt hài lòng, tiếp tục nói: "Nguyệt Sơn đã báo cáo với tôi rồi, chuyện ở Cổ Đồng Kinh lần này, thật sự là nhờ có cậu mới thuận lợi như vậy.

Chỉ là có vài chuyện, tôi muốn tự mình xác nhận với tiểu ca." "Ông cứ hỏi đi." Tần Vũ vừa gắp thức ăn vừa nói.

Trương Khởi Sơn: "Tần tiểu ca trước đây đã từng đến Cổ Đồng Kinh chưa?

Hay là đã tìm hiểu về nơi đó ở đâu đó?" Tần Vũ nghĩ một lát, hai ngàn năm trước thì có đến rồi, nhưng ký ức đó sớm đã không còn.

Anh bèn đáp: “Đúng là lần đầu tiên tôi đến, trước đó cũng chưa từng tìm hiểu về nơi này.

Nếu ông tò mò vì sao tôi lại hiểu rõ nơi đó như vậy, tôi chỉ có thể nói là vì tôi là truyền nhân của Phát Khâu.” “Bản lĩnh của Phát Khâu Thiên Quan, thật sự mạnh mẽ đến vậy sao?” Ánh mắt Trương Khởi Sơn tuy có chút nghi ngờ, nhưng ông cũng không tiếp tục đào sâu vào vấn đề này.

Dù sao trong báo cáo của Trương Nguyệt Sơn, hắn đã cực kỳ công nhận thực lực của Tần Vũ.

Tiếp đó, Trương Khởi Sơn lại hỏi: “Về chuyện rắn lông đen có thể đọc ký ức, Tần tiểu ca lại biết từ đâu?” Khi nghe câu này, Tần Vũ nhận ra một tia sáng lóe lên trong mắt đối phương, nhưng biểu cảm trên mặt anh không hề dao động.

Anh đặt bát đũa xuống, rồi lau miệng.

“Tôi nói chuyện không thích vòng vo, ông có câu hỏi thật sự nào thì cứ nói ra đi.” Tần Vũ thản nhiên nói.

“Ha ha!” Trương Khởi Sơn hơi khựng lại, rồi bật cười sảng khoái, tiếp tục nói: “Là tôi có hơi dài dòng rồi, nếu đã vậy thì tôi nói thẳng luôn.” “Tại sao trên người Tần tiểu ca lại có hình xăm Kỳ Lân, và làm sao lại biết nhiều bí mật của nhà họ Trương chúng tôi như vậy.” “Cậu, rốt cuộc là ai?” Cuối cùng, biểu cảm trên mặt Trương Khởi Sơn dường như có chút kích động, mặc dù ông đã cố gắng tỏ ra bình tĩnh, nhưng Tần Vũ đã nắm bắt được rõ ràng điều đó.

“Không cần kích động như vậy, những câu hỏi này cũng không khó trả lời.” Tần Vũ khẽ lắc đầu, rồi chậm rãi nói: “Thế này đi, huyết mạch Kỳ Lân của nhà họ Trương là do tôi ban cho, bí mật mà nhà họ Trương bao nhiêu năm nay bảo vệ cũng là vì tôi.

Còn về việc ông hỏi tôi là ai, tôi chỉ có thể nói rằng vị tổ tiên đầu tiên của nhà họ Trương, Trương Sở, cũng chỉ là đệ tử thừa kế của tôi mà thôi." Một câu nói của Tần Vũ khiến Trương Khởi Sơn ở đối diện sững sờ, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Chương 100

“Tần tiểu ca, tôi xem cậu là bạn, nhưng không có nghĩa là cậu có thể nói năng hồ đồ trước mặt tôi.” Trương Khởi Sơn phản ứng lại, sắc mặt trở nên cực kỳ lạnh lùng, rõ ràng là không công nhận lời nói của Tần Vũ.

Phản ứng này, Tần Vũ đã lường trước được.

Dù sao tổ tiên của nhà họ Trương cũng là nhân vật của hơn hai ngàn năm trước, huyết mạch Kỳ Lân của họ tuy có công hiệu trường sinh bất lão, nhưng nhiều nhất cũng chỉ có hiệu quả trăm năm.

Đổi lại là Tần Vũ nghe tin tức này, chắc chắn cũng sẽ không tin.

“Tuy có hơi khoa trương, nhưng đó là sự thật.” Tần Vũ biết ông không tin, liền nói thêm: “Huyết mạch bất lão, quỷ ngữ, còn có Quỷ Tỷ tổ truyền, bí mật cần phải bảo vệ, nếu không phải do tôi truyền lại, ông nghĩ nhà họ Trương tự dưng có được những thứ này sao?” Trong lòng Trương Khởi Sơn có chút dao động, nhưng vẫn chưa đến mức tin tưởng.

“Bí mật của nhà họ Trương tuyệt đối không ngoại truyền, đồng thời cũng tuyệt đối không thể sống được hai ngàn năm, chỉ có một khả năng duy nhất.” Nói đến đây, trong đầu Trương Khởi Sơn nảy ra một ý nghĩ, ông nói: “Vị tộc trưởng đời trước của nhà họ Trương, thiếu niên đã thay máu cho ta ở Đông Bắc bốn mươi năm trước, thực ra là cậu đúng không?” Câu trả lời này khiến Tần Vũ có chút kinh ngạc.

Không ngờ Trương Khởi Sơn lại có thể liên hệ anh với Trương Khởi Linh.

Tiếc là, phân tích của ông không đúng!

“Phật gia phân tích cũng không tệ, tộc trưởng hiện tại của nhà họ Trương đúng là biết những chuyện này, và cũng hiểu được nhiều kỹ xảo như vậy.

Nhưng tôi phải nói cho ông biết, người đó bây giờ có thể đang ở Bắc Bình.

Nếu không tin, ông có thể cho người tìm hiểu cái tên Trương Khởi Linh, tôi tin với năng lực của ông, điều tra chút tin tức này không khó.” Tần Vũ thản nhiên nói.

Nếu không phải cần Trương Khởi Sơn làm chút việc, anh căn bản không cần giải thích nhiều như vậy, thậm chí có thể trực tiếp phủi mông bỏ đi.

“Đương nhiên, nếu ông không tin, tôi có thể cho ông thử một chút.” Tần Vũ nhớ lại trên tấm bia đá ở Cổ Đồng Kinh, có ghi lại phương pháp trừng phạt những người nhà họ Trương không nghe lời.

Đó là lợi dụng sức mạnh huyết mạch để tiến hành áp chế.

“Thử một chút?” Trương Khởi Sơn vẻ mặt nghiêm trọng, lộ vẻ khó hiểu.

Nhưng chưa kịp biết kết quả, ông đã cảm thấy một luồng áp lực mạnh mẽ từ phía trước truyền đến, dường như khiến toàn bộ huyết mạch trong cơ thể ông sôi trào.

Ông cảm thấy cơ thể bắt đầu nóng lên, hình xăm Cùng Kỳ dưới lớp áo dường như muốn hiện ra.

“Hừm.” Trương Khởi Sơn rên khẽ một tiếng, tay phải nắm chặt khăn trải bàn, vẻ mặt vì đau đớn mà trở nên méo mó.

Nếu không phải ý chí kiên định, đổi lại là người thường thì sớm đã không chịu nổi mà ngã xuống đất rồi.

“Được rồi.” Tần Vũ thấy tình hình cũng tạm ổn, tâm niệm vừa động liền gỡ bỏ áp chế đối với Trương Khởi Sơn.

Cũng chính lúc này, Trương Khởi Sơn vốn đang đau đớn vô cùng bỗng cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, tất cả cảm giác khó chịu trong khoảnh khắc biến mất không dấu vết.

“Chuyện gì vậy?” Sắc mặt Trương Khởi Sơn âm trầm, trầm giọng nói.

Vừa rồi, khoảng cách giữa ông và cái chết chỉ cách một đường tơ kẽ tóc.

Tần Vũ nói: “Đây là áp chế huyết mạch, năm đó khi truyền thừa huyết mạch Kỳ Lân cho Trương Sở, tôi đã để lại một tay.” Khóe miệng Trương Khởi Sơn giật giật.

Đến nước này, ông không thể không bắt đầu tin lời của Tần Vũ.

Dù sao theo những gì ông biết, loại áp lực vừa rồi, tộc trưởng của nhà họ Trương đúng là không thể làm được.

“Còn vấn đề gì không?” Sau khi làm rõ mọi chuyện, Tần Vũ tiếp tục ăn thức ăn trên bàn, như thể vừa làm xong một việc không đáng kể.

“Nếu thật như lời cậu nói, sống hơn hai ngàn năm, cậu rốt cuộc làm thế nào?” Trương Khởi Sơn do dự một lúc, cuối cùng cũng hỏi ra câu này.

Mỗi lần thấy Trương Nguyệt Sơn trẻ trung như vậy, ông lại cảm thấy mình ngày càng già đi, nên thỉnh thoảng lại suy nghĩ về vấn đề này.

Bây giờ Tần Vũ đã sống được cả hai ngàn năm, khiến ông không thể không đặt thêm vài phần hy vọng vào vị trí của mình, có lẽ có thể sống thêm vài năm nữa.

Còn việc tìm kiếm Cổ Đồng Kinh, cũng chỉ là để tìm phương pháp trường sinh mà thôi.

Tần Vũ nói: "Nhiều năm như vậy, có nhiều thứ tôi cũng không nhớ rõ, nên câu hỏi này, hiện tại tôi không có cách nào trả lời." Trong mắt Trương Khởi Sơn lóe lên một tia thất vọng.

Thấy vẻ mặt của đối phương, khóe miệng Tần Vũ hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Anh nói: "Giúp tôi xử lý một số việc, đợi tôi làm rõ một số chuyện xong, chưa chắc đã không thể nói cho ông biết bí mật trường sinh." Trương Khởi Sơn vội hỏi: "Chuyện gì?" Tần Vũ: "Từ đầu thời Minh đến nay, có một thế lực vẫn luôn đối đầu với nhà họ Trương, tôi hy vọng ông giúp tôi diệt trừ thế lực này." "Người nhà họ Uông sao?" Trương Khởi Sơn nhớ lại chuyện Trương Nguyệt Sơn báo cáo.

"Không sai." Tần Vũ gật đầu, tiếp tục nói: "Lần trước ở một ngôi mộ cổ tại Lỗ Thành, tôi biết được tin tức này, tổng bộ của họ ở Mạc Hà bây giờ, tôi tin với năng lực hiện tại của ông, diệt trừ thế lực này chắc không khó đâu nhỉ?" "Chuyện này, dù cậu không nói tôi cũng sẽ xử lý.

Trước đây không hành động là vì không biết, bây giờ có vị trí cụ thể, đối phó cũng không khó." Trương Khởi Sơn nhanh chóng đưa ra câu trả lời khẳng định.

"Ngoài ra còn một chuyện nữa.

Có cách nào giúp tôi làm một thân phận không, tôi cần ra biển ở Tây Sa để điều tra một số việc." Quỷ Thủ Giới Chỉ ở dưới đáy biển Tây Sa, phải tìm cách lấy về nhanh mới được, dù sao một mình sống trong tứ hợp viện cũng quá cô độc.

Trong lòng anh thực sự nhớ cô vợ Nữ Vương của mình.

“Chuyện này không khó, tôi có thể sắp xếp ngay lập tức.

Nhưng tôi cũng có một chuyện liên quan đến cậu, cậu có muốn biết không?” Trương Khởi Sơn nói.

Tần Vũ híp mắt, thản nhiên hỏi: “Nói nghe xem.” Trương Khởi Sơn nhanh chóng đáp: “Mấy người bạn của cậu ở Bắc Bình, ở Thiểm Tây gặp phải phiền phức không nhỏ đâu.” Từ Tân Nguyệt Phạn Điếm về đến nhà đã là đêm khuya.

Trên bàn tiệc, Trương Khởi Sơn nói với anh, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử mấy người đã gây sự với mấy tên côn đồ địa phương ở huyện Cổ Lam, tỉnh Thiểm Tây, bị nhốt trong một ngôi mộ cổ nhiều ngày chưa ra.

Trương Khởi Sơn hỏi có cần ông ra tay giúp đỡ không, Tần Vũ đã từ chối.

Nơi như huyện Cổ Lam, Tần Vũ nghĩ mình phải đi một chuyến, anh luôn cảm thấy trong mộ của Lý Thuần Phong có thứ gì đó đang chờ mình đến lấy.

Tin tức này, mơ hồ đến từ sâu trong ký ức của anh. ...

Ngày hôm sau.

Cái ngày anh từ Cổ Đồng Kinh về, dì Vương hàng xóm nói Shirley Dương buổi chiều sẽ đến tìm anh.

Chương 101

Tần Vũ lo lắng sau khi mình đi đối phương sẽ đến mà không gặp, cũng không biết cô tìm mình có chuyện gì, nên đã đặc biệt ở nhà chờ cả ngày.

Kết quả, cũng không đợi được người.

Vì vậy, trong đêm đó, Tần Vũ đã bắt chuyến xe lửa đi Thiểm Tây.

Sau một chuyến đi dài, cuối cùng anh cũng đến được huyện Cổ Lam ở phía tây Quan Trung.

Nơi này nổi tiếng vì sản xuất ngọc Lam Điền, và cũng là quê hương của đại sư phong thủy đời Đường Lý Thuần Phong.

Mặc dù vậy, nhưng nơi đây so với các thành phố khác, giao thông không phát triển, Tần Vũ sau khi xuống xe lửa đã phải di chuyển một hồi lâu mới đến được đây.

Lúc này, trời đã tối.

Tần Vũ đành phải đến nhà khách của thị trấn nghỉ ngơi một đêm trước, định ngày mai mới đi tìm vị trí của miếu Ngư Cốt.

Để vào khu nhà ở của nhà khách, cần phải đi qua một sân trong.

Trong sân vuông này, có đặt nhiều sào phơi quần áo bằng tre, dù vậy, trong sân vẫn có vài người đang hoạt động.

Ngoài ra, ở phía trái sân có một mái che, dưới mái che có một sạp bói toán.

Chủ quán là một ông lão đeo kính râm đen, quần áo rách rưới, râu tóc bạc trắng lôi thôi.

Là Trần Ngọc Lâu!

Tần Vũ liếc mắt một cái đã nhận ra thân phận của ông lão này, kinh ngạc nhận ra đó chính là thủ lĩnh của phe Tá Lĩnh ở Tương Tây mấy chục năm trước, Trần Ngọc Lâu!

Lúc này, Trần Ngọc Lâu ở đằng kia quái gở nói: "Tiểu ca phía trước kia, sao cứ nhìn lão phu chằm chằm vậy?

Hay là để lão phu xem cho cậu một quẻ?" Tần Vũ trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Không ngờ chỉ đứng nhìn hai cái mà cũng bị đối phương phát hiện, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút lợi hại.

Nhất thời, Tần Vũ nảy sinh hứng thú, cũng không vội về phòng nghỉ ngơi nữa.

Anh đi đến trước sạp bói, ngồi xuống chiếc ghế gỗ ọp ẹp, cười nói: "Nếu đã vậy, thì mời tiên sinh xem cho tôi một quẻ xem sao." "Ừm…" Trần Ngọc Lâu như đang trầm tư, lại như đang cảm nhận, sau đó nói: "Trên người tiểu ca có một luồng âm khí cực kỳ nồng đậm… A, lão phu đã đoán ra cậu đến đây vì chuyện gì rồi." Âm khí, thứ hư ảo này, Tần Vũ cũng chỉ có thể thấy được khi bật Thiên Nhãn.

Nhưng chỉ dựa vào cảm giác mà có thể nhận ra âm khí, anh tự nhận mình không có cách nào làm được, không khỏi cảm thấy lão già trước mặt này có lẽ thật sự có bản lĩnh.

Dù sao ông ta cũng từng là thủ lĩnh của phe Tá Lĩnh.

Không đợi Tần Vũ nói nhiều, đã nghe Trần Ngọc Lâu trước mặt nói tiếp: "Tiểu ca đến đây, e là vừa để tìm người, cũng vừa để tìm mộ phải không?" "Ồ?" "Tôi còn chưa bói quẻ, làm sao ông lại nói như vậy?" Tần Vũ tò mò hỏi.

Chuyện tìm mộ thì có thể hiểu được, nhưng chuyện tìm người thì anh không hiểu đối phương nói ra bằng cách nào.

Trần Ngọc Lâu chậm rãi nói: "Trước đây cũng có hai vị tiểu ca đến chỗ lão phu, âm khí trên người họ có điểm tương tự với âm khí trên người cậu, nên lão phu đoán cậu và họ chắc chắn có quan hệ." "Đồ dưới lòng đất tuy tốt, nhưng chung quy cũng là chuyện tổn âm đức, tiểu ca sau này hành sự nên suy nghĩ nhiều hơn, đừng đợi đến khi gặp báo ứng mới hối hận không kịp." Tần Vũ nghe vậy, không khỏi bật cười khẽ.

Lão già này đang dùng kinh nghiệm của mình để dạy dỗ anh đây mà.

Đối với điều này, Tần Vũ nói: "Tầm long điểm huyệt tìm trường sinh, chỉ cần trường tồn trên đời, thì sợ gì tổn âm đức?" Lời này vừa nói ra, sắc mặt Trần Ngọc Lâu đại biến: "Tiểu bối nói năng hồ đồ!

Trên đời này làm gì có pháp trường sinh nào!" Tần Vũ khẽ phản bác: "Ông tìm không được, không có nghĩa là tôi tìm không được." "Hừ!" Trần Ngọc Lâu tuy nay đã già, nhưng sự kiêu ngạo trong xương cốt vẫn còn đó, "Năm đó lão phu trên giang hồ cũng là một nhân vật có tiếng tăm, dẫn dắt mấy vạn huynh đệ đổ không biết bao nhiêu ngọn núi, cậu tự tin ở đâu mà coi thường lão phu?" Ông thấy Tần Vũ chỉ là một tiểu bối, căn bản không thể so sánh với mình thời trẻ.

"Vậy ông xem thứ này, xem có nhận ra không." Nói rồi, Tần Vũ lấy ra Phát Khâu Thiên Ấn từ nhẫn không gian, đặt lên sạp bói.

Trần Ngọc Lâu đưa tay sờ soạng trên bàn một lúc, mới sờ được chiếc ấn đồng trên bàn.

Hai tay ông cầm lấy Phát Khâu Thiên Ấn sờ soạng một hồi lâu.

Sờ đến cuối, dường như đã biết rõ đó là vật gì, vẻ mặt càng lúc càng kinh ngạc.

“Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ.” “Phát Khâu có ấn, Phát Khâu có ấn!

Chẳng lẽ là Phát Khâu Thiên Quan trong truyền thuyết?!” Trần Ngọc Lâu từng là thủ lĩnh của phe Tá Lĩnh, không thể nào không biết chiếc ấn đồng khắc bốn chữ này đại biểu cho điều gì.

Bàn tay đang cầm Phát Khâu Thiên Ấn bắt đầu run rẩy, cuối cùng không thể không đặt nó trở lại bàn.

Tiếp đó, ông ngẩng đầu, vẻ mặt không thể tin được: “Phát Khâu có ấn, Phát Khâu có ấn!

Chẳng lẽ là Phát Khâu Thiên Quan trong truyền thuyết?!” Trong suốt cuộc đời của Trần Ngọc Lâu, ông đã may mắn gặp được cả Mạc Kim Giáo Úy và Bàn Sơn Đạo Nhân của tứ đại phái trộm mộ.

Nhưng duy chỉ có Phát Khâu Thiên Quan thần bí là chưa từng gặp.

Bởi vì theo tin tức ông có được, vào thời nhà Minh, Phát Khâu Thiên Quan vì một số nguyên nhân đã bị Quan Sơn Thái Bảo dẫn người của triều đình giết sạch.

Điều khiến ông không ngờ tới là hôm nay lại có thể gặp được một tiểu ca cầm trong tay Phát Khâu Thiên Ấn.

“Tiểu ca, có thể cho tôi sờ xương một chút không?” Trần Ngọc Lâu có chút kích động nói.

“Sờ mặt thì thôi đi, còn sờ xương tay thì cũng không phải là không được.” Tần Vũ không thích bị người khác sờ mó lung tung trên mặt.

“Xương mặt hay xương tay cũng không khác gì nhau, vậy mời tiểu ca đưa tay phải ra.” Trần Ngọc Lâu nghe vậy sắc mặt vui mừng.

Sau khi Tần Vũ đưa tay phải ra, Trần Ngọc Lâu đưa ra một đôi tay đầy nếp nhăn và vết bẩn, bắt đầu sờ soạng trên tay Tần Vũ.

Ai, tạo hóa trêu ngươi!

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai có thể ngờ được thủ lĩnh Tá Lĩnh phong quang vô hạn ngày nào, lại rơi vào tình cảnh này hôm nay.

Nhìn gương mặt già nua đã trải qua bao sương gió trước mắt, Tần Vũ không khỏi cảm khái trong lòng.

Trần Ngọc Lâu nắm lấy tay Tần Vũ, đầu tiên sờ hai ngón tay thon dài của anh, khẳng định gật gật đầu.

Sau một hồi nắn bóp, ông buông tay Tần Vũ ra, giọng điệu kỳ lạ nói: "Xem ra, lần này lão phu nhìn nhầm rồi." Tần Vũ cười nói: "Lão gia tử, ông có mắt sao?" "Lão phu tuy mắt đã mù, nhưng tâm nhãn vẫn còn." Có lẽ đã thực sự xác nhận thân phận của Tần Vũ, nên Trần Ngọc Lâu cũng không tức giận, lời nói ngược lại còn khách sáo hơn rất nhiều.

"Được rồi." Tần Vũ ngắt lời đối phương, kéo chủ đề trở lại, "Xem cho tôi, sờ lâu như vậy chắc cũng sờ ra được chút gì rồi chứ." Đối với việc sờ xương bói toán, anh vẫn giữ thái độ hoài nghi.

Chương 102

"Lão phu…" Nói đến đây, Trần Ngọc Lâu dừng lại một chút, bất đắc dĩ cười nói: "Không đúng, bây giờ ở trước mặt ngài mà xưng là lão phu, có vẻ không ổn lắm." Tần Vũ hỏi: "Vì tôi là Phát Khâu Thiên Quan?" "Không phải!

Không phải!" Trần Ngọc Lâu lắc đầu, nói: "Theo cốt linh của ngài, tôi gọi ngài bằng ông nội, cũng là tôi chiếm tiện nghi rồi." "Có ý gì?" Tần Vũ thầm nghĩ, lẽ nào đối phương đã nhìn ra điều gì?

Trần Ngọc Lâu vẻ mặt tự tin: "Nửa đời sau của tôi lang bạt khắp nơi, sờ xương không có một ngàn cũng có tám trăm, trong số đó thậm chí có cả người trăm tuổi.

Nhưng dù vậy, cốt linh của họ cũng không thể nào bằng ngài được, nên tôi đoán chắc tuổi của ngài không nhỏ rồi." "Thật không ngờ… trường sinh bất lão, thật sự tồn tại!" Cuối cùng, trên mặt Trần Ngọc Lâu đều là biểu cảm kinh ngạc.

Cốt linh?

Tần Vũ hơi sững sờ, không ngờ đối phương lại có thể thông qua sờ xương mà nhìn ra được tuổi tác không phù hợp với dung mạo của mình.

Anh liền tiếp tục hỏi: "Còn nhìn ra được gì nữa không?" Trần Ngọc Lâu lại lắc đầu, đáp: "Ngoài cốt linh này ra, mệnh của tiền bối, với trình độ của tôi thật sự không nhìn ra được.

Nhưng chuyến đi này của tiền bối, tất nhiên sẽ thuận lợi không lo." Câu nói này Tần Vũ cảm thấy nói cũng như không.

Mục đích của chuyến đi này chỉ là mộ Lý Thuần Phong mà thôi, đã

thuộc làu nguyên tác, anh tự nhận thấy không có áp lực gì.

"Đêm đã khuya, nghỉ ngơi sớm đi." Tần Vũ thấy nói chuyện cũng kha khá rồi, liền lấy ra vài tờ tiền đặt lên bàn, chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi.

"Chậm đã!" Trần Ngọc Lâu đứng dậy, gọi Tần Vũ lại.

Tần Vũ dừng bước, hỏi: "Có chuyện gì?" Trần Ngọc Lâu: "Tiền bối thân là Phát Khâu Thiên Quan, chắc chắn biết về Tá Lĩnh Lực Sĩ, tôi có một yêu cầu quá đáng." Tần Vũ: "Nói nghe xem." Theo sự hiểu biết của Tần Vũ về Trần Ngọc Lâu, người này rất sĩ diện, nên cả đời rất ít khi cầu xin người khác giúp đỡ.

Bây giờ có thể khiến ông ta vứt bỏ sĩ diện để cầu giúp đỡ, chắc chắn không phải chuyện tầm thường.

"Thật không giấu gì ngài, tôi thời trẻ từng là thủ lĩnh của phe Tá Lĩnh ở Tương Tây, Trần Ngọc Lâu!

Chỉ là trong một lần đổ đấu ở Vân Nam, đã xảy ra chuyện không nhỏ, mới rơi vào tình cảnh này.

Huynh đệ năm đó người chết thì chết, người mất tích thì mất tích, mạch Tá Lĩnh bây giờ ngoài tôi ra, không tìm được ai khác nữa.

Vừa hay hôm nay gặp được tiền bối, tôi muốn đem toàn bộ bản lĩnh thừa kế của mạch Tá Lĩnh giao phó cho tiền bối.

Sau này nếu tiền bối có gặp được người có thiên phú, hy vọng tiền bối có thể thay tôi truyền lại thừa kế của Tá Lĩnh." Trần Ngọc Lâu chậm rãi kể ra mọi chuyện.

Dường như nhớ lại nhiều chuyện đau khổ, vẻ mặt ông lộ ra vẻ thê lương.

Tần Vũ cũng không ngờ chuyện của đối phương lại là thế này,

nhất thời cũng không biết trả lời ra sao.

Trần Ngọc Lâu thấy Tần Vũ có vẻ do dự, vội nói: "Trong đó có những bản lĩnh, tiền bối cũng có thể xem qua.

Ngoài ra còn có chiếc áo giáp Hoàng Gia Tỏa Tử Giáp được truyền lại từ đời này sang đời khác của Tá Lĩnh, tiền bối cũng có thể giữ lại dùng trước khi tìm được người thừa kế." "Được thôi." Tần Vũ cuối cùng cũng đồng ý.

Hiện tại bốn phái đổ đấu đều đã suy tàn, nếu có thể làm cho bốn phái này trỗi dậy trở lại, dường như cũng là một việc không tồi.

Trần Ngọc Lâu trong lòng vui mừng, vội nói: "Đa tạ tiền bối đã đồng ý giúp đỡ!

Đồ thừa kế của tôi đều được cất giấu trong một ngôi miếu, mời tiền bối ngày mai cùng tôi đi một chuyến.

Sau khi giao đồ cho tiền bối xong, tôi có thể dẫn tiền bối đến nơi có mộ của Lý Thuần Phong, mấy người bạn của ngài lúc này chắc đang ở trong đó." Chiều hôm sau, Tần Vũ theo Trần Ngọc Lâu đến một ngôi miếu không lớn, Trần Ngọc Lâu đưa cho anh một chiếc hộp.

Trong hộp có một chiếc áo giáp mềm màu vàng kim, và một cuốn sách ghi chép công phu bản lĩnh của Tá Lĩnh Lực Sĩ.

Tần Vũ cất hết vào trong nhẫn không gian.

Sau đó, Trần Ngọc Lâu dẫn Tần Vũ đến nơi có miếu Ngư Cốt.

"Tiền bối, tôi chỉ có thể tiễn ngài đến đây thôi, con đường bên trong tôi không có cách nào tiếp tục đi cùng được." Đứng ở cửa miếu Ngư Cốt, Trần Ngọc Lâu chống gậy, trên mặt có chút buồn bã.

Dù thời trẻ thân thủ lợi hại, hô một tiếng trăm người hưởng ứng, nhưng bây giờ chung quy cũng đã già, không còn tinh lực để lăn lộn

nữa.

"Ông về trước đi, tôi phải nhanh chóng xuống dưới xem tình hình." Trên đường đi, Trần Ngọc Lâu đã nói rõ tình hình cho Tần Vũ.

Hai ngày trước, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha và Shirley Dương bốn người cùng nhau đi vào.

Lâu như vậy chưa ra, chắc chắn đã xảy ra vấn đề ở khâu nào đó.

Nhưng Tần Vũ tin rằng, với người mang hào quang nhân vật chính, chắc chắn không dễ chết như vậy.

Nói xong, anh bước vào trong miếu Ngư Cốt, đi thẳng đến vị trí phía sau thần tượng trong miếu.

Ở đó có một lối vào vừa một người chui qua, chắc là do Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử làm ra trước đó.

Sau khi chui vào, quả nhiên là một thế giới khác.

"Mấy tên này, lượng thuốc nổ dùng cũng quá nhiều rồi." Trong động huyệt trước mắt, khắp nơi đều là những mảnh đá vụn.

Ngay cả trên cột đá màu vàng đất cách đó vài mét, cũng có thể thấy những vết nứt nhỏ, đủ để biết uy lực của thuốc nổ.

Trên mặt đất dưới chân, có rất nhiều dấu chân lộn xộn.

Tần Vũ đi theo những dấu chân này, đi thẳng vào sâu trong động huyệt.

Đi về phía sau, những dấu chân vốn ổn định bắt đầu trở nên dồn dập và lộn xộn.

Có vẻ như những người đó đã gặp phải chuyện gì đó đáng sợ, nên bắt đầu hoảng loạn bỏ chạy.

Tiếp tục đi vài phút, Tần Vũ phát hiện phía trước mặt đất có thêm

vài cái hố.

Anh dùng đèn pin rọi vào trong.

Nơi ánh sáng chiếu đến, toàn là mạng nhện trắng, dưới miệng hố có những quả trứng nhện bị người ta giẫm nát.

"Là ở đây rồi." Trong nguyên tác, Hồ Bát Nhất chính là từ đây mà xuống.

Sau khi xác định được địa điểm, Tần Vũ cũng không suy nghĩ nhiều, nhảy thẳng xuống.

Chương 103

Rắc. Sau khi đáp đất, dường như giẫm phải thứ gì đó, phát ra tiếng gãy giòn tan.

Tần Vũ nhấc chân ra, nhìn kỹ.

Mới phát hiện dưới chân mình là một khúc xương người, trên khúc xương còn dính một ít máu thịt, trên đó bò đầy những con rệp sách dày đặc.

"Cũng không biết ai xui xẻo như vậy, chết đầu tiên ở đây." Không còn nghi ngờ gì nữa, chủ nhân của khúc xương này vừa mới chết ở đây không lâu.

Trong động huyệt này, có tổng cộng ba hướng, thông đến ba phương khác nhau.

Mỗi một nơi trong động huyệt này đều phủ đầy mạng nhện.

Vì vậy, Tần Vũ chọn hướng có mạng nhện bị phá hủy nghiêm trọng nhất.

Đúng lúc này, phía sau Tần Vũ truyền đến tiếng động quỷ dị, giống như tiếng bò của một sinh vật nào đó.

Anh quay người nhìn lại, trên vách đá phía sau bò ra mấy con nhện khổng lồ, đôi mắt của chúng đều phát ra ánh sáng xanh lục.

Nhanh chóng, ở ba lối vào phía trước, cũng có vài cặp ánh sáng xanh lục xuất hiện từ trong bóng tối.

Nhện đen mặt người!

Tần Vũ nhận ra những sinh vật này.

Loại nhện đen mặt người này thuộc về một nhánh cực kỳ hiếm

trong loài nhện.

Toàn thân đen tuyền, hoa văn màu trắng trên lưng nhện, tự nhiên hình thành một bộ mặt người, ngũ quan đều có, hoa văn hình mặt người to bằng cái chậu rửa mặt.

Không chỉ vậy, dưới hàm của nhện đen mặt người còn có một túi độc, bên trong chứa một lượng lớn độc tố, nếu người bị tiêm loại độc tố này vào sẽ nhanh chóng bị tê liệt toàn thân.

Hơn mười con nhện đen khổng lồ từ bốn phương tám hướng nhanh chóng di chuyển về phía trung tâm, dường như đều muốn chiếm Tần Vũ làm của riêng.

Tần Vũ bắt đầu chạy, nhưng phát hiện hành động ở đây chậm chạp hơn nhiều so với khi chạy ở trên.

Bởi vì tơ nhện do nhện đen phun ra có độ dính rất lớn, nên không thể di chuyển nhanh được.

Đúng lúc này, một con nhện đen cách đó hai mét phun ra một ngụm tơ nhện về phía anh.

May mà anh phản ứng kịp, nếu không bị thứ này dính vào, lại là một phen phiền phức mới.

Chết tiệt!

Tần Vũ nhíu chặt mày, sắc mặt lạnh lùng.

Anh đột ngột dùng sức ở chân, cả người bay lên, vững vàng đáp xuống lưng con nhện đen phía trước.

Ngay sau đó, kiếm Cự Khuyết xuất hiện trong tay anh.

Không nói hai lời, anh vung kiếm Cự Khuyết chém vào đầu con nhện bên dưới. *Phụt!* Một kiếm chém xuống, cái đầu to như quả bóng rổ của con nhện đen bay ra ngoài, và bắn ra một luồng chất lỏng

màu xanh lục.

Nhện khổng lồ thì sao chứ?

Dưới lưỡi kiếm sắc bén của Cự Khuyết, vẫn dễ như cắt bùn.

Sau khi giải quyết xong một con, Tần Vũ mượn lực từ xác chết dưới chân, lại một lần nữa bay lên, và đáp xuống con nhện phía sau.

Sau khi xử lý liên tiếp vài con, Tần Vũ cuối cùng cũng rời khỏi động huyệt lúc rơi xuống, và sau một hồi chạy nhanh, anh phát hiện trên vách đá cao bốn năm mét so với mặt đất có một lối vào.

"Gầm!" Phía sau vẫn không ngừng vang lên tiếng gầm giận dữ của nhện đen mặt người.

Tiếng gầm kéo dài không dứt, nghe càng lúc càng gần, chắc là đang bám sát phía sau.

Tần Vũ biết lối vào trên vách đá kia chính là lối vào mộ của Lý Thuần Phong.

Anh bèn thi triển Bích Hổ Du Tường Công, bám sát vách đá lao vào trong lối vào.

Cùng lúc đó, vô số con nhện đen khổng lồ như thủy triều từ phía bên kia của lối đi ồ ạt kéo đến.

Thấy con mồi đã vào trong lối vào trên vách đá, với thân hình khổng lồ của chúng căn bản không thể đi qua.

Vì vậy, cả đám lại đồng loạt phát ra những tiếng gầm vang trời dậy đất.

Trong một con đường hầm tối tăm và sâu thẳm.

Hồ Bát Nhất cầm một cây đuốc, cực kỳ mệt mỏi ngồi xuống đất.

Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha và Shirley Dương cũng đều mệt

mỏi ngồi bệt trên đất, đương nhiên còn có đám người của Mã Đại Đảm đang uy hiếp họ cũng ở đây.

“Lão Hồ, chúng ta bị nhốt ở đây bao lâu rồi?” Đã lâu không ăn gì, Vương Bàn Tử nói chuyện cũng không còn sức lực.

Hồ Bát Nhất không nói gì, Shirley Dương ở bên cạnh xem xong chiếc đồng hồ, đáp: “Gần hai ngày rồi, nếu không tìm được cách ra ngoài, tôi e là chúng ta sẽ bị chết đói ở đây.” Lời vừa nói ra, Mã Đại Đảm lập tức nổi giận, giơ súng trong tay chĩa vào đầu Hồ Bát Nhất: “Mẹ kiếp, mày không phải là Mạc Kim Giáo Úy sao!

Lão tử bây giờ đến cái quan tài cũng chưa thấy!

Mau tìm cách đưa tao ra ngoài, nếu không tin lão tử một súng bắn nát mày không!” “Xì.

Nếu mày bắn nát tao, thì mày cũng chờ chết đói ở đây đi!” Vương Bàn Tử vẻ mặt khinh bỉ nói.

Chuyện này trong hai ngày bị nhốt ở đây đã xảy ra vô số lần, nên Hồ Bát Nhất cũng đã quen không còn thấy lạ nữa.

“Nói lại lần nữa!” Mã Đại Đảm cùng mấy tên đàn em đứng dậy, dáng vẻ cực kỳ không thiện cảm.

“Đủ rồi!” Hồ Bát Nhất bực bội quát lên, “Tất cả tiết kiệm chút sức lực đi, tôi đi tìm đường nữa!” Lần này thật xui xẻo.

Lần trước sau khi từ Tinh Tuyệt cổ quốc trở về, trên vai anh và Vương Bàn Tử xuất hiện con mắt màu đỏ.

Chương 104

Sau này Shirley Dương nói đó là lời nguyền Quỷ Động.

Nếu không tìm được Mục Trần Châu, máu của họ sẽ từ từ biến thành màu vàng, cuối cùng chết dần chết mòn.

Shirley Dương nói với anh rằng trong mộ của Lý Thuần Phong có lẽ có thông tin về Mục Trần Châu, nên mới nhờ anh đến tìm thử một phen.

Hồ Bát Nhất biết Tần Vũ có thông tin về phương diện này, vốn không định dính vào vũng nước đục này.

Nhưng khổ nỗi Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha lại bị đám người của Mã Đại Đảm bắt cóc, bất đắc dĩ anh đành phải dẫn đám người này vào đây tìm mộ.

Nhưng ai ngờ, sau khi thoát khỏi vòng vây của nhện đen mặt người, vất vả đi vào con đường hầm này, lại bị nhốt ở đây suốt hai ngày trời!

Trong thời gian đó đã nhiều lần tìm lối ra.

Nhưng anh phát hiện dù tìm thế nào, dường như cũng sẽ quay lại vị trí hiện tại.

Đúng là gặp phải cái gọi là "quỷ đả tường".

Shirley Dương đứng dậy, nói: "Lão Hồ, tôi đi cùng anh." "Được thôi.

Bàn Tử, trông chừng lão Kim, đừng để xảy ra chuyện gì nữa." Hồ Bát Nhất nói xong, liếc sâu Mã Đại Đảm một cái, trong ánh mắt mang theo tia lửa giận.

Mã Đại Đảm tuy không vui, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Bởi vì hắn cũng biết Hồ Bát Nhất và những người này là hy vọng cuối cùng để ra ngoài, nếu chọc giận họ, thì thật sự phải chôn thân ở đây.

Sau đó, Hồ Bát Nhất dẫn Shirley Dương đi về một hướng của con đường hầm.

Sau khi đi được một đoạn đường, ánh lửa phía sau biến mất, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương đã đi xa khỏi vị trí ban đầu.

Hồ Bát Nhất hỏi: "Chúng ta đi được bao lâu rồi?" Shirley Dương giơ tay lên xem đồng hồ, nói: "Tám phút." "Hy vọng lần này có thể thấy được lối đi khác!" Hiện tại trước mặt hai người là một khúc quanh.

Khúc quanh này hai ngày nay họ đã đi qua vô số lần, đều là đi khoảng tám phút thì đến đây.

Trước đây đi qua khúc quanh này, họ sẽ nhìn thấy Vương Bàn Tử ở phía bên kia của lối đi, giống như đi trên một đường thẳng nhưng lại quay về một vòng tròn.

"Hù~" Hồ Bát Nhất hít một hơi thật sâu, chuẩn bị bước về phía trước. *Cộp!

Cộp!

Cộp!* Đúng lúc này, một tiếng bước chân nhẹ nhàng từ phía sau truyền đến.

"Dương tiểu thư, cô có nghe thấy không?" Hồ Bát Nhất cả người sững lại, tưởng mình bị ảo giác.

"Nghe thấy rồi!" Shirley Dương vốn cũng tưởng mình nghe nhầm, nhưng nghe Hồ Bát Nhất bên cạnh cũng hỏi như vậy, thì chắc chắn

không sai.

Cô theo phản xạ muốn quay đầu lại nhìn.

Hồ Bát Nhất lại ngăn cô lại, nói: "Đừng vội quay đầu!" "Sao vậy?" Shirley Dương vẻ mặt khó hiểu.

"Tần gia đã nói với tôi, ở trong bóng tối nghe thấy tiếng động sau lưng, đừng dễ dàng quay đầu lại.

Bởi vì cô không biết thứ sau lưng mình, rốt cuộc là người hay là quỷ?" Lời Tần Vũ nói với Hồ Bát Nhất ở pháo đài Quan Đông, Hồ Bát Nhất nhớ rất rõ.

"Vậy làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ cứ đứng như vậy sao?" Hồ Bát Nhất nghĩ ra một cách, bèn nói: "Dương tiểu thư, cô có mang theo gương không?" "Gương?" "Tôi hiểu rồi!" Shirley Dương đoán ra Hồ Bát Nhất muốn làm gì, vội vàng lấy ra một chiếc gương từ trên người.

Phụ nữ ra ngoài thường mang theo một chiếc gương, để phòng trường hợp trên mặt có vết bẩn.

Hồ Bát Nhất nhận lấy chiếc gương, cầm trong tay, mặt gương hướng về phía sau mình.

Sau khi từ từ điều chỉnh góc nhìn, anh mới nhìn rõ thứ trong gương.

Vừa nhìn, chiếc gương trong tay suýt nữa rơi xuống đất.

Trong gương hiện ra một người, nhưng điều khiến anh kinh ngạc là người này trông giống hệt Tần Vũ!

"Sao vậy?" Shirley Dương thấy Hồ Bát Nhất có vẻ căng thẳng, theo phản xạ nhận lấy chiếc gương trong tay anh, nhìn về phía sau.

Sau khi nhìn rõ thứ trong gương, tay cô hơi lỏng ra, chiếc gương

rơi xuống đất, vỡ tan thành từng mảnh.

Shirley Dương nuốt nước bọt, hạ thấp giọng: “Lão Hồ, Tần Vũ không phải đã đi đến sa mạc Mông Cổ rồi sao?” Hồ Bát Nhất gật đầu, nói: “Không sai!

Tần gia tuyệt đối không thể xuất hiện ở đây được!” Shirley Dương: “Vậy theo anh nói, người sau lưng chúng ta, không phải Tần Vũ thì sẽ là ai?” Ở những nơi thế này mà gặp phải ma quỷ thì cũng là chuyện quá đỗi bình thường.

Trong mộ đạo tối tăm và lạnh lẽo, trán Hồ Bát Nhất rịn ra từng giọt mồ hôi lạnh.

Anh nắm chặt chiếc xẻng công binh gài bên hông để đảm bảo có thể phản kích ngay lập tức khi gặp nguy hiểm.

Nhưng cả hai không ngờ rằng, người phía sau đích thực là Tần Vũ.

Sau khi tiến vào từ hang động đen trên vách đá lúc trước, họ gặp một mộ đạo tối om và sâu hun hút.

Những bức phù điêu chạm khắc trên tường mộ đạo có phong cách tương tự như những bức phù điêu trong gian mộ thất đầu tiên họ gặp khi vào lăng mộ Lỗ Vương Thất Tinh.

Gian mộ thất đó là một ngôi mộ thời Tây Chu.

Vì vậy, Tần Vũ có thể đoán rằng mộ đạo họ vừa vào rất có khả năng được xây dựng vào thời Tây Chu.

Ban đầu tôi cứ ngỡ Hồ Bát Nhất đã vào trong mộ Lý Thuần Phong.

Nào ngờ đi trong mộ đạo này chưa được mấy phút đã gặp Hồ Bát Nhất và Shirley Dương. "Lão Hồ này, xem ra cũng có ghi nhớ lời của

mình đấy chứ.

Chương 105

Nhưng sao hai người lại thảm hại thế này?

Chẳng lẽ hai ngày qua không ra ngoài được vì bị nhốt ở đây sao?" Tần Vũ nghĩ thầm.

Ngay lúc Tần Vũ chuẩn bị vỗ vai Hồ Bát Nhất, Hồ Bát Nhất đã cảm nhận được sự khác thường phía sau, liền quay người vung xẻng công binh chém tới Tần Vũ.

Tần Vũ nghiêng người, một tay tóm chặt lấy cán kim loại của chiếc xẻng.

Sắc mặt anh có phần khó coi, lạnh nhạt nói: "Mấy ngày không gặp, bản lĩnh của Hồ Bát Nhất tăng tiến nhỉ, đến cả tôi cũng dám ra tay!" "Tần, Tần gia?" Hồ Bát Nhất dụi dụi mắt, không dám tin.

"Sao nào?

Lại giống như hồi ở Ngưu Tâm Sơn, coi tôi là đại tông tử à?" Tần Vũ buông chiếc xẻng công binh ra, bực bội nói.

"Đúng là Tần gia thật!" Hồ Bát Nhất mừng rỡ trong lòng.

Chuyện xảy ra ở Ngưu Tâm Sơn, ngoài mấy người họ ra thì không ai khác biết, nên Hồ Bát Nhất chắc chắn người trước mặt chính là Tần Vũ!

"Tần Vũ, không phải anh đã đến sa mạc Mông Cổ rồi sao?" Shirley Dương cũng ngạc nhiên không kém.

"Tôi về từ ba ngày trước rồi." Tần Vũ bình tĩnh đáp.

"Về đến nơi thì thấy thư của Bàn Tử, nên lần theo manh mối tìm đến đây." "Hay quá rồi!" "Có Tần gia ở đây, chúng ta chắc chắn sẽ ra

ngoài được!" Hồ Bát Nhất nắm lấy cánh tay Tần Vũ như vớ được cọng rơm cứu mạng, mặt mày rạng rỡ hẳn lên.

Trong lòng anh, Tần Vũ luôn là một người toàn năng.

Tần Vũ không biết họ đã gặp phải chuyện gì, bèn hỏi: "Xem ra đã có chuyện gì xảy ra à?" "Tôi đã bị nhốt trong cái mộ đạo này suốt hai ngày rồi, đi thế nào cũng quay về chỗ cũ." Hồ Bát Nhất cau mày kể lại.

"Tôi đã thử đi mấy lần rồi, mở mắt đi, nhắm mắt đi, kéo dây thừng đi cũng thử cả, nhưng kết quả vẫn y như cũ." Tần Vũ đã hiểu rõ tình hình.

Anh nhìn quanh một lượt, cảm nhận nhiệt độ lạnh lẽo vô cùng trong mộ đạo, trong lòng đã có vài phần đáp án.

Tần Vũ nói: "Trước tiên cứ về chỗ Bàn Tử và lão Kim đã, để tránh xảy ra thêm rắc rối." "Được!" Hồ Bát Nhất và Shirley Dương đều gật đầu.

Có Tần Vũ ở bên, lòng họ cũng vững tâm hơn nhiều.

Sau đó, Tần Vũ đi theo hai người họ quay về nơi Vương Bàn Tử đang ở.

Vương Bàn Tử là người đầu tiên phát hiện ra Tần Vũ, hắn không tin nổi mà dụi mắt mấy lần, ngạc nhiên nói: "Tần gia?!

Sao cậu lại ở đây?!" "Tần gia!

Người thân của tôi ơi!" "Tôi không ngờ lão Kim này lúc còn sống vẫn có thể gặp lại ngài!" Đại Kim Nha còn khoa trương hơn, ôm chầm lấy đùi Tần Vũ, nước mắt nước mũi tèm lem cả vào ống quần anh.

"Thằng nào đấy!" Mã Đại Đảm không hiểu Tần Vũ đột nhiên xuất

hiện từ đâu.

Đối với những thứ không thể biết trước, loại người này luôn thích dùng súng chĩa vào, như vậy trong lòng mới cảm thấy an ổn.

Tần Vũ khẽ nhíu mày.

Anh nhìn gã với ánh mắt lạnh như băng, cất giọng lạnh lùng: "Có ai nói với mày là, tao không thích bị người khác chĩa súng vào mặt không?" "Mày....." Mã Đại Đảm vừa định nói.

Thế nhưng Tần Vũ chỉ nhoáng một cái đã ở ngay trước mặt gã, tay phải vươn ra bóp chặt lấy cổ họng gã, nhấc bổng gã lên không trung.

Đám đàn em của Mã Đại Đảm thấy cảnh này đều không kịp phản ứng, chỉ ngây người đứng nhìn.

"Bắn, bắn chết thằng khốn này cho tao!" Mã Đại Đảm bấu lấy tay Tần Vũ, liều mạng giãy giụa muốn thoát thân.

"Mau buông đại ca tao ra, không tao cho nổ chết mày!" Một tên đàn em phía sau Mã Đại Đảm lôi ra một quả lựu đạn từ trong túi, ra vẻ sắp giật chốt.

Nhưng chưa kịp có hành động gì, hắn đã cảm thấy tay mình dường như không còn nghe theo sự điều khiển nữa.

Hắn cúi đầu nhìn, mới phát hiện hai bàn tay của mình đã rơi xuống đất, máu tươi từ cổ tay không ngừng nhỏ giọt.

"A!!!" Phải một lúc sau, hắn mới nhận ra và hét lên một tiếng đau đớn tột cùng.

Tất cả mọi người có mặt đều kinh hãi.

Những tên đàn em còn lại của Mã Đại Đảm vội vàng chĩa súng về phía Tần Vũ, nhưng khi định bóp cò, chúng mới phát hiện súng trên người không biết từ lúc nào đã bị gãy làm đôi.

“Mẹ kiếp!” Vương Bàn Tử nhìn thấy thanh kiếm Cự Khuyết trong tay Tần Vũ liền hiểu ra mọi chuyện.

Mấy ngày nay bị đám này hành hạ quá uất ức, thấy chúng không còn súng trong tay, hắn liền lao tới.

“Bàn Tử!” Hồ Bát Nhất không hấp tấp như Vương Bàn Tử, nhưng cũng lập tức xông lên giúp đỡ.

Dù sao hai ngày không ăn gì, thể lực của Vương Bàn Tử có tốt đến mấy cũng không phải là đối thủ của nhiều người như vậy.

Shirley Dương cũng đã chịu đủ sự áp bức của đám người này, cô lạnh lùng nhắm về phía trước rồi nổ súng.

Trong chốc lát, tiếng la hét, tiếng đánh đập, tiếng ngã xuống vang lên không ngớt trong mộ đạo.

“Tao ghét nhất là bị người khác chĩa súng vào mặt, kiếp sau nhớ cho kỹ vào.” Tần Vũ liếc nhìn Mã Đại Đảm đang giãy giụa, tay khẽ dùng sức.

Chỉ nghe một tiếng “rắc”, cổ của đối phương đã bị bẻ gãy, tắt thở.

Sau một hồi hỗn chiến, mộ đạo cuối cùng cũng có kết quả.

Toàn bộ đám người của Mã Đại Đảm đều mình đầy thương tích nằm trên mặt đất, không thể động đậy.

Hồ Bát Nhất cũng bị chút thương tích, cộng thêm hai ngày không ăn gì, bây giờ càng thêm bủn rủn ngồi bệt xuống đất, thở hổn hển.

Khi mọi người tưởng rằng mọi chuyện đã kết thúc, Tần Vũ, người nãy giờ chỉ đứng im lặng quan sát, lại xách kiếm Cự Khuyết từ từ bước tới.

“Tần gia, cậu định làm gì?” Hồ Bát Nhất không hiểu hỏi.

“Loại người này giữ lại cũng là tai họa, giết đi cho xong.” Đối với

những kẻ có khả năng gây bất lợi cho mình, Tần Vũ chưa bao giờ nương tay.

Chương 106

Lời vừa dứt, thanh kiếm Cự Khuyết sắc bén đã chém bay đầu một người, máu tươi văng tung tóe khắp mộ đạo.

Đại Kim Nha chưa từng thấy cảnh tượng máu me như vậy, vội núp sau lưng Vương Bàn Tử, toàn thân run rẩy.

Bây giờ lão ta mới hiểu tại sao Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lại kính trọng Tần Vũ đến thế.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Shirley Dương chỉ im lặng nhìn, không nói gì.

Bởi vì họ đều hiểu tính cách của Tần Vũ.

Không lâu sau, đám người lúc nãy còn hung hăng giờ đã đầu lìa khỏi cổ, biến thành những cái xác lạnh ngắt.

Tần Vũ kéo mấy người đi sang một bên khác của mộ đạo.

Dù sao thì chỗ cũ, mùi máu tanh hòa lẫn với mùi nội tạng quá khó ngửi, thật sự khiến người ta buồn nôn.

Tiếp đó, Tần Vũ lấy ra từ nhẫn không gian mấy bình nước quân dụng và một ít đồ hộp ném cho mọi người.

“Tôi quyết định rồi!” Vương Bàn Tử vừa ngấu nghiến ăn vừa nói.

“Sau này mộ nào không có Tần gia, Béo Gia tôi quyết không đi nữa.

Đây mới là lần đầu tiên xuống mộ cùng lão Hồ mà đã gặp phải tình huống này, đúng là uất ức chết đi được!” “Tần gia à!” Đại Kim Nha than thở.

“Hồ gia và Bàn gia thật sự không đáng tin cậy.

Lần này nếu không có ngài, lão Kim tôi e là thật sự phải đi gặp ông bà rồi.” “Này!

Lão Kim, ông nói gì thế hả, lần này là tôi đưa ông đi để mở mang kiến thức đấy nhé!

Không được làm tôi mất mặt trước Tần gia như vậy!” Hồ Bát Nhất bất mãn nói.

“Thôi được rồi.” Tần Vũ liếc mắt một cái, không chút nể nang châm chọc.

“Hai vị Mạc Kim Giáo Úy, một vị Bàn Sơn Đạo Nhân, mà lại bị nhốt ở một nơi thế này suốt hai ngày.

Chuyện này mà đồn ra ngoài, không bị người ta cười cho thối mũi mới lạ.” Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, và Shirley Dương nghe vậy, quả thực không dám phản bác, mặt mày đều lộ vẻ xấu hổ.

May mà người ngoài ở đây đều chết hết rồi, nếu không đồn ra ngoài thật sự rất mất mặt.

“Tần gia, ngài nói cho chúng tôi biết đi, rốt cuộc chỗ này là sao vậy?” “Lão Hồ nói đây là mộ đạo thời Tây Chu, nhưng chẳng phải chúng ta vào mộ Lý Thuần Phong sao, sao lại biến thành mộ Tây Chu rồi?” “Đúng vậy Tần gia, ngài nói cho chúng tôi biết đi, sau này nếu gặp phải tình huống tương tự, chúng tôi còn biết cách xử lý.” Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử kẻ tung người hứng.

Tần Vũ gật đầu.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất cũng là Mạc Kim Giáo Úy, Shirley Dương cũng đã nhận được truyền thừa của Bàn Sơn Đạo Nhân.

Có lẽ trong việc trộm mộ của tứ đại môn phái sau này, mấy người họ cũng sẽ phát huy tác dụng không nhỏ.

Nghĩ đến đây, anh bắt đầu giải thích.

"Xuất hiện vấn đề này, không ngoài bốn khả năng." Tần Vũ giải thích.

"Ngoài cơ quan, ảo giác, không gian gấp khúc ra, khả năng cuối cùng là có ma quỷ tác quái." Nghe Tần Vũ phân tích, Hồ Bát Nhất nói: "Hai ngày nay tôi đã kiểm tra từng viên gạch, nên không thể là cơ quan hay không gian gấp khúc." Shirley Dương dường như cũng đã hiểu ra, nói: "Lão Hồ nói không sai, còn về ảo giác thì khả năng cũng không lớn, vì nhiều người cùng lúc xuất hiện ảo giác xác suất rất nhỏ.

Nếu là ảo giác, thời gian duy trì cũng quá dài rồi phải không?" Nghe mấy người phân tích xong, Đại Kim Nha rùng mình một cái, vội vàng nép sát vào người Tần Vũ, có chút sợ hãi: "Mấy vị gia, vậy theo ý các vị, là có ma sao?" Hồ Bát Nhất và những người khác nhìn nhau không nói, rõ ràng đã đồng tình với lời của Đại Kim Nha.

"Trời ạ ~" Đại Kim Nha méo xệch mặt, làm bộ như sắp ôm lấy ống quần Tần Vũ.

"Sao tôi lại xui xẻo thế này, hiếm khi ra ngoài một chuyến lại gặp phải chuyện này." Nhưng đã có kinh nghiệm lần đầu, Tần Vũ trực tiếp đẩy lão ta về phía Vương Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất hỏi: "Tần gia, nếu thật sự có ma, chúng ta phải làm sao?" Tần Vũ không trả lời, chỉ nói: "Lấy tấm Mạc Kim Phù giả mà Đại Kim Nha đưa cho các anh lúc trước ra đây." Mặc dù không biết Tần Vũ định làm gì, nhưng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vẫn lấy ra hai tấm Mạc Kim Phù đen sì.

"Tần gia, nếu thật sự có ma, tại sao Mạc Kim Phù lại không có tác dụng?" Vương Bàn Tử hỏi.

Hắn vẫn còn nhớ rõ uy lực của Phát Khâu Ấn trong tay Tần Vũ,

nên có chút tò mò.

“Mạc Kim Phù đối với ma quỷ hình thành sau này hiệu quả không lớn, huống hồ đây lại là u linh trủng thời Tây Chu.” Tần Vũ giải thích.

“Vậy thì tôi không hiểu, đồ thật còn không có tác dụng, đồ giả thì có tác dụng gì chứ?” Vương Bàn Tử gãi gãi sau gáy, mặt đầy vẻ khó hiểu.

“Hai tấm Mạc Kim Phù giả này thực ra được làm từ sừng tê giác.” Tần Vũ giải thích.

“Sừng tê giác là một thứ tốt, dùng lửa đốt lên có thể khiến người ta nhìn thấy những thứ bình thường không thấy được.” Giải thích đến đây, Tần Vũ nói với Hồ Bát Nhất: “Lão Hồ, dùng đuốc đốt một tấm Mạc Kim Phù đi.” Hồ Bát Nhất gật đầu.

Sau đó anh cầm cây đuốc bên cạnh, đốt tấm Mạc Kim Phù được mấy người vây quanh ở giữa.

Rất nhanh, sừng tê giác bị đốt cháy tỏa ra một mùi kỳ lạ, ngọn lửa màu xanh lục lấp lánh ánh sáng dị thường.

Dưới ánh sáng màu lục, mọi vật xung quanh đều hiện lên vẻ quỷ dị.

Vương Bàn Tử vội nhìn quanh một vòng, nhưng căn bản không phát hiện ra ma quỷ gì cả, liền khó hiểu hỏi: “Tần gia, hình như cũng không thấy gì cả, có phải ngài nhầm rồi không?” Tần Vũ lắc đầu.

Sau đó anh giơ tay phải chỉ lên trên, lạnh nhạt nói: “Thứ bẩn thỉu ở trên đầu các người đấy.” Trên đầu?

Trừ Tần Vũ ra, bốn người còn lại đều vô thức ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy trên đỉnh mộ đạo cao chừng năm sáu mét, một con nữ quỷ áo quần rách rưới, tóc tai bù xù, toàn thân không ngừng tỏa ra khí

tức màu đỏ máu đang dán chặt ở trên đó.

Lúc này, con nữ quỷ đang nhếch cái miệng thối rữa, dùng một đôi mắt chỉ còn lại lòng trắng, nhìn chòng chọc vào đám người phía dưới.

Trên mặt nó, một nụ cười quỷ dị, lúc ẩn lúc hiện.

"Vãi chưởng!" Thấy cảnh này, Vương Bàn Tử không kìm được chửi một câu, cả người vô thức ngửa ra sau.

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương và Đại Kim Nha cũng mặt mày tái nhợt.

Ai mà ngờ được, thứ đã hành hạ họ suốt hai ngày qua lại ở ngay trên đầu, thật quá đáng sợ!

Chương 107

Hồ Bát Nhất vội vàng ổn định tinh thần, hỏi: "Tần gia, bây giờ đã biết vị trí của nó rồi, chúng ta phải làm gì tiếp theo?" Tần Vũ liếc anh một cái, bất đắc dĩ nói: "Mới khen cậu nhớ được lời tôi nói không lâu, xem ra tôi đã nhầm." "Lão Hồ, mượn tay dùng chút!" Trong đầu Vương Bàn Tử lóe lên một ý nghĩ, hắn chộp lấy bàn tay Hồ Bát Nhất.

Trong lúc Hồ Bát Nhất vẫn còn đang ngơ ngác, Vương Bàn Tử đã dùng dao rạch một đường vào lòng bàn tay anh.

Máu tươi từ từ chảy ra từ vết thương.

"Nhanh lên, lão Hồ." Vương Bàn Tử lấy ra hai viên đạn, đặt lên lòng bàn tay Hồ Bát Nhất.

"Bàn Tử!

Mẹ kiếp nhà cậu!" Hồ Bát Nhất lúc này làm sao không biết ý đồ của Vương Bàn Tử.

Anh đã ăn nửa khối Kỳ Lân Kiệt, huyết mạch đã xảy ra biến hóa, có hiệu quả đặc biệt đối với những thứ thuộc loại quỷ hồn.

Cách của Vương Bàn Tử hẳn là dùng đạn thấm máu của anh, sau đó bắn vào con quỷ hồn trên đầu.

"Bàn Tử bây giờ cũng tỉnh táo ra nhiều rồi đấy." Tần Vũ hiếm khi khen Vương Bàn Tử một câu, rồi tiếp tục nói: "Khí tức màu đỏ máu là oán khí do nữ quỷ tỏa ra, hẳn là quỷ hồn của người bị ép tuẫn táng vào thời Tây Chu.

Thứ này hung thì không hung lắm, nhưng nếu nổi điên lên, giết chết vài người cũng không thành vấn đề." Con oán quỷ này, Tần Vũ đã phát hiện ra từ lúc mở Thiên Nhãn Thuật lúc trước.

Phí công một phen như vậy chủ yếu là để dạy cho Hồ Bát Nhất, để anh ta hiểu thêm chút ít.

Lúc này, Vương Bàn Tử đã nhồi xong viên đạn thấm máu của Hồ Bát Nhất, nhắm vào nữ quỷ phía trên và hỏi: "Tần gia, vậy tôi bắn nhé?" "Ừm." Tần Vũ gật đầu.

Được Tần Vũ khẳng định, Vương Bàn Tử không do dự nữa.

"Pằng!" Hai viên đạn từ khẩu súng tự chế trong tay Vương Bàn Tử bắn ra, trúng vào thân thể nữ quỷ.

"Aoooo!" Trong mộ thất vang lên một tiếng hét thảm thiết đến rợn người, âm thanh chói tai khiến người ta không tự chủ được phải bịt tai lại.

Thân thể bị đạn bắn trúng bốc lên hai làn khói đen.

Sau tiếng hét thảm, con nữ quỷ như bị kinh hãi, nhanh chóng bò về một hướng.

"Mau đuổi theo!" Tần Vũ vội vàng nói, rồi bước đi đầu tiên.

"Tần gia, đợi tôi với!" Vương Bàn Tử và những người khác cũng vội vàng đuổi theo Tần Vũ, sợ chỉ cần đi chậm hai bước là lại bị nhốt trong cái nơi quái quỷ này.

Sau một hồi chạy thục mạng, lần này khi đi qua khúc cua quen thuộc đó, cuối cùng họ đã không quay lại chỗ cũ.

Phía trước là một không gian hoàn toàn khác với mộ đạo lúc trước, một lối đi được tạo thành từ những tảng đá.

Đến đây, mọi người cũng không còn thấy bóng dáng của nữ quỷ đâu nữa.

"Lão Hồ, chúng ta ra được rồi à?" "Chắc chắn rồi, nơi này tôi tuyệt đối chưa từng đến!" "Tạ ơn trời đất!

May mà có Tần gia ở đây, cuối cùng cũng cứu được cái mạng già này của tôi rồi!" Trong lúc Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha đang cảm thán, Shirley Dương lại tỏ ra bình tĩnh hơn nhiều.

Cô nhìn về phía lối đi tối om phía trước, hỏi: "Tần Vũ, chúng ta có tiếp tục đi về phía trước không?" "Đương nhiên!" Mộ của Lý Thuần Phong ở phía trước, dĩ nhiên không thể dừng lại ở đây.

Nói rồi, Tần Vũ dẫn đầu đi về phía trước.

Đi được một đoạn, cuối cùng họ cũng vào một gian mộ thất rộng rãi.

Giữa mộ thất có một cái hồn thiên nghi khổng lồ, trên bàn tròn phía dưới hồn thiên nghi có khắc thiên can địa chi.

Xung quanh mộ thất, có bức tường vẽ đầy bích họa, có bức tường lại khắc đầy đồ án.

Trên bích họa là cảnh tượng các quan viên tay cầm triều bài.

"Đúng là mộ nhà Đường rồi!" Đại Kim Nha lần đầu xuống mộ, nhìn thấy những thứ này, liền quét sạch vẻ ốm yếu lúc trước, trở nên phấn chấn lạ thường, cuối cùng đã trở lại dáng vẻ ở Phan Gia Viên.

"Những quan viên này đều mặc trang phục theo kiểu quan viên nhà Đường!" "Kỳ lạ, sao ở đây không có quan tài?" Vương Bàn Tử không quan tâm đây là mộ thời nào, hắn chỉ quan tâm đến quan tài, chỉ quan tâm đến bảo bối trong quan tài!

"Nơi này cách chủ mộ thất một khoảng nhất định, đương nhiên không có quan tài." Tần Vũ nghiêm giọng nói với Vương Bàn Tử.

"Bàn Tử, nhớ giữ kỹ tay chân của cậu, đồ đạc bên trong tuyệt đối không được động vào lung tung!" Gã này hễ thấy bảo bối có giá trị là không kìm được.

Nói xong, anh tiến lên một bước.

Cạch!

Sau khi bước đi, viên gạch dưới chân tuy không có gì khác thường, nhưng anh lại nghe thấy rõ ràng tiếng cơ quan bị kích hoạt.

Rầm rầm rầm.

Những viên gạch phía trước bắt đầu sụp xuống, Tần Vũ vội vàng lùi lại.

Đúng lúc này, một tấm bia đá từ trong hố sụp lật lên, trên đó khắc mấy chữ ngay ngắn.

"Tần huynh, Thuần Phong đã ở đây đợi lâu rồi!" Sự thay đổi trong mộ thất đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Nội dung trên bia đá được viết bằng chữ Khải, nên ai cũng có thể hiểu được ý nghĩa.

Shirley Dương hỏi: "Tần Vũ, Tần huynh này, không lẽ là anh chứ?" Tần Vũ lắc đầu: "Tôi cũng không rõ." Vương Bàn Tử nói: "Tần gia, tôi thấy chuyện này chắc chắn có liên quan đến cậu!" Hồ Bát Nhất cũng hùa theo: "Lúc nãy Bàn Tử cũng giẫm lên viên gạch đó, nhưng không kích hoạt cơ quan.

Nhưng Tần gia vừa nhấc chân, bia đá đã bật ra, không chừng Lý Thuần Phong thật sự có quen biết cũ với Tần gia đấy." "Không phải chứ, mấy vị gia!" Đại Kim Nha nghe mà ngơ ngác.

"Lý Thuần Phong là người nhà Đường, sao lại có quan hệ với Tần gia được?" Vương Bàn Tử giải thích: "Lão Kim, tôi quên chưa nói cho ông biết, Tinh Tuyệt Nữ Vương mà trước đây tôi đưa cho ông chính là vợ của Tần gia.

Cho nên nếu nói Lý Thuần Phong là bạn của Tần gia, cũng không

phải chuyện gì mới lạ.” Tinh Tuyệt Nữ Vương, đó là nhân vật của hai nghìn năm trước!

Lý Thuần Phong, cách đây cũng đã hơn một nghìn ba trăm năm!

Thật không thể tin được, Tần gia rốt cuộc là người thế nào!

Đại Kim Nha chỉ biết tặc lưỡi, không nói nên lời, mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Chương 108

Tần Vũ không để ý đến họ, anh chìm vào suy tư. "Lý Thuần Phong là một nhà phong thủy dịch học nổi tiếng thời nhà Đường, uyên thâm về thuật Kham Dư thôi diễn.

Gã này cùng với Viên Thiên Cương có thể suy diễn ra cả sự thay đổi của các vương triều hàng trăm năm sau, vậy việc suy đoán ra mình sẽ xuất hiện ở thời điểm này sau hơn một nghìn năm, hình như cũng không phải là khó?" Một ý nghĩ táo bạo nảy ra trong đầu Tần Vũ.

Trong lúc anh đang trầm tư, Vương Bàn Tử đi ra sau bia đá, dường như phát hiện ra thứ gì đó, kinh ngạc hô lên: "Tần gia, mau nhìn này, ở đây có một cái hộp gỗ!" Hộp gỗ?!

Bên trong đựng thứ gì?

Tần Vũ cảm thấy chuyện này không đơn giản.

Đằng sau bia đá, quả nhiên có một chiếc hộp gỗ bình thường.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, Tần Vũ cúi người nhặt lên và mở chiếc hộp gỗ phủ đầy bụi bặm.

Bên trong hộp gỗ là một tấm lụa màu vàng được gấp ngay ngắn.

Trên tấm lụa lờ mờ hiện ra từng hàng chữ đen chi chít.

"Hóa ra là một miếng vải, tôi còn tưởng là châu báu chứ." Vương Bàn Tử thất vọng ra mặt.

"Tần gia, mau mở ra xem đi, trên đó viết gì vậy?" Hồ Bát Nhất tò mò nói.

"Ừm." Tần Vũ gật đầu, sau đó mở tấm lụa ra.

Sau khi mở ra, trên đó là những dòng chữ Khải được viết bằng bút

lông một cách ngay ngắn, công phu.

Giữa các dòng chữ toát lên một khí chất sảng khoái, phóng khoáng.

Tấm lụa viết: *"Tần Vũ huynh của ta, dạo này vẫn khỏe chứ.

Huynh trưởng khi thấy được lá thư này, trong lòng chắc hẳn có vạn phần nghi vấn, hãy để Thuần Phong từ từ kể lại.

Ta và huynh trưởng quen biết nhau vào năm Trinh Quán thứ ba, từ biệt vào năm Trinh Quán thứ mười sáu, tổng cộng thâm giao mười ba năm.

Khi mới gặp mặt, ta đã nhận thấy huynh trưởng không phải người thường, về sau mới biết Tần huynh đã sống trên thế gian hàng trăm ngàn năm.

Nhưng dù trường tồn như vậy, huynh trưởng lại mắc phải một căn bệnh, cứ cách vài năm lại phải ngủ say một trận, sau khi tỉnh lại sẽ quên hết mọi chuyện trước đó.

Ta không muốn huynh trưởng sau này cứ tiếp tục luân hồi như vậy, đã dốc hết sức lực cả đời cuối cùng cũng tìm được một tia manh mối cho huynh trưởng tại đây.

Dưới chủ mộ thất có một lăng mộ thời Tây Chu, manh mối đó chính là ở trong lăng mộ Tây Chu, huynh trưởng có thể đến đó tìm hiểu một phen.

Đến đây, lời cũng đã cạn.

Huynh trưởng năm xưa thường nói bản lĩnh của Thuần Phong chỉ tầm thường.

Nay Thuần Phong xin được hỏi lại huynh trưởng một câu.

Bản lĩnh của ta, bây giờ đã lọt được vào mắt xanh của huynh trưởng chưa?

Lý Thuần Phong viết tại năm Trinh Quán thứ bốn mươi.”* … Đọc xong bức thư, trong đầu Tần Vũ lóe lên vài hình ảnh, cảnh tượng cùng một nam tử trẻ tuổi uống rượu say sưa.

Lý Thuần Phong.

Tần Vũ biết, nam tử đó chính là Lý Thuần Phong.

Không ngờ, ở triều Đường hơn một nghìn năm trước, mình lại có một người bạn tri kỷ thâm tình đến vậy, còn tìm cho mình một số manh mối để giải trừ sự luân hồi.

Mặc dù không biết manh mối đó là gì, có tác dụng hay không, nhưng tấm lòng này, anh xin nhận.

Phù ~ Tần Vũ thở ra một hơi, sau đó quay người nhìn về phía bức bích họa trên tường mộ thất.

Ở đó, vẽ một nam tử mặc quan phục màu đỏ, ánh mắt đang nhìn thẳng về phía Tần Vũ.

Thấy cảnh này, Tần Vũ mỉm cười, một nụ cười cực kỳ vui vẻ.

“Thuần Phong đệ của ta, mắt có thể quan sát thiên tinh, tâm có thể hiểu địa lý, sách có thể đoán cổ kim.” “Dọc ngang kim cổ, trước sau mấy nghìn năm, người có đại năng như thế, chỉ có mình quân ngươi!” “Vi huynh, bội phục!” Nói rồi, Tần Vũ chắp tay, hướng về phía bức bích họa phía trước, khẽ cúi đầu hành lễ.

Anh biết, đối phương nếu nghe được những lời đánh giá này, chắc chắn sẽ vui hơn bất cứ thứ gì.

Vương Bàn Tử mặt đầy kinh ngạc, hắn chưa từng thấy Tần Vũ có thái độ như vậy với ai, không khỏi hỏi: “Tần gia, cậu làm gì vậy?

Lại đi hành lễ với một bức bích họa?” Đột nhiên, Hồ Bát Nhất như nhìn thấy gì đó, không khỏi nuốt nước bọt, hỏi Shirley Dương

bên cạnh: “Dương tiểu thư, cô có thấy bức bích họa trên tường không, người trên tranh đang cười!” “Tôi thấy rồi, thật sự đang cười!” Shirley Dương kinh ngạc.

“Chẳng lẽ nam tử trên bích họa chính là Thái sử lệnh Lý Thuần Phong thời nhà Đường sao?

Có thể nghe được lời của Tần Vũ?” Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Tần Vũ, hy vọng có được câu trả lời từ anh.

Tần Vũ biết, tất cả đều là do Lý Thuần Phong đã sắp đặt từ trước, nhưng anh không nói ra sự thật cho những người bên cạnh.

Anh cầm lấy cây đuốc trong tay Hồ Bát Nhất, đốt sạch tấm lụa mà Lý Thuần Phong để lại.

Có những bí mật, người bên cạnh không nên biết thì tốt hơn.

Khi mọi người còn đang ngơ ngác, Tần Vũ mới lạnh nhạt lên tiếng: “Tiếp theo, tìm chủ mộ thất thôi.” Hồ Bát Nhất trong lòng cũng rất tò mò.

Nhưng Tần Vũ không nói, anh cũng không dám hỏi nhiều.

Nếu không lỡ làm Tần Vũ nổi giận, mấy người họ sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Vương Bàn Tử nghe nói phải tìm chủ mộ thất, hai mắt liền sáng rực.

Hắn vội vàng đi đến trước một pho tượng điêu khắc nhô ra, vui mừng nói: “Tần gia, tôi vừa phát hiện ở đây có một cây bút có thể di chuyển được, đây có phải là cơ quan mở cửa mộ thất không?” “Bàn Tử!

Đừng động lung tung!” Hồ Bát Nhất ngăn Vương Bàn Tử lại, vội vàng chạy về phía hắn.

Chương 109

Có lẽ là do bản tính.

Mặc dù Hồ Bát Nhất đã lên tiếng ngăn cản, nhưng Vương Bàn Tử như bị ma ám, rút cây bút sắt trong tay pho tượng ra.

"Bàn Tử!

Không phải đã bảo đừng động lung tung sao?!" Hồ Bát Nhất giật lấy cây bút sắt trong tay Vương Bàn Tử, nghiêm giọng quát.

"Tôi… tôi…" Chính lúc Vương Bàn Tử đang ấp úng không biết nói gì, một cánh cửa đá bên cạnh "ầm ầm" mở ra, để lộ một thiên điện không lớn bên trong.

"Tôi có lấy sai đâu, nhìn xem cửa không phải đã mở rồi sao!" Vương Bàn Tử thấy cửa đã mở, giọng điệu bắt đầu trở nên hùng hồn.

Lời còn chưa dứt, cánh cửa đá ở lối vào lúc trước, lúc này lại bắt đầu từ từ hạ xuống.

"Lối vào!" Shirley Dương là người đầu tiên hét lên.

Nếu lối vào bị phong tỏa, điều đó có nghĩa là nếu họ gặp chuyện gì ở đây, sẽ không còn đường lui!

Shirley Dương không dám nghĩ nhiều, vội vàng chạy về phía cửa đá lối vào.

Nhưng cuối cùng vẫn chậm một chút.

Khi cô đến trước cửa đá, nó vừa vặn hạ xuống đất, không chừa lại một khe hở nào.

"Tần Vũ." Shirley Dương nhìn về phía Tần Vũ, bất lực nói: "Với thực lực của anh, lẽ ra có thể ngăn cánh cửa lại mà, tại sao…" Cuối

cùng, cô không dám trách móc Tần Vũ, những lời phía sau e rằng chỉ có muỗi mới nghe thấy được.

Vương Bàn Tử không ngờ cánh cửa ở lối vào cũng sẽ đóng lại.

Vẻ mặt đắc ý lúc nãy của hắn, giờ đây như một quả bóng xì hơi, không dám ngẩng đầu trước mặt Hồ Bát Nhất.

Đại Kim Nha đứng trước cánh cửa đá vừa mở, nhìn vào bên trong.

Ở vị trí chính giữa thiên điện, có một cỗ quan tài hình vuông theo kiểu nhà Đường.

Lão ta quay lại gọi mọi người: "Tần gia!

Lão Hồ!

Bên trong có một cỗ quan tài!" "Tha cho cậu lần này, lần sau tôi nhất định sẽ tát cho cậu hai cái." Hồ Bát Nhất hung hăng lườm Vương Bàn Tử một cái, ra vẻ hận sắt không thành thép.

Ngay sau đó, trừ Tần Vũ ra, bốn người còn lại đều đi về phía thiên điện.

Bộp!

Tần Vũ lấy ra mấy chiếc mặt nạ phòng độc ném xuống đất, lạnh nhạt nói: "Để cho chắc ăn, mọi người đeo mặt nạ phòng độc vào đi." Nói xong, anh là người đầu tiên đeo mặt nạ lên đầu.

Anh biết rất rõ, lát nữa khi mở nắp quan tài trong thiên điện, một lượng lớn thủy ngân sẽ tuôn ra.

Thủy ngân có độc tính rất mạnh, mùi của nó tỏa ra sẽ khiến người ta trúng độc.

Nếu muốn vào chủ mộ thất thì bắt buộc phải lợi dụng thủy ngân tuôn ra từ quan tài này.

Có thủy ngân, mới có thể kích hoạt cơ quan mới, mở ra cơ quan thực sự dẫn đến chủ mộ thất.

"He he, Tần gia nghĩ thật chu đáo." Vương Bàn Tử cười hì hì chạy tới, đeo mặt nạ phòng độc lên mặt.

Đeo xong, hắn lon ton chạy lại vào trong thiên điện, ngoan ngoãn đứng cạnh quan tài.

Hồ Bát Nhất, Đại Kim Nha, Shirley Dương sau khi thấy Tần Vũ đeo mặt nạ, cũng định đi vào thiên điện, nhưng lại bị Tần Vũ đưa tay cản lại.

"Tần gia, sao vậy?" Hồ Bát Nhất không hiểu.

Tần Vũ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Cứ ở đây là được, cũng đến lúc để Vương Bàn Tử nhớ đời rồi." Hồ Bát Nhất và Shirley Dương nhìn nhau, đều như có điều suy nghĩ mà gật đầu.

"Tần gia!

Lão Hồ!

Kim gia!" Vương Bàn Tử thấy mọi người đứng yên tại chỗ, không khỏi thắc mắc, "Mau thắp nến lên đi chứ!" "Cho cậu một cơ hội." Tần Vũ nói.

"Mở cái quan tài này ra, lấy hết đồ tốt bên trong đi." Nói rồi, Tần Vũ lấy ra một cây nến trắng, từ khoảng cách khá xa, ném chính xác đến trước mặt Vương Bàn Tử.

"Được thôi!" Vương Bàn Tử dường như không ý thức được nguy hiểm, vui vẻ thắp một cây nến ở góc đông nam của thiên điện.

Do tầm nhìn bị che khuất, Tần Vũ không nhìn thấy tình hình của cây nến bên trong, nhưng trong ấn tượng của anh, cây nến này sẽ bị thổi tắt.

Quả nhiên, không lâu sau, từ trong thiên điện truyền ra giọng của Vương Bàn Tử: "Tần gia!

Nến tắt rồi, làm sao bây giờ?!" "Vậy thì cỗ quan tài đó không được mở!

Gà gáy đèn tắt không trộm vàng, đây là quy tắc của chúng ta!" Shirley Dương vội vàng nói.

Nến tắt đại diện cho chủ nhân quan tài không vui, nếu cưỡng ép mở nắp sẽ xảy ra chuyện lớn.

Nhưng điều khiến Shirley Dương không ngờ là, Tần Vũ lại nói: "Bàn Tử!

Đã đến nước này rồi, không mở quan tài ra xem, cậu có cam tâm không?" Hồ Bát Nhất sốt ruột, vội nói: "Tần gia, anh làm gì vậy?!

Bên trong có thể có đại tông tử đấy!" Tần Vũ vỗ vỗ vai anh, lạnh nhạt nói: "Yên tâm, không xảy ra chuyện gì đâu." "Lão Hồ!

Shirley Dương!" Giọng Vương Bàn Tử vọng ra.

"Tần gia nói đúng quá rồi, đã đến nước này mà không mở ra xem.

Các người cứ đứng đó đi, Béo Gia tôi mở đây." Vương Bàn Tử vốn đang do dự vì nến tắt, sau khi nghe lời Tần Vũ, cảm thấy vô cùng chính xác.

Nói xong, hắn cười ha ha lôi xẻng công binh ra, thuần thục nạy vào khe hở giữa nắp và thân quan tài.

Chương 110

Rắc rắc.

Nắp quan tài bị Vương Bàn Tử đẩy ra một chút.

Nhưng đúng lúc này, nắp quan tài trong thiên điện bắt đầu nhảy lên một cách bất thường.

Ở đại điện bên ngoài, từ miệng tám cái đầu rồng trên mái vòm hình bán nguyệt, thủy ngân bắt đầu chảy ra, rơi xuống những đường rãnh ở trung tâm đại điện.

Ầm ầm ầm.

Cánh cửa đá của thiên điện, đúng lúc này lại nhanh chóng hạ xuống, hoàn toàn ngăn cách đại điện và thiên điện.

Khi cánh cửa đá của thiên điện hạ xuống, Vương Bàn Tử không kịp chạy ra ngoài.

Lần này, hắn thật sự bị nhốt ở bên trong, không thể thoát ra được.

Ngay khoảnh khắc cửa đá hạ xuống, Hồ Bát Nhất đã nhìn thấy rõ ràng, vô số thủy ngân từ trong quan tài phun ra.

Nếu không nhanh chóng tìm cách mở cửa đá ra, Vương Bàn Tử ở bên trong sẽ vô cùng nguy hiểm.

Hồ Bát Nhất lo lắng nói: "Tần gia, mau tìm cách cứu Bàn Tử đi!" Vương Bàn Tử là bạn bè từ nhỏ đến lớn của anh, anh không thể trơ mắt nhìn cậu ta chết ở trong đó.

"Cơ quan nằm ở cái hồn thiên nghi trong đại điện." Tần Vũ lạnh lùng đi sang một bên, không có ý định ra tay tương trợ.

"Các ngươi tự tìm cách giải quyết đi, lần này tôi sẽ không ra tay.

Hãy nhớ kỹ!

Các người đã học Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật, cũng đã nhận Mạc Kim Phù, các người là Mạc Kim Giáo Úy thực thụ!" Từ Ngưu Tâm Sơn đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, từ Lăng mộ Lỗ Vương đến Mê cung Long Lĩnh hiện tại, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã quá ỷ lại vào Tần Vũ.

Vì vậy, Tần Vũ phải nhẫn tâm, để kích phát tiềm năng vốn có của họ.

"Tôi…" Hồ Bát Nhất cuối cùng chọn không biện minh.

Lúc này, anh cũng nhận ra mình đã quen ỷ lại vào Tần Vũ, thiếu đi thói quen chủ động suy nghĩ.

Không được!

Sau này phải dựa nhiều hơn vào sức mình, không thể quá ỷ lại vào Tần gia nữa!

Nghĩ vậy, Hồ Bát Nhất đã hiểu ra lợi hại trong đó.

Anh cắn răng, lập tức quay người đi đến đài tròn ở trung tâm đại điện, nơi đặt hồn thiên nghi.

"Tôi cũng đi!" Shirley Dương dường như cũng nhận ra dụng ý của Tần Vũ, vội vàng đi theo.

Mặc dù cô đã đọc không ít ghi chép của ngoại công để lại, nhưng lại thiếu quá nhiều kinh nghiệm thực tiễn.

Chỉ có không ngừng thực hành, mới có thể khiến thực lực nhanh chóng tăng lên, sớm được Tần Vũ công nhận, từ đó có được thông tin về Mục Trần Châu.

"Tôi… tôi…" Đại Kim Nha lúc thì nhìn Tần Vũ, lúc thì nhìn về phía hồn thiên nghi.

Cuối cùng, lão ta dậm chân một cái, nói: "Thôi kệ, tôi cũng đi giúp lão Hồ vậy." Trong chốc lát, ba người vây quanh cái hồn thiên nghi ở giữa bắt đầu nghiên cứu.

"Thiên can địa chi, đây hẳn là một hệ thống mật mã, mật mã chắc là một năm nào đó." "Năm Trinh Quán thứ bảy!

Lý Thuần Phong đã phát minh ra loại hồn thiên nghi mới!" "Không đúng!

Phải là năm Trinh Quán thứ hai mươi hai, Lý Thuần Phong được phong làm Thái sử lệnh, đó là ngày tháng huy hoàng nhất trong đời ông ấy!" "Lão Kim, can chi của năm Trinh Quán thứ hai mươi hai là năm nào?" "…" Thủy ngân từ miệng tám đầu rồng chảy xuống ngày càng nhiều, những đường rãnh trên mặt đất phía dưới gần như đã bị thủy ngân lấp đầy.

Khi thủy ngân sắp dâng cao đến đài tròn trung tâm, hồn thiên nghi ở chính giữa bắt đầu vận hành trơn tru, dòng thủy ngân không ngừng chảy xuống cũng đột ngột dừng lại.

Ầm ầm ầm… Bao gồm cả lối vào ban đầu, thiên điện, và cả phía chính diện, ba cánh cửa đá cùng lúc từ từ nâng lên.

"Bàn Tử!" Hồ Bát Nhất thấy cửa đá thiên điện đã mở, liền vội vàng chạy về phía cửa.

Chỉ thấy bên trong thiên điện, mực thủy ngân đã ngập quá quan tài ở giữa, nếu chậm một chút nữa, thủy ngân sẽ tràn ra khỏi thiên điện.

Còn về vị trí của Vương Bàn Tử, lại khiến mọi người vô cùng kinh ngạc.

Hắn lúc này đang ôm chặt một cây cột, mặt nước thủy ngân chỉ cách hắn khoảng ba mươi centimet.

Hồ Bát Nhất và những người khác không hiểu nổi với thân hình

của hắn, rốt cuộc làm sao mà leo lên được.

Thấy Hồ Bát Nhất ngoài cửa đá, Vương Bàn Tử méo xệch mặt: "Lão Hồ!

Mau cứu tôi với!" Phù ~ Thấy Vương Bàn Tử không sao, Hồ Bát Nhất mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó, mấy người họ phải mất một phen công sức mới đưa được Vương Bàn Tử ra khỏi thiên điện đầy thủy ngân.

"Nếu đã không sao cả, vậy chúng ta tiếp tục đi vào trong thôi." Tần Vũ, người nãy giờ chỉ khoanh tay đứng nhìn, thấy đã gần xong, liền bắt đầu đi về phía lối đi bằng đá ở phía trước.

Vương Bàn Tử nhớ lại tình hình lúc nến tắt, yếu ớt hỏi: "Lão Hồ, tôi cứ cảm thấy Tần gia lúc nãy là cố ý?" Hồ Bát Nhất không trả lời trực tiếp, chỉ nói: "May cho cậu đấy, nếu là bình thường, cậu nghĩ Tần gia sẽ làm gì?" Vương Bàn Tử cẩn thận nghĩ lại, nhớ đến một vài ký ức không mấy tốt đẹp, ngượng ngùng nói: "Tôi đoán chắc cũng phải ăn một cái tát?" Hồ Bát Nhất lườm hắn một cái, tức giận nói: "Cho nên lần này Tần gia cố ý làm vậy, là để cho cậu biết hậu quả của việc động tay động chân lung tung, xem sau này cậu còn giữ được tay chân của mình không!" Vương Bàn Tử rụt cổ lại.

Hắn cũng biết mình thật sự quá tham lam, nếu không cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Đại Kim Nha ở bên cạnh nhắc nhở: "Lão Hồ, lão Kim, chúng ta không theo kịp là Dương tiểu thư và Tần gia đi xa rồi đấy." "Đi, mau theo kịp!" Môi trường đầy thủy ngân ở đây, khiến họ ở lại thêm một giây cũng cảm thấy khó chịu.

Sau khi đi qua cánh cửa đá phía trước, Tần Vũ dẫn mọi người đến một nơi bị sương mù bao phủ, ánh đèn pin cũng không thể chiếu xa

hơn năm mét.

Nhìn kỹ lại mới biết, trước mặt họ là một cầu thang đá treo lơ lửng uốn lượn đi xuống.

Hai bên cầu thang đá là vực sâu không thấy đáy, không thể nhìn rõ bên dưới có những gì.

Tần Vũ biết, đây chính là Huyền Hồn Thê của Mê cung Long Lĩnh.

Nghĩ đến đây, khóe miệng anh khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Chương 111

Vương Bàn Tử nhìn thấy nụ cười này, trong lòng lập tức dâng lên một cảm giác cực kỳ bất an.

Quả nhiên, cảm giác đó vừa xuất hiện không lâu, hắn đã nghe thấy giọng nói đầy trêu chọc của Tần Vũ: "Bàn Tử, cậu đi trước dẫn đường đi." "Tần gia, chỗ này có chút kỳ quái." Vương Bàn Tử vừa đi vừa nói.

"Đèn pin chiếu đi dường như không xa được, hai bên bậc thang tối om, cũng không biết bên dưới là gì?" Vương Bàn Tử vốn không phải là người gan dạ, bây giờ lại phải đi đầu, mỗi bước đều đi rất cẩn thận, sợ trọng tâm không vững sẽ rơi xuống.

Nghe hắn nói vậy, Hồ Bát Nhất và những người khác cũng phát hiện ra.

Đèn pin chiếu về phía trước, chỉ có thể chiếu sáng được năm sáu bậc thang, xa hơn nữa là không thấy gì.

"Trên các bậc đá đều được phủ một lớp vật liệu bí mật, loại vật liệu này có tác dụng hấp thụ ánh sáng, nên ánh đèn ở đây không có tác dụng rõ rệt." Tần Vũ lạnh nhạt giải thích.

"Loại vật liệu này thường do tầng lớp quý tộc thượng lưu thời cổ đại độc quyền, dân gian rất hiếm người sở hữu." "Không đúng, Tần gia." Đại Kim Nha nghe ra có điều bất thường, nghi ngờ hỏi: "Lý Thuần Phong chỉ là một quan ngũ phẩm, làm sao có tài lực hùng hậu như vậy để xây dựng một ngôi mộ xa hoa thế này?" "Đúng vậy!" Hồ Bát Nhất cũng hùa theo.

"Ngay cả quy mô của ngôi mộ tướng quân ở Ngưu Tâm Sơn trước đây cũng nhỏ hơn nơi này rất nhiều." Vấn đề này Hồ Bát Nhất

đã nghĩ đến từ lúc ở trong điện hồn thiên nghi, chỉ là mãi mà không có cơ hội hỏi.

Bây giờ Đại Kim Nha đề cập đến, anh cũng tiện thể hỏi luôn.

"Không cần phải nhìn tôi như vậy, chuyện này tôi cũng không biết." Tần Vũ lạnh nhạt đáp.

Mặc dù miệng nói vậy, nhưng trong lòng anh lại có một đáp án khác.

Trong những mảnh ký ức lóe lên ở tiền điện lúc trước, dường như có một cảnh tượng anh đem toàn bộ những gì có được trong suốt cuộc đời trộm mộ tặng cho Lý Thuần Phong.

Nếu không đoán sai, Lý Thuần Phong đã sử dụng số tài vật đó mới có thể cải tạo ngôi mộ thời Tây Chu này.

Không nhận được câu trả lời mong muốn, Vương Bàn Tử đành phải tiếp tục dẫn mọi người đi xuống.

"Hộc… hộc…" Đi được một lúc lâu, Đại Kim Nha có thể chất kém nhất cuối cùng cũng không chịu nổi, mệt mỏi ngồi bệt xuống đất không muốn đi nữa.

"Không được rồi!

Mấy vị gia, tôi thật sự đi không nổi nữa." Ở đây chỉ có Shirley Dương mang đồng hồ, nên lão Hồ hỏi cô: "Dương tiểu thư, chúng ta đã đi được bao lâu rồi?" Shirley Dương giơ tay lên xem đồng hồ, đáp: "Đã ba mươi phút rồi." "Ba mươi phút?!" Vương Bàn Tử vừa nghe, cũng ngồi phịch xuống đất, bất mãn kêu la mấy tiếng.

"Lý Thuần Phong này làm cái quái gì vậy?!

Xây một cái mộ đạo dài như vậy, đúng là không coi tiền là tiền mà?" Lúc này, Tần Vũ liếc nhìn chỗ Vương Bàn Tử đang ngồi, dường

như có thứ gì đó, bèn nói: “Bàn Tử, xích mông cậu qua một bên đi.” “Sao vậy?” Vương Bàn Tử mặt đầy khó hiểu, nhưng vẫn nghe lời xích qua một bên.

Hắn cũng phát hiện ra bên cạnh có thứ gì đó, dùng đèn pin chiếu vào mới thấy một đồ án màu trắng hình trăng khuyết.

“Cái này…” Shirley Dương là người đầu tiên nhận ra.

“Tôi đã thấy nó trong sách cổ, đây là đồ án mà người xưa dùng để đếm số!” Hồ Bát Nhất nói: “Tôi nhớ trên bậc thang lúc chúng ta mới vào đây, cũng có một đồ án giống hệt.” “Cậu nhớ không sai.” Tần Vũ lạnh nhạt nói.

“Đồ án này chính là đồ án mà chúng ta thấy lúc mới vào.” “Tần gia, chúng ta đã đi nửa tiếng đồng hồ rồi, bây giờ lại quay về điểm xuất phát sao?” Đại Kim Nha ngồi trên đất nhớ lại chuyện đã gặp ở mộ đạo Tây Chu, toàn thân rùng mình.

“Chẳng lẽ, lại gặp phải quỷ đả tường rồi?” Nghe vậy, sắc mặt của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Shirley Dương cũng trở nên căng thẳng.

“Tần, Tần gia.” Vương Bàn Tử nhanh nhẹn lôi ra tấm Mạc Kim Phù giả từ trong túi, đưa đến trước mặt Tần Vũ.

“Chúng ta có tấm Mạc Kim Phù giả này, hay là đốt nó lên đi?” Nhưng Tần Vũ lại đẩy tay hắn ra, lạnh nhạt nói: “Những gì tôi dạy cậu trong mộ đạo, bây giờ lại quên hết rồi sao?” “Tần gia, ý anh là, đây không phải quỷ đả tường?” Hồ Bát Nhất được Tần Vũ nhắc nhở, liền nhớ lại mấy tình huống mà Tần Vũ đã phân tích trước đó.

“Là cơ quan, hoặc là không gian gấp khúc?” Nếu loại trừ ảo giác và ma quỷ, thì chỉ còn khả năng là cơ quan và không gian gấp khúc.

Tần Vũ gật đầu, nói: “Huyền Hồn Thê, các người có hiểu biết gì

về nó không?" "Huyền Hồn Thê?!" Đại Kim Nha nói.

"Tôi từng xem qua một cuốn sách cổ, bên trong toàn là các loại bí pháp cơ quan, trong đó có một cái gọi là Huyền Hồn Thê.

Không biết có phải là cùng một thứ với cái mà Tần gia nói không." "Không sai đâu!

Tôi cũng đã xem qua loại sách tương tự!" Hồ Bát Nhất vỗ đầu một cái, như bừng tỉnh ngộ, giải thích về Huyền Hồn Thê.

"Huyền Hồn Thê chỉ có người tinh thông phong thủy dịch học mới có thể thiết kế ra được, thực chất là dựa trên cơ sở dịch số, khiến người ta cứ đi vòng quanh trên một cầu thang khép kín!

Nếu tôi không nhầm, ở đây sẽ có tổng cộng ba trăm tám mươi tư bậc thang, tương ứng với ba trăm tám mươi tư hào trong quẻ tượng.

Con đường sống, nằm ở một trong ba trăm tám mươi tư bậc thang đó.

Tần gia, tôi nói không sai chứ?" "Không sai." Tần Vũ nói.

"Còn về con đường sống, nó nằm ở hào Cửu Ngũ của quẻ Khốn, cũng chính là bậc thang thứ chín mươi lăm tính từ đây đi xuống.

Quẻ Khốn trên Đoài dưới Khảm, hào thứ năm là hào âm, nếu hào dương biến thành hào âm, quẻ Khốn sẽ biến thành quẻ Giải." Biết được điểm mấu chốt, lần này đổi lại là Tần Vũ dẫn đầu, bắt đầu đi xuống dưới.

Khi đi đến bậc thang thứ chín mươi lăm, mắt Hồ Bát Nhất lại nhìn về phía bậc thang thứ chín mươi ba bên cạnh, mặt mày lộ vẻ do dự, dường như có lời muốn nói nhưng lại ngập ngừng.

Tần Vũ thấy anh có vẻ khác thường, bèn hỏi: "Có gì muốn nói, cứ nói thẳng đi." Hồ Bát Nhất mới nói: "Tần gia, phân tích của ngài lúc

trước cũng không sai.

Nhưng nếu đếm ngược lại ba bậc thang là quẻ Tụy, ý nghĩa của quẻ Tụy là thiên hạ hội tụ, thuận lợi hanh thông, cũng có ý nghĩa là sinh, không phải cũng có khả năng là con đường sống sao?" Tần Vũ gật đầu, nói: "Phân tích của cậu không tồi, cả hai quẻ tượng đều có khả năng rất lớn." Hồ Bát Nhất không hiểu: "Vậy chúng ta chọn cái nào?" "Lão Hồ, tôi phát hiện gần đây đầu óc cậu có chút rỉ sét, mãi không thông." Tần Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, rồi giật lấy cây đuốc trong tay anh, đi đến bậc thang thứ chín mươi ba, ném xuống dưới.

Chờ một lúc lâu, mọi người đều không nghe thấy tiếng vật gì rơi xuống đất.

Tiếp đó, anh lại giật cây xẻng công binh bên hông Vương Bàn Tử, ném xuống bên cạnh bậc thang thứ chín mươi lăm.

Keng!

Chưa đầy một giây sau, họ đã nghe thấy tiếng xẻng công binh rơi xuống đất.

Đến đây, sống chết thế nào, đã rõ ngay lập tức.

"Đầu óc mình đúng là rỉ sét thật rồi." Hồ Bát Nhất xấu hổ gãi đầu.

Trước đó anh cứ mải suy nghĩ về những thứ trong Chu Dịch, mà lại quên mất phương pháp đơn giản và thực dụng nhất.

"Được rồi, xuống cả đi." Tần Vũ không nói nhiều, là người đầu tiên nhảy xuống, vững vàng đáp xuống một tầng thang khác.

Không lâu sau, những người còn lại cũng lần lượt nhảy xuống.

Chương 112

Nhìn khung cảnh quen thuộc xung quanh, Vương Bàn Tử kinh ngạc hô lên: "Trời ạ!

Lý Thuần Phong này đúng là biết hành hạ người ta mà!

Lại là một cái Huyền Hồn Thê giống như lúc trước sao?!" Hồ Bát Nhất vỗ vào đầu Vương Bàn Tử, cười mắng: "Bàn Tử, đừng có la hét nữa, nhìn kỹ lại đi." Nói rồi, anh chiếu đèn pin về phía trước.

Lần này, không còn bị ảnh hưởng bởi lớp sơn hấp thụ ánh sáng, ánh đèn đã chiếu xa hơn mười mét.

Ở đó có một cửa động, có thể lờ mờ nhìn thấy lối đi được tạo thành từ đá bên trong.

"Trời đất ơi!

Ra được thật rồi!" Khuôn mặt méo xệch của Vương Bàn Tử liền thay đổi, trở lại dáng vẻ như trước.

Nhưng chưa kịp đắc ý được hai giây, Tần Vũ đã từ phía sau đẩy một cái, lạnh nhạt nói: "Đừng nói nhảm nữa, mau đi trước dẫn đường." Không lâu sau, cả nhóm rời khỏi không gian của Huyền Hồn Thê, đến một hang động đá giống như mê cung lúc trước.

Vừa vào hang động, đã có thể cảm nhận được nơi này ẩm ướt hơn bên ngoài rất nhiều, trên vách đá hai bên có những giọt nước ẩm ướt.

Không chỉ vậy, nhiệt độ cũng tương đối thấp hơn nhiều.

Lúc này, Shirley Dương chiếu đèn pin lên vách đá bên cạnh, dường như phát hiện ra thứ gì đó, nói: "Nhìn xem, trên vách đá hình như có vẽ thứ gì đó." Chỉ thấy trên vách đá, có vẽ không ít những đồ

án thần bí bằng những đường nét màu trắng.

Trong đó có những cái hình xoắn ốc, có những cái hình cầu, có những cái vẽ rất trừu tượng, không thể miêu tả được.

Tần Vũ giải thích: "Đây là bản đồ kết cấu xây dựng của các mộ thất, cái này là Huyền Hồn Thê vừa rồi, còn có cái hồn thiên nghi lúc trước." Mọi người cẩn thận quan sát một lúc, trong lòng quả nhiên đúng như Tần Vũ nói.

Những đồ án này tuy có phần trừu tượng, nhưng nếu so sánh kỹ lưỡng vẫn có thể nhận ra được.

Nhưng khi nhìn đến bức đồ án đường nét màu trắng cuối cùng, họ thật sự không hiểu được ý nghĩa của nó.

Hồ Bát Nhất chỉ vào bức đồ án đó, hỏi: "Tần gia, bức có hình bát quái này có ý nghĩa gì?" Tần Vũ nhìn theo hướng anh chỉ.

Dưới ánh đèn, có thể thấy đó là một không gian khép kín được vẽ ra, trong không gian có hình bát quái.

Bên dưới không gian này, có một đường nét đứt nối với một không gian khác, trong không gian phẳng được vẽ bằng đường nét này, có một vòng tròn, trong vòng tròn có một chấm xanh đặc.

Đây cũng là nơi duy nhất xuất hiện màu sắc khác biệt trong tất cả các đồ án.

Tần Vũ khẽ nhíu mày.

Bức bản đồ kết cấu này, trong nguyên tác không có.

Nhưng người khác không hiểu ý nghĩa của bức bản đồ này, anh lại nhìn rõ mồn một.

Hình bát quái tương ứng với minh điện trong lăng mộ, cũng chính là nơi Lý Thuần Phong cất giấu Long Cốt Thiên Thư.

Còn về nơi được nối bằng đường nét đứt, hẳn là nơi mà Lý Thuần Phong đã nói lúc trước, nơi phát hiện ra manh mối ở bên dưới chủ mộ thất.

Tần Vũ lắc đầu, nói: "Tôi cũng không rõ, cứ tiếp tục đi vào trong xem sao." Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha không chút nghi ngờ lời của Tần Vũ, đi trước về phía trước.

Nhưng Shirley Dương lại khác.

Khi đi ngang qua Tần Vũ, cô khẽ dừng bước, nhìn anh một cách đầy ẩn ý.

Dáng vẻ đó, dường như đã nhận ra điều gì.

Chưa kịp mở miệng hỏi, Tần Vũ đã lạnh lùng nói: "Làm tốt việc của cô là được, chuyện không nên hỏi thì đừng mở miệng." Shirley Dương sững sờ một chút.

Lời định hỏi ra khỏi miệng, bị câu nói của Tần Vũ ép phải nuốt trở lại.

Khi cô phản ứng lại, Tần Vũ bên cạnh đã đi về phía trước.

"Tần Vũ!

Sẽ có một ngày, tôi sẽ đuổi kịp bước chân của anh!" Nhìn bóng lưng phía trước, Shirley Dương cắn răng, vội vàng đuổi theo. … Đi vòng một lúc, cuối cùng nhóm Tần Vũ cũng ra khỏi mê cung.

Khi nhìn thấy cảnh tượng phía trước, trên mặt ai nấy ít nhiều đều lộ vẻ kinh ngạc.

Phía trước là một quảng trường, trên đó lát những viên gạch đá bằng phẳng.

Những viên gạch này mặc dù đã trải qua hàng ngàn năm, nhưng hiếm thấy có dấu hiệu hư hỏng.

Hai bên quảng trường, có một hàng cột đá thẳng tắp lên đến đỉnh, như những trụ cột chống đỡ nơi này.

Ở đầu kia của quảng trường có một bức tường thấp, chính giữa bức tường là một cánh cửa lớn đóng chặt.

"Cũng quá hùng vĩ rồi!" "Đây đều là kiến trúc thời Tây Chu, tôi bây giờ thật sự muốn biết chủ nhân ngôi mộ này rốt cuộc có thân phận gì." "Tôi chắc chắn là chư hầu hoặc quân vương, bảo bối bên trong chắc chắn rất nhiều!" "…" Mặc dù những người có mặt đều đã từng thấy không ít cảnh tượng lớn, nhưng khi nhìn thấy cảnh này vẫn không nhịn được mà cảm thán một phen.

Nhưng đúng lúc này, dị tượng xảy ra.

Đằng sau những cột đá đen sì hai bên quảng trường, từ từ lộ ra từng cặp mắt phát ra ánh sáng xanh u u.

Hồ Bát Nhất hét lên: "Mau nhìn!

Hai bên quảng trường có thứ gì đó!" Shirley Dương mắt tinh đã nhận ra những thứ đó, nói: "Là những con nhện lớn lúc trước!" Giây tiếp theo, mấy con Nhện Mặt Người Đen kéo lê thân hình khổng lồ, từ từ bò ra.

"Mẹ ơi!" Đại Kim Nha hai chân mềm nhũn, nếu không có Vương Bàn Tử đỡ, đã ngã lăn ra đất.

"Lại là những thứ quỷ quái này!

Tôi thề nửa đời sau sẽ không bao giờ rời khỏi Bắc Kinh nữa." Dáng vẻ này, xem ra lúc trước đã bị những thứ này hành hạ không ít.

"Chúng ta bắt buộc phải vào trong cánh cửa đó, nếu sợ thì lui về lối đi đi, những con nhện đó không vào được đâu." Nói rồi, Tần Vũ từ từ đi về phía trung tâm quảng trường, dường như không hề để tâm đến những con Nhện Mặt Người Đen hai bên.

“Tần gia, tôi đi cùng anh!” “Tôi cũng vậy!” “Bàn gia, giữ chặt tôi nhé, tôi, tôi cũng muốn đi theo!” Đã đến nước này, không ai muốn rút lui, ai cũng muốn xem sau cánh cửa có thứ gì.

Chương 113

Huống hồ thứ mà Hồ Bát Nhất muốn tìm trong chuyến đi này vẫn chưa tìm được, làm sao có thể lùi bước.

Tần Vũ quay đầu nhìn mấy người một cái.

Sau đó từ trong nhẫn không gian lấy ra hai khẩu tiểu liên Thompson, nói: "Hai khẩu Thompson cuối cùng, chia nhau đi." Hai khẩu tiểu liên, một khẩu đưa cho Hồ Bát Nhất, một khẩu đưa cho Shirley Dương.

Còn Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha, trong tay mỗi người cầm một khẩu súng tự chế do Mã Đại Đảm để lại lúc trước.

"Cuối cùng cũng có một món đồ ra trò." Hồ Bát Nhất ước lượng khẩu Thompson trong tay, mặt mày đầy vẻ mãn nguyện.

Có thứ này, anh không còn lo không đối phó được với đám này nữa.

"Bàn Tử, trông chừng lão Kim, theo sát tôi." Tần Vũ nói.

"Đám Nhện Mặt Người Đen này, chủ yếu giao cho ba người chúng tôi là được." Đại Kim Nha thân hình gầy yếu, tay không tấc sắt, để Vương Bàn Tử ở bên cạnh trông chừng sẽ an toàn hơn.

Huống hồ Vương Bàn Tử có ra tay, với khẩu súng tự chế trong tay, tác dụng cũng không lớn.

"Tần gia, có tôi trông chừng Kim gia, cậu cứ yên tâm!" Vương Bàn Tử tự tin nói.

Pằng!

Pằng!

Pằng!

Lúc này, Hồ Bát Nhất đã bắn một loạt đạn về phía trước.

Cùng lúc tiếng súng vang lên, tiếng hét thảm quen thuộc cũng vang lên, chỉ thấy những con nhện xung quanh tăng tốc độ di chuyển.

Hồ Bát Nhất vội nói: "Tần gia!

Chúng ta phải nhanh chóng xông lên, nếu không đợi chúng bao vây hết, sẽ phiền phức lắm!" Lời vừa dứt, anh cảm thấy một luồng khí lạnh trên đỉnh đầu.

"Lão Hồ, cẩn thận!" Pằng!

Tiếng súng vang lên, nòng súng tự chế trong tay Vương Bàn Tử bốc lên một làn khói xanh.

Hồ Bát Nhất vô thức ngẩng đầu nhìn, ngạc nhiên phát hiện một con Nhện Mặt Người Đen đã lặng lẽ ở trên vách đá phía trên.

Do bị Vương Bàn Tử bắn trúng chính xác, cái miệng nhe nanh của nó không ngừng co giật, chất lỏng không rõ tên hòa vào nhau, trông vô cùng ghê tởm.

"Đừng ngây ra đó nữa, ra tay đi!" Tần Vũ tiếp tục đi về phía trước, kiếm Cự Khuyết được cầm trong tay, mũi kiếm quét trên mặt đất, để lại một vệt xước rõ ràng.

Đại Kim Nha thấy cảnh này không khỏi có chút ngơ ngác.

Lão ta biết rất rõ thực lực của những con quái vật to lớn này, thân thể cứng rắn vô cùng, dùng xẻng công binh cũng khó mà chém được!

Huống hồ trên sân không chỉ có một con, mà là cả một bầy!

"Tần, Tần gia cứ thế mà lên sao?" Đại Kim Nha mặt đầy vẻ không tin nổi.

“Thế thì phải làm sao?” Vương Bàn Tử không hiểu.

“Không phải, ít nhất cũng phải có khẩu súng chứ?” Đại Kim Nha lo lắng nói.

Hồ Bát Nhất biết Đại Kim Nha đang lo lắng, bèn nói: “Lão Kim, không cần lo cho Tần gia.

Thanh kiếm trong tay cậu ấy, chính là vũ khí tốt nhất.

Ông lo cho mình trước đi!” Nói xong, anh cùng Shirley Dương cũng theo bước Tần Vũ đi lên.

Hai khẩu tiểu liên trong tay họ không ngừng bắn về phía hai bên.

“Lão Kim, chúng ta cũng mau theo kịp!” Vương Bàn Tử cũng không dám đứng yên tại chỗ, vội vàng kéo Đại Kim Nha theo sát phía sau.

Tiếng súng!

Tiếng gào thét của nhện!

Tiếng kiếm minh!

Các loại âm thanh vang lên trên quảng trường, hỗn tạp thành một đoàn.

Không lâu sau, trên mặt đất đã có hơn mười xác Nhện Mặt Người Đen, trong đó phần lớn không còn nguyên vẹn, thân thể bị chia cắt rải rác ở mọi ngóc ngách của quảng trường.

Đây đều là kết quả do Tần Vũ sử dụng Cự Khuyết.

Mặc dù đã giết chết những con Nhện Mặt Người Đen cản đường, nhưng xung quanh vẫn có vô số Nhện Mặt Người Đen không ngừng ùa ra.

Nhóm Tần Vũ đã giết đến trước cánh cửa đó.

Hồ Bát Nhất thử đẩy mấy lần, nhưng phát hiện cánh cửa không thể đẩy ra được.

"Tần gia, không mở được." Hồ Bát Nhất lo lắng nói.

Đây là thời khắc quan trọng, nếu cửa không mở được, khi đạn hết, vấn đề sẽ lớn.

E rằng tất cả mọi người sẽ trở thành thức ăn cho những con Nhện Mặt Người Đen này.

"Tránh ra, để tôi." Tần Vũ nhíu mày, lạnh nhạt nói.

Hồ Bát Nhất vội vàng tránh sang một bên.

Chỉ thấy Tần Vũ nhấc chân, hướng về phía cánh cửa, dùng sức đá mạnh một cái.

Rầm!

Chương 114

Cánh cửa chịu một lực cực lớn, lập tức bật ra sau.

“Tất cả mau vào trong!” Tần Vũ nói.

Mấy người không dám chậm trễ, hoảng loạn xông vào cánh cửa vừa được mở.

Sau khi tất cả mọi người đã vào trong, Tần Vũ nhìn về phía đám Nhện Mặt Người Đen đang bò tới phía trước, không khỏi lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

“Tụ tập đông thế này, vừa hay.” Anh lấy ra một túi thuốc nổ lớn từ trong nhẫn không gian.

Số thuốc nổ này là do anh đặc biệt nhờ Trương Nguyệt Sơn chuẩn bị khi ở Cổ Đồng Kinh, chỉ là lúc đó không dùng đến, nên vẫn giữ lại đến bây giờ.

Ngay sau đó, anh liền châm ngòi thuốc nổ trong tay, rồi ném về phía trước.

Làm xong việc này, anh cũng vội vàng đi vào trong cửa, và dùng đồ vật chặn cửa lại, phòng khi có con nào lọt lưới chui vào.

Bùm!

Thuốc nổ nổ tung, vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Toàn bộ không gian lúc này đều rung chuyển dữ dội.

Nhóm Hồ Bát Nhất vừa vào trong cửa, trong tình huống không chuẩn bị, đã bị chấn động làm ngã xuống đất.

“Mẹ kiếp, Tần gia đã làm gì vậy?” Hồ Bát Nhất kinh hồn chưa định.

“Ném một túi thuốc nổ ra ngoài, liều lượng có hơi nhiều.” Sắc mặt Tần Vũ tuy bình tĩnh, nhưng trong lòng lại khá chấn động.

Anh không ngờ túi thuốc nổ mà Trương Nguyệt Sơn đưa cho lại có uy lực lớn đến vậy.

Nếu ném thêm hai túi nữa, e rằng cả hang động này đều sẽ bị nổ sập.

“Tần gia, lần sau làm những việc này, làm ơn báo trước một tiếng được không.” Hồ Bát Nhất bịt tai, mặt mày có chút đau khổ.

“Tai tôi sắp bị chấn điếc rồi.” Tần Vũ không trả lời.

Đứng ở đây có thể nhìn thấy một gian mộ thất phía trước, và có thể nhìn rõ một xoáy nước không ngừng tuôn ra từ trung tâm mộ thất.

“Vào cả đi, đừng đứng ở ngoài nữa.” Tần Vũ là người đầu tiên đi vào trong.

Những người còn lại cũng dìu nhau, từ từ đi vào trong mộ thất.

Nhìn thấy hồ nước xoáy có đường kính hai mét trong mộ thất, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương mặt mày vui mừng.

Nội Tàng Oan!

Tìm được nơi này, thứ họ muốn tìm, chắc chắn ở gần đây!

“Nội Tàng Oan?

Nội Tàng Oan?” Ngoại trừ Tần Vũ, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương biết, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha hoàn toàn không hiểu thứ này là gì.

“Nội Tàng Oan còn được gọi là Quan Tài Dũng.

Trong mộ có một mạch suối, nước trong mạch suối này chảy mãi không cạn, không tràn ra ngoài cũng không khô kiệt.

Huyệt mộ như vậy trong phong thủy mang ý nghĩa tích tụ khí." "Nguồn của nó bắt nguồn từ trời, như sóng của nhược thủy.

Loại Nội Tàng Oan này cực kỳ thích hợp để chôn cất phụ nữ, con cháu đời sau ắt sẽ được hưởng phúc ấm." Đối mặt với câu hỏi của Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất giải thích cặn kẽ.

"Ra là vậy." Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha gật gù ra vẻ đã hiểu.

"Không đúng, theo lý mà nói, đã thấy Nội Tàng Oan thì cũng phải thấy quan quách chứ?" "Quan quách ở đâu?" Shirley Dương biết rõ thông tin, không khỏi thắc mắc.

Đúng lúc này, Tần Vũ dùng Cự Khuyết khuấy một vòng trong mạch suối.

Mạch suối vốn đang không ngừng phun nước đột ngột dừng lại, không còn dòng nước nào trào ra nữa.

"Tần gia, chuyện gì vậy?" Hồ Bát Nhất khó hiểu hỏi.

Không đợi Tần Vũ giải thích, cánh cửa đá ngay phía trước mạch suối đã có động tĩnh.

Ầm ầm ầm...

Cửa đá từ từ nâng lên, bên trong là một khoảng tối đen như mực, không thể nhìn rõ cảnh tượng bên trong.

Vương Bàn Tử tò mò chiếu đèn pin vào xem, kinh ngạc phát hiện một cỗ quan tài đá vuông vức.

"Tần gia!

Lão Hồ!

Quan tài đá!

Quan tài đá!" Lần này gã không vội vàng xông lên nữa, chỉ khẽ kéo

áo Hồ Bát Nhất.

Tần Vũ hỏi: “Bàn Tử, lần này không vội vào à?” “Không không không!

Tần gia ngài trước!

Ngài trước!” Đầu Vương Bàn Tử lắc như trống bỏi, có kinh nghiệm từ vụ quan tài thủy ngân lúc trước, gã nào dám liều lĩnh.

“Đi thôi, mọi người vào xem.” Tần Vũ nở một nụ cười, đi đầu bước vào.

Trong Táng Kinh có ghi rõ, Minh Điện còn có tên là Từ Ninh Đường, là phần cốt lõi của lăng mộ, nơi đặt quan quách của chủ mộ.

Bên trong, chính là Minh Điện của lăng mộ!

Chương 115

Sau khi vào Minh Điện, việc đầu tiên Tần Vũ làm là ném ngọn đuốc lên trên.

Vút!

Ngọn đuốc được ném vào một cái chậu chứa dầu hỏa phía trên, ngọn lửa màu vàng bùng lên, soi sáng toàn bộ Minh Điện.

Bên trong Minh Điện, bốn phía đầy những bức phù điêu mang phong cách thời Tây Chu.

Mái vòm bán nguyệt phía trên được vẽ hình nhật nguyệt tinh thần.

Vào thời cổ đại, điều này mang ý nghĩa trời tròn đất vuông.

"Mộ thất Tây Chu, quan quách nhà Đường." "Lý Thuần Phong đã cải tạo mộ thất Tây Chu, bên trong đáng lẽ phải có hai cỗ quan tài của nhà Đường và Tây Chu, nhưng sao chỉ có một?" Shirley Dương quan sát xung quanh một lượt, chậm rãi nói.

Tình huống này, Tần Vũ cũng không rõ.

Hắn chỉ biết bây giờ không phải là lúc bận tâm vấn đề này, quan trọng nhất là phải nhanh chóng mở con đường thông xuống phía dưới mộ thất.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ đi đến bên cạnh Vương Bàn Tử, nói: "Bàn Tử, đưa tôi cây bút sắt cậu lấy ở tiền điện." "Bút sắt?" "Tần gia, cây bút đó tôi đặt lại rồi mà!" Vương Bàn Tử tỏ vẻ vô tội.

Shirley Dương cũng đã thấy, nói hùa theo: "Đúng vậy, tôi thấy cậu ta đặt lại rồi." Tần Vũ nhấn mạnh giọng, nói: "Không có thời gian nói nhảm với cậu đâu, nhanh lên!" "Được, được thôi." Vương Bàn Tử lúc này mới cực kỳ không nỡ lấy cây bút sắt từ trong ngực ra.

"!!" Shirley Dương thấy vậy, nhanh như gió đi tới bên cạnh Vương Bàn Tử, trừng mắt nói: "Đây là lần cuối cùng tôi tin cậu!" Vương Bàn Tử tự biết mình đuối lý, không dám nói nhiều.

Hồ Bát Nhất thấy Tần Vũ cầm lấy bút sắt, không khỏi hỏi: "Tần gia, anh cần cây bút này làm gì?" "Đi theo tôi." Tần Vũ đi thẳng đến trước quan quách.

Vương Bàn Tử tưởng Tần Vũ định mở quan tài, vội lấy một ngọn nến trắng từ trong túi ra, rụt rè nói: "Tần gia, hay là chúng ta thắp nến trước đã?

Lão Hồ, góc đông nam ở đâu?" "Bàn Tử, còn lôi thôi nữa, tin tôi dùng kim khâu miệng cậu lại không?" Tần Vũ liếc Vương Bàn Tử một cái, lạnh lùng nói.

Bị dọa một phen, Vương Bàn Tử không dám hó hé nữa, đành im lặng đứng sau lưng Tần Vũ.

Tần Vũ tìm được cơ quan trên quan quách, ấn cây bút sắt trong tay vào một khe hở hình cây bút trên đó.

Cạch cạch cạch...

Sau khi cơ quan được kích hoạt, xung quanh Minh Điện bắt đầu có thứ gì đó rơi xuống.

Tám bức tường mới tinh che phủ lên những bức tường cũ.

Trên những bức tường mới có những khe hở với hình dạng khác nhau, bên trong đặt những món đồ khác nhau.

Cùng lúc đó, mặt đất trước quan quách cũng có biến động.

Một viên gạch lật xuống, ngay sau đó một bệ đá có bàn cờ vây từ từ nâng lên.

Trên bàn cờ, một ván cờ dang dở được bày sẵn.

Vương Bàn Tử hai mắt sáng rực, hưng phấn nói: “Lão Kim, thấy chưa!

Thấy chưa!

Toàn đồ tốt cả đấy!” “Bàn gia!

Đừng, đừng lắc nữa, tôi thấy cả rồi!” Đại Kim Nha cũng phấn khích không kém.

Trên tám bức tường có tổng cộng mấy chục món đồ cổ, không cần nhìn kỹ cũng biết mỗi món đồ này mang ra ngoài đều có thể bán được giá trên trời!

Tần Vũ nhíu mày, giọng cực kỳ lạnh lùng: “Bàn Tử, đồ ở đây, tạm thời đừng đụng vào.

Lão Hồ, Shirley Dương, trông chừng cậu ta cho tôi.” Mặc dù lúc trước đã cho Vương Bàn Tử một bài học, khiến gã thu liễm đi ít nhiều, nhưng đối mặt với nhiều đồ cổ quý giá như vậy, hắn cũng không dám đảm bảo gã sẽ không táy máy.

“Tần gia yên tâm, tôi nhất định sẽ trông chừng cậu ta!” Hồ Bát Nhất lần này trực tiếp đứng cạnh Vương Bàn Tử, đưa tay phải ra ôm chặt lấy gã.

“Lão Hồ!

Tôi không động lung tung đâu, thả tôi ra!” “Tôi mà tin cậu thì có quỷ!

Đứng yên cho tôi!” “...” Tần Vũ không để ý đến hai người họ nữa, quay sang Đại Kim Nha nói: “Lão Kim, tôi nhớ ông biết chơi cờ vây, xem thử xem, đi nước nào mới thắng được.” “Được thôi, Tần gia ngài đợi tôi xem đã.” Đại Kim Nha tiến lên, bắt đầu quan sát kỹ lưỡng.

Shirley Dương nói: “Tần Vũ, anh đã nghe câu chuyện về Giả

Huyền và Tống Thái Tông chưa?" "Biết." "Giả Huyền trong lời cô nói là một người có kỳ nghệ cao siêu, mỗi lần chơi cờ với Tống Thái Tông đều cố tình thua một nước." "Sau đó Tống Thái Tông phát hiện ra mánh khóe, hạ lệnh cho ông ta phải dùng hết bản lĩnh thật sự." "Nhưng Giả Huyền biết rõ nếu thắng Tống Thái Tông trên bàn cờ, chung quy sẽ ảnh hưởng không tốt đến mình, nên sau đó cố tình tạo ra thế cờ hòa." "Ý của cô là người bày ván cờ này không muốn chúng ta thắng, cũng không muốn chúng ta thua, mà muốn chúng ta hòa, phải không?" Tần Vũ nhìn thấu suy nghĩ của Shirley Dương, nói ra những gì mình nghĩ.

Shirley Dương hơi sững sờ, kinh ngạc nói: "Tần Vũ, sao anh lại biết rõ như vậy?" Tần Vũ lắc đầu, không giải thích nguyên nhân, chỉ nói: "Nếu là người khác bày cờ, có lẽ đúng là như vậy.

Nhưng có một điều cô không biết, trong lòng Lý Thuần Phong, tôi là người sẽ không bao giờ thua." Nghe những lời này, trong mắt Shirley Dương lóe lên một tia kinh ngạc.

Thấy Tần Vũ có vẻ mặt chắc chắn như vậy, cô không nói thêm gì nữa, sợ nói nhiều sẽ khiến anh đổi ý.

Lúc này, Đại Kim Nha đã nắm được tình hình trên bàn cờ, nói: "Tần gia, tuy cờ vây tôi chỉ học được chút ít từ ông nội, nhưng nếu đặt quân cờ vào đây, bên trắng thua chắc!" Ông ta chỉ vào một vị trí trên bàn cờ.

"Được." Tần Vũ tuy không biết chơi cờ vây, nhưng cũng hiểu một chút quy tắc.

Vị trí Đại Kim Nha chỉ, sau khi đặt quân cờ xuống quả thực có thể ăn được một mảng lớn quân trắng.

"Tất cả đứng lên trên bệ đá này, đừng đi lung tung." Tần Vũ hét về phía Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang đứng dưới bệ đá.

Hắn nhớ rằng sau khi đặt quân cờ xuống sẽ kích hoạt một cơ quan mới, lúc đó ngoại trừ bệ đá ở giữa, những nơi khác sẽ chia thành tám khối co rút về hai bên.

Khi đó phải dựa vào nguyên lý ngũ hành bát quái để di chuyển đồ cổ trên tám bức tường xung quanh mới giải được cơ quan.

"Được thôi!" Hồ Bát Nhất lôi xềnh xệch Vương Bàn Tử đứng lên bệ đá.

Tần Vũ xác nhận không có vấn đề gì mới cầm lấy quân cờ đen duy nhất bên cạnh bàn cờ, đặt vào vị trí Đại Kim Nha đã chỉ lúc trước.

Cạch.

Quân cờ rơi xuống, có thể nghe thấy một tiếng động rõ ràng.

Chương 116

“Không phải lại có cơ quan chứ?” Đại Kim Nha căng thẳng nhìn xung quanh, trong lòng cực kỳ bất an.

Rắc!

Rắc!

Tiếng cơ quan khởi động bắt đầu vang lên, bàn cờ ban đầu lại hạ xuống, quan quách bị bao vây ở giữa cũng thay đổi vào lúc này.

Quan quách sau một loạt biến hóa, cũng để lộ cảnh tượng bên trong.

Ngay sau đó một chiếc hộp có hình dạng kỳ lạ từ trong quan tài từ từ dâng lên.

Chiếc hộp được chạm rỗng, có thể nhìn thấy thứ đựng bên trong là một miếng mai rùa đã có tuổi.

Trên mai rùa có khắc một số văn tự kỳ lạ, đồng thời có hoa văn giống như con mắt.

Không đúng?

Thiếu mất một lớp cơ quan?

Chẳng lẽ vì mình đã đi nước cờ chiến thắng nên trực tiếp bỏ qua cơ quan đó?

Cơ quan mà hắn vốn nghĩ sẽ xuất hiện lại không xảy ra, khiến Tần Vũ cảm thấy có chút tò mò.

“Long Cốt Thiên Thư!” Shirley Dương nhận ra thứ trong hộp, trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng.

Hồ Bát Nhất ghé lại gần nhìn, không chắc chắn hỏi: “Shirley

Dương, trên thứ này có thông tin về Mục Trần Châu sao?" "Đúng vậy!" "Trần giáo sư có một người bạn thân tên là Tôn giáo sư, đã chuyên tâm nghiên cứu phương diện này rất lâu.

Chính ông ấy đã nói cho tôi biết dưới Cổ Lam Huyện có Long Cốt Thiên Thư!" Shirley Dương tự tin nói.

Nghe đến cái tên này, Tần Vũ nhíu mày hỏi: "Tôn giáo sư?

Tên là Tôn Học Võ?" Shirley Dương trong lòng kinh ngạc, khó hiểu hỏi: "Tần Vũ, anh cũng quen Tôn giáo sư sao?" Tần Vũ nhớ ra vị Tôn giáo sư này đã cùng Shirley Dương đến Cổ Lam Huyện, bèn hỏi: "Người đó bây giờ cũng ở Cổ Lam Huyện à?" Shirley Dương gật đầu, nói: "Đúng vậy, chuyến đi lần này Tôn giáo sư đi cùng tôi." "Được." "Lúc quay về đưa tôi đi gặp ông ta, có một số chuyện tôi muốn nói chuyện kỹ với ông ta." Đôi mày nhíu chặt của Tần Vũ từ từ giãn ra, trên mặt lộ ra một nụ cười khiến người ta cảm thấy cực kỳ bất an.

"Được." Shirley Dương hơi sững sờ, ma xui quỷ khiến thế nào lại đáp một tiếng.

Sau đó, cô nhìn về phía chiếc hộp trong quan quách, rụt rè hỏi: "Vậy Long Cốt Thiên Thư?" Tần Vũ nói: "Cứ lấy đi." Miếng Long Cốt Thiên Thư này đối với hắn không có tác dụng thực chất.

"Cảm ơn." Shirley Dương cảm ơn xong, đưa tay mở chiếc hộp trong quan quách, chỉ lấy miếng mai rùa bên trong.

Tuy chiếc hộp có lẽ cũng có giá trị, nhưng đối với cô nó vô dụng.

Rắc rắc.

Hộp vừa được mở không lâu, cơ quan đột nhiên khởi động, khiến Shirley Dương không khỏi giật mình.

"Tần gia, nhìn kìa!" Hồ Bát Nhất dường như đã phát hiện ra điều gì, chỉ vào sau lưng Tần Vũ nói.

Tần Vũ nhìn theo hướng đó.

Chỉ thấy sàn nhà phía sau lưng hắn đang từ từ thụt vào trong tường, để lộ ra một cái rãnh sâu không biết bao nhiêu.

Vương Bàn Tử tò mò dùng đèn pin rọi xuống, kinh hô: "Ôi mẹ ơi, không thấy đáy đâu cả!" Hồ Bát Nhất nói: "Nơi này mở ra cuối cùng, chứng tỏ bên dưới chắc chắn có thứ gì đó, chúng ta có nên xuống xem không?" "Lão Hồ à, đồ đã lấy được rồi, đi thôi." "Đến cả cái thang cũng không có, xuống dưới làm sao được!" Đại Kim Nha vội vàng lắc đầu, chuyến đi này suýt nữa mất nửa cái mạng, có đánh chết ông ta cũng không muốn lăn lộn nữa.

"Tần gia, ý anh thế nào?" Hồ Bát Nhất nhìn về phía Tần Vũ, lại thấy vẻ mặt anh vô cùng nghiêm trọng.

Tần Vũ bình thản nói: "Các người ở trên đợi tôi, tôi xuống dưới một chuyến." Dựa theo sơ đồ kết cấu trên vách đá lúc trước, bên dưới có một không gian, bên trong có manh mối Lý Thuần Phong để lại cho hắn.

Đến bây giờ, hắn biết Lý Thuần Phong cải tạo ngôi mộ Tây Chu này không phải để xây lăng mộ cho mình.

Tất cả những gì Lý Thuần Phong làm, có lẽ là để bảo vệ thứ gì đó bên dưới Minh Điện.

Vì vậy, bước tiếp theo, hắn bắt buộc phải đi xuống.

Shirley Dương phản đối: "Không được!

Anh đi một mình thì sao được!" Hồ Bát Nhất cũng nói: "Tôi cứ có cảm giác bên dưới có thứ gì đó đáng sợ, Tần gia hay là tôi đi cùng anh, để Bàn Tử và lão Kim ở lại là được rồi." "Với thân thủ của các người, không xuống được đâu." "Trên tường Minh Điện này có không ít đồ tốt, cậu ở lại đây cùng Đại Kim Nha chọn vài món mang ra ngoài

đi.” Tần Vũ lại lắc đầu.

Shirley Dương cắn răng, vội vàng nói: “Mấy thứ đó tôi không thèm, tôi có Phi Hổ Trảo, muốn xuống dưới không khó!” Cô muốn theo bước chân của Tần Vũ, không muốn bị tụt lại phía sau.

Tần Vũ liếc cô một cái, bình thản nói: “Nếu cô theo kịp thì tùy.” Dứt lời, hắn liền nhảy vọt một cái, men theo vách đá đi xuống.

Chỉ trong vài động tác, bóng dáng Tần Vũ đã biến mất trong khe rãnh tối tăm sâu thẳm.

“Tôi cũng phải xuống!” Shirley Dương thấy vậy, tháo Phi Hổ Trảo sau lưng xuống.

Phi Hổ Trảo và Kim Cương Tán là hai món đồ do ngoại công cô truyền lại, là công cụ không thể thiếu của phái Bàn Sơn khi hạ mộ.

“Đừng xuống!” Hồ Bát Nhất vội vàng chặn trước mặt cô, nói: “Có một số chuyện đợi Tần gia lên, tự nhiên sẽ nói cho chúng ta biết.

Nếu anh ấy không nói, chúng ta cũng không cần phải gây thêm phiền phức.” Với tâm tư cẩn mật, sao anh lại không nhận ra Tần Vũ đã che giấu rất nhiều chuyện suốt quãng đường.

Chỉ là anh tin tưởng Tần Vũ vô điều kiện, nên mới không truy hỏi.

“Anh!” Shirley Dương dừng động tác trong tay, không cam lòng nhìn Hồ Bát Nhất.

“Được rồi!

Không đi thì không đi!” Cuối cùng cô quay đầu đi, từ bỏ ý định đi xuống, rồi đi đến một góc trong Minh Điện, ra vẻ như một cô gái nhỏ đang tủi thân.

“Tôi...” Đối mặt với tình huống này, Hồ Bát Nhất cười bất đắc dĩ.

Ngay sau đó anh nhìn về phía khe rãnh sâu không thấy đáy phía

trước, vẻ mặt đầy lo lắng. ...

Tần Vũ thi triển Bích Hổ Du Tường Thuật men theo vách đá đi thẳng xuống dưới.

Chương 117

Sau khi di chuyển vài phút, hắn cuối cùng cũng đến được đáy của khe rãnh.

Người đào nơi này thật lợi hại, e là sâu đến ba bốn mươi mét!

Tần Vũ nhìn lên vệt sáng le lói trên đỉnh, dựa vào thời gian đi xuống mà áng chừng.

Nơi này tối tăm vô tận, không thấy một tia sáng nào.

May mà trong trạng thái Thiên Nhãn, Tần Vũ thấy có vài cái chậu sắt, bên trong chứa một ít dầu hỏa.

Hắn lấy ra một bao diêm từ nhẫn không gian, châm lửa cho chúng.

Trong chốc lát, ánh lửa đã soi sáng toàn bộ không gian.

Đây là một thạch thất.

Bên trong thạch thất, nền nhà được lát bằng những viên gạch đá cực kỳ ngay ngắn, trên bốn bức tường cũng được điêu khắc rất nhiều phù điêu, toàn bộ đều mang phong cách thời Tây Chu.

Bốn góc thạch thất chất đầy những bình bình lọ lọ, không biết bên trong đựng thứ gì.

Trên nền thạch thất rải rác vài bộ xương khô không có hộp sọ, không biết là bị chặt đầu khi còn sống hay bị lấy mất hộp sọ sau khi chết.

Không có quan quách, cũng không có thứ gì đặc biệt.

Manh mối của Lý Thuần Phong rốt cuộc ở đâu?

Mang theo nghi vấn, Tần Vũ bắt đầu kiểm tra kỹ lưỡng trong thạch thất.

Hắn đi đến một bức phù điêu hình con bọ...

Thi Miết?

Tần Vũ phát hiện con bọ được điêu khắc này có vẻ hơi giống với Thi Miết mà hắn gặp ở Lỗ Vương Cung.

Tuy có hơi trừu tượng, nhưng đường nét rất giống.

Rất nhanh, Tần Vũ tinh mắt phát hiện bức phù điêu hình con bọ và bức tường có một khe hở cực kỳ khó phát hiện.

Có cơ quan?

Tần Vũ nhíu mày, đưa tay phải ra, thử dùng sức ấn xuống.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Dưới sức của Tần Vũ, bức phù điêu lún vào trong tường.

Ầm ầm ầm...

Cùng lúc đó, bức tường bên cạnh phù điêu phát ra tiếng động khô khốc, rồi bắt đầu từ từ chuyển động, một thạch thất mới dần dần hiện ra trước mắt Tần Vũ.

Không khí tràn vào.

Từng đạo ánh lửa bùng lên trong thạch thất bên trong, soi sáng toàn bộ không gian.

Phòng luyện đan?

Tần Vũ bước vào thạch thất này, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy là lò luyện đan ở giữa đã sớm phủ đầy mạng nhện.

Trên các bức tường đá xung quanh, không còn là những bức phù điêu như trước, mà được vẽ đầy bích họa.

Tần Vũ cũng không ngờ, ở một nơi sâu như vậy lại có một phòng luyện đan.

Xem những bức bích họa này trước đã, biết đâu có thể tìm được thông tin hữu ích.

Tần Vũ dời ánh mắt sang những bức bích họa xung quanh.

Vì được niêm phong quanh năm nên những bức bích họa này vẫn còn nguyên vẹn, màu sắc vẫn tươi sáng.

Trên bích họa, đoạn đầu tiên vẽ lại quá trình xây dựng ngôi mộ Tây Chu này, cũng như quá trình chế tạo phòng luyện đan này.

Ngay sau đó, trên bích họa xuất hiện một ngọn núi, trên núi tuyết trắng xóa, có tiên quang ẩn hiện.

Bên cạnh ngọn núi có vẽ một người phụ nữ, đeo một chiếc mặt nạ, phía dưới có ba hình vẽ nhỏ hơn.

Một con rắn, một con bọ, và một thứ giống như ngọc tỷ.

Núi là núi Côn Luân?!

Người phụ nữ là Tây Vương Mẫu?!

Rắn là rắn Hắc Mao?!

Bọ là Thi Miết?!

Ngọc tỷ là Quỷ Tỷ?!

Nhìn đến đây, liên tưởng đến chuyện của Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu, Tần Vũ đã có suy đoán về mấy thứ này.

Hắn tiếp tục xem về phía sau.

Lúc này trên bích họa có thêm hai người đàn ông, bối cảnh là trong một cung điện.

Một người trong đó mặc vương bào ngồi ở vị trí trên cao.

Người còn lại mặc trường bào quỳ ở phía dưới, thần thái vô cùng cung kính, dường như đang cầu xin thứ gì đó.

Tiếp đó người đàn ông mặc vương bào đưa cho người đàn ông đang quỳ một cuộn thẻ tre.

Chương 118

Sau khi nhận được thẻ tre, người đàn ông đó tiến vào phòng luyện đan đã được xây sẵn, dường như bắt đầu làm thí nghiệm.

Phía sau bích họa là quá trình thí nghiệm.

Đầu tiên là có vài người trông giống nô lệ, trên đầu bị đội một cái hũ gốm.

Sau đó có người đúng giờ sẽ nhét một ít thức ăn qua khe hở giữa cổ nô lệ và hũ gốm.

Đợi đến khi đầu nô lệ không thể rút ra khỏi hũ gốm được nữa, sẽ có người chặt đầu những nô lệ này.

Sau đó niêm phong trứng Thi Miết vào trong hũ gốm.

Đợi trứng nở ra, Thi Miết sẽ lấy đầu người làm thức ăn.

Sau khi không ngừng sinh sôi, Thi Miết trong hũ gốm bắt đầu ăn thịt lẫn nhau.

Cho đến con cuối cùng còn sống sót, được người đàn ông kia cho vào lò luyện đan cùng với một số dược liệu kỳ lạ khác để luyện chế, cuối cùng thành đan xuất lò.

Toàn bộ quá trình, Tần Vũ đều xem hiểu.

Bởi vì trong nguyên tác, có miêu tả quá trình này, tương truyền Tây Vương Mẫu đã dùng phương pháp này để nuôi dưỡng Thi Miết Vương.

Nghe nói độc tố do Thi Miết Vương tiết ra có chức năng bảo tồn ký ức.

Người đàn ông luyện đan này dùng Thi Miết Vương để luyện đan,

e rằng cũng là để luyện chế ra loại đan dược có chức năng bảo tồn ký ức này.

Lý Thuần Phong à!

Nếu loại đan dược này thực sự có tác dụng, thì manh mối này thật sự quá hữu ích!

Nghĩ đến đây, trong mắt Tần Vũ dần dần tỏa ra ánh sáng.

Nhưng khi hắn tiếp tục xem những bức bích họa phía sau, sắc mặt không khỏi biến đổi lớn, ánh sáng trong đôi mắt lúc nãy tức thì biến mất không dấu vết.

Quả nhiên, mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Trên bức bích họa cuối cùng, dường như là cảnh thử thuốc.

Một người đàn ông trông có vẻ mơ màng, sau khi ăn viên đan dược lấy ra từ lò luyện đan, thần trí trở nên tỉnh táo.

Nhưng một thời gian sau, người đàn ông đã ăn đan dược này, trên mặt lại xảy ra biến hóa cực lớn.

Có thứ gì đó giống như xúc tu mọc ra từ trán.

Khuôn mặt anh ta cũng trở nên vô cùng hung tợn, biến thành giống như mặt của Thi Miết, quả thực quỷ dị đến cực điểm.

Tần Vũ hiểu rồi.

Đan dược được luyện chế từ Thi Miết Vương có lẽ có tác dụng nhất định đối với chứng mất trí nhớ, nhưng đồng thời cũng có tác dụng phụ.

Giống như trên bích họa, biến thành không ra người không ra quỷ.

Chẳng lẽ... trong lò luyện đan có đan dược?

Ánh mắt Tần Vũ nhìn về phía lò luyện đan ở trung tâm, không kìm

được mà bước tới.

Hắn nhảy lên trên lò luyện đan cao gần hai mét.

Lúc này mới phát hiện trên đỉnh lò luyện đan có đặt một chiếc hộp gỗ, nhìn mức độ tinh xảo của điêu khắc, không giống như vật phẩm thời Tây Chu, hẳn là do Lý Thuần Phong để lại.

Tần Vũ mở hộp gỗ ra, phát hiện bên trong có một bình bạch ngọc.

Dưới bình bạch ngọc, có một mảnh lụa vàng giống như mảnh lụa ở tiền điện lúc trước, trên đó cũng có dấu tích văn tự.

Tần Vũ mở mảnh lụa vàng ra, trên đó có viết mấy hàng chữ nhỏ: Tần huynh: Đan dược nơi đây quả có tác dụng giảm nhẹ chứng mất trí, nhưng tác dụng phụ cũng cực lớn.

Ta từng sai người thử thuốc, kết quả như trong tranh, sau khi dùng ba ngày thì toàn thân co giật mà chết.

Vì vậy Tần huynh có thể lấy đây làm manh mối, tìm hiểu "Thăng Long Lý" để cải tạo phương pháp này.

Hãy nhớ kỹ.

Thuốc này tuyệt đối không được dùng.

Lý Thuần Phong thư. ...

Thật đáng tiếc, Lý Thuần Phong sống ở thời nhà Đường.

Nếu sống ở hiện tại, nhất định sẽ là một trợ thủ đắc lực bên cạnh mình.

Tần Vũ nhìn mảnh lụa trong tay, trong lòng có chút cảm khái.

Người có thể đoán được thiên cơ, hiểu mệnh lý, làm việc chu toàn như vậy, trên thế giới này cơ bản không tìm được.

Nghĩ đến đây, hắn cất chiếc hộp gỗ vào nhẫn không gian, chuẩn bị

mang về tìm người nghiên cứu xem bên trong có thành phần kỳ lạ nào không.

Tuy không thể giúp hắn giải quyết vấn đề mất trí nhớ, nhưng dù sao cũng có thêm một manh mối.

Chuyện ở đây đã xong, Tần Vũ từ trên lò luyện đan nhảy xuống, chuẩn bị rời đi.

Trước khi rời đi, trong thạch thất còn lại, hắn đập vỡ một trong những cái hũ gốm, quả nhiên phát hiện bên trong có rất nhiều mảnh vụn của Thi Miết.

Còn về những bộ xương không đầu trong thạch thất, cũng đã có lời giải thích.

Chương 119

Chủ nhân của chúng, e rằng đều đã được dùng để nuôi dưỡng Thi Miết Vương.

Đến đây, Tần Vũ không ở lại lâu nữa, men theo tường đi lên Minh Điện phía trên. ...

Lũ Dơi Đầu Người trong mê cung gần như đã bị quả thuốc nổ của Tần Vũ làm cho chết sạch.

Vì vậy đường ra của cả nhóm vô cùng thuận lợi, đi chưa đầy một tiếng đồng hồ đã quay lại miếu Xương Cá.

Trần Vũ Lâu vẫn luôn chờ đợi.

Thấy Tần Vũ dẫn cả nhóm ra, ông ta lập tức tiến lên đón, nói: "Tiền bối, tốc độ của ngài nhanh hơn tôi tưởng tượng nhiều đấy." "Tiền bối?!" Hồ Bát Nhất và Shirley Dương biết thân phận của Trần Vũ Lâu đều nhìn nhau ngơ ngác.

Chưa nói đến tuổi tác, Trần Vũ Lâu dù sao cũng từng là thủ lĩnh một đời của phái Xả Lĩnh, lại gọi Tần Vũ là tiền bối?!

"Ha ha, bản lĩnh của vị tiểu ca này mạnh hơn lão phu, tuổi tác bối phận cũng cao hơn lão phu." "Lão phu gọi cậu ấy là tiền bối, không có gì không ổn cả." Trần Vũ Lâu cười ha hả nói.

Tần Vũ nhíu mày, ngắt lời ông ta, hỏi: "Ông ở đây chờ làm gì?" "Những kẻ đi vào cùng mấy đứa nhóc lúc trước đều là những kẻ liều mạng." "Vì vậy tôi đã cho người thông báo cho đội cảnh vệ trong huyện, đang đợi ở đây." "Nhưng xem ra bây giờ có vẻ không cần thiết nữa." Trần Vũ Lâu nghe phía sau dường như không có tiếng của Mã Đại Đảm, trong lòng đã đoán ra được phần nào.

“Thôi được.” “Nếu đã ở đây, vậy thì tìm một chỗ uống chén trà, nghỉ ngơi một lát đi.” Tần Vũ nói đến đây dừng lại, tiếp tục nói với Shirley Dương bên cạnh: “Shirley Dương, đưa tôi đến chỗ Tôn Học Võ.” Vương Bàn Tử lập tức đi tới, cười nói: “Tần gia!

Tôi biết đường, để tôi dẫn đường!” Lúc Tần Vũ ở trong thạch thất bên dưới, gã và Đại Kim Nha ở trong Minh Điện, đã ngắm nghía hết những bảo vật xung quanh.

Nếu không phải túi của gã không thể chứa được nhiều đồ như vậy, gã đã sớm dọn sạch đồ trong Minh Điện rồi.

Chính vì được ăn đầy mồm đầy miệng, Vương Bàn Tử bây giờ mới tỏ ra ân cần trước mặt Tần Vũ như vậy.

Đi được nửa tiếng đồng hồ, dưới sự dẫn dắt của Vương Bàn Tử, nhóm Tần Vũ đến một căn nhà dân cực kỳ đơn sơ.

Trong sân, đã có một người đàn ông trung niên đang ngồi uống trà.

“Tôn giáo sư!” Shirley Dương ngoan ngoãn gọi một tiếng.

Người này chính là Tôn Học Võ trong lời của Shirley Dương, một giáo sư khảo cổ đến từ Bắc Bình.

Thấy cả nhóm về sớm như vậy, trên mặt ông ta không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc, nói: “Shirley, sao về nhanh vậy?

À phải rồi, hai vị này là...” Người ông ta hỏi tự nhiên là Tần Vũ và Trần Vũ Lâu.

“Một vị là bạn của cháu, Tần Vũ.” “Một vị là cố nhân của ngoại công cháu, Trần Vũ Lâu.” Shirley Dương giới thiệu đơn giản một lượt, rồi nhìn bộ quần áo bẩn thỉu trên người, nói với mọi người: “Mọi người nói chuyện một lát đi, cháu đi tắm rửa thay quần áo.” Nói xong, Shirley Dương đi thẳng vào trong nhà.

Sau khi Shirley Dương đi, vẻ mặt cười ha hả ban đầu của Tôn Học Võ lập tức trở nên lạnh nhạt, cũng không để ý đến mấy người trước mặt, chỉ tự mình đọc sách trong tay.

"Lão già này, thật là trước mặt một kiểu, sau lưng một kiểu." Vương Bàn Tử bất mãn lẩm bẩm một câu, ném đồ trên người xuống đất.

"Trần lão gia tử, Tần gia, hai vị mau ngồi xuống đi, đừng đứng như trời trồng nữa." Hồ Bát Nhất cười nói, muốn hòa giải tình hình khó xử trên sân.

Tần Vũ và Trần Vũ Lâu không từ chối, ngồi xuống ghế đá trong sân.

Nào ngờ lúc này, Tôn Học Võ ngồi cùng bàn bình thản nói: "Tôi không thích ngồi cùng bàn với bọn thổ phu tử, phiền hai vị qua chỗ khác ngồi." Lời này vừa nói ra, sắc mặt Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đại biến.

Phải biết rằng, nói những lời này trước mặt Tần Vũ không phải là chuyện tốt lành gì.

Quả nhiên khi câu nói đó vừa thốt ra, liền nghe thấy giọng nói lạnh như băng của Tần Vũ: "Tôi là thổ phu tử thì sao?" "Tôn... không đúng, Phong Học Võ?" "Hay nên gọi ngươi là, Quan Sơn Thái Bảo?" Tôn Học Võ đối diện nghe những lời này, sắc mặt đại biến, nhưng nhanh chóng khôi phục lại trạng thái bình thường, dường như không muốn bị người khác phát hiện.

Nhưng hành động nhỏ nhặt đó lại không qua được mắt Tần Vũ, bị hắn nhìn thấy rõ ràng.

"Lão Hồ, Quan Sơn Thái Bảo là cái gì?" "Tôi cũng không biết, chưa nghe bao giờ.

Lão Kim có biết không?" "Ừm... có chút ấn tượng, hình như cũng chuyên đi đào mộ." Ba người đứng trong sân đều không hiểu ý nghĩa của Quan Sơn Thái Bảo, ba người ở đó đoán mò một hồi.

"Mấy đứa nhóc không biết cũng là bình thường." "Bây giờ lưu truyền đều là bốn môn phái đào mộ Phát Khâu Thiên Quan, Mạc Kim Giáo Úy, Bàn Sơn Đạo Nhân, Xả Lĩnh Lực Sĩ." "Ít ai biết được Quan Sơn Thái Bảo từng xây dựng hoàng lăng cho Chu Nguyên Chương, bản lĩnh 'Quan Sơn Chỉ Mê Phú' của bọn họ lợi hại lắm đấy." Trần Vũ Lâu giải thích một hồi.

Sau khi giải thích cho ba người phía sau, khóe miệng ông ta hơi nhếch lên, nói tiếp: "Nhóc con, vẻ mặt của cậu không qua được mắt lão phu đâu." "Ta từng ở Thường Thắng Sơn, có một thuộc hạ là Quan Sơn Thái Bảo, tên của hắn là Phong Học Văn." "Nếu ta đoán không lầm, cậu là em trai của hắn phải không?" Khóe miệng Tôn Học Võ hơi co giật, đồng tử cũng căng thẳng co lại một chút.

Mặc dù vậy, miệng vẫn cứng rắn nói: "Tôi không biết hai người nói gì, Phong Học Văn là ai tôi cũng không quen." "Không thừa nhận cũng không sao." "Nhưng có một số chuyện, ta phải tính sổ rõ ràng với ngươi." Giọng Tần Vũ cực kỳ lạnh lẽo, khiến Hồ Bát Nhất mấy người đứng sau lưng cũng cảm thấy sau gáy có chút lành lạnh.

Hồ Bát Nhất lau mồ hôi lạnh, nói: "Bàn Tử, lão Kim, hai người có thấy vẻ mặt này của Tần gia bao giờ chưa?" Đại Kim Nha lắc đầu.

Nhưng Vương Bàn Tử dường như nhớ lại điều gì, nói: "Hình như trước đây ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, vẻ mặt của Tần gia cũng đáng sợ như bây giờ." Được Vương Bàn Tử nhắc nhở như vậy, Hồ Bát Nhất cũng nhớ ra.

Trong hang động cuối cùng ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, khi đối phó với những con quái vật đầu bò có nọc rắn, Tần Vũ cũng có vẻ mặt

này.

Hồ Bát Nhất nói: "Hai phái này, chẳng lẽ có thâm thù đại hận sao?" "Đúng vậy!" Trần Vũ Lâu lúc này xen vào, giải thích: "Thời nhà Minh, triều đình chính thức cho phá hủy Phát Khâu Thiên Ấn, Quan Sơn Thái Bảo cũng giúp đỡ không ít, nếu không cũng không đến mức sau nhà Minh không còn tin tức gì về Phát Khâu Thiên Quan." "Đương nhiên, ngoại trừ Tần tiểu ca." Nghe vậy, ba người Hồ Bát Nhất đã hiểu ra.

"Lão Hồ, ra là đoạn tuyệt truyền thừa của người ta, mối thù này quả thực sâu đậm." "Bàn Tử, lát nữa Tần gia mà không nhịn được, hai chúng ta phải cản lại, dù sao bây-giờ không phải nhà Minh, giết người là phạm pháp đấy." Hồ Bát Nhất hạ thấp giọng, vẻ mặt đầy lo lắng.

Nhưng không đợi Vương Bàn Tử trả lời, lúc này Tôn Học Võ đối diện bình thản nói: "Thời buổi này ai cũng dám giả mạo Phát Khâu Thiên Quan rồi sao?

Phát Khâu Thiên Quan sớm đã đoạn tuyệt truyền thừa, sáu mai Phát Khâu Ấn cũng đã bị tiêu hủy từ thời nhà Minh, ở đâu ra Phát Khâu Thiên Quan." "Ồ?" "Vậy ngươi xem thử, thứ này là gì?" Tần Vũ lấy ra Phát Khâu Thiên Ấn từ nhẫn không gian, đặt lên bàn đá trước mặt.

Đồng thời, hắn lấy ra kiếm Cự Khuyết từ nhẫn không gian, cùng đặt lên bàn đá, lạnh lùng nói: "Ta cho ngươi cơ hội nhìn kỹ, nếu ngươi vẫn cho rằng là giả, ta có thể tiễn ngươi lên đường." Nói xong, hắn cầm lấy ấm trà, ung dung rót trà.

Ảo thuật!

Tuyệt đối là ảo thuật!

Nếu không thì làm sao có thể biến ra đồ vật từ hư không, cảnh tượng này khiến Tôn Học Võ đối diện ngây người, nhất thời không dám tin vào mắt mình.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn đưa tay cầm lấy mai ấn đồng trên bàn.

Chất liệu, niên đại, đích thực là Phát Khâu Ấn thật!

Chương 120

“Không thể nào!” Lần này, Tôn Học Võ thật sự kinh ngạc.

Đặc biệt là lúc này nhìn thấy thanh cự kiếm đang lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh nắng mặt trời, tim hắn bắt đầu đập nhanh hơn.

Vì vậy nhất thời nói năng không qua suy nghĩ: “Phát Khâu Thiên Ấn sớm đã bị tổ tiên ta dọn sạch rồi, điều này được ghi chép rõ ràng trong gia phả.

Miếng này làm giả cực kỳ giống, nhưng chung quy vẫn là giả!” Nói xong hắn hối hận.

Bởi vì hắn đã vô tình tiết lộ thân phận thật của mình.

“Thừa nhận rồi thì tốt.” Khóe miệng Tần Vũ hơi nhếch lên, không nói hai lời đưa tay sờ vào thanh kiếm Cự Khuyết trên bàn.

“Tần gia!” “Bây giờ là xã hội pháp trị!

Giết mấy tên côn đồ du côn kia thì thôi, nếu giết người này, là phải ngồi tù đấy!” Hồ Bát Nhất thấy vậy, vội vàng níu lấy tay Tần Vũ, tránh cho hắn nhất thời xúc động.

Tôn Học Võ lúc này cũng đã bình tĩnh lại vài phần, mặt không chút sợ hãi: “Vị tiểu huynh đệ này nói đúng, bây giờ không phải là thời đại mấy chục năm trước có thể tùy tiện giết người, nên suy nghĩ cho kỹ đi.” 【Đinh!】【Chúc mừng ký chủ thành công kích hoạt nhiệm vụ tiêu diệt Quan Sơn Thái Bảo, sau khi tiêu diệt thành công, ký chủ có thể lựa chọn khôi phục một đoạn ký ức đã mất.】 Điều này có nghĩa là, chỉ cần giết Tôn Học Võ, sau này hắn có thể chủ động lựa chọn khôi phục một lần ký ức trong hệ thống, nội dung ký ức có thể là bất kỳ đoạn nào trong bao nhiêu năm tồn tại trên thế gian.

Đến đây, Tần Vũ lạnh lùng nói: "Đối với ngươi, ta không cần suy nghĩ." Ân oán giữa Phát Khâu Thiên Quan và Quan Sơn Thái Bảo, hôm nay phải có một cái kết.

Đối phương tuy bây giờ đổi họ Tôn, không trực tiếp tham gia vào việc hủy ấn năm đó, nhưng trong người chảy dòng máu họ Phong, có truyền thừa của phái Quan Sơn, vậy thì phải chết.

Huống chi bây giờ còn có phần thưởng của hệ thống.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ hơi dùng sức, đẩy tay Hồ Bát Nhất đang ngăn cản ra.

Ngay sau đó chỉ thấy một tia sáng lạnh lóe lên, trên cổ Tôn Học Võ đối diện đã xuất hiện một vệt máu.

"!!" Giờ phút này, đôi mắt Tôn Học Võ trợn trừng, mặt đầy vẻ không thể tin nổi, vạn lần không ngờ Tần Vũ lại quả quyết như vậy.

Cự Khuyết đã cắt đứt động mạch chủ, máu tươi bắt đầu không ngừng chảy xuống cổ.

Cảnh tượng này vừa hay bị Shirley Dương thay quần áo xong bước ra khỏi nhà nhìn thấy rõ ràng.

Lúc này, cô đang đứng ngây người trong sân, ngơ ngác nhìn chuyện đang xảy ra trước mắt.

"Tần, Tần Vũ, anh..." Shirley Dương cuối cùng cũng phản ứng lại, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Tôn Học Võ là người cô đặc biệt mời đến giúp tìm manh mối về Long Cốt Thiên Thư, sao lại bị Tần Vũ giết chết, về làm sao ăn nói với Trần giáo sư!

Cô vội vàng xông lên, lấy ra một miếng vải từ trong túi, bịt chặt vết thương của Tôn Học Võ.

“Tần, Tần gia...” Tình huống này xảy ra, Hồ Bát Nhất nhất thời cũng không biết mở miệng thế nào.

“Không có gì đáng kinh ngạc cả.” Tần Vũ lắc đầu, tiếp tục: “Trong mắt tôi, hắn cũng giống như Mã Đại Đảm.” “Tôn giáo sư là nhà khảo cổ học, không giống bọn họ!” “Cho dù tổ tiên có lẽ có lỗi, nhưng liên quan gì đến ông ấy?” “Anh làm vậy, không sợ bị pháp luật trừng phạt sao!” Lúc trước khi thay quần áo trong nhà, Shirley Dương cũng có thể nghe được cuộc nói chuyện trong sân, biết được nguyên do sự việc.

Nhưng đợi đến khi cô thay quần áo xong đi ra, chung quy vẫn chậm một chút, Tần Vũ đã ra tay.

Đối với điều này, Tần Vũ bình tĩnh nhìn Shirley Dương, bình thản nói: “Có một số chuyện đối với cô có lẽ là lịch sử, nhưng đối với tôi, lại là chuyện thực sự xảy ra bên cạnh mình.” “Nếu cả nhà cô bị người ta sát hại, những gì cô có thể làm, tuyệt đối hơn xa tôi.” Nghe những lời này, Shirley Dương sững sờ.

Đúng vậy, nếu người nhà bị người khác sát hại, e rằng cô sẽ dùng hết mọi sức lực để báo thù cho gia đình.

Nghĩ đến đây, cô im lặng.

Đôi mày nhíu chặt ban đầu cũng bắt đầu từ từ giãn ra. 【Đinh!】【Chúc mừng ký chủ thành công hoàn thành nhiệm vụ, ký chủ có thể tùy ý lựa chọn đọc lấy một đoạn ký ức.】 Lúc này, trong đầu Tần Vũ vang lên tiếng thông báo của hệ thống, điều đó có nghĩa là Tôn Học Võ đã chính thức tắt thở.

Đối với phần thưởng của hệ thống, Tần Vũ không vội dùng.

Có lẽ vào một ngày nào đó trong tương lai khi sắp mất trí nhớ, phần thưởng này sẽ giúp ích rất nhiều.

Đến đây, Tần Vũ đứng dậy, nói với Hồ Bát Nhất: "Cậu tiếp tục ở lại nghỉ ngơi, hay là bây giờ cùng tôi về?" Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha nhìn nhau.

Cuối cùng Hồ Bát Nhất hiểu ra.

"Ai!

Tôi có thể hiểu được tâm trạng của Tần gia." Anh nhìn Shirley Dương, thở dài: "Lão Kim, Bàn Tử hai người cùng Tần gia về trước đi, tôi ở lại cùng Shirley Dương xử lý chuyện của Tôn giáo sư." Vương Bàn Tử lắc đầu phản đối: "Không được!

Lão Hồ, tôi phải ở lại cùng cậu.

Lão Kim cùng Tần gia về trước đi, tôi ở lại với lão Hồ." Dù sao hai người cũng mặc chung một cái quần lớn lên, Hồ Bát Nhất bất đắc dĩ đành phải đồng ý.

Dù sao cũng đã giết một giáo sư, chuyện sau này phải xử lý cho tốt, nếu không khó tránh khỏi có chút phiền phức.

Tần Vũ nói: "Có chuyện gì không xử lý được, cứ báo tên Trương Kỳ Sơn ra." Có thể biết được Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử gặp nguy hiểm ở Thiểm Tây bất cứ lúc nào, Tần Vũ không tin Trương Kỳ Sơn không cài người ở đây.

Nói xong, hắn liền dẫn lão Kim rời đi.

Còn Trần Vũ Lâu, ông ta cũng đã quen với cảnh chém giết, sau khi Tần Vũ rời đi không lâu, cũng như không có chuyện gì xảy ra mà quay về ngôi miếu đó. ...

Bắc Bình, Phan Gia Viên, trong tiệm của Đại Kim Nha.

Về Bắc Bình đã được mấy ngày.

Do buồn chán, Tần Vũ mỗi ngày đều đến chỗ Đại Kim Nha ngồi

một lúc để giết thời gian.

Đại Kim Nha nói: "Tần gia, lão Hồ và Bàn gia đi nhiều ngày rồi chưa về, có khi nào xảy ra chuyện gì không ạ?" Nghĩ đến lúc ở Thiểm Tây, sau khi Tôn Học Võ bị Tần Vũ giết, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lại bị bỏ lại ở đó, nên ông ta có chút lo lắng.

Tần Vũ xua tay, nói: "Chuyện đó tôi đã nhờ người hỏi rồi, đã giải quyết xong từ lâu." "Còn về hai tên lão Hồ và Bàn Tử, chỉ là đi đến nơi khác thôi, không cần lo lắng." Hai ngày trước, thấy hai người chưa về, hắn đã đi hỏi Trương Kỳ Sơn.

Trương Kỳ Sơn nói chuyện đã giải quyết xong, còn Hồ Bát Nhất chưa về là nghe nói đã đi xuống phía Nam.

Còn đi làm gì, Tần Vũ lười quản.

Chương 121

Dù sao cũng không phải cha mẹ người ta, không quản được nhiều như vậy.

“Được rồi!” Đại Kim Nha biết người Tần Vũ nhờ là ai, lúc này mới hoàn toàn yên tâm.

Cốc cốc cốc!

Lúc này, ngoài cửa truyền đến một trận tiếng gõ cửa không nhanh không chậm.

“Ai vậy.” Đại Kim Nha tiến lên mở cửa.

Mở cửa ra phát hiện người đứng bên ngoài là một người đàn ông trẻ tuổi mặc quần áo màu đen.

“Trương...

Trương...” Người đứng ngoài cửa chính là Trương Nguyệt Sơn mà ông ta đã gặp trong buổi đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm trước đó.

Đại Kim Nha há miệng, nhất thời không biết nên xưng hô thế nào.

Trương Nguyệt Sơn nói: “Tần gia chắc ở trong này phải không?

Tôi tìm ngài ấy.” Nghe tiếng, Tần Vũ nhận ra giọng của Trương Nguyệt Sơn, bèn nói: “Lão Kim, cho cậu ta vào đi.” “Trương gia mời vào.” Đại Kim Nha thực sự không biết xưng hô thế nào, đành gọi một tiếng gia, rồi tránh người sang một bên.

“Nhóc con không ở Cổ Đồng Kinh, đột nhiên về đây làm gì?” Tần Vũ nhớ hai ngày trước khi đi tìm Trương Kỳ Sơn, Trương Nguyệt Sơn còn đang ở Cổ Đồng Kinh, nào ngờ chưa được hai ngày công phu

đã về Bắc Bình.

Trương Nguyệt Sơn cười nói: "Chuyện còn lại ở Cổ Đồng Kinh giao cho thuộc hạ xử lý là được rồi, dù sao tôi ở bên cạnh Phật gia sẽ thoải mái hơn." Tần Vũ nói: "Thôi được, tìm tôi có chuyện gì?" Trương Nguyệt Sơn lấy ra một tập tài liệu từ trong chiếc cặp da màu nâu, đặt lên bàn trà, giải thích: "Tần gia, chuyện đi biển mà ngài nhờ Phật gia sắp xếp đã xong rồi." "Phật gia đã sắp xếp cho ngài một thân phận thành viên đội khảo cổ Tây Sa, thời gian xuất phát là ba ngày sau." "Đây là những tài liệu liên quan, ngài có thể xem qua." Tần Vũ cầm một tờ tài liệu lên xem.

Mới biết những tài liệu này thực ra là thông tin giới thiệu về các thành viên đội khảo cổ.

Trần Văn Cẩm, Ngô Tam Tỉnh, Hoắc Linh, Giải Liên Hoàn, Tề Vũ, Lý Tứ Địa, Trương Lân.

Đội khảo cổ Tây Sa có tổng cộng bảy người.

Khi lật đến trang cuối cùng, thông tin về Trương Lân, Tần Vũ cố ý xem kỹ một chút.

Trên tờ giấy, ngoài tên, ảnh và địa chỉ ra, các nội dung khác cơ bản đều ghi là không rõ hoặc để trống, là người bí ẩn nhất trong đội.

Nhìn đến trang này, Tần Vũ đột nhiên nghĩ ra một số chuyện.

Dựa theo cuộc đối thoại lần trước với Trương Kỳ Sơn, dường như ông ta vẫn chưa phát động kế hoạch tìm kiếm Trương Lân.

Cũng có nghĩa là, lúc này Trương Lân, ký ức vẫn còn nguyên vẹn.

Xem ra phải đi tìm tên này trước, tìm hiểu một chút tình hình hiện tại mới được.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ nói với Trương Nguyệt Sơn: "Thông tin tôi

nhận rồi, cậu có thể về trước." Trương Nguyệt Sơn vội nói: "Khoan đã, có một chuyện phải nói với Tần gia." Nói rồi, gã liền ra hiệu cho Đại Kim Nha bên cạnh.

"Cái đó, Tần gia tôi ra ngoài một chuyến nhé." Đại Kim Nha hiểu ý, biết ngay những lời tiếp theo mình không có tư cách nghe, dứt lời liền nhanh chóng chuồn ra khỏi cửa.

Tần Vũ bị hành động của Trương Nguyệt Sơn làm cho có chút tò mò, không khỏi hỏi: "Nói đi, chuyện gì mà thần bí vậy?" "Liên quan đến người của nhà họ Uông." "Trước đây dựa theo thông tin ngài cung cấp, người của chúng tôi đã tìm thấy đại bản doanh của chúng ở tọa độ đó." "Chỉ là..." Nói đến đây, Trương Nguyệt Sơn bắt đầu im lặng, giữa hai hàng lông mày lộ ra một tia bi thương.

Tần Vũ truy hỏi: "Chỉ là sao?" Trong mắt Trương Nguyệt Sơn lóe lên một tia không cam lòng, hận hận nói: "Phật gia lệnh cho tôi dẫn mấy đội tinh binh đi, không những không chiếm được căn cứ của đối phương, mà những anh em đi cùng đều hy sinh." Nếu đã dẫn đi mấy đội tinh binh, chứng tỏ Trương Kỳ Sơn không hề khinh địch, chắc chắn đã xảy ra chuyện đặc biệt.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ tiếp tục hỏi: "Hiện trường đã xảy ra chuyện gì kỳ lạ sao?" "Lúc đầu chúng tôi quả thực đã đánh bất ngờ, giết được không ít người." "Nhưng khi chuẩn bị tấn công vào kiến trúc trung tâm, bên trong đột nhiên xuất hiện một người đàn ông đeo mặt nạ." "Tốc độ của hắn phi thường nhanh, sức mạnh cũng phi thường lớn, tất cả đạn của chúng tôi bắn vào người hắn dường như đều không có tác dụng, căn bản không thể làm hắn bị thương." "Nếu không phải tôi kịp thời rút quân, e rằng chuyến đó cũng khó mà trở về." Trương Nguyệt Sơn kể lại đại khái toàn bộ sự việc.

Từ vẻ mặt của gã có thể thấy, dường như gã vẫn luôn canh cánh

trong lòng về chuyện này.

Sắc mặt Tần Vũ cũng ngày càng nghiêm trọng, trong lòng mơ hồ đoán ra được vài phần đáp án.

Tốc độ nhanh, sức mạnh lớn, đao thương bất nhập.

Năm đó Uông Tàng Hải đã mang Thiết Diện Sinh từ Lỗ Vương Cung ra ngoài.

Chẳng lẽ... người đàn ông đeo mặt nạ mà Trương Nguyệt Sơn gặp là Thiết Diện Sinh?

"Chuyện này cũng không thể trách cậu." "Tôi thấy nếu không kéo hai khẩu pháo đến, e rằng đều không có cách nào gây tổn thương cho thứ đó." Tần Vũ bình thản nói.

Trương Nguyệt Sơn lại lắc đầu, nói: "Dù sao đây cũng là hành động cá nhân do Phật gia phát động, không thể rầm rộ tấn công như vậy." "Nếu không, ngày thứ hai tôi đã dẫn người kéo hai khẩu pháo đến san bằng căn cứ đó rồi." Tên này, có lúc cũng khá đáng yêu đấy chứ.

Nhìn vẻ mặt tức giận của Trương Nguyệt Sơn, Tần Vũ không khỏi mỉm cười.

Trương Nguyệt Sơn xị mặt, bất mãn nói: "Tần gia, ngài cười gì vậy?" "Khụ khụ." Tần Vũ ho khan hai tiếng, mới thu lại nụ cười, trở lại vẻ nghiêm túc như trước.

Hắn tiếp tục nói: "Bên nhà họ Uông, cậu nói với Phật gia cho người theo dõi trước, đợi tôi từ Tây Sa về, tôi sẽ đích thân đi xem." "Hiểu rồi." "Vậy nếu không có chuyện gì, tôi về trước đây.

Dù sao bên Phật gia còn có chuyện cần tôi xử lý." Trương Nguyệt Sơn đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

“Được, về đi.” Tần Vũ xua tay.

Trước khi ra cửa, Trương Nguyệt Sơn dường như nghĩ ra điều gì, quay người lại nói: “Tần gia, có thể phiền ngài một chuyện được không?” Tần Vũ bình thản nói: “Nói nghe xem.” “Bát gia trong Cửu Môn lúc sinh thời có quan hệ rất tốt với tôi, trong chuyến đi khảo cổ Tây Sa lần này, có hậu duệ duy nhất của ông ấy.” “Nếu có thể, chuyến đi này, xin Tần gia giúp đỡ chiếu cố nhiều hơn.” Trương Nguyệt Sơn nói.

Tần Vũ tự nhiên biết người gã nói là ai, không ai khác chính là Tề Vũ trong đội.

Đối với điều này, hắn bình thản nói: “Chuyện này tôi không dám đảm bảo, vạn nhất cậu ta tự tìm đường chết, tôi sẽ không cản.” “Được!

Có câu này của Tần gia là đủ rồi.” Trương Nguyệt Sơn sao lại không hiểu ý trong lời nói.

Tiếp đó gã cảm ơn Tần Vũ trước, mới mở cửa rời khỏi cửa hàng.

Một lúc sau, Tần Vũ lại cầm lấy tờ tài liệu về Trương Lân trên bàn, ghi nhớ địa chỉ trên đó vào đầu.

Sau khi Trương Nguyệt Sơn đi, Đại Kim Nha mới dám quay lại tiệm, trong lòng tuy tò mò vạn phần, nhưng cũng không dám hỏi nửa lời.

“Lão Kim, số 4 phố trước Cảnh Sơn, chỗ đó ở đâu?” Địa chỉ này là nơi ở trên tài liệu của Trương Lân, Tần Vũ định tối nay đi một chuyến.

Đại Kim Nha hiển nhiên biết địa chỉ này, ngay khi Tần Vũ vừa dứt lời liền trả lời: “Tần gia muốn đi dạo Tử Cấm Thành à?

Chương 122

Nếu muốn đi, mai tôi dẫn ngài đi, khu đó tôi quen lắm.” “Tử Cấm Thành?

Ai muốn đi Tử Cấm Thành?

Tôi hỏi số 4 phố trước Cảnh Sơn.” Tần Vũ không hiểu.

“Thế chẳng phải sao!

Tử Cấm Thành ở số 4 phố trước Cảnh Sơn mà.” Đại Kim Nha khẳng định.

Nơi đó từ nhỏ đến lớn ông ta đã đi dạo không biết bao nhiêu lần, có thể nhớ nhầm địa chỉ nhà mình, chứ không thể nhớ nhầm địa chỉ này được.

Tần Vũ thấy đối phương không có ý đùa giỡn, mới hiểu ra vấn đề.

“Trương Lân là hộ khẩu đen, đến cả chỗ ở cũng không có sao?” Tần Vũ có chút bất đắc dĩ.

Nếu như vậy, thì chỉ có thể đợi ba ngày sau gặp mặt.

“Lão Kim, hôm nay đến đây thôi, tôi về trước.” Thấy đã bốn giờ chiều, Tần Vũ chào Đại Kim Nha một tiếng, rồi một mình lái xe rời khỏi Phan Gia Viên.

Dù sao cũng là người có tiền rồi, không sắm một chiếc xe làm phương tiện đi lại thực sự có lỗi với thân phận này.

Không lâu sau, Tần Vũ đã lái xe về nơi ở của mình.

Vừa đi đến đầu ngõ, đã gặp dì Vương nhà bên cạnh.

Chỉ nghe đối phương nói: “Tiểu Tần, về rồi à?

Vừa hay có một cô bé tìm cháu đấy.” “Cô bé?

Ai vậy?” Tần Vũ có chút thắc mắc, nhất thời không nghĩ ra ai sẽ tìm mình.

Dì Vương nói: “Dì cũng không rõ, chỉ thấy con bé trông xinh xắn lắm, cháu cứ về nhà xem đi.” “Được ạ, dì Vương cứ bận việc đi!” Tần Vũ gật đầu đáp một tiếng, vội vã đi về phía nhà mình.

Vừa đi được hai bước, đã nghe thấy phía sau truyền đến một giọng nói đầy cảm khái: “Giới trẻ bây giờ, thật không biết tiết chế gì cả.” “Dì Vương...” Tần Vũ định giải thích, nhưng quay đầu lại thì đâu còn thấy bóng dáng đối phương đâu nữa.

“Bị hàng xóm hiểu lầm, thật khó xử.” Hắn cười bất đắc dĩ, từ từ đi về đến cửa nhà.

Một cô gái trẻ khoảng hai mươi tuổi, lúc này đang ngồi xổm trước cổng sân, vẻ mặt chán nản.

“Trần Văn Cẩm?” Trong tài liệu Trương Nguyệt Sơn mang đến chiều nay có ảnh của người này, nên Tần Vũ liếc mắt đã nhận ra.

Trần Văn Cẩm vội vàng đứng dậy từ dưới đất, nghi hoặc hỏi: “Anh là Tần Vũ, Tần đại ca phải không ạ?” Thấy Tần Vũ gật đầu thừa nhận, cô vui vẻ đưa tay ra, tự giới thiệu: “Chào Tần đại ca, em là Trần Văn Cẩm, đội trưởng phụ trách đội khảo cổ Tây Sa lần này.” Tần Vũ khó hiểu hỏi: “Sao cô biết tôi ở đây?” Trần Văn Cẩm nói: “Chú Trương nói cho em biết ạ.” “Tìm tôi có chuyện gì?” Tần Vũ biết “chú Trương” trong lời cô nói chính là Trương Nguyệt Sơn.

“Cũng không có chuyện gì lớn đâu ạ.” Trần Văn Cẩm lúng túng xua tay, tiếp tục nói: “Chủ yếu là mời anh ăn một bữa cơm, tiện thể đưa anh đi làm quen với những người khác trong đội khảo cổ.” Quả thực, làm quen trước với đồng đội là điều cần thiết.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ gật đầu đáp: “Bây giờ đi luôn sao?” “A?” Trần Văn Cẩm không phản ứng kịp, Trương Nguyệt Sơn đã dặn dò.

Thành viên mới lần này của đội khảo cổ tính tình có chút kỳ quặc, bảo cô khi giao tiếp phải chú ý một chút.

Nào ngờ đối phương lại đồng ý nhanh gọn như vậy.

“Trên mặt tôi có dính gì à?” “Không có không có!

Em đã cho người đặt chỗ rồi, bây giờ đi là được ạ.” Trần Văn Cẩm vội vàng xua tay, giải thích.

Tiếp đó, dưới sự ra hiệu của Tần Vũ, Trần Văn Cẩm đi theo xe của Tần Vũ đến một nhà hàng.

Trần Văn Cẩm đã đặt một phòng riêng ở đây.

“Văn Cẩm, cuối cùng cũng đến rồi!

Anh sắp đói chết rồi đây.” Khi Tần Vũ và Trần Văn Cẩm bước vào phòng riêng, ngay lập tức nghe thấy giọng của một người đàn ông.

Tần Vũ nhìn qua, phát hiện người nói chính là Ngô Tam Tỉnh.

“Một bữa không ăn, không đói chết được đâu!” Trần Văn Cẩm lườm Ngô Tam Tỉnh một cái, quay sang giới thiệu với mọi người có mặt: “Để em giới thiệu, đây là thành viên mới của đội khảo cổ, Tần Vũ đại ca.” “Hoan nghênh hoan nghênh, Tần đại ca có muốn ngồi cạnh em không?” “Đi đi đi, ngồi cạnh cậu thì làm sao mà giành ăn được, Tần đại ca ngồi cạnh tôi đi.” “Kỳ lạ... tôi thấy người này có chút quen mắt.” Khi mọi người đang thi nhau dịch ghế, chỉ có Hoắc Linh trên sân cảm thấy Tần Vũ có chút quen mắt, chỉ là nhất thời không nhớ ra đã gặp ở đâu.

Tần Vũ không nói gì, chỉ gật đầu ra hiệu, rồi đi đến một chỗ yên

tĩnh nhất trong góc ngồi xuống.

Người ngồi bên cạnh hắn là Trương Lân, có tướng mạo đẹp trai nhưng lại không có bất kỳ biểu cảm nào.

Lông mày Trương Lân khẽ nhíu lại một cách khó nhận ra, cầm lấy chiếc ghế dưới thân mình dịch sang một bên, dường như không thích người lạ đến gần.

Tên này, quả nhiên giống hệt trong nguyên tác.

Tần Vũ cười bất đắc dĩ.

"Có gì ghê gớm đâu, chẳng phải chỉ đẹp trai hơn một chút thôi sao?" "Đẹp trai thì có giúp ích gì cho chuyến đi đâu, cuối cùng chẳng phải vẫn phải dựa vào tôi tìm địa điểm sao." Ngô Tam Tỉnh trong lòng có chút không thoải mái, miệng lẩm bẩm.

Tần Vũ liếc hắn một cái.

Ngô Tam Tỉnh lúc này hoàn toàn không giống lão hồ ly mấy chục năm sau, mà giống một tên nhóc bồng bột chỉ biết thể hiện.

Phải biết rằng loại người dễ gặp chuyện nhất, thường là loại người này.

"Lời của cậu có ý là bản lĩnh của tôi không bằng cậu sao?" Tần Vũ hơi híp mắt, trên mặt lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Cảnh tượng nhất thời rơi vào im lặng khó xử.

Trần Văn Cẩm nhận ra có chuyện không ổn, vội vàng đứng dậy hòa giải: "Tần đại ca, Tam Tỉnh không có ý đó!

Tam Tỉnh thực ra..." Nhưng lời chưa nói hết, Ngô Tam Tỉnh đã lên tiếng ngắt lời Trần Văn Cẩm: "Huynh đệ, không phải tôi khoác lác với cậu đâu.

Từ nhỏ tôi đã theo ba tôi đi đào mộ." "Nếu so về đẹp trai tôi có thể

không bằng cậu, nhưng nếu so về công phu tìm huyệt, tôi mạnh hơn cậu không chỉ một chút đâu.” Trong lời nói, tràn đầy vẻ kiêu ngạo tự tin.

Chương 123

Nhưng câu nói tiếp theo lại khiến tất cả mọi người có mặt đều ngây người.

“Được.” “Trong đội vừa hay không thiếu loại người này, chuyến đi Tây Sa lần này cậu có thể không cần tham gia nữa.” Tần Vũ bình thản nói.

“Phì!

Cậu là ai!” Ngô Tam Tỉnh lập tức đập bàn đứng dậy, bất mãn hét lên: “Bảo tôi không tham gia là không tham gia à!

Tưởng đội khảo cổ là do cậu mở chắc?” Tần Vũ không hề tức giận, chỉ lặng lẽ nhìn hắn.

Đợi hắn trút giận xong, mới nói: “Cậu nói không sai, đội khảo cổ này là do tôi đầu tư.” “Vì vậy từ bây giờ, cậu không còn là thành viên đội khảo cổ nữa.” Lời này vừa nói ra, ngoại trừ Trần Văn Cẩm biết sự thật, những người còn lại trên mặt đều lộ vẻ kinh ngạc.

Ngô Tam Tỉnh vừa mới nổi giận, mặt đầy vẻ khó hiểu nhìn Trần Văn Cẩm bên cạnh, rất hy vọng nhận được câu trả lời khẳng định từ cô.

“Tam Tỉnh, anh quá bốc đồng rồi!” “Tần đại ca, quả thực là nhà đầu tư của đội chúng ta.” Trần Văn Cẩm bất đắc dĩ lắc đầu.

Đối với tính khí của bạn trai mình, cô quá rõ rồi.

Tình huống xảy ra trước mắt, một bên là người mà Trương Nguyệt Sơn đặc biệt dặn dò phải chú ý, một bên là bạn trai của mình, nhất thời khiến cô cảm thấy có chút bất lực.

“Em nhớ ra rồi!” Lúc này, Hoắc Linh ngồi ở phía bên kia của Tần

Vũ cũng nhớ ra thân phận của Tần Vũ, kinh hô: "Ít lâu trước em cùng mẹ đi tham gia buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm, có may mắn được thấy cảnh Tần đại ca điểm thiên đăng!" Tân Nguyệt Phạn Điếm, điểm thiên đăng?

Hầu hết những người có mặt đều là hậu duệ của lão Cửu Môn, ít nhiều đều nghe người lớn trong nhà kể chuyện.

Người có thể điểm thiên đăng ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, chính là nhân vật cỡ Trương Đại Phật Gia!

Tuyệt đối không phải là đám tiểu bối như họ có thể chọc vào.

Nhất thời, không ai dám lên tiếng nữa.

"Tam Tỉnh, hay là anh nhận lỗi với Tần đại ca đi, em tin Tần đại ca sẽ cho anh một cơ hội." Trần Văn Cẩm mặt đầy áy náy nhìn Tần Vũ, như đang cầu xin cho Ngô Tam Tỉnh.

"Không cần." "Lời tôi nói sẽ không thu lại, hành động lần này Ngô Tam Tỉnh không cần tham gia." Tần Vũ xua tay, cực kỳ quả quyết nói.

Ngô Tam Tỉnh không cam lòng cắn răng, cuối cùng tức giận quay người rời đi.

Trước khi ra cửa còn cười lạnh nói: "Không có tôi tham gia, các người tuyệt đối sẽ hối hận!" Sau đó, Tần Vũ đi đầu phá vỡ bầu không khí khó xử, từ từ nói chuyện với mọi người, mới gạt đi chuyện không vui vừa rồi.

Trong lúc đó Trần Văn Cẩm mấy lần muốn gọi Ngô Tam Tỉnh về, nhưng đều bị Tần Vũ từ chối.

Một người không ổn định như vậy, không cần thiết phải giữ lại bên mình.

Bữa cơm chưa kết thúc, Trương Lân ngồi bên cạnh Tần Vũ lại

đặt đũa xuống, nói: "Tôi ăn no rồi, về trước đây." "Tiểu Trương, ăn thêm chút đi, còn món chưa lên mà." "Thôi đi, có phải không biết tính cách của Tiểu Trương đâu." "..." Mọi người dường như đã quen với tính cách của Trương Lân, cũng không giữ lại nhiều.

Nhưng Tần Vũ lại khác.

Hắn có một số chuyện cần phải xác nhận rõ ràng.

Sau khi Trương Lân rời khỏi phòng riêng, Tần Vũ chào Trần Văn Cẩm một tiếng, rồi đi theo ra ngoài.

Cho đến khi theo đến một con hẻm không người, Trương Lân đi phía trước dừng bước.

Trương Lân nói: "Ra đi." Thấy bị phát hiện, Tần Vũ không chút do dự, từ một góc khuất bước ra.

Hắn biết đối phương đã sớm phát hiện ra mình, chỉ là chưa vạch trần ngay lập tức mà thôi.

Trương Lân nhìn chằm chằm Tần Vũ, bình thản nói: "Theo tôi làm gì?" "Không làm gì, chỉ muốn hỏi một chuyện." "Chuyện gì?" Hai người quen nhau chưa đầy một tiếng, Trương Lân không hiểu Tần Vũ muốn hỏi gì.

Tần Vũ không thích vòng vo, trực tiếp hỏi: "Đối với Trương gia ở Đông Bắc, cậu còn nhớ được bao nhiêu?" "Rốt cuộc anh là ai?" Nghe những lời này, lông mày Trương Lân nhíu chặt, nắm đấm không tự chủ được mà siết chặt hơn.

"Thả lỏng đi, không cần phải căng thẳng như vậy." "Tôi chỉ đơn thuần muốn biết tình hình cơ thể của cậu thôi." Tần Vũ bất đắc dĩ nhún vai.

"Không có gì để nói." Lời vừa dứt, Trương Lân lại quay người đi, "Nếu còn theo nữa, đừng trách tôi không khách sáo." Lần này, Tần Vũ

không đuổi theo.

Dù sao cũng có một khoảng thời gian khá dài để ở chung, cũng không vội một lúc.

Sau đó hắn không quay lại nhà hàng nữa mà trở về nơi ở của mình. ...

Vài ngày sau.

Đội khảo cổ đảo Nam Hải đã thuê một chiếc thuyền đánh cá ở đây, sau khi đi được khoảng hai ngày, đã đến gần rạn san hô Tây Tiều Oản Tiều.

Khu vực này là một trong những đoạn đường nguy hiểm nhất trên con đường tơ lụa cổ đại, vì vậy có rất nhiều tàu thuyền bị chìm.

Hôm nay thời tiết rất tốt, trời quang mây tạnh, biển rất lặng.

"Văn Cẩm, thời tiết hôm nay không tệ, rất thích hợp để lặn biển." "Hay là hôm nay chúng ta xuống xem thử?" Người nói là Lý Tứ Địa trong đội.

Anh ta không phải là hậu duệ của lão Cửu Môn, quê ở ven biển, có thể nói là người hiểu biết về biển nhất trong cả đội.

"Tôi thấy cách này được." Trần Văn Cẩm gật đầu, nhưng vẫn hỏi Tần Vũ: "Tần đại ca, anh thấy sao?" "Lặn biển thì được, nhưng không phải ở đây." Tần Vũ lắc đầu.

Vừa rồi hắn đã dùng Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật để định huyệt, phát hiện nơi có mộ thuyền chìm cách vị trí hiện tại một khoảng khá xa.

Tần Vũ nói: "Bảo thuyền trưởng đợi ở đây, thả xuồng cao su xuống, chúng ta sẽ lặn ở vị trí cách đây hai cây số về phía đông nam." "Được." Tuy không biết Tần Vũ có ý gì, nhưng Trần Văn Cẩm vẫn

làm theo yêu cầu, rồi quay người đi vào khoang thuyền.

Không lâu sau, hai chiếc xuồng cao su màu vàng được bơm căng hơi, thả xuống mặt biển.

Ngoại trừ Lý Tứ Địa được sắp xếp ở lại trên thuyền đánh cá, các thành viên khảo cổ còn lại đều đã thay trang bị, ngồi lên hai chiếc xuồng cao su, chuẩn bị xuất phát.

Một lúc sau, Tần Vũ đứng trên xuồng cao su, nhìn một dải núi đá ngầm phía trước, trong lòng biết đã đến nơi.

Trong nguyên tác, xuồng cao su của Giải Liên Hoàn có lẽ đã được phát hiện ở nơi này, cách không xa vị trí được xác định bằng Phân Kim Định Huyệt.

Đến đây, hắn nói với Trần Văn Cẩm: "Dừng xuồng ở chỗ núi đá ngầm phía trước đi." Nơi đây nước biển trong vắt.

Chương 124

Sau khi neo thuyền lại, Tần Vũ dẫn cả nhóm đứng trên một bãi đá ngầm, có thể nhìn thấy rõ những thứ dưới đáy biển.

Khắp đáy biển là những mảnh vỡ của đồ sứ Thanh Hoa, quy mô lớn đến mức khiến người ta phải kinh ngạc.

"Đây đều là những thứ rơi ra từ tàu đắm, bị nước biển cuốn đi khắp nơi." "Đáng tiếc là trên những món đồ sứ Thanh Hoa này đều có sinh vật biển ký sinh, rất khó rửa sạch, nếu không thì mỗi một món mang ra ngoài đều có thể bán được giá không nhỏ." "Tuy vậy, những thứ này đều có giá trị khảo cổ rất cao." Trần Văn Cẩm trước đó đã hỏi thăm tình hình nơi này từ lão thuyền trưởng, những món đồ sứ Thanh Hoa bán được giá cao ở bên ngoài thì ở đây lại không hề hiếm.

Ngư dân ra khơi quăng một mẻ lưới thường vớt được bốn năm món đồ sứ Thanh Hoa còn nguyên vẹn.

Nhưng ngư dân cho rằng những thứ này đã bị Hải Thần thu giữ, nếu lấy đi sẽ gặp xui xẻo, nên thường vứt lại xuống biển.

Ngoài đồ sứ Thanh Hoa ra, còn có thể thấy những con tàu đắm đã bị sóng biển đánh nát.

Nhìn lướt qua, có không dưới ba xác tàu còn tương đối hoàn chỉnh, chưa kể vô số mảnh vỡ bị sóng đánh tan tác.

Hoắc Linh như phát hiện ra điều gì đó, chỉ tay về một hướng: "Nhìn kìa, kia là gì!" Tần Vũ nhìn theo hướng tay Hoắc Linh chỉ.

Hắn phát hiện dưới mặt biển, có thể lờ mờ thấy rất nhiều vật có hình thù kỳ lạ, chúng được sắp xếp rất quy củ, trông như có người cố tình làm vậy.

Giải Liên Hoàn đã không kìm được sự kích động trong lòng, chủ động đề nghị: "Văn Cẩm, hay là để tôi xuống xem trước nhé?" Tề Vũ vội nói: "Lão Giải, tôi đi với anh!" Trần Văn Cẩm bất giác nhìn về phía Tần Vũ, dường như đang trưng cầu ý kiến của hắn.

Tần Vũ gật đầu, nói: "Hai người xuống xem thử, sau đó báo lại tình hình bên dưới cho tôi." "Không thành vấn đề!" Tề Vũ và Giải Liên Hoàn gật đầu đồng ý.

Sau khi xác nhận trang bị trên người không có vấn đề gì, cả hai liền "ùm" một tiếng nhảy xuống nước.

"Tần đại ca, lát nữa xuống nước, chúng ta chia thành nhóm hai người được không?" Trần Văn Cẩm đề nghị.

"Tôi không có vấn đề gì." Tần Vũ gật đầu.

"Vậy thì, tiểu Trương, tôi và anh một nhóm được không?" Hoắc Linh nhìn Trương Lân với vẻ mặt đầy mong đợi.

"Tùy cô." Trương Lân vẫn giữ vẻ mặt vô cảm.

"Tiểu Trương?" Có thể thấy rõ, Hoắc Linh có ý với Trương Lân, trong ánh mắt tràn đầy sự ngưỡng mộ.

Tần Vũ nở một nụ cười đầy ẩn ý, nói: "Cách xưng hô này, e là không hợp lắm đâu." "Hả?

Tại sao?" Hoắc Linh ngơ ngác không hiểu.

"Không cần để ý đến hắn." Trương Lân khẽ nhíu mày, dường như không muốn nhắc đến chuyện này, sau đó còn liếc Tần Vũ một cái đầy thâm ý.

Trần Văn Cẩm thấy giữa hai người họ có tia lửa điện, vội nói: "Anh à, vậy chỉ có thể em đi cùng anh thôi, phiền anh chiếu cố em nhiều nhé ~" "Được." Tần Vũ gật đầu.

Miệng nói vậy, nhưng trong lòng hắn biết rõ.

Cô gái này từ khi đi du học nước ngoài về, kinh nghiệm đổ đấu cùng Ngô Tam Tỉnh chắc chắn không hề ít.

Huống hồ cô còn là hậu duệ của Trần Bì A Tứ, thân thủ cũng không thể kém được.

Mấy người lại nói chuyện thêm một lúc, Tề Vũ và Giải Liên Hoàn trồi đầu lên khỏi mặt nước, rõ ràng đã thăm dò xong.

"Tần đại ca!" "Thứ mà Hoắc Linh vừa chỉ, thực ra là phụ kiện của mỏ neo thuyền thời xưa." "Chỉ là số lượng của chúng hơi nhiều, tổng cộng có hơn bốn mươi cái." Tề Vũ kể lại những gì mình đã thấy.

"Phụ kiện mỏ neo?

Ý anh là mỏ neo đá?" Trần Văn Cẩm rất rành lịch sử, chỉ nghe Tề Vũ miêu tả đã đoán ra được đó là thứ gì.

"Không sai, là mỏ neo đá.

Chỉ là nhất thời tôi không nhớ ra tên của nó." Tề Vũ ngượng ngùng gãi gãi sau gáy.

"Thông thường một con thuyền chỉ có một mỏ neo đá thôi." "Ở đây lại xuất hiện hơn bốn mươi cái, hoặc là có bốn mươi con thuyền bị đắm ở đây, hoặc là con thuyền này cần tới bốn mươi cái mỏ neo đá mới có thể cố định được." "Hiển nhiên, khả năng thứ hai cao hơn!" Trần Văn Cẩm phân tích.

"Vô lý, thuyền thời nhà Minh sao có thể lớn đến vậy được?" Hoắc Linh cũng có kiến thức không tồi về lịch sử, nhất thời cũng chìm vào suy tư.

"Đây là một ngôi mộ tàu đắm thời nhà Minh." Từ lúc nghe Tề Vũ miêu tả, Tần Vũ đã khẳng định những mỏ neo đá này dùng để cố định

một ngôi mộ tàu đắm dưới đáy biển.

"Em thấy phong cách của những món đồ sứ và tàu đắm này đều là từ đầu thời Minh." "Em nhớ Thẩm Vạn Tam, tương truyền ông ta tự chôn mình trong một ngôi mộ tàu đắm, lẽ nào ngôi mộ này là của con cháu Thẩm Vạn Tam?" Hoắc Linh mạnh dạn đưa ra giả thuyết.

"Không cần đoán nhiều, tình hình cụ thể thế nào, chúng ta xuống xem là biết." Nói rồi, Tần Vũ đeo kính lặn vào, lao đầu xuống biển.

Trần Văn Cẩm, Hoắc Linh và Trương Lân thấy vậy, cũng chuẩn bị xong xuôi rồi nhảy xuống theo.

Sau khi xuống nước, nhiệt độ nước biển rất dễ chịu, không hề khiến Tần Vũ cảm thấy lạnh.

Theo sau Tề Vũ và Giải Liên Hoàn, hắn bơi đến chỗ những chiếc mỏ neo đá.

Nơi này cách mặt biển không quá năm, sáu mét, có thể nhìn thấy rõ mặt trời trên cao.

Tần Vũ bơi một vòng quanh những mỏ neo đá, đại khái hình dung ra được hình dạng của ngôi mộ tàu đắm và diện tích của nó.

Làm xong những việc này, hắn ra hiệu cho mọi người bơi lên trên, rồi cũng bơi lên theo.

"Tôi xem rồi." "Dưới lớp cát quả thực có một ngôi mộ tàu đắm, kết cấu mộ táng hình chữ 'Thổ', chiếm diện tích hơn một nghìn mét vuông." "Nếu chúng ta muốn vào trong, bắt buộc phải khoét một cái lỗ." Sau khi xác nhận tất cả mọi người đã trồi lên mặt nước, Tần Vũ nói ra kết quả thăm dò của mình.

"Khoét lỗ..." Trần Văn Cẩm vừa định nói thì bị Hoắc Linh cắt ngang: "Văn Cẩm, Tần đại ca, mọi người có thấy bãi đá ngầm kia cao hơn một chút không?" Dứt lời, mọi người bất giác nhìn về phía chiếc

thuyền cao su đang neo đậu.

Quả nhiên phát hiện ra chiếc thuyền lúc trước bị kẹt giữa hai tảng đá ngầm, tảng đá vốn chỉ nhô lên hai ba mét, bây giờ độ cao tuyệt đối đã vượt quá năm mét.

Thấy tình hình này, sắc mặt Tần Vũ trở nên ngưng trọng.

Hắn quay đầu nhìn về phía sau.

Quả nhiên, ở phía chân trời xa xa, bầu trời vốn trong xanh không một gợn mây, giờ đang từ từ kéo đến một đám mây đen.

Phía chân trời xa, mây đen giăng kín, nước biển cũng đã rút xuống một chút.

Mọi dấu hiệu đều cho thấy một trận bão lớn sắp ập đến, kèm theo đó là những con sóng dữ dội.

Chương 125

Thời tiết thay đổi đột ngột khiến tất cả mọi người đều trở tay không kịp.

“Xem ra sắp có bão lớn rồi, chúng ta phải mau quay về, nếu không chỉ với hai chiếc thuyền cao su này thì không thể nào chống chọi được với sóng lớn trên biển.” Sắc mặt Trần Văn Cẩm hơi tái đi, lo lắng nói với mọi người.

Nỗi lo của cô không phải là không có lý.

Gặp bão trên biển, nếu bị hất văng xuống nước thì gần như không có đường sống.

“Vậy còn chờ gì nữa, mau bơi về thôi!” “Đúng vậy!

Tranh thủ thời gian, cố gắng lên thuyền lớn trước khi trời mưa.” “...” Ngay khi mọi người chuẩn bị bơi về, Tần Vũ lại lắc đầu nói: “Bây giờ quay về e là không kịp nữa rồi.” Quả nhiên.

Mọi người nhìn thấy trên mặt biển xa xa, một con sóng khổng lồ đang cuồn cuộn ập về phía này.

Ước chừng chẳng bao lâu nữa, con sóng đó sẽ cuốn đến đây.

“Tần đại ca, vậy chúng ta phải làm sao?” Trần Văn Cẩm cắn răng, là đội trưởng của cả nhóm, trong lòng cô còn lo lắng hơn bất kỳ ai.

“Loại bão này thường không kéo dài, chỉ khoảng ba bốn mươi phút thôi.” “Ngôi mộ tàu đắm bên dưới tôi vừa mới thăm dò sơ qua, chúng ta có thể xuống đó trú tạm trong thời gian bão tố.” “Đợi bão tan rồi hẵng ra.” Tần Vũ đưa ra phương án của mình.

“Tần đại ca, chúng tôi chưa từng có kinh nghiệm vào mộ tàu đắm.” “Nếu chúng ta khoét một cái lỗ ở bên dưới, nước biển chẳng

phải sẽ tràn vào trong mộ sao?" Trần Văn Cẩm nói ra nghi vấn trong lòng.

"Người xây dựng loại mộ tàu đắm này không thể không tính đến vấn đề đó." "Chỉ cần chúng ta tìm đúng chỗ, sẽ không xảy ra vấn đề này, nước biển tràn vào tự nhiên sẽ có cơ quan xử lý." Tần Vũ giải thích.

Trần Văn Cẩm chìm vào suy tư.

Phương pháp của Tần Vũ quả thực khả thi, so với việc bỏ chạy thì an toàn hơn cho các thành viên.

Nghĩ đến đây, Trần Văn Cẩm đưa ra quyết định, nói với Tần Vũ: "Tần đại ca, nghe theo anh, chúng ta xuống mộ trú tạm!" "Được!" Nghe quyết định này, những người khác đều gật đầu.

Bên trong mộ tàu đắm có an toàn hay không, họ không biết.

Nhưng họ biết rằng nếu không xuống dưới, ở lại trên mặt biển chỉ có một con đường chết.

"Tần đại ca, cho anh!" Trần Văn Cẩm lấy từ chiếc túi chống nước sau lưng ra một cây xẻng công binh có thể gập lại và một gói đồ kỳ lạ, đưa cho Tần Vũ.

"Đây là?" Tần Vũ khó hiểu hỏi.

"Thuốc nổ dưới nước, tôi phải tốn rất nhiều công sức mới kiếm được." Trần Văn Cẩm đã cùng Ngô Tam Tỉnh xuống không ít ngôi mộ, cô biết tầm quan trọng của thuốc nổ.

Vì vậy, trước khi ra khơi, cô đã đặc biệt tìm loại thuốc nổ dưới nước này để phòng khi cần.

Chỉ không ngờ lại sớm phải dùng đến thế.

"Tốt." Tần Vũ gật đầu tán thưởng, rồi tiếp tục nói: "Mọi người

theo sau tôi, tuyệt đối không được bơi lung tung.

Ngoài ra, Trương Lân ở cuối đội.” Hai người có thân thủ tốt nhất ở đầu và cuối đội hình có thể bảo vệ an toàn cho các thành viên ở mức tối đa.

“Được.” Trương Lân không từ chối.

Sau khi xác nhận tất cả mọi người đã chuẩn bị xong, Tần Vũ liền lặn xuống đáy biển, bơi về phía những chiếc mỏ neo đá khổng lồ.

Bơi đến một vị trí đã xác định từ trước, Tần Vũ dừng lại, bắt đầu dùng xẻng công binh đào cát.

Với sức mạnh kinh người của Tần Vũ, dù có lực cản của nước biển, nhưng hắn vẫn đào nhanh như trên cạn.

Cảnh tượng này khiến Trần Văn Cẩm ở bên cạnh cảm thấy không thể tin nổi.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, một rãnh cát sâu hơn hai mét đã được Tần Vũ đào xong, để lộ ra thứ bị chôn vùi bên dưới, một bức vách của con tàu đắm.

Hoặc nên nói là, vách mộ.

Tần Vũ áp tai vào vách mộ, có thể nghe rõ tiếng nước biển chảy bên trong.

Vách mộ có hai lớp, khi xây dựng người ta đã cố tình để trống khoảng giữa hai lớp để chứa nước biển, và dùng một phương pháp nào đó để dòng nước này lưu thông, nhờ đó cung cấp động lực cho toàn bộ ngôi mộ tàu đắm.

Hiểu ra rồi.

Tần Vũ quay người lại ra hiệu cho những người phía sau, ý bảo chuẩn bị cho nổ ở đây.

Nhưng đúng lúc này, hắn kinh hãi phát hiện ra ở giữa đội hình, dường như có thêm một bóng người, và động tác bơi lội trong nước của nó cực kỳ trôi chảy, không giống bất kỳ ai trong đội.

Do mây đen giăng kín trên bầu trời, ánh sáng dưới biển vô cùng mờ ảo, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng lờ mờ của mấy người.

Tần Vũ vỗ vai Trần Văn Cẩm bên cạnh, rồi chỉ về phía bóng người kia.

Lúc đầu, Trần Văn Cẩm không hiểu Tần Vũ muốn nói gì.

Nhưng khi cô đếm lại số người có mặt, cô kinh hãi phát hiện phía trước có tổng cộng năm bóng người!

Cộng thêm Tần Vũ và cô, cả nhóm chỉ có sáu người mà thôi.

Vậy thì bóng người thừa ra kia là thứ gì?!

Nó đã trà trộn vào giữa đội từ lúc nào?!

Trần Văn Cẩm trợn tròn mắt, rõ ràng đã bị dọa cho một phen kinh hãi.

Tần Vũ vỗ vai cô, ý bảo cô cứ ở đây chờ.

Muốn biết đó là thứ gì, chỉ có thể bơi lên xem thử.

Ngay sau đó, hắn từ từ bơi về phía trước.

Người đầu tiên là Hoắc Linh, không có vấn đề gì, Tần Vũ vẫy tay với cô, bảo cô bơi lên phía trước một chút.

Người thứ hai là Giải Liên Hoàn, cũng không có vấn đề.

Chương 126

Nhưng khi Tần Vũ bơi đến bên cạnh bóng người thứ ba, sắc mặt hắn liền thay đổi.

Phải biết rằng, vị trí này vốn dĩ phải là của Tề Vũ.

Nhưng thứ trước mắt hắn bây giờ, tuy có hình người, nhưng chắc chắn không phải là người.

Tần Vũ khẽ sững người.

Thứ trước mặt hắn, toàn thân mọc đầy vảy, khuôn mặt to hơn người thường gấp bốn năm lần, mặt mũi vô cùng dữ tợn, mang lại cho người ta một cảm giác quỷ dị.

Hải Hầu Tử!

Đây là ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu Tần Vũ.

Trong nguyên tác có đề cập.

Hải Hầu Tử bơi lội cực giỏi, sức mạnh dưới nước vô cùng lớn, lại rất nhanh nhẹn.

Nếu con người gặp phải thứ này dưới nước, về cơ bản có thể tuyên bố tử vong.

Chỉ là con Hải Hầu Tử này cũng không ngờ lại có người đột nhiên bơi đến trước mặt, nó cũng ngây ra một lúc.

Giây tiếp theo, con Hải Hầu Tử này vươn cánh tay đầy vảy, hung hăng vung về phía Tần Vũ.

Trên cánh tay nó có thứ gì đó giống như vây cá, dưới nước dường như không có lực cản, tốc độ nhanh lạ thường.

Mẹ kiếp!

Coi ông đây là thỏ con à!

Tần Vũ nhíu mày, vươn tay phải ra tóm lấy cánh tay đang vung tới của nó.

Ngay sau đó, tay trái hắn cầm xẻng công binh, dùng phần lưỡi sắc bén chém về phía cổ con Hải Hầu Tử, muốn một đòn kết liễu nó.

Nhưng điều khiến hắn không ngờ là, sức mạnh của con Hải Hầu Tử này dưới đáy biển lại lớn đến vậy, nó có thể đẩy hắn mạnh xuống đáy biển.

Chỉ trong vài giây, cơ thể hắn đã bị con Hải Hầu Tử đè chặt xuống nền cát dưới đáy biển.

Tiếp đó, con Hải Hầu Tử há cái miệng đầy răng nanh già cỗi, định cắn vào cổ Tần Vũ.

Chết tiệt!

Chỉ bằng mày mà đòi cắn tao à?

Tần Vũ nghiến răng, vội vươn tay phải ra bóp cổ nó, đồng thời dồn hết sức lực toàn thân.

"Gào!!" Hải Hầu Tử dồn hết sức muốn thoát khỏi sự kìm kẹp của Tần Vũ, nhưng tay phải của Tần Vũ lúc này giống như một chiếc kìm sắt, bóp chặt lấy nó, khiến nó không thể nào thoát ra được.

Giờ phút này, Hải Hầu Tử phát ra từng tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Âm thanh này, có chút giống tiếng cá voi kêu?

Tần Vũ nhíu mày.

Cùng lúc đó, những người trong đội khảo cổ cũng đã phát hiện ra sự bất thường ở đây, vội vàng tập trung lại một chỗ.

Trần Văn Cẩm vội đếm lại số người.

Kể cả Tần Vũ, tổng cộng sáu người, lần này cuối cùng cũng đúng.

Trần Văn Cẩm mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó, cô bơi đến bên cạnh ba người nam trong đội, không ngừng chỉ tay xuống nền cát bên dưới, dường như đang ra hiệu cho ba người mau lên giúp Tần Vũ.

Nhưng đúng lúc này, Trương Lân đang đối mặt với Trần Văn Cẩm lờ mờ thấy có thứ gì đó ở phía sau cô, dường như đang lao tới rất nhanh.

Trong mắt anh ta lóe lên một tia kinh ngạc, vội vươn tay kéo Trần Văn Cẩm ra, rồi chắn trước mặt cô.

Bốp!

Trương Lân dùng hai tay chắn trước ngực, chịu một lực va chạm cực mạnh, không thể kiểm soát được mà ngã về phía sau, mãi đến khi đâm vào vách tàu đắm mới dừng lại.

Cú va chạm dữ dội khiến lục phủ ngũ tạng trong cơ thể anh ta đều bị ảnh hưởng, ngực cảm thấy tức tối.

Lại một con Hải Hầu Tử nữa!

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trong mắt Tần Vũ lóe lên một tia kinh ngạc.

Chắc chắn là tiếng kêu của con Hải Hầu Tử trong tay mình đã thu hút nó đến!

Nếu cứ để gã này tiếp tục kêu, không biết sẽ dụ đến bao nhiêu con nữa.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ ném cây xẻng công binh trong tay đi, thay vào đó là lấy thanh Cự Khuyết kiếm từ trong nhẫn không gian ra.

Ngay khoảnh khắc cầm Cự Khuyết kiếm trong tay, hắn không chút do dự đâm vào tim con Hải Hầu Tử phía trước, rồi đột ngột kéo lên, chém nửa thân trên của con Hải Hầu Tử thành hai mảnh.

Trong nháy mắt, nội tạng và máu của con Hải Hầu Tử lập tức loang ra trong nước biển.

Đồng bọn của nó nhạy bén nhận ra tình hình, cũng phát ra mấy tiếng kêu nghe mà rợn người.

Sau đó, nó điên cuồng lao về phía Tần Vũ.

Con Hải Hầu Tử bơi với tốc độ cực nhanh, nơi thân hình nó lướt qua để lại một vệt nước ngắn dưới đáy biển.

Thứ áo!

Không có hồi kết à!

Chương 127

Tần Vũ thầm chửi một tiếng.

Dưới đáy biển, các năng lực của hắn đều bị hạn chế, ngay cả Thiên Nhãn thần thông cũng không thể nhìn thấu bóng tối nơi đây.

Một chút sơ sẩy, hắn liền bị con Hải Hầu Tử điên cuồng này đâm mạnh vào ngực.

Tần Vũ chỉ cảm thấy một lực cực lớn va vào ngực, đau đớn vô cùng.

Sau khi bị đâm, nó còn tiếp tục đẩy Tần Vũ lao xuống, hoàn toàn không có ý định dừng lại.

Bốp!

Không biết đã đâm vào thứ gì.

Tần Vũ chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng như bị lệch vị, ngực đau buốt.

Rắc!

Lúc này, hắn cảm giác phía sau lưng, dường như có thứ gì đó sụp vào, phát ra một tiếng động trầm đục.

Chết rồi!

Lẽ nào đã kích hoạt cơ quan?!

Tần Vũ muốn quay lại xem tình hình, nhưng con Hải Hầu Tử trước mặt lúc này đang dán chặt vào người hắn, một miệng đầy răng nanh sắp cắn vào cổ hắn.

Thứ áo!

Lũ quỷ biển này khỏe thật!

Nhưng, ông đây không phải là người mày có thể cắn!

Tần Vũ nhíu chặt mày, dùng hết sức đẩy con Hải Hầu Tử ra phía trước.

Khi khoảng cách giữa hai bên còn chừng một cánh tay, Tần Vũ lập tức thu tay phải về, rồi nắm lại thành trảo, hung hăng móc vào tim con Hải Hầu Tử.

Phụt!

Tay hắn trực tiếp móc vào trong lồng ngực con Hải Hầu Tử.

Tần Vũ cảm nhận được một thứ đang không ngừng đập, biết đó là trái tim của con Hải Hầu Tử.

Hắn nắm chặt lấy nó, rồi một hơi moi cả trái tim ra ngoài.

"Gào!" Hải Hầu Tử phát ra một tiếng kêu thảm thiết, vài giây sau liền không còn động tĩnh, cũng không biết đã chết hay chưa.

Ngay khi Tần Vũ tưởng rằng mọi chuyện đã được giải quyết, hắn đột nhiên phát hiện phía trước có hơn mười vệt nước, dường như có thứ gì đó đang bơi nhanh về phía này!

Thứ áo, nhiều thế!

Lại là Hải Hầu Tử!

Lần này có tổng cộng hơn mười con.

Tần Vũ ném trái tim to bằng bàn tay trong tay đi, cầm Cự Khuyết kiếm, ánh mắt sắc lẹm nhìn chằm chằm vào những bóng người đang không ngừng bơi tới, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Nhưng đúng lúc này, hắn phát hiện phía sau lưng lờ mờ truyền đến một lực hút.

Quay đầu lại nhìn, không biết từ lúc nào trên vách thuyền đã xuất hiện một lỗ hổng to bằng một người.

Nước biển đang không ngừng cuộn vào trong.

Chẳng mấy chốc, một xoáy nước nhỏ đã hình thành dưới đáy biển.

Dù sức mạnh vô cùng lớn, nhưng trong xoáy nước này, hắn không thể dùng được chút sức lực nào, cứ thế bị cuốn vào trong.

Trong khoảnh khắc, Tần Vũ chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, một cảm giác chóng mặt cực kỳ mãnh liệt truyền đến, khiến hắn không nhịn được mà buồn nôn.

Cộng thêm cú va chạm dữ dội của con Hải Hầu Tử trước đó, cuối cùng hắn không thể chống lại cảm giác chóng mặt, ngất đi trong vòng xoáy tốc độ cao.

Khi tỉnh lại lần nữa, Tần Vũ từ từ ngồi thẳng dậy, chỉ cảm thấy ngực đau rát.

Lúc này, hắn phát hiện mình đang ở trong một căn phòng đá, chính giữa phòng có một hồ nước hình tròn.

Những người khác trong đội khảo cổ lúc này cũng đều đang hôn mê.

Khoan đã!

Tên Trương Lân kia đâu rồi?

Tần Vũ khó khăn đứng dậy, nhìn quanh một vòng, quả thực không thấy bóng dáng Trương Lân.

Lẽ nào không bị cuốn vào?

Ngay khi đang nghĩ vậy, hắn nhìn thấy một vũng chất lỏng màu xanh lục ở gần cửa phòng đá... là máu của Hải Hầu Tử.

Tần Vũ đi đến cửa phòng xem xét, quả nhiên chứng thực được suy đoán của mình.

Ra khỏi phòng đá là một hành lang rộng và dài, đầu kia của hành lang là một cánh cửa lớn đóng chặt.

Trên hành lang này, có tổng cộng tám xác Hải Hầu Tử.

Cổ của những con Hải Hầu Tử này đều bị người ta bẻ gãy, đầu bị ném vào rãnh thoát nước hai bên mộ đạo.

Không chỉ vậy, trên sàn hành lang còn đầy mũi tên, rõ ràng trong lúc chiến đấu đã kích hoạt cơ quan.

Chương 128

Tìm kiếm một vòng, Tần Vũ cuối cùng cũng phát hiện ra Trương Lân.

Lúc này anh ta đang nửa nằm nửa ngồi ở mép hành lang, bộ đồ lặn bị rách nhiều chỗ, lộ ra những vết máu, đôi mắt nhắm nghiền.

Phù ~ Thấy lồng ngực đối phương vẫn còn phập phồng nhẹ, Tần Vũ mới thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ: "May mà gã này chưa chết, nếu không thì mảnh Quỷ Tỳ còn lại mình biết hỏi ai." Tiếp đó, hắn đi đến bên cạnh, ôm anh ta lên, đi về phía phòng đá lúc mình tỉnh lại.

Sau khi đặt Trương Lân xuống đất, có lẽ do những tiếng động nhỏ, mấy người còn lại trong đội cũng tỉnh dậy sau cơn mê.

Hoắc Linh ôm cái đầu hơi choáng váng, vừa mở mắt đã thấy Trương Lân đang nằm trên đất.

Cô vội vàng chạy đến bên cạnh Trương Lân, lo lắng hỏi: "Tần đại ca, tiểu Trương sao vậy?

Sao trên người toàn vết thương thế?" "Đều do Hải Hầu Tử làm cả." "À, Hải Hầu Tử là những thứ đã tấn công chúng ta dưới biển đó." Tần Vũ giải thích.

Trần Văn Cẩm đi tới, cũng lo lắng hỏi: "Tần đại ca, anh cũng không sao chứ?

Lúc ở ngoài, em hình như thấy anh bị Hải Hầu Tử đâm phải..." Tần Vũ xua tay, như thể không có chuyện gì: "Đừng lo cho tôi, nếu có băng gạc thì băng bó vết thương trên người cậu ta trước đi." Thể chất của Trương Lân tuy hơn người thường, nhưng bị thương như vậy, nếu không xử lý kịp thời, sau này sẽ phiền phức hơn nhiều.

“Việc này cứ giao cho em.” Trần Văn Cẩm gật đầu, rồi lấy từ trong ba lô ra một cuộn băng gạc.

Đương nhiên, không gian chứa đồ của ba lô có hạn, cũng chỉ có một cuộn băng gạc để dùng tạm.

Lúc này, Tề Vũ nói: “Tần đại ca, hay là tôi và lão Giải đi dạo quanh xem sao?” Giải Liên Hoàn phụ họa: “Đúng vậy, ngôi mộ tàu đắm này chắc chắn có giá trị nghiên cứu rất lớn, tôi và Tề Vũ đều nóng lòng muốn xem rồi.” “Không được.” “Ở đây, tuyệt đối nhớ kỹ không được chạy lung tung, nếu không một chút sơ sẩy là sẽ bị lạc.” “Trong toàn bộ ngôi mộ tàu đắm này, có rất nhiều phòng đá giống như phòng chúng ta đang ở, và chúng sẽ từ từ thay đổi theo thời gian.” “Nếu tự tiện ra ngoài, có lẽ lần sau quay về, đó đã không còn là gian mộ thất ban đầu nữa.” Tần Vũ lắc đầu từ chối.

Hắn không muốn sau này lại phải tốn thêm tâm sức đi tìm người.

Giải Liên Hoàn nói: “Vậy chúng ta đợi ở đây đến bao giờ?” Tần Vũ liếc nhìn Trương Lân đang được cởi áo, để lộ ra thân mình đầy sẹo, nhàn nhạt nói: “Đợi Trương Lân tỉnh lại đã.”...

Đợi khoảng nửa tiếng, Trương Lân mới tỉnh lại sau cơn mê, trên người lúc này đã được quấn băng gạc, có thể thấy máu thấm ra ngoài.

Tần Vũ đi tới, hỏi: “Tỉnh rồi à?” “Ừm.” Trương Lân sắc mặt hơi tái nhợt gật đầu.

“Đi được không?” “Nếu không được thì cậu và Hoắc Linh cứ ở lại đây.” “Ngôi mộ tàu đắm này tôi dẫn họ đi thăm dò cũng được.” Tần Vũ nói.

Hoắc Linh nghe Tần Vũ nói vậy, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, bất giác liếc trộm Trương Lân vài cái, trong lòng lại có chút hy vọng đối phương gật đầu đồng ý.

Nhưng Trương Lân lại kiên cường đứng dậy, vẫn giữ vẻ mặt vô cảm: "Tôi không có vấn đề gì." Hoắc Linh nghe vậy, trong lòng có chút thất vọng.

Cô không kìm được mà quay đầu đi, miệng nhỏ giọng lẩm bẩm: "Đúng là một kẻ không biết phong tình." Tần Vũ tự nhiên thấy được biểu cảm của cô, nhưng cũng không thể giúp được, ai bảo Trương Lân là một thẳng nam sắt thép không hiểu tình yêu cơ chứ.

Nghĩ vậy, Tần Vũ nói: "Mọi người thu dọn đồ đạc đi, chúng ta vào trong xem thử." Khi mọi người đi đến cửa phòng đá, họ mới phát hiện ra những xác Hải Hầu Tử đẫm máu nằm trên đất, ai nấy đều bất giác bịt mũi lại.

Hoắc Linh nhìn thấy cảnh này, không khỏi che miệng nhỏ kinh ngạc, thốt lên: "Tiểu, tiểu Trương, những thứ này không phải đều do anh giết chứ?" Ngoài Tần Vũ ra, những người còn lại cũng đều kinh ngạc nhìn về phía Trương Lân.

Họ đều biết Trương Lân thân thủ lợi hại, nhưng không ngờ lại có thực lực tay không giết chết tám con Hải Hầu Tử.

Sức mạnh của những con Hải Hầu Tử này, họ đã được chứng kiến tận mắt dưới biển.

Tần Vũ lại cảm thấy không có gì lạ.

Chỉ cần không phải ở dưới biển, đối mặt với tám con Hải Hầu Tử, hắn cảm thấy cũng không quá khó khăn.

Nhưng đúng lúc này, Trương Lân lại nhíu mày, nhàn nhạt nói: "Có năm con là tôi giết, ba con còn lại thì không phải." Lời này vừa nói ra, ngay cả Tần Vũ cũng có chút kinh ngạc nhìn về phía Trương Lân.

Ở đây có tổng cộng tám con Hải Hầu Tử.

Trương Lân chỉ giết năm con, vậy ba con còn lại là ai giết?

“Không phải anh giết?” Lúc trước Tần Vũ đang hôn mê, những người có mặt ngoại trừ Trương Lân ra, ai mà có năng lực đối phó với đám Hải Hầu Tử này chứ.

Trương Lân gật đầu, giải thích: “Trước đó tôi thấy có thứ gì đó trong bóng tối, chỉ là không nhìn rõ cụ thể.” “Nhưng tôi dám chắc, ba con Hải Hầu Tử còn lại là do thứ trong bóng tối đó giết.” Nghe vậy, mọi người đều bất giác chiếu đèn pin xung quanh, sợ có thứ gì đó đang theo dõi trong bóng tối.

Hồi nhỏ họ nghe không ít chuyện về ma quỷ trong mộ từ người lớn trong nhà, đều biết bên trong có thể có những thứ như bánh tông, nữ quỷ.

Trong phút chốc, tim của mấy người đều như treo trên cành cây.

“Không cần chiếu nữa, đi về phía mộ thất bên phải đi, nếu thật sự có thứ gì đó cũng không cần hoảng sợ.” Tần Vũ đi đầu ra khỏi cửa, bước vào trong mộ đạo.

Trên mặt đất đầy những mũi tên có đầu hình hoa sen, giẫm lên phát ra tiếng “lách cách” giòn tan.

Hắn dùng đèn pin chiếu vào một hoa văn trên mặt đất, dặn dò: “Nhớ kỹ, đừng giẫm lên những viên gạch có hình hoa sen, nếu không sẽ kích hoạt cơ quan.” “Tần đại ca, những mũi tên này không có đầu nhọn, chắc là không sao đâu nhỉ?” Tề Vũ nhặt một mũi tên từ dưới đất lên xem xét kỹ lưỡng, không chắc chắn nói.

“Anh có thể thử.” Tần Vũ liếc mắt một cái, nhàn nhạt nói: “Nhưng tôi không đảm bảo sau khi bị bắn trúng, anh sẽ không biến thành bánh tông lông trắng.” Bánh tông lông trắng?

Tề Vũ đương nhiên biết điều đó có nghĩa là gì.

Chỉ là một mũi tên nhỏ như vậy, làm sao có thể biến một người

sống sờ sờ thành bánh tông được?

Tuy trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng anh ta nhanh chóng ném mũi tên trong tay xuống đất.

Dù sao thì chuyện này, thà tin là có còn hơn không.

“Được rồi.

Ở đây, chúng ta đều nghe theo Tần đại ca.” Ngay từ lúc thăm dò mộ trước đó, Trần Văn Cẩm đã phát hiện động tác của Tần Vũ vô cùng thành thục.

Lúc đó cô đã hiểu, Tần Vũ tuyệt đối không phải lần đầu xuống mộ, chắc chắn là tay chuyên trong giới trộm mộ.

Ít nhất kinh nghiệm của anh ấy tuyệt đối không thua kém cô.

Lúc này, mấy người mới đi theo sự dẫn dắt của Tần Vũ, cẩn thận đi đến trước cánh cửa đá bên trái hành lang.

Tần Vũ đưa tay đẩy thử, cửa đá không hề nhúc nhích.

Chắc là phải kích hoạt cơ quan mới được.

Nghĩ vậy, Tần Vũ nhìn về phía hai đài đèn bằng đá trước cửa.

Chương 129

Quan sát kỹ có thể phát hiện, đài đèn bên trái có một khe hở nhỏ ở chỗ tiếp giáp với mặt đất, đài đèn còn lại thì không có.

Chứng tỏ, đài đèn bên trái chính là cơ quan.

"Cạch." Nhưng không đợi Tần Vũ hành động, phía sau đám đông đã truyền đến một tiếng động trầm đục.

Có cơ quan đã bị kích hoạt!

"Mau tránh ra!" Tần Vũ phản ứng ngay lập tức, nhanh chóng nép vào rãnh thoát nước hai bên.

Những người khác thấy vậy cũng vội vàng lao theo, không chút do dự.

Vút!

Vút!

Vút!

Đúng lúc này, từ miệng hai hàng đầu rồng phía trên hai bên mộ đạo, vô số mũi tên bắn ra, tạo nên những tiếng xé gió.

"Không phải đã nói đừng giẫm lên hoa văn hoa sen sao!" Tần Vũ lạnh lùng quát.

"Tần đại ca, chúng tôi vừa rồi đều đi theo sau anh mà." "Hoa văn hoa sen gần nhất cũng cách chúng tôi hơn một mét, không thể nào vô tình giẫm phải được!" Trần Văn Cẩm oan ức nói.

"Cô ấy nói không sai." "Phía bên kia mộ đạo vừa có thứ gì đó lướt qua, chắc là thứ mà tôi gặp lúc nãy." Trương Lân sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía bên kia mộ đạo.

Lẽ nào có quỷ?

Tần Vũ nhíu mày.

Tiếp đó, hắn liền mở Thiên Nhãn thần thông, nhìn về phía đầu kia của mộ đạo.

Nhưng ở đó, hắn không hề thấy có thứ gì kỳ quái.

"Văn Cẩm, cô có ngửi thấy mùi hương gì không?" Dưới âm thanh của vô số mũi tên xé gió, Hoắc Linh khịt khịt mũi, nghiêm túc nói.

"Thật, tôi cũng ngửi thấy, rất thơm." "Lạ thật!

Trước đây tôi xuống mộ, lần nào cũng là mùi hôi thối nồng nặc, lần đầu tiên tôi thấy mộ có mùi thơm." Tề Vũ và Giải Liên Hoàn cũng gật đầu phụ họa.

Tần Vũ cũng nghiêm túc ngửi thử, quả nhiên ngửi thấy một mùi hương, mùi này có chút giống mùi nhang khói trong chùa.

Khoan đã!

Mùi hương này là cốt hương!

Nghĩ đến đây, Tần Vũ lập tức nói: "Mau dùng thứ gì đó bịt miệng mũi lại!!" Trần Văn Cẩm lấy từ trong túi ra mấy miếng vải chia cho mọi người, sau đó khó hiểu hỏi: "Tần đại ca, có chuyện gì vậy?" "Cấm Bà!" "Mùi hương này là do hài cốt của Cấm Bà tỏa ra, người chỉ cần hít phải một lúc là sẽ chìm vào giấc ngủ, lúc đó thì phiền phức to." Tần Vũ giải thích.

"Cấm Bà?!

Tần đại ca, đó là yêu quái dưới biển sao?" "Lúc ra khơi tôi có nghe lão thuyền trưởng nói, dân chài ven biển chỉ cần có người mắc bệnh, sẽ bị Cấm Bà ám." "Tôi vẫn luôn nghĩ đó chỉ là thứ bịa đặt, lẽ nào thứ trong bóng tối kia chính là Cấm Bà?" Trần Văn Cẩm kể lại một số

truyền thuyết trên biển, không chắc chắn nói.

Nghe vậy, Tề Vũ và Giải Liên Hoàn không kìm được mà dựa sát vào nhau, Hoắc Linh thì bất giác nắm chặt cánh tay Trương Lân, mấy người đều rơi vào hoảng loạn.

Dù sao thì thứ chỉ nghe trong truyền thuyết đột nhiên xuất hiện ngoài đời thực, thật sự có chút khó tin.

"Cấm Bà thực sự tồn tại." "Truyền thuyết kể rằng, phụ nữ bị người ta lăng nhục rồi ném xác xuống nước, một luồng oán hận của họ không tan, hấp thụ đủ u khí trong thi thể sẽ hình thành Cấm Bà, tất cả oán niệm đều ẩn chứa trong hài cốt." "Nó sẽ lẩn quẩn gần hài cốt, tìm cơ hội hại người." Tần Vũ đưa ra câu trả lời khẳng định.

Nói đến đây, hắn khựng lại một chút, rồi nhìn về phía đầu kia mộ đạo, tiếp tục nói: "Chỉ là nếu chỉ có Cấm Bà, e là không có năng lực giết chết ba con Hải Hầu Tử mà không để Trương Lân phát hiện.

Cho nên trong bóng tối, e là còn có thứ khác." Một lúc lâu sau, cơ quan mũi tên trong hành lang mới dừng lại, khiến nơi đây trở lại vẻ yên tĩnh như trước.

"Tần, Tần đại ca." "Trong bóng tối còn có thứ khác, vậy rốt cuộc là thứ gì ạ?" Hoắc Linh yếu ớt hỏi.

Mặc dù là con gái của Hoắc Tiên Cô, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô xuống mộ, trong lòng khó tránh khỏi có chút sợ hãi.

"Mọi người lên trước đi." Tần Vũ không trả lời.

Hắn chống một tay xuống đất, nhảy ra khỏi rãnh thoát nước, rồi đi đến cửa gian tai thất lúc nãy.

Tai thất quả nhiên đã thay đổi!

Nhìn gian tai thất phía trước có cách bài trí hoàn toàn khác với lúc

nãy, trong lòng Tần Vũ đã có đáp án.

Gian tai thất lúc trước rõ ràng không có nhiều đồ tùy táng như vậy, và tuyệt đối không thể ngửi thấy mùi cốt hương.

Lời giải thích duy nhất là gian tai thất lúc trước đã di chuyển.

Thay vào đó là một gian tai thất có kích thước tương tự, nhưng bố cục và bài trí lại hoàn toàn khác.

Lúc này, Trần Văn Cẩm và những người khác cũng phát hiện ra sự khác biệt trong tai thất.

"Trời ơi!

Bộ đồ lặn của tôi đâu rồi?!" "Không đúng!

Lão Tề có phát hiện không, trong gian mộ thất này có thêm rất nhiều đồ tùy táng, toàn là đồ vật đầu thời Minh!" "Tề Vũ, Giải Liên Hoàn, hai người đừng có động đậy lung tung!" Trần Văn Cẩm thấy Tề Vũ và Giải Liên Hoàn vội vàng đi vào mộ thất, liền vội vàng ngăn lại.

Vừa mới kích hoạt cơ quan xong, cô không muốn trải nghiệm lại cảnh tượng mũi tên bay rợp trời trên đầu nữa.

Nhưng lúc này, Giải Liên Hoàn đang xách một cái bình sứ men xanh cao đến đầu gối, vẻ mặt vô cùng phấn khích.

"Lão Giải, xem thử có thứ gì không?" Sau khi cái bình sứ men xanh được nhấc lên, Tề Vũ phát hiện phía sau đống đồ tùy táng dường như có che giấu thứ gì đó.

"Thứ gì?" Giải Liên Hoàn đặt bình sứ men xanh trong tay xuống, rồi cẩn thận dời những món đồ tùy táng khác trong góc ra.

"Vãi chưởng!" Khi nhìn rõ thứ được che giấu phía sau, anh ta lập tức hét lên một tiếng đầy kinh hoàng.

Chương 130

Cả người cũng bị dọa cho ngã ngửa ra sau, hai tay chống xuống đất, không ngừng lết ra ngoài.

Những cái bình lọ bị dịch chuyển cũng bị xô ngã rất nhiều, một số rơi xuống đất vỡ tan tành.

"Có chuyện gì?" Thấy tình hình này, Tần Vũ nhanh chóng đi tới.

Lúc này hắn mới phát hiện trong góc tai thất này có đặt một cỗ quan tài dài nửa mét.

"...Quan tài?" Trần Văn Cẩm đầy nghi hoặc nhìn về phía Tần Vũ.

Thường xuyên xuống mộ, cô tự nhiên đã thấy không ít quan tài.

Nhưng nhỏ như cái trước mắt thì đây là lần đầu cô gặp, nên trong lòng cũng không chắc chắn lắm.

Không đợi Tần Vũ trả lời, Trương Lân đã nghiêm nghị nói: "Thứ trong bóng tối lúc trước có thân hình thấp bé, nếu tôi đoán không lầm, chắc là nó chạy ra từ cỗ quan tài này?" "Quan tài nhỏ như vậy." Hoắc Linh trong lòng vô cùng căng thẳng, yếu ớt hỏi: "Lẽ nào đây là quan tài trẻ con?" Không ai trả lời.

Bởi vì bên trong rốt cuộc có gì, không ai dám chắc.

Tần Vũ nói: "Tề Vũ, mở ra xem thử." Bàn Tử không có ở đây, việc nguy hiểm như mở quan tài chỉ có thể nhờ người khác vậy.

"Tần, Tần đại ca, tùy tiện mở quan tài không hay lắm đâu?" "Lỡ như bên trong có cơ quan như khí độc, tên độc, vậy thì tất cả chúng ta đều toi đời." Rốt cuộc, Tề Vũ vẫn nhát gan.

Điểm này lại có vài phần giống Tề Thiết Chủy.

“Để tôi.” Trương Lân đẩy Tề Vũ ra.

Anh ta cũng không thích những nguy hiểm ẩn giấu, nếu có thể, anh ta thích đối mặt trực tiếp với chúng hơn.

“Tiểu Trương, cẩn thận một chút.” Trần Văn Cẩm níu lấy cánh tay anh ta, dặn dò một câu.

Trương Lân gật đầu, nói: “Lui ra một chút.” Nói rồi, anh ta liền đi đến trước cỗ quan tài nhỏ, cúi người chuẩn bị mở nắp.

Nhưng đúng lúc này, nhiệt độ trong cả gian tai thất đột nhiên giảm xuống rất nhiều, từ cửa phòng thổi vào từng trận gió lạnh.

“A!!” Một tiếng khóc trẻ con cực kỳ chói tai vang lên từ phía sau mọi người.

Âm thanh này đầy quỷ dị, nghe mà khiến người ta nổi da gà khắp người.

Hoắc Linh còn bị dọa cho giật nảy mình, nhanh chóng nấp sau lưng Trần Văn Cẩm.

Tần Vũ đột ngột quay đầu lại.

Hắn phát hiện một khuôn mặt trẻ con cực kỳ dữ tợn, hai mắt không có lòng trắng, miệng toe toét máu, đang ló ra từ sau cánh cửa.

Không rõ nguyên nhân, nơi nó ở lại phát ra ánh sáng xanh lục leo lét.

Thật sự quỷ dị đến cực điểm.

Tiếng thét chói tai khiến người ta kinh hãi lúc nãy chính là phát ra từ miệng nó.

Hiển nhiên, nhìn vẻ mặt nó, rõ ràng không muốn có người động vào cỗ quan tài.

Thi Anh!

Tần Vũ nhíu mày.

Thứ này thông thường là dùng thi thể của trẻ sơ sinh chết trong bụng mẹ, lợi dụng một phương pháp dưỡng thi đặc định để nuôi một thời gian, sau đó niêm phong trong quan tài.

Tiếp đó chỉ cần chờ đến thời điểm, Thi Anh trong quan tài sẽ bò ra.

Thực lực của thứ này còn lợi hại hơn bánh tông bình thường rất nhiều.

Tần Vũ thấy dưới chân vừa hay có mấy mảnh sứ Thanh Hoa vỡ, liền đột ngột đá một mảnh ra.

Vút!

Mảnh sứ Thanh Hoa sắc nhọn bay ra với tốc độ cực nhanh, hướng bay vừa vặn nhắm vào giữa trán của con Thi Anh.

"A!!" Trong mắt Thi Anh lóe lên một tia máu.

Mảnh sứ Thanh Hoa sắc nhọn dừng lại giữa không trung.

Giây tiếp theo, mảnh sứ Thanh Hoa bay ngược lại, bắn về phía Tần Vũ.

Có năng lực điều khiển vật thể!

Nhưng, ta không tin ngươi có thể lợi hại bằng nữ thi trên núi Côn Luân!

Tần Vũ khẽ nheo mắt, sắc mặt có chút ngưng trọng.

Tiếp đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn lấy thanh Cự Khuyết kiếm từ trong nhẫn không gian ra, đôi mắt trở nên sắc bén vô cùng.

Keng!

Mảnh sứ Thanh Hoa va vào thân Cự Khuyết kiếm, vỡ thành bột mịn.

“Tần, Tần đại ca.

Thanh kiếm đó là sao vậy?” “A, sao trong tay anh lại có thêm một thanh kiếm vậy?

Thần kỳ quá đi!” Thanh Cự Khuyết đột nhiên xuất hiện trong tay Tần Vũ, rõ ràng còn khiến người ta kinh ngạc hơn cả con Thi Anh ở cửa.

Mặc dù Tần Vũ đã từng dùng Cự Khuyết kiếm khi đối phó với Hải Hầu Tử dưới đáy biển, nhưng do ánh sáng quá tối nên không ai phát hiện ra.

“Chút Kỳ Môn Độn Giáp thôi, không có gì phải ngạc nhiên.” Tần Vũ mắt vẫn dán chặt vào con Thi Anh, giọng điệu bình thản.

“Tôi nghe ba tôi nói Kỳ Môn Độn Giáp rất lợi hại!

Chương 131

Không ngờ hôm nay lại có cơ hội được thấy Tần đại ca thi triển!" Tề Vũ đã không còn sợ hãi như trước, ngược lại còn thêm phần hưng phấn.

Hiển nhiên là vì màn biến ra đồ vật từ hư không của Tần Vũ.

Tần Vũ không để ý nhiều đến sự kinh ngạc của mấy người.

Lúc này, con Thi Anh ở cửa thấy đòn tấn công không gây thương tổn cho Tần Vũ, liền đứng hẳn ra, để lộ toàn bộ cơ thể.

Nó nhe nanh múa vuốt về phía mọi người, cái miệng rách khàn khàn, trong đôi mắt chỉ có lòng trắng tràn đầy vẻ oán độc.

A, dám lườm tao à?!

Tần Vũ cười lạnh một tiếng, ba bước làm hai, vung kiếm đâm tới.

Tốc độ của hắn cũng rất nhanh.

Không đợi Thi Anh phản ứng, Cự Khuyết đã đâm trúng cái đầu to bằng bàn tay của nó.

Keng.

Nhưng cảm giác như chém vào sắt thép, chỉ đẩy lùi con Thi Anh ra sau một đoạn, không thể gây ra thương tổn thực chất nào.

"A!!!" Sống bao nhiêu năm, Thi Anh hiển nhiên là lần đầu tiên bị tấn công như vậy, không khỏi lại hét lên một tiếng chói tai đến rợn người.

Có lẽ bị bất ngờ, nó không lao lên ngay mà lại nép vào một bên cửa.

"Chạy à?!" Trong mắt Tần Vũ lóe lên một tia hung tợn.

Đã để hắn gặp phải thì tuyệt đối không tha cho con Thi Anh này.

Nói rồi hắn vung kiếm đuổi theo.

Nhưng chân trước vừa bước qua cửa, hắn đã cảm thấy có thứ gì đó quấn lấy chân mình, và không ngừng kéo hắn ra ngoài.

"Thứ gì vậy?" Tần Vũ nhíu mày ngẩng đầu lên, thứ hắn nhìn thấy khiến da đầu hắn không khỏi tê dại.

Chỉ thấy vô số mái tóc dài lộn xộn trên trần hành lang, giống như những con giun đang không ngừng ngọ nguậy, trông vô cùng ghê tởm.

Giữa đám tóc là một khuôn mặt người khổng lồ nửa che nửa hở, da mặt không biết đã ngâm dưới biển bao nhiêu năm, toàn bộ đều sưng phồng lên thành màu trong suốt.

Điều khiến người ta rợn tóc gáy nhất là, hai con mắt yêu dị đó không có lòng trắng, tròng đen gần như chiếm hết cả hốc mắt, trông giống hệt một xác chết thối rữa dữ tợn bị móc mất đôi mắt.

Không để hắn suy nghĩ nhiều, vô số sợi tóc trên trần hành lang trong nháy mắt đồng loạt quấn tới, tốc độ cực nhanh.

Chẳng mấy chốc, Tần Vũ đã bị tóc quấn chặt như một cái bánh tông, treo lơ lửng giữa không trung.

"Tần đại ca!" Trần Văn Cẩm thấy vậy không khỏi kinh hô một tiếng, định lao lên.

Nhưng Trương Lân đã giữ cô lại, nói: "Ở đây chờ, tôi đi giúp." Mấy người gật đầu.

Họ đều đã thấy thân thủ của Trương Lân, nên có đủ lòng tin vào anh ta.

Nhưng không đợi Trương Lân ra tay, Hoắc Linh như phát hiện ra điều gì đó, chỉ vào giữa mộ thất, kinh hãi nói: "Văn Cẩm, tiểu

Trương, nhìn kia kìa?" Tề Vũ và Giải Liên Hoàn chiếu đèn vào hồ nước.

Chỉ thấy ở giữa hồ nước trong tai thất, nước biển bên trong bắt đầu sôi lên, như có thứ gì đó sắp trồi ra.

Giây tiếp theo, mọi người liền thấy trên mặt nước nổi lên một lớp màu đen, trông giống như một búi tóc.

"Không ổn!

Lùi lại một chút." Trương Lân nhận ra có điều không ổn, vội vàng dặn dò mọi người phía sau.

Lại có chuyện nữa à?!

Tần Vũ nghe thấy tình hình trong tai thất, không khỏi nhíu mày hỏi: "Sao vậy?" "Tần, Tần đại ca!" "Nhiều tóc quá!

Dưới nước có rất nhiều tóc đang trồi lên!" Tần Vũ nghe thấy giọng nói run rẩy của Trần Văn Cẩm.

Tóc?

Lẽ nào còn một con Cấm Bà nữa?!

Nghe câu trả lời này, hắn không khỏi sững người.

Mớ tóc quấn quanh người hắn lúc này đang không ngừng siết chặt, và từ từ kéo hắn lên trên, khiến vết thương do Hải Hầu Tử va phải trước đó âm ỉ đau.

Nếu không có biện pháp đối phó, e là chẳng bao lâu nữa hắn sẽ phải tiếp xúc thân mật với khuôn mặt ghê tởm ở giữa búi tóc kia.

Lúc này, con Thi Anh trốn thoát lúc nãy thấy Tần Vũ bị Cấm Bà khống chế, lại quay trở lại, và còn cả gan nhảy từ dưới đất lên, đáp thẳng lên đỉnh đầu Tần Vũ.

“Tiểu Trương!

Nhìn trên đầu Tần đại ca kìa!” Hoắc Linh phát hiện con Thi Anh trên đầu Tần Vũ, vô cùng kinh hãi che miệng nhỏ, kinh ngạc nói.

Sắc mặt Trương Lân đại biến.

Ngay khi chuẩn bị xông lên giúp đỡ, anh ta lại nghe thấy giọng nói lạnh như băng của Tần Vũ: “Hừ!

Dám động thổ trên đầu Thái Tuế!

Ta thấy ngươi chán sống rồi!” Cự Khuyết kiếm lúc này đã bị vô số sợi tóc quấn chặt, không thể phát huy uy lực.

Tần Vũ đành phải thu nó lại.

Thay vào đó là một lá bùa màu xanh, trên đó đã bắt đầu lóe lên những tia điện màu tím.

Bốp!

Chương 132

Tần Vũ vòng tay ra sau dán lá Ngũ Lôi Diệt Quỷ Phù lên mớ tóc đang quấn quanh mình.

"Xèo xèo xèo" Trong nháy mắt, ánh điện màu xanh bắt đầu không ngừng lóe lên, soi sáng cả một khoảng không gian.

Bị lôi pháp gây thương tổn, những sợi tóc vốn quấn quanh Tần Vũ đều co rút lại, khối cầu sấm sét trên trần hành lang lập tức bị một khối cầu sấm sét màu xanh khổng lồ bao phủ.

"A!!!" Bên trong không ngừng truyền ra tiếng thét chói tai của phụ nữ, khiến người ta nghe mà lạnh sống lưng.

Con Thi Anh vốn đang ở trên đầu Tần Vũ chuẩn bị khoét não hắn thấy cảnh này dường như muốn bỏ chạy.

Nhưng không đợi nó có hành động, một lá bùa màu xanh khác cũng đã dán lên trán nó.

Lần này Tần Vũ không khách khí, trực tiếp dùng hai lá Ngũ Lôi Diệt Quỷ Phù.

"Oa a!!" "Oa a!!" "Xèo xèo xèo" Trong nháy mắt, cả không gian này đều tràn ngập sấm sét, cùng với hai tiếng thét chói tai có âm thanh khác nhau nhưng đều quỷ dị đến cực điểm.

"Khối cầu sấm sét kia ở đâu ra vậy?

Thật đáng sợ!" "Tề Vũ, đây không phải cũng là cái gọi là Kỳ Môn Độn Giáp chứ?" "Chắc, chắc là vậy, tôi cũng không rõ.

Nhưng tôi dám chắc, Tần đại ca nhất định là một thần nhân thâm tàng bất lộ!" "..." Mọi người đứng trong tai thất đều ngây ngốc đứng tại chỗ, kinh ngạc nhìn mọi thứ đang diễn ra phía trước, đến nỗi con

Cấm Bà trong hồ nước đã hoàn toàn xuất hiện cũng không để ý.

So với Cấm Bà, rõ ràng hai khối cầu sấm sét khổng lồ kia còn khiến người ta chấn động hơn.

Không lâu sau, Cấm Bà và Thi Anh trong hành lang dưới tác dụng của Ngũ Lôi Diệt Quỷ Phù đã hóa thành tro bụi, để lại một mùi khét lẹt.

Giải quyết xong hai con, Tần Vũ chuẩn bị quay lại tai thất, xử lý con Cấm Bà còn lại.

Nhưng đúng lúc này, hắn phát hiện ở chỗ con Thi Anh lúc nãy, có thêm một chiếc nhẫn.

Nhặt nó lên, Tần Vũ phát hiện trên mặt nhẫn có khắc hình đầu một con ác quỷ.

Phong cách điêu khắc này, giống hệt với con quỷ nữu trên Quỷ Ngọc Tỷ!

Uông Tàng Hải, lại giấu nhẫn Quỷ Thủ trong cơ thể Thi Anh!

Nếu không phải Tần Vũ là người phi thường, nếu không muốn lấy được nó, tuyệt đối không phải chuyện dễ.

Nhặt nhẫn xong, không đợi Tần Vũ xem xét kỹ, hắn đã nghe thấy tiếng động lớn từ trong tai thất truyền ra.

Quay người lại nhìn, tóc của con Cấm Bà trong tai thất đang bay múa, không ngừng dài ra, cuộn về phía Trương Lân và những người khác.

Hai cô gái trong đội đều sợ đến hoa dung thất sắc, ôm chặt lấy nhau hơn.

"Tần đại ca!

Mau giúp một tay đi!" Tề Vũ mặt mày kinh hãi, quay sang Tần Vũ

cầu cứu.

Cảnh tượng xảy ra ở cửa lúc nãy anh ta đã thấy rất rõ, trong lòng biết rõ người có thể đồng thời giải quyết Thi Anh và Cấm Bà như Tần Vũ, thân phận tuyệt không đơn giản.

Thấy mấy người sắp bị tóc bao vây, Tần Vũ vội nói: "Cấm Bà sợ lửa, tìm cách dùng lửa đốt nó!" "Lửa!" "Lão Giải!

Bật lửa!" Tề Vũ vội đến mức giật luôn cái ba lô trên người Giải Liên Hoàn xuống, vô cùng lo lắng tìm kiếm.

Nhưng tìm mãi mà không thấy tung tích của cái bật lửa đâu cả.

"Lão Tề, đừng tìm nữa." "Lần này chúng ta chỉ định xuống biển xem thử, đâu có mang theo bật lửa!" Giải Liên Hoàn bất lực nói.

"Để tôi." Trương Lân thấy vậy, mày nhíu chặt.

Anh ta biết rõ nếu cứ tiếp tục kéo dài, bị tóc quấn lấy thì phiền phức to.

Vì vậy không nói nhiều, mấy bước chân đã đến giữa mộ thất.

Đối mặt với khuôn mặt quỷ dị trước mắt, vẻ mặt anh ta lại cực kỳ bình tĩnh.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, anh ta cắn rách ngón tay mình, rồi dùng ngón tay dính máu ấn vào giữa trán Cấm Bà.

Xèo!!

Máu dính vào trán Cấm Bà, giống như bị nhiệt độ cao đốt cháy, bốc lên một làn khói xanh.

"Oa a!!" Cấm Bà như chịu đau đớn tột cùng, hét lên một tiếng cực kỳ thê lương, tất cả tóc vào lúc này đều nhanh chóng co rút lại.

Cả nhóm như được đại xá, vội vàng chạy ra ngoài tai thất.

Cơ hội tốt!

Ngay khoảnh khắc tóc rút đi, Tần Vũ đã nhìn rõ cảnh tượng xảy ra trong tai thất.

Lúc này Cấm Bà bị máu Kỳ Lân của Trương Lân đốt cháy, hiển nhiên không thể phản ứng nhanh được.

Tần Vũ lại lấy Cự Khuyết kiếm ra.

Hắn thi triển Bích Hổ Du Tường Thuật, men theo tường leo lên trần nhà.

Khi di chuyển đến phía trên hồ nước hình tròn, Tần Vũ cầm trường kiếm đâm xuống.

Rắc!

Dưới lưỡi kiếm sắc bén, Cự Khuyết vô cùng dễ dàng đâm vào cơ thể mục nát của Cấm Bà.

Cùng với chuyển động xoay người của Tần Vũ, Cấm Bà như bị ngũ mã phanh thây, hóa thành nhiều mảnh kỳ quái, tứ tán bay ra xung quanh.

“Lão Giải!

Thấy thân thủ đó chưa?!

Chương 133

Thật sự quá đỉnh!" "E là thân pháp của Nhị gia trong Cửu Môn cũng không bằng Tần đại ca...

Này lão Tề, mẹ nó đừng có lắc tao nữa!

Vốn đã đủ ghê rồi, mày còn lắc nữa tao ói ra người mày bây giờ!" "Hai người đừng có giỡn nữa!

Mau đi xem tiểu Trương và Tần đại ca có sao không!" Thấy nguy hiểm trong tai thất đã được loại bỏ, Trần Văn Cẩm đi đầu chạy lên, Hoắc Linh cũng lo lắng cho Trương Lân, vội đi theo sau.

"Tần đại ca, tiểu Trương, hai người không bị thương chứ?" Trần Văn Cẩm hỏi.

Tần Vũ lắc đầu, nhìn về phía Trương Lân.

Mặt anh ta lúc này trông có vẻ tái nhợt, trạng thái đã không còn tốt như trước.

Tần Vũ nói với Trương Lân: "Vừa mới bị thương khi đối phó với Hải Hầu Tử, giờ lại phải dùng đến tinh huyết, còn đi tiếp được không?" Trương Lân khẽ lắc đầu: "Không sao." "Mọi người cũng thấy ngôi mộ tàu đắm này nguy hiểm thế nào rồi." "Đây mới chỉ là khởi đầu, sau này không biết còn nguy hiểm gì nữa, có muốn đi tiếp cùng tôi hay không là lựa chọn của mọi người." Tần Vũ nhàn nhạt nói.

Vừa là cơ quan tên, vừa là Thi Anh và Cấm Bà, đã vượt quá nhận thức về nguy hiểm của họ.

Điều quan trọng nhất là đây mới chỉ là lối vào, trời mới biết bên trong còn có thứ gì.

Trong phút chốc, mấy người đều rơi vào im lặng.

Cuối cùng, Trương Lân lên tiếng trước: "Tôi đi cùng anh." "Vậy em cũng đi!" Hoắc Linh thấy người mình ngưỡng mộ đã đồng ý, đương nhiên sẽ không ở lại đây.

"Hai người đánh giỏi nhất đều đi rồi, bọn tôi mà không đi, ở lại đây không làm mồi cho Cấm Bà thì cũng làm mồi cho Hải Hầu Tử, tôi không muốn đâu!" "Lão Tề nói đúng đấy!

Chúng ta là thanh niên xã hội mới, bất kỳ yêu ma quỷ quái nào cũng chỉ là mây khói!" Trần Văn Cẩm thấy vậy, hài lòng gật đầu: "Vậy được!

Nếu đã vậy, chúng ta đều đi theo Tần đại ca, trong ngôi mộ dưới đáy biển này, mọi việc đều nghe theo Tần đại ca!" Thấy mọi người hiếm khi đồng lòng, là đội trưởng cô tự nhiên cũng vui vẻ.

"Đi thôi." Tần Vũ đi đầu tiếp tục tiến về phía trước.

Sau khi đi qua một gian mộ thất có đài đèn hoa sen ở góc, Tề Vũ chiếu đèn pin vào gian mộ thất sâu hơn bên trong, kinh ngạc hô lên: "Mau nhìn kìa!

Ở đó có một cỗ quan tài!" Mọi người đồng loạt nhìn sang.

Chỉ thấy trong gian mộ thất sâu nhất, quả thực có đặt một cỗ quan tài.

Quan tài làm bằng gỗ, trên đó điêu khắc những hoa văn tinh xảo, bốn góc nắp quan tài được khảm kim loại màu vàng kim.

Nhìn quy cách này, chủ nhân của cỗ quan tài chắc chắn là người có thân phận không phú thì cũng quý.

"Gỗ làm quan tài hình như là gỗ Kim Ti Nam Mộc!" Tề Vũ vốn có nghiên cứu về đồ cổ văn vật, tiếp tục kinh ngạc nói: "Nhìn quy mô

của cỗ quan tài này, cây gỗ Nam Mộc để làm ra nó phải to cỡ nào chứ?!

Nếu ở bên ngoài, đây tuyệt đối là đồ vật cấp quốc bảo!" "Lão Tề thôi đi!" "Chẳng lẽ anh định vác thứ này ra ngoài giao nộp à?" Giải Liên Hoàn trêu chọc.

"Lại một gian tai thất nữa." "Nó đối xứng với gian mà chúng ta vừa ra." Trần Văn Cẩm thì cầm đèn pin cẩn thận quan sát gian tai thất này.

Những đài đèn bằng đá được đặt xung quanh.

Cánh cửa gỗ màu đỏ máu phiên bản thu nhỏ.

Vị trí đặt đầu và đuôi quan tài...

Nhìn như vậy, cô liền phát hiện phong thủy của gian mộ thất này dường như đã lật đổ mọi nhận thức về phong thủy học, kinh ngạc nói: "Nhưng phong thủy của gian tai thất này thật sự quá kỳ quái, cơ quan thiết kế giống như một trò đùa ác ý, tất cả những thứ không nên đặt đều đặt vào, thật không biết chủ nhân của ngôi mộ này là ai." Trần Văn Cẩm cầm đèn pin, soi xét bốn phía trong mộ thất.

Đột nhiên, cô cảm giác dưới chân dường như vấp phải thứ gì đó.

Cúi đầu nhìn xuống, cô phát hiện dưới chân mình là một xác mèo đã khô quắt từ lâu, đầu mèo đang hướng thẳng về phía quan tài.

Cảnh tượng này khiến cô giật nảy mình.

Trong một ngôi mộ thuyền chìm lại xuất hiện xác mèo khô, thật không thể tin nổi!

Lúc này, Tần Vũ đang đứng bên cạnh quan tài.

Nếu anh nhớ không lầm, bên trong chính là cỗ thi thể dị dạng đã bị muối hóa.

Trước đây một bàn tay quỷ đã xuất hiện trong cơ thể Thi Anh, vậy trong cỗ thi thể dị dạng này, liệu có một bàn tay khác không?

Anh mở miệng nói với Tề Vũ và Giải Liên Hoàn đang tò mò quan sát xung quanh: "Tề Vũ, Giải Liên Hoàn, hai người đến phòng tai bên cạnh, lấy hai cái thùng chứa lại đây." Tề Vũ khó hiểu hỏi: "Tần đại ca, anh bảo chúng tôi lấy thùng chứa làm gì?" Tần Vũ đáp: "Lấy về rồi sẽ biết." "Không không không!" Tề Vũ vội xua tay, tỏ vẻ cực kỳ không muốn: "Tôi phải đi theo Tần đại ca mới được, việc nặng nhọc thế này cứ để một mình lão Giải đi là được rồi." "Cút đi!" "Phải đi thì cùng đi, không thì tôi cũng không đi!" Mặc dù bề ngoài Giải Liên Hoàn có vẻ gan dạ, nhưng những chuyện vừa xảy ra vẫn còn hiện rõ mồn một trước mắt, hắn không dám đi một mình.

"Thôi được rồi, hai người đi đi." "Hay là… Tần đại ca cho tôi một lá bùa đi?

Cái loại dùng để đối phó với Cấm Bà ấy." Tề Vũ nhìn rất rõ.

Lúc trước, những quả cầu sét trong đường hầm đều xuất hiện sau khi Tần Vũ sử dụng lá bùa màu xanh lam.

Cậu cũng từng nghe trưởng bối kể, từ xưa đạo giáo đã có một loại bùa chú, trong đó có loại có thể dẫn sấm sét từ trời xuống để hàng phục yêu ma quỷ quái.

Vì vậy, cậu ta chắc chắn rằng lá bùa màu xanh của Tần Vũ thuộc loại đó.

"Cậu nhóc này mắt cũng tinh đấy." Tần Vũ thầm nghĩ, rồi nói: "Nhưng thứ đó không có nhiều để cho cậu đâu, cái này cậu cầm đi dùng tạm đi, phàm là yêu ma quỷ quái Minh triều đều không cần phải sợ." Nói rồi, Tần Vũ lấy ra Phát Khâu Ấn, ném cho Tề Vũ.

"Hả?" Tề Vũ nhận lấy Phát Khâu Thiên Ấn, tò mò lật xem.

Khi nhìn thấy những chữ khắc trên ấn, cậu không khỏi kinh ngạc kêu lên: “Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ!

Tần đại ca, anh là Phát Khâu Thiên Quan?!” “Cái gì?

Cho tôi xem!” Giải Liên Hoàn giật lấy Phát Khâu Thiên Ấn từ tay Tề Vũ, vội vàng nhìn vào mặt ấn, “Vãi chưởng!

Đúng là Phát Khâu Ấn thật!” Là người trong Cửu Môn, sao có thể không biết đến Phát Khâu Thiên Quan chứ?

Đó chính là bậc thầy trong giới trộm mộ.

“Chẳng trách Tần đại ca thân thủ cao cường như vậy, hóa ra anh là Phát Khâu Thiên Quan trong truyền thuyết.” Trần Văn Cẩm cũng kinh ngạc nhìn Tần Vũ.

Chương 134

Cô đã đoán già đoán non về thân phận của anh, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến thân phận này.

Trương Lân nghe vậy cũng bất giác nhìn về phía tay phải của Tần Vũ, sau khi thấy hai ngón tay dài khác thường của anh, trong mắt gã cũng lóe lên một tia kinh ngạc.

Lẽ nào… Dù trong lòng Trương Lân có vạn phần nghi vấn, nhưng cuối cùng vẫn không hỏi ra.

"Được rồi!" "Sớm đã nghe nói Phát Khâu Thiên Ấn có thể trừ tà tránh hung, có thứ tốt này trong tay tôi không hoảng nữa." "Lão Giải, chúng ta đi thôi!" Tề Vũ vô cùng hài lòng lấy lại Phát Khâu Thiên Ấn từ tay Giải Liên Hoàn, đi trước ra ngoài.

"Lão Tề!

Đưa cái ấn cho tôi cầm!" Giải Liên Hoàn thấy vậy vội vàng hét lớn rồi đuổi theo.

Lúc này, Tần Vũ lấy Cự Khuyết kiếm từ trong nhẫn không gian ra.

Hoắc Linh khó hiểu hỏi: "Tần đại ca, anh lấy kiếm ra làm gì thế?" Tần Vũ giải thích: "Mở quan tài." Hoắc Linh: "Tần đại ca, chúng ta không thắp nến trước sao?" Không đợi Tần Vũ trả lời, Trần Văn Cẩm đã bất đắc dĩ lên tiếng: "Hoắc Linh, em quên là chúng ta không mang nến à?

Cũng không có bật lửa mà?" Hoắc Linh lúc này mới nhớ ra.

Nếu có bật lửa, lúc trước gặp Cấm Bà cũng đã không chật vật đến thế.

Trương Lân hỏi: "Nắp quan tài nặng ngàn cân, có cần giúp

không?" "Chút trọng lượng này không làm khó được tôi." Nói rồi, Tần Vũ liền cắm Cự Khuyết kiếm vào khe hở của quan tài.

Sau khi mũi kiếm trượt dọc theo một cạnh của nắp quan, anh dùng sức bật mạnh, nắp quan tài nặng ngàn cân liền bị hất văng xuống đất, phát ra một tiếng động trầm đục.

Một mùi tanh hôi vô cùng khó ngửi từ trong quan tài tỏa ra.

"Hôi quá!" Bốn người trong phòng đều lùi xa khỏi quan tài, lấy tay bịt mũi miệng.

Đợi đến khi mùi hôi tan đi một chút, Tần Vũ mới quay lại bên cạnh quan tài.

Dưới ánh đèn pin, mọi người có thể thấy rõ bên trong quan tài chứa đầy nước, và trong làn nước đó, có thể lờ mờ nhìn thấy một thi thể bị muối hóa có rất nhiều cánh tay và nhiều cái đầu.

"Ặc… thứ gì thế này, ghê quá đi mất." Hoắc Linh bịt mũi nấp sau lưng Trần Văn Cẩm, vẻ mặt ghê tởm nhìn vào thứ trong quan tài.

"Nhiều tay và đầu như vậy, lẽ nào là kết quả của việc tuẫn táng nhiều người?" Trần Văn Cẩm phân tích.

Nhưng vừa nói xong cô lại cảm thấy không đúng: "Không có lý!

Quan tài quý giá thế này, không thể nào dùng để tuẫn táng được?" "Đây là quan tài dưỡng thi." Tần Vũ giải thích: "Cách chôn cất này gọi là Dưỡng Khí Tàng Thi, sau khi đưa người vào trong, sẽ hạ độc để họ chết ngạt bên trong." "Dưỡng Khí Tàng Thi?

Tôi nhớ ra rồi!" Được Tần Vũ nhắc nhở, Trần Văn Cẩm lập tức nhớ lại những cuốn sách phong thủy mình thường đọc, nói: "Tương truyền trong một số lăng mộ có hai vị trí quan tài phong thủy cực tốt, và cả hai vị trí đó đều phải đặt quan tài." "Nếu chỉ đặt một quan tài, vị trí còn trống sẽ vì tụ tập linh khí của biển và sông mà chiêu dụ những

thứ không sạch sẽ." "Vì vậy, một vị trí sẽ đặt quan tài của chủ mộ, vị trí còn lại sẽ đặt quan tài của người có quan hệ huyết thống với chủ mộ." "Tần đại ca, tôi nói có đúng không?" Sau khi biết thân phận Phát Khâu Thiên Quan của Tần Vũ, giọng điệu của Trần Văn Cẩm đã mang thêm vài phần thỉnh giáo, rõ ràng là muốn tìm hiểu thêm về kiến thức phương diện này.

"Cách giải thích của cô chỉ là một phần, Dưỡng Khí Tàng Thi còn một tầng ý nghĩa khác." "Ý nghĩa khác?" Trần Văn Cẩm vội vàng hỏi.

"Dưỡng thi… chính là dưỡng thi thật sự." Tần Vũ nói một cách cực kỳ bí ẩn: "Hơn nữa, thứ được nuôi dưỡng bên trong không phải là thứ đơn giản đâu." Lòng hiếu kỳ của Hoắc Linh cũng bị khơi dậy, cô rụt rè hỏi: "Sẽ là thứ gì ạ?" Tần Vũ dừng lại vài giây, rồi mới chậm rãi thốt ra hai chữ từ miệng: "Hạn Bạt." "Ừm, trong quan tài chỉ có một thi thể!" Trương Lân, người nãy giờ vẫn im lặng, đã nhìn chằm chằm vào khối thi thể trong quan tài một lúc lâu, cuối cùng mới đưa ra kết luận.

"Không thể nào?

Một người sao có thể có nhiều tay như vậy?

Chẳng lẽ người được chôn trong mộ là Na Tra?" Sau những chuyện vừa xảy ra, Hoắc Linh chẳng có chút thiện cảm nào với anh chàng mặt lạnh ít nói này, liền lên tiếng chất vấn.

"Tiểu Trương nói không sai, đúng là chỉ có một thi thể, một xác nữ!" Tần Vũ dùng Cự Khuyết kiếm trong tay khuấy động nước trong quan tài, xác nữ bên trong lập tức lật người lại.

Hoắc Linh và Trần Văn Cẩm nhìn kỹ, quả nhiên tất cả những cánh tay đó đều nối liền với thân thể đang vặn vẹo như bánh quai chèo kia!

Trong quan tài thật sự chỉ có một thi thể!

“Loài quái vật này… chẳng phải nên bị cha mẹ bóp chết ngay từ khi mới sinh ra sao?

Sao lại có thể lớn được như vậy?” Hoắc Linh cố nén cảm giác buồn nôn, bịt miệng hỏi.

“Chuyện gì cũng có ngoại lệ, không chừng thứ này là do chủ mộ tạo ra.” Trần Văn Cẩm lại bình tĩnh hơn Hoắc Linh nhiều, cô khẽ giải thích.

“Tề Vũ hai người đi đâu mà lâu thế?” Tần Vũ nhìn thanh Cự Khuyết kiếm bị bao bọc bởi một lớp mỡ thi thể nhờn nhụa, ánh mắt bất giác liếc về phía cửa mộ.

Chỉ một cái nhìn, anh phát hiện lối ra lúc trước đã biến mất!

“A!

Chuyện gì thế này?

Cái cửa lúc chúng ta vào đâu rồi?” Hoắc Linh nghe Tần Vũ nói, cũng quay người nhìn về phía lối ra, lập tức kinh hãi hét lên.

Trương Lân và Trần Văn Cẩm nghe tiếng cũng vội vàng quay đầu lại, nhưng cũng chỉ thấy một bức tường mộ vững chắc!

“Chuyện gì thế này?

Tần đại ca, Tề Vũ hai người họ đi đâu rồi?” Ngay cả một Trần Văn Cẩm luôn bình tĩnh và chín chắn, đối mặt với tình huống quỷ dị như vậy cũng có chút không chịu nổi.

“Yên tâm, đây chắc chỉ là một loại cơ quan di động, Tề Vũ có lẽ đã bị cơ quan đưa đến một mộ thất khác rồi!” Trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Mật Thuật mà Tần Vũ biết dường như có giới thiệu về loại cơ quan này, anh lập tức an ủi mấy người.

“Meo… ô… ô!” Ngay lúc mấy người đang lo sốt vó, xác mèo ở

trong góc đột nhiên rên rỉ!

“A!

Tần đại ca, mau… mau nhìn trong quan tài kìa, cái thi thể đó… nó động đậy rồi!” Hoắc Linh liếc mắt qua chiếc quan tài bằng gỗ kim tơ nam mộc, lập tức kinh hãi hét lên!

Tần Vũ vừa quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy bụng của xác nữ trong quan tài dường như đang co giật!

Anh lật tay rút Cự Khuyết kiếm ra, mạnh mẽ cắm vào trong nước thi thể của quan tài, dùng sức hất một cái, trực tiếp hất xác nữ phình to trong quan tài ra ngoài!

“Bép!” một tiếng, xác nữ trơn tuột rơi thẳng xuống đất.

Tần Vũ chỉ liếc nhìn xác nữ một cái, rồi lại đưa Cự Khuyết kiếm vào trong nước thi thể của quan tài.

Vừa rồi, trong đầu anh đột nhiên hiện lên một vài hình ảnh, ngôi mộ dưới đáy biển này dường như… anh biết rõ ràng dưới quan tài có một mật đạo, có thể thông đến một phòng tai khác!

Chương 135

Anh dùng Cự Khuyết gõ gõ vào đáy quan tài, sau khi xác định được tảng đá đè dưới đáy, Tần Vũ giơ tay nâng Cự Khuyết, một kiếm chém mạnh xuống tảng đá đó!

"Ầm!" một tiếng, tảng đá lập tức bị Cự Khuyết kiếm chém thành năm bảy mảnh, để lộ ra một cái lỗ vuông vức khoảng nửa mét.

Nước thi thể trong quan tài lập tức chảy xuống theo cái lỗ, trong nháy mắt, trong quan tài chỉ còn lại một lớp mỡ người trắng xóa!

"Ọe!" Nước trong quan tài vừa biến mất, mùi hôi của mỡ thi thể càng nồng nặc hơn, Hoắc Linh, cô tiểu thư này là người đầu tiên nôn ọe.

Trên bụng của xác nữ bị Tần Vũ ném sang một bên lúc trước, đột nhiên phồng lên một cục u, dường như có thứ gì đó sắp phá bụng chui ra.

Tần Vũ nhíu mày, cầm Cự Khuyết kiếm đi về phía xác nữ, giơ tay định chém một kiếm vào thứ đang co giật đó!

"Không được!

Không thể giết!

Hạn Bạt lông trắng mang độc tính cực mạnh, nếu giết nó, độc khí sẽ khuếch tán ra ngoài, sẽ rất phiền phức!" Trương Lân, người nãy giờ vẫn mím môi không nói, đột nhiên lên tiếng, khiến động tác của Tần Vũ dừng lại.

"Vào mật đạo!

Mật đạo thông đến một phòng tai khác, Tề Vũ chắc đang ở đó!

Tiểu Trương, cậu đưa họ đi hội hợp, tôi bọc hậu!" Tần Vũ lập tức đưa ra quyết định, thu kiếm lại, trực tiếp ném Hoắc Linh vào trong quan tài, quay người thúc giục Trần Văn Cẩm: "Nhanh lên!" Hoắc Linh tuy có chút tính khí tiểu thư, nhưng cũng không ngốc thật, vào thời khắc sinh tử, đâu còn quan tâm bẩn hay không, tay chân cùng lúc chui vào trong.

"Hạn Bạt lông trắng một khi chết, không đến hai phút, cả mộ thất sẽ bị độc khí bao phủ, ở lại chỉ có con đường chết." Trương Lân nhìn Tần Vũ nói, gã luôn cảm thấy người trước mắt này sẽ không ngốc đến mức tự tìm đường chết.

"Tôi không có hứng thú chôn cùng một thứ xấu xí như vậy, yên tâm, tôi đã học Quy Tức Thuật, trong thời gian ngắn sẽ không bị trúng độc, giải quyết xong Hạn Bạt tôi sẽ đến tìm các người!" Nghe lời giải thích của Tần Vũ, đôi mắt vốn không chút gợn sóng của Trương Lân dường như lóe lên một tia kinh ngạc.

Nhưng gã cũng không nói gì thêm, chỉ gật đầu, theo sát Trần Văn Cẩm nhanh chóng chui vào mật đạo, biến mất trong cái lỗ đen ngòm.

"Phụt!" một tiếng, từ trong bụng xác nữ thò ra một móng vuốt nhỏ mọc đầy lông trắng.

Tần Vũ quay người, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, sau đó vận chuyển Quy Tức Thuật.

"Gào ô ô ô ô!!" Hạn Bạt lông trắng gầm lên một tiếng, trực tiếp từ trong bụng xác nữ nhảy vọt ra!

Tần Vũ cầm kiếm, thân hình thoáng một cái đã chặn trước mặt con Hạn Bạt lông trắng đang đuổi theo!

Con Hạn Bạt lông trắng trên đất lập tức nhảy lên, lao về phía Tần Vũ, móng vuốt sắc nhọn chộp thẳng vào đầu anh!

Tần Vũ một tay cầm kiếm, không lùi không tránh, trực tiếp một kiếm chém đôi móng vuốt của con Hạn Bạt lông trắng!

Đồng thời tay trái lật một cái, từ trong nhẫn không gian lấy ra một cái xẻng Lạc Dương, đập con Hạn Bạt văng xuống đất!

Tần Vũ chậm rãi đi đến bên cạnh con Hạn Bạt, nhấc chân đạp lên bụng nó!

"Gào ô!" Hạn Bạt lông trắng lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết, từ miệng nhả ra một chiếc nhẫn.

Ngay sau đó, Tần Vũ dùng Cự Khuyết kiếm rạch đầu ngón tay, bôi máu tươi lên lưỡi kiếm.

Dù sao đây cũng là Hạn Bạt, không dùng chút thủ đoạn đặc biệt, không thể nhanh chóng chém giết nó được.

Lúc này, Tần Vũ mới không chút do dự vung kiếm xuống, chém đứt đầu con Hạn Bạt lông trắng, cái đầu lăn sang một bên.

Cùng lúc đó, một lượng lớn khí độc màu đen từ vết cắt trên thi thể phun ra, nhanh chóng tràn ngập toàn bộ không gian.

"Anh là ai?" Tần Vũ vừa nhặt được chiếc nhẫn quỷ, đã nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Trương Lân truyền ra từ trong quan tài.

"Ồ, không yên tâm về tôi, quay lại giúp tôi à?" Tần Vũ không để ý đến ánh mắt rõ ràng mang theo sự không tin tưởng và giọng điệu chất vấn của Trương Lân, vẫn cười như bình thường.

"Quy Tức Thuật, là bí kỹ của Trương gia, sao anh lại biết dùng?" Trương Lân cũng không vòng vo với Tần Vũ nữa, hỏi thẳng vào vấn đề mấu chốt nhất.

"Bí kỹ của Trương gia, cậu chắc chắn là do người Trương gia sáng tạo ra sao?" Nụ cười trên mặt Tần Vũ càng đậm hơn, anh nói

đầy ẩn ý: "Dù sao thì, tôi đứng về phía họ, à, không đúng, phải là cả Trương gia đều đứng về phía tôi!" Đồng tử của Trương Lân co rút lại, gã nhớ đến điều tổ huấn trong tộc mà chỉ có tộc trưởng mới được xem!

Gã ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tần Vũ một lúc lâu, trong lòng đã tin những gì Tần Vũ nói, mới lên tiếng: "Đội khảo cổ của tôi thực ra là đang tìm kiếm hậu nhân của Cửu Môn, tôi là Trương Lân cuối cùng của Trương gia, hiện tại Trương gia không còn đủ năng lực để một mình bảo vệ Thanh Đồng Môn nữa." Vì nguyên nhân từ Uông gia, người Trương gia thế hệ này không còn được huy hoàng như trước, vì vậy không thể không tìm kiếm sự giúp đỡ từ bên ngoài.

"Không sao, tôi đã trở về, tôi sẽ kết thúc sứ mệnh của người Trương gia trong thế hệ này!" Tần Vũ nói, "Nhưng, tôi cần Trương Lân cuối cùng của Trương gia!

Cậu có biết chiếc Quỷ Tỳ còn lại ở đâu không?" Anh nghịch hai chiếc nhẫn quỷ trong tay, hỏi Trương Lân.

"Cổ lâu của Trương gia." Trương Lân trước nay không thích nói nhảm, trực tiếp thốt ra bốn chữ, sau đó hỏi ngược lại Tần Vũ: "Anh muốn tôi đưa anh đi lấy chiếc Quỷ Tỳ cuối cùng?" Tần Vũ cười nhẹ: "Không sai, nhưng không vội, ra khỏi ngôi mộ dưới đáy biển này trước đã." "Con Hạn Bạt lông trắng đó, không chém đầu không chết được." Tần Vũ nói xong, bước vào trong quan tài, nói: "Được rồi, chúng ta cũng mau xuống dưới, hội hợp với họ đi." Trương Lân lần này không trả lời, chỉ cúi người chui lại vào mật đạo.

Tần Vũ lắc đầu, không nói gì, cũng theo vào.

Sau khi vào mật đạo đi chưa được 200 mét, Trương Lân và Tần Vũ cùng lúc rơi xuống nước.

Nhưng cả hai đều biết Quy Tức Thuật, nên việc lặn xuống nước

cũng không phải vấn đề lớn, nhanh chóng đã thấy được lối ra. … Trong một phòng tai khác.

Trần Văn Cẩm, Hoắc Linh, Giải Liên Hoàn và Tề Vũ bốn người đang ngồi quây quần lại với nhau.

"Tiểu Trương và Tần đại ca không sao chứ, không phải là đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?" Tề Vũ thấy hai người mãi chưa xuất hiện, lập tức có chút bất an.

"Hay là, chúng ta quay lại xem thử?" Hoắc Linh cũng có chút không yên tâm về Tần Vũ, lên tiếng đề nghị.

"Ai, nếu với bản lĩnh của hai người họ mà còn không xử lý được con bánh tông lông trắng đó, thì mấy người chúng ta đi, chắc cũng là đi nộp mạng thôi!" Giải Liên Hoàn nhìn thấu triệt, không chút kiêng dè nói ra sự thật.

"Ục ục ục…" Trong lúc mấy người đang nói chuyện, cái ao nước lớn trong mộ thất đột nhiên nổi bong bóng!

"Chuyện gì thế?

Nước sôi rồi à?

Chẳng lẽ núi lửa dưới biển phun trào?" Hoắc Linh nhìn ao nước không ngừng nổi bong bóng, lập tức kinh hãi nói.

"Núi lửa phun trào?

Chương 136

Không phải mấy trăm năm mới có một lần sao?

Vận may của chúng ta cũng quá đen rồi chứ?" Tề Vũ lập tức cũng bị dọa sợ, gặp phải núi lửa dưới biển phun trào, chẳng phải là chết chắc rồi sao!

"Hai người có não không vậy, chưa học địa lý à?

Quần đảo Tây Sa làm gì có núi lửa dưới biển?" Giải Liên Hoàn đảo mắt một cái, khinh bỉ nói với hai người.

"Đúng là không phải núi lửa dưới biển, có thể là anh Tần và tiểu Trương đã trở về!" Trần Văn Cẩm quả nhiên không hổ là đội trưởng, không hoảng không vội lấy súng ra, tiếp tục phân tích: "Đương nhiên, cũng có thể là con Hạn Bạt lông trắng đó đến, vì vậy, mọi người cẩn thận!" "Soạt soạt!" Trương Lân ló đầu ra trước, sau đó Tần Vũ cũng thở hổn hển nổi lên mặt nước.

Nhìn thấy bốn người dàn trận chờ sẵn đứng bên cạnh ao, Trần Văn Cẩm còn giơ súng nhắm về phía hai người, Tần Vũ lập tức trêu chọc: "Khụ khụ… trận thế lớn thế này, là để chào đón hai chúng tôi quay về đội à!" "Tần đại ca, anh về rồi à!" Tề Vũ vừa thấy Tần Vũ trở về, lập tức lao xuống nước, vội vàng dìu Tần Vũ lên bờ.

"Tần đại ca, con Hạn Bạt lông trắng đó thế nào rồi?" Giải Liên Hoàn thấy hai người không sao, lập tức hỏi thăm tình hình của cái bánh tông đó.

"Bị tôi giết rồi." Tần Vũ ngồi phịch xuống bậc đá bên cạnh ao, lau nước trên mặt nói.

Anh nhìn một vòng, phát hiện mộ thất này cũng lớn tương đương

cái trước, bài trí cũng không khác mấy.

Chỉ là có thêm một cái ao nước, và nơi vốn là cửa mộ, bây giờ cũng là một bức tường dày đặc.

"Tề Vũ, hai người ở trong mộ thất này lâu như vậy rồi, có tìm thấy lối ra không?" Tần Vũ nhìn một vòng, cũng không thấy chỗ nào giống lối ra, quay đầu hỏi hai người.

"Cái này…" "Ục ục ục…" Tề Vũ vừa định nói, không ngờ ao nước lại đột nhiên nổi bong bóng!

"Mẹ kiếp!

Con Hạn Bạt đó không phải là chưa chết hẳn chứ?" Tề Vũ lập tức nhảy dựng lên, chui thẳng ra sau lưng Tần Vũ.

Chỉ thấy nước trong ao đột nhiên cuộn lên một xoáy nước khổng lồ, Tần Vũ cũng có chút không hiểu ra sao.

Mực nước với tốc độ mắt thường có thể thấy đang nhanh chóng hạ xuống, chẳng mấy chốc đã để lộ ra một tấm bia đá lớn màu đen dưới đáy ao.

"Lại là chữ ma quỷ gì đây?" Giải Liên Hoàn nhìn những chữ khắc trên bia, lập tức cảm thấy có chút đau đầu.

"Ừm… trên mộ có một tòa thiên cung, chỉ người có duyên mới có thể tìm thấy thiên môn, có thể đến được thiên cung." Trần Văn Cẩm cũng tinh thông cổ văn, chỉ liếc qua văn bia một cái, đã biết đại khái ý nghĩa trên đó.

"Thiên cung?

Trên đầu chúng ta toàn là nước biển, nếu có, chắc cũng là long cung chứ?" Tề Vũ bĩu môi, bây giờ chỉ mong được bình an trở về mặt đất, không có hứng thú lớn với thiên cung.

“Không, tôi cảm thấy có chỗ nào đó kỳ quái?” Hoắc Linh, người nãy giờ vẫn im lặng, đột nhiên lên tiếng.

“Tôi thấy à, cô căng thẳng quá thôi, không khí trong mộ thất không tốt, nên cảm thấy ngột ngạt…” Giải Liên Hoàn tùy tiện dựa vào tấm bia đá, nói với Hoắc Linh.

“Lão Giải, mau tránh ra!” Giải Liên Hoàn còn chưa nói xong, Tần Vũ đã mặt trắng bệch kinh hãi hét lên.

Tần Vũ cũng nhìn thấy một bàn tay quỷ màu xanh sẫm thò ra từ dưới tấm bia đá!

Anh lập tức lao lên phía trước, kéo Giải Liên Hoàn ra, giúp hắn tránh được một cú chộp xuyên tim!

Trương Lân cũng phản ứng kịp, con dao găm lặn trong tay vung ngang, chém vào cánh tay chỉ to bằng cánh tay trẻ con của bàn tay quỷ!

“Phụt…” Một tiếng vũ khí sắc nhọn đâm vào da thịt vang lên, trên cánh tay màu xanh sẫm đó lập tức chảy ra chất lỏng sền sệt màu đen!

“Chít chít chít!” Bàn tay quỷ dưới tấm bia đá phát ra một tiếng kêu chói tai, sau đó lập tức rụt lại.

“Khốn kiếp!

Thứ quỷ quái gì vậy?” Giải Liên Hoàn bị Tần Vũ kéo ngã sõng soài, nhìn bàn tay quỷ suýt nữa xuyên thủng ngực mình, lập tức chửi bới.

“Tất cả lùi lại, thứ đó dường như có tính ăn mòn rất mạnh, mọi người cẩn thận!” Trần Văn Cẩm nhìn cái hố lớn bị chất lỏng màu đen ăn mòn trên mặt đất, lập tức nhíu mày nhắc nhở.

Tần Vũ đột nhiên nghĩ ra điều gì, đi đến trước tấm bia đá, một chân dẫm mạnh lên một viên gạch!

Trong khoảnh khắc, mấy người chỉ cảm thấy đầu óc một trận hỗn loạn, nhìn lại mặt đất, làm gì có chất lỏng màu đen có tính ăn mòn nào?

"Chuyện gì thế này?" Trần Văn Cẩm nhìn Tần Vũ, hy vọng anh có thể trả lời.

"Cái ao nước này đã bị cao nhân bố trí cơ quan!

Vừa rồi, cơ quan đã khởi động, những gì chúng ta thấy trước đó, đều là huyễn trận của cơ quan." Sắc mặt Tần Vũ lúc này vô cùng nghiêm túc, anh thở dài một hơi nói: "Cơ quan vận hành theo quy tắc Kỳ Môn Độn Giáp, chúng ta phải tìm được Sinh Môn mới có thể ra ngoài." "Kỳ Môn Độn Giáp vốn là kỳ thuật thượng cổ, hiện nay người được truyền thừa lại rất ít.

Vì vậy chúng ta muốn phá trận, rất khó." Trương Lân tiếp lời Tần Vũ, tổng kết.

"Tần đại ca, anh cũng không có cách nào hay để phá trận sao?" Tề Vũ vẻ mặt đưa đám nhìn Tần Vũ, nếu ngay cả anh cũng không có cách, vậy tám phần là phải bỏ mạng ở đây rồi!

"Tôi đối với Kỳ Môn Độn Giáp hiểu biết không nhiều, cứ thử xem sao." Tần Vũ đứng trước tấm bia đá, từ từ nhắm mắt lại, bắt đầu dùng não để suy diễn Sinh Môn.

Một lúc lâu sau, anh mới mở mắt ra, nở một nụ cười khá bất đắc dĩ.

Tề Vũ thấy Tần Vũ mở mắt, lập tức sáp lại gần: "Thế nào rồi?

Tần đại ca, tìm ra chưa?" Tần Vũ gật đầu, nhìn vị trí của tấm bia đá, sau đó lùi lại khoảng ba mét.

Anh đột nhiên ngồi xổm xuống, đưa tay ra sau làm một động tác chải đầu vô cùng nữ tính!

“Tần… Tần đại ca bị sao vậy?

Không phải là bị thứ bẩn thỉu nào nhập vào rồi chứ?” Tề Vũ nhìn cảnh tượng quỷ dị này, nói năng cũng không còn lưu loát.

Trương Lân cũng sa sầm mặt, bước nhanh đến bên cạnh Tần Vũ, muốn xem xem anh có thật sự bị trúng tà không.

“Tiểu Trương, cậu cũng học theo dáng vẻ của tôi ngồi xổm xuống xem sao.” Tần Vũ lại đột nhiên ngẩng đầu, cười nói với Trương Lân.

Trương Lân tuy không hiểu tại sao, nhưng cũng ngoan ngoãn nghe lời làm theo.

“Tiêu rồi!

Chương 137

Lại điên thêm một người nữa!

Tiểu Trương cũng bị nhập rồi!" Tề Vũ sắp khóc đến nơi, bây giờ hai chủ lực đều ngã xuống, phải làm sao đây?

"Tề Vũ, cậu đừng hoảng!

Tôi thấy tiểu Trương và Tần đại ca chắc không dễ bị trúng chiêu như vậy đâu, chúng ta cứ xác nhận trước thì hơn." Trần Văn Cẩm lúc này cũng có chút hoảng sợ, nhưng cố gắng giữ bình tĩnh, an ủi mấy người.

"Được rồi, không đùa các người nữa.

Sinh Môn đã tìm thấy rồi, chúng ta đi thôi." Tần Vũ đột nhiên đứng dậy, nói với nhóm bốn người đang ngơ ngác.

"Tần đại ca, anh không sao chứ!" Tề Vũ là người đầu tiên lao tới, đây là cái đùi vàng cứu mạng của cậu ta, nếu có chuyện gì, mạng nhỏ của cậu ta khó mà giữ được.

"Vừa rồi là để phá trận, bắt buộc phải làm vậy, chỉ ở tư thế đó, mới có thể nhìn thấy Sinh Môn ở đâu." Tần Vũ vừa giải thích, vừa đếm gạch đi đến bức tường đá phía đông.

Anh ngồi xổm xuống, đưa tay mò mẫm trên tường, sau đó cười nói: "Tìm thấy rồi." Nói xong, ngón tay anh đột nhiên dùng sức, trực tiếp cắm vào viên gạch trên tường, sau đó móc ra viên gạch đó!

"Ầm ầm ầm!" Cùng với một tiếng động lớn, mặt đất rung chuyển dữ dội, tấm bia đá dưới ao nước ban đầu từ từ dâng lên, đáy ao từ từ xoắn ốc đi lên, hình thành một cầu thang đá xoắn ốc khổng lồ!

Nhanh chóng, bệ đá dưới tấm bia đá trực tiếp dâng lên đến đỉnh

mộ thất, chỉ nghe một tiếng "cạch", bức tường đá trên phòng tai nứt ra!

Cầu thang đá thông thẳng lên đỉnh mộ thất, mấy người có mặt tại hiện trường đều trợn mắt há mồm, đứng ngây ra tại chỗ không nhúc nhích!

"Khốn kiếp, cũng quá đỉnh rồi!

Không hổ là trí tuệ của lão tổ tông!" Giải Liên Hoàn trực tiếp văng tục, cảm thấy hôm nay đúng là được mở rộng tầm mắt!

Tần Vũ chỉ cười cười, là người đầu tiên bước lên cầu thang đá.

Trương Lân theo sát phía sau, mặt không biểu cảm đi theo, đối với những cơ quan này, gã đã thấy quen rồi, nên không tỏ ra hứng thú lắm.

Cả nhóm nhanh chóng leo lên cầu thang đá, đến "tầng thứ hai" của ngôi mộ dưới đáy biển.

Bên trong tối om, không có một chút ánh sáng nào, chỉ có một đường hầm dài, không biết thông đến đâu.

"Đây là con đường lên trời dẫn đến thiên cung sao?" Trần Văn Cẩm nhớ lại văn bia lúc trước, lẩm bẩm một mình.

Nhưng vừa đi được không bao lâu, bước chân của Tần Vũ đang đi đầu đột nhiên dừng lại.

Giải Liên Hoàn nhìn xung quanh, không thấy có gì khác thường, lập tức hỏi: "Anh Tần, sao vậy, sao không đi nữa?" Tần Vũ quay đầu, sắc mặt nghiêm trọng nhìn mấy người nói: "Phía trước, có ngã rẽ." Giải Liên Hoàn giơ đèn pin lên, chiếu về phía xa, chỉ thấy phía trước đường hầm không đến mười mét, chia ra làm hai ngã rẽ!

Tần Vũ đi lên phía trước, kiểm tra cả hai ngã rẽ, phát hiện cả hai con đường đều tồn tại thật sự, không phải ảo ảnh!

“A!” Trong lúc Tần Vũ đang kiểm tra ngã rẽ, Hoắc Linh ở cuối đội đột nhiên hét lên một tiếng!

Thân hình cô khá gầy, trực tiếp xuyên qua hai người ở giữa, lao đến trước mặt Trần Văn Cẩm!

“Có… có một đứa bé mặc đồ đỏ vừa mới đi vào trong đó!” “Đứa bé?

Nơi khỉ ho cò gáy này, lấy đâu ra đứa bé?

Nếu có thật, cũng là một cái bánh tông nhỏ!” Giải Liên Hoàn nghe Hoắc Linh nói, lập tức rút thanh đại đao ra, nhìn trái ngó phải tìm kiếm đứa bé mặc đồ đỏ.

“Đừng sợ, có mọi người ở đây mà!

Em nhìn kỹ lại xem, vừa rồi em thấy gì?” Trần Văn Cẩm vỗ vỗ lưng Hoắc Linh, vừa an ủi vừa hỏi.

“Em… em thấy, đứa bé mặc đồ đỏ đó, chạy… chạy vào ngã rẽ bên phải rồi!” Hoắc Linh lí nhí nói, trong mắt lấp lánh ánh nước, dường như giây tiếp theo sẽ khóc.

Tuy cô cũng là con cháu Cửu Môn, từ nhỏ đã có thể thấy những thứ không sạch sẽ đó, nhưng dù sao cũng là con gái, đối với những thứ này bẩm sinh đã có tâm lý sợ hãi mạnh mẽ.

Thêm vào đó, không biết sao lại chạy ra cuối đội, một mình đụng phải thứ đó, đúng là bị dọa không nhẹ!

“Đừng sợ, em đi trước tôi đi!

Có anh Tần và tiểu ca Trương ở phía trước mở đường, sẽ bảo vệ em an toàn!” Trần Văn Cẩm nghĩ lại, cảm thấy để một cô gái nhỏ đi phía sau, quả thực có chút làm khó cô.

“Anh Tần, Hoắc Linh nói có một con quỷ nhỏ mặc đồ đỏ chạy vào

ngã rẽ bên phải rồi!

Nó đang chỉ đường cho chúng ta, cố ý dẫn chúng ta mắc bẫy à?" Giải Liên Hoàn tìm nửa ngày cũng không thấy đứa bé mặc đồ đỏ nào, lập tức cho rằng thứ Hoắc Linh thấy không phải là bánh tông nhỏ, mà là một con quỷ nhỏ!

"Lời của quỷ sao có thể tin được?

Chắc chắn là tiểu quỷ tuẫn táng, muốn dẫn chúng ta vào con đường chết!

Tôi thấy nên đi con đường bên trái!

Anh Tần thấy sao?" Tề Vũ không tin tiểu quỷ tuẫn táng trong mộ dưới biển lại tốt bụng chỉ đường, quay đầu hỏi ý kiến Tần Vũ.

Tần Vũ gật đầu, đi về phía ngã rẽ bên trái.

Anh cũng đã thấy con quỷ nhỏ mặc đồ đỏ đó, nhưng trong mắt anh, đi con đường nào thực ra cũng không có gì khác biệt!

Âm mưu quỷ kế gì, trước mặt thực lực tuyệt đối, đều là mây bay!

Dựa vào bản lĩnh hiện tại và một đống bảo vật trong tay, có cơ quan gì, trực tiếp phá là xong!

Cùng lắm cũng chỉ tốn chút công sức mà thôi!

Sau khi vào ngã rẽ bên trái, mấy người đi chưa được vài bước, Hoắc Linh lại chỉ vào đường hầm phía trước hét lên!

"Máu!

Trong đường hầm phía trước có rất nhiều bóng người đẫm máu!

A!

Chương 138

Chúng động đậy rồi, chúng đến rồi!" Tần Vũ thấy không có gì lạ, bình tĩnh lấy ra một tấm kính trấn thi nhặt được trong mộ để mở đường.

Ánh sáng của kính chiếu đến đâu, lập tức vang lên một tràng tiếng kêu gào thảm thiết đau đớn!

Đội ngũ lại đi được không đến một trăm mét, không biết từ đâu lại chui ra một đám rắn bốn chân đen thui, bị Tần Vũ, Trương Lân và Giải Liên Hoàn ở phía trước mỗi người một kiếm xử lý hết thành nhím thằn lằn!

Thỉnh thoảng có một hai con lọt lưới, cũng bị Trần Văn Cẩm dùng súng giải quyết.

"Này anh Tần, hôm nay chúng ta xuống mộ không xem hoàng lịch à!

Mấy thứ quỷ quái này cứ như kẹo mạch nha vậy, hết đợt này đến đợt khác không thể nào dứt ra được?

Cũng quá xui xẻo rồi chứ?" Giải Liên Hoàn thở hồng hộc, nhìn Tần Vũ nói.

Tuy những thứ phiền phức này đều không lợi hại, nhưng không chịu nổi cứ đi hai bước lại gặp một đợt, không ngừng không nghỉ!

Dù có hệ thống bên người, nhưng dù sao cũng là thân xác máu thịt, không phải là người máy cứng ngắc, cũng sẽ mệt chứ!

"A!

Lại… lại đến rồi!" Hoắc Linh không thể chịu đựng được nữa, trực tiếp chen qua người Giải Liên Hoàn, lại vượt qua Tề Vũ, nhảy

thẳng lên lưng Tần Vũ!

Chỉ trong quãng đường chưa đầy một cây số, cô liên tục nhìn thấy những thứ bẩn thỉu, không dưới một trăm con!

Hình thù kỳ dị, có con bị lột da, có con toàn thân phù thũng trắng bệch, cũng có con cụt tay cụt chân không đầu!

Khiến cô sắp sụp đổ rồi!

"Mùi vị này… Hoắc Linh, sợi dây chuyền này ai đưa cho em?" Hoắc Linh vừa nhảy lên, mũi Tần Vũ nhíu lại, ngửi thấy trên người cô dường như có một mùi hương thoang thoảng.

Ánh mắt anh lướt qua, chú ý đến một mặt dây chuyền tinh xảo treo trên cổ Hoắc Linh!

Mùi hương thoang thoảng đó chính là từ mặt dây chuyền này!

"Cái này sao?

Trước khi xuống đường hầm có người giấu tên đưa cho em, em thấy đẹp nên đeo luôn!" Hoắc Linh nắm chặt sợi dây chuyền, nhìn hoa văn trên đó, vẻ mặt mờ mịt nhìn Tần Vũ, nói: "Ủa?

Hình vẽ thay đổi rồi?

Trước đây rõ ràng là một đóa hoa sen song sinh mà!" "Tháo ra cho anh xem!" Tần Vũ nhíu mày, cảm thấy có chuyện không ổn, dường như có một thế lực ngầm đang dẫn dắt họ!

"Ờ, được…" Hoắc Linh rất ngoan ngoãn tháo sợi dây chuyền xuống, đưa vào tay Tần Vũ.

Lớp vỏ ngoài của khối ngọc đã bong ra gần hết, để lộ ra viên ngọc đen bên trong được đánh bóng rất mịn.

Trên viên ngọc đen đó khắc những hoa văn vô cùng tinh xảo, các đường vân tụ lại với nhau, vừa vặn tạo thành hình một nữ quỷ bụng

to béo, tóc tai bù xù!

Tần Vũ đối với thứ này không hề xa lạ, chỉ cần nhìn một cái đã nhận ra đó là hình ảnh của Cấm Bà!

Lại liên tưởng đến mùi hương thoang thoảng mà mặt dây chuyền tỏa ra, làm sao anh có thể không đoán ra được lai lịch của nó?

Thứ này không phải là xương của Cấm Bà sao?

Để Hoắc Linh đeo thứ này xuống mộ dưới đáy biển, chẳng trách vừa xuống mộ đã xui xẻo như vậy, mẹ kiếp đây là muốn hại chết cả đội người của mình à!

Nghĩ đến đây, Tần Vũ lập tức nheo mắt lại, trong ánh mắt không thể kìm nén được mà lộ ra một tia sát khí!

"Chúng ta bị người ta chơi xỏ rồi!

Nhanh!

Quay đầu đi về!" Tần Vũ vừa nói xong, Trần Văn Cẩm là người đầu tiên phản ứng, vừa lùi về vừa hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Sợi dây chuyền trên cổ Hoắc Linh là xương của Cấm Bà, thứ đó âm khí rất nặng, dễ dàng thu hút những thứ không sạch sẽ nhất!

Chúng ta đã bị những thứ trong mộ làm mờ mắt rồi, cả hai con đường đều là giả!" Tần Vũ một kiếm chém ngã một con bánh tông biển không biết từ lúc nào đã áp lại gần, vừa trả lời.

Sau khi ném miếng hương Cấm Bà đó vào không gian, trong đường hầm quả nhiên không còn gì kỳ quái nữa, cả nhóm đi rất thuận lợi!

Ngã rẽ đột nhiên xuất hiện lúc trước không biến mất, nhưng rõ ràng đó là một con đường cụt, chỉ dài khoảng một cây số, chắc là cơ quan của đường hầm, dùng để bẫy chết những tên trộm mộ!

Trộm mộ lâu dài làm việc dưới lòng đất, lại thường xuyên tiếp xúc với thi thể, nữ quỷ các loại, âm khí trên người tự nhiên nặng hơn người thường!

Cơ quan của đường hầm, khi âm khí tích tụ đến một mức độ nhất định, sẽ kích hoạt ngã rẽ thứ hai xuất hiện.

Những thứ trong ngã rẽ đó mấy người lúc trước đã được chứng kiến rồi, nếu không phải Tần Vũ mấy người bản lĩnh cao cường, trộm mộ bình thường đi vào, chắc không đến mười phút đã chết hết rồi!

Giải Liên Hoàn lúc này đang cùng Hoắc Linh đưa tình, cũng yên tĩnh lại, không còn la hét nữa.

Trong đường hầm bỗng trở nên yên tĩnh lạ thường, chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân của mấy người vang vọng.

Tề Vũ đi cuối cùng, đột nhiên cảm thấy sau lưng dường như có thứ gì đó cứ nhìn chằm chằm mình, nhưng mấy lần quay đầu lại nhìn, lại không có gì!

Cậu gãi gãi đầu, bất giác cho rằng lúc trước bị kích thích quá mạnh, nên có chút quá nhạy cảm!

Bây giờ nhìn cái gì cũng giống như tiểu quỷ, bánh tông!

Đột nhiên, cậu cảm thấy sau lưng lạnh toát, Giải Liên Hoàn vốn đang đi trước mặt đột nhiên biến mất không dấu vết!

Tiếng bước chân trong nháy mắt cũng biến mất, cả đường hầm, yên tĩnh như chết!

Tề Vũ muốn hét lên, bảo Giải Liên Hoàn ở phía trước đợi một chút, lại phát hiện âm thanh dường như bị kẹt trong cổ họng, không thể phát ra được!

Cậu muốn bước chân đuổi theo, hai chân cũng như bị đổ chì,

không thể cử động được!

"Oa a a a a!" Bên tai Tề Vũ chỉ nghe thấy một tràng tiếng khóc, là tiếng khóc nỉ non của trẻ sơ sinh, Tề Vũ lúc nằm viện dưỡng thương đã nghe không ít, rất quen thuộc.

Trong mơ hồ, cậu dường như nhìn thấy một đứa bé mặc đồ đỏ, đang bò về phía mình!

Chương 139

Tề Vũ lập tức cảm thấy toàn thân lông tơ dựng đứng, muốn lùi lại lại phát hiện không thể khống chế được cơ thể mình!

Đứa bé đó có một khuôn mặt nhỏ nhắn xanh xao, một đôi mắt như mắt cá chết, không có lòng trắng, toàn bộ hốc mắt đều đen ngòm, trông vô cùng đáng sợ!

Quỷ Anh từ từ tiến lại gần Tề Vũ, nhưng cậu không thể làm gì được, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó đến gần, miệng không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào, thậm chí cử động một ngón tay cũng vô cùng khó khăn.

Nhanh chóng, con quỷ Anh đó đã bò đến trước mặt Tề Vũ, ôm lấy hai chân cậu, bắt đầu bò lên trên.

Đôi tay nhỏ đó cứng ngắc lạnh buốt thấu xương, Tề Vũ bị chạm vào bất ngờ, thân thể không tự chủ được mà rùng mình một cái!

Thứ này tuy trông chỉ là một đứa bé, nhưng tay chân lại rất nhanh nhẹn, bò dọc theo cơ thể Tề Vũ lên trên cứ như khỉ leo cây vậy, không có chút khó khăn nào.

Trong nháy mắt, nó đã bò đến vị trí vai của Tề Vũ, trợn đôi mắt cá chết không có lòng trắng nhìn chằm chằm vào mặt Tề Vũ.

Tề Vũ trong lòng không khỏi thầm mắng một tiếng: Khốn kiếp, mẹ kiếp sao lại nhắm vào mình?

Chẳng lẽ là một con tiểu quỷ từ nhỏ đã khao khát hơi ấm của cha?

Muốn bắt mình về làm cha nuôi à?

Tề Vũ cũng không rõ thứ quỷ quái này rốt cuộc muốn làm gì, cứ như vậy cùng con tiểu quỷ mặc đồ đỏ đó mắt to trừng mắt nhỏ, trái

tim cậu không kiểm soát được mà đập thình thịch, tốc độ ngày càng nhanh, gần như muốn nhảy ra khỏi miệng!

Một lúc lâu sau, con quỷ nhỏ đó mới có động tác, từ từ giơ đôi tay nhỏ mũm mĩm lên, từng chút một tiến lại gần mặt Tề Vũ!

Tề Vũ trong lòng gào thét muốn tránh né, nhưng chẳng có tác dụng gì, cơ thể cậu vẫn trung thực đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích.

Khuôn mặt quỷ đó gần như đã dán vào mặt cậu, cậu còn có thể mơ hồ cảm nhận được cái lạnh thấu xương từ làn da trắng bệch đó!

Đôi tay nhỏ đó cuối cùng cũng ấn lên mặt Tề Vũ, vùng da trên mặt bị chạm vào cứ như dán phải tảng băng già trong lớp băng dày hàng nghìn mét dưới sông băng vậy, cái lạnh thấu xương xộc thẳng lên não!

Trong khoảnh khắc đó, cậu cảm thấy mặt mình mất đi tri giác, dường như cả khuôn mặt đều bị đông cứng, bây giờ có người lột da mặt cậu đi, cậu cũng sẽ không có chút cảm giác nào!

Đột nhiên, cậu cảm thấy cổ tay phải truyền đến một trận đau nhói buốt tim, tiếp đó, nơi trên mặt bị con quỷ nhỏ đó sờ vào cũng như bị lửa đốt, đau đến mức Tề Vũ hận không thể cào hết thịt trên mặt xuống!

Bây giờ cậu có chút cảm kích con quỷ nhỏ đó đã làm cậu không thể cử động được, nếu không bây giờ sợ là cậu đã tự xé nát mặt mình rồi!

Không lâu sau, Tề Vũ cảm thấy ý thức của mình bắt đầu mơ hồ, mí mắt cũng ngày càng nặng trĩu, dường như sắp không chịu nổi mà ngủ thiếp đi!

Cậu biết nếu cứ ngủ như vậy, có thể sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa, ý thức trong đầu điên cuồng giãy giụa, hy vọng có thể chống cự

thêm được vài giây!

"A a a!" Đột nhiên, cậu dường như nghe thấy bên tai vang lên một tràng tiếng quỷ gào thảm thiết!

Tề Vũ chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, mạnh mẽ mở mắt ra lần nữa, trước mắt là một khuôn mặt quỷ khổng lồ trắng bệch, trong lòng kinh hãi, bất giác tát một cái lên đó!

"Bốp!" một tiếng, cái tát giáng thẳng lên khuôn mặt quỷ đó!

"Á!

Lão Tề, cậu sốt đến hồ đồ rồi à!

Làm gì mà tát tôi?" Bên tai vang lên tiếng gào thét "kinh thiên động địa" của Giải Liên Hoàn, Tề Vũ lúc này mới hoàn hồn.

Nhìn lại Giải Liên Hoàn đang có một dấu tay năm ngón đỏ rực trên mặt, cậu lập tức hiểu ra, vừa rồi đâu phải là mặt quỷ gì chứ?

Đó rõ ràng là khuôn mặt bánh bao của Giải Liên Hoàn!

Chỉ là vì hắn sáp lại quá gần, không nhìn rõ ngũ quan, nên cậu mới bất giác nhận nhầm thành mặt quỷ!

"Khốn kiếp, lão Giải chết tiệt đột nhiên sáp lại gần như vậy làm gì?

Chẳng lẽ muốn chiếm tiện nghi của tôi…" Tề Vũ nhớ lại lúc trước khuôn mặt to của Giải Liên Hoàn ngày càng gần, dường như muốn hôn mình, lập tức sa sầm mặt!

"Lão tử thèm vào chiếm tiện nghi của cậu!

Nếu có chiếm thì cũng là chiếm tiện nghi của mấy cô em xinh đẹp chứ!

Tao vừa hy sinh tiết tháo, không phải là để cứu mày sao?

Mày thì hay rồi, không biết ơn thì thôi, còn tát tao một cái!" Giải Liên Hoàn nghe Tề Vũ nói, lập tức xù lông, chỉ vào nửa bên mặt sưng vù, tố cáo!

"Ờ… vừa rồi tôi bị sao vậy?

Tôi hình như mơ thấy một con quỷ nhỏ mặc đồ đỏ!" Tề Vũ dùng sức vỗ vỗ mặt mình, chỉ cảm thấy đầu óc một mớ hỗn độn, cũng không nhớ rõ lúc trước rốt cuộc đã trải qua chuyện gì.

"Con quỷ nhỏ đó chắc là mộ đồng tuẫn táng mà Hoắc Linh thấy lúc trước, chỉ một chút không chú ý, đã để nó theo sau!

Thứ đó bản thân không có sức tấn công, nhưng có thể nhân lúc người ta không đề phòng mà thi triển yểm thuật!

Người bị yểm, sẽ trong thời gian ngắn, tim ngừng đập, hô hấp suy kiệt mà chết!" Tần Vũ ngồi không xa, có chút lười biếng lên tiếng giải thích.

"Tề Vũ, vừa rồi cậu làm tôi sợ chết khiếp!

Đứng yên tại chỗ như một khúc gỗ, Giải Liên Hoàn cảm thấy không ổn mới vỗ cậu một cái, kết quả cậu ngã thẳng xuống đất, tôi chạy lên sờ thử, tim không đập, hô hấp cũng không có, vội vàng cấp cứu cho cậu!

Giải Liên Hoàn đang hô hấp nhân tạo cho cậu đấy!" Trần Văn Cẩm thấy Tề Vũ tỉnh lại, lập tức sáp lại gần, kiên nhẫn kể cho cậu nghe tình huống vừa rồi nguy cấp đến mức nào.

"May mà Tần đại ca mắt sáng như đuốc, một cái đã nhìn ra cậu bị yểm.

Cầm thanh Cự Khuyết kiếm đó 'vèo vèo vèo' vung mấy cái trên đầu cậu!

Thế là cậu sống lại, lợi hại không?" Tề Vũ nhìn dấu tay to tướng trên mặt Giải Liên Hoàn, lập tức có chút chột dạ nói.

"Khụ khụ, lần này tuy là Tần đại ca đã cứu tôi một mạng, nhưng cũng đa tạ đồng chí lão Giải đã ra tay cứu giúp!

Chuyện đó, Giải Liên Hoàn vừa rồi xin lỗi nhé, nếu trong lòng không thoải mái, cậu cũng tát tôi một cái cho hả giận đi!" Tề Vũ là người hiểu chuyện, biết mình làm không đúng, lập tức thành khẩn xin lỗi.

"Thôi đi, cái mặt trắng trẻo của cậu, lão tử một cái tát là có thể tát cậu ngất luôn!

Chương 140

Đến lúc đó không phải là lại phải để tôi cõng à?" Giải Liên Hoàn vẻ mặt ghê tởm bĩu môi, quay đầu đi tìm Hoắc Linh cầu an ủi.

Tề Vũ tự biết mình đuối lý, hiếm khi không đi cãi nhau với Giải Liên Hoàn.

"Tỉnh lại là tốt rồi, mọi người cũng đã đi cả nửa ngày rồi, cứ nghỉ ngơi tại chỗ hai mươi phút đi!" Nói rồi, Tần Vũ đi đến trước mặt Tề Vũ, đưa cho cậu một lá bùa hộ thân to bằng lòng bàn tay.

"Cái này cậu cầm đi, có nó bên người, tà ma bình thường không dám đến gần đâu!" Một tiếng sau, Tần Vũ thấy mấy người đã nghỉ ngơi gần xong, vận động cơ thể, gọi mấy người một tiếng, bắt đầu tiếp tục tiến vào sâu trong đường hầm!

Nhanh chóng, mấy người đã đến được đại điện trống trải.

"Soạt soạt!" Cả nhóm vừa ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc, trong đại điện đã truyền đến một tràng tiếng ma sát mặt đất kịch liệt.

Tần Vũ lúc này lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Theo lý mà nói, ở dưới lòng đất sâu vài trăm mét, không thể nào có sinh vật tụ tập quy mô lớn như vậy được.

Cả nhóm đang nghỉ ngơi tại chỗ, đều bị âm thanh đó dọa giật mình!

Trần Văn Cẩm mặt tái mét nhìn Tần Vũ nói: "Tần đại ca, chúng ta mới vừa vào, đã có động tĩnh lớn như vậy!

Không phải là chúng ta đã động vào cơ quan nào rồi chứ?" "Không biết, thu dọn đồ đạc, cùng đi xem thử." Tần Vũ hiện tại cũng có chút không chắc chắn về tình hình trong đại điện.

Nhưng anh không hề lo lắng, hệ thống trong tay, mặc kệ là ngưu quỷ xà thần gì, một kiếm chém là xong!

Một trận gió lạnh thổi qua, Tề Vũ ở cuối đội bất giác khịt khịt mũi.

Trong không khí truyền đến mùi máu tanh thoang thoảng, khiến trong lòng cậu cảm thấy càng thêm bất an.

Mấy người tiến lên với tốc độ nhanh, chẳng mấy chốc đã đến trước cửa đại điện trung tâm.

Tần Vũ từ xa đã nhìn thấy, ở cửa đại điện, có mấy thi thể người nước ngoài mặc đồ rằn ri.

Dường như bị người ta cố ý đặt ở đó, xếp ngay ngắn thành một hàng bên lề đường lạnh lẽo.

Thi thể đều trong tình trạng tứ chi bị xé nát, máu đã sớm đông cứng.

Mỗi thi thể trên mặt đều mắt trợn to, đồng tử giãn ra, chết trông vô cùng khó coi!

Nhìn cảnh tượng thê thảm này, tất cả mọi người đều chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh thấm vào toàn thân.

Tần Vũ thấy không có gì lạ, đã miễn dịch với những thi thể kinh khủng rồi.

Nhưng sắc mặt anh cũng không tốt, trong lòng lại nghĩ: …mẹ kiếp không phải là đã bị đám lão ngoại đến trước rồi chứ?

"Khốn kiếp, nơi này sao lại có lão ngoại râu ria xồm xoàm?" Giải Liên Hoàn đá đá vào thi thể đã sớm cứng ngắc, vẻ mặt kinh ngạc nói.

"Chắc là chúng ta bị lừa rồi, đám lão ngoại đó chắc đã đến đây từ lâu rồi!" Tề Vũ lật lật thi thể đó, đưa ra suy đoán khả dĩ nhất!

“Vậy chúng ta còn chơi cái quái gì nữa!” Tinh thần vốn đang dâng cao của Giải Liên Hoàn, lập tức có chút xìu xuống.

“Cũng có một khả năng khác, họ đã cử người đến, kết quả toàn quân bị diệt, nên mới lại tìm đến chúng ta!” Tần Vũ lại không bi quan như vậy, dù sao đồ tốt không còn, đối với anh ảnh hưởng cũng không lớn.

Anh không lấy gì cả, chỉ cần lấy được ba chiếc nhẫn quỷ là được.

“Đã đến đây rồi, vậy cứ vào xem một cái đã!” Giải Liên Hoàn nhún vai nói, tiến lên từ từ đẩy cửa đá của đại điện, Tề Vũ thấy vậy cũng đến giúp.

Mọi người lập tức đều không nói gì nữa, trong không khí chỉ còn lại một sự tĩnh lặng chết chóc.

Trừ trong đại điện cứ liên tục có tiếng soạt soạt ồn ào, bên ngoài yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng hô hấp của tất cả mọi người.

“Két két…” Cửa đá rất nặng, Tề Vũ và Giải Liên Hoàn tốn rất nhiều sức, mới đẩy ra được một khe hở đủ cho một người chui qua.

Mấy người nhẹ bước, rón rén chui vào trong khe cửa.

Trong bóng tối tĩnh lặng, Tề Vũ cảm thấy góc đông nam dường như có thứ gì đó đang động!

Cậu đột nhiên bật đèn pin trong tay, mạnh mẽ chiếu về góc đông nam của đại điện!

Ánh sáng mạnh mẽ chiếu lên tường, khiến sinh vật đang ẩn nấp trong di tích tối om lập tức lộ ra chân dung.

Lớp vỏ ngoài đen tuyền của con bọ giáp xác, bị đèn pin chiếu sáng lấp lánh!

Nhìn một cái, trong đại sảnh rộng lớn, toàn là bọ giáp xác lớn có

vỏ cứng màu đen!

Giải Liên Hoàn ước chừng đếm, trông có vẻ ít nhất cũng phải có đến hàng ngàn con.

Tất cả mọi người nhìn thấy cảnh này đều kinh hãi thất sắc, ngay cả Shirley Dương luôn bình tĩnh, lòng bàn tay nắm chặt súng cũng rịn ra mồ hôi.

Giải Liên Hoàn trực tiếp run run cái xẻng Lạc Dương trong tay, chuẩn bị lao lên cùng đám bọ giáp xác đó một trận cao thấp.

Hoắc Linh luôn ghét côn trùng, bị dọa đến mức trốn sau lưng Tần Vũ.

Cô gần như dán vào lưng Tần Vũ, nắm chặt quần áo anh không buông.

"Tần đại ca, làm sao bây giờ?

Nhiều côn trùng quá, ghê quá đi!" Bị dọa đến mức giọng nói có chút run rẩy, Hoắc Linh nhỏ giọng nói.

"Không sao, chỉ là một đám côn trùng ăn phải thuốc kích thích thôi!" Tần Vũ quay đầu an ủi mấy người, thật sự không để đám côn trùng này vào mắt.

Ánh sáng mạnh chiếu vào bầy côn trùng, chúng trở nên nhốn nháo, móng vuốt không ngừng ma sát trên sàn đá xanh!

Âm thanh ma sát mặt đất khổng lồ lúc trước, cuối cùng đã tìm ra được nguồn gốc!

Biết đã bị phát hiện, trong bầy côn trùng đột nhiên truyền ra một tiếng kêu cao vút.

Dưới sự kiểm soát của tiếng kêu sắc nhọn khác thường đó, cả bầy côn trùng bắt đầu càng thêm hỗn loạn, lập tức làm ra tư thế sắp tấn

công.

Chương 141

“Không ổn rồi!

Mọi người cẩn thận, chúng chuẩn bị tấn công.” Trương Lân nhạy bén phát hiện ra tiếng kêu đó khác thường, lên tiếng nhắc nhở mọi người.

Tần Vũ tự nhiên cũng chú ý đến, tiếng kêu đó khác với tiếng kêu của bọ giáp xác bình thường.

Nhưng con côn trùng phát ra âm thanh đó, đã ẩn nấp trong bầy bọ giáp xác, hiện tại căn bản không thể phân biệt được.

“Văn Cẩm, Hoắc Linh mấy người nổ súng bắn, Giải Liên Hoàn cùng tôi lấy thuốc nổ!” Trần Văn Cẩm mấy người nghe chỉ lệnh lập tức khai hỏa, họng súng phun ra lửa và đạn, cùng lúc quét về phía bầy bọ giáp xác đen kịt.

Hỏa lực mạnh mẽ trong tay mấy người, trong nháy mắt đã áp chế được bầy bọ giáp xác đang tấn công.

Trên chiến trường chính diện, đối mặt với hỏa lực mạnh mẽ của công nghệ mấy ngàn năm sau, dù bọ giáp xác có sức phòng ngự lợi hại cũng không chịu nổi sát thương.

Hàng bọ giáp xác phía trước trong nháy mắt đã bị bắn nát vỏ, chỉ một lần giao tranh đã chết đi một phần mười.

Nhìn đầy đất xác côn trùng, con trùng vương đang chỉ huy tác chiến, bỗng phát ra tiếng kêu càng thêm phẫn nộ.

Tiếng kêu sắc nhọn khác thường đó lại vang lên, tất cả mọi người có mặt trừ Tần Vũ, đều bất giác cảm thấy một trận chóng mặt hoa mắt!

Nhân lúc đó, bầy bọ giáp xác lại lần nữa liều mạng tấn công.

Bên phía đội khảo cổ, mấy người đều im lặng đối phó với những con côn trùng đang lao tới trước mắt, trong không khí chỉ có tiếng kêu của quái vật, và tiếng vũ khí va chạm với vỏ giáp xác!

Côn trùng che trời lấp đất như thủy triều tràn tới, Tần Vũ cũng cuối cùng đã khóa chặt được trùng vương!

"Ồ, trông có vẻ oai phong lẫm liệt đấy, chỉ có chút bản lĩnh này thôi à?" Tần Vũ một kiếm đỡ được thế công của trùng vương, nhướng mày cười nói: "Trời sáng rồi, ca đây làm việc tốt tiễn mày lên đường nhé!" Lời vừa dứt, chỉ thấy Tần Vũ với tốc độ còn nhanh hơn lúc trước lao về phía bọ giáp xác.

Trong khoảnh khắc hai bên tiếp xúc, Tần Vũ tay trái nâng lên, dùng chuôi kiếm chặn được càng khổng lồ của bọ giáp xác!

Thân hình thì lướt xuống dưới bụng bọ giáp xác, nhanh chóng xoay người, tay phải cầm ngược Cự Khuyết kiếm.

"Phụt!" một tiếng, Cự Khuyết kiếm hung hãn đâm vào phần bụng có vẻ yếu ớt của con bọ giáp xác!

Bọ giáp xác vương cũng khá dai sức, bị đâm xuyên bụng, vẫn vung vẩy đuôi, từ dưới quất lên Tần Vũ!

Vào thời khắc nguy cấp này, con côn trùng không có não này, vì để sinh tồn, gần như đã dùng hết mười hai phần sức lực để giãy giụa!

"Phụt!" Tần Vũ lại rút ra một kiếm, cổ tay xoay một vòng, dùng sức nổ tung cúc hoa của bọ giáp xác vương!

"Ầm ầm!" Bọ giáp xác vương cuối cùng cũng không chống đỡ nổi, thân hình cao lớn ầm ầm sụp đổ!

Mệnh môn bị phá, bọ giáp xác vương một khắc trước còn khí thế

ngút trời đã chết ngay tại chỗ dưới kiếm của Tần Vũ.

"Phì phì phì!" Cách Tần Vũ bảy tám mét, Tề Vũ mặt đen sì, nhổ ra bọt máu dính vào miệng.

Vừa rồi bị một đám côn trùng tấn công bất ngờ húc bay, ngã đến chóng mặt hoa mắt.

"Mẹ nó, lão tử muốn mạng của chúng mày!" Đôi mắt đột nhiên trở nên đỏ ngầu, cậu bò dậy cầm súng điên cuồng quét về phía bầy côn trùng!

Tần Vũ có chút khó hiểu quay người, mắt không chớp nhìn chằm chằm Tề Vũ rõ ràng có chút không ổn, thầm nghĩ: Thằng nhóc này bình thường khá nhát gan, sao bây giờ lại như uống phải thuốc kích dục vậy?

Chẳng lẽ không chịu nổi không khí ngột ngạt trong mộ thất, đứa trẻ này cuối cùng cũng bị ép đến phát điên rồi?

"Tề Vũ, cậu không sao chứ?" Tần Vũ đi đến bên cạnh Tề Vũ, vỗ vỗ vai cậu nói.

"Ờ… vừa rồi tôi bị sao vậy?" Tề Vũ nghe Tần Vũ nói lập tức sững sờ, sau đó sắc đỏ trong mắt nhanh chóng biến mất, lại khôi phục lại thần trí.

"Thôi, tạm thời chắc không sao, chúng ta ra ngoài trước rồi tính." Tần Vũ thấy người trước mắt đã khôi phục lại bình thường, giơ Cự Khuyết kiếm lại lao vào đám côn trùng còn sót lại.

Vì lúc trước trùng vương đã bị xử lý, đám côn trùng bây giờ bị mấy người giết đến tan tác.

Nhanh chóng, đám côn trùng lớn còn sót lại đều tứ tán đi.

"Đây là thiên cung trong thần thoại mà chủ mộ xây à?

Quá qua loa rồi chứ?

Cung điện mà thần tiên ở sao lại có thể ọp ẹp thế này?" Giải Liên Hoàn nhìn một vòng, cũng không thấy thứ gì có giá trị, không khỏi bĩu môi nói.

"Không đúng, thiên cung trong bia đá, chắc không phải là cái này." Tần Vũ lắc đầu, chỉ vào bức bích họa ở trung tâm đại điện nói: "Nhìn xem, thiên cung trên bích họa ở trên tầng mây, còn đây là dưới đáy biển.

Nên tôi thấy thiên cung trong bia đá, chắc là được xây ở một nơi khác." "Vậy những lời trên bia đá nói người có duyên mới có thể thấy thiên cung, là lừa người à?

Mục đích của chủ mộ khi viết những chữ đó lên bia đá là gì?" Trần Văn Cẩm tiếp lời Tần Vũ, hỏi.

"Còn để làm gì, chắc chắn là để bẫy những người vào mộ như chúng ta chứ sao.

Thiết lập cạm bẫy, đợi chúng ta vào, một lưới bắt hết!" Trong đầu Tề Vũ có một suy đoán, lúc này trực tiếp nói ra cái tệ nhất.

"Đúng vậy, nguy hiểm là có thật, nhưng nội dung trên bia đá cũng là thật, hơn nữa, nơi cất giấu thiên cung đó bây giờ tôi không thể không đi." Tần Vũ "bá" một tiếng cắm Cự Khuyết kiếm xuống đất, nhún vai tiếp tục nói: "Không khí trong mộ thất ngày càng ít rồi, chúng ta phải đến tầng cao nhất của ngôi mộ dưới đáy biển, phá tung đỉnh mộ mới có khả năng thoát ra ngoài.

Nếu không, chúng ta đều phải ở đây chôn cùng Cấm Bà." Nói xong, anh đi đến góc tường, dùng sức đạp lên tường, trực tiếp nhảy lên cao hai mét, sau đó lại một lần nữa thi triển Bích Hổ Du Tường Công, bò lên nóc đại điện.

Tần Vũ trên nóc nhà lật tay một cái, từ trong nhẫn không gian lấy ra một gói thuốc nổ nhỏ đã được gói sẵn, cố định xong, buông tay một cái lộn người nhảy xuống.

"Xin lỗi, mượn dùng một chút." Anh đi đến bên cạnh Trần Văn Cẩm, giật lấy khẩu súng trong tay cô, sau đó ném cô ra xa mười mấy mét.

"Tần đại ca, anh làm gì vậy?" Trần Văn Cẩm lập tức kinh hãi hét lên, bây giờ cô thật sự không hiểu được suy nghĩ của Tần Vũ.

Tần Vũ lại quay đầu cười một cái, sau đó kéo chốt, giơ tay nổ súng.

"Pằng pằng pằng!" Ba phát đạn trực tiếp bắn trúng gói thuốc nổ, đốt cháy thuốc nổ!

"Ầm ầm!" Một tiếng nổ lớn, trên đỉnh đại điện nổ tung một cái lỗ lớn rộng một mét!

Tần Vũ thấy đã phá được lỗ hổng thành công, thân hình thoáng một cái đến bên tường, sau đó đạp lên tường nhảy lên, tung người nhảy vào cái lỗ đen ngòm đó.

Chương 142

Không lâu sau, từ trong lỗ ném ra một sợi dây thừng, cười giải thích: "Thời kỳ phi thường, phải dùng thủ đoạn phi thường.

Chúng ta không còn nhiều thời gian nữa, không có thời gian lề mề tìm cơ quan, trực tiếp dùng phương pháp đơn giản nhất để lên là được rồi!" Nghe Tần Vũ giải thích, mấy người đều vẻ mặt cạn lời.

Đại ca, anh muốn nổ thì cứ nổ, có thể báo trước một tiếng không?

Như vậy thật sự rất dọa người đó có biết không?

Người đầu tiên leo lên là Trương Lân, không tốn chút sức lực nào, gần như trong nháy mắt đã lên được.

Nhưng đến lượt Tề Vũ mấy người, thì không được, bốn người mất trọn bốn mươi phút mới lên hết được đỉnh tầng.

Cuối cùng mấy người cũng không nói gì, đều ngoan ngoãn từng người một, theo dây thừng leo lên.

"Bánh tông!

Nhiều bánh tông quá!

Tần đại ca cứu mạng!" Sau khi bật đèn pin, nhìn thấy những thi thể bánh tông nằm la liệt trên mặt đất, Tề Vũ suýt nữa sụp đổ.

"Hét cái gì?

Đều bị Tần đại ca giải quyết hết rồi.

Này lão Tề, cậu đã nhìn cả một đường rồi, sao lại làm quá lên thế?" Giải Liên Hoàn một cái tát vỗ vào vai Tề Vũ, tùy tiện nói.

Nghe tiếng hét sau lưng, Tần Vũ cất Xà Mi Đồng Ngư và nhẫn quỷ vừa mới rớt ra vào không gian, quay người cười nói: "Mấy người

chậm quá, tôi và tiểu Trương đợi chán quá, nên giúp các người dọn dẹp bánh tông trước, không có ý kiến gì chứ?" "Không có không có, vất vả Tần đại ca và tiểu Trương rồi." Tề Vũ nghe thấy bánh tông đều đã được dọn dẹp sạch sẽ, lập tức yên tâm.

"Thiên cung trên bia đá đang ở ngay đây này, có muốn xem không?" Mấy người nghe Tần Vũ nói, lập tức hứng thú, đều xúm lại bên cạnh bệ đá mà Tần Vũ đang ngồi.

"Mô hình thiên cung?" Trần Văn Cẩm nhìn những đình đài lầu các tinh xảo được điêu khắc trên bệ đá, lập tức kinh ngạc kêu lên.

"Không sai, đây chắc là bản đồ lập thể của thiên cung rồi, là bảo vật vô giá!

Nhưng bệ đá này không biết làm bằng chất liệu gì, trông có vẻ không khiêng ra ngoài được!" Giải Liên Hoàn dùng hết sức đẩy đẩy bệ đá, phát hiện thứ này không hề nhúc nhích, lập tức nản lòng.

"Tóm lại, cứ ra ngoài trước đã, về đất liền rồi tìm đội lặn xem sao." Trần Văn Cẩm biết không khí trong mộ thất sắp hết, sợ rằng quay về lấy cũng không đủ, bây giờ bảo toàn tính mạng là quan trọng nhất.

"Đúng rồi, Tần đại ca, không phải tiểu Trương đã lên trước sao?

Cậu ấy đi đâu rồi?" Giải Liên Hoàn muốn tìm Trương Lân thương lượng, quay đầu lại làm ăn chia, kết quả lại phát hiện Trương Lân không có ở đó, lập tức lên tiếng.

"Ầm ầm!" Không đợi Tần Vũ mở miệng trả lời, trên đỉnh lăng mộ dưới đáy biển đã truyền đến một tiếng nổ lớn!

Ngay sau đó nước biển tràn vào, mấy người lập tức trôi nổi trong nước biển!

Tần Vũ một tay nắm lấy Tề Vũ bên cạnh, kéo cậu ta cố hết sức

bơi lên mặt biển! … Hai ngày sau, trên mặt biển Nam Hải.

Bầu trời đầy sao như hàng vạn viên dạ minh châu treo trên bầu trời, cảnh sắc mỹ lệ hùng vĩ.

Tề Vũ mấy ngày nay vẫn cùng Tần Vũ ngắm sao, cậu cũng đã học quan tinh thuật gia truyền của Tề gia, nhưng không nắm vững sâu sắc như Tần Vũ, gặp chỗ không hiểu, liền thỉnh giáo Tần Vũ.

Đối với điều này, Tần Vũ cũng không giấu giếm, những gì có thể nói, anh cũng đều kể lại cặn kẽ cho cậu nghe.

Hai ngày qua, quan tinh thuật của Tề Vũ đã tiến bộ không ít.

"Đã hai ngày rồi, không thấy bóng dáng của tiểu Trương đâu, … không phải là cậu ấy đã bị kẹt lại trong ngôi mộ dưới đáy biển rồi chứ?" Tề Vũ đột nhiên có chút tâm trạng sa sút, cúi đầu nói.

"Yên tâm đi, thằng nhóc đó không chết được đâu." Tần Vũ cũng không ngờ Trương Lân lại một mình đi phá đỉnh mộ, nhưng anh có thể khẳng định thằng nhóc đó tuyệt đối vẫn còn sống.

Theo tính cách của gã, chắc là đối với lời nói của anh bán tín bán nghi, nên đã rời đội đi xác minh rồi chăng?

"Tần đại ca, nhìn kia?" Đột nhiên, Tề Vũ đưa tay chỉ về phía xa bên phải, có chút phấn khích hét lên.

"Mau nhìn kìa, ngoài biển hình như có đám cháy lớn, lẽ nào là Long Hỏa trong truyền thuyết?" Tần Vũ ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy trên mặt biển một vùng, một ngọn lửa lớn đang bùng cháy dữ dội.

Thế lửa cực kỳ kinh người, kéo dài đến mấy dặm.

Đúng lúc này, Giải Liên Hoàn cũng tỉnh lại, vừa hay trông thấy cảnh tượng đó.

"Trời ạ, lạ thật đấy, sao trên biển lại có đám cháy lớn như vậy

chứ?" Anh ta kinh ngạc nhìn về phía Tần Vũ, chờ hắn giải thích.

Dù sao, trong mắt Giải Liên Hoàn và mọi người, Tần Vũ gần như là một vị thần toàn năng.

"Đó là Long Hỏa trong truyền thuyết, một kỳ quan chỉ có thể thấy được trên biển." Tần Vũ quay người, giải thích cho mấy người họ: "Lửa trên thế gian có thể chia thành Thiên hỏa, Quỷ hỏa, Nhân hỏa, và Long hỏa." "Lửa bình thường đều sợ nước, đúng như câu 'thủy hỏa bất dung', nhưng Long hỏa lại càng cháy to khi gặp nước, hoàn toàn khác biệt với các loại lửa thông thường." Giải Liên Hoàn trừng lớn mắt, đây là lần đầu tiên anh ta nghe thấy chuyện kỳ lạ như vậy.

"Long Hỏa không duy trì được lâu, một lát nữa có lẽ sẽ tự động tan đi." Lời của hắn vừa dứt, ngọn Long Hỏa ở phía xa quả nhiên nhanh chóng mờ dần.

Tần Vũ và Tề Vũ nhìn nhau một cái, lập tức ra lệnh cho thủy thủ lái thuyền về hướng đó.

Đã có Long Hỏa xuất hiện, vùng biển đó chắc chắn có điều bất thường.

Thuyền vừa mới chuyển hướng, liền nghe một tiếng sấm nổ vang, sau đó, gió nổi lên.

Những ngôi sao lấp lánh vốn có trên trời cũng tan biến hết trong chớp mắt.

Bầu trời mây đen giăng kín, sấm chớp liên hồi.

Thấp thoáng giữa những tia chớp, trên mặt biển phía xa dường như nhô lên một thứ gì đó.

Lúc này, những người khác cũng đều bị đánh thức.

Trần Văn Cẩm nhìn thứ đen ngòm như một ngọn núi kia, bất giác

lẩm bẩm.

“Lạ thật, ở đây không thể có đá ngầm được!” Dường như đột nhiên nghĩ ra điều gì, sắc mặt cô đột ngột thay đổi: “Không hay rồi, là Hải Thần Tọa!

Chương 143

Mau, cho thuyền quay đầu, tránh xa nó ra.” Mọi người vội vàng ra lệnh cho thủy thủ quay đầu thuyền.

Tần Vũ liền kéo Trần Văn Cẩm lại, hỏi: “Hải Thần Tọa mà cô nói rốt cuộc là thứ gì?” Trần Văn Cẩm quay đầu lại nhìn thứ to như ngọn núi đen đang dần xa, nói: “Hải Thần Tọa thực chất là một loài rùa biển cổ đại, sinh vật cuối kỷ Jura, còn lớn hơn bất kỳ loài rùa biển nào từng được biết đến.

Tôi cứ ngỡ loài động vật này đã tuyệt chủng rồi, không ngờ lại gặp ở đây.” Chỉ là một con rùa biển lớn thôi sao?

Mọi người nghe vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Rùa biển thường có tính tình rất hiền lành, sẽ không tấn công con người.

“Tương truyền Hải Thần Tọa là thủ hạ của Hải Long Vương, lúc nó nổi lên mặt biển, thân hình khổng lồ trông như một ngọn núi.” “Ngư dân đi biển rất kỵ gặp phải thứ này, một khi gặp phải, có nghĩa là Long Vương gia mời khách, muốn mời xuống biển chơi.” Nghe Trần Văn Cẩm nói, Giải Liên Hoàn liền đi hỏi mấy người thủy thủ.

Họ đều là những ngư dân đi biển quanh năm.

Không ngờ, mấy người thủy thủ đều ngơ ngác.

Tuy thường xuyên ra khơi, nhưng đây là lần đầu tiên họ thấy thứ này, không dám tin lại có con rùa biển to như cá voi.

Xem ra, những truyền thuyết đó đã sớm thất lạc trong dòng chảy lịch sử, ngư dân thời nay chưa chắc đã nghe qua.

Tần Vũ vừa mới ra biển tìm mộ không lâu đã gặp phải chuyện kỳ

lạ như vậy, cũng không biết nên nói là xui xẻo hay may mắn.

Lúc này, bão trên biển ngày càng lớn.

Mùa này tuy không phải mùa bão, nhưng đi thuyền trên biển, một khi gặp bão lớn vẫn rất nguy hiểm.

Dù sao, biển cả là nơi không gió cũng sóng cao ba thước.

Chẳng cần đến bão, chỉ cần một cơn gió hơi lớn một chút cũng đủ khiến người ta khốn đốn.

Tần Vũ nhìn sắc trời, bầu trời vẫn sấm chớp đì đùng, tia sáng này nối tiếp tia sáng khác.

Trong ánh sáng lúc tỏ lúc mờ ấy, có một ngọn núi đen đang tiến về phía họ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là con rùa biển khổng lồ.

Đồng tử trong mắt Tần Vũ khẽ co lại.

"Tôi thấy thứ này xuất hiện ở đây không phải ngẫu nhiên, huống hồ vừa rồi còn có Long Hỏa, e rằng ngôi mộ dưới đáy biển không đơn giản như chúng ta nghĩ." Lúc này, thuyền cá chao đảo ngày càng dữ dội, sắc mặt lão đại tàu cũng trở nên khó coi.

"Tôi cảm thấy nơi này toát ra một luồng tà khí, hy vọng Hải Long Vương phù hộ, cho chúng tôi bình an trở về." Ngư dân càng già, càng hiểu rõ sự nguy hiểm của biển cả.

Đây thật sự không phải chuyện đùa.

Tần Vũ tuy chưa từng ra khơi, nhưng cảm nhận được thân tàu rung lắc dữ dội, cũng hiểu ra mọi chuyện không ổn rồi.

Ra khơi đã mấy ngày, họ đã cách xa đất liền.

Trên biển cả mênh mông, một khi xảy ra sự cố, đúng là kêu trời

không thấu, gọi đất không hay.

Nhưng hiện tại, họ thật sự chẳng làm được gì, chỉ có thể cầu nguyện lão đại tàu có thể bình an lái thuyền quay về.

Suốt chặng đường là những cơn chao đảo, rung lắc dữ dội.

Con thuyền trong cơn bão có biên độ lắc lư cực lớn, dường như có thể lật úp bất cứ lúc nào.

Đừng thấy con tàu này không nhỏ, dài hơn sáu mươi mét, nhưng đặt giữa biển cả, chẳng đáng một cọng lông.

Ở thời hiện đại, những con tàu khổng lồ vạn tấn, thậm chí là hàng không mẫu hạm cấp chục vạn tấn, đối mặt với bão biển cũng cần phải cẩn thận tránh né.

Con thuyền như thế này, nếu gặp phải bão lớn, chỉ cần một con sóng lớn đánh tới là chìm xuống đáy biển ra mắt Hải Long Vương.

May mắn là tuy mọi người lo lắng không thôi, nhưng cuối cùng lại hữu kinh vô hiểm.

Dưới sự nỗ lực liều mạng của lão đại tàu, con thuyền cuối cùng cũng thoát ra khỏi vùng sấm bão, sóng gió cũng dần dần lặng xuống.

Gió yên biển lặng, thuyền cũng chạy ổn định hơn, mọi người đều có cảm giác như vừa từ cõi chết trở về.

Chuyến đi biển lần này mới chỉ bắt đầu đã gặp phải sóng gió lớn như vậy, thật đúng là ra quân bất lợi.

Nhìn lại lên trời, chỉ thấy trăng sáng như gương, bốn bề mặt biển mênh mông vô tận, giữa trời và nước, sóng gợn lăn tăn.

Trăng sáng mọc trên biển, chân trời góc bể cùng ngắm lúc này.

Quả thật là một bức tranh tuyệt đẹp.

Đúng là đại nạn không chết, ắt có phúc sau.

Lúc này mọi người ngược lại cảm thấy hưng phấn, Tề Vũ liền lấy ra chai rượu Nhị Oa Đầu mang theo bên người, uống hai ngụm, hắng giọng, chuẩn bị nhân lúc có hơi men mà hát vài câu Tần Khang.

Nhưng chưa kịp cất giọng, anh ta đột nhiên ngây người bất động.

Tần Vũ phát hiện có gì đó không ổn, liền nhìn theo.

Chỉ thấy trên mặt biển phía xa, không biết từ lúc nào, đã xuất hiện một ngọn núi cao sừng sững.

Vầng trăng sáng như tựa trên vai ngọn núi, rải xuống ánh trăng vô tận, khiến ngọn núi càng thêm một tầng màu sắc mông lung, huyền bí.

Giải Liên Hoàn dụi dụi mắt.

"Tôi không nhìn lầm chứ, sao trên biển cả lại có thể xuất hiện một ngọn núi cao thế kia?" Ánh mắt Trần Văn Cẩm lóe lên.

"Chắc là ảo ảnh trên biển thôi?" Lúc này, lão đại tàu cũng tới, nhìn ngọn núi cao sừng sững, vẻ mặt kích động.

"Đó là tiên sơn Bồng Lai, trời ơi, tôi thấy được tiên sơn Bồng Lai rồi." Ông ta vừa nói vừa quỳ xuống thuyền, "cộp cộp cộp", liên tiếp dập đầu mấy cái.

"Cảm tạ thần tiên trên núi phù hộ, cho tôi đêm nay thoát chết." Giải Liên Hoàn đứng bên cạnh cười.

Chương 144

"Lão đại, ông vẫn chưa đủ thành tâm đâu, nếu là tôi, muốn bái thần tiên, sao không lên núi mà bái?" Một câu nói nhắc nhở lão đại tàu, ông ta vội ra lệnh cho người lái thuyền điều chỉnh phương hướng, tiến về phía "tiên sơn".

Nhưng, "tiên sơn" ấy trông có vẻ không xa, dường như gần trong gang tấc, tốc độ thuyền cũng không chậm, nhưng mãi vẫn không tới được.

Ánh mắt Tần Vũ lóe lên.

Tương truyền ba viên thần đan xuất phát từ Tam Thần Sơn.

Cái gọi là Tam Thần Sơn, chính là Phương Trượng, Doanh Châu, Bồng Lai.

Trong đó, nơi mang màu sắc thần kỳ nhất, phải kể đến Bồng Lai.

Bồng Lai ở đâu, không ai biết, sử sách ghi chép cũng không rõ tung tích.

Nhiều người cho rằng Bồng Lai nằm trong biển Bột Hải, các nhà cầm quyền qua các triều đại cũng đã cho xây dựng các lầu Bồng Lai ở vùng ven biển đó để quan sát tiên cảnh Bồng Lai.

Nhưng trong mắt ngư dân, Bồng Lai đã là thần sơn, thì có thể xuất hiện ở bất cứ đâu.

Chỉ là tiên sơn không phải ai cũng thấy được, muốn thấy cần có tiên duyên.

Thần đan rốt cuộc chảy ra từ ngọn núi nào trong Tam Thần Sơn cũng không thể khảo chứng.

Nhưng, đã thấy "thần sơn" ở đây, lẽ nào hai viên thần châu còn lại trong ba viên thần châu sắp xuất hiện?

Nghĩ vậy, tâm tình Tần Vũ cũng trở nên kích động.

Nhưng, thời gian trôi qua từng giây từng phút, ngọn núi đó dường như vĩnh viễn không thể tiếp cận.

Cuối cùng, một vệt nứt màu đỏ sẫm hé ra ở phía chân trời phương đông.

Một vầng mặt trời đỏ rực từ dưới mặt biển nhảy vọt lên.

Vạn tia sáng vàng rọi xuống, phủ lên mặt biển vô biên một lớp vảy vàng.

Ngọn thần sơn sừng sững, mờ ảo kia cũng tan biến vào hư không, như thể chưa từng xuất hiện.

Lão đại tàu rõ ràng cảm thấy rất thất vọng, chỉ hận không có tiên duyên, không thể lên thần sơn bái kiến thần tiên.

Tần Vũ liền bảo lão đại tàu lái thuyền trở lại nơi ngày hôm qua, không ngờ lão đại tàu nhất quyết không chịu.

"Hôm qua chúng ta thấy thứ đen như núi kia, lại sấm chớp đì đùng, bão tố không ngừng, đó là Hải Long Vương không cho chúng ta đến đó." "Nếu không phải thần tiên trên thần sơn xuất hiện cứu tôi một mạng, e rằng bây giờ tôi đã đi gặp Hải Long Vương rồi." "Nơi đó, tà ma lắm, tôi thấy nên tránh xa một chút thì hơn." Người đi biển thường có rất nhiều điều cấm kỵ, có những vùng cấm, như ở nước ngoài có Tam giác Bermuda, ngư dân trong nước cũng có đủ loại cấm kỵ.

Tần Vũ đành phải khổ tâm khuyên nhủ.

"Ông cũng biết, lần này tôi ra khơi là gánh vác nhiệm vụ quốc gia.

Nơi đó rất có thể là nơi tôi cần tìm, có quốc bảo ở dưới, nên mới có đủ loại dị tượng.

Nếu không đi, để người nước ngoài vớt mất, thì tôi sẽ trở thành tội nhân của đất nước.” Lão đại tàu nghe Tần Vũ nói vậy, cũng có chút dao động.

Lần này ra khơi, là do chính quyền địa phương mời, tiền công không tệ, nghe nói là để phối hợp với đội khảo cổ của quốc gia.

Những người ngư dân này đều khá chất phác, cũng cảm thấy không thể có lỗi với đất nước, nhưng bảo họ quay lại thì lại vô cùng không muốn.

“Thế này đi, tôi biết đi từ đây có một hòn đảo san hô, trên đảo có một miếu Hải Thần, chúng ta đến miếu bái Hải Thần trước, cầu ngài phù hộ.” Tần Vũ bất đắc dĩ, cũng đành phải đồng ý.

Dù sao cũng đã tìm được nơi đó, cũng không vội một hai ngày.

Cứ ngỡ đảo san hô mà lão đại tàu nói rất gần, không ngờ, thuyền đi cả một ngày vẫn chưa tới.

Lúc mặt trời sắp lặn, mặt biển phía trước bắt đầu nổi sương mù.

Thuyền đi tiếp sẽ vào trong sương mù, tầm nhìn phía trước ngày càng thấp.

Sương mù sinh ra rất kỳ quái, cao khoảng chục mét, mờ mịt bao phủ trên mặt biển.

Từ vị trí họ đang đứng nhìn ra, sương biển và bầu trời ranh giới rõ ràng, hơi nước từ trong sương bốc lên.

Hơi nước cuồn cuộn bất thường sinh ra năm luồng khói đen, đâm thẳng lên trời.

Cảnh tượng hệt như có một bàn tay đen từ trong sương chui ra.

Bàn tay quái dị năm ngón chĩa lên trời, trông vô cùng đáng sợ.

Lúc này sóng yên biển lặng đến lạ thường, hoàng hôn sắp mang theo tia sáng cuối cùng lặn xuống.

Lão đại tàu vội vàng giảm tốc độ, gọi các thủy thủ khác cẩn thận.

Đi đêm trong sương mù biển tuyệt đối không thể lơ là, nếu tầm nhìn quá thấp, sơ sẩy một chút là có chuyện.

May mà nơi này mặt biển rộng lớn, xung quanh cũng không có tàu thuyền nào khác, nên không cần lo lắng va chạm.

Nhưng, khi vào vùng biển sương mù, thật sự quá yên tĩnh.

Thậm chí yên tĩnh đến đáng sợ, như thể đang ấp ủ một tai họa khổng lồ chưa biết.

Lão đại tàu cho người giảm tốc độ thuyền, từ từ tiến về phía trước, lại bật hết đèn pha trên tàu, rồi mới chậm rãi đi vào trong sương.

Biển cả lặng ngắt, chỉ nghe thấy tiếng chân vịt khuấy nước, dường như cả nước biển cũng đã tĩnh lặng.

Xung quanh toàn là sương mù mờ mịt, không phân biệt được đông tây nam bắc.

Lão đại tàu lại bắt đầu cằn nhằn.

"Sau sương mù lớn, ắt có sóng lớn, chúng ta tốt nhất nên đến đảo san hô sớm một chút, nếu không, sóng gió nổi lên thì phiền phức to." Trong lòng mọi người đều có chút bất an, sóng gió trước đó vừa mới trải qua, chẳng lẽ lại sắp tới một lần nữa sao?

Đúng lúc này, bỗng nghe Giải Liên Hoàn kêu lên.

Chương 145

"Anh Tần, anh Tần, mau nhìn bên kia… trong sương mù có thứ gì đó." Giọng của Giải Liên Hoàn lộ ra vẻ lo lắng bất an.

Mọi người đều giật mình, vội nhìn theo hướng anh ta chỉ.

Quả nhiên, trên mặt biển mờ sương, xuất hiện một ngọn đèn lồng lẻ loi treo trên biển.

Giữa màn sương mù, ánh sáng của ngọn đèn ma quái sáng rực, lại pha thêm mấy phần âm u.

Mọi người sợ mình hoa mắt, đều vội dụi dụi mắt.

Một con thuyền biển cổ xưa toàn thân màu đen, từ trong sương mù, lặng lẽ không tiếng động xuất hiện.

Đó rõ ràng không phải là thuyền hiện đại, trên thân thuyền treo cột buồm, vải buồm.

Vừa nhìn đã biết, con thuyền này ít nhất cũng có lịch sử vài trăm năm.

Trên thuyền chỉ có một ngọn đèn lồng sáng rực, ngoài ra không có ánh sáng nào khác.

Đầu thuyền không thấy bóng người, trong thuyền cũng không có bất kỳ động tĩnh nào, tĩnh lặng đến đáng sợ.

Mọi người đều nhìn đến chết lặng.

Cảnh tượng trước mắt giống như một ảo giác kỳ dị, khiến người ta khó tin.

Đừng thấy trên biển lớn có nhiều thuyền bè qua lại.

Nhưng thực tế, thông thường, tàu biển đều có hải trình, sẽ không

vô cớ đi lệch hải trình, đi vào vùng mù.

Nơi này không phải là hải đạo sầm uất, cũng không phải ngư trường truyền thống, rất ít khi có tàu thuyền đến đây.

Quan trọng hơn, con thuyền này trông rất tà ma.

Căn bản không phải là thuyền của thời đại này!

Trên thân tàu đen kịt, tỏa ra một mùi máu tanh nồng nặc, xen lẫn với mùi hôi thối khó ngửi.

Cảm giác đó, giống như có người vừa ở bên cạnh một xác chết đang bốc mùi, rồi giết một người khác.

Máu tươi và mùi thối rữa của xác chết hòa quyện vào nhau, tạo thành một mùi vị kỳ quái không tả được.

Thuyền ma!

Ba chữ này gần như đồng thời hiện lên trong đầu tất cả mọi người.

Gặp phải thuyền ma trên biển, tuyệt đối là chuyện đại kỵ.

Trong chốc lát, cả người mọi người đều dâng lên một luồng khí lạnh.

Ánh mắt Tần Vũ lóe lên, đột nhiên dâng lên một luồng chiến ý.

Nếu thật sự có ma quỷ, vậy thì chỉ có một trận chiến mà thôi.

“Mau, tránh ra!” Trần Văn Cẩm hét lên.

Tần Vũ mới phản ứng lại, chỉ mải dùng chiến ý đối mặt với con thuyền ma đang tiến đến, lại quên mất con thuyền đó đã lặng lẽ áp sát, sắp đâm vào thuyền của họ.

Nghe Trần Văn Cẩm hét lên kinh hãi, lão đại tàu cũng hoàn hồn, lập tức bẻ lái, đầu thuyền nhanh chóng lệch đi, tránh được con thuyền

ma đang lao tới.

Hai con thuyền gần như sượt qua nhau.

Vì ở quá gần, dù trong sương mù dày đặc tầm nhìn chỉ vài chục mét, nhưng vẫn nhìn thấy rất rõ.

Chỉ thấy trên thân con thuyền đen kịt, khắp nơi đều là những vệt máu loang lổ.

Máu đó, rõ ràng là máu tươi, dường như vẫn đang chảy.

Lúc con thuyền lao tới, không hề có một tiếng động, thậm chí một gợn sóng cũng không nổi lên.

Trên thuyền không có lửa, chỉ có một ngọn đèn lồng treo trên cột buồm, lúc ẩn lúc hiện trong sương đêm, như lửa ma trơi.

Lão đại tàu bẻ hết lái mới tránh được hậu quả tai hại của việc hai thuyền va chạm.

Đầu thuyền vừa lệch đi, hai con thuyền gần như sát vào nhau, sượt qua.

Khoảng cách giữa chúng chưa đến một mét.

Mọi người đều thót tim, lỡ như va chạm làm chìm thuyền, trên biển cả mênh mông này, tất cả đều phải đi báo danh với Hải Long Vương.

Nơi đây là biển cả vô biên, đất liền xa tít tắp.

Bản lĩnh có cao đến đâu, thân thủ có tốt đến mấy, trên biển cả mênh mông, giữa sương mù mờ mịt, cũng không thể thi triển.

May mà kỹ thuật bẻ lái của lão đại tàu quả thực không tồi, đã tránh được con thuyền ma một cách hiểm hóc.

Hai con thuyền, lướt qua nhau trên mặt biển.

Con thuyền ma không biết từ đâu tới kia, lại nhanh chóng chui vào sương mù, biến mất tăm.

Giống như lúc nó xuất hiện đột ngột, hệt như một bóng ma trên biển phiêu dạt, lúc ẩn lúc hiện.

Mặt biển sương mù giăng đầy, vẫn một mảnh tĩnh lặng.

Chỉ có trán mọi người đã lấm tấm một tầng mồ hôi lạnh.

Không ai biết con thuyền đó rốt cuộc từ đâu chui ra, một cảm giác hoang mang, sợ hãi không rõ nguyên do lan khắp toàn thân.

Một trận bão, lập tức khiến mọi người tỉnh táo lại, so với sức mạnh trời đất kinh hoàng của tự nhiên, sức mạnh của con người nhỏ bé và yếu ớt biết bao.

Chương 146

Con thuyền ma trong sương mù cũng vậy.

Vốn dĩ lúc mới thấy, không có gì đáng sợ.

Dù sao, lệ quỷ âm hồn cũng đã thấy nhiều, tuy có chút sợ, nhưng cũng không có cảm giác khủng hoảng như lúc ban đầu.

Nhưng, sự kinh hoàng suýt chút nữa va chạm vừa rồi, hệt như một gáo nước lạnh dội thẳng vào đầu.

Trên biển cả mênh mông, nếu thuyền chìm, dù có bản lĩnh ngút trời cũng vô dụng.

Người đi tàu thuyền quanh năm, đa số đều nghe qua những chuyện kỳ lạ, truyền thuyết về thuyền ma thủy quỷ lại càng nhiều.

Nhưng, đa số cũng chỉ là nghe đồn, rất ít người tận mắt chứng kiến.

Lão đại tàu này, cũng là một ngư dân già, nhưng chưa bao giờ gặp phải tình huống đáng sợ đối mặt trực diện với thuyền ma như thế này.

Ông ta đâu phải là Mạc Kim Giáo Úy chuyên trộm mộ, dính dáng đến chuyện âm phủ, làm sao không kinh hồn bạt vía?

Vừa rồi cố gắng gượng, chỉ huy bẻ lái, lúc này chân đã mềm nhũn, ngồi phịch xuống thuyền, vẻ mặt vẫn còn kinh hoàng.

Nghe Tần Vũ và mọi người đối thoại, nào là cương thi nào là tống tử, trong lòng càng thêm kinh hãi.

Thầm nghĩ đám người này rốt cuộc từ đâu tới?

Nói chuyện cũng thật kỳ quái.

Thủy thủ trẻ tên Tiểu Mặc trên thuyền, lúc này cũng xen vào.

“Chà, mấy vị Tần gia, thường xuyên xuống mộ trộm đồ sao?” Trần Văn Cẩm mới giật mình nhận ra bên cạnh có người khác, vừa rồi bị dọa, nhất thời quên mất, nói ra những lời không nên nói.

Tần Vũ lại rất bình tĩnh.

“Chúng tôi làm ăn đồ cổ, mấy chuyện trộm mộ này nghe nhiều rồi.

Không giấu gì, tôi từng cùng giáo sư đại học xuống mộ khảo cổ, cũng có chút kiến thức, đội khảo cổ mới nhờ chúng tôi giúp một tay.” Một câu nói, đã nhẹ nhàng che đậy đi.

“Vậy, vậy thì, mấy vị đều kinh nghiệm phong phú, trước khi xuất phát, giáo sư Trần đã dặn đi dặn lại, ra ngoài rồi, mọi việc đều phải nghe theo các vị.” Tiểu Mặc luôn miệng cười.

Ánh mắt Tần Vũ khẽ lóe lên.

Tiểu Mặc này, có chút không tầm thường.

Còn về hai thành viên đội khảo cổ còn lại, Tiểu Lôi và Tiểu Trương, lại đều là những bình rượu nút kín, không mở miệng nói chuyện.

Trong lòng Trần Văn Cẩm vẫn còn rất lo lắng.

“Tôi có một dự cảm, nếu con thuyền ma kia thật sự nhắm vào chúng ta, e rằng sớm muộn cũng sẽ xuất hiện lại.” Lời cô vừa dứt, chỉ thấy ngọn đèn lồng trong sương mù lóe lên, con thuyền ma vừa sượt qua, lại lặng lẽ không tiếng động, một lần nữa từ hướng đầu thuyền, lao thẳng về phía họ.

Mọi người lập tức kinh hãi thất sắc.

Thuyền ma quả nhiên quỷ dị vô cùng, rõ ràng vừa mới đi ra phía sau, trong thời gian ngắn như vậy, lại đột nhiên từ phía trước lao tới.

Mọi người vội la lên bảo lão đại tàu chuyển hướng, nhưng không

kịp.

Lão đại tàu dốc toàn lực bẻ lái, cũng chỉ tránh được cú va chạm trực diện, nhưng mạn của hai con thuyền lại quẹt vào nhau.

Hai bên thuyền cá và thuyền ma đều buộc lưới cá, một cú quẹt, lập tức vướng vào nhau.

Trong chốc lát, thân thuyền rung lắc dữ dội, biên độ lớn đến nỗi phải chừng bốn năm mươi độ.

Lão đại tàu, cùng ba thành viên đội khảo cổ, đều bị mất trọng tâm, từng người một ngã lăn ra đất.

Mấy người Tần Vũ đều có thân thủ rất tốt, lập tức ra tay, tóm lấy mấy người họ, mới tránh được tai nạn rơi xuống biển.

Lúc này, thân thuyền bị thuyền ma kéo đi.

Đừng thấy lúc thuyền ma di chuyển, lặng lẽ không tiếng động, hoàn toàn không biết dựa vào đâu để tiến lên, nhưng lúc này bị buộc vào nhau mới phát hiện sức mạnh của thuyền ma lớn hơn con thuyền này rất nhiều.

Một cú kéo, con thuyền lập tức nghiêng đi, mắt thấy sắp lật úp xuống biển.

Tần Vũ thân hình thoắt một cái, nhảy lên thuyền ma, đồng thời, giữa không trung, thanh Cự Khuyết kiếm trong tay chém xuống một nhát, chém đứt hết những tấm lưới cá đang kéo nhau.

Tất nhiên hắn chỉ có thể nhảy lên thuyền ma.

Điều này sớm đã nằm trong dự liệu của Tần Vũ.

Vốn dĩ hắn tính toán, sau khi nhảy lên thuyền, sẽ lập tức nhảy trở lại, ai ngờ, vừa đặt chân lên thuyền ma, dị biến lại xảy ra.

Cột buồm trên thuyền ma, đột nhiên không hề báo trước mà đổ

xuống.

Tần Vũ trong lòng kinh hãi, vội vàng giơ cao Cự Khuyết kiếm, vung một nhát.

Ai ngờ, Cự Khuyết kiếm vừa chạm vào cột buồm đang đổ xuống, cột buồm đó bỗng nhiên biến mất.

Nhìn lại, lại phát hiện cột buồm vẫn đứng vững, thẳng tắp trên thuyền, căn bản không hề đổ xuống.

Trong lúc ngẩn người, khoảng cách giữa thuyền ma và thuyền cá đã xa dần.

Trần Văn Cẩm trên thuyền cá hét lớn.

"Mau quay lại, mau quay lại." Tần Vũ ngẩn ra, với khoảng cách giữa hai thuyền hiện tại, căn bản không thể nhảy qua được nữa.

Nhưng, Tần Vũ không hề lo lắng, thực sự không được thì nhảy xuống biển, với tài bơi lội của hắn, cũng không cần phải lo, dù sao thuyền cá cũng ở không xa.

Nhưng, ý nghĩ này vừa nảy ra, Tần Vũ liền nghe thấy bên dưới có tiếng sột soạt, trong sương mù, dường như có thứ gì đó đang nhô đầu lên khỏi mặt nước.

Cá mập hổ.

Chương 147

Không phải một hai con, mà là một đàn lớn, số lượng rất nhiều, đang lượn lờ dưới đáy thuyền.

May mà không nhảy xuống, nếu không, vừa hay rơi vào miệng cá mập.

Lúc này, thuyền cá và thuyền ma đã ngày càng xa, dần dần không còn nhìn thấy bóng người.

Trần Văn Cẩm trên thuyền cá lớn tiếng la hét, vô cùng lo lắng.

Tần Vũ khẽ nhíu mày, tình hình hiện tại, e rằng thật sự không thể trở về thuyền cá được nữa.

Nhưng, dù ở trên thuyền ma, hắn cũng không sợ.

Oán hồn cương thi đã thấy nhiều rồi, thuyền ma cũng nên tìm hiểu thử xem.

Hắn nhẹ nhàng bước đi, dùng sống của thanh kiếm đen để đẩy cánh cửa ra.

Cự Khuyết kiếm có khả năng phá trừ mọi âm hồn tà ma, nếu thật sự có âm hồn tác quái, vừa hay khắc chế được.

Nhưng Cự Khuyết kiếm lại lún vào trong cánh cửa.

Hóa ra cánh cửa đó, được làm bằng giấy.

Tần Vũ trong lòng kinh hãi, lại chạm vào những chỗ khác, sắc mặt lập tức đại biến.

Hóa ra, con thuyền ma hắn đang đứng hoàn toàn được làm bằng giấy.

Một con thuyền ma bằng giấy được đốt cho vong linh trên biển.

Vậy dưới chân thì sao?

Tần Vũ không khỏi dùng Cự Khuyết kiếm nhẹ nhàng chạm vào.

Rắc!

Sàn tàu bằng giấy lập tức vỡ ra, thân thể Tần Vũ cũng theo đó rơi xuống.

Trong khoảnh khắc đó, Tần Vũ vội giơ thanh Cự Khuyết kiếm trong tay lên.

"Bốp!" một tiếng động lớn, thân thể Tần Vũ rơi xuống đáy thuyền.

Một mùi hôi thối đến cực điểm xộc tới.

Mắt Tần Vũ có thể nhìn trong đêm, nên dù xung quanh tối đen, hắn vẫn nhìn rất rõ.

Chỉ thấy xung quanh chảy ra một thứ máu đen kỳ lạ, mùi hôi thối chính là từ thứ máu đó tỏa ra.

Nhìn lại thân thuyền, toàn bộ đều làm bằng giấy.

Trên sàn tàu bị đạp thủng, từng mảnh giấy vụn đang bay lượn.

Kỳ lạ là, lúc hắn vừa nhảy lên sàn tàu, sàn tàu rõ ràng rất dày và chắc chắn.

Nhưng, trong nháy mắt, lại phát hiện sàn tàu làm bằng giấy.

Tần Vũ nghĩ lại, mấu chốt trong đó, chính là việc dùng Cự Khuyết kiếm chạm vào sàn tàu.

Cự Khuyết kiếm có năng lực phá trừ mọi âm hồn tà ma, có lẽ Cự Khuyết kiếm đã phá đi năng lực của sàn tàu giấy, khiến hắn rơi xuống.

Cho nên, lúc Tần Vũ rơi xuống, vì sợ Cự Khuyết kiếm lại phá luôn

cả khoang thuyền bên dưới, hắn đã vội vàng giơ cao Cự Khuyết kiếm lên.

Bên dưới sàn tàu là một khoảng tối đen.

Dưới đây đáng lẽ phải có các khoang, nhưng khoang mà Tần Vũ rơi xuống lại hoàn toàn trống rỗng, không có gì cả.

Lúc này, Tần Vũ ngược lại bình tĩnh lại.

Sự đã đến nước này, có vội cũng vô ích.

Đúng lúc này, thân thuyền đột nhiên bắt đầu rung lắc dữ dội, Tần Vũ vội dùng một chiêu cắm rễ, mặc cho thuyền ma rung lắc thế nào, hắn vẫn vững vàng giữ vững thân hình.

Hắn nhìn lên sàn tàu phía trên, tâm niệm xoay chuyển, thân hình đột nhiên nhảy vọt lên, một lần nữa vững vàng đáp xuống sàn tàu.

Nơi hắn đáp chân, cách chỗ giấy bị rách không xa hơn năm tấc.

Tần Vũ biết rõ dưới chân mình là một lớp giấy mỏng, nhưng lớp giấy mỏng đó lại chống đỡ được trọng lượng cơ thể hắn.

Thật đúng là tà ma.

Bên ngoài sóng cả cuồn cuộn, vô số máu chảy ra từ thuyền ma, thu hút một lượng lớn cá mập đuổi theo.

Sau khi suy nghĩ kỹ, hắn quyết định vào trong khoang thuyền xem thử.

Hắn chậm rãi di chuyển, từ cánh cửa giấy đó, đâm xuyên qua.

Bên trong có mấy bóng người màu trắng, đang đứng trong những tư thế kỳ quái, bất động trong khoang thuyền.

Ánh mắt Tần Vũ khẽ lóe lên, hắn đưa tay sờ vào một bóng người trong đó.

Ai ngờ, bóng người đó đột nhiên nhảy lên, duỗi ra hai cánh tay dài ngoẵng, bóp cổ Tần Vũ.

Tần Vũ vội vàng tóm lấy hai cánh tay của nó, mới phát hiện sức mạnh của bóng người này cực lớn, e rằng phải có sức mạnh ngàn cân.

Nếu không phải sức mạnh của Tần Vũ cũng vượt xa người thường, e rằng lập tức đã bị bóp cổ, đè xuống đất.

Đến lúc này, Tần Vũ mới nhìn rõ mặt của bóng người.

Một khuôn mặt phẳng lì, trên mặt không có gì cả, không có mắt, không có mũi, không có miệng, không có lông mày...

Chương 148

Hoàn toàn trống rỗng, vô cùng phẳng lì.

Tuyệt đối không phải người này đeo mặt nạ, đó chính là bộ mặt thật của nó.

Ánh mắt Tần Vũ lóe lên, đột nhiên buông một tay ra, vung một quyền, đấm vào mặt nó.

Chỉ nghe "rắc" một tiếng, đầu của bóng người bị Tần Vũ một quyền đánh nát.

Nhưng, theo tiếng động vang lên, Tần Vũ cảm thấy lực phản chấn từ nắm đấm truyền về đột nhiên biến mất, phía trước không còn vật cản, sức mạnh trên cánh tay của bóng người cũng tự nhiên tan đi.

Nhìn lại, chỉ thấy bên trong đầu nó trống rỗng, chỉ có một lớp giấy bên ngoài đang bay theo gió.

Một người giấy!

Một quyền nặng nề của Tần Vũ, chẳng qua chỉ đánh xuyên một lớp giấy mỏng mà thôi.

Lúc này dùng tay xé, sẽ phát hiện, xé rách lớp giấy này, đến một hai lạng sức cũng không cần.

Tần Vũ thở dài một hơi.

Đúng lúc này, mấy bóng người còn lại cũng đều tiến về phía Tần Vũ.

Tần Vũ đột nhiên rút kiếm, chỉ thấy ánh kiếm Cự Khuyết lóe lên, mấy bóng người đều ngã xuống.

Không một ngoại lệ, cũng đều là người giấy.

Thứ làm bằng giấy, lại có sức mạnh lớn như vậy, trôi nổi trên biển lâu như thế, con thuyền giấy này, tại sao không bị nước biển xé nát, chìm xuống đáy biển?

Bên trong, chắc chắn có một luồng tà lực.

Cự Khuyết kiếm có năng lực phá trừ mọi âm hồn tà quỷ.

Nhưng tình hình hiện tại, nếu Tần Vũ thật sự dùng Cự Khuyết kiếm phá hết, con thuyền sẽ tan thành từng mảnh, vậy thì, hắn cũng sẽ rơi xuống đáy biển, trở thành mục tiêu của lũ cá mập.

Mọi thứ trên thuyền đều làm bằng giấy, nhưng lũ cá mập đang đuổi theo con thuyền này, lại là hàng thật giá thật, thật không thể thật hơn.

Một khi thuyền vỡ, Tần Vũ sẽ phải một mình đối mặt với nhiều cá mập như vậy.

Huống hồ, trên biển cả mênh mông, nếu không có thuyền, thì làm sao trở lại đất liền?

Nhưng mặc cho thuyền ma tiếp tục đi, ai biết nó sẽ bị đưa đến đâu?

Đang lúc Tần Vũ tiến thoái lưỡng nan, bên tai đột nhiên lại vang lên tiếng kêu của Trần Văn Cẩm.

Họ lái thuyền cá tới rồi.

Thấy vậy, Tần Vũ mừng rỡ khôn xiết.

Hắn vội chạy về boong tàu, vẫy tay về phía đối phương.

Ai ngờ, vừa vẫy tay, liền thấy Giải Liên Hoàn, Tề Vũ, Trần Văn Cẩm, bốn người đều giơ súng, nhắm vào hắn.

Lần này ra khơi, dưới danh nghĩa đội khảo cổ quốc gia, súng trong tay họ cũng đều là trang bị hợp pháp, để phòng khi gặp nguy hiểm.

Chỉ là Tần Vũ có nằm mơ cũng không ngờ, họ sẽ chĩa súng vào mình.

Sau một thoáng kinh ngạc, Tần Vũ lập tức phản ứng lại.

Mọi thứ trên thuyền ma đều toát ra một luồng tà khí.

Vậy thì, e rằng nhìn từ con thuyền đối diện, hình ảnh hắn trông hoàn toàn khác.

Họ căn bản không biết mình đang chĩa súng vào Tần Vũ, ngược lại tưởng rằng đang nhắm vào yêu ma quỷ quái nào đó.

Nghĩ vậy, Tần Vũ quyết tâm liều một phen.

Lúc này, phải liều một phen.

Tuy không biết tại sao thuyền của họ lại đuổi theo, nhưng tiếp theo chưa chắc đã may mắn như vậy, gặp lại được.

Nếu bây giờ không thể lập tức rời khỏi thuyền ma, e rằng sẽ phải bị thuyền ma chở đi, trôi dạt trên biển, cho đến khi chết đói.

Muốn rời khỏi đây, cách tốt nhất chính là hủy diệt nó.

Nếu không, thứ này sẽ cứ bám theo, không dứt.

Nghĩ vậy, Tần Vũ quay người xông vào trong khoang thuyền, Cự Khuyết kiếm quét một vòng, dọc theo bốn vách khoang thuyền, vạch một vòng tròn.

Ngay sau đó, hắn dùng Cự Khuyết kiếm che trên đỉnh đầu.

Trong chốc lát, trên thuyền chỉ còn một mớ hỗn độn, mùi hôi thối nồng nặc, cả con thuyền đều sụp đổ tứ tung, lộ ra bản chất bằng giấy.

Tần Vũ vừa di chuyển thân hình, vừa nhanh chóng chém loạn xạ trên thuyền ma.

Con thuyền ma có hình thể cực kỳ khổng lồ, nhanh chóng bị tan

thành từng mảnh.

Thân thuyền bằng giấy, rơi vãi tứ phương, không còn lực nổi nữa.

Thân thể Tần Vũ cũng theo đó rơi xuống nước biển, lập tức có cá mập lao tới.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân hình Tần Vũ từ trong nước nhảy vọt lên, một chân đạp lên lưng cá mập, liên tiếp mấy cú phi thân, sử dụng công phu khinh thân cực kỳ cao minh, đạp lên từng đầu cá mập, chạy thẳng đến bên cạnh thuyền cá.

Giải Liên Hoàn đang định di chuyển họng súng, lại bị Trần Văn Cẩm đè tay xuống.

"Đó là anh Tần." Lời vừa dứt, bóng dáng Tần Vũ từ lưng cá mập nhảy lên, vững vàng đứng trên thuyền cá.

"Anh Tần!" Trần Văn Cẩm kêu lên một tiếng, lao vào lòng Tần Vũ, ôm chặt lấy hắn.

Chương 149

Tần Vũ cũng đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy Trần Văn Cẩm.

Nhìn lại thuyền ma, con thuyền đó đã sớm tan tác, ngay cả thân thuyền bằng giấy, sau khi rơi xuống nước, cũng nhanh chóng bị sóng biển xé nát, tan tác không còn dấu vết.

Tần Vũ lòng còn sợ hãi, vội hỏi: "Sao các người lại quay lại?" Vừa rồi tốc độ của thuyền ma rất nhanh, theo lý mà nói, thuyền cá này chắc chắn không đuổi kịp.

"Quay lại?

Chúng tôi đang chuẩn bị quay đầu tìm anh, thì con thuyền ma đó lại xuất hiện ở phía trước." "Vừa rồi tôi thấy trên thuyền có một người máu cực kỳ đáng sợ, toàn thân đều là máu, cầm một thanh kiếm lớn, dường như đang giết chóc trên thuyền ma." "Nhưng không biết tại sao, người máu đó đột nhiên quay người giết vào trong khoang thuyền, sau đó, con thuyền tan rã, có phải anh đã giết người máu đó không?" Quả nhiên, nhìn từ trên thuyền của họ, hoàn toàn khác với tình hình thực tế.

Tần Vũ lắc đầu.

"Nếu tôi không đoán sai, người máu đáng sợ mà các người thấy, chính là tôi." Mọi người lập tức kinh hãi.

Vừa rồi họ đều chĩa súng vào "người máu", may mà chưa nổ súng.

Nhưng, nổ súng chắc cũng không vấn đề gì lớn, với thân thủ của Tần Vũ, hoàn toàn có thể né được.

Lão đại tàu đã sớm sợ đến toàn thân mềm nhũn, lúc này mới vừa hoàn hồn.

“Vùng Nam Dương, vốn có truyền thống làm thuyền giấy, thuyền giấy làm ra đều rất lớn, chỉ là, loại thuyền giấy này thả ra biển, chẳng bao lâu sẽ tan rã, con thuyền vừa rồi thật quá tà ma.” Trần Văn Cẩm cũng kinh hồn chưa định.

“Anh Tần, xem ra, chúng ta bị thứ gì đó bám theo rồi, mới gặp phải thuyền ma phải không?” Tần Vũ cười sảng khoái.

“Kệ nó là thứ gì, chẳng phải đã bị tôi mấy kiếm chém tan rồi sao, tôi thấy có âm hồn cũng chưa chắc đã lợi hại bao nhiêu, mọi người hoàn toàn không cần phải sợ.” Hắn biết bây giờ trong lòng mọi người đều có chút sợ hãi, nên cố ý nói vậy, để cổ vũ, ổn định lòng quân.

“Không sai, có anh Tần ở đây, bất kể yêu ma quỷ quái, âm hồn lệ quỷ, đều phải lui ba xá.” Giải Liên Hoàn tỏ ra lạc quan.

Bây giờ xem ra, cái gọi là thuyền ma, chỉ trông đáng sợ mà thôi, thực chất không lợi hại bao nhiêu.

Nếu không, tại sao lại dễ dàng bị tiêu diệt như vậy?

“Hay, hay!

Cũng may Tần gia thần thông quảng đại, thân thủ phi phàm, ngay cả thuyền ma cũng bị chém thành mảnh vụn, vừa rồi thấy Tần gia đạp lên lưng cá mập lên thuyền, tôi còn có chút không tin vào mắt mình.” Tiểu Mặc vốn có vẻ điêu ngoa cũng tiếp lời một câu.

Ánh mắt nhìn Tần Vũ, tỏ ra vô cùng sùng bái.

“Lần này chúng ta đại nạn không chết, ắt có đại phúc, nếu không phải Tần gia phá thuyền ma, e rằng con thuyền đó sẽ cứ bám theo chúng ta, lỡ bị nó đâm phải, là phải xuống biển gặp Long Vương gia rồi.” Tiểu Lôi trước giờ vốn ít nói, lúc này cũng hiếm khi lên tiếng.

Anh ta vừa nói, vừa lau mồ hôi lạnh trên trán, rõ ràng vừa rồi cũng bị dọa không nhẹ.

Giải Liên Hoàn nghe vậy, lập tức chửi.

“Hải Long Vương chó má gì, Béo gia ta cũng nghe nhiều rồi, nhưng ai đã thấy rồng thật bao giờ chưa.

Hơn nữa, trong biển thật sự có rồng, cũng dọa không được chúng ta, cùng lắm thì xuống biển đấu với nó một trận, bắt nó làm thú cưỡi.” Lời vừa dứt, sắc mặt Trần Văn Cẩm đột nhiên đại biến.

“Mau nghe, trên trời hình như có tiếng động?” Mọi người nghe vậy, vội lắng tai nghe.

Quả nhiên, trên đỉnh đầu, truyền đến từng tràng âm thanh như vô số vật kim loại va chạm vào nhau.

Theo tiếng động dần lớn lên, một bóng đen khổng lồ, từ trong sương mù trên đầu lộ ra đường nét.

Lúc này trời đã sáng, sương mù cũng đã giảm đi nhiều, tầm nhìn tăng lên đáng kể, nhưng ở nơi xa hơn một chút, vẫn là một màu trắng xóa.

Mọi người nghe tiếng gió kim loại trên không, đều nhìn quanh bốn phía, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Đột nhiên, trên trời có vô số thứ rơi xuống.

Từng con cá sống, lớn nhỏ đều có.

Những con cá này rơi xuống boong tàu, đang quẫy đạp loạn xạ, cố gắng nhảy trở lại xuống nước.

Vô số cá biển lớn nhỏ rơi lả tả, mặt biển như thể đang có một trận mưa lớn.

Giải Liên Hoàn vô cùng thắc mắc.

“Tôi chỉ nghe mưa rơi, mưa đá, hôm nay thật lạ, trời lại mưa cá, lẽ nào ông trời muốn tặng chúng ta một bữa ăn thịnh soạn?” Trong lúc

nói chuyện, xung quanh lại truyền đến tiếng gầm gừ, từng tràng âm thanh dài, như gió thổi qua ống trúc, cũng không biết là thứ gì đang phát ra những âm thanh đó.

Nhưng, theo tiếng động ngày càng lớn, sương mù trên biển cũng bắt đầu nhanh chóng tan đi.

Trên mặt biển phía trước không xa, xuất hiện một bức tường nước khổng lồ, che trời lấp đất, cuốn tới.

Ánh sáng vừa ló dạng ở phía đông, đều bị bức tường nước che khuất, sắc trời trở nên u ám.

Con thuyền cá dài hơn 60 mét, trước bức tường nước khổng lồ này, như một chiếc lá khô trong gió, phiêu dạt.

Cảnh tượng kinh người như vậy, lập tức khiến mọi người đều kinh hãi đến chết lặng, run rẩy.

Miệng Giải Liên Hoàn, nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Hải Long Vương, lúc nãy tôi chỉ lỡ miệng nói bừa, ngài đại nhân đại lượng, đừng chấp nhặt với tôi." Hải Long Vương hiển nhiên không nghe thấy lời cầu nguyện của Giải Liên Hoàn.

Bức tường nước ngày càng gần, uy thế bức người, độ cao của cột nước vô cùng kinh người, dường như đã nối liền với bầu trời.

"Sóng thần sao?" Sắc mặt Trần Văn Cẩm đã trở nên trắng bệch.

Đồng tử Tần Vũ khẽ co lại, sóng thần cũng không thể có bức tường nước cao như vậy được?

Đột nhiên hắn nghĩ ra.

"Long Thượng Thủy, Long Vương gia lên nước rồi, mọi người mau mặc áo phao, trốn vào trong khoang thuyền." Lão đại tàu nghe lời Tần Vũ, mới đột nhiên tỉnh ngộ, vội ra lệnh khởi động tối đa công

suất của thuyền cá, để tránh xoáy nước do Long Thượng Thủy tạo ra.

Long Thượng Thủy là hiện tượng khí hậu bất thường do hơi nước dưới đáy biển phun trào lên, va chạm với áp suất không khí thấp trên cao.

Nhìn qua giống như một cột nước khổng lồ do rồng lớn xuất thủy tạo ra.

Chương 150

Nguyên nhân cụ thể, giới khoa học cho đến nay vẫn chưa có kết luận.

Nhưng Long Thượng Thủy là một thiên tượng vô cùng đáng sợ.

Rồng nước từ đáy biển phun lên, giống như núi lửa phun trào, xông ra khỏi mặt biển.

Rất nhiều thuyền cổ cây cối chìm trong bùn biển sâu, cùng với các loài cá trong biển, phàm bị nó cuốn vào, đều sẽ bị cuộn lên không trung, rồi rơi lả tả xuống.

Những con cá biển từ trên trời rơi xuống lúc nãy, có lẽ là như vậy.

Mọi người vội trốn vào trong khoang thuyền, đều nắm chặt áo phao, quay lại nhìn xung quanh thì thấy khắp nơi đều là sóng dữ ngút trời, nước biển như muốn nuốt chửng tất cả.

Giữa trời và biển, không chỉ có một bức tường nước khổng lồ đó, mà có hàng chục cột "Long Thượng Thủy" đồng thời xuất hiện.

Vô tận nước biển, cuộn ngược lên trời.

Trước, sau, trái, phải của thuyền cá, bao gồm cả bầu trời trên đầu, đều bị nước biển xanh như pha lê bao vây, cứ như thể đang ở dưới đáy biển.

Thân thuyền hoàn toàn bị nước biển hút chặt, kẹt cứng giữa vực sâu có những bức tường nước bao quanh, đang khổ sở giãy giụa.

Mặc dù trông vẫn còn ổn định, nhưng ai cũng biết, lúc này chẳng khác nào ngồi trên miệng núi lửa, giây tiếp theo, miệng núi lửa này sẽ phun trào.

Mọi người nhìn nhau, sắc mặt ai cũng không khá hơn, đều như đưa đám.

Giải Liên Hoàn không ngừng cầu nguyện.

"Hải Long Vương, tôi sai rồi, không nên ăn nói bừa bãi, ngài đại nhân đại lượng, mau thu thần thông lại đi." Đúng lúc này, một bóng đen khổng lồ, từ phía trên bức tường nước từ từ xuất hiện.

Đó là một con thuyền khổng lồ, bị Long Thượng Thủy cuốn lên không trung, từ trong bức tường nước từ từ ló ra, như một con thuyền đi trên trời.

Con tàu khổng lồ đã đến chỗ thác nước thẳng đứng, mắt thấy sắp rơi xuống thuyền cá, với thế thái sơn áp đỉnh, lao xuống.

Khoảnh khắc này, tim tất cả mọi người đều như treo lơ lửng.

Cảnh tượng trên biển lúc này, hoàn toàn là một khung cảnh kinh hoàng thê thảm.

Trên và dưới thuyền, dường như đồng thời xuất hiện hai cái biển.

Một cái biển treo ngược trên trời, lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Cái biển còn lại thì thuyền cá không thể thoát ra được.

Nhìn con tàu khổng lồ sắp rơi xuống, Tần Vũ biết rõ, lúc này, phải di chuyển thuyền đi.

Nếu không, một khi bị tàu khổng lồ đè trúng, dù không đè trúng ngay trên đầu, chỉ cần đè trúng bất kỳ đâu trên thân thuyền, con thuyền cá này cũng sẽ tan thành từng mảnh.

Khi đó, mọi người sẽ bị cuốn vào trong Long Thượng Thủy kinh hoàng, kết cục là thập tử vô sinh.

Lúc này thuyền chao đảo rất dữ dội, lão đại tàu vừa kinh vừa sợ, cũng không chịu nổi sự chao đảo như vậy, không còn sức để điều

khiển thuyền nữa.

Tần Vũ đành phải nhảy đến bên cạnh bánh lái, liều mạng di chuyển thuyền sang chỗ khác.

Nhưng, đã muộn rồi.

Con tàu khổng lồ với thế thái sơn áp đỉnh, bài sơn đảo hải, ập xuống phía trên thuyền.

Thân thuyền khổng lồ hoàn toàn che khuất ánh sáng, trong chốc lát, khoang thuyền tối đen như mực.

Đến lúc này, làm gì cũng vô ích, trên mặt mọi người đều lộ vẻ tuyệt vọng, nhưng đều bất lực, chỉ có thể nhắm mắt chờ chết.

Nhưng, bão tố thực sự quá lớn, lúc con tàu khổng lồ rơi xuống, thực tế nó đang không ngừng di chuyển về phía trước, thuyền cá bị cuốn vào mắt bão bên dưới, tương đối mà nói, lại yên tĩnh hơn nhiều.

Tuy bị tường nước đẩy đi ngang, tốc độ lại chậm hơn không ít.

Một nhanh một chậm, đã tạo thành một sự chênh lệch vị trí.

Con tàu khổng lồ từ phía trên thuyền cá, hiểm hóc bay qua, nhưng không rơi trúng đầu thuyền, mà rơi ở một nơi xa hơn.

"Ầm!" Con tàu khổng lồ màu đen, như một quả bom hạng nặng rơi từ trên cao xuống, rơi ở một nơi không xa, nước bắn tung tóe, tạo ra một cơn sóng cực mạnh.

Thân thuyền bị sóng dữ va đập, chao đảo như lá khô trong gió.

Trong phút chốc hiểm nguy chồng chất.

Vô số thứ từ đáy biển bị cuốn lên, đều bị đưa lên không trung, bức tường nước dày đặc che khuất cả bầu trời, xung quanh tối đen như mực.

Sau một khoảng lặng ngắn ngủi, đột nhiên một trận bão ập đến, sóng gió cuồn cuộn, hệt như sông ngân hà đổ ngược, vô số nước đổ ập xuống thuyền cá, thế nước lớn đến mức không dám tưởng tượng.

Thuyền cá trong sóng gió ngút trời, lúc cao lúc thấp, bị từng cơn sóng kinh thiên động địa nhấc lên hạ xuống.

Lúc thì bị cuốn lên cao vạn trượng, lúc lại rơi xuống vực sâu không đáy.

Ánh mắt Tần Vũ lóe lên, nhưng thân thể hắn vẫn luôn đứng vững trên khoang thuyền, không hề nhúc nhích.

Mặc cho sóng gió kinh người thế nào, hắn vẫn luôn có thể tận dụng lực một cách khéo léo, hệt như một người lướt sóng, xuyên qua cuồng phong bão tố.

Ngoài Tần Vũ ra, Giải Liên Hoàn, Tề Vũ, Trần Văn Cẩm, mấy người cũng không tồi.

Lúc này, những kỹ năng chiến đấu học được từ chiến thần đều bắt đầu thể hiện ra.

Bất kể thuyền chao đảo thế nào, họ đều cơ bản giữ được thăng bằng cơ thể, chỉ cần dùng tay bám vào những thứ bên cạnh khoang thuyền là được.

Nhưng tình hình hiện tại, sắc mặt mọi người đều khó coi vô cùng.

Ai cũng biết, trong sức mạnh trời đất vĩ đại, sức mạnh của con người nhỏ bé biết bao.

Một khi con thuyền này bị gãy trong sóng lớn, bị cuốn vào sóng biển, thì tuyệt đối không có cơ hội sống sót.

Chương 151

Ngoài mấy người họ ra, những người còn lại, tình hình tệ hơn nhiều.

Tuy họ đều bám chặt vào mọi thứ có thể giữ vững cơ thể trên thuyền, nhưng vẫn không tránh khỏi lúc thì bị hất bên này, lúc thì bị hất bên kia.

Hệt như những quả bóng da bị đá tứ tung, họ cũng cố gắng giữ một hơi, dùng tay bám chặt, nhưng chỉ như đang chơi xích đu trong cơn bão.

Ai mà không bám được, bị hất văng ra, chẳng cần ra khỏi khoang, chỉ cần va đập trong khoang thuyền, e rằng cũng lành ít dữ nhiều.

Tay Tần Vũ vẫn bám chặt vào bánh lái.

Lúc này, ngoài hắn ra, cũng không ai có khả năng cầm lái.

Nhưng việc cầm lái, thực ra trong sức mạnh trời đất kinh hoàng này, tác dụng rất nhỏ.

Chỉ là Tần Vũ không muốn từ bỏ, dù chỉ có thể tăng thêm cơ hội sống sót mong manh.

Con thuyền cá dài hơn 60 mét, lộn nhào trên biển, như đang cưỡi mây đạp gió, lại như đang chơi xích đu, nhưng còn hung mãnh hơn nhiều, cũng không có bất kỳ quy luật nào.

Giải Liên Hoàn không ngừng cầu nguyện.

“Hải Long Vương, tôi sai rồi, ngài mau thu thần thông lại đi.” “Tổ mẫu phù hộ, đệ tử xin dập đầu trước, mau cứu mạng a...” Không ai biết con thuyền, rốt cuộc có thể chống đỡ được bao lâu.

Có lẽ khoảnh khắc tiếp theo, thuyền cá sẽ gãy làm đôi, tan thành từng mảnh, nhưng họ đều không có cách nào, chỉ có thể phó mặc cho số phận.

Dần dần, họ dường như đã ra xa khỏi khu vực trung tâm của Long Thượng Thủy.

Chỉ là sóng gió vẫn còn lớn, thuyền cá trong sóng cả dập dềnh, không ngừng bị đẩy lên đỉnh sóng rồi xuống đáy vực.

Lúc này, thân thủ của Tần Vũ đã phát huy tác dụng.

Đổi lại là bất kỳ ai khác, cũng không thể trong sóng cả kinh thiên động địa như vậy mà cầm lái.

Nếu không, sóng gió ập đến, cơ thể nghiêng ngả, ngược lại dễ dàng lái thuyền vào nơi nguy hiểm hơn.

Nhưng Tần Vũ rõ ràng không có lo ngại đó.

Mặc cho sóng gió trên cao lớn thế nào, thuyền chao đảo đến mức gần như lật úp, thân thể Tần Vũ vẫn luôn chuyển động theo thuyền, hóa giải hoàn toàn mọi sức mạnh.

Trông hắn, như một người sắt bị đóng đinh vào ván thuyền, chỉ cần ván thuyền không gãy, tuyệt đối sẽ không vì thuyền chao đảo mà mất kiểm soát.

Dưới sự điều khiển toàn lực của Tần Vũ, mỗi khi đến thời khắc quan trọng, đều có thể hóa nguy thành an.

Con thuyền cá này cũng thật sự chắc chắn, đã chịu được thử thách của trận bão, không biết có phải thật sự là tổ mẫu hiển linh hay không, trong trận bão lớn như vậy, thân thuyền vẫn luôn an toàn.

Cuối cùng, có một tia nắng, từ khe hở của mây đen chiếu xuống.

Sóng gió dần yên, mặt biển hung dữ dần dần trở lại bình lặng.

Mọi người mới thở phào, trong chốc lát, ai nấy đều kích động không thôi.

Lão đại tàu còn quỳ trên thuyền, lạy đi lạy lại, rồi từ dưới thuyền lấy ra lư hương giấy vàng, dâng lên cúng bái Mụ Tổ.

Tần Vũ thở dài một hơi, đi ra khỏi khoang thuyền.

Hắn mới phát hiện vùng biển này, đã trở nên cực kỳ bất thường.

Sóng gió tuy không còn, nhưng biển cả đã hoàn toàn đổi màu.

Nước biển vốn trong xanh, đã biến thành đen kịt như nước mực.

Đồng thời, tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc.

Trần Văn Cẩm thấy vậy, lập tức cảm thấy rất kỳ lạ, vội hỏi lão đại tàu rốt cuộc là chuyện gì.

Lão đại tàu chỉ lắc đầu, tỏ vẻ đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống này.

"Có khả năng lúc nãy Long Thượng Thủy đã lật tung những thứ thối rữa dưới đáy biển lên, nước biển mới vì thế mà biến thành màu đen." Trần Văn Cẩm đưa ra phán đoán của mình.

Đúng lúc này, Trần Văn Cẩm chỉ về phía mặt biển xa xa.

"Mau nhìn, ở đó, hình như có một thứ gì đó?" Giải Liên Hoàn nghe vậy, liền lấy ống nhòm ra xem.

"Mẹ kiếp, thứ đó trông giống một cái quan tài, đang di chuyển trên biển." Tần Vũ nghe vậy kinh ngạc, trên mặt biển, sao lại có quan tài?

Họ lái thuyền về phía đó, đến gần hơn mới nhìn rõ.

Trên mặt biển, có một con rùa biển khổng lồ, đang cõng một chiếc quan tài, chậm rãi bơi về phía trước.

Chiếc quan tài đá đó, thể hình rất lớn, đủ để chứa được mấy

người.

Quan tài đá được buộc bằng mấy sợi xích sắt thô to, buộc chung với con rùa biển bên dưới.

Lúc này, con rùa biển đang thò đầu ra, ung dung bơi về phía trước.

Rùa biển cõng quan tài.

Tần Vũ nhìn rất rõ, chỉ thấy trên quan tài đá đó, khắc rất nhiều ký hiệu kỳ quái.

Xem ra, đó là một quẻ trong Kinh Dịch.

Tần Vũ nắm vững Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, đối với các quẻ Kinh Dịch cũng biết rất nhiều.

Vừa nhìn thấy quẻ đó, sắc mặt hắn lập tức đại biến.

Lão đại tàu thấy chiếc quan tài đá đó, cũng bị dọa một phen.

"Lẽ nào Long Vương gia phái thần quy đến đón tôi?" Giải Liên Hoàn ha ha cười.

Chương 152

“Nói thế không may mắn đâu, đừng nói bừa nữa.” Lão đại tàu mới đột nhiên tỉnh ngộ, liền tự vả vào mặt mình hai cái, im bặt.

Đúng lúc này, Hoắc Linh từ trong khoang thuyền dưới boong chui ra.

Hai ngày nay cô vẫn luôn ở cùng Hoắc Tú Tú và Tinh Tuyệt Nữ Vương, ngủ trong khoang thuyền bên dưới, lúc bên ngoài gặp phải thuyền ma, đều không ra ngoài, thậm chí căn bản không biết.

Vừa rồi gặp Long Thượng Thủy, thân thuyền lên xuống bay lượn, đúng là chịu tội không ít, cô cũng chỉ có thể ở bên trong ôm chặt Hoắc Tú Tú, cầu nguyện thuyền không bị chìm.

May mà bão tố cuối cùng cũng lặng xuống, Hoắc Linh cũng từ trong khoang thuyền chui ra.

Vốn dĩ cô định hỏi, vừa rồi rốt cuộc đã trải qua chuyện gì, tại sao thuyền lại chao đảo dữ dội như vậy?

Nhưng vừa ra ngoài, vừa hay thấy cảnh rùa biển cõng quan tài, lập tức há hốc mồm.

“Giới đạo mộ sớm đã có lời đồn, Nam Hải có một con thần quy, cõng một cỗ quan tài, đi lang thang khắp nơi trong biển, tôi vẫn luôn không tin đó là thật, không ngờ, hôm nay lại được tận mắt chứng kiến.” Lúc này, thuyền của họ ở rất gần con rùa biển.

Con rùa biển thấy có thuyền đến gần, cũng không hề sợ hãi, vẫn ung dung vô cùng, chậm rãi bơi.

Tần Vũ liền hỏi Hoắc Linh.

“Trong lời đồn mà cô nghe, có nói trong quan tài đá đó, rốt cuộc là

thứ gì không?" Hoắc Linh phì cười, đôi mắt to sáng ngời tinh nghịch chớp hai cái.

"Anh hỏi thế hơi lạ, đã là quan tài, bên trong đương nhiên là đặt thi thể rồi." Tần Vũ nhìn cô một cách sâu sắc, biết người phụ nữ này sẽ không nói thêm, liền chuyển ánh mắt về phía quan tài đá.

Quẻ trên quan tài đá, là quẻ đại hung.

Người hỏi thì suy, người thấy thì gặp họa.

Tức là, bất kể là ai, thấy quẻ này, đều có nguy hiểm đến tính mạng.

Tại sao trên quan tài lại vẽ quẻ như vậy?

Ánh mắt Tần Vũ lóe lên, hắn quyết định mở nắp quan tài đá ra xem.

Có thể trên biển cả mênh mông, gặp được rùa biển cõng một chiếc quan tài đá, vốn là chuyện có xác suất cực thấp, đã đụng phải rồi, Tần Vũ muốn tìm hiểu cho ra nhẽ.

Thấp thoáng, hắn có một dự cảm, nếu không thể giải được quẻ này, cũng như bí ẩn trong quan tài, e rằng trên vùng biển này, sẽ gặp phải phiền phức cực lớn.

Tần Vũ phi thân nhảy lên lưng con rùa biển khổng lồ, Cự Khuyết kiếm lóe lên, chém đứt toàn bộ những sợi xích sắt buộc quan tài đá và thân rùa biển.

Sau đó, hắn lại lấy ra Vạn Ti Thằng, dùng tay nâng quan tài đá lên, dùng Vạn Ti Thằng buộc chặt, rồi mới quay về thuyền cá, dùng cần cẩu trên thuyền cá, cẩu quan tài đá lên thuyền.

Mất đi cỗ quan tài đá, con rùa già không biết đã sống mấy nghìn mấy vạn năm kia tức thì nhẹ đi gánh nặng.

Con rùa biển trong nước quay đầu lại nhìn Tần Vũ một cái, dường như có ý cảm kích.

Sau đó, nó từ từ lặn sâu xuống đáy biển rồi biến mất không thấy tăm hơi.

Xem ra, con rùa biển này đã sống quá lâu, có linh tính rồi, đáng lẽ phải sớm gỡ cỗ quan tài đá xuống mới phải.

Nhưng cỗ quan tài bị dây xích buộc chặt vào thân rùa, chỉ dựa vào sức mạnh của nó thì không thể nào gỡ ra được.

Vì vậy nó mới ba lần bốn lượt xuất hiện gần thuyền cá, muốn để người ta phát hiện ra cỗ quan tài trên lưng mình.

Lúc này Tần Vũ đã lấy cỗ quan tài đi, cuối cùng cũng giúp rùa biển được giải thoát.

Trần Văn Cẩm cẩn thận quan sát hoa văn trên quan tài đá, lên tiếng nói: "Chắc là quan quách thời Tây Chu." Giải Liên Hoàn vừa nghe vậy, mắt liền sáng rực lên.

Tây Chu ư?

Thế chẳng phải đã hơn hai nghìn năm rồi sao?

Nhưng nhìn bên ngoài quan tài, có khắc vòng tránh tà, xỏ những sợi xích đồng to bằng cánh tay, trải qua bao nhiêu năm tháng như vậy mà vẫn sáng loáng thấu xương, bền chắc vô cùng.

Bảo vật, tuyệt đối là bảo vật!

Lần trước mò được một ngôi mộ dưới đáy biển, chẳng thấy món đồ nào đáng giá, lần này không thể bỏ lỡ cơ hội tốt được nữa!

Hắn tự mình xung phong, chủ động đảm nhận trọng trách mở quan tài.

Kết cấu của quan tài đá không phức tạp, chỉ cần mở lớp quách đá

bên ngoài ra là sẽ lộ ra cỗ quan tài bên trong.

Cỗ quan tài này cũng làm từ đá thuần túy, một loại đá được gọi là "địa cảnh".

Loại đá này cực kỳ quý giá, sắc đen óng, vân như sóng vỗ.

Vân của nó được nước biển bào mòn ngàn năm mà thành, vân càng nhiều thì niên đại càng lâu, giá trị cũng càng cao.

Vân nước của đá địa cảnh có câu nói là "một vân một kiếp", tương truyền vân càng nhiều, sau khi chuyển sinh mệnh sẽ càng tốt.

Cỗ quan tài đá này được đặt trên lưng rùa biển, ngày đêm bị sóng biển xô đập, không biết có phải cũng vì nguyên nhân này không?

Giải Liên Hoàn vô cùng cẩn thận, tốn hết chín trâu hai hổ sức lực, cuối cùng, tất cả các chốt khóa trên quan tài đá đều bị dọn sạch.

Hắn nín thở, nhấc nắp quan tài lên.

Nắp quan tài vừa mở, một luồng khí trắng từ trong quan tài xộc ra.

Khí trắng vừa xuất hiện, trong quan tài đột nhiên vang lên một tiếng "bành", một người ngồi bật dậy.

Thấy vậy, tất cả mọi người đều giật nảy mình.

Lẽ nào là cương thi ngâm trong nước mấy nghìn năm đã xảy ra thi biến?

Thuyền trưởng còn "phịch" một tiếng ngã lăn ra thuyền, ánh mắt kinh hãi tột độ.

Những lúc thế này thường là thời khắc tốt nhất để quan sát khả năng ứng biến của một người, Tần Vũ liếc mắt một cái, thu hết biểu hiện của mọi người vào đáy mắt.

Chương 153

Trần Văn Cẩm mặt mày vẫn thản nhiên, không có chút thay đổi nào.

Hoắc Linh lúc này cũng không hề sợ hãi, chớp chớp đôi mắt long lanh, nhìn chằm chằm vào người vừa ngồi dậy.

Quả nhiên, truyền nhân Cửu Môn, không ai là dạng vừa đâu!

Thủy thủ Tiểu Mặc vốn luôn nói rất nhiều, lúc này lại có vẻ hơi căng thẳng bất an.

Nhìn phản ứng rõ ràng của một người bình thường của Tiểu Mặc, ngược lại khiến Tần Vũ suy nghĩ sâu xa.

Người ngồi dậy dường như là một người phụ nữ, tóc dài, bị gió biển thổi tung, bay phấp phới trong gió.

Luồng khí trắng trong quan tài cực kỳ hôi thối.

Giải Liên Hoàn bị cái mùi khó ngửi đó sặc đến ho sặc sụa, không khỏi nói: "Khụ khụ khụ!

Mẹ ơi, vị đại tỷ cương thi này, chẳng lẽ lúc còn sống bị táo bón đến chết đấy chứ?" "Đừng nói bậy!" Lời của hắn vừa dứt, Trần Văn Cẩm đã vỗ một phát vào gáy hắn, ra hiệu cho hắn im miệng.

Khí trắng nhanh chóng tan đi, mấy người mới nhìn rõ "người" trong quan tài.

Chỉ thấy người phụ nữ ngồi trong quan tài toàn thân da dẻ xanh mét, trên người và mặt đều có vảy thịt, mặt xanh nanh vàng, trông như ác quỷ.

Trong lòng Tần Vũ cả kinh, tay đang đặt trên chuôi kiếm Cự

Khuyết bỗng nhiên dùng thêm một phần sức lực, chuẩn bị tung ra một đòn bất cứ lúc nào.

Nguyên tưởng rằng bên trong chôn cất vương phi hay người nào đó, không ngờ lại không phải là người?

Hiện tại là ban ngày, mặt trời đang trên đỉnh đầu.

Theo lý mà nói, lúc này sẽ không xảy ra thi biến.

Nếu có cương thi lệ quỷ nào có thể đội cả mặt trời mà ra ngoài, vậy thì cũng quá lợi hại rồi.

Ngay khi Tần Vũ cho rằng sắp có một trận ác chiến.

Đột nhiên, một trận gió biển thổi qua.

Làn da của nữ thi bắt đầu nhanh chóng xẹp xuống, co lại, màu sắc thi thể từ xanh chuyển sang đen, trong nháy mắt đã hóa thành một đống tro tàn.

Tro đen bị gió biển thổi bay, chỉ còn lại vài mẩu xương cốt rơi lả tả xuống trong quan tài.

Cảnh tượng đột ngột này khiến mọi người đều kinh ngạc đến ngẩn người.

Giải Liên Hoàn không nhịn được chửi một tiếng.

"Mẹ nó, tao còn tưởng sắp có một trận kịch chiến chứ, không ngờ con cương thi mấy nghìn năm tuổi lại yếu như sên, trong nháy mắt chỉ còn lại vụn xương." Hoắc Linh đưa tay chỉ lên mặt trời trên cao.

"Có mặt trời trên cao, lúc này, nếu là âm quỷ lệ hồn, cương thi bạo lộ dưới ánh mặt trời trực tiếp, sẽ bị tan chảy vào hư vô." Một con cương thi mấy nghìn năm tuổi cứ thế bị ánh mặt trời tiêu diệt không một tiếng động.

Mọi người tức thì thở phào nhẹ nhõm.

Đi lên phía trước xem, chỉ thấy bên trong quan tài lại là một vũng nước trong.

Nước sâu hơn ba tấc, trong vắt long lanh, nếu không phải xuất hiện trong quan tài mà được phát hiện ở nơi núi rừng hoang dã, có lẽ nhiều người sẽ lầm tưởng đây là suối nguồn tinh khiết.

Lúc này, Trần Văn Cẩm đột nhiên khẽ "hửm" một tiếng, đưa tay chỉ vào quan tài.

"Mau nhìn kìa, bên trong có thứ gì đó!" Mọi người đều nhìn sang.

Chỉ thấy trong vũng nước trong vắt thấy đáy trong quan tài, rõ ràng có rất nhiều viên châu tròn trịa.

Những viên châu này lờ mờ tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, chỉ là lúc này mặt trời đã lên cao, dưới ánh mặt trời, thứ ánh sáng này đều bị che lấp.

Bên cạnh những viên châu, có không ít những con cá nhỏ bằng ngón tay đang bơi lượn xung quanh.

Trần Văn Cẩm lẩm bẩm.

"Lạ thật, quan tài được niêm phong kín mít, bên trong căn bản không có dưỡng khí, làm sao những con cá này sống được nhỉ?" Câu nói này vừa thốt ra, sắc mặt mọi người lại hơi thay đổi.

Lúc này, Hoắc Linh ở bên cạnh lên tiếng.

"Sinh khí trong quan tài quá thịnh, tinh khí ngưng tụ, trong dịch thi thể liền sinh ra những vật dị hóa, là tự sinh ra trong quan tài, tự nhiên không liên quan đến việc có bịt kín hay không." Mọi người đều cảm thấy kinh ngạc, lắng nghe Hoắc Linh nói tiếp.

Hoắc gia dù sao cũng là một trong những gia tộc của Cửu Môn, tuy đã dần xa rời nghề đổ đấu, nhưng kinh nghiệm tích lũy tuyệt đối

không ít.

Hoắc Linh với tư cách là con gái của Hoắc Tiên Cô, những điều được dạy dỗ và biết đến tự nhiên rất nhiều, đặc biệt là những kiến thức liên quan đến kỳ trân dị bảo trong dã sử.

Có thể gọi cô là chuyên gia về phương diện này.

"Cỗ quan tài đá này là một bảo vật cực kỳ hiếm có, cũng được gọi là quan tài chuyển sinh." "Tương truyền người được chôn trong quan tài chuyển sinh sẽ không bao giờ thực sự chết đi, mà chỉ ở trong một trạng thái giống như mơ." "Quan tài chuyển sinh hoàn toàn kín, sinh khí bên trong không thể thoát ra ngoài, ngày này qua tháng nọ, sinh khí trong quan tài ngày càng thịnh, nhưng người được chôn lại không thể tỉnh dậy, liền sẽ sinh ra những vật có sinh mệnh kỳ lạ." "Bây giờ, đã mở quan tài, những thứ tương ứng này sẽ nhanh chóng biến mất." Trong lúc nói chuyện, mọi người phát hiện những con cá trong quan tài bắt đầu có sự thay đổi.

Từng con cá nhỏ dần dần tan ra, từ từ hòa vào làm một với nước, cuối cùng đều biến mất không thấy tăm hơi.

Cảnh tượng thần kỳ này khiến Trần Văn Cẩm kinh ngạc không thôi, không kìm được nói: "Khi tôi và giáo sư cùng nhau nghiên cứu đồ cổ, nghe người ta nói có những linh vật của trời đất, có thể hóa khí thành sinh mệnh, lúc đó chỉ nghĩ là thần thoại truyền thuyết thôi, không ngờ là thật, những con cá nhỏ trong quan tài, chẳng phải là vật hóa khí sao?

Nếu không, sao lại biến mất không thấy tăm hơi được?" Hoắc Linh thản nhiên cười, khẽ gật đầu.

"Hiểu như vậy cũng không sai, những con cá trong quan tài đúng là vật hóa khí." Trên mặt cô đột nhiên lộ ra một vẻ phức tạp, có cả tán thưởng lẫn ghen tị.

“Vận may của anh thật sự quá tốt.” “Quan tài chuyển sinh là một vật kỳ lạ, vô cùng quý giá.

Nhưng, quan tài chuyển sinh cũng được gọi là quan tài không thể mở, cương thi trong quan tài, không có ai không phải là tồn tại cực kỳ lợi hại, một khi mở ra, sẽ gây ra đại họa.” “Hôm nay là ngày chí dương trong năm, lại thêm mặt trời vừa mọc, dương khí càng vượng hơn, như vậy lại vừa hay khắc chế được nữ thi trong quan tài, mới khiến nó nhanh chóng tan rã.” “Nếu như mở quan tài vào buổi tối, thậm chí chỉ cần đổi sang ngày khác, e rằng nữ thi vừa ra ngoài, mọi người đều gặp rắc rối lớn rồi.” Giải Liên Hoàn cười ha hả.

“Đừng có dọa người, tiểu gia đây đã thấy nhiều cương thi rồi, chẳng phải đều bị tao chém chết sao, sợ gì một cái nữ thi quèn?” Hoắc Linh nghe lời Giải Liên Hoàn nói, khẽ lắc đầu.

“Không giống nhau đâu, những cương thi mà anh thấy, làm sao có thể so sánh được với nữ thi được nuôi dưỡng trong quan tài chuyển sinh mấy nghìn năm này?” Tề Vũ dùng vợt cá, vớt mấy viên châu trong quan tài lên, cầm trong tay, cẩn thận quan sát, kinh ngạc thốt lên.

“Dạ minh châu, trời ạ, trong quan tài lại dùng hơn chục viên dạ minh châu để bồi táng.” Bên cạnh nữ thi, không có vật bồi táng nào khác, thứ duy nhất chỉ là những viên châu này.

Chương 154

Không ngờ lại là dạ minh châu vô cùng hiếm thấy.

Hoắc Linh đột nhiên lên tiếng.

“Những viên dạ minh châu này rất có ích với tôi, tôi bằng lòng trả giá cao để mua.” “Không được!” Lời của cô vừa dứt, đã bị Tần Vũ dứt khoát từ chối.

Hoắc Linh hơi sững sờ.

“Đây là một vụ làm ăn, anh thật sự không xem xét sao?” Tần Vũ nhìn cô một cách sâu sắc.

“Hoắc gia biết rất nhiều về lăng mộ Nam Hải, nhưng tôi cảm thấy, cô nói ra quá ít thì phải?” Ánh mắt Hoắc Linh lóe lên, im lặng một lúc lâu, cuối cùng mới lên tiếng.

“Tôi có thể nói chuyện riêng với anh.” Hai người liền đi đến đuôi thuyền.

Con thuyền này dài hơn sáu mươi mét, chỗ này đã cách xa mọi người, đuôi thuyền lại ở cuối hướng gió, cộng thêm tiếng chân vịt dưới nước truyền lên, nói chuyện ở đây, những người khác chắc chắn không nghe được.

“Anh và cậu chàng mất tích kia, đều là người của Trương gia phải không?” Hoắc Linh nói thẳng.

Tần Vũ nghe vậy, trong mắt đột nhiên bắn ra hai tia sáng sắc lẹm.

Hoắc Linh cười khúc khích.

“Chuyện này cũng không phải bí mật, không phải sao?

Cậu chàng kia có Phát Khâu Chỉ, anh lại có Thiên Quan Đồng Ấn,

liên kết một chút là có thể đoán ra thân phận của anh rồi, phải không?" Tần Vũ khẽ nhướng mày, không phủ nhận, cũng không thừa nhận.

"Thực lực của anh rất mạnh, mạnh hơn nhiều so với tôi dự đoán." Hoắc Linh dùng tay vuốt lại mái tóc bị gió biển thổi tung.

"Nếu có thể thành lập một thế lực mới để đối kháng với 'nó', Hoắc gia chúng tôi nguyện ý đi trước dọn đường cho anh, đừng nói là toàn bộ thông tin và bí mật của Nam Hải, tất cả mọi thứ của Hoắc gia, bao gồm cả tôi, anh đều có thể muốn gì được nấy." "Thật không dám giấu, Hoắc gia không chỉ biết thông tin về Xích Đan, mà còn biết thông tin về Tị Trần Châu, và đã nắm được bí mật của nghĩa địa ma cà rồng phương Tây." Tị Trần Châu?

Sắc mặt Tần Vũ hơi thay đổi, rồi lập tức cười nói: "Haha, cô đánh giá tôi cao quá rồi, tôi bây giờ chỉ muốn bình an trở về đất liền thôi.

Nhưng xem ra hiện tại không thể rồi.

Các người muốn đầu quân, cũng phải có chút thành ý chứ?

Định chơi trò tay không bắt sói à?" Hoắc Linh lườm một cái, nhìn ra mặt biển khẽ thở dài, nói: "Không phải tôi không nói cho anh toàn bộ thông tin, mà là hiện tại các phe phái đều đang chú ý đến đây, chỉ cần hơi sơ suất là sẽ lộ tin tức." Tần Vũ chắp tay sau lưng đứng, mỉm cười nhàn nhạt.

"Bây giờ tôi đang ở trên biển cả mênh mông, cũng không có thuyền bè nào khác, làm sao có người làm lộ tin tức được?" Ánh mắt Hoắc Linh nhìn về phía đám người đang đứng ở đầu thuyền.

"Anh nghĩ rằng những người trên thuyền này đều đáng tin cậy sao?" Tâm trí Tần Vũ khẽ động.

Đối với Tiểu Mặc kia, hắn cũng có vài phần nghi ngờ.

Hoắc Linh lên tiếng.

“Lý do tôi luôn ngủ dưới khoang thuyền, là để nghe ngóng lời nói của những thủy thủ kia, xem có kẻ nào bất hảo trà trộn vào thuyền không.” Tần Vũ hơi sững sờ.

Hoắc Linh lại nhắm mục tiêu vào các thủy thủ trên thuyền ư?

Điểm này hắn lại không để ý.

Dù sao, các thủy thủ biết rất ít, chỉ là người lái thuyền mà thôi.

“Vậy cô có phát hiện gì không?” Hoắc Linh khẽ lắc đầu.

“Tôi cảm thấy ít nhất có một thủy thủ rất đáng nghi, nhưng muốn có bằng chứng thì tạm thời chưa có.” Trong mắt Tần Vũ, một tia sáng lóe lên.

“Chỉ cần nghi ngờ là không thể bỏ qua, chuyện này, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Sau khi đến đảo San Hô, bảo hắn xuống thuyền.” Hoắc Linh gật đầu.

“Như vậy cũng tốt.” “Ở đây không có người ngoài, cô có thể nói cho tôi biết toàn bộ thông tin rồi.” Tần Vũ nhìn Hoắc Linh, thấp giọng nói.

“Thứ anh cần tìm ở trong Long Mộ Quy Khư, vị trí của Long Mộ, đại khái ở gần vùng biển này, nhưng cụ thể ở đâu thì không có thông tin chính xác.” Nói rồi, Hoắc Linh dừng lại, cười một tiếng, ánh mắt nhìn về phía cỗ quan tài đá trên đầu thuyền.

“Cỗ quan tài do con rùa biển lớn kia cõng, bên trong chôn cất, hẳn là Long Nữ trong truyền thuyết.” “Đã tìm được cả quan tài của Long Nữ, vậy Long Mộ chắc chắn ở gần đây.” Tần Vũ khẽ nhíu mày.

“Loài rồng là sinh vật trong truyền thuyết, thật sự tồn tại sao?

Còn có cả lăng mộ?” Hoắc Linh khẽ nhếch mép, nhướng mày

cười.

“Biển cả mênh mông vô bờ, trong đó sống một số loài động vật tương đối kỳ lạ và mạnh mẽ, căn bản không có gì đáng ngạc nhiên, biết đâu có loài động vật nào đó bị nhận định là rồng thật thì sao.” Tần Vũ khẽ gật đầu.

Quả thật có lý.

Ví dụ như Thiết Đầu Long Vương được đồn đại trên sông Hoàng Hà, cũng là một loài động vật thủy sinh kỳ lạ.

Trong biển cả mênh mông, có những “Long Vương” còn kỳ lạ và mạnh mẽ hơn Thiết Đầu Long Vương rất nhiều, căn bản cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Nhưng, người phụ nữ được chôn cất trong quan tài đá, rõ ràng là con người, sao lại là Long Nữ?

“Long Nữ thực ra là giao nhân.” Hoắc Linh dường như biết Tần Vũ đang suy đoán điều gì.

“Tộc giao nhân từ trước đến nay, thủ lĩnh của họ được gọi là Long Nữ.” Ra là vậy!

Tần Vũ bừng tỉnh ngộ.

“Lăng mộ Chân Long ở Nam Hải, cũng do tộc giao nhân xây dựng.” “Hiện nay không thấy dấu vết sinh sống của tộc giao nhân, thậm chí trên thế giới có còn giao nhân sống hay không, cũng là một ẩn số.” “Nhưng tôi cho rằng lăng mộ Chân Long, hẳn là được xây dựng trong một hang động trên núi nào đó giữa biển.” Tộc giao nhân từng hoạt động mạnh mẽ trên biển trong lịch sử, cũng có không ít người bị bắt đi làm nô lệ hoặc để người ta thưởng ngoạn.

Vì bị săn bắt lâu dài, tộc giao nhân đã tuyệt chủng.

Giới khoa học phổ biến cho rằng, ở thời đại này, không còn giao nhân sống nữa.

Nhưng vẫn không ngừng có người tuyên bố đã gặp được giao nhân trong truyền thuyết trên biển.

Tuy nhiên, rõ ràng, việc tìm được những giao nhân này là một chuyện chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

Chương 155

Hoắc Linh suy đoán lăng mộ Chân Long ở Nam Hải nằm trong một hang động nào đó, khiến Tần Vũ không khỏi nghĩ đến bóng núi khổng lồ mà hắn đã thấy vào đêm đó.

Tuy nhiên, ngọn núi xanh hùng vĩ đó, rõ ràng chỉ là một sự tồn tại hư ảo mà thôi.

Lẽ nào, cái gọi là lăng mộ Chân Long, cũng ở trong một không gian hư ảo nào đó ư?

Thuyền cá tiếp tục tiến lên, cuối cùng đã đến một hòn đảo.

Điều khiến Tần Vũ kinh ngạc là hòn đảo này lại vô cùng phồn hoa và náo nhiệt.

Những chiếc thuyền cá ra vào tấp nập, trên đảo có không ít cửa hàng, bên lề đường, có người đang bày bán hàng rong, những thứ bày bán đa phần là đặc sản biển gần đó, như san hô, ngọc trai,… Dòng người qua lại, nhưng có thể thấy được, trên mặt mỗi người đều có sự đề phòng sâu sắc.

“Sau khi lên đảo, nhất định phải khiêm tốn, không được gây mâu thuẫn xung đột với người khác.” Trước khi lên đảo, thuyền trưởng dặn đi dặn lại.

“Hòn đảo này là khu vực tam bất quản, không chỉ có ngư dân, mà còn có tội phạm ma túy, buôn người, hải tặc từ các nước...

Ở đây không có ai quản, chỉ cần hơi sơ suất là sẽ rước họa sát thân.” Tần Vũ và mọi người đều khẽ gật đầu.

Chỉ là đi ngang qua đây thôi, nếu không phải thuyền trưởng nhất quyết muốn đến miếu ở đây để bái thần, họ cũng sẽ không lên đảo.

Không ai muốn đi gây sự, dù Tần Vũ không sợ, nhưng cũng không muốn gây thêm phiền phức.

Người trên đảo rõ ràng đến từ các quốc gia khác nhau, nói những ngôn ngữ khác nhau, căn bản không thể hiểu được lời của đối phương, chỉ có thể vừa khoa tay múa chân, làm đủ các loại cử chỉ để giao tiếp.

Giải Liên Hoàn thấy có quán ăn, liền đòi đi cải thiện bữa ăn.

Trôi nổi trên thuyền bao nhiêu ngày, ngoài cá và rau khô, hắn sắp phát điên rồi.

Quán ăn không biết do người nước nào mở, nói chuyện căn bản không hiểu, khoa tay múa chân mãi mới gọi được mấy món.

Có lẽ đã lâu không được ăn rau tươi và thịt, mọi người đều ăn rất ngon miệng.

Trong lúc ăn cơm, Tần Vũ phát hiện có mấy người lén lút, dường như đang nhìn chằm chằm vào họ, chỉ trỏ, xì xào bàn tán gì đó, cũng không biết đang nói gì.

Hắn không khỏi khẽ nhíu mày.

Lúc này, một đám đàn ông cởi trần đi tới, người đàn ông dẫn đầu chỉ có một mắt, mắt còn lại bị một miếng vải đen che đi.

Thuyền trưởng vừa thấy người này, sắc mặt tức thì tái đi, vội vàng chạy tới, cúi người tươi cười, đưa điếu thuốc Vân Yên quý giá của mình ra.

Nhưng gã mặt sẹo lại chẳng thèm nhìn, đưa tay đẩy mạnh thuyền trưởng ra.

Ánh mắt gã mặt sẹo đảo qua người Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh, đột nhiên cười lớn.

“Hai tiểu nương tử, trông xinh đẹp thật, đại gia đây vừa ý rồi, theo đại gia đi đi, đại gia sẽ cho hai cưng nếm thử thế nào là cực lạc nhân gian.” Theo tiếng nói của gã, đám người xung quanh tức thì phát ra những tràng cười tà ác.

Sắc mặt Hoắc Linh sa sầm, vung tay lên, tát một cái.

“Ái chà, tiểu nương tử, không ngờ lại là người luyện võ à.” Gã mặt sẹo một tay tóm lấy cổ tay Hoắc Linh, đồng thời thân hình di chuyển, tránh được một cú đá vào hạ bộ của cô.

“Lão tử năm xưa lăn lộn ở Thăng Long, cũng là cao thủ có số má trên giang hồ, tiểu nương tử, chút tài mọn này của cô, có hơi không đủ xem đâu nha.” Gã mặt sẹo nói, tay đột nhiên dùng sức, tức thì kéo Hoắc Linh về phía mình.

Cùng lúc đó, tay còn lại mò về phía eo Hoắc Linh, định ôm ngang eo cô.

Nhưng vừa mò tới, lại mò vào khoảng không, người rõ ràng đang bị tóm trong tay bỗng nhiên biến mất.

Ngay sau đó, gã mặt sẹo cảm thấy hạ thân truyền đến một cơn đau dữ dội, cơ thể cũng bay ra ngoài, “phịch” một tiếng, ngã xuống đất.

“A!” Gã mặt sẹo từ dưới đất bò dậy, khom người, tay ôm lấy đũng quần, trên tay đã dính đầy máu tươi.

Cơn đau nhói từ hạ bộ truyền đến khiến gã lập tức hiểu ra, mình tiêu rồi, hai quả trứng, toàn bộ đều bị một cước đá nát.

Trong chốc lát, đám người xung quanh im phăng phắc, ai cũng không ngờ, lại đột nhiên xảy ra một cú ngoặt lớn như vậy.

Tần Vũ đặt Hoắc Linh vừa được cướp từ tay gã mặt sẹo xuống, lạnh lùng liếc nhìn gã mặt sẹo dưới đất một cái.

“Cút đi, đây là cái giá của việc nói bậy.” “Thằng nhãi, mày tìm chết!” Gã mặt sẹo cố gắng nén cơn đau dữ dội, tay ôm đũng quần, đã không thể đứng vững.

Đám đàn em xung quanh thấy vậy, vội vàng đỡ gã dậy.

“Nhanh, đỡ tao đến chỗ bác sĩ.” “Đi thông báo cho anh em trên đảo, có người đến đây phá quán.” Một đám người, đến nhanh, đi cũng nhanh, trong nháy mắt đã biến mất không còn tăm hơi.

Thấy đám người kia rời đi, thuyền trưởng vốn đã sợ đến mất hồn mất vía, tức thì toàn thân mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất.

“Tiêu rồi, tiêu rồi, lần này toi thật rồi, các người đã chọc phải vị Diêm Vương sống rồi.” “Tôi đâu có chọc, là hắn chọc chúng ta.” Tần Vũ lạnh nhạt nói một câu.

Hắn không một đao giết chết gã mặt sẹo, đã là nương tay lắm rồi.

Nhưng, đối với loại háo sắc như gã mặt sẹo, trứng bị đá nát, từ nay về sau mất đi năng lực đó, có lẽ còn đau khổ hơn cả việc giết gã.

Thuyền trưởng ngẩng đầu, nhìn Hoắc Linh và Trần Văn Cẩm.

“Là tôi sơ suất, tôi không bảo hai cô che mặt lại, tôi cũng không ngờ, vị Diêm Vương sống Trần lão đại, hôm nay lại ở trên đảo.” Giải Liên Hoàn uống mấy ly rượu, lúc này hơi men đang bốc lên.

“Người gì mà người, sợ hắn làm gì, có mấy huynh đệ chúng ta ở đây, nếu hắn còn dám đến, chính là tự tìm đường chết.” Thuyền trưởng khẽ thở dài.

“Hắn là em ruột của Trần lão đại, Trần lão đại này là một tên trùm hải tặc trong vùng, đảo San Hô này cũng là địa bàn của hắn.” “Các người đã phế em trai của Trần lão đại, hắn có thể tha cho các người sao?” Tần Vũ lạnh lùng cười.

“Vậy thì cứ để hắn đến đây.” Thuyền trưởng cười khổ một tiếng.

“Các người không biết Trần lão đại đó lợi hại thế nào đâu, bao nhiêu năm nay, những người đi thuyền trong vùng này, không ai không sợ hắn, ngay cả quân hạm của một số quốc gia, hắn cũng dám chặn thuyền cướp bóc.” Trong lúc nói chuyện, đám người xung quanh đột nhiên chạy tán loạn ra xa, như thể đang tránh ôn thần.

Tần Vũ ngước mắt nhìn, liền thấy một đám đông đàn ông vạm vỡ đang đi tới từ xa, số lượng e rằng không dưới năm, sáu mươi người.

Những người này đều mặc áo cộc tay, để ngực trần, mặt mày hung thần ác sát.

Bên hông họ đều đeo các loại súng ống.

Chương 156

“Dám động đến em trai tao, tao thấy chúng mày sống không kiên nhẫn rồi.” Người đàn ông dẫn đầu, mặt mày âm trầm căm hận.

Thuyền trưởng kinh hãi, “bịch” một tiếng, quỳ xuống.

“Trần gia, không liên quan đến tôi ạ.” Tiếng nói vừa dứt, chỉ nghe thấy một tiếng “phanh”.

Trần lão đại vừa rồi còn kiêu ngạo không ai bì kịp, đã ngã xuống.

Tần Vũ ra tay nhanh đến không thể tưởng tượng.

Khi thấy trong tay đối phương đều có súng, hắn hiểu rằng, phải ra tay trước để chiếm ưu thế.

Không đợi những người này giơ súng lên nhắm, Tần Vũ đã hạ gục hơn mười người.

Cùng lúc đó, Giải Liên Hoàn, Tề Vũ, Trần Văn Cẩm, cũng đồng thời xông lên.

Mọi người phối hợp ăn ý đến mức hoàn hảo.

Chỉ trong nháy mắt, đám người mà Trần lão đại mang đến đã toàn bộ ngã xuống.

Từ đầu đến cuối, không một ai bắn ra được một phát súng, ngay cả chốt an toàn cũng chưa kịp mở.

Tần Vũ liếc mắt ra hiệu cho Tề Vũ và Trần Văn Cẩm.

Hai người hiểu ý, lập tức lặng lẽ lẻn ra ngoài.

Lúc này có người chạy ra ngoài, hiển nhiên cũng không ai để ý.

Đám người kia đi đến cách Tần Vũ hơn mười mét mới dừng lại.

“Ai đã động thủ với em trai tao?

Bước ra đây!” Người đàn ông dẫn đầu, mặc một bộ vest, nhưng lại khoác hờ hững trên người, như một miếng giẻ rách treo trên người.

Mặt đầy sát khí, nộ khí ngút trời, hẳn là tên trùm hải tặc mà thuyền trưởng đã nói.

“Nếu mày nói gã mặt sẹo kia, thì là tao động thủ.” Tần Vũ vẫn ngồi trên bàn, cầm đũa, gắp một miếng thức ăn, cho vào miệng.

Mặt mày thản nhiên, như không có chuyện gì xảy ra.

Đối với đám người khí thế hùng hổ này, Tần Vũ dường như không hề nhìn thấy.

“Tốt, tao là Trần Thiên Bá, chưa từng thấy ai ngông cuồng như mày.” Tần Vũ lại gắp một miếng thức ăn, mới ngẩng đầu nhìn hắn một cái, cười nhạt.

“Trần Thiên Bá, tao thấy gọi mày là Trần Chìm Biển thì đúng hơn.” Đồng tử Trần Thiên Bá khẽ co lại.

“Mày có thể đánh thắng em trai tao, chắc chắn thân thủ không tồi, hôm nay, nếu tao để anh em dùng súng loạn xạ bắn chết mày, e rằng mày cũng không phục.” “Tao cho mày một cơ hội, đứng ra, quyết đấu với tao, tao muốn mày thua tâm phục khẩu phục.” Tần Vũ có chút không tin vào tai mình.

Trần Thiên Bá này, là đồ ngốc, hay là có sự tự tin tuyệt đối vào thực lực của mình?

Quyết đấu với Tần Vũ ta, ngươi xứng sao?

“Trước khi xuống Nam Dương, Trần Thiên Bá ta là đệ nhất cao thủ Lĩnh Nam, tao lại muốn xem xem, mày có mấy phần bản lĩnh, dám

ở địa bàn của tao giương oai?" Đệ nhất cao thủ Lĩnh Nam?

Có chút thú vị rồi.

Tần Vũ đặt đũa xuống, đứng dậy.

"Được!" Trần Thiên Bá hét lớn một tiếng, đột nhiên tung một quyền, một chiêu mãnh hổ hạ sơn, lao thẳng tới.

Trong không khí, tức thì truyền đến những tiếng sấm rền.

Bên cạnh, Hoắc Linh kinh hãi.

Một chiêu của Trần Thiên Bá trông có vẻ đơn giản, đại khai đại hợp, nhưng lại mang ý phản phác quy chân, mơ hồ đã thể hiện phong thái của một đại tông sư.

Không ngờ một tên trùm hải tặc lại có thân thủ tốt như vậy.

Với bản lĩnh như thế, ở Trung Thổ đại lục, cũng không khó để tạo dựng nên tên tuổi.

Nhưng, người này lại xuống Nam Dương, xa xứ, sống trên biển, đa phần là vì đã phạm phải đại án.

Đột nhiên, Hoắc Linh nhớ ra.

"Trần Thiên Bá, Trần gia...

A, Lĩnh Nam Độc Vương Trần Phong Tử." Mấy chục năm trước, đại danh của Trần Phong Tử có thể nói là vang dội khắp Trung Thổ.

Những người lăn lộn trên giang hồ, gần như không ai không biết, không ai không hay.

Trần Phong Tử được gọi là Lĩnh Nam Độc Vương, không phải vì hắn dùng độc, mà vì con người hắn quá độc ác.

Tương truyền Trần Phong Tử giết người hoàn toàn theo sở thích.

Có lúc, người khác chỉ nhìn hắn một cái, hắn có thể giết cả nhà

người ta.

Do hành sự quá kiêu ngạo, Lĩnh Nam Độc Vương Trần Phong Tử, cuối cùng đã bị cả hắc bạch lưỡng đạo liên thủ truy sát.

Tuy nhiên, sau một đêm huyết chiến, ba mươi bảy người truy sát Trần Phong Tử, lại bị hắn chém giết toàn bộ.

Kể từ đó, Trần Phong Tử cũng hoàn toàn biến mất.

Không ngờ, hắn đã chạy đến Nam Dương, làm trùm hải tặc ở đây.

"Cẩn thận, hắn là Trần Phong Tử." Hoắc Linh không nhịn được nhắc nhở một tiếng.

Mặc dù Tần Vũ thân thủ không tồi, nhưng đối phương dù sao cũng là kẻ hung danh lừng lẫy, uy chấn giang hồ, cô sợ Tần Vũ sẽ gặp bất trắc.

Chương 157

Tần Vũ bình tĩnh quay đầu lại, nhìn cô mỉm cười.

Phía sau, nắm đấm mạnh mẽ của Trần Thiên Bá đã như sấm sét, cuồn cuộn lao tới.

Ngay lập tức, tim Hoắc Linh như vọt lên cổ họng.

Tần Vũ này làm sao vậy, vào thời khắc quan trọng trong cuộc quyết đấu, không nhìn Trần Thiên Bá, lại quay sang nhìn cô, điên rồi sao?

Mắt thấy nắm đấm của Trần Thiên Bá sắp đến gần tai Tần Vũ, Hoắc Linh không khỏi nhắm mắt lại, không dám nhìn nữa.

Dưới một quyền này, e rằng đầu lâu của Tần Vũ cũng phải vỡ tan tành.

Nhưng, Tần Vũ quật khởi nhanh như vậy, lại vẫn lạc nhanh như thế...

Trong lúc Hoắc Linh đang thầm than tiếc, chỉ nghe thấy một tiếng "bốp", dường như có người bị tát một cái.

Khi Hoắc Linh mở mắt ra lần nữa, liền thấy Trần Thiên Bá đã ngã xuống đất, Tần Vũ vẫn đứng đó, thân hình ngay cả một bước cũng không di chuyển.

Đã đánh bại Trần Thiên Bá?

Hoắc Linh kinh ngạc, vội vàng trợn to mắt, sợ lại bỏ lỡ bất kỳ một thay đổi nào.

Trần Thiên Bá hiển nhiên cũng không ngờ, mình lại bị đối phương đánh bại trong một chiêu.

Rõ ràng nắm đấm của hắn sắp đánh trúng đầu đối phương rồi.

Nhưng, đột nhiên, trên mặt hắn liền bị tát một cái, cơ thể bị đánh bay ra ngoài, ngay cả răng cũng bị đánh rụng mấy cái.

Trần Thiên Bá kinh hãi.

Từ đầu đến cuối, hắn đều không nhìn thấy đối phương ra tay.

Đối thủ phảng phất như một con quỷ, một cách khó hiểu, đã đánh hắn ngã xuống đất.

Trần Thiên Bá lại tung một quyền tấn công, nhưng khi quyền đi được nửa đường, cơ thể hắn đột nhiên ngửa ra sau, cú đấm sấm sét đang lao tới nhanh chóng liền dừng lại đột ngột.

Cùng lúc đó, một cú quét chân dưới, hướng về phía hạ bộ của Tần Vũ, quét mạnh tới.

Tất cả chỉ diễn ra trong chớp mắt, tim Hoắc Linh lại nhảy lên cổ họng.

Chiêu của Trần Thiên Bá quá độc, biến thực thành hư, chuyển hư thành thực, khiến người ta không kịp phòng bị.

Trong lúc cô đang lo lắng cho Tần Vũ, đột nhiên thấy một bóng sáng lóe lên, cơ thể Trần Thiên Bá lại bay ra ngoài.

Tần Vũ vẫn đứng đó, cơ thể cũng không hề di chuyển.

Hoắc Linh không khỏi hít một hơi lạnh.

Cô biết Tần Vũ thân thủ tốt, nếu không, cũng không thể một mình một ngựa tiêu diệt gia tộc Watanabe hùng mạnh.

Ám sát, cũng không phải người bình thường có thể làm được.

Nhưng không ngờ, thân thủ của Tần Vũ lại tốt đến mức này.

Trần Thiên Bá bị đánh ngã xuống đất lần nữa, tức thì hiểu ra,

người trước mắt này, thân thủ tốt hơn hắn rất nhiều.

Nếu thật sự đơn đả độc đấu, tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn.

"Nổ súng, bắn chết nó cho tao!" Trần Thiên Bá cuối cùng cũng hét lên.

Trước đó hắn tưởng có thể dựa vào thân thủ để chiến thắng, cũng vui vẻ thể hiện trước mặt đàn em, lúc này lại không còn quan tâm được nữa.

Tần Vũ không khỏi cười lạnh một tiếng.

Vừa rồi thấy người này chịu ra đơn đả độc đấu, hắn còn có mấy phần hảo cảm.

Ít nhất cũng là một hảo hán.

Lúc này, cảm giác đó lại không còn nữa.

Hóa ra Trần Thiên Bá chỉ là khoe mẽ trước mặt người khác.

Khi thật sự không đánh lại, liền lộ ra nguyên hình.

Nghe lời Trần Thiên Bá, đám đàn em đi theo đều bắt đầu hành động.

Cùng lúc đó, cơ thể Tần Vũ cũng động, như một bóng sáng lóe lên, xông vào giữa đám người.

Giải Liên Hoàn đã lén lút mai phục sau lưng đám người, cũng theo đó từ phía sau xông ra.

Hoắc Linh đột nhiên kinh ngạc nhận ra, không biết từ lúc nào, Trần Văn Cẩm và Tề Vũ hai người, đã đến hai bên trái phải của đám người, lúc này cũng xông vào.

Một loạt tiếng "bốp bốp bốp!" vang lên, năm, sáu mươi tên hải tặc

cầm súng, đều chưa kịp bóp cò, thậm chí ngay cả chốt an toàn trên súng cũng chưa kịp mở, đã bị đánh ngã xuống đất toàn bộ.

Nhanh, thực sự quá nhanh, năm người họ đều như một cơn gió.

Sự phối hợp của họ, có thể nói là hoàn hảo, chỉ trong nháy mắt, đám người mà Trần Thiên Bá mang đến đã toàn bộ ngã xuống.

Từ đầu đến cuối, đám hải tặc cầm súng, không một ai bắn ra được một phát.

Trần Thiên Bá cũng đã ngã trong vũng máu.

Tên hải tặc từng xưng bá vùng biển Nam Dương nhiều năm, từ nay tan thành mây khói.

Khi rời khỏi đảo San Hô, Hoắc Linh vẫn còn trong trạng thái chấn động cực độ.

Ngoài Hoắc Linh, thuyền trưởng càng kinh hãi đến run rẩy.

Chương 158

Trong mắt thuyền trưởng, hải tặc như Trần Thiên Bá tuyệt đối là tồn tại không thể chọc vào.

Nhưng không ngờ, trong nháy mắt, Trần Thiên Bá binh hùng tướng mạnh đã bị tiêu diệt.

Tần Vũ, dường như chỉ làm một việc nhỏ không đáng kể.

Những người ngồi trên thuyền này, rốt cuộc là một đám người như thế nào?

Họ thật sự chỉ là thành viên của đội khảo cổ quốc gia sao?

Thuyền trưởng cũng có chút khó tin.

Sau khi lên thuyền, cuối cùng ông cũng không nhịn được hỏi.

"Chẳng lẽ các vị là nhân tài đặc biệt của quân đội?" Tần Vũ nghe vậy sững sờ, rồi cười ha hả.

"Bác đoán khá chuẩn đấy, chúng tôi đều phụng mệnh ra biển để thu hồi những văn vật bị thất lạc ở nước ngoài." Thuyền trưởng liên tục gật đầu.

"Tôi đã nói mà, bản lĩnh của mấy vị lớn như vậy, thì ra là thế." Dừng một chút, ông lại nói tiếp.

"Trần Thiên Bá xưng bá Nam Dương nhiều năm, làm mưa làm gió, không ác không làm, những ngư dân chúng tôi đã sớm hận hắn đến tận xương tủy." "Nhưng hắn cứ trốn trong cái vùng tam không quản này, các nước ở Nam Dương, căn bản không có năng lực tiêu diệt, hôm nay các vị ra tay diệt hắn, coi như đã làm một công đức lớn." Trong lúc nói chuyện, thuyền trưởng không khỏi cảm khái.

Sau khi rời khỏi đảo San Hô, họ lại hướng về nơi đã phát hiện ra con rùa biển lớn hôm đó.

Tần Vũ dùng Quan Tinh Thuật cẩn thận quan sát, lại nhiều lần suy diễn, cảm thấy nơi đó có khả năng lớn nhất.

Về mặt phong thủy, vùng này thuộc Nam Long, dưới đáy biển có một dãy núi.

Nhưng dãy núi này, về cơ bản đều đã bị nước biển nhấn chìm.

Chỉ có một phần nhỏ lộ ra trên mặt nước, hình thành những bãi đá ngầm.

Tuyến đường mà thuyền trưởng chọn, không giống với tuyến đường ngày hôm đó.

Nơi này có đá ngầm, hiển nhiên nguy hiểm hơn nhiều.

Thuyền trưởng có lẽ bị Long Thượng Thủy và con thuyền ma trên tuyến đường kia dọa sợ rồi, mới quyết định đi lối này.

Cứ như vậy đi thêm hai ngày, trước mắt họ, xuất hiện một ngọn núi cao đột ngột nhô lên khỏi mặt biển.

Ngọn núi cao, thực ra cũng chỉ cao hơn trăm mét.

Chỉ là một ngọn núi đơn độc, vô cùng hiểm trở.

Thuyền trưởng đột nhiên lẩm bẩm.

"Lạ thật, lạ thật, tôi đánh cá ở vùng này nhiều năm, không biết trên biển ở đây, lại có một ngọn núi như vậy?" Trong giọng nói của ông, đầy vẻ kinh ngạc.

Tần Vũ nghe vậy, tâm trí khẽ động, liền bảo thuyền trưởng đi vòng quanh ngọn núi cao hơn trăm mét này một vòng.

Khi đi đến phía tây, Trần Văn Cẩm đột nhiên lên tiếng.

“Nhìn từ đây, có vẻ giống như Bồng Lai Tiên Sơn mà chúng ta đã thấy vào đêm đó.” Mọi người nghe vậy, vội vàng nhìn kỹ.

Quả nhiên, nhìn từ góc độ này, với đường nét của Bồng Lai Tiên Sơn đã thấy vào đêm đó, gần như giống hệt.

Sự khác biệt duy nhất là “Bồng Lai Tiên Sơn” đã thấy vào đêm đó, cao hơn và lớn hơn ngọn núi này rất nhiều, e rằng cao đến vài nghìn mét.

Tuy nhiên, dưới sự phản chiếu của trời biển, chiều cao và kích thước của ngọn núi bị phóng đại là chuyện bình thường nhất.

“Truyền thuyết nói thuốc trường sinh bất lão đến từ Tam Thần Sơn, nếu đây là Bồng Lai, vậy thuốc trường sinh bất lão chẳng phải ở trong này sao?” Vẻ mặt Giải Liên Hoàn có chút kích động.

“Thôi đi, người sống một đời mấy chục năm đã đủ mệt rồi, nếu thật sự trường sinh bất lão, có lẽ sẽ sống không bằng chết đấy!” Trong lúc nói chuyện, bên tai đột nhiên vang lên những âm thanh kỳ lạ.

Dường như có vô số ác quỷ đang gào thét, nghe đến mức mọi người đều rùng mình.

Trên mặt biển mênh mông, âm thanh đến từ đâu vậy?

Mọi người đang kinh ngạc không yên, tiếng quỷ gào đột nhiên biến mất.

Ngay sau đó, lại vang lên tiếng cười “lạc lạc lạc”.

“Ai đó?” Giải Liên Hoàn hét lớn một tiếng.

“Giả thần giả quỷ, có bản lĩnh gì, sao không ra đây đấu với gia gia một trận?” Đáp lại hắn, vẫn là tiếng cười “lạc lạc lạc” không ngừng, dường như ở ngay bên tai, không thương tiếc chế giễu lời thách đấu của Giải Liên Hoàn.

Nhưng mọi người nhìn quanh bốn phía, đều là một vùng biển mênh mông, làm gì có người nào?

“Mau nhìn kìa, ở đó có một hang động.” Trần Văn Cẩm dùng đèn pha rọi khắp nơi, phát hiện dưới chân ngọn núi đá trước mắt có một hang động chỉ đủ cho một chiếc thuyền cứu sinh đi qua.

Ánh mắt Tần Vũ lóe lên, quyết định vào hang xem thử.

Hạ thuyền cứu sinh từ thuyền cá xuống.

Tần Vũ liền dẫn theo Giải Liên Hoàn, Tề Vũ và Trần Văn Cẩm lên thuyền cứu sinh.

Bốn người đồng thời dùng mái chèo chèo thuyền, đẩy thuyền tiến về phía trước, nhanh chóng chui vào hang động.

Vừa vào hang, phát hiện bên trong như một mê cung, có vô số rãnh nước dọc ngang, hình thành vô số hang động.

Âm thanh kỳ lạ và kinh khủng kia lại xuất hiện.

Lần này, Tần Vũ cuối cùng cũng hiểu ra.

Âm thanh như quỷ khóc kia, thực ra là do gió thổi vào quỷ động, tự nhiên hình thành.

Nhưng nghe vào tai lại vô cùng kinh khủng.

Chương 159

Đi vòng trong đó mấy vòng, lại phát hiện ra một cánh cửa đồng.

Một cánh cửa vô cùng cao lớn, cao mấy chục mét, rộng mấy chục mét.

Một đám người đứng dưới cửa, nhỏ bé như kiến.

Trên cửa đồng, khắc vô số con rồng.

Những con rồng nhỏ này lại tạo thành một đầu rồng khổng lồ.

Giải Liên Hoàn không khỏi lè lưỡi.

"Trời ạ, cửa lớn như vậy, bên trong, chẳng lẽ thật sự có một con rồng thật đang sống sao?" "Nhìn phong cách điêu khắc trên cửa đồng này, dường như là phong cách thời Tây Chu, kỳ lạ, thời đó, ở Thăng Long lại có người chạy đến Nam Dương, xây dựng một cánh cửa lớn như vậy sao?" Thời gian trước Cửu Môn tài trợ mở một viện bảo tàng, Tề Vũ cũng chạy tới chạy lui, tiếp đãi khách, trò chuyện với các chuyên gia giáo sư già của viện bảo tàng, cũng học được không ít kiến thức.

Lúc này vừa nhìn thấy điêu khắc trên cửa đồng khổng lồ, liền khẳng định là phong cách Tây Chu.

Ánh mắt Trần Văn Cẩm lóe lên, cô vốn là người đọc nhiều sách, kiến thức phong phú, đặc biệt là về phong thổ nhân tình của các nơi, rất am hiểu.

"Theo tư liệu tôi tra được từ một số văn hiến, ở vùng Nam Dương, từng có một quốc gia tên là Hận Thiên Quốc, đã xảy ra chiến tranh với Tây Chu, cánh cửa đồng này, đa phần là do Hận Thiên Quốc xây dựng." Giải Liên Hoàn nhếch miệng cười.

“Thời cổ đại ở Thăng Long chúng ta, từ trước đến nay đều bái trời, tế trời, sao có thể hận trời được?

Tên cũng quá kỳ quái rồi?” “Hơn nữa, một tiểu quốc cô lập trên đảo, làm sao có năng lực xây dựng một cánh cửa đồng lớn như vậy?” Câu nói này vừa thốt ra, trong lòng mọi người đều khẽ gật đầu.

Ngọn núi này cô lập ngoài biển, cách xa đất liền.

Muốn ở nơi này xây dựng một cánh cửa đồng khổng lồ như vậy, công trình vô cùng đồ sộ, ở xã hội hiện đại làm cũng vô cùng không dễ dàng, huống chi là mấy nghìn năm trước.

Trần Văn Cẩm bảo mọi người chèo thuyền cứu sinh đến bên vách đá, đưa tay gõ vào vách đá.

“Đây là quặng đồng, ngọn núi này là một mỏ đồng khổng lồ, xây dựng cửa đồng, hẳn là lấy nguyên liệu tại chỗ.” Giải Liên Hoàn nhìn cánh cửa đồng khổng lồ.

“Lấy nguyên liệu tại chỗ, vậy lửa ở đâu ra?” Tần Vũ đột nhiên nói.

“Quên Long Hỏa mà chúng ta đã thấy vào đêm đó rồi sao?” Trần Văn Cẩm gật đầu.

“Đúng vậy, đa phần là dùng Long Hỏa để luyện đồng.” Cửa đồng đóng chặt.

Tần Vũ nhìn về phía vòng đồng lớn trên đầu rồng trên cửa, đột nhiên từ thuyền cứu sinh nhảy lên.

Người đang ở giữa không trung, đột nhiên đưa tay tóm lấy vòng đồng, dùng sức gõ vào cửa đồng mấy cái.

Âm thanh như tiếng chuông lớn, vang vọng trong hang động.

Trong tiếng vang không ngớt, trên vách đá bên cạnh cửa đồng, từ

từ hiện lên một đầu thú bằng đồng.

Tề Vũ ánh mắt lóe lên.

“Tuyệt diệu, xem ra người xây dựng cánh cửa đồng này là một cao thủ huyền học, bố cục ở đây, ngầm hợp với số của Kỳ Môn Dịch Kinh.” Tần Vũ khẽ gật đầu, chỉ vào những con rồng nhỏ trên cửa đồng.

“Những con rồng nhỏ trên đó, vừa hay là bảy bảy bốn mươi chín con, là ám số, cũng là phương pháp mở cơ quan của cửa đồng.” Mọi người chèo thuyền cứu sinh đến bên cạnh đầu thú bằng đồng trên vách đá, Tần Vũ nhìn Tề Vũ.

“Mở cửa, xem bản lĩnh của cậu đấy.” Tề Vũ sớm đã háo hức muốn thử, nghe lời Tần Vũ, liền trèo lên vách đá tóm lấy đầu thú, trước tiên xoay sang trái ba phần tư vòng, sau đó lại xoay về bên phải một chút, rồi lại xoay sang trái, lặp lại như vậy mấy lần.

Cùng lúc đó, miệng lẩm bẩm đọc chú.

“Thiên lý tầm long, cầu chi tả hữu, thuận dương ngũ bộ, âm tòng kỳ nhất, khai chuyển.” Chỉ nghe một tiếng “cạch” vang lên, cánh cửa đồng khổng lồ, từ từ mở ra.

Mọi người chèo thuyền cứu sinh, từ từ đi vào.

Bên trong là một vùng tối đen, chỉ có thể dùng đèn pha rọi khắp nơi.

Ánh mắt Tần Vũ lại không bị bóng tối hạn chế, nhìn rất rõ.

Bên trong là một hang động khổng lồ, xung quanh vách động, đặt rất nhiều pho tượng người khổng lồ bằng đồng cực kỳ cao lớn.

Mỗi pho tượng đều cao sáu, bảy mét, những người khổng lồ bằng đồng này trông vô cùng dữ tợn và kinh khủng, đặc biệt là đôi mắt như

mắt cá chết, nhìn vào đâu cũng toát ra một vẻ quỷ dị không thể tả.

Những pho tượng người khổng lồ bằng đồng này, hình tượng khí phách thực phi thường, trong vẻ uy vũ ngưng trọng lại có ba phần tà khí.

Tay họ cầm cao cây đinh ba, nhìn xuống những người này, tạo cho người ta một cảm giác áp bức khổng lồ.

Trong lòng mọi người đều không khỏi sợ hãi, dường như những người khổng lồ bằng đồng này, sắp đâm cây đinh ba về phía họ.

Lúc này, chỉ nghe thấy những tiếng "két két" truyền đến, cánh cửa đồng khổng lồ, từ từ đóng lại.

Giải Liên Hoàn tức thì kinh hãi thất sắc.

"Không hay rồi, chẳng lẽ là một cái bẫy, chúng ta mau ra ngoài." Tiếng nói của hắn vừa dứt, dưới chân vách động xung quanh, đột nhiên bốc lên những làn sương mù.

Trong chốc lát, cả hang động đều là một vùng sương mù dày đặc, dù đèn pha có rọi thế nào, cũng chỉ có thể nhìn thấy xung quanh mười mấy mét.

Mặc dù mắt của Tần Vũ có khả năng nhìn xuyên bóng tối, nhưng trong sương mù dày đặc, cũng đành bất lực.

Mọi người quay thuyền cứu sinh, gắng sức chèo về phía cửa đồng, cố gắng thoát ra khỏi hang động này trước khi cửa đồng đóng lại hoàn toàn.

Tuy nhiên, chèo mấy phút, cánh cửa đồng rõ ràng ở ngay gần, lại không tìm thấy.

"Chúng ta hình như lạc đường rồi?" Tề Vũ cười khổ một tiếng.

Lạc đường ư?

Một hang động như vậy, không có bất kỳ vật cản nào, sao lại lạc đường được?

Tần Vũ nhìn xung quanh, cũng không khỏi khẽ nhíu mày.

Với nhãn quang của hắn, phát hiện ở đây không có trận pháp, vậy là sao?

Chương 160

"Mọi người đừng hoảng, cứ chèo về phía trước." Bây giờ cũng chỉ có thể đi một bước, tính một bước.

Mọi người chèo thuyền cứu sinh, từ từ chèo về phía trước, càng đi về phía trước, hang động càng nhỏ, dường như đã vào một con đường hầm.

Nỗi nghi ngờ trong lòng Tần Vũ càng lúc càng lớn, lúc vừa vào hang, hắn nhìn rất rõ, trong hang động này, không có đường nước nào.

Vậy con đường nước mà họ đang đi, từ đâu ra?

Đường nước ngày càng hẹp, dần dần chỉ đủ cho thuyền cứu sinh miễn cưỡng đi qua.

Hai bên đường nước, đều là vách động được bọc đồng, trên đó khắc từng bức phù điêu.

Trên phù điêu khắc, là từng câu chuyện thần thoại nối tiếp nhau.

Một luồng uy áp nhàn nhạt, không biết từ đâu đến, mọi người cảm thấy hô hấp cũng dần dần trở nên khó khăn.

Tề Vũ đột nhiên hét lên.

"Mau nhìn!" Mọi người vội vàng nhìn sang.

Chỉ thấy phía trên vách động phía trước, treo vô số "người giấy" treo ở hai bên đường nước, như những miếng thịt khô treo gió, lơ lửng.

Những "người giấy" này toàn bộ đều màu trắng, trắng như tuyết.

Trong hang động tối đen, trông vô cùng âm u kinh khủng.

Hầu hết chúng đều làm những động tác quỷ dị, có chút giống như

con cóc.

Khi thuyền cứu sinh đi đến dưới những "người giấy", mọi người mới cuối cùng nhìn rõ.

"Không phải người giấy, là xác khô, bị ép mỏng như giấy, treo ở đây." Tề Vũ trầm giọng nói.

Giải Liên Hoàn nhìn chằm chằm vào những xác khô treo lơ lửng, cẩn thận quan sát, lẩm bẩm.

"Lạ thật, sao những người này lại trắng như vậy?" Tề Vũ không cho là vậy.

"Có gì lạ đâu, chắc là sau khi ép xong, lại quét thêm một lớp sơn màu trắng." Giải Liên Hoàn lắc đầu.

"Không phải sơn, là màu gốc của chúng, kỳ lạ, sao lại có người trắng như vậy chứ?

Da trắng, sau khi bị ép, máu thịt chảy ra, cũng không nên có màu này." "Bởi vì chúng căn bản không phải là người, là Bạng Mị.

Cũng là những con sò già thành tinh, lớn lên thành hình người." Trần Văn Cẩm từ từ lên tiếng, vẻ mặt ngưng trọng.

Những con sò già lớn thành hình người, cực kỳ hiếm thấy, sao ở đây lại có nhiều thi thể như vậy?

Cô nhìn về phía Tần Vũ, lại thấy Tần Vũ căn bản không nghe cô nói, mà đang nhìn về phía đường nước phía trước, toàn thần chú ý, vẻ mặt vô cùng căng thẳng, dường như đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

"Sao vậy?" Trần Văn Cẩm kinh ngạc, vội vàng hỏi một tiếng.

"Phía trước, có một tồn tại cực kỳ kinh khủng." Tần Vũ cúi đầu, trả lời một cách mơ hồ.

Thực tế, không chỉ Tần Vũ, những người khác cũng đều cảm thấy một trận tim đập nhanh.

Thứ không rõ phía trước, tỏa ra một luồng uy áp khổng lồ, khiến người ta không thở nổi.

Mọi người chèo thuyền cứu sinh, từ từ tiến về phía trước.

Đột nhiên, một trận gió thổi qua, những xác khô bị ép thành những tờ giấy treo trên đỉnh động, tức thì lơ lửng theo gió.

Hoắc Linh đột nhiên lên tiếng: "Tôi cảm thấy những thi thể mỏng như tờ giấy này, dường như vẫn còn sống, bên trong có linh hồn." Câu nói này khiến mọi người đều kinh ngạc.

Thi thể đã thành ra thế này, Bạng Mị vẫn còn sống, lẽ nào, loài Bạng Mị này là sinh vật bất tử sao?

Tần Vũ nhíu mày.

"Mọi người đề cao cảnh giác, chuẩn bị chiến đấu." Uy áp phía trước ngày càng lớn, mọi người đều cảm thấy tim đập nhanh hơn, máu chảy nhanh hơn, ngực nặng trĩu, hô hấp cũng bắt đầu trở nên khó khăn.

Men theo đường nước, tiếp tục tiến lên.

Con đường nước này rất dài, vượt xa chiều dài của ngọn núi.

Tần Vũ cảm thấy họ không phải đang đi vòng quanh núi, mà là một con đường nước xoắn ốc, đi vòng quanh núi.

Trong lòng núi, thỉnh thoảng truyền đến những tiếng "chi chi kẽo kẹt", dường như có cơ quan đang hoạt động.

Tiếng sóng biển bên ngoài vỗ vào núi, cũng mơ hồ truyền đến.

Trần Văn Cẩm đột nhiên lên tiếng.

“Tôi cảm thấy mực nước trong hang đã hạ xuống không ít?” Câu nói này vừa thốt ra, mọi người đều kinh ngạc.

Nhìn vạch nước bên cạnh vách động, mực nước quả nhiên đang hạ xuống rất nhanh.

“Không sao, chắc là bên ngoài đang thủy triều rút thôi.” Tề Vũ nói một tiếng, trong lòng cũng không chắc chắn lắm.

Đây là một lời giải thích hợp lý, mọi người tạm thời yên tâm, tiếp tục tiến lên.

Mực nước vẫn đang hạ xuống, tốc độ dòng chảy cũng lúc nhanh lúc chậm.

Trần Văn Cẩm cảm thấy có gì đó không ổn, từ trong túi lấy ra một cái áp kế, nhìn một cái, tức thì sắc mặt đại biến.

“Chúng ta hiện đang ở dưới mực nước biển 100 mét.” Sắc mặt Trần Văn Cẩm có chút tái nhợt.

“Gì cơ?” Mọi người đều kinh hãi thất sắc.

Rõ ràng họ vẫn luôn đi thuyền trong hang động, sao lại chạy xuống dưới mực nước biển được?

Chương 161

Mực nước có thủy triều lên xuống, cũng tuyệt đối không thể chênh lệch lớn như vậy được.

“Chuyện gì vậy?” Giải Liên Hoàn vốn là người gan dạ, nhưng lúc này cũng có chút sợ hãi.

Trước đó khi gặp Long Thượng Thủy, họ đã có một trải nghiệm sâu sắc về cảm giác biển ở trên đầu.

Phúc lớn, vận may tốt, mới thoát chết.

Bây giờ, ở trong hang động, dưới mực nước biển 100 mét, nếu lỡ nước biển tràn vào… Trong mắt Tần Vũ, khẽ lóe lên một tia kinh ngạc.

Hắn sớm đã chú ý đến mực nước đang hạ xuống, nhưng lại không ngờ, đã hạ xuống nhiều như vậy.

“Mọi người đừng lo, bên trong có một cơ quan vô cùng phức tạp, đã chặn nước biển phía trên lại, chúng ta an toàn.” Bố trí ở đây, hẳn là giống như âu thuyền, hai bên đều có cửa chặn nước trong đường hầm, sau đó do cơ quan điều khiển, từng bậc từng bậc hạ xuống.

Trong các công trình thủy lợi lớn, điều này rất phổ biến.

Ví dụ như, đập Tam Hiệp nổi tiếng của đời sau, có thể thông qua âu thuyền, nâng hoặc hạ thuyền bè hơn một trăm mét.

Nhưng, công trình ở đây, được xây dựng từ mấy nghìn năm trước.

Thực sự khó có thể tưởng tượng, con người thời đó lại có năng lực như vậy.

Nhưng, những dòng nước này sau khi được hạ xuống, lại chảy đi

đâu?

Hạ nước xuống thì dễ, nhưng muốn nâng lên lại, thì khó rồi.

Không có động lực, căn bản không thể nâng lên được.

Tề Vũ dường như cũng nghĩ đến điểm này.

"Theo thuyết phong thủy, Nam Hải tương ứng với núi Côn Luân, ở đây hẳn là có một hải nhãn khổng lồ, cũng được gọi là 'Quy Khư'." "Nước dưới trời, vạn dòng quy tông, cuối cùng đều chảy về hải nhãn này." "Chẳng lẽ hang động chúng ta đang vào, là Quy Khư trong truyền thuyết sao?" Suy đoán này thật kinh người.

Nhưng dường như cũng không đúng, nếu vạn dòng thiên hạ đều quy về Quy Khư, nhưng Quy Khư lại bị người ta dùng cơ quan chặn lại, vậy chẳng phải thế gian đều bị nhấn chìm sao?

Chính lúc mọi người đang kinh ngạc không yên, dòng nước phía dưới đột nhiên tăng tốc.

Nước chảy như thác đổ.

Thuyền cứu sinh như thuyền trôi dạt, điên cuồng lao về phía trước.

Tần Vũ kinh hãi, lúc này, giữ vững thuyền cứu sinh đã là điều không thể.

Thuyền cứu sinh điên cuồng va vào vách đá xung quanh, đã hoàn toàn mất kiểm soát.

Trong tay Tần Vũ, sợi dây thừng trong tay vung ra, móc vào vách đá, lập tức bám chặt.

Hắn quấn sợi Vạn Ti Thằng trên tay vào người, trong chớp mắt đã quấn cả Hoắc Linh vào người, sau đó lại đưa tay ôm lấy Trần Văn Cẩm, tung người nhảy lên, nhảy lên tảng đá nhô ra bên cạnh vách đá.

Lúc này, Tề Vũ, Giải Liên Hoàn, hai người cũng đều tung người nhảy lên vách đá, tay chân cùng lúc, dựa vào những bức phù điêu hơi nhô ra trên vách đá, như người nhện, bám chặt vào vách đá.

Thân thủ của họ đều là đỉnh cao của thời đại, không làm khó được họ.

Trần Văn Cẩm đương nhiên cũng có khả năng này, chỉ là Tần Vũ không yên tâm mà thôi.

Phía dưới, dòng nước cuồn cuộn.

May mà nước chảy nhanh, đi cũng nhanh.

Dần dần, mực nước trong hang động ngày càng thấp, từ từ lộ ra đáy động.

Nước đã cạn.

Mọi người mới từ vách đá nhảy xuống.

"Chắc là cửa âu thuyền chặn nước phía dưới bị hỏng rồi?" Tề Vũ vẫn còn sợ hãi.

Vừa nói, vừa quay đầu nhìn lại phía sau.

Cửa âu thuyền chặn nước phía dưới hỏng, họ có thể nhảy khỏi thuyền cứu sinh để thoát thân.

Nếu cửa âu thuyền phía trên bị hỏng, nước biển từ độ cao trăm mét đổ xuống, mấy người họ sẽ lập tức bị cuốn vào hải nhãn.

Điều này không phải là không có khả năng.

Dù sao, cơ quan trong núi, mặc dù được xây dựng vô cùng tinh xảo, cũng rất chắc chắn, nhưng dù sao cũng đã trải qua mấy nghìn năm, có bộ phận bị hỏng hóc, thực sự quá bình thường.

"Hay là, chúng ta quay lại đi." Giải Liên Hoàn cũng có chút sợ hãi.

Nhưng Tần Vũ lại lắc đầu.

“Đừng quên, theo số Kỳ Môn, phía sau tương ứng với tử môn, nếu chúng ta bây giờ quay lại, chắc chắn là con đường chết.” Tề Vũ cũng gật đầu.

“Đúng vậy, chúng ta chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước.” Thực tế, cho dù quay lại, cũng không thể ra ngoài.

Nếu thật sự có cơ quan chặn nước biển phía trên, muốn ra ngoài, phải mở cơ quan.

Không nghi ngờ gì, cơ quan một khi mở ra, nước biển phía trên chắc chắn sẽ đổ xuống như núi lở biển gầm.

Nhưng, tiếp tục đi về phía trước, sẽ càng đi càng sâu, dường như cũng không có lối ra.

Trong chốc lát, họ rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

“Chúng ta cứ đi về phía trước đi, người xây dựng nơi này, đã xây dựng nơi này, nhất định có cách lên xuống.” Bây giờ trong đường hầm không có nước, cũng không có thuyền cứu sinh.

Hiện tại, men theo đường hầm, từ từ đi về phía trước.

Con đường hầm này quả nhiên xoắn ốc đi xuống, càng xuống càng sâu.

Chương 162

Trần Văn Cẩm thỉnh thoảng lại lấy áp kế trong tay ra, thấy độ cao so với mực nước biển đang không ngừng giảm xuống.

Từ 100 mét dưới mực nước biển xuống đến hơn 1000 mét, vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

Xung quanh cũng ngày càng yên tĩnh.

Giải Liên Hoàn đột nhiên lên tiếng.

"Chúng ta cứ đi xuống như vậy, có khi nào đi đến cửu u địa phủ không?" Tề Vũ trêu một tiếng.

"Vậy chẳng phải hợp ý cậu sao?

Vừa hay đến địa phủ, đánh cho Diêm Vương một trận, cướp sổ sinh tử, xóa tên mình đi, từ đó về sau, sẽ không bao giờ lo chết nữa." Giải Liên Hoàn cười ha hả.

"Lão Tề, ý kiến này không tồi, hôm nay tao sẽ học theo Tôn Hầu Tử kia, cũng đại náo địa phủ một phen." Mọi người bị mắc kẹt dưới lòng đất, tâm trạng đều vô cùng nặng nề, bị hai người họ trêu như vậy, tức thì đều lộ ra nụ cười.

Cũng kỳ lạ, trước đó khi ở trên, cảm thấy uy áp phía trước ngày càng lớn, nhưng bây giờ đi lâu như vậy, luồng uy áp đó lại dần dần có chút suy yếu.

Chỉ có sương mù trong đường hầm, lại càng ngày càng dày đặc.

Mơ hồ, có những tiếng "sa sa sa" truyền đến.

Đồng tử Tần Vũ khẽ co lại, lập tức đưa tay, làm một động tác im lặng.

Mọi người tức thì không dám nói nữa.

Vẻ mặt của Tần Vũ cũng trở nên ngưng trọng.

"Có phát hiện gì sao?" Trần Văn Cẩm khẽ hỏi.

Tần Vũ đưa tay chỉ về phía sau.

Trần Văn Cẩm quay đầu nhìn lại, phía sau tối đen một mảng, chỉ mơ hồ truyền đến tiếng "sa sa".

Cô định bật đèn pha trong tay lên, lại bị Tần Vũ đưa tay ngăn lại.

"Đừng nhìn, đi về phía trước." Tiếng nói vừa dứt, đã cảm thấy phía sau có một trận gió ập đến.

Trần Văn Cẩm đột ngột quay đầu, mới nhìn rõ.

Một khuôn mặt vô cùng kỳ quái, trên mặt không có mũi, chỉ có mắt và miệng.

Miệng lại mọc dọc, ở vị trí mũi của người bình thường.

Trên cơ thể nó, có vô số tay, kéo theo thân hình dài ngoằng, đang lao tới.

Một con rết mặt người.

Trong lúc Trần Văn Cẩm đang ngạc nhiên, ánh đao trong tay Tần Vũ lóe lên, chém con rết mặt người đang lao tới thành hai nửa.

Trong không khí tỏa ra một mùi tanh hôi vô cùng khó ngửi.

Phía sau, tiếng "sa sa" ngày càng lớn.

Tần Vũ lập tức thấp giọng nói.

"Đừng dừng lại, phía sau có ít nhất mấy vạn con rết mặt người." Mọi người tức thì kinh hãi.

Những con rết mặt người này, xuất hiện trong đường hầm từ đâu?

Suốt đường đi, không hề thấy có bất kỳ sự bất thường nào.

Trong lúc đó, lại có mấy con rết mặt người đuổi theo.

Tốc độ di chuyển của những con rết mặt người này vô cùng nhanh.

"Chạy!" Mọi người đều chạy, Tần Vũ một tay ôm Trần Văn Cẩm, một tay ôm Hoắc Linh, lao về phía trước.

Phía sau, có vô số rết mặt người, đuổi theo.

Mấy người này, ai cũng có thân thủ vô cùng lợi hại, lúc này chạy, tự nhiên cũng nhanh như chớp.

Không lâu sau, đã kéo dài khoảng cách với những con rết mặt người.

"Mẹ nó, những thứ này, từ đâu chui ra vậy?" Giải Liên Hoàn vừa thở hổn hển vừa nói.

"Lúc nãy chúng ta đi, không thấy mà?" Quả thực kỳ quái, bên trong không có đường hầm thứ hai, vậy những con rết đó từ đâu chui ra?

Đi đến đây, uy áp phía trước, lại đột nhiên bắt đầu tăng mạnh.

Vô hình trung, có một luồng sức mạnh kỳ lạ, đè lên người mọi người, dường như nặng ngàn cân.

Trên người Tần Vũ, một luồng chiến ý dâng lên, đối kháng với uy áp vô hình, mọi người tức thì cảm thấy nhẹ nhõm hơn không ít.

Tiếp tục đi về phía trước.

Trần Văn Cẩm nhìn áp kế trong tay.

Bây giờ họ đang ở độ sâu hơn ba nghìn mét dưới lòng đất.

Lẽ nào, con đường hầm này, thật sự dẫn đến cửu u địa phủ sao?

Lúc này, lại có một luồng uy áp, như núi đè.

Tần Vũ đi ở phía trước nhất, sắc mặt vô cùng ngưng trọng, dùng huyết mạch và chiến ý của bản thân để đối kháng với luồng uy áp kỳ dị này, giúp mọi người giảm bớt áp lực.

Cứ đi như vậy, phía trước đột nhiên thoáng đãng, họ đã vào một hang động cực lớn.

Chương 163

Phía dưới là vực sâu không đáy, một mắt không nhìn thấy đáy.

Đèn pha rọi xuống, ánh sáng đều biến mất trong bóng tối mênh mông vô biên.

Nhìn lên trên, cũng không thấy đỉnh.

Họ đang ở giữa hang động này, phía trước đã không còn đường đi.

Giải Liên Hoàn không khỏi chửi một tiếng.

"Cái nơi quái quỷ này, thật đặc biệt xui xẻo!

Chẳng lẽ đây là hải nhãn Quy Khư của Nam Hải?

Chúng ta không phải đã đến tâm trái đất rồi chứ?" Tiếng nói vừa dứt, Tề Vũ bên cạnh tiếp lời: "Lão Giải, tôi bây giờ nghiêm trọng nghi ngờ cậu chưa tốt nghiệp tiểu học!" "Nhưng, chúng ta quả thực không còn xa hải nhãn nữa." Tần Vũ đột nhiên lên tiếng, mấy người đều kinh ngạc.

Trong truyền thuyết, vực sâu Quy Khư chính là nơi nối liền với hải nhãn Nam Hải.

Nhưng, đó chỉ là thần thoại mà thôi.

Không ngờ, truyền thuyết này, lại là thật?

Giải Liên Hoàn cầm đèn pin, rọi về phía trước, liền thấy một bóng hình vô cùng kinh khủng.

Ở phía bên kia hang động, trên một vùng đất bằng phẳng rộng lớn, nơi đó sừng sững một con "rồng".

Trên thân rồng có hai cái sừng hươu, đầu có mấy phần giống lạc đà, hai mắt như mắt quỷ, đang nhìn chằm chằm vào họ.

Thân nó như một con mãng xà khổng lồ, nhưng lại lớn hơn mãng xà rất nhiều, trên thân mọc đầy vảy.

Theo ánh sáng đèn pha rọi tới, thân rồng dường như khẽ động, hai mắt càng bắn ra một tia sáng xanh, nhìn về phía họ.

Giải Liên Hoàn vừa thấy, tức thì toàn thân toát mồ hôi lạnh, không nhịn được rùng mình một cái.

"Mẹ ơi, tôi thật sự thấy hải long vương rồi sao?" Tần Vũ chỉ cảm thấy một luồng uy áp khổng lồ, như núi, như có vạn cân đè lên người, xương cốt dường như sắp bị đè nát.

Ngay sau đó, trên người Tần Vũ, một luồng chiến ý vô biên, ngút trời.

Uy áp tức thì như thủy triều rút đi.

Trong mắt Tần Vũ, tinh quang lóe lên, nhìn chằm chằm vào con "rồng" bên kia.

"Lẽ nào trên thế giới này, thật sự có sinh vật họ rồng tồn tại?" Trần Văn Cẩm có chút không dám tin.

"Trong thần thoại cổ xưa, lưu truyền rất nhiều truyền thuyết về rồng, chưa chắc đã hoàn toàn là bịa đặt." Tề Vũ mặt mày nghiêm trọng, trầm giọng nói.

Tần Vũ đồng tử khẽ co lại.

"Tôi phải qua đó xem cho rõ." Sau khi suy nghĩ kỹ càng, Tần Vũ quyết định men theo vách động để leo qua.

Vách động bên này không quá trơn nhẵn, Tần Vũ dùng tay bám vào những mỏm đá lồi ra, giống như Người Nhện, bám trên vách động và từ từ bò sang phía bên kia.

Trong bóng tối, đầu con rồng khổng lồ dường như lại cử động,

trong mắt rồng bùng lên ngọn lửa màu xanh u uất.

Lập lòe trong bóng tối, trông càng thêm quỷ dị.

Rất nhanh, bóng dáng Tần Vũ đã biến mất trong bóng tối.

Mọi người không dám dùng đèn pin chiếu vào, vì làm vậy trong bóng tối chẳng khác nào tự phơi bày vị trí, ngược lại còn mang đến nhiều nguy hiểm hơn.

Bên trong hang động lớn này không có sương mù, chỉ là cực kỳ tối tăm mà thôi.

Tần Vũ dán mình vào vách đá, trông có vẻ rất đáng sợ, nhưng thực tế, với thực lực của hắn, chuyện này rất dễ dàng.

Trên vách đá đâu đâu cũng có những chỗ lồi ra để bám vào.

Với sức mạnh của Tần Vũ, dù chỉ dùng một ngón tay để treo toàn bộ cơ thể cũng chẳng tốn chút sức lực nào.

Di chuyển rất nhanh, khoảng cách tới vị trí của "con rồng" kia cũng ngày một gần.

Từ trên người con rồng khổng lồ toát ra một áp lực nhàn nhạt.

Nó hiện diện khắp nơi, khiến người ta cảm thấy tim đập nhanh một cách khó hiểu.

Long uy.

Hai chữ này hiện lên trong đầu Tần Vũ.

Hắn hít sâu một hơi, chiến ý sôi trào trong cơ thể, triệt tiêu đi luồng áp lực kia.

Khi đến gần, hắn cuối cùng cũng nhìn rõ.

Con rồng trông dữ tợn đáng sợ trước mắt được làm bằng đồng thanh.

Nói cách khác, đây không phải là một con rồng thật, mà chỉ là một bức tượng rồng khổng lồ mà thôi.

Bức tượng được điêu khắc sống động như thật.

Cả con rồng trông như thể còn sống vậy.

Vừa rồi đứng quá xa, căn bản không nhìn rõ nên không thể phân biệt được thật giả.

Sau khi nhìn rõ, Tần Vũ lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nếu thật sự có thần long ở đây thì cũng quá đáng sợ rồi.

Dù sao thì, sinh vật họ rồng trong truyền thuyết đều vô cùng mạnh mẽ.

Chương 164

Và trong đa số các câu chuyện thần thoại, chúng cũng thường rất tà ác.

Nếu nơi này thật sự có một con rồng tà ác...

Tần Vũ nhanh chóng đứng lên trên một bệ đá, ngay trước thân rồng.

Từ đây nhìn lên, thân rồng to lớn đến kinh người.

So với nó, cơ thể hắn thực sự quá nhỏ bé.

Nhưng dù sao đi nữa, đây cuối cùng cũng chỉ là một bức tượng.

Nó chỉ là kết tinh của trí tuệ và mồ hôi con người, không phải là một sự tồn tại đáng sợ.

Nhưng, luồng long uy kia từ đâu mà ra?

Tần Vũ bất giác nhìn khắp hang động, sắc mặt biến ảo khôn lường, chìm vào suy tư.

Đột nhiên, Tần Vũ nhảy lên, đạp lên vảy của con rồng đồng khổng lồ.

Mượn lực từ những lớp vảy lồi ra, hắn men theo thân rồng khổng lồ, thi triển khinh thân thuật, nhanh chóng lao lên phía đầu rồng.

Phía đối diện, Giải Liên Hoàn và những người khác vẫn luôn dùng đèn pha chiếu vào đầu rồng.

Thấy có một bóng người bay lên đầu rồng, họ giật nảy mình.

"Tần đại ca đánh nhau với con ác long kia rồi sao?" Tề Vũ có chút kinh hồn bạt vía.

Giải Liên Hoàn gật đầu.

"Chắc là vậy, không biết Tần đại ca có chém giết được con ác long đó không?" Tiếng nói vừa dứt, trong hang động đột nhiên vang lên một tiếng rồng gầm cực lớn.

Âm thanh như sấm sét từ chín tầng trời, ẩn chứa uy thế vô tận, vang vọng không ngớt trong động.

Tần Vũ đã đứng trên đầu rồng, ánh mắt hắn đang cẩn thận quan sát cơ quan trên thân rồng.

Rất nhanh, Tần Vũ đã phát hiện ra điểm tinh vi trong đó, hắn xoay sừng rồng, đầu rồng lập tức bắt đầu chuyển động.

Cùng lúc đó, con rồng đồng khổng lồ phát ra tiếng gầm vang trời.

"Thì ra là vậy!" Tần Vũ gật đầu, rồi nhảy từ trên đầu rồng xuống.

"Tần đại ca bị rồng khổng lồ đánh bại rồi sao?" Tề Vũ thấy cảnh này, kinh hãi hét lên.

"Phì, cái mồm quạ khoang, Tần đại ca sao có thể thua được chứ?" Giải Liên Hoàn hung hăng lườm Tề Vũ một cái.

Bên cạnh, Trần Văn Cẩm càng tỏ ra lo lắng, căng thẳng bất an.

Thân hình Tần Vũ sau khi nhảy từ đầu rồng xuống thì biến mất không thấy đâu, không còn bất kỳ động tĩnh nào nữa.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, mọi người càng lúc càng sốt ruột.

Tần Vũ không phải thật sự bị con rồng khổng lồ trong động đánh bại rồi chứ?

Đúng lúc này, bên tai họ đột nhiên vang lên giọng nói của Tần Vũ.

"Tôi về rồi đây." Nghe thấy giọng nói này, mọi người lập tức

mừng rỡ như điên.

Trần Văn Cẩm càng kích động nhào vào lòng Tần Vũ, ôm chặt lấy hắn.

Mới xa nhau một lát mà cứ ngỡ như đã cách biệt một đời.

"Bên đó không có gì cả, chỉ là một con rồng đúc bằng đồng thanh thôi." Nghe lời Tần Vũ, mọi người đều vô cùng ngạc nhiên.

"Cứ theo tôi qua đó xem là biết." Tề Vũ đã sớm nóng lòng muốn thử, nghe Tần Vũ nói vậy liền đi đầu, lập tức leo lên vách đá.

Những người khác cũng theo sau.

Việc leo trèo trên vách đá như Người Nhện này đối với người bình thường là vô cùng khó khăn, nhưng đối với đám người họ thì không tốn bao nhiêu sức lực.

Tề Vũ đi một vòng quanh con rồng đồng khổng lồ, không khỏi kinh ngạc thán phục.

"Trời đất ơi, con rồng đồng lớn thế này, phải tốn bao nhiêu nhân lực, vật lực, tài lực mới xây dựng được chứ?" Đây đúng là một câu hỏi khó.

Nơi này nằm sâu dưới lòng đất hơn ba ngàn mét, làm sao họ có thể xây dựng một bức tượng rồng đồng lớn như vậy ở một nơi thế này?

E rằng khó mà tìm được câu trả lời.

"Vậy long uy mà em cảm nhận được lúc nãy là sao?" Trần Văn Cẩm vẫn có chút không hiểu.

Nếu như con rồng trước mắt chỉ là một bức tượng, nhưng long uy mà cô cảm nhận được trước đó, tuy chỉ là cảm nhận cá nhân, nhưng tuyệt đối không thể là giả được.

Cái cảm giác tim đập nhanh, cảm giác khó thở đó, thật không thể

thật hơn.

Tần Vũ mỉm cười, nhẹ nhàng nhảy lên thân rồng cao mấy mét.

Hắn xoay cơ quan trên thân rồng, cái đầu rồng đang ngẩng cao lập tức chuyển động.

Trông như thể con rồng đồng khổng lồ sống lại vậy.

"Bức tượng rồng đồng này vừa vặn nằm ở vị trí phong thủy quan trọng nhất trong hang động, chi phối toàn bộ địa khí của hang động này." Tần Vũ lên tiếng giải thích.

"Cơ quan của con rồng đồng không chỉ tác động đến bản thân nó, mà còn liên kết với những nơi khác trong động." Câu nói này khiến mọi người đều như lọt vào sương mù, không hiểu rốt cuộc ý là gì.

"Nói đơn giản, sự thay đổi của cơ quan rồng đồng sẽ gây ra sự thay đổi của địa khí, từ đó làm thay đổi từ trường trong hang động." "Hang động này vốn là một mỏ đồng khổng lồ, lực từ trường của đất rất mạnh." "Long uy mà chúng ta cảm nhận được trước đó, thực chất chính là 'áp lực' của lực từ trường này." "Loại áp lực này lại bị cơ quan trên thân rồng đồng khống chế và điều chỉnh, vì vậy chúng ta cảm thấy lúc có lúc không, có nơi có, có nơi không, giống như thật sự có một con rồng khổng lồ thỉnh thoảng lại tỏa ra uy áp vậy." Nghe Tần Vũ giải thích một hồi, mọi người mới bừng tỉnh ngộ, không khỏi kinh ngạc thán phục.

Cũng không biết mấy nghìn năm trước, người xây dựng bức tượng rồng đồng này đã làm thế nào để phát hiện ra bí mật như vậy, rồi nghĩ ra cách dùng rồng đồng để chi phối lực từ trường của đất?

Chương 165

Trần Văn Cẩm quan sát xung quanh, phát hiện trên một chiếc vảy của con rồng đồng có viết mấy chữ.

Thời đại đã quá xa xưa, nét chữ đã mờ đi, chỉ có thể lờ mờ nhận ra trên đó viết hai chữ "Hận Thiên".

"Bức tượng rồng đồng này quả nhiên là do người Hận Thiên quốc xây dựng." Trần Văn Cẩm vừa dứt lời, đột nhiên phát hiện Hoắc Linh bên cạnh có chút khác thường, lúc này, cô đang đối mắt với con mắt của rồng đồng.

Bên trong con mắt rồng đó, có một ngọn lửa xanh u uất đang lập lòe.

Đúng lúc này, giọng của Tề Vũ đột nhiên vang lên.

"Tạo ra một thứ đồ chơi như thế này, chỉ để trưng cho đẹp thôi à?" Trong lúc nói, thân con rồng đồng đột nhiên lại cử động.

Trong nháy mắt, lại có một luồng "long uy" vô hình ập đến.

Bên trong mắt rồng đồng, ngọn lửa xanh u uất lóe lên.

Tần Vũ khẽ nhíu mày, tung người nhảy lên thân rồng, điều chỉnh lại cơ quan trên đầu rồng, luồng long uy kia cuối cùng mới biến mất.

Mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Kỳ lạ, sao cơ quan của rồng đồng lại tự động vậy?" Giải Liên Hoàn vô cùng khó hiểu.

"Chắc là có sinh vật nào đó trong thông đạo đã kích hoạt cơ quan ở đó, từ đó dẫn đến sự thay đổi của rồng đồng." Ánh mắt Tần Vũ nhìn vào mắt rồng đồng.

Sau một hồi suy nghĩ, hắn lại xoay cơ quan trên con rồng khổng lồ.

Đầu rồng đồng từ từ nứt ra, chia thành hai nửa.

Bên trong đầu rồng, có thể thấy từng luồng lửa vẫn đang cháy, tỏa ra ánh sáng u uất.

"Chuyện gì vậy?" Tề Vũ lại bắt đầu bối rối.

"Bên trong thân rồng đồng đều được rót đầy mỡ cá voi, loại mỡ này có tác dụng bôi trơn các linh kiện cơ quan, vì vậy dù đã qua mấy nghìn năm nó vẫn có thể hoạt động bình thường." "Trên đầu rồng có mấy ống nhỏ nối với mỡ cá trong thân rồng, ở đó có bấc đèn đã được châm lửa, đó cũng chính là ngọn lửa chúng ta nhìn thấy." "Tính theo lượng mỡ cá dự trữ trong thân rồng, ngọn đèn trong đầu rồng có thể cháy mấy vạn năm cũng không thành vấn đề." Phải công nhận rằng, cơ quan như vậy quá tinh xảo, người thiết kế chắc chắn là một thiên tài.

Giữa vòng lửa bao quanh, có một viên châu bán trong suốt.

Đồng tử trong mắt Tần Vũ khẽ co lại.

Chẳng lẽ là Tị Trần Châu?

Hắn nhẹ nhàng đưa tay ra, cầm viên châu trong suốt vào tay, lập tức cảm nhận được một luồng khí mát lạnh truyền vào cơ thể.

Mơ hồ cảm nhận được trong đó dường như ẩn chứa sinh khí vô tận.

Tần Vũ vừa mới cất viên châu vào không gian, trong động đột nhiên vang lên tiếng động lớn!

Âm thanh đó như tiếng sấm, vang vọng không ngớt trong động, mãi không dứt.

"Tiếng gì vậy?" Tề Vũ cảm thấy bất an trong lòng.

Sắc mặt Tần Vũ cũng khẽ thay đổi, chưa kịp lên tiếng, chỉ thấy trên vách đá bên cạnh, một cánh cửa đá mà mọi người đều không để ý, đang từ từ mở ra.

Cửa đá vừa mở, bên trong liền sáng lên những đốm lửa xanh u uất.

Dưới ánh lửa xanh, có thể thấy bên trong là một gian thạch thất quy mô lớn, giữa thạch thất đặt một cỗ quan tài khổng lồ.

Cỗ quan tài dài đến mười mấy mét, rộng năm sáu mét, cao ba bốn mét, vượt xa kích thước của quan tài thông thường.

Trông có chút không giống quan tài, mà giống một căn phòng hoàn toàn kín mít hơn.

Từ đây nhìn lại, con rồng đồng khổng lồ bên ngoài dường như chỉ để bảo vệ ngôi mộ thất này.

Mọi người không khỏi nhìn nhau.

Tề Vũ thở dài một hơi.

"Mẹ kiếp, tiểu gia ta đây thấy quan tài cũng nhiều rồi, nhưng chưa từng thấy cỗ quan tài nào to như vậy, thứ được chôn bên trong, e không phải là người, mà là một con rồng nhỉ." Vừa dứt lời, hắn cũng giật nảy mình.

Trần Văn Cẩm dùng đèn pha chiếu vào, chỉ thấy phía trước cỗ quan tài, rõ ràng điêu khắc hai chữ "Táng Long".

"Không phải thật sự chôn một con rồng chứ?" Giải Liên Hoàn đột nhiên cảm thấy trong lòng hoảng hốt không lý do.

Trong mắt Tần Vũ thoáng qua một tia nghi hoặc.

Nếu trong quan tài thật sự chôn cất một sự tồn tại cực kỳ quan trọng, con rồng đồng bên ngoài chỉ để bảo vệ, vậy tại sao thần vật

như Xích Đan lại không đặt trong quan tài, mà lại đặt trong con rồng đồng bên ngoài?

Có chút không hợp lý?

Trong lúc hắn đang khổ sở suy nghĩ, cỗ quan tài khổng lồ trong thạch thất đột nhiên động đậy.

Bên trong quan tài truyền ra một âm thanh như sấm rền.

Trái tim của mọi người cũng gần như đồng thời đập mạnh theo.

"Thứ bên trong, không phải sắp chạy ra rồi chứ?" Giọng Tề Vũ vừa dứt, đột nhiên lại một tiếng động lớn vang lên.

Nắp quan tài khổng lồ bị hất tung lên.

Một bóng dáng khổng lồ từ trong quan tài nhảy ra.

Vừa ra khỏi quan tài, nó liền ngửa mặt lên trời gầm dài, âm thanh chói tai vô cùng, một luồng sóng xung kích mạnh mẽ theo tiếng gầm của nó lan tỏa ra xung quanh.

Mọi người chỉ cảm thấy đầu óc như muốn nổ tung.

"Trời ơi, thật sự là rồng!" Tề Vũ kinh hãi thất sắc.

Thứ bên trong quan tài có hình thể vô cùng lớn, trên cái đầu khổng lồ có hai con mắt to sáng rực, trong miệng lộ ra những chiếc răng nanh sắc bén đáng sợ, xung quanh chiếc cổ thô là lớp da dày tầng tầng lớp lớp, móng vuốt của nó giống hệt móng rồng trong truyền thuyết.

Chương 166

Sắc mặt Trần Văn Cẩm cũng kinh hãi đại biến.

"Rồng Komodo, kỳ lạ, sao trên thế giới lại có con rồng Komodo to như vậy?" Rồng Komodo là một loại thằn lằn lớn, còn gọi là cự tích Komodo, đã tồn tại từ thời khủng long.

Ngày nay trên Trái Đất vẫn còn không ít rồng Komodo.

Loại thằn lằn khổng lồ này gần như có thể săn bắt bất kỳ loài động vật nào trên cạn, đồng thời, nó bơi rất giỏi, cũng có thể bắt cá.

Tuy nhiên, rồng Komodo bình thường tuy cũng là động vật lớn, nhưng tuyệt đối không có thân hình to lớn như thế này.

Hơn nữa, trong cỗ quan tài kín mít này, nó làm sao sống sót được?

Trên người nó tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc, đôi mắt quỷ dị như đèn lồng đang nhìn chằm chằm vào Tần Vũ.

Đột nhiên, con rồng Komodo khổng lồ vươn người, lao về phía hắn.

Tần Vũ lúc này mới phát hiện, con rồng Komodo khổng lồ trước mắt lại là một cương thi.

Bấy lâu nay, hắn chỉ nghe nói có người biến thành cương thi.

Không ngờ, ngay cả một con quái vật khổng lồ như thế này cũng biến thành cương thi.

Thực tế, cương thi về cơ bản đều là con người, vì điều kiện để biến thành cương thi vô cùng hà khắc.

Thông thường, chỉ có người được liệm vào quan tài, dưới những điều kiện đặc định, mới xảy ra thi biến.

Nếu vứt xác ngoài đồng, nhiều nhất cũng chỉ biến thành ma đói quỷ hoang mà thôi.

Thường không có ai dùng quan tài để liệm động vật, càng đừng nói đến việc chọn lựa phong thủy bảo địa, mai táng tử tế, tự nhiên cũng chỉ có con người mới có khả năng biến thành cương thi.

Người xưa thường coi một số sinh vật mạnh mẽ là thần vật, để thờ cúng.

Con thằn lằn khổng lồ trước mắt này có lẽ là vật tổ mà Hận Thiên quốc sùng bái.

Sau khi con thằn lằn khổng lồ chết đi, người Hận Thiên quốc, cũng không biết đã dùng cách gì, đã liệm nó vào quan tài trong động phủ này.

Thi thể của con thằn lằn khổng lồ được bảo quản mấy nghìn năm, không hề thối rữa, lại còn xảy ra thi biến, trở thành một cương thi rồng khổng lồ.

Cương thi do người thường biến thành đã cực kỳ khó đối phó, cương thi rồng khổng lồ lớn như thế này, tuyệt đối vô cùng đáng sợ.

Trong mắt Tần Vũ, đột nhiên lóe lên một tia sáng.

Chỉ là một con thằn lằn to xác một chút, cũng dám tự xưng là rồng sao?

Xem ra hôm nay, thật sự có thể thử cảm giác đồ long là như thế nào!

Ý nghĩ này vừa nảy ra, bóng dáng khổng lồ của con rồng Komodo đã lao tới.

Thân chưa đến, một luồng gió mạnh đã ập tới trước, mang theo mùi hôi thối nồng nặc.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn con rồng Komodo khổng lồ, thân hình không lùi mà tiến, Cự Khuyết kiếm trong tay giơ lên trời, đón lấy thân thể con rồng Komodo.

Cương thi rồng Komodo, với thế bài sơn đảo hải, lao xuống.

Cự Khuyết kiếm trong tay Tần Vũ đâm thẳng vào yết hầu của con rồng Komodo, sau đó men theo bụng dưới của nó, chém một đường xuống.

Thân hình hắn cũng từ cao xuống thấp, nhanh chóng ngửa ra sau, từ thế thẳng đứng so với mặt đất chuyển thành song song, gần như dán sát mặt đất, trượt qua dưới thân cương thi rồng Komodo, tránh được cú vồ của nó.

Tuy nhiên, chưa đợi Tần Vũ phản ứng, hắn đã bị đuôi của cương thi rồng Komodo quật mạnh một cái, cả người bị đánh bay ra ngoài.

Phải biết rằng, phản ứng của Tần Vũ nhanh đến mức nào, vậy mà vẫn bị một cú quật mạnh trúng.

Bởi vì thực tế, khi thân thể Tần Vũ chưa trượt hết qua, đuôi của con rồng Komodo đã vung tới, Tần Vũ chẳng qua là vừa đúng lúc bị va phải mà thôi.

Sức mạnh đuôi của rồng Komodo cực lớn, trên cạn, rồng Komodo có thể dùng đuôi dễ dàng quật chết một con trâu rừng.

Đủ thấy sức mạnh của cái đuôi đó kinh khủng đến mức nào!

Đó là rồng Komodo bình thường, còn con rồng Komodo khổng lồ trước mắt, trọng lượng e rằng ít nhất cũng gấp mười lần rồng Komodo bình thường.

Huống chi, đây là cương thi rồng Komodo, sức mạnh của nó còn đáng sợ hơn cả rồng Komodo còn sống.

Tần Vũ chỉ cảm thấy toàn thân như chịu một áp lực nặng tựa núi, nhưng trước khi bị đánh bay ra ngoài đã kịp đâm một nhát vào con rồng cương thi.

Bụng dưới của cương thi rồng Komodo bị Tần Vũ chém một kiếm tạo ra một vết rách sâu hơn một thước, nếu là một con rồng Komodo bình thường, cho dù thân thể nó cũng to lớn như vậy, một kiếm này cũng đủ để đoạt mạng nó.

Tuy nhiên, con rồng Komodo trước mắt dù sao cũng là một cương thi, làm sao có thể dễ dàng bị giết chết như vậy?

Tần Vũ vừa đứng vững, cương thi rồng Komodo lại quật đuôi một lần nữa.

"Ầm!" Bức tượng rồng đồng bị đuôi của cương thi rồng Komodo quật trúng, lập tức phát ra một tiếng vang kinh thiên động địa, thân rồng khổng lồ lại bị quật gãy hơn nửa.

Thân rồng đồng mất thăng bằng, đổ sập xuống.

Trong hang động, lập tức vang lên tiếng ầm ầm, cả hang động rung chuyển.

Bên trong thân rồng đồng có vô số cơ quan, những cơ quan này lại kết nối với rất nhiều nơi trong hang động.

Rồng đồng vừa đổ, một lượng lớn cơ quan lập tức bị phá hủy mang tính hủy diệt, đang xảy ra những biến hóa không thể lường trước.

Nhưng lúc này, cũng không thể quan tâm đến những chuyện đó nữa.

Đuôi của cương thi rồng Komodo đã quật tới một cách tàn nhẫn.

Thân hình Tần Vũ đột nhiên di chuyển về phía trước, đã lướt ra xa

hơn mười mét, lại một lần nữa lóe lên, đã ở trước mặt cương thi rồng Komodo.

Đuôi của con rồng Komodo vô cùng lợi hại, gần như không có bất kỳ sơ hở nào, Tần Vũ bất đắc dĩ, chỉ có thể lại chuyển đến trước thân con rồng khổng lồ.

Chương 167

Thân thể hắn vừa đứng vững, liền thấy móng vuốt của con rồng Komodo đó hung hăng chộp tới.

Thân thể Tần Vũ lập tức bị ghìm chặt, cả người bị cương thi rồng Komodo tóm gọn trong móng vuốt.

Cương thi rồng Komodo phẫn nộ vô cùng, sau khi đột nhiên gầm lên một tiếng điên cuồng, móng vuốt siết chặt Tần Vũ đưa vào miệng.

Thân thể Tần Vũ, mắt thấy sắp chui vào bụng con rồng cương thi, nhưng hắn lại không có chút ý định giãy giụa nào, trên mặt ngược lại còn hiện lên một nụ cười.

Bên cạnh, Trần Văn Cẩm nhìn mà ngây người, vạn lần không ngờ, Tần Vũ lại bị cương thi rồng Komodo nuốt chửng, mắt thấy sắp trở thành miếng mồi ngon trong miệng rồng.

"Tần đại ca!" Trần Văn Cẩm hét lớn một tiếng, khẩu súng trong tay liên tục bắn mấy phát.

Đây không phải là súng săn trước kia, mà là súng cướp được từ bọn hải tặc trên đảo san hô, hàng quân dụng.

Sau khi Tần Vũ tiêu diệt đám hải tặc đó, cũng đã chọn mấy khẩu súng tốt cất đi.

Vừa rồi trong hang động gặp phải rết mặt người, Tần Vũ liền từ trong không gian lấy ra mấy khẩu súng, chia cho mọi người.

Lúc này, đang nằm trong tay cô.

Tuy nhiên, đạn bắn vào người cương thi rồng Komodo, lại phảng phất như gãi ngứa, căn bản không có chút phản ứng nào.

Lúc này, bóng dáng Tần Vũ đã hoàn toàn bị cương thi rồng Komodo nuốt chửng.

"Tần đại ca!" Trần Văn Cẩm chỉ cảm thấy tim đau như cắt, người cũng suýt nữa ngất đi.

Cô vốn kiên cường và mưu trí, lúc này lại chỉ điên cuồng lao đến bên con rồng cương thi!

"Pằng!" "Pằng!" Tề Vũ và Giải Liên Hoàn liên tiếp nổ súng, đạn không lệch một ly, bắn trúng ngay hai mắt trái phải của cương thi rồng Komodo.

Tuy nhiên, đúng lúc này, trên đầu cương thi rồng Komodo, con mắt thứ ba mở ra.

"Pằng!

Pằng!

Pằng pằng pằng!" Trần Văn Cẩm cố nén bi thương tỉnh táo lại, mắt đỏ hoe liên tiếp bắn mấy phát, lập tức bắn nổ con mắt thứ ba.

Cô muốn báo thù cho Tần Vũ, ý nghĩ này vừa nảy ra, lại thấy thân thể của con rồng Komodo đột nhiên bắt đầu lắc lư.

"Tần đại ca chưa chết, anh ấy đang đại náo thiên cung trong bụng con rồng cương thi kia!" Tề Vũ hét lên một tiếng.

Trần Văn Cẩm nghe vậy, lập tức vừa kinh ngạc vừa vui mừng, thật sao?

Quả nhiên, trên thân thể con rồng Komodo, chỗ này lồi lên một cục, chỗ kia lồi lên một cục.

Bóng dáng Tần Vũ đã xâm nhập sâu vào cơ thể con rồng Komodo, mùi bên trong cực kỳ khó ngửi.

Hắn chỉ có thể cố gắng chịu đựng, Cự Khuyết kiếm trong tay

không ngừng chém xuống, chẳng mấy chốc, thân thể của con rồng Komodo đã bị Tần Vũ từ trong ra ngoài khoét ra một cái lỗ lớn.

Vô số thứ hôi thối vô cùng từ cái lỗ lớn đó lăn ra.

Tuy nhiên, cương thi rồng Komodo không có dấu hiệu ngã xuống.

Bóng dáng Tần Vũ bắt đầu đi lên, men theo yết hầu của cương thi rồng Komodo, lại quay trở lại miệng nó.

Vừa rồi Tần Vũ đang làm loạn trong miệng nó, lại bị con rồng Komodo hít xuống.

Lúc này, cuối cùng cũng quay trở lại.

Cự Khuyết kiếm bắt đầu đào lên trên, rất nhanh, trên đầu cương thi rồng Komodo cũng bị Tần Vũ khoét ra một cái lỗ lớn.

Một lượng lớn khói đen từ trong lỗ phun ra.

"Ầm!" Cương thi rồng Komodo khổng lồ cuối cùng cũng ngã xuống.

"Đinh!" "Chúc mừng ký chủ, tiến độ nhiệm vụ Thám Hiểm Nam Hải đạt 100%!

Hoàn thành thuận lợi toàn bộ nhiệm vụ!" Ngay khoảnh khắc con rồng cương thi ngã xuống, giọng nói của hệ thống xuất hiện trong đầu Tần Vũ.

Hắn vẫn luôn thắc mắc, tại sao phần thưởng của lăng mộ dưới đáy biển lại không được phát, bây giờ mới bừng tỉnh ngộ, thì ra hai lăng mộ này là cùng một nhiệm vụ!

"Chúc mừng ký chủ nhận được 5000 điểm Thám Hiểm!" "Chúc mừng ký chủ nhận được một đôi Găng Tay Tơ Bạc Thiên Tằm!" "Chúc mừng ký chủ nhận được một con Vua Cổ Kim Tằm!" "Chúc mừng ký chủ nhận được một La Bàn Lục Nhâm Kim Quỹ!" "Găng

Tay Tơ Bạc Thiên Tằm: Chế tạo từ tơ của Thiên Tằm vạn năm trên núi tuyết, nhẹ mỏng thoáng khí, đao thương bất nhập, có thể bắn ra một sợi tơ băng dài 5 mét!

Sợi tơ mảnh như sợi tóc, chịu tải tối đa 100kg!" "Vua Cổ Kim Tằm: Vua của vạn loại cổ trùng, chí tôn của loài côn trùng!

Có thể miễn dịch và chữa trị các loại cổ độc, có thể khống chế tất cả sinh vật côn trùng!" "La Bàn Lục Nhâm Kim Quỹ: La bàn do tổ sư gia tự tay chế tạo, ngoài hai bàn 'Thiên, Địa' nguyên bản, còn thêm một bàn 'Nhân', trong các lăng mộ dưới lòng đất có từ trường hỗn loạn vẫn có thể chỉ rõ phương hướng, là bảo vật hiếm có khó tìm của các thầy phong thủy, thế gian chỉ còn lại hai chiếc!" Tần Vũ nhìn một loạt phần thưởng, bất giác nuốt nước bọt.

Không hổ là phần thưởng gộp của hai lăng mộ lớn, thật đúng là đã!

Hắn đếm lại, tổng cộng ba loại phần thưởng, toàn là những thứ tốt khó tìm!

"Lại thưởng điểm Thám Hiểm rồi à, lần này nên đổi thứ gì thì tốt hơn nhỉ?" Tần Vũ nhìn vào đống điểm thưởng, bất giác lẩm bẩm.

"Điểm thưởng?

Tần đại ca vừa nói gì vậy?" Tề Vũ bên cạnh tai thính, tình cờ nghe được lời của Tần Vũ.

"Không có gì, con rồng cương thi đã giải quyết xong, chúng ta có thể ra ngoài rồi!" Tần Vũ chống Cự Khuyết kiếm, cười nói với mấy người.

Rời khỏi Long Mộ, cả đoàn người lòng như tên bay về nhà.

Tần Vũ vội vã muốn đến Tinh Tuyệt đón vợ, vừa đặt chân lên đất liền liền gọi cho Bàn Tử mấy người, bảo họ chuẩn bị sẵn sàng, tùy

thời xuất phát.

Đội khảo cổ lên bờ liền chia đường, Giải Liên Hoàn và Tề Vũ trở về Cửu Môn, Trần Văn Cẩm đến viện nghiên cứu khoa học, còn Hoắc Linh thì không rõ tung tích.

Về đến Bắc Bình, lại mất mấy ngày công phu mua lại trang bị bổ sung, Tần Vũ triệu tập Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Shirley Dương, chuẩn bị lên đường.

Chương 168

Trước khi đi, Đại Kim Nha không biết nghe ngóng ở đâu rằng ở gần Nguyệt Nha Tuyền có một lăng mộ cổ từ thời nhà Liêu được khai quật, định nhân cơ hội kiếm mấy món đồ cổ, cũng đòi đi theo.

Tần Vũ vì lý do trang bị, chỉ có thể lái xe đến sa mạc.

Lộ trình đã bàn bạc, vừa hay đều phải đi qua Nguyệt Nha Tuyền, liền đồng ý.

Một đoàn năm người lái một chiếc xe địa hình, lao về phía sa mạc Tây Bắc.

Đến Lũng Tây, Tần Vũ ở lại một thị trấn nhỏ gần đó một đêm.

Ngày thứ hai, Đại Kim Nha nằng nặc đòi đến ngôi làng đã khai quật được mộ cổ kia xem thử.

Ở yên mấy tháng, Bàn Tử cảm thấy buồn chán, dù sao ngôi làng cũng ở gần, quyết định cũng đi hóng hớt.

Tần Vũ và Hồ Bát Nhất lo lại gây ra chuyện gì, cũng đi theo, trong khách sạn chỉ còn lại Shirley Dương.

Cô vừa mới bay từ nước ngoài về, vì lệch múi giờ nên đang ngủ, vì vậy mấy người cũng không làm phiền.

Đến ngôi làng đó, tìm bí thư thôn làm người dẫn đường, lại nghe nói có một người phụ nữ xinh đẹp đã đi lên núi sau sớm hơn một bước.

Bàn Tử nghe vậy liền sốt ruột, chạy một mạch lên núi sau.

Kết quả đến nơi xem, Tần Vũ ngây người, người phụ nữ này hắn quen!

Đây chẳng phải là đại tiểu thư nhà họ Hoắc, Hoắc Linh, người mới chia tay chưa đầy một tuần sao?

"Ồ, thật trùng hợp, không ngờ ở đây cũng gặp được Tần đại ca à!" Hoắc Linh che miệng cười khẽ.

"Ha ha, Tần gia nhà ta quả là có sức hút lớn, đi đâu cũng có mỹ nữ theo đuổi à?" Vẻ ngoài của Hoắc Linh quả thực không tồi, Bàn Tử vốn định đến bắt chuyện, nhưng thấy rõ ràng là người quen cũ của Tần Vũ, cũng dập tắt ý định.

Nhưng Tần Vũ đối với Hoắc Linh xuất hiện lúc này lại không có nửa phần hứng thú, chỉ cảm thấy người phụ nữ này là một phiền phức.

"Hoắc đại tiểu thư, chúng ta nói thẳng nhé.

Cô ngàn dặm xa xôi đuổi đến đây, lại tốn công tốn sức chặn tôi ở đây, rốt cuộc mục đích là gì?" Liên hệ với những chuyện trước đó, Tần Vũ tám chín phần mười đã đoán ra chân tướng của lăng mộ Nguyệt Nha Tuyền, tiếp tục nói: "Thông tin mà Đại Kim Nha nhận được cũng là do cô tung ra phải không?

Hoặc có lẽ, nơi này căn bản không có lăng mộ cổ nào?" "Tần đại ca, quả nhiên vẫn nhạy bén như xưa, chút mánh khóe nhỏ của tôi căn bản không qua mắt được anh!" Trong mắt Hoắc Linh lóe lên một tia sáng, vừa định mở miệng nói tiếp, lại đột nhiên nghe Tần Vũ hét lớn: "Nằm xuống!" Khoảnh khắc tiếp theo, Hoắc Linh liền thấy bóng dáng một người đàn ông lao về phía mình.

Chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào, cô đã bị đè chặt dưới thân.

Hoắc Linh muốn giãy giụa, lại phát hiện sức mạnh của đối phương quá lớn, căn bản không thể đẩy ra được nửa phân.

Ngay cả khi sử dụng công phu thốn kình gia truyền của nhà họ

Hoắc, tăng sức mạnh lên mấy lần, cũng vô ích.

Đúng lúc Hoắc Linh đang nổi giận trong lòng.

"Pằng!" Một tiếng súng vang lên, phá tan sự yên tĩnh trong thung lũng.

Tốc độ của viên đạn nhanh hơn nhiều so với tốc độ truyền âm trong không khí.

Vì vậy, khi Hoắc Linh nghe thấy tiếng súng, thực tế, viên đạn đã bay qua đầu cô từ lâu.

Hoắc Linh lập tức kinh hãi.

Khi rời khỏi Bắc Bình, cô đã cố tình đi một vòng, xác nhận không có cái đuôi nào theo sau.

Nơi này, sao lại đột nhiên xuất hiện sát thủ?

Viên đạn vừa rồi, rõ ràng là bắn về phía cô.

Nếu không phải Tần Vũ phản ứng nhanh, kịp thời đè cô xuống đất, giờ này, Hoắc Linh có lẽ đã nằm trong vũng máu.

Nhưng, Tần Vũ làm sao phát hiện được?

Hoắc Linh nhớ rõ, lúc đó ánh mắt Tần Vũ đang nhìn về phía vách núi.

Viên đạn bắn từ phía sau, tại sao Tần Vũ lại có thể biết trước?

Hai người lúc này ôm rất chặt, Tần Vũ có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ truyền ra từ cơ thể Hoắc Linh.

Nhưng lúc này, Tần Vũ cũng không có tâm tư nghĩ đến chuyện khác.

Vừa rồi khi nhìn thấy nữ thi mặc đồ xanh, giác quan thứ sáu của hắn đột nhiên đưa ra cảnh báo cực kỳ mãnh liệt.

Khi Vương Bàn Tử từng bước tiến lại gần, Tần Vũ đột nhiên cảm thấy không ổn, vội vàng đè Hoắc Linh xuống.

Thực tế, trong khoảnh khắc vừa rồi, có hai tiếng súng vang lên, hai viên đạn, lần lượt nhắm vào Hoắc Linh và Tần Vũ.

Chỉ là, thời điểm hai người nổ súng, nắm bắt quá chuẩn xác.

Tiếng súng không có trước sau, đồng thời vang lên, lọt vào tai người khác, cứ ngỡ chỉ là một phát súng.

Ngay cả Hoắc Linh cũng không nghe ra.

Tránh được viên đạn, trong tay Tần Vũ, trang bị mới mua là Phi Long Trảo kéo theo Vạn Ti Thằng, tìm theo nơi phát ra tiếng súng, vung ra.

Một cú vung nhanh như chớp, so với tốc độ của viên đạn, cũng không hề thua kém.

Tay súng nổ súng kia chưa kịp phản ứng, đầu đã bị Phi Long Trảo móc trúng, cắm sâu vào, lập tức ngã xuống trong vũng máu.

"Pằng!" "Pằng!" "Pằng!" Lại mấy tiếng súng vang lên.

Mấy phát súng này có lẽ là nhắm vào Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha.

Lúc này có phòng bị, tự nhiên cũng đều tránh được.

Bắn nhiều phát như vậy mà không giết được một người nào, rõ ràng khiến đám tay súng kia tức giận.

Chương 169

Chúng bắt đầu liên tục bóp cò.

"Pằng!" "Pằng!" "Pằng!" Tiếng súng liên tiếp vang lên.

Mọi người vội vàng lăn lộn trong bụi cỏ, tránh những viên đạn không ngừng bay tới.

Cứ thế này không phải là cách, Phi Long Trảo tuy đã giết được một người, nhưng lại cắm vào đầu của người bị giết, e rằng tạm thời cũng không thể dùng lại được.

Huống chi, ngoài một tay súng bị Tần Vũ phản sát, những người còn lại đều ở quá xa, khoảng cách tác dụng của Phi Long Trảo dù sao cũng có hạn, không thể so sánh với đạn được.

Đúng lúc này, Hoắc Linh bị Tần Vũ đè dưới thân khẽ lên tiếng.

"Trên chân tôi, có phi đao." Tần Vũ nghe vậy, lập tức mừng rỡ như điên.

Bị đối phương dùng súng tấn công từ xa, trong chốc lát, hắn chỉ có thể phòng thủ mà không thể tấn công.

Nghe Hoắc Linh có phi đao, Tần Vũ vội vàng đưa tay, sờ về phía bắp chân của cô, lại phát hiện nơi đó trống trơn, không có gì cả.

"Không ở đó, ở trên đùi." Tần Vũ ngẩn người.

Người bình thường không phải đều buộc phi đao ở bắp chân gần giày sao?

Hoắc Linh này, thật là kỳ quặc.

Trên mặt Hoắc Linh cũng hiện lên một vệt hồng kỳ lạ.

Khi hành tẩu giang hồ bên ngoài, yếu tố bất ngờ là vô cùng quan

trọng.

Không ai ngờ rằng ở mặt trong đùi của cô lại giấu mấy thanh phi đao.

Khi cần, chỉ cần đưa tay là có thể lấy.

Chỉ là, trong tình huống hiện tại, dù có lấy phi đao ra cũng không thể ném xa như vậy được.

Cũng chỉ có thể trông cậy vào Tần Vũ có năng lực đó.

Tần Vũ đưa tay sờ vào đùi cô, không sờ thấy gì, vội vàng sờ sang chân kia, mới từ mặt trong đùi sờ thấy một hàng phi đao được buộc ở đó.

"Pằng!" Lại một tiếng súng vang lên.

Thân hình Tần Vũ thoắt một cái, phi đao như đạn, bay vút đi.

Phải biết rằng, Tần Vũ sở hữu toàn bộ bộ kỹ năng chiến đấu của Chiến Thần.

Trong kỹ năng của Chiến Thần, bao gồm việc sử dụng tất cả các loại vũ khí, từ đao thương kiếm côn, phi tiêu ám khí, cho đến các loại vũ khí hiện đại hóa, đều có cả.

Phi đao xé toang không trung, đâm thẳng vào đầu một tay súng từ trán.

"A!" Tay súng đó hét lên một tiếng, ngã xuống trong vũng máu.

"Pằng!" "Pằng!" "Pằng!" Lại liên tiếp mấy tiếng súng vang lên, những tay súng đó đang liều mạng phản công.

Trong mắt Tần Vũ, một tia sát ý lướt qua.

Mấy kẻ này dám chọc vào hắn, đúng là tìm chết!

Thân hình hắn chuyển động, trở nên phiêu hốt bất định.

Trong nháy mắt, dường như có cả ngàn phân ảnh, nhưng lại chuẩn xác không sai sót tránh được tất cả các viên đạn.

"Vút!" "Vút!" "Vút!" Từng thanh phi đao xé toang không khí, bay vút ra.

Rất nhanh, mấy tay súng cũng đều không còn động tĩnh.

Hoắc Linh lúc này mới từ dưới đất bò dậy.

Nhìn về phía vị trí mà những tay súng kia nổ súng, trong mắt cô lập tức lộ vẻ kinh hãi.

Thực sự là khoảng cách đó, có chút quá xa.

Phi đao thực chất là vũ khí cận chiến, Tần Vũ làm sao có thể ném xa như vậy?

Trên sườn núi xa xa, một người đàn ông trung niên đang cầm ống nhòm, nhìn về phía Tần Vũ và những người khác.

"Mẹ kiếp, toàn là đồ bỏ đi, nhiều người như vậy, nổ súng từ xa như thế, lại bị đối phương phản sát." "Phế vật, vô dụng, phế vật..." Hắn hướng ống nhòm về phía Tần Vũ, nhìn một cái, trong mắt thoáng qua một tia kinh hãi, rồi lặng lẽ rút lui khỏi sườn núi. ...

"Mẹ nó, mấy người này là ai vậy, Béo Gia ta cũng không có chọc giận ai, sao lại giết ta?" Vương Bàn Tử nhìn vào những tay súng ám sát.

Không quen.

Một người cũng không quen.

Trong mắt Tần Vũ, một tia sáng lóe lên.

Mọi người vừa mới từ Nam Hải trở về, những người này đến giết họ, chẳng lẽ, là nhắm vào những món minh khí trong tay họ sao?

Ai đã biết được tin tức này?

"Thôi, chúng ta mau rời khỏi đây đi." Hồ Bát Nhất thu lại súng của mấy tay súng.

Mấy khẩu súng này có lẽ được vận chuyển từ Vân Thành qua.

Vân Thành nằm ở biên giới, qua khỏi biên giới là Tam Giác Vàng nổi tiếng, nơi đó hỗn loạn đến mức, súng ống có thể dễ dàng kiếm được.

Hàng quân dụng, mạnh hơn nhiều so với súng họ mua.

Chương 170

Bị một trận ám sát không rõ lý do, mọi người đều không muốn ở lại đây lâu.

“Tôi không nghĩ cô tốt bụng như vậy đâu, hay là, nói mục đích cô theo tôi đi?” Giọng Tần Vũ có chút lạnh lùng.

Cục diện sát phạt gặp phải hôm nay khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Ở trong mộ sinh tử, vốn tưởng sau khi ra ngoài có thể thư giãn thoải mái.

Không ngờ, vừa về đã gặp phải ám sát.

Những người này, rốt cuộc muốn làm gì?

Trong mắt Tần Vũ, một tia sát ý lướt qua.

Bất kể họ muốn làm gì, cũng bất kể họ là ai, dám giết hắn, hắn sẽ khiến họ phải trả một cái giá không thể chịu đựng nổi.

Hoắc Linh khẽ thở dài, đột nhiên nghiêm mặt nói.

“Nếu tôi không đoán sai, các anh định đi đến di chỉ Tinh Tuyệt phải không?” Tần Vũ và những người khác nghe vậy, sắc mặt đều đột nhiên đại biến.

Họ vừa mới từ Bắc Bình xuất phát, chuyện này chỉ có mấy người biết, Hoắc Linh làm sao biết được?

“Đừng quá ngạc nhiên, hiện tại có mấy nhóm người đang theo dõi các anh, điều tra hành tung của các anh không phải là chuyện khó.

Hơn nữa, tin tức về Tị Trần Châu đã bị lộ ra ngoài rồi.” Nghe được tin này, Tần Vũ cũng vô cùng kinh ngạc.

Tin tức bí mật như ba viên thần châu, mấy nghìn năm qua không có mấy người biết, sao đột nhiên lại bị tiết lộ ra ngoài?

Hoắc Linh dường như biết được sự bối rối của hắn.

"Tị Trần Châu là một trong ba đại thần châu thời thượng cổ, trong truyền thuyết, Tị Trần Châu ẩn chứa bí mật trường sinh bất lão." "Hành tung của anh căn bản không có bí mật gì cả, những chuyện anh làm ở sa mạc trước đây, mọi người đều biết cả." Hoắc Linh thản nhiên cười.

"Dân trong nghề như chúng ta, nếu tin tức không nhanh nhạy, thì cũng không cần ăn cơm nữa." "Dù không xuống mộ, nhưng việc thu mua, buôn bán bảo vật ở đâu, cũng đều cần tin tức nhanh nhạy, chính là cái gọi là 'nhanh tay thì còn, chậm tay thì hết'." Tần Vũ nghe vậy, khẽ gật đầu.

Điểm này cũng không khó hiểu.

Một mặt là thị trường thay đổi trong chớp mắt, mặt khác, chạy nhanh mới có thể giành được bảo vật.

Bảo vật trộm mộ được, đương nhiên không thể rêu rao khắp nơi, cần phải nhanh nhạy một chút, mới biết được trong tay ai có bảo vật có thể thu mua.

Nhưng có một điểm, Tần Vũ không hiểu.

Mọi người biết hắn ra biển đến lăng mộ dưới đáy biển, nhưng tin tức về Long Mộ Nam Hải, chắc chắn không có nhiều người biết.

Hoắc Linh nhìn hắn một cái, thở dài nói: "Tin tức về Tị Trần Châu, không phải là bị tiết lộ ra ngoài, mà là có người suy đoán ra." Suy đoán?

Tần Vũ kinh ngạc.

Lại có người có bản lĩnh như vậy?

Vậy Tị Trần Châu ở trong Long Mộ Quy Khư mấy nghìn năm, sao không có ai suy đoán ra?

Hoắc Linh biết được thắc mắc trong lòng Tần Vũ, lại tiếp tục nói.

"Tị Trần Châu, Mục Trần Châu, Xích Đan, là ba đại thần châu trong thiên hạ, ba thứ này cũng đã sớm biến mất không thấy." "Nhưng không lâu trước, trên giang hồ lan truyền tin tức ba đại thần châu sắp xuất thế, nghe nói Xích Đan đã bị người ta lấy được, không biết rốt cuộc là ai..." Tần Vũ nghe đến đây, trong mắt lập tức lóe lên một tia sáng.

Hắn muốn tìm lại ký ức, nhất định phải tìm đủ ba đại thần vật, đang lo không biết bắt đầu từ đâu đây?

Những thần vật trong truyền thuyết này đã sớm biến mất trong dòng sông lịch sử, ngay cả tìm kiếm cũng không biết tìm ở đâu.

Không ngờ, hắn vừa mới ra khỏi Nam Hải, đã nghe được tin tức Xích Đan xuất thế.

Hoắc Linh không để ý đến sự thay đổi sắc mặt của Tần Vũ.

"Nghe nói có người xem lời tiên tri, ba đại thần châu đều sắp xuất thế." "Tin tức này đã gây chấn động giới đạo mộ, các thế lực đều đang ra sức tìm kiếm ba đại thần châu." Hoắc Linh nhìn sâu vào Tần Vũ một cái.

"Thời điểm anh xuất hiện, vừa vặn là sau khi tin tức về ba đại thần châu lan truyền không lâu, trên giang hồ liền có lời đồn, anh có liên quan đến ba đại thần châu..." Nghe Hoắc Linh nói đến đây, Tần Vũ lập tức cảm thấy một trận kinh hãi.

Đúng là người sợ nổi danh, lợn sợ béo.

Bây giờ e rằng chỉ cần hắn làm chút động tác nhỏ, cũng sẽ có một đám người ở bên cạnh theo dõi.

Có nên tìm một kẻ xui xẻo, lập uy một chút không?

Trong khoảnh khắc, trong đầu Tần Vũ nảy sinh vô số ý niệm.

"Nếu tôi không đoán sai, chuyện này có lẽ là quyết định của nhà họ Hoắc, cô nói nhiều như vậy, chắc không phải không có lý do chứ?" "Đương nhiên là để báo đáp, đều là ơn cứu mạng, chẳng phải nên lấy thân báo đáp sao?" Trên mặt Hoắc Linh không khỏi thoáng qua một tia hồng nhuận, tiếp tục nói: "Tần đại ca vừa đẹp trai, lại có bản lĩnh như vậy, tôi cũng rất vui lòng, chỉ là người ở giang hồ, thân bất do kỷ, nhà họ Hoắc của tôi..." Tần Vũ vừa nghe, lập tức phát hiện có gì đó không đúng.

Cô nhóc này, rõ ràng lại đang giăng bẫy đây mà.

Ai biết nhà họ Hoắc có chuyện phiền phức gì, muốn lấy hắn làm súng, để hắn đi bán mạng cho nhà cô?

Tính toán hay đấy, đừng có mà mơ.

Ta đây không phải là loại cẩu độc thân không có kinh nghiệm như Vương Bàn Tử, tính sai rồi nhỉ?

"Khụ khụ..." Tần Vũ vội vàng ho nhẹ mấy tiếng, ngăn Hoắc Linh tiếp tục nói.

"Mỗi nhà mỗi cảnh, tôi không có hứng thú với chuyện nhà họ Hoắc." Hoắc Linh khẽ ngẩn người, không ngờ Tần Vũ lại từ chối dứt khoát như vậy.

Người đàn ông này, quả nhiên không tầm thường!

Tuy mồi nhử này, thả có chút rõ ràng.

Nhưng đàn ông đối với mỹ nhân kế, thường không có sức chống

cự, cũng khó giữ được lý trí.

Không ngờ Tần Vũ trẻ tuổi như vậy, căn bản không cắn câu?

Chương 171

Chẳng lẽ là vì sức hấp dẫn của mình không đủ sao?

Hoắc Linh lập tức lắc đầu, dứt khoát phủ nhận suy nghĩ này.

Nhan sắc của cô, có lẽ còn hơn cả cô gái lai xinh đẹp bên cạnh Tần Vũ kia?

So với cô ta, mình nhiều nhất cũng chỉ thiếu đi một chút phong tình dị vực mà thôi.

"Vậy Tần đại ca, chúng ta bàn chuyện làm ăn?" Thần sắc của Hoắc Linh thay đổi rất nhanh, lập tức lại đổi một bộ mặt khác.

Tần Vũ thầm nghĩ trong lòng, nhà họ Hoắc có thể đứng vững trong giới đạo mộ, quả nhiên có mấy phần bản lĩnh.

Không nói đến công phu thực sự của cô ta như thế nào, chỉ riêng kỹ năng diễn xuất này, cũng đủ để khiến người khác bán mạng cho mình.

Không biết, không phải tất cả phụ nữ nhà họ Hoắc đều lợi hại như vậy chứ?

Tần Vũ lại lười vòng vo tam quốc, trực tiếp nói: "Ra điều kiện đi, làm ăn thì luôn có thể bàn, mọi người đều kiếm cơm cả, ai mà không biết ai?

Cần gì phải giả tạo?" Hoắc Linh nghe vậy, trên mặt đột nhiên như có ngọn đèn sáng, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

"Chuyện này cực kỳ bí mật..." Lời cô còn chưa nói hết, đã bị Tần Vũ cắt ngang.

"Cũng đúng, hiện tại biết tin này, chỉ có một số gia tộc lâu đời

trong giới đạo mộ thôi, bá tánh thiên hạ, đa số không biết...” Hoắc Linh lập tức bật cười.

“Tần đại ca thật là hài hước, thật ra, chuyện này người biết thật sự không nhiều...” Tần Vũ lại lần nữa cắt ngang lời cô.

“Nếu nhà họ Hoắc không muốn hợp tác, tôi có thể tìm người khác.” Nói xong câu này, Tần Vũ đầy ẩn ý nhìn Hoắc Linh một cái.

“Tôi tin rằng người muốn hợp tác với tôi, chắc là có.” Sắc mặt Hoắc Linh lập tức khẽ thay đổi, rồi lại nở nụ cười như hoa.

“Nếu Tần đại ca đã thẳng thắn như vậy, vậy tôi cũng nói thẳng luôn, tôi có thể nói cho Tần đại ca biết tất cả những thông tin mà nhà họ Hoắc biết.” Tần Vũ ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên.

“Yên tâm, tôi bảo đảm sẽ đưa ra một cái giá khiến nhà họ Hoắc hài lòng.” Hoắc Linh gật đầu.

“Điểm này, tôi tin Tần đại ca, nói thật, những thần vật như ba đại thần châu không phải người bình thường có thể sở hữu, nếu tin tức lan truyền ra ngoài, e rằng sẽ không được yên ổn.” Tần Vũ nghe vậy, mày khẽ nhíu lại.

Hiện tại, những người đó đều cho rằng trong tay hắn có Tị Trần Châu, e rằng đều sẽ tìm đến gây phiền phức cho hắn.

Nhưng, nếu đã tìm chết, Tần Vũ cũng không ngại đại khai sát giới.

Hàng trăm cương thi tống tử oán hồn hắn còn giết, còn ngại giết thêm mấy người sao?

“Ba ngày trước, trưởng lão nhà họ Hoắc của tôi phát hiện tinh tượng phía nam có dị biến, một trong ba đại thần châu có lẽ đã xuất hiện ở nơi có dị tượng.” Nói rồi, Hoắc Linh từ trong lòng lấy ra một tấm bản đồ.

“Trưởng lão nhà họ Hoắc của tôi đã suy đoán ra vị trí đại khái.” Tần Vũ nhận lấy bản đồ, cất vào lòng.

“Không biết nhà họ Hoắc muốn báo đáp như thế nào?” Hoắc Linh cười rạng rỡ, giơ ra ba ngón tay.

“Ba điều kiện.” “Thứ nhất: sau khi lấy được thần châu, trước tiên đến nhà họ Hoắc.

Tương truyền thứ đó có thần hiệu thoát thai hoán cốt, cho vào nước sôi đun lên, sau đó uống nước đó, sẽ có hiệu quả tốt, cung đình thời xưa vẫn luôn dùng cách này để bảo dưỡng dung nhan của các nữ tử hậu cung, tôi cũng muốn thử.” Tần Vũ khẽ gật đầu.

“Không thành vấn đề.” Dù sao cũng chỉ là mượn dùng thôi, thần châu vẫn ở trong tay hắn.

“Điều kiện thứ hai: tôi hy vọng anh có thể hứa một lời, khi nhà họ Hoắc gặp nguy nan, giúp nhà họ Hoắc ra tay một lần.” Tần Vũ nghe đến đây, ánh mắt như điện, bắn về phía Hoắc Linh.

“Nhà họ Hoắc có nguy nan gì sao?” Hoắc Linh khẽ lắc đầu.

“Tạm thời không có, nhưng lo trước khỏi họa, luôn không sai.

Tôi cũng không giấu anh, người hứa giúp nhà họ Hoắc một tay vào thời khắc nguy nan, cũng không chỉ có một mình anh.” “Anh có thể hoàn toàn yên tâm, không phải là hiện tại nhà họ Hoắc, gặp phải nguy cơ trọng đại, muốn kéo anh vào phiền phức.” “Điều kiện này, nhà họ Hoắc hy vọng sẽ không bao giờ phải dùng đến.” Tần Vũ suy nghĩ một lát, mới từ từ gật đầu.

“Được, tôi đồng ý.” Hoắc Linh lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Thật sự sợ Tần Vũ sẽ từ chối.

Tần Vũ này, trông có vẻ rất không muốn chuốc lấy phiền phức.

“Còn điều kiện thứ ba...” Hoắc Linh mím môi cười: “Đợi anh thành công lấy được thần châu rồi hãy nói.” Tần Vũ cũng không có ý kiến, gật đầu đồng ý.

Hoắc Linh thấy Tần Vũ đồng ý, lập tức thở dài một hơi.

“Được, vậy chúng ta quyết định như vậy.” Tần Vũ đột nhiên lại lên tiếng hỏi.

“Những tay súng ám sát tôi đó, cô có biết là người của phe nào không?” Những kẻ dám ám sát hắn, nên để chúng phải trả một chút giá.

Giết gà dọa khỉ.

Nếu không, e rằng thật sự không có hồi kết, không được yên ổn.

Lần này đi cứu vợ, không thể xảy ra bất kỳ sai sót nào!

Vì vậy, những yếu tố bất ổn này, tất cả đều phải bị bóp chết từ trong trứng nước!

Hoắc Linh nhìn hắn, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Những người đó có lẽ là được thuê, hoặc là được gia tộc nào đó bí mật bồi dưỡng, căn bản không thể nhìn ra là người của ai.” Tần Vũ lập tức nhíu mày.

Vậy thì thật là phiền phức rồi.

Không biết thân phận, không thể tìm tính sổ, như vậy, làm sao giết gà dọa khỉ?

“Tuy tôi không biết chính xác là ai, nhưng loanh quanh cũng chỉ có mấy thế lực đó thôi, e rằng họ sẽ không từ bỏ.” Ánh mắt Hoắc Linh lóe lên.

“Tôi tìm anh hợp tác, thật sự là đã gánh chịu không ít rủi ro đó.” Tần Vũ nhìn cô một cái.

“Giàu sang tìm trong hiểm nguy, ăn bát cơm này, có thể nào không gánh chịu một chút rủi ro sao?

Chương 172

Ngoài tôi ra, e rằng nhà họ Hoắc cũng không tìm được người hợp tác, giúp cô đi trộm một ngôi mộ lớn như vậy nhỉ?" Lời của Tần Vũ, tự nhiên có ẩn ý.

Sắc mặt Hoắc Linh khẽ thay đổi, nhưng không nói gì, vẫn cười nhẹ.

Phải công nhận rằng, người này quả thật tâm tư tỉ mỉ.

Suy đoán này, cũng gần như là sự thật.

Việc kinh doanh chính của nhà họ Hoắc là đồ cổ, bản lĩnh tự mình xuống mộ trộm cắp, tuy chưa từng bỏ, nhưng làm quả thực khá ít.

Đối với ngôi mộ lớn ở phía nam, nhà họ Hoắc ít nhiều có chút lực bất tòng tâm.

Tần Vũ có thể thấy lá rụng biết mùa thu, nhìn ra được điểm này, đủ thấy sự bất phàm của hắn.

Nhưng, chính người như vậy, mới đáng để nhà họ Hoắc hợp tác.

Nếu không có một trái tim tinh xảo, hành sự không đủ cẩn trọng, bản lĩnh dù có mạnh nhất, sớm muộn cũng sẽ lật thuyền trong mương.

Cẩn thận mới có thể đi được thuyền vạn năm.

Hoắc Linh mừng thầm vì đã chọn đúng đối tác hợp tác.

Trải qua một trận ám sát, mọi người tự nhiên cũng không có tâm tư tiếp tục ở lại, liền vội vàng trở về thị trấn.

Khi về đến khách sạn, Tần Vũ liền phát hiện có dấu vết.

Trên giường của hắn, tìm thấy một tờ giấy.

“Muốn cứu Shirley Dương, lấy Tị Trần Châu đổi, gặp ở rừng Đen!” Nhìn thấy tờ giấy, sát khí trên người Tần Vũ lập tức bùng lên ngút trời.

Rồng có vảy ngược, chạm vào là chết!

Shirley Dương là người của đội Mạc Kim, những kẻ này lại dám bắt cóc Shirley Dương để uy hiếp hắn?

Ngay khoảnh khắc đó, Hoắc Linh ở bên cạnh chỉ cảm thấy như rơi vào hầm băng, lại không nhịn được có chút run rẩy.

Thực sự là khí tức tỏa ra từ người Tần Vũ, quá đáng sợ.

Sát ý mạnh mẽ, gần như có thực chất.

“Mọi người ở đây đợi tôi, tôi đi đưa Shirley về.” Giọng Tần Vũ vẫn rất bình tĩnh, không hề hoảng loạn, chỉ là cũng lạnh lẽo đến lạ thường.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha đều gật đầu.

Hoắc Linh có chút không yên tâm.

Tần Vũ như thế này, cô lo hắn không đủ lý trí, trúng phải bẫy của đối phương.

“Tôi đi cùng anh nhé, tôi sợ chúng bố trí mai phục trong rừng đen, một mình anh đối phó không...” Lời cô còn chưa nói hết, đã bị Tần Vũ cắt ngang.

“Không cần!” Hoắc Linh há miệng, nhưng đột nhiên phát hiện các đồng bạn của Tần Vũ đều không nói gì, liền nuốt lại lời định nói, im lặng tiễn Tần Vũ rời đi.

Nhìn bóng dáng Tần Vũ biến mất, Hoắc Linh mới lên tiếng hỏi.

“Mọi người không lo lắng chút nào cho sự an nguy của anh ấy sao?” “Dưới gầm trời này không ai có thể uy hiếp được Tần đại ca.”

Vương Bàn Tử tự tin nói.

“Tần đại ca tức giận rồi, những người đó tìm chết.” “Không sai!” Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha cũng gật đầu.

“Họ chắc chắn sẽ chết rất thảm.” Hoắc Linh thấy họ đều vẻ mặt đầy tự tin, không khỏi có chút tò mò, xem ra hiểu biết của cô về Tần Vũ còn chưa sâu, bản lĩnh của hắn thật sự lợi hại đến vậy sao?

Nhưng, nhớ lại biểu hiện của Tần Vũ khi bị tập kích hôm nay, quả thật có thể nói là như thiên thần hạ phàm.

Dù sao thì cô tuyệt đối không muốn đối mặt với một kẻ địch như vậy.

Thân thủ của hắn, so với ước tính của các trưởng lão trong gia tộc, mạnh hơn quá nhiều. ...

Rừng Đen ở một nơi không xa thị trấn nhỏ.

Nơi đó toàn là những khu rừng nguyên sinh rộng lớn, cây cối rậm rạp, quanh năm không thấy ánh nắng, nên còn được gọi là Rừng Đen.

Tần Vũ vừa bước vào Rừng Đen, nhanh chóng liền thấy Shirley Dương bị trói vào một cái cây, bên cạnh có bảy người cầm súng.

Thấy Tần Vũ tiến vào, tất cả đều giơ súng lên, chĩa vào Tần Vũ.

Tần Vũ phảng phất như không nhìn thấy, một bước, hai bước, ba bước...

“Đứng lại, không được động!” Khi Tần Vũ còn cách khoảng mười mấy mét, người đàn ông cầm đầu hét lớn.

Tần Vũ liền dừng bước.

“Giao ra Tị Trần Châu, tao có thể cho mày một con đường sống, nếu không, sang năm ngày này, là ngày giỗ của mày.” Nói rồi, trên mặt hắn hiện lên một nụ cười vô sỉ.

“Người phụ nữ của mày, trông cũng không tệ, nếu mày không muốn giao ra Tị Trần Châu, mày nên biết hậu quả...” Nói rồi, mấy người đều cười lên.

Tần Vũ chỉ lạnh lùng nhìn chúng.

“Trước khi chết, có thể cho tôi biết, các người là người của gia tộc nào không?” “Chết?” Người đàn ông cầm đầu, đồng tử đột nhiên co lại.

“Mày điên rồi à, bây giờ mày đang bị tao chĩa súng vào, muốn chết cũng là mày chết, mau nói Tị Trần Châu ở đâu, tao có lẽ có thể tha cho mày không chết.” Lời hắn còn chưa nói hết, đã đột ngột dừng lại.

Tần Vũ đã ra tay.

Khoảng cách mười mét, phảng phất như gần trong gang tấc.

Thân hình Tần Vũ thoắt một cái đã đến gần, bóp chặt cổ hắn.

Chương 173

Nhanh, nhanh đến không thể tưởng tượng.

Mấy người bên cạnh, vẫn luôn cầm súng chĩa vào Tần Vũ, không một ai kịp bóp cò.

Tần Vũ một tay bóp cổ người, tay kia, Cự Khuyết kiếm chém ra.

"A!". ...

Trong Rừng Đen, sáu người đàn ông đồng thời phát ra tiếng kêu thảm thiết nhất.

Sáu cánh tay đẫm máu bị một kiếm chém đứt.

Khẩu súng trong tay, tự nhiên cũng theo cánh tay bị chém đứt, rơi xuống đất.

Tất cả chỉ diễn ra trong chớp mắt, thoáng cái, tình thế đã hoàn toàn khác.

Người đàn ông bị Tần Vũ một tay bóp cổ, trong mắt lập tức lộ ra vẻ kinh hãi tột độ.

Vạn lần cũng không ngờ, trên đời lại có người đáng sợ như vậy.

Dưới sự chĩa súng của bảy khẩu súng, hắn lại lao tới như vậy, hơn nữa, còn đánh gục cả bảy người cầm súng.

Tên này, là người sao?

Tần Vũ đương nhiên lười giải thích với hắn.

"Bây giờ, có thể nói, các người là người của gia tộc nào không?" Giọng Tần Vũ, vô cùng lạnh lẽo.

Giết gà dọa khỉ.

Những người này, dám dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy, bắt cóc người của hắn.

Nếu họ cho rằng hắn sẽ vì vậy mà khuất phục, vậy thì đã sai lầm lớn rồi.

Nếu không để chúng phải trả một cái giá đau đớn nhất, thì Tần Vũ hắn, làm sao có thể đứng vững trong giới đạo mộ?

"...

Mày... rốt cuộc là người hay là quỷ?" Người đàn ông vừa rồi còn kiêu ngạo không ai bì kịp, lúc này lại toàn thân run rẩy, gần như sắp sợ đến đái ra quần.

Trong mắt Tần Vũ, không khỏi thoáng qua một tia khinh bỉ.

Những kẻ này, đối với người khác thì rất hung hãn.

Khi thật sự gặp chuyện trên đầu mình, lại là một kẻ mềm yếu.

"Ta là chủ nhân của Tị Trần Châu, là người các ngươi không nên chọc vào." Tần Vũ nhìn người đàn ông trước mắt đã bị dọa cho khiếp đảm.

"Nói cho ta biết, ngươi đến từ gia tộc nào, ta có thể cho ngươi một cái chết thống khoái." "Ta... ta... ta là người của gia tộc Liễu Sinh." Liễu Sinh?

Tần Vũ khẽ ngẩn người, không ngờ lại là người Nhật.

Người Nhật, cũng nhắm vào Tị Trần Châu sao?

Trên người Tần Vũ, tỏa ra một luồng áp lực sắc bén đến cực điểm.

"Nói cho ta biết tất cả những gì ngươi biết, ta có thể cho ngươi một cái chết thống khoái." Người đó chỉ cảm thấy một luồng sát khí cực mạnh ập đến, trong khoảnh khắc toàn thân không nhịn được run

rẩy.

Đó không phải là nỗi sợ chết, mà là cảm giác còn đáng sợ hơn cả cái chết.

"Ta tên là Liễu Sinh Vô Hưu, ta phụng mệnh gia tộc, đến lấy Tị Trần Châu...

Ngươi không thể giết ta, nếu không, gia tộc Liễu Sinh sẽ không tha cho ngươi." Giọng hắn vừa dứt, chỉ thấy ánh đao lóe lên, đầu của Liễu Sinh Vô Hưu liền lăn xuống đất.

Tần Vũ lại một kiếm, giết chết cả sáu người còn lại.

Bây giờ, hắn đã biết câu trả lời, giữ lại những người này, tự nhiên cũng không có tác dụng gì.

Shirley Dương thấy Tần Vũ đến cứu, không khỏi trong lòng một trận vui mừng.

Cô cúi đầu, hiếm khi có dáng vẻ của một thiếu nữ, lí nhí nói: "Xin lỗi,... tôi ngủ say quá, mới bị bắt..." "Không trách cô, cũng là do tôi quá vội vàng muốn đến Tinh Tuyệt, nên không để ý, e rằng chúng ta vừa ra khỏi kinh thành đã bị người ta theo dõi rồi." Giọng Tần Vũ lạnh lùng nhàn nhạt, không mang một chút tình cảm nào.

Suy nghĩ trong lòng Shirley Dương, hắn ít nhiều cũng cảm nhận được.

Nhưng hắn không thể đáp lại, trong lòng Tần Vũ, Shirley Dương chỉ là đồ đệ của hắn.

Đối với người đồ đệ do chính tay mình dẫn dắt này, hắn không có nửa phần suy nghĩ khác.

Nhưng chuyện này, cũng không thể nói rõ, hiện tại chỉ có thể lạnh nhạt trước đã.

Khi cả hai đều im lặng không nói, Tần Vũ đột nhiên có cảm giác bị người khác theo dõi.

Xem ra, lại có người đến.

Tần Vũ đột nhiên nở một nụ cười, sau đó giọng nói lạnh lùng vang lên trong rừng.

"Đoán không sai, Tị Trần Châu đang ở trong tay ta, ai muốn lấy, cứ việc đến." Người ở sâu trong rừng, không ngờ Tần Vũ lại thừa nhận, nhất thời đều ngây người.

Chương 174

Nói một cách bình thường, người có được Tị Trần Châu, không phải nên giấu bí mật này thật kỹ sao?

Sao lại dám thừa nhận một cách thẳng thắn như vậy?

Nhưng, Tần Vũ đã làm như vậy.

Thần vật chí bảo, thiên hạ kẻ muốn có được nhiều không đếm xuể.

Trốn, không trốn được.

Tần Vũ cũng không định trốn, đó không phải là phong cách của hắn.

Hắn muốn nói cho cả thiên hạ biết, Tị Trần Châu ở trong tay ta, không ai có thể lấy đi được!

Trên người Tần Vũ, tỏa ra một luồng uy áp đáng sợ đến cực điểm, như mặt trời mặt trăng trên cao, quét sạch bốn phương tám hướng.

Trong khoảnh khắc, những người trốn ở sâu trong rừng đều không dám động đậy, ngay cả thở cũng không dám.

"Ta biết các ngươi không tham gia vụ bắt cóc, vì vậy, lần này tạm tha." "Nếu còn có lần sau, ta không quan tâm các ngươi có tham gia hay không, chỉ cần ở bên cạnh xem kịch, muốn ngồi thu lợi ngư ông, ta đều đối xử như nhau." "Cái cây này, là tấm gương của các ngươi!" Nói xong, Cự Khuyết kiếm trong tay Tần Vũ lóe lên, một cái cây khổng lồ bên cạnh có đường kính gần một mét, cần hai người mới có thể ôm hết, lại bị một kiếm chém đứt.

Cảnh này, lập tức khiến những người trong rừng kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Sức mạnh kinh khủng gì đây, lại còn là một nhát đao nhanh đến mức nào?

Người này, là người sao?

Tần Vũ cũng không để ý, ôm Shirley Dương, đi ra khỏi Rừng Đen.

Những người này, cũng không biết là người của phe nào, từ cảm giác của giác quan thứ sáu của Tần Vũ, họ không có sát ý, càng không dùng súng chĩa vào hắn và Shirley Dương, nếu không, Tần Vũ nhất định có thể cảm nhận được.

Nếu đã như vậy, vậy thì để họ lan truyền tin tức ra ngoài.

Lập uy, phải để cả thiên hạ đều biết.

Tần Vũ không hề che giấu.

Tị Trần Châu ở trong tay ta thì sao, biết thì sao?

Giống như Xích Đan trước đây vẫn luôn ở trong tay hoàng đế Đại Tống, cả thiên hạ đều biết, nhưng ai lại đi cướp chứ?

Ai lại dám đi cướp chứ?

Trong tay có một quyển bí kíp võ công thiên hạ vô địch, thì sẽ có vô số người, dùng đủ loại âm mưu quỷ kế, minh thương ám tiễn để cướp.

Nhưng nếu là người có võ công thiên hạ vô địch, thì sẽ không có kẻ ngốc nào đi cướp võ công của hắn.

Đó chính là sự khác biệt!

Nói trắng ra, những kẻ dám cướp Tị Trần Châu trong tay Tần Vũ, chỉ có thể chứng tỏ họ cho rằng thực lực của Tần Vũ không đủ.

Họ cho rằng mình có năng lực uy hiếp Tần Vũ, vì vậy, mới dám cướp.

Tần Vũ muốn cho họ biết, ta Tần Vũ ở đây, Tị Trần Châu ở trong tay ta, nhưng, không ai lấy đi được.

Để họ hoàn toàn từ bỏ ý định.

Rất nhanh, Tần Vũ đã trở về khách sạn ở thị trấn nhỏ. ...

"Sao rồi, đã làm rõ được kẻ bắt cóc chị Dương rốt cuộc là ai chưa?" Điều Hoắc Linh quan tâm là, rốt cuộc là ai.

Đặc biệt là vụ ám sát hôm nay, cũng đồng thời nhắm mục tiêu vào cô.

"Theo lời khai, là người của gia tộc Liễu Sinh ở Nhật Bản, người cầm đầu tên là Liễu Sinh Vô Hưu." Tần Vũ dừng lại một chút, rồi bổ sung một câu.

"Ta đã dùng uy áp để ép cung, lời khai của tên Liễu Sinh Vô Hưu đó, chắc không phải là giả." Người đó vốn đã bị dọa vỡ mật, lại thêm uy áp của chiến ý và huyết khí, Tần Vũ tin rằng, lời hắn nói là thật.

Chính vì vậy, Tần Vũ mới rất quả quyết giết chết bảy người đó.

"Gia tộc Liễu Sinh?" Hoắc Linh khẽ nhíu mày.

"Ta trước đây từng gặp Liễu Sinh Vô Hưu của gia tộc Liễu Sinh, không ngờ, gia tộc Liễu Sinh đường đường, lại sử dụng thủ đoạn hạ lưu như vậy." Trong mắt Tần Vũ lóe lên một tia sáng.

"Ồ, cô hiểu rõ về gia tộc Liễu Sinh sao?" Hoắc Linh khẽ nhíu mày rồi mỉm cười.

"Cũng không hẳn là hiểu rõ, chỉ biết sơ sơ thôi." "Gia tộc Liễu Sinh là gia tộc đạo mộ lớn nhất Phù Tang, thế lực ở đó rất lớn." "Người của gia tộc Liễu Sinh từng hợp tác với Hoắc gia chúng tôi, cùng nhau đổ một hoàng lăng ở Phù Tang.

Nhưng sau chuyện đó thì không còn tin tức gì nữa, nguyên nhân cụ

thể thì tôi cũng không rõ lắm." "Nhiều năm trước, gia tộc Liễu Sinh cũng từng đổ không ít mộ ở nước ta, đem toàn bộ bảo bối trộm được vận chuyển về Phù Tang." "Hơn nữa, tôi biết Liễu Sinh Vô Hưu là đệ tử cốt cán của gia tộc Liễu Sinh, giết hắn rồi, người của gia tộc Liễu Sinh chắc chắn sẽ không bỏ qua đâu." "Gia tộc này ở Phù Tang thế lực rất lớn, vòi bạch tuộc còn vươn ra khắp thế giới, lần này phiền phức to rồi." Tần Vũ lại cười lạnh một tiếng, vẻ mặt chẳng hề để tâm.

"Họ có bỏ qua cho tôi hay không thì tôi không biết.

Nhưng dám động vào người của tôi thì tôi chắc chắn không bỏ qua." "Gia tộc Liễu Sinh ư?

Tôi sẽ nhổ cỏ tận gốc gia tộc này, san phẳng bọn chúng." Nói đến đây, trên người Tần Vũ đột nhiên dâng lên một luồng khí thế bá đạo vô cùng.

Phải lập uy.

Phải cho tất cả mọi người trong thiên hạ biết rằng, Tần Vũ này, không thể chọc vào.

Nếu gia tộc Liễu Sinh ở Phù Tang này đã tự đâm đầu vào, vậy thì cứ lấy chúng ra khai đao là được.

Hoắc Linh trong lòng kinh hãi.

San phẳng gia tộc Liễu Sinh?

Tần Vũ không phải đang nói khoác chứ?

Chương 175

Gia tộc Liễu Sinh ở Phù Tang gốc rễ sâu dày, Tần Vũ chỉ đơn thương độc mã, làm sao có thể đối đầu trực diện với một gia tộc hùng mạnh như vậy?

Nhưng không hiểu vì sao, nhìn vẻ mặt của Tần Vũ, Hoắc Linh lại đột nhiên có chút tin tưởng.

Có lẽ nào, ngày tàn của gia tộc Liễu Sinh sắp đến rồi sao?

Vì hành tung của mấy người đã bị bại lộ, Tần Vũ lo lắng bây giờ đi Tinh Tuyệt có thể sẽ xảy ra rắc rối.

Vì vậy, anh quyết định trở về Bắc Bình trước, đợi sau khi giải quyết xong hậu họa rồi mới đi đón vợ.

Cả nhóm không ở lại đây lâu, ngày hôm sau liền lên đường trở về Bắc Bình.

Hoắc Linh vẫn đi cùng, cô cũng có việc cần làm ở Bắc Bình, vừa hay tiện đường.

Có lẽ việc Tần Vũ lập uy đã có tác dụng, trên đường đi vô cùng bình an, không còn ai đến gây rối nữa.

Sau khi về đến Bắc Bình, Tần Vũ lập tức đưa cho Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha mỗi người một khoản tiền lớn.

Ban đầu anh định đưa cho cả Shirley Dương, nhưng cô kiên quyết từ chối.

Tần Vũ cũng không ép, dù sao thì Shirley Dương cũng chẳng thiếu tiền.

“Vấn đề của gia tộc Liễu Sinh, cũng nên giải quyết rồi.” Tần Vũ

chậm rãi nói.

Anh đã về Bắc Bình được mấy ngày, cũng dần dần nắm được một số tình hình.

"Tần đại ca, anh thật sự muốn đến Phù Tang, diệt gia tộc Liễu Sinh sao?" Vương Bàn Tử trầm giọng hỏi.

"Không sai." Tần Vũ gật đầu.

"Hiện giờ bên ngoài có không ít kẻ đang thèm nhỏ dãi Tị Trần Châu đâu, tôi thấy có vài kẻ chẳng ra gì cứ lượn lờ bên ngoài nhà tôi." "Tuy ở Bắc Bình, dưới chân thiên tử, nhà tôi lại nằm ở khu trung tâm, cho bọn chúng mười lá gan cũng không dám tùy tiện giở trò.

Nhưng cứ như một đám ruồi bọ, cả ngày vo ve quanh tôi cũng phiền lắm, tôi cần phải lập uy." "Người của gia tộc Liễu Sinh đã dám bắt cóc người của tôi thì phải trả giá đắt, phải gánh chịu lửa giận của tôi." "Cũng để cho những kẻ khác đang lăm le Tị Trần Châu biết rằng, Tần Vũ tôi không phải là người dễ chọc." Nói rồi, sát khí trên người Tần Vũ lan tỏa ra.

Vương Bàn Tử uống một ngụm rượu, tức thì hào khí ngút trời.

"Được, vậy chúng ta lên đường đến Phù Tang, giải quyết xong gia tộc Liễu Sinh rồi đến Tinh Tuyệt cứu chị dâu." Tần Vũ cười nhạt, xua tay.

"Lần này đến Phù Tang, mọi người không cần đi, một mình tôi đi là được." "Mấy hôm nay tôi có nghe ngóng tin tức, gia tộc Liễu Sinh đó cũng đang tìm kiếm thần châu, e rằng cũng có chút manh mối." Nếu gia tộc Liễu Sinh nắm giữ manh mối có giá trị, có lẽ cũng sẽ giúp ích cho chuyến đi Nam Hải.

Vương Bàn Tử ngẩn người.

"Vậy sao được?

Anh em chúng ta có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, lần này đến Phù Tang san phẳng gia tộc Liễu Sinh, tôi phải đi cùng chứ." "Được rồi, đừng tranh cãi nữa, không ai đi cả, một mình tôi đi, như vậy cũng tiện cho việc ẩn giấu hành tung." "Cũng không mất mấy ngày đâu, tôi sẽ về nhanh thôi." "Mọi người chuẩn bị đi, sau khi tôi về, chúng ta sẽ lập tức lên đường đến Nam Hải." Thấy thái độ của Tần Vũ kiên quyết, Vương Bàn Tử cũng không nài nỉ nữa.

Mấy người bọn họ, nếu tách ra, bất kỳ ai cũng đều là cao thủ hàng đầu.

Nhưng so với Tần Vũ thì vẫn có chút không đủ tầm.

Đến Phù Tang tìm gia tộc Liễu Sinh tính sổ, không thể chỉ dùng sức mạnh bừa bãi được, phải dùng mưu trí.

Nếu không, người ta ở đó gia nghiệp lớn, quan hệ với chính quyền cũng tốt, giở chút thủ đoạn thì mọi chuyện sẽ trở nên phiền phức.

"Anh phải cẩn thận!" Shirley Dương nhìn Tần Vũ, tựa như có ngàn lời muốn nói, nhưng lại không biết nên nói gì.

Cuối cùng, cô không nhịn được nữa, lên tiếng.

"Nếu chỉ vì báo thù cho tôi, tôi nghĩ không cần phải đi đâu.

Dù sao những kẻ bắt cóc tôi đều đã bị giết, tôi cũng không bị thương tổn gì nhiều, chuyện này cứ cho qua đi." Shirley Dương không muốn Tần Vũ đi, lo lắng anh sẽ gặp nguy hiểm.

Gia tộc Liễu Sinh ở Phù Tang thế lực cực lớn, tuyệt đối không thể xem thường.

"Không phải vấn đề báo thù." Tần Vũ lắc đầu.

"Tôi phải cho thiên hạ biết, Tần Vũ tôi không thể chọc vào, ai dám chọc vào tôi thì phải chuẩn bị gánh chịu lửa giận của tôi." "Gia tộc

nào dám động đến người của tôi, tôi sẽ diệt gia tộc đó." "Cái uy này, nếu không lập, sau này chúng ta sẽ không bao giờ có ngày yên ổn." Trong mắt Tần Vũ, một tia sát khí lóe lên, rồi ngay lập tức anh cười sảng khoái.

"Yên tâm đi, trong mộ cổ hàng ngàn hàng vạn cương thi, oán hồn lệ quỷ còn chẳng làm gì được tôi, một gia tộc Liễu Sinh nho nhỏ thì có thể có nguy hiểm gì chứ?" Vẻ mặt Tần Vũ tỏ ra vô cùng thản nhiên.

Với năng lực của mình, anh đương nhiên có vốn để kiêu ngạo.

Tuy nhiên, nói thì nói vậy, Tần Vũ đối với gia tộc Liễu Sinh cũng không hề xem nhẹ chút nào.

Người vĩ đại từng nói, phải coi thường kẻ địch trên phương diện chiến lược, nhưng phải coi trọng kẻ địch trên phương diện chiến thuật.

Mấy ngày nay, Tần Vũ đã đến Tân Nguyệt Phạn Điếm vài lần, điều tra rõ ràng mọi chuyện về gia tộc Liễu Sinh.

Tân Nguyệt Phạn Điếm dường như có một thái độ kỳ lạ đối với gia tộc Liễu Sinh.

Tần Vũ cũng không rõ lắm, chỉ cảm thấy hai nhà có lẽ có một mối quan hệ bí mật nào đó.

Anh cũng không đi sâu tìm hiểu.

Các gia tộc trong giới đạo mộ có chút liên hệ với nhau cũng là chuyện bình thường.

Huống hồ là nơi mở cửa làm ăn như Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Bất kể thế nào, họ đã cung cấp cho Tần Vũ những thông tin rất chi tiết về gia tộc Liễu Sinh.

Tần Vũ lại chuẩn bị thêm một chút, không chọn đi máy bay mà lên đường ra biển, ngồi lên một chiếc tàu viễn dương đến Phù Tang.

Lập uy phải làm sớm, báo thù không qua đêm.

Món nợ với gia tộc Liễu Sinh, Tần Vũ một ngày cũng không muốn đợi.

Mặc dù Tần Vũ rất tự tin, nhưng cũng không thể không thừa nhận, thế lực của gia tộc Liễu Sinh ở Phù Tang rất lớn.

Chương 176

Tần Vũ chọn không đi máy bay mà đi tàu cũng là để không bại lộ thân phận.

Sau khi ra khỏi Bắc Bình, anh cố tình đi vòng vèo mấy vòng, xác nhận không có cái đuôi nào bám theo mới ra biển, lên tàu.

Đây là lần đầu tiên ra biển, chỉ thấy xa xa biển trời một màu, mặt nước sóng gợn lăn tăn, ráng mây lúc bình minh và hoàng hôn, mỗi cảnh một vẻ diễm lệ, lập tức cảm thấy lòng dạ thảnh thơi.

Quả nhiên, con người cần phải điều tiết, không thể cứ mãi ở dưới những ngôi mộ âm u đáng sợ.

Nhưng Tần Vũ cũng rõ, những ngày tháng thoải mái như vậy sẽ không kéo dài, chẳng mấy chốc lại phải xuống mộ.

Phù Tang là một quốc đảo của Nhật Bản, diện tích tương đương với Vân Thành.

Nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.

Tần Vũ không ngừng nghỉ, nhanh chóng đến được nơi gia tộc Liễu Sinh tọa lạc.

Anh không vội động thủ, trước tiên đi dạo một vòng bên ngoài, thăm dò tình hình.

Vị trí của gia tộc này khá hẻo lánh, xa thành phố, xung quanh cũng không có nhà dân nào khác, ở đây có giết người phóng hỏa cũng không kinh động đến ai, quả là một nơi lý tưởng.

Sau khi màn đêm buông xuống, Tần Vũ mới lặng lẽ lẻn vào dinh thự của gia tộc Liễu Sinh.

Trong sân canh gác nghiêm ngặt, nhưng với thân thủ của Tần Vũ, anh nhanh chóng và dễ dàng leo lên mái của một ngôi nhà.

Nơi này, bên ngoài có lính gác nghiêm ngặt nhất, hẳn là nơi trọng yếu của gia tộc.

Tần Vũ lật một viên ngói lên, chỉ thấy trong nhà ngồi hai hàng người, dường như đang tổ chức hội nghị gia tộc.

Anh lập tức mừng như bắt được vàng.

Đúng là trời giúp ta, vừa hay có thể một mẻ hốt gọn.

Tần Vũ đang định động thủ thì đột nhiên nghe thấy có người trong nhà lên tiếng.

"Thông tin về Tị Trần Châu đã được xác nhận rồi, đúng là đang ở trên người một kẻ tên Tần Vũ." Tần Vũ không khỏi cười lạnh một tiếng.

Xem ra đám người này đang bàn cách đối phó với mình.

"Tên Tần Vũ này thực lực rất mạnh, theo tôi thấy, e rằng chúng ta phải huy động Hắc Tổ mới có thể giết được hắn, lấy lại Tị Trần Châu." Lão già này trong lòng thầm nghĩ, thật coi trọng mình quá.

Gia tộc Liễu Sinh có Hắc Tổ và Bạch Tổ là hai nhóm cao thủ lợi hại nhất.

Bạch Tổ chủ yếu bảo vệ những nơi trọng yếu của gia tộc, hộ vệ những nhân vật lớn trong gia tộc.

Còn Hắc Tổ là một tổ chức sát thủ.

Gia tộc Liễu Sinh làm ăn trong thế giới ngầm, tự nhiên có những chuyện không thể để lộ ra ánh sáng.

Chuyện giết người đoạt bảo, gia tộc Liễu Sinh làm không ít.

Nhưng những năm gần đây, họ cũng đã thu liễm hơn nhiều, thường thì sẽ không tùy tiện xuất động Hắc Tổ.

"Chuyện đó không thành vấn đề, động tác phải nhanh, phải mau chóng lấy lại Tị Trần Châu, tránh đêm dài lắm mộng.

Hơn nữa, tên Tần Vũ đó dám giết đệ tử cốt cán của gia tộc Liễu Sinh chúng ta, nếu không để hắn phải trả một cái giá thê thảm, chẳng phải sẽ để người khác chê cười gia tộc Liễu Sinh chúng ta sao?" Tần Vũ không khỏi cười lạnh không ngớt.

Bây giờ còn cần thể diện ư, sau đêm nay, trên đời này sẽ không còn gia tộc Liễu Sinh nữa.

Anh cảm thấy những nội dung này cũng chẳng có gì hay ho để nghe.

Nhanh chóng giết đám người này, diệt gia tộc Liễu Sinh, kết thúc mọi chuyện.

Lúc này, lại có một giọng nói khác vang lên.

"Ngọc hạp Huyền Cơ dùng để đặt thần châu đã tìm được rồi, đã thu vào bảo khố của gia tộc.

Ngọc hạp Huyền Cơ này là chìa khóa để tìm thần châu, có nó, chúng ta có hy vọng tìm được thần châu." Tần Vũ sững sờ.

Ngọc hạp Huyền Cơ, thứ này lại có liên quan đến thần châu sao?

Anh vội vàng dỏng tai nghe tiếp.

"Đáng tiếc là hiện tại chúng ta thiếu một người có thể định vị vị trí cụ thể.

Mênh mông Vân Tỉnh, muốn tìm ra vị trí đại mộ không phải là chuyện dễ." "Không cần lo lắng, đã có không ít người đến Vân Tỉnh tìm kiếm rồi, tin rằng chẳng mấy chốc sẽ tìm được manh mối, đến lúc

đó, chúng ta chỉ cần ngồi mát ăn bát vàng là được." "Nói không sai, không có ngọc hạp Huyền Cơ, dù có tìm được đại mộ cũng không thể nào lấy được thần châu." Tần Vũ nghe đến đây, không khỏi mừng rỡ.

Lần này đến đây thật đúng lúc.

Nếu không, làm sao biết được có sự tồn tại của thứ gọi là ngọc hạp Huyền Cơ?

Không biết, bảo khố của gia tộc Liễu Sinh ở đâu nhỉ?

Ý nghĩ này vừa lóe lên, liền thấy trên bức tường một bên đại sảnh có một cánh cửa bí mật mở ra, bên trong bước ra một lão già tóc, râu, lông mày đều bạc trắng.

Vừa thấy lão già bước vào, tất cả mọi người có mặt đều đứng dậy.

"Tộc trưởng!" Lão già chậm rãi đi đến ghế chủ tọa, ngồi xuống rồi mới vẫy tay.

"Ngồi đi." Mọi người mới ngồi xuống, ai nấy đều chăm chú lắng nghe, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

"Ta vừa mới đến bảo khố kiểm kê số lượng tiền tài trong nhà..." Nghe đến đây, Tần Vũ quyết định không đợi nữa.

Mấy chuyện vặt vãnh của gia tộc Liễu Sinh, anh không có hứng thú biết.

Anh tung người một cái, đáp xuống bàn hội nghị.

"..., người nào?" Thấy có người đột nhiên từ trên trời giáng xuống, người của gia tộc Liễu Sinh đều kinh ngạc đến ngây người.

Chương 177

“Không phải các người muốn Tị Trần Châu sao?

Ta chính là Tần Vũ mà các người đang tìm.” “A!” Có người hét lên một tiếng, lập tức có năm, sáu bóng người lao về phía Tần Vũ.

Gia tộc Liễu Sinh là gia tộc lớn nhất giới đạo mộ Phù Tang, thế lực bao trùm toàn cầu, trong nhà tự nhiên không thiếu cao thủ.

Chỉ là, thân thủ của họ, trong mắt Tần Vũ, thực sự có chút không đáng xem.

“A!” “A!” “A!” Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, Tần Vũ ra tay nhanh đến mức nào, đám người này còn chưa kịp nhìn rõ chuyện gì đã đi báo danh với Diêm La Vương.

Gia tộc Liễu Sinh ở Phù Tang thế lực lớn, đã không ra tay thì thôi, một khi ra tay thì phải dùng thế sét đánh không kịp bưng tai, không cho đối phương bất kỳ cơ hội phản kháng nào.

Nếu không, một khi kinh động đến quan phủ Phù Tang, mọi chuyện sẽ phiền phức.

Trước khi Tần Vũ ra tay, anh đã quan sát kỹ.

Phòng hội nghị này bốn phía không có một cửa sổ nào, cửa cũng đóng chặt.

Hẳn là để phòng người ngoài nghe trộm nội dung cuộc họp.

Nhưng bây giờ, nó lại tạo điều kiện tốt nhất cho Tần Vũ.

Đám người này, ngay cả chỗ để chạy cũng không có.

Trong nháy mắt, trong phòng đã có thêm mười mấy cỗ thi thể.

Bao gồm cả vị tộc trưởng kia, toàn bộ cao tầng của gia tộc Liễu

Sinh đều ngã trong vũng máu.

Những người này ở bên ngoài được coi là cao thủ hàng đầu, nhưng trước mặt Tần Vũ, không ai là đối thủ một hiệp.

Tuy nhiên, Tần Vũ cố ý để lại một người không giết.

Trong đám người này, là kẻ nhát gan nhất.

Từ lúc Tần Vũ ra tay, kẻ này đã trốn trong góc run lẩy bẩy, tạo thành một sự tương phản rõ rệt với những kẻ khác liều mạng xông lên.

Thật không biết một kẻ như vậy làm sao lại chen chân vào được tầng lớp cao tầng của gia tộc Liễu Sinh?

Có lẽ là con trai của tộc trưởng hoặc một trưởng lão có thực quyền nào đó trong tộc?

Tần Vũ vô cùng khinh thường loại người mềm yếu này, để lại hắn không giết, chỉ vì cảm thấy kẻ mềm yếu nhất này sẽ dẫn đường cho mình.

"Dẫn ta đến bảo khố của gia tộc, tìm ngọc hạp Huyền Cơ, ta có thể tha cho ngươi một mạng." Tần Vũ đoán rằng cánh cửa bí mật mà vị tộc trưởng kia đi vào hẳn là dẫn đến bảo khố.

Nhưng lúc này, tốt nhất đương nhiên là có người dẫn đường.

Đặc biệt, anh không nhận ra ngọc hạp Huyền Cơ.

Kẻ kia sớm đã bị dọa vỡ mật, nghe lời Tần Vũ, căn bản không có chút ý định phản kháng nào, lập tức mở cánh cửa bí mật của mật đạo, dẫn Tần Vũ đi vào.

Vừa vào bên trong, Tần Vũ lập tức trợn tròn mắt.

Một kho báu dưới lòng đất khổng lồ, bên trong trưng bày vô số bảo vật.

Đi theo Đại Kim Nha một thời gian, Tần Vũ cũng đã có chút nhãn lực.

Anh liếc mắt một cái liền nhận ra, đa số bảo vật bên trong không phải của Phù Tang mà là của Thăng Long.

Xem ra, gia tộc Liễu Sinh này vẫn luôn bí mật đạo mộ ở Thăng Long.

Đây đúng là một phát hiện bất ngờ.

Tần Vũ đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía kẻ mềm yếu đang dẫn đường.

"Tại sao trong bảo khố của gia tộc Liễu Sinh lại toàn là đồ cổ bảo bối của Thăng Long?" Tên mềm yếu kia rõ ràng đã bị dọa vỡ mật thật sự, quần cũng đã ướt.

"Phù Tang làm gì có đại mộ nào để đào, chỉ có một vài hoàng lăng, những ngôi mộ đó canh gác cũng rất nghiêm ngặt, dù sao, hiện tại Phù Tang vẫn do hoàng thất thống trị." Tần Vũ đột nhiên nhớ ra.

"Vì sao gia tộc Liễu Sinh, thân ở Phù Tang, lại đều nói tiếng Thăng Long?" Người nọ nghe vậy, ánh mắt lóe lên, cuối cùng không có dũng khí che giấu.

"Năm đó, lão tổ của gia tộc chúng tôi nhận lệnh của quân bộ Phù Tang, phải đến Thăng Long tiến hành đạo mộ.

Kể từ đó, người của gia tộc Liễu Sinh bắt đầu học viết chữ Thăng Long, nói tiếng Thăng Long, ngay cả trong gia tộc cũng không nói tiếng Phù Tang." "Tuy thế lực của gia tộc Liễu Sinh lan rộng khắp thế giới, nhưng trên thực tế, những bảo vật chúng tôi kinh doanh đều xuất xứ từ Thăng Long.

Thăng Long có mấy nghìn năm văn minh huy hoàng, dưới lòng đất chôn cất vô số bảo bối." "Chúng tôi đem những bảo vật thu được từ

các đại mộ ở Thăng Long, bí mật vận chuyển về Phù Tang, đại đa số đều cất giữ ở đây, một phần nhỏ còn lại thì vận chuyển đến các nước phương Tây bán để kiếm lợi nhuận, duy trì hoạt động của gia tộc." Nghe đến đây, Tần Vũ mới vỡ lẽ.

Hóa ra gia tộc Liễu Sinh này, thực chất là một gia tộc của Phù Tang chuyên đạo mộ ở Thăng Long.

Chẳng trách quan hệ với quan phủ Phù Tang lại có thể tốt đến vậy.

Phải biết rằng, những gia tộc đạo mộ thực sự thường ẩn mình trong bóng tối, có giao du với quan phủ cũng sẽ không quá sâu.

Nhưng gia tộc Liễu Sinh lại trở thành một trong những gia tộc hào môn hàng đầu ở Phù Tang.

Quan hệ với chính quyền càng thêm mật thiết.

Hóa ra là vậy.

Bởi vì họ căn bản không đạo mộ ở Phù Tang.

Như vậy, lúc trước gia tộc Liễu Sinh tìm Hoắc gia muốn đào hoàng lăng Phù Tang, e rằng căn bản là một trò lừa bịp.

Mục tiêu của họ, từ đầu đến cuối, đều là các đại mộ ở Thăng Long.

Thật không ngờ lại vô tình diệt gọn một gia tộc Phù Tang chuyên đào mộ ở Thăng Long như vậy.

"Bây giờ mau nói cho ta biết, ngọc hạp Huyền Cơ ở đâu?" "Ở đó!" Người nọ dùng tay chỉ vào một góc trong bảo khố.

Chương 178

“Tôi đã nói cho ngài biết tất cả những gì tôi biết... ngài có thể tha cho tôi được không?

Tôi là thiếu tộc trưởng của gia tộc Liễu Sinh, tộc trưởng đã chết, tôi là người thừa kế hợp pháp duy nhất, tôi có thể đảm bảo với ngài, người của gia tộc Liễu Sinh tuyệt đối sẽ không tìm ngài báo thù.” Lời của hắn vừa dứt, liền thấy ánh đao lóe lên, thân thể hắn ngã xuống trong vũng máu.

Tần Vũ không khỏi cười lạnh một tiếng.

Thế hệ già của gia tộc Liễu Sinh ít ra còn có mấy phần can đảm, không sợ chết.

Còn cái gọi là thiếu tộc trưởng này, quả thực là một trò cười lớn.

Một người như vậy, nếu thật sự kế thừa gia tộc Liễu Sinh, e rằng gia tộc Liễu Sinh không cần đợi Tần Vũ diệt, cũng sẽ tự đi đến diệt vong.

Nhưng, những điều này đều không còn quan trọng nữa.

Sau đêm nay, trên thế giới này sẽ không còn gia tộc Liễu Sinh.

Tần Vũ đi đến góc mà người đàn ông kia chỉ, lấy một chiếc hộp trong góc.

Anh dùng tay sờ thử, chất liệu của chiếc hộp này rất kỳ lạ, không phải vàng cũng không phải ngọc, ẩn hiện dường như có sự dao động của sinh mệnh truyền đến.

Tần Vũ hơi kinh ngạc, mở hộp ra xem thì phát hiện bên trong trống rỗng, không có gì cả.

Xem ra vấn đề nằm ở chất liệu làm hộp.

Loại chất liệu này rất đặc biệt.

Thứ này gọi là ngọc hạp Huyền Cơ, lẽ nào thật sự được làm từ xương rồng sao?

Bây giờ không phải là lúc để nghiên cứu sâu những thứ này, Tần Vũ lập tức thu ngọc hạp Huyền Cơ lại.

Sau đó, anh liền đem toàn bộ những thứ trong bảo khố này thu vào nhẫn không gian.

Đây đều là những bảo vật trộm được từ Thăng Long, Tần Vũ muốn đem toàn bộ chúng về lại Thăng Long. …..

Lớp lãnh đạo cao tầng của gia tộc Liễu Sinh đều đã bị chém giết sạch sẽ.

Nhưng tình hình bên ngoài rốt cuộc thế nào, hiện tại vẫn chưa biết.

Một khi tin tức bị rò rỉ ra ngoài, dẫn đến sự can thiệp của quan phương Phù Tang, thì mọi chuyện sẽ trở nên phiền phức.

Mất gần mấy tiếng đồng hồ, những bảo vật mà gia tộc Liễu Sinh cất giấu đã bị Tần Vũ cướp sạch.

Đây là toàn bộ bộ sưu tập của một gia tộc giàu có hàng đầu Phù Tang, một gia tộc sống bằng nghề đạo mộ, chuyên sưu tầm đồ cổ bảo vật.

Số lượng văn vật quý giá bên trong, ngay cả Tần Vũ cũng phải kinh ngạc.

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ, anh cuối cùng cũng thở phào một hơi, lập tức lặng lẽ rút lui.

Bên ngoài vẫn yên tĩnh, không có một chút động tĩnh nào.

Điều này khiến Tần Vũ cảm thấy rất kỳ lạ, tuy phòng hội nghị không có cửa sổ, cửa cũng khóa chặt.

Nhưng tiếng đánh nhau và tiếng la hét vừa rồi, ít nhiều cũng đã truyền ra ngoài một chút.

Dù sao, cửa và tường của phòng hội nghị tuy cách âm, nhưng cũng không thể hoàn toàn cách ly được âm lượng lớn như vậy.

Bên ngoài có nhiều lính canh như vậy, sao lại không có chút phản ứng nào?

Lúc bò ra từ trên mái nhà, anh liền nghe thấy cuộc đối thoại của hai tên lính canh đầu lĩnh bên ngoài.

"Cuộc họp lần này sao lại lâu thế?

Vừa rồi có tiếng la hét truyền ra, bên trong chắc không xảy ra chuyện gì chứ?" "Bất kể bên trong xảy ra chuyện gì, đó không phải là việc mà lính canh chúng ta nên hỏi, xin hãy ghi nhớ chức trách của mình, đừng vượt quá giới hạn." Tần Vũ lúc này mới vỡ lẽ.

Đám người Phù Tang này, rất coi trọng sự phục tùng.

Phục tùng tuyệt đối một cách vô điều kiện, không cần suy nghĩ.

Rõ ràng nghe thấy bên trong có âm thanh bất thường truyền ra, nhưng, không có mệnh lệnh cho vào kiểm tra thì họ vẫn đứng gác bên ngoài, không hề nhúc nhích.

Đúng là một đám ngốc!

Nhưng như vậy cũng tốt, đỡ được rất nhiều phiền phức.

Tuy nhiên, Tần Vũ không định dừng lại ở đây.

Gia tộc Liễu Sinh phải bị nhổ cỏ tận gốc, không thể để lại bất kỳ hậu họa nào.

Nếu không, lúc xuống mộ, bị chúng ngáng chân thì phiền phức lắm!

Nghĩ vậy, bóng dáng Tần Vũ lặng lẽ ẩn vào trong bóng tối.

Rất nhanh, đại đa số người của gia tộc Liễu Sinh đều trở thành vong hồn dưới lưỡi đao của Tần Vũ trong giấc mộng.

Gia tộc Liễu Sinh từng làm mưa làm gió trong giới đạo mộ, từ đây tan thành mây khói.

Giải quyết xong mối họa gia tộc Liễu Sinh, Tần Vũ yên tâm đi đón vợ.

Anh còn chẳng về Bắc Bình, chỉ thông báo cho Bàn Tử và mấy người kia đến mộ Cô Mặc Vương Tử hội hợp, rồi trực tiếp mua vé máy bay bay đến vùng Tây Bắc.

Năm ngày sau, năm người Tần Vũ cuối cùng đã trở lại sâu trong sa mạc đen.

Nhưng lúc này, mấy người đều ngây người.

Chương 179

Trước mắt họ xuất hiện một ốc đảo!

Lối vào thành cổ Tinh Tuyệt đã sụp đổ!

"Tần ca, ... chúng ta có đi nhầm đường không vậy?" Bàn Tử gắng sức dụi mắt, không dám tin hỏi.

"Đường không sai, chắc là trước đó có mưa, nên mực nước sông ngầm đã dâng lên." Tần Vũ lúc này cũng có chút đau đầu, anh cũng không lường trước được tình huống này, không hề chuẩn bị thiết bị lặn!

"Phải rồi, sông ngầm trong mộ Vương Tử có phải là một nhánh của con sông này không?" Shirley Dương đột nhiên lóe lên một ý, lên tiếng hỏi.

"Đúng!

Con sông ở đó hẳn là đầu nguồn, chúng ta xuôi theo dòng sông ngầm, hẳn là có thể vào được thành cổ Tinh Tuyệt!" Tần Vũ vỗ đùi một cái, bừng tỉnh, cả nhóm vội vàng quay lại mộ Cô Mặc Vương Tử.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Tần Vũ, sông ngầm trong mộ Vương Tử Mặc thực sự có thể thông đến Tinh Tuyệt.

Anh cũng không nhiều lời, từ trong nhẫn không gian lôi ra một chiếc xuồng cao su, nhảy lên! …..

"Nhìn phía trước kìa!

Đó là cái gì?" Không biết đã trôi bao lâu, Hồ Bát Nhất đột nhiên lên tiếng.

Họ xuôi theo dòng sông ngầm trôi vào một hang động khổng lồ.

Phía trước mặt nước đột nhiên xuất hiện một vệt sáng trắng lạnh lẽo, mờ ảo, anh vội bảo mọi người tắt đèn pin trong tay, trong bóng tối nhìn chằm chằm vào vệt sáng lạnh lẽo như ma trơi kia.

Đám sáng bập bềnh biến đổi trong nước, từ xa đến gần, từ từ trôi đến.

Họ cuối cùng cũng nhìn rõ hoàn toàn.

Đó là một thi thể nữ, trên người không có bất kỳ quần áo nào, thân thể trần trụi, ngửa mặt nằm trên mặt nước.

Cả nhóm trong lòng kinh hãi, lại thấy trong nước lại nổi lên mấy xác chết trôi.

Những xác chết trôi này có cái nổi trên mặt nước, có cái lơ lửng trong nước, không có ngoại lệ, đều ngửa mặt lên trên, tay và chân cong xuống.

Tư thế vô cùng kỳ quặc, giống như các khớp xương đều đã bị bẻ gãy; càng kỳ lạ hơn là, chúng dường như không bị lực nổi của nước kiểm soát.

Số lượng thi thể nữ nổi lên trong nước ngày càng nhiều, trước sau chỉ trong vài phút, số lượng xác chết trôi đã nhiều đến không đếm xuể, e rằng phải có đến mấy nghìn.

Các thi thể phát ra ánh sáng trắng âm u, hang động vốn tối đen cũng bị ánh sáng trắng chiếu rọi.

Ánh sáng này khiến người ta cảm thấy như rơi vào địa ngục băng giá, lại phảng phất như những ngọn núi lớn, đè nén khiến người ta không thở nổi.

Cả nhóm đều nằm rạp trong xuồng cao su, nín thở quan sát những

xác chết trôi trên mặt nước, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Lúc này, gần nửa hang động đã bị ánh sáng quỷ dị của các xác chết trôi chiếu sáng, dưới lòng sông ngầm sâu không thấy đáy lớp lớp chồng chất, không biết rốt cuộc có bao nhiêu.

Những thi thể này thực sự quá quỷ dị.

Nơi này đáng lẽ đã mấy nghìn năm không có người vào, nhưng nếu là thi thể cổ mấy nghìn năm trước, sao lại có thể bảo quản tốt như vậy trong nước, một chút cũng không bị thối rữa?

Nhìn thân thể đầy đặn mờ ảo kia, cũng không khác người sống là bao, ánh sáng xanh lạnh lẽo phát ra từ thi thể lại là gì?

Lâu như vậy mà không thối, e rằng đều đã biến thành lão bánh ú rồi?

Hồ Bát Nhất và mấy người nhớ lại những thi thể nữ đã thấy trước đây, đều không đáng sợ bằng ở đây.

Quan trọng hơn là, số lượng quá nhiều.

Nếu những thi thể nữ này đều xảy ra thi biến, ai cũng không thể chống đỡ nổi.

Dưới lòng nước sâu, vẫn không ngừng có thi thể nữ nổi lên.

Không biết từ lúc nào, trên mặt nước xuất hiện một đám sương mù màu đỏ.

Sương mù đỏ nối liền với mặt nước, từng thi thể nữ, giống như bị kiểm soát, tranh nhau chui vào trong đám sương mù đỏ.

Bên trong sương mù thì không nhìn thấy rõ, chỉ thấy một màu đỏ rực.

Đám sương mù đỏ đó giống như một cái hố không đáy, từng đợt xác chết trôi bị hút vào, nhưng không hề có dấu hiệu bị lấp đầy.

Cả nhóm kinh hồn bạt vía trôi thêm nửa tiếng đồng hồ, phát hiện mực nước bắt đầu từ từ hạ xuống.

Rất nhanh, họ bỏ xuồng cao su, trực tiếp lội trong dòng sông nước ngập đến eo.

Vương Bàn Tử ở một bên cứ nhìn chằm chằm vào các thi thể nữ, một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Sao mấy cái xác nữ này đều không mặc quần áo vậy, thật là... nhưng mà, tôi thích...

đáng tiếc đều biến thành lão cương thi rồi, nếu không, chỉ nhìn dáng người thôi, trong đó có không ít xác nữ dáng người rất chuẩn đấy!" Giọng nói của hắn rất nhỏ, nhưng thính lực của Tần Vũ nhạy bén đến mức nào, tự nhiên đều nghe rõ mồn một.

Anh không khỏi thán phục khẩu vị của Vương Bàn Tử.

Không thể dùng từ "khẩu vị nặng" để hình dung được nữa rồi.

Đơn giản là đáng sợ… Ninh Thái Thần và quỷ có câu chuyện, Đổng Vĩnh và tiên nữ có câu chuyện, Hứa Tiên và rắn có câu chuyện, chẳng lẽ Vương Bàn Tử và cương thi cũng sắp có một câu chuyện sao?

Mọi người rón rén từ từ di chuyển về phía trước, không dám gây ra tiếng động.

Tuy nhiên, rắc rối vẫn xảy ra.

Vừa đi được mấy bước, không biết chân ai đã đá phải một viên sỏi nhỏ.

Chương 180

Viên sỏi rơi thẳng xuống nước, phát ra một tiếng "phõm".

Trong hang động yên tĩnh, một chút âm thanh nhỏ cũng giống như tiếng sấm nổ.

Trong khoảnh khắc, những xác chết trôi vốn đang di chuyển trên mặt nước, không ngừng đổ về phía sương mù đỏ đột nhiên dừng lại.

Dường như những thi thể nữ đó đã bị kinh động, đang nhìn chằm chằm vào họ.

Tim của mọi người đều như treo trên sợi tóc.

Nhiều thi thể nữ như vậy, nếu xảy ra thi biến, hậu quả không thể lường trước.

Đột nhiên, bên bờ sông vang lên một loạt tiếng bước chân loạt xoạt, liên tiếp thành một dải, giống như có rất nhiều người đang bước đi bên bờ sông.

Ánh sáng phát ra từ các thi thể nữ trong sông cũng trở nên lập lòe không ổn định.

Không khí căng thẳng đến cực điểm, mọi người đều cảm nhận được áp lực lớn ập đến, tim không kìm được mà đập thình thịch.

Ngay sau đó, lại vang lên từng trận tiếng kim loại va chạm, phảng phất như có một đội quân cổ đại mặc áo giáp nặng đang tiến quân.

Hồ Bát Nhất thò đầu ra, nhìn về phía trước.

Dựa vào ánh sáng của các xác chết trôi, cuối cùng anh cũng nhìn rõ.

Một con côn trùng khổng lồ, trông rất giống rết, nhưng thân hình

so với rết thì lớn hơn gấp vạn lần.

Thân thể nó giống như một đoàn tàu hỏa, trên thân có vô số đôi chân khổng lồ không ngừng chuyển động.

Mỗi một chiếc chân đều to hơn cả đùi người.

Miệng phía trước không ngừng há ra ngậm vào, mở rộng sang hai bên, lớn đến kinh người, e rằng có thể nuốt chửng mấy người sống một lúc.

Trên thân con quái trùng có một lớp vỏ cứng dày, giống như vảy cá, khi bò phát ra tiếng lanh canh, như tiếng áo giáp va chạm.

Con quái trùng rõ ràng đã phát hiện ra mấy người họ, đang bò về phía này.

Hàng trăm chiếc chân khổng lồ cùng chuyển động, tốc độ di chuyển kinh người.

Hồ Bát Nhất vô thức quay đầu nhìn lại, Tần Vũ đang ở bên cạnh anh.

Tần Vũ rõ ràng cũng đã nhìn thấy con quái trùng có hình thể đáng sợ, nhưng vẻ mặt anh vô cùng trấn tĩnh, không thấy một chút hoảng loạn nào.

Đối mặt với con quái trùng to như tàu hỏa, Tần Vũ lại không hề sợ hãi, thậm chí còn có cảm giác hơi khinh miệt.

Thấy vậy, Hồ Bát Nhất lập tức an tâm hơn rất nhiều.

Có Tần ca ở bên cạnh làm hậu thuẫn, sợ gì con quái trùng chứ?

"Bàn Tử, chuẩn bị kíp nổ, tôi sẽ cho nổ chết nó." Vương Bàn Tử sớm đã chuẩn bị sẵn kíp nổ, lúc này nghe lời Hồ Bát Nhất, vội vàng châm lửa, nhưng không ném ra ngay, nhìn dây cháy chậm cháy xèo xèo trong tay.

Thấy kíp nổ sắp nổ tung, Vương Bàn Tử mới hét lên một tiếng, ném nó ra ngoài.

"Oành!" Chỉ nghe một tiếng nổ lớn đến điếc tai.

Tiếng nổ của kíp nổ vốn đã lớn, trong hang động lại có tiếng vang không ngớt, động tĩnh càng bị khuếch đại lên mấy chục lần.

Trong khoảnh khắc, màng nhĩ của mấy người đều đau nhói.

Đầu của con quái trùng cũng bị nổ tung lên, nhưng ngay sau đó lại mạnh mẽ rơi xuống, miệng lớn há sang hai bên, lao về phía họ.

"Chạy mau!" Hồ Bát Nhất kinh hãi hét lên.

Không ngờ con quái trùng lại khó đối phó như vậy, kíp nổ cũng không nổ chết được nó.

Shirley Dương lại bắn một phát súng về phía con quái trùng, viên đạn bắn vào trong miệng nó, nhưng hành động của con quái trùng chỉ chậm lại một chút rồi lại tiếp tục bò tới.

Tần Vũ ánh mắt lóe lên, tay phải đã lặng lẽ nắm chặt Cự Khuyết kiếm, nhưng vẫn chưa ra tay.

Vương Bàn Tử và ba người còn lại chỉ có thể liều mạng chạy, con quái trùng thì ở phía sau truy đuổi không tha.

Phía trước không xa, lờ mờ có thể nhìn thấy một cửa hang.

Nhưng tốc độ di chuyển của con quái trùng rõ ràng nhanh hơn họ rất nhiều, sắp đuổi kịp rồi.

"Kíp nổ, đưa đây!" Hồ Bát Nhất lớn tiếng hét.

Vương Bát Nhất vội vàng lấy ra một kíp nổ nữa, ném vào tay Hồ Bát Nhất.

Lúc này, Shirley Dương lại quay đầu bắn một phát, chuẩn xác

không sai bắn vào miệng con quái trùng.

Tuy nhiên, đạn của súng săn đối với con quái trùng rõ ràng không có sức sát thương, tốc độ tiến lên của nó cũng không bị ảnh hưởng.

Hồ Bát Nhất cắn răng, dừng bước, châm lửa kíp nổ.

Lúc này, con quái trùng đã đuổi đến bên cạnh, ngẩng đầu lên, mạnh mẽ phun ra một luồng sương mù đỏ, trong khoảnh khắc bao trùm toàn thân Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất lại nhân cơ hội này, ném kíp nổ vào trong miệng con quái trùng.

Oành!

Kíp nổ nổ tung trong miệng con quái trùng.

Trong khoảnh khắc, thân thể Hồ Bát Nhất bị một luồng khí lãng khổng lồ hất văng, nặng nề ngã xuống đất.

Đầu con quái trùng bị khí lãng của vụ nổ làm cho da thịt tan nát, văng lên cao, "phịch" một tiếng, rơi xuống đất, cuối cùng không còn động đậy.

"Cuối cùng cũng chết rồi sao?" Hồ Bát Nhất thở phào một hơi, lại phát hiện toàn thân trên dưới đều bị sương mù đỏ phun trúng.

Chương 181

Một cơn đau dữ dội truyền đến từ các bộ phận trên cơ thể, thân thể như muốn rã rời, không một chỗ nào không đau.

Vương Bàn Tử thấy cảnh này, vội vàng chạy tới.

"Làm tốt lắm, lão Hồ, quả là… tôi muốn đại diện cho quốc gia, trao tặng cho ông danh hiệu anh hùng chiến đấu đặc cấp." Hồ Bát Nhất lập tức trừng mắt nhìn hắn một cái.

"Vương Bàn Tử, đừng có nói nhảm, anh hùng chiến đấu đặc cấp nào mà không hy sinh anh dũng?

Ông chê tôi chết chưa đủ nhanh à?

Lão tử đây chưa chết, còn sống sờ sờ, mẹ nó đừng có trù ẻo tôi." Vương Bàn Tử đi đến gần Hồ Bát Nhất nhưng không dám lại gần.

Hồ Bát Nhất ngẩn người.

"Tên Bàn Tử chết tiệt, đứng ngây ra đó làm gì?

Không mau đỡ lão tử dậy, mẹ kiếp, toàn thân tôi sắp đau chết rồi đây." Không ngờ, trong mắt Vương Bàn Tử lại lộ ra vẻ mặt rất kỳ lạ.

Lúc này Đại Kim Nha và Shirley Dương cũng đã đi tới, cũng giống như Vương Bàn Tử, đứng cách Hồ Bát Nhất vài mét, không dám lại gần.

"Làm sao vậy?

Chẳng lẽ trên người tôi có độc à?" Nói xong, Hồ Bát Nhất dùng tay sờ mặt mình.

"Ủa, sao trên người mình nhiều chất lỏng màu đỏ thế này, mình trúng độc rồi sao?

Xong rồi, xong rồi, toàn thân mình chỗ nào cũng không thoải mái, xem ra độc khí đã ngấm vào xương tủy, tấn công vào ngũ tạng lục phủ, sắp chết đến nơi rồi… tôi có mấy lời trăng trối muốn dặn dò…” “Đừng buồn, đối với một người lính già như tôi mà nói, cái chết không là gì cả, tôi chỉ là vì hạnh phúc của nhân loại… vì sự nghiệp vĩ đại nhất của nhân loại… tôi cảm thấy mình chết thật vinh quang, vĩ đại… núi xanh đâu chẳng chôn xương, hãy để tôi yên nghỉ tại đây…” Giọng điệu của Hồ Bát Nhất ngày càng bi tráng, giọng nói cũng ngày càng nhỏ, dường như dần dần đã trở nên yếu ớt, sắp buông tay về trời.

Trong chốc lát, mọi người đều buồn bã.

Mắt Vương Bàn Tử cũng đã ươn ướt.

Chỉ có Tần Vũ ôm Cự Khuyết kiếm, hai tay khoanh lại, bình tĩnh đứng một bên nhìn Hồ Bát Nhất, mặt nở nụ cười.

“Này lão Hồ, đừng diễn nữa, ông có phải tốt nghiệp khoa biểu diễn của học viện kịch đâu, cũng chẳng có ai mời ông đi làm diễn viên, không lấy được giải Oscar đâu, diễn cho tôi xem có tác dụng gì?” Hồ Bát Nhất không khỏi trợn mắt, chống tay đứng dậy, từ dưới đất bò lên.

Vương Bàn Tử lập tức trợn tròn mắt.

“Lão Hồ, ông không trúng độc, không chết sao?” Hồ Bát Nhất lập tức chửi ầm lên.

“Tên Bàn Tử chết tiệt, ông có thể đừng cả ngày trù ẻo tôi được không, tôi Hồ Bát Nhất này sẽ trường mệnh trăm tuổi, sống lâu hơn ông năm mươi năm nữa, ông mới chết ấy.” Vừa nói, anh vừa xoa xoa mông.

Tuy không trúng độc, nhưng bị sóng xung kích của kíp nổ hất văng

đi, nặng nề ngã xuống đất, đó là thật không thể thật hơn.

Một cú ngã này, toàn thân thật sự đau rát.

Đại Kim Nha bừng tỉnh ngộ.

"Hóa ra sương mù đỏ mà con quái trùng phun ra không có độc." Hồ Bát Nhất gật đầu.

"Xem ra, thứ đó không có độc." Lời của anh vừa dứt, liền thấy con quái trùng vốn đã nằm im không động đậy trên mặt đất lại một lần nữa phát ra tiếng gầm gừ nặng nề, thân thể dài như tàu hỏa bắt đầu lắc lư trái phải.

"Mẹ ơi, con quái vật này chưa chết sao?" Vương Bàn Tử kinh hãi hét lên.

"Chạy mau!" Mấy người vội vàng cắm đầu cắm cổ, liều mạng chạy như điên.

Con quái vật quá đáng sợ, quả thực là bất tử.

Phía sau, con quái trùng đã bị chọc giận hoàn toàn, đầu lâu khổng lồ ngẩng lên trời, trong miệng phun ra từng luồng sương mù đỏ tươi, như sấm sét vạn quân, lao về phía mấy người họ.

"Bằng!" Shirley Dương đang chạy phía trước quay người lại, dùng súng săn trong tay bắn một phát nữa.

Kỹ năng bắn súng của cô có thể gọi là bách phát bách trúng, một phát súng này vẫn không sai một ly bắn vào miệng con quái trùng.

Hành động của con quái trùng hơi chậm lại, nhưng ngay sau đó, nó lại lao tới với thế mạnh mẽ hơn.

Lúc này, Đại Kim Nha lấy ra kíp nổ, nhưng bị dọa đến toàn thân run rẩy, không châm lửa được.

Shirley Dương đưa tay ra, giật lấy kíp nổ từ tay Đại Kim Nha,

ném về phía con quái trùng.

Khi kíp nổ đang bay giữa không trung, Shirley Dương lại bắn một phát nữa, vừa hay trúng vào kíp nổ.

"Oành!" Sóng xung kích khổng lồ hất văng đầu lâu to lớn của con quái trùng sang một bên.

Tuy nhiên, ngay khi họ tưởng rằng một đòn này cuối cùng cũng có hiệu quả, ngay sau đó, đầu lâu của con quái trùng lại ngẩng lên, trong miệng phát ra một tiếng hét chói tai đến cực điểm, thân thể như tàu hỏa điên cuồng lắc lư trái phải, va vào vách đá khiến đá rơi lả tả.

"Mẹ nó, con quái vật này vĩnh viễn không chết sao?" Vương Bàn Tử vừa chạy vừa chửi.

Nếu bị thân thể con quái trùng quét trúng, tuyệt đối sẽ tan xương nát thịt!

May mà tranh thủ lúc đó, bốn người đã chạy ra khỏi cửa hang động khổng lồ.

Nhưng con quái trùng vẫn ở phía sau truy đuổi không tha.

Không lâu sau, con quái trùng đã đuổi đến bên cạnh bốn người, đầu lâu ngẩng cao, chuẩn bị lao xuống.

Dưới đất, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, Đại Kim Nha, đều cảm thấy kiệt sức.

Đối mặt với con quái trùng đang lao tới, trong lòng bốn người đồng thời dâng lên một cảm giác tuyệt vọng.

Con quái trùng quá đáng sợ, căn bản không phải sức người có thể chống lại.

Lúc này, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, thân hình Tần Vũ vụt lên.

Ánh sáng của Cự Khuyết kiếm lóe lên, đã đâm vào con mắt duy nhất trên đầu lâu của con quái trùng.

Thân thể Tần Vũ cũng đã đứng trên đỉnh đầu của con quái trùng khổng lồ.

Chương 182

Cự Khuyết kiếm dài ba thước đã hoàn toàn cắm vào trong thân thể con quái trùng, chỉ còn lại chuôi kiếm ở bên ngoài.

Thân thể Tần Vũ bắt đầu chạy nhanh, Cự Khuyết kiếm thế như chẻ tre, không ngờ lại men theo lưng con quái trùng, từ giữa vạch ra một đường rãnh sâu đến ba thước.

Lớp vỏ giáp của con quái trùng tuy vừa cứng vừa dày, nhưng cũng chỉ dày vài tấc, có thể chống được đạn.

Nhưng lúc này, trước Cự Khuyết kiếm sắc bén vô song, nó lại mỏng manh như bã đậu.

Tần Vũ kéo Cự Khuyết kiếm, từ đầu con quái trùng chạy thẳng đến đuôi, đem toàn bộ lưng con quái trùng chẻ làm hai.

Con quái trùng giãy giụa mấy cái, nhanh chóng không còn động đậy.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha, Shirley Dương, ai nấy đều nhìn đến mắt trợn tròn, miệng há hốc, kinh ngạc đến mức cằm rớt xuống đất.

Con quái trùng vừa mới đẩy họ vào tuyệt cảnh, toàn thân phòng ngự không có kẽ hở, căn bản đánh không chết, cứ thế mà chết sao?

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, bóng người Tần Vũ đã từ trên thân con quái trùng nhẹ nhàng đáp xuống, thu kiếm đứng thẳng.

Vương Bàn Tử chỉ cảm thấy thân thể mềm nhũn.

"Tần ca, xin hãy nhận một lạy của tôi." Khoảnh khắc này, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha, đều khâm phục đến năm vóc sát

đất.

Dốc hết tất cả, nhưng vẫn không giết được con quái trùng, vẫn bị con quái trùng dồn đến đường cùng.

Vậy mà, dưới kiếm của Tần ca, con quái trùng lại yếu ớt không chịu nổi một đòn.

Tần ca thật sự quá mạnh, mạnh đến mức vô lý.

Trong mắt Shirley Dương ánh sao lấp lánh.

Cô chỉ cảm thấy Tần Vũ nhảy lên đầu lâu con quái trùng, chém giết con quái trùng, rồi lại nhảy xuống, toàn bộ động tác như nước chảy mây trôi, phóng khoáng ưu nhã, thực sự quá ngầu.

Không biết vì sao, trong lòng cô ẩn hiện có chút lo lắng bất an.

Một người đàn ông ưu tú như vậy, nhất định phải nắm chặt trong lòng bàn tay, không thể để anh chạy mất.

Mình có nên sớm tỏ tình với anh ấy không nhỉ?

Tần Vũ đương nhiên không biết những suy nghĩ nhỏ trong lòng mỗi người.

Đừng nhìn anh vừa ra tay gọn lẹ, trông có vẻ nhẹ nhàng, phảng phất như không tốn chút sức lực nào đã chém giết được con quái trùng khổng lồ đáng sợ như vậy.

Trên thực tế, Tần Vũ cũng đã âm thầm quan sát rất lâu, cẩn thận suy diễn các loại chiến thuật khác nhau, mới đưa ra được phương án ra tay.

Nơi cứng rắn nhất trên thân con quái trùng, hẳn là lưng của nó.

Nhưng nếu nhìn từ một góc độ khác, nơi cứng rắn nhất cũng là nơi yếu ớt nhất.

Bởi vì quá yếu ớt, nên mới cần lớp vỏ cứng nhất để bảo vệ.

Cự Khuyết kiếm lại có khả năng không gì không phá được, sắc bén vô song.

Bất kể lưng con quái trùng có cứng dày đến đâu, dưới Cự Khuyết kiếm cũng chỉ là bã đậu.

Vì vậy, Tần Vũ liền đặt điểm tấn công vào lưng, nơi có khả năng phòng ngự mạnh nhất của con quái trùng.

Bất kể lớp vỏ trên lưng nó có dày đến đâu, Cự Khuyết kiếm đều có thể đâm vào, chém nó làm hai nửa.

Mất đi sự liên kết của lớp vỏ cứng trên lưng, loại quái trùng có thân thể từng đốt một, do hàng trăm đốt thân thể nối liền nhau này, sẽ mất đi khả năng di chuyển cơ bản, dù không chết cũng sẽ mất đi sự uy hiếp.

Quả nhiên, nhân cơ hội ra tay, trực tiếp một đòn giết chết.

Ngay cả anh cũng cảm thấy rất hài lòng.

Thực lực của mình vẫn đang tăng lên một cách vững chắc.

Đúng như câu nói, bảo kiếm sắc bén là do mài giũa, hoa mai thơm là do giá lạnh.

Năng lực chiến đấu chỉ có thể nâng cao từ trong chiến đấu.

Chiến trường là nơi huấn luyện tốt nhất cho binh sĩ.

Năng lực chiến đấu, chỉ có thể nâng cao từ hết trận chiến này đến trận chiến khác.

Khi mấy người đang thở dốc, con quái trùng trước mắt đột nhiên lại ngọ nguậy.

Con rết trăm chân, chết không cứng.

Loại quái trùng này đã bị Tần Vũ chém lưng thành hai nửa, nhưng vẫn không ngừng run rẩy.

Lông mày Tần Vũ hơi nhíu lại, lại một lần nữa nhảy lên, Cự Khuyết kiếm vung ra, men theo đường lưng bị chém của con quái trùng, một kiếm chém xuống, đem phần đầu nhỏ phía trước của con quái trùng cũng chém đứt hoàn toàn.

Trong khoảnh khắc, chất dịch màu vàng ở đầu bắn tung tóe, cũng không biết loại chất lỏng màu vàng sẫm này có phải là máu của nó không, mùi rất tanh, giống như cá biển chết bị phơi nắng liên tục.

Mất đi liên kết cuối cùng ở đầu, thân thể con quái trùng lập tức hoàn toàn tách làm hai nửa.

"Phịch" một tiếng, đổ sang hai bên.

Từ trong thân thể nó, chảy ra vô số thi thể lấp lánh ánh sáng trắng, quần áo đã bị ăn mòn, ào ào chảy ra đầy đất.

Ánh sáng xanh biếc thê thảm, trong hang động u tối, trông càng thêm quỷ dị.

Hang động này nhỏ hơn nhiều so với động dị thường phía trước, ánh sáng chiếu lên vách đá xung quanh, lại khiến cả hang động đều sáng lên.

Ánh sáng xanh lục mờ ảo, chập chờn.

Một luồng khí tức âm u quỷ dị lan tỏa.

Chương 183

"Hóa ra những thi thể nữ này đều bị con quái trùng ăn hết rồi?" Xem ra, con quái trùng này hẳn là hà thần được tế tự, những thi thể nữ chết thảm này hiển nhiên là vật tế.

Ánh mắt của Vương Bàn Tử vẫn cứ nhìn chằm chằm vào các thi thể nữ, nhãn cầu cứ đảo qua đảo lại trên thân thể họ, không dời đi được.

Tần Vũ không nhịn được cười.

Khẩu vị của Vương Bàn Tử thật sự nặng đến đáng sợ.

Thi thể nữ ngàn năm trần truồng cũng có thể nhìn đến hưng phấn như vậy sao?

Nếu không phải khuôn mặt của những thi thể nữ này đều đã biến dạng, ai nấy đều nhe nanh múa vuốt vô cùng đáng sợ, Tần Vũ thật sự nghi ngờ Vương Bàn Tử sẽ vác một con nữ tống tử về nhà… Ân, nếu những lão tống tử ngàn năm này trông đẹp một chút, Vương Bàn Tử đa phần sẽ thật sự làm như vậy.

Không đúng, không phải vác một con, e rằng sẽ mang hết về nhà… khụ khụ khụ… Vương Bàn Tử đang xem đến mê mẩn, nghe thấy tiếng ho của Tần Vũ mới hoàn hồn.

"Những thi thể nữ này, sẽ không xảy ra thi biến chứ?" Mẹ nó, thằng nhóc này không phải đang mong những thi thể nữ này có thể xảy ra thi biến, rồi diễn một màn người và thi thể yêu nhau chứ?

So với Đổng Vĩnh, Hứa Tiên, Ninh Thái Thần còn mạnh hơn nhiều!

Đơn giản là còn mạnh hơn cả Lạc Thập Nhất có thể giao lưu sâu

sắc với sâu róm!

Tần Vũ lườm hắn một cái.

"Bình thường thì những thi thể nữ này sẽ không xảy ra thi biến, dù sao cũng đã bị con quái trùng ăn hết rồi." "Nhưng mà, chúng ta tốt nhất nên tránh xa những thi thể nữ này một chút." "Những thi thể nữ này hai nghìn năm mà không thối rữa, chắc chắn có điểm đặc biệt, lỡ như dính phải hơi người sống, thật sự xảy ra thi biến, lúc đó hối hận cũng không kịp." Trong lời nói của Tần Vũ, ẩn chứa ý cảnh cáo.

Thằng nhóc này cẩn thận một chút, đừng thấy thi thể nữ trần truồng mà rục rịch a!

Không ngờ, Vương Bàn Tử nghe vậy lại tỏ ra hưng phấn.

"Tôi cảm thấy sau trận chiến này, thực lực của tôi đã tăng lên rồi, hiện tại trong cơ thể tràn đầy sức mạnh bùng nổ, một quyền có thể đấm chết trâu, nếu những thi thể nữ này xảy ra thi biến, vừa hay cho tôi luyện tay." Thôi được, thật sự ngày càng hăng hái.

"Tỉnh táo lại đi, đừng quên trong cái động kia ít nhất cũng có mấy nghìn thi thể nữ, không cần toàn bộ, chỉ cần một nửa trong số đó xảy ra thi biến, tôi thấy ông khóc cũng không kịp, đừng tưởng có chút thực lực là có thể đi ngang trong hang động này, không cẩn thận một chút, chết lúc nào cũng không biết." Một lời nói như một gáo nước lạnh, dội thẳng xuống đầu, lập tức khiến Vương Bàn Tử bình tĩnh lại rất nhiều.

Vương Bàn Tử lè lưỡi, không dám nhắc đến chuyện đi xem thi thể nữ nữa.

Không ngờ, lúc này, một thi thể nữ đang nằm trên đất đột nhiên "bùm" một tiếng, nổ tung.

Trong khoảnh khắc, một lượng lớn chất lỏng sền sệt phun ra tứ

phía, Vương Bàn Tử đứng gần nhất, lập tức bị bắn đầy người.

Một mùi hôi thối nồng nặc lan tỏa, mặc dù những người khác cách Vương Bàn Tử hơn mười mét, nhưng cũng suýt bị mùi hôi làm cho ngất đi.

Tần Vũ nhìn kỹ, chỉ thấy bụng của một thi thể nữ đã nổ tung, những chất lỏng hôi thối đó đang phun ra từ bụng cô ta.

Vương Bàn Tử bị bắn đầy người, lập tức không nhịn được chửi ầm lên.

"Mẹ nó chứ, lão tử sao lại xui xẻo thế này?" Lúc này, đồng tử của Tần Vũ hơi co lại.

Những thi thể nữ đang nằm trên mặt đất phía trước, thân thể đang nhanh chóng chuyển sang màu đen, ánh sáng cũng biến mất.

Rất nhanh, từng người một đều trở nên đen như người châu Phi.

"Được rồi, đều đã bị than hóa, chắc không có vấn đề gì lớn nữa đâu." Tần Vũ nhìn đống bã đen kịt trên đất, lên tiếng.

Bây giờ quan trọng nhất là đi đón vợ, không lãng phí một giây một phút nào ở cái nơi quỷ quái này.

Và sự thật cũng như anh mong muốn, quãng đường sau đó mấy người không gặp phải chuyện gì kỳ quái nữa.

Vì lo lắng cho trận đại chiến với âm binh sau này, Tần Vũ không để Bàn Tử và mấy người đi cùng, bảo họ đợi ở ngoài thành.

Anh lao nhanh đến trước quan tài của Nữ vương Tinh Tuyệt, một tay ôm lấy cô vợ vừa mới tỉnh dậy của mình.

Nhưng chưa kịp nói được mấy lời dịu dàng, trong thành Tinh Tuyệt đột nhiên nổi lên một trận sương mù màu máu.

"Không hay rồi, Âm Soái đích thân dẫn âm binh đến rồi, phu quân

phải cẩn thận đối phó!" Nữ vương Tinh Tuyệt nhìn thấy làn sương máu đó, sắc mặt lập tức tái nhợt, lên tiếng nhắc nhở Tần Vũ.

"Yên tâm, ta có Quỷ Tỳ, chỉ là một Âm Soái quèn, không đáng sợ!" Tần Vũ lật tay lấy ra Quỷ Tỳ trong nhẫn không gian, cười nói với Nữ vương Tinh Tuyệt.

"Tu, u u u ~" Trong lúc hai người nói chuyện, tiếng tù và trầm thấp vang lên, trong quỷ động nổi lên một trận gió mạnh cuốn theo bụi cát trên mặt đất.

Làn sương mù màu máu trong nháy mắt biến mất, những ngọn lửa ma trơi lập lòe hiện ra, cát mịn dưới lòng đất như được phủ một lớp sương trắng.

"Lộc cộc, lộc cộc" "Lộc cộc, lộc cộc" Tiếng bước chân đều đặn từ xa vọng lại.

Một trận gió mạnh cuốn theo bụi cát trên mặt đất, sương máu cũng dần tan đi.

Một đội quân mặc áo giáp màu vàng đen, hùng dũng tiến vào từ cửa thành.

Vị tướng quân đi đầu, mặc một bộ áo giáp vảy cá lấp lánh ánh vàng, mặt không biểu cảm, ánh mắt đờ đẫn, nhìn chằm chằm vào Nữ vương Tinh Tuyệt trong quan tài.

"Ngươi là nô lệ mà Ngô Vương đã chỉ định sao?

Bây giờ cho ngươi hai lựa chọn, hoặc là đi theo ta, hoặc là chết ở đây!" Âm Soái giơ thương chỉ về phía Nữ vương Tinh Tuyệt, lạnh lùng nói.

"Chỉ là một con quỷ chết lâu năm, cũng dám động đến người phụ nữ của ta?

Trước hết hãy hỏi thanh kiếm trong tay ta có đồng ý không đã!" Tần Vũ tay trái lật một cái lại ném ra ba chiếc nhẫn quỷ, Nữ vương Tinh Tuyệt tâm ý tương thông, nhận lấy nhẫn rồi lần lượt đeo vào.

"Quỷ quân địa phủ, nghe lệnh của ta!

Mau đến đây, giúp ta trấn áp phản quân!" Tần Vũ sớm đã biết cách sử dụng Quỷ Tỳ, lúc này vô cùng thành thạo, trong nháy mắt đã triệu hồi ra một đội quân tương đương với của Âm Soái.

"Giết giết giết!" Trong thành cổ Tinh Tuyệt, tiếng la hét chém giết vang trời, đại chiến lập tức mở màn.

Triệu Vân tay cầm trường thương, cưỡi ngựa xông ra, phía sau là đại đội Ký Châu quân theo sát, xông thẳng về phía đám tàn quân Hổ Báo Kỵ đang xám xịt mặt mày.

"Giết!

Giết!

Chương 184

Giết!" Tần Vũ xông vào giữa trận chiến của âm binh, Cự Khuyết kiếm trong tay không ngừng biến đổi phương vị, hoặc chém hoặc đâm.

Trong nháy mắt đã đánh tan hồn phách của mười mấy âm binh, chỉ còn cách Âm Soái đó mười bước chân!

Một kiếm nữa chém bay một tên kỵ binh cản đường, Tần Vũ lùi lại, dùng sức mạnh mẽ, trực tiếp nhảy lên cao một trượng!

Chân đạp lên yên ngựa của Âm Soái để lấy lực, tay cầm Cự Khuyết kiếm bay người về phía Âm Soái!

Âm Soái chưa kịp phản ứng chỉ cảm thấy trước mắt một bóng đen lóe lên, ngực đã bị trường kiếm đâm xuyên!

"Không… không thể nào, ngươi dám giết ta?

Ngô Vương sẽ không…" "Ha ha, Âm Vương ư?

Sớm muộn gì ta cũng sẽ đích thân đến tìm hắn tính sổ!" "Bành!" Ánh mắt Tần Vũ lập tức lóe lên sát khí, cổ tay dùng sức, trực tiếp đem thi thể của Âm Soái cùng với Cự Khuyết kiếm ghim chặt vào sâu trong quỷ động!

Mất đi chỉ huy của Âm Soái, những âm binh còn lại như một đám cát rời rạc, nhanh chóng bị toàn bộ âm hồn do Quỷ Tỳ triệu hồi ra nuốt chửng.

"Được rồi, bây giờ không còn ai làm phiền nữa, chúng ta có thể giao lưu sâu sắc một phen rồi." Tần Vũ thu lại Quỷ Tỳ, thu lại toàn thân sát khí, quay người trêu chọc Nữ vương Tinh Tuyệt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nữ vương Tinh Tuyệt lập tức ửng

hồng, nhẹ nhàng nói: “Tất cả đều do phu quân quyết định.” “Thời gian qua thực lực của nàng hồi phục thế nào rồi?

Xích đan chắc là có chút hiệu quả rồi chứ?” Tần Vũ nhìn khuôn mặt không chút huyết sắc của Nữ vương Tinh Tuyệt, không khỏi có chút lo lắng.

“Sức mạnh tiêu hao trước đó đã hồi phục gần hết, chỉ là ở trong mộ cổ mấy nghìn năm, âm khí trong cơ thể có chút nặng, không thể lập tức chuyển hóa thể chất được.” Nữ vương Tinh Tuyệt có chút tủi thân cắn môi, tiếp tục nói: “Nhưng em có thể tạm thời nương vào xích đan, phu quân chỉ cần mang theo bên mình, em có thể tùy lúc tùy nơi giao tiếp với chàng.” “Cũng được, ta sắp phải xuất phát đến Trùng Cốc lấy viên Mục Trần Châu cuối cùng, thật sự để nàng ở lại một mình ta cũng không yên tâm.” Tần Vũ gật đầu, gần đây anh luôn có một cảm giác bồn chồn khó tả, nhưng lại không nói ra được là vì sao.

Anh cảm thấy chắc chắn có liên quan đến ký ức đã mất, vì vậy phải mau chóng lấy được ba viên thần châu mới được. …..

Ra khỏi sa mạc, Nữ vương Tinh Tuyệt đã chìm vào giấc ngủ trong xích đan, cần phải tích trữ sức mạnh để tái tạo cơ thể sau này.

Tần Vũ thì triệu tập bộ ba Mạc Kim cùng với Đại Kim Nha, lại không ngừng nghỉ tức tốc đến Vân Thành.

Lần này, anh đã rút kinh nghiệm, ở lại Vân Thành ba ngày, sắm sửa một đống trang bị mới để phòng khi cần.

Trên trời bay, dưới đất chạy, trong nước bơi, về cơ bản là đã trang bị đầy đủ cả hải, lục, không quân.

Trương Lân, người đã mất tích trong lần ra biển tìm mộ, cũng đã cho người gửi tới một món quà.

Món quà không phải thứ gì khác, mà chính là vũ khí phiên bản giới

hạn đặc sản của nhà họ Trương: Hắc Kim Cổ Đao!

Tần Vũ đang sầu não vì mất thanh Cự Khuyết kiếm, không có binh khí thuận tay, nhà họ Trương đúng là gửi quà kịp lúc!

Hắn cũng không khách sáo, đường hoàng nhận lấy.

Sau đó, hắn gửi tin cho Trương Lân, bảo anh ta quay về Ba Nãi chờ.

Sau khi sắp xếp xong mọi việc, nhóm năm người tiến vào Mười Vạn Dãy Núi Lớn ở Vân Thành.

Trước khi vào sâu trong núi Già Long, hành trình của Tần Vũ vô cùng thuận lợi.

Nhưng vừa vào núi, chuyện kỳ lạ đã xảy ra!

Nhóm Tần Vũ đi liền bốn tiếng đồng hồ trong núi, thể lực tiêu hao nghiêm trọng nên tìm một khoảng đất trống trong rừng để nghỉ ngơi.

Trong lúc đang ăn lương khô bổ sung thể lực, trong rừng bỗng vang lên những tiếng động trầm đục.

Ban đầu, mấy người đều không để ý, tưởng là động vật hoang dã đang kiếm ăn nên không quan tâm.

Nhưng khi âm thanh đó ngày càng rõ ràng, họ mới phát hiện có gì đó không ổn!

Tiếng động đó không thể nào do động vật phát ra được, đó rõ ràng là tiếng người đánh trống!

Mọi người không khỏi ngẩn ra, ngoài họ ra, trong khu rừng nguyên sinh này làm gì còn có ai khác.

Vậy tiếng trống đó từ đâu tới?

Tần Vũ quay đầu nhìn mọi người, càng phát hiện ra sự bất thường

của Hồ Bát Nhất và những người khác.

Mắt họ đều hơi đỏ lên, cảm xúc dường như khó kiểm soát.

Vương Bàn Tử còn điên cuồng đá vào một cây đa lớn, trút giận sự bực bội bất an trong lòng.

"Tiếng trống không ổn, mọi người mau bịt tai lại," Shirley Dương hét lên.

Cô lấy nút tai từ trong ba lô ra, nhanh chóng nhét vào, sắc mặt mới khá hơn một chút.

Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha thấy vậy cũng vò một ít bông gòn nhét vào tai.

Chỉ có Vương Bàn Tử vẫn vừa không ngừng đá vào cây đa vừa chửi bới ầm ĩ.

Đối với lời của Shirley Dương, gã dường như không hề nghe thấy.

Hồ Bát Nhất bước tới.

"Bàn Tử, tỉnh lại đi, đừng để tiếng trống câu mất hồn, mê hoặc tâm trí, mau dùng đồ bịt tai lại." Không ngờ, Vương Bàn Tử lại đẩy phắt Hồ Bát Nhất ra.

"Béo Gia ta đây nam chinh bắc chiến, đao thương như rừng, đạn bay như mưa, bão tố phong ba nào mà ta sợ, chỉ là tiếng trống cỏn con mà đòi làm Béo Gia ta chùn bước sao?

Chiến đấu đi, hỡi dũng sĩ!

Chiến đấu đi, hỡi đồng chí!

Cứ để bão tố đến dữ dội hơn nữa đi!" Shirley Dương liên tục hét lớn.

“Không ổn rồi, anh ta bị tiếng trống mê hoặc tâm trí rồi, mau đánh ngất anh ta đi.” Lúc này tai Hồ Bát Nhất đã nhét đầy bông gòn, không nghe được lời của Shirley Dương.

Chương 185

Nhưng Hồ Bát Nhất cũng là người cực kỳ thông minh, thấy phản ứng của Vương Bàn Tử lúc này, lập tức biết có chuyện chẳng lành, đang định ra tay thì nghe một tiếng "bốp", thân thể Vương Bàn Tử đã mềm nhũn ngã xuống.

Người ra tay, tự nhiên là Tần Vũ.

Sau khi đánh ngất Vương Bàn Tử, Tần Vũ lại tiện tay vác gã lên.

Cân nặng của Vương Bàn Tử chắc cũng phải gần hai trăm cân, nhưng chút trọng lượng này đối với Tần Vũ chẳng là gì cả.

Rừng rậm nguyên sinh nguy cơ tứ phía, phải đi tìm nguồn gốc tiếng trống, không thể vứt Vương Bàn Tử ở đây được.

Lúc này tai mọi người đều đã bịt chặt, cũng không nghe được âm thanh, đành phải vừa khoa tay múa chân, làm một loạt động tác tay, rồi cùng nhau đi tìm nguồn gốc tiếng trống.

Tiếng trống thật sự quá quỷ dị, nếu không tìm ra, e là khó mà yên ổn.

Vừa đi được không xa, đột nhiên, lại có một con đại bàng tấn công.

Tần Vũ đã sớm chuẩn bị, Hắc Kim Cổ Đao bay ra, một lần nữa chém chết một con.

Loại đại bàng này khi bay vốn không một tiếng động, lúc này lại dùng đồ bịt tai, càng không nghe được bất kỳ động tĩnh gì.

Cũng may mắt của Tần Vũ không bị bóng đêm ảnh hưởng, mới có thể chém giết nó gọn gàng như vậy.

Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha lại được một phen kinh hãi.

Họ hoàn toàn không nhận ra cuộc tấn công của con đại bàng.

Nếu không có Tần Vũ ở đây, e rằng hai người chết thế nào cũng không biết.

Vẻ mặt Shirley Dương trước sau vẫn vô cùng nghiêm nghị.

Tiếng trống trong bóng tối là nguy cơ lớn nhất họ gặp phải.

Bất kể là đại tông tử, hắc hung bạch hung, hay yêu ma quỷ quái, chỉ cần có dấu vết để tìm, thì sẽ có cách đối phó.

Nhưng tiếng trống quỷ dị trước mắt lại cho người ta cảm giác không biết phải bắt đầu từ đâu.

May mà sau khi bịt tai, uy hiếp của tiếng trống đã biến mất, trong lòng cũng không còn cảm thấy bực bội nữa.

Nhưng vốn đã ở trong rừng rậm nguyên sinh tăm tối, lại mất đi cảm nhận về âm thanh, không nghi ngờ gì lập tức cảm thấy nguy cơ trùng trùng.

Hơn nữa, sau khi bịt tai, một vấn đề mới lại nổi lên.

Nếu không nghe được âm thanh, vậy làm sao tìm được nguồn phát ra âm thanh?

Chẳng phải đã rơi vào ngõ cụt sao?

Đúng lúc này, chỉ thấy Đại Kim Nha khoa tay múa chân, chỉ về phía một cây đa khổng lồ.

Tần Vũ cẩn thận nhìn kỹ, vẫn không phát hiện có gì bất thường.

Đúng lúc này, chân trời đột nhiên lại lóe lên một tia chớp, soi sáng cả bầu trời.

Trong khoảnh khắc đó, mắt Tần Vũ rõ ràng nhìn thấy một khuôn

mặt người khổng lồ.

Khuôn mặt đó gần như chiếm nửa bầu trời, mặt đầy những vết sẹo lồi lõm, dường như có từng mảng da bị thiếu, đôi mắt cũng trống rỗng, nhưng lại như đang nhìn chằm chằm vào họ.

Khi Tần Vũ nhìn về phía khuôn mặt đó, khuôn mặt đột nhiên cười.

Nụ cười đó còn khó coi hơn cả khóc, cũng đáng sợ hơn nhiều, khiến người ta từng cơn sởn gai ốc.

Khoảnh khắc tiếp theo, tia chớp biến mất, khuôn mặt đó cũng biến mất theo.

Mắt của Tần Vũ có thể nhìn trong đêm, không khác gì ban ngày, nhưng vẫn không tìm thấy nửa phân dấu vết tồn tại của khuôn mặt đó.

Lần này, ngay cả Tần Vũ cũng có chút ngây người.

Nếu đó là đại tông tử quỷ quái, thì cũng quá lớn rồi đi.

Chỉ riêng khuôn mặt đó đã to hơn cả một ngọn núi, gần như chiếm nửa bầu trời.

Thế gian làm sao có thể có đại tông tử lớn như vậy được?

Đại Kim Nha càng run rẩy toàn thân, miệng lẩm bẩm tự nói.

Lúc này, mọi người đều bịt tai, tự nhiên cũng không nghe thấy gã nói gì.

Trong lúc mọi người còn đang kinh hãi, lại có đại bàng đột nhiên tấn công.

Lần này, không phải một con, mà là hai con.

Nhưng tốc độ của đại bàng nhanh, Tần Vũ ra tay còn nhanh hơn.

Ánh đao của Hắc Kim Cổ Đao lóe lên, hai con đại bàng liền rơi

xuống.

Tần Vũ khẽ suy nghĩ, gỡ nút tai ở một bên ra.

"Thùng thùng thùng!" Tiếng trống trầm đục khiến người ta phiền lòng loạn ý lại vang lên.

Tiếng trống đó khó chịu đến mức, nếu cứ nghe tiếp, chắc sẽ phát điên mất.

Có lẽ vì vài người vẫn chưa phát điên, khiến cho sự tồn tại vô danh đang "gõ trống" kia cực kỳ khó chịu.

Lúc này tiếng trống dồn dập hơn.

"Thùng thùng thùng…" liên miên không dứt.

Tần Vũ nghe một lúc rồi vội vàng bịt tai lại.

Chương 186

Âm thanh quỷ dị khó nghe như vậy, ai cũng không muốn nghe nhiều.

Hắn đi theo hướng âm thanh truyền đến.

Càng đi về phía trước, trong lòng càng cảm thấy phiền muộn.

Dù đã sớm bịt tai, nhưng thực tế không thể bịt hoàn toàn, vẫn có những âm thanh yếu ớt mơ hồ truyền vào, khiến người ta từng cơn phiền lòng loạn ý.

Trước đó ở xa còn đỡ, lúc này càng đi càng gần, cảm giác đó cũng càng mãnh liệt.

Sắc mặt mọi người đều không tốt, nguồn gốc tiếng trống chưa tìm ra, khuôn mặt lớn quỷ dị vừa xuất hiện trên bầu trời lại càng như một ngọn núi lớn đè nặng trong lòng mọi người, không thể xua đi.

Ai biết được khuôn mặt đáng sợ dữ tợn, lại chiếm gần nửa bầu trời kia rốt cuộc là chuyện gì?

Theo lý mà nói, âm thi quái vật sợ nhất là sấm chớp.

Sao lại có thể cùng với sấm chớp, xuất hiện khuôn mặt đáng sợ dữ tợn như vậy?

Tần Vũ nén xuống sự bất an trong lòng, từng bước tiến về phía trước.

Đám đại bàng vẫn lượn lờ xung quanh, nhưng không còn dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Nhưng bị những thứ đáng ghét này bám theo cũng đủ phiền phức.

Đi một lúc, trong rừng đột nhiên trở nên tĩnh lặng như chết, những

con đại bàng vốn không ngừng công kích cũng đều biến mất.

Tần Vũ dừng bước, gỡ nút tai ra, liền phát hiện trong rừng không còn bất kỳ âm thanh nào, yên tĩnh đến mức kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Tất cả động vật dường như đã chết hết.

Tần Vũ không khỏi khẽ nhíu mày, lại thấy mây trên trời cuồn cuộn, một tia rạng đông xuyên qua khe mây, rọi những tia nắng đầu tiên vào khu rừng quỷ dị này.

Dường như trong khoảnh khắc trời sáng, yêu ma quỷ quái trong thung lũng rừng rậm đều biến mất.

Tựa như chưa từng xuất hiện.

Nhìn ánh dương quang nơi chân trời, mọi người đều có cảm giác như vừa từ cõi chết trở về.

Dường như ánh mặt trời đã kéo họ từ quỷ môn quan trở về.

Tần Vũ thở phào một hơi, gỡ nút tai ra.

Lúc này, tiếng trống quỷ dị đã sớm biến mất, không cần phải bịt tai nữa.

Sắc mặt mọi người đều vô cùng khó coi.

Ai nấy đều cảm thấy trong lòng nặng trĩu.

Shirley Dương lên tiếng trước tiên.

“Tiếng trống tối qua, tôi đã từng thấy ghi chép trong sách cổ.” Tần Vũ ngẩn người, hắn không có kiến thức sâu rộng như Shirley Dương, liền ra hiệu cho cô nói tiếp.

“Để chuẩn bị cho chuyến đi Trùng Cốc ở Vân Thành, tôi đã tra cứu rất nhiều tài liệu, trong đó có một cuốn điển tịch từng đề cập đến việc

Hiến Vương Vân Thành có một chiếc trống thần." "Âm thanh phát ra từ trống thần vô cùng quỷ dị, chỉ cần gõ trống, liền có thể khiến người ta phát điên, cuối cùng tự tàn sát lẫn nhau mà chết." Hồ Bát Nhất có chút không dám tin.

"Trên đời thật sự có loại trống kỳ diệu như vậy sao?" Shirley Dương liền giải thích.

"Dải sóng âm mà con người chúng ta có thể nghe được là có giới hạn, có những sóng âm không nằm trong phạm vi tiếp nhận của tai người, nhưng chúng vẫn tồn tại, thậm chí còn có thể ảnh hưởng đến chúng ta." "Chúng ta có đủ loại cảm nhận khác nhau về âm thanh, có những âm thanh cảm thấy êm tai, có những âm thanh cảm thấy chói tai.

Âm thanh êm tai nghe vào sẽ khiến người ta thoải mái, cũng chính vì vậy, thế gian mới sinh ra đủ loại âm nhạc." "Có một số sóng âm, chỉ cần con người nghe thấy sẽ cảm thấy cực kỳ khó chịu, sẽ kích thích thần kinh của con người, khiến thần kinh suy nhược, từ đó trở nên thần trí thất thường thậm chí phát điên, đều có khả năng." "Cái gọi là trống thần, hẳn là cùng một nguyên lý, dùng vật liệu cực kỳ đặc biệt chế tạo thành, khiến nó có thể phát ra âm thanh làm người ta chán ghét, phản cảm, buồn nôn." "Hiến Vương hẳn đã đặt trống thần ở gần Trùng Cốc, khiến nó phát ra âm thanh khó có thể chịu đựng, kích thích thần kinh của con người." Nghe Shirley Dương giải thích như vậy, Tần Vũ khẽ gật đầu, nhưng vẫn có chút thắc mắc.

"Nếu thật sự là như vậy, tại sao trời vừa sáng, tiếng trống thần lại biến mất?" Điểm này hoàn toàn không hợp lý.

Hồ Bát Nhất chen vào.

"Tôi nghĩ, nhất định có một sự tồn tại nào đó đã gõ trống thần.

Tối qua lúc trời mới tối, trống thần cũng không vang lên, mãi đến

sau khi có sấm…" Nói đến đây, Hồ Bát Nhất đột nhiên vỗ đùi.

"Đúng rồi, sấm sét, sau khi có sấm sét, tiếng trống mới vang lên." Tần Vũ và Shirley Dương nhìn nhau.

Đúng là không sai, sau khi sấm nổ vang trời, tiếng trống mới đột ngột vang lên.

Lúc này, Đại Kim Nha lên tiếng.

"Liệu có phải khuôn mặt đó đã gõ trống thần không?" Lời này vừa thốt ra, lòng mọi người đều chùng xuống.

Khuôn mặt khổng lồ đó thật sự quá chấn động.

Hình ảnh kinh người đó cứ mãi lởn vởn trong đầu không thể xua đi.

"Chắc là không phải đâu, nếu thật sự là khuôn mặt khổng lồ đó, thì tiếng trống gõ ra phải lớn hơn âm thanh kia rất nhiều." Nói đến đây, Hồ Bát Nhất dừng lại, nói ra một suy đoán trong lòng.

"Hoặc có lẽ, sấm sét trên trời chính là tiếng trống mà khuôn mặt khổng lồ đó gõ?" Mọi người lập tức im lặng.

Khuôn mặt khổng lồ và sấm sét xuất hiện cùng lúc, khiến người ta không thể không có liên tưởng như vậy.

Nhưng điều này cũng quá khó tin, sao có thể có sự tồn tại kinh người như vậy được?

"Nghe nói Hiến Vương xây lăng mộ này là để sau khi chết có thể thành tiên, chẳng lẽ ông ta thật sự thành tiên rồi?" Đại Kim Nha nói ra suy đoán trong lòng.

Vấn đề này không có câu trả lời, mọi người đều đang khổ sở suy nghĩ.

Tần Vũ chợt nhớ ra, Vương Bàn Tử vẫn đang bị hắn xách trên tay.

Tần Vũ liền đặt Vương Bàn Tử xuống, dùng sức bấm vào huyệt nhân trung, Vương Bàn Tử mới từ từ tỉnh lại.

“Tối qua tôi làm sao vậy?” Vương Bàn Tử xoa xoa gáy, cảm thấy từng cơn đau đầu.

Chương 187

Hồ Bát Nhất nhìn gã một cách sâu sắc.

"Đồng chí Vương Béo nhỏ, ý chí của cậu không đủ kiên định, tư tưởng không đủ trong sáng, bị tiếng trống mê hoặc tâm trí, suýt chút nữa lạc lối sa ngã, gây ra sai lầm lớn." Vương Bàn Tử đột nhiên vỗ vào đầu.

"Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, tôi nghe thấy một loại tiếng trống khiến người ta vô cùng bực bội, khó nghe chết đi được, nghe đến mức lão tử đây muốn giết người, sau đó thì không biết gì nữa." Nói đến đây, gã lại đột nhiên hỏi.

"Thế nào?

Có tìm thấy kẻ gõ trống không, Béo Gia ta phải cho hắn biết tay, để hắn hối hận vì đã đến thế giới này." Nói xong, Vương Bàn Tử nhìn về phía Tần Vũ.

Dù sao, trong mắt gã, Tần Vũ gần như là một sự tồn tại toàn năng.

Nếu có ai có thể tìm thấy kẻ gõ trống, đó nhất định là Tần ca.

Tần Vũ khẽ thở dài.

"Anh nghĩ nơi này, ngoài chúng ta ra, còn có người khác không?" Vương Bàn Tử đột nhiên vỗ đùi.

"Đúng vậy, ngoài chúng ta ra, còn ai có thể vượt qua trùng trùng quan ải để vào đây chứ?

Tôi đúng là hồ đồ rồi." Gã đột nhiên nhận ra.

"Nếu vậy, kẻ gõ trống tối qua, e rằng chỉ có thể là đại tông tử?" Tần Vũ lắc đầu.

“Chúng tôi không tìm thấy, hiện tại xem ra, tất cả đều là ẩn số.” Vương Bàn Tử nghe vậy, không khỏi có chút thất vọng, nhưng rồi lại cổ vũ một câu.

“Không sao, tối qua mọi người đều mệt quá rồi, hôm nay nghỉ ngơi cho tốt, tối nay nhất định phải tìm ra kẻ gõ trống đó, tôi không tin vào tà ma!” Đại Kim Nha lại mặt mày đau khổ.

“Béo Gia, đừng quậy nữa, nếu lại gặp phải, tôi chỉ sợ chúng ta sẽ gặp phiền phức thật sự.” Vương Bàn Tử ngẩn người.

“Sao lại thế?” Đại Kim Nha liền kể lại chuyện khuôn mặt khổng lồ một cách chi tiết.

Gã là người đầu tiên nhìn thấy.

Lần sấm sét đầu tiên, Đại Kim Nha vừa hay quay mặt về hướng đó, nên đã nhìn thấy rất rõ.

Sau đó mọi người cũng đều nhìn thấy một lần nữa.

Bây giờ, trong lòng Đại Kim Nha không khỏi từng cơn hoảng hốt.

Khuôn mặt khổng lồ như vậy, lại còn đáng sợ dữ tợn như thế, thật sự quá kinh khủng.

Không ngờ, Vương Bàn Tử nghe Đại Kim Nha kể xong, lại cười ha hả, không hề có vẻ sợ hãi.

“Theo tôi thấy, mọi người đừng lo lắng, trên đời làm gì có đại tông tử to như vậy, mặt to bằng nửa bầu trời, sao có thể chứ?” “Nếu thật sự như vậy, con đại tông tử đó chỉ cần giơ một ngón tay lên là có thể nghiền chết hết chúng ta, giống như Cửu Tầng Yêu Tháp vậy, ai mà đỡ nổi?” “Chúng ta phải có tinh thần lạc quan không sợ hãi, đừng lo bò trắng răng.” “Hơn nữa, con đại tông tử đó không ra tay đối phó chúng ta, hoặc là có điều gì đó kiêng kỵ, hoặc là căn bản không thèm để ý đến chúng ta, dù là trường hợp nào, chúng ta cũng không cần phải

sợ.” Lời nói của Vương Bàn Tử lại có vẻ hợp lý, mọi người đều khẽ gật đầu.

Nếu khuôn mặt khổng lồ đó thật sự là sự tồn tại trong mộ Hiến Vương, hoặc là thứ bảo vệ mộ Hiến Vương, thì những kẻ trộm mộ như họ đã sớm bị nó một chưởng đập chết hết rồi, làm sao có thể sống sờ sờ được?

Nếu đối phương không ra tay, vậy có lẽ cũng không đáng sợ như tưởng tượng, chỉ là hình ảnh hiện ra trên bầu trời có vẻ dọa người mà thôi.

Nghĩ đến đây, trong đầu Tần Vũ đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, nghĩ đến một khả năng khác.

“Có khả năng nào, khuôn mặt khổng lồ chúng ta thấy tối qua, chỉ là một loại ảo ảnh không?” Tần Vũ nói ra suy nghĩ trong lòng.

Đúng như lời Vương Bàn Tử nói, trong mộ Hiến Vương, không thể nào có một con đại tông tử khổng lồ như vậy tồn tại.

Những gì họ thấy, đa phần là một loại ảo ảnh, vì vậy, Tần Vũ ngay lập tức nghĩ đến ảo ảnh.

Mắt Shirley Dương sáng lên, nhưng rồi lại đưa ra nghi vấn.

“Ảo ảnh là hình ảnh ảo được hình thành do ánh sáng từ vật thể trên mặt đất phản xạ qua sự khúc xạ của khí quyển.

Bản chất của nó là một hiện tượng quang học.” “Nếu xuất hiện hình ảnh lầu đài thành quách thì không có gì lạ, nhưng chúng ta thấy lại là một khuôn mặt quái dị khổng lồ chiếm gần nửa bầu trời, có khuôn mặt người nào có thể phản xạ thành một hình ảnh ảo khổng lồ như vậy chứ?” Quả thực không hợp lý.

Một khuôn mặt người bình thường thì lớn bao nhiêu chứ.

Dù khí quyển có khúc xạ thế nào, cũng không thể hình thành nên khuôn mặt quái dị chiếm nửa bầu trời đó được.

Mọi người vắt óc suy nghĩ cũng không ra nguyên nhân.

"Theo tôi thấy, chúng ta cũng đừng nghĩ nữa.

Thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng, xe đến trước núi ắt có đường." "Chúng ta đã đến đây rồi, thì cứ với dũng khí không sợ hãi mà đi tiếp." "Chỉ cần tư tưởng chúng ta không trì trệ, ý chí kiên định, bất kể là ngưu quỷ xà thần gì, cũng không thể cản được chúng ta." Vương Bàn Tử lại tỏ ra rất lạc quan.

Tần Vũ cười vỗ tay.

"Vương Bàn Tử nói có lý, sâu sắc ba phần, tôi thấy chúng ta đừng nghĩ nữa, tranh thủ thời gian, tiếp tục tìm kiếm lối vào Trùng Cốc." Nghe lời Tần Vũ, mọi người đều gật đầu.

Tình hình hiện tại, nghĩ nhiều cũng vô ích, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Đại Kim Nha đột nhiên chỉ về phía mặt trời mọc.

"Tôi cảm giác ở đó hình như có thứ gì đó, đang lấp lánh phát sáng thì phải?" Tần Vũ nhìn theo hướng gã chỉ, lại chỉ thấy ở đó có một cây đại thụ cao chọc trời, vượt lên trên cả khu rừng, ngạo nghễ nhìn bốn phương.

Tục ngữ có câu: cây cao hơn rừng, gió ắt sẽ quật đổ.

Cho nên nói chung, cây cối trong rừng, chiều cao chênh lệch không lớn.

Cao quá sẽ dễ bị gió thổi gãy, cũng dễ bị sét đánh trúng.

Nhưng nơi họ đang ở, xung quanh đều bị núi cao bao bọc, gió lớn bên ngoài không thổi vào được, cho nên mọc không ít cây cao đến dọa

người.

Cây mà Đại Kim Nha chỉ, chiều cao chắc cũng phải bảy tám mươi mét, thân cây vô cùng to lớn, như một tòa nhà chọc trời mọc lên từ đất.

Càng kinh người hơn là tán cây đó, lan rộng ra xung quanh, bao phủ một vùng đất khá lớn.

Độc mộc thành lâm.

Chương 188

"Ở đó chỉ có một cây đại thụ, làm gì có thứ gì lấp lánh phát sáng?" Vương Bàn Tử nhìn trái nhìn phải, không phát hiện ra.

"Thật mà, đổi vị trí khác xem thử đi." Nghe Đại Kim Nha nói vậy, Tần Vũ đi mấy bước, lại nhìn về phía cây đó.

Quả nhiên thấy ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá, trên tán cây xuất hiện một vầng sáng màu tím nhạt.

"Đi, chúng ta qua đó xem thử." Họ nhanh chóng đi đến dưới gốc cây.

Thân cây này, e rằng hai mươi người cũng không ôm hết.

Tần Vũ rút Hắc Kim Cổ Đao ra, như cắt đậu hũ, nhanh chóng khoét từng lỗ nhỏ trên thân cây đủ để thò tay chân vào, sau đó, lần lượt leo lên, vừa leo vừa khoét.

Chẳng mấy chốc, Tần Vũ đã khoét ra một hàng lỗ thẳng tắp lên trên.

Hai chân một tay đặt vào trong lỗ, thân thể áp sát vào cây đại thụ, từ trên nhìn xuống, giống như đang dán vào vách đá cheo leo.

May mà với sức mạnh hiện tại của Tần Vũ, giữ vững cơ thể là vô cùng dễ dàng.

Mặc dù trông có vẻ kinh người, nhưng trong lòng lại rất ổn định.

Không lâu sau đã leo lên đến đỉnh cây, vẫn không có thu hoạch gì.

Một cây cổ thụ ngàn năm, vô cùng lớn, ngoài ra không có gì đặc biệt.

Tần Vũ đang chuẩn bị xuống, mắt lại đột nhiên bị một thứ thu hút.

Ở một chỗ phân nhánh của thân cây phía dưới, có một nửa chiếc quan tài trong suốt tựa ngọc tựa pha lê, ánh sáng nhu hòa vô cùng, ở trạng thái bán trong suốt.

Bên ngoài có một lớp màu trắng sữa mỏng như cánh ve, bên trong dần dần chuyển sang màu đỏ, càng vào trong màu càng đậm, giống như chứa đầy máu tươi màu đỏ sẫm.

Phần lớn quan tài bị các loại thực vật ký sinh bao bọc, khó có thể nhìn thấy toàn bộ.

Một chiếc quan tài ngọc vô cùng hiếm thấy, được làm từ ngọc thạch bán trong suốt, bên trong chứa đầy chất lỏng màu đỏ, trông giống như máu tươi.

Không ai lại chôn quan tài trên cây.

Đã tìm thấy thứ gì đó, Tần Vũ liền thả dây thừng xuống, để những người ở dưới nắm lấy dây thừng, theo con đường lỗ đã khoét trước đó mà leo lên cây.

Đại Kim Nha thân thủ không tốt, không muốn leo lên cây cao như vậy, liền ở lại bên dưới chờ đợi.

Vương Bàn Tử vừa thấy quan tài ngọc, trước tiên ngẩn người, sau đó nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

"Lão Hồ, không phải ông nói trên đời không có mộ địa quan tài nào mà ông không biết sao?

Quan tài chôn trên cây, là chuyện gì vậy, có thể giải thích một chút không?" Hồ Bát Nhất khẽ lắc đầu.

"An táng người chết, xưa nay đều chú trọng 'phụ dương bão âm, y sơn bằng thủy' (lưng tựa núi, mặt hướng sông), làm gì có chuyện treo trên cây?" "Từ xưa đến nay xây mồ đắp mộ, cũng đều chú trọng có đồi có cây, nhưng cây trồng trước nấm mồ, để lăng mộ có được thế

cục che chở cho con cháu, nào có chuyện đặt quan tài lên thân cây, không ra thể thống gì cả." "Hơn nữa, cây già là đứng đầu trong ngũ hại của âm trạch, có cây già thì sẽ tranh phong đoạt khí, tai họa cho con cháu, di độc vô cùng, ai lại đặt quan tài vào trong cây chứ?" Hồ Bát Nhất càng nhìn càng cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Vân Thành tuy là khu vực biên cương, nhưng cũng chịu ảnh hưởng của văn hóa Thăng Long, lý luận hạ táng không chênh lệch nhiều, sao lại xuất hiện hiện tượng kỳ quái như vậy?

Trong quan tài ngọc trong suốt, dường như chứa đầy máu tươi, lại là máu của ai?

Vương Bàn Tử cười ha hả.

"Ra là ông cũng không biết à, vậy sau này bớt chém gió đi nhé." "Không chừng, trong mộ chôn kẻ thù của Hiến Vương, Hiến Vương hận kẻ đó đến xương tủy, mới chôn hắn ở đây, để con cháu đời sau của hắn đều phải chịu di độc tai họa." Shirley Dương nghĩ đến lời nguyền trên người mình, liền đưa ra một suy đoán như vậy.

Hồ Bát Nhất liên tục lắc đầu.

"Nếu thật sự là kẻ thù không đội trời chung, thì cứ trực tiếp giết hết cả hắn và con cháu đời sau, nếu con cháu hắn có người trốn thoát, cũng có những cách âm độc để đối phó với thi thể, sao có thể dùng quan tài ngọc tốt như vậy để mai táng chứ?" Tần Vũ suy nghĩ một lúc, chậm rãi lên tiếng.

"Hiến Vương sùng bái tà thuật, một lòng chỉ muốn tu tiên, những trọng thần bên cạnh ông ta cũng đa phần là thuật sĩ." "Truyền thuyết mộ Hiến Vương nằm ở một nơi có mạch nước rồng độc nhất vô nhị trên thế gian, giống như động phủ của thần tiên." "Nếu truyền thuyết này là thật, vậy xung quanh mộ chính của Hiến Vương sẽ có những lăng mộ phụ được đặt theo vị trí các vì sao." "Quan tài trên cây này

chính là như vậy, người được chôn bên trong, đa phần là phương sĩ tu đạo bên cạnh Hiến Vương.

Người tu đạo thường không theo lẽ thường của thế tục, chôn trên cây cũng không có gì lạ." Hồ Bát Nhất và Shirley Dương đều liên tục gật đầu, cảm thấy suy đoán này của Tần Vũ rất có lý.

Vương Bàn Tử có chút không kiên nhẫn.

"Quan tâm nhiều thế làm gì, quan trọng nhất là có đồ minh khí đáng tiền không, chúng ta xem thử trong quan tài có gì trước đã, làm một phát khai môn hồng." "Tôi sớm đã thấy lão đại tông tử Hiến Vương kia không phải loại tốt lành gì, đồ của ông ta đều là do tàn khốc bóc lột quảng đại quần chúng nhân dân mà có, đều là của bất nghĩa, chúng ta lấy ra, cũng là để trút giận cho quần chúng tầng lớp dưới đang chịu khổ chịu nạn." Nói rồi, Vương Bàn Tử liền rút ra một thanh mã tấu, bắt đầu chặt những dây leo quấn quanh quan tài.

Mạc Kim Giáo Úy có quy củ trời tối động thủ, gà gáy dừng tay, nhưng lúc này cũng không thể quan tâm nhiều như vậy.

Hồ Bát Nhất liền lấy ra một chiếc gương âm dương, chiếu vào quan tài, để phòng dính phải khí âm uế không sạch sẽ.

Sau đó, lấy ra Tham Âm Trảo, bắt đầu mở đinh quan tài.

Không ngờ, vừa mới khẽ dịch chuyển nắp quan tài, đột nhiên, trên bầu trời quang đãng, một tiếng sấm nổ đột ngột vang lên.

Bầu trời vốn trong xanh vạn dặm, không biết từ lúc nào, xuất hiện một khối mây đen dày đặc, nhanh như ngựa phi, lan ra từ trung tâm, và nhanh chóng mở rộng, chẳng mấy chốc đã che kín cả bầu trời trên đầu.

Trong chớp mắt, ban ngày đã biến thành đêm đen.

Bầu trời đen như đáy nồi, úp ngược trên đầu, sấm nổ liên tiếp.

Trời biến… sự biến đổi của trời đất nhanh đến mức, một giây trước còn quang đãng, một giây sau đã mây đen phủ kín, khiến người ta không thở nổi.

Ban ngày ban mặt, sao lại có sự biến đổi lớn như vậy?

Trong khoảnh khắc, không khí tràn ngập một luồng tà khí âm u, dường như đang ấp ủ một biến cố kinh thiên động địa.

Sấm chớp dày đặc trên bầu trời, dệt thành một tấm lưới trời lộng lẫy ma mị.

Thiên uy đáng sợ.

Dường như có thứ gì đó đã chọc giận trời xanh.

Tần Vũ nhìn sắc trời, lại quay đầu nhìn mọi người, lại phát hiện Vương Bàn Tử đột nhiên biến mất.

“Ai thấy Vương Bàn Tử đâu không?” Hồ Bát Nhất và Shirley Dương đều lắc đầu.

Chương 189

Mọi người vội vàng tìm kiếm xung quanh, một người sống sờ sờ như vậy, trong nháy mắt đã biến mất đâu rồi?

Ngay cả một chút động tĩnh cũng không có.

Bầu trời vẫn đen kịt đáng sợ, chỉ có ánh chớp lúc ẩn lúc hiện.

May mà mắt của Tần Vũ không bị bóng tối ảnh hưởng, hắn nhìn khắp nơi, phát hiện bên cạnh quan tài ngọc có một chiếc giày, không phải của ai khác, chính là chiếc Vương Bàn Tử đang đi.

Sấm sét vẫn đang vang dội.

Đúng lúc này, bên trong quan tài ngọc chưa mở, đột nhiên truyền ra mấy tiếng gõ "phanh phanh phanh".

Âm thanh trầm đục quỷ dị, rơi vào lòng người, lại còn kinh tâm động phách hơn cả tiếng sấm trên trời.

Hồ Bát Nhất kinh hãi thất sắc.

"Bàn Tử không phải đã chạy vào trong quan tài rồi chứ?" Quan tài chưa mở, ngay cả khe hở cũng bị thạch cháo niêm phong, một người to lớn như Vương Bàn Tử làm sao vào được bên trong?

Nhưng nếu không phải Vương Bàn Tử, vậy tiếng gõ quan tài bên trong từ đâu mà có?

Theo lý, cho dù có xảy ra thi biến, cũng phải là sau khi mở quan tài, huống chi bây giờ là ban ngày.

Hồ Bát Nhất lo lắng, vội vàng ra tay, nhanh chóng dọn dẹp lớp đá trét trên khe nắp quan tài, để cứu Vương Bàn Tử ra.

Tiếng gõ trong quan tài vẫn đứt quãng truyền ra, lúc nhanh lúc

chậm, lúc có lúc không, rồi dần dần im bặt.

Hồ Bát Nhất lập tức toát mồ hôi lạnh, trong lòng nghĩ Vương Bàn Tử e là xong rồi.

Giao tình nhiều năm, tình cảm cực sâu, Vương Bàn Tử chết ở đây, không khỏi bi thương từ trong lòng.

Đúng lúc này, đột nhiên có một bàn tay, không biết từ đâu thò ra, nắm lấy chân Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất kinh hãi, bản năng cầm xẻng công binh, một xẻng bổ xuống.

Bên cạnh, Tần Vũ mắt nhanh tay lẹ, nắm chặt lấy chiếc xẻng.

"Đừng manh động, xem là ai?" Hồ Bát Nhất vội vàng quay đầu nhìn, bàn tay bên dưới chính là của Vương Bàn Tử.

Lúc này gã đang từ một cái hốc cây chui lên, mới vừa thò đầu ra.

Hóa ra ở đó có một cái hốc cây, miệng hốc mọc đầy các loại thực vật ký sinh rậm rạp, che khuất miệng hốc, giống như một cái bẫy tự nhiên.

Vừa nãy lúc có sấm sét, Vương Bàn Tử bản năng giật mình, lùi lại một bước, vừa hay rơi vào trong hốc cây.

Lúc đó mây đen dày đặc, sấm chớp lóe lên, sự chú ý của mọi người đều bị thu hút đi, tự nhiên không ai thấy Vương Bàn Tử rơi xuống.

Cũng may dưới hốc cây toàn là sinh vật mục nát, Vương Bàn Tử ngã xuống đó cũng không sao, lại leo lên.

Thấy Vương Bàn Tử bình an vô sự, Hồ Bát Nhất lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng lại đột nhiên nhớ ra một chuyện khác.

Tiếng gõ trong quan tài không phải của Vương Bàn Tử, vậy thì là ai?

Chẳng lẽ ban ngày cũng có đại tông tử hoạt động được sao?

Hồ Bát Nhất trong lòng bất an, liền mở miệng đề nghị.

"Theo tôi thấy, chúng ta xuống trước đi, sấm chớp đùng đùng, lỡ như đánh trúng cái cây này, thì chúng ta đều toi đời." Tần Vũ nhìn sắc trời, sấm chớp vẫn liên miên không dứt.

"Tôi thấy không sao, cây cổ thụ này mọc ở đây, ít nhất cũng mấy nghìn năm, nhưng chưa bao giờ bị sét đánh, chứng tỏ trên ngọn núi gần đây, nhất định có thứ gì đó có thể tránh sấm sét." Nghe Tần Vũ nói vậy, mọi người lập tức yên tâm hơn không ít.

Quả thực, cây mọc mấy nghìn năm đều không có vấn đề gì, sao có thể trùng hợp đến mức vừa leo lên cây đã xảy ra chuyện chứ?

Dù vậy, nhìn mây sấm nơi chân trời, Hồ Bát Nhất vẫn cảm thấy trong lòng bất an.

Shirley Dương ngẩng đầu nhìn trời.

"Thời tiết trong núi hay thay đổi, mây sấm một lát nữa hẳn sẽ tan đi." Quả nhiên, một lúc sau, sấm chớp quả nhiên đã dịu đi không ít, chỉ thỉnh thoảng vang lên.

Nhưng mây đen vẫn dày đặc, sắc trời cũng vô cùng u ám.

Vương Bàn Tử càng ngày càng không kiên nhẫn.

"Chúng ta không thể đợi thêm nữa, mau mở quan tài, lấy minh khí, rồi tìm chỗ nghỉ ngơi, buổi tối trong rừng tà môn lắm." Tần Vũ khẽ gật đầu.

Ánh mắt mọi người lại đều đổ dồn vào chiếc quan tài ngọc, không thể cứ mãi chần chừ ở đây được.

Thế là mọi người cùng nhau ra tay, dịch chuyển nắp quan tài ngọc ra.

Trong quan tài ngọc đầy ắp chất lỏng đỏ đến mức ngả sang màu tím, không khác gì huyết tương, cũng tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc.

Trong mắt Tần Vũ lóe lên một tia kinh ngạc.

Quan tài đặt trên cây mấy nghìn năm, cho dù lúc đó là một quan tài đầy máu tươi, lúc này cũng phải biến chất từ lâu, sao có thể bảo quản tươi mới như vậy?

Vương Bàn Tử liền dùng Tham Âm Trảo, thọc vào trong chất lỏng, vớt hai lần, lôi ra một thi thể lão già mập mạp.

Lão già có khuôn mặt dài như mặt ngựa, râu tóc đều bạc trắng.

Ngâm trong "máu" mấy nghìn năm, diện mạo lão già vẫn sống động như thật, dường như mới vừa qua đời.

Chất lỏng đỏ tươi từ trên người lão chảy xuống, miệng mũi mắt tai đều không ngừng có chất lỏng đỏ trào ra, trông vô cùng rợn người.

Vương Bàn Tử dịch chuyển thi thể ra, xem trong quan tài có bảo bối gì không, liền dùng sức kéo thi thể, nhưng cũng không kéo nổi.

"Kỳ lạ, sao thi thể lại nặng như vậy?" Mắt Tần Vũ khẽ lóe lên, liền ra tay giúp Vương Bàn Tử, mới kéo được thi thể ra.

Chương 190

Lại thấy từ vai thi thể trở xuống, quấn lấy một con trăn khổng lồ đã bị lột da.

Thây trăn và thây người hợp thành một thể, không thể tách rời.

Trên thây trăn mọc đầy vô số sợi thịt, thỉnh thoảng lại co giật, giống như vẫn còn sống.

Âm thanh va đập vào quan tài vừa rồi, hẳn là do thứ này gây ra.

Tần Vũ khẽ nhíu mày, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm trọng chưa từng có, ánh mắt nhìn về phía thây trăn, quan sát kỹ lưỡng.

Trên thân thây trăn có vô số sợi thịt màu đỏ, giống như có sinh mệnh, thỉnh thoảng lại khẽ run rẩy, những sợi thịt này đều nối với đáy quan tài ngọc.

Một chiếc quan tài ngọc tinh xảo tuyệt trần, bốn vách và nắp đỉnh đều là ngọc Mật Tông Tây Tạng, bên dưới dùng một khối đồng mộc làm đáy.

Những sợi thịt màu đỏ trong quan tài xuyên qua đáy quan tài bằng đồng mộc, nối liền với bên trong cây cổ thụ, thây người, trăn leo, quan tài ngọc, toàn bộ nối liền thành một, không thể tách rời được nữa.

"Nhanh, bám vào cành cây, xuống đi, xuống ngay lập tức, một giây cũng không được ở lại." Sắc mặt Tần Vũ đại biến, vội vàng hét lên.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương nghe vậy, đều kinh hãi thất sắc.

Trên đường đi đã gặp vô số gian nan nguy hiểm, nhưng chưa bao giờ thấy Tần Vũ thất thần như vậy.

“Sao vậy?” Hồ Bát Nhất vội hỏi.

“Trong quan tài ngọc, thứ bị lột da hẳn là một con trăn dây leo, cả cây đại thụ này đã bị oán hồn trong thây trăn ký sinh, cây này chính là con trăn khổng lồ đó.” Chỉ đến khi nhìn thấy đáy quan tài bằng đồng mộc, Tần Vũ mới đột nhiên hiểu ra.

Nơi này hẳn là một vị tế ti dưới trướng Hiến Vương, lợi dụng đẳng thuật, đem thi thể cùng với con trăn khổng lồ bị lột da, cùng nhau liệm trên cây đại thụ này.

Quan tài ngọc thực chất chỉ là một cái lồng, có tác dụng niêm phong.

Những thứ máu đó, hẳn là để nuôi dưỡng loại quái trùng ký sinh trên thịt trăn.

Cũng chính là những sợi thịt đang co giật kia.

Bản thân cây này là một hệ thống sinh thái tự cung tự cấp.

Động vật gần đó đều bị cây đại thụ “ăn thịt”, trở thành “phân bón” nuôi dưỡng thi thể tế ti.

Vị trí cây đại thụ này, hẳn là huyệt sao xấu xương tàn trên mạch nước rồng của Hiến Vương.

Nơi này âm không giao dương, dương không cập âm, âm dương không thể tương sinh, là huyệt vị xấu nhất.

Theo lẽ thường, nơi như vậy phải được phong kín, để không ảnh hưởng đến phong thủy của mộ chính.

Nhưng lại phải chừa ra một chút khe hở, để hấp thụ những thứ trọc uế âm dương bất minh trong mộ.

Vạn vật trên thế gian đều không thể hoàn hảo.

Phong thủy của mộ địa cũng vậy.

Ngay cả ngôi mộ có phong thủy tốt nhất cũng có một huyệt sao xấu xương tàn, chỉ có thể tìm cách giảm ảnh hưởng xuống mức thấp nhất.

Nhưng vị đại tế ti này lại dùng cây làm mồ, lại hoàn toàn thay đổi thế cục của huyệt sao xấu xương tàn.

Lại có trăn dây leo trong quan tài cướp đoạt huyết tủy của sinh vật xung quanh, hoàn toàn duy trì được thi thể không mục không nát.

Như vậy, huyệt sao xấu xương tàn lại có phong thủy tụ vượng, mà không hề phá hoại thế cục phong thủy của mộ chính.

Thậm chí còn có tác dụng trợ giúp cho phong thủy mộ chính.

Huyệt sao xấu xương tàn biến thành huyệt tụ vượng, phong thủy mộ chính cũng trở nên không thể phá giải, hoàn mỹ vô khuyết.

Từ đó có thể thấy, vị đại tế ti này, khi còn sống ắt hẳn cũng là một cao nhân thông hiểu thuật âm dương.

Cách làm quỷ dị hoàn toàn vượt ngoài quy tắc thông thường này, không phải là điều người thường có thể làm được.

Đương nhiên, vị trí mai táng này chắc chắn đã được Hiến Vương đồng ý.

Cũng có thể là kết tinh trí tuệ tập thể của những năng nhân dị sĩ dưới trướng Hiến Vương.

Mộ Hiến Vương được xưng là ngôi mộ không thể đào nhất thiên hạ, Trùng Cốc càng được gọi là nơi không thể đến nhất thiên hạ, quả nhiên không thể xem thường.

Bây giờ xem ra, lúc đầu Đại Kim Nha phát hiện quan tài ngọc trên cây, có lẽ hoàn toàn là do oán hồn của cây cố ý, mục đích là để dụ họ xuống cây.

Trong nhóm người, ý chí của Đại Kim Nha là yếu nhất, dễ bị âm tà oán hồn ảnh hưởng.

Hiểu ra những điều này, Tần Vũ toàn thân toát mồ hôi lạnh, vội vàng thúc giục nhóm Hồ Bát Nhất nhanh chóng xuống cây.

Nhưng đã muộn.

Ầm!

Một tiếng sấm nổ đột ngột vang lên, như ngay bên tai.

Cây đại thụ bắt đầu điên cuồng rung chuyển.

Trên thân cây, từng sợi dây leo màu đỏ đầu tiên lan ra, tấn công từ xung quanh.

Hắc Kim Cổ Đao của Tần Vũ tuốt vỏ, quét một vòng xung quanh, lập tức chém đứt hàng chục sợi dây leo đỏ, chảy ra chất lỏng màu đen đỏ.

Những sợi dây leo đỏ bị đứt nhanh chóng co rút khô héo, nhưng ngay sau đó liền lành lại, một lần nữa phân nhánh quấn tới.

Nhân lúc đó, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử vội vàng lấy dây thừng ra, buộc vào một cành cây to lớn.

Shirley Dương rút Ô Kim Cương ra, dứt khoát tung người nhảy xuống.

Lần này, ngay cả Tần Vũ cũng giật mình.

Chương 191

Shirley Dương điên rồi sao?

Nơi này cách mặt đất phải bốn năm mươi mét, ngã xuống đủ để người ta tan xương nát thịt.

Vương Bàn Tử há hốc mồm.

"Chơi lớn thật, cao như vậy cũng dám nhảy sao?" Lời còn chưa dứt, đã thấy Shirley Dương giữa không trung mở chiếc Ô Kim Cương trong tay ra, dùng như một chiếc dù, làm chậm tốc độ rơi xuống.

Nếu là một chiếc ô thông thường, tuyệt đối không chịu nổi trọng lượng của một người, e rằng sớm đã bị luồng khí từ dưới lên cuốn thành một bông hoa rách nát.

Nhưng khung và vải của Ô Kim Cương đều không phải là vật tầm thường, vô cùng chắc chắn.

Shirley Dương liều mình một phen, một lần thành công, sắp đáp xuống đất an toàn.

Tuy nhiên, đúng lúc này, trên thân cây khổng lồ phía dưới, đột nhiên thò ra mấy sợi dây leo, lập tức quấn chặt lấy Shirley Dương.

Trên dây leo, rõ ràng có vô số sợi thịt màu đỏ nhỏ li ti, chỉ to hơn sợi tóc một chút, mềm mại ngọ nguậy như giun đất, giống hệt những sợi thịt màu đỏ trên thân thây trăn trong quan tài.

Shirley Dương không ngờ đột nhiên xảy ra biến cố như vậy, lập tức có chút luống cuống tay chân.

Nhưng cô nhanh chóng rút ra một con dao găm, liều mạng chém đứt từng sợi dây leo.

Đúng lúc này, vị trí của Tần Vũ và những người khác cũng có vô số sợi thịt tấn công, dày đặc như mạng nhện.

"Xuống đi!" Lúc này Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã dùng dây thừng buộc vào một cành cây to, lúc này vội vàng nắm lấy dây thừng, nhanh chóng trượt xuống dưới.

Nhưng ngay lúc đó, ít nhất mấy chục sợi thịt màu đỏ lan đến.

Tần Vũ vung Hắc Kim Cổ Đao, vung mấy nhát, chém đứt vô số sợi thịt màu đỏ, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử mới thoát khỏi sự trói buộc, tiếp tục trượt xuống dưới.

Tần Vũ đang chuẩn bị cũng nắm lấy dây thừng để xuống, bên tai lại đột nhiên vang lên tiếng nổ lớn.

Ầm!

Nơi chân trời, lại một tiếng sấm kinh thiên động địa.

Cây đại thụ điên cuồng rung chuyển, phía trên, vô số dây leo như thiên la địa võng, bao phủ lấy Tần Vũ.

Hẳn là vì Tần Vũ đã chém đứt quá nhiều dây leo, chọc giận oán hồn trong cây.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lúc này đang treo trên dây thừng, cây đại thụ vừa rung chuyển, lập tức khiến thân thể hai người như đang đánh đu, lắc qua lắc lại, trông vô cùng nguy hiểm.

Phía dưới, Đại Kim Nha đang ngồi nghỉ dưới cây cuối cùng cũng phát hiện ra sự bất thường, vội vàng chạy điên cuồng, từ trong ba lô tìm bình xịt butan, định châm lửa đốt cây.

Đó là thứ gã đặc biệt chuẩn bị cho chuyến đi Vân Thành.

Nhưng một cây đại thụ lớn như vậy, cho dù có xịt butan lên, cũng chưa chắc đã dễ dàng đốt cháy được.

Trước mắt Tần Vũ, tấm lưới được dệt bởi vô số sợi thịt màu đỏ, trên dưới trái phải, bốn phương tám hướng, đâu đâu cũng có, không thể tránh né.

Một khi bị những sợi thịt màu đỏ này quấn lấy, những thứ đó sẽ từ miệng mũi mắt tai hậu môn và tất cả các lối vào cơ thể, sau đó hút cạn máu trong cơ thể, nuốt chửng ngũ tạng lục phủ.

Nếu vậy, kết cục của hắn sẽ thảm như những xác khô treo ngược trong động.

"Liều mạng!" Tần Vũ quyết tâm, giơ Hắc Kim Cổ Đao lên, dứt khoát chém về phía một cành cây to lớn.

Xạ nhân tiên xạ mã, cầm tặc tiên cầm vương.

Cây đại thụ này lớn như vậy, dây leo khô héo quấn quanh thân nó vô số, giết không xuể.

Chỉ có chém đứt hết các cành cây, mới là kế sách triệt để.

Hắc Kim Cổ Đao như một ngôi sao băng, bay qua cành cây to bằng thân người.

Gỗ của cây đại thụ này vô cùng cứng rắn, sánh ngang với thép.

Nhưng sự sắc bén của Hắc Kim Cổ Đao, vào lúc này đã được thể hiện một cách triệt để.

Tồi khô lạp hủ, thế bất khả đáng.

Một đao chém xuống, cành cây to bằng eo người bị chém đứt từ giữa, ầm ầm đổ xuống.

Ầm!

Lại một tiếng sấm kinh thiên động địa.

Trong ánh sấm, bóng dáng Tần Vũ đứng trên thân cây cầm đao,

như một vị thiên thần.

Cây đại thụ đã bị chọc giận hoàn toàn.

Khoảnh khắc này, cây đại thụ cao bảy tám mươi mét, lại như một cây dương liễu đang múa điên cuồng trong cơn bão cấp mười hai, với biên độ không thể tưởng tượng, liều mạng vung vẩy.

Cùng lúc đó, tất cả các dây leo trên tán cây đều tỉnh giấc vào lúc này, lao về phía Tần Vũ.

Trên bầu trời, mây đen dày đặc, sấm chớp liên tiếp, như trời muốn sập.

Cây đại thụ cao bảy tám mươi mét, chu vi thân cây hơn 20 mét, lúc này như cây dương liễu trước gió, điên cuồng lắc lư.

Biên độ trái phải lớn, chắc cũng phải đến trăm mét.

Phía dưới, những sợi dây leo quấn chặt Shirley Dương, dưới sự lắc lư của biên độ này, cộng thêm việc Shirley Dương không ngừng chém, cuối cùng cũng đứt lìa.

Shirley Dương nắm lấy Ô Kim Cương, rơi xuống.

Nhưng cô không rơi thẳng xuống, mà bị văng ngang ra, mắc vào một cành cây tương đối nhỏ ở xa.

Shirley Dương không kịp quan tâm đến cơn đau trên cơ thể, vội vàng lại chém đứt cành cây, mới rơi xuống được.

Chương 192

Quay đầu nhìn lại cây đại thụ cao chọc trời đang điên cuồng lắc lư phía sau, mặt đầy vẻ kinh hãi.

Vốn dĩ sau khi đáp đất, cô định lập tức đi lấy bình xịt butan để đốt cây đại thụ, nhưng không ngờ tình hình hiện tại, ngay cả đến gần cũng không thể.

Biên độ lắc lư của cây đại thụ lớn đến mức, những tán cây vốn cách mặt đất bốn năm mươi mét cũng bị văng ra tứ phía, đập vào khu rừng xung quanh, đập đến mức cây cối xung quanh lần lượt đổ rạp, trong rừng một mảnh hỗn loạn.

Đại Kim Nha dưới gốc cây cũng chật vật chạy ra, Shirley Dương chỉ có thể lùi lại.

Cảnh tượng trước mắt thực sự quá kinh người, còn chấn động hơn cả con tàu Titanic trong cơn bão.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang nắm dây thừng trượt xuống, lúc này bị cây đại thụ vung vẩy, buộc phải "đánh đu" trên cây đại thụ có biên độ lắc lư lên đến trăm mét.

Nếu không phải hai người nhanh trí, sớm dùng dây thừng buộc vào người, e rằng đã bị văng đi, đập vào tảng đá cách đó mấy trăm mét, nát thành thịt vụn.

Dù vậy, cảm giác treo lơ lửng trên không trung cũng vô cùng khó chịu, cây hồn ma trăn khổng lồ lắc lư như điên.

Hai người như bị một cơn bão siêu cấp cuốn vào không trung, thân thể không thể tự chủ, chỉ có thể phó mặc cho số phận.

Trên tán cây, Tần Vũ đã hoàn toàn kích hoạt hình xăm thánh thú,

thực lực toàn diện bộc phát.

Vô số dây leo và sợi thịt đỏ lan đến người hắn, lại bị hắn dùng sức giãy thoát.

Ở trung tâm cơn bão, Tần Vũ lại bình tĩnh hơn bao giờ hết.

Lúc này, đã không còn đường lùi, chỉ có thể liều chết một phen.

Bất kỳ sự sợ hãi nào cũng vô nghĩa.

Hiệp lộ tương phùng, dũng giả thắng.

Hôm nay không phải cây hồn ma trăn khổng lồ chết, thì chính là hắn vong.

Hắc Kim Cổ Đao lại giơ lên, một đao chém xuống thật mạnh.

Ầm!

Lại một cành cây khổng lồ có đường kính gần một mét, bị Hắc Kim Cổ Đao một đao chém đứt.

Hắc Kim Cổ Đao lại một lần nữa thể hiện phẩm chất sắc bén vô song của mình, chém gỗ lớn như chém dưa thái rau.

Trên cây đại thụ đang điên cuồng rung chuyển, bóng dáng Tần Vũ uyển chuyển như thiên thần.

Ánh đao của Hắc Kim Cổ Đao và sấm chớp nơi chân trời giao nhau chiếu rọi.

Trên người hắn, đầy những con côn trùng nhỏ li ti bắn ra từ những sợi thịt màu đỏ, những con trùng nhỏ màu đỏ, dày đặc.

Nhưng lúc này Tần Vũ hoàn toàn không để ý.

Chỉ là những con trùng này, dính trên người hắn, cùng với vô số dây leo quấn trên người, khiến hắn trông càng thêm đáng sợ.

Sinh tử triền đấu!

Sức mạnh truyền đến từ dây leo và những sợi thịt màu đỏ, e rằng cũng phải đến mấy nghìn cân, nhưng vẫn không thể trói được Tần Vũ, không thể siết chết hắn.

Huống chi Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tần Vũ đang không ngừng bay lượn, không ngừng chém đứt những dây leo và sợi thịt đỏ đó.

Rắc!

Lại một đao, lần này chém đứt chính là cành cây đang treo Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Cùng với sự rơi xuống của cành cây, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng rơi xuống dưới.

May mắn thay, hai người vừa hay theo quán tính văng ra xa, vướng vào cành leo của một cái cây nhỏ ở xa, rồi mới rơi xuống.

Mặc dù hai người đều ngã ê mông, đau đến mức la oai oái, nhưng cũng không bị thương nặng.

Lúc này cây đại thụ vẫn không ngừng rung chuyển, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử không kịp nghĩ nhiều, chỉ đành nén đau, vừa bò vừa lăn ra xa khỏi khu vực đó, hội hợp với Shirley Dương và Đại Kim Nha.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tần Vũ đang ở trên tán cây cao hơn năm mươi mét, kịch chiến với cây hồn ma trăn khổng lồ.

Lúc này, cành cây của cây hồn ma trăn khổng lồ đã bị Tần Vũ chém xuống hơn mười cành.

Nhưng Tần Vũ cũng không khá hơn, trên người phủ đầy dây leo và sợi đỏ, trong ánh sấm lúc ẩn lúc hiện.

Nhìn từ xa, vô cùng đáng sợ.

“Tần ca cũng quá mạnh rồi đi?” Đại Kim Nha kinh ngạc đến mức

cằm cũng sắp rớt xuống.

Không thể tưởng tượng được, có con người nào có thể chiến đấu với một cây hồn ma trăn khổng lồ đáng sợ như vậy.

Vương Bàn Tử càng nhìn đến mắt tròn xoe, miệng lẩm bẩm.

"Trời ạ, vĩ nhân từng dạy chúng ta, chúng ta đều đã đứng lên rồi, nhưng sao tôi lại cảm thấy đầu gối mềm nhũn, muốn dâng lên vậy?" Ánh mắt Hồ Bát Nhất lấp lánh, trong lòng lo lắng không yên.

"Tần ca có thể đánh thắng cây hồn ma trăn khổng lồ không?" "Nhất định có thể!" Shirley Dương, Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha đồng thanh nói.

Tần Vũ trong lòng họ đã trở thành một vị thần toàn năng.

Cây hồn ma trăn khổng lồ tuy đáng sợ, nhưng họ đều tin Tần Vũ nhất định sẽ thắng.

Phía trên, Tần Vũ càng chiến càng dũng, thực lực, lần đầu tiên không chút giữ lại mà toàn diện bộc phát.

Cùng với việc cành cây của cây hồn ma trăn khổng lồ bị Hắc Kim Cổ Đao chém đi mấy chục cành, sức mạnh của cây hồn ma trăn khổng lồ dần dần suy yếu.

Không có cành cây, những dây leo và sợi thịt màu đỏ đi theo cũng bắt đầu biến sắc, Tần Vũ dần dần nắm thế chủ động.

Nhưng đúng lúc này, dị biến lại xảy ra.

Chương 193

Trong quan tài ngọc đỏ, lão già mập mạp đã chết mấy nghìn năm, đột nhiên mở mắt.

Tần Vũ trong lòng kinh ngạc.

Lúc này tuy mây đen dày đặc, ánh sáng vô cùng u ám, nhưng dù sao cũng là ban ngày.

Ban ngày ban mặt mà lại có đại tông tử sao?

Huống chi phía trên còn có sấm sét cuồn cuộn.

Bất kể là thi biến hay là yêu ma quỷ quái, dưới uy lực kinh khủng của sấm trời, đều phải ẩn nấp mới đúng, sao lại có sự biến hóa như vậy?

Ý nghĩ này lóe lên trong đầu.

Khoảnh khắc tiếp theo, Hắc Kim Cổ Đao đã vung một nhát, chém về phía lão già mập mạp.

Rẹt rẹt rẹt!

Lão già mập mạp chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào, đã bị Tần Vũ một đao chém thành hai nửa từ đầu đến thân.

Ánh đao lóe lên.

Quan tài ngọc đỏ cũng vì vậy mà vỡ tan.

Chất lỏng màu đỏ bên trong, như mưa rào trút xuống, đồng thời cũng có một lượng lớn chất lỏng, phun lên người Tần Vũ.

Tắm trong máu tươi, khiến Tần Vũ trông như một vị sát thần chuyển thế.

Phía dưới, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, đều cảm thấy từng cơn kinh tâm động phách.

Hú!

Biên độ lắc lư của cây hồn ma trăn khổng lồ càng lớn hơn.

Thân cây đường kính 20 mét, dường như mềm ra thành một sợi dây, tùy ý lắc lư.

Những sợi dây leo và sợi thịt màu đỏ quấn trên người Tần Vũ, lại đột nhiên nhanh chóng rút đi, không còn cố gắng siết chết hắn nữa.

Tuy nhiên, mất đi sự quấn chặt của dây leo và sợi thịt màu đỏ, mặc dù khiến cơ thể Tần Vũ không còn bị hạn chế, nhưng cũng đồng thời mất đi chỗ dựa để cố định trên cây hồn ma trăn khổng lồ.

Cây hồn ma trăn khổng lồ điên cuồng lắc lư, suýt chút nữa đã văng Tần Vũ ra ngoài.

"Giãy chết sao?" Trên mặt Tần Vũ lóe lên một nụ cười lạnh.

Một tay bấu chặt vào vỏ cây, tay kia vung Hắc Kim Cổ Đao, chém về phía từng cành cây một.

Mặc cho cây đại thụ lắc lư thế nào, cũng không thể văng Tần Vũ ra được.

Phải biết rằng, huyết mạch của Tần Vũ đã tiến hóa đến đệ nhất tích huyết cửu phẩm, thể chất gấp 100 lần người thường.

Bây giờ dùng tay kiểm soát cơ thể nặng hơn trăm cân, giống như người thường cầm một hai cân đồ vật, hoàn toàn không tốn sức.

Mặc cho nó lắc lư, một người trưởng thành cũng không đến mức không cầm nổi một hai cân đồ vật.

Cành cây càng chém càng ít.

Cây hồn ma trăn khổng lồ mơ hồ phát ra từng tiếng kêu ai oán, chói tai vô cùng.

Biên độ lắc lư của cây đại thụ cũng bắt đầu dần dần nhỏ lại.

Cuối cùng, cành cây cuối cùng cũng bị chém xuống.

Đến đây, cây hồn ma trăn khổng lồ to lớn chỉ còn lại thân cây trơ trụi.

Trên bầu trời, sấm sét đã tạnh, mây đen không biết từ lúc nào đã tan đi, ánh mặt trời lại chiếu xuống mặt đất.

Tần Vũ tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, đứng trên cành cây cao năm mươi mét, nghênh phong mà đứng.

Tắm trong máu tươi dưới ánh mặt trời lấp lánh, như một vị chiến thần.

Một luồng khí thế coi thường bốn phương tự nhiên tỏa ra.

Phía dưới, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha, Shirley Dương ai nấy đều há hốc mồm, mắt trợn tròn, hai chân khẽ run, dường như hận không thể lập tức chạy đến trước mặt Tần Vũ, quỳ xuống thành kính bái lạy.

"Tần ca… có phải người không?" Hồi lâu, Vương Bàn Tử mới ngậm miệng lại, lên tiếng trước.

Đại Kim Nha liên tục gật đầu.

"Không!

Không!

Tần ca chắc chắn không phải người, là thiên thần hạ phàm." "Tôi cũng cảm thấy những điều kỳ lạ trên người Tần ca, dường như không phải là thứ mà con người có thể sở hữu." Hồ Bát Nhất chậm rãi nói.

Đôi mắt đẹp của Shirley Dương lấp lánh.

“Không nói những thứ khác, chỉ riêng sức mạnh của anh ấy đã vượt qua giới hạn cơ thể con người, người bình thường không thể có sức mạnh như vậy.” Những người khác đều khẽ gật đầu.

“Không, nếu Tần ca đã là thiên thần hạ phàm, vậy chúng ta càng phải theo sát anh ấy.” “Đúng vậy, ôm chặt đùi Tần ca, cái gì cũng có.” “Nói không sai, chỉ cần theo Tần ca, ăn ngon mặc đẹp, cuộc đời ắt sẽ tiến tới huy hoàng.” … Trong ánh mắt của Shirley Dương, lại lóe lên một tia ái muội không rõ.

Cũng chỉ có tâm tư của cô, không tiện nói thẳng ra trước mặt mọi người. … Trên đỉnh cây, Tần Vũ đương nhiên không biết, sau một trận kịch chiến, do thực lực quá cao, đã bị đồng bạn quy kết là “phi nhân loại”, điều này hắn vạn lần cũng không ngờ tới.

Lúc này, ánh mắt hắn đang nhìn về phía bầu trời.

Vừa rồi sắc trời đại biến, mây đen dày đặc, sấm sét cuồn cuộn, nhưng từ đầu đến cuối không rơi một giọt mưa.

Chương 194

Sau khi chém đứt toàn bộ cành cây của cây hồn ma trăn khổng lồ, sắc trời lại đột nhiên quang đãng, thật sự là trùng hợp sao?

Cùng với việc tất cả các cành cây đều bị chém đi, thân cây trơ trụi bắt đầu nhanh chóng khô héo.

Ở những vết cắt bị Tần Vũ dùng đao chém, tỏa ra từng luồng mùi hôi thối.

Một cây cổ thụ đã mọc được mấy nghìn năm, vốn dĩ vẫn tràn đầy sức sống, lúc này lại đang nhanh chóng chết đi.

Quá trình này nhanh đến mức, cũng khiến Tần Vũ bất ngờ.

Vốn dĩ hắn nghĩ, cây đại thụ như vậy, muốn chết hoàn toàn, phải mất mấy năm, thậm chí sẽ không bao giờ chết hoàn toàn.

Dù sao, cây đại thụ bị cưa đi, chỉ còn lại một gốc cây, cũng có thể sống được mấy năm, thậm chí không ngừng mọc ra những cành lá mới.

Nhưng cây hồn ma trăn khổng lồ trước mắt lại hoàn toàn không phải như vậy.

Suy nghĩ một chút, Tần Vũ nhanh chóng hiểu ra.

Vị trí của cây đại thụ này vốn là huyệt sao xấu xương tàn, nhưng trên đời làm gì có chuyện trùng hợp như vậy?

Cây này đa phần là được cấy ghép đến.

Trong quá trình di thực, có lẽ người ta đã dùng một số tà thuật âm độc để khiến cây đại thụ có sức sống dồi dào.

Nhưng một khi tất cả cành cây bị chặt đứt, mất đi khả năng hấp

thụ năng lượng từ bên ngoài, tà thuật đó sẽ phản phệ, khiến thân Cây Âm Hồn Rắn Khổng Lồ nhanh chóng mục rữa.

Hôm nay Tần Vũ ác chiến với Cây Âm Hồn Rắn Khổng Lồ, hoàn toàn là nhờ vào sự sắc bén vô song, chém cây như chém đậu phụ của Cổ đao hắc kim.

Nếu không, dù thực lực của Tần Vũ có cao hơn nhiều, sức mạnh lớn hơn mấy lần, phản ứng nhanh hơn, nhưng không có Cổ đao hắc kim sắc bén vô song thì cũng chẳng thể làm gì được Cây Âm Hồn Rắn Khổng Lồ.

Đánh lâu, e rằng cuối cùng vẫn sẽ bị nó quấn chặt, trở thành "phân bón" cho cái cây này.

Thế nhưng, vì Cổ đao hắc kim quá sắc bén, kết quả đã hoàn toàn khác.

Tần Vũ dựa vào nó, chém đứt tất cả cành cây, giành thắng lợi cuối cùng.

Lúc này, Tần Vũ dùng phi hổ trảo móc vào thân cây, một tay vịn dây thừng, trượt xuống. "Oa, động tác của Tần ca ngầu thật đấy." Đại Kim Nha không nhịn được tán thưởng một tiếng.

Hồ Bát Nhất cũng vô cùng cảm khái. "Tần ca đẹp trai thật, tôi chưa bao giờ thấy người đàn ông nào đẹp trai như vậy, đẹp hơn mấy ngôi sao trên TV nhiều.

Khiến một kẻ luôn tự cho mình là soái ca như tôi cũng thấy hơi tự ti.

Mà lạ thật, lúc mới gặp Tần ca sao tôi không thấy anh ấy đẹp trai thế nhỉ?" Ánh mắt Vương Bàn Tử tràn đầy ngưỡng mộ. "Nhan sắc của mình mà được một nửa Tần ca, chắc chắn sẽ có cả đám con gái theo đuổi." Gương mặt Shirley Dương chợt ửng hồng, nhưng không

nói gì.

Thấy Tần Vũ xuống dưới, cô vội vàng bước tới. "Mau nhìn kìa, con tằm báu đang làm gì thế?" Đại Kim Nha đột nhiên kêu lên.

Tần Vũ quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy cách đó không xa, Kim Tàm Cổ Vương không biết đã bay ra từ lúc nào, đang đậu trên Cây Âm Hồn.

Trong nháy mắt, vô số sợi thịt đỏ trên Cây Âm Hồn Rắn Khổng Lồ như bị một lực vô hình hút lấy, tất cả đều bay về phía nó.

Thực tế, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, thứ mà Kim Tàm Cổ Vương hút không phải là những sợi thịt đỏ, mà là một loại côn trùng nhỏ bám trên đó.

Một loại côn trùng màu đỏ, rất nhỏ, nhỏ hơn cả kiến, bám chặt trên những sợi thịt.

Cái gọi là "sợi thịt đỏ" thực chất là những sợi tơ màu trắng, chỉ là do có vô số côn trùng đỏ bám chặt vào, bao phủ toàn bộ, nên nhìn từ bên ngoài mới thành những sợi thịt màu đỏ.

Lúc này, Kim Tàm Cổ Vương há miệng, hút vô số côn trùng đỏ vào trong.

Không chỉ trên cây, mà cả trong thứ chất lỏng màu đỏ dính trên người mọi người cũng có đầy loại côn trùng nhỏ này, tất cả đều bị Kim Tàm Cổ Vương hút sạch.

Trừ Tần Vũ ra, mấy người còn lại đều cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm.

Hóa ra ngoại trừ Tần Vũ, trong cơ thể những người khác, không biết từ lúc nào đã có vô số con trùng đỏ chui vào.

Nếu không phải Kim Tàm Cổ Vương lúc này ra oai, hút hết tất cả

trùng đỏ vào cơ thể nó, những con trùng trong người họ cũng bị nó cưỡng ép hút ra, e rằng những con trùng này sớm muộn gì cũng trở thành tai họa lớn.

Nghĩ đến đây, mọi người đều cảm thấy một trận sợ hãi.

May mà có Kim Tàm Cổ Vương ở đây, nếu không hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Cũng may Tần Vũ vạn độc bất xâm, đám trùng đỏ này không làm gì được hắn, chứ những người khác làm gì có năng lực như vậy.

Trong mắt Tần Vũ lóe lên một tia kinh ngạc.

Kim Tàm Cổ Vương, cái tên ham ăn này, thật sự mang lại cho hắn ngày càng nhiều bất ngờ.

Nhưng mà, lúc nãy đánh nhau với Cây Âm Hồn Rắn Khổng Lồ, con Kim Tàm Cổ Vương này ở đâu nhỉ?

Lúc đó, hình như hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của nó?

Tần Vũ cũng cảm thấy rất kỳ lạ, Kim Tàm Cổ Vương vẫn luôn nằm trên vai hắn ngủ.

Nhưng vừa rồi, Tần Vũ bị vô số dây leo và sợi thịt đỏ quấn chặt thân thể, vừa giãy giụa vừa chiến đấu với cây đại thụ, lại hoàn toàn không phát hiện ra Kim Tàm Cổ Vương trên vai.

Tên này thật đủ thần kỳ, đúng là không hổ danh sủng vật thần cấp.

Khóe miệng Tần Vũ hiện lên một nụ cười.

Chương 195

Kim Tàm Cổ Vương là sủng vật của hắn, thực lực của nó càng mạnh, bản lĩnh càng lớn thì sự giúp đỡ cho hắn cũng càng nhiều, Tần Vũ đương nhiên vui vẻ khi thấy điều đó.

Lượng trùng đỏ trong Cây Âm Hồn Rắn Khổng Lồ cực kỳ nhiều, cả cái cây dường như đều chi chít loại trùng đó.

Lúc này bị Kim Tàm Cổ Vương hút ra, phần thân cây còn lại lập tức trở nên ngày càng hôi thối.

Đột nhiên, "Rầm" một tiếng.

Cây Âm Hồn Rắn Khổng Lồ cao hơn năm mươi mét, chu vi thân cây đạt hơn hai mươi mét ầm ầm sụp đổ.

Nhưng nó không ngã về bất kỳ hướng nào, mà toàn bộ thân cây như bị rã ra, rơi thẳng xuống, tan tác đầy đất.

Một luồng khí tanh hôi nồng nặc xộc vào mũi. "Mẹ ơi, mùi gì mà khó ngửi thế?" Vương Bàn Tử đưa tay bịt mũi.

Mùi này quá khó ngửi, còn thối hơn cả phân.

Ánh mắt Shirley Dương lóe lên vẻ kỳ lạ. "Không ngờ cái cây trông tràn đầy sức sống như vậy mà bên trong sớm đã mục rữa cả rồi." Cây Âm Hồn Rắn Khổng Lồ này vốn không có thân cây bình thường, bên trong cơ thể nó thực chất đều là oán hồn và trùng đỏ.

Giờ đây, oán hồn bị Tần Vũ chém giết, trùng đỏ bị Kim Tàm Cổ Vương hút vào cơ thể, cây đại thụ cũng chỉ còn lại một đống bã vụn.

Kim Tàm Cổ Vương hút xong toàn bộ trùng đỏ, ợ một cái, rồi "vèo" một tiếng, bò lên vai Tần Vũ, ngủ khò khò.

Tần Vũ không khỏi đảo mắt.

Cái gọi là sủng vật thần cấp, chỉ biết ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn thôi sao?

Nhưng thôi, nể tình tên này cũng có chút tác dụng, Tần Vũ không làm phiền nó nữa.

Hồ Bát Nhất nhìn đống tàn dư của cây đại thụ chất cao như núi trước mặt, cảm khái vạn phần. "Tôi từng đọc trong sách miêu tả về Cây Oán Hồn, muốn trồng được nó cần ít nhất một trăm oán hồn." "Những oán hồn này, khi còn sống phải chịu đủ mọi dày vò mà chết thảm, chết càng thảm, oán khí càng lớn thì càng có thể cung cấp dinh dưỡng cho Cây Oán Hồn." "Cây Oán Hồn có công hiệu xoay chuyển phong thủy, hóa âm thành dương, nghịch thiên cải mệnh.

Nhưng phương pháp này quá mức ác độc, không được các đời phong thủy sư dung thứ, sớm đã bị vứt bỏ." "Không ngờ Hiến Vương lại tàn khốc ác độc đến vậy, dùng ác pháp như thế để trồng cây." Đại Kim Nha lên tiếng bên cạnh. "Trồng một cái cây cần một trăm oán hồn, thế thì ít quá, sao trồng được cây to thế này?" Hồ Bát Nhất hơi sững người, đúng là điểm này anh ta chưa nghĩ tới.

Quả thực, bình thường mà nói, Cây Oán Hồn được trồng sẽ không quá lớn.

Cây Oán Hồn to lớn như trước mắt, thật sự là chưa từng nghe thấy.

Tần Vũ ánh mắt lóe lên. "Nếu tôi không đoán sai, bên dưới cái cây này chắc chắn có một cái vạn nhân khanh." "Cái cây to lớn như vậy, phần lớn đã sử dụng hơn vạn oán hồn, cộng thêm mấy ngàn năm không ngừng thu hoạch sinh mệnh xung quanh, mới có thể lớn thành cây đại thụ chọc trời như thế này." Nghe con số này, mọi người không khỏi lè lưỡi.

Đối với hơn vạn người, sử dụng thủ đoạn tàn khốc nhất, khiến họ sau khi chịu đựng vô cùng giày vò mà chết trong đau đớn.

Đơn giản là hóa thân của ma quỷ, thậm chí còn ác hơn cả ma quỷ.

Sao trên đời lại có kẻ tàn bạo như vậy?

Vương Bàn Tử không nhịn được chửi ầm lên. "Hiến Vương cái lão chết bầm này, tàn bạo bất nhân như vậy, đáng lẽ phải phơi thây nơi hoang dã từ lâu rồi.

Lần này, Bàn gia ta mà không lôi hắn từ trong quan tài ra phơi thây, báo thù huyết hải thâm cừu cho quảng đại quần chúng nghèo khổ thì không thể hiện được tấm lòng và thủ đoạn của Bàn gia ta." Shirley Dương nhìn lên bầu trời, đột nhiên nghĩ đến một chuyện. "Vừa rồi trên trời sấm chớp đùng đoàng, có phải vì oán hồn trong cây quá nhiều, chọc giận ông trời, muốn giáng xuống trừng phạt không?

Cho nên, sau khi cái cây này bị chém giết, sấm sét liền tan đi hết." Tần Vũ sững sờ.

Điểm này, hắn lại không nghĩ tới.

Trong truyền thuyết, nếu nhân gian có oan khuất tày trời, ông trời sẽ cho tuyết rơi tháng sáu.

Một khi có yêu ma tác quái, lượng lớn sinh linh chết thảm vô cớ cũng sẽ chọc giận thượng thiên.

Uy lực của sấm sét, tự nhiên là một trong những biểu hiện của sự phẫn nộ đó.

Đương nhiên, những chuyện này đều chỉ là truyền thuyết, cuối cùng không thể chứng thực.

Chỉ là, trận sấm sét hôm nay quả thật có chút kỳ lạ, đến nhanh mà đi cũng khó hiểu, khiến người ta không khỏi suy nghĩ nhiều.

Nếu thật sự như vậy, khu vực này nhất định có bố trí chống sét đặc thù, cho nên sấm sét mãi không thể đánh xuống được.

Nghĩ lại thì cũng không có gì lạ.

Lăng mộ Hiến Vương được xưng là nơi vĩnh viễn không thể bị trộm, muốn trường tồn vạn năm, vậy thì trong năm tháng dài đằng đẵng, có sét đánh xuống cũng là chuyện khó tránh.

Hiến Vương khi xây mộ chắc chắn cũng đã cân nhắc đến điểm này, sẽ bố trí những thứ chống sét.

Sau một trận đại chiến, mọi người đều mệt lả.

Ngay cả Tần Vũ cũng cảm thấy một trận sợ hãi.

Cây Âm Hồn Rắn Khổng Lồ không nghi ngờ gì là một tồn tại cực kỳ khủng bố.

Nếu không phải lúc đó đang ở trên cây, không thể trốn, không đường lui, bị buộc phải vùng lên phản kháng, Tần Vũ cũng không dám bảo đảm mình có dũng khí đi khiêu chiến một tồn tại đáng sợ như vậy.

Không có lý do đặc biệt, chẳng ai muốn chọc vào một thứ khổng lồ như thế.

Nghỉ ngơi một lúc, lấy lương khô ra lấp đầy bụng, họ lại chuẩn bị tiếp tục lên đường.

Đúng lúc này, mặt đất đột nhiên bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Chương 196

Mọi người đều kinh hãi thất sắc, sắp có động đất sao?

Lúc này đang ở dưới chân núi, một khi động đất gây ra lở núi thì không xong rồi.

Ý nghĩ này vừa nảy ra, mặt đất chấn động lại càng lúc càng mạnh.

Bên dưới đống vụn cây chất thành núi của Cây Âm Hồn Rắn Khổng Lồ, dường như có một sinh vật khổng lồ sắp phá đất chui ra.

Đúng lúc này, trên bầu trời quang đãng, đột nhiên lại vang lên một tiếng sấm nổ.

Sét đánh giữa trời quang!

Phía trước mặt đất nứt ra một cái hố khổng lồ, từng luồng khói đen bốc lên.

Bên dưới lòng đất, có thứ gì đó đang chui ra ngoài.

Tim của mọi người đều treo lên tận cổ họng, căng thẳng bất an nhìn chằm chằm mặt đất phía trước.

Lớp đất từ từ nhô lên, đống tàn dư của cây đại thụ bị đẩy ra.

Dưới lớp đất bùn, có một tồn tại đáng sợ không rõ đang từ dưới địa phủ chui lên.

Tần Vũ siết chặt Cổ đao hắc kim trong tay, đã chuẩn bị sẵn sàng tung ra một đao bất cứ lúc nào.

Đại Kim Nha mặt không còn giọt máu, đột nhiên quay đầu bỏ chạy về phía sau, chỉ muốn rời xa khu vực này.

Hồ Bát Nhất lớn tiếng hét lên. "Mau, mọi người chuẩn bị, Vương Bàn Tử, trong ba lô không phải có kíp nổ sao?" Vương Bàn Tử hoảng

loạn mở ba lô, từ bên trong lấy ra một cái kíp nổ, cầm trong tay, toàn thân cảnh giác.

Một khi có sinh vật khủng bố nào từ dưới đất chui lên, hắn sẽ lập tức ném kíp nổ trong tay ra, cho nó nổ một trận bất ngờ.

Phía trước mặt đất cuối cùng cũng hoàn toàn nứt ra, vụn cây văng sang hai bên, "tồn tại không rõ" sắp sửa phá đất chui lên.

Sắc mặt Vương Bàn Tử căng thẳng vô cùng. "Mọi người lùi lại, tôi sắp ném kíp nổ đây." Hắn lấy bật lửa ra, định châm kíp nổ, lại bị Tần Vũ đưa tay giữ lại. "Bình tĩnh, đừng căng thẳng." Tần Vũ an ủi một tiếng. "Đợi thứ đó ra rồi hẵng nói." Vương Bàn Tử nghe vậy, khẽ gật đầu, nhưng vẫn toàn thân cảnh giác, sẵn sàng bất cứ lúc nào.

Dưới đất, cuối cùng cũng có thứ gì đó ló đầu ra.

Khoảnh khắc đó, tim của Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Đại Kim Nha đều thót lên tận cổ họng.

Cảnh tượng chiến đấu với Cây Âm Hồn Rắn Khổng Lồ vừa rồi vẫn còn hiện rõ mồn một.

Cảm giác kinh tâm động phách đó, e rằng rất lâu nữa cũng không thể phai mờ.

Đặc biệt là Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, trò "đánh đu" bằng mạng sống dưới gốc cây đại thụ đó, họ tuyệt đối không muốn trải qua lần thứ hai.

Giờ đây, ngay dưới gốc cây cũ, lại sắp chui ra một thứ khổng lồ, cũng chẳng trách ai nấy đều căng thẳng như vậy.

Tần Vũ ngược lại có vẻ rất bình tĩnh.

Sau khi trải qua trận chiến kịch liệt với Cây Âm Hồn Rắn Khổng Lồ, Tần Vũ càng có thêm tự tin vào thực lực của mình.

Đặc biệt là khi tay cầm Cổ đao hắc kim, hắn liền cảm thấy trong lòng vô cùng trấn định.

Thanh đao này phảng phất như có ma lực, chỉ cần cầm đao trong tay, không có thứ gì có thể khiến hắn sợ hãi. "Mau nhìn, tay xương!" Đại Kim Nha kinh hãi chỉ xuống đất.

Tần Vũ nhìn chăm chú.

Đó là một khúc xương tay trắng như ngọc, xương trắng hếu, vô cùng nhẵn bóng.

Dù ở trong bùn đất, cũng không hề dính chút bụi trần.

Lúc này, phía dưới lại nhô lên ngày càng nhiều xương cốt, đủ loại hình dạng.

Nhìn hình dạng và kích thước của xương, hẳn đều là hài cốt của con người.

Vô số xương cốt từ dưới đất trồi lên.

Lời phỏng đoán trước đó của Tần Vũ quả nhiên không sai.

Dưới gốc Cây Âm Hồn Rắn Khổng Lồ quả nhiên có một cái vạn nhân khanh.

Năm tháng đã quá xa xưa, thi thể của những người này đều đã hóa thành xương trắng.

Mùi hôi thối từ dưới đất bốc lên, cuồn cuộn dâng cao, khiến người ta cảm thấy buồn nôn vô cùng.

Mùi này thực sự quá khó ngửi, họ đành phải lùi lại, cách xa nơi đó một chút.

Nếu không, mọi người đều sẽ bị mùi hôi hun cho ngất đi.

Cuối cùng, "tồn tại không rõ" dưới lòng đất cũng ló đầu ra một

chút.

Tần Vũ hơi sững sờ.

Thứ này, trông có vẻ như là đá?

Chẳng mấy chốc, nó càng nhô lên cao, càng lộ ra nhiều, dần dần hiện ra hình dáng tương đối hoàn chỉnh.

Mọi người đều vô cùng ngạc nhiên, vốn tưởng là một sinh vật dưới lòng đất mạnh mẽ, không ngờ lại là một tấm bia đá.

Chương 197

Hóa ra nãy giờ chỉ là một phen hú vía?

Thân bia từ từ nhô lên, chữ viết trên bia vẫn còn rõ ràng.

Nhưng mọi chuyện chưa kết thúc, bên dưới tấm bia đá lại có một con rùa đá khổng lồ vô cùng, cũng từ mặt đất trồi lên.

Con rùa đá này ngẩng cao đầu, đuôi rùa cong lên, bốn chân chạm đất, tạo thành tư thế bò trườn.

Trên mai rùa có một bệ mây, tấm bia đá được dựng trên bệ mây đó.

Một luồng khí đen từ dưới thân rùa đá bốc lên, xông thẳng lên trời xanh, mất một lúc lâu mới tan hết.

Mọi người đứng xa xa quan sát, đợi đến khi mặt đất hoàn toàn yên tĩnh trở lại, xác nhận không còn nguy hiểm nữa mới dám lại gần quan sát.

Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm một lúc lâu. "Chuyện gì thế này, tại sao lại có rùa đá từ dưới đất chui lên?" Tần Vũ mỉm cười, nói: "Nơi này vốn là nơi chôn xương mục nát, tự nhiên phải dùng thần thú để trấn áp, rồi dùng bia đá trấn lên trên.

Tác dụng chủ yếu là để trấn áp tà khí gần vương mộ, có chút giống với nghi thức đặt móng trong kiến trúc hiện đại, con rùa đá này chính là bia đặt móng." "Vị tế ti đó đã trồng cây đại thụ ở đây, thay đổi bố cục phong thủy.

Tôi chém giết Cây Âm Hồn Rắn Khổng Lồ, thế cục phong thủy bị phá vỡ, địa khí bị áp chế dưới lòng đất mấy ngàn năm được giải phóng, mới đẩy thứ này lên." Nghe Tần Vũ giải thích một hồi, mọi

người mới vỡ lẽ. "Đại Kim Nha, xem xem, chữ viết trên bia là ý gì?" Trong cả nhóm, chỉ có Đại Kim Nha là người có kiến thức sâu rộng nhất về lịch sử văn hóa.

Đại Kim Nha đi tới xem xét, rồi kể lại đại khái nội dung cho mọi người.

Tấm mộ bia này viết về việc Hiến Vương trị quốc có công ra sao, xây dựng lăng mộ thế nào, toàn là những lời ca tụng, không có ý nghĩa thực tế gì.

Nghe những lời tán dương tâng bốc đến tận mây xanh, rồi lại nhìn những bộ xương cốt từ dưới lớp đất trồi lên xung quanh, thật khiến người ta cảm thấy quá mỉa mai.

Nhưng những kẻ thống trị phong kiến đa phần đều như vậy, hành sự tàn bạo bất nhân, xem dân chúng như trâu ngựa, xem sinh mệnh như cỏ rác.

Ấy vậy mà lại trơ trẽn tâng bốc mình cần chính, nhân nghĩa, yêu dân như con ra sao.

Vương Bàn Tử không có hứng thú nghe những nội dung này, mà lại nhìn chằm chằm con rùa đá lớn trước mặt, ngắm tới ngắm lui. "Con rùa đá to thế này, tiếc là nặng quá, không thể mang ra ngoài được, nếu không chắc chắn có thể bán được giá hời." Hồ Bát Nhất liếc hắn một cái. "Thứ to thế này, mang về thì ai mua?

Nhà người ta còn chẳng có chỗ để." Vương Bàn Tử liền lắc đầu. "Chưa chắc đâu, lúc nào cũng có mấy người nhà cao cửa rộng rảnh rỗi lắm tiền mà." Hồ Bát Nhất lập tức sững người.

Vương Bàn Tử nói cũng đúng thật.

Đại Kim Nha cũng cười, nói: "Bàn gia nói đúng thật, đừng thấy thứ này làm bằng đá, thực ra cũng đáng tiền lắm đấy.

Nhưng mà, trừ bảo tàng quốc gia ra, chắc chẳng có ai sưu tầm thứ này đâu, mua bán cũng không tiện." Vương Bàn Tử lại không nghĩ vậy. "Rùa đá cũng là một trong những loài thú linh thiêng, là thứ cát tường nhất, đặt một con trong nhà có thể dùng làm vật trấn trạch." Shirley Dương chen vào. "Mọi người đừng nói nhảm nữa, mau chóng đi thôi, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa." Đúng lúc này, Đại Kim Nha đang đi vòng ra sau tấm bia đá hét lên một tiếng. "Mau nhìn này." Mọi người vội vàng chạy tới.

Hóa ra mặt sau của tấm bia đá là một bức phù điêu.

Trên phù điêu khắc họa một tòa cung điện tráng lệ vô cùng.

Nhưng cung điện không được xây trên mặt đất, mà lơ lửng trên mây.

Bên dưới cung điện không có nền móng đồi núi, mà có mấy dải cầu vồng rực rỡ bắc ngang, xung quanh có rồng bay uốn lượn, toát lên vẻ siêu phàm thoát tục của lầu gác thần tiên. "Mẹ kiếp, lăng mộ Hiến Vương, lẽ nào lại được xây trên trời sao?" "Không thể nào, trên bia khắc bừa thôi, không tin được đâu." Đại Kim Nha liền lắc đầu.

Mọi người cũng đều đồng tình.

Lăng mộ Hiến Vương dù có được xây thế nào đi nữa cũng không thể vi phạm quy luật vật lý mà xây giữa không trung được, làm gì có chuyện đó.

Cùng lắm chỉ là tưởng tượng thôi.

Tần Vũ lại ánh mắt lóe lên, nhưng không nói gì.

Sau đó, họ tiếp tục tiến lên.

Đoạn đường này ngược lại rất bình yên, đi như vậy mấy tiếng đồng hồ, họ thấy một rừng hoa lớn, những đóa hoa ba màu đỏ, trắng, vàng đều to bằng miệng bát, vô số bươm bướm bay lượn trong rừng

hoa.

Một con suối không nhỏ chảy qua rừng hoa, đổ vào một thung lũng sâu thẳm xa xa.

Hồ Bát Nhất vội vàng lấy tấm bản đồ da người ra, cẩn thận xem đi xem lại. "Không sai, đây hẳn là Trùng Cốc." Cuối cùng cũng đến rồi sao?

Mọi người không khỏi phấn chấn tinh thần.

Đi lâu như vậy, cuối cùng cũng đến được trước Trùng Cốc.

Tần Vũ phóng tầm mắt nhìn ra, trong Trùng Cốc toàn là hoa và cây, vô số đóa hoa đua nhau khoe sắc, muôn hồng nghìn tía.

Từng đàn bướm bảy màu lượn lờ trong rừng thông, cảnh sắc tuyệt đẹp tựa chốn bồng lai tiên cảnh.

Dọc theo di tích thần đạo cổ, họ tiến vào trong Trùng Cốc, chẳng mấy chốc đã đến lối vào.

Ở cửa hang có hai ngọn núi đá trơ trụi trông rất bắt mắt.

Ai cũng không ngờ, trong một khu rừng rậm rạp như vậy lại có hai tảng đá khổng lồ không một ngọn cỏ, vừa đột ngột vừa quái dị.

Chương 198

Trên hai tảng đá, mỗi bên được vẽ một con mắt, ánh mắt sâu thẳm uy nghiêm, tuy chỉ vài nét bút đơn giản nhưng lại cực kỳ có thần.

Một đôi mắt nhìn chằm chằm vào cửa hang, lặng lẽ quan sát mỗi một người dám tiến vào Trùng Cốc.

Shirley Dương nhìn quanh một vòng, đặt ba lô trên người xuống. "Trùng Cốc được mệnh danh là nơi không thể vào, chắc chắn nguy cơ tứ phía.

Chúng ta hay là ngủ một đêm bên ngoài Trùng Cốc, đợi đến sáng mai rồi hãy vào hang." Vương Bàn Tử nhìn sắc trời. "Bây giờ còn sớm mà?

Sao phải ngủ?" Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha lại đều tỏ ra đồng tình. "Đêm qua tiếng trống cổ là chuyện gì còn không biết, chiều nay chúng ta phải ngủ một giấc, dưỡng đủ tinh thần để đối phó với những biến cố có thể xảy ra vào ban đêm." Thực tế, đêm qua trừ Vương Bàn Tử bị Tần Vũ đánh ngất ra, mọi người đều không ngủ ngon.

Sáng nay lại trải qua một trận ác chiến, đi một đoạn đường xa như vậy, ai nấy đều vừa buồn ngủ vừa mệt.

Tần Vũ gật đầu. "Mọi người ngủ đi, tối nay chưa chắc đã ngủ được đâu." Thế là, mọi người ăn chút lương khô, mở túi ngủ của mình ra, lần lượt đi ngủ.

Chỉ có Vương Bàn Tử vẫn còn tinh thần phấn chấn, liền chủ động nhận nhiệm vụ cảnh giới.

Từ lúc xuyên qua sơn động, trải qua những trận chiến kịch liệt nhất, tối hôm qua cũng không được nghỉ ngơi đàng hoàng, sáng nay lại

liên tiếp đại chiến, dù là người sắt cũng không chịu nổi.

Bây giờ cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi, Tần Vũ nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Vừa mới ngủ, hắn liền gặp một cơn ác mộng.

Trong mơ, Tần Vũ đầu tiên thấy rất nhiều thây ma đang lao về phía mình.

Hắn rút Cổ đao hắc kim ra, liều mạng chiến đấu.

Nhưng số lượng thây ma dường như vô cùng vô tận, dù giết thế nào cũng không hết.

Cuối cùng, Tần Vũ cảm thấy mệt lả, chỉ có thể đột phá vòng vây bỏ chạy.

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên mặc hoàng bào từ trên trời giáng xuống. "Bản vương sớm đã đắc đạo thành tiên, các ngươi dám trộm mộ của bản vương, quả là tự tìm đường chết.

Các ngươi mạo phạm thượng thần, tội đáng bị đày xuống tầng địa ngục thứ mười tám." Nói xong, người đàn ông trung niên phía trên đưa tay chỉ một cái.

Tần Vũ lập tức cảm thấy toàn thân thắt lại, bị một luồng sức mạnh vô hình siết chặt cơ thể, dù giãy giụa thế nào cũng không thể thoát ra.

Lúc này, đám thây ma phía sau tiến lại gần, từng tên một há cái miệng máu, đôi mắt trống rỗng nhìn chằm chằm vào cơ thể Tần Vũ.

Chúng khiêng Tần Vũ lên, ném vào một cái chảo dầu.

Tần Vũ đột ngột ngồi bật dậy, mới phát hiện đó chỉ là một giấc mơ.

Giấc mơ này mang lại cho người ta một cảm giác rất chân thực.

Sau khi tỉnh lại hồi tưởng, vẫn cảm thấy như thể chính mình vừa trải qua.

Đúng lúc này, trong những chiếc túi ngủ bên cạnh, gần như đồng thời vang lên những tiếng hét kinh hãi. "A!" Âm thanh tràn ngập sự kinh hoàng vô tận, như thể họ đều gặp phải chuyện đáng sợ nhất. "A!" Lại một tiếng hét kinh hãi nữa.

Hóa ra ngay cả Vương Bàn Tử phụ trách canh gác cũng đã ngủ thiếp đi, lúc này vừa tỉnh dậy sau cơn ác mộng.

Toàn thân mồ hôi đầm đìa, khuôn mặt mơ màng đầy vẻ kinh hoàng, hiển nhiên cũng vừa mới gặp ác mộng.

Tần Vũ vội vàng đánh thức tất cả mọi người dậy.

Lúc này mặt trời đã lặn về phía tây, sắc trời vẫn chưa hoàn toàn tối sầm.

Trên khuôn mặt mỗi người đều lộ ra vẻ kinh hoàng sâu sắc. "Tôi vừa gặp một cơn ác mộng." Hồ Bát Nhất lên tiếng đầu tiên. "Tôi cũng vậy!" Bàn Tử, Đại Kim Nha và Hồ Bát Nhất gần như đồng thanh đáp lại.

Cả năm người đều gặp ác mộng!

Mấy ngày nay, họ đã trải qua rất nhiều chuyện, trong đó không ít chuyện khiến người ta kinh hãi.

Vốn dĩ có một hai người gặp ác mộng cũng không có gì lạ.

Nhưng cả năm người đều gặp ác mộng, chuyện này thật quá kỳ lạ.

Phải biết rằng, mọi người đã dám đi trộm mộ, đều là những kẻ gan to bằng trời, trời không sợ đất không sợ.

Chỉ có Đại Kim Nha là gan hơi nhỏ một chút.

Nhưng đó cũng chỉ là so với những người này thôi.

Nếu so với người thường, Đại Kim Nha cũng có thể được coi là to gan lớn mật.

Dù sao, lăn lộn trong giới đồ cổ, không thể tránh khỏi việc tiếp xúc với đủ loại minh khí, đều là bảo vật từ trong mộ ra, không có chút gan dạ thì không thể làm nghề này được. "Mẹ kiếp, chuyện gì thế này, Bàn gia tôi cả đời không tin tà ma, cũng chưa bao giờ gặp ác mộng, chẳng lẽ hôm nay thật sự gặp quỷ sao?" Đại Kim Nha nhìn những người xung quanh. "Theo tôi thấy, gặp quỷ là chuyện bình thường, chúng ta đi trộm mộ, sợ gì gặp quỷ chứ?

Chương 199

Mà tôi không hiểu, trên người tôi đeo hai mươi mấy cái tượng Phật Bồ Tát bằng ngọc, sao tà ma ngoại đạo lại dám xâm phạm tôi chứ?" Đại Kim Nha nói xong, vạch áo ra.

Chỉ thấy bên trong áo, chi chít các loại tượng Phật, Bồ Tát, thần tiên.

Shirley Dương cúi đầu, từ từ lên tiếng. "Ngày nghĩ gì, đêm mơ nấy.

Tôi mơ thấy những cái xác khô chúng ta đã thấy trước đó, chúng chết thảm đến mức nào, bị dọa tỉnh giấc, chẳng phải vậy sao?" Hồ Bát Nhất cười khổ. "Tôi thì không vì chuyện đó mà không ngủ được, nhưng giấc mơ hôm nay quả thật rất tà môn." Cảm giác như những chuyện trong mơ, phảng phất như mình đã tự thân trải qua.

Tần Vũ khẽ nhíu mày, rồi lại gật đầu. "Tôi cảm thấy, nhất định có thứ gì đó đã tạo ra một số ảnh hưởng đặc biệt, mới khiến tất cả chúng ta đều gặp ác mộng." Nói đoạn, Tần Vũ đưa mắt nhìn về phía Trùng Cốc.

Chẳng lẽ là do quá gần Trùng Cốc?

Trùng Cốc quả thật thần kỳ đến vậy, ngay cả đến gần cũng không được sao?

Đột nhiên, trên người mọi người đều bỗng dưng cảm thấy một trận lạnh lẽo.

Như thể trong vô hình, có thứ gì đó không tốt đang bám vào người.

Một cảm giác rất kỳ lạ.

Dù đã trải qua bao nhiêu chuyện kỳ quái, cũng chưa từng có

chuyện nào khiến người ta có cảm giác như vậy.

Giống như trong cơ thể thật sự có thêm thứ gì đó, cảm thấy một trận u uất.

Vương Bàn Tử không khỏi lại chửi rủa. "Hiến Vương cái lão chết bầm, làm ra bao nhiêu thứ thần thần quỷ quỷ, đáng đời xuống tầng địa ngục thứ mười tám." Hồ Bát Nhất nhìn bầu trời đang dần tối lại, tiếp lời Vương Bàn Tử. "Người ta xây mộ lớn như vậy là để thành tiên lên trời, e là sẽ không xuống địa ngục đâu." "Tôi không tin, thật sự nghĩ rằng xây mộ là có thể đắc đạo thành tiên sao?

Vậy thì người đời không phải đều đi xây mộ hết rồi, còn tu tiên làm gì?

Tôi thấy Hiến Vương cái lão chết bầm đó, chỉ đang nằm mơ giữa ban ngày thôi." Tần Vũ đưa mắt nhìn xung quanh, luôn cảm thấy có thứ gì đó đang theo dõi, nhưng lại không tìm ra được.

Phải biết rằng, giác quan thứ sáu của hắn luôn rất chuẩn, đã có cảm giác như vậy, phần lớn sẽ không sai.

Nhưng rốt cuộc là thứ gì?

Bỗng nhiên, Tần Vũ tập trung ánh mắt vào hai tảng đá kỳ lạ trước Trùng Cốc.

Trên đó, có hai con mắt khổng lồ đang nhìn chằm chằm vào họ.

Tần Vũ bước tới, đưa tay sờ vào tảng đá, lập tức mỉm cười. "Không cần phải nghi thần nghi quỷ nữa, nguyên nhân mọi người gặp ác mộng, tôi tìm ra rồi." Mọi người nghe vậy, vội vàng bước tới.

Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm con mắt trên tảng đá. "Tôi nhìn con mắt này, cảm thấy toàn thân không thoải mái, không lẽ là Hiến Vương cái lão chết bầm đó đang mượn con mắt này để theo dõi chúng ta?

Nếu không, tôi phá hủy hai con mắt này trước đã." "Phá hủy thì không cần, nguyên nhân chúng ta gặp ác mộng không liên quan đến hai con mắt này, mà liên quan đến hai tảng đá này." Tần Vũ vừa sờ vào tảng đá vừa nói. "Hai tảng đá này là hai khối thiên thạch khổng lồ, cũng không biết Hiến Vương kiếm ở đâu ra.

Thiên thạch lớn như vậy, bản thân nó sẽ phát ra một loại năng lượng điện từ đặc biệt, gây nhiễu loạn điện từ trường bình thường của Trái Đất, từ đó khiến cho vật chất sinh học trong cơ thể chúng ta hỗn loạn, vì thế sẽ gây ra ác mộng." Nghe Tần Vũ nói vậy, mọi người mới vỡ lẽ.

Hóa ra là vậy, chẳng trách lại cùng lúc gặp ác mộng.

Nếu không phải Tần Vũ giải thích, thật không biết được, chỉ nghĩ là âm hồn ác quỷ tác quái.

Trong mắt Tần Vũ lóe lên một tia tán thưởng.

Hiến Vương tuy tàn bạo vô cùng, nhưng trình độ về phong thủy quả thật rất cao, có thể gọi là đại sư phong thủy hàng đầu.

Chỉ riêng bố cục hai khối thiên thạch này đã có thể nói là tuyệt diệu đến cực điểm.

Trong "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" có nói: Thiên địa thanh trọc tự phân, âm dương giao hội tối nan đắc.

Nơi lối vào Trùng Cốc này chính là nơi âm dương giao hội, phía trước là đại mộ của Hiến Vương.

Ở nơi này, lợi dụng từ trường đặc biệt của hai khối thiên thạch, giao hội âm dương, có thể khiến phong thủy của cả đại mộ tăng lên một bậc.

Nhưng mà, thiên thạch lớn như vậy không phải dễ tìm, cũng không biết Hiến Vương kiếm từ đâu ra.

Hiểu rõ nguyên nhân gặp ác mộng, sắc trời cũng đã hoàn toàn tối sầm.

Rừng rậm nguyên thủy về đêm nguy cơ tứ phía, mọi người bàn bạc xong, quyết định tiếp tục tiến lên, cứ thế tiến vào Trùng Cốc.

Dù sao ở đây chắc chắn không thích hợp để ngủ, phải tìm một nơi khác.

Hơn nữa, quy tắc của Mạc Kim Giáo Úy là gà gáy trời sáng không trộm mộ, hành động vào ban đêm mới là chính đạo.

Chỉ là Trùng Cốc lớn như vậy, không phải một đêm là có thể tìm hiểu rõ ràng.

Đi vào Trùng Cốc, tim của mọi người cũng đều thót lên, tập trung mười hai phần tinh thần, sẵn sàng đối phó với tình huống có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Nhưng đi suốt một đoạn đường lại có kinh không hiểm, đi một lúc lâu cũng không có chuyện gì xảy ra.

Tiếng trống cổ kỳ dị khiến người ta khó chịu đêm qua cũng không xuất hiện nữa.

Đi được một lúc, Tần Vũ đột nhiên dừng bước.

Chương 200

Vương Bàn Tử cầm đèn pin soi xung quanh, phát hiện nơi này có một bức tường đổ, bên dưới bức tường là một bãi cỏ xanh mướt, không có những loài thực vật lộn xộn khác. "Chỗ này không tệ, chúng ta tối nay cắm trại ở đây nhé?" Vương Bàn Tử lên tiếng đề nghị.

Lâu lắm rồi không được nghỉ ngơi đàng hoàng, mọi người đều mệt rồi.

Cứ tiếp tục thế này, người sắt cũng không chịu nổi.

Tần Vũ lại lắc đầu, vẻ mặt dần trở nên nghiêm túc.

Vương Bàn Tử không phát hiện ra điều gì bất thường, nhưng Shirley Dương lại phát hiện ra, liền hỏi một câu. "Sao vậy?" Tần Vũ lập tức nở một nụ cười khổ. "Mọi người không cảm thấy môi trường xung quanh đây quá yên tĩnh sao?

Côn trùng, kiến, chim bay thú chạy trong rừng, sao lại không phát ra một chút tiếng động nào?" Mọi người lúc này mới bừng tỉnh.

Đây là Trùng Cốc, xung quanh đều là rừng cây, chỉ có dưới chân là một bãi cỏ tương đối trống trải.

Nơi như vậy đáng lẽ phải có vô số sinh vật hoang dã mới đúng.

Trong rừng có những sinh vật ngày ẩn đêm hiện, không có lý do gì lại yên tĩnh đến vậy.

Trong nháy mắt, mọi người trở nên căng thẳng, vội vàng cầm đèn pin soi loạn xạ khắp nơi.

Ánh mắt Tần Vũ hoàn toàn không bị bóng đêm ảnh hưởng, lại có thể nhìn thấy rõ ràng.

Xung quanh đây, thật sự không có gì cả.

Giống như không phải đang đi trong rừng, mà đã tiến vào một sa mạc không có sự sống.

Quá bất thường.

Trong chốc lát, trong lòng mọi người đều nảy ra một ý nghĩ: Thung lũng chết.

Chẳng lẽ, không biết tự lúc nào, họ đã đi vào một thung lũng chết.

Đôi mắt Tần Vũ đột nhiên khẽ nheo lại.

Dưới màn đêm đen kịt, cách đó không xa, có một đám sương mù đang bay về phía họ.

Vừa nhìn thấy đám sương mù đó, trong lòng Tần Vũ liền vang lên hồi chuông cảnh báo lớn.

Một cảm giác không lành dâng lên trong lòng, không cần suy nghĩ, hắn lập tức hét lớn. "Không ổn, mau rút lui!" Nghe lời Tần Vũ, mọi người đều kinh hãi, vội vàng co giò lên cổ, liều mạng chạy về phía sau.

Tốc độ của đám sương mù không quá nhanh, nhưng cũng không chậm, bám sát theo sau mọi người, như thể đang truy đuổi không tha.

Đại Kim Nha chạy đến thở không ra hơi. "Tần ca, rốt cuộc có thứ gì vậy?" Tần Vũ quay đầu nhìn lại, đám sương mù vẫn đang bay theo sau. "Đừng quan tâm nữa, nếu không muốn chết thì mau chạy đi." Đại Kim Nha vừa thở hổn hển vừa lắc tay. "Không được rồi, tôi thật sự chạy không nổi nữa." Trong lúc nói chuyện, Vương Bàn Tử quay đầu dùng đèn pin chiếu vào.

Ánh sáng chiếu lên đám sương mù, lại phát ra ánh sáng đỏ rực rỡ, lờ mờ có vầng sáng bảy màu bao quanh, như mây tiên khí, tràn đầy

cảm giác thánh khiết.

Chỉ cần dừng lại một chút, đám sương mù lập tức lại đuổi kịp. "Mau đi!" Tần Vũ một tay xách Đại Kim Nha lên, bay như điên về phía trước.

Với tốc độ của hắn, hoàn toàn có thể chạy nhanh hơn, xách thêm một Đại Kim Nha cũng không bị ảnh hưởng.

Vượt qua một con suối nhỏ, đám sương mù đó cuối cùng cũng không đuổi theo nữa.

Con suối như một ranh giới tự nhiên, khiến đám sương mù không dám vượt qua.

Trong rừng rậm cuối cùng lại có hơi thở của sự sống, các loài động vật đều đang phát ra âm thanh của riêng mình. "Mẹ kiếp, đám sương mù đó rốt cuộc là thứ gì?

Sương quỷ à?" Vương Bàn Tử chạy đến cổ họng kêu hô hô, giống như một cái cối xay gió, nhìn đám sương mù phía đối diện, không nhịn được chửi một câu.

Trừ Tần Vũ ra, mọi người đều thở hổn hển, lúc này cuối cùng cũng thoát hiểm, từng người một ngã xuống đất thở dốc.

Lúc này quay đầu nhìn lại đám sương đỏ bên kia bờ suối, không khỏi từng người một trong lòng dâng lên sự sợ hãi.

Đám sương mù này thực sự quá quỷ dị.

Giống như có người đang điều khiển, có thể đuổi theo họ suốt một đoạn đường, quá trái với lẽ thường.

Chẳng lẽ thật sự là sương quỷ?

Bên bờ suối này tràn đầy sức sống, nhưng bờ đối diện lại là thung lũng chết, một mảng tĩnh lặng, phần lớn không thoát khỏi liên quan

đến loại sương mù kỳ lạ này.

Nghĩ đến đây, mọi người đều còn sợ hãi.

May mà chạy nhanh. "Tôi từng đọc trong một cuốn sách, dưới đáy Cửu U, có một loại sương mù đỏ thần bí, có thể nuốt chửng mọi sinh mệnh, thậm chí cả quỷ hồn bị sương mù bao phủ cũng không thể thoát ra.

Nhưng bản thân loại sương mù này lại vô cùng rực rỡ đa sắc, trông giống như áng mây đẹp nhất, chẳng lẽ đám sương mù trước mắt chúng ta chính là sương mù thần bí từ dưới Cửu U chui ra?" Đại Kim Nha kinh hồn bất định.

Hồ Bát Nhất lại không cho là vậy.

Chương 201

"Đó đều là truyền thuyết dân gian, những câu chuyện ma do người ta bịa ra thôi, làm sao có thể tin được.

Nhưng đám sương mù này thật sự cổ quái, quá tà môn." Bên kia bờ suối, đám sương đỏ vẫn không ngừng cuồn cuộn, biến ảo, dường như không cam tâm vì không đuổi kịp họ.

Shirley Dương nhìn đám sương đỏ, dường như đang suy tư, một lúc lâu sau, cuối cùng lên tiếng. "Có thể nào đám sương đỏ này chỉ là sương mù bình thường, chúng ta căn bản là tự dọa mình không?" Lời này vừa thốt ra, mọi người đều trợn tròn mắt.

Chẳng lẽ, liều mạng chạy lâu như vậy, chạy đến cổ họng bốc khói xanh, chỉ là một phen hú vía?

Tự dọa mình, căn bản không có chuyện gì sao? "Không thể nào." Vương Bàn Tử lập tức lên tiếng phản bác. "Nếu chỉ là sương mù bình thường, sao lại đuổi theo chúng ta chạy chứ?" Shirley Dương bật đèn pha, soi xung quanh những dãy núi xa xa.

Trong màn đêm, bóng núi mờ mờ ảo ảo. "Nơi này núi non bao quanh, sẽ hình thành một tiểu khí hậu.

Gần con suối này, hơi nước dồi dào, hình thành sương mù không có gì lạ.

Hướng gió trong núi phức tạp đa biến, chúng ta chạy suốt một đoạn đường, vừa hay đi ngược chiều gió.

Đám sương mù này bị gió trong núi thổi, vừa hay di chuyển về phía chúng ta, trông giống như đang đuổi theo chúng ta vậy." Lời giải thích này hợp tình hợp lý.

Chẳng lẽ, thật sự chỉ là một phen hú vía sao?

Tần Vũ ánh mắt lóe lên, yên lặng nghe họ nói, từ đầu đến cuối không hề chen vào.

Hồ Bát Nhất lại đưa ra một vấn đề khác. "Nếu là sương nước bình thường, sao lại có màu đỏ, lại có vầng sáng bảy màu, e là không giải thích được nhỉ?" Shirley Dương chỉ đèn pin về phía bên kia bờ suối, nơi không có sương mù. "Khu vực này nở đầy hoa núi, một biển hoa, trong đó hoa màu đỏ là nhiều nhất, các màu hoa khác cũng không ít, sương mù bao phủ lên những bông hoa này, trông giống như bị nhuộm màu vậy." Mọi người nghe vậy, đều sững sờ.

Cũng không phải là không có khả năng.

Sương đỏ chỉ là do hoa đỏ phản chiếu, thực chất là sương mù bình thường?

Chẳng lẽ thật sự là tự dọa mình, căn bản không có chuyện gì?

Vương Bàn Tử không nhịn được lại chửi rủa. "Mẹ kiếp, mấy ngày nay gặp bao nhiêu thây ma quỷ quái, khiến cả người tôi cũng nghi thần nghi quỷ.

Vừa rồi chạy đến tim sắp nhảy ra khỏi cổ họng, nếu đã không có chuyện gì, Bàn gia ta qua đó xem lại xem." Nói xong, Vương Bàn Tử liền chuẩn bị vượt qua con suối, vào trong đám sương đỏ tìm hiểu, lại bị Tần Vũ một tay giữ lại. "Anh quên rồi à, bên đó chim bay thú chạy, côn trùng rắn rết đều không có sao?" Nghe Tần Vũ nhắc nhở một câu, Vương Bàn Tử mới bừng tỉnh.

Đúng vậy, sao lại quên mất chuyện này?

Bên đó yên tĩnh đến đáng sợ, giống như không có bất kỳ sinh mệnh nào tồn tại.

Nếu đám sương đỏ này không có vấn đề gì, sao lại xảy ra chuyện

kỳ lạ như vậy?

Động vật trong rừng rậm nguyên thủy, tại sao đều không bước vào khu vực đó?

Nhất định có tình huống mà họ không biết.

Shirley Dương cũng có chút không chắc chắn. "Có lẽ bên đó không có côn trùng rắn rết đi tới, là do nguyên nhân khác?" Nguyên nhân đối diện trở thành thung lũng chết có thể có nhiều, không nhất định là do đám sương đỏ này gây ra. "Tôi thấy mọi người cũng đừng đoán nữa, chúng ta làm một thí nghiệm nhé." Nói xong, Tần Vũ quay đầu đi vào khu rừng phía sau.

Đôi mắt của hắn có thể nhìn trong đêm như ban ngày.

Sau khi huyết mạch được nâng cấp, mũi và tai cũng rất nhạy bén, chẳng mấy chốc, Tần Vũ liền tìm thấy một con gà rừng đang nấp dưới một gốc cây trong rừng.

Gà rừng ban đêm sẽ ẩn nấp, không hề động đậy.

Chỉ cần tìm được ổ, rất dễ bắt được.

Tần Vũ dùng dây thừng buộc chặt con gà rừng, dùng sức ném mạnh, quăng con gà vào trong đám sương đỏ.

Bên trong đám sương đỏ lập tức vang lên một tiếng gà kêu thảm thiết chói tai, chẳng mấy chốc đã không còn động tĩnh.

Một lúc sau, Tần Vũ kéo dây thừng về xem, lại thấy đầu dây trống rỗng, không có gì cả.

Đại Kim Nha lập tức mặt mày tái mét, đưa tay chỉ về phía đám sương đỏ đối diện. "Đó nhất định là sương quỷ, con gà rừng vừa bị ném vào, đã bị quỷ bên trong bắt đi rồi." Mọi người trong lòng đều chùng xuống.

Hóa ra phân tích nãy giờ đều sai, đối diện thật sự là sương quỷ có thể nuốt chửng sinh mệnh?

Nếu không, tại sao con gà rừng vừa ném vào đã biến mất? "Tần ca, có phải anh buộc không chặt, để con gà chạy mất rồi không?" Vương Bàn Tử cầm đầu dây thừng, trên đó không có gì cả, ngay cả một cọng lông gà cũng không tìm thấy. "Không thể nào, vừa rồi rõ ràng buộc rất chặt, sao con gà lại biến mất được?" Tần Vũ khẽ nhíu mày, tuy chỉ là buộc tùy ý, nhưng cũng không đến nỗi ngay cả một con gà cũng không buộc chặt được.

Nhưng, đã có nghi ngờ về phương diện này, Tần Vũ quyết định bắt thêm một con gà nữa để thử.

Lại một lần nữa đi vào rừng, chẳng mấy chốc lại bắt được một con gà rừng nữa.

Vẫn như lần trước, dùng dây thừng buộc chặt con gà, Tần Vũ còn đặc biệt kiểm tra kỹ lưỡng, xác nhận buộc chết rồi mới ném con gà vào trong đám sương đỏ.

Chương 202

"Kéc!" Lại một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Tiếng kêu của con gà nghe có vẻ vô cùng đau đớn.

Sau đó không còn động tĩnh.

Lần này, Tần Vũ không đợi lâu, nhanh chóng kéo dây thừng về.

Mọi người nhìn thấy, lập tức từng người một sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Trên sợi dây thừng vốn buộc con gà, chỉ còn lại một bộ xương gà lớn bằng nửa bàn tay, lông gà, thịt gà đều không còn tung tích.

Bộ xương gà còn lại, trên đó cũng chi chít những lỗ nhỏ li ti, như thể bị thứ gì đó gặm nhấm.

Tần Vũ cầm lên xem đi xem lại.

Ăn rất sạch sẽ, ngay cả thịt trong kẽ xương cũng không còn một chút.

Tuyệt đối không phải do con người hay dã thú có thể cắn ra được.

Nếu Tần Vũ kéo dây thừng về muộn hơn một chút, e rằng ngay cả bộ xương cũng không còn.

Chẳng trách con gà rừng lúc nãy lại biến mất không thấy, hóa ra là bị ăn mất rồi? "Mẹ ơi, đáng sợ quá." Đại Kim Nha không khỏi hít một hơi lạnh.

Vừa rồi hắn đã chạy không nổi, nếu không phải Tần Vũ xách theo, nếu bị đám sương đỏ này đuổi kịp, vậy bây giờ chẳng phải cũng chỉ còn lại một đống xương cốt sao?

Không đúng, có lẽ ngay cả xương cốt cũng không còn.

Dù sao, thời gian con gà bị ném vào trong đám sương đỏ không lâu.

Có thể thêm một lúc nữa, bộ xương gà cũng sẽ không còn.

Con gà biến mất không thấy trước đó chính là minh chứng. "Mẹ kiếp, may mà Bàn gia tôi không vào trong đám sương đỏ xem, nếu không, cũng sẽ giống như con gà rừng, bị âm quỷ ăn đến chỉ còn lại mấy khúc xương rồi." Vương Bàn Tử trong lòng một trận sợ hãi, may mà Tần Vũ đã giữ hắn lại.

Shirley Dương cũng vô cùng khó hiểu. "Trong đám sương đỏ rốt cuộc có thứ gì, sao lại lợi hại như vậy?" Vương Bàn Tử nhảy dựng lên. "Ở cái nơi quỷ quái này, còn cần hỏi sao?

Chắc chắn là sương quỷ, trong sương có âm quỷ ăn thịt sống, ai vào đó cũng sẽ bị ăn cả da lẫn xương." Hồ Bát Nhất chau mày. "Vậy phải làm sao, nếu chúng ta không thể xua tan sương quỷ, sẽ không thể đi tiếp, làm sao vào trộm mộ Hiến Vương?" Mới vừa vào Trùng Cốc đã bị thứ này chặn lại.

Lăng mộ Hiến Vương không hổ là được mệnh danh là nơi không thể vào, quả thật tà môn hết sức.

Mọi người không khỏi đều đưa mắt nhìn về phía Tần Vũ.

Suốt một chặng đường, bất kể gặp phải gian nan hiểm trở gì, luôn là Tần Vũ đứng ra giải quyết, mọi người đều đã quen dựa dẫm vào hắn.

Nhưng, lúc này Tần Vũ nhìn đám sương quỷ đối diện, cũng có chút bó tay.

Cổ đao hắc kim tuy có năng lực phá trừ mọi tà hồn tà ma, nhưng không biết có hiệu quả đối với đám sương đỏ thần bí khủng bố trước mặt không?

Nhưng Tần Vũ cũng không dám tùy tiện thử, đây không phải

chuyện đùa.

Không phải vạn bất đắc dĩ, hắn cũng sẽ không đi thử. "Tôi nghĩ, có lẽ chúng ta có thể dùng lửa công thử xem?" Hồ Bát Nhất nhìn đám sương mù thần bí, lên tiếng đề nghị.

Đó cũng là một cách.

Âm hồn quỷ quái thông thường đều sợ lửa, chỉ cần đốt một trận, phần lớn sẽ tan đi.

Nhưng Tần Vũ lại lắc đầu. "Đừng, sương quỷ phiêu hốt bất định, lại không đứng yên ở đó cho chúng ta đốt." "Chẳng lẽ không có cách nào sao?" Vương Bàn Tử không cam tâm. "Mẹ kiếp, lão tử tốn bao nhiêu công sức, trải qua bao nhiêu gian khổ, khó khăn lắm mới đến được Trùng Cốc, chẳng lẽ lại bị đám sương quỷ này làm cho phải bỏ cuộc?" Tâm trạng mọi người đều rất nặng nề, khổ sở suy nghĩ cách đối phó với sương quỷ. "Có lẽ, đợi trời sáng, đám sương quỷ này sẽ tự động tan đi." Đại Kim Nha đưa ra phỏng đoán của mình. "Bất kể là âm hồn quỷ quái gì, chắc chắn đều sợ ánh nắng, ban ngày không dám ra ngoài." Hồ Bát Nhất cũng cho là anh ta nói có lý. "Dù sao chúng ta đều buồn ngủ rồi, hay là ở đây nghỉ ngơi một đêm, sáng mai trời sáng rồi hẵng qua suối." Tần Vũ khẽ nhíu mày.

Nếu đối diện đã thành thung lũng chết, vậy thì ban ngày chắc cũng sẽ không có gì khác biệt.

Dù sương đỏ có biến mất, phần lớn sẽ có thứ khác.

Nhưng, hiện tại tạm thời cũng không nghĩ ra được cách giải quyết, chỉ có thể đi một bước tính một bước, trước hết nghỉ ngơi một đêm rồi hẵng nói.

Biết đâu phỏng đoán của Đại Kim Nha là đúng.

Có thể côn trùng, thú vật trong rừng đều biết tình huống này.

Ban ngày qua đó, tối lại về?

Sinh mệnh đều có linh tính, cũng không phải là chuyện không thể.

Thế là mọi người lấy túi ngủ ra, vẫn thay phiên nhau canh gác, từng người một đều mê man ngủ thiếp đi.

Một đêm trôi qua yên bình, không có chuyện gì xảy ra.

Chương 203

Ngày thứ hai tỉnh lại, ánh nắng đã rất chói mắt.

Tần Vũ vươn vai một cái, lập tức cảm thấy sảng khoái chưa từng có, trong cơ thể tinh lực dồi dào, tinh thần phấn chấn.

Quả nhiên, nghỉ ngơi tốt có khác.

Nhìn lại bên kia bờ suối, sương đỏ thật sự đã biến mất. "Xem ra sương quỷ ban ngày không dám ra ngoài." Đại Kim Nha lộ vẻ vui mừng.

Tần Vũ sắc mặt lại vẫn vô cùng nghiêm trọng, hắn chú ý thấy, động vật trong khu vực này vẫn không hề bước qua con suối nửa bước.

Bên kia thung lũng vẫn là khu vực cấm của sự sống, không khác gì ban đêm.

Chẳng mấy chốc, mọi người cũng đều phát hiện ra điểm này, lập tức từng người một vẻ mặt nghiêm túc. "Bất kể thế nào, đã đến đây rồi, chắc chắn phải qua đó xem." Thái độ của Vương Bàn Tử rất kiên quyết.

Mọi người cũng đều tỏ ra đồng tình.

Đã đến nơi này rồi, vạn lý trường chinh chỉ còn lại mấy dặm cuối cùng, sao có lý do lùi bước lúc này?

Thế là mọi người dùng nước suối rửa mặt, ăn qua loa một ít lương khô, rồi mới cùng nhau vượt qua khe suối, tiến sâu vào Trùng Cốc.

Cảm giác trong thung lũng chết không giống bình thường.

Xung quanh im lặng như tờ.

Trong Trùng Cốc, xung quanh đều bị núi cao che khuất, cũng không có gió.

Trên đường đi, ngoài tiếng thở, tiếng bước chân, tiếng tim đập của mọi người, không còn một chút động tĩnh nào khác.

Trong không khí tràn ngập một bầu không khí vô cùng áp lực.

Chẳng ai biết, trong thung lũng chết rốt cuộc có thứ gì, có thể khiến tất cả côn trùng, thú, chim, kiến bên ngoài đều không dám bước vào.

Ban đêm có sương quỷ, vậy ban ngày thì sao?

Không ai biết.

Sự không biết vĩnh viễn là thứ khiến người ta sợ hãi nhất.

Cũng chẳng trách mọi người càng đi càng căng thẳng.

Đường trong Trùng Cốc quanh co khúc khuỷu, có vô số khúc cua.

Tần Vũ tinh thông phong thủy thuật, tự nhiên nhìn ra rõ ràng đây là bố cục cửu khúc hồi hoàn.

Hiến Vương không hổ là đại gia phong thủy, thiết kế vô cùng khéo léo.

Mỗi một chỗ rẽ trong thung lũng đều có một ngôi miếu, trong miếu lại có chín con đường.

Một khi đi sai đường, sẽ bị lạc trong thung lũng, có lẽ còn có bẫy chết người đang chờ ở đó.

May mà với bản lĩnh của Tần Vũ, điều này không làm khó được hắn, hắn suy đoán một mạch, liên tục rẽ mười tám khúc cua, không hề xảy ra một chút sai sót nào.

Shirley Dương không khỏi cảm khái vạn phần. "Nếu không tinh thông phong thủy thuật, chỉ riêng bao nhiêu ngã rẽ này cũng đủ khiến mọi người lạc trong thung lũng rồi." Hồ Bát Nhất cũng sùng bái không thôi.

Tự nhận mình có trình độ nhất định về phong thủy, nhưng mỗi lần suy đoán, thường mới chỉ có chút manh mối thì Tần Vũ đã đưa ra kết quả.

Hồ Bát Nhất cũng chỉ có thể cảm thán bản lĩnh của Tần ca, không phải là thứ anh ta có thể sánh kịp.

Lúc này, vị trí họ đang đứng là một hẻm núi dài, hai bên đều là vách đá dựng đứng.

Hiện ra trước mắt họ là một con cóc đá khổng lồ.

Tượng cóc đá được điêu khắc trên vách đá của hẻm núi, dựa vào vách đá, liền thành một thể.

Miệng cóc há ra, tạo thành một cái động lớn có đường kính gần mười mét. "Chúng ta đã đến trước mộ Hiến Vương rồi sao?" Chặng đường thuận lợi như vậy khiến Đại Kim Nha có chút không thể tin được. "Xem ra đám sương quỷ đó quả nhiên chỉ xuất hiện vào ban đêm, Hiến Vương không ngờ rằng bọn trộm mộ chỉ hoạt động vào ban đêm sao?" Nghĩ đến đây, Đại Kim Nha không nhịn được cười lên.

Nào ngờ, đúng lúc này, bên tai Tần Vũ đột nhiên nghe thấy một trận gió rít vù vù.

Nhưng, hắn căn bản không cảm nhận được sự tồn tại của bất kỳ cơn gió nào, ngay cả một sợi tóc cũng không bị gió thổi bay.

Vậy tiếng gió đó từ đâu đến?

Trong chốc lát, trong lòng Tần Vũ đột nhiên dâng lên một cảm giác bất an mãnh liệt, như thể sắp có chuyện gì đó rất tồi tệ xảy ra.

Hiển nhiên, những người khác cũng đã nghe thấy âm thanh đó.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn lại, lập tức hét lớn. "Mẹ kiếp, sương quỷ lại xuất hiện rồi, nhiều quá!" Tần Vũ vội vàng quay người nhìn lại.

Chỉ thấy phía sau họ, trên vách đá dựng đứng hai bên, có vô số sương đỏ đang cuồn cuộn.

So với đám sương đỏ thấy đêm qua, lớn hơn gấp mười lần.

Che trời lấp đất, như thủy triều từ trên trời đổ xuống, lao về phía họ.

Cả hẻm núi đều là sương đỏ cuồn cuộn, không thể trốn, không thể tránh.

Chương 204

"Mẹ kiếp, sương quỷ ban ngày cũng xuất hiện sao?" Mọi người đều kinh hãi thất sắc.

Giờ đây không có nơi nào để lùi, chỉ có thể cứng đầu xông vào trong động miệng của tượng cóc đá.

Phía sau, sương đỏ cuồn cuộn, phát ra tiếng rít gào, như gió bão, ập tới.

Mọi người liều mạng chạy về phía trước.

Một khi bị sương đỏ đuổi kịp, hậu quả không dám tưởng tượng.

May mà tốc độ của đám sương đỏ không quá nhanh.

Họ chạy phía trước, sương đỏ đuổi phía sau.

May mà tốc độ chạy của họ nhanh hơn sương đỏ một chút, khoảng cách giữa hai bên không ngừng được kéo xa ra.

Vừa vào trong động miệng cóc, Tần Vũ liền phát hiện bên trong là một cái động vô cùng hùng vĩ, kích thước lớn đến đáng sợ.

Giữa động có một cái hồ lớn, hai bên lại là đất bằng.

Chỉ một lúc, trừ Tần Vũ ra, mấy người còn lại đều chạy đến thở không ra hơi, cổ họng như cái cối xay gió, không ngừng hổn hển.

Quay đầu nhìn lại thấy sương đỏ không đuổi kịp ngay, lập tức từng người một ngã phịch xuống đất, nghỉ một hơi.

Tần Vũ thì thong thả, chạy với tốc độ này, đối với hắn giống như đi dạo, hoàn toàn không tốn sức.

Chỉ là, đi cùng mấy người này, Tần Vũ cũng không thể bỏ rơi đồng đội.

Thời khắc quan trọng, đồng đội cũng có thể giúp được việc lớn.

Tần Vũ quan sát hang động trước mắt, chỉ cảm thấy cái hang này thực sự lớn đến kinh người, cả ngọn núi dường như đã bị khoét rỗng.

Vòm động hình hồ khổng lồ, khiến tiếng nước tí tách thỉnh thoảng vang lên nghe rất thanh thoát, giống như tiếng gõ mõ của nhà sư trong chùa, mang lại cho cái động vốn tĩnh lặng một chút không khí thần bí.

Xung quanh tối đen như mực, may mà mắt Tần Vũ không bị ảnh hưởng, mọi thứ trong động đều nhìn thấy rõ ràng.

Cái hang này, cảm giác của hắn là lớn, thực sự quá lớn, lớn đến mức có chút không bình thường.

Vương Bàn Tử vừa thở hổn hển, vừa cầm đèn pin chiếu về phía sau, sợ sương đỏ lại đuổi tới. "Nếu chúng ta phóng hỏa, có thể đối phó với đám sương quỷ đó không?" Vương Bàn Tử thở hổn hển hỏi. "Có lẽ có thể, có lẽ không thể, ai mà biết được?

Hay là anh đi thử?" Hồ Bát Nhất cũng vẫn còn thở không ra hơi. "Này lão Hồ, anh nói thế mà nghe được à, lúc này đáng lẽ phải tự mình xung phong chứ, sao lại bảo đồng đội đi?" Vương Bàn Tử lập tức phản bác. "Bây giờ là lúc nào rồi, hai người còn có tâm tư cãi nhau sao?" Shirley Dương chen vào. "Đừng nói những chuyện vô ích nữa, cho dù đám sương đỏ đó thật sự sợ lửa, thì chúng ta có thể dùng lửa xua đuổi được bao nhiêu chứ?" Nghe cô nói, mọi người trong lòng lập tức chùng xuống.

Đúng vậy, quy mô của đám sương đỏ lớn như vậy, dùng lửa đốt thì có thể ngăn được bao nhiêu?

E rằng vừa mới bắt đầu, người châm lửa đã bị sương đỏ bao phủ trước. "Vậy phải làm sao, sương quỷ sẽ không tiếp tục đuổi tới nữa chứ?" Đại Kim Nha trong lòng vẫn lo lắng không yên.

Nghĩ đến con gà rừng tối qua, hắn liền cảm thấy một trận tim đập thình thịch.

Nhưng, sợ gì đến nấy.

Lời Đại Kim Nha vừa dứt, ánh mắt Tần Vũ liền thấy sương đỏ từ miệng con cóc đá xa xa cuồn cuộn kéo tới.

Đám sương quỷ đáng sợ này thật sự như giòi trong xương, không có hồi kết. "Sương đỏ lại tới rồi." Tần Vũ nhắc nhở một câu. "Chúng ta mau đi thôi." Lời này khiến mấy người còn lại đều giật nảy mình.

Đã chạy đến mệt lả, nếu tiếp tục chạy nữa thì có thể kiên trì được bao lâu?

Đang ở trong sơn động, ai biết được bên trong có thứ gì chứ?

Trong động không giống như bên ngoài, không chạy nhanh được.

Nhưng tốc độ của sương mù đỏ rõ ràng không hề bị ảnh hưởng.

Nghĩ đến đây, sắc mặt mọi người đều trở nên khó coi.

Nhưng lúc này cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục căng da đầu đi tiếp.

Chạy về phía trước một đoạn nữa, họ phát hiện đã hết đường, chỉ có thể xuống nước.

“Nhiệt độ nước ở dưới rất thấp, phải mặc đồ lặn vào.” Nước trong sơn động lạnh thấu xương, cũng chỉ có Tần Vũ với thể chất kinh người mới dám nhảy xuống nước ác đấu với cổ thi ngàn năm.

Những người khác làm gì có năng lực như vậy.

Huống hồ, lần này xuống nước không biết sẽ ở dưới bao lâu, càng không thể tay không được.

Tần Vũ quay đầu nhìn lại.

Vừa rồi chạy một đoạn, khoảng cách với sương mù đỏ lại được kéo ra xa một chút.

Nhưng mặc đồ lặn cần thời gian, phải khẩn trương lên, nếu không, lỡ như đồ lặn chưa mặc xong mà sương mù đỏ đã ập tới thì coi như xong đời.

May mắn là trang bị của họ khá đầy đủ.

Chương 205

Mọi người vội vàng lấy đồ lặn ra, đeo kính lặn và bình dưỡng khí.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, sương mù đỏ đã đến rất gần.

Cả nhóm vội vã nhảy xuống nước.

Lúc này đã không còn đường thoát, ở trong nước chắc chắn không thể chạy nhanh, chỉ có thể lặn xuống dưới, cầu mong sương mù đỏ không xâm nhập vào đáy nước.

Vừa mới xuống nước, sương mù đỏ đã ập tới.

Tần Vũ loáng thoáng nghe thấy tiếng "vù vù vù" bên tai.

Trong làn sương mù đỏ, dường như có sinh mệnh đang ca hát.

Đương nhiên hắn không thể đi tìm hiểu sâu xa, chỉ có thể ở yên dưới nước, lặng lẽ chờ đợi.

Mặt nước phía trên nhanh chóng bị sương mù đỏ bao phủ hoàn toàn.

Từ dưới nước nhìn lên, chỉ thấy một màu đỏ sẫm, lại ánh lên vầng sáng bảy màu, như mơ như ảo, đẹp vô cùng.

Quả nhiên, trên đời những thứ càng đẹp lại càng nguy hiểm.

Cả nhóm chỉ có thể chờ đợi dưới nước, hy vọng sương mù đỏ nhanh chóng rời đi.

Trong nước, dường như có thứ gì đó đang vang lên tiếng sột soạt.

Tần Vũ nhìn theo hướng âm thanh, chỉ thấy phía sau Vương Bàn Tử có một xác nữ đang trôi nổi trong nước.

Xác nữ được bao bọc bởi một lớp ánh sáng xanh lam yếu ớt, thân

thể duỗi thẳng tứ chi, nhưng lại không hoàn toàn hướng lên trên mà tạo thành một góc bốn mươi lăm độ, vừa vặn ở ngay sau lưng Vương Bàn Tử, áp sát vào gã.

Thân thể xác nữ được bảo quản vô cùng hoàn hảo, khuôn mặt trắng bệch như tuyết, tựa băng sương, tóc tai rũ rượi.

Hai bên khóe mắt của xác nữ chảy ra hai vệt máu đen, rõ ràng đang ở dưới nước nhưng hai vệt máu đen đó lại không bị nước rửa trôi, vẫn hiện rõ mồn một.

Vương Bàn Tử chỉ mải quan sát sương mù đỏ phía trên, hiển nhiên không phát hiện ra xác nữ sau lưng mình.

Tần Vũ cũng không dám kinh động Vương Bàn Tử, chỉ sợ gã bị dọa sợ mà trồi lên mặt nước, bị sương mù đỏ nuốt chửng.

Xác nữ tuy đáng sợ, nhưng vẫn tốt hơn là bị sương mù đỏ nuốt chửng, nếu không thì thật sự sẽ bị gặm sạch cả da lẫn xương.

Bỗng nhiên, trong đầu Tần Vũ lóe lên một tia sáng.

Sương mù đỏ có thể nhanh chóng gặm sạch một con gà rừng, liệu có khả năng đó là một loại côn trùng đặc biệt không?

Hoặc có lẽ loại côn trùng bay này quá nhỏ, số lượng lại đông, nên khi một đàn lớn cùng bay lên, trông giống như sương mù?

Hiến Vương giỏi nuôi trùng, chuyện này rất có khả năng.

Lần trước Kim Tàm Cổ Vương đã thể hiện khả năng mạnh mẽ đối phó với đủ loại côn trùng kỳ quái.

Đúng rồi, Kim Tàm Cổ Vương đâu?

Vừa rồi chỉ lo chạy, hình như không thấy bóng dáng tên nhóc đó đâu?

Sương mù đỏ có thể gặm sạch gà rừng trong chớp mắt, vậy liệu

có khả năng nó là một loại côn trùng bay đặc biệt không?

Có lẽ vì loại côn trùng này quá nhỏ, số lượng lại quá đông, nên khi chúng bay thành đàn lớn, trông sẽ giống như sương mù?

Hiến Vương giỏi nuôi trùng, chuyện này rất có khả năng.

Đám côn trùng bay này, có lẽ là do Hiến Vương cố ý nuôi để đối phó với bọn trộm mộ.

Nhắc đến côn trùng bay, Tần Vũ mới đột nhiên nhớ ra một chuyện khác.

Kim Tàm Cổ Vương đâu rồi?

Vừa rồi chỉ lo chạy, hình như không thấy bóng dáng tên nhóc đó đâu?

Nguyên bản nó vẫn luôn nằm trên vai Tần Vũ ngủ.

Nhưng lúc mặc đồ lặn vừa rồi, cũng không thấy nó ở đâu.

Lúc đó Tần Vũ vội vàng xuống nước, chẳng để ý được gì, bây giờ mới nhớ ra.

Mất Kim Tàm Cổ Vương, Tần Vũ nhất thời có chút sốt ruột.

Đó là con thú cưng có linh trí, chẳng lẽ đi lạc rồi sao.

Tần Vũ càng nghĩ càng lo, nếu không phải bên ngoài đều bị sương mù đỏ bao phủ, hắn đã sớm xông ra ngoài tìm kiếm rồi.

Bây giờ cũng chỉ có thể hy vọng nó không xảy ra chuyện gì.

Tần Vũ thầm cầu nguyện trong lòng.

Đột nhiên, một luồng ý thức có chút hỗn độn mơ hồ truyền vào trong đầu Tần Vũ.

Luồng ý thức này có chút hỗn loạn, Tần Vũ loay hoay một lúc lâu mới hiểu ra, là do Kim Tàm Cổ Vương truyền đến.

Sau khi nuốt chửng rất nhiều con trùng đỏ trong cây cự mãng âm hồn, năng lực của Kim Tàm Cổ Vương đã tiến hóa, có thể truyền đạt một số ý thức đơn giản cho Tần Vũ.

Chỉ là, ý thức tỏ ra vô cùng hỗn loạn.

Xem ra, cho dù là linh thú, một số kiến thức cũng cần phải từ từ nắm bắt.

"Tên nhóc, mau xem, đám sương mù đỏ bên ngoài có phải là một loại côn trùng bay nhỏ không, có thể nuốt chửng chúng không?" Năng lực thiên phú của Kim Tàm Cổ Vương dường như là nuốt chửng mọi loại côn trùng nhỏ?

Tần Vũ cũng không chắc chắn.

Chương 206

Nhưng ý thức vừa truyền đi, Tần Vũ liền thấy bên cạnh mình một luồng bạch quang lóe lên.

Thân ảnh Kim Tàm Cổ Vương "vèo" một tiếng, xông vào trong sương mù đỏ.

Tần Vũ kinh hãi.

Tên tham ăn này, sao lại hấp tấp như vậy?

Khoảnh khắc tiếp theo, một cảnh tượng chấn động hiện ra trước mắt Tần Vũ.

Trong nháy mắt, sương mù đỏ trong sơn động như bị một cơn lốc xoáy thổi tung, hình thành một cái phễu ngược khổng lồ.

Phễu ngược phía trên có đường kính hàng chục mét, phía dưới chính là miệng của Kim Tàm Cổ Vương.

Vô số sương mù đỏ cuồn cuộn, gào thét, bị cái "phễu ngược" không ngừng xoay tròn hút lấy, cuộn vào trong cái miệng chó của Kim Tàm Cổ Vương.

Không bao lâu, sương mù đỏ phía trên đầu Tần Vũ và mọi người đã bị Kim Tàm Cổ Vương nuốt sạch.

Họ cũng trồi lên khỏi mặt nước.

Phía xa, càng nhiều sương mù đỏ bị hút lấy, cuộn vào trong miệng Kim Tàm Cổ Vương.

"Thì ra Kim Tàm Cổ Vương có năng lực đối phó với đám sương mù đỏ này!" Giọng Shirley Dương đầy kinh ngạc và vui mừng.

Đại Kim Nha nhìn đến ngây người.

“Tần ca, anh đã có bản lĩnh đối phó với quỷ vụ, sao không sớm dùng ra, làm em sợ chết khiếp.” Lời này vừa nói ra, mấy người còn lại đều nhìn về phía Tần Vũ.

Nếu Kim Tàm Cổ Vương có thể đối phó với quỷ vụ, vậy từ tối qua đến hôm nay, một đường lo lắng sợ hãi, làm ầm ĩ lên để làm gì?

Khụ khụ khụ… Tần Vũ đương nhiên không tiện nói là do Kim Tàm Cổ Vương ngủ quên mất… Quan trọng nhất là hắn không ngờ đám quỷ vụ này lại thực sự là một loại côn trùng bay nhỏ xíu.

Mắt thường căn bản không nhìn ra được, e là phải phóng đại mấy chục lần mới thấy rõ.

Hắn vẫn luôn cho rằng đó là quỷ vụ, không phải côn trùng, tự nhiên cũng không nghĩ đến Kim Tàm Cổ Vương.

Lúc này nghe Đại Kim Nha nói, hắn vội ho khan hai tiếng.

Lúc này, Kim Tàm Cổ Vương đã nuốt sạch toàn bộ sương mù đỏ.

Nó ợ một cái, rồi truyền cho Tần Vũ một luồng ý thức, lại lóe lên chui vào không gian thú cưng ngủ tiếp.

Nuốt chửng nhiều sương mù đỏ như vậy, Kim Tàm Cổ Vương có dấu hiệu sắp đột phá.

Nhận được tin nhắn này, Tần Vũ mừng rỡ như điên.

Thực lực của Kim Tàm Cổ Vương càng ngày càng mạnh, sự giúp đỡ đối với hắn tự nhiên cũng sẽ càng ngày càng lớn.

Giải trừ nguy cơ từ “quỷ vụ”, mọi người tiếp tục tiến về phía trước.

Vương Bàn Tử vừa quay người lại, liền thấy xác nữ đang áp sát sau lưng mình.

Làn da trắng như giấy, hai dòng máu đen từ đôi mắt xanh lục âm u

chảy ra, vô cùng đáng sợ.

Vương Bàn Tử quay người, vừa hay mặt đối mặt với xác nữ.

Điều này khiến Vương Bàn Tử sợ hãi không nhẹ, suýt chút nữa thì ngã nhào xuống nước.

Gã vội vàng dùng sức đẩy xác nữ ra sau.

Đột nhiên, trên người xác nữ sáng lên, tỏa ra từng đợt ánh sáng xanh lam u ám, dường như sắp tỉnh lại.

"Thi biến!" Đại Kim Nha hét lớn.

Mọi người vội vàng lấy vũ khí ra, im lặng quan sát xác nữ.

Tuy nhiên, xác nữ ngoài việc tỏa ra ánh sáng như đom đóm ra thì không có động tĩnh gì khác, thi thể theo dòng nước chầm chậm trôi đi, ánh sáng đó cũng dần dần mờ đi, từ từ biến mất trong bóng tối vô hình.

May mắn, chỉ là một phen hú vía, nhưng mọi người đều biết rằng thi thể quỷ dị vẫn còn tồn tại trong vùng nước sâu tối tăm lạnh lẽo, sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện trở lại, đến lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì, quỷ mới biết.

Ở nơi như thế này, đương nhiên không ai muốn ở lại lâu, mọi người đều vội vàng đi về phía trước.

Men theo dòng nước, đi một lúc lâu, cuối cùng họ phát hiện phía trước có một cửa động hình bán nguyệt, đường kính không lớn, chỉ đủ một người đi qua, bên kia là một sơn động khác.

Tần Vũ đưa mắt nhìn, sơn động này so với sơn động trước đó lớn hơn gấp mấy lần, từ dưới nhìn lên, vòm động như ở tận trên mây.

Hồ Bát Nhất cầm đèn pin công suất lớn soi rọi khắp nơi, cũng không nhịn được mà kinh ngạc thốt lên.

“Trời ạ, sao lại có sơn động lớn như vậy chứ, kết cấu đá trong động chống đỡ như thế nào?

Khoảng cách lớn như vậy, chỉ dựa vào nham thạch có thể chịu được không?” Bất kỳ kiến trúc nào cũng có giới hạn về khoảng cách tối đa mà nó có thể chống đỡ.

Ví dụ, cây cầu có nhịp dài nhất cũng chỉ một hai nghìn mét, nếu vượt quá, vật liệu xây cầu sẽ không chịu nổi.

Hang động tự nhiên cũng vậy.

Nham thạch tuy cứng rắn, độ bền vượt xa xi măng nhân tạo, nhưng lại không bằng thép.

Thông thường, kích thước của hang động cũng bị giới hạn bởi loại vật liệu của nham thạch.

Không thể nào thực sự lớn vô biên được.

Lớn đến một mức độ nhất định, bản thân nham thạch sẽ không chịu nổi, hang động sẽ sụp đổ.

Nhưng khoảng cách của cái hang khổng lồ trước mắt lại hoàn toàn vượt quá sự hiểu biết của mọi người, thật khó tưởng tượng trên đời lại có một sơn động hùng vĩ như vậy.

Vách núi bên trong cửa động nhẵn bóng như băng, dùng đèn pin soi vào, vách đá đều tỏa ra ánh sáng đỏ lấp lánh, họ men theo vách núi, từ từ đi về phía trước.

Chương 207

Trong nước ở đây mọc rất nhiều rong rêu, Tần Vũ đã quyết định không ra tay, tự nhiên cũng sẽ không giúp họ dọn dẹp.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lấy xẻng công binh ra, vừa gạt rong rêu vừa tiến lên.

Trên bèo và rong rêu có vô số muỗi, không ngừng bay vào mặt người.

Những con muỗi này đều có kích thước rất lớn, lớn hơn nhiều so với muỗi thông thường.

Vương Bàn Tử vừa gạt cỏ vừa xua muỗi, không khỏi có chút bực bội.

"Cái nơi quái quỷ gì thế này, rong rêu ở đây sao lại thô thế, muỗi cũng to thế này?" Tần Vũ trong lòng khẽ động, mơ hồ đoán ra được điều gì đó.

Nhưng hệ thống đã giao nhiệm vụ, để cho bốn người Vương Bàn Tử hoàn thành, hắn đương nhiên sẽ không mở miệng.

Cái động đáy dị thường này, cứ để mấy người họ tự mình xông pha.

Nhưng, Tần Vũ vẫn chuẩn bị sẵn sàng để ra tay bất cứ lúc nào.

Nếu thực sự có nguy hiểm, hắn đương nhiên sẽ không thấy chết mà không cứu.

Shirley Dương cầm đèn pin soi rọi khắp nơi, phát hiện trên vách đá phía trước mọc rất nhiều dây leo, cũng đều rất to khỏe, lớn hơn nhiều so với dây leo thông thường.

Bên cạnh dây leo, có một đàn lớn côn trùng bay màu đen như chim đang bay lượn.

Vẻ mặt cô hơi ngẩn ra.

"Loại côn trùng đen này, tôi hình như đã thấy ở đâu đó, nhưng chỉ to bằng móng tay cái, sao đám côn trùng bay đối diện lại lớn như vậy?" Giọng Shirley Dương vừa dứt, mọi người lại thấy một con nhện to bằng nắm tay từ mặt nước bò lên.

Mọi người đều cảm thấy kinh hãi trong lòng.

Ngoài những con nhện khổng lồ trong rừng rậm nhiệt đới, nhện thông thường đều khá nhỏ, sao có thể có con nhện to bằng nắm tay được chứ?

Ánh mắt Vương Bàn Tử đầy kinh ngạc.

"Lạ thật, lạ thật, côn trùng ở đây đều càng ngày càng to, loại nhện này, bên ngoài cũng không có con nào to như vậy." Đại Kim Nha nhìn quanh, xem xét thực vật và côn trùng gần đó.

"Béo Gia, ở đây không chỉ có côn trùng, mà thứ gì cũng to, muỗi to, dây leo to, côn trùng bay to, nhện cũng to, ngay cả cái sơn động này cũng to đến kinh người." Nghe vậy, mọi người đều cảm thấy có gì đó không ổn.

Trong không khí dường như ẩn chứa một mối nguy hiểm bất an.

Lúc này, Shirley Dương đột nhiên lên tiếng.

"Có một vấn đề, tôi phải làm rõ, rốt cuộc là đồ vật ở đây càng ngày càng lớn, hay là mấy người chúng ta đang càng ngày càng nhỏ lại?" Lời này vừa nói ra, lập tức khiến Vương Bàn Tử giật nảy mình.

"Không phải chứ, lẽ nào mấy người chúng ta đều trúng tà thuật, biến thành người tí hon rồi?" Gã càng nghĩ càng sợ, mồ hôi lạnh sắp

túa ra.

Thực tế, không chỉ Vương Bàn Tử, mấy người còn lại cũng cảm thấy bất an.

Hồ Bát Nhất cố gắng trấn tĩnh.

“Mấy người chúng ta càng ngày càng nhỏ lại, lời này từ đâu ra?” Shirley Dương chậm rãi nói.

“Tất cả các vật tham chiếu xung quanh, kích thước đều đang lớn lên, vậy thì, ngược lại, có khả năng là chúng ta đã nhỏ lại.” Một suy đoán kinh người, nhưng không ai dám chắc chắn.

Hồ Bát Nhất nói.

“Có lẽ môi trường trong sơn động đặc biệt, nên mọi thứ mọc đặc biệt to, nhưng dưới đáy nước hẳn là sẽ không có thay đổi, tôi lặn xuống chỗ nước sâu xem thử.” Hồ Bát Nhất đeo mặt nạ lặn và kính lặn, chui xuống đáy nước u ám.

Dưới nước một mảng tối tăm, cho dù bật đèn pin cũng không nhìn được xa.

Hồ Bát Nhất không ngừng bơi xuống, càng bơi càng sâu.

Đột nhiên, trong mắt anh ta thấy hai luồng sáng xanh lục, như đèn lồng chiếu về phía mình.

Hồ Bát Nhất giật mình, định thần nhìn lại, cuối cùng thấy rõ, liền vội vàng trồi lên mặt nước.

“Dưới đáy nước có thứ gì đó, mau đi!” Nghe vậy, mọi người vội vàng chạy về phía trước, đến một bãi cạn.

“Lão Hồ, rốt cuộc anh thấy gì dưới đáy nước?” Chạy lên bãi cạn, Vương Bàn Tử mới lên tiếng hỏi.

Hồ Bát Nhất thở hổn hển, một lúc lâu sau mới trả lời.

“Dưới nước có cóc ghẻ lớn, cũng là cóc thiềm thừ lớn.” “Con to thì bằng bánh xe bò, con nhỏ cũng to bằng cái đấu.” “Mẹ kiếp, sau lưng mấy con đó có những nốt sần, đều là tuyến độc, chúng ta tuyệt đối không được tiếp xúc với chúng, lỡ không cẩn thận là trúng độc cóc, toàn thân nổi mụn, vỡ mủ mà chết.” Lời còn chưa dứt, chỉ thấy mặt nước phía xa truyền đến một trận xao động.

Shirley Dương vội cầm đèn pin nhìn qua, chỉ thấy trên mặt nước khu đó, từng cái lưỡi lớn dài mấy thước từ dưới nước thò ra, với tốc độ nhanh như chớp, tấn công những con muỗi lớn trên mặt nước, lưỡi quấn một vòng, liền cuộn lấy mấy trăm con muỗi khổng lồ.

Những con cóc thiềm thừ lớn đó đang săn mồi.

Những con cóc quái dị đó to đến kinh người, hai mắt như hai ngọn đèn đỏ, dày đặc, không đếm xuể rốt cuộc có bao nhiêu con.

Mấy người họ đều bất giác liếc nhìn Tần Vũ bên cạnh, lại thấy hắn một vẻ mặt thản nhiên, đối với những con cóc thiềm thừ đáng sợ tột cùng đó không có chút sợ hãi nào.

Lòng họ nhất thời cũng an định hơn nhiều.

Tuy biết rằng Tần Vũ sẽ không dễ dàng ra tay, ra khỏi đây phải dựa vào chính mình.

Nhưng có Tần Vũ ở bên cạnh, nỗi sợ hãi trong lòng tự nhiên tan biến đi không ít.

Họ bắt đầu rón rén tiến lên, chỉ sợ kinh động đến đám cóc quái dị kia.

May mà đám cóc bận săn mồi, cũng không chú ý đến họ, cứ thế đi về phía trước một đoạn, khoảng cách với đám cóc ngày càng xa, họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Vương Bàn Tử đi phía trước, dùng đèn pin soi rọi khắp nơi.

Đột nhiên, gã khẽ “hử” một tiếng, mọi người vội vàng nhìn qua.

Chỉ thấy trên vách đá phía trước, khắc từng bức phù điêu.

Chương 208

Trên phù điêu ghi lại một loại hoạt động tế tự bí mật.

Đối tượng thờ cúng là một vị thần mặt đen thân hình cao lớn, tai to mũi cao, khuôn mặt vô cùng dữ tợn đáng sợ.

Kích thước của những bức phù điêu này vô cùng kinh người, được khắc họa sống động như thật.

Đại Kim Nha đột nhiên lên tiếng.

"Những bức tượng này đều khắc lớn như vậy, chúng ta thật sự đã nhỏ lại sao?" Vấn đề này luôn lởn vởn trong đầu họ.

Mọi thứ bên trong đều lớn, ngay cả cóc ghẻ dưới nước cũng lớn đến kinh người, lẽ nào thân thể họ thật sự đã trúng một loại tà thuật không rõ tên nào đó, đều đã nhỏ lại?

Trong khoảnh khắc, mọi người đều cảm thấy một luồng hơi lạnh từ trong cơ thể dâng lên.

"Bất kể là chuyện gì, chúng ta đều không thể quay lại." Vẻ mặt Shirley Dương vô cùng kiên định.

Cô mấy lần đưa mắt nhìn về phía Tần Vũ.

Suốt đường đi, bất kể gặp khó khăn trắc trở gì, cuối cùng đều bị Tần Vũ dùng sức một mình phá giải.

Bây giờ Tần Vũ cứ mãi giữ im lặng, điều này khiến Shirley Dương cảm thấy vô cùng không quen.

Thực tế, không chỉ Shirley Dương, những người khác cũng vậy.

Tần Vũ không nói gì, họ như mất đi trụ cột tinh thần.

Nhưng mọi người cũng đều biết, không thể lúc nào cũng dựa vào

Tần Vũ.

Nếu chuyện gì cũng do Tần Vũ giải quyết, vậy thì họ thực sự không còn giá trị tồn tại.

Là đồng đội, là một đội, phải cùng nhau tiến bộ.

Mọi thứ, cũng chỉ có thể từ từ mò mẫm.

Hồ Bát Nhất đột nhiên lên tiếng.

"Tôi cảm thấy chúng ta không hề nhỏ lại." "Có bằng chứng không?" Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha gần như đồng thanh hỏi.

Vấn đề này quá đau đầu, không có được câu trả lời chắc chắn, mọi người luôn khó lòng yên tâm.

Nếu thật sự đã nhỏ lại… "Về mặt khoa học, tôi chưa từng nghe có cách nào có thể thu nhỏ cơ thể người và các vật phẩm mang theo một cách vô thức theo tỷ lệ." Hồ Bát Nhất nói ra suy đoán trong lòng.

"Trong truyền thuyết, có pháp thuật biến lớn biến nhỏ, nhưng đó cũng không phải là thứ người bình thường có thể nắm giữ, chỉ có những vị thần tiên hô phong hoán vũ, lên trời xuống đất, không gì không làm được mới có thể nắm giữ." "Nếu Hiến Vương thật sự đã thành tiên, hoặc đã nắm giữ được bản lĩnh biến người lớn nhỏ, vậy thì, chúng ta căn bản không thể đi ra khỏi Trùng Cốc, e là chưa ra khỏi sơn động Đoạn Long Sơn đã toi mạng rồi." Vương Bàn Tử mạnh mẽ vỗ đùi.

"Đúng vậy, lão già Hiến Vương đó, nếu thật sự có bản lĩnh lớn như vậy, sao lại để chúng ta vào mộ địa chứ?

Hủy đi các tế ti chôn cùng, quá không hợp lý.

Vừa rồi tôi thật hồ đồ." Ánh mắt Đại Kim Nha lóe lên.

"Tôi bình thường mua bán bảo bối, cách làm hay dùng nhất là hư

trương thanh thế.

Gặp phải mấy tên ngốc không biết hàng, trước tiên dùng lời lẽ khoa trương lừa một phen, để họ tin rằng bảo bối trong tay mình chẳng có giá trị gì, sau đó đưa ra một cái giá mà họ cho là cao nhưng thực tế lại thấp, thường là có thể thành công." Shirley Dương đột nhiên hiểu ra.

"Lẽ nào, Hiến Vương lợi dụng sự khổng lồ của sơn động này, chơi trò tâm lý chiến với chúng ta, cố ý nuôi một số động vật có hình thể khổng lồ, để chúng ta lầm tưởng rằng mình đã nhỏ lại?" Suy đoán này kinh người, nhưng rất có khả năng chính là sự thật.

Nhưng mà, người mà Hiến Vương muốn lừa gạt, hẳn không phải là bách tính của Điền Thành năm đó.

Để bách tính tin rằng ở đây có thần tích, vào trong động, cơ thể sẽ nhỏ lại, ra ngoài mới hồi phục bình thường.

Vậy thì, công dụng của cái động này, phần lớn là để tế tự.

Những kẻ thống trị thời đó, thường mượn danh nghĩa thần linh để thiết lập cơ sở hợp pháp cho sự thống trị của mình.

Thực tế, cái gọi là thần tích, thường chỉ là một loại ám thị tâm lý.

Nhưng, sau khi Hiến Vương chết, Trùng Cốc hẳn là đã hoàn toàn bị phong tỏa.

Cũng có nghĩa là, những hoạt động tế tự này, được tiến hành khi Hiến Vương còn sống, hoặc thậm chí sớm hơn.

"Tôi luôn cảm thấy những xác nữ này, có lẽ là một bí mật của Hiến Vương, chúng ta làm rõ nó, có lẽ sẽ giúp ích cho việc đổ đấu sau này." Shirley Dương nhìn chằm chằm vào xác nữ, trong mắt lóe lên vẻ khác lạ.

Tần Vũ khẽ gật đầu.

Vốn định nhanh chóng rời đi, nhưng bây giờ lại thay đổi suy nghĩ.

Những xác nữ này tuyệt đối không đơn giản, chắc chắn không chỉ là tế tự đơn thuần.

Làm rõ Hiến Vương rốt cuộc đã dùng những xác nữ này làm gì, có lẽ rất quan trọng cho hành trình tiếp theo.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ liền đi tới, bắt đầu kiểm tra những xác nữ ở đây.

Càng kiểm tra, càng cảm thấy kinh hãi.

Tình trạng chết của những người phụ nữ này, cũng như tư thế sau khi chết, đều quá thảm.

Cánh tay và hai chân của xác nữ đều bị bẻ ngược khớp quặp vào dưới thân, các khớp xương bị bẻ gãy hoàn toàn, tứ chi ở một góc độ không thể tưởng tượng nổi, ôm lấy một vật thể hình ô liu bán trong suốt sau lưng.

Thứ đó giống như một cái kén trùng khổng lồ, từ bên ngoài nhìn vào có tổng cộng mấy lớp, lớp ngoài cùng là một lớp tơ trùng trong suốt, bên trong có một lớp vỏ cứng, mỏng và trong suốt, nhưng lại rất cứng, giống như một khối hổ phách khổng lồ.

Trên bề mặt lớp vỏ cứng màu đen bán trong suốt đó khắc từng lớp chú văn bí mật, hẳn là chú văn cổ xưa dùng để phong ấn oán hồn của người chết.

Tần Vũ đưa mắt nhìn về phía vật thể hình kén trùng, phát hiện bên trong có một khối bóng đen.

Nhìn hình dạng đó, giống như một bào thai chưa ra đời, đang khẽ run rẩy trong đó.

Shirley Dương liếc nhìn một cái, sắc mặt lập tức đại biến.

Chương 209

“Đẳng thuật, những người phụ nữ này, đều bị dùng làm tử cung nuôi Đẳng Trùng, quá tàn nhẫn.” Vương Bàn Tử lại không cho là vậy.

“Phụ nữ không sinh con, lại sinh ra trùng?

Có chút không làm đúng việc của mình nhỉ.” Shirley Dương không thèm để ý đến Vương Bàn Tử.

Nhìn đống thi thể chất như núi, cô khẽ thở dài một tiếng.

“Thật sự quá thảm.” Mọi người đều có chút không hiểu, rốt cuộc Shirley Dương đang nghĩ gì?

Nhưng cô không lập tức giải thích, mà lấy móc leo núi từ trong ba lô ra, lật những thi thể.

Rất nhanh, cô liền tìm thấy một xác trắng chưa biến sắc dưới những xác đen.

Mọi người vây lại xem.

Trên cơ thể xác trắng chi chít quấn đầy một lớp trùng thịt.

Trùng thịt rất nhỏ, mắt thường gần như khó phân biệt.

Trên cơ thể trùng thịt, tỏa ra một loại ánh sáng yếu ớt âm u lạnh lẽo.

Thì ra đây là nguyên nhân của ánh sáng trên người xác nữ lúc nãy.

Lúc này, loại trùng thịt này đang nhanh chóng chết đi, cho nên xác nữ cũng bắt đầu biến thành xác đen.

Hẳn là một loại dịch thể nào đó trong cơ thể con quái trùng khổng lồ có thể giết chết những con trùng thịt này.

Lúc này, Shirley Dương mới chậm rãi lên tiếng.

Cô từng nghiên cứu lịch sử nước Cổ Điển, đối với Đằng thuật thần bí và cổ xưa từng hưng thịnh ở khu vực Điền Thành, chính sử đều chỉ ghi chép qua loa.

Nhưng trong một số dã sử, lại có ghi chép về việc lợi dụng "đằng dẫn" để khiến phụ nữ thụ thai sinh trứng.

Đó là một tà thuật cực kỳ độc ác.

Đầu tiên, cần để phụ nữ mang thai bình thường.

Đợi đến khi mang thai đủ mười tháng, sắp sinh, lại bịt kín đường sinh của người phụ nữ, khiến đứa trẻ không thể sinh ra.

Sau đó đem Đằng Trùng cần bồi dưỡng, cho người phụ nữ ăn.

Những con Đằng Trùng này sẽ tiến vào nhau thai của người phụ nữ, nuốt chửng đứa bé trong bụng.

Trong đó, sẽ sử dụng các thủ pháp còn độc ác hơn, khiến người phụ nữ phải chịu đựng sự dày vò đáng sợ, đau đớn và thảm khốc nhất thế gian.

Đồng thời, Đằng Trùng tiến vào cơ thể sẽ duy trì sinh mệnh của người phụ nữ, khiến cô ấy duy trì trạng thái nửa sống nửa chết, ít nhất phải kéo dài bảy bảy bốn mươi chín ngày, mới chết trong đau đớn vô tận.

Khi còn sống chịu đựng càng nhiều dày vò, đau khổ càng lớn, lúc chết oán khí của hồn phách cũng càng lớn.

Thứ mà Đằng Trùng cần để nuôi dưỡng, chính là oán hồn oán hận nhất.

Sau khi những người phụ nữ này chết đi, thi thể trở thành tử cung để nuôi dưỡng Đằng Trùng, không ngừng sản sinh ra Đằng Trùng.

Thủ pháp mà Hiến Vương sử dụng, hẳn là trước tiên cấy "đẳng dẫn" vào tử cung của người phụ nữ.

Đợi đến lúc sinh, lại bẻ gãy tứ chi của người phụ nữ, để cô ôm ngược lấy "đẳng noãn" chưa hoàn toàn thoát ly khỏi cơ thể mẹ.

Sau đó, lập tức dùng một loại nhựa thông nóng chảy, hoặc nhựa cây đun sôi, đổ sống lên người người phụ nữ.

Cùng với "đẳng noãn" sau lưng, tạo thành một khối "hổ phách" trong suốt.

Đợi nguội đi, trên bề mặt vỏ khắc đầy phù chú, tương đương với việc đem sự sợ hãi, bi thương, căm hận, nguyền rủa của người phụ nữ lúc chết, đều phong ấn trong "hổ phách".

Về việc tại sao phải bẻ gãy tứ chi của người phụ nữ, tại sao phải dùng tư thế kỳ quái như vậy, Shirley Dương cũng không rõ lắm.

Dù sao, cô cũng chỉ đọc được những ghi chép liên quan đến Đẳng thuật trên dã sử, ghi chép không nhiều, khó có thể suy đoán suông.

Đương nhiên, "đẳng noãn" vừa được người phụ nữ sinh ra, sức sống rất mạnh, sẽ không dễ dàng bị nhựa cây đun sôi làm chết.

Vật thể hình kén sau khi được đục các lỗ nhỏ, đều bị nhấn chìm vào trong đầm sâu của hang động.

"Đẳng noãn" thông qua những lỗ nhỏ hình tổ ong đó, hút các sinh vật phù du trong nước để ăn, tồn tại trong oán niệm vô tận đó.

Để duy trì oán niệm của người chết không bị suy giảm, chất thải của chúng, một loại vật chất đặc biệt, giống như trứng cá, lại giống như thực vật loại nấm thịt, đều bám vào vỏ ngoài của xác nữ.

Dần dần lớn lên thành dạng những con trùng trong suốt, đẳng độc trong cơ thể xác nữ, cũng đều được bảo tồn trong những vật thể hình

trùng này.

Những vật thể hình trùng này có thể phát ra ánh sáng xanh, trông như xác nữ được bao bọc trong một vầng sáng.

Nghe Shirley Dương kể một hồi, mọi người không khỏi cảm thấy rùng mình.

Phụ nữ trong động có đến mấy nghìn người, đều bị chế tạo thành tử cung nuôi dưỡng Đằng Trùng, để cung cấp thức ăn cho con quái trùng bảo vệ lăng mộ.

Tần Vũ từng đọc trong sử sách vô số hôn quân tàn bạo, đều có những thủ pháp tàn sát người, nhưng tàn bạo như Hiến Vương, thật sự chưa từng nghe thấy.

Phải biết rằng, khu vực Hiến Vương thống trị chỉ là một góc tây nam, dân số e là chưa bằng một phần trăm của Thăng Long.

Vương Bàn Tử không nhịn được lại chửi ầm lên.

"Hiến Vương lão già khốn kiếp, giết người như ngóe, tội ác tày trời, Béo Gia ta nếu không thể vì dân trừ hại, vì những chị em giai cấp vô sản và anh em nông dân đã chịu khổ chịu nạn mấy nghìn năm trước báo thù huyết hải thâm cừu, cũng uổng công đi trên đời một chuyến." Đại Kim Nha kỳ quái liếc nhìn gã một cái.

"Béo Gia, Hiến Vương chết rồi, báo thù huyết hải thâm cừu thế nào?" Hồ Bát Nhất chen vào bên cạnh.

"Hiến Vương chết rồi không thể báo thù sao?

Chúng ta có thể đào mộ hắn lên, đem hết bảo bối trong mộ ra, rồi hủy đi thi thể mà lão già đó đã tốn công sức bảo tồn mấy nghìn năm, chẳng phải là báo thù huyết hải thâm cừu sao?" Vương Bàn Tử liên tục gật đầu, vẻ mặt trầm trọng nghiêm túc.

Chương 210

“Lão Hồ nói có lý, oán thù của phụ nữ sâu nặng, trách nhiệm của đồng chí nặng nề.

Là một người đàn ông, ngọn lửa hận thù trong lòng Béo Gia đang hừng hực cháy.

Chúng ta cũng phải đem hết đồ minh khí của lão già Hiến Vương, bất kể lớn nhỏ, cuốn gói sạch sành sanh, về kinh thành cái nào bán được thì bán, cái nào đập được thì đập, nếu không làm vậy, sao xứng với bao nhiêu phụ nữ chết oan.” Một phen nói năng hùng hồn, khí thế ngút trời.

Tần Vũ không có hứng thú ở đây nghe Vương Bàn Tử nói nhảm, hắn mơ hồ cảm thấy con quái trùng vừa bị giết không đơn giản như vậy.

Shirley Dương cũng đang quan sát con quái trùng.

“Mau nhìn, ở đó dường như có thứ gì đó.” Tần Vũ thuận theo hướng Shirley Dương chỉ nhìn qua, ở trung tâm cơ thể con quái trùng, mơ hồ có một món đồ đồng, bị thịt của con quái trùng bao bọc, nhìn không rõ lắm.

Tần Vũ đi lại gần, dùng Hắc Kim Cổ Đao rạch hết phần thịt trên đó ra, bên trong là một cỗ quan tài bằng đồng.

Vương Bàn Tử thấy quan tài bằng đồng, không khỏi hưng phấn tột độ.

“Lão tế ti kia được chôn trong cây, đã đủ kỳ quái.

Không ngờ lại có một người còn kỳ quái hơn, được chôn trong cơ thể quái trùng, bên trong hẳn là có không ít đồ minh khí, Béo Gia ta sẽ

trộm hết trước, moi hết bảo bối ra." Nói rồi, Vương Bàn Tử liền đi lên phía trước, định mở quan tài bằng đồng ra.

Shirley Dương trừng mắt nhìn gã.

"Quan tài bằng đồng được phong kín, căn bản không phải sức người có thể mở được, hơn nữa, cưỡng ép phá hoại, không sợ bên trong quan tài có cơ quan sao?" Nghe có cơ quan, Vương Bàn Tử vội lùi lại mấy bước.

"Hiến Vương lão độc vật này, độc ác vô cùng, khắp nơi đều đặt bẫy hại người, Béo Gia ta mới không bị sập bẫy đâu." Tần Vũ nhìn trái nhìn phải.

"Mọi người lùi lại đi, tôi sẽ mở quan tài." Mọi người vội vàng lùi lại, lùi ra xa hơn ba mươi mét.

Khoảng cách này, bên trong có tên độc, cũng đa phần không bắn xa được như vậy.

Còn Tần Vũ, hắn có lòng tin vào thân thủ của mình.

Tần Vũ tự tin bất kể bên trong có cơ quan tên độc gì, hắn đều có thể né được.

Sau khi mọi người đều rời đi, Tần Vũ mới dùng Hắc Kim Cổ Đao, nhẹ nhàng rạch một đường từ chỗ niêm phong của quan tài đồng.

Sau đó dùng tay nhấc lên, lập tức mở nắp quan tài ra.

Không hề có bất kỳ cơ quan cạm bẫy nào, khiến mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Tuy mọi người đều tin tưởng vào thân thủ của Tần Vũ, nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Có nguy hiểm, luôn khiến người ta lo lắng.

Mọi người đều đi tới.

Bên trong quan tài ngâm một lớp nước đen, Vương Bàn Tử lấy ra móng vuốt thăm dò, khuấy một hồi bên trong, mò ra một viên ngọc thạch.

Trên vỏ ngọc trong suốt hiện ra một số hoa văn, có rồng hổ trăm thú, có thần sơn thần mộc, có dấu vết đồ đằng hóa rõ rệt.

Đại Kim Nha là tay chuyên buôn đồ cổ, lại được hệ thống cường hóa, rót vào rất nhiều năng lực giám định đồ cổ, nhãn lực và kiến thức có thể sánh ngang với chuyên gia hàng đầu.

Lão cầm trong tay xem xét kỹ lưỡng.

"Hẳn là đồ vật thời kỳ đồ đá, kỳ lạ, sao lại xuất hiện ở đây?" Vương Bàn Tử vừa nghe, vội hỏi: "Thứ này không đáng tiền sao?" Đại Kim Nha khẽ gật đầu.

"Lịch sử của thứ này ít nhất cũng có năm nghìn năm, quả thực rất đáng tiền." Vương Bàn Tử vừa nghe đáng tiền, hai mắt liền sáng rực, toàn thân trên dưới đều có sức lực, tay chân cũng trở nên nhanh nhẹn lạ thường.

Gã liền lấy xẻng công binh ra, tiếp tục xúc lớp gỗ mềm dưới quan tài.

Rất nhanh, gã liền đào ra một cái hũ gốm màu xanh sẫm từ bên trong.

Tần Vũ cẩn thận mở hũ gốm ra, liền thấy trong hũ là một vũng nước trong, trong suốt lạ thường.

Trong nước trong, ngâm một bào thai nhỏ màu xanh biếc.

Bào thai đó thân thể chỉ to bằng nắm tay, cuộn tròn dưới đáy hũ, ngẩng đầu lên, dường như đang đối mặt với họ.

Nhưng, mắt của bào thai không mở.

Trán của nó đặc biệt rộng.

Hồ Bát Nhất cảm thấy rất kỳ lạ, liền lại gần xem kỹ.

Bào thai ngoài trán to ra, hình dạng giống hệt bào thai người, chỉ có cơ thể này, thực sự quá nhỏ một chút.

Hồ Bát Nhất đang nhìn, đột nhiên, bào thai đó mạnh mẽ mở mắt.

Khoảnh khắc đó, Hồ Bát Nhất thấy trong làn nước đó, như có hai cái hố đen, muốn nuốt chửng mình.

Hồ Bát Nhất kinh hãi thất sắc, mạnh mẽ lùi lại một bước.

"Sống... bào thai... bào thai còn sống..." Vương Bàn Tử nghe vậy, vội nhìn bào thai một cái.

"Lão Hồ, anh hoa mắt rồi à, bào thai này rõ ràng là làm bằng ngọc, sao có thể sống được?

Hay là, chúng ta đổ nước bên trong đi, lấy nó ra xem thử." Shirley Dương vội lên tiếng ngăn cản.

"Tuyệt đối không được, loại nước trong suốt này đa phần là một loại dung dịch đặc biệt, đổ đi, e là sẽ phá hủy bào thai bằng ngọc." Đại Kim Nha nhìn chằm chằm vào thai ngọc.

"Thai ngọc dường như mọc tự nhiên thành hình dạng này, thật là một kỳ vật." Vương Bàn Tử nghe vậy, không khỏi vui mừng khôn xiết.

"Cuối cùng cũng đào được chút bảo bối, cũng không uổng công vất vả một phen." Hồ Bát Nhất luôn cảm thấy bào thai này có vấn đề.

Chương 211

“Đa phần là sơn thần mà thổ dân địa phương tế tự, tôi thấy thứ này kỳ quái, đừng lấy nữa, hay là đặt lại chỗ cũ đi.” Vương Bàn Tử vừa nghe, lập tức sốt ruột.

“Lão Hồ, anh sợ hồ đồ rồi à, chúng ta một đường gió sương, đầu đội trên thắt lưng, gặp bao nhiêu nguy hiểm, lăn trên lưỡi đao mấy vòng, xiên trong chảo dầu mấy xiên, khó khăn lắm mới thấy được chút đồ thật, sao có lý không lấy?” “Bảo bối thiên hạ thu không hết, mộ Hiến Vương lớn như vậy, bảo bối nhất định nhiều không đếm xuể, sao lại cứ nhất định phải lấy cái thai quái dị thần bí, lai lịch không rõ, toát ra một luồng tà khí này chứ?” “Mộ Hiến Vương bảo bối nhiều nhất, cái này cũng không lấy, cái kia cũng không lấy, vậy mọi người phải tay không trở về sao, dù sao tôi cũng mặc kệ, đứa bé thai ngọc này, tôi lấy chắc rồi.” Hai người tranh cãi không ngớt.

Bên cạnh, Tần Vũ đành phải lên tiếng ngăn cản.

“Được rồi, hai người cũng đừng tranh cãi nữa, thứ này tôi tạm thời thu, nếu thật sự có vấn đề, lại vứt đi.” Nghe Tần Vũ nói, hai người mới im lặng.

Tần Vũ liền thu hũ gốm vào không gian nhẫn, Vương Bàn Tử lại tiếp tục đào.

Không bao lâu, gã đào ra một cái túi da lớn từ bên trong, trên đó vẽ những ký hiệu rất kỳ quái.

Vương Bàn Tử mở ra xem, bên trong lại chứa mấy bộ xương cốt của ông già.

Đối với những bộ xương cốt này, Vương Bàn Tử tự nhiên không có hứng thú, vứt sang một bên, lại tiếp tục khai quật.

Rất nhanh, đồ tạp nham trong quan tài đồng đều bị Vương Bàn Tử dọn sạch.

Giữa cỗ quan tài đồng, có một cái hộp đồng, nằm ở chính giữa.

Vương Bàn Tử trong lòng mừng rỡ, trong hộp đồng, ắt hẳn đặt bảo bối quan trọng nhất.

Gã dùng móc leo núi móc vào cái quai đồng lớn trên hộp đồng, hộp đồng lập tức mở ra.

Vừa mở nắp, bên trong phát ra ánh sáng xanh lam u u lạnh lẽo, mọi người định thần nhìn lại, chỉ thấy một con cóc ba chân màu xanh lam.

Con cóc ba chân màu xanh lam quái dị cũng không biết làm bằng vật liệu gì, to bằng đầu người, thân thể đầy đặn, ngẩng đầu lên trên, một vẻ đắc ý, hình dáng hiếm thấy.

Bất luận về chất liệu, chỉ riêng hình tượng đã là một kiệt tác hiếm có, thực sự là thần vật.

Đại Kim Nha cũng hai mắt sáng rực, tấm tắc khen ngợi.

"Béo Gia, cóc vàng ba chân, là một trong những loài thú lành nổi tiếng nhất, có câu nói 'thiềm cung chiết quế', hẳn anh cũng đã nghe, thứ này, rất có giá trị." Vương Bàn Tử nghe vậy, mừng rỡ như điên, vội vàng ôm con cóc vàng, đưa vào tay Tần Vũ.

"Tần ca, thứ này, anh cứ thu trước đi." Tần Vũ gật đầu, thu con cóc vàng vào.

Lúc này, trong sơn động tĩnh lặng, đột nhiên vang lên từng tiếng khóc của trẻ sơ sinh, chui thẳng vào tai. , lông trên người mọi người đều dựng đứng cả lên.

Tần Vũ liếc mắt một cái, liền thấy một con quái anh nửa người nửa trùng, đang ôm lấy chân của Shirley Dương, oa oa khóc lớn.

Tiếng khóc đó gần như giống hệt tiếng khóc của trẻ sơ sinh, nhưng mơ hồ lại có chút khác biệt.

Toát ra một cảm giác khó chịu đến cực độ không thể tả, so với tiếng trống cổ quái dị nghe được trong rừng nguyên sinh trước đó, còn khiến người ta khó chịu hơn.

Sự việc xảy ra đột ngột, Shirley Dương hoàn toàn sững sờ.

Lúc này, tiếng khóc của con quái anh nửa trùng đột nhiên ngừng lại, miệng nó đồng thời nứt ra thành bốn cánh về bốn phía, bên trong mọc đầy những chiếc răng cưa ngược, giống như miệng của côn trùng.

Vừa nứt ra, dường như cả cái đầu của đứa bé đều bị chia thành bốn mảnh, con quái anh mạnh mẽ ngẩng đầu, cắn về phía chân của Shirley Dương.

Có lẽ bản năng của phụ nữ có một loại cảm giác gần gũi với trẻ sơ sinh.

Trong chốc lát, Shirley Dương lại có chút không biết phải làm sao, không biết có nên ra tay đối phó với con quái anh đang cắn về phía mình không.

Bên cạnh, Tần Vũ mắt nhanh tay lẹ, tung một cú đá, con quái anh lập tức bị đá bay đi, giống như một quả bóng đá, nặng nề đập vào vách đá cách đó mấy chục mét.

Theo lẽ thường, da của con quái anh dù có dày như da bò, một cú đập như vậy, cũng đủ để đập chết nó.

Tuy nhiên, một cảnh tượng bất ngờ xuất hiện.

Con quái anh bị đập vào vách đá, phát ra một tiếng "bốp" vang dội, rồi rơi xuống đất.

Chịu một đòn mạnh như vậy, con quái anh lại như không có chuyện gì, rất nhanh lại đứng dậy.

Động tác của con quái anh lúc đầu có chút chậm chạp, nhưng dần dần lại càng lúc càng nhanh. , mọi người đều sắc mặt đại biến.

Trong sơn động, sao lại vô duyên vô cớ xuất hiện một con quái anh như vậy?

Đánh không chết… Trong chốc lát, mọi người chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát, âm hàn băng giá.

Lúc này, xung quanh đột nhiên truyền đến vô số tiếng động của những vật thể mềm nhũn va vào đá vụn.

Âm thanh càng lúc càng nhiều, càng lúc càng dày đặc.

Ngay sau đó, từng tiếng khóc của trẻ sơ sinh chĩa thẳng vào lòng người, khiến người ta cảm thấy toàn thân trên dưới, đều không hiểu sao khó chịu, giống như vừa có người thân qua đời, không nhịn được bi thương từ trong lòng dâng lên.

Trong đống xác nữ vương vãi trên đất, từng đứa trẻ không ngừng chui ra từ trong thi thể, sau đó gào khóc thảm thiết.

Vương Bàn Tử không khỏi ngây người.

“Mẹ kiếp, những xác nữ này đều xảy ra thi biến, chưa kịp tỉnh lại đã sinh con rồi?” Sắc mặt Hồ Bát Nhất lại đột nhiên đại biến.

“Đây gọi là Tử Mẫu Hung.

Phụ nữ mang thai chết đi, khó tránh khỏi lưu luyến đứa con trong bụng, sau khi trở thành thi thể, nếu xảy ra thi biến, sinh ra đứa trẻ, sẽ trở thành Tử Mẫu Hung, cực kỳ lợi hại.” Nghe lời của Hồ Bát Nhất, sắc mặt của những người khác cũng trở nên vô cùng khó coi.

Đối với Tử Mẫu Hung, họ đều đã từng nghe qua, là một trong

những tồn tại lợi hại và đáng sợ nhất trong các loại cương thi.

Cho dù chỉ có một xác nữ biến thành Tử Mẫu Hung, cũng đủ để khiến đại đa số bọn trộm mộ tan xương nát thịt.

Điều đáng sợ hơn là, hiện tại xảy ra thi biến Tử Mẫu Hung, không phải một xác nữ, mà là mấy trăm xác.

Lúc này, từ cửa động nối với động đáy dị thường không xa, cũng truyền đến từng trận tiếng khóc của trẻ sơ sinh.

Chương 212

, lòng mọi người như rơi xuống vực băng chín tầng.

Bên đó ít nhất cũng có mấy nghìn xác nữ, có lẽ còn nhiều hơn!

Nếu tất cả các xác nữ đều sinh ra quái anh, trở thành Tử Mẫu Hung… họ căn bản không dám nghĩ tiếp.

Đến lúc này, mọi người mới hiểu ra, sương mù đỏ mà con quái trùng kia phun ra, tuy không có độc tính, nhưng lại có tác dụng áp chế xác nữ.

Mấy nghìn năm qua, xác nữ luôn làm tử cung, cung cấp "khẩu phần" không ngừng cho quái trùng.

Nhưng, bây giờ, quái trùng đã bị Tần Vũ chém giết.

Xác nữ đã mất đi sự áp chế.

Những xác nữ này, bản thân đã tồn tại mấy nghìn năm.

Không còn sự áp chế của quái trùng, lập tức xảy ra thi biến, sinh ra quái anh, trở thành Tử Mẫu Hung.

Phải biết rằng, sở dĩ Tử Mẫu Hung lợi hại, là vì những người phụ nữ chết khi mang thai có oán khí cực sâu.

Những xác nữ trước mắt, lại bị Hiến Vương dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất, kích phát oán khí đến mức độ tối đa.

Xác nữ có oán khí càng lớn, sau khi trở thành Tử Mẫu Hung, cũng càng lợi hại.

Tần Vũ sở hữu 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, đối với điểm này, tự nhiên hiểu rõ như lòng bàn tay.

Huống hồ, những quái anh này lại dung hợp với Đẳng Trùng, xảy

ra biến dị, trở thành quái anh nửa trùng, chắc chắn sẽ lợi hại hơn rất nhiều.

Giờ khắc này, ngay cả Tần Vũ cũng cảm thấy sự việc phiền phức rồi.

Chỉ riêng tiếng khóc của những quái anh này, nếu nghe lâu, đủ để khiến người ta phát điên.

Những con quái anh vừa mới sinh ra động tác có vẻ vụng về chậm chạp, nhưng dần dần bắt đầu nhanh lên, từng con một đều ngẩng đầu nhìn về phía họ. , mọi người chỉ cảm thấy từng trận da đầu tê dại.

"Chạy, mau chạy." Nhiều quái anh như vậy, tuyệt đối không thể đối phó nổi.

Huống hồ thứ lợi hại nhất của Tử Mẫu Hung, không phải là đứa trẻ, mà là mẫu thi sinh ra đứa trẻ.

Bình thường, mẫu thi sẽ không dễ dàng tỉnh lại.

Nhưng một khi giết chết đứa trẻ, mẫu tử liền tâm, tất sẽ dẫn đến mẫu thi còn đáng sợ hơn.

Thực tế, không cần Tần Vũ nói, mọi người đều biết tình hình nguy cấp, từng người một co giò chạy như thỏ bay.

Cơ thể của họ trước đó đều đã được hệ thống cường hóa, thể chất tăng cường đáng kể, lúc này chạy, tự nhiên nhanh hơn trước rất nhiều.

Ngay cả Đại Kim Nha có thể chất tương đối yếu nhất, lúc này cũng chạy nhanh như một cơn gió.

Phía sau, quái anh đuổi theo sát gót.

Đừng xem những con quái anh nửa trùng này thân hình không lớn, chạy lại cực kỳ nhanh.

Nếu không phải cơ thể mấy người trước đó đã được cường hóa, e là chỉ trong nháy mắt đã bị quái anh đuổi kịp.

Nhưng dù vậy, tình hình hiện tại cũng không khá hơn là bao.

Ngoài Tần Vũ vẫn còn dư sức, bốn người còn lại đều đã bộc phát toàn bộ sức lực, nhưng vẫn không thể thoát khỏi đám quái anh đang đuổi sát phía sau.

Nhìn thấy mấy người dần dần thể lực không chống đỡ nổi, Tần Vũ đột nhiên quay người, đối mặt trực diện với đám quái anh nửa trùng đang đuổi theo.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay, vẻ mặt dần dần trở nên kiên nghị, trong mắt tinh quang lấp lánh.

Xem ra chạy không thoát rồi, nếu đã phải chiến, vậy thì chiến thôi!

Lúc này trong mắt hắn, chỉ có quái anh nửa trùng.

Vô số quái anh nửa trùng.

Theo thời gian trôi qua, động tác của quái anh nửa trùng trở nên nhanh nhẹn vô cùng.

Cũng chỉ có lúc vừa chui ra từ mẫu thi, những con quái anh nửa trùng này mới chậm chạp, có phần vụng về.

Lúc này, từng con một lại vô cùng nhanh nhẹn.

Trong mắt chúng, lóe lên ánh sáng xanh lục u u, như từng cái hố đen, muốn hút người vào trong.

Thấy Tần Vũ dừng bước, những con quái anh nửa trùng này không lập tức xông lên, ngược lại cũng dừng lại, dùng đôi mắt to đáng sợ đó, cẩn thận quan sát Tần Vũ.

Tần Vũ trong tay, nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Thân thể của những con quái anh nửa trùng này cực kỳ cứng rắn, rất khó giết chết, cũng chỉ có sự sắc bén và không gì cản nổi của Hắc Kim Cổ Đao mới có thể phá được phòng ngự của quái anh nửa trùng.

Tần Vũ không chủ động tấn công, hắn đang lặng lẽ chờ đợi.

Đột nhiên, một con quái anh nửa trùng nhảy lên, tấn công vào đầu Tần Vũ.

Nói thì chậm, lúc đó lại rất nhanh.

Đối mặt với con quái anh nửa trùng lao tới nhanh như tên bắn, Tần Vũ đã động.

Hắc Kim Cổ Đao như một ngôi sao băng, xé toạc bóng tối.

"Xoẹt!" Ánh đao lóe lên, thân thể con quái anh nửa trùng lập tức bị một đao chém thành hai nửa.

Thân thể nó bốc lên từng làn khói xanh, tỏa ra mùi tanh hôi thối đến cực độ, rất nhanh chỉ còn lại một đống tro đen.

Chương 213

Chưa kịp nghỉ ngơi, lập tức lại có mấy con quái anh nửa trùng xông lên.

Lúc này, Hồ Bát Nhất và bốn người khác đang liều mạng chạy như điên.

Shirley Dương đột nhiên dừng lại.

"Tần ca đâu rồi?" Mọi người nghe vậy kinh ngạc, nhìn trái nhìn phải, quả nhiên không thấy bóng dáng Tần Vũ.

Hốc mắt Shirley Dương hơi đỏ, giọng trầm trầm nói: "Với thân thủ của Tần ca, không thể nào không theo kịp chúng ta.

Đám trùng anh không đuổi kịp, nhất định là vì để cản hậu cho chúng ta, anh ấy đã một mình chặn chúng lại!" Đại Kim Nha lập tức cũng phản ứng lại, nói tiếp: "Vậy chúng ta còn đứng đây làm gì, đừng để công sức của Tần ca uổng phí, mau chạy đi." Không ngờ, Vương Bàn Tử lại mạnh mẽ lắc đầu.

"Béo Gia ta không chạy nữa, ta cũng muốn đi chiến đấu với đám quái anh nửa trùng kia." Lời này vừa nói ra, ba người còn lại lập tức đều kinh hãi.

"Vương Bàn Tử, anh bị chập mạch rồi à, đi chiến đấu với đám quái anh nửa trùng đó, anh tưởng mình là Tần ca sao?" Thái độ của Vương Bàn Tử lại kiên định chưa từng có.

"Đừng quên, Tần ca cũng không phải sinh ra đã là siêu nhân!

Béo Gia ta tuyệt đối không thể để huynh đệ đỡ đao, còn mình lại làm con rùa rụt cổ!" Những lời của Bàn Tử và mọi người, Tần Vũ không hề nghe thấy, lúc này, hắn căn bản không để ý được.

Giờ khắc này, Tần Vũ đã sớm quên đi mọi thứ bên ngoài, trong lòng hắn chỉ có một ý niệm.

Chiến… chiến… chiến… Bất kể phía trước là ai, bất kể kẻ địch có mạnh mẽ đến đâu, không hề sợ hãi mà chiến đấu.

Dần dần, Tần Vũ nắm vững được kỹ xảo, tốc độ ra tay có phần chậm lại.

Nhưng góc độ, phương vị, thời cơ, nhanh chậm, lực độ ra tay, đều dần dần nắm bắt ngày càng chính xác.

Nếu như Tần Vũ trước đây ra tay giống như đánh loạn, chỉ dựa vào thể chất siêu phàm của bản thân, dựa vào phản ứng cực nhanh, sức mạnh cực lớn, sự nhanh nhẹn cực cao để giành chiến thắng.

Vậy thì, Tần Vũ bây giờ, giống như một vị đại sư tinh thông âm nhạc.

Chiến đấu, ra tay của hắn, giống như đang diễn tấu bản nhạc tuyệt mỹ nhất.

Âm nhạc đương nhiên có nhanh có chậm, có cao có thấp, có nhịp điệu độc đáo.

Bây giờ Tần Vũ ra chiêu cũng vậy, nhanh chậm, nặng nhẹ, thời cơ, đều nắm bắt vừa đúng lúc.

Không nhanh nửa phân, không chậm nửa phân, cũng không dùng thêm nửa phân lực.

Giết chết một con quái anh nửa trùng, ngay cả một chút sức lực, cũng không dùng thừa.

Quái anh nửa trùng xung quanh ngày càng nhiều, nhưng Tần Vũ lại càng chiến càng nhẹ nhàng.

Lúc này, những xác nữ trong động cuối cùng cũng đuổi tới.

“Rít!” Nữ thi phát ra tiếng kêu quái dị chói tai đến cực độ.

Trong tiếng kêu, có một sự thù hận không đội trời chung.

Những nữ thi này khi còn sống đã chịu đựng sự dày vò thảm khốc nhất, có oán khí vô cùng, sau khi chết lại bị dùng thủ pháp đặc biệt, phong ấn toàn bộ oán khí đó, trải qua mấy nghìn năm không tan.

Lúc này, không còn tồn tại khắc chế, nữ thi cuối cùng cũng xảy ra thi biến, trở thành loại đại cương thi hung hãn và đáng sợ nhất.

Khi thấy “đứa con” bị Tần Vũ giết chết, hận ý của nữ thi cũng ngút trời.

Trong mắt chúng, bùng cháy ngọn lửa u uất của hận thù.

Lửa xanh âm u, u ám, đáng sợ kinh người.

Trên khuôn mặt từ trắng chuyển sang đen, đầy hận thù.

Chúng trút hết mọi hận ý lên Tần Vũ.

Người đã giết chết “đứa con” của chúng.

“Vù!” Một nữ thi lao tới, tốc độ nhanh như chớp, so với quái anh nửa trùng, nhanh hơn gấp đôi.

Tần Vũ trong lòng rùng mình.

Những mẫu thi này, quả nhiên không phải là những đứa trẻ vừa mới sinh ra có thể so sánh được.

Nhưng, Tần Vũ vẫn không hề sợ hãi.

Thân hình lóe lên, Hắc Kim Cổ Đao từ trên người nữ thi lướt qua.

Trong nháy mắt, Tần Vũ chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh khổng lồ từ trên người nữ thi truyền đến.

Những nữ thi này, bất kể tốc độ hay sức mạnh, đều không thể so sánh với quái anh nửa trùng.

Giờ khắc này, uy năng của Hắc Kim Cổ Đao hoàn toàn hiển hiện.

Mặc dù thân thể nữ thi cứng rắn vô cùng, nhưng dưới Hắc Kim Cổ Đao, vẫn như không có phòng ngự.

"Xì!" Ánh đao lướt qua.

Trên người nữ thi, lập tức bốc lên từng trận khói đen.

Một mùi hôi thối, ngút trời.

Mùi hôi thối khó có thể hình dung, phảng phất như mùi hôi tích tụ mấy nghìn năm, trong một khoảnh khắc được giải phóng.

Tần Vũ cũng cảm thấy suýt chút nữa bị mùi hôi đó làm ngất đi.

Khóe miệng giật giật, cúi đầu mặc niệm mấy lần Thanh Tâm Chú, trong nháy mắt một luồng khí mát lạnh truyền khắp toàn thân, cả người cũng lập tức duy trì được sự tỉnh táo.

Khoảnh khắc tiếp theo, nữ thi "bịch" một tiếng, ngã xuống đất.

Chương 214

Năng lực phá trừ mọi âm hồn tà ma của Hắc Kim Cổ Đao, vào giờ khắc này cuối cùng cũng thể hiện sự mạnh mẽ của nó.

Mặc dù chỉ rạch một vết thương trên người nữ thi, nhưng đao khí lại lập tức thấm vào toàn thân nữ thi.

Trong nháy mắt, âm hồn oán khí trong cơ thể nữ thi, toàn bộ bị tiêu diệt sạch sẽ.

Nữ thi xảy ra thi biến, vốn là do oán khí gây ra.

Oán khí tiêu tan, tự nhiên cũng mất đi sự chống đỡ, ngã xuống đất.

Ngay sau đó, thi thể của nữ thi với tốc độ mắt thường có thể thấy nhanh chóng thối rữa, trong nháy mắt chỉ còn lại một đống xương trắng.

"Phù!" Tần Vũ thở ra một hơi dài.

Phía trước có vô số nữ thi lao tới, trong mắt chúng, đều bùng cháy ngọn lửa xanh lục u ám đáng sợ, số lượng nhiều đến kinh người.

Cảnh tượng quá đáng sợ.

Nhưng trong mắt Tần Vũ, lại phảng phất như thấy vô số mảnh vỡ kinh nghiệm.

Hắn nhảy lên, Hắc Kim Cổ Đao như tia chớp ngang trời, lướt qua… Một bên, Tần Vũ chiến đấu với nữ thi, dần dần bước vào giai đoạn gay cấn.

Bên kia, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, Đại Kim Nha bốn người, cũng với những con quái anh nửa trùng còn sót lại, rơi vào cuộc chiến đấu gian khổ.

Đến bây giờ, đại đa số quái anh nửa trùng đều đã bị Tần Vũ chém giết, nhưng vẫn còn không ít.

Lúc này, Tần Vũ bị nữ thi vây quanh, những con quái anh nửa trùng này tự nhiên cũng nhắm mục tiêu vào họ.

"Phập!" Một con quái anh nửa trùng mạnh mẽ lao về phía Vương Bàn Tử, miệng trùng dữ tợn, cắn về phía cổ gã.

Giờ khắc này, toàn bộ sức mạnh của Vương Bàn Tử đều bộc phát, tung một cú đấm, đánh bay con quái anh nửa trùng đi.

Trong nháy mắt, Vương Bàn Tử chỉ cảm thấy nắm đấm của mình đau rát.

Thân thể con quái anh nửa trùng đó cứng rắn như vậy, căn bản không nên dùng nắm đấm để đánh.

Nhưng, Vương Bàn Tử không có Hắc Kim Cổ Đao, ngay cả dao phay bình thường cũng không có, đành phải rút ra con dao găm mang theo người.

Con quái anh nửa trùng đó bị Vương Bàn Tử một cú đấm đánh bay, đập vào vách đá bên cạnh, lại nặng nề rơi xuống đất, nhưng vẫn như không có chuyện gì, rất nhanh lại loạng choạng đứng dậy.

"Mẹ kiếp, Béo Gia ta không tin tà, thật sự giết không chết sao?" Nói xong, Vương Bàn Tử một cú lao tới, đè chặt con quái anh nửa trùng, dao găm dùng sức đâm vào.

Gã đột nhiên cảm thấy mình đã hiểu ra một số điều, dường như sự hiểu biết về chiến đấu đã có chút khác biệt.

"Thì ra là vậy." Vương Bàn Tử tự lẩm bẩm.

Thân thủ của gã vốn không tệ.

Cộng thêm cánh tay to vai rộng, có mấy phần sức lực.

Người bình thường, gã có thể đánh ngã không tốn chút sức lực.

Nhưng, nếu gặp phải cao thủ thực sự, vậy thì không đủ xem.

"Bằng!" Shirley Dương tay cầm súng săn, nhắm vào một con quái anh nửa trùng nổ một phát.

Lập tức khiến trên người con quái anh nửa trùng chảy ra một loại dịch thể kỳ quái, tỏa ra mùi hôi khó ngửi.

Tuy nhiên, con quái anh nửa trùng lại không chết, gào thét, lao về phía Shirley Dương.

Biểu cảm trên mặt Shirley Dương tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Cô là một người phụ nữ quyết đoán, đã quyết định chiến đấu với quái anh nửa trùng, vậy thì không hề sợ hãi.

"Bằng!" Lại một phát súng nữa.

Sau đó, không thèm nhìn, con dao găm trong tay kia đã đâm tới.

"Phụt!" Sau khi liên tục đâm mấy nhát, con quái anh nửa trùng cuối cùng cũng không còn động đậy.

Bên kia, Đại Kim Nha lại chọn hợp tác với Hồ Bát Nhất, lão không tự tin có thể một mình đối phó với một con quái anh nửa trùng.

"Bằng!" Hồ Bát Nhất cầm súng săn, bắn một phát.

Con quái anh nửa trùng bị thương lập tức lao tới.

Hồ Bát Nhất dùng đầu súng hất một cái, đánh ngã con quái anh nửa trùng xuống đất.

Lúc này, Đại Kim Nha cắn chặt răng, bất chấp tất cả lao tới, một con dao găm đâm vào trong cơ thể con quái anh nửa trùng… Trong sơn động, trận chiến dần tiến vào giai đoạn gay cấn.

Từng con quái thai nửa côn trùng lần lượt bị Hồ Bát Nhất, Vương

Bàn Tử, Đại Kim Nha và Shirley Dương giết chết, kinh nghiệm chiến đấu thu được cũng ngày càng nhiều.

Kỹ năng chiến đấu của họ dần trở nên thành thục, từng bước đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh.

Lúc bắt đầu, họ phải tốn rất nhiều công sức mới giết được một con quái thai, còn phải nơm nớp lo sợ bị những con khác vây đánh, chỉ có thể không ngừng di chuyển để phân tán chúng, sau đó tìm cách tiêu diệt từng con một.

Theo thời gian, những mảnh vỡ Chiến Thần tích lũy ngày càng nhiều, kinh nghiệm chiến đấu, kỹ năng chiến đấu, năng lực chiến đấu đều tăng vùn vụt.

Dần dần, việc giết một con quái thai nửa côn trùng không còn tốn sức như trước nữa.

Cảm giác sợ hãi trong lòng cũng dần tan biến, thay vào đó là sự can đảm không chút e dè.

Điều này cũng khiến tốc độ thu hoạch quái thai nửa côn trùng không ngừng tăng lên.

Ngay cả Đại Kim Nha cũng dần không còn sợ hãi khi phải một mình đối mặt với quái thai, thậm chí còn chủ động khiêu chiến, giết hết con này đến con khác.

Trong lúc không hay biết, thực lực của cả bốn người đều đã có một bước nhảy vọt.

Chương 215

Từ một góc độ nào đó, họ như đã học được võ công cao thâm nhất, lại có thêm một trái tim dũng cảm, không sợ hãi.

Người bình thường muốn nắm vững năng lực chiến đấu, kỹ năng chiến đấu và kinh nghiệm chiến đấu phức tạp, tinh diệu, sâu sắc như vậy, e rằng phải mất mấy chục năm khổ luyện.

Sau đó phải trải qua hết lần này đến lần khác rèn luyện sinh tử mới có thể từng bước nâng cao, đạt đến cảnh giới thuần thục.

Điều này khiến mỗi người đều vô cùng kích động, cũng càng nỗ lực hơn trong việc tiêu diệt quái thai nửa côn trùng.

Ở một bên khác, trận chiến giữa Tần Vũ và bầy thi nữ cũng đã bước vào giai đoạn điên cuồng nhất.

Năng lực của đám thi nữ này lợi hại hơn đám quái thai nửa côn trùng rất nhiều.

Chúng ra tay ác liệt hơn, phản ứng nhanh hơn, thậm chí sự phối hợp giữa chúng cũng ăn ý hơn.

Nếu không phải trước đó Tần Vũ đã giết vô số quái thai nửa côn trùng, hấp thụ lượng lớn mảnh vỡ Chiến Thần, khiến kinh nghiệm, năng lực và kỹ năng chiến đấu đã khác xa lúc đầu, thì e rằng chỉ sau vài hiệp, anh đã bị đám thi nữ đáng sợ này hạ gục.

Đám thi nữ này thực sự quá lợi hại.

Phải biết rằng, trong bốn đại phái trộm mộ, ngay cả Bàn Sơn Đạo Nhân vốn nổi danh với võ lực mạnh mẽ cũng không muốn dễ dàng đụng vào những ngôi mộ Tử Mẫu Hung đã xảy ra biến cố.

Huống chi sự hung hãn của đám thi nữ trước mắt còn vượt xa

những thi nữ trong các ngôi mộ Tử Mẫu Hung thông thường.

Đây đều là những thi nữ ngàn năm, oán khí nặng nề, hơn thi nữ bình thường gấp ngàn lần.

Hơn nữa, số lượng lại đông đảo như vậy, lớp trước ngã xuống lớp sau lại xông lên, giết không xuể.

May mà Hắc Kim Cổ Đao đã được nâng cấp, có khả năng khắc chế cực mạnh đối với âm hồn tà ma.

Chỉ cần lưỡi đao chạm vào là có thể chém giết oán hồn trong cơ thể thi nữ ngàn năm, khiến chúng hóa thành một bộ xương khô.

Chính nhờ vào Hắc Kim Cổ Đao sắc bén vô song, Tần Vũ mới có thể chống đỡ từng đợt tấn công của bầy thi nữ.

Thời gian trôi qua từng giây, kinh nghiệm chiến đấu tích lũy càng lúc càng nhiều.

Dần dần, Tần Vũ cảm thấy cả người mình tiến vào một trạng thái trống rỗng.

Toàn thân trên dưới đều tràn ngập chiến ý vô tận.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay anh như rồng bay trên trời.

Từng con thi nữ một đều bị Hắc Kim Cổ Đao giết chết, trong nháy mắt hóa thành một đống xương khô.

Tuy nhiên, thi nữ ngày càng nhiều, lớp trước ngã xuống lớp sau lại xông lên, dường như không có điểm dừng.

Ngay cả Tần Vũ cũng không khỏi cảm thấy có chút mệt mỏi.

Kỹ năng và năng lực chiến đấu có mạnh đến đâu, liệu có thể giết sạch hàng ngàn hàng vạn thi nữ trong động không?

Tần Vũ suy nghĩ nhanh như chớp.

Chiến ý hừng hực, nhưng anh không hề mất đi lý trí, ngược lại còn trở nên trầm tĩnh và lạnh lùng hơn. "Không thể cứ đối đầu trực diện mãi được, phải tìm cách khác." Số lượng thi nữ thực sự quá đông, dường như vô tận.

Kỹ năng chiến đấu có cao đến đâu thì cuối cùng cũng sẽ có lúc kiệt sức, phải tìm ra cách giải quyết.

Tần Vũ vừa chiến đấu với bầy thi nữ, vừa dùng khóe mắt quan sát xung quanh, lập tức nhìn thấy Hồ Bát Nhất và ba người kia đang chiến đấu với quái thai nửa côn trùng không xa. "Thực lực của họ đều tiến bộ nhanh thật." Tần Vũ không khỏi cảm thấy vui mừng, thực lực mạnh lên thì mọi người mới có thể hợp tác tốt hơn.

Nhưng tình hình trước mắt, nhất định phải rút lui. "Bánh Tông lớn bánh Tông nhỏ ở đây nhiều quá rồi, mọi người đừng ham chiến, rút lui ngay lập tức." Nghe Tần Vũ hét lên, mấy người đang say sưa chiến đấu mới bừng tỉnh.

Lúc này, số lượng Bánh Tông trong động đã đạt đến một mức độ đáng sợ.

Quái thai nửa côn trùng và thi nữ từ các hang động khác bên cạnh cũng kéo đến ngày càng nhiều, vô cùng vô tận. "Rút!" Mấy người nhanh chóng giải quyết những con quái thai đang vướng víu trước mặt, sau đó chạy về phía sau.

Đám quái thai nửa côn trùng thấy vậy liền gào thét đuổi theo.

Lũ này hoàn toàn không sợ chết, dù có giết thế nào cũng không sợ.

Ánh mắt Tần Vũ lóe lên, thân thể đột nhiên nhảy vọt lên, chỉ vài bước đã chặn trước mặt đám quái thai. "Vụt vụt vụt!" Hắc Kim Cổ Đao như gió thu quét lá rụng, trong nháy mắt đã thu hoạch hơn mười mạng quái thai, lập tức chặn đứng đà truy kích của chúng.

Phía sau, bầy thi nữ đã nhanh chóng xông tới, Tần Vũ lại rơi vào thế khổ chiến.

Anh vừa chiến đấu, vừa lùi về phía sau.

Ngay cả khi rút lui, Tần Vũ vẫn luôn vững vàng áp chế đám quái thai và thi nữ đang truy đuổi phía sau.

Ánh sáng ở cửa động phía trước bắt đầu trở nên chói mắt.

Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và những người khác chạy trước, lúc này đã ra khỏi sơn động, bắt đầu nhanh chóng leo lên núi.

Thân ảnh Tần Vũ đứng ở cửa động, Hắc Kim Cổ Đao múa điên cuồng, chặn đứng cuộc tấn công của bầy thi nữ và quái thai nửa côn trùng phía sau.

Thấy bốn người đều đã leo lên sườn núi khá cao, Tần Vũ mới đột ngột quay người lại.

Phía trên, Shirley Dương ném xuống một sợi dây thừng.

Tần Vũ nắm lấy dây thừng, thân hình như đang chạy trên đất bằng, lao vút lên.

Vừa chạy, Tần Vũ vừa dùng Hắc Kim Cổ Đao dọn dẹp những tảng đá nhô ra trên vách đá, để đảm bảo đám quái thai và thi nữ phía sau không thể leo lên được.

Chương 216

Chẳng mấy chốc, Tần Vũ đã đuổi kịp bốn người.

Nơi này nằm ở lưng chừng núi, là một cái đài bằng phẳng rộng vài trượng, cách cửa động phía dưới đến vài trăm mét.

Từ trên nhìn xuống, quái thai và thi nữ vẫn đang không ngừng tuôn ra từ cửa động. "Ha ha, cuối cùng cũng thoát ra được rồi, trận này đánh thật đã nghiền!" Vương Bàn Tử cười lớn, sau trận chiến này, thu hoạch của mọi người đều rất lớn.

Lúc mới vào Trùng Cốc, thân thủ của họ tuy không tệ, nhưng so với cao thủ thực sự thì tuyệt đối là một trời một vực.

Đến bây giờ, sau khi trải qua sinh tử bác sát, ai nấy đều gần như có vốn liếng để so tài cao thấp với cao thủ hàng đầu.

Ngay cả Đại Kim Nha hơi kém một chút, đó cũng chỉ là tương đối mà thôi.

Nếu so với Đại Kim Nha trước kia, thì anh ta đã hoàn toàn lột xác!

Mặc dù trận chiến vừa rồi kịch tính và nguy hiểm, quá trình chạy trốn cũng khiến người ta tim đập chân run, nhưng niềm vui sướng do thực lực tăng lên lại lan tỏa trong lòng mỗi người.

Trong phút chốc, ai nấy đều cảm thấy vô cùng vui vẻ. "Không hay rồi, đám quái thai và thi nữ đó đang leo lên!" Đại Kim Nha quay đầu nhìn lại, đột nhiên sắc mặt đại biến, kinh hãi hét lên.

Mọi người vội vàng nhìn theo.

Chỉ thấy trên vách đá phía dưới, từng con quái thai và thi nữ, đều như thạch sùng, bám chặt vào vách đá, nhanh chóng leo lên.

Vách đá đó trước đó đã bị Tần Vũ dùng Hắc Kim Cổ Đao dọn dẹp một lượt, đã trở nên vô cùng trơn láng, nhưng lại không thể ngăn cản được chúng.

Trong nháy mắt, sắc mặt mọi người đều trở nên khó coi.

Trận đại chiến vừa rồi, ai cũng đã dốc hết sức lực, đánh một trận đã đời, thống khoái vô cùng.

Nhưng đồng thời, cũng đã tiêu hao gần hết sức lực toàn thân, rút cạn mọi tinh thần.

Hiện tại, họ thực sự không còn sức để tiến hành một trận chiến kịch liệt nữa.

Phía dưới, đám quái thai và thi nữ đang nhanh chóng leo lên. "Làm sao bây giờ?" Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Tần Vũ.

Tần Vũ khẽ nhướng mày.

Anh nhìn đám quái thai và thi nữ phía dưới, trên mặt đột nhiên hiện lên một nụ cười. "Đừng vội, để tôi đốt lửa thiêu chúng." Nói rồi, Tần Vũ liền lấy ra một thùng xăng lớn từ nhẫn không gian.

Lần này vào Trùng Cốc, Tần Vũ đã chuẩn bị rất đầy đủ.

Dù sao cũng có không gian để chứa đồ, Tần Vũ mang theo tất cả những thứ có thể dùng được, trong đó có cả xăng.

Ban đầu anh nghĩ rằng có thể gặp phải tình huống bất ngờ trong rừng cần phải đốt lửa nên mới mang theo, không ngờ lúc này lại vừa đúng lúc cần dùng.

Anh xách thùng xăng, đi đến mép vách đá, đều đặn đổ xuống dưới.

Sau khi đổ xong, anh liền châm lửa mấy cây đuốc rồi ném xuống.

Dưới vách đá lập tức vang lên những tiếng gào thét thê lương.

Những con quái thai và thi nữ bị dính xăng tự nhiên bắt lửa ngay lập tức.

Trong nháy mắt, lửa bốc ngút trời.

Những con quái thai và thi nữ đang bám trên vách đá lần lượt rơi xuống.

Đám quái thai và thi nữ bên dưới cửa động cũng chìm trong biển lửa.

Một lúc lâu sau, ngọn lửa trong sơn cốc cuối cùng cũng dần tắt.

Tần Vũ nhận thấy trong động hẳn là vẫn còn không ít quái thai và thi nữ.

Lửa lớn bên ngoài đã ép chúng phải lùi vào trong.

Ngọn lửa có lẽ không thiêu được đến chúng.

Ánh mắt Tần Vũ lóe lên một tia sắc bén. "Thôi, tạm thời không quan tâm nữa, dù sao chúng cũng không chạy đi đâu được, đợi lúc quay về sẽ thu thập toàn bộ." Lửa lớn bên ngoài sơn động đã cháy lâu như vậy, cũng có một lượng lớn khói đặc tràn vào trong.

Quái thai và thi nữ là Bánh Tông không cần hô hấp, tự nhiên không quan tâm đến chất lượng không khí trong động ra sao, có đủ dưỡng khí hay không, có quá nhiều khói đặc hay không.

Những thứ này không ảnh hưởng đến chúng.

Nhưng đối với Tần Vũ và mọi người, điều đó có nghĩa là sơn động hiện tại tạm thời không thể vào lại được.

Sau khi đẩy lui đám quái thai và thi nữ, họ mới bình tâm lại, quan sát môi trường xung quanh.

Vừa quan sát liền phát hiện ra dưới vách núi không xa là một quần thể thác nước khổng lồ.

Dòng nước cuồn cuộn chảy ra từ một hang động tối tăm ở lưng chừng núi, biến thành những thác nước lớn nhỏ, đổ vào một cái hồ lớn bên dưới.

Trong đó, con thác lớn nhất rộng gần hai mươi mét, nước đổ xuống tung bọt trắng xóa, tiếng vang vọng khắp thung lũng.

Hồ nước phía dưới sâu không lường được, đường kính có đến vài nghìn mét, nói là hồ nước, thực ra trông giống một cái hồ lớn hơn.

Xung quanh hồ lớn mọc đầy những cây dây leo to lớn, tầm mắt nhìn đâu cũng thấy một màu xanh lục, giống như một cái bình ngọc xanh khổng lồ.

Ánh mắt Tần Vũ lóe lên, nhìn sang Hồ Bát Nhất bên cạnh.

Chương 217

Hồ Bát Nhất rõ ràng có chút không hiểu, nhưng thấy ánh mắt Tần Vũ có phần kỳ lạ, liền cẩn thận quan sát môi trường xung quanh, đột nhiên mắt sáng lên. "Đỉnh núi hồ phẳng nước ảnh sâu, ắt có chân long ẩn chốn này.

Mộ Hiến Vương nhất định ở bên đó." Tần Vũ khẽ gật đầu.

Xem ra Hồ Bát Nhất đọc 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 không uổng công, tuy rằng nắm vững không bằng Tần Vũ tinh thông, nhưng vào thời điểm quan trọng cũng có thể dùng được.

Họ liền men theo vách núi leo đi, sau đó thả dây thừng xuống, tiến về phía bờ hồ.

Đi được nửa đường, cuối cùng cũng thấy được toàn cảnh.

Quần thể thác nước tạo ra vô số màn sương nước.

Do địa thế quá thấp, hơi nước lan tỏa không tan, bị ánh mặt trời chiếu vào hóa thành cầu vồng bảy sắc.

Vô số dải cầu vồng nâng đỡ một tòa cung điện vàng son lộng lẫy giữa không trung.

Trong cung điện, đài khuyết, tường thần, bia đình, giác lâu, hiến điện, linh đài đều đầy đủ.

Quỳnh lâu ngọc các, đẹp không sao tả xiết.

Cung điện nguy nga hùng vĩ, sừng sững trong ánh sáng cầu vồng và hơi nước, giống như một tòa cung điện trên trời được huyễn hóa ra.

Tần Vũ thị lực kinh người, tự nhiên nhìn rõ, tòa cung điện này

không phải thật sự lơ lửng trên không.

Đó là một công trình kiến trúc kiểu hiết sơn lớn, giống như Huyền Không Tự nổi tiếng thế gian, được xây dựng trên mặt vách đá dựng đứng bằng kỹ thuật công trình khó có thể tưởng tượng.

Quy mô lại lớn hơn Huyền Không Tự rất nhiều, cũng hùng vĩ hơn.

Xung quanh đều là thực vật màu xanh, cùng với tường đỏ ngói vàng của cung điện giao thoa phản chiếu, càng khiến cung điện thêm rực rỡ, khiến người ta đột nhiên có cảm giác như đang chứng kiến thành phố trên trời, một ảo ảnh mộng ảo của hải thị thận lâu.

Trải qua mấy ngàn năm tuế nguyệt thăng trầm, tòa thành phố trên trời này vẫn được bảo tồn hoàn hảo không chút tổn hại.

Ngay cả màu sắc của ngói cũng không phai đi chút nào, giống như vừa mới được tu sửa xong.

Vương Bàn Tử mắt nhìn không chớp. "Trời ạ, Hiến Vương lão Bánh Tông này, xây mộ xa hoa như vậy, bảo bối bên trong nhất định nhiều không đếm xuể phải không?" Hồ Bát Nhất cười cười. "Hiến Vương cả đời chỉ lo xây mộ, đem toàn bộ tinh lực và tâm huyết đặt vào ngôi mộ này, con cháu đời sau đều mặc kệ.

Bảo vật bồi táng khẳng định tính bằng tấn, chúng ta chỉ cần chọn mấy món giá trị nhất mang đi là đủ xài mấy đời không hết." Vương Bàn Tử lại không nghĩ vậy. "Lão Hồ, bảo bối bên trong đều là Hiến Vương vơ vét mồ hôi nước mắt của nhân dân, là thành quả lao động của nhân dân lao động thời xưa, tôi phải thay mặt những người dân lao động khổ cực báo thù rửa hận." "Mỗi một món bảo vật trong mộ đều ngưng tụ máu tươi và mồ hôi của vô số quần chúng lao khổ." "Tôi phải dọn sạch hết, mang đi toàn bộ, không chừa một món nào, mới không uổng công đi một chuyến, mới xứng đáng với vô số người dân bị Hiến Vương tàn khốc bức hại đến chết." "Lão Hồ à, giác ngộ

của ông phải nâng cao lên!

Phải yêu ghét phân minh.

Đối với loại quái tử thủ tàn bạo bất nhân như Hiến Vương, phải lạnh lùng vô tình như gió thu và sắt thép." Miệng Vương Bàn Tử như súng máy, thao thao bất tuyệt, nói ra một tràng dài.

Những người khác hiển nhiên không có thời gian nghe Vương Bàn Tử nói nhảm, đều đổ dồn ánh mắt xuống dưới, tìm kiếm khắp nơi. "Mau nhìn kìa, ở đó có một con đường ván treo, có thể đi vào mộ Hiến Vương." Đi trên con đường ván treo men theo vách đá, nhìn về phía cung điện trên vách núi hiểm trở, đang tỏa ra ánh sáng kỳ dị trong làn sương nước cầu vồng, vừa như mơ lại vừa như ảo.

Nước hồ trong vắt vô cùng, từ trên nhìn xuống liền thấy trong nước có một cái móng vuốt của dị thú khổng lồ, giữa móng vuốt là một xoáy nước cực lớn.

Dòng nước từ thác phía trên không ngừng chảy vào hồ, lại từ xoáy nước chảy ra.

Không biết xoáy nước đó thông đến nơi nào, liệu có phải Đông Hải Long Cung không?

Hình dạng móng vuốt sống động như thật, trông như được điêu khắc nhân tạo.

Ánh mắt Tần Vũ lóe lên, nhưng không nói gì.

Từ xưa đến nay, mộ địa đều sẽ chọn nơi có phong thủy tốt nhất.

Nhưng trong 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 lại nói, động phủ thần tiên thật sự, không thể gặp, không thể cầu, chỉ tồn tại trên lý thuyết.

Tuy nhiên, nhìn thấy mộ Hiến Vương trước mắt, Tần Vũ mới

hiểu ra, những giai cấp thống trị cao cao tại thượng, có thể sai khiến vô số người lao động cho mình, thật sự có thể làm được những việc mà người đời không thể tưởng tượng.

Vầng hào quang rồng của mộ Hiến Vương, chính là như vậy.

Từ góc độ phong thủy học, cái gọi là "long vựng" chỉ là một ranh giới rõ ràng nơi giao nhau giữa hai khí âm dương trong đục.

Khu vực ranh giới này không hòa hợp với nhau, càng giống trạng thái hỗn độn khi trời đất chưa phân.

Cái gọi là "thấp một phân là nước, cao một phân là khí", "long vựng" chính là không cao không thấp, không phải nước không phải khí, mà là ánh sáng.

Lớp ánh sáng này ngưng tụ thành hình mà không có chất, là ánh sáng cầu vồng ngàn năm không tan.

Tần Vũ và đoàn người đi xuyên qua cầu vồng, phảng phất như tiến vào thái hư huyễn cảnh, như những vị thần tiên đi trên cầu vồng.

Đi trong ánh sáng cầu vồng, mới phát hiện không khí ở đây đã bị một phương pháp nào đó không rõ tên chia làm hai.

Dưới long vựng, hơi nước bốc lên, ẩm ướt.

Nhưng Thiên Cung, nơi kiến trúc trên vách đá tọa lạc, lại cực kỳ mát mẻ khô ráo.

Hẳn là long vựng đã cách ly hơi nước phía dưới, mới khiến công trình kiến trúc tráng lệ đến cực điểm này được bảo tồn đến nay, vẫn còn như mới.

Đứng dưới cung điện hùng vĩ hoa lệ như Thiên Cung, chỉ cảm thấy cả người trở nên vô cùng nhỏ bé.

Tại nơi vách đá cheo leo hiểm trở, vách đá chồng chất, từng lớp

cung khuyết đều lấn sâu vào vách đá, dần dần lên cao, giữa làn khói mờ ảo, có một vẻ hiểm trở như chực đổ.

Đại điện do ba trăm sáu mươi cây gỗ nam làm kết cấu chính, chỉ thấy từng lớp gạch Tần ngói Hán, cột tím rường vàng, xa hoa đến tột cùng.

Shirley Dương không khỏi cảm khái vạn phần, cung điện tráng lệ như vậy, lại được xây ở nơi hiểm địa, thật không biết đã hao tốn bao nhiêu nhân lực.

Chương 218

Hiến Vương quả nhiên xa hoa tột độ.

Hồ Bát Nhất cười mắng một tiếng. "Hiến Vương chắc là điên vì muốn làm thần tiên rồi, tưởng rằng xây một tòa cung điện trên vách đá cheo leo là có thể đắc được tiên thuật trường sinh bất tử." Vương Bàn Tử thấy cung điện sáng loáng, nghĩ đến việc sắp có được bảo bối, trong mắt liền lóe lên tia lửa hưng phấn.

Trước cung điện có một tấm bia đá, trên đó ghi: Thiên Cung, Hội Tiên Bảo Điện.

Tần Vũ lo lắng trong cung điện có ám khí cơ quan, nhưng không nói gì, bước lên phía trước, đẩy cửa điện ra.

Không có bất kỳ động tĩnh khác thường nào.

Tần Vũ liền bước vào, chỉ thấy trong đại điện sừng sững mấy chục pho tượng khổng lồ.

Đầu tiên là hai con sư tử đồng Tích Tà uy vũ, đều cao hơn một người.

Con sư tử đực bên trái, móng vuốt đè lên một quả cầu vàng, tượng trưng cho quyền lực vô thượng thống nhất vũ trụ.

Con bên phải dưới móng vuốt đang vờn một con sư tử con, tượng trưng cho con cháu nối dõi vô cùng, đây là sư tử cái.

Bệ đồng nơi sư tử đứng được khắc hình phượng hoàng và mẫu đơn, ba thứ hợp lại tượng trưng cho "vương": vua của loài thú, vua của loài chim, vua của loài hoa.

Sau đôi sư tử đồng lần lượt là Giải Trãi, Hống, Tượng, Kỳ Lân, Lạc Đà, Mã mỗi loại một đôi, sau các con thú đồng là võ tướng, văn

thần, huân thần tổng cộng ba mươi sáu pho tượng.

Thấy Tần Vũ đi vào, Hồ Bát Nhất, Đại Kim Nha, Shirley Dương, Vương Bàn Tử và những người khác cũng đều bước vào.

Vừa thấy các pho tượng đồng trong điện, Đại Kim Nha hai mắt sáng rực, cẩn thận sờ đi sờ lại, lưu luyến không rời. "Tiếc quá, tiếc quá..." Đại Kim Nha liên tục than thở.

Vương Bàn Tử thấy Đại Kim Nha ra vẻ, vội vàng hỏi. "Sao vậy?" Đại Kim Nha chỉ vào những pho tượng đồng trước mặt. "Những pho tượng đồng này đều là bảo bối từ hơn hai ngàn năm trước, điêu khắc sống động như thật, tinh xảo đến từng chi tiết, vô cùng tinh diệu." "Thứ này, tùy tiện mang một con ra ngoài, đều có thể bán được một con số trên trời." Vương Bàn Tử vừa nghe những pho tượng đồng này đều có giá trị, lập tức hưng phấn vô cùng, xông đến phía dưới một pho tượng, ôm lấy nó.

Hồ Bát Nhất không khỏi bật cười. "Vương Bàn Tử, cậu có thể đừng nhìn thấy bảo bối là biến thành thằng ngốc không, cũng không nhìn xem, pho tượng đồng lớn như vậy, cậu ôm làm sao nổi?" Không ngờ, lời vừa dứt, Vương Bàn Tử thật sự đã ôm được pho tượng đồng lên.

Tuy không nhấc cao được, nhưng cũng đã khiến nó cách mặt đất ba tấc.

Lần này, Hồ Bát Nhất lập tức há hốc mồm. "Sức của Bàn gia, sao lại trở nên lớn như vậy rồi?" Đại Kim Nha cũng giật mình.

Cơ thể của họ trước đó đều đã được cường hóa, đã khác xa xưa.

Đại Kim Nha cũng cảm thấy sức lực của mình đã lớn hơn trước mấy lần.

Nhưng thấy Vương Bàn Tử ôm con sư tử đồng, mới biết rằng sự

tiến bộ của người khác cũng không hề thua kém mình.

Hồ Bát Nhất cũng vậy, thực lực của mọi người đã không còn như trước.

Vương Bàn Tử vốn đã nổi tiếng sức khỏe phi thường, nay tự nhiên càng lợi hại hơn. "Ôm được thì cũng không thể mang pho tượng đồng ra ngoài được." Nghe câu này, Vương Bàn Tử "bịch" một tiếng, đặt pho tượng đồng xuống, lập tức làm cả đại điện rung lên ong ong, tiếng vang không dứt.

Hóa ra Vương Bàn Tử tuy nhấc được pho tượng, nhưng cũng đã dùng hết sức bình sinh.

Nghe nói không thể mang ra ngoài, anh ta liền xì hơi. "Mẹ kiếp cái lão Hiến Vương, làm pho tượng đồng to tổ bố thế này để làm gì, nếu làm Bàn gia tao nổi nóng, mang không đi được cũng phải phá hủy nó." "Ai nói không mang đi được?" Ngay lúc Vương Bàn Tử đang bực bội, giọng của Tần Vũ đột nhiên vang lên.

Vương Bàn Tử lập tức mừng rỡ. "Tần gia, anh có cách mang những pho tượng đồng này đi hết sao?" Tần Vũ khẽ gật đầu.

Anh bước lên phía trước, nhẹ nhàng ôm một cái liền nhấc pho tượng lên, trong nháy mắt, pho tượng lập tức biến mất không thấy đâu.

Khóe miệng Tần Vũ hiện lên một nụ cười.

Anh lập tức đi về phía pho tượng đồng thứ hai.

Chẳng mấy chốc, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tần Vũ đã thu hết ba mươi sáu pho tượng đồng trong điện vào không gian. "Đi, chúng ta tiếp tục, thu hết bảo bối trong minh lâu này." Thấy hành động của Tần Vũ, Vương Bàn Tử kinh ngạc đến nỗi cằm sắp rớt xuống đất. "Tần gia, chúng ta thật sự định dọn sạch hết đồ trong

Thiên Cung trên mây này sao?" Tòa Thiên Cung trên mây này có bao nhiêu bảo bối?

E rằng không ai đếm xuể.

Hiến Vương cả đời đều xây dựng tòa cung điện này.

Toàn bộ tài lực, vật lực, nhân lực của cả nước đều phục vụ cho tòa Thiên Cung trên mây này.

Chỉ nghĩ thôi đã thấy điên rồ.

Trừ đi một số bảo bối không thể di chuyển, số bảo bối còn lại, e rằng dùng xe tải lớn cũng có thể chất đầy mấy chiếc.

Vương Bàn Tử trước đó nói muốn dọn sạch mộ Hiến Vương, đó chỉ là nói cho sướng miệng mà thôi.

Rõ ràng là chuyện không thể.

Cùng lắm là dọn sạch đồ trong quan tài của Hiến Vương, điều đó thì có khả năng.

Nhưng hành động hiện tại của Tần Vũ lại khiến Vương Bàn Tử cảm thấy tim đập thình thịch.

Chương 219

Thật sự định dọn sạch hết bảo bối trong Thiên Cung trên mây sao? "Nói nhảm, thứ mang đi được đương nhiên phải mang đi hết." Tần Vũ liếc Vương Bàn Tử một cái. "Những thứ không mang đi được thì đừng động vào, có lẽ một ngày nào đó, tòa cung điện này cũng có lúc xuất thế, để lại cho các nhà khảo cổ học vậy." Nói câu này, Tần Vũ cũng không có chút tự tin nào.

Sở hữu 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, Tần Vũ có trình độ rất cao về phong thủy.

Tòa Thiên Cung trên mây của Hiến Vương, cố nhiên là đoạt lấy sự thần diệu của tạo hóa, có thể gọi là động phủ thần tiên.

Nhưng dù tốt đến đâu, cuối cùng cũng chỉ là một khu mộ địa.

Để xây dựng ngôi mộ lớn này, số nô lệ và công nhân chết đi, e rằng phải tính bằng chục vạn.

Tất cả những điều này khiến cho đại điện vốn sáng sủa vàng son lộng lẫy lại trở nên âm khí u ám.

Theo Tần Vũ thấy, việc làm trái với lẽ trời ắt sẽ bị trời phạt.

Khi họ tiến vào, sự cân bằng âm dương của Thiên Cung này đã bị phá vỡ.

Địa mạch bị cưỡng ép thay đổi sẽ không thể áp chế được nữa, chắc chắn sẽ bùng nổ.

Có lẽ không bao lâu nữa, nơi này sẽ xảy ra biến cố lớn, từ đó hủy đi tòa cung điện mỹ lệ này.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Tần Vũ quyết định dọn sạch đồ đạc bên trong.

Mọi vật đều có tuổi thọ của nó, Hiến Vương tưởng rằng có thể tạo ra một thần điện trường tồn cùng thế gian, hiển nhiên là chuyện không thể.

Ngay cả khi Tần Vũ và mọi người không vào, không bao lâu nữa, núi sông ở đây cũng sẽ thay đổi, từ đó khiến thần cung trước mắt hóa thành phế tích.

Nhưng trong lòng Tần Vũ vẫn còn sót lại một tia hy vọng cuối cùng, có lẽ anh đã nhìn nhầm, hoặc là có biến cố khác.

Tóm lại, những thứ không thể mang đi, cố gắng bảo tồn nguyên vẹn vậy.

Vương Bàn Tử nghe lời Tần Vũ, lập tức hưng phấn nhảy cẫng lên.

Hắn xoa xoa tay. "Ha ha, vậy hôm nay Bàn gia tôi sẽ bung hết sức, làm một phen lớn." Nói rồi, Vương Bàn Tử bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

Hồ Bát Nhất, Đại Kim Nha cũng nhanh chóng hành động.

Vất vả như vậy mới vào được mộ Hiến Vương, chẳng phải là để đổ một ít minh khí sao?

Lúc này nghe Tần Vũ muốn dọn sạch cả Thiên Cung trên mây, ai nấy đều xắn tay áo, kích động không thôi.

Một đường trải qua vô số gian nan hiểm trở, đã đi qua quỷ môn quan mấy lần.

Bây giờ xem ra, đáng giá! "Tần gia, mau lên, ở đây có bảo bối." Tần Vũ vội vàng đi tới. "Tần gia, mau lên, ở đây treo một bộ kim lũ ngọc y, bộ kim lũ ngọc y này mấy ngàn năm rồi mà không bị mục, nhất định là bảo bối tốt." Trong một góc tối, treo mười mấy bộ ngọc y với kiểu dáng khác nhau, những bộ ngọc y này đều được dệt bằng

những sợi tơ tốt nhất, trên áo còn đính vô số vàng bạc châu báu.

Chỉ là, khi Tần Vũ nhìn những bộ y phục này, liền lập tức cảm thấy một luồng tà khí u ám ập vào mặt.

Vương Bàn Tử hiển nhiên cũng đã sớm nhận ra, tay cầm móng lừa đen, cũng không quan tâm bên trong những bộ quần áo này có Bánh Tông hay không, cứ thế vung loạn xạ.

Sau đó liền lấy những bộ quần áo xuống.

Cứ thế vừa tìm kiếm, vừa tiến về phía trước, chẳng mấy chốc, số bảo bối tìm được đã lên đến hàng ngàn.

Nhìn thấy nhiều bảo bối như vậy, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha hoàn toàn rơi vào trạng thái điên cuồng.

Ngay cả vẻ mặt của Hồ Bát Nhất cũng ngày càng hưng phấn, càng kích động.

Tòa Thiên Cung trên mây trước mắt quả thực là một cái chậu châu báu.

Mà họ thì không ngừng lấy bảo vật từ trong chậu châu báu ra.

Cảm giác này, thực sự quá đã. "Tần gia, mau lên, ở đây có một cái đỉnh đồng lớn." Tần Vũ đi tới xem, một cái đỉnh đồng chín chân, to đến lạ thường.

Xung quanh đỉnh đồng có chín con thần thú đang quỳ, hẳn là kỳ lân.

Đại Kim Nha đi một vòng quanh cái đỉnh. "Thứ này, tôi thấy là dùng để tế tự, bên trong đỉnh, có thể là nấu bò dê lợn, cũng có thể là thi thể người." "Cũng chưa chắc, biết đâu lão Bánh Tông Hiến Vương bảo bối quá nhiều, không có chỗ để, nên mới đặc biệt tạo ra một cái đỉnh lớn như vậy để đựng bảo bối." Vương Bàn Tử đã đỏ mắt, trong

lòng chỉ nhớ đến bảo bối.

Anh ta leo lên đỉnh đồng, đưa tay ra định mở nắp đỉnh.

Đúng lúc này, từ sâu trong cung điện tĩnh lặng chết chóc, đột nhiên vang lên một tràng cười "khặc khặc khặc, hắc hắc hắc".

Nghe giọng thì đó là một người phụ nữ.

Nhưng tiếng cười vừa gian xảo vừa lạnh lẽo này, tuyệt đối không có ý tốt.

Tiếng cười như băng như sương, dường như có thể đóng băng lòng người.

Trong cung điện tĩnh lặng không một bóng người, sao lại có tiếng cười của phụ nữ?

Kể từ sau khi dốc sức chiến đấu với đám trùng anh, gan dạ của mọi người đều đã lớn hơn rất nhiều.

Nhưng lúc này nghe thấy tiếng cười lạnh lẽo, trong lòng vẫn không khỏi rối loạn.

Giới trộm mộ có mấy câu kim khoa ngọc luật: Phát Khâu Ấn, Mạc Kim Phù, hộ thân bất hộ quỷ xuy đăng; Âm Tử Quan, Thanh Đồng Quách, bát tự bất ngạnh vật cận tiền; Thụ Táng Khanh, Hạp Tử Phần, Bàn Sơn Tá Lĩnh nhiễu trứ tẩu; Xích Y Hung, Tiếu Diện Thi, quỷ tiếu mạc như thính quỷ khốc.

Chương 220

Quỷ khóc không đáng sợ, quỷ cười mới đáng sợ, chỉ có những lệ quỷ vô cùng lợi hại mới biết cười.

Nghe thấy tiếng cười, tay của Tần Vũ liền từ từ đặt lên chuôi Hắc Kim Cổ Đao.

Đúng lúc này, đại điện đột nhiên rung lắc dữ dội, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Tiếng cười của lệ quỷ cũng ngày càng lớn.

Âm thanh truyền đến từ bốn phương tám hướng, không thể phân biệt được phương vị.

Đại điện lại rung lắc dữ dội, phía trên có vô số bụi đất rơi xuống. "Không hay rồi, động đất, nơi này có thể sẽ sụp đổ." Sắc mặt Shirley Dương đại biến.

Lời vừa nói ra, mọi người như rơi vào hầm băng.

Sao lại có động đất vào lúc này chứ?

Có phải là quá trùng hợp không?

Chẳng lẽ, Thiên Cung trên mây có cấm chế đặc biệt, một khi chạm vào sẽ gây ra động đất?

Khoảnh khắc này, sắc mặt mọi người đều trở nên khó coi vô cùng.

Lúc này đang ở trên Thiên Cung trên mây trên vách đá cheo leo, một khi xảy ra động đất lớn, Thiên Cung bị hủy, vậy thì tất cả mọi người đều toi đời. "Khặc khặc hô... hắc hắc hắc!" Tiếng cười của nữ quỷ vẫn không ngừng vang lên. "Rắc..." Gạch ngói trên đại điện bị chấn động, lần lượt rơi xuống.

Mặt đất đang nghiêng ngả, rung lắc, mọi người chỉ cảm thấy như đang ngồi trên một con thuyền lớn trên biển, đang gặp phải bão tố tấn công.

Đại địa đột nhiên rung lắc dữ dội. "Ầm!" Giữa đại điện, cái đỉnh đồng khổng lồ kia đổ xuống, nắp đỉnh lập tức trượt sang một bên.

Từ trong đỉnh đồng, ào ào chảy ra bốn năm mươi cỗ thi thể.

Những thi thể này dường như được ngâm trong một loại dung dịch đặc biệt, vẫn còn được bảo tồn sống động như thật.

Thậm chí có thể nhìn rõ biểu cảm lúc chết, tràn đầy sự kinh hoàng tột độ.

Sau khi thi thể trượt ra, có lẽ do tiếp xúc với không khí bên ngoài, thân thể vốn trắng như giấy bắt đầu nhanh chóng đen lại.

Chỉ trong nháy mắt, đã trở nên đen kịt như than.

Trong bóng tối, tiếng cười của nữ quỷ lại vang lên theo đó.

Thân điện lại rung lắc dữ dội.

Tòa kiến trúc mấy ngàn năm Thiên Cung trên mây, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ. "Mẹ kiếp, mệnh của Bàn gia tao sao lại khổ thế này?

Khó khăn lắm mới vào mộ Hiến Vương đổ được ít minh khí, nháy mắt đã phải chôn thân trong đại mộ sao?" Vương Bàn Tử không nhịn được buột miệng chửi bậy.

Đại Kim Nha mặt không còn chút máu. "Nhất định là do tôi lấy minh khí nhiều quá, đã chọc giận Hiến Vương rồi.

Lão Bánh Tông này, e rằng đã thành tinh rồi, muốn kéo tôi đi chôn cùng à." Tần Vũ sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

Ngay từ lúc mới bước vào tòa Thiên Cung trên mây này, anh đã

nhìn ra âm dương ở đây đã mất cân bằng, địa mạch bị cưỡng ép thay đổi sẽ không thể áp chế được nữa, chắc chắn sẽ bùng nổ.

Nhưng anh vạn lần cũng không ngờ, biến động của đại địa lại nhanh đến vậy.

Ở nơi này, một khi phía trên sụp đổ, không ai có thể sống sót.

Không đúng, có lẽ có cách.

Tần Vũ đột nhiên nói. "Mau, mọi người theo tôi đi." Nghe giọng Tần Vũ, mọi người lập tức chấn động.

Lẽ nào, có cứu được sao?

Họ vội vàng đi theo.

Đúng lúc này, những thi thể nằm rải rác trên mặt đất dần dần mọc ra lông đen, thân thể cũng bắt đầu run rẩy.

Thi biến...

Lúc này, mọi người đều bị trận động đất bất ngờ thu hút sự chú ý, lại thêm tiếng cười của lệ quỷ không ngừng vang lên, khiến họ phiền não không thôi.

Không ai để ý đến những thi thể trên mặt đất.

Sau khi trải qua một trận kịch chiến với hàng ngàn hàng vạn Tử Mẫu Hung, gan dạ của mọi người đều đã tăng lên rất nhiều, cũng không còn đặc biệt sợ hãi thi biến nữa.

Chẳng mấy chốc, Tần Vũ đã đi trước vào một lối đi bên cạnh.

Bên tai anh, lại vang lên tiếng cười "hắc hắc hắc".

Âm thanh gần trong gang tấc, dường như có thứ gì đó, cố tình áp sát vào tai anh mới cất tiếng cười.

Khoảnh khắc này, Tần Vũ chỉ cảm thấy lông tơ trên người đều

dựng đứng.

Chương 221

Anh đột ngột quay đầu lại, liền thấy một bóng đen bay vút qua sau lưng.

Bóng đen không có chân, lơ lửng trong không trung.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tần Vũ như tia chớp, chém một đường qua thân ảnh bóng đen.

Một nhát đao chém xuống, Tần Vũ chỉ cảm thấy nơi đó trống rỗng như không có gì, hoàn toàn không chém trúng. "Khặc khặc!" Tiếng cười chói tai lại vang lên bên tai Tần Vũ.

Thần nhãn của anh lóe lên tia sáng, Hắc Kim Cổ Đao như cuồng phong bão táp, nhưng không tấn công vào một phương hướng nào, mà vung ra bốn phương tám hướng.

Chiêu này "Nhất Đao Trấn Bát Phương", là một loại công phu cực kỳ cao minh mà Tần Vũ học được từ một bộ đao phổ cổ trong ký ức.

Một đao hóa tám đao, tám đao mỗi đao trấn một phương.

Một nhát đao chém xuống, bốn phương tám hướng, trong phạm vi mười mét xung quanh cơ thể, đều bị bao phủ bởi ánh đao.

Trong tình huống này, không biết địch ở phương nào, Tần Vũ liền sử dụng chiêu công phu này.

Không ngờ, vẫn chém vào không khí.

Hoàn toàn không chém trúng gì.

Dường như chỉ đang dọa anh mà thôi.

Nhưng Tần Vũ biết rõ, đó tuyệt không phải là ảo giác của anh.

Phải biết rằng, trong mấy ngàn năm tuế nguyệt, Tần Vũ đã trải qua

vô số trận chiến lớn nhỏ, chiến ý và chiến chí đều vô song thiên hạ.

Tà ma ngoại đạo thông thường căn bản không thể đến gần cơ thể anh.

Huống chi huyết mạch của anh vốn có năng lực trừ tà, bách tà bất xâm, tuyệt đối sẽ không sinh ra bất kỳ ảo giác nào. "Khặc khặc khặc..." Tiếng cười lại vang lên, dường như đang chế giễu sự bất lực của Tần Vũ, không đối phó được với nó.

Trong mắt Tần Vũ, đột nhiên lóe lên tia sáng, nhanh chóng thu Hắc Kim Cổ Đao vào vỏ.

Trong điện, Vương Bàn Tử đang chuẩn bị đi theo Tần Vũ vào lối đi, thì đột nhiên phát hiện có một bàn tay đang nắm lấy chân mình. "Cút mẹ mày đi." Vương Bàn Tử không hề sợ hãi, tung một cú đá mạnh.

Nắm lấy chân anh, tự nhiên chính là thi thể vừa trượt ra từ trong đỉnh đồng.

Không chỉ Vương Bàn Tử, những người khác cũng đều gặp phải sự cản trở của những thi thể này.

Shirley Dương nhanh chóng rút dao găm ra, đâm về phía một cỗ thi thể.

Một cảnh tượng kinh người xuất hiện.

Con dao găm vốn cực kỳ sắc bén chỉ đâm rách một chút da của thi thể.

Hoàn toàn không thể giết chết con Bánh Tông trước mắt.

Cảnh tượng tương tự cũng xảy ra với những người khác.

Vốn tưởng rằng, sau khi trải qua trận đại chiến với Tử Mẫu Hung trong sơn động, đối với những con Bánh Tông thông thường, họ có

thể dễ dàng giải quyết.

Ai ngờ, vừa mới bắt đầu đã rơi vào thế khó.

Cũng may là bây giờ ai nấy đều là cao thủ hàng đầu, sau một thoáng hoảng loạn ngắn ngủi, họ nhanh chóng ổn định lại tay chân, rơi vào cuộc chiến khốc liệt với những con Bánh Tông xung quanh.

Cơ thể của những con Bánh Tông này cứng rắn dị thường, dao găm căn bản không đâm vào được.

Hơn nữa, sức lực của chúng cũng không phải dạng vừa. "Bà nội nó, chuyện gì vậy, mấy lão Bánh Tông ngàn năm này, vừa ra khỏi đỉnh đồng đã phát điên rồi sao?" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, lấy móng lừa đen ra, nhanh chóng nhét vào miệng một con Bánh Tông đang tấn công mình. "Xèo!" Móng lừa đen vừa chạm vào miệng con Bánh Tông liền bốc lên từng làn khói xanh.

Vương Bàn Tử lập tức mừng rỡ. "Có hiệu quả!" Xem ra những con Bánh Tông này cũng không phải là thứ gì cũng không thể khắc chế.

Niềm vui vừa dâng lên, đột nhiên lại có hai con Bánh Tông nữa lao về phía anh.

Vương Bàn Tử trong lòng kinh hãi, chưa kịp có bất kỳ hành động nào, liền thấy ánh đao lóe lên, trên người hai con Bánh Tông đều phun ra một luồng mùi hôi tanh nồng nặc, sau đó ngã xuống. "Tần gia!" Vương Bàn Tử trong lòng vui mừng.

Tần Vũ đã từ trong lối đi quay lại.

Soạt soạt soạt!

Hắc Kim Cổ Đao không ngừng lóe sáng.

Chẳng mấy chốc, bốn năm mươi con Bánh Tông khiến bốn người

rơi vào thế khó đều đã ngã dưới đao của Tần Vũ. "Tần gia thật lợi hại!" Đại Kim Nha cảm khái vạn phần.

Vốn tưởng rằng thực lực đã tăng lên không ít, cũng là một cao thủ.

Bây giờ nhìn thấy thân thủ của Tần Vũ, mới biết rằng chút bản lĩnh quèn của mình ngay cả mèo ba chân cũng không bằng.

Lúc này, trận động đất cuối cùng cũng dừng lại.

Đại điện tuy lung lay sắp đổ, nhưng cuối cùng vẫn không sụp xuống.

Chương 222

Tuy nhiên, vẻ mặt của Tần Vũ lại vô cùng nghiêm túc. "Theo tôi đi!" Nói xong, Tần Vũ lại lần nữa bước vào lối đi tối đen đó.

Mọi người vội vàng theo sát.

Lối đi này quanh co khúc khuỷu, Tần Vũ đi không nhanh không chậm.

Đột nhiên, bên tai mọi người vang lên những tiếng trống kỳ lạ.

Tiếng trống quái dị chói tai, lọt vào tai khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nghe thấy âm thanh này, sắc mặt mọi người đều đại biến.

Rõ ràng đây là tiếng trống mà họ đã nghe thấy trong khu rừng nguyên sinh vào đêm trước khi vào Trùng Cốc.

Sao lại xuất hiện trong mộ Hiến Vương?

Tiếng trống dồn dập, liên miên không dứt, đập thẳng vào tim mọi người khiến tim đập thình thịch, phiền não bất an, hận không thể cầm đao đi giết người.

Sắc mặt Tần Vũ âm trầm như nước.

Kể từ khi vào Trùng Cốc, vẻ mặt anh chưa bao giờ trịnh trọng như vậy.

Tiếng trống không ngừng vang lên, nhưng hoàn toàn không nghe ra được âm thanh phát ra từ đâu.

Shirley Dương nhanh chóng lấy nút bịt tai từ trong ba lô ra, định nhét vào tai.

Loại tiếng trống này tuyệt đối không thể nghe nhiều, nếu không,

người ta sẽ phát điên.

Không ngờ, chưa kịp đeo lên, đã bị Tần Vũ đưa tay cản lại. "Đừng đeo nút bịt tai, cứ ở đây nghe." Shirley Dương vô cùng khó hiểu.

Sự lợi hại của tiếng trống, mọi người đều đã rõ.

Đêm đó, Vương Bàn Tử sau khi nghe tiếng trống đã thần trí thất thường, Tần Vũ buộc phải ra tay đánh ngất anh ta.

Sau đó mọi người dùng đồ vật bịt tai lại, mới qua được một đêm.

Bây giờ, tiếng trống lại xuất hiện, âm thanh dường như còn lớn hơn lần đầu nghe, cảm giác mang lại cũng mạnh mẽ hơn, tại sao Tần Vũ lại muốn nghe?

Shirley Dương đang định mở miệng hỏi, liền nghe bên tai lại vang lên giọng của Tần Vũ. "Đừng sợ hãi, dùng chiến ý trong lòng để đối kháng với tiếng trống." Nói đến đây, Tần Vũ đột nhiên nói thêm một câu. "Mọi người không phát hiện ra, tiếng trống này, có giống với tiếng khóc của những con quái thai nửa côn trùng không?" Lời vừa nói ra, mọi người đều ngây người.

Rõ ràng, tiếng trống và tiếng khóc của quái thai nửa côn trùng, thật sự khác nhau một trời một vực, hoàn toàn không giống nhau.

Nhưng tại sao Tần Vũ lại nói là tương tự?

Mọi người cẩn thận suy nghĩ, lập tức đều hiểu ra.

Nếu chỉ nói về âm thanh, hai loại âm thanh này hoàn toàn khác nhau.

Nhưng cẩn thận cảm nhận, dường như thật sự có điểm tương đồng.

Sự tương đồng này nằm ở chỗ hai loại âm thanh khác nhau đều cùng khiến người ta phiền não bất an, khiến người ta cảm thấy khó có

thể chịu đựng.

Hai loại âm thanh hoàn toàn khác nhau, lại mang đến cho người ta cảm giác hoàn toàn giống nhau.

Lại là chuyện gì đây? "Thực tế, bất luận là tiếng trống hay tiếng của những con quái thai nửa côn trùng, bản thân chúng đều không có vấn đề gì, dù có nghe cũng sẽ không có ảnh hưởng." "Nhưng, trong cả hai loại âm thanh này, đều có chứa oán khí của hồn ma rất mạnh.

Thứ khiến chúng ta tâm thần thất thủ không phải là bản thân âm thanh, mà là oán khí của hồn ma trong âm thanh đó." "Tiếng của quái thai nửa côn trùng không khiến chúng ta bị ảnh hưởng quá lớn, là vì chúng ta đang ở trong trạng thái chiến đấu, toàn bộ tinh khí thần đều được huy động, chiến ý hừng hực." "Loại chiến ý này, tự nhiên sẽ đối kháng với oán khí của hồn ma." "Vì vậy, mặc dù chúng ta cảm thấy tiếng của quái thai nửa côn trùng khó nghe, nghe vào khiến người ta vô cùng khó chịu, nhưng dưới sự đối chọi của chiến ý, chúng ta đã chống lại được sự tấn công của oán khí hồn ma đó." "Tình hình hiện tại cũng như vậy.

Trong tiếng trống, toàn là oán khí của hồn ma, oán khí mãnh liệt tự nhiên sẽ khiến người ta khó chịu, phiền não bất an." "Bịt tai không nghe, một mực trốn tránh không giải quyết được vấn đề." "Chỉ có huy động chiến ý trong lòng, đối kháng với nó, mới là cách giải quyết tốt nhất." Thực tế, họ đều đã hấp thụ không ít kinh nghiệm chiến đấu, cũng đều ít nhiều cảm ngộ được vài phần chiến ý của Tần Vũ.

Sau khi nghe Tần Vũ nói một hồi, mọi người đều kích phát chiến ý.

Quả nhiên, cảm giác đã hoàn toàn khác.

Tiếng trống vẫn là tiếng trống đó, nhưng không còn khiến người ta khó chịu như trước, không còn khiến người ta manh nha ý định phát

điên nữa. "Khặc khặc khặc." "Hắc hắc hắc." Tiếng cười của nữ quỷ lại vang lên.

Âm thanh không lớn, thậm chí có thể nói là yếu ớt.

Nhưng nghe vào, âm thanh đó dường như ở ngay bên tai bạn.

Lặng lẽ, tĩnh lặng mà cười.

Cảm giác đó, giống như có một con nữ quỷ, đang áp sát miệng vào tai bạn, cười "hắc hắc hắc".

Trong phút chốc, mọi người đều cảm thấy tâm thần thất thủ, mặt mày tái mét.

Loại tồn tại vô danh không rõ này, còn lợi hại hơn cả những con Bạch Hung Hắc Hung kia nhiều.

Ít nhất, cảm giác mang lại là như vậy.

Thần tình của Tần Vũ lại vô cùng bình tĩnh, dường như hoàn toàn không nghe thấy tiếng cười của nữ quỷ.

Anh vẫn đi không nhanh không chậm.

Mọi người đều đi theo sau anh.

Chương 223

Trong lối đi, tiếng trống vẫn liên miên không dứt, tiếng cười của nữ quỷ, thỉnh thoảng lại vang lên.

Đây là một cuộc đọ sức về sức mạnh và lòng dũng cảm.

Mặc dù không có bất kỳ trận chiến nào diễn ra, nhưng trên trán mọi người đều lấm tấm mồ hôi.

Cuộc đọ sức vô hình, nhưng lại càng nguy hiểm hơn.

Tiếng trống ầm ầm, tiếng cười thê lương, trực tiếp tấn công vào nơi sâu nhất của linh hồn.

Khí chất của Tần Vũ trở nên sắc bén vô cùng, phảng phất như một thanh kiếm sẵn sàng ra khỏi vỏ bất cứ lúc nào.

Chiến ý lĩnh ngộ được từ trong chiến đấu, trong nháy mắt đã được kích phát hoàn toàn, hóa giải oán khí của hồn ma đi kèm trong âm thanh.

Không chỉ Tần Vũ, những người khác cũng vậy.

Mặc dù chiến ý mà họ có được không nhiều như Tần Vũ.

Nhưng lúc này, chiến ý trên người họ cũng đã được kích phát hoàn toàn, chống lại tiếng trống và tiếng cười của nữ quỷ ở khắp mọi nơi.

Lối đi này dường như rất dài.

Đi rất lâu, vẫn chưa đi đến cuối.

Càng đi về phía trước, ánh mắt Hồ Bát Nhất càng trở nên sâu thẳm.

Lối đi này, không giống như lối đi nên có trong minh lâu.

Nhưng Tần Vũ không giải thích gì, chỉ lặng lẽ đi một mạch.

Cuối cùng, Đại Kim Nha có chút không nhịn được nữa. "Tần gia, tôi cảm thấy bên cạnh mình, nhất định có một con lệ quỷ, đang cười bên tai tôi, đang kêu bên tai tôi..." Lời vừa nói ra, những người khác cũng cảm thấy như vậy. "Tần gia, tôi cũng có cảm giác đó..." "Tần gia, tôi cũng nghe thấy..." ... "Nghe đây, những gì các anh nghe thấy đều là hư ảo, kích phát chiến ý trong cơ thể, đi đối kháng với nó là được rồi, nhớ kỹ, phải có dũng khí một mất một còn." "Giống như khi chiến đấu với quái thai nửa côn trùng trước đây, lần này, hãy chiến đấu với âm thanh mà các anh nghe thấy." Nghe lời Tần Vũ, bốn người lại lần nữa lấy lại dũng khí, huy động toàn bộ chiến ý, đối kháng với âm thanh chỉ thẳng vào sâu thẳm tâm linh con người.

Dần dần, mọi người đều cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

Tuy nhiên, âm thanh đó vẫn không có dấu hiệu biến mất.

Tiếng cười của nữ quỷ cũng ngày càng thường xuyên hơn, dường như kéo dài không dứt.

Kẻ địch vô hình này khiến người ta cảm thấy căng thẳng bất an nhất, không biết phải làm sao.

Chỉ có thần tình của Tần Vũ, bình tĩnh vô cùng.

Anh men theo lối đi, đi thẳng về phía trước.

Cuối cùng, phía trước xuất hiện một chút ánh sáng.

Một chút ánh sáng đó, giống như ngọn đuốc sáng trong bóng tối, chỉ dẫn con đường phía trước.

Ánh sáng nhanh chóng mở rộng, đó là lối ra của hang động.

Khi mọi người đi ra khỏi cửa động, mới phát hiện ra, họ đang ở trên lưng chừng một vách đá cheo leo.

Phía dưới là một cái hồ khổng lồ.

Diện tích mặt hồ, còn lớn hơn rất nhiều so với cái hồ dưới vầng hào quang rồng nước nơi mộ Hiến Vương được xây dựng.

Tuy nhiên, điều khiến mọi người kinh hãi không phải là hồ lớn bao nhiêu, mặt hồ rộng bao nhiêu, mà là trên mặt hồ có một khuôn mặt.

Đó là một khuôn mặt trắng bệch khổng lồ, lớn đến không thể tưởng tượng.

Một khuôn mặt đó đã chiếm gần hết cả cái hồ lớn.

Khuôn mặt kinh khủng nanh ác, chỉ nhìn một cái đã khiến người ta không rét mà run.

Trên mặt nó đầy những vết rỗ, thậm chí còn có những mảng da lớn bị thiếu.

Ánh mắt lại trống rỗng, nhưng lại như đang nhìn chằm chằm vào họ, dường như đang chế giễu?

Khoảnh khắc này, mọi người chỉ cảm thấy như bị sét đánh.

Khuôn mặt trước mắt, rõ ràng chính là khuôn mặt khổng lồ mà họ đã nhìn thấy trên bầu trời vào ngày sấm chớp đó.

Tại sao lại xuất hiện dưới đáy hồ?

Tim của mọi người đều như bị nhấc bổng lên, treo lơ lửng giữa không trung, đập thình thịch loạn xạ.

Lúc này trời đã về chiều, mặt trời đã lặn về phía tây.

Vị trí họ đứng căn bản không nhìn thấy mặt trời, ánh sáng trên bầu trời mờ ảo, nước hồ gợn sóng lăn tăn, càng làm cho khuôn mặt quái dị khổng lồ trong hồ thêm phần bí ẩn.

Đúng lúc này, bên tai lại vang lên tiếng cười của nữ quỷ. "Khặc

khặc khặc... hắc hắc hắc." U ám kinh khủng.

Đại Kim Nha chỉ cảm thấy cơ thể không khỏi run lên.

Khuôn mặt khổng lồ trong hồ thực sự quá đáng sợ.

Rốt cuộc đó là sự tồn tại gì?

Chương 224

Sắc mặt Shirley Dương cũng cực kỳ lo lắng bất an.

Không thể tưởng tượng được, trên đời lại thật sự có khuôn mặt lớn như vậy.

Hồ Bát Nhất đưa tay sờ lên vách động, chỉ cảm thấy cơ thể mềm nhũn.

Ngay cả Vương Bàn Tử vốn gan dạ, lúc này cũng đứng ngây ra đó, không dám có bất kỳ hành động nào, sợ kinh động đến khuôn mặt khổng lồ trong hồ.

Trong mắt Tần Vũ, một tia sáng lạ lóe lên, rồi lập tức khôi phục lại bình tĩnh.

Đột nhiên, ánh sáng chao đảo, khuôn mặt quái dị khổng lồ trong hồ dường như đang lao về phía họ. "Mẹ ơi, mau chạy!" Đại Kim Nha hét lên một tiếng.

Thực sự không thể tưởng tượng, ai có thể đối kháng với một vật thể khổng lồ như vậy.

Có lẽ, chạy trốn cũng là thừa thãi, nhưng theo bản năng vẫn phải chạy.

Tuy nhiên, cơ thể Đại Kim Nha vừa mới di chuyển, đã bị Tần Vũ một tay túm lại. "Đừng chạy, khuôn mặt quái dị trong hồ chỉ là một cái bóng phản chiếu mà thôi." "Bóng phản chiếu?" Nghe lời Tần Vũ, Shirley Dương vốn cũng chuẩn bị chạy vào sâu trong sơn động liền ngẩn ra, vội vàng hỏi lại.

Tần Vũ khẽ gật đầu. "Phía trên có một khuôn mặt khổng lồ, phản chiếu xuống mặt hồ." Câu trả lời này còn khiến người ta đau đầu hơn

cả việc có khuôn mặt khổng lồ trong hồ.

Ngay cả Hồ Bát Nhất, một Mạc Kim Giáo Úy chính hiệu, lúc này cũng như bị sét đánh, ngây ra đó, thân hình có chút cứng đờ.

Thực sự, khuôn mặt quái dị khổng lồ như vậy đã vượt quá sức tưởng tượng của ông, cũng không thấy được ghi chép trong bất kỳ điển tịch nào.

Nếu khuôn mặt khổng lồ trong hồ là bóng phản chiếu của một con Bánh Tông nào đó, vậy thì, con Bánh Tông lớn như vậy, có lẽ ngay cả phản kháng cũng không cần phải phản kháng nữa.

Trước mặt con siêu cấp đại Bánh Tông như vậy, những người này dù mạnh nhất cũng không khác gì con kiến.

Nhưng trên mặt Tần Vũ lại không thấy bất kỳ vẻ hoảng loạn nào, ngược lại còn lộ ra một nụ cười nhàn nhạt. "Không cần phải sợ như vậy, đó không phải là bóng phản chiếu của Bánh Tông, mà là một bức tranh." Lời vừa nói ra, bốn người đều vô cùng khó hiểu.

Một bức tranh?

Chuyện gì vậy? "Tần gia, rốt cuộc là chuyện gì?" Vương Bàn Tử có chút không thể chờ đợi được, một lòng chỉ muốn vén màn bí ẩn.

Thực sự áp lực mà khuôn mặt quái dị trong hồ mang lại quá lớn.

Tần Vũ đang định mở miệng, đúng lúc này, sắc trời phía trên đột biến, những đám mây đen lớn từ bốn phương tám hướng kéo đến.

Trên bầu trời, xuất hiện một xoáy nước đen khổng lồ, những tầng mây dày đặc xoay tròn nhanh chóng quanh xoáy nước.

Trong phút chốc, mây trời tám phương cuộn động.

Bầu trời như một cái nồi nước sôi, mây đen cuồn cuộn, bôn ba trong đó.

Hồ Bát Nhất sắc mặt lại lần nữa thay đổi. "'Hắc tuyền sinh, ác quỷ xuất', sắc trời như vậy, là có ác quỷ đại yêu bị trấn áp mấy ngàn năm sắp xuất thế sao?" Câu nói này lập tức khiến lòng mọi người lại lần nữa căng thẳng.

Ác quỷ đại yêu?

Chẳng lẽ là chủ nhân của khuôn mặt quái dị trong hồ?

Sắp xuất thế sao?

Trong ánh mắt của Tần Vũ cũng lóe lên một tia kinh ngạc nhẹ. "Nhìn sắc trời, hẳn là do địa mạch nơi này biến động, địa khí phun trào gây ra.

Chúng ta phải nhanh lên, không bao lâu nữa, tòa mộ Hiến Vương này sẽ bị địa khí hủy đi." Nghe lời anh, lòng mọi người lại chùng xuống.

Tần Vũ lại chuyển ánh mắt về phía khuôn mặt quái dị khổng lồ trong hồ, sau đó đưa ra lời giải thích của mình. "Nếu tôi không đoán sai, trên vách đá của cửa động mà chúng ta đang đứng, hẳn là đã vẽ một khuôn mặt khổng lồ, khuôn mặt quái dị trong hồ chính là bóng phản chiếu của khuôn mặt đó." Nghe câu trả lời này, những người khác đều kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Bị dọa một phen lớn như vậy, chỉ vì một bức tranh sao? "Tần gia, không phải chứ, ai lại đi vẽ một bức tranh khổng lồ như vậy trên vách đá chứ?

Hơn nữa, tôi chỉ nghe nói vẽ mỹ nhân, chứ ai lại đi vẽ lệ quỷ?" Khuôn mặt khổng lồ trong hồ, mặt mày nanh ác kinh khủng, rõ ràng là hình tượng của một con lệ quỷ.

Không ngờ, Tần Vũ lại thản nhiên cười. "Cậu đoán trúng rồi, trên vách đá vẽ, thật sự là một mỹ nhân." Vương Bàn Tử giật mình. "Tần

gia, gu thẩm mỹ của anh không phải là quá kỳ lạ rồi sao, anh chắc chắn đó gọi là mỹ nhân?" Vương Bàn Tử có chút không dám tưởng tượng.

Chẳng lẽ Tần gia trộm mộ nhiều quá, gu thẩm mỹ cũng thay đổi, trở nên thích lệ quỷ?

Tần Vũ lập tức lườm một cái. "Vương Bàn Tử chết béo, cậu nói nhảm gì thế?" "Bức tranh trên vách đá là được vẽ từ hơn hai ngàn năm trước, trải qua hơn hai ngàn năm gió táp mưa sa, liệu có thể vẫn giữ được vẻ tươi đẹp như lúc mới vẽ không?" Vương Bàn Tử lúc này mới tỉnh ngộ. "Ý của Tần gia là bức tranh trên vách đá đã bị hủy hoại thành ra như vậy, trở thành hình tượng lệ quỷ?" Tần Vũ khẽ gật đầu. "Chính là như vậy!" Mấy ngàn năm tuế nguyệt biến thiên, màu sắc trên bức tranh đã phai nhạt, nhiều chỗ cũng bắt đầu bị oxy hóa, hư hỏng, điều đó cũng khiến cho "mỹ nhân" ban đầu trở nên xấu xí vô cùng.

Phải thừa nhận rằng, phỏng đoán này của Tần Vũ rất táo bạo.

Chương 225

Nhưng rốt cuộc có đúng sự thật hay không, phải lên vách đá quan sát một phen.

Ngay lập tức, Tần Vũ rút Hắc Kim Cổ Đao ra, trên vách đá đào ra từng cái lỗ nhỏ có thể chứa tay chân.

Anh dùng cả tay và chân, luồn vào những cái lỗ nhỏ đó, như người nhện, bám sát vào vách đá, vừa di chuyển, vừa không ngừng đào lỗ.

Chẳng mấy chốc, trước mắt Tần Vũ, cuối cùng cũng đã nhìn thấy một bức tranh màu sắc loang lổ.

Thời đại quá xa xưa, nhiều chỗ đã bị hủy hoại, lại thêm bức tranh khổng lồ thực sự quá lớn, chiếm gần hết cả mặt vách đá, Tần Vũ cũng không thể nhìn thấy toàn cảnh.

Chỉ có thể như người mù sờ voi, quan sát một phần nhỏ.

Tuy nhiên, Vương Bàn Tử và những người khác đứng bên cửa động lại có thể nhìn thấy rõ ràng, thân ảnh của Tần Vũ đang bám trên mũi của khuôn mặt khổng lồ trong hồ.

Vậy thì không thể sai được nữa.

Tần Vũ thu Hắc Kim Cổ Đao lại, men theo đường cũ trở về cửa động. "Đêm đó, sấm chớp vang trời, không khí đối lưu mạnh mẽ, trên bầu trời hình thành cảnh tượng tương tự như hải thị thận lâu, điều đó cũng khiến chúng ta nhìn thấy khuôn mặt quái dị đó." Đến bây giờ, bí ẩn cuối cùng cũng đã được hé lộ.

Tảng đá lớn đè nặng trong lòng mọi người bấy lâu nay, ầm ầm rơi xuống.

Mọi người đều cảm thấy nhẹ nhõm.

Cứ ngỡ có một sự tồn tại cực kỳ đáng sợ, không ngờ chỉ là một phen hú vía.

"Mẹ nó, tôi đã nói rồi mà, mặt với chả mày, đúng là không tin vào tà ma được.

Giờ xem ra, quả nhiên là một phen hú vía," Vương Bàn Tử lẩm bẩm một câu.

Nếu không đến tận nơi này, nhìn ảnh phản chiếu dưới hồ và bức họa trên vách núi, e rằng bí ẩn này sẽ không bao giờ được giải đáp.

Rất nhiều lời đồn đại hư ảo trên thế gian cũng giống như vậy.

Khi bí ẩn được phơi bày, nó thường rất đơn giản.

Nhưng khi người ta không biết, khó tránh khỏi nghi thần nghi quỷ.

Giống như khi nhóm Tần Vũ vừa tiến vào khu rừng nguyên sinh, thấy trên trời sấm sét rền vang, một khuôn mặt quái dị khổng lồ đáng sợ hiện ra trên vòm trời, làm sao có thể không kinh hãi cho được?

Nếu không tìm đến đây để giải đáp bí ẩn, những lo lắng đó có lẽ sẽ mãi quanh quẩn trong lòng, không thể xua đi.

Nếu kể lại cho người ngoài, nó sẽ dần dần biến thành một câu chuyện ma quỷ kinh dị.

Bây giờ xem ra, bức họa khổng lồ trên vách đá có khả năng là chân dung của vợ hoặc sủng thiếp của Hiến Vương.

Chắc hẳn Hiến Vương vô cùng yêu thích nàng ta nên mới vẽ khuôn mặt nàng trên toàn bộ vách đá, phản chiếu xuống mặt hồ.

Ai ngờ tuế nguyệt biến thiên, bức họa bị hư hỏng, mỹ nhân ban đầu biến thành "lệ quỷ".

Tần Vũ vốn chỉ quan sát trong Minh Lâu có một lối đi không nên tồn tại, đoán rằng nó có thể thông ra bên ngoài, nên mới quyết định đi

xem thử.

Nếu động đất thật sự xảy ra, lối đi đó có thể là nơi duy nhất để thoát thân.

Dù sao đi nữa, rời khỏi Thủy Long Vựng theo đường cũ tốn rất nhiều thời gian.

Không ngờ lại vô tình phát hiện ra một "bí mật".

Bây giờ xem ra, nước hồ dưới Thủy Long Vựng hẳn là thông với một con sông ngầm dưới lòng đất, chảy vào cái hồ lớn trước mắt này.

Chỉ không biết nước trong hồ lớn này lại chảy đi đâu?

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, Tần Vũ lập tức cảm thấy ý niệm thông suốt, thực lực cũng mơ hồ tiến thêm một bước.

Cái gọi là chiến ý, vốn chú trọng tâm không vướng bận, một lòng tiến về phía trước.

Chỉ cần có đao kiếm trong tay, bất kể sự tồn tại đáng sợ đến đâu, cũng có thể chiến một trận.

Trong lòng Tần Vũ vẫn cứ canh cánh về khuôn mặt khổng lồ chiếm nửa bầu trời.

Dù không nói ra, nhưng sâu trong nội tâm, một hạt giống bất an đã sớm gieo xuống.

Ý niệm không thông suốt, lòng có sợ hãi, cũng không thể lĩnh ngộ được tinh túy của ý chí chiến đấu.

Dù đã trải qua vô số trận chiến, sát khí đằng đằng, nhưng cuối cùng vẫn thiếu đi một chút viên mãn.

Lúc này, tảng đá lớn trong lòng được đặt xuống, hắn lập tức cảm thấy sảng khoái tinh thần chưa từng có, thực lực cũng tự nhiên tăng lên không ít.

Hắn không nhịn được mà ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng.

Đúng lúc này, tiếng trống ầm ầm lại vang lên lần nữa.

Cùng lúc đó, tiếng cười "hắc hắc hắc" của nữ quỷ trong sơn động cũng rõ mồn một bên tai.

Mọi người đều giật mình, chợt nhận ra rằng mặc dù bí ẩn về khuôn mặt khổng lồ đã được giải đáp, nhưng tình cảnh của họ chẳng khá hơn chút nào.

Tần Vũ lại tỏ ra như không hề để tâm đến tiếng trống và tiếng cười của lệ quỷ.

"Thủy Long Vựng này, âm dương đã mất cân bằng, không thể trấn áp được địa khí bên dưới nữa." "Nhưng mà, vừa rồi địa mạch vận động đã giải phóng năng lượng khổng lồ, bây giờ ngược lại đã an toàn hơn không ít." "Tôi đoán nơi này có thể chống đỡ được vài ngày, chúng ta phải tranh thủ thời gian, hành động mau lẹ, tìm ra Mục Trần Châu." Mục Trần Châu mới là mục tiêu lớn nhất của chuyến đi này.

Shirley Dương, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đều cần Mục Trần Châu để giải trừ lời nguyền trên người.

Tần Vũ cũng cần Mục Trần Châu để cứu nữ tỳ Tinh Tuyệt Nữ Vương của mình.

Đối với tiếng cười của nữ quỷ và tiếng trống không dứt bên tai, Tần Vũ dường như cố tình phớt lờ, không hề nhắc đến.

Tần Vũ không nói, mọi người tự nhiên cũng không hỏi, chỉ là vẫn cảm thấy vô cùng áp lực, đành phải vận dụng chiến ý trong lòng để chống lại những âm thanh đó.

Chương 226

May mắn là theo thời gian, chiến ý trong cơ thể mọi người cũng dần trở nên sắc bén hơn.

Bây giờ nghe thấy những âm thanh đó, tuy vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng đã có thể giữ cho đầu óc tỉnh táo, không dễ dàng bị mê hoặc tâm trí.

Mặt đất không còn rung chuyển nữa, mọi người đều vô thức tăng tốc bước chân.

Nơi này chẳng mấy chốc sẽ biến thành phế tích, phải tăng tốc độ lên.

Không lâu sau, mọi người đã quay lại Minh Lâu.

Sau trận động đất vừa rồi, Minh Lâu đã bị phá hủy không ít, khắp nơi đều có thể thấy gạch ngói vỡ vụn.

Nhưng kết cấu của cả đại điện vẫn còn nguyên vẹn.

Vương Bàn Tử vừa quay lại đây, ngay lập tức lại trở về bộ dạng ham tiền.

Ánh mắt gã rơi vào một cái lỗ hổng trên tường.

Nơi đó trước đây hẳn là được bịt kín, nhưng dưới sự tàn phá của trận động đất long trời lở đất vừa rồi đã lộ ra.

Bên trong đó đặt một chiếc hộp ngọc.

Chắc chắn là một món bảo bối tốt nên mới được cất giữ cẩn thận như vậy.

Vương Bàn Tử thầm nghĩ, lập tức bước tới. … Mọi người tìm kiếm khắp nơi trong Minh Lâu.

Biết rằng nơi này sắp bị địa khí bùng nổ phá hủy, nên khi lấy đồ cũng không còn chút kiêng dè nào nữa.

Ngay cả Shirley Dương, người vốn không muốn động đến minh khí, cũng tham gia vào đội ngũ.

Theo lời của Shirley Dương, đây là "khai quật" mang tính bảo vệ, mang ra được bao nhiêu hay bấy nhiêu, còn hơn là để lại đây bị hủy hoại.

Sau một hồi tìm kiếm, mọi người lại tìm thấy một lối đi bí mật mới.

Nhìn dáng vẻ của lối đi, hẳn là do trận động đất vừa rồi làm bức tường che đậy bên ngoài sụp đổ, lối đi mới lộ ra.

Mọi người men theo lối đi xuống dưới, lại phát hiện bên trong ẩm ướt, chảy đầy thứ nước vàng khè, còn có một mùi hôi thối cực kỳ khó ngửi.

Sâu trong thông đạo, tiếng trống ầm ầm, quỷ dị chói tai.

Mọi người đều kinh ngạc.

Họ vẫn luôn tìm kiếm xem tiếng trống quái dị phát ra từ đâu, nhưng trước sau vẫn không có chút manh mối nào.

Tiếng trống phảng phất như có ở khắp mọi nơi, căn bản không tìm được nguồn gốc.

Tiếng cười rợn người của nữ quỷ cũng không ngừng vang lên, càng khiến người ta tâm phiền ý loạn.

Lối đi trước mắt, tiếng trống bên trong rõ ràng lớn hơn nhiều.

Chẳng lẽ, bên trong có một con ác quỷ đang gõ trống sao?

"Đi thôi, chúng ta vào xem cho ra nhẽ." Tần Vũ đặt tay lên chuôi Cổ đao Hắc Kim, cất bước đi về phía sâu trong thông đạo.

Đi được một đoạn, trước mắt là một hang động dưới lòng đất khổng lồ.

Hồ Bát Nhất cầm đèn pin soi vào, chỉ thấy bên dưới chi chít bóng người.

Ánh mắt Tần Vũ không bị bóng tối ảnh hưởng, nhìn rất rõ.

Từng cỗ xác khô, những xác khô này vẫn được bảo quản như còn sống, mấy ngàn năm tuế nguyệt cũng không làm chúng thay đổi nhiều.

Nhìn khắp nơi, số lượng xác khô trong địa cung nhiều đến mức không thấy điểm cuối.

Những xác khô này như cá mắm, treo trên từng sợi xích đồng thô to.

Những xác khô vẫn giữ nguyên dáng vẻ lúc còn sống, nhưng khuôn mặt lại vặn vẹo đến dị thường.

Rõ ràng là mặt người, nhưng lại cho người ta cảm giác không phải mặt người, không thể chấp nhận được mặt người có thể vặn vẹo đến mức đó.

"Đông đông đông..." Trong địa cung, tiếng trống vang lên không dứt, so với tiếng trống nghe thấy bên ngoài còn lớn hơn gấp mười lần.

Cả địa cung đều bị tiếng trống làm rung chuyển.

Tiếng trống liên hồi, trong âm thanh mơ hồ có hàng vạn lệ quỷ gào thét, phẫn phất như đại quân âm binh địa phủ đang chuẩn bị viễn chinh.

Sự náo động, oán hận, thù hận ẩn chứa trong đó cũng lan tỏa trong "tiếng trống", lọt vào tai mọi người rồi nhanh chóng bắt đầu lây nhiễm.

Tần Vũ trong lòng rùng mình, một khắc sau, một luồng chiến ý sắc bén vô cùng từ trên người hắn bỗng dưng dâng lên, triệt tiêu ảnh hưởng của tiếng trống.

Nhưng ngoài Tần Vũ ra, những người khác không có năng lực như vậy.

Mặc dù họ đều đã hấp thu một phần chiến ý của Tần Vũ, nhưng không sắc bén bằng hắn.

Trước đó ở bên ngoài, họ còn có thể dùng chiến ý để chống lại tiếng trống, nhưng ở đây, lập tức cảm thấy đầu óc như muốn nổ tung, máu trong người sôi trào không ngừng, như sắp nổ tung.

"A!" Đại Kim Nha hét lớn một tiếng, đột nhiên như phát điên, lao về phía một cái xác khô đang treo lơ lửng.

Một cảnh tượng khiến người ta sởn gai ốc xuất hiện.

Đại Kim Nha đang nằm trên người xác khô, há miệng, cắn về phía cái xác khô ngàn năm tuổi.

Tần Vũ hơi sững sờ, khóe mắt liếc qua thì thấy mắt của Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương đều đã đỏ ngầu.

Trong mắt họ, có những ngọn lửa xanh lè đang nhảy múa, như ánh mắt của ma quỷ, âm u đáng sợ.

Chương 227

"A!" Ba người gần như đồng thời hét lên.

Một khắc sau, âm thanh lại đột ngột dừng lại.

Tần Vũ ra tay như điện, đánh ngất cả ba người.

Ngay sau đó, Tần Vũ lại đánh ngất Đại Kim Nha.

Bọn họ đều đã bị "tiếng trống" mê hoặc tâm trí, nếu không đánh ngất họ, e rằng không biết họ sẽ làm ra những chuyện đáng sợ gì.

"Đông đông đông!" Trong sơn động, tiếng trống vẫn vang lên không ngừng.

Sơn động rung chuyển, mặt đất gầm vang, phảng phất như cánh cửa địa ngục đã được mở ra, đại quân ma quỷ sắp từ bên trong xông ra.

Trong mắt Tần Vũ, một tia lạnh lẽo lóe lên.

Hắn từ từ rút Cổ đao Hắc Kim trong tay ra.

Cổ đao Hắc Kim trong tay, chiến ý trên người Tần Vũ cũng ngút trời.

Tiếng trống ầm ầm, hàng vạn ma quỷ, dưới chiến ý không gì cản nổi, đều phảng phất như bị hóa thành tro bụi, không còn tồn tại.

Đến bây giờ, Tần Vũ cuối cùng cũng hiểu ra tiếng trống mà mình nghe thấy rốt cuộc là chuyện gì.

Hắn hiểu ra, cái gọi là tiếng trống, thuần túy là tiếng của oán hồn.

Những xác khô trong địa cung được tạo ra bằng một phương pháp đặc biệt của con người.

Đó là một loại tà thuật viễn cổ.

Trong 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 có ghi chép đơn giản về điều này.

Phương pháp này còn được gọi là "đoạt hồn".

Đoạt hồn là một loại vu hình, hình phạt tàn khốc nhất thời thượng cổ.

Tương truyền, đoạt hồn sẽ rút đi hồn phách của người sống, phần thân xác còn lại sẽ biến thành một cỗ xác không sống không chết, một cái xác biết đi.

Cách làm đại khái là, trước tiên dùng kim xương đâm vào huyết mạch của người, rút cạn máu toàn thân.

Sau đó, lại cho người chịu hình uống máu của trâu, dê, lợn, chó và các loại súc sinh khác, cũng như máu của những con chuột lớn lên bằng cách ăn xác chết, cùng với máu của một số loài động vật chuyên ăn đồ ô uế, trộn lẫn vào nhau, không ngừng bổ sung cho máu tươi đã mất của người chịu hình, rồi lại rút hết số máu đó ra.

Cuối cùng, dùng bùn nung và vôi đá bọc kín cơ thể không còn một giọt máu của người chịu hình, đặt lên đống lửa âm ỉ, nướng trong bảy bảy bốn mươi chín ngày, để chế thành xác khô.

Loại xác khô này có thể bảo tồn hàng ngàn năm mà không bị thối rữa.

Tương truyền những người này không chết ngay lập tức, mà vẫn còn cảm giác đau đớn, phải chịu đựng nỗi đau vô biên.

Hồn phách bị rút ra, tự nhiên cũng sẽ bị đặt trong những hũ đất sét phong ấn, cũng dùng một số thủ đoạn vu thuật để tiến hành tra tấn tàn khốc nhất.

Trong địa cung này, số lượng xác khô được tạo ra bằng phương pháp đoạt hồn, e rằng không dưới một hai vạn.

Nếu quan sát kỹ, sẽ phát hiện ra, bên dưới mỗi cỗ xác khô treo lơ lửng, đều đặt một cái hũ gốm.

Trên hũ gốm khắc những phù văn cực kỳ phức tạp, đó chính là nơi phong ấn "hồn phách".

Xung quanh địa cung cũng khắc rất nhiều mật phù, có lẽ là để ngăn chặn hồn phách và xác khô thoát ra khỏi địa cung.

Những người này lúc còn sống đã phải chịu đựng sự tra tấn tàn khốc nhất, hồn phách của họ tự nhiên cũng mang theo oán khí sâu đậm nhất và hận ý ngút trời.

Hàng vạn oán hồn của xác khô bị trấn áp trong địa cung.

Mỗi khi đến những ngày đặc biệt, thiên thời chuyển biến, chúng sẽ phát ra những tiếng gào thét không cam lòng.

Những tiếng gào thét này bị mật văn trong địa cung cách ly, theo lý thì không thể truyền ra ngoài.

Tuy nhiên, số lượng oán hồn và xác khô thực sự quá nhiều, tiếng gào thét tập thể của chúng đã tạo thành một loại sóng xung kích tương tự như "cộng hưởng", làm rung chuyển vách tường địa cung.

Như vậy, mặt đất trở thành cái trống của chúng.

Khi nhóm Tần Vũ vừa tiến vào khu rừng nguyên sinh, đúng vào ngày thiên thời chuyển biến.

Địa cung bị oán hồn và xác khô làm rung chuyển, tiếng động truyền đi rất xa.

Những cảm xúc tiêu cực phát ra từ "tiếng trống" của những oán hồn và xác khô này có thể khơi dậy những dục vọng sâu thẳm trong

lòng người, khiến người ta không thể kiểm soát được cảm xúc, rơi vào trạng thái điên cuồng.

Ban đầu, những ngày có thể nghe thấy tiếng trống, mỗi tháng cũng không quá một ngày.

Tuy nhiên, trận động đất trước đó đã gây ra biến động địa mạch, cấm chế trấn áp oán hồn và xác khô trong địa cung đã bị phá hủy.

Vì vậy, sau trận động đất, Tần Vũ và mọi người vẫn luôn nghe thấy "tiếng trống" từ địa cung.

Tần Vũ trước đó đã có suy đoán, đoán rằng đó là tiếng của oán hồn.

Nhưng hắn không ngờ rằng, những người bị thăng long này lại tàn khốc đến vậy.

Bây giờ trong địa cung, những hũ gốm phong ấn hồn phách đều đã bị vỡ trong trận động đất vừa rồi.

Không hề khoa trương khi nói rằng, bây giờ trong địa cung, khắp nơi đều có oán hồn lượn lờ.

Những thứ này vô hình vô chất, nhưng có thể ảnh hưởng đến ý thức và tinh thần của con người.

Hiến Vương tại sao lại phong ấn nhiều xác khô và oán hồn như vậy ở đây, điểm này Tần Vũ cũng không hiểu.

Lão già này tàn bạo vô cùng, cũng tinh thông các loại tà thuật.

Tốn nhiều công sức như vậy để tạo ra nhiều xác khô và oán hồn, nhất định có dụng ý của hắn.

Chương 228

"Đông đông đông!" Tiếng động trong địa cung vượt xa cả tiếng sấm sét dữ dội nhất, địa cung phảng phất như sắp bị nổ tung.

Trận động đất đã hoàn toàn thay đổi cấu trúc của địa cung, ngày càng có nhiều oán hồn lang thang ra ngoài.

Trên những sợi xích đồng phía trên, những xác khô treo lơ lửng cũng đang khẽ lay động.

Phải biết rằng, những xác khô này không hề chết đi, mà đã trở thành những cái xác biết đi không sống không chết.

Cảnh tượng trước mắt vô cùng đáng sợ, nhưng vẻ mặt Tần Vũ vẫn vô cùng bình tĩnh.

Trên khuôn mặt hắn không có chút hoảng loạn nào.

Chỉ là toàn thân Tần Vũ, đều tràn ngập chiến ý.

Chiến ý kinh người khiến những oán hồn lang thang trong động không dám đến gần nửa bước.

Lúc này, khóe miệng Tần Vũ lại không khỏi nở một nụ cười.

Cổ đao Hắc Kim đột nhiên vung ra, quét một vòng quanh người.

Lưỡi đao đi đến đâu, dường như không chém trúng bất cứ thứ gì.

Tuy nhiên, sau một nhát đao, trên lưỡi Cổ đao Hắc Kim lại bốc lên từng làn khói xanh.

Quả nhiên, Cổ đao Hắc Kim có năng lực phá trừ mọi âm hồn tà ma, có thể tịnh hóa oán hồn trong động.

Tần Vũ tuy không nhìn thấy oán hồn, nhưng có thể cảm nhận được sự tồn tại của chúng.

Trong chốc lát, trong địa cung, ánh đao của Cổ đao Hắc Kim lóe lên, vô số oán hồn đều bị tịnh hóa dưới lưỡi đao.

Tần Vũ thậm chí không di chuyển bước chân, Cổ đao Hắc Kim chỉ bay múa bên cạnh hắn.

Hắn đoán chắc rằng những oán hồn này nhất định sẽ lao về phía bốn người đang nằm trên mặt đất.

Dù sao đi nữa, người sống đối với những oán hồn này là một món ăn hấp dẫn.

Tuy nhiên, trên người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha, Shirley Dương đều mang theo Mạc Kim Phù, móng lừa đen, gạo nếp và các loại phù lục khác.

Trong một lúc, những oán hồn này cũng chỉ dám đến gần, chứ không dám thực sự chui vào cơ thể họ.

Đương nhiên, cho dù có thực sự chui vào cơ thể mấy người, cũng không có gì đáng lo ngại.

Cơ thể của bốn người đã được hệ thống cường hóa, khí huyết đều vô cùng vượng thịnh, oán hồn không dễ dàng chiếm cứ.

Huống chi, ý chí của bốn người còn kiên định hơn người bình thường rất nhiều.

Tất cả những điều này cũng quyết định oán hồn không dễ dàng nhập vào cơ thể họ.

Hiến Vương tại sao lại muốn tạo ra nhiều xác khô và oán hồn như vậy?

Chỉ đơn thuần là để trừng phạt những người phạm tội và những người phản đối hắn, hay còn có ý nghĩa sâu xa hơn?

Tần Vũ vừa vung Cổ đao Hắc Kim, vừa suy nghĩ.

Đối với người khác, dù chỉ muốn giết một con oán hồn, cũng là chuyện vô cùng khó khăn.

Nhưng đối với Tần Vũ, thực sự quá dễ dàng.

Chỉ cần lưỡi Cổ đao Hắc Kim khẽ chạm vào, là có thể chém giết oán hồn, hóa thành khói xanh.

Đối với Tần Vũ đang cầm đao, phảng phất như chỉ đang cầm Cổ đao Hắc Kim, múa trong không khí.

Những oán hồn này tuy vô hình vô chất, không nhìn thấy không sờ được, nhưng trên người lại có oán khí vô cùng sâu đậm.

Khi Tần Vũ tập trung tinh thần, từng luồng oán khí đậm đặc đến cực điểm, liền như ngọn đèn chỉ đường trong bóng tối, bộc lộ toàn bộ vị trí của oán hồn trước mắt hắn.

Hơn nữa, dựa vào sức mạnh khí huyết cường đại và chiến ý của Chiến Thần, những đòn tấn công của oán hồn đối với Tần Vũ hoàn toàn có thể bỏ qua.

Chúng căn bản không thể gây ra dù chỉ một chút tổn thương nào cho Tần Vũ.

Trận chiến giữa hắn và oán hồn, sớm đã ở thế bất bại.

Phần còn lại, chỉ là một công việc lao động đơn giản và nhàm chán.

Oán hồn bị thu hoạch từng con một, trên Cổ đao Hắc Kim bốc lên làn khói xanh nhàn nhạt, khiến thanh thần đao này trông càng thêm phi phàm.

Oán hồn dường như không biết chạy trốn, mà cứ nối đuôi nhau lao về phía Tần Vũ.

Tuy nhiên, cảm nhận được khí huyết bừng bừng trên người Tần

Vũ, chúng lại không dám dễ dàng lao tới, chỉ có thể lượn lờ xung quanh Tần Vũ, rồi bị hắn dùng Cổ đao Hắc Kim thu hoạch.

Trong mắt oán hồn, khí huyết vượng thịnh trên người Tần Vũ chính là món ăn ngon nhất thế gian, có sức hấp dẫn chí mạng đối với chúng.

Tuy nhiên, đến gần hơn một chút, oán hồn cũng có thể cảm nhận được sự nguy hiểm của loại khí huyết này, quá vượng thịnh, quá cường đại, cũng có nghĩa là chúng căn bản không có khả năng chiếm cứ.

Món ăn ngon, ăn không được, lại không muốn dễ dàng từ bỏ.

Chính tâm lý mâu thuẫn này, ngược lại đã trở thành trợ thủ cho Tần Vũ tiêu diệt oán hồn.

Oán hồn trong địa cung dần dần ít đi, "tiếng trống" cũng từ từ nhỏ lại.

Khi Tần Vũ tiêu diệt hơn một vạn con oán hồn, những oán hồn còn lại dần dần không còn lao về phía hắn nữa.

Ngược lại, chúng bắt đầu chạy trốn.

Tần Vũ hít một hơi thật sâu.

Trận chiến thực sự, bây giờ mới bắt đầu.

Chương 229

Tần Vũ không thể không di chuyển cơ thể, tiến vào đám xác khô, săn lùng những oán hồn còn lại.

Những xác khô bị xích đồng treo lên này, thực tế không hề chết đi, mà đang ở trong một trạng thái bán sống bán chết huyền diệu.

Tần Vũ phải vô cùng cẩn thận, để tránh vô tình kích thích xác khô, khiến chúng tỉnh lại.

Đối với hắn, những xác khô này phiền phức hơn oán hồn nhiều.

Hiện tại địa mạch biến động, cấm chế trong địa cung đối với những xác khô treo lơ lửng, chưa chắc đã còn hiệu lực.

Hắn cũng không chắc những sợi xích đồng treo xác khô có thực sự khóa được chúng hay không.

May mắn thay, toàn bộ quá trình thanh lý và tịnh hóa oán hồn diễn ra thuận lợi ngoài dự kiến.

Cuối cùng, con oán hồn cuối cùng cũng bị Cổ đao Hắc Kim tịnh hóa.

Trong khoảnh khắc đó, Tần Vũ chỉ cảm thấy trong đầu mình có thêm một cảm giác huyền diệu.

Phảng phất như hoa lan trong cốc vắng, núi xanh nước biếc, có một sự thanh minh, tĩnh lặng chưa từng có.

Tần Vũ chỉ cảm thấy ý niệm thông suốt, tinh thần phấn chấn.

Chém giết hết tất cả oán hồn trong động, "tiếng trống" do oán hồn gây ra cũng tự nhiên biến mất.

Tần Vũ thu Cổ đao Hắc Kim vào vỏ, từ từ bước tới, đưa tay đánh

thức bốn người đang hôn mê.

Đúng lúc này, dị biến đột ngột xảy ra.

Cỗ xác khô bị Đại Kim Nha ôm lấy đột nhiên động đậy.

Như một mồi lửa ném vào đống củi khô.

Một khắc sau, tất cả xác khô treo lơ lửng trong địa cung đều bắt đầu lắc lư.

Lúc này, Hồ Bát Nhất và mấy người cũng vừa tỉnh lại sau cơn hôn mê.

"Đại Kim Nha, ông đang làm gì đấy?" Bàn Tử vừa tỉnh, liếc mắt đã thấy Đại Kim Nha đang ôm chân một cỗ xác khô, cả khuôn mặt đều áp vào đó, tư thế này, dường như muốn gặm xác khô?

Tần Vũ chỉ đánh thức mấy người, chứ không di chuyển cơ thể ai.

Trước đó họ bị mất trí, không thấy được cảnh này.

Đại Kim Nha cũng đang mơ mơ màng màng, vừa tỉnh lại, không hoàn toàn tỉnh táo.

Đối với tiếng la hét của Bàn Tử, Đại Kim Nha nhất thời không phản ứng.

"Thứ này, sao lại cảm thấy ngon thế nhỉ?

Hơi giống món vịt quay ở kinh thành của chúng ta, mùi vị đúng là chính tông!" Đại Kim Nha vừa nói vừa chép miệng.

Một câu nói khiến mấy người ngơ ngác nhìn nhau.

Đại Kim Nha này, chẳng lẽ bị dọa vỡ mật, mất hồn, mắc bệnh tâm thần rồi sao?

"Đại Kim Nha, nhìn kỹ xem, ông đang ăn cái gì?" Hồ Bát Nhất trầm giọng hét lớn, Đại Kim Nha mới phản ứng lại.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy một khuôn mặt âm u, khô quắt, lại vô cùng vặn vẹo.

Đại Kim Nha sững sờ, cả người ngây ra.

Hắn lại nhìn xuống dưới, mới đột nhiên nhảy lùi lại.

Trong chốc lát chỉ cảm thấy một trận cuộn trào trong dạ dày, bắt đầu không ngừng nôn mửa.

Nhớ lại mình đã cắn một miếng xác khô, Đại Kim Nha hận không thể nôn ra cả bữa cơm của ba ngày trước.

Tuy nhiên, lúc này, sự chú ý của mọi người đều đã rời khỏi Đại Kim Nha.

Những xác khô treo lơ lửng trong địa cung đều đang lắc lư.

Vừa tỉnh lại, họ chỉ dùng đèn pin soi vào Đại Kim Nha, không để ý đến điểm này.

Dù sao, chỉ có Tần Vũ mới có một đôi mắt có thể bỏ qua bóng tối.

Lúc này, mọi người cuối cùng cũng phát hiện có chút không ổn.

Những sợi xích đồng thô to phát ra tiếng lanh canh, dường như xác khô đang giãy giụa, muốn thoát khỏi sự trói buộc của xích đồng.

Mọi người lập tức đều căng thẳng.

Vương Bàn Tử khẽ lẩm bẩm một câu.

"Con mẹ nó, nhiều xác khô thế này, đều sắp biến thành bánh ú hết à?" Hồ Bát Nhất ánh mắt chăm chú nhìn vào những xác khô phía trước.

"Không phải sắp biến thành bánh ú, mà bản thân chúng đã là bánh ú rồi, nếu không, làm sao có thể bảo tồn ngàn năm không mục nát?" Shirley Dương khẽ gật đầu.

“Không sai, lúc chúng chưa chết, đã bị Hiến Vương cố tình chế tạo thành bánh ú.” Người đời đều có các loại phương pháp để ngăn chặn thi biến, ngăn không cho người chết biến thành cương thi.

Nhưng Hiến Vương, lão quái vật này, cũng không biết tại sao, lại cố tình chế tạo nhiều người như vậy thành bánh ú.

Nếu là một hai kẻ thù hận đến xương tủy, cũng còn có thể hiểu được.

Nhưng cố tình chế tạo nhiều người như vậy thành cương thi, thì vô cùng kỳ quái.

Nếu như nữ thi trong động dị thường trước đó là để chế tạo đằng trùng, vậy thì, những xác khô trước mắt này, lại để làm gì?

Trong địa cung, xác khô lắc lư ngày càng dữ dội, tiếng xích đồng phía trên cũng ngày càng dồn dập.

Chương 230

“Những sợi xích đồng này, có thể trói được nhiều xác khô như vậy không?” Đại Kim Nha đột nhiên lên tiếng, lúc này hắn cũng không còn tâm trí để buồn nôn nữa.

Tần Vũ lắc đầu.

“Mật phù cấm chế ở đây đã bị phá hủy, xích đồng e rằng không khóa được chúng, chúng ta mau rút lui, phong kín cái địa cung này lại.” Vương Bàn Tử có chút không nỡ.

“Chúng ta chỉ cần tiêu diệt hết đám bánh ú này, thực lực có thể tăng vù vù, hay là thử xem sao?

Biết đâu chúng bị xích đồng khóa chặt, căn bản không giãy ra được thì sao?” Tần Vũ lập tức liếc mắt.

Hắn vốn không làm chuyện không có lợi, đương nhiên không muốn làm chuyện tốn công vô ích như vậy.

“Nhiều bánh ú như vậy, quá nguy hiểm, chúng ta rút thôi.” Nghe Tần Vũ nói vậy, Vương Bàn Tử đành phải từ bỏ ý định của mình.

Dù sao, nếu thật sự có biến cố, cũng chỉ có thể trông cậy vào Tần Vũ chống đỡ.

Tần Vũ không làm, gã cũng chỉ có thể đi theo.

Ngay lập tức, mọi người liền đi ra ngoài.

“Tần gia, vừa rồi lúc tôi hôn mê, đã xảy ra chuyện gì?” Mãi đến lúc này, Hồ Bát Nhất mới lên tiếng hỏi.

“Trong địa cung này, không chỉ có lượng lớn xác khô, mà còn phong ấn hai vạn oán hồn, tiếng trống chúng ta nghe thấy trước đó

chính là do những oán hồn này phát ra." "Vừa rồi các người bị tiếng oán hồn khơi dậy dục vọng tiềm ẩn trong lòng, mất đi lý trí, tôi đành phải đánh ngất tất cả." "Vừa rồi tôi đã thanh lý toàn bộ hai vạn oán hồn trong địa cung, sau này sẽ không còn nghe thấy tiếng trống quỷ dị đó nữa." Nghe Tần Vũ giải thích, mọi người đều kinh ngạc vô cùng.

Địa cung lần này thật sự hung hiểm dị thường, may mà Tần Vũ thực lực kinh người, mới cứu họ từ Quỷ Môn Quan trở về.

"Tần gia, mấy vạn oán hồn, ngài thanh lý hết rồi?" Đại Kim Nha không khỏi hỏi lại một câu.

Hắn lăn lộn trong giới đồ cổ, không thể thiếu việc giao du với một số kẻ trộm mộ.

Trong lời kể của những người đó, oán hồn đều là những sự tồn tại cực kỳ đáng sợ.

Dù chỉ xuất hiện một con oán hồn, cũng đủ để khiến cả đội trộm mộ toàn quân bị diệt.

Hai vạn oán hồn, Đại Kim Nha cảm thấy có chút khó có thể tưởng tượng.

"Ừm." Tần Vũ khẽ gật đầu, vẻ mặt bình thản.

Dù sao, những oán hồn này thực sự quá yếu, căn bản không chịu nổi một đòn.

Ngoài số lượng hơi nhiều, tốn chút công sức lao động vất vả ra, không có gì đáng nói.

Tuy nhiên, Tần Vũ không biết rằng, nếu không có khí huyết vô cùng vượng thịnh, không có Cổ đao Hắc Kim có thể dễ dàng chém giết oán hồn, những oán hồn này đối với người bình thường, là sự tồn tại đáng sợ đến mức nào.

Thậm chí có thể nói, oán hồn còn đáng sợ hơn bánh ú rất nhiều.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Tần Vũ, Đại Kim Nha chỉ cảm thấy một trận khô khan trong cổ họng.

Tần gia cũng quá mạnh mẽ rồi.

Đó là mấy vạn oán hồn đó, mấy vạn đó!

Cứ thế mà thanh lý hết, Tần gia làm thế nào vậy?

Bên cạnh, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương cũng đều chấn kinh vô cùng.

Họ chỉ cảm thấy thực lực của Tần Vũ càng ngày càng khiến người ta không thể hiểu nổi.

Khoảng cách giữa họ và Tần Vũ cũng ngày càng lớn.

Trong một lúc, mọi người đều âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải liều mạng nỗ lực, theo kịp bước chân của Tần gia.

Nếu không, sau này thực lực quá chênh lệch, thì không có cách nào vui vẻ làm đồng đội được.

Đồng đội là phải có thể làm việc, có thể phối hợp với nhau, chứ không phải là bình hoa di động.

Đúng lúc này, địa cung phía sau đột nhiên vang lên một tràng tiếng "bành bành bành", nghe có vẻ như có xác khô đã thoát khỏi xích đồng, rơi xuống.

Mọi người lập tức sắc mặt đại biến.

"Không ổn, mau chạy!" Mọi người vội vàng tăng tốc, liều mạng chạy ra ngoài.

"Khà khà khà… hắc hắc hắc…" Tiếng cười thê lương không có ý tốt của nữ quỷ lại vang lên lần nữa.

“Thật là âm hồn không tan à?” Trong mắt Tần Vũ, một tia sáng lóe lên.

Tiếng cười của nữ quỷ, luôn giống như đang thì thầm bên tai, lại vô cùng rợn người, khiến người ta tự nhiên nảy sinh một cảm giác sởn gai ốc.

Tuy nhiên, dù Tần Vũ dùng Cổ đao Hắc Kim chém, cũng không phát hiện bất kỳ điều gì bất thường.

Đối với con nữ quỷ âm hồn không tan này, Tần Vũ mơ hồ đã có một vài suy đoán.

Nhưng mà, hắn không chắc chắn.

Phía sau, tiếng “bành bành bành” ngày càng dồn dập, lại có tiếng bước chân “đạp đạp đạp” truyền đến.

Xem ra những xác khô treo lơ lửng đó đã đuổi theo.

Rất nhanh, mọi người đều đã chạy ra khỏi thông đạo, quay lại Minh Lâu.

Tuy nhiên, nguy cơ vẫn chưa được giải trừ, chỉ nghe tiếng động trong thông đạo cũng biết, những xác khô đó vẫn đang truy đuổi không tha.

“Nhanh, chặn cửa động lại.” Tần Vũ ôm một con sư tử đá khổng lồ, nhét vào trong thông đạo.

Tuy nhiên, vẫn không thể chặn hoàn toàn thông đạo.

Hiện tại cũng không tìm được thứ gì tốt hơn để có thể nhanh chóng chặn hoàn toàn thông đạo.

Chương 231

Trong thông đạo, tiếng bước chân ngày càng dồn dập, mơ hồ có tiếng gào thét truyền đến.

"Chúng ta đốt lửa thiêu đi." Vương Bàn Tử nghĩ đến cách thiêu nữ thi và quái anh nửa trùng trước đó, đề nghị một lần nữa.

Những xác khô đều chen chúc trong thông đạo, chỉ cần một mồi lửa thiêu qua, hẳn là có thể ngăn chặn hoàn toàn chúng ra ngoài.

E rằng đây là cách duy nhất.

Ngay lập tức, Tần Vũ lấy ra một thùng xăng từ không gian nhẫn, đổ vào trong thông đạo, tiếp theo liền ném mấy que diêm vào thông đạo.

Trong chốc lát, trong thông đạo đã bùng lên ngọn lửa hừng hực.

"Grào…" Từng tiếng gào thét thê thảm đến cực điểm vang lên, âm thanh mang theo nỗi đau đớn và hận thù tột cùng.

Xem ra, hỏa công quả nhiên có hiệu quả.

Những con bánh ú ngàn năm tuổi này, dưới sức lửa, đều sẽ bị thiêu thành tro bụi.

Mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Xem ra đám bánh ú này thật sự không chịu nổi lửa, lần này chúng ta tiêu diệt bánh ú, e rằng còn nhiều hơn tất cả những kẻ trộm mộ trên đời cộng lại." Vương Bàn Tử đắc ý.

Bây giờ đối với bánh ú, gã càng ngày càng không sợ.

Chỉ có tiếng cười của con nữ quỷ bên tai, khiến gã bất an.

"Người có cao có thấp, có béo có gầy, có mạnh có yếu, bánh ú

cũng vậy, không thể đánh đồng.” Lời của Hồ Bát Nhất vừa dứt, trong thông đạo đang cháy hừng hực, đột nhiên có một con xác khô toàn thân là lửa chạy ra.

Khi trận động đất vừa rồi, cái đỉnh lớn trong điện đã đổ xuống đất, chất lỏng và thi thể bên trong đều đổ ra, chảy lênh láng khắp nơi.

Sau đó xảy ra thi biến, những cương thi đó cũng đều bị Tần Vũ chém giết.

Nhưng mặt đất không có ai dọn dẹp.

Những chất lỏng đó thực tế là một loại dầu nóng đặc biệt, vốn dùng để luộc thi thể.

Lúc này, dầu nóng trên mặt đất lập tức bị ngọn lửa trên người xác khô châm cháy.

Trong chốc lát, “hống” một tiếng, ngọn lửa bùng lên dữ dội.

Gần như trong nháy mắt, đại điện đã biến thành một biển lửa.

Chủ thể của Thiên Cung là kết cấu gỗ lim và gạch ngói, xây dựng trên Thủy Long Vựng, vô cùng khô ráo.

Trong thời gian ngắn, gỗ trong điện đã bị luồng nhiệt nướng đến “tích bá” vang lên.

Xem ra, Thiên Cung sắp biến thành Hỏa Cung.

Sóng lửa ngập trời, ập vào mặt.

Mọi người vội vàng chạy ra ngoài đại điện, nhìn ngọn lửa phía sau, e rằng không ai có thể ngăn cản được.

Tòa Thiên Cung này, sắp hóa thành tro bụi trong lửa dữ sao?

“Chết tiệt rồi, lửa lớn thế này, chúng ta tìm quan tài của Hiến Vương thế nào đây?” Nhìn ngọn lửa hừng hực trước mắt, Vương

Bàn Tử không khỏi sốt ruột.

Ngọn lửa ngày càng lớn, nếu không thể dập tắt ngay lập tức, họ phải rút lui.

Quan tài của Hiến Vương, Mục Trần Châu, e rằng đều không thể quan tâm được nữa.

Dù sao, không ai có thể tiến vào biển lửa.

Nhưng mà, Tần Vũ vẫn ung dung tự tại.

Đúng lúc này, Shirley Dương đột nhiên chỉ tay lên trời.

"Mau nhìn đám mây kia, thật kỳ lạ." Mọi người vội vàng nhìn lên.

Chỉ thấy trên vòm trời, có một dải mây đen dày đặc, tựa như một dải lụa đen treo trên trời, rủ xuống.

Trên bầu trời, đột nhiên có một trận mưa lớn trút xuống.

Cơn mưa lớn đến đáng sợ.

Rất nhanh, ngọn lửa hừng hực vừa rồi đã bị mưa lớn dập tắt.

Vương Bàn Tử lập tức thở phào một hơi dài.

"Xem ra ông trời cũng muốn để tôi đi mở quan tài của lão bánh ú Hiến Vương, nên mới giáng xuống trận mưa này." Hồ Bát Nhất nhìn sắc trời.

"Hiến Vương đã thay đổi cấu trúc địa mạch, địa khí ảnh hưởng đến khí hậu, Thủy Long Vựng này, e rằng hai ngàn năm nay chưa từng có mưa." "Chúng ta đã phá vỡ cấu trúc do Hiến Vương bố trí, địa khí được giải phóng, nên mới có trận mưa lớn này." "Tuy dập tắt được ngọn lửa ở đây là chuyện tốt, nhưng e rằng mưa sẽ gây ra biến cố lớn, không chừng, chẳng bao lâu nữa, Thiên Cung Trùng Cốc đều sẽ bị lũ quét cuốn trôi." "Chúng ta phải hành động nhanh, tuyệt đối không thể trì hoãn nữa." Shirley Dương nghe vậy, cũng gật đầu.

Trước đó có động đất, tiếp theo là hỏa hoạn, bây giờ lại có mưa lớn.

Thật sự không bình thường.

Nơi này, bất cứ lúc nào cũng có thể bị một tai nạn bất ngờ phá hủy.

"Chỉ là quan tài của Hiến Vương, rốt cuộc ở đâu, chúng ta vừa rồi đã tìm kiếm một lượt, căn bản không có chút manh mối nào." Lời này vừa nói ra, Hồ Bát Nhất lập tức sững sờ.

Hắn tự nhận thủ đoạn phân kim định huyệt của mình không tồi, nhưng trong mộ Hiến Vương, lại luôn cảm thấy hoàn toàn không dùng được.

Bố cục của mộ Hiến Vương, mặc dù hợp với phong thủy, nhưng lại khắp nơi toát ra một luồng tà khí.

Có rất nhiều bố cục khiến người ta không thể hiểu nổi.

Ví dụ như, quan tài của Hiến Vương rốt cuộc ở đâu, ngay cả một chút manh mối cũng không có.

Chương 232

Đúng lúc này, Tần Vũ bên cạnh lên tiếng.

"Chúng ta không cần tìm kiếm nữa, trong Thiên Cung trên mây, căn bản không có quan tài của Hiến Vương." Lời này vừa nói ra, mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Không có quan tài của Hiến Vương, vậy Mục Trần Châu mà họ cần tìm, chẳng phải cũng không có tung tích sao?

Nhưng giọng của Tần Vũ nhanh chóng vang lên lần nữa.

"Lối vào mộ Hiến Vương, không ở Thiên Cung trên mây, mà ở dưới nước." Tần Vũ chỉ về phía móng rồng khổng lồ đang ẩn hiện dưới mặt hồ.

"Lối vào mộ Hiến Vương ở đó." Nghe Tần Vũ nói vậy, mọi người đều kinh hãi.

Vạn lần cũng không ngờ, lối vào mộ Hiến Vương lại được xây dưới nước.

Nhưng một khi Tần Vũ đã nói vậy, chắc chắn không sai.

Mọi người lập tức bắt đầu chuẩn bị lặn.

Trung tâm móng rồng có một cái xoáy nước, nước trong hồ đang chảy ra từ đó.

Đến gần xoáy nước, lực hút rất lớn, hơi bất cẩn là sẽ bị hút vào trong.

Không dám sơ suất, họ ngay lập tức dùng một đầu dây thừng buộc vào cọc đá bên bờ, đầu kia buộc vào người.

Sau đó mới mặc đồ lặn, bật đèn pin trên đầu, đeo bình oxy, lặn về

phía móng rồng.

Rất nhanh, họ đã thấy một con đường mộ dưới nước.

Hai bên đường mộ đều là những bức tượng binh lính, xe ngựa được tạc bằng đá, sống động như thật, cực kỳ tinh xảo, phảng phất như vẫn đang canh giữ lăng mộ.

Men theo đường mộ tiến về phía trước, phía trước là một hàng bậc đá đi lên.

Men theo bậc đá đi lên, rất nhanh, họ đều đã trồi lên khỏi mặt nước.

Phía trên vẫn là một con đường mộ, không có cửa lớn.

Đây mới là lối vào thực sự của mộ Hiến Vương.

Hiến Vương vẫn luôn mê tín thuật trường sinh, cũng vô cùng tin tưởng rằng sau khi chết nhất định sẽ phi thăng tiên giới, tự nhiên cũng không cho rằng có người có thể tiến vào đây, nên ngay cả cửa mộ cũng không thiết kế.

Nhưng mà, từ bố trí bên ngoài Trùng Cốc xem ra, căn bản không ai có thể dễ dàng đi đến đây.

Sự tự tin của Hiến Vương, thực tế chẳng phải là một loại tự lừa dối mình sao?

Vừa tiến vào đây, tiếng nữ quỷ cười lạnh không ngừng bên tai bỗng nhiên biến mất.

Mọi người lập tức cảm thấy nhẹ nhõm không ít.

Thực sự là tiếng nữ quỷ đó, quá rợn người.

Âm thanh nhỏ, không giống như tiếng trống trước đó làm chấn động tai.

Nhưng chính tiếng cười nhỏ này, ngược lại càng khiến người ta cảm thấy một trận rùng mình trong lòng.

Phảng phất như con nữ quỷ đó cứ mãi bám bên tai, nhưng không phát hiện được, cũng không xua đuổi được.

"Tần gia, tiếng cười của nữ quỷ đó, rốt cuộc là chuyện gì?" Đến đây, Đại Kim Nha không nhịn được hỏi.

Trước đó ở Thiên Cung, Đại Kim Nha đã sớm muốn hỏi.

Nhưng hắn luôn cảm thấy nữ quỷ đang bám bên tai mình.

Lúc đó hỏi câu hỏi này, giống như đang hỏi nữ quỷ vậy.

Không chỉ Đại Kim Nha, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, thậm chí cả Shirley Dương cũng đã sớm muốn hỏi.

Chỉ là, Tần Vũ vẫn mãi không có ý định nói.

Họ cảm thấy có thể có điều gì đó không tiện, nên mới cố nhịn không hỏi.

Nhìn ánh mắt vô cùng tò mò, Tần Vũ biết rõ, nếu không nói, e rằng trong lòng mọi người sẽ càng thêm rùng mình.

Trong mắt họ, Tần Vũ giống như thần, không gì không làm được, không gì không biết.

"Tôi cũng không chắc chắn, chỉ có thể là một suy đoán." Tần Vũ trầm giọng nói.

Mọi người đều gật đầu.

Chuyện như thế này, ai có thể khẳng định được chứ?

"Tần gia, ngài cứ nói thẳng đi, đúng hay không, chúng ta cùng nhau bàn bạc." Bây giờ cuối cùng cũng đã đến cửa mộ Hiến Vương thực sự, không làm rõ vấn đề này, trong lòng luôn có một tảng đá lớn đè

nặng, đối với tâm thái và hành động sau khi vào mộ, chắc chắn cũng sẽ có ảnh hưởng.

"Thủy Long Vựng này, đã tiêu tốn vô số nhân lực vật lực tài lực, ngưng tụ mồ hôi và tâm huyết của hàng chục vạn người, cũng là kết tinh của trí tuệ." "Nếu chúng ta xem Thiên Cung như một món đồ, vậy thì, nó tuyệt đối xứng đáng là một thần vật đoạt tạo hóa chi thần tú." "Thần vật như vậy, trải qua hai ngàn năm tuế nguyệt, từ đó sinh ra thứ giống như linh hồn, cũng không có gì lạ." "Nếu tôi không đoán sai, tiếng cười của nữ quỷ cứ mãi âm hồn không tan trong Thiên Cung, hẳn là Thiên Cung chi linh." Tần Vũ nói ra suy đoán trong lòng.

Nếu có nữ quỷ khác, một khi đến gần, với năng lực huyết mạch của Tần Vũ, nhất định sẽ sinh ra cảm ứng, có chút cảm giác.

Huống chi, hắn đã dùng Cổ đao Hắc Kim thử mấy lần, cũng không chạm phải bất kỳ âm hồn quỷ vật nào.

Tuy nhiên, tiếng cười của nữ quỷ đó lại cứ mãi vang vọng bên tai hắn, phảng phất như bám trên người hắn vậy.

Nếu nữ quỷ là Thiên Cung chi linh, vậy thì mọi chuyện đều trở nên vô cùng hợp lý.

Là Thiên Cung chi linh, chỉ cần ở trong Thiên Cung, nữ quỷ tự nhiên có mặt ở khắp mọi nơi.

Nghe Tần Vũ nói một phen, mọi người lập tức đều trợn tròn mắt.

Đại Kim Nha lại đột nhiên lên tiếng.

Chương 233

“Tần gia, Thiên Cung đó, xây dựng như cung điện của thần tiên, đặc biệt là cây cầu hồng kia, thật sự là xảo đoạt thiên công, chưa từng nghe thấy.

Cung điện tuyệt mỹ như vậy, linh hồn sinh ra, sao lại là một nữ quỷ rợn người như vậy?” Nghe lời này, Tần Vũ chưa kịp mở miệng, Vương Bàn Tử đã chen vào.

“Thiên Cung, chỉ là bề ngoài trông lộng lẫy thôi.

Thực tế, đó là một nơi âm u đáng sợ, với thi thể bị luộc trong đỉnh đồng, và xác khô trong địa cung.” “Giống như mở nắp quan tài ra thấy bên trong có một cô gái xinh đẹp, đó tuyệt đối là yêu vật ngàn năm tuổi, chẳng lẽ ông nghĩ có tiên nữ tỷ tỷ từ trong quan tài bò ra chắc?” Đại Kim Nha sững sờ, sau đó cười khổ gật đầu.

“Tôi chỉ cảm thấy nơi đẹp như vậy, lại sinh ra thứ âm u quỷ dị như vậy, thật đáng tiếc.” Shirley Dương đột nhiên nói: “Bây giờ Thiên Cung đã bị lửa thiêu hủy, Thiên Cung chi linh, có hận chúng ta không?” Tần Vũ bật cười.

“Từ lúc chúng ta lấy đồ trong Thiên Cung, đã kết oán với Thiên Cung chi linh rồi, cũng không cần quan tâm nó có hận chúng ta hay không.” Nói đến đây, Tần Vũ dừng lại.

“Nhưng mà, lát nữa chúng ta ra khỏi mộ Hiến Vương, nhất định phải rời xa Thiên Cung, tôi lo rằng Thiên Cung chi linh sẽ hủy diệt Thiên Cung, đồng quy vu tận với chúng ta.” Vương Bàn Tử lập tức giật mình.

“Không thể nào?” Tần Vũ vẻ mặt nghiêm túc.

“Rất có khả năng, Thiên Cung chi linh chắc chắn có thể cảm ứng được sự biến động của địa mạch, biết rằng đại nạn sắp đến, lúc đó nó tự hủy, không có gì lạ.” “Hơn nữa, Thiên Cung bị hủy, Thiên Cung chi linh cũng sẽ hóa thành u linh, vẫn tồn tại.” Làm rõ lai lịch của nữ quỷ, lòng mọi người cũng đã yên tâm hơn.

Dù sao bây giờ đã rời khỏi Thiên Cung, cũng không cần quan tâm đến Thiên Cung chi linh.

Nghỉ ngơi ở đây một lúc, dưỡng tinh súc duệ, họ mới men theo đường mộ, đi vào bên trong.

Đường mộ phía trước, hai bên đều là những hàng võ sĩ bằng đồng.

Những võ sĩ này tay cầm búa rìu của Cổ Điền quốc, vẻ mặt vô cùng nghiêm nghị uy mãnh.

Chúng lặng lẽ đứng trước huyền cung, mở đường hộ vệ cho chủ mộ.

Vương Bàn Tử thấy những võ sĩ bằng đồng này hẳn cũng có giá trị, lập tức lại bắt đầu rục rịch.

“Huyền cung không đơn giản, có thể còn nguy hiểm hơn Thiên Cung rất nhiều, chúng ta cố gắng không động vào đồ đạc ở đây.” Vì nguyên nhân huyết mạch, giác quan thứ sáu của Tần Vũ vẫn luôn rất chính xác.

Lúc này trong lòng hắn cảm thấy có chút bất an, phảng phất như trong tòa đại mộ trước mắt có một sự tồn tại cực kỳ đáng sợ.

Nhưng mà, đã đến đây rồi, Tần Vũ đương nhiên sẽ không lùi bước.

Địa hình ở đây vô cùng chật hẹp.

Nếu muốn đi sâu vào trong, phải đi qua dưới lưỡi đao búa của

những dũng sĩ bằng đồng này.

Tần Vũ đi vào trước tiên.

Vừa bước vào giữa những dũng sĩ, hắn lập tức cảm nhận được một luồng sát khí kỳ lạ, không biết từ đâu đến.

Tần Vũ trong lòng rùng mình, lưỡi đao búa trên đầu dường như sắp rơi xuống.

Nhưng hắn vẫn không hề động đậy, ngẩng cao đầu ưỡn ngực, sải bước đi qua.

Quả nhiên, không có chuyện gì xảy ra.

"Đi thôi, nhớ kỹ, đừng sợ hãi, đừng chạm vào những võ sĩ bằng đồng." Nghe lời Tần Vũ, những người khác cũng vội vàng đi qua.

Quả nhiên là hữu kinh vô hiểm.

Nhìn lại những võ sĩ bằng đồng này, họ luôn cảm thấy chúng giống như những vật có sinh mệnh, lưỡi đao búa trong tay, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống.

"Tôi vừa rồi mơ hồ nhìn thấy, có một võ sĩ bằng đồng dường như đã động đậy." Đại Kim Nha đột nhiên lên tiếng.

Phía trước lại là một đoạn đường mộ bằng phẳng, hai bên đường mộ có mấy cái hang đá, bên trong chứa đầy các loại đồ tùy táng.

Hũ gốm vô cùng tinh xảo, lượng lớn vàng thỏi, bạc thỏi, ngọc khí… Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha lập tức đều sáng mắt lên.

Đối với những thứ này, Tần Vũ không từ chối, nhanh chóng như gió cuốn mây tan, toàn bộ thu hồi cho hệ thống.

Địa khí dưới Thủy Long Vựng đã không thể trấn áp được nữa, một khi bùng nổ, nơi này đều sẽ bị hủy hoại, mang ra ngoài được chút bảo bối, cũng là cứu vớt văn vật cho quốc gia.

“Tôi cũng có cảm giác đã nhìn thấy.” Vương Bàn Tử vẫn còn sợ hãi.

“Tôi cảm thấy những vệ sĩ bằng đồng này, giống như người sống vậy.” Một câu nói khiến trong lòng mọi người đều kinh ngạc.

Mộ Hiến Vương quả nhiên không đơn giản, còn chưa thực sự đi vào, đã khắp nơi toát ra tà khí.

Những vệ sĩ bằng đồng trước mắt, quái dị, vô cùng quái dị.

Những vệ sĩ bằng đồng được chế tác tinh xảo, kích thước như người thật, không có dương khí của võ sĩ bình thường, ngược lại mơ hồ có một cảm giác âm u lạnh lẽo.

Rõ ràng dáng vẻ, trang phục đều là võ sĩ, nhưng cảm giác lại không giống, ngược lại càng giống lệ quỷ.

“Chúng ta nên làm rõ, những vệ sĩ bằng đồng này rốt cuộc có vấn đề gì không, nếu không, sau khi vào mộ, đường lui bị cắt, không phải chuyện đùa.” Hồ Bát Nhất nói ra nỗi lo lắng trong lòng.

Đúng là một vấn đề.

Nhưng bây giờ họ đang đối mặt với lựa chọn khó khăn.

Nếu chạm vào những vệ sĩ bằng đồng này, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Có lẽ những vệ sĩ bằng đồng này vốn không có vấn đề gì, nhưng bị kinh động, lại sinh ra vấn đề.

Nếu không quan tâm, lại sợ sau này có biến cố, gây ra chuyện gì không hay.

Shirley Dương đưa ra một cách.

“Tôi nghĩ chúng ta tạm thời không nên quan tâm, đi về phía trước thăm dò đường, sau đó quay lại xem sao.” Đây cũng là một ý kiến

không tồi.

Nếu có thay đổi, khi quay lại, hẳn cũng có thể quan sát được.

Họ liền tiếp tục tiến lên.

Chương 234

Phía trước lại là một đoạn đường mộ bằng phẳng, hai bên đường mộ có mấy cái hang đá, bên trong chứa đầy các loại đồ tùy táng.

Hũ gốm vô cùng tinh xảo, lượng lớn vàng thỏi, bạc thỏi, ngọc khí… Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha lập tức đều sáng mắt lên.

Đối với những thứ này, Tần Vũ không từ chối, nhanh chóng như gió cuốn mây tan, toàn bộ thu hồi cho hệ thống.

Địa khí dưới Thủy Long Vựng đã không thể trấn áp được nữa, một khi bùng nổ, nơi này đều sẽ bị hủy hoại, mang ra ngoài được chút bảo bối, cũng là cứu vớt văn vật cho quốc gia.

Đi về phía trước nữa, xuất hiện ba cây cầu đá bạch ngọc nối liền nhau, trên cầu đá điêu khắc rồng phượng, tinh xảo tuyệt trần.

Dưới cầu là một con mương sâu có nước vàng đục ngầu, không biết sâu bao nhiêu, cũng không thấy chảy, giống như một vũng nước tù.

Đây chính là cái gọi là Tam Thế Kiều, tương truyền người chết sau khi hóa tiên thăng thiên, phải đi qua Tam Thế Kiều trước, thoát khỏi những vướng bận thế tục.

Sau đó mới có thể thoát thai hoán cốt, làm một vị thần tiên tiêu dao.

Xem ra lão già Hiến Vương thật sự muốn làm thần tiên, quy cách mộ cũng hoàn toàn xây dựng như vậy.

Qua Tam Thế Kiều, liền có thể nhìn thấy một nơi để chủ mộ yên nghỉ là Âm Cung, bức tường trắng tuyết vô cùng nổi bật trong bóng tối.

Dưới bức tường có một cái cửa động, nhưng cửa lại đang đóng.

Thông thường, sau cửa nhất định là mộ thất đặt quan tài, mười phần thì bảy tám phần là nơi chôn cất Hiến Vương.

Đi suốt một đường vô cùng thuận lợi, không có bất kỳ khó khăn trở ngại nào, ngược lại khiến mọi người đều cảm thấy có chút ngạc nhiên.

"Được rồi, chúng ta quay lại xem sao." Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Đã đến nơi này rồi, đi xem những vệ sĩ bằng đồng đó rốt cuộc có vấn đề gì không.

Nếu có vấn đề, cũng nên giải quyết trước.

Tránh cho việc sau khi vào mộ thất, mở quan tài, bên trong lại xuất hiện thứ gì đó không hay, cùng với những vệ sĩ bằng đồng bên ngoài trước sau giáp công, thì đại sự không ổn.

Hơn nữa, lão già Hiến Vương đã tốn nhiều công sức như vậy, xây dựng một tòa Thủy Long Vựng để an táng.

Thăng tiên là không thể.

Nào có ai xây một cái mộ là có thể thăng tiên?

Hiến Vương chẳng phải là đang mơ mộng hão huyền sao.

Tần Vũ lại lo lắng, thi thể của Hiến Vương không chừng đã hấp thu quá nhiều địa khí và oán khí, lại cứ được bảo quản không thối rữa, có lẽ sớm đã biến thành một con bánh ú lớn.

Nếu thật sự như vậy, thì Hiến Vương tuyệt đối sẽ là một con bánh ú vô cùng lợi hại.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán của Tần Vũ, có lẽ còn mang một chút ý nghĩa "nguyền rủa".

Hiến Vương tàn bạo như vậy, không chỉ chế tạo hàng vạn phụ nữ mang thai mười tháng thành đẳng dẫn, lại nướng hai vạn người sống thành xác khô, cấm cố hồn phách của họ.

Sự tàn bạo này, thật sự là xưa nay chưa từng có, trước không có sau không có, chưa từng nghe thấy.

Người như vậy, nếu sau khi chết cũng biến thành cương thi, thành một con bánh ú lớn, thì mới gọi là nhân quả tuần hoàn, báo ứng không sai.

Có lẽ đây chỉ là lời "nguyền rủa" trong tiềm thức của Tần Vũ, ai biết được nó sẽ không xảy ra chứ?

Dù sao đi nữa, mở quan tài của Hiến Vương, tuyệt đối là một chuyện vô cùng nguy hiểm, nên loại bỏ những nguy hiểm tiềm ẩn bên ngoài trước.

Nghe lời của Hồ Bát Nhất, Tần Vũ nhìn Âm Cung trước mắt.

"Tôi ở đây trông chừng, bốn người các người quay lại, nhớ kỹ, nếu phát hiện có vấn đề, cố gắng không kinh động những vệ sĩ bằng đồng, trực tiếp lui về." Trong địa cung, chia nhau ra thực tế là đại kỵ.

Nhưng Tần Vũ nghệ cao gan lớn, đối với điều này không sợ.

Một con đường mộ, khoảng cách không xa, vừa rồi đi qua cũng không có gì bất thường, hẳn là vấn đề không lớn.

Nhưng hắn không chắc chắn bên trong Âm Cung sẽ không có biến cố, nên mới quyết định ở lại đây trông chừng.

Nếu trong Âm Cung thật sự có thứ gì đó không ổn, một mình hắn ở đây, phần lớn chúng sẽ nghĩ rằng có cơ hội, Tần Vũ nhân cơ hội này giải quyết chúng.

Đây cũng là một cái "cạm bẫy" mà Tần Vũ cố ý đặt ra.

Còn về việc Hồ Bát Nhất và những người khác quay lại xem những võ sĩ bằng đồng, hẳn là không có nguy hiểm.

Dù sao, nếu những võ sĩ bằng đồng đó thật sự có vấn đề, lại ra tay, thì khi họ đi qua dưới lưỡi đao búa của những võ sĩ bằng đồng trước đó, chính là cơ hội tốt nhất.

Hoặc là, cho dù những võ sĩ bằng đồng thật sự có vấn đề, cũng có thể cần một điều kiện để kích hoạt.

Quay lại xem, chủ yếu là xem tư thế của những võ sĩ bằng đồng có thay đổi hay không, từ đó phán đoán có vấn đề hay không.

Thậm chí không cần đến quá gần những võ sĩ bằng đồng, hệ số nguy hiểm hẳn là thấp.

Nghe lời Tần Vũ, bốn người liền một lần nữa bước lên Tam Thế Kiều, đi ngược lại.

Tần Vũ lại ngồi ngay ngắn trước cửa động Âm Cung.

Không thắp nến, cũng không bật đèn.

Sau khi Hồ Bát Nhất và những người khác rời đi, bóng dáng Tần Vũ liền hòa vào trong bóng tối.

Đột nhiên, bên trong bức tường, truyền đến tiếng sột soạt.

Dường như có chuột đang gặm đồ.

Nhưng Tần Vũ biết rõ, mộ Hiến Vương ngay cả côn trùng kiến cũng được dọn dẹp sạch sẽ, tuyệt đối không thể có chuột.

Tuy nhiên, âm thanh lại cứ mãi truyền đến.

Chương 235

Tần Vũ im lặng lắng nghe, không hề động đậy.

Đúng lúc này, trong Âm Cung lại vang lên tiếng thở nặng nề, mơ hồ có tiếng phụ nữ khẽ rên rỉ.

Phảng phất như trong Âm Cung, đang diễn ra chuyện âm dương giao hợp.

Âm thanh triền miên, lọt vào tai.

"Âm Cung của Hiến Vương này, quả nhiên tà môn." Xem ra cái "cạm bẫy" mình bố trí, thật sự có tác dụng, cũng đã thăm dò được tình hình bên trong Âm Cung.

Tần Vũ đang âm thầm suy nghĩ, đúng lúc này, bên tai đột nhiên vang lên một tiếng hét kinh hãi.

Tiếng hét thê lương vô cùng, giống như tiếng của nữ quỷ.

Nhưng lần này, lại không phải phát ra từ trong Âm Cung, mà từ đầu kia của đường mộ.

Sắc mặt Tần Vũ lập tức đại biến.

Tiếng hét của nữ quỷ này, cho hắn cảm giác vô cùng quen thuộc, hình như là giọng của Vương Bàn Tử?

Nhưng giọng của Vương Bàn Tử, sao lại giống nữ quỷ như vậy?

Nơi những vệ sĩ bằng đồng, đã xảy ra chuyện rồi sao?

Tần Vũ không còn quan tâm được bên trong Âm Cung có gì nữa, vội vàng bước qua ba cây cầu đá, lao về phía trước đường mộ.

Vừa đi, Tần Vũ lập tức cảm thấy bên cạnh âm phong từng trận, dường như có thứ gì đó không hay đang lượn lờ xung quanh.

Lúc nãy đi vào, con đường này giống như một đại lộ thênh thang, không có lấy một điểm bất thường.

Giờ phút này rời đi, nó lại phảng phất biến thành con đường không lối về dẫn tới cửu u địa phủ.

Sương mù bốc lên cuồn cuộn, tựa như sương quỷ.

Lớp sương mù che khuất mọi thứ xung quanh, mặc dù mắt Tần Vũ có thể nhìn trong bóng tối, nhưng lại không thể xuyên qua sương mù.

Tiếng hét của Vương Bàn Tử ám ảnh như tiếng của nữ quỷ vẫn không ngừng vang lên.

Tần Vũ cũng chẳng để ý được nhiều, vội vàng tăng tốc, lao về phía trước.

Theo lý mà nói, với tốc độ của hắn, khoảng cách ngắn như vậy chỉ trong nháy mắt là tới.

Thế nhưng, lại không phải vậy.

Con đường này dường như đã bị kéo dài ra vô tận.

Dù hắn đi thế nào cũng không bao giờ đến được điểm cuối.

Rõ ràng giọng của Vương Bàn Tử ở ngay gần đó, nhưng dù đi thế nào cũng không thể tới nơi.

Phải biết rằng, ở giữa không hề có bất cứ thứ gì cản trở, chỉ là một con đường vô cùng bằng phẳng.

Tần Vũ bất giác nhíu mày.

Hắn sở hữu toàn bộ 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, tự nhiên có thể nhìn ra sự biến hóa vi diệu trong đó.

Vấn đề thực sự, chính là nằm ở cây cầu Tam Thế.

Cầu Tam Thế chỉ cho phép vào, không cho phép ra.

Bất cứ ai bước qua cầu Tam Thế, khi quay trở lại, sẽ bị lạc trên con đường vốn bằng phẳng không chút trở ngại này.

Không, hình như cũng có điểm không đúng.

Dù sao thì, lúc Hồ Bát Nhất và bốn người kia vừa qua cầu trở về, đáng lẽ không xảy ra biến hóa này.

Nếu không, bốn người họ vừa qua cầu Tam Thế sẽ lập tức rơi vào khốn cảnh, không thể nào đến bây giờ mới phát ra tiếng hét.

Bố cục ở đây vô cùng tinh diệu, cầu Tam Thế kết nối với địa khí, hình thành một thứ giống như cơ quan.

Lúc Tần Vũ đi vào, hắn đã từng rất cẩn thận quan sát, xem có cơ quan cạm bẫy tên ngầm nào ẩn giấu không.

Nhưng lúc đó không hề phát hiện ra bất cứ điều gì.

Bây giờ nhìn lại mới hiểu được bố cục của Hiến Vương.

Nơi này quả thực không bố trí những loại cơ quan cạm bẫy thông thường.

Nơi này thực chất là một loại trận pháp tương tự Huyền Hồn Thê.

Khi đi vào thì bình thường không có gì lạ, nhưng khi quay về thì sẽ rơi vào trong trận pháp.

Khác với những đại sư cơ quan thông thường, Hiến Vương đã đặt việc khởi động trận pháp dựa vào âm hồn chi khí.

Phía trước âm cung âm khí nặng nề, hẳn là do Hiến Vương cố ý bố trí.

Một khi có người sống tiến vào nơi đó, dương khí trên người sẽ làm thay đổi âm khí ở đó.

Sự thay đổi này rất vi diệu, người bình thường căn bản không nhìn ra được.

Sự biến hóa của âm khí sẽ làm thay đổi địa khí bên dưới, hình thành hiệu ứng tương tự như domino.

Khi người sống vào mộ, sau khi đi qua cầu Tam Thế rời khỏi nơi đó, dương khí biến mất, âm khí quay lại bổ sung, địa khí vì thế mà thay đổi.

Thế là trận pháp được khởi động.

Người quay về sẽ bị nhốt trong trận pháp, lạc lối giữa trận pháp, không bao giờ thoát ra được, cho đến khi kiệt sức mà chết khát, chết đói.

Chương 236

Hồ Bát Nhất và những người khác có thể thuận lợi đi về, là vì Tần Vũ vẫn luôn ở trước cửa âm cung chưa rời đi.

Có người ở đó, tức là có dương khí.

Dương khí chưa tan, nên trận pháp không khởi động.

Hồ Bát Nhất cũng thuận lợi quay về.

Trong đầu Tần Vũ, vô số ý niệm lóe lên.

Hắn nhanh chóng đoán ra được bảy tám phần nguyên do trong đó.

Không ngờ Hiến Vương ngoài việc thích nuôi trùng, còn tinh thông trận pháp.

Nhưng nghĩ lại, kiến trúc kiểu Thủy Long Vựng này, nếu không phải thiên tài thì cũng chẳng thể nào nghĩ ra được.

Từ điểm này mà xem, Hiến Vương thậm chí có thể được coi là một cao nhân tài hoa hơn người, trí tuệ siêu quần.

Chỉ tiếc là, sự thông minh tài trí này không được dùng để trị vì đất nước, tạo phúc cho bá tánh, mà lại dồn hết vào việc xây lăng mộ.

Lại không khỏi khiến người ta thổn thức.

Nhưng, hiểu rõ bố cục của Hiến Vương là một chuyện.

Muốn thoát ra lại là chuyện khác. 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 của Tần Vũ là do hệ thống truyền thụ, về mặt kiến thức tự nhiên không có bất kỳ góc chết nào, không có một chút kiến thức nào chưa nắm vững.

Trận pháp trước mắt tuy cao minh, nhưng không thể nhốt được hắn.

Tuy nhiên, hiện tại hắn đã rơi vào trong trận, muốn suy ra những bố trí tinh diệu của trận pháp để phá giải ra ngoài lại cần thời gian.

Mà thứ Tần Vũ thiếu nhất bây giờ, chính là thời gian.

Từ giọng của Vương Bàn Tử, bốn người họ tuyệt đối đã gặp phải phiền phức lớn.

"Húúúú…" Giọng của Vương Bàn Tử lại vang lên lần nữa.

Âm thanh lạnh lẽo vô cùng, thê thảm vạn phần, nghe qua có cảm giác khiến người ta như rơi vào dòng sông băng cửu u.

Ngay sau đó, lại truyền đến tiếng đánh nhau.

Tiếng hét kinh hãi của Shirley Dương, tiếng hô hoán của Hồ Bát Nhất, và tiếng kêu "Cứu mạng" đầy kinh hoàng của Đại Kim Nha.

Thời gian đang trôi qua từng giây từng phút, không thể trì hoãn thêm nữa.

Kéo dài thêm một chốc nữa, e rằng cả bốn người đều sẽ biến thành oan hồn lệ quỷ.

Trong mắt Tần Vũ, một tia sáng lóe lên.

Trong nháy mắt, hắn đã quyết định.

Bạo lực phá giải.

Lấy lực phá pháp.

Bất kể trận pháp thế nào, ta cứ một đao phá nó.

Vốn dĩ Tần Vũ không muốn dùng phương pháp này, vì không biết làm vậy sẽ gây ra biến hóa mới gì.

Nhưng tình hình hiện tại khẩn cấp, không thể lo nhiều được nữa.

Muốn lấy lực phá pháp, cũng không phải ai cũng làm được.

Nếu không, trận pháp này của Hiến Vương cũng chẳng có giá trị

tồn tại.

Điều kiện tiên quyết để lấy lực phá pháp là cần có đủ sức mạnh.

Thứ hai, muốn lấy lực phá pháp, phải có hiểu biết sâu sắc về trận pháp, có thể tìm đúng vị trí để phát lực.

Nếu không, dù có "lực" lớn nhất mà không tìm được mục tiêu ở đâu thì cũng vô ích.

Tần Vũ tất nhiên có năng lực này.

Chỉ trong một lát, hắn đã tìm ra ba tiết điểm, trên các tiết điểm đó có bố trí những khối đá đặc thù.

Những khối đá này không lộ ra trên mặt đất, giống như những viên gạch bình thường, được lát ngay ngắn dưới đất.

Nếu không phải Tần Vũ tinh thông trận pháp, năng lực suy diễn kinh người, người bình thường căn bản không thể nào tìm ra được.

Sau khi tìm được tiết điểm, thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tần Vũ liền vung ra.

Trong sát na, những khối đá dưới lưỡi Hắc Kim Cổ Đao bị chém làm đôi, lập tức mất đi tác dụng dẫn động trận pháp.

Mặt đất trong mộ đột nhiên rung chuyển, phảng phất như có động đất.

Những tiết điểm này kết nối với địa khí bên dưới, sau khi bị phá hủy sẽ ảnh hưởng đến địa mạch nơi đây.

Từ đó gây ra chấn động lớn.

Nhưng lúc này, Tần Vũ không thể lo được nữa.

Hiến Vương chắc sẽ không tự hủy lăng mộ của mình.

Vì vậy, động vào những tiết điểm này, đại khái là an toàn.

Còn về những biến cố phát sinh do việc này, đó không phải là vấn đề cần cân nhắc lúc này.

Chương 237

Cũng chỉ có thể đi một bước, tính một bước.

Xoạt xoạt xoạt.

Trong tay Tần Vũ, ánh đao của Hắc Kim Cổ Đao không ngừng lóe lên.

Rất nhanh, mấy tiết điểm trong trận đều bị Hắc Kim Cổ Đao phá hủy toàn bộ.

Lớp sương mù dày đặc vốn bao trùm đã tan biến.

Cảnh sắc trước mắt Tần Vũ lập tức thay đổi.

Hắn vội vàng lao đi, chạy về phía nơi có các võ sĩ đồng.

"Húúúú…" Tiếng la hét của Vương Bàn Tử lại vang lên.

Không còn sự phong tỏa của trận pháp, tốc độ của Tần Vũ bùng nổ toàn diện, chỉ trong nháy mắt đã xông trở lại nơi có các võ sĩ đồng.

Hiện ra trước mắt Tần Vũ, là một con lệ quỷ đầu bù tóc rối đang thè cái lưỡi rất dài.

Trông giống như quỷ treo cổ?

Tuy nhiên, cảm giác đó chỉ thoáng qua trong một chốc.

Ngay sau đó, trên mặt Tần Vũ lộ ra vẻ kinh ngạc tột độ.

Con "lệ quỷ" trước mắt không phải ai khác, chính là Vương Bàn Tử.

Sau khi Hồ Bát Nhất và bốn người tách khỏi Tần Vũ, họ lại một lần nữa bước qua cầu Tam Thế, men theo mộ đạo, quay trở lại nơi có các vệ sĩ đồng.

Đoạn đường đi rất bình thường, cũng không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Đại Kim Nha thở phào một hơi.

Tần Vũ không đi cùng, hắn luôn cảm thấy không yên tâm.

"Xem ra chắc không có vấn đề gì, nếu không thì đường về của chúng ta đã không yên tĩnh như vậy." Hồ Bát Nhất khẽ lắc đầu.

"Phải thấy mấy tên vệ sĩ đồng kia mới biết được." Nói rồi, anh làm một động tác ra hiệu im lặng.

Đại Kim Nha hiểu ý, lập tức không nói nữa.

Rất nhanh, mấy người lại quay về nơi có các vệ sĩ đồng.

Nơi đây vẫn một mảnh tĩnh lặng.

Các vệ sĩ đồng vẫn giơ cao đao búa, đứng im ở đó, phảng phất như vĩnh hằng bất biến.

Vương Bàn Tử nhìn một lượt, rồi nhỏ giọng nói.

"Được rồi, bây giờ an toàn rồi, chỉ là mấy bức tượng đồng đúc thôi mà, chúng ta quá đa nghi rồi, lo lắng suông một trận." Thấy không có gì bất thường, sắc mặt Hồ Bát Nhất cũng thả lỏng hơn.

"Chắc là không có vấn đề gì, nhưng cẩn thận vẫn hơn, cẩn thận một chút không bao giờ sai." Chẳng ngờ, lúc này, sắc mặt Shirley Dương đột nhiên biến đổi.

"Không đúng, mọi người nhìn kỹ lại xem, tư thế của những vệ sĩ đồng này có chút khác so với lúc chúng ta mới vào." Nghe Shirley Dương nói vậy, mấy người trong lòng kinh hãi, vội vàng nhìn theo.

Nhưng nhìn trái nhìn phải, cũng không phát hiện ra điểm gì khác biệt.

Shirley Dương thấy họ không phát hiện ra, đành lên tiếng chỉ điểm.

"Lúc chúng ta mới vào, tư thế cầm đao búa của những vệ sĩ đồng này là tay trái ở trên, tay phải ở dưới, bây giờ, tư thế cầm đao búa lại là tay phải ở trên, tay trái ở dưới." Sự thay đổi này rất vi diệu, người bình thường sẽ không chú ý.

Nghe Shirley Dương nói vậy, mấy người còn lại nhìn kỹ lại, hình như đúng là như vậy thật.

"Đúng rồi, tôi nói mà, thật sự là tay cầm đao búa đã thay đổi." Đại Kim Nha vỗ vỗ đầu mình.

Lúc đi qua dưới lưỡi đao búa, trong lòng hắn vô cùng căng thẳng, không dám nhìn thẳng vào vệ sĩ đồng, nhưng bây giờ nhìn kỹ lại, tay cầm đao búa của vệ sĩ đồng thật sự đã thay đổi.

Lòng mọi người chợt thắt lại.

Chỉ là những bức tượng đồng thôi mà, sao có thể cử động được chứ?

Ánh mắt Hồ Bát Nhất lóe lên, trầm giọng nói.

"Chúng ta đừng kinh động, quay về gọi Tần gia lại đây." Bây giờ chia làm hai ngả, nếu xảy ra chuyện gì, không nghi ngờ gì sẽ thêm phiền phức.

Lần này chỉ là lẻn về quan sát, xem có vấn đề gì không.

Bây giờ đã quan sát xác nhận rồi, đương nhiên phải hợp lại với nhau trước.

Hồ Bát Nhất nghĩ vậy, lập tức xoay người quay đầu, chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, đột nhiên, bên tai nghe thấy một tiếng "phịch".

Hồ Bát Nhất quay người lại nhìn, chỉ thấy Đại Kim Nha bên cạnh mặt mày kinh hãi, ngã sõng soài trên đất, ánh mắt đầy vẻ hoảng sợ, cơ thể cũng run lẩy bẩy.

Hồ Bát Nhất lập tức kinh ngạc.

Đại Kim Nha vốn dĩ không phải người gan dạ.

Nhưng từ khi vào Trùng Cốc, trải qua bao nhiêu chuyện, thực lực của Đại Kim Nha cũng đã tăng lên không ít.

Hắn của bây giờ có thể coi là một cao thủ đúng nghĩa.

Thân thủ tốt, lá gan cũng lớn hơn nhiều, sao bây giờ đột nhiên lại biến thành bộ dạng này?

Hồ Bát Nhất vội vàng nhìn theo ánh mắt của Đại Kim Nha, liền thấy Vương Bàn Tử đang đứng cách đó không xa.

Chương 238

Trong sát na, cả người Hồ Bát Nhất đờ đẫn, trên mặt càng hiện ra vẻ kinh ngạc và sợ hãi tột độ.

Nếu không phải Hồ Bát Nhất quá quen thuộc với Vương Bàn Tử, đổi lại là một người xa lạ, nhìn thấy bộ dạng hiện tại của Vương Bàn Tử, nhất định sẽ cho rằng Vương Bàn Tử là một con lệ quỷ, tuyệt không phải là người.

Bộ dạng của hắn thật sự quá đáng sợ.

Lưỡi thè ra rất dài, vượt quá giới hạn mà người bình thường có thể thè ra được.

Cái lưỡi dài ngoằng lơ lửng trên miệng, trông vô cùng đáng sợ.

Đặc biệt là trên cái lưỡi đó, dường như mọc ra một con mắt.

Con mắt âm u, đang trừng trừng nhìn họ, con ngươi còn chuyển động không ngừng.

Bộ dạng đó, phải nói là đáng sợ đến mức nào.

Trong sát na, Hồ Bát Nhất chỉ cảm thấy lông tơ trên người dựng đứng cả lên, gần như theo bản năng muốn chĩa súng săn trong tay vào Vương Bàn Tử.

"Mày… là ai?" Hồ Bát Nhất cố nén sự kinh hãi trong lòng, nghiêm giọng hỏi.

Bên cạnh, Shirley Dương tay trái cầm súng săn, tì lên vai, nhắm vào Vương Bàn Tử, nhưng tay phải lại siết chặt con dao găm bên hông.

Vương Bàn Tử bị lệ quỷ nhập sao?

Hay là, Vương Bàn Tử đã biến thành lệ quỷ?

Trong phút chốc, Hồ Bát Nhất có chút luống cuống.

Anh và Vương Bàn Tử quen biết nhiều năm, tình cảm cực kỳ sâu đậm, giờ phút này thấy Vương Bàn Tử bộ dạng này, lòng anh lập tức rối như tơ vò, vừa lo lắng bực bội, lại vừa sợ hãi bất an.

Đúng lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng.

"Húúúú…" Âm thanh đó tuyệt đối không giống của Vương Bàn Tử.

Là tiếng của lệ quỷ, một con nữ quỷ.

Nhưng oái oăm thay, trong đó lại xen lẫn giọng điệu quen thuộc thường ngày của Vương Bàn Tử.

Lọt vào tai những người đã quen nghe, càng khiến người ta cảm thấy căng thẳng và kinh hoàng.

Cùng lúc đó, trong mắt Vương Bàn Tử cũng lóe lên ngọn lửa xanh u ám, không còn giống mắt người nữa.

Hai tay hắn giơ lên, năm ngón tay xòe ra, tựa như móng vuốt của quỷ, chực lao về phía họ.

Shirley Dương theo bản năng định bóp cò, nhưng bị Hồ Bát Nhất bên cạnh đưa tay cản lại.

"Anh làm gì vậy?

Vương Bàn Tử biến thành lệ quỷ rồi, chúng ta phải tiêu diệt hắn." Shirley Dương lớn tiếng hét.

"Đừng, Vương Bàn Tử bị lệ quỷ nhập rồi, chúng ta xem xét thêm, xem có cách nào đuổi lệ quỷ ra không." Trong lúc nói, Vương Bàn Tử đã lao tới.

Cái lưỡi dài không giống của người thường kia thè ra, miệng há to, dường như muốn cắn người.

Hồ Bát Nhất trong lòng kinh hãi, biết rằng phải lập tức khống chế Vương Bàn Tử, không thể có một chút do dự nào.

Anh lập tức lấy tiến làm lùi, lao người về phía trước, một tay đẩy vào vai phải Vương Bàn Tử, tay kia nắm mạnh vào khuỷu tay của hắn, trước tiên triệt tiêu điểm phát lực của Vương Bàn Tử.

Cùng lúc đó, cơ thể anh theo hai tay tiến lên, dồn toàn bộ sức mạnh vào vai trái, dùng cả người lao vào, lập tức vật ngã Vương Bàn Tử xuống đất.

Tuy nhiên, sức mạnh của Vương Bàn Tử lại lớn đến lạ thường, vừa ngã xuống đất, hắn liền lập tức phát lực phản kích.

Cái lưỡi dài ngoằng quất về phía Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất không muốn chạm vào cái lưỡi quái dị đó, vội vàng nghiêng người né tránh.

Nhân lúc anh buông lỏng, Vương Bàn Tử lập tức giãy ra được.

Đúng lúc này, Shirley Dương dùng báng súng săn, đập mạnh vào đầu Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử bị một đòn, đột nhiên lại hét dài một tiếng "Húúúú", xoay người quay đầu, chạy về phía sau.

Đúng lúc này, biến cố lại xảy ra.

Trên mộ đạo phía trước, không biết từ đâu bốc lên vô số khói mây.

Khói mây âm u quỷ dị, dường như có ác quỷ sắp từ trong đó bước ra.

Giờ phút này, Hồ Bát Nhất cũng chẳng để ý đến những thứ đó, nhấc chân đuổi theo Vương Bàn Tử.

Anh thật sự không nỡ nhìn Vương Bàn Tử biến thành lệ quỷ.

Nếu thực sự đến bước đường cùng, Hồ Bát Nhất thà tự tay giết Vương Bàn Tử, cũng không muốn nhìn hắn biến thành một con lệ quỷ nửa sống nửa chết.

Như vậy thật quá thảm.

Đúng lúc này, Đại Kim Nha đột nhiên lại hét lên một tiếng.

"Không ổn rồi, những võ sĩ đồng kia… cử động rồi." Hồ Bát Nhất vội vàng quay đầu lại, lại thấy các vệ sĩ đồng vốn đứng im bất động ở hai bên mộ đạo, đang xách đao búa, từng bước từng bước đi về phía họ.

Lòng Hồ Bát Nhất lập tức như treo trên sợi tóc.

Vốn chỉ là quan sát, rồi lặng lẽ rút lui, nhưng vạn lần không ngờ, lại xảy ra nhiều chuyện rắc rối như vậy.

Vương Bàn Tử cũng không biết bị làm sao, bị lệ quỷ nhập.

Những vệ sĩ đồng kia, thật sự đã "sống" lại.

Chương 239

Thủ đoạn của Hiến Vương, làm sao có thể khiến tượng đồng sống lại được chứ?

Tuy nhiên, sự thật bày ra trước mắt, không thể phủ nhận.

Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha, Shirley Dương nhìn nhau, đều thấy được sự kinh hoàng sâu sắc trong mắt đối phương.

Lăng mộ Hiến Vương, quả nhiên không đơn giản.

Chưa thực sự đi vào, chỉ mới đi dạo bên ngoài mộ đạo thôi mà đã xảy ra chuyện đáng sợ như vậy.

Nếu thực sự vào trong, mở quan tài của Hiến Vương ra, không biết sẽ xảy ra chuyện lớn đến mức nào.

Hiện tại cũng không thể nghĩ nhiều.

Hồ Bát Nhất quyết đoán.

"Chạy!" Ba người lập tức quay người, liều mạng chạy về phía sau.

Phía trước khói mây âm u, dù có giơ đèn pin lên cũng không nhìn rõ.

Nhưng họ cũng chẳng để ý được những thứ đó, chỉ có thể liều mạng chạy về phía trước.

Dù sao, không cần nghĩ cũng biết, những võ sĩ đồng phía sau nhất định vô cùng khó đối phó.

Chưa nói gì khác, chỉ riêng lớp vỏ đồng kia thôi cũng đủ để Hồ Bát Nhất và những người khác dập tắt ý định đối đầu.

Tuy nhiên, vừa chạy, ba người lập tức phát hiện có điều không ổn.

Nơi này là một mộ đạo thẳng tắp, không có ngã rẽ nào khác.

Men theo mộ đạo chạy, chạy đã lâu, nhưng vẫn không thấy cầu Tam Thế đâu.

Sương mù trong mộ đạo ngày càng dày, âm u, cách gần cũng không nhìn rõ bóng người.

"Húúúú…" Bên tai lại truyền đến tiếng la hét của Vương Bàn Tử, dường như ở không xa, nhưng cũng không tìm thấy.

Ba người dừng bước.

Đến bây giờ, ai cũng biết tình hình không ổn rồi.

Mộ đạo này trước đó đã đi qua.

Khoảng cách đến cầu Tam Thế không xa.

Với tốc độ chạy vừa rồi, đáng lẽ đã đến từ lâu, tại sao vẫn không thấy bóng dáng đâu?

"Chúng ta gặp phải quỷ đả tường rồi sao?" Đại Kim Nha kinh nghi bất định.

Hồ Bát Nhất nhìn quanh bốn phía, khẽ lắc đầu.

"Tôi thấy giống trận pháp cổ đại hơn, Hiến Vương chắc hẳn đã bố trí một đại trận ở đây, chúng ta bị nhốt trong đó rồi." Lời này vừa thốt ra, sắc mặt Đại Kim Nha lập tức đại biến.

Lần trước ở Long Lĩnh Mê Quật, bị nhốt trên Huyền Hồn Thê, mãi không thoát ra được, Đại Kim Nha đến giờ vẫn nhớ như in.

Đó cũng là một trận pháp.

Khi đó nhờ vào năng lực suy diễn kinh người của Tần Vũ, giải được nó ra, mới có thể thoát khỏi Huyền Hồn Thê.

Nhưng bây giờ, Tần Vũ không có ở đây.

Các võ sĩ đồng phía sau đang bước từng bước, ngày càng gần.

Họ đã rơi vào tuyệt cảnh.

Đúng lúc này, bóng dáng Shirley Dương đột nhiên nhảy lên, tung một cú đá trên không.

Keng.

Hóa ra có một võ sĩ đồng đã âm thầm đi đến sau lưng cô, tự lúc nào giơ đao búa lên, chém về phía cô.

May mà Shirley Dương phản ứng nhanh nhạy, một cú đá tung ra, võ sĩ đồng lập tức loạng choạng, lùi về sau hai bước.

Shirley Dương chỉ cảm thấy chân đau buốt.

Cú đá đó, cô đã dùng toàn bộ sức lực.

Phải biết rằng, sau mấy tháng cường hóa, cộng thêm nhận được ý chí chiến đấu từ Tần Vũ, thân thủ của Shirley Dương so với trước đây đã có một bước nhảy vọt về chất.

Cú đá đó tuy vội vàng, nhưng vẫn ẩn chứa sức mạnh vô cùng kinh người.

Nếu là người thường, chỉ bằng một cú đá đó, đủ để khiến đối phương gãy cổ.

Nhưng võ sĩ đồng dường như không hề hấn gì, chỉ lùi lại hai bước, rồi lại bước lên.

"Pằng!" Đại Kim Nha cầm súng săn, bắn một phát vào võ sĩ đồng.

Tia lửa tóe ra.

Lần này, võ sĩ đồng ngay cả lùi cũng không lùi, chỉ lắc lư thân thể, rồi lại tiến lên.

Đao búa giơ cao, chém về phía Đại Kim Nha.

Khi đao búa hạ xuống, động tác của võ sĩ đồng lại đột nhiên tăng tốc, nhanh như sấm sét.

Đại Kim Nha kinh hãi, may mà bây giờ thân thủ đã khác xưa.

Hắn lập tức nghiêng người né tránh, hiểm hóc tránh được một đòn.

Chương 240

Nhân lúc đó, Hồ Bát Nhất lao lên, đưa tay nắm lấy tay của võ sĩ đồng.

Vừa nắm lấy, mới phát hiện sức mạnh của võ sĩ đồng nặng tựa ngàn cân.

Dù Hồ Bát Nhất dùng sức thế nào, cũng không lay chuyển được.

Lòng Hồ Bát Nhất lập tức kinh hãi vạn phần.

Chuyến đi Trùng Cốc này, cơ thể anh đã được cường hóa toàn diện.

Sức mạnh của anh so với trước đây đã lớn hơn mấy lần.

Nhưng vạn lần không ngờ, sức mạnh của võ sĩ đồng lại kinh khủng đến vậy.

Gã này, có điểm yếu không?

Đánh thế nào đây?

Phòng ngự không thể phá, lại thêm sức mạnh vô cùng, ai có thể đối phó được với những võ sĩ đồng này?

Trong lúc suy nghĩ, Shirley Dương đã cầm dao găm, đâm về phía mắt của võ sĩ đồng.

Có lẽ, đó là điểm yếu duy nhất của võ sĩ đồng.

Dù sao, toàn thân võ sĩ đồng đều là đồng, chỉ có trong hai hốc mắt đó là lóe lên ánh sáng xanh u ám.

Shirley Dương ra tay vừa nhanh vừa chuẩn, mắt thấy sắp đâm vào mắt của võ sĩ đồng.

Nhưng đúng lúc này, đầu của võ sĩ đồng khẽ lắc.

Keng.

Dao găm va vào trán của võ sĩ đồng, lập tức phát ra tiếng vang giòn tan.

Võ sĩ đồng đột nhiên phát lực, thân thể vặn một cái, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương lập tức bị hất văng sang hai bên trái phải.

"Bịch" một tiếng, cả hai cùng lúc ngã xuống đất.

Cú ngã không nhẹ, cả hai đều cảm thấy toàn thân đau rát.

Đúng lúc này, bên tai đột nhiên vang lên tiếng bước chân cộp cộp cộp.

Mấy chục võ sĩ đồng đang bước tới.

Trong ánh mắt của Hồ Bát Nhất và Shirley Dương, lập tức lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Một võ sĩ đồng đã lợi hại như vậy, nếu mấy chục võ sĩ đồng cùng lên, e rằng căn bản không có sức chống cự.

"Húúúú…" Tiếng la hét thê lương của Vương Bàn Tử lại vang lên.

Lòng Hồ Bát Nhất đã chìm xuống đáy vực.

Anh thầm nghĩ, lần này toi rồi, sau khi bị những võ sĩ đồng quái dị này giết chết, không chừng cũng sẽ giống như Vương Bàn Tử, biến thành một con lệ quỷ.

Nghĩ đến đây, Hồ Bát Nhất không khỏi cảm thấy rùng mình.

Trong lúc suy nghĩ, võ sĩ đồng kia đã bước lớn đến trước mặt, giơ cao đao búa trong tay… Đột nhiên, một tiếng đá vỡ giòn tan vang lên bên tai Hồ Bát Nhất.

Ngay sau đó, sương mù bao quanh đột nhiên tan đi.

Sự thay đổi đột ngột khiến võ sĩ đồng đang giơ đao trước mặt, động tác cũng chậm lại.

Hồ Bát Nhất nhân lúc đối phương sững sờ, một cú lộn nhào, thoát ra ngoài.

Bóng dáng Tần Vũ hiện ra từ trong sương mù.

Hắn vừa phá trận, điều đầu tiên nhìn thấy là bộ dạng quỷ quái kinh người của Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử dường như cũng thấy hắn, nhưng lại co cẳng chạy về phía trước.

Tần Vũ sững sờ, quay đầu lại liền thấy Hồ Bát Nhất, Shirley Dương và Đại Kim Nha ba người đã rơi vào tuyệt cảnh.

Bóng dáng Tần Vũ đột nhiên lao vút đi, xông thẳng về phía tên võ sĩ đồng bên cạnh Hồ Bát Nhất.

Một bước, hai bước, ba bước… Đột nhiên nhảy lên, Hắc Kim Cổ Đao giơ cao.

Một đao thế như sấm sét, mang theo sức mạnh ngàn cân, chém thẳng xuống.

"Kéééét!" Tiếng đồng bị cắt vang lên chói tai.

Trong bóng tối, những tia sáng nhỏ lóe lên.

Đó là tia lửa do Hắc Kim Cổ Đao cắt vào đồng tạo ra.

Những vệ sĩ đồng này, không ai là không tồn tại vô cùng mạnh mẽ.

Có mấy lần, Hắc Kim Cổ Đao của Tần Vũ cũng chỉ cắt được lớp vỏ đồng bên ngoài, chứ không gây ra bất kỳ thương tổn nào.

Thân thủ của những võ sĩ này vô cùng lợi hại, phản ứng cực kỳ nhanh nhạy, ra tay vừa nhanh vừa độc vừa chuẩn.

Sự phối hợp giữa chúng cũng thiên y vô phùng.

Tuy nhiên, đối với Tần Vũ, có chút không đủ xem.

Tần Vũ đã nhận được lượng lớn kinh nghiệm chiến đấu, võ kỹ của hắn đã được rèn giũa đến mức lô hỏa thuần thanh, dần đạt đến cảnh giới viên mãn.

Phản ứng, tốc độ, sự nhanh nhạy của Tần Vũ đều nhanh đến không thể nhanh hơn.

Chương 241

Lúc mới bắt đầu, những võ sĩ đồng này dựa vào sự phối hợp chặt chẽ, có thể gây ra một chút uy hiếp cho Tần Vũ.

Nhưng rất nhanh, trận chiến biến thành một cuộc tàn sát một chiều.

Sở hữu Hắc Kim Cổ Đao, Tần Vũ chính là khắc tinh của những võ sĩ đồng này.

Chẳng mấy chốc, ba mươi mấy võ sĩ đồng đều bị Hắc Kim Cổ Đao của Tần Vũ hoặc từ đầu đến chân chém làm đôi, hoặc chém ngang lưng, hoặc cắt đầu… Những mảnh đồng vỡ và thi thể khô hôi thối vương vãi khắp nơi.

Trận chiến kịch liệt này diễn ra không lâu.

Sau một tuần trà, Tần Vũ thu đao đứng lại.

Trước mắt hắn, không còn một võ sĩ đồng nào đứng vững.

"Tần ca thật sự quá mạnh!" Trận chiến này, khiến Đại Kim Nha, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương đều kinh ngạc vạn phần.

Họ cũng đã nhận được không ít mảnh kinh nghiệm chiến thần, đối với chiến đấu, đều có năng lực vượt xa người thường.

Nhưng xem Tần Vũ chiến đấu với võ sĩ đồng, mới phát hiện ra sự chênh lệch quá xa.

Bất luận là nắm bắt thời cơ chiến đấu, ra tay chuẩn, ổn, độc, Tần Vũ đều có thể coi là tiêu chuẩn như sách giáo khoa chiến đấu.

Mỗi một đao đều vừa đúng chỗ, mỗi một chiêu đều có mai phục.

Shirley Dương nhớ lại lần đầu tiên thấy Tần Vũ ra tay, chế phục

đám côn đồ của Mã Đại Đảm, cô cảm thấy Tần Vũ ra tay không có chương pháp.

Chỉ là nhanh như chớp, sức mạnh vô cùng, dũng mãnh vô song, nên không ai địch nổi một hiệp.

Bây giờ lại xem Tần Vũ ra tay, lại hoàn toàn khác.

Mỗi một đao của Tần Vũ, đao nào cũng có chương pháp, lại đao nào cũng không có chương pháp.

Không chỉ ra tay nhanh, quan trọng hơn là, mỗi một đao đều diệu không thể tả, tràn đầy vẻ đẹp của chiến đấu.

Hắn cũng đồng thời vận dụng kỹ năng chiến đấu đến trình độ xuất thần nhập hóa.

Quan sát Tần Vũ chiến đấu, chính là một sự hưởng thụ tuyệt vời.

Sau khi nhận được vô số kinh nghiệm chiến đấu, không biết tự lúc nào, Tần Vũ đã sở hữu năng lực chiến đấu vô song.

Mọi người đều xem đến mê mẩn, cũng từ đó thấy được sự thiếu sót của mình.

Võ sĩ đồng bị tiêu diệt toàn bộ, nguy cơ được giải trừ, họ cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Đi, chúng ta mau đi tìm Vương Bàn Tử." Hồ Bát Nhất nghĩ đến Vương Bàn Tử, cảm thấy vô cùng lo lắng bất an.

Vương Bàn Tử này, không lẽ thật sự toi đời như vậy sao?

Tần Vũ gật đầu, quả thực phải tìm Vương Bàn Tử sớm một chút, có lẽ còn cứu được?

Ai mà biết được?

Vạn nhất cứu được thì sao?

Đúng lúc này, Đại Kim Nha đột nhiên hét lên.

“Mau nhìn kìa, thi thể của những võ sĩ đồng này đang biến hóa.” Mọi người vội vàng nhìn theo.

Chỉ thấy trên mặt đất, võ sĩ đồng bị Tần Vũ giết đầu tiên, trên thi thể, mơ hồ có vô số con kiến đang ngọ nguậy.

Những con kiến này rất nhỏ, mắt thường cũng không nhìn rõ lắm, nhìn thoáng qua, cứ như là da thịt của thi thể đang ngọ nguậy.

Những con kiến này bắt đầu nhanh chóng bò ra ngoài, đầu tiên bò lên lớp vỏ đồng bao bọc bên ngoài, tiếp đó liền truyền đến từng tràng tiếng gặm nhấm “rào rào rào”.

Chúng đang gặm đồng.

Sau khi ăn một ít đồng, cơ thể những con kiến liền biến lớn với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Hồ Bát Nhất chiếu đèn pin về phía những thi thể khác, những thi thể đó, cũng không ngoại lệ, đều đang xảy ra biến hóa tương tự.

Chỉ là, võ sĩ đồng kia bị Tần Vũ giết đầu tiên, nên biến hóa lớn nhất.

“Chuyện gì vậy?” Đại Kim Nha trầm giọng hỏi.

Xung quanh, tiếng gặm nhấm “rào rào rào” ngày càng lớn, ngày càng dày đặc, rõ ràng có vô số con kiến đã chui ra từ thi thể.

Shirley Dương chậm rãi nói.

“Xem ra, sau khi những người này bị chế tác thành thi khô, Hiến Vương lại trồng đẳng trùng vào cơ thể họ, những con đẳng trùng này không ngừng sinh trưởng trong cơ thể, thực tế đã hoàn toàn khoét rỗng cơ thể họ.” “Bên trong thân đồng chắc hẳn có bí văn cấm chế đặc thù, giam cầm lũ đẳng trùng này lại.” “Nói cách khác, những võ sĩ

này thực ra không phải thi khô, mà là thân thể của đằng trùng, do vô số đằng trùng tạo thành." "Chẳng trách sức mạnh của những võ sĩ này lớn đến lạ thường, vượt xa sức mạnh của người thường, cũng lớn hơn nhiều so với cương thi bình thường." "Đó không phải là sức mạnh của bản thân võ sĩ, mà là sức mạnh của vô số đằng trùng tập hợp lại." "Hiến Vương căn bản không tin các võ sĩ nguyện ý tự biến mình thành thi khô để bảo vệ lăng mộ, so với việc bồi táng bình thường, như vậy quá đáng sợ." "Hơn nữa, dù có võ sĩ trung thành như vậy, cũng không có sức mạnh lớn đến thế." "Để chống đỡ lớp vỏ đồng bên ngoài, cần có sức mạnh khổng lồ, không phải người bình thường có thể sở hữu." "Chỉ có đằng trùng mới đáp ứng được yêu cầu như vậy, loại côn trùng nhỏ này thường có thể gánh được vật nặng gấp 50 lần trọng lượng của nó." "Toàn bộ cơ thể do đằng trùng tạo thành, có thể dễ dàng gánh vác lớp vỏ đồng bên ngoài." "Đằng trùng cũng không cần phải lo lắng về vấn đề trung thành, dùng thân thể võ sĩ làm mồi dẫn, cuối cùng bồi dưỡng thành thân thể đằng trùng, cũng có thể sở hữu võ kỹ của võ sĩ khi còn sống." "Đó là những người bảo vệ lăng mộ hoàn hảo nhất.

Mạnh mẽ, trung thành, bất khả chiến bại!" Nói đến đây, Shirley Dương nhìn Tần Vũ một cái.

"Chỉ là, Hiến Vương có lẽ nằm mơ cũng không ngờ, trên đời lại có người mạnh mẽ như Tần ca.

Một phen khổ tâm bố trí, cuối cùng hóa thành công dã tràng." Khi nói câu này, giọng cô tràn đầy sự sùng bái.

Hiến Vương đã chế tạo ra những vệ sĩ đồng mạnh mẽ nhất, nhưng dưới đao của Tần Vũ, cũng chỉ là sắt vụn đồng nát mà thôi.

Tuy nhiên, Tần Vũ nghe Shirley Dương nói xong, không hề có chút kiêu ngạo nào, ngược lại đầy lo lắng.

“Cô nói không sai, có lẽ sự thật là vậy.

Nhưng tôi cảm thấy bố trí của Hiến Vương, e rằng không chỉ có thế.” “A?” Nghe Tần Vũ nói, Shirley Dương, Hồ Bát Nhất, Đại Kim Nha đều đổ dồn ánh mắt về phía hắn.

Bố cục như vậy đã có thể nói là người thường không dám làm, làm được việc người thường không thể làm, mà vẫn không chỉ có thế?

Vậy Hiến Vương rốt cuộc đáng sợ đến mức nào?

Chương 242

Giọng Tần Vũ trầm xuống.

"Bây giờ lớp vỏ đồng bên ngoài thi khô đã bị tôi dùng Hắc Kim Cổ Đao chém ra, những con đằng trùng này mất đi sự giam cầm, đang gặm lớp đồng bên ngoài, nhanh chóng lớn lên, e rằng, đây mới là điều đáng sợ nhất." "Bố trí của Hiến Vương không chỉ để đối phó với một hoặc một vài kẻ trộm mộ, mà còn chuẩn bị để đối phó với quân đội quy mô lớn." "Những kẻ trộm mộ bình thường, có vệ sĩ đồng là đủ để đối phó, nếu gặp phải quân đội quy mô lớn, ông ta sẽ thả lũ trùng trong thân đồng ra…" "Đây nhất định là một loại đằng trùng vô cùng đáng sợ…" Tần Vũ vừa nói, vừa bước lên phía trước, cẩn thận quan sát lũ đằng trùng trên mặt đất.

Đột nhiên, đồng tử của hắn hơi co lại.

Hắn thấy rõ, trên thân đồng, có mấy con đằng trùng có thân hình phình to tương đối lớn, mọc ra một đôi cánh, đang dang cánh muốn bay.

Tần Vũ lập tức kinh ngạc.

Nếu những con đằng trùng này có thể bay, vậy thì, sức tấn công của chúng không nghi ngờ gì sẽ tăng lên một bậc.

Loại đằng trùng này đa phần có kịch độc, bị cắn một miếng, có thể sẽ bị độc chết.

Về điểm này, Tần Vũ lại không sợ.

Dù sao, chỉ cần kích hoạt hình xăm thánh thú, hắn có thể vạn độc bất xâm.

Tuy nhiên, hắn không sợ, nhưng người khác thì khác.

Nếu Shirley Dương và những người khác bị cắn một miếng… Hơn nữa, loại đằng trùng này ngay cả đồng cũng gặm được, vậy cắn người chẳng phải đơn giản sao?

Ai có thể chịu được bộ răng lợi hại như vậy?

Không biết vì sao, Tần Vũ đột nhiên nghĩ đến một từ: không gì không ăn được!

Đó là loại thần trùng chỉ xuất hiện trong thần thoại.

Những con đằng trùng trước mắt, ngay cả đồng cũng gặm được, dù không đến mức không gì không ăn được, cũng không xa.

Nếu có thể bay, chúng sẽ càng trở nên vô cùng đáng sợ.

Trong thoáng chốc, Tần Vũ đột nhiên cảm thấy rùng mình.

"Không thể để lũ đằng trùng này lớn lên, mau, phóng hỏa đốt chúng." Tần Vũ quyết đoán.

Tốc độ trưởng thành của loại đằng trùng này vô cùng khủng khiếp, hoàn toàn là tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chỉ cần động tác của họ chậm một chút, sẽ hối hận không kịp.

Tần Vũ với tốc độ nhanh đến lạ thường, lấy xăng từ trong nhẫn không gian ra.

Tuy nhiên, chưa kịp đổ xuống, đã thấy có mấy chục con đằng trùng bay lượn.

"Không ổn, mau rút lui." Tần Vũ hét lớn, xăng trong tay vung ra.

Vốn dĩ hắn nghĩ, những con đằng trùng này nhỏ như vậy, chắc chắn không thể chịu được việc bị đổ xăng lên người.

Như vậy vừa có thể đè chúng xuống, vừa có thể nhanh chóng châm lửa.

Dù sao, trong số mấy chục con đằng trùng đang bay, con lớn nhất cũng chỉ to bằng con ruồi.

Tuy nhiên, xăng đổ lên người những con đằng trùng đó, dường như không bị ảnh hưởng chút nào.

Phải biết rằng, việc đổ xăng từ trên xuống như vậy, đối với những con đằng trùng nhỏ bé, giống như một thác nước khổng lồ từ trên trời đổ xuống.

Lực va đập của nó rất lớn.

Nhưng những con đằng trùng đang bay này lại có thể dễ dàng chịu đựng được.

Điều đó chỉ có thể chứng minh rằng, những con đằng trùng này có sức mạnh hoàn toàn không tương xứng với kích thước của chúng.

Tốc độ phản ứng của Tần Vũ nhanh đến mức không thể tin được.

Hắn ném bình xăng đi, Hắc Kim Cổ Đao chém ra như gió lốc.

Kỹ năng chiến đấu của Tần Vũ đã sớm đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa.

Giờ phút này hắn ra đao với tốc độ nhanh nhất, chỉ thấy tầng tầng lớp lớp ảnh đao, dường như có cả ngàn vạn nhát đao.

Trong nháy mắt, Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tần Vũ đã chém toàn bộ mấy chục con đằng trùng đang bay thành hai nửa.

Tuy nhiên, đã chậm một bước.

Có một con đằng trùng đã hung hăng cắn một miếng vào mặt Đại Kim Nha bên cạnh.

Đại Kim Nha lập tức hét lên kinh hãi.

Loại đằng trùng này quả thực lợi hại vô cùng, cắn một miếng, liền

chui vào trong cơ thể.

Chỉ trong nháy mắt, nó đã khoét một cái lỗ trên mặt hắn, thân thể to bằng con ruồi của con quái trùng đã chui vào trong.

Xoẹt!

Ánh đao lóe lên, mũi đao chuẩn xác không sai sót đâm vào lưng con đẳng trùng.

Khi rút đao ra, cũng mang theo thi thể con đẳng trùng ra ngoài.

Mọi chuyện chỉ diễn ra trong chớp mắt, nhưng trên mặt Đại Kim Nha đã xuất hiện một cái lỗ to bằng thân con ruồi, máu tươi không ngừng chảy ra.

Lúc này, Shirley Dương ném mồi lửa lên thi thể, ngọn lửa lớn lập tức bùng lên.

Nhìn cái lỗ trên mặt Đại Kim Nha, mọi người chỉ cảm thấy tim đập thình thịch.

Sự lợi hại của loại đẳng trùng này vượt quá dự liệu của họ.

Nếu không phải Tần Vũ ra đao nhanh, chỉ cần chậm thêm một khắc, con đẳng trùng đó, e rằng có thể từ mặt Đại Kim Nha chui vào trong não hắn.

Chương 243

Rốt cuộc là loại đẳng trùng gì, mà lợi hại như vậy?

Quả thực chưa từng nghe nói.

Nếu để loại đẳng trùng này trưởng thành toàn bộ, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được.

Tuy nhiên, trận kịch chiến vừa rồi, ba mươi mấy thi thể võ sĩ đồng vương vãi khắp nơi.

Trong đó không ít thi thể còn bị Tần Vũ dùng Hắc Kim Cổ Đao chém làm đôi.

Rải rác khắp nơi.

Muốn đốt hết từng cái một, làm sao kịp?

Nếu không thể thiêu chết toàn bộ trước khi đẳng trùng trưởng thành… Đột nhiên, một ý niệm lóe lên trong đầu Tần Vũ.

"Kim Tàm Cổ Vương, mau ra đây!" Vừa rồi tay chân luống cuống, nguy hiểm kích thích không ngừng, suýt nữa quên mất, Kim Tàm Cổ Vương đối với các loại côn trùng nhỏ, dường như có năng lực khắc chế cực mạnh.

Cứ như thể Kim Tàm Cổ Vương, loại linh thú này, sinh ra là để chuyên đối phó với các loại đẳng trùng kỳ quái.

Tình hình hiện tại nguy cấp, sao không gọi nó ra thử?

Tần Vũ dùng ý thức liên lạc với nó, phát hiện ra con hàng này đang ngủ… Nghe Tần Vũ triệu hoán, Kim Tàm Cổ Vương mơ hồ có chút không vui.

Đang ngủ ngon mà!

“Bên ngoài có đẳng trùng nhỏ, món đẳng trùng nhỏ mà mày thích ăn nhất đó.” Tần Vũ lập tức lại truyền đi một đạo ý thức.

Kim Tàm Cổ Vương lập tức tỉnh ngủ, “vèo” một tiếng, hiện thân.

Vừa ra ngoài, liền thấy trong đôi mắt chó của nó lấp lánh ánh sáng.

Vẻ mặt nó vô cùng hưng phấn.

Ngay sau đó, Kim Tàm Cổ Vương ngẩng đầu lên trời, há miệng ra.

Trong sát na, những thi thể hoàn toàn do đẳng trùng tạo thành đó tan chảy với tốc độ mắt thường có thể thấy được, lần lượt bị hút vào miệng Kim Tàm Cổ Vương.

Thấy cảnh này, Tần Vũ lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Kim Tàm Cổ Vương quả không hổ là linh thú hiếm có, năng lực này quả thực quá nghịch thiên.

Chẳng mấy chốc, Kim Tàm Cổ Vương đã nuốt sạch toàn bộ đẳng trùng.

Ngay cả những thứ trước đó bị Tần Vũ châm lửa đốt cũng không tha.

Phàm là những thứ chưa cháy hết, đều bị Kim Tàm Cổ Vương dọn sạch.

Sau khi ăn nhiều đẳng trùng như vậy, Kim Tàm Cổ Vương ợ một cái.

Trên người nó tỏa ra ánh sáng trắng như đèn huỳnh quang.

Ánh sáng chiếu rọi, vô cùng sáng ngời.

Đột nhiên, ánh sáng trên người Kim Tàm Cổ Vương tan đi, giống như đèn huỳnh quang bị tắt công tắc.

Chỉ là, thân hình tròn vo của nó dường như trở nên trắng hơn.

Nhìn qua, Kim Tàm Cổ Vương giống như một cục tuyết nhỏ, không nhiễm một hạt bụi.

Ngay sau đó, nó đột nhiên lăn một vòng trên đất.

Sau một vòng lăn, cơ thể Kim Tàm Cổ Vương lớn hơn rất nhiều.

Từ kích thước chỉ bằng móng tay, đã lớn bằng ngón tay cái.

"Kim Tàm Cổ Vương, lớn thế này rồi à?

Không phải ăn nhiều quá, sẽ bị bội thực chết chứ?" Kim Tàm Cổ Vương đang đắc ý vì cơ thể lớn lên, nghe Tần Vũ nói vậy, lập tức kêu "chít chít chít" mấy tiếng.

Chủ nhân này quá đáng ghét, vừa giúp làm xong việc, quay người đã nói tôi ăn quá nhiều?

Có thiên lý không hả?

Đôi mắt hạt đậu của Kim Tàm Cổ Vương hung hăng trừng Tần Vũ.

"Ây, quả nhiên ăn nhiều quá rồi, lần sau món thịt heo xào vị cá, đừng ăn nữa." Tần Vũ thở dài.

Nghe bốn chữ "thịt heo xào vị cá", Kim Tàm Cổ Vương lập tức đổi sang vẻ mặt tủi thân.

Nó nhanh chóng lao đến chân Tần Vũ, dùng thân cọ cọ vào chân Tần Vũ, lại đưa ra hai chân trước, ôm chặt lấy chân trái Tần Vũ, ngẩng đầu, đáng thương nhìn hắn.

Bộ dạng đó, đáng yêu hết mức.

"Được rồi, chỉ cần có thịt heo xào vị cá, chắc chắn không thiếu phần của mày." Lời này vừa thốt ra, sự không vui của Kim Tàm Cổ Vương lập tức biến mất, ngược lại trở nên vô cùng hưng phấn.

“Cái mũi mày không biết có linh không, mau dẫn tao đi tìm Vương Bàn Tử về đây, tao ghi công lớn cho mày một lần.

Đợi sau khi về, tao bảo đầu bếp làm cho mày mười phần, à không, làm ba mươi phần thịt heo xào vị cá, cho mày ăn no.” Kim Tàm Cổ Vương nghe có thưởng, lập tức tung tăng chạy về phía trước.

Vương Bàn Tử vừa rồi chạy như điên, cũng không biết chạy đi đâu rồi.

Nhưng nơi này thực ra cũng không có chỗ nào để đi.

Dù sao, chỉ có một mộ đạo thôi.

Tần Vũ lo có chuyện ngoài ý muốn, mới để Kim Tàm Cổ Vương dẫn đường.

Chương 244

Dù sao thì dù Vương Bàn Tử ở phía trước, căn bản không cần tìm, tặng một công lao cho Kim Tàm Cổ Vương, cũng có thể khiến tên ham ăn này vui vẻ.

Quả nhiên, Kim Tàm Cổ Vương men theo mộ đạo tung tăng, rất nhanh đã chạy về cầu Tam Thế.

Tần Vũ và những người khác theo sát phía sau, không bao lâu, đã thấy bóng lưng của Vương Bàn Tử.

Chỉ thấy Vương Bàn Tử đang bò trước cửa âm cung, thè cái lưỡi dài ngoằng, dường như đang cắn cửa âm cung?

Hắn cắn rất điên cuồng, cũng rất chuyên chú, cho đến khi Tần Vũ và những người khác đến gần, vẫn không hề hay biết.

"Vương Bàn Tử, chuyện gì vậy?" Tần Vũ từ phía sau nắm lấy vai Vương Bàn Tử, hơi dùng sức, cơ thể Vương Bàn Tử lập tức bị cưỡng ép quay lại.

"Húúúú…" Vương Bàn Tử đột nhiên hét lên một tiếng.

Cái lưỡi dài lơ lửng, trong mắt cũng lóe lên ngọn lửa xanh u ám, Vương Bàn Tử đột nhiên há to miệng, cắn về phía Tần Vũ.

Chứng kiến cảnh này, lòng Hồ Bát Nhất lập tức chìm xuống đáy vực.

Vương Bàn Tử thật sự đã biến thành lệ quỷ sao?

Tần Vũ nhíu mày, tay phải hơi dùng sức, liền ấn chặt Vương Bàn Tử lại.

Chỉ thấy trên cái lưỡi dài bất thường của Vương Bàn Tử, mọc ra

một thứ giống như cục thịt.

Thứ đó to bằng ngón tay cái, nếu không chú ý, sẽ tưởng rằng trên lưỡi mọc một lớp rêu lưỡi dày.

Nhưng nếu nhìn kỹ lại, sẽ phát hiện đó là một con mắt, đang lạnh lùng nhìn chằm chằm họ.

Tần Vũ khẽ nheo mắt lại.

Hắn thấy rõ trong con mắt đó, dường như có hình dáng một người.

Tiếc là rất mờ ảo, không nhìn rõ lắm, lúc có lúc không.

Xem ra việc Vương Bàn Tử biến thành "lệ quỷ", rất có thể liên quan đến con mắt trên lưỡi này.

Hồ Bát Nhất ở bên cạnh nói.

"Vương Bàn Tử tám phần là trúng tà thuật rồi, chắc phải moi con mắt trên lưỡi ra, có lẽ mới cứu được Vương Bàn Tử." Tần Vũ nghe vậy, gật đầu.

Đó cũng là một cách.

Coi như ngựa chết chữa thành ngựa sống, không thể để mặc Vương Bàn Tử biến thành "lệ quỷ" được.

Tần Vũ tay phải ấn Vương Bàn Tử, tay trái rút Hắc Kim Cổ Đao ra, "xoẹt" một đao, con mắt quái dị trên lưỡi Vương Bàn Tử liền bị một đao moi ra.

Đó dường như là một vật hình cầu, vừa bị moi ra, liền bốc lên từng làn khói xanh, hóa thành tro bụi.

Thứ này, cũng không biết rốt cuộc là gì, thật là tà môn.

Sau khi moi con mắt quái dị trên lưỡi ra, trong sát na, trên lưỡi

Vương Bàn Tử máu chảy như suối.

Hồ Bát Nhất vội vàng lấy thuốc cầm máu ra, giúp Vương Bàn Tử cầm máu.

Cũng lạ, sau khi con mắt quái dị bị moi ra, Vương Bàn Tử dần dần trở nên tỉnh táo.

Cái lưỡi dài ngoằng cũng bắt đầu từ từ ngắn lại, không bao lâu, đã phục hồi thành kích thước của người bình thường.

Lưỡi ngắn lại cũng khiến vết thương thu nhỏ đi rất nhiều.

Ngọn lửa tà ác trong mắt Vương Bàn Tử cũng dần dần lui đi.

Cuối cùng, cả người hắn bình tĩnh lại, bắt đầu thở hổn hển.

"Tôi không sao rồi, Tần ca không cần ấn tôi nữa." Vương Bàn Tử mở miệng nói, vẫn còn có chút nói ngọng.

Hồ Bát Nhất có chút không chắc chắn.

"Vương Bàn Tử, vừa rồi mày bị lệ quỷ nhập, tao bây giờ cũng không chắc, lệ quỷ rốt cuộc đã bị trừ khử chưa, vạn nhất, vẫn là lệ quỷ…" Lời của Hồ Bát Nhất chưa nói xong, Vương Bàn Tử lập tức hét lớn.

"Lão Hồ, mày không tin tao à?

Vừa rồi, tao thực ra cũng không mất đi thần trí, tao chỉ là không khống chế được hành vi của mình, cứ muốn cắn người, muốn ăn đồ…" Bên cạnh, Tần Vũ hỏi.

"Vương Bàn Tử, tại sao anh lại biến thành như vậy?

Cố gắng nhớ lại, rốt cuộc chỗ nào xảy ra vấn đề?" Tình huống của Vương Bàn Tử rất kỳ quái, phải làm rõ.

Nếu không, lần này là Vương Bàn Tử, lần sau không biết sẽ đến

lượt ai.

Vương Bàn Tử hơi sững sờ, nghiêm túc nghĩ một lúc.

“Sau trận động đất, tôi từ thông đạo có mặt người khổng lồ trong hồ quay về Minh Lâu.

Lúc đó tôi thấy trên tường có một cái hộp ngọc, chắc là giấu trong tường.

Nhưng bức tường bị hư hại trong trận động đất, nên hộp ngọc mới lộ ra.” “Tôi nghĩ chắc chắn là bảo bối tốt, mới giấu kỹ như vậy, liền mở hộp ngọc ra xem, bên trong là một viên ngọc cầu.” “Tôi dùng phương pháp giám định bảo vật học được từ lão Kim, dùng mũi ngửi ngửi, rồi lại dùng lưỡi liếm.” “Ai ngờ, vừa liếm một cái, viên ngọc cầu biến mất không thấy.” “Lúc đó cũng không có triệu chứng gì kỳ lạ, tôi lại vội đi xuống địa cung, nên cũng không để ý đến chuyện đó, sau đó cũng mãi không sao, cho đến vừa rồi, đột nhiên phát tác…” Hóa ra là vậy.

“Vương Bàn Tử, tôi nên nói mày gan quá lớn, hay là người quá ngốc đây?

Đồ ở một nơi quỷ quái như thế này, không những dám tùy tiện lấy, tùy tiện động, còn thè lưỡi ra liếm, tôi thấy mày chê mình sống quá lâu rồi phải không?” Hồ Bát Nhất bực bội mắng Vương Bàn Tử một câu.

Nếu là bình thường, Vương Bàn Tử nhất định sẽ phản bác, đấu khẩu với Hồ Bát Nhất.

Nhưng lần này, Vương Bàn Tử hiếm khi không lên tiếng.

Lần này hắn đã phải chịu một trận dày vò lớn.

Chương 245

Đặc biệt là thần trí của hắn thực ra rất tỉnh táo, nhưng lại không khống chế được hành động của mình, chỉ muốn cắn đồ.

Cắn cửa, cắn đá, cắn người… Bất kể là thứ gì, đều cắn!

Đặc biệt là người!

Điều này khiến Vương Bàn Tử vô cùng khó chịu, thậm chí có cả ý định tự tử.

Tần Vũ an ủi một câu.

"Cũng chưa chắc là chuyện xấu, ăn một lần đau, nhớ một đời.

Vương Bàn Tử gan dạ, là ưu điểm, nhưng, gan lớn phải đi đôi với cẩn thận, trải qua một lần, sau này làm gì cũng phải cẩn thận hơn." Vương Bàn Tử khẽ gật đầu.

Shirley Dương ở bên cạnh nói.

"Tôi thấy Vương Bàn Tử tám phần là trúng cổ rồi.

Nhưng loại cổ này rất kỳ quái.

Hiến Vương là một cao thủ chơi trùng, ở đây, bất kể xuất hiện loại quái trùng kỳ lạ nào cũng không có gì ngạc nhiên, cổ, bản thân nó cũng là một loại trùng." Đúng lúc này, cơ thể Đại Kim Nha bên cạnh đột nhiên bắt đầu run lẩy bẩy, run rất dữ dội, trên trán cũng rịn ra vô số mồ hôi.

"Gay go, không lẽ con đẳng trùng vừa rồi có độc, Đại Kim Nha trúng độc rồi sao?" Nếu thật sự như vậy, thì gay go rồi.

Trên người họ chỉ có những loại thuốc thông thường nhất, chưa chắc có thể chữa được độc của đẳng trùng.

Sắc mặt Đại Kim Nha dần dần chuyển sang màu xanh, nhưng sau đó lại từ từ khá hơn.

Một lúc lâu sau, Đại Kim Nha đột nhiên "oa" một tiếng, phun ra một ngụm máu.

Hắn thở hắt ra một hơi dài.

"Đại Kim Nha, anh không sao chứ?" Hồ Bát Nhất hỏi một tiếng.

Lăng mộ Hiến Vương, còn chưa vào mà đã hết người này đến người khác gặp vấn đề, thật không phải là điềm tốt.

"Không sao!" Trên mặt Đại Kim Nha ngược lại lộ ra một tia vui mừng.

"Từ khi ra khỏi cái địa cung đầy thi khô đó, tôi cứ cảm thấy mơ hồ có chút không thoải mái, nhưng bây giờ lại sảng khoái chưa từng có." Shirley Dương nghe vậy, giơ đèn pin lên, chiếu qua chiếu lại trên mặt hắn.

"Chắc là ở trong địa cung gặm thi khô, đã trúng thi độc, chỉ là mãi không phát tác thôi." "Vừa rồi bị quái trùng cắn, lại vô tình giải phóng toàn bộ thi độc trong cơ thể ra ngoài, ngược lại là trong họa có phúc rồi." Đại Kim Nha cười.

"Đúng là không sai, tôi cũng cảm thấy vậy, lần này bị đẳng trùng cắn, cắn thật đáng!

Nếu không, e rằng phải đợi thi độc xâm nhập vào ngũ tạng lục phủ của tôi mới bị phát hiện, nhưng đến lúc đó, thì đã quá muộn rồi." Thấy Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha đều hữu kinh vô hiểm, không có gì đáng ngại, Tần Vũ cũng cuối cùng yên tâm.

Lăng mộ Hiến Vương quả nhiên khác hẳn những nơi khác, hung hiểm vô cùng.

Đi suốt chặng đường, không nhớ đã trải qua bao nhiêu gian nan hiểm trở mới đến được đây, nhưng vẫn khó tránh khỏi có người trúng chiêu.

Nhưng dù sao cũng là hữu kinh vô hiểm.

Thời gian của họ gấp gáp, sau khi nghỉ ngơi một lát, Tần Vũ liền dùng Hắc Kim Cổ Đao, phá khóa trên cửa động.

Thông thường, sau cửa chắc chắn là mộ thất đặt quan tài, Hiến Vương cũng rất có khả năng bố trí một số cơ quan cạm bẫy sau cửa.

Lão già này âm hiểm xảo trá, không thể không đề phòng.

Sau khi đẩy cửa ra, Tần Vũ không vội xông vào, mà lùi lại mấy bước.

Sau khi xác nhận bên trong không có động tĩnh gì, mới từ từ tiến lên, nhìn vào trong mộ thất.

Vừa nhìn, không chỉ Tần Vũ, mà tất cả mọi người đều sững sờ.

Trong mộ thất đặt ba cỗ quan tài lớn.

Vị trí của mấy cỗ quan tài này cũng rất kỳ lạ, dường như nối thành một chữ "Nhân"?

Ba cỗ quan tài, mỗi cỗ một vẻ, đều không giống nhau.

Không chỉ vị trí đặt rất kỳ lạ, mà ngay cả độ cao thấp cũng không giống nhau.

Mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Vạn lần không ngờ, bên trong mộ thất của Hiến Vương lại là thế này.

Tần Vũ nhớ lại những âm thanh nghe được bên ngoài trước đó, ánh mắt lóe lên.

“Nơi quái quỷ này, yêu khí thật nặng, lần này thứ chúng ta phải phá, chính là ba cỗ quan tài yêu quái này.” Hồ Bát Nhất trầm giọng nói.

Vương Bàn Tử lúc này đã dần hồi phục.

“Lão già Hiến Vương đó, điên cuồng vì thăng thiên thành tiên, không lẽ không thành thần tiên, mà lại thành một lão yêu quái ngàn năm sao?” Ánh mắt Shirley Dương lướt qua ba cỗ quan tài.

“Tốt nhất là cầu cho Hiến Vương thật sự thăng tiên, nếu thành lão yêu quái ngàn năm, chúng ta phiền phức to rồi.” Trong lúc nói, liền thấy Kim Tàm Cổ Vương “vèo” một tiếng, chạy vào trong mộ thất.

Vừa rồi Tần Vũ cứ không để Kim Tàm Cổ Vương về không gian thú cưng, lão quái vật Hiến Vương này rất giỏi chơi trùng, ai biết trong quan tài có những con quái trùng lợi hại nào không?

Kim Tàm Cổ Vương có năng lực thần kỳ khắc chế đẳng trùng, để nó ở ngoài tốt hơn một chút, tránh có vấn đề, gọi không kịp.

Hơn nữa, từ khi cơ thể Kim Tàm Cổ Vương lớn lên, tên ham ăn này cũng không có ý định quay về không gian thú cưng, cứ ở ngoài tung tăng.

Kim Tàm Cổ Vương cũng là thú cưng thần cấp, năng lực dự đoán nguy hiểm chắc hẳn rất mạnh.Nếu nó đã chạy vào như vậy, vậy bên trong đại khái cũng không có nguy hiểm đặc biệt gì.

Thấy Kim Tàm Cổ Vương đi vào, Tần Vũ liền theo sau.

Đi thẳng vào trong mới nhìn rõ, ba cỗ quan tài, một cỗ bằng gỗ, một cỗ bằng đá, và một cỗ bằng đồng.

Chương 246

Cỗ quan tài bằng đồng ở trên cùng, lơ lửng giữa không trung, dùng chín sợi xích đồng khóa lại, treo lên.

Quan tài đá ở vị trí thấp nhất, quan tài gỗ thì đặt trên một bệ đá trên mặt đất.

Vừa vào bên trong, Hồ Bát Nhất liền lập tức đốt một ngọn nến ở bốn góc tường.

Ánh nến chập chờn, tuy không sáng, nhưng dù sao cũng tăng thêm không ít ánh sáng.

"Người thắp nến, quỷ thổi đèn", đó là quy tắc.

Đương nhiên, khó khăn lắm mới vào được đây, nếu thật sự có lệ quỷ thổi đèn, cũng chưa chắc họ sẽ rút lui.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, đối với lệ quỷ, bạch hung hắc hung, thi thể thối rữa, mọi người cũng không còn quá sợ hãi.

Đơn giản mà nói, thấy nhiều rồi, cũng không cảm thấy đáng sợ nữa.

Bây giờ là ban ngày, nếu thật sự theo quy tắc "gà gáy trời sáng không trộm mộ" của Mạc Kim Giáo Úy, thì không nên vào mộ.

Nhưng rõ ràng, lúc này, mọi người chỉ nghĩ đến việc nhanh chóng lấy được Mục Trần Châu rồi rời khỏi đây.

Quy tắc cũng không còn để ý được nữa.

Tuy nhiên, tác dụng của nến không chỉ có thế.

Nến có thể cháy, điều đó có thể chứng minh không khí bên trong không có vấn đề, ít nhất là đủ oxy.

Vương Bàn Tử ngẩng đầu nhìn cỗ quan tài đồng treo lơ lửng.

"Tôi nghe nói quan tài đồng dùng để chứa lệ quỷ hung thi, chỉ có một số quan viên phạm tội lớn, hoặc có dấu hiệu thi biến trước khi liệm, mới bị liệm vào quan tài đồng, khóa chặt lại, đề phòng biến thành cương thi chạy ra ngoài, lão già Hiến Vương này, sao lại tự đặt mình vào quan tài đồng chứ?" Hồ Bát Nhất nhìn quanh bốn phía, chỉ vào cỗ quan tài gỗ trên bệ đá nói.

"Thi thể của Hiến Vương sẽ không ở trong quan tài đồng.

Tôi thấy thi thể của Hiến Vương chín phần mười là ở trong cỗ quan tài gỗ này, còn quan tài đồng và quan tài đá, bên trong chôn cất, chắc là người bồi táng." Đại Kim Nha đi đến trước quan tài gỗ, đưa tay gõ gõ.

"Cốc cốc cốc!" Từng tràng tiếng vang trầm thấp vang lên trong mộ thất, sắc mặt Đại Kim Nha lập tức thay đổi, vẻ mặt kinh ngạc.

"Quan tài làm bằng thuần âm mộc, thứ này không thể cầu mà có được, còn quý hơn cả vàng cùng trọng lượng, dù là Long Quân Kinh Vũ, Đường Tông Tống Tổ, cũng không thể dùng thuần âm mộc làm quan tài, không ngờ Hiến Vương lại xa xỉ như vậy, dùng thuần âm mộc làm quan tài, kiếm đâu ra cây thuần âm mộc lớn như vậy chứ?" Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức hai mắt sáng rực.

"Lão Kim, nói rõ một chút, gỗ này thật sự quý như vậy sao?

Nếu thật, vậy chúng ta cũng đừng làm gì nữa, khiêng cỗ quan tài gỗ này về, nửa đời sau nằm ở nhà, ăn ngon mặc đẹp." Đại Kim Nha vẻ mặt nghiêm túc.

"Béo Gia, chuyện này tôi có thể lừa anh được sao.

Nghe nói trong rừng rậm nguyên thủy nhất, có mọc thuần dương mộc, loại cây này quanh năm không được thấy ánh nắng, sinh trưởng

cực kỳ chậm, thường mấy chục năm mới lớn được một tấc." "Còn thuần âm mộc sinh trưởng trong rừng rậm, chỉ cần thấy một tia nắng, sẽ lập tức chết đi, thân cây cũng sẽ nhanh chóng mục nát." "Nhưng thuần âm mộc đã bị chặt hạ thì không sao, đừng nói là ánh nắng, lửa cũng không đốt được." "Nghe nói thuần âm mộc cũng có thể mọc trong các hang động tự nhiên lớn dưới lòng đất, nhưng đó chỉ là truyền thuyết, không ai từng thấy." "Có câu nói "một tấc thuần âm mộc, ngàn vàng khó cầu", dù chỉ là một miếng thuần âm mộc to bằng cục đậu phụ, cũng có thể bán được giá trên trời." "Cỗ quan tài thuần âm mộc trước mắt lớn như vậy, e rằng dày đến tám tấc, tôi không thể tưởng tượng được giá trị của nó." Vương Bàn Tử nghe Đại Kim Nha nói một hồi, lập tức cười sảng khoái.

"Vậy chúng ta còn đứng ngây ra đó làm gì?

Nhanh lên, động tác lanh lẹ khiêng nó về…" Hồ Bát Nhất liếc Vương Bàn Tử một cái.

"Đừng có thấy tiền là mờ mắt, thấy đồ quý giá, quên cả mục đích chuyến đi này của chúng ta, chủ yếu là vì Mục Trần Châu." Vương Bàn Tử đưa tay sờ sờ cỗ quan tài thuần âm mộc, vẻ mặt yêu thích không buông.

Vẻ mặt đó, chỉ hận không thể ôm nó ăn cơm ngủ.

"Lão Hồ, chẳng phải rõ ràng rồi sao?

Quan tài thuần âm mộc quý giá như vậy, lão già Hiến Vương nhất định ở trong đó." "Chúng ta đừng mở quan tài ở đây, bất kể ba bảy hai mốt, trước tiên khiêng cỗ quan tài này về." "Sau khi về, tìm mấy vị đạo sĩ hòa thượng, tụng kinh làm phép, rồi mới mở quan tài, lấy thi thể lão già Hiến Vương ra, Mục Trần Châu chắc chắn cũng ở trong đó." Vừa nói, trong quan tài gỗ đột nhiên vang lên tiếng "cốc cốc cốc".

Cùng lúc đó, bốn bức tường xung quanh mộ thất đột nhiên sáng

lên từng luồng ánh sáng xanh u u.

Mọi người lập tức kinh ngạc.

Từ trước đến nay chỉ có "quỷ thổi đèn", hôm nay gặp phải "quỷ thắp đèn" sao?

Một ngọn, hai ngọn, ba ngọn… Rất nhanh, bốn phía mộ thất đã điểm lên vô số ngọn đèn.

Lửa xanh u u, chập chờn, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt lạnh lẽo.

Ánh sáng không lớn, dù có đến hàng trăm ngọn lửa xanh, cũng không chiếu sáng rực rỡ mộ thất, vẫn âm u.

Lòng mọi người bắt đầu căng thẳng.

Những bố trí bên ngoài của Hiến Vương, họ đã được chứng kiến.

Quả thực lợi hại vô cùng.

Nếu bên trong có thủ đoạn đặc biệt, thì đó chắc chắn là thứ mạnh nhất để trấn giữ, phải tập trung mười hai phần tinh thần để đối phó.

Tần Vũ tay nắm Hắc Kim Cổ Đao, khẽ đi về phía bức tường của mộ thất.

Đến gần rồi, mới hoàn toàn nhìn rõ.

Trên bức tường mộ thất, rõ ràng có từng khuôn mặt quỷ, đang nhe răng trợn mắt, nhìn họ lộ ra nụ cười vô cùng quỷ dị.

Miệng của những khuôn mặt quỷ hơi hé mở, và những luồng lửa xanh u ám đó, chính là nằm ngay trên miệng của chúng.

Đây không phải là điêu khắc, mà là những "khuôn mặt quỷ" có sinh mệnh.

Trên những khuôn mặt quỷ mọc đầy vảy đen, có thể thấy rõ, chỉ là khuôn mặt méo mó, đồng tử trong đôi mắt đó không phải màu đen, mà

là màu trắng, dường như đang chuyển động.

Tần Vũ trong lòng rùng mình.

Đúng lúc này, Đại Kim Nha bên cạnh đã cầm súng săn, định bắn về phía những khuôn mặt quỷ.

“Đừng nổ súng, không biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu.” Tần Vũ đưa tay đè nòng súng của Đại Kim Nha xuống.

“Những khuôn mặt quỷ này, chắc là giao nhân trong truyền thuyết, giao nhân có đầu người thân cá, tương truyền trên người họ có một loại mỡ cá đặc thù, loại mỡ cá này cực kỳ bền cháy.” “Quan lại quý tộc đều thích săn bắt giao nhân, sau khi giết chết, từ thi cốt của họ chiết xuất ra mỡ cá, dùng để chế tác trường minh đăng, vãng sinh chúc trong mộ thất.” Đại Kim Nha hơi sững sờ.

Chương 247

Về những chuyện này, hắn tự nhiên đã sớm nghe nói.

Nhưng quý tộc thời cổ đại chế tác trường minh đăng, vãng sinh chúc, cũng phải giết chết giao nhân trước, rồi mới luyện ra mỡ cá.

Nhưng nhìn những khuôn mặt quỷ trên bức tường trước mắt, rõ ràng vẫn còn sống, chỉ là cơ thể bị phong ấn trong tường, chỉ lộ ra một khuôn mặt mà thôi.

Tần Vũ biết Đại Kim Nha đang nghĩ gì nên lên tiếng giải thích: "Thủ đoạn của Hiến Vương, tôi đã được chứng kiến suốt dọc đường rồi, quả thật có vô số điều khó mà tưởng tượng nổi.

Tôi thấy đám giao nhân này có lẽ đã chết từ lâu, hoặc đang ở trong trạng thái nửa sống nửa chết, bị Hiến Vương phong ấn vào vách tường mộ thất, trở thành những ngọn Trường Minh Đăng sống, những ngọn đuốc Vãng Sinh." Thủ đoạn như vậy, quả là không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng không, Hiến Vương ngay cả vệ sĩ bằng đồng xanh cũng chế tạo ra được, việc phong ấn đám giao nhân này cũng chẳng có gì là quá kỳ lạ.

Cũng có thể đám giao nhân đã bị luyện thành cương thi, rồi lại được phong ấn vào trong tường.

Âm khí trong cơ thể cương thi giao hòa với dương khí trên người con người, những "ngọn đèn quỷ" này sẽ được thắp sáng.

Cũng có thể là do mộ thất đã mấy nghìn năm không có người vào, âm khí quá nặng, nên phải đợi một lúc sau khi họ tiến vào mới sinh ra phản ứng và phát sáng.

“Được rồi, mọi người đừng quan tâm đến đám giao nhân này nữa, tranh thủ thời gian, mở quan tài trước đã.” Ánh mắt Tần Vũ hướng về chiếc quan tài đồng phía trên.

Nếu trong mộ thất có thứ gì lợi hại, thì trong chiếc quan tài đồng kia chắc chắn là thứ đáng sợ nhất.

Nếu không, hà tất phải dùng quan tài đồng để phong kín, rồi lại dùng chín sợi xích đồng to lớn khóa chặt lại?

Phải gặm miếng xương cứng này trước rồi tính sau.

Vương Bàn Tử lẩm bẩm một câu.

“Chuyện mở quan tài thì tôi rành lắm, chỉ là tôi thấy cái quan tài đồng này tà khí nặng nề, tốt nhất đừng mở vội, hay là chúng ta cứ khiêng cái quan tài gỗ thuần âm kia về nhà trước đã.” Tần Vũ lại không để ý đến, phải tìm được Mục Trần Châu mới có thể yên tâm, không thể chỉ dựa vào phỏng đoán được.

Hắn rút Hắc Kim Cổ Đao ra, mạnh mẽ nhảy lên, ánh đao vẽ một vòng tròn trong không trung, lướt qua chín sợi xích đồng to lớn.

Trong chớp mắt, những sợi xích đồng lần lượt đứt gãy.

“Rầm” một tiếng, chiếc quan tài đồng rơi thẳng xuống.

Nó đập xuống mặt đất tạo thành một cái hố sâu, và chiếc quan tài đồng cũng theo đó rơi vào trong hố.

Mọi người vội vàng nhìn lại, lúc này mới phát hiện bên dưới mộ thất vốn có còn có một gian mật thất, bên trong đó cũng đặt một cỗ quan tài.

Chiếc quan tài đồng rơi thẳng lên trên cỗ quan tài kia, một đầu cắm xuống, dựng nghiêng một góc.

Cùng lúc đó, mộ thất đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Trong chớp mắt, vô số thứ nước vàng từ trên cao rơi xuống, dính đầy lên người cả nhóm.

“Mẹ kiếp, không lẽ lại động đất nữa rồi?” Vương Bàn Tử chửi một tiếng.

“Địa mạch ở nơi này đã xảy ra biến động, địa khí không thể trấn áp được nữa, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra vấn đề.

Chúng ta phải tốc chiến tốc thắng.” Vẻ mặt Tần Vũ nghiêm túc.

Với kiến thức phong thủy mà hắn nắm giữ, thông thường trong thời gian ngắn sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng mộ Hiến Vương tà khí quá nặng, ai biết được lão yêu quái Hiến Vương này đã bày bố những gì?

Nếu trận động đất bùng phát sớm hơn dự kiến, thì có khóc cũng không kịp.

May mắn là lần này chỉ rung chuyển một lúc rồi không có động tĩnh gì thêm.

Đại Kim Nha nhìn về phía mật thất dưới lòng đất, lẩm bẩm một mình.

“Lạ thật, sao bên trong đó lại có một cỗ quan tài nữa?

Lão già Hiến Vương một mình, cần nhiều quan tài như vậy để làm gì?” Vương Bàn Tử lại không cho là vậy.

“Tôi thấy cỗ quan tài kia, tám phần là của đám thê thiếp được sủng ái của Hiến Vương, được chôn cùng trong mộ thất, chẳng có gì kỳ lạ cả.

Việc cấp bách nhất bây giờ là cái quan tài gỗ thuần âm kia, mau mở ra xem Mục Trần Châu có ở bên trong không.” Trên mặt Hồ Bát Nhất hiện lên một tia vui mừng.

“Thì ra ba chiếc quan tài kia đều là nghi trận.

Thi thể thật sự của lão già Hiến Vương thực ra lại ở dưới mộ thất này.

May mà chiếc quan tài đồng rơi xuống, nếu không chúng ta đã bị lão già Hiến Vương lừa rồi.” Shirley Dương nghe vậy lại liên tục lắc đầu.

“Ba chiếc quan tài lần lượt đại diện cho quá khứ, hiện tại và tương lai, vừa đúng là tam thế.

Theo lý thì không nên xuất hiện chiếc quan tài thứ tư...” Cô khẽ nhíu mày, có chút không thể lý giải nổi.

Hồ Bát Nhất dùng đèn pin soi vào chiếc quan tài bên dưới.

“Loại đá dùng cho chiếc quan tài bên dưới trông lạ quá.

Hồi tôi còn ở đội thăm dò, đã thấy vô số loại khoáng thạch, nhưng chưa từng thấy loại nào như thế này.” Shirley Dương nghe vậy, nhìn kỹ lại lần nữa.

“Đó là thạch tinh, một loại khoáng thạch cực kỳ hiếm gặp, chỉ xuất hiện trong các hang động đá ngầm dưới lòng đất.

Lạ thật, trong truyền thuyết, thứ này dùng để trấn áp những ác quỷ tội ác tày trời, tại sao Hiến Vương lại dùng nó làm quan tài chứ?” “Trong mộ này chỗ nào cũng toát ra vẻ kỳ quái, tâm tư của Hiến Vương không ai trong chúng ta đoán được.

Việc chúng ta cần làm bây giờ là mau chóng mở quan tài.” Nghe những lời này, mọi người đều gật đầu.

Bất kể Hiến Vương đang bày trò gì, cũng không liên quan đến họ.

Quan trọng nhất là tìm được Mục Trần Châu trong những chiếc quan tài này, sau đó nhanh chóng rời đi.

Tần Vũ lại một lần nữa hướng ánh mắt về phía quan tài đồng, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, định chém đứt những vòng đồng niêm phong bên ngoài.

Chương 248

Đúng lúc này, nắp quan tài đồng bị thứ gì đó đẩy ra.

Một luồng thi khí cực kỳ nồng đậm từ trong quan tài đồng tràn ra.

Bên trong quan tài vang lên từng tràng tiếng "đinh đinh đang đang".

Ngay sau đó, chỉ thấy một bàn tay xương trắng âm u từ bên trong thò ra.

Khoảnh khắc ấy, lòng mọi người đều căng thẳng.

Nếu bên trong quan tài đồng thật sự có thứ gì đó, tất định là một sự tồn tại cực kỳ đáng sợ.

Tuy nhiên, ngoài bàn tay xương trắng âm u kia, không có thêm thứ gì khác xuất hiện.

Tiếng động bên trong cũng dần dần im bặt.

"Tôi xuống xem sao." Tần Vũ quan sát một hồi rồi định nhảy xuống.

"Chờ đã." Shirley Dương vội vàng gọi.

Cô đưa chiếc Kim Cương Tán trong tay cho Tần Vũ.

"Anh cầm lấy cái này đi, lỡ có thứ gì đó thì cũng có thể chống đỡ." Thân thủ của Tần Vũ, Shirley Dương biết rất rõ.

Chỉ có thể dùng bốn chữ "thâm bất khả trắc" để hình dung.

Nhưng dù sao đây cũng là mộ thất của Hiến Vương, sự tồn tại bên trong quan tài chắc chắn vô cùng khủng bố, chuẩn bị thêm một chút vẫn tốt hơn.

Tần Vũ không từ chối, nhận lấy Kim Cương Tán, lại nhìn xung

quanh mật thất dưới lòng đất một lượt, xác định những điểm có thể mượn lực, cách ứng biến sau đó mới nhẹ nhàng nhảy xuống.

Hắn vận dụng khinh thân thuật lĩnh ngộ được từ các mảnh vỡ kinh nghiệm chiến thần, nén một hơi trong lồng ngực, cơ thể trở nên vô cùng nhẹ nhàng, mũi chân khẽ điểm một cái đã đáp xuống chiếc quan tài thạch tinh bên dưới.

Lúc đáp xuống đất, ngay cả nửa tiếng động cũng không phát ra.

Đến gần rồi, hắn mới nhìn rõ tình hình bên trong quan tài đồng.

Chỉ thấy bên trong quan tài, đặt một bộ thi cốt.

Tứ chi và đầu lâu đều là xương trắng hếu, chỉ có bộ khung xương phần thân là được đúc bằng vàng.

Ngoài ra, bên trong quan tài trống rỗng, không có gì cả.

Lúc nãy chiếc quan tài đồng từ trên rơi xuống, va vào chiếc quan tài thạch tinh bên dưới và dựng nghiêng.

Điểm chịu lực vừa hay ở mép trên của nắp quan tài.

Lúc đầu, nắp quan tài không rơi ra ngay lập tức, nhưng đã sớm lỏng ra.

Chẳng bao lâu sau, vì không chịu nổi trọng lượng của quan tài, nó đã rơi xuống.

Bộ thi cốt bên trong cũng theo đó trượt ra.

Một trong hai bàn tay xương vừa hay rơi ra ngoài mép quan tài.

Nhìn từ trên xuống, cứ ngỡ là có một bàn tay xương đẩy nắp quan tài ra và thò ra ngoài.

Thực ra, nói bàn tay xương thò ra cũng không sai, chỉ là không có sự tồn tại khủng bố như trong tưởng tượng mà thôi.

Tần Vũ quan sát một lúc đã hiểu rõ tình hình.

Hắn vươn tay lấy bộ xương vàng ra khỏi quan tài, sau đó lại nhảy vọt lên trên.

Độ cao của mật thất dưới lòng đất này cũng chỉ khoảng bốn, năm mét, với thân thủ và sức bật hiện tại của Tần Vũ, nhảy lên là chuyện dễ như trở bàn tay.

Trở lại bên trên, hắn kể lại tình hình bên trong.

Vương Bàn Tử không nhịn được đưa tay ra, định sờ vào bộ xương vàng.

"Đừng chạm vào!" Tần Vũ vội lên tiếng ngăn cản.

"Trên bộ xương vàng này rất có thể có kịch độc.

Chẳng lẽ các người cũng có thân thể vạn độc bất xâm, không sợ trúng độc sao?" Nghe lời Tần Vũ, Vương Bàn Tử vội rụt tay lại.

Lần trước trúng cổ độc trên lưỡi đã khiến hắn khổ sở vô cùng, bây giờ nghĩ lại vẫn còn thấy sợ hãi, tuyệt đối không muốn trải nghiệm lần thứ hai.

Tần Vũ tuy chưa kích hoạt hình xăm Thánh Thú, nhưng lại không hề sợ hãi.

Dù sao nếu bộ xương vàng thật sự có độc, đợi sau khi trúng độc rồi kích hoạt hình xăm Thánh Thú cũng có thể giải độc như thường.

Cứ tưởng trong quan tài đồng có thứ gì đó khủng bố đáng sợ, không ngờ lại là thế này.

Vậy còn hai cỗ quan tài còn lại thì sao?

Mọi người cùng nhau ra tay, nhanh chóng mở nắp hai cỗ quan tài còn lại.

Quả nhiên, bên trong hai cỗ quan tài này, cũng đặt hai bộ xương.

Trong một cỗ, đầu lâu được làm bằng vàng.

Trong cỗ còn lại, xương tứ chi được làm bằng vàng.

"Lão già Hiến Vương này rốt cuộc có ý gì?

Thi thể của lão đâu?" Vương Bàn Tử có chút bực bội.

"Có lẽ thi thể của Hiến Vương ở trong chiếc quan tài thạch tinh bên dưới?" Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Chương 249

“Không thể nào!” Shirley Dương lắc đầu.

“Quan tài thạch tinh không phải điềm lành, Hiến Vương không thể nào tự chôn mình trong đó được.” “Lão yêu quái Hiến Vương này thường không làm theo lẽ thường.

Biết đâu lão lại cho rằng chỉ có quan tài thạch tinh mới có thể giúp lão thành tiên thăng thiên.

Chúng ta đừng quan tâm nhiều thế, cứ mở ra xem trước đã.” Vương Bàn Tử nói rồi nhảy xuống dưới.

Thân thủ của Vương Bàn Tử vốn không tệ, từ sau khi vào Trùng Cốc, được hệ thống cường hóa, lại thêm việc hấp thụ không ít mảnh vỡ kinh nghiệm chiến thần, nay tự nhiên đã tiến bộ thêm mấy bậc.

Độ cao này không thể cản được hắn.

Xuống đến bên dưới, hắn nhìn quanh bốn phía.

“Mau nhìn này, quan tài thạch tinh là một khối liền, căn bản không có nắp.” Nghe lời Vương Bàn Tử, mọi người đều nhảy xuống.

Thì ra chiếc quan tài thạch tinh chỉ trông giống quan tài từ bên ngoài, thực tế lại là một khối thạch tinh nguyên vẹn.

“Hiến Vương đặt một khối thạch tinh lớn như vậy ở đây để làm gì?” Câu hỏi này thật khiến người ta đau đầu.

Nếu những bố trí của Hiến Vương bên ngoài mộ còn có thể suy luận, phân tích ra được, thì khi vào đến mộ thất này, bọn họ hoàn toàn mờ mịt.

Đúng lúc này, Kim Tàm Cổ Vương đột nhiên kêu “chít chít chít”,

âm thanh nghe có vẻ vô cùng kinh hãi.

Tần Vũ giật nảy mình.

Kim Tàm Cổ Vương là linh thú, có thứ gì có thể khiến nó cũng cảm thấy sợ hãi sao?

Tần Vũ vội vàng chạy lại xem.

Chỉ thấy trong một góc không dễ thấy của mộ thất có treo một tấm gương đồng, Kim Tàm Cổ Vương đang điên cuồng kêu gào về phía tấm gương.

Cái thân tròn vo của nó cũng hơi cong lên, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Thấy cảnh này, Tần Vũ lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Đồ ngốc này, chỉ là một tấm gương đồng thôi mà, mày kêu cái gì?" Tần Vũ vươn tay bắt lấy Kim Tàm Cổ Vương.

Kim Tàm Cổ Vương ngừng giãy giụa, nhưng vẫn nhìn chằm chằm vào trong gương đồng, đôi mắt nhỏ như hạt đậu tằm lộ ra vẻ cảnh giác sâu sắc.

Tần Vũ gỡ tấm gương đồng xuống, cầm trong tay xem xét.

Mặt gương được đánh bóng vô cùng nhẵn nhụi, không một hạt bụi, đặc biệt sạch sẽ.

Mặt sau gương thì khắc chín con rồng với tư thế khác nhau.

Chín con rồng tuy nhỏ nhưng được khắc họa vô cùng sống động, linh hoạt, như sắp bay ra khỏi gương.

Tần Vũ cầm lên xem đi xem lại, không phát hiện ra điểm gì đặc biệt khác.

Nhưng tại sao Kim Tàm Cổ Vương lại gào thét về phía tấm

gương đồng?

Chỉ vì gương chiếu ra hình ảnh của nó sao?

Tần Vũ nghĩ ngợi, cất tấm gương đồng đi, rồi quay đầu sang Shirley Dương bên cạnh.

"Chắc cô có mang theo gương nhỏ bên người chứ?

Có thể cho tôi mượn dùng một chút được không?" Shirley Dương tuy tính cách mạnh mẽ, là một hình mẫu phụ nữ hiện đại điển hình, nhưng dù sao cũng là phụ nữ, lòng yêu cái đẹp thì không thay đổi.

Phụ nữ ai cũng sẽ mang theo gương bên mình, để có thể chỉnh trang lại dung nhan khi cần thiết.

Nghe Tần Vũ hỏi, Shirley Dương cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng nhanh chóng lấy ra một chiếc gương nhỏ từ trong túi đồ mang theo.

Tần Vũ để Kim Tàm Cổ Vương nhìn vào gương.

Hắn muốn biết, con vật ham ăn này rốt cuộc có phải vì nhìn thấy chính mình trong gương mà gào thét hay không, hay là tấm gương đồng có điều gì đặc biệt khác.

Kim Tàm Cổ Vương liếc nhìn tấm gương một cái, không có chút phản ứng nào, rồi lập tức quay đầu đi chỗ khác.

Tần Vũ liếc mắt qua, lại phát hiện trong gương không hề có hình ảnh của Kim Tàm Cổ Vương.

Hắn có chút kinh ngạc, vội vàng ghé sát lại nhìn.

Quả nhiên, trong gương chỉ có một mình Tần Vũ, Kim Tàm Cổ Vương dường như không tồn tại.

"Lẽ nào vì Kim Tàm Cổ Vương là thần thú, một sự tồn tại đặc biệt, nên căn bản không hiện hình trong gương...?" Nhưng mà, trong tấm gương đồng lúc nãy, rõ ràng đã hiện ra hình ảnh của Kim Tàm Cổ

Vương.

Lòng Tần Vũ chấn động.

Tấm gương đồng này, rốt cuộc là thứ gì?

Tần Vũ lại một lần nữa lấy tấm gương đồng ra, xem xét kỹ lưỡng, quan sát hình ảnh của mình trong gương.

Hắn đột nhiên phát hiện, hình ảnh của mình trong gương mơ hồ toát ra một cảm giác vô cùng kỳ quái.

Dường như đó không phải là mình, mà là một người khác.

Cảm giác này vô cùng quỷ dị, rõ ràng là hình ảnh của mình trong gương, nhưng lại cứ cảm thấy là lạ, cảm thấy người trong gương không phải là mình.

Nhìn thôi cũng thấy da đầu tê dại.

Tần Vũ không dám nhìn nhiều nữa, vội vàng cất tấm gương đồng vào trong không gian nhẫn.

Bất kể tấm gương đồng này có kỳ quái đến đâu, cứ mang nó ra ngoài trước đã.

Vương Bàn Tử cầm đèn pin, tìm kiếm khắp nơi.

Chương 250

"Lão già Hiến Vương này, rốt cuộc đã đặt thi thể của mình ở đâu?" Shirley Dương bật đèn pha, giơ lên cao, chiếu lên phía trên.

"Mộ thất này không chỉ có mật thất dưới lòng đất, bên trên chắc chắn còn có tầng lầu.

Có lẽ, Hiến Vương được chôn ở trên đỉnh." Tần Vũ ngẩng đầu nhìn lên, lúc này mới phát hiện mái vòm phía trên rất cao, lẽ nào ở đó có tầng lửng?

Có lẽ Hiến Vương cảm thấy mình muốn thăng thiên thành tiên, nên chôn ở nơi cao nhất?

Hồ Bát Nhất lấy ra Phi Hổ Trảo, ném lên trên, Phi Hổ Trảo "vèo" một tiếng, móc chặt vào xà nhà trên cùng.

Bám lấy sợi dây treo lơ lửng, hắn trèo lên.

"Bên trên có tầng lầu, mọi người mau lên đi." Mọi người nghe vậy liền men theo dây thừng, lần lượt trèo lên.

Vừa bước vào tầng trên, Tần Vũ đột nhiên cảm thấy một trận bất an vô cớ.

Cảm giác đó dường như là nguy hiểm, lại dường như không phải.

Như mộng như ảo, luôn cảm thấy không chân thực, phảng phất như đang mộng du.

Tần Vũ giật nảy mình, giác quan thứ sáu của hắn cực kỳ chính xác, đây là lần đầu tiên xuất hiện tình huống như vậy.

Từ lúc vào mộ Hiến Vương, nơi đâu cũng toát ra vẻ quỷ dị.

Nhưng nói một cách nghiêm túc, nó lại hoàn toàn khác với những

nguy hiểm không ngừng ở bên ngoài.

Mở quan tài, thám hiểm trong mộ, mọi thứ đều có vẻ vô cùng thuận lợi, không gặp phải chút nguy hiểm nào.

Ngoại trừ việc không tìm thấy thi thể Hiến Vương, ngôi mộ này dường như vô cùng an toàn.

Điều này khiến mấy người đang trong trạng thái tinh thần căng thẳng cao độ cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Sự việc bất thường ắt có yêu ma.

Mộ Hiến Vương, nơi đâu cũng toát ra một luồng yêu khí.

Bên trên vẫn là một mộ thất, bên trong đặt một cỗ quan tài.

Một cỗ quan tài bằng thủy tinh hồng ngọc.

Cỗ quan tài này rất nhỏ, căn bản không thể chôn một người trưởng thành bình thường.

Tần Vũ đi lại gần xem, lúc này mới phát hiện cỗ quan tài này là trong suốt.

Từ bên ngoài có thể thấy, bên trong quan tài đang nằm một cô bé tuổi không lớn.

Cô bé mặc một bộ trang phục lộng lẫy, lớp trang điểm trên mặt cũng được bảo quản rất tốt, mày mắt như tranh vẽ, phảng phất như vừa mới được khâm liệm.

Vì quan tài màu đỏ, nhìn từ bên ngoài, có cảm giác như cô bé đang được tắm mình trong một lớp ánh sáng đỏ nhàn nhạt, trông vô cùng thánh khiết.

“Một cô bé, chắc là con gái của Hiến Vương?

Vậy thì, quan tài của lão già Hiến Vương kia, nhất định ở trên

nữa.” Vương Bàn Tử vừa nói vừa dùng đèn pin soi quanh quan tài.

“Lạ thật, sao quan tài này lại là một khối liền?

Không có nắp?” Mọi người nghe vậy, vội vàng cùng nhau nhìn lại.

Quả nhiên, xung quanh toàn bộ quan tài hồng ngọc không tìm thấy bất kỳ khe hở nào, hoàn toàn là một khối liền.

Ánh mắt Tần Vũ nhìn xuống đáy quan tài.

“Cỗ quan tài này, thực tế là một cái lồng.

Thi thể của cô bé này được đặt trên sàn nhà ở đây, sau đó dùng cỗ quan tài hồng ngọc này úp lên.” Trên mặt Hồ Bát Nhất lộ ra vẻ mặt vô cùng kỳ quái.

“Cách chôn cất này, lão Hồ tôi cũng đọc không ít sách về phương diện này, hình như chưa từng nghe nói có cách chôn cất như vậy?” Vương Bàn Tử không khỏi cười lên.

“Sao lại không có, lẽ nào ông quên rồi sao, trước đây chúng ta thấy trong rừng nguyên sinh, vị tế ti được chôn trên cây đại thụ đó?

Quan tài của ông ta cũng có thể coi là một cái lồng quan tài, còn bản thân ông ta được chôn trên cây.” Lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người lập tức biến đổi, ngay cả Vương Bàn Tử dường như cũng nhận ra điều gì đó.

“Mẹ kiếp, chúng ta không phải đang ở trong cơ thể một sinh vật nào đó chứ?” Mọi người đều không trả lời.

Nếu phỏng đoán này là thật, vậy thì, họ đang ở trong cơ thể của thứ gì?

Liệu có phải là một sự tồn tại còn đáng sợ hơn cả cây Âm Hồn Mãng Cầu không?

Lẽ nào, đây mới là át chủ bài cuối cùng của Hiến Vương, cho nên,

hắn không hề bố trí bất kỳ cạm bẫy giết người nào trong mộ?

Nghĩ đến đây, mọi người đều bắt đầu căng thẳng.

"Chúng ta tranh thủ thời gian tìm kiếm, nhanh chóng tìm được quan quách của Hiến Vương, lấy ra Mục Trần Châu, sau đó lập tức rút lui." Nếu thật sự có một sinh vật mạnh mẽ, mọi người chỉ có thể hy vọng đừng kinh động đến nó.

Nơi đây có một lối đi bao quanh bốn bức tường, thoai thoải đi lên.

Mọi người liền men theo lối đi.

Trên vách tường bên cạnh lối đi, vẽ đầy những bức bích họa bảy màu cỡ lớn.

Bố cục bích họa chặt chẽ, dụng ý nghiêm cẩn, khiến người ta phải trầm trồ thán phục.

Nhân vật trong tranh sống động như thật, phong thái khác nhau, có thiên thần mắt trừng giận dữ, cũng có tiên nữ thoát tục.

Ánh mắt của những nhân vật trong tranh dường như đều đang nhìn chằm chằm vào bọn họ, cảm giác bị người khác nhìn chằm chằm này khiến người ta vô cùng khó chịu.

Tần Vũ đi ở phía trước nhất, theo sát phía sau là Shirley Dương, sau đó là Đại Kim Nha, Vương Bàn Tử, còn Hồ Bát Nhất đi sau cùng.

Chương 251

Họ men theo lối đi, leo lên trên.

Hồ Bát Nhất đang đi, đột nhiên phát hiện trên vách tường bên cạnh, có một người phụ nữ trung niên đang lạnh lùng nhìn hắn cười.

Hồ Bát Nhất giật nảy mình, chưa kịp phản ứng, từ trong bức bích họa đột nhiên thò ra một bàn tay trắng nõn, như một chiếc kìm sắt lạnh lẽo, siết chặt lấy cổ hắn.

Trong chớp mắt, Hồ Bát Nhất chỉ cảm thấy một trận ngạt thở, mắt tối sầm lại, không thể thở nổi.

Hắn liều mạng giãy giụa, nhưng vẫn vô ích, thậm chí ngay cả một chút tiếng động cũng không phát ra được.

Mấy người đi phía trước, đối với sự cố của Hồ Bát Nhất, lại không hề hay biết.

Ngay lúc Hồ Bát Nhất tưởng mình sắp chết, Kim Tàm Cổ Vương đi theo bên cạnh Tần Vũ, đột nhiên sủa "gâu gâu" hai tiếng.

Thế là, bàn tay siết cổ Hồ Bát Nhất liền biến mất như một cơn ác mộng.

Chết đi sống lại.

Toàn thân Hồ Bát Nhất mồ hôi lạnh túa ra, thở hổn hển từng ngụm lớn.

Lúc này những người phía trước mới phát hiện có điều không ổn.

"Lão Hồ, ông sao vậy?" "Trong bức bích họa, có một bà lão yêu quái, vừa rồi thò tay ra siết cổ tôi.

Nếu không nhờ tiếng sủa của Kim Tàm Cổ Vương, e là tôi đã bị

siết chết rồi.” Tần Vũ nghe vậy giật mình, vội vàng nhìn lên tường.

Tuy nhiên, bức chân dung người phụ nữ trên tường đã biến mất.

Thay vào đó là một bức họa khác.

Trên bức họa, có một người đàn ông đội vương miện đang đạp mây lành, bay thẳng lên trời, dường như muốn phi thăng thiên giới.

Phía dưới, có năm người đang ngẩng đầu nhìn lên, tựa như đang tiễn đưa.

Bốn nam một nữ, và một con chó không lớn lắm.

Tuy vẽ không quá chân thực, nhưng vẫn lờ mờ nhận ra, năm người trên bức họa chính là năm người bọn họ.

Tần Vũ, Đại Kim Nha, Shirley Dương, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Hiến Vương lơ lửng giữa không trung, đang mỉm cười ra hiệu với họ, phảng phất như đang cảm ơn vì đã đến tiễn đưa.

Lẽ nào, Hiến Vương từ hơn hai nghìn năm trước đã biết họ sẽ vào mộ, nên đã để lại một bức bích họa?

Hay là Hiến Vương đã tính toán hết thiên cơ, tất cả mọi thứ đều không thoát khỏi sự sắp đặt của hắn?

Nghĩ đến đây, mọi người chỉ cảm thấy từng trận mồ hôi lạnh túa ra, lạnh sống lưng.

“Lão già Hiến Vương, chẳng lẽ thật sự thành tiên rồi sao?

Sao lại biết chúng ta sẽ đến?” Vương Bàn Tử giật mình, hét lớn.

“Xem tình hình trên tranh, Hiến Vương cuối cùng thành tiên thăng thiên, có liên quan đến chúng ta sao?

Lẽ nào, chúng ta vào trộm mộ, lại giúp Hiến Vương thăng thiên

thành tiên?" Đại Kim Nha cảm thấy khó hiểu.

Nói cách khác, việc họ vào mộ Hiến Vương, là điều Hiến Vương đã sớm dự liệu.

Hơn nữa, rất có thể họ chính là chìa khóa để Hiến Vương cuối cùng thăng thiên thành tiên.

Sắc mặt Shirley Dương biến đổi không ngừng, như mây gió trên trời, phiêu dạt bất định.

Cô nhìn chằm chằm vào bức bích họa trên tường, nhìn rất lâu, mới chậm rãi lên tiếng.

"Tương truyền Mục Trần Châu có liên quan đến động Quỷ, động Quỷ kết nối với không gian hư số, ở đó có thể nhìn thấy quá khứ và tương lai." "Có lẽ, Hiến Vương chính là lợi dụng Mục Trần Châu trong tay, quan sát được một đoạn tương lai, và đã nhìn thấy chúng ta." Đây có lẽ là lời giải thích hợp lý nhất.

Nhưng mà, việc họ trộm mộ, và việc Hiến Vương thành tiên thăng thiên, lại có quan hệ gì với nhau?

"Béo Gia ta không tin vào tà ma này!

Bây giờ ta sẽ lên trên, lật tung quan tài của lão già Hiến Vương, hủy đi nhục thân của lão, xem lão phi thăng thế nào." Nhìn thấy bức họa này, trong lòng mọi người đều cảm thấy nặng trĩu, lại tiếp tục leo lên trên.

Trên vách tường phía trên, lại vẽ một bức bích họa khác, nhân vật trong tranh vẫn là năm người bọn họ, và Hiến Vương ở trên cao.

Chỉ khác là, trong bức họa này, năm người bọn họ đang quỳ trên mặt đất, dường như đang thỉnh tội với Hiến Vương.

Vương Bàn Tử nhìn thấy bức họa này, lập tức cười lớn.

“Cứ cho là vậy đi, lão già Hiến Vương này, nghĩ mình là thần tiên điên rồi sao?

Bảo Béo Gia đây quỳ xuống cho lão, cũng không xem lại mình là ai.

Béo Gia ta ngay cả Phật Tổ Bồ Tát còn không quỳ, lại đi quỳ cho lão sao?” Hồ Bát Nhất vỗ vai Vương Bàn Tử.

“Nói không sai, từ trước đến nay không có chúa cứu thế, cũng không dựa vào thần tiên hoàng đế.

Chúng ta là chủ nhân của chính mình, lão già Hiến Vương bảo chúng ta quỳ xuống, đúng là nằm mơ giữa ban ngày.” Hai người nói chuyện đầy phấn khích, đối với nội dung trên bức bích họa hoàn toàn coi thường.

Thực tế, đến đây, trong lòng mọi người đều vô cùng căng thẳng, biết rằng Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất chẳng qua chỉ đang điều tiết lại thần kinh quá căng thẳng của mình mà thôi.

Ở nơi quỷ quái này nhìn thấy những bức họa này, cứ như có ngàn cân đè nặng lên người, không thở nổi.

Nếu không tìm cách giải tỏa, e rằng không cần đợi Hiến Vương ra tay, họ sẽ vì thần kinh không chịu nổi mà sụp đổ trước.

Chẳng bao lâu, họ đã đi đến tầng lầu cao nhất.

Nơi đây trống rỗng, không có gì cả.

Chương 252

Chỉ có những bức tường xung quanh, vẽ rất nhiều người phụ nữ xinh đẹp.

Tần Vũ cảm thấy có gì đó không đúng, tiến lên phía trước, lúc này mới phát hiện đó không phải là tranh vẽ.

Bức tường ở đây là một loại tinh thể trong suốt giống như hổ phách, những người phụ nữ đó bị phong ấn bên trong tường.

Qua lớp tường trong suốt bên ngoài, vẫn có thể nhìn thấy dáng vẻ của họ vào thời khắc cuối cùng trước khi chết.

"Những người phụ nữ này, chắc là phi tần của Hiến Vương?" Vương Bàn Tử không khỏi chửi lớn.

"Lão già Hiến Vương quả nhiên xa hoa hưởng lạc, chiếm đoạt nhiều phụ nữ như vậy, lúc chết còn bắt họ chôn cùng, đáng lẽ phải xuống mười tám tầng địa ngục." Đối với một kẻ có thể biến hàng vạn phụ nữ thành Thi Tồn Dẫn như Hiến Vương, việc chiếm đoạt những người phụ nữ này, thực ra chẳng đáng là gì.

Những người phụ nữ bị phong ấn trên bốn bức tường xung quanh, có đến hơn một trăm người.

Tư thế khác nhau, trên mặt nhiều người còn lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Phảng phất như việc bị đông cứng trong tinh thể trong suốt chỉ là chuyện trong chốc lát.

Đến nỗi họ căn bản không cảm nhận được đau đớn, cứ như bị yểm phép, đóng băng trong tinh thể trong suốt.

Trong ánh mắt của Shirley Dương, lộ ra một tia thương cảm nhàn

nhạt.

“Những người phụ nữ này, chắc là trước tiên đã dùng thủ pháp đặc biệt, chế thành xác khô, giữ lại dáng vẻ khi còn sống, sau đó bị phong ấn vào trong tinh thể trong suốt.” Hồ Bát Nhất khẽ gật đầu.

“Lão yêu vật Hiến Vương này, đối với việc sử dụng côn trùng và chế tạo thi thể, dường như có một sở thích độc đáo, có vẻ rất thích chế tạo xác khô.” “Lạ thật, quan tài của Hiến Vương đâu?” Đại Kim Nha nhìn quanh bốn phía.

Bên trên trống rỗng, không hề thấy quan tài của Hiến Vương.

Ánh mắt Tần Vũ dừng lại ở một cái lỗ trên góc tường.

Đó là nơi duy nhất không bị tinh thể trong suốt bao bọc.

Cái lỗ đó rất kỳ dị, là một cái lỗ hình người.

Nhìn thoáng qua, giống như có người từ trong tường đi ra, để lại một cái lỗ như vậy.

Khi ánh mắt nhìn về phía cái lỗ, Tần Vũ không hiểu sao lại cảm thấy một trận tim đập thình thịch.

Phảng phất, bên trong đó có một sự tồn tại cực kỳ đáng sợ.

Hắn chậm rãi di chuyển, đi về phía cái lỗ.

Càng đến gần cái lỗ, cảm giác sợ hãi đó càng mạnh.

Phía trước, phảng phất có một sự tồn tại cao cao tại thượng, không thể chạm tới, chỉ có thể cúi đầu thành kính bái lạy.

Tần Vũ chỉ cảm thấy toàn thân máu chảy nhanh hơn, tim đập dồn dập.

Đại Kim Nha đi theo sau Tần Vũ, đang đi, đột nhiên ngã phịch xuống đất.

“Tôi cảm thấy bên trong đó có một sự tồn tại cực kỳ khủng bố, chúng ta đừng đi trêu chọc nó, mau rời đi thôi.” Trên mặt Đại Kim Nha đầy vẻ kinh hãi.

Càng đến gần cái lỗ, hắn càng cảm thấy có một lực hút cực lớn truyền ra từ trong đó.

Tuy nhiên, cùng lúc đó, tim hắn cũng đập ngày càng nhanh, khiến hắn muốn liều mạng chạy trốn.

Nơi đó, dường như là một ma động.

Vương Bàn Tử đặt ba lô trên người xuống đất, bước những bước lớn về phía trước.

“Béo Gia ta thật không tin tà ma này, lão già Hiến Vương, đã chết mấy nghìn năm rồi, còn ở đây giả thần giả quỷ.” Tuy nhiên, càng đến gần cái lỗ, máu lưu thông càng nhanh, tim cũng đập ngày càng nhanh, sắp nhảy ra khỏi cổ họng rồi.

Cuối cùng, Vương Bàn Tử cũng chỉ có thể dừng lại, thở hổn hển từng ngụm lớn.

Cái lỗ phía trước, dường như thật sự không thể đến gần.

“Hai người mau lùi lại.” Tần Vũ hét lên một tiếng.

Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha đành phải lùi lại.

Sau khi cách xa cái lỗ hình người một chút, hai người lập tức cảm thấy áp lực trên người giảm đi đáng kể, nhịp tim cũng dần dần bình ổn trở lại.

“Mẹ kiếp thật tà môn, lẽ nào quan tài của Hiến Vương, chúng ta ngay cả đến gần cũng không được?” Vương Bàn Tử chưa từng gặp phải chuyện như vậy, trăm mối không thể lý giải.

Ánh mắt Đại Kim Nha nhìn về phía cái lỗ hình người đó, lên tiếng

nói.

“Theo tôi thấy, Hiến Vương thật sự đã thành tiên rồi, thi thể của ngài, dù còn lưu lại nhân gian, người phàm cũng vạn vạn không được đụng tới.” “Hay là chúng ta cứ thế rời đi, dù sao chuyến này thu được bảo bối đã nhiều không đếm xuể, hà tất phải nhất định đi đụng vào quan tài của Hiến Vương?” Lời này vừa nói ra, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương, đều cảm thấy một trận phiền não rối bời.

Họ đã trải qua muôn vàn gian khổ mới đến được nơi này, mắt thấy quan tài của Hiến Vương ngay trước mắt, Mục Trần Châu trong tầm tay, nhưng lại ngay cả đến gần cũng không thể.

Shirley Dương đột nhiên lên tiếng.

“Tôi cảm thấy trong cái lỗ đó có một luồng lực hút, muốn hút người ta vào trong?” Cái lỗ trước mắt này, thật sự có ma tính.

Đại Kim Nha nghe lời Shirley Dương, gật đầu.

“Đúng là như vậy, lúc nãy tôi đến gần, suýt chút nữa đã bị hút vào.” Nhưng Vương Bàn Tử lại lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Sao tôi lại không có cảm giác đó?” Shirley Dương tiến lên vài bước.

“Tuyệt đối không sai, bên trong cái lỗ, có một luồng lực hút vô hình.” Trên mặt Đại Kim Nha lộ ra vẻ mặt vô cùng phức tạp.

“Thần tiên chi địa, tựa như phiêu miểu vô tận, chúng ta có lẽ đã gặp được chân tiên, có một số chuyện chúng ta không thể lý giải, cũng không có gì là lạ.

Theo tôi thấy, thần tiên không thể trêu chọc, chúng ta nên rời khỏi đây.” Vương Bàn Tử nghe vậy, lại buột miệng chửi lớn.

“Nói bậy!

Chương 253

Lão già Hiến Vương đó, không ác không làm, xa hoa hưởng lạc, tàn khốc bóc lột quần chúng lao động, bức hại dân chúng." "Nếu thật sự có người có thể thành tiên, cũng không đến lượt lão già Hiến Vương đó, chỉ đáng xuống mười tám tầng địa ngục." Hồ Bát Nhất cũng gật đầu.

"Không sai, theo tôi thấy, Hiến Vương nhất định đã dùng tà thuật, mới khiến người ta không thể đến gần huyệt mộ của mình, chúng ta phải tìm cách phá giải tà thuật." Nhưng, có cách gì đây?

Trong nhất thời, họ rơi vào bế tắc, thật sự không nghĩ ra cách nào.

Đột nhiên, Tần Vũ dường như nghĩ ra điều gì đó, mắt sáng lên, hỏi Shirley Dương.

"Lúc nãy cô nói trong cái lỗ có một luồng lực hút cực lớn?" Shirley Dương khẳng định gật đầu.

"Không sai, luồng lực hút đó rất rõ ràng, lại giống như có thứ gì đó đang đẩy tôi tiến về phía trước từ phía sau, muốn tôi đi vào cái lỗ đó." Ánh mắt Tần Vũ hướng về chiếc ba lô trên lưng Shirley Dương.

Từ trong ba lô của Shirley Dương, hắn lấy ra chiếc Kim Cương Tán.

Chiếc ô này, trước đây Shirley Dương từng đưa cho Tần Vũ.

Sau đó Tần Vũ không dùng đến, lại trả lại cho Shirley Dương.

Shirley Dương đã đặt nó vào trong ba lô.

Tần Vũ cầm lấy Kim Cương Tán, lập tức cảm thấy có một luồng lực hút vô hình, níu lấy chiếc Kim Cương Tán, dường như muốn hút chiếc ô này đi.

Đồng tử trong mắt Tần Vũ khẽ co lại.

Đột nhiên hắn cười.

Tần Vũ cầm chiếc Kim Cương Tán, đi về phía gần cái lỗ.

Khi khoảng cách đến cái lỗ còn khoảng mười mét, luồng lực hút vô hình đó đột nhiên tăng lên mấy chục lần.

Bên trong cái lỗ, phảng phất có một con ma quỷ, thò tay ra, níu lấy chiếc Kim Cương Tán, muốn tóm nó vào trong động.

Cùng lúc đó, Tần Vũ cũng cảm thấy máu trong cơ thể mình như sôi lên, cuồn cuộn trong kinh mạch, tim cũng theo đó đập nhanh hơn.

"Đúng rồi!" Tần Vũ mỉm cười gật đầu, lùi lại, đưa chiếc Kim Cương Tán vào tay Shirley Dương.

"Như vậy, có phát hiện gì không?" Shirley Dương lên tiếng hỏi.

Đại Kim Nha ở bên cạnh khẽ lẩm bẩm, dường như đang niệm kinh văn cầu nguyện Bồ Tát bảo hộ.

Tần Vũ hướng ánh mắt về phía Đại Kim Nha.

"Lão Kim, trên người ông có đồ sắt không?" Đại Kim Nha ngẩn người.

"Chắc là không có đâu, đồ trên người tôi đều là hàng xịn, sao lại có đồ sắt được?" Đột nhiên hắn nhớ ra.

"À, không đúng, hình như có một món, lần trước đi nhà thờ cầu được một cây thánh giá." Đại Kim Nha nói rồi cởi lớp áo khoác bên ngoài.

Chỉ thấy trên lớp áo bên trong, treo đầy các loại mặt dây chuyền, nào là Bồ Tát, Phật Tổ, thần tiên... các loại, dày đặc, sợ rằng không dưới trăm cái.

Trước khi đến đây, Đại Kim Nha vì sợ gặp tà ma trong mộ, đã cầu xin rất nhiều đại sư khai quang cho các mặt dây chuyền, treo đầy khắp người.

Hắn đưa tay ra sau lưng, lấy xuống một cây thánh giá bằng sắt.

"Cái này tôi cầu ở nhà thờ, cha xứ bảo phải đeo trước ngực, nhưng vị trí trước ngực của tôi đều để dành cho Phật Tổ Bồ Tát rồi." "Tôi nghĩ bụng, dù sao thần của phương Tây chắc chắn không bằng Phật Tổ Bồ Tát của chúng ta, nên đã treo thứ này ra sau lưng." Shirley Dương thấy vậy, khóe miệng không khỏi co giật.

"Lạy Chúa nhân từ, xin hãy tha thứ cho những kẻ vô tri..." cô thầm niệm trong lòng.

Tần Vũ nhận lấy cây thánh giá bằng sắt, tiện tay ném lên không trung.

Cây thánh giá bị ném về phía cách cái lỗ khoảng tám mét.

Tuy nhiên, khi cây thánh giá sắp rơi xuống đất, bên trong cái lỗ đột nhiên như có một bàn tay ma quỷ thò ra.

"Vèo" một tiếng, cây thánh giá bay vào trong cái lỗ.

Sắc mặt Đại Kim Nha đột biến, kinh hãi hét lớn.

"Bên trong cái lỗ quả nhiên có thần tiên." Vương Bàn Tử lập tức lên tiếng phản bác.

"Tôi thấy trong động, nhất định có ma quỷ.

Tôi phải trảm yêu trừ ma, vì dân trừ hại, hôm nay phải trừ khử con ma quỷ này." Đại Kim Nha cười khổ một tiếng.

"Béo Gia, ngài đừng nói nữa, chúng ta ngay cả cái lỗ còn không thể tiếp cận, ma quỷ sống trong động cũng không phải chúng ta có thể trừ được, chúng ta mau đi thôi." Tần Vũ mỉm cười lắc đầu.

“Trong động, không có thần tiên, cũng không có ma quỷ.” Đại Kim Nha lập tức ngẩn người.

“Vậy cây thánh giá lúc nãy là sao?” Tần Vũ khẽ cười.

“Cái lỗ đó là một từ trường khổng lồ, có thể hút cây thánh giá bằng sắt vào, chẳng phải rất bình thường sao?” Sắc mặt Đại Kim Nha khẽ biến đổi.

“Tần ca, không thể nào đâu.

Nếu chỉ là từ trường, vậy tại sao tôi ngay cả đến gần cũng không được?” Lời này vừa nói ra, mọi người đều hướng ánh mắt về phía Tần Vũ.

“Thực tế, từ trường không chỉ hút được sắt đá, mà ảnh hưởng đến con người cũng rất lớn.” “Từ trường sẽ thúc đẩy tuần hoàn máu, từ đó làm cho nhịp tim của con người tăng nhanh.” “Chỉ là, từ trường bình thường, không thể có từ lực lớn như vậy, ảnh hưởng đến cơ thể con người cần phải tích lũy ngày qua ngày, từ từ mới thể hiện ra.” “Từ trường bên trong cái lỗ này lại vô cùng mạnh mẽ, vượt xa giới hạn chịu đựng của người thường.” “Cho nên, chỉ cần đến gần cái lỗ, liền sẽ cảm thấy máu lưu thông nhanh hơn, tim đập dồn dập, không thể không lùi lại.” Nghe xong lời giải thích của Tần Vũ, mọi người đều kinh ngạc vạn phần.

Không ngờ trên thế giới này lại có từ trường mạnh đến như vậy.

Nhưng mà, có vẻ như từ lực của cái lỗ chủ yếu tập trung trong phạm vi khoảng mười mét, xa hơn một chút thì không có từ lực lớn.

Từ trường này, chắc là bố trí cuối cùng của Hiến Vương.

Không qua được từ trường này, tự nhiên cũng không thể chạm vào thi thể của Hiến Vương.

Chương 254

Nhưng mà, đối với Tần Vũ, đây không phải là một rào cản không thể vượt qua.

Trong mắt Tần Vũ lóe lên một tia sáng, hắn chậm rãi tiến lên phía trước.

Sắc mặt Shirley Dương đột ngột biến đổi.

"Tần ca, cẩn thận." Tần Vũ quay đầu lại, khẽ mỉm cười.

"Yên tâm, tôi có thể đi qua." Nói xong, Tần Vũ liền tiếp tục tiến về phía trước.

Càng đi về phía trước, tác dụng của từ trường càng lớn, tốc độ lưu thông máu cũng càng nhanh.

Huyết mạch trong cơ thể phảng phất như đang sôi trào điên cuồng, ngày càng nhanh.

Trong cái lỗ phía trước, mơ hồ truyền ra một uy áp cực lớn, phảng phất có một sự tồn tại cao cao tại thượng đang nhìn chằm chằm Tần Vũ, muốn ép hắn quỳ lạy thần phục.

Trong mắt Tần Vũ lóe lên một tia sáng, một luồng chiến ý kinh người từ trên người hắn xông thẳng lên trời.

Trong khoảnh khắc, luồng uy áp cao cao tại thượng đó liền như thủy triều rút đi.

Tần Vũ ngẩng đầu, bước về phía trước, đi về phía cái lỗ.

Từ trường của cái lỗ này, từ lực mạnh đến như vậy.

Nếu đổi lại là một người bình thường, e rằng chưa đi đến cái lỗ, đã vỡ mạch máu mà chết.

Căn bản không phải là người thường có thể chống lại được.

Nhưng Tần Vũ không giống, nói một cách nghiêm túc, hắn vốn không phải là con người.

Từ lực bên trong từ trường, tuy mạnh mẽ vô cùng, có thể khiến máu của người bình thường sôi trào, tim đập nhanh, vỡ mạch máu mà chết.

Nhưng lại tuyệt đối không thể khiến Tần Vũ trong từ trường phải chịu tổn thương như vậy.

Chỉ là, Tần Vũ cũng sẽ cảm thấy máu đang cuồn cuộn, tim đang đập nhanh.

Hơn nữa, Hiến Vương đã bố trí một loại uy áp vô hình trong từ trường.

Luồng uy áp vô hình này, kết hợp với từ lực mạnh mẽ, lập tức hình thành nên một sức mạnh kỳ quái độc đáo đáng sợ.

Nhưng mà, trên người Tần Vũ vốn đã có ý chí Chiến Thần tích lũy qua những trận chiến.

Khi Tần Vũ kích phát luồng chiến ý đó, tất cả uy áp trên thế gian đều phải lùi bước trước chiến ý ngút trời.

Chiến Thần vĩnh viễn không khuất phục!

Bước chân của Tần Vũ vô cùng kiên định.

Chẳng bao lâu, hắn đã đi đến cái lỗ.

Không biết tại sao, đến đây, nhịp tim của Tần Vũ lại từ từ bình tĩnh lại.

Máu trong cơ thể cũng không còn sôi trào như trước.

Mơ hồ, hắn cảm thấy trong cơ thể mình tràn đầy sức mạnh bùng

nổ, lại có một cảm giác coi thường thiên hạ.

Phảng phất, hắn là chúa tể của thế gian.

Tất cả mọi thứ trên thế gian đều phải cúi đầu trước hắn.

Cảm giác huyền diệu đó thoáng qua rồi biến mất.

Thân ảnh Tần Vũ từ trong cái lỗ đi vào, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Bố trí trong động vô cùng đơn giản, có thể nói là không có gì.

Trước mắt Tần Vũ, chỉ thấy một người đàn ông đội vương miện, mặc đạo bào.

Hắn đứng im ở đó, dường như đang nhắm mắt dưỡng thần.

Xung quanh cơ thể hắn, có một cái khung vừa vặn với cơ thể, chống đỡ toàn bộ người hắn.

Người này, chắc là Hiến Vương rồi.

Chỉ là Tần Vũ cũng không ngờ, Hiến Vương lại đứng trong quan tài.

Chỉ là, bố trí của quan tài rất đặc biệt.

Một cái khung vừa khít với cơ thể Hiến Vương, bao bọc lấy thân thể hắn, khiến Hiến Vương tuyệt đối không thể ngã xuống.

Nhưng nếu nhìn kỹ hơn, sẽ phát hiện, cái gọi là khung này, thực tế là mọc ra.

Lúc này, nó dường như đang mọc ra bên ngoài.

Tần Vũ đột nhiên nhớ lại ghi chép trong 《Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật》.

Có một loại quan quách, tên là Chi Tiên Quách.

Cái gọi là Chi Tiên Quách, là một loại quan quách làm từ Nhục Chi

vạn năm tuổi dưới lòng đất.

Tương truyền Nhục Chi là tiên dược trường sinh bất tử, nếu chôn người vào bên trong, cũng có thể khiến người chết sống lại.

Nhưng mà, thứ này, từ trước đến nay chỉ nghe trong truyền thuyết, không có ai thật sự nhìn thấy.

Không ngờ, Hiến Vương đã tìm được Nhục Chi vạn năm tuổi, chế thành quan quách, chôn mình vào bên trong.

Nhục Chi vạn năm tuổi cũng không thực sự chết đi, vẫn đang chậm rãi sinh trưởng.

Chương 255

Đồng tử trong mắt Tần Vũ khẽ co lại.

Bên trong đây không có Mục Trần Châu mà hắn muốn, vậy thì, Mục Trần Châu ở đâu?

Hắn từ từ tiến lại gần cơ thể Hiến Vương.

Đúng lúc này, trên thân Nhục Chi vốn dĩ, đột nhiên mọc ra mấy chục cái tay quái dị như tay người, từ bốn phương tám hướng, quấn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ tâm niệm vừa động, Hắc Kim Cổ Đao đột nhiên xuất vỏ.

Trong khoảnh khắc, mấy chục cái tay quái dị đều bị Hắc Kim Cổ Đao chém đứt.

Tuy nhiên, những cái tay quái dị bị chém đứt vừa rơi xuống đất, liền nhanh chóng dung nhập vào mặt đất, biến mất không thấy.

Trên thực tế, chúng đã quay trở lại bên trong cơ thể Nhục Chi.

Trong ánh mắt Tần Vũ thoáng qua một tia kinh hãi.

Nếu như vậy, những cái tay quái dị này sẽ vô cùng vô tận.

Nhưng có lẽ Hắc Kim Cổ Đao đã chém làm Nhục Chi đau đớn.

Sau khi những cái tay quái dị bị chém đứt, không có thêm những cái tay mới mọc ra liên tục.

Điều này khiến Tần Vũ âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, mặt đất đột nhiên rung chuyển dữ dội, cả mặt đất gần như nghiêng thành một góc bốn mươi lăm độ.

Bên ngoài, truyền đến tiếng kinh hô của Đại Kim Nha, tiếng hét

lớn của Vương Bàn Tử.

"Động đất rồi!" Sâu dưới lòng đất, dường như có một con địa long khổng lồ đang lật mình.

Địa khí không thể trấn áp được nữa, có thể bùng phát bất cứ lúc nào, thổi bay tất cả mọi thứ ở đây.

Mặt đất rung chuyển dữ dội.

Cũng không biết rốt cuộc là nguyên nhân gì, cách thời điểm địa khí hoàn toàn bùng phát, đáng lẽ phải còn ít nhất mấy ngày.

Lúc Tần Vũ ở bên ngoài, đã từng quan sát kỹ lưỡng.

Với trình độ phong thủy của hắn, nhìn tuyệt đối không sai.

Nhưng bây giờ xem ra, Tần Vũ thật sự đã nhìn sai.

Hoặc là, không phải hắn nhìn sai, mà đã xảy ra biến hóa mới.

Có lẽ, không cần đến vài giờ, nơi này sẽ bị động đất phá hủy.

Đúng lúc này, Tần Vũ đột nhiên cảm thấy, có một luồng lực hút cực lớn từ không trung truyền đến.

Điều này khiến Tần Vũ giật nảy mình.

Phải biết rằng, trên người hắn không có đồ sắt gì, từ trường tự nhiên không thể tạo ra lực hút đối với hắn.

Vậy thì, luồng sức mạnh lúc nãy từ đâu đến?

Lẽ nào, phân tích trước đó đều sai, bên trong đây thật sự có ma quỷ?

Tần Vũ nhìn theo hướng lực hút truyền đến.

Chỉ thấy ở đó có một cái hố đen không đáy, trong hố chảy dòng máu màu đỏ sẫm.

Bên trong đó, có vô số bàn tay trắng hếu đang vẫy vùng, những

bàn tay này không ngừng thò ra, kéo giật những thứ xung quanh, kéo tất cả mọi thứ vào trong hố, sau đó liền biến mất không thấy.

Vô số bàn tay, lúc ẩn lúc hiện, không ngừng có thứ bị kéo vào bên trong, hố đen cũng theo đó mở rộng.

Lực hút mà Tần Vũ cảm nhận được, cũng chính là từ trong hố đen truyền ra.

Xem ra phân tích về cái gọi là từ trường từ lực trước đó, căn bản là sai.

Hoặc là, đúng là có từ trường từ lực như vậy, chỉ là, nguồn gốc của sức mạnh này là cái hố đen mọc ra vô số bàn tay bên dưới.

Nếu không tận mắt chứng kiến, thật sự không thể tưởng tượng nổi, rốt cuộc đây là thứ gì.

Nhưng, cũng đúng.

Nếu không có sự tồn tại quỷ dị như vậy, thế gian sao lại có thể có từ trường tự nhiên mạnh đến mức làm vỡ mạch máu của con người?

Ngay cả khi có, từ trường tự nhiên như vậy cũng không nên tồn tại trên hành tinh này.

Nhìn cái hố đen bên dưới, Tần Vũ đột nhiên nhớ đến một truyền thuyết.

Truyền rằng ở một nơi nào đó người chết quá nhiều, thi thể chất đống lại với nhau, sau khi vượt qua một giới hạn nhất định, sẽ hình thành một hố đen khủng bố.

Đây là một sự tồn tại giữa sự sống và cái chết, giữa âm và dương.

Sau khi hố đen hình thành, sẽ không ngừng mở rộng, phải tìm cách phong ấn nó, nếu không hậu quả khó lường.

Hố đen trước mắt này hình thành, chắc là có liên quan đến việc

Hiến Vương tàn sát hàng loạt.

Nhục Chi vạn năm tuổi phải được nuôi dưỡng bằng máu tươi, mới có thể trưởng thành nhanh hơn, tốt hơn, sinh ra thịt tiên chi có thể kéo dài tuổi thọ.

Xem ra, Hiến Vương khi còn sống nhất định đã giết vô số người để nuôi dưỡng Nhục Chi vạn năm tuổi, để kéo dài tuổi thọ của mình.

Sau khi Hiến Vương chết, hắn chọn chôn trong Nhục Chi, hy vọng một ngày nào đó có thể chết đi sống lại.

Nhưng, Tần Vũ có chút không hiểu, Hiến Vương không phải cho rằng mình sẽ thành tiên phi thăng sao?

Chương 256

Đã thành tiên rồi, còn cần chết đi sống lại?

Lúc này đương nhiên không phải là lúc suy nghĩ những chuyện này, Tần Vũ nhanh chóng thu hồi ánh mắt, dừng lại trên người Hiến Vương.

Sau trận động đất vừa rồi, phong ấn của hố đen đã lỏng ra, hố đen đang nhanh chóng mở rộng.

E rằng không cần đến một chốc, cơ thể của Hiến Vương cũng sẽ bị kéo vào trong hố đen.

Tần Vũ phải tranh thủ từng giây từng phút.

Thấy hai tay của Hiến Vương đều nắm chặt thành quyền, hắn liền dùng sức bẻ ra, lại phát hiện bên trong không có gì, chỉ có trên ngón tay đeo rất nhiều nhẫn ngọc màu xanh đậm.

Tần Vũ cũng không quan tâm nhiều, tiện tay gỡ hết những chiếc nhẫn ngọc này xuống, ném vào không gian nhẫn.

Vậy thì, Mục Trần Châu ở đâu?

Bên trong đây căn bản không tìm thấy!

Tần Vũ cũng không khỏi âm thầm lo lắng.

Đột nhiên, ánh mắt hắn dừng lại trên mặt của Hiến Vương, nơi đó dường như có chút không đúng?

Phải nói rằng, thi thể của Hiến Vương được bảo quản rất tốt, mấy nghìn năm đã qua, vẫn không có chút thay đổi nào.

Nhưng, với đủ loại thủ đoạn của Hiến Vương, điều này dường như cũng không có gì lạ.

Mặt của Hiến Vương vẫn giữ nguyên dáng vẻ khi còn sống, da trắng thịt mềm, vô cùng mịn màng, như ngọc dương chi trắng.

Không đúng!

Lúc Hiến Vương chết, tuổi tác đã không nhỏ, mặt của hắn sao lại có thể trẻ như vậy?

Tần Vũ đưa tay sờ lên mặt Hiến Vương, lập tức phát hiện khuôn mặt này mịn màng như ngọc thạch.

Hắn đưa tay ấn lên mặt Hiến Vương, dùng sức ấn mạnh, mở miệng Hiến Vương ra, bên trong lập tức lăn ra một viên châu to như nhãn cầu.

Bên trong viên châu, mơ hồ có thể thấy một luồng tinh hoa lửa viêm đang lấp lánh.

Tần Vũ lập tức mừng như điên.

Viên châu này, tám phần là Mục Trần Châu rồi.

Đúng lúc này, đôi mắt đang nhắm chặt của Hiến Vương đột nhiên mở ra.

Tần Vũ giật nảy mình, nhưng ra tay nhanh như điện, đoạt lấy Mục Trần Châu vào tay trước, sau đó nhảy lùi ra sau, muốn lập tức chạy ra ngoài.

Mục đích của chuyến đi này là lấy Mục Trần Châu.

Còn lão già Hiến Vương này ra sao, Tần Vũ không quan tâm.

Tuy hắn tự tin vào thân thủ của mình, nhưng thủ đoạn của Hiến Vương hắn cũng đã chứng kiến nhiều lần, ai biết được Hiến Vương đã cải tạo cơ thể này như thế nào?

Quan trọng nhất là, đối phó với Hiến Vương đối với Tần Vũ căn bản không có lợi ích gì, mà lại phải gánh chịu rủi ro không biết trước.

Tần Vũ đương nhiên không dại gì làm chuyện tốn công vô ích như vậy.

"Mục Trần Châu của ta!" Hiến Vương phía sau phát ra âm thanh trầm thấp.

Nghe vậy, Tần Vũ lập tức kinh hãi tột độ.

Nếu cơ thể của Hiến Vương, vì tiếp xúc với dương khí của người sống mà xảy ra thi biến, trở thành cương thi, thì không có gì lạ.

Tuy nhiên, cương thi không biết nói chuyện.

Ngay cả khi cương thi có thể phát ra âm thanh, cũng tuyệt đối không thể nói ra ngôn ngữ rõ ràng như vậy.

Lão yêu vật Hiến Vương này, vẫn luôn còn sống?

Sống hơn hai nghìn năm?

Sao có thể?

Tần Vũ không dám tưởng tượng.

Lẽ nào, Hiến Vương thật sự đã nhìn thấu bí mật của trường sinh bất lão?

Trong khoảnh khắc, vô số ý niệm lóe lên trong đầu Tần Vũ.

Đúng lúc này, dưới chân Tần Vũ đột nhiên lại thò ra vô số bàn tay, muốn tóm lấy hắn.

Tần Vũ đành phải dừng bước, vung Hắc Kim Cổ Đao, chém đứt toàn bộ những bàn tay này.

Trong lúc đó, Hiến Vương đã đuổi kịp, nhào về phía Tần Vũ.

Trong mắt Tần Vũ, một tia sáng lóe lên.

Lão già Hiến Vương, đã tìm đến cái chết, vậy thì đừng trách ta đao hạ vô tình.

Bất kể là trường sinh bất lão, dưới lưỡi đao Hắc Kim Cổ Đao, đều phải hóa thành hư vô.

Trong một ý niệm, Hắc Kim Cổ Đao của Tần Vũ vung qua cổ của Hiến Vương.

Trong chớp mắt, chỉ thấy cơ thể Hiến Vương bị chia làm hai nửa, đầu lìa khỏi cổ.

Tần Vũ cũng lười nhìn nhiều, tiếp tục chạy về phía trước.

Địa mạch biến động, địa khí không còn có thể trấn áp được nữa, lại có cái hố đen kia tồn tại, tất nhiên sẽ đẩy nhanh quá trình này.

Chương 257

E rằng tất cả mọi thứ ở đây, sẽ sớm bị địa khí bùng phát phá hủy hoàn toàn.

Tần Vũ không muốn ở lại đây thêm một khắc nào nữa, chạy như bay ra khỏi cửa động.

Tuy nhiên, Tần Vũ không nhìn thấy, phía sau hắn, cái xác không đầu của Hiến Vương nhanh chóng đi đến trước cái đầu bị chém xuống, đưa tay nhặt cái đầu lên, gắn lại vào cổ.

Sau khi cái đầu được gắn vào, Hiến Vương cử động cổ, dường như rất thoải mái.

Nhìn bóng lưng Tần Vũ chạy ra khỏi cửa động, trên gương mặt lạnh lẽo như ngọc thạch của Hiến Vương, đột nhiên lộ ra một nụ cười gian kế đã thành.

Chạy ra khỏi cửa động, hắn phát hiện điện đường bên ngoài đã hoàn toàn thay đổi.

Những bức tường tinh thể trong suốt xung quanh đang từng mảng rơi xuống, tan chảy, những người phụ nữ bị phong ấn bên trong dường như đang liều mạng giãy giụa, muốn từ bên trong chạy ra.

Mặt đất thì không ngừng co bóp, giống như nội tạng của động vật.

Không khí tỏa ra một mùi hôi thối nồng nặc.

“Mau lên, tôi đã lấy được Mục Trần Châu rồi, chúng ta phải lập tức rời khỏi đây.” Nghe lời Tần Vũ, những người còn lại đều vô cùng vui mừng.

Lần này trải qua muôn vàn gian khổ, cuối cùng cũng không uổng

công, kết thúc viên mãn.

Nhưng tình hình trước mắt lại không hề tốt đẹp, phải lập tức rời đi.

Nơi này cũng không có đường khác, chỉ có thể men theo lối đi cũ đi xuống.

Trên đường đi, đều có thể thấy mặt đất không ngừng co bóp, giống như không phải mặt đất, mà là đang ở trong nội tạng của động vật.

Mọi người chỉ cảm thấy một trận tim đập thình thịch, vội vàng tăng tốc chạy vào bên trong.

Chẳng bao lâu, họ đã quay trở lại gian mộ thất lúc mới vào.

"Không ổn rồi, cửa động ở đây bị bịt kín rồi." Hồ Bát Nhất đi phía trước, vừa nhìn đã thấy cửa động vào mộ thất trước đó đã bị một tảng đá vạn cân khổng lồ bịt kín hoàn toàn.

Đây là muốn nhốt họ trong mộ thất sao?

Đúng lúc này, mộ thất lại một lần nữa rung chuyển dữ dội, phía trên mơ hồ truyền đến tiếng kêu gào của nữ quỷ, những người phụ nữ bị phong ấn trong tinh thể trong suốt dường như thật sự đã thoát ra.

Lòng Tần Vũ chùng xuống.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Hắc Kim Cổ Đao vung lên vài nhát, lập tức chém tan tảng đá lớn chặn cửa động.

Đúng lúc này, phía sau lại một lần nữa vang lên giọng nói của Hiến Vương.

"Mục Trần Châu của ta!" Lòng Tần Vũ chấn động.

Vừa rồi rõ ràng đã dùng đao chém đầu Hiến Vương, giọng nói này lại từ đâu đến?

Lẽ nào, Hiến Vương lại mọc ra một cái đầu khác?

Tần Vũ không biết, Hiến Vương đã gắn lại đầu của mình.

Lúc này, hắn cũng không còn tâm trí đi tìm hiểu nguyên nhân, rời đi ngay lập tức là tốt nhất.

Chạy ra khỏi mộ thất, xuyên qua Tam Thế Kiều trước cửa Âm Cung và mộ đạo dài dằng dặc, họ chạy ra ngoài.

Đúng lúc này, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, mộ thất ban đầu đã sụp đổ.

Mọi người lập tức kinh hãi đến sững sờ.

May mà ra sớm được một bước, nếu không, tất cả đều đã bị chôn vùi trong mộ thất rồi.

Nơi này cũng vô cùng không an toàn, phải nhanh chóng rời đi.

Họ vẫn đi theo đường thủy ban đầu để quay về.

Lần này trở về, khi đến gần xoáy nước của thủy nhãn, liền phát hiện nước ở đó không còn chảy xuống nữa, mà ngược lại không ngừng trào lên trên.

Nhờ vào lực đẩy hướng lên, họ nhanh chóng quay trở lại bờ.

Trên đường chạy ra ngoài, thuận lợi đến không ngờ, Tần Vũ lập tức thở phào một hơi dài.

Đương nhiên hắn không muốn ở lại đây lâu, lập tức men theo sạn đạo treo trên vách đá, quay về theo đường cũ.

Lúc này, bên ngoài trời đã tối đen như mực.

Shirley Dương nhìn đồng hồ.

“Lạ thật, giờ này sao trời lại tối như vậy?” Giọng nói vừa dứt, chỉ thấy trên bầu trời đen kịt, đột nhiên xuất hiện một vết nứt màu đỏ máu.

Những điểm sáng đỏ kỳ dị từ bên trong len lỏi ra.

Thì ra không phải trời đã tối, mà là bầu trời đã bị những đám mây đen khổng lồ che phủ hoàn toàn.

Tầng mây đó quá dày, lại thêm việc họ đang ở dưới đáy vách đá, không thể nhìn thấy bầu trời xung quanh, chỉ có thể nhìn thấy tầng mây trên đỉnh đầu, khó tránh khỏi việc cho rằng trời đã tối.

Lúc này, nước hồ bắt đầu sôi sùng sục và dâng lên nhanh chóng, trên bầu trời có một luồng gió cực mạnh thổi xuống, khiến cho nước hồ dưới đáy thung lũng sâu cũng dấy lên từng lớp sóng kinh người.

Đám mây đen khổng lồ che phủ bầu trời, vết nứt ở giữa ngày càng lớn, vạn tia sáng đỏ như máu từ khe hở xuyên thủng xuống.

Trên sạn đạo treo, gió ngày càng lớn, cuồng phong tứ ngược, khắp nơi đều tràn ngập khí tức bất tường, giống như ngày tận thế sắp đến.

Gió lớn đến mức khiến người ta không thể mở miệng, xung quanh là tiếng không khí gào thét, hệt như vạn quân thiết kỵ đang xung phong, không thể nói được một lời.

Mọi người chỉ cảm thấy mình mỏng manh như giấy, có thể bị cuốn lên không trung bất cứ lúc nào.

Chương 258

Phía dưới mặt hồ, một lượng lớn nước bị hút lên từ đáy, hình thành một "vòi rồng nước" khổng lồ.

Vòi rồng ngày càng lớn, càng cao, cuốn tất cả mọi thứ xung quanh vào trong xoáy nước.

Trên mặt hồ, một quả cầu màu trắng nổi lên, trên quả cầu đó có một người đang đứng.

Tần Vũ nhìn kỹ lại, lập tức kinh hãi vạn phần, người trên quả cầu không phải ai khác, chính là Hiến Vương đã bị hắn chém bay đầu trước đó.

Lúc này, Hiến Vương đang đứng trên quả cầu trắng, lơ lửng trên mặt nước, một thân đạo bào bay phấp phới trong gió, phiêu diêu như sắp thoát tục.

"Kia là lão già Hiến Vương sao?" Vương Bàn Tử giật nảy mình.

Tần Vũ khẽ gật đầu, tay siết chặt Hắc Kim cổ đao.

E rằng sắp phải có một trận đại chiến với Hiến Vương.

Nào ngờ, đúng lúc này, vòi rồng nước với khí thế kinh thiên động địa đột nhiên tăng tốc, lao về phía Hiến Vương.

Trong nháy mắt, nó đã hút cả quả cầu trắng và Hiến Vương đang đứng trên đó vào trong vòi rồng.

Vương Bàn Tử thấy vậy, liền vỗ tay cười ha hả.

"Tao cứ tưởng lão già Hiến Vương này thực lực phải mạnh lắm, phen này chắc phải đánh một trận sống mái.

Ai ngờ lão yêu vật Hiến Vương này tạo nghiệt quá nhiều, đến ông

trời cũng không dung tha.” Giữa chừng, giọng nói của Vương Bàn Tử đột ngột im bặt.

Chỉ thấy trong vòi rồng nước, bóng dáng Hiến Vương từ từ hiện ra.

Hắn chân đạp quả cầu trắng, mượn sức mạnh của vòi rồng, cứ thế bay thẳng lên cao.

Trên bầu trời, mây đen giăng kín, như một cái nắp nồi úp xuống toàn bộ không gian.

Tuy nhiên, ở giữa “nắp nồi” đó lại có một khe nứt, từ bên trong tỏa ra vạn đạo ánh sáng rực rỡ.

Đẹp đẽ và thánh khiết.

Trên trời cao, phảng phất có tiên nữ đang tung hoa, nghênh đón Hiến Vương phi thăng.

Gió cuồng phong gào thét.

Hiến Vương đứng trên vòi rồng, ở thế trên cao nhìn xuống, lơ lửng giữa không trung, chẳng khác nào một vị thần tiên cao cao tại thượng, đang nhìn xuống mấy người trên cầu thang treo.

Vẻ mặt hắn lộ ra một tia khinh bỉ nhàn nhạt.

Dường như không hề coi Tần Vũ và mấy người kia ra gì.

Chẳng thèm liếc mắt lấy một cái.

Trong mắt Vương Bàn Tử lóe lên một tia tức giận, nhưng hắn mở miệng mấy lần mà vẫn không chửi ra được lời nào.

Trên bầu trời, một vòi rồng khổng lồ từ tầng mây rủ xuống, quét về phía vòi rồng nước mà Hiến Vương đang đứng, dường như muốn đón hắn lên trời.

Hiến Vương ngửa mặt nhìn trời, trên mặt hiện lên vẻ dương dương đắc ý.

Hắn chậm rãi cúi đầu, nhìn về phía Tần Vũ và những người khác.

"Ta ban cho các ngươi cái chết!" Giọng nói tựa như âm thanh của đất trời, vang vọng khắp hẻm núi.

Tần Vũ trong lòng kinh hãi.

Mặc dù không thấy có bất kỳ biến hóa nào, nhưng khi câu nói đó vừa dứt, hắn lập tức cảm nhận được một luồng khủng hoảng tử vong chưa từng có đang lặng lẽ áp sát.

Tử thần dường như đã ở ngay bên cạnh.

Tần Vũ cảm thấy trong lòng cực độ bồn chồn bất an.

Đó là nỗi sợ hãi bản năng trước cái chết.

Đúng lúc này, trên trời lại có biến hóa.

Vòi rồng từ trời cao rủ xuống, bao bọc lấy Hiến Vương, định cuốn hắn lên thiên cung.

Vẻ mặt Hiến Vương tràn đầy đắc ý.

Kế hoạch ngàn năm, cuối cùng cũng sắp thành công rồi sao?

Hắn lại quay đầu nhìn Tần Vũ và những người khác một cái, đột nhiên phất tay, sau đó thân hình liền biến mất trong vòi rồng mây.

Theo cái phất tay của hắn, vòi rồng nước bên dưới như nhận được mệnh lệnh, uy thế đột nhiên tăng vọt, với thế quét ngang tất cả, lao về phía Tần Vũ và mọi người.

Không ngờ Hiến Vương vào lúc phi thăng lên trời còn không quên ra tay với Tần Vũ.

Trong phút chốc, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Sức mạnh của trời đất không thể chống lại, căn bản không phải sức người có thể đối kháng.

Đặc biệt là lúc này đang ở trên cầu thang treo, bên dưới là vách núi, không nơi nào để trốn, không đường nào để chạy, chỉ có thể chờ chết.

Trên người Tần Vũ, một luồng chiến ý mạnh mẽ vô cùng bùng lên ngút trời.

Đối mặt với sức mạnh trời đất không thể kháng cự, hắn cũng phải liều mạng chiến đấu đến cùng, quyết không khuất phục.

Dù biết hy vọng chiến thắng là mong manh, gần như không thể, nhưng hắn vẫn một lòng tiến lên, không hề lùi bước đối mặt.

Vút!

Giây tiếp theo, một bóng hình mảnh mai đột nhiên bay vút lên, lao vào trong vòi rồng trên trời.

Chương 259

"A!" Giữa không trung, vang lên tiếng hét kinh hoàng tột độ của Hiến Vương.

Tinh Tuyệt Nữ Vương vốn đang ngủ say không biết từ lúc nào đã xông vào trong vòi rồng, tóm lấy Hiến Vương kéo xuống.

Vừa rời khỏi vòi rồng, cơ thể Hiến Vương liền bắt đầu lão hóa nhanh chóng, trong nháy mắt đã già nua lọm khọm, toàn thân trên dưới không còn thấy nửa phần sinh khí, chỉ có tử khí lan tràn.

Ngay sau đó, cơ thể hắn bắt đầu phân rã, hóa thành vô số mảnh vụn, rơi lả tả xuống, cứ thế tan thành tro bụi.

Bên dưới, vòi rồng nước đang lao tới Tần Vũ và mọi người cũng đột nhiên tan biến giữa không trung, như một trận mưa rào, toàn bộ đổ xuống hồ.

Bóng dáng Tinh Tuyệt Nữ Vương, như tiên nữ hạ phàm, giáng lâm nhân gian, lơ lửng giữa không trung, cao quý không nhiễm một hạt bụi trần.

Tần Vũ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, đang định đưa tay đón lấy vợ mình, nào ngờ dị biến lại xảy ra!

Một tiếng sét đánh vang lên dữ dội trên bầu trời.

Toàn bộ bầu trời đều bị bao phủ bởi một mạng lưới điện dày đặc.

Một tia sét cuồng bạo vô cùng từ trên trời giáng xuống.

Không thiên vị, không lệch lạc, đánh thẳng vào người Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tinh Tuyệt Nữ Vương lập tức hừ một tiếng, phun ra một ngụm

máu tươi màu đen.

Giây tiếp theo, cô bay về bên cạnh Tần Vũ, nhưng thân hình lại bắt đầu thu nhỏ nhanh chóng.

Trong nháy mắt, Tinh Tuyệt Nữ Vương vốn quyến rũ trưởng thành đã biến thành một cô bé loli trông khoảng tám, chín tuổi, đôi mắt long lanh nhìn Tần Vũ.

Trên bầu trời, mây đen tan hết, ánh nắng chan hòa khắp mặt đất.

Tần Vũ nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương trước mắt, ngây người, đau lòng ôm cô vào lòng, nói: "Có chuyện gì vậy?" Tinh Tuyệt Nữ Vương khẽ thở dài một tiếng, giọng điệu hoàn toàn không tương xứng với dáng vẻ hiện tại của cô.

Cô mỉm cười nhạt.

"Phu quân đừng lo, đây là cái giá cho việc ta ra tay." Tần Vũ hơi sững sờ.

"Chuyện gì vậy, bây giờ biến thành thế này, có ảnh hưởng gì tới em không?" Nhìn vẻ mặt ngây thơ đáng yêu của Tinh Tuyệt Nữ Vương, Tần Vũ vội vàng hỏi.

"Vừa rồi ta ra tay ngăn cản Hiến Vương thăng thiên, là hành vi nghịch thiên, nên cũng phải chịu thiên phạt.

Vì vậy, trong thời gian tới, có lẽ ta đều phải ngủ say trong hạt châu." Tinh Tuyệt Nữ Vương vừa nói xong, cơ thể liền dần dần hư ảo hóa, lại quay về trong Tị Trần Châu.

Tần Vũ và những người khác đương nhiên không biết, chuyện xảy ra trong Thủy Long Vựng cực kỳ bí mật, vì thiên tượng biến hóa, đã bị người bên ngoài dò được một tia thiên cơ.

Lúc này, họ đang men theo cầu thang treo để quay trở về.

Khu vực này không có con đường nào khác, bắt buộc phải quay lại đường cũ.

Lúc này ngoài Tần Vũ có chút buồn bực, tâm trạng của những người còn lại đều không tệ.

Hiến Vương bày mưu tính kế cả ngàn năm, cuối cùng lại thành công dã tràng, còn họ thì thu hoạch đầy đủ trở về.

Xem ra, chuyện đời thật khó lường.

Hiến Vương cũng là một kẻ tài năng xuất chúng, nghĩ ra cách dùng thi khí để dưỡng thân, lại còn chuẩn bị dùng thân xác thi thể để thành tiên.

Hai vạn cỗ thây khô trong địa cung, cùng với những phụ nữ mang thai bị chế thành Thi Tồn Dẫn trong sơn động, đều là để nuôi dưỡng thêm nhiều thi khí.

Lượng lớn thi thể và thi khí tích tụ lại một chỗ, cuối cùng hình thành một hố đen thi khí.

Hiến Vương không biết làm thế nào để phi thăng thành tiên, nhưng lại tinh thông các loại tà thuật chế tạo xác khô, bồi dưỡng thi khí.

Vì vậy, hắn đã đi ngược lại lẽ thường, mở ra một con đường chưa từng có tiền lệ, dùng thi thể để chứng đạo phi thăng.

Hắn đặt thi thể của mình lên trên hố đen do thi khí hình thành, rồi dùng Mục Trần Châu trấn giữ cơ thể, để ngăn thi thể rơi vào hố đen.

Lại dùng Vạn Niên Nhục Chi làm mồi nhử, không ngừng hấp thu thêm nhiều thi khí.

Những người phụ nữ bị chế thành mẹ của Thi Tồn trong sơn động, và hai vạn cỗ thây khô trong địa cung, đều có tác dụng tạo ra thi khí.

Hiến Vương lại thông qua một phương pháp đặc biệt bí mật nào đó, thu thập toàn bộ oán khí, thi khí sinh ra từ những thi thể này, để cung cấp cho Vạn Niên Nhục Chi.

Tần Vũ suy đoán số lượng thi thể phải nhiều hơn thế này, có nhiều thi thể bị hiến tế hơn, chỉ là họ chưa tìm ra mà thôi.

Hiến Vương đã trấn áp lượng thi khí khổng lồ như vậy dưới Thủy Long Vựng.

Lại lợi dụng phong thủy và vị trí của huyệt thần tiên, che đậy thiên cơ, áp chế thi khí.

Lừa trời dối biển.

Hắn dùng Mục Trần Châu để soi chiếu vị trí, tính toán được rằng Tần Vũ và những người khác sẽ đến trộm mộ.

Điều này chính là mắt xích quan trọng nhất trong kế hoạch của Hiến Vương.

Sau mấy ngàn năm ôn dưỡng, thi thể đã được Mục Trần Châu ngọc hóa, có thể gọi là thân thể thần tiên.

Hố đen do thi khí hình thành cũng dần dần mở rộng, từ từ không thể áp chế được nữa.

Lúc này, nếu không có ai lấy đi Mục Trần Châu, đánh thức Hiến Vương, thì thi thể đó sớm muộn cũng sẽ rơi vào hố đen.

Nhưng Tần Vũ đã lấy đi Mục Trần Châu, nguy cơ cũng theo đó mà tan biến.

Không còn Mục Trần Châu trấn áp, cộng thêm việc Tần Vũ và những người khác tiến vào Thủy Long Vựng, đã sớm phá vỡ sự cân bằng âm dương ở đây, thi khí bị trấn áp mấy ngàn năm, tự nhiên không thể áp chế được nữa, lúc này bùng phát toàn diện.

Thi khí vừa xuất hiện, thiên tượng cũng theo đó biến hóa, khí oán hồn vô tận, sẽ dẫn đến sự thương xót của trời cao.

Hiến Vương thì có thể nhân cơ hội luồng khí trời đất tương thông này, bay thẳng lên trời, phi thăng thiên giới.

Chương 260

Đương nhiên, rốt cuộc có thể thành tiên hay không, Hiến Vương cũng không dám chắc.

Nhưng có thể chắc chắn rằng, luồng sức mạnh này sẽ đưa hắn lên mây xanh.

Mấu chốt trong đó, chính là Tần Vũ và những người khác, là những người sống duy nhất trong thung lũng.

Ông trời sẽ cho rằng, thi khí ở đây đều do Tần Vũ và những người khác gây ra.

Còn Hiến Vương, sớm đã là một cỗ thi thể, dung hợp làm một với thi khí, sẽ chỉ được coi là người chứng đạo từ trong thi thể.

Oán hồn thi khí vô tận ngưng tụ trên thi thể Hiến Vương, ngược lại khiến hắn trở thành người đáng được trời xanh thương xót nhất.

Cộng thêm cơ thể hắn đã ngọc hóa, tựa như tiên khu, trời sẽ mở cửa trời cho hắn, giúp hắn phi thăng thành tiên.

Hiến Vương đã suy diễn lặp đi lặp lại, hao tổn tâm huyết, mới tính ra được con đường phi thăng lừa trời dối biển, dời hoa ghép cây này.

Cầu vồng đẹp không sao tả xiết, tựa như tiên cảnh trong Thủy Long Vựng, không phải để cho người ta thưởng thức, mà là dùng để che đậy thiên cơ.

Nơi đó ngăn cách âm dương, khiến cho thiên cơ không bị tiết lộ ra ngoài.

Một chút ít thi khí tiết lộ ra ở những nơi khác trong Trùng Cốc, lại là để làm mồi cho sự bùng phát lớn sau khi Thủy Long Vựng bị phá hủy.

Hiến Vương tự cho là đã tính toán hết mọi thứ, đáng tiếc, lại bỏ sót Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Cuối cùng công dã tràng.

"Trong động có Bán trùng quái anh và nữ thi, số lượng vẫn còn không ít, tôi chỉ sợ sẽ có một trận ác chiến." Shirley Dương nhíu mày.

Vương Bàn Tử lại cười ha hả, vẻ mặt hưng phấn.

"Bây giờ thực lực của Béo gia đây đã tăng mạnh, tuy không thể tàn sát hết đám Bán trùng quái anh và nữ thi đó, nhưng tôi có thể dựa vào vách núi để phòng thủ, vào trước giết một mẻ, rồi lại rút lui." "Nếu chúng dám đuổi ra, tôi sẽ dùng hỏa công, cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Chắc cũng có thể dọn dẹp hết đám Bán trùng quái anh và nữ thi trong động, còn có thể giúp thực lực của tôi tăng thêm không ít nữa chứ." Đốt lửa trong sơn động chắc chắn không được, bên trong ẩm ướt, không dễ cháy.

Hơn nữa, nếu đốt thật, người đầu tiên không chịu nổi chính là khói.

Nhưng ở bên ngoài, trèo lên đỉnh vách núi, ở trên cao phóng hỏa, thì lại quá tiện lợi.

Hồ Bát Nhất nghe lời Vương Bàn Tử, lại liên tục lắc đầu.

"Số lượng Bán trùng quái anh và nữ thi trong động nhiều như vậy, theo cách của cậu, chúng ta e rằng phải ở đây tốn cả chục ngày nửa tháng." "Nhưng bây giờ Thủy Long Vựng đã bị phá, địa mạch đại biến, địa khí đã sớm không áp chế được nữa." "Nếu chúng ta không mau chóng chạy thật xa, đợi địa khí phun trào ra, núi lở đất nứt, chúng ta đều sẽ bị chôn vùi vĩnh viễn ở đây!" Lời này vừa nói ra, sắc mặt Vương Bàn Tử lập tức hơi biến đổi.

"Mẹ kiếp, nếu vậy, tôi chỉ có thể giết một đường ra ngoài." Tuy

bây giờ thực lực đã tăng cao hơn trước, nhưng thật sự phải từ trong đám Bán trùng quái anh và nữ thi đông hàng vạn con mà giết ra ngoài, hắn cũng có chút chột dạ.

Dù sao, lợi hại đến đâu, cuối cùng cũng là thân xác máu thịt, cũng có lúc mệt mỏi và kiệt sức.

Hơn nữa địa hình trong sơn động cũng không thích hợp để đột tiến nhanh, xuyên phá.

Phần lớn khả năng là vừa vào sơn động, sẽ bị rơi vào vòng vây.

Trong lúc nói chuyện, có mấy con Bán trùng quái anh từ xa chạy tới.

Cơ thể của chúng, so với lúc ban đầu, đã lớn hơn gấp đôi không chỉ, tốc độ chạy cũng nhanh hơn rất nhiều.

Xem ra, thực lực của những con Bán trùng quái anh này cũng đã tăng lên không ít.

Sắc mặt mọi người, lập tức càng thêm khó coi.

Không ngờ những con Bán trùng quái anh này lại trưởng thành nhanh như vậy.

Cứ đà này, e rằng không bao lâu nữa, sức chiến đấu của chúng sẽ vượt qua cả nữ thi mẹ.

Đại Kim Nha thấy vậy, không khỏi cười khổ một tiếng, nhưng đột nhiên lại trào dâng hào khí ngút trời.

“Xem ra chúng ta sắp phải trải qua một trận ác chiến.” “Nhiều Bán trùng quái anh và nữ thi mẹ như vậy, nếu chúng ta có thể giết ra ngoài, e rằng cũng không thua kém Triệu Tử Long trong kịch văn, ra vào giữa trăm vạn đại quân!” Nếu đã chỉ có thể giết ra ngoài, vậy cũng chẳng có gì đáng sợ.

Một chữ, chiến!

Trong chốc lát, trên người mọi người đều dâng lên chiến ý hừng hực.

Nào ngờ, lúc này, Tinh Tuyệt Nữ Vương trong Tị Trần Châu lên tiếng.

"Loài đẳng anh này thị lực rất kém, gần như hoàn toàn dựa vào mũi để phân biệt địch ta." "Ánh sáng trong sơn động rất tối, chúng ta chỉ cần bôi dịch thể của chúng lên người, che đi mùi của bản thân, chúng sẽ không phân biệt được." Nghe lời Tinh Tuyệt Nữ Vương, mọi người lập tức sáng mắt lên.

Đây quả là một cách hay.

"Nhưng ở trong sơn động, nếu tôi không thắp đèn, cũng không thể đi được." Hồ Bát Nhất nói ra nỗi lo trong lòng.

"Có thể men theo vách động mà tiến lên, tuy ta không còn pháp lực, nhưng mắt vẫn có thể nhìn xuyên bóng tối, ta có thể dẫn đường cho mọi người." Bên cạnh, Tần Vũ cũng lên tiếng.

"Mắt của tôi trong bóng tối cũng như ban ngày, tôi sẽ đi đoạn hậu, đảm bảo không một ai bị rớt lại." Shirley Dương mỉm cười nhạt.

"Bây giờ thực lực của tôi cũng đã tăng lên rất nhiều, thính lực cũng nhạy bén hơn trước rất nhiều.

Chỉ cần chăm chú nghe tiếng bước chân, dù mắt không nhìn thấy, đi theo cũng tuyệt đối không vấn đề gì." Đây chính là lợi ích của việc thực lực tăng lên.

Thính giác của cao thủ, vượt xa người bình thường.

Hiện tại, cả nhóm, bất kỳ ai, cũng có thể được coi là cao thủ hàng đầu.

Đúng lúc này, có mấy con Bán trùng quái anh xông đến trước mặt.

Tần Vũ nghênh đón, Hắc Kim cổ đao vung lên mấy nhát, chém chết toàn bộ chúng.

Sau khi Bán trùng quái anh bị chém chết, lập tức tỏa ra mùi hôi thối khó ngửi.

Mọi người liền đeo mặt nạ phòng độc, mặc đồ lặn, sau đó bôi dịch thể chảy ra từ cơ thể những con Bán trùng quái anh này lên khắp bộ đồ bảo hộ.

Chương 261

Sau đó, cả nhóm xông vào sơn động.

Rất nhanh, họ đã ẩn mình vào bóng tối bên trong sơn động.

Bây giờ tất cả nữ thi đều đã biến thành màu đen, trong động tự nhiên sẽ không còn chút ánh sáng nào nữa.

Tinh Tuyệt Nữ Vương đi ở phía trước nhất, những người phía sau, đi theo bước chân của cô.

Lúc này, ngoài Tinh Tuyệt Nữ Vương và Tần Vũ, trong mắt những người khác, đều không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Xung quanh một mảnh tối đen, chỉ cảm giác có rất nhiều thứ, đang đi lại bên cạnh mình.

Tim của mọi người đều như treo ở cổ họng.

Vội vàng nín thở không dám thở mạnh, chỉ sợ bị nữ thi và Bán trùng quái anh trong sơn động phát hiện.

May mắn là đi suốt một đường, lại có kinh mà không hiểm.

Tần Vũ đi ở cuối cùng, mắt hắn không bị bóng tối ảnh hưởng, lại nhìn thấy rõ mồn một, tường tận như xem lửa.

Số lượng Bán trùng quái anh và nữ thi trong sơn động nhiều đến mức độ cực kỳ khủng khiếp.

Dày đặc, chỉ cần liếc một cái, liền khiến người ta trong lòng phát hoảng.

Tinh Tuyệt Nữ Vương tự nhiên cũng có thể nhìn thấy, liền cố gắng chọn những nơi xa Bán trùng quái anh và nữ thi mà đi.

Mọi người nghe tiếng, cảm giác khoảng cách với Bán trùng quái

anh và nữ thi đã xa hơn, mới dám thở vài hơi.

Nếu cách quá gần, thì phải nín thở.

Bởi vì dương khí con người tỏa ra khi thở, hoàn toàn khác với cương thi, rất dễ bị phát hiện.

May mà có mặt nạ phòng độc, bên ngoài cũng đã bôi một lớp dịch thể, khiến cho khí thở ra, hòa vào mùi hôi thối đó, giảm đi đáng kể xác suất bị phát hiện.

Thực tế, những nữ thi và Bán trùng quái anh này có thể coi là một loại cương thi đặc thù.

Cương thi bình thường, tuy cũng chủ yếu dựa vào dương khí trên người sống để phân biệt con người, nhưng với mức độ ngụy trang hiện tại, tuyệt đối không thể lừa được chúng.

Những nữ thi và Bán trùng quái anh này, cơ thể cứng rắn hơn cương thi bình thường rất nhiều, sức lực cũng lớn hơn, nhưng ở phương diện này, lại có điểm yếu rõ ràng.

Cả nhóm người đi xuyên qua giữa chúng, mà những nữ thi và Bán trùng quái anh này, lại tưởng là đồng loại của mình.

Cứ như vậy, cả đường tuy đi trong kinh hãi lo sợ, nhưng không có chuyện gì xảy ra.

Rất nhanh, họ đã đi xuyên qua sơn động, men theo đường nước, trở lại nơi đã vào trước đó.

Bên cạnh không còn Bán trùng quái anh và nữ thi, mọi người lập tức thở phào một hơi.

Tần Vũ nhận thấy sơn động ở đây có dấu hiệu nứt ra.

Xem ra, sự thay đổi địa mạch của Thủy Long Vựng đã ảnh hưởng đến sơn động.

Có lẽ, không bao lâu nữa, sơn động ở đây cũng sẽ sụp đổ.

Không dám dừng lại, họ vội vàng cởi bỏ đồ lặn, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Suốt đường, mọi người đều không nghỉ, đi thẳng ra khỏi Trùng Cốc, cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên vang lên từng trận âm thanh núi lở đất nứt.

Mọi người quay lại nhìn, chỉ thấy ngọn núi phía sau đã sụp xuống rất nhiều, có vô số tảng đá lớn từ trên núi lăn xuống.

May mà đi đã xa, nếu không, chắc chắn sẽ bị liên lụy.

Ánh mắt Hồ Bát Nhất lóe lên.

"Những sơn động chúng ta đi qua trước đó, toàn bộ đều đã sụp đổ." Mọi người lập tức cảm thấy sau lưng dâng lên từng trận hơi lạnh.

May mà đi nhanh, nếu chậm một chút nữa, vừa hay bị kẹt trong sơn động, thì coi như toi mạng hết.

"Chỉ là sơn động sụp đổ mà thôi, Thủy Long Vựng ở bên kia chưa hoàn toàn bị hủy, chúng ta phải rời đi càng nhanh càng tốt, để tránh trở thành cá trong chậu bị vạ lây." Tần Vũ biết bây giờ không phải là lúc ăn mừng, chỉ cần chưa rời khỏi khu vực Đoạn Long Sơn, nguy hiểm vẫn chưa được giải trừ.

Lần này quay về, chắc chắn không thể đi đường nước cũ nữa, chỉ có thể vượt núi mà đi.

Ngọn núi tuyết lớn cao chọc trời kia, gần như là một rào cản không thể vượt qua.

Nhưng mọi người đều tràn đầy tự tin.

Thực lực hiện tại của họ, đều có thể được coi là những cao thủ hàng đầu.

Nếu ngay cả họ cũng không vượt qua được, trên đời này có lẽ cũng không ai có thể vượt qua được.

Đêm đó, họ nghỉ ngơi một đêm trong khu rừng nguyên sinh.

Muốn vượt núi tuyết không phải là chuyện dễ dàng, mặc dù trong lòng mọi người đều gấp gáp, nhưng phải dưỡng sức trước đã.

Sáng sớm hôm sau, mọi người bắt đầu leo núi.

Có câu nói: trên đời vốn không có đường, người đi nhiều rồi, cũng thành đường.

Nhưng ngọn núi tuyết này, mấy ngàn năm nay, chưa từng có ai đi qua.

Có lẽ đội ngũ của Trần Ngọc Lâu năm đó đã từng vượt qua, nhưng Đoạn Long Sơn lớn như vậy, Tần Vũ cũng không thể đi tìm con đường mà Trần Ngọc Lâu đã từng đi.

Chỉ có thể một đường phát quang bụi rậm, từ từ leo lên đỉnh núi tuyết.

May mà ai nấy đều có thân thủ bất phàm, cơ thể sau nhiều lần cường hóa, đã vượt xa người bình thường, cả đường tuy gian nan, nhưng đi rất thuận lợi.

Chương 262

Rất nhanh, họ đã leo lên trên đường tuyết tuyến.

Nơi đây, mới là nơi gian nan nhất.

Tần Vũ lúc ở trên núi, đã sớm dùng ống nhòm xem xét lộ tuyến, lúc này đến gần, vẫn cảm thấy vô cùng kinh tâm động phách.

Lúc này, tác dụng của Phi Long Trảo và Vạn Ti Thằng đã thể hiện ra.

Con rồng trên Phi Long Trảo có thể tự mình bám vào bất kỳ nơi nào, so với dùng phi hổ trảo, thì tốt hơn nhiều.

Bất kể ở đâu, dù là vách núi không có chỗ bám, Phi Long Trảo đều có thể bám chặt.

Độ dài gần như vô hạn của Vạn Ti Thằng, có nghĩa là chỉ cần Phi Long Trảo ném đủ xa, họ có thể leo lên bất kỳ nơi nào phía trước.

Vách núi vốn tưởng khó leo, mọi người không tốn bao nhiêu công sức, đã leo lên được.

Rất nhanh, họ đã leo lên đỉnh núi tuyết.

Từ đây nhìn xuống, thấy biển mây đều ở phía dưới, như đại dương cuộn sóng, vô biên vô tận.

Mây mù kỳ ảo, ánh sáng rực rỡ, cùng với cảnh tượng gió thổi mây cuồn cuộn, còn đẹp hơn biển cả bảy phần.

Mọi người không dám ở lại trên đỉnh núi lâu, nhanh chóng bắt đầu xuống núi.

Tốn gần một ngày công phu, lúc sắp mặt trời lặn, cuối cùng họ cũng đi xuống khỏi Đoạn Long Sơn.

Vừa xuống núi, liền nghe một trận âm thanh trời long đất lở, mặt đất khẽ rung chuyển mấy cái.

Tần Vũ quay người nhìn lại Đoạn Long Sơn phía sau.

"Chắc là Thủy Long Vựng đã sụp đổ hoàn toàn, e rằng cả Trùng Cốc đều đã bị hủy." Trên đời quả nhiên không có thứ gì có thể tồn tại mãi mãi, tòa thiên cung trên mây vừa tinh xảo tuyệt trần vừa âm u đáng sợ, cuối cùng cũng không còn tồn tại trên thế gian.

Nhưng, điều quan trọng nhất lúc này, là nhanh chóng tìm một quán trọ để ở.

Vất vả trong Trùng Cốc lâu như vậy, mọi người đều đã có chút mệt mỏi.

Vương Bàn Tử la hét nhất định phải ăn một bữa thật ngon, để khao thưởng.

Rất nhanh họ đã tìm được một quán trọ trong thị trấn nhỏ.

Sau đó, lại tìm một quán ăn, gọi một bàn đầy rượu và thức ăn.

"Nào, vì thắng lợi khải hoàn của chúng ta, cạn ly!" Vương Bàn Tử dẫn đầu nâng ly rượu.

Chuyến đi Trùng Cốc lần này, quả thực kinh tâm động phách, cửu tử nhất sinh.

Nhưng may mắn là cuối cùng, mọi người đều bình an trở về, quả thực là một chuyện đáng để chúc mừng.

Sau khi về Bắc Bình, Tần Vũ định nghỉ ngơi một thời gian, sau đó mới tính đến những chuyện khác.

Nhưng kế hoạch, thật sự không theo kịp sự thay đổi.

"Dám hỏi, ngài có phải là Tần gia không?" Hôm đó, hắn đang cùng Đại Kim Nha đi dạo vẩn vơ trong Phan Gia Viên, thì bị một người đàn

ông lạ mặt mặt hoa da phấn chặn đường.

Nghe lời hắn nói, Tần Vũ có chút ngạc nhiên, mình đâu có quen người này?

Sau một thoáng sững sờ, hắn khẽ gật đầu.

"Tần gia, tôi tên là A Văn, ông chủ của tôi, mời ngài qua đó, thương lượng một chuyện." Tần Vũ lập tức khẽ nhíu mày.

Ở thành Bắc Bình này, hắn cũng chỉ quen vài người, sao lại có người lạ mời chứ?

"Nghe nói Tần gia có trong tay một cái Phát Khâu Đồng Ấn, ông chủ của tôi rất có hứng thú với thứ này." Người đó sợ Tần Vũ từ chối, vội vàng nói thêm một câu.

Biết cả Đồng Ấn?

Chẳng lẽ cũng là người trong nghề?

Tần Vũ gật đầu, cùng Đại Kim Nha, đi theo người đó lên xe.

Dù sao, với thân thủ hiện tại của hắn, căn bản không sợ có cạm bẫy.

A Văn lái xe đưa họ đến trước một tứ hợp viện yên tĩnh.

Đây là một căn nhà rất có gu.

Trên kệ gỗ đàn trong nhà, bày biện rất nhiều món đồ cổ xưa.

Có bình ngọc hồ xuân pháp lang thái phù dung trĩ kê, cũng có ấm vuông tử sa miêu kim, có ly cao sĩ đấu thái, món nào trông cũng có giá trị không nhỏ.

Tần Vũ bây giờ nhãn lực giám định đồ cổ đã tiến bộ, Đại Kim Nha lại càng là chuyên gia trong lĩnh vực này.

Chỉ cần liếc qua vài cái, liền biết trong nhà, không có một món đồ

giả nào, toàn bộ đều là hàng thật giá thật.

Ánh mắt Tần Vũ, dừng lại trên một món đồ sứ.

Đó là một con mèo sứ béo mập, hai mắt mèo tròn xoe, sáng ngời có thần.

Nhưng, con mèo này trông không phải là sản phẩm của lò nung danh tiếng, tay nghề cũng thuộc hàng bình thường, dường như không hợp với phong cách trong nhà.

Điều nổi bật nhất của con mèo sứ, là bộ râu.

Không biết vì sao, con mèo sứ này lại có mười ba sợi râu, có thể cắm vào rút ra được.

Con mèo sứ này, có chút kỳ quái!

Đại Kim Nha thấy Tần Vũ nhìn chằm chằm vào con mèo sứ, cũng nhìn theo.

Chương 263

Đột nhiên hắn hiểu ra.

"Tần gia, đây là con mèo gốm hoa mười ba râu mà nhà của 'Bối thi giả' ở Giang Tây thờ cúng." Từ xưa đến nay, ở Giang Tây có hai nghề là cõng thay và đuổi thay.

Trong đó "cõng thay" tương tự như nghề trộm mộ.

Trong nhà của người cõng thay, đều sẽ thờ một con mèo sứ.

Mỗi lần trước khi làm nghề, đều phải thắp một nén hương, lạy con mèo gốm hoa mười ba râu mấy cái.

Nếu trong thời gian đó, râu mèo bị rụng hoặc gãy, thì đêm đó tuyệt đối không được ra ngoài, nếu không, tất sẽ có tai họa diệt thân.

Tương truyền phương pháp này linh nghiệm vô cùng, được truyền tụng trong dân gian thần kỳ, cũng trở thành quy tắc của người cõng thay.

Có chút giống với câu "gà gáy trời sáng không trộm mộ" của Mạc Kim Giáo Úy.

Nơi này đã xuất hiện con mèo gốm mười ba râu, vậy chủ nhân của căn nhà này, phần lớn tổ tiên chính là chuyên làm nghề cõng thay lật mộ rồi.

Tần Vũ đang suy nghĩ, thì nghe một trận tiếng bước chân truyền đến.

Người đến là một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi, vừa lùn vừa mập, tự xưng là Minh thúc, vừa thấy Tần Vũ, liền lập tức làm thân.

“Đã ngưỡng mộ đại danh Tần gia từ lâu, hôm nay được gặp, quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên.” Tần Vũ mỉm cười gật đầu, cũng khách sáo vài câu.

Thời gian gần đây, Tần Vũ vì mở bảo tàng, đã gây chấn động cả giới đồ cổ.

Người ngoài đều đồn rằng bảo vật của Tần Vũ nhiều không kể xiết, xe chở không hết, những thứ đem ra triển lãm chưa phải là tốt nhất.

Đồ tốt thực sự, đều đang cất giấu cả.

Cộng thêm tin tức Mục Trần Châu xuất thế trước đó, cũng ngày càng lan rộng, nhiều người đã nghe được tin đồn.

Sau khi Tần Vũ từ phía Nam trở về, mọi người đều đồn rằng Tị Trần Châu đã rơi vào tay Tần Vũ, lại thêm chuyện gia tộc Watanabe, càng khiến uy thế của Tần Vũ, nhất thời không ai sánh bằng.

Nhưng, làm như vậy, cũng khiến các thế lực bắt đầu đánh giá lại thực lực của Tần Vũ, nhiều người cũng đã từ bỏ ý định tranh giành với hắn.

Dù sao, bảo vật có tốt đến đâu, cũng phải có mạng mới hưởng được.

Danh tiếng của Tần Vũ cũng ngày càng vang dội.

Hoắc gia từ khi tung tin, đã bái nhập môn hạ của Tần Vũ, người đến gây sự với Hoắc gia cũng đã giảm đi không ít.

Tần Vũ nổi lên nhanh như vậy, xem ra sắp trở thành người số một trong giới trộm mộ, không khỏi khiến nhiều người trong giới cảm thán không thôi.

Lời của Minh thúc, tuy khách sáo, nhưng cũng chứa đựng sự chân

thành.

Tần Vũ hiện tại, nghiễm nhiên đã trở thành thần tượng được vô số người trong giới trộm mộ sùng bái.

"Nghe nói, ông có hứng thú với Phát Khâu Đồng Ấn trong tay tôi?" Sau một hồi khách sáo, Tần Vũ cũng hỏi thẳng.

Minh thúc mỉm cười, khẽ gật đầu.

"Minh thúc, tôi thấy trong nhà ông, trên bàn thờ có con mèo mười ba râu, hẳn là xuất thân từ gia đình cõng thay ở Giang Tây." "Tôi đây, cũng là một Mạc Kim Giáo Úy, chúng ta đều là đồng hành, cũng không giấu diếm gì ông, đồng ấn quả thực đang ở trong tay tôi." Tần Vũ nói, liền ra vẻ thò tay vào trong áo, thực ra là từ trong không gian nhẫn, lấy ra Phát Khâu Đồng Ấn.

Nhưng, trong mắt người ngoài, trông như là hắn lấy ra từ trong áo.

Trên mặt Minh thúc, lóe lên một tia kinh ngạc.

Vạn lần cũng không ngờ, Tần Vũ lại mang theo Phát Khâu Đồng Ấn bên người.

Lại còn không chút kiêng dè mà lấy ra.

Sau một thoáng kinh ngạc, Minh thúc cũng hiểu ra.

Tần Vũ là nghệ cao gan lớn.

Thực lực mạnh mẽ, có thể một đêm diệt gọn gia tộc Watanabe khổng lồ.

Nhân vật như vậy, căn bản không lo có người dám động vào hắn.

Vì vậy, cũng dám yên tâm lấy đồng ấn ra.

Minh thúc bảo đầu bếp trong nhà làm vài món ăn, mời Tần Vũ và Đại Kim Nha uống rượu, vừa uống, vừa kể lại sự tình.

Nguyên lai tổ tiên Minh thúc, là người cõng thay ở Giang Tây.

"Cõng thay" không chỉ là cõng người chết sau lưng, vác đi.

Đây là một phương thức trộm mộ.

Đào một cái hố, mở tấm ván ở đầu quan tài ra, quay người bò vào trong quan, không được úp mặt xuống, làm đều là "hoạt động ngược".

Những quy tắc thần bí quỷ dị này, cũng không biết từ triều đại nào lưu truyền lại.

Tổ tiên Minh thúc, nhờ vào việc này mà phát tài.

Về sau, trong một lần cõng thay, gặp phải Thi Vương Giang Tây, cũng vì vậy mà mất mạng.

Minh thúc vì gia tài bạc vạn, không kế thừa nghề của tổ tiên, mà chuyển sang kinh doanh xác khô.

Nói rồi, Minh thúc lấy ra một cuốn album ảnh, bên trong là đủ loại quan tài.

Nắp quan tài đều mở ra, lộ ra xác khô bên trong, niên đại phong cách, đều khác nhau.

Bên ngoài quan tài, có một cái tủ kính trong suốt cách ly không khí, có chút giống như vật trưng bày trong viện bảo tàng.

Nguyên lai ở nước ngoài có viện bảo tàng chuyên thu mua những thi thể cổ được bảo quản tốt.

Chương 264

Những thi thể cổ này được xem như một loại di vật văn hóa ngưng đọng vẻ đẹp của cái chết vĩnh hằng.

Nếu thi thể cổ có chút thân phận, bảo quản hoàn hảo, gán cho danh hiệu vua nào đó, tướng quân nào đó, công chúa nào đó, liền có thể hét giá trên trời, một vốn vạn lời.

Minh thúc chính là chuyên kinh doanh buôn bán thi thể.

Hiện tại hắn đang nhận một đơn hàng lớn.

Dưới chân núi Côn Luân, có một vị công chúa nước Ma Quốc vì mắc bệnh lạ mà qua đời.

Sau khi chết biến thành một cỗ Băng Xuyên Thủy Tinh Thi, được cho là thần tích.

Người ta đã dùng Cửu Tầng Yêu Lâu để phong ấn cô lại.

Tương truyền nơi đó âm khí cực nặng, âm hồn tà ma vô số, người bình thường đến gần sẽ mất mạng.

Minh thúc liền cần đến Phát Khâu Đồng Ấn.

Nếu có được Phát Khâu Đồng Ấn, có ấn này trấn áp âm hồn quỷ sát trong mộ, tự nhiên sẽ không gì không thuận lợi.

Đối với người bình thường, Phát Khâu Đồng Ấn không có tác dụng lớn, nhưng đối với kẻ trộm mộ, vật này có thể trấn áp mọi âm tà quỷ quái trong mộ, có thể coi là chí bảo của giới đạo mộ.

Nhưng, thấy vật này trong tay Tần Vũ, Minh thúc cũng biết, phần lớn là không có hy vọng.

Hiện tại Tần Vũ đang nổi lên mạnh mẽ, như mặt trời ban trưa,

bảo vật như vậy, sao lại có thể chuyển tay cho người khác?

Hôm nay, mời Tần Vũ và những người khác đến, cũng chỉ là để kết giao bạn bè, gần gũi quan hệ mà thôi.

Hiện tại trên giang hồ, người muốn kết bạn với Tần Vũ, xếp hàng cũng phải xếp hàng rất dài.

Dù sao thì cũng không có khả năng có được, Minh thúc cũng vui vẻ làm một người tốt.

Tần Vũ cười nhạt.

Có thể làm rõ lai lịch của Phát Khâu Đồng Ấn, quả thực là một chuyện vui.

Đây là chí bảo của giới đạo mộ.

Đối với Tần Vũ, có được bảo vật như vậy, không khác gì như hổ thêm cánh.

Quả nhiên, năng lực may mắn của giọt máu đầu tiên, thật sự có tác dụng.

Nếu không, bảo vật của giới đạo mộ như vậy, sao có thể dễ dàng rơi vào tay hắn như vậy?

Nhưng, Tần Vũ không thích nợ ân tình người khác.

Tần Vũ liền nói thẳng, Băng Xuyên Thủy Tinh Thi của công chúa Ma Quốc, hắn sẽ lấy giúp Minh thúc.

Dù sao, chuyện này đối với người khác, có lẽ khó như lên trời.

Đối với Tần Vũ, lại chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Hơn nữa, hắn cũng đang muốn đến núi Côn Luân, tìm kiếm Thần cung Côn Luân.

Nhưng Thần cung Côn Luân ở đâu, Tần Vũ và những người khác

vẫn chưa biết gì.

Nếu công chúa Ma Quốc này được đồn đại thần kỳ như vậy, lại được chôn cất trong núi Côn Luân, không chừng, trong mộ của cô, sẽ có manh mối về Thần cung Côn Luân.

Minh thúc nghe xong, lập tức mừng rỡ vô cùng.

Vốn chỉ định kết bạn với Tần Vũ.

Tần Vũ hiện tại, trong giới trộm mộ có thể nói là như mặt trời ban trưa.

Làm bạn với người như vậy, biết đâu có thể kiếm được chút lợi lộc.

Hơn nữa, dù không có lợi lộc gì, chỉ cần ra ngoài nói một tiếng, tôi là bạn của Tần gia, đó cũng là chuyện rất có thể diện.

Bây giờ Tần Vũ còn muốn giúp hắn lấy Băng Xuyên Thủy Tinh Thi, càng khiến Minh thúc vui mừng vạn phần.

Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, Minh thúc lại từ trong phòng lấy ra một chiếc gương đồng.

"Tần gia muốn giúp tôi đi lấy Băng Xuyên Thủy Tinh Thi, thực sự không biết lấy gì báo đáp, chiếc Phát Khâu Ấn này, tôi đã tốn rất nhiều công sức mới có được." "Với bản lĩnh của Tần gia, thứ này vốn cũng không có tác dụng." "Nhưng, tôi nghe nói Tần gia có ý định thu nhận Hoắc gia vào môn hạ, tạo dựng thế lực của mình." "Tần gia không dùng đến, nhưng người dưới tay, chắc có thể dùng được, tôi xin dâng chiếc gương đồng này cho Tần gia." Tần Vũ nghe vậy, cũng không từ chối, đưa tay nhận lấy.

Thương nhân trọng lợi, dâng ấn này cho Tần Vũ, tất có điều cầu xin.

“Tôi hy vọng trong chuyến đi Côn Luân Sơn này, Tần gia có thể cho người của tôi đi cùng.” Tần Vũ sững sờ, không ngờ, lại có yêu cầu như vậy.

Phần lớn là vì Minh thúc, đối với việc Tần Vũ đi lấy Băng Xuyên Thủy Tinh Thi, vẫn có chút không yên tâm.

Dù sao cũng là một vụ làm ăn lớn, tự mình đi theo.

Đối với điều này, Tần Vũ không quan tâm, vốn dĩ hắn phải đến núi Côn Luân, lấy Băng Xuyên Thủy Tinh Thi chỉ là tiện đường mà thôi, cũng không quan tâm có người đi theo, liền gật đầu đồng ý yêu cầu của ông ta.

Sau khi rời khỏi nhà Minh thúc, tâm trạng Tần Vũ rất tốt, liền cùng Đại Kim Nha đến cầu Dịch An đi dạo.

Vừa đến nơi, hắn liền nhìn thấy Trần Hạt Tử, đang ở bên cầu, xem bói cho người ta.

Trên đầu cầu, có mấy người đang vây quanh xem náo nhiệt.

Trần Hạt Tử đang đưa tay sờ nắn xương trên mặt một người đàn ông trung niên có vẻ là cán bộ.

Sau khi sờ loạn một hồi, Trần Hạt Tử lắc đầu, bắt đầu nói bừa.

“Mặt tròn như trăng rằm là tướng vương công, mũi như mật treo tất phi phàm.

Xương cốt ẩn hiện dáng rồng theo, đường đường là thân thể của bậc rường cột.” “Với tướng mạo này của ngài, trong vòng ba năm, tất sẽ thăng quan ba cấp.” “Nếu không đúng, cứ để lão phu ra đường đâm đầu vào cột điện.” Người đàn ông trung niên nghe vậy mừng rỡ, cảm ơn rối rít rồi trả tiền.

Chương 265

Tần Vũ liếc qua, phí xem bói của Trần Hạt Tử, cao đến 100 đồng.

Ở thời đại này, đây không phải là một khoản tiền nhỏ.

Thuế IQ, thu quả thực có chút cao.

Nhưng, cái miệng của Trần Hạt Tử, thật lợi hại.

Lời nói, đâu ra đấy, chẳng trách có thể lừa được nhiều người như vậy, truyền ra danh hiệu "lão thần tiên".

Tần Vũ và Đại Kim Nha liền đi tới.

Lúc này, lại có một thương nhân tiến lên, người trong nhà luôn gặp tai nạn, rốt cuộc là chuyện gì?

Xin lão thần tiên xem giúp.

Trần Hạt Tử nghe vậy, liền bấm ngón tay, miệng lẩm bẩm có lời, phảng phất như đang thực sự mời thần tính toán.

Một lúc lâu, Trần Hạt Tử dừng tay, mở miệng liền hỏi.

"Trong nhà có nuôi mèo không?" Sắc mặt thương nhân hơi biến đổi.

"Trong nhà tôi quả thực có một con mèo, rất ngoan ngoãn." Trần Hạt Tử lại hỏi về hình dáng con mèo, liền khẽ thở dài.

"Tại sao lại nuôi con vật oan nghiệt này?

Con mèo này kiếp trước có thù sâu như biển máu với ngài, chính nó đã mang lại vận rủi cho cả gia đình ngài." "Lão phu không nỡ ngồi yên không quản, sau khi ngài về nhà ba ngày, có thể đợi lúc mèo ngủ say, liền lấy quần áo làm một người giả, đặt trên giường, sau đó rời nhà đi xa." "Con mèo này lâu ngày không thấy ngài, tất sẽ tức giận mà

chết.” “Sau đó đem xác nó, treo trên cây cổ thụ trong núi sâu, để cho nó thối rữa tan biến, nhớ kỹ, tuyệt đối không được chôn đất hay thiêu lửa.” “Đợi đến khi da thịt con mèo này tan hết, chỉ còn lại lông và xương, thì oán xưa sẽ hóa giải, gia đình ngài, cũng sẽ từ đó thuận buồm xuôi gió.” Thương nhân đó nghe Trần Hạt Tử nói bừa bãi, lại tưởng là tiên nhân chỉ đường, tâm phục khẩu phục, liền lấy ra mấy trăm đồng tiền, hiếu kính lão thần tiên.

Những người xem xung quanh, cũng đều rục rịch.

Chỉ cảm thấy lão thần tiên trước mắt, tiên phong đạo cốt, lời vàng ý ngọc, sâu không lường được.

Nếu không phải giá quá cao, trong túi không có tiền, phần lớn đều muốn xem một quẻ.

Tần Vũ đợi thương nhân đi rồi, mới đi đến trước mặt Trần Hạt Tử.

“Lão thần tiên, tôi thấy ngài xem khá chuẩn, hay là xem giúp tôi một quẻ.” Trần Hạt Tử lập tức ngửi ra mùi vị.

“Bát tự của Tần gia, tôi không dám xem.

Hôm nay đã xem mấy quẻ, cũng nên dọn hàng rồi.” Tần Vũ cười.

Thấy lão mù dọn hàng, những người xem náo nhiệt mới tản đi.

Trần Hạt Tử cũng thoải mái hơn nhiều, sờ sờ những tờ tiền mới cóng trong túi, lập tức có chút đắc ý quên mình.

Hắn đi về phía trước hai bước, lại đâm đầu vào một cây cột điện.

Bị va, đau đến mức lão mù phải nhăn mặt, nhưng lại cảm thán một câu.

“Hôm nay tiết lộ thiên cơ, đoạt bí mật tạo hóa, phạm quy tắc trời, nên mới có báo ứng này.” Đại Kim Nha không hiểu rõ về Trần Hạt

Tử, lúc này lại có chút ngứa ngáy trong lòng.

"Trần lão gia tử, tôi thấy ngài thần cơ diệu toán, xem số như thần, thật khiến người ta phải nể phục, hay là cũng xem giúp tôi tiền đồ thế nào?" Tần Vũ nghe vậy, lập tức phì cười thành tiếng.

Hắn biết rõ, việc xem bói của Trần Hạt Tử, chỉ là nói bậy nói bạ!

Không ngờ, ngay cả Đại Kim Nha cũng sắp bị lừa.

Trần Hạt Tử liên tục xua tay.

"Trước mặt Tần gia, tôi không dám nói bừa, thần số Dịch kinh, đều là lời nói dối." "Từ xưa đến nay xem tướng đoán mệnh, đều dựa vào quan sát lời nói, sắc mặt, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ, tất cả đều nằm ở sự linh hoạt." "Ví dụ như thương nhân vừa rồi, tôi hỏi có nuôi mèo không, đó là câu hỏi có thể trả lời theo hai hướng." "Nếu không nuôi, thì trong nhà thiếu một con mèo trấn trạch, không có tiểu hổ trấn giữ, nên trong nhà không may mắn, phải nuôi một con mèo để trấn áp điều không may." "Nếu nuôi rồi, thì con mèo đó có vấn đề, phải vứt bỏ." "Thử nghĩ xem, nếu cả nhà đi xa, rời nhà tránh nạn, trong thời gian ngắn, chắc chắn sẽ không về nhà.

Con mèo đó bị nhốt trong nhà, không phải sẽ chết đói sao?" "Nếu nó không chết, người ta sẽ cho là lão phu đoán chuẩn, chỉ là trong đó có liên quan đến oán xưa, không nói rõ mà thôi, sẽ tìm cách khác, làm cho con mèo chết đói." "Đều là công phu của miệng lưỡi, ai quan tâm sau này có linh nghiệm hay không, chỉ cần trước mặt nói những lời huyền bí, khiến người ta tin phục." "Cứ như vậy, trong mắt những kẻ phàm phu tục tử đó, việc xem bói của lão phu, liền là thần thuật." "Thực ra, chẳng qua chỉ là gió chiều nào theo chiều ấy.

Phàm là xem bói hỏi quẻ, đều không thoát khỏi đạo này, có thể làm được thì là thần, không làm được thì chẳng có gì gọi là thần cả." Đại Kim Nha nghe đến ngây người, không khỏi giơ ngón tay cái lên.

“Trần lão gia tử thật là cao nhân, nếu không làm nghề xem bói, chuyển sang kinh doanh đồ cổ thư họa, nhất định cũng có thể phát tài lớn.” “Cái tài ăn nói có thể nói người chết thành người sống của ngài, tôi đây, Đại Kim Nha, thật sự không theo kịp.” Tần Vũ lại liên tục lắc đầu.

“Trần Hạt Tử, ông tạo nghiệt quá, vô duyên vô cớ, lại hại chết một con mèo.” Trần Hạt Tử cười ha hả một tiếng, không hề để tâm.

Năm đó, hắn là thủ lĩnh của TTá Lĩnh, dưới trướng tập hợp một đám cường đạo giang hồ, mạng người không biết đã cướp đi bao nhiêu, sao lại quan tâm đến sự sống chết của một con mèo?

Tần Vũ trở về nhà, đối mặt với Shirley Dương, hai người liền cùng nhau đến đại sảnh, bàn bạc việc mua sắm trang bị.

Shirley Dương từ trong lòng lấy ra một danh sách trang bị vật tư, giao cho Tần Vũ xem.

Đây là chuẩn bị cho chuyến đi Côn Luân.

Một số trang bị cần vận chuyển từ nước ngoài về, còn các công cụ truyền thống thì do Đại Kim Nha phụ trách.

Hiện tại đều đang được chuẩn bị gấp rút, tin rằng không cần mấy ngày nữa, là có thể hoàn thành toàn bộ.

“Chuẩn bị vật tư, có cô ở đây thì tôi không có gì không yên tâm, điều tôi lo lắng, cô đều có thể làm được.” Tần Vũ liếc qua danh sách vật tư, trên mặt lại hiện lên một tia khổ não.

“Vấn đề lớn nhất hiện tại, là tôi hoàn toàn không biết vị trí cụ thể của Thần cung Côn Luân, núi Côn Luân lớn như vậy, đến đó, không dễ tìm đâu.” Trong lúc nói chuyện, Đại Kim Nha và Trần Hạt Tử cùng nhau đi vào.

Đại Kim Nha sau khi chứng kiến tài ăn nói của Trần Hạt Tử, liền

muốn học hỏi, Trần Hạt Tử cũng vui vẻ thể hiện trước mặt người khác.

Hai người hợp ý nhau, liền cấu kết với nhau, vừa rồi lại đi ra cầu Dịch An một chuyến, thu được một khoản thuế IQ không nhỏ.

Lúc này, hai người đang hớn hở thảo luận về những kinh nghiệm lừa gạt.

Nghe lời Tần Vũ, Trần Hạt Tử liền xen vào.

"Nếu không biết ở đâu, sao không tìm một cao nhân, xem một quẻ?" Tần Vũ liếc mắt, chẳng lẽ lại đi tìm một lão lừa đảo sao?

Dù tôi thật sự có tìm, thì cũng đâu có biết xem.

Chương 266

Ngoài việc lừa gạt ra, Trần Hạt Tử này, cũng chỉ có một số kinh nghiệm trộm mộ, có một chút giá trị học tập.

Trần Hạt Tử tuy mắt không nhìn thấy, nhưng trong lòng lại sáng như gương, vê vê bộ râu dê.

"Trên đời không phải không có người tinh thông thuật số, như cuốn 《Dịch Kinh》, bao hàm vạn tượng, thiên cơ ẩn tàng, tự có cao nhân có thể nhìn ra được sự tinh diệu trong đó." "Chỉ là, lão phu năm đó làm nghề cướp bóc của Tá Lĩnh, sau đó mất đi một đôi mắt, mới bất đắc dĩ phải đi sờ xương xem bói." "Đối với chuyện trộm mộ, lão phu rành như lòng bàn tay, nhưng đối với âm dương bát quái, lại không rành." "Nhưng, lão phu nghe nói cách Bắc Bình không xa có Bạch Vân Quan, có một vị tiên sinh âm dương phong thủy nổi tiếng, tên là Bạch Vân chân nhân, người này có thể đọc ngược 《Dịch Kinh》, tinh thông phong thủy và dịch thuật." "Sao không đi tìm ông ta xem một quẻ?" Tần Vũ cười cười.

"Chỉ sợ cũng giống như ông, là một kẻ lừa đảo." Trần Hạt Tử nghe xong, cũng không tức giận, ngược lại còn cười.

"Đến đó, trước tiên quan sát trong tối một phen, tự nhiên sẽ biết người này có bản lĩnh thực sự hay không." Tần Vũ nghĩ, đây cũng là một cách.

Hiện tại đã hỏi thăm khắp nơi, quả thực không có tin tức gì về Thần cung Côn Luân, cũng chỉ có thể đi thử vận may.

Lỡ như thật sự gặp được cao nhân thì sao?

Dù sao cũng không có việc gì, Tần Vũ nghĩ đi thì đi, liền lái xe, đến Bạch Vân Quan.

Thực ra, Tần Vũ không sợ đối phương lừa gạt.

Từ xưa phong thủy và dịch số không tách rời, nên có câu âm dương phong thủy.

Tần Vũ có được bản hoàn chỉnh của 《Bí thuật Phong thủy Âm dương Mười sáu chữ》, không giống như Hồ Bát Nhất chỉ có nửa bộ bí thuật, chỉ hiểu hai chữ phong thủy, không biết âm dương.

Bản thân Tần Vũ tạo nghệ về âm dương cũng cực cao, nếu đi bày sạp xem bói, tuyệt đối không phải Trần Hạt Tử có thể so sánh.

Nhưng, thuật số có những điều không thể, thiên cơ không thể nhìn thấu hết.

Đặc biệt là khi ở trong đó, càng khó tránh khỏi rơi vào tình cảnh người trong cuộc thì mê.

Thầy bói lợi hại nhất thế gian, cũng không thể xem bói cho chính mình.

Chuyến đi Thần cung Côn Luân, bản thân Tần Vũ liên quan quá sâu, cũng khó mà nhìn thấu được thiên cơ.

Nếu Thần cung Côn Luân chỉ là một nơi bình thường, cũng tốt hơn một chút.

Với âm dương chi thuật của Tần Vũ, cũng chưa chắc không thể dò xét một hai.

Nhưng Thần cung Côn Luân rõ ràng là một nơi cực kỳ đặc biệt, không phải nơi tầm thường có thể tùy tiện dò xét, Tần Vũ cũng đành bó tay.

Tuy nhiên, nếu đổi lại là một người ngoài cuộc không liên quan, tình hình sẽ khác.

Đến Bạch Vân Quan, chưa vào trong, đã thấy bên ngoài có một

đám người, vây quanh một vị đạo sĩ, dường như đang lắng nghe cao luận.

Vị đạo sĩ đó gầy như que củi, nhưng hai mắt lại sáng rực, tay cầm quạt giấy, lắc đầu quầy quậy, đang chỉ cho mọi người về hình thế núi sông.

Tần Vũ trong lòng khẽ động.

Vị đạo sĩ này, phần lớn chính là Bạch Vân chân nhân mà Trần Hạt Tử nói.

Tần Vũ liền không động thanh sắc đi tới, chỉ thấy Bạch Vân chân nhân đó, đang chỉ vào một thung lũng dưới núi, chỉ trỏ.

"Tây sơn cao như rồng nằm, bắc sơn sừng sững cản gió tà, đông sơn hơi thấp long mạch uốn lượn, nam sơn có gió lên mây xanh.

Đây là một nơi phong thủy bảo địa hiếm có, nếu ở đây xây nhà, chủ nhân nhất định sẽ hưng thịnh phát đạt." Lời ông ta vừa dứt, đã nghe thấy một người đàn ông trung niên xen vào.

"Toàn lời nói bậy bạ, nơi này bốn phía là núi, ở giữa là thung lũng, đông nam núi thấp, có hình thế tàng phong, không có thế tàng phong.

Nơi như vậy, bên dưới nhất định có mối trắng tụ tập, xây lầu lầu đổ, cất nhà nhà sập.

Sao lại là phong thủy bảo địa?" Bạch Vân chân nhân luôn quen được mọi người tung hô, xem tướng đo đất vạn lần không sai một, chưa từng có ai dám phản bác.

Lúc này nghe người ta nói như vậy, trong lòng sao không tức giận?

Lại nhìn mặt người nói, cũng rất lạ, không phải người địa phương, liền lên tiếng chất vấn.

“Một người ngoài địa phương, sao biết trong núi có mối trắng?” Người đàn ông trung niên cười nhạt.

“Điều nên nói, tôi vừa rồi đã nói hết rồi, đúng hay không, sao không đi đào thử xem?

Mối trắng nhất định thành đàn kết đội, chỉ cần đi đào, không khó phát hiện.” Những người xung quanh thấy người đàn ông trung niên nói chắc như đinh đóng cột, lập tức có người hiếu kỳ chạy xuống núi, dùng xẻng đào mấy nhát, quả nhiên đào ra từng đám mối trắng.

Lúc này, mọi người không khỏi đều nhìn hắn với ánh mắt khác, cầu xin giúp xem bảo địa.

Người đàn ông trung niên đó lại liên tục lắc đầu.

“Nếu trên đời thật sự có phong thủy bảo địa, thầy phong thủy sao không tự mình chiếm lấy, mà lại đi xem phong thủy cho người khác?” “Tôi khuyên các vị không cần quá cố chấp vào chuyện này, núi sông có thể nói, thầy địa lý thực ra chẳng có gì.” Nói xong, người đó cũng không quan tâm đến vẻ mặt lúc xanh lúc trắng của Bạch Vân chân nhân, quay người bỏ đi.

Tần Vũ khẽ gật đầu, cái gọi là Bạch Vân chân nhân có thể đọc ngược 《Dịch Kinh》, phần lớn cũng giống như Trần Hạt Tử, là một đại sư lừa đảo không có bản lĩnh thực sự.

Tần Vũ tự nhiên cũng lười nhìn thêm một cái.

Ngược lại là người đàn ông trung niên ngoại địa kia, chắc hẳn có hiểu biết.

Những bản lĩnh này, Tần Vũ tự nhiên cũng có, thậm chí còn hơn.

Nhưng hắn không liên quan đến chuyện này, có lẽ có thể giúp Tần Vũ xem một quẻ.

Thấy người đàn ông trung niên rời đi, Tần Vũ liền đuổi theo, sau một hồi nói chuyện, mới biết người này lại là hậu nhân của Mạc Kim Giáo Úy cuối thời Thanh Trương Tam Gia, tên là Trương Hữu Quyền.

Nguyên lai Trương Tam Gia từ một ngôi mộ cổ đào được Thập lục tự thiên quái toàn tượng, và kết hợp với sản phẩm độc quyền của Mạc Kim Giáo Úy "Tầm long quyết", soạn ra một bộ 《Bí thuật Phong thủy Âm dương Mười sáu chữ》.

Nhưng sách này đoạt bí mật của trời đất, sợ tổn thọ, liền hủy đi nửa bản âm dương thuật.

Nửa bản còn lại truyền cho đệ tử Âm Dương Nhãn, ngay cả con cháu ruột cũng không được truyền thụ.

Đương nhiên, Tần Vũ được hệ thống thưởng, có toàn bộ 《Bí thuật Phong thủy Âm dương Mười sáu chữ》, lại là chuyện khác.

Trương Tam Gia tuy không truyền 《Bí thuật Phong thủy Âm dương Mười sáu chữ》 cho hậu nhân, nhưng Trương Hữu Quyền dù sao từ nhỏ cũng tai nghe mắt thấy, cũng được trưởng bối trong nhà truyền miệng một số, cộng thêm tư chất không tồi, đặc biệt tinh nghiên dịch thuật.

Chương 267

Hai người đều hiểu âm dương phong thủy, sau một hồi nói chuyện, lại càng ngày càng hợp nhau, rất nhanh đã xưng hô huynh đệ.

Tần Vũ cũng không giấu diếm, nói thẳng ra điều mình cầu xin.

Trương Hữu Quyền nghe xong, mới chậm rãi mở miệng.

"Huynh đệ dịch kinh thuật, phong thủy thần thông, đều hơn ta." "Chỉ là, huynh đệ đã lún sâu vào trong đó, tự nhiên khó mà nhìn thấu được thiên cơ." "Dịch hàm vạn tượng, sinh sôi biến hóa là Dịch, từ xưa đến nay không đổi là Kinh." "Phúc họa biến hóa trong trời đất, đều có một cơ sở nhất định." "Ta tuy bản lĩnh thấp kém, nhưng cũng biết chút ít về đạo này." "Chỉ có thể đoán được một cái đại khái, nhưng cũng hơn là không có gì." "Ta sẽ xem cho huynh đệ một quẻ, suy diễn thiên đạo để rõ nhân sự, bói một quẻ cho con đường tìm rồng lần này." Tần Vũ mỉm cười gật đầu.

"Nếu vậy, đa tạ Trương huynh!" Trương Hữu Quyền liền đứng dậy, xem một quẻ.

Hai người nhìn quẻ tượng, không khỏi nhìn nhau, trong mắt đều có chút kinh ngạc.

Việc bói quẻ, có rất nhiều môn đạo.

Quẻ số chuẩn hay không, đều nằm ở việc tâm tư và thiên cơ tương hợp, sai một ly, đi một dặm.

Nếu ai cũng có thể xem quẻ, Tần Vũ cũng không cần phải nhờ Trương Hữu Quyền.

Dù sao, bất kể ai xem quẻ, việc giải quẻ tuyệt đối không làm khó được Tần Vũ có toàn bộ bản 《Bí thuật Phong thủy Âm dương Mười

sáu chữ》.

Nhưng, quẻ của Trương Hữu Quyền lần này, lại khá kỳ quái.

Từ quẻ tượng xem ra, rõ ràng là một Truân quái, khởi đầu gian nan, việc tốt hay gặp trắc trở, cần phải từ từ.

Quẻ này trong Dịch kinh, thuộc về hạ hạ quẻ, nhưng vẫn có một tia sinh cơ.

Tuy nhiên, điều khiến Tần Vũ kinh ngạc là, quẻ này, lại có tuần hoàn chi tượng.

Tuần hoàn chi tượng, vừa có ý nghĩa sinh cơ đoạn tuyệt, lún sâu vào trong đó, tuần hoàn lặp lại.

Lại ẩn chứa quẻ tượng sinh sôi không ngừng, bay thẳng lên cao.

Là quẻ đại cát cũng là đại hung.

Nếu từ quẻ tượng xem vị trí của Thần cung Côn Luân, thì, Thần cung Côn Luân không ở nơi cao nhất của núi Côn Luân, thì ở nơi sâu nhất dưới lòng đất.

Xem xong quẻ này, Trương Hữu Quyền không khỏi cảm thán một tiếng.

"Nơi huynh đệ đi, e rằng không đơn giản." Tần Vũ khẽ gật đầu, quẻ tượng tuy không sáng sủa lắm, nhưng dù sao cũng có một chút manh mối.

Về phần sự nguy hiểm của chuyến đi Côn Luân lần này, hắn cũng đã sớm chuẩn bị.

Hai người lại nói chuyện một hồi, liền trao đổi địa chỉ, mới lưu luyến từ biệt.

Sau khi trở về Bắc Bình, lại chuẩn bị thêm mấy ngày, liền hẹn với Minh thúc, chuẩn bị xuất phát, lên đường đến núi Côn Luân.

Lần này, người đi không ít.

Bên cạnh Tần Vũ, có Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Đại Kim Nha, Shirley Dương và Tinh Tuyệt Nữ Vương đang ngủ say.

Minh thúc mang theo ba người, một là bà vợ Trung Thổ Hàn Na, một là con gái nuôi A Diệp, người còn lại là vệ sĩ A Hoàng.

Ngoài ra, còn có người dẫn đường và phu khuân vác.

Tần Vũ có chút kinh ngạc.

Chuyến đi này, là lên núi Côn Luân, nơi đến, lại đều là những nơi cực kỳ nguy hiểm.

Minh thúc này, chuẩn bị đi nghỉ mát sao?

Vợ con vệ sĩ đều mang đủ.

Gà nhiều không đẻ trứng, người đông gây rối.

Đi nhiều người như vậy, không xảy ra chuyện mới lạ.

Quẻ bói trước đó, là quẻ đại hung đại cát.

Nhưng, Tần Vũ cũng không lo lắng, điều hắn quan tâm hơn, là vị trí của Thần cung Côn Luân.

Chỉ cần tìm được nơi đó, Tần Vũ tin rằng, với thực lực của mọi người, không có nơi nào không thể xông vào được.

Đội của hắn, ai nấy đều là cao thủ hàng đầu, kinh nghiệm trộm mộ cũng dần dần tích lũy phong phú.

Đội hình như vậy, đủ để đối phó với mọi biến cố.

Tuy nhiên, đến nơi đó, mọi người chỉ có thể tự lo cho mình, không thể phân tâm bảo vệ người khác.

Dù có lòng, cũng có lúc không thể trông nom chu toàn.

Vậy những người mà Minh thúc mang theo, có thể sẽ có nguy

hiểm đến tính mạng.

Tần Vũ cũng không giấu diếm, nói thẳng với Minh thúc.

Nhưng Minh thúc lại không hề để tâm.

“Yên tâm đi, vợ và con gái của tôi, đều không phải lần đầu xuống mộ, cũng là người từng trải trăm trận, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện.” Tần Vũ cũng đành thôi.

Dù sao lời hay khó khuyên con ma sắp chết, có thể chăm sóc thì cố gắng chăm sóc một chút.

Nếu không được, sống chết, đó cũng là số mệnh của họ.

Vợ của Minh thúc, Hàn Na, là một người phụ nữ quyến rũ, được cho là chuyên gia trong ngành đồ cổ, rất phóng khoáng, tài ăn nói cũng không tệ.

Con gái nuôi của Minh thúc, A Diệp, lại là một cô gái nhút nhát, chắc chưa đến hai mươi tuổi, thấy người lạ cũng không dám nói chuyện.

Minh thúc nói A Diệp là trợ thủ đắc lực nhất, có những thứ không sạch sẽ, cô đều có thể cảm nhận được.

Chương 268

Tần Vũ không khỏi vô cùng kinh ngạc.

Cô bé này, chẳng lẽ có "âm dương nhãn" hay đã mở "thiên mục"?

Minh thúc vẻ mặt đắc ý, tỉ mỉ giải thích cho Tần Vũ và những người khác.

Nguyên lai cha mẹ của A Diệp, khi A Diệp vừa mới sinh ra, liền đặt cô vào một cái lồng kính cách ly với thế giới bên ngoài, có thiết bị lọc không khí.

Chỉ thông qua ống dẫn thức ăn để cho bú, để cô hoạt động trong lồng kính, để tránh bị ô nhiễm và ảnh hưởng của không khí.

Điều này khiến cho thần kinh của cô vô cùng nhạy cảm, mắt đặc biệt, có thể nhìn thấy một số thứ mà người bình thường không nhìn thấy.

A Diệp sau này trở thành cô nhi, Minh thúc liền nhận nuôi cô, coi cô như hòn ngọc quý trên tay.

Mỗi lần ra ngoài, đặc biệt là khi cần tiếp xúc với quan tài, xác khô và những thứ tương tự, Minh thúc luôn mang theo A Diệp bên mình.

A Diệp cũng không phụ lòng mong đợi, nhiều lần đã cứu mạng Minh thúc.

Tần Vũ lần đầu tiên nghe chuyện như vậy, có chút không tin.

Nhưng, Shirley Dương khẽ nói, lời của Minh thúc là thật, ở phương Tây có một giáo phái, cũng làm như vậy.

Về phần vệ sĩ A Hoàng, là một người Nam Dương, được cho là xuất thân quân nhân, đã đánh trận nhiều năm, sau đó lưu lạc trên biển,

làm cướp biển.

Một lần gặp nạn trên biển, được thuyền của Minh thúc cứu, từ đó trở thành vệ sĩ của ông ta.

Gã vệ sĩ này da đen, ít nói, ánh mắt lộ vẻ hung tợn.

Thân hình gã cực kỳ vạm vỡ, hoàn toàn khác với những người Nam Dương gầy gò như khỉ, đứng ở đó trông như một tòa tháp sắt.

Vương Bàn Tử nhìn thấy gã thì bật cười.

"Minh thúc, có tôi đi theo, có gì mà không yên tâm chứ, còn mang theo vệ sĩ làm gì?

Chẳng lẽ ông không thấy thực lực của Tần gia sao?" "Đừng nói Tần gia, riêng Béo gia tôi đây, dưới gầm trời này, ngoài Tần gia ra, bất kỳ ai tôi cũng có thể hạ gục trong ba chiêu." Vương Bàn Tử vỗ ngực tự tin, lòng tin tràn trề.

Minh thúc vội xua tay.

"Tần gia oai chấn thiên hạ, tôi đương nhiên biết bản lĩnh của cậu ấy, nhưng tôi cũng không dám làm phiền Tần gia quá nhiều, cứ để cậu ấy chuyên tâm đối phó với những tình huống có thể xảy ra." "Vệ sĩ của tôi cũng không thể xem thường được đâu.

Anh ta tuyệt đối trung thành với tôi, rất đáng tin cậy, đã rèn luyện trên chiến trường nhiều năm, lại làm cướp biển nhiều năm, giết người không chớp mắt." Vương Bàn Tử phì cười một tiếng.

"Cướp biển Nam Dương thì có cái gì đáng nói.

Lần trước chúng ta xuống Nam Dương, tiện tay diệt mấy băng cướp biển lớn nhất, toàn một đám gà đất chó sành, không chịu nổi một đòn." Tần Vũ vẫy tay, ra hiệu cho Vương Bàn Tử đừng nói nữa.

Nếu người ta nhất quyết muốn mang theo vệ sĩ thì cứ để họ mang

theo.

Thêm một người hay bớt một người cũng không ảnh hưởng gì đến hắn.

Còn về an nguy của mấy người đó, đó cũng là chuyện của họ.

Muốn lên núi Côn Luân, trước tiên phải vào địa phận Tây Tạng.

Hồ Bát Nhất lúc còn đi lính từng ở Tây Tạng mấy năm.

Cả nhóm quyết định đi đến thần miếu ở hồ Lạp Mỗ Lạp Thác trước.

Nhiều truyền thừa ở Tây Tạng đều nằm trong các miếu thờ, có lẽ ở đó sẽ tìm được thêm manh mối.

Thời bấy giờ, giao thông ở Tây Tạng không thuận tiện, đến nhiều nơi không có xe đi thẳng tới, chỉ có thể bỏ tiền thuê ngựa của dân du mục.

Nơi này tuy không phải vùng núi sâu nhưng độ cao so với mực nước biển cũng đã đạt tới bốn nghìn năm trăm mét.

Nhóm Tần Vũ đều có thân thủ khá tốt, thể chất mạnh mẽ nên đương nhiên không có cảm giác gì.

Nhưng mấy người Minh thúc mang theo lại có phản ứng cao nguyên nghiêm trọng.

May mà phản ứng này cũng không kéo dài lâu, họ dần dần thích nghi được.

Ngay cả cô gái A Diệp có thân thể yếu ớt nhất cũng kiên trì được.

Điều này không khỏi khiến nhóm Tần Vũ phải nhìn cô bằng con mắt khác.

Đây đều là lần đầu tiên mấy người họ đi sâu vào Tây Tạng.

Ánh nắng trên cao nguyên vô cùng gay gắt, bầu trời cũng rất xanh, giống như một khối ngọc bích khổng lồ.

Sau mấy ngày đi đường, hôm nay, khi lật qua một vùng đất cao, người dẫn đường chỉ tay xuống một hồ nước lớn trong xanh như ngọc bích ở phía dưới.

"Lạp Mỗ Lạp Thác, còn được gọi là Hồ Tiên Nữ." Nhóm Tần Vũ phóng tầm mắt nhìn ra xa, chỉ thấy dưới bầu trời quang đãng, mặt hồ xanh biếc phản chiếu bóng núi tuyết và mây trắng.

Xung quanh hồ, những ngọn núi xa xa ẩn hiện, cảnh đẹp vô cùng.

Truyền thuyết kể rằng nước Hồ Tiên Nữ chính là nước mắt của tiên nữ.

Nước hồ có thể tẩy sạch bụi trần bệnh tật trên cơ thể người đời, có thể thanh lọc lòng tham, sân, si, đố kỵ trong tâm hồn, khiến lòng người trở nên thuần khiết.

Ngọn núi tuyết đối diện tượng trưng cho Phật pháp rộng lớn vô biên.

Giữa núi và hồ, có một ngôi miếu rất thấp.

Bọn họ đều không phải tín đồ hành hương, nhưng khi đứng ở nơi này, nhìn mặt hồ thuần khiết, bầu trời xanh biếc, trong lòng cũng tự nhiên dâng lên một sự thôi thúc muốn thanh lọc tâm hồn.

Hồ Bát Nhất năm đó khi còn đi lính từng quen biết một vị Thiết Bổng Lạt Ma, nghe nói ông ở đây.

Cả nhóm đi dọc theo bờ hồ, hướng về phía thần miếu đối diện.

Chương 269

Ven hồ khắp nơi đều là di cốt của những người hành hương, có người đang đi vòng quanh hồ để tỏ lòng thành kính.

Đây là một hình thức thờ cúng độc đáo của người Tạng.

Tín đồ đeo ván gỗ vào hai tay, giơ cao quá đầu, sau đó thu về trước ngực, toàn thân phủ phục, trán chạm đất, nằm vóc sát đất, rồi lại đứng dậy, đi về phía trước một bước, tiếp tục động tác này.

Cứ thế lặp đi lặp lại.

Họ dùng thân thể của mình, từng chút một đo lường chu vi của thần sơn thánh hồ.

Mỗi lần đi hết một vòng sẽ tiêu giảm tội nghiệt, tích lũy công đức.

Nếu chết trên đường đi quanh hồ, đó sẽ là một đại cơ duyên, biểu thị rằng họ sẽ được lên thiên đường, đến với thế giới Cực Lạc.

Nhóm Tần Vũ đương nhiên sẽ không làm như vậy, họ cứ thế đi thẳng tới.

Chưa vào miếu, Hồ Bát Nhất đã nhìn thấy vị Thiết Bổng Lạt Ma mà mình hơn mười năm chưa gặp, đang đứng ngoài miếu chủ trì một nghi thức kỳ lạ.

Thiết Bổng Lạt Ma nhiệt tình tiếp đãi họ.

Sau một hồi trò chuyện, Hồ Bát Nhất liền nói rõ ý định, nói cho Thiết Bổng Lạt Ma biết họ đến đây để tìm cổ mộ của tà thần Ma Quốc.

Công chúa Ma Quốc mà Minh thúc muốn tìm, và vương triều Cổ Cách trong tài liệu của Shirley Dương, đều có đề cập đến Cửu Tầng

Yêu Lâu, giữa hai bên tự nhiên có quan hệ không hề đơn giản.

Minh thúc đối với thi thể pha lê trong băng cũng không phải là không có manh mối.

Ông ta đã tìm thấy ghi chép về "Cổ Cách Ngân Nhãn" trong một cuốn kinh thư.

Cái gọi là Cổ Cách Ngân Nhãn, chính là bản đồ phân bố lăng mộ của các đời Ma Quốc.

Tòa Cửu Tầng Yêu Lâu chôn cất tà thần, cánh cổng ác ma bị đại vương Gesar phong ấn, đều có thể tìm thấy manh mối từ Cổ Cách Ngân Nhãn.

Chỉ có đến di tích Cổ Cách trước, tìm kiếm khải thị, mới có thể tìm thấy tòa yêu tháp đó.

Tài liệu Shirley Dương đưa cũng chỉ về di tích Cổ Cách.

Hồ Bát Nhất nhờ vị lạt ma tìm giúp một thi nhân hát rong kiêm người dẫn đường quen thuộc với các di tích cổ ở Tây Tạng cho chuyến thám hiểm này.

Nghe lời Hồ Bát Nhất, Thiết Bổng Lạt Ma vô cùng kích động.

Yêu ma bị phong ấn trong mộ Ma Quốc luôn là một mối đe dọa lớn đối với bá tánh.

Trong lịch sử đã có những tăng nhân tu hành cao thâm đều muốn trừ ma hộ pháp, san bằng hoàn toàn cổ mộ Ma Quốc để tuyệt diệt mối họa tà thần tái lâm nhân gian.

Chỉ vì không có bất kỳ manh mối nào nên vẫn chưa thể thực hiện được mong muốn.

Bây giờ nếu họ chịu đi, đó là một việc thiện công đức vô lượng.

Mặc dù đã hơn ba mươi năm không ngâm xướng thi thiên về đại

vương Gesar, nhưng những thi thiên đó là do trời ban, nếu suy ngẫm kỹ, ông vẫn có thể nhớ được không ít.

Thân là hộ pháp Thiết Bổng của nhà Phật, trừ ma là chức trách của ông.

Lần này lật đổ lăng mộ của ma quân, ông nhất định phải đi cùng.

Thấy ông tự mình hăng hái làm người dẫn đường, nhóm Tần Vũ cũng đồng ý.

Dù sao, e rằng họ cũng không tìm được người dẫn đường nào tốt hơn vị lạt ma già này.

Sau mấy ngày đi đường, một khu di tích hiện ra trong tầm mắt Tần Vũ.

Đó là một thành phố đã hoang phế từ lâu.

Thành phố này được xây dựng trên một ngọn núi cao hơn ba trăm mét.

Nơi cao nhất là vương cung trên đỉnh núi, ở giữa là chùa miếu, phía dưới là nhà dân và tường thành phòng thủ bên ngoài.

Tần Vũ nhìn xung quanh một lượt, rồi hướng ánh mắt về phía Thiết Bổng Lạt Ma.

"Cổ Cách Ngân Nhãn hẳn là ở trong Luân Hồi Miếu.

Chỉ là, ở đây có mấy trăm căn nhà và hang động, tìm từng nơi một không hề dễ dàng.

Luân Hồi Miếu là tòa nào, phải nhờ đại sư chỉ điểm." Minh thúc kinh ngạc vô cùng.

Thông tin Cổ Cách Ngân Nhãn ở trong Luân Hồi Miếu, ông ta chưa từng nói với Tần Vũ.

Nhưng, tại sao đối phương lại biết?

Xem ra, Tần Vũ nhất định có kênh thông tin của riêng mình.

Quả không hổ là nhân vật có thể trỗi dậy mạnh mẽ trong thời gian ngắn.

Thông tin bí mật như vậy mà cũng có thể điều tra rõ ràng trong thời gian ngắn như thế, đúng là tay mắt thông trời.

Minh thúc thầm thấy may mắn vì đã kết giao được với một người bạn lợi hại như vậy.

Thiết Bổng Lạt Ma nhanh chóng nhận ra tòa Luân Hồi Miếu, chỉ đường cho họ.

Mọi người trèo lên, nhanh chóng đi vào trong Luân Hồi Miếu.

Đây là một ngôi miếu đã hoang phế từ lâu.

Vương Bàn Tử nhìn xung quanh một lượt, sắc mặt lập tức đại biến.

"Ở đây có tranh ảnh khiêu dâm ghê thế này mà không bị gỡ xuống à?

Cũng quá không văn minh rồi đấy!" Nguyên lai trên các bức bích họa trong miếu, đều là hình ảnh nam nữ song tu của Mật tông, phong cách vẽ phóng khoáng táo bạo, giống như đang tiến hành dạy học về song tu vậy.

Chương 270

Tư thế của các nhân vật trong tranh đủ loại, biến hóa đa dạng.

Trình độ dạy học cao, động tác phong phú, so với Thương lão sư nổi tiếng lẫy lừng của hậu thế, chỉ có hơn chứ không kém.

Chánh điện đã sụp đổ hư hỏng, chỉ còn giữ lại được khoảng ba phần tư.

"Kỳ lạ, Cổ Cách Ngân Nhãn kia đâu rồi?" Tần Vũ thầm nghĩ, bỗng nhiên trong lòng có cảm ứng, ngẩng đầu nhìn lên trên.

Chỉ thấy phía trên đầu, có một con mắt khổng lồ, đang nhìn chằm chằm bọn họ.

Con mắt này chỉ là được vẽ ra.

Thế nhưng, khi ánh mắt của nhóm Tần Vũ đồng loạt nhìn về phía con mắt, con mắt khổng lồ đột nhiên chớp một cái.

"A!" Minh thúc kinh hãi, vô thức lùi lại một bước, ngã lăn ra đất.

Lúc ngã xuống, thân thể ông ta va vào một cây cột trong điện.

Chỉ nghe một tiếng "rắc", cây cột sau lưng Minh thúc ầm ầm sụp đổ.

Nguyên lai ngôi nhà này, trải qua bao nhiêu năm tháng, đã sớm lung lay như sắp đổ, chẳng khác gì một con hổ giấy.

Cú va chạm của Minh thúc tuy không mạnh, nhưng lại giống như cọng rơm cuối cùng đè gãy lưng lạc đà.

Cây cột đá to lớn vô cùng lúc này đổ xuống, bụi bay mù mịt, mọi người vội vàng né ra xung quanh.

May mắn là không có ai bị đè trúng.

Nhưng, nhìn trong nhà thiếu đi một cây cột lớn, mọi người lập tức cảm thấy, Luân Hồi Điện trở nên có chút nguy ngập.

Khi nhìn lại con mắt khổng lồ phía trên, lại phát hiện nó đã trở lại như cũ.

Trên con mắt khổng lồ có vô số đường vân màu đỏ, đan xen ngang dọc, giống như từng sợi tơ máu.

Bên trong con mắt, có những tầng tầng lớp lớp núi non, sông ngòi, trời xanh, mây trắng, chùa miếu.

Có góc có cạnh, tầng lớp rõ ràng.

Nhìn từ dưới lên, con mắt khổng lồ dường như không phải là một bức tranh, mà giống như một tấm gương hình con mắt, phản chiếu vô số thứ.

Chỉ có điều, nơi mà "tấm gương" chiếu rọi dường như không phải là chỗ bọn họ, mà là một không gian dị giới xa xôi.

Thế nhưng, cảnh sắc bên trong con mắt khổng lồ đó lại cho người ta một cảm giác hư ảo cực kỳ không chân thực.

Khi tập trung nhìn, muốn thấy rõ những thứ bên trong, mọi thứ trong con mắt khổng lồ lập tức trở nên mơ hồ.

Vẫn là một bức tranh bình thường.

Trên tranh tự nhiên chỉ có một con mắt lớn, không có trời xanh mây trắng, núi non sông ngòi.

Trong mắt Tần Vũ, lóe lên một tia kinh hãi.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng trợn tròn mắt.

Con mắt khổng lồ được vẽ trên vòm đỉnh dường như đã phong ấn một ma lực vô cùng.

“Tôi cảm thấy, con mắt khổng lồ này, có chút tương tự với con mắt khổng lồ trong Tinh Tuyệt Cổ Thành nhỉ?” Vương Bàn Tử đột nhiên lên tiếng.

Thực tế, những thứ nhìn thấy bên trong con mắt khổng lồ hoàn toàn khác với lúc ở Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Hơn nữa, con mắt khổng lồ được vẽ trên vòm đỉnh trước mắt, đường kính phải đến vài mét.

Một người đứng bên trong con mắt khổng lồ cũng hoàn toàn có thể đứng vừa.

Trong Tinh Tuyệt Cổ Thành, con mắt khổng lồ nhìn thấy tuy lớn, nhưng cũng chỉ tương đương với nắm tay mà thôi.

Nhắc đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, Tần Vũ bất giác hướng ánh mắt về phía Mục Trần Châu trong tay.

Lúc này, nữ vương trong hạt châu cũng đang nhìn chằm chằm vào con mắt khổng lồ phía trên, vẻ mặt dường như có chút mơ màng.

“Cô có phát hiện ra gì không?” Tần Vũ vội vàng hỏi một câu.

Tinh Tuyệt Nữ Vương tự mình lắc đầu.

“Không có.

Kỳ lạ, tôi thấy thứ này rất quen thuộc, nhưng lại không nhớ ra.” Tần Vũ trong lòng khẽ động.

Chẳng lẽ sau khi Tinh Tuyệt Nữ Vương ngủ say trong quan tài, một số ký ức cũng đã bị phong ấn sao?

Lúc này, Minh thúc được vệ sĩ A Hoàng và vợ là Hàn Na dìu dậy.

Cú ngã vừa rồi không nặng, nhưng lại dọa ông ta sợ mất mật.

Lúc này, Minh thúc nhìn xung quanh, cơ thể vẫn còn run rẩy.

“Chúng ta ra ngoài trước đi, tòa Luân Hồi Điện này, ngay cả cột nhà cũng thành ra thế này rồi, không chừng sắp sập đến nơi.” Ánh mắt Tần Vũ quét một vòng trong điện đường.

Đôi mắt của hắn hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi ánh sáng mờ ảo trong động.

Không giống những người khác, cần phải dùng đèn pin soi rọi mới có thể nhìn rõ.

“Yên tâm đi, cây cột đá bị ông tông đổ chỉ là một cây cột ảo được đặt để cho bố cục được cân đối thôi.” “Giống như rau cần trong đêm giao thừa, có cũng được, không có cũng chẳng sao, không ảnh hưởng đến sự an toàn của tòa điện đường này.” Nghe Tần Vũ nói vậy, Minh thúc mới hơi yên tâm.

Ông ta lại một lần nữa nhìn lên con mắt khổng lồ trên vòm đỉnh khiến mình kinh hãi thất hồn.

“Trong con mắt khổng lồ, hẳn là có thông tin về cổ mộ Ma Quốc.” Minh thúc từ trong lòng lấy ra một cuộn kinh cổ, đưa vào tay Tần Vũ.

Chương 271

Tần Vũ trong lòng khẽ động, cũng lấy ra bản đồ mà Shirley Dương đưa cho.

Hai thứ kết hợp lại, nhìn vào những đường vân và cảnh sắc lúc ẩn lúc hiện trên con mắt khổng lồ, hắn bắt đầu tỉ mỉ suy ngẫm.

Rất nhanh, Tần Vũ đã suy đoán ra được tọa độ chính xác của cổ mộ Ma Quốc.

Đúng lúc này, lại có một tiếng động vang lên.

Ở góc tường trong điện, một bức tường thấp sụp đổ, lộ ra một hang động.

Bên trong hang động, một luồng khí tức hôi thối mục nát xộc thẳng ra ngoài.

Tại lối vào hang động, đặt một pho tượng đồng ba mắt bốn tay đội bảo quan Hóa Phật, ngồi kết già trên đài sen thú tọa.

Ba con mắt sáng lấp lánh ánh bạc, tỏa sáng lấp lánh giữa pho tượng Phật màu vàng kim.

Phía sau pho tượng Phật ba mắt này là một cánh cửa sắt màu đen đóng chặt.

Trên cửa sắt dán vô số phù chú kinh văn, bên trong dường như đang trấn áp một ác ma không thể thả ra ngoài.

"Cái quái gì thế?" Vương Bàn Tử nhìn đi nhìn lại, không hiểu.

Mọi người đều hướng ánh mắt về phía Thiết Bổng Lạt Ma.

Đại sư Tây Tạng hẳn là biết câu trả lời.

Sắc mặt Thiết Bổng Lạt Ma vô cùng nghiêm nghị, đi thẳng vào

trong hang động.

Tần Vũ sợ có nguy hiểm, cũng vội vàng đi theo vào.

Màu sắc của pho tượng Phật trong động tươi sáng, ánh vàng chói mắt, được đúc nguyên khối bằng một loại bí pháp đặc thù.

Pho tượng Phật và đế của cánh cửa sắt màu đen phía sau liền thành một thể.

Thiết Bổng Lạt Ma nhìn một lúc, liền nói ra suy đoán trong lòng.

"Cánh cửa sắt màu đen này, hẳn là địa ngục của Luân Hồi Tông." "Phù chú kinh văn dán trên đó là Lục Tự Chân Ngôn của Mật tông, dán trên cửa đen để trấn tà khu ma." "Những người có tội ác tày trời trên thế gian, linh hồn sau khi chết không được giải thoát, sẽ bị nhốt vào trong cánh cửa đen, trải qua sự hành hạ của địa ngục." "Cánh cửa đen này, tuyệt đối không được mở ra.

Nếu không, sẽ thả những ác quỷ trong địa ngục, yêu ma minh gian ra ngoài." Vương Bàn Tử nghe lời Thiết Bổng Lạt Ma, lại không cho là như vậy.

"Đại sư, chúng ta lần này đến tìm cổ mộ Ma Quốc, chính là muốn diệt trừ yêu ma bị phong ấn trong mộ, để giải trừ mối họa ngầm sau này." "Chuyện như vậy, công lao thuộc về chúng ta, phúc đức cho ngàn đời sau.

Sau này, bá tánh không cần phải lo lắng đề phòng, sợ yêu ma chạy ra ngoài nữa." "Cái hang động trước mắt này, nếu thật sự là địa ngục của Luân Hồi Tông, phong ấn yêu ma minh vương, chúng ta cũng nên nhân cơ hội này thanh lọc toàn bộ chúng." "Tôi thấy Luân Hồi Điện này đã mục nát không chịu nổi, e rằng chẳng mấy năm nữa sẽ sụp đổ hoàn toàn." "Khi đó, địa ngục mất đi sự trấn áp của Luân Hồi Điện, ác ma bị phong ấn bên trong, chẳng phải sẽ ra ngoài gây họa cho nhân

gian sao?" "Hay là nhân lúc mọi người đều ở đây, binh hùng tướng mạnh, chúng ta mở cánh cửa đen ra, mặc kệ bên trong có yêu ma quỷ quái gì, chúng ta dọn dẹp một lượt, chẳng phải tốt hơn sao?" Thiết Bổng Lạt Ma nghe vậy ngẩn ra, rồi lập tức gật đầu.

"Cậu nói có lý, ta lại không nghĩ đến tầng này.

Chúng ta sẽ dời pho tượng Phật ra, mở cánh cửa đen, dọn dẹp địa ngục của Luân Hồi Tông một lượt." Nghe nói muốn mở cánh cửa đen, vệ sĩ A Hoàng của Minh thúc liền tự mình hăng hái đứng ra.

Suốt chặng đường, hắn cảm thấy mình bị mọi người cố ý hoặc vô ý coi thường.

A Hoàng vốn là vệ sĩ, là người đảm nhiệm vai trò vũ lực trong đội.

Nhưng nhóm người của Tần Vũ, ai nấy đều là cao thủ hàng đầu, sao có thể để ý đến hắn?

A Hoàng tuy không nói, nhưng dù sao cũng không phải kẻ ngốc, tự nhiên có thể cảm nhận được.

Hắn đã sớm nén một bụng tức giận, lúc này, khó khăn lắm mới có cơ hội thể hiện, đương nhiên phải đứng ra.

Nếu hắn muốn tranh công, Vương Bàn Tử vốn định đi khiêng pho tượng Phật liền bỏ ý định, đứng sang một bên xem kịch.

A Hoàng trước tiên cung kính lạy pho tượng Phật mấy lạy, miệng lẩm bẩm giải thích tình hình, rồi mới đi qua.

Hắn cũng có vài phần bản lĩnh, bệ tượng Phật vốn được khóa vào cánh cửa đen phía sau bằng những sợi xích sắt to lớn.

Nhưng A Hoàng chỉ loay hoay một chút, đã nhẹ nhàng mở được khóa.

Mí mắt Tần Vũ khẽ giật.

Xem ra, A Hoàng này đã làm không ít chuyện mở cửa bẻ khóa.

Loại khóa cổ xưa này, đối với hắn, thật sự có chút trẻ con.

Mở khóa xong, A Hoàng mới ôm lấy pho tượng Phật bằng vàng.

Nhưng vừa ôm lấy pho tượng Phật, cơ thể hắn lại đột nhiên cứng đờ bất động.

Đứng ngây người ở đó, như bị dọa cho ngốc đi.

Vương Bàn Tử lập tức lườm một cái, không ngờ gan của tên này lại nhỏ như vậy.

Như thế mà cũng dám thể hiện?

Nó thò đầu ra nhìn, lại thấy sau khi pho tượng Phật bằng vàng được dời đi, cánh cửa đen đã lặng lẽ mở ra, từ trong cánh cửa đen, một cánh tay trắng bệch vươn ra.

"Đại Tống Tử." Minh thúc sợ đến mức sắc mặt đại biến, vợ ông ta Hàn Na cũng vậy.

Hai người ôm chặt lấy nhau, sưởi ấm cho nhau, vẻ mặt đều sợ đến chết khiếp.

Vương Bàn Tử nhìn thấy lại bật cười, quay đầu nhìn Tần Vũ.

"Tần gia, đúng là một con cương thi, xem ra là bạch hung." Vẻ mặt gã thản nhiên, không có một chút sợ hãi.

Đôi mắt Minh thúc trợn trừng lên.

Ông ta vốn tưởng Vương Bàn Tử này chỉ giỏi khoác lác, không ngờ lại có lá gan lớn như vậy.

Con cương thi vừa rồi, xem ra, tám phần là một con cương thi lợi hại.

Chương 272

Thiết Bổng Lạt Ma thấy vậy, liền giơ cây thiết bổng trong tay lên, định đánh con cương thi kia.

Ông tự nhận mình là Thiết Bổng Lạt Ma, có trách nhiệm phục yêu trừ ma, tuy trong lòng sợ hãi, nhưng tín ngưỡng kiên định lại khiến Thiết Bổng Lạt Ma không hề lùi bước.

Hồ Bát Nhất vội vàng đưa tay ra ngăn lại.

Đây thật sự không phải chuyện đùa.

Con cương thi chạy ra từ phía sau cánh cửa đen, tuyệt đối không phải là thứ mà một vị lạt ma già yếu như ông có thể đối phó được.

Phía sau cánh cửa địa ngục, tám phần là thật sự có vô số cương thi và ác quỷ.

Lúc này, một thứ bò ra khỏi cửa, đầu giống mèo lại giống người.

Nó ở trần, toàn thân phủ đầy lông tơ trắng mịn, còn rậm và dài hơn cả lông trên người, nhưng lại không dày và cứng như lông của dã thú.

Tần Vũ vừa quay người, thứ đó đã lao tới.

Để thử uy lực của thứ này, hắn liền lấy ra cái ngọc thai kỳ quái từ trong nhẫn không gian.

Vật này được phát hiện trong mộ Hiến Vương, lúc đó hắn tiện tay ném vào không gian.

Kết quả khi ra khỏi Trùng Cốc, lúc đang sắp xếp chiến lợi phẩm, Tinh Tuyệt Nữ Vương đã nhận ra thứ trong bình gốm.

Đó là một tà vật chỉ lưu truyền trong lời kể của những người Cản

thi ở Tương Tây, tên là Thi Hồn Dẫn.

Tương Tây Cản Thi, còn gọi là Di Linh, là một phần của văn hóa Vu thuật.

Người Cản thi sử dụng "bí thuật" để đưa thi thể của những người chết ở nơi đất khách quê người về quê hương, để họ được nhập thổ vi an.

Người Cản thi trước tiên đặt thần sa lên trán, lưng, ngực, lòng bàn tay trái phải, lòng bàn chân của người chết, tổng cộng bảy chỗ.

Mỗi chỗ dùng một đạo thần phù đè lên, sau đó dùng dải vải năm màu buộc chặt.

Tương truyền, bảy chỗ này là nơi bảy phách ra vào, dùng thần sa thần phù phong lại là để giữ lại bảy phách của người chết.

Sau đó, phải nhét một ít chu sa vào tai, mũi, miệng của người chết, rồi dùng thần phù bịt kín.

Tương truyền, tai, mũi, miệng là nơi ba hồn ra vào, làm như vậy có thể giữ hồn phách của họ lại trong cơ thể người chết.

Cuối cùng, phải đắp đầy thần sa lên cổ người chết, dán thần phù lên, dùng dải vải năm màu buộc chặt.

Rồi đội cho người chết một chiếc nón lá tùng.

Sau khi xong việc, người Cản thi đọc xong chú ngữ, hét lớn một tiếng "!", thi thể sẽ đứng dậy theo tiếng hét.

Người Cản thi thường sẽ dắt díu thi thể, đi hàng ngàn dặm, đưa thi thể về quê hương an táng.

Thi Hồn Dẫn, chính là thần khí điều khiển thi thể.

Người Cản thi phải trải qua muôn vàn khổ cực, cũng chỉ có thể điều khiển được vài cỗ thi thể, còn phải gánh chịu rủi ro cực lớn.

Nhưng nếu ai sở hữu Thi Hồn Dẫn, liền có thể hiệu lệnh vạn thi, không cần bất kỳ thủ đoạn nào, điều khiển bất kỳ thi thể nào.

Thứ gọi là Thi Hồn Dẫn, vốn chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Tinh Tuyệt Nữ Vương tuy đã nhận ra nó, nhưng lại không biết cách sử dụng, Tần Vũ chỉ có thể từ từ thử nghiệm.

Mò mẫm lung tung, hắn cũng tìm ra được một vài manh mối, có thể điều khiển đứa trẻ bằng ngọc trong bình gốm làm ra các loại biểu cảm và động tác.

Tần Vũ đoán rằng, tám phần là dùng phương pháp này để điều khiển vạn thi.

Nhưng thử một lần, con quái lông trắng kia lại không hề có phản ứng.

Ngược lại nó lao vào người A Hoàng, mở miệng định cắn vào động mạch cổ của A Hoàng.

A Hoàng đã sớm bị dọa ngốc, không có một chút phản ứng nào.

Vương Bàn Tử thấy vậy, vội vàng đá văng thứ đó ra.

"Tần gia, cách của cậu hình như không linh nghiệm?" Tần Vũ ngẩn ra, vội vàng đổi cách khác.

Con quái lông trắng bị Vương Bàn Tử đá văng, lập tức tức giận không thôi, kêu la không ngớt.

Chưa đợi cách của Tần Vũ linh nghiệm, bóng dáng con quái lông trắng lóe lên, lao về phía vợ chồng Minh thúc.

Nó dường như biết quan sát sắc mặt, biết thời biết thế, biết chọn mắt xích yếu nhất để tấn công.

Hồ Bát Nhất vội vàng chắn phía trước, chặn con quái lông trắng lại.

Động tác của con quái lông trắng nhanh như chớp, đưa tay ra định cào vào mắt Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất vội vàng nghiêng người né đi, một quyền đấm vào bụng con quái lông trắng, lại đánh bay nó ra ngoài.

Nhưng, con quái lông trắng lăn một vòng trên đất, lập tức lại lao về phía Shirley Dương.

Shirley Dương vội vàng né đi, nhưng dù sao cũng chậm một bước, cánh tay bị móng vuốt sắc nhọn của con quái lông trắng cào một đường.

May mà cô né nhanh, một cào này không trúng đích.

Chỉ rách một chút da, ngay cả một giọt máu cũng không chảy ra.

Vương Bàn Tử bên cạnh phản ứng kịp, rút xẻng Lạc Dương ra vung ngược tay một cái, liền đập bay con quái lông trắng ra ngoài.

"Tần gia, nhanh lên đi, nếu không, tôi chỉ có thể ra tay độc ác thôi." Vương Bàn Tử gân cổ hét lớn.

Gã biết Tần Vũ đang thử nghiệm năng lực của Thi Hồn Dẫn, nên đều nương tay với con quái lông trắng.

Chương 273

Nhưng tình hình hiện tại, con quái lông trắng này khá lợi hại, bọn họ đều bị làm cho luống cuống tay chân.

Phản ứng của thứ này còn nhanh hơn mèo, thân thể linh hoạt như khỉ, sức lực lại lớn như một con trâu.

Nếu không phải mấy người họ đều là cao thủ hàng đầu, đổi lại là người khác, mấy hiệp vừa rồi đều đã bị con quái lông trắng hạ gục toàn bộ.

"Đừng thử nữa, con quái lông trắng này, căn bản không phải cương thi." Hồ Bát Nhất nói.

"Thực Tội Ba Lỗ." Thiết Bổng Lạt Ma bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

"Luân Hồi Tông nuôi dưỡng một loại quái thú đặc thù, chuyên dùng để trừng trị tội nhân." "Thực Tội Ba Lỗ lấy thịt người làm thức ăn, cũng có thể nuốt chửng ác quỷ địa ngục, vô cùng lợi hại." Tần Vũ bừng tỉnh ngộ, hóa ra nãy giờ thử nghiệm đều là lãng phí công sức.

Thứ này căn bản không phải cương thi, Thi Hồn Dẫn đương nhiên không thể có tác dụng với nó.

Đúng lúc này, Thực Tội Ba Lỗ đã lao về phía Thiết Bổng Lạt Ma.

Thiết Bổng Lạt Ma vội vàng giơ ngang cây thiết bổng, chặn Thực Tội Ba Lỗ, nhưng rõ ràng đã muộn.

Thực Tội Ba Lỗ bất ngờ lao vào người ông, hướng về phía cổ, hung hăng cắn tới.

Shirley Dương mắt nhanh tay lẹ, một cú chặt tay, chen vào trước người Thiết Bổng Lạt Ma, chém từ dưới cằm Thực Tội Ba Lỗ lên,

lập tức đánh bay nó ra ngoài.

Không ngờ, thân thể Thực Tội Ba Lỗ, không lệch không nghiêng, vừa hay bị đánh trúng vào người Minh thúc.

Lập tức dọa ông ta hồn bay phách tán, "bịch" một tiếng, ngã lăn ra đất.

Thực Tội Ba Lỗ tự nhiên không bỏ lỡ cơ hội hiếm có này, lao tới cắn Minh thúc.

Minh thúc chỉ cảm thấy trước mắt, cái miệng nhe nanh của Thực Tội Ba Lỗ đang nhanh chóng lớn dần.

Ông ta định dùng sức, mới phát hiện sức lực của Thực Tội Ba Lỗ, lớn như một con trâu.

Bị nó đè lên, ngay cả động đậy cũng không thể.

"Ta phải bỏ mạng ở đây sao?" Ý nghĩ này lóe lên trong lòng Minh thúc.

Thực Tội Ba Lỗ phía trên cơ thể ông ta, đã cắn vào cổ.

Đúng lúc Minh thúc cảm thấy tuyệt vọng, Thực Tội Ba Lỗ trên người ông ta lại đột nhiên bị Tần Vũ nắm lấy da gáy, xách lên.

Thực Tội Ba Lỗ liều mạng giãy giụa, bốn móng vuốt vung vẩy nhanh chóng, muốn cào vào mặt mũi Tần Vũ.

Lại thấy Tần Vũ dùng một tay, chặn hết lại.

Minh thúc nhìn đến ngây người.

Tốc độ của Thực Tội Ba Lỗ đã đủ nhanh rồi.

Nhưng tốc độ của Tần Vũ, còn nhanh hơn gấp nhiều lần.

Khi ra tay, chỉ thấy có hàng ngàn bóng tay đang động.

Căn bản không nhìn rõ động tác của hắn nhanh đến mức nào.

Chỉ có một vệt bóng mờ lay động không ngừng, rõ ràng đã nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Thực Tội Ba Lỗ dùng bốn móng vuốt tấn công, hắn dùng một tay không ngừng vỗ, chặn hết lại.

Hơn nữa, con Thực Tội Ba Lỗ khỏe như trâu này, trong tay Tần Vũ lại giống như một con gà con.

Dù giãy giụa thế nào, cuối cùng cũng vô ích.

"Đây là thực lực của Tần gia sao?" Minh thúc hít sâu một hơi.

Tần gia quả không hổ là tồn tại oai chấn giới đạo mộ!

Cũng quá mạnh rồi đi?

Quái thú lợi hại như vậy, trong tay Tần gia, lại biến thành gà con?

Chỉ là tại sao Tần gia không ra tay sớm hơn?

Nếu không, mình cũng không cần phải chịu kinh hãi lớn như vậy!

Minh thúc trong lòng lẩm bẩm một câu, bề ngoài đương nhiên không dám biểu hiện ra chút nào.

Đúng lúc này, chỉ thấy con Thực Tội Ba Lỗ đang bị Tần Vũ xách trong tay, bỗng nhiên lại xảy ra biến cố.

Nó nhe răng trợn mắt, bỗng nhiên phun một cái, lại phun ra một luồng khói về phía mặt Tần Vũ.

Minh thúc lập tức hét lên thất sắc.

Khói do Thực Tội Ba Lỗ phun ra, tám phần là có kịch độc.

Tần gia sẽ không bị trúng độc chứ?

Ý nghĩ này vừa hiện lên, liền nghe Tần Vũ hét lớn một tiếng.

"Khói có độc, mọi người mau lui ra khỏi đại điện." Mọi người nghe vậy, vội vàng rút ra ngoài.

Thiết Bổng Lạt Ma lại không chịu lui, ngược lại cầm thiết bổng, muốn đánh con Thực Tội Ba Lỗ trong tay Tần Vũ.

“Đại sư, chúng ta ra ngoài trước, nếu không, trúng độc thì gay go.” Cuối cùng, Hồ Bát Nhất phải cưỡng ép đưa ông ra ngoài.

Cùng lúc đó, Vương Bàn Tử cũng đưa A Hoàng đã sớm sợ đến ngất đi ra ngoài điện.

Minh thúc và vợ Hàn Na vừa chạy ra ngoài, không khỏi lại lo lắng.

Chương 274

"Tần gia ở trong đó, sẽ không bị trúng độc chứ?" "Ha ha, yên tâm đi, tất cả chúng ta trúng độc chết, Tần gia cũng sẽ bình an vô sự." Đại Kim Nha hoàn toàn không để ý.

Sự mạnh mẽ của Tần Vũ đã sớm ăn sâu vào lòng họ.

Tần Vũ có bản lĩnh vạn độc bất xâm, họ cũng đều biết.

Thấy mấy người họ đều không lo lắng, Minh thúc cũng yên tâm.

Những người này theo Tần Vũ cũng đã được một thời gian, họ đều không lo lắng, vậy thì Tần Vũ tất nhiên có chỗ dựa của mình.

Trong điện, Tần Vũ đang quan sát con Thực Tội Ba Lỗ đầu tiên trong tay.

Mặt mèo, thân khỉ, móng ưng, sức mạnh vô cùng, loại quái vật này, nếu sống ở ngoài tự nhiên, sư tử hổ báo cũng không phải là đối thủ của nó.

Đây chính là quái vật trong địa ngục sao?

Nếu thật sự như vậy, cái "địa ngục" này, thật không thể xem thường.

Thực Tội Ba Lỗ không ngừng phun ra từng đám khói, muốn đầu độc Tần Vũ, nhưng Tần Vũ đứng đó, dường như không hề để ý.

Những làn khói này không chỉ có độc, mà Tần Vũ còn mơ hồ cảm nhận được một luồng tà khí âm u cổ quái.

Tuyệt đối không phải độc vụ thông thường, mà là thứ ô uế pha tạp "ác khí địa ngục".

Người bình thường, cho dù có thể miễn dịch độc khí xâm nhập,

cũng sẽ bị âm khí xâm nhiễm, cuối cùng dương khí không đủ mà chết.

Quan sát một lúc lâu, Tần Vũ liền vung đao, kết liễu con Thực Tội Ba Lỗ trong tay.

Đúng lúc này, bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng nuốt chửng điên cuồng của Kim Tàm Cổ Vương.

Chỉ thấy Kim Tàm Cổ Vương đứng đó, dùng sức hít một hơi.

Trong chốc lát, làn khói âm u mà Thực Tội Ba Lỗ vừa phun ra, đều bị nó hút vào bụng.

Kim Tàm Cổ Vương bỗng chớp đôi mắt to, ánh mắt nhìn về phía con Thực Tội Ba Lỗ trong tay Tần Vũ, trong mắt dường như có vài phần thèm thuồng.

Tần Vũ khẽ ngẩn ra.

"Con Thực Tội Ba Lỗ này, ngươi cũng muốn ăn sao?" Kim Tàm Cổ Vương liều mạng gật đầu.

Trên khuôn mặt tròn vo của nó tràn đầy mong đợi, nhưng lại mang theo vẻ sợ hãi sâu sắc.

Tần Vũ lập tức hiểu ra, con hàng này muốn ăn Thực Tội Ba Lỗ, nhưng lại có chút sợ.

Dù sao, Kim Tàm Cổ Vương tuy có đủ loại bản lĩnh thần kỳ, nhưng sức chiến đấu của bản thân, hẳn là không đặc biệt cao.

Ít nhất, Tần Vũ cho đến nay, chưa từng thấy nó chiến đấu một chọi một với thứ gì.

Mỗi lần Kim Tàm Cổ Vương xuất hiện, đều dùng thiên phú thần thông, để nuốt chửng côn trùng, sương mù.

Tần Vũ trong lòng khẽ động, đè Thực Tội Ba Lỗ xuống đất.

Kim Tàm Cổ Vương thấy vậy, lập tức lao tới, cắn một nhát thật mạnh vào cổ Thực Tội Ba Lỗ.

Cơ thể Thực Tội Ba Lỗ lập tức co lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, trong nháy mắt, chỉ còn lại một đống da lông bao bọc xương gầy, hóa thành một cái xác khô không lớn lắm.

Huyết mạch và nước trong cơ thể nó, dường như đều bị Kim Tàm Cổ Vương hút cạn.

Kim Tàm Cổ Vương ăn xong Thực Tội Ba Lỗ, đột nhiên lại bắt đầu uốn éo thân hình béo mập lượn vòng trên không.

Tần Vũ khẽ nhíu mày, có chút không hiểu hành động của Kim Tàm Cổ Vương.

Hắn truyền một đạo ý niệm cho Kim Tàm Cổ Vương.

Không ngờ, con hàng này căn bản không trả lời.

Tần Vũ lười một cái, cũng không thèm quan tâm con hàng này lên cơn, đi về phía cửa điện.

"Được rồi, Thực Tội Ba Lỗ bị giết, độc vụ cũng bị Kim Tàm Cổ Vương hút cạn, vào đi." Mọi người nghe vậy, lập tức vui mừng, liền lần lượt đi vào.

Đúng lúc này, A Diệp đột nhiên đưa tay chỉ về phía Tần Vũ.

"Bên cạnh anh, có một người, toàn thân đều là máu, đang đi vòng quanh cơ thể anh." Lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người lập tức đại biến.

A Diệp có thể chất nhạy cảm, đôi mắt đặc biệt, có thể nhìn thấy những thứ người khác không thấy được.

Thiết Bổng Lạt Ma trầm giọng nói.

"Âm thân bên trong Cổng Địa Ngục đã ra ngoài, phải nhanh chóng

làm lễ Trung Âm Độ Vong, nếu không, một khi những âm thân này ra ngoài, sẽ hại chết tất cả người sống ở đây." Âm thân không phải oán hồn, nhưng lại hơn cả oán hồn.

Mật tông cho rằng sau khi một người chết đi, trước khi trực tiếp đầu thai luân hồi, có một khoảng thời gian, trạng thái của họ là Trung Âm.

Những người chết bị khóa trong Cổng Địa Ngục, không thể tiến vào luân hồi.

Vì vậy, họ vẫn luôn ở trong trạng thái Trung Âm.

Bây giờ, Cổng Địa Ngục bị mở ra, những âm thân này cũng tự nhiên đi ra ngoài, phải lập tức siêu độ, để chúng nhanh chóng luân hồi, chuyển thế đầu thai.

Khí huyết trên người Tần Vũ dồi dào, nên những âm thân này mới không dám lao vào.

Nếu đổi lại là người khác, e rằng đã sớm bị nhập.

Thiết Bổng Lạt Ma vừa nói xong, liền bắt đầu niệm kinh độ vong.

Không ngờ, vừa mới mở miệng, A Diệp đã chỉ tay về phía ông.

"Có người lên thân ông rồi…" Sắc mặt Thiết Bổng Lạt Ma đột biến, chỉ kịp kêu một tiếng không ổn, liền ngửa mặt ngã ra sau.

Chương 275

Tần Vũ mắt nhanh tay lẹ, vội vàng đỡ lấy lưng ông, nhìn lại Thiết Bổng Lạt Ma, đã thấy mặt vàng như giấy, hơi thở yếu ớt.

Tần Vũ kinh hãi, đưa tay ra dò mạch của ông, lập tức phát hiện mạch của ông lúc ẩn lúc hiện, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể đi về thế giới Cực Lạc phương Tây.

Tần Vũ không khỏi khẽ nhíu mày.

Trạng thái của Thiết Bổng Lạt Ma rất kỳ lạ, dường như lại không giống bị quỷ hồn nhập.

Đúng lúc này, A Diệp đột nhiên lên tiếng.

"Không ổn rồi, rất nhiều rất nhiều người, đều ra ngoài rồi, mau chạy đi!" Tần Vũ lập tức kinh hãi.

Mặc dù hắn có năng lực Phá Vọng, có thể nhìn thấu mọi hư ảo, chỉ thẳng vào bản chất, nhưng vẫn không thể nhìn thấy những âm hồn tà vật này.

Những thứ này không phải là hư ảo, mà là tồn tại thật sự.

Hắn thì không cần lo lắng, dù sao, huyết mạch của hắn vốn có năng lực trừ tà, bách tà bất xâm.

Huống chi, khí huyết của hắn dồi dào, những âm hồn tà vật này, tránh hắn còn không kịp, sao dám nhập vào thân hắn?

Tuy nhiên, những người khác không có năng lực như vậy.

Nếu không phải đôi mắt của A Diệp có thể nhìn thấy những thứ không sạch sẽ, e rằng mọi người vừa rồi đều đã gặp nạn.

Tần Vũ trong lòng khẽ động, lấy ra Tần Vương Chiếu Cốt Kính

trong không gian.

Vì chuyến đi Côn Luân lần này, hắn đã đặc biệt đổi bảo kính từ cửa hàng hệ thống.

Bảo kính này thuộc một trong Tần Vương Bát Kính, phải tốn đến năm mươi nghìn điểm tích phân.

Thứ này còn được gọi là chiếu yêu kính, trấn yêu kính, là chí bảo vô thượng để đối phó với âm hồn tà vật, vừa hay có thể đem ra thử một lần.

Chỉ là, Tần Vũ cũng không dám tùy tiện chiếu lung tung.

Những nơi có người, đều không thể chiếu.

Hắn cũng chỉ có thể chiếu loạn xạ vào trong điện.

Trong chốc lát, vô số tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp.

Trong đại điện, từng làn khói xanh bỗng dưng bốc lên, hẳn là những âm thân đó đã bị Tần Vương Chiếu Cốt Kính diệt sát.

Tần Vũ dùng Tần Vương Chiếu Cốt Kính quét một vòng đại điện, nghe những tiếng kêu đó, cũng không biết đã giết chết bao nhiêu âm hồn tà vật, ước tính ít nhất cũng phải có đến vài trăm.

Không yên tâm, hắn lại tiếp tục quét thêm vài vòng, vẫn còn tiếng kêu đứt quãng vang lên, dần dần hoàn toàn biến mất.

Lúc này, Tần Vũ mới hướng Tần Vương Chiếu Cốt Kính về phía lối ra của cánh cửa đen, chiếu thẳng vào đó, để đề phòng lại có âm thân chạy ra.

Hắn phát ra một đạo ý niệm cho Kim Tàm Cổ Vương, Kim Tàm Cổ Vương hiểu ý, lập tức chạy qua, dùng móng vuốt nhỏ giữ lấy Tần Vương Chiếu Cốt Kính mà Tần Vũ đặt trên mặt đất.

Tần Vũ lúc này mới quay người lại, chạy ra ngoài điện.

Lúc này, bên ngoài đã sớm loạn thành một mớ.

Minh thúc mang theo vợ, dưới sự chỉ đạo của A Diệp, đang chạy trốn về phía xa.

Những người khác thì đều không động.

Họ cũng đã thấy nhiều chuyện lạ, tuy biết những âm thân này lợi hại, nhưng đối với người có khí huyết mạnh, âm thân cũng không dám tùy tiện nhập vào.

Nếu bị dọa vỡ mật, ngược lại dễ bị nhập.

Lúc này, mọi người đều không nhìn thấy kẻ địch ở đâu, chỉ có thể lưng dựa lưng vây thành một vòng.

Thiết Bổng Lạt Ma nằm trên mặt đất, vệ sĩ của Minh thúc cũng vậy, xem ra cũng đã bị âm thân nhập.

"Mẹ kiếp, những thứ này căn bản không nhìn thấy, không sờ được, bảo ông đây đánh thế nào?" Vương Bàn Tử vô cùng sốt ruột.

Sắc mặt Hồ Bát Nhất cũng căng thẳng.

"Mọi người đừng hoảng, đều cầm móng lừa đen trong tay, cảm thấy không ổn thì dùng móng lừa đen để đỡ." Đại Kim Nha mặt không còn chút máu.

"Móng lừa đen, thứ đó không phải để đối phó với cương thi sao?

Đối với những âm thân này, có tác dụng không?" "Tôi đã hỏi Trần Hạt Tử, móng lừa đen tuy chủ yếu dùng để đối phó cương thi, nhưng đối với âm hồn tà vật, đều có tác dụng khắc chế nhất định.

Lão già đó tuy miệng toàn nói chuyện giang hồ, nhưng trong chuyện đổ đấu, lại là người trong nghề chính hiệu, chắc là không sai đâu." Mấy người nghe vậy, liền đều lấy ra móng lừa đen, cầm trong tay vung loạn xạ, quả nhiên không bị âm thân nhập.

Tần Vũ chạy ra nhìn, cũng không khỏi có chút khó xử.

Không nhìn thấy những âm thân này, thì phải đối phó thế nào?

Dùng Tần Vương Chiếu Cốt Kính chiếu là tuyệt đối không được.

Nếu không, Tần Vũ vừa rồi đã mang Tần Vương Chiếu Cốt Kính ra ngoài, chứ không đặt trong điện để trấn giữ lối ra của cánh cửa đen.

Tần Vương Chiếu Cốt Kính tấn công không phân biệt, những âm thân này ở bên cạnh mọi người, nếu dùng bảo kính chiếu xạ, cũng sẽ đồng thời chiếu vào mọi người, như vậy, tất cả đều phải toi mạng.

Đúng lúc Tần Vũ cảm thấy vô cùng khó xử, Tinh Tuyệt Nữ Vương trong Mục Trần Châu đột nhiên hiện thân lên tiếng.

"Ta có thể dùng thuật pháp để chiếu ra những âm thân này, nhưng tu vi hiện tại của ta có hạn, không thể duy trì được lâu, nếu muốn diệt sát, ngàn vạn lần phải nắm bắt thời cơ." Nói xong, Tinh Tuyệt Nữ Vương miệng lẩm bẩm niệm chú, tay làm những động tác phức tạp khó hiểu.

Tần Vũ lập tức vui mừng khôn xiết, xem ra Tinh Tuyệt Nữ Vương quả nhiên đã hồi phục không ít, lại có thể sử dụng một số thuật pháp đơn giản.

Vậy thì quá tốt rồi, chỉ cần những thứ này mất đi hiệu quả "ẩn thân", Hắc Kim Cổ Đao của Tần Vũ liền có thể chém giết toàn bộ.

Đúng lúc này, chỉ thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương đưa tay về phía trước, năm ngón tay tự nhiên xòe ra.

Chương 276

Trong chốc lát, từng vòng ánh sáng màu vàng nhạt, như sóng nước, từ tay cô lan ra xung quanh.

Trong tầm mắt của mọi người, lập tức nhìn thấy vô số bóng người.

Những người này, đa số đều tóc tai rũ rượi, mặt mũi xấu xí.

Lưỡi của một số người thè ra dài hơn một thước.

Mắt của một số người chiếm hết nửa khuôn mặt.

Mặt của một số người chỉ còn lại nửa bên.

Một số người lộ ra hàm răng già sâu thẳm.

Có người, căn bản không có chân, lơ lửng trên không trung.

Cảnh tượng trước mắt cực kỳ khủng bố, dường như đang ở trong cửu u địa phủ.

Vương Bàn Tử trợn tròn mắt.

"Mẹ kiếp, toàn là thứ quái quỷ gì thế này?" Gã biết những thứ này, vũ khí thông thường căn bản vô dụng, liền cầm móng lừa đen trên tay, đánh về phía những "người" này.

Những âm hồn tà vật đó lập tức né tránh.

Nhưng động tác của Vương Bàn Tử cực nhanh, đánh trúng một con "quỷ", con "quỷ" đó lập tức hét lên một tiếng thảm thiết, nhưng lại né được ra ngoài.

Xem ra, móng lừa đen tuy có thể khắc chế âm hồn tà vật, nhưng lại không thể giết chết trong một đòn.

Đúng lúc này, thân ảnh Tần Vũ đã như gió lốc, lao tới.

Hắc Kim Cổ Đao như tia chớp, xẹt qua bầu trời.

Vô số âm thân, đều dưới một đao, hóa thành từng làn khói xanh.

Hắc Kim Cổ Đao có thể phá trừ mọi âm hồn tà vật.

Sau khi Tinh Tuyệt Nữ Vương dùng thuật pháp, khiến những thứ này đều hiện hình, Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tần Vũ, liền giống như chiếc máy gặt mạnh nhất, điên cuồng thu hoạch vô số âm thân.

Với thân thủ của Tần Vũ, uy lực mà Hắc Kim Cổ Đao thể hiện ra, so với Tần Vương Chiếu Cốt Kính chuyên trấn áp âm hồn tà vật, cũng không hề thua kém.

Tốc độ của Tần Vũ nhanh đến không thể tưởng tượng, trong nháy mắt, những âm thân vây quanh Vương Bàn Tử và những người khác, đã bị dọn dẹp sạch sẽ.

Hắn nhanh chóng chạy về phía xa, ở đó, có mấy con âm thân, đang truy đuổi vợ chồng Minh thúc và A Diệp.

"Chúng nó tới rồi… mau, không được dừng lại…" A Diệp hét lên khản cả giọng.

Nhưng, cô cũng thật sự chạy không nổi nữa.

Bên cạnh, Minh thúc và Hàn Na cũng mệt đến thở hổn hển, vịn vào bức tường đổ nát bên cạnh, trên mặt hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Độ cao ở đây lên tới hơn bốn nghìn năm trăm mét, người thường ở nơi như thế này, căn bản không dám vận động quá kịch liệt.

Nhưng rõ ràng, âm thân không bị ảnh hưởng.

Tốc độ của chúng không hề chậm lại.

Vợ chồng Minh thúc và A Diệp chạy đến sắp chết mệt, nhưng vẫn

không thể cắt đuôi được chúng.

"Thôi vậy, không phải ta muốn tiền tài, mà là tiền tài muốn mạng ta." Minh thúc thở dài một hơi, cơ thể mềm nhũn, đã ngã xuống đất.

Vừa rồi vẫn luôn cố gắng chống đỡ, lúc này ý chí buông lỏng, lập tức toàn thân mềm nhũn.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy từng tầng ánh sáng màu vàng nhạt, khẽ lay động trong không khí.

Dưới ánh sáng đó, có mấy con âm thân mặt mũi khủng bố nhe nanh, đang đuổi theo sát nút.

Minh thúc vừa nhìn thấy, sợ đến hồn bay phách tán, lại dùng sức chống cơ thể dậy, nhưng phát hiện thật sự không nổi nữa.

Đúng lúc này, chỉ thấy một bóng người nhanh như bay, gào thét lao tới.

Chưa đợi Minh thúc hiểu chuyện gì, chỉ nghe bên tai vang lên giọng của A Diệp.

"Chúng nó… toàn bộ đều biến mất rồi…" Biến mất?

Có ý gì?

Minh thúc khẽ ngẩn ra.

Chẳng lẽ những âm thân đó đã nhập vào người mình?

Điều này dọa ông ta sợ mất mật.

Kinh ngạc quay đầu lại, lại thấy những âm thân khủng bố vừa nhìn thấy, toàn bộ đều không còn nữa.

Dường như lại đều ẩn thân đi.

"Chuyện gì vậy?" Ý nghĩ này vừa nảy sinh, liền thấy bóng dáng Tần Vũ, từ trong di chuyển tốc độ cao, dừng lại, đứng trước mặt ông

ta.

“Được rồi, âm thân toàn bộ bị chém giết, an toàn rồi!” Âm thân đều bị chém giết rồi?

Minh thúc có chút không tin.

Những thứ đó, vô hình vô chất, không nhìn thấy, không sờ được, sao lại bị dọn dẹp rồi?

Không đúng, ánh sáng màu vàng nhạt vừa rồi xuất hiện, không phải đã khiến những thứ đó đều hiện hình ra sao?

Chẳng lẽ, đó đều là thủ đoạn của Tần Vũ?

Chương 277

Khiến những thứ đó toàn bộ lộ diện, rồi sau đó chém giết?

Nghĩ đến đây, ông ta có chút không tin.

"Thật không?" Trong lúc nói chuyện, trong lòng Minh thúc đột nhiên nảy sinh một ý nghĩ hoang đường.

Tần gia trước mắt này, sẽ không phải là do âm hồn tà vật biến thành chứ?

Nghĩ đến đây, lập tức toàn thân mồ hôi lạnh toát ra, lại không nhịn được quay đầu nhìn A Diệp.

"Đúng vậy, những thứ đó, đều bị chém giết rồi." A Diệp khẳng định.

Minh thúc cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi bị dọa đến thần tình hoảng hốt, nhìn cái gì cũng có chút không dám tin, chỉ sợ không phải là thật.

Nếu đã không có chuyện gì, Minh thúc và vợ Hàn Na liền gắng gượng, từ dưới đất bò dậy, từng bước đi trở về.

Trong khu phế tích này, họ không dám cách xa người khác quá.

Vừa rồi bị dọa vỡ mật, mới điên cuồng chạy trốn.

Lúc này tỉnh táo lại, lập tức cảm thấy ở cùng mọi người sẽ an toàn hơn.

Tinh Tuyệt Nữ Vương sau khi thi triển thuật pháp xong, tinh thần cả người rõ ràng sa sút đi nhiều.

Cơ thể cô chưa hồi phục, cho dù thuật pháp này không quá nghịch thiên, nhưng cũng khiến cô kiệt sức.

Thiết Bổng Lạt Ma và A Hoàng đều ngã trên mặt đất.

Tần Vũ đi qua xem kỹ, phát hiện trên mí mắt của lạt ma, dường như nổi lên mấy đường gân máu màu đen.

Lại lật mí mắt của ông lên, chỉ thấy mắt ông đầy những sợi tơ đen, giống như những sợi tơ đỏ sẽ xuất hiện trong mắt khi thiếu ngủ.

Nhưng những sợi tơ máu trong mắt của lạt ma, đều là màu đen.

Lại quan sát kỹ, phát hiện những sợi tơ đen trong mắt đã lan ra mặt, như thể các mạch máu và dây thần kinh dưới da đều biến thành màu đen, đan xen ngang dọc, thẳng đến cánh tay.

Tần Vũ lại nhìn A Hoàng, cũng là tình huống tương tự.

"Mẹ nó, thứ quái quỷ gì mà lợi hại vậy?" Vương Bàn Tử hướng ánh mắt về phía Tần Vũ.

"Tần gia, có cách nào không?" Tần Vũ nhẹ nhàng lắc đầu.

Nếu âm thân ở bên ngoài, hắn dùng Hắc Kim Cổ Đao một đao diệt sát.

Nhưng bây giờ nó đã tiến vào cơ thể hai người, trong tình huống không thể giết người, hắn thật sự không biết phải làm thế nào.

Tần Vũ hướng ánh mắt về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương, sắc mặt cô rất không tốt, thuật pháp vừa rồi đã tiêu hao quá nhiều nguyên khí.

Thấy Tần Vũ nhìn qua, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng lắc đầu.

"Ta hiện tại cũng không có cách nào." Minh thúc cũng đi tới bên cạnh, nhìn hai người trên mặt đất, sắc mặt ông ta vô cùng kinh hãi.

"Theo kinh văn, Trung Âm rất khủng khiếp." "Người bị Trung Âm nhập sẽ hôn mê bảy bảy bốn mươi chín ngày, trong thời gian đó, sẽ nhìn thấy những thứ khủng khiếp." "Ví dụ như, nữ quỷ đầu gấu thân người, cầm một cái bát làm từ sọ người, bên trong đầy máu tươi của

người, cưỡng ép cho ăn." "Hoặc là quái quỷ khủng khiếp, dùng xác người làm gậy chống." "Tóm lại, đều vô cùng khủng bố đáng sợ." "Người bị Trung Âm nhập, một khi chết đi, sẽ biến thành 'cấu', đó cũng là một thứ đáng sợ, phải thiêu đi, nếu không, sẽ gây họa cho thế nhân." Minh thúc trước khi vào Tây Tạng, đã từng bỏ ra rất nhiều công sức để xem kinh cổ của Luân Hồi Tông, để tìm hiểu thông tin liên quan đến thi thể pha lê trong băng, cũng đã xem qua những nội dung này.

Đáng tiếc, lúc đó Minh thúc không để ý, đối với những thứ này, đều lướt qua, thậm chí cố ý bỏ qua, tự nhiên sẽ không quan tâm đến cách giải trừ người bị Trung Âm nhập.

Shirley Dương thì biết một số chuyện của Mật tông.

Nhưng Trung Âm là bí mật không truyền của Mật tông, chỉ có một số ít tăng nhân nắm giữ được bí ẩn thực sự trong đó.

Đừng nói Shirley Dương, cho dù Thiết Bổng Lạt Ma thần trí tỉnh táo, e rằng cũng không chắc có cách giải quyết.

Tần Vũ đột nhiên nghĩ ra, quay đầu nhìn A Diệp.

A Diệp có thể chất đặc thù, mắt có thể nhìn thấy những thứ người thường không thấy, có lẽ có cách nào đó?

"Em chỉ có thể nhìn thấy trên người họ, có một bóng người máu me, đang quấn lấy cơ thể họ." A Diệp vẫn còn rụt rè.

Đúng lúc này, Hồ Bát Nhất đột nhiên lên tiếng.

"Có lẽ, tôi có thể dùng móng lừa đen thử xem." Nói xong, gã thu thập hết móng lừa đen của Vương Bàn Tử và những người khác.

Tổng cộng sáu cái móng lừa đen, lần lượt đặt vào hai tay, hai chân, ngực, và miệng của Thiết Bổng Lạt Ma.

Trong chốc lát, trong cơ thể Thiết Bổng Lạt Ma, vang lên một tiếng quỷ kêu thê lương.

"Có hiệu quả!" Hồ Bát Nhất vui mừng khôn xiết, vội vàng đưa tay, lấy móng lừa đen đặt trên ngực Thiết Bổng Lạt Ma ra.

Đúng lúc này, Hắc Kim Cổ Đao của Tần Vũ lóe lên, từ phía trên cơ thể Thiết Bổng Lạt Ma, quét qua.

Lập tức nhìn thấy một làn khói nhẹ bỗng dưng xuất hiện, hẳn là âm thân vừa chạy ra từ cơ thể Thiết Bổng Lạt Ma, đã bị Hắc Kim Cổ Đao chém giết.

"Khụ khụ!" Thiết Bổng Lạt Ma tỉnh lại, Hồ Bát Nhất vội vàng đưa tay, lấy móng lừa đen trong miệng ông ra.

Tiếp theo, họ lại làm theo cách cũ, cứu tỉnh A Hoàng.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Tuy không có giao tình gì với A Hoàng, nhưng cũng không muốn thấy có người chết.

"Âm hồn quỷ quái trong địa ngục Luân Hồi, quả nhiên lợi hại, hôm nay, tôi phải dọn dẹp sạch sẽ." Dọn dẹp xong âm thân chạy ra, lại cứu được Thiết Bổng Lạt Ma, lòng tin của Vương Bàn Tử tăng mạnh, lập tức la hét muốn thu thập những thứ bên trong Cổng Địa Ngục.

Trong mắt Tần Vũ cũng lóe lên một tia sắc bén.

Vừa rồi một chút bất cẩn, suýt nữa gây ra đại họa, bây giờ đã có chuẩn bị, hẳn là dễ dàng hơn nhiều.

Chương 278

Dùng Tần Vương Chiếu Cốt Kính trấn giữ lối ra, rồi vào trong dọn dẹp.

"Chúng ta đóng Cổng Địa Ngục lại đi, đừng mạo hiểm nữa." Đúng lúc Tần Vũ đang do dự, Minh thúc lên tiếng, vừa rồi ông ta đã bị dọa không nhỏ, lúc này vẫn còn sợ hãi.

"Chỉ trong chốc lát, đã chạy ra nhiều âm thân như vậy, ai biết bên trong có đại ma vương không?

Chúng ta hà cớ gì phải chọc vào." Bên cạnh, vợ Minh thúc Hàn Na cũng vội vàng nói.

"Đúng vậy, Cổng Địa Ngục vẫn luôn đóng, lại có pho tượng Phật bằng vàng trấn giữ, bất kể bên trong có yêu vật gì, đều không chạy ra được, chúng ta đi chọc vào làm gì?" Nói xong, bà ta quay ánh mắt về phía Thiết Bổng Lạt Ma.

"Đại sư vừa rồi đều đã gặp một kiếp, nếu lại đi vào, gây ra tai họa, chúng ta đều phải xong đời, đại sư, ngài nói đúng không?" Trong mắt Hàn Na, Thiết Bổng Lạt Ma vừa rồi bị Trung Âm nhập, lúc này tuy đã đuổi âm thân ra khỏi cơ thể, nhưng cơ thể vẫn nguyên khí đại thương.

Tuổi tác đã cao, e rằng một hai năm cũng không hồi phục được.

Lúc này, Thiết Bổng Lạt Ma, tất nhiên cũng bị âm hồn quỷ vật bên trong Cổng Địa Ngục dọa sợ rồi, khẳng định sẽ đồng ý với chủ trương của bà ta.

Không ngờ, Thiết Bổng Lạt Ma là một người có tín ngưỡng vô cùng kiên định, trong lòng càng coi trọng việc trừ ma vệ đạo, chứ

không phải sinh tử cá nhân.

Vì vậy, mặc dù vừa rồi suýt nữa mất mạng, nhưng điều đó không thể khiến Thiết Bổng Lạt Ma lùi bước, ngược lại càng kích thích chấp niệm diệt trừ yêu ma trong lòng ông.

Thiết Bổng Lạt Ma hướng ánh mắt về phía Tần Vũ.

"Thí chủ đã có thể diệt trừ âm thân chạy ra, tất nhiên cũng có cách đối phó với âm hồn quỷ vật bên trong Cổng Địa Ngục chứ?" Tần Vũ nhẹ nhàng gật đầu.

Thiết Bổng Lạt Ma lập tức vui mừng.

"Tốt, những âm hồn quỷ vật này nếu không siêu độ hết, để lại đây, sớm muộn gì cũng là một mối họa." "Phật dạy: ta không vào địa ngục, thì ai vào địa ngục?

Ta không thể để lại mối họa cho hậu nhân." "Luân Hồi Điện, không chống đỡ được bao lâu nữa, sắp sụp đổ rồi.

Khi đó, âm hồn quỷ vật bên trong Cổng Địa Ngục đều sẽ ra ngoài, nhân gian sẽ gặp nạn." "Chúng ta hôm nay liền dọn dẹp nó, để tuyệt hậu hoạn, lão tăng tuy sức lực không còn, nhưng tinh thông Phật pháp, có thể ở bên ngoài niệm kinh trợ giúp." Hàn Na lập tức kinh ngạc đến không nói nên lời.

Thiết Bổng Lạt Ma này, thật sự không quan tâm đến sinh tử của mình sao?

Tần Vũ nghe vậy, lại liên tục gật đầu.

"Tốt, vậy phiền đại sư rồi." Nói xong, hắn liền đi vào trong Cổng Luân Hồi.

Đúng lúc này, Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên lên tiếng.

"Phu quân, bên trong có thứ có thể giúp tu vi của ta phục hồi nhanh

hơn, ta cũng muốn vào trong.” Đây thật sự là một niềm vui bất ngờ.

Đang nghĩ ngợi, Kim Tàm Cổ Vương cũng truyền đến một đạo ý niệm, nó cũng muốn vào trong Cổng Địa Ngục.

Tần Vũ khẽ ngẩn ra.

Con hàng Kim Tàm Cổ Vương này, tuy có lúc ngáo ngơ, nhưng dù sao cũng là linh thú, có yêu cầu như vậy, tất nhiên có nguyên nhân.

Không chừng, bên trong Cổng Địa Ngục, cũng có cơ duyên của Kim Tàm Cổ Vương.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ gật đầu.

Hắn để Shirley Dương cầm chắc Tần Vương Chiếu Cốt Kính, nhắm thẳng vào lối ra của Cổng Địa Ngục.

“Nhất định phải nhắm chuẩn, không được di chuyển, có bảo kính ở đây, bất kể là âm hồn quỷ vật gì, đều không thể chạy ra ngoài.” “Còn nữa, bất kỳ ai cũng không được đi qua trước mặt bảo kính, nếu không, cũng sẽ bị Tần Vương Chiếu Cốt Kính diệt sát.” Nói xong, Tần Vũ liền mang theo Tinh Tuyệt Nữ Vương và Kim Tàm Cổ Vương, tiến vào Cổng Địa Ngục.

Trước mắt là một vùng tối đen.

Đôi mắt của Tần Vũ không bị ánh sáng hạn chế, lại có thể nhìn rõ mồn một.

Đây là một hang động có diện tích khoảng vài trăm mét vuông.

Trong hang động trống rỗng, không có gì cả.

Đúng lúc Tần Vũ đang kinh ngạc, một con Thực Tội Ba Lỗ, không biết từ đâu chui ra, lao về phía Tần Vũ.

Tốc độ của nó cực cao, như tên rời cung.

Tuy nhiên, tốc độ của Tần Vũ còn nhanh hơn.

Hắc Kim Cổ Đao lóe lên, đã chém bay đầu nó ra ngoài.

Bên cạnh, Kim Tàm Cổ Vương nhảy lên, cắn vào cơ thể đang ngã xuống của Thực Tội Ba Lỗ, trong nháy mắt, đã nuốt chửng thi thể của nó, chỉ còn lại một đống xương khô và da lông khô quắt.

Kim Tàm Cổ Vương ợ một cái, trên người nó, tỏa ra một lớp ánh sáng trắng, như đèn huỳnh quang được bật sáng, chiếu sáng cả hang động u tối.

Ánh sáng vừa lóe lên rồi tắt, hang động lại chìm vào bóng tối.

Trong mắt Tần Vũ lóe lên một tia vui mừng.

Kim Tàm Cổ Vương có biểu hiện như vậy, chắc chắn thực lực lại được nâng cao một lần nữa.

Lúc này, Tinh Tuyệt Nữ Vương lại bắt đầu thi triển pháp thuật.

Miệng nàng lẩm nhẩm những lời khó hiểu, tay thực hiện những động tác phức tạp.

Ngay sau đó, từng lớp vầng sáng màu vàng từ trên người Tinh Tuyệt Nữ Vương khuếch tán ra.

Tần Vũ cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Vừa rồi ở bên ngoài, thi triển thuật pháp tương tự đã khiến tinh thần của Nữ Vương trở nên cực kỳ suy nhược.

Bây giờ lại cưỡng ép thi triển lần nữa, chẳng lẽ sẽ gây tổn hại cho nàng sao?

Ý nghĩ này vừa nảy ra, hắn liền thấy trong động xuất hiện vô số âm hồn lơ lửng trước mắt.

Số lượng âm hồn lệ quỷ này nhiều đến mức gần như chiếm hết

mọi ngóc ngách trong hang động, chỉ chừa lại một khoảng trống nhỏ quanh người Tần Vũ.

Chương 279

Bây giờ không phải lúc do dự, dù sao thì thuật pháp của Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng đã được thi triển.

Tần Vũ đương nhiên không thể để nó lãng phí.

Thân hình hắn như một cơn lốc, Hắc Kim Cổ Đao gào thét, tựa như sấm sét cuồn cuộn, như ngựa trời tung vó.

Vô số âm hồn dưới lưỡi Hắc Kim Cổ Đao đều biến thành từng làn khói mỏng, hóa thành hư vô.

Chỉ trong chốc lát, âm hồn trong động đã bị dọn dẹp sạch sẽ.

Lúc này, Tần Vũ mới chú ý tới, trên vách tường trong động, ở một góc không dễ thấy, có một cánh cửa bí mật.

Cánh cửa đóng chặt, không biết phía sau nó rốt cuộc là thứ gì.

Khi nhìn lại Tinh Tuyệt Nữ Vương, hắn thấy từng làn khói mỏng đang được nàng hít vào cơ thể.

Rất nhanh, toàn bộ khói mỏng trong động đều bị Tinh Tuyệt Nữ Vương hấp thụ sạch sẽ.

Tinh thần của nàng lại càng thêm suy nhược, uể oải.

Tinh Tuyệt Nữ Vương thu lại pháp thuật, nhắm mắt, mày nhíu chặt, dường như vô cùng khó chịu.

Ngay lúc Tần Vũ đang lo lắng không thôi, khí thế trên người Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên thay đổi.

Tựa như hoa quỳnh sớm nở, như cây khô gặp mùa xuân, như mây tan thấy trăng sáng.

Trên người Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên tỏa ra sức sống mãnh

liệt.

Cả người nàng cũng trở nên tinh thần phấn chấn, thậm chí bóng ảnh hư ảo của cơ thể cũng ngưng thực hơn không ít.

Tinh Tuyệt Nữ Vương mở mắt ra, vẻ mặt đầy vui mừng.

"Chuyện gì vậy?" Trong mắt Tần Vũ lóe lên một tia nghi hoặc.

"Phu quân, những âm hồn này sau khi bị chém giết sẽ hóa thành du hồn, đối với ta, đó là vật đại bổ khó có được nhất.

Hấp thụ những du hồn như vậy có thể giúp pháp lực tu vi của ta nhanh chóng hồi phục." Nàng giải thích: "Vừa rồi ta trông có vẻ mệt mỏi chỉ là đang tích trữ thêm pháp lực, như vậy, đợi ta hoàn toàn hồi phục, thực lực sẽ lại tiến thêm một bậc." Trong ánh mắt Tinh Tuyệt Nữ Vương lấp lánh tia sáng vui vẻ ranh mãnh.

Thì ra là vậy!

Thảo nào nàng lại muốn tiến vào Cổng Địa Ngục này.

Thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương bình an vô sự, ánh mắt Tần Vũ hướng về phía cánh cửa bí mật kia.

Hắn mơ hồ cảm nhận được, phía sau cánh cửa đó mới là "địa ngục" thật sự, còn hang động hiện tại chẳng qua chỉ là lối vào mà thôi.

Đã vào đây rồi, đương nhiên phải đi sâu vào trong.

Ánh mắt Tần Vũ dán chặt vào ấn ký hoa sen trên cánh cửa bí mật, sau khi nhìn một lúc, hắn vươn tay ấn lên.

Cánh cửa đá nặng nề từ từ mở ra.

Hiện ra trước mắt Tần Vũ là một hành lang dài.

Hai bên hành lang là từng pho tượng La Hán Kim Cang, mỗi pho

tượng đều cầm vũ khí, mặt mày uy nghiêm, mắt trợn trừng giận dữ.

Tần Vũ dẫn theo Tinh Tuyệt Nữ Vương và Kim Tàm Cổ Vương bước vào.

Bên trong sương mù dày đặc, tầm nhìn chỉ có thể thấy được những thứ ở gần, xa một chút là không thấy rõ.

Đi được một lúc, đột nhiên, từ trong sương mù đen lại có một con Thực Tội Ba Lỗ lao ra.

Tần Vũ khẽ nhướng mày, chưa kịp ra tay, chỉ thấy bóng dáng Kim Tàm Cổ Vương lóe lên, đã lao vào người con quái vật, cắn phập vào cổ nó.

Hự!

Chỉ trong một hơi thở, con Thực Tội Ba Lỗ đã biến thành một cái xác khô quắt.

Kim Tàm Cổ Vương kêu lên mấy tiếng hừ hừ, tỏ vẻ vô cùng đắc ý.

Nó vênh váo lắc lư thân hình béo tròn, ra vẻ ta đây: "Thấy bản lĩnh của đại gia đây chưa." Tiếp tục đi về phía trước, lại liên tục có Thực Tội Ba Lỗ xông ra, nhưng rất nhanh đều trở thành bữa ăn trong bụng Kim Tàm Cổ Vương.

Thực lực của nó rõ ràng đã có một bước nhảy vọt.

Bây giờ mỗi khi có Thực Tội Ba Lỗ xuất hiện, nó đều một đòn kết liễu, không cho đối phương bất kỳ cơ hội phản kháng nào.

Cuối cùng, họ cũng đi đến cuối hành lang, phía trước có một chiếc ghế dựa đặt trên một bệ đá cao khoảng ba thước.

Tần Vũ nhìn qua, chiếc ghế trống không, chẳng có gì cả.

Thế nhưng, sắc mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương lại đại biến, nàng hạ

thấp giọng: “Phu quân, lát nữa ta dùng thuật pháp, chàng phải lập tức ra tay, nhớ kỹ, phải nhanh, chuẩn, độc, không được có một chút do dự nào, nếu không, chúng ta sẽ gặp phiền phức lớn.” Tần Vũ sững sờ.

Nghe giọng điệu của Nữ Vương, có vẻ nàng rất căng thẳng!

Lẽ nào có sự tồn tại đáng sợ nào đó sao?

Hắn im lặng gật đầu, siết chặt Hắc Kim Cổ Đao trong tay.

Tinh Tuyệt Nữ Vương miệng lẩm nhẩm thần chú, thủ ấn trên tay liên tục biến ảo, từng lớp vầng sáng màu vàng nhạt khuếch tán ra xung quanh.

Sương mù dày đặc tan biến trong vầng sáng.

Trên chiếc ghế phía trước, xuất hiện một người đàn ông mặc trang phục hoa lệ.

Người đàn ông nghiêng đầu, đang ngủ say.

Tim Tần Vũ đột nhiên đập thình thịch, một cảm giác nguy cơ và bất an mãnh liệt bỗng chốc bao trùm lấy tâm trí hắn.

Chương 280

Chỉ trong khoảnh khắc, Tần Vũ cảm nhận được mùi vị của cái chết đang đến gần.

Áp lực kinh hoàng ập đến từ mọi phía.

Trong mơ hồ, Tần Vũ dường như thấy một vị thánh nhân cao cao tại thượng, đứng trên bầu trời xanh bao la, bao quát bốn phương.

Người đó chỉ đơn giản đứng ở đó, nhưng lại toát ra một luồng vương bá chi khí coi thường thiên hạ, khiến người ta bất giác nảy sinh ý muốn cúi đầu lạy bái.

"Phu quân, mau ra tay, Minh Vương bên trong Cổng Địa Ngục một khi tỉnh lại, thực lực có thể sánh ngang với ta thời kỳ đỉnh cao, không giết hắn ngay, ta cũng sẽ toi đời!" Giọng Tinh Tuyệt Nữ Vương đột ngột vang lên bên tai Tần Vũ.

Trên chiếc ghế phía trước, mí mắt của Minh Vương đang nghiêng đầu ngủ say dường như giật giật.

Cảm giác tử vong bao trùm lấy hắn.

Không một chút do dự, Tần Vũ lập tức kích hoạt hình xăm Thánh Thú.

Toàn bộ thực lực của hắn, trong một khoảnh khắc, bộc phát không chút giữ lại.

Lần này, chỉ có tiến không có lùi.

Tần Vũ biết rõ, nếu không thể một đòn kết liễu, đợi Minh Vương trên ghế tỉnh lại, thứ chào đón hắn sẽ là cái chết.

Trong khoảnh khắc này, cơ thể hắn và Hắc Kim Cổ Đao hòa làm

một.

Tinh, khí, thần cũng đều hợp nhất vào trong đó.

Nhân đao hợp nhất.

Một đòn dũng mãnh tiến lên.

Đúng lúc này, đôi mắt của Minh Vương trên ghế đột ngột mở ra.

Nhưng, cùng lúc đó, Hắc Kim Cổ Đao của Tần Vũ cũng đã đâm vào cơ thể hắn, quét một đường từ trên xuống dưới.

Một đao, liền đem bóng hình Minh Vương chém thành hai nửa từ trên xuống dưới.

"Thành công rồi!" Tần Vũ vui mừng khôn xiết.

Không ngờ lại dễ dàng như vậy.

Trên cơ thể Minh Vương bốc lên từng làn khói xanh.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, bóng hình vốn nên tan biến lại bắt đầu ngưng tụ lại.

Tần Vũ lập tức kinh hãi.

Kể từ khi Hắc Kim Cổ Đao được nâng cấp, có khả năng phá trừ mọi âm hồn tà ma trên đời, bất kể là âm hồn quỷ vật nào, hắn đều một đao kết liễu, chưa bao giờ cần đến đao thứ hai.

Nhưng hôm nay, người đàn ông được Tinh Tuyệt Nữ Vương gọi là Minh Vương này, sau khi bị Hắc Kim Cổ Đao chém trúng, lại không hoàn toàn tan biến.

Trong một phần vạn giây kinh ngạc, Tần Vũ lại lần nữa cảm nhận được tử thần đang lặng lẽ giáng xuống.

Cảm giác sợ hãi không thể kháng cự dâng lên.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tần Vũ lại chém xuống lần nữa.

Lần này, nó không chỉ cắt qua người đàn ông, mà còn chém luôn cả chiếc ghế bên dưới thành hai nửa.

"Ực!" Đôi mắt người đàn ông hoàn toàn mở ra, dường như đã nhìn thấy Tần Vũ.

Nhưng ngay sau đó, bóng hình của hắn nhanh chóng tan biến, trong nháy mắt đã hóa thành khói xanh.

Vị Minh Vương đáng sợ này, đã bị chém giết.

Tần Vũ lúc này mới phát hiện, toàn thân trên dưới đều là mồ hôi lạnh.

Trận chiến này, trông có vẻ không có giao tranh gì, nhưng sự nguy hiểm trong đó lại vượt xa bất kỳ trận chiến nào Tần Vũ từng trải qua.

Nếu người đàn ông đó chết chậm hơn một chút, dù chỉ còn lại một đòn tấn công, cũng đủ để giết chết Tần Vũ.

Nhưng cuối cùng, Tần Vũ đã thành công chém giết hắn.

Rất nhanh, âm hồn quỷ vật bên trong Cổng Địa Ngục đã bị dọn dẹp sạch sẽ, Tần Vũ từ bên trong bước ra.

Trở lại bên ngoài, vừa nhìn đã thấy Hồ Bát Nhất và những người khác, ai nấy đều tinh thần phơi phới, rõ ràng là do thực lực tăng vọt.

Thấy Tần Vũ ra ngoài, Minh thúc vội vàng tiến lên hỏi: "Tần gia, bên trong tình hình thế nào?" Tần Vũ mỉm cười: "Yên tâm đi, âm hồn quỷ vật bên trong đều bị tôi dọn dẹp rồi." Nghe câu trả lời này, Minh thúc lập tức thở phào một hơi, ánh mắt nhìn Tần Vũ càng thêm kính trọng.

Càng ở bên nhau lâu, càng cảm nhận được thực lực mạnh mẽ của Tần Vũ.

Thiết Bổng Lạt Ma cũng tỏ ra vô cùng phấn khởi: "Đây là công

đức vô lượng, thí chủ nhất định sẽ được báo đáp.” Tần Vũ chỉ bình thản.

Chiến thắng vừa rồi đã khích lệ sĩ khí rất lớn, mọi người đều tràn đầy tự tin cho hành trình tiếp theo.

Nhưng sau một hồi vật lộn, tinh thần của Thiết Bổng Lạt Ma có chút uể oải không chịu nổi.

Sự hao tổn cơ thể do âm hồn gây ra đã hiện rõ.

Dù sao Thiết Bổng Lạt Ma cũng đã lớn tuổi, không thể so với A Hoàng khí huyết dồi dào, khí huyết suy kiệt, không chịu nổi vận động mạnh.

Với tình trạng này, không thể tiến vào núi Côn Luân.

Độ cao hơn bốn nghìn mét ở đây đã khiến người ta khó thở, độ cao của núi Côn Luân còn cao hơn nhiều.

Thiết Bổng Lạt Ma cũng biết ý trời không thể cưỡng cầu, đi nữa cũng chỉ thành gánh nặng.

Cuối cùng ông quyết định chỉ đi đến chân núi, không vào núi Côn Luân.

Chương 281

Tình hình của A Hoàng thì tốt hơn nhiều.

Anh ta còn trẻ, thân thể được rèn luyện trong quân ngũ, nền tảng khá tốt, có thể chịu đựng được.

Nhưng sau trận này, anh ta trở nên trầm mặc hơn, mơ hồ có chút xấu hổ.

Ánh mắt nhìn Tần Vũ và những người khác cũng hoàn toàn khác.

Là vệ sĩ của Minh thúc, A Hoàng luôn tự phụ.

Hôm nay mới biết, núi cao còn có núi cao hơn.

Nhóm người của Tần Vũ, dù là người yếu nhất như Đại Kim Nha, cũng lợi hại hơn nhiều so với anh ta, một người xuất thân từ lính đặc chủng, tự nhận đã rèn luyện nhiều năm trên chiến trường.

So với họ, anh ta thật sự không đáng xách dép.

Điều này đương nhiên khiến A Hoàng cảm thấy xấu hổ, sự kiêu ngạo trước đây cũng bị đả kích không còn chút nào.

May mà Minh thúc cũng không để ý.

Dù sao, A Hoàng đã theo ông nhiều năm, Minh thúc biết rõ thân thủ của anh ta.

So với người bình thường, anh ta mạnh hơn nhiều, tuyệt đối có thể coi là thân thủ bất phàm.

Đương nhiên, so với những quái thai như Tần Vũ, chắc chắn không thể bì được.

Sau khi nghỉ ngơi hai ngày trong một thôn làng gần đó, họ lại tiếp tục lên đường.

Lần này, họ phải xuyên qua khu vực không người ở của cao nguyên phía bắc Tây Tạng.

Lúc này là cuối hạ, thời tiết trên cao nguyên bất ổn nhất.

Buổi sáng nhiệt độ rõ ràng còn cao, đến trưa, một đợt gió lạnh bất ngờ ập đến, nhiệt độ lại giảm xuống rất nhiều.

Khu vực không người ở tuy không một bóng người, nhưng sinh linh trong tự nhiên lại không ít, chim chóc thành đàn, động vật hoang dã thỉnh thoảng xuất hiện.

Những ngọn núi cao xung quanh nối liền với bầu trời xanh biếc, không rõ đâu là tuyết trên đỉnh núi, đâu là mây bên trời, chỉ cảm thấy khí tượng vạn thiên, có một vẻ bí ẩn khó tả.

Đi được vài ngày, họ đến một thung lũng gọi là Tàng Cốt Câu.

Muốn từ đất Tạng vào núi Côn Luân, đây gần như là con đường phải đi qua.

"Trong Tàng Cốt Câu có xương người hay không, tôi không rõ.

Sở dĩ gọi là cái tên này, vì đó là nơi bách thú trong núi tự sát.

Hàng năm đều có vô số hoàng dương, trâu rừng, ngựa Tạng, gấu, chạy đến đó nhảy xuống tự sát.

Dưới đáy khe đều trải đầy xương trắng của dã thú." Nghe lời của Thiết Bổng Lạt Ma, Shirley Dương vô cùng khó hiểu.

"Cùng một loại dã thú tự sát theo bầy đàn, ở các nơi trên thế giới đều có, đặc biệt là các loài cá trong đại dương, càng rất phổ biến.

Nhưng nhiều loài khác nhau, tụ tập lại tự sát, thật sự chưa từng nghe thấy." Thiết Bổng Lạt Ma lại giải thích: "Truyền thuyết về Tàng Cốt Câu, là những người già ở đây truyền miệng lại.

Mỗi đêm trăng tròn, dã thú trong núi sẽ nhìn lên mặt trăng, từ trên

cao nhảy vào khe chết, dùng cái chết của mình để xoa dịu cơn giận của thần linh.

Có truyền thuyết khác lại nói, phàm là động vật nhảy vào khe sâu chết, có thể thoát khỏi kiếp súc sinh, chuyển thế làm người.

Nhưng bây giờ chẳng ai thấy dã thú nhảy vực nữa, cũng không biết những truyền thuyết đó, rốt cuộc là thật hay giả, đều là chuyện khó nói." Vương Bàn Tử cười ha hả: "Kệ nó là Tàng Cốt Câu hay gì, cứ xông vào là được chứ gì?" Tần Vũ cũng gật đầu.

Vượt qua một sườn núi, họ mới thực sự tiến vào Tàng Cốt Câu.

Càng đi xuống, nhiệt độ càng cao.

Độ cao của Tàng Cốt Câu thấp hơn nhiều so với độ cao trung bình của đất Tạng, ước chừng cũng khoảng hơn ba nghìn mét.

Vừa vào đây, hơi thở của Minh thúc và những người khác cũng trở nên thông suốt hơn nhiều.

Trước đó ở trên cao nguyên cao hơn bốn nghìn mét, ít nhiều cũng có chút thiếu oxy.

Gọi là khe mà không gọi là thung lũng, vì địa hình ở đây hẹp, hai bên đều là vách đá dựng đứng như dao cắt rìu bổ.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một vệt trời.

Trong khe toàn là đá lởm chởm và cỏ dại.

Giữa chúng, quả nhiên có vô số xương tàn, trải đầy lối đi.

Tần Vũ khẽ nhíu mày.

Những hài cốt này đều có lịch sử vài trăm năm.

Lẽ nào, chuyện dã thú nhảy khe chỉ xảy ra vào vài trăm năm trước, bây giờ đã hoàn toàn biến mất?

Câu hỏi này không có câu trả lời.

Mọi người chỉ có thể nâng cao cảnh giác, đề phòng bất trắc.

Đi được một ngày, trời đã về chiều, mọi người đều dừng lại, chuẩn bị ngày mai tiếp tục.

Đúng lúc này, Tần Vũ đột nhiên cảm thấy một ý nghĩ không lành dâng lên.

Đồng tử Tần Vũ khẽ co lại.

Hắn ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy phía trên đầu, có một con gấu lớn, đang nhe nanh múa vuốt, từ độ cao ngàn mét, rơi thẳng xuống chỗ hắn.

Chương 282

Tần Vũ lóe người né đi.

Gần như cùng lúc đó, thân thể con gấu cũng đập xuống mặt đất dưới khe.

"Ầm!" một tiếng động lớn vang lên.

Mọi người đều cảm thấy một luồng kình phong ập vào mặt.

Thân thể con gấu như một quả bom hạng nặng, chấn động khiến mặt đất gần đó cũng rung lên ba lần.

Nhìn lại thì nó đã bị đập thành một đống thịt nát, máu thịt bầy nhầy.

"Mẹ kiếp, chuyện gì vậy, gấu mù đi đường không có mắt, mới từ vách đá cao như vậy nhảy xuống à?" Vương Bàn Tử kinh ngạc.

Thế nhưng, lời hắn vừa dứt, phía trên lại có thứ khác rơi xuống.

Trâu rừng, sơn dương, sói hoang, gấu xám… Ánh mắt Shirley Dương lóe lên: "Chẳng lẽ truyền thuyết là thật, những con vật này đang xếp hàng tự sát." Đây quả là chuyện kỳ lạ.

Lúc này, trong Tàng Cốt Câu đột nhiên sáng lên từng ngọn lửa xanh leo lét.

Cùng với những cơn gió lạnh lướt qua khe, càng khiến người ta thêm sợ hãi.

"Bồ tát phù hộ, bồ tát phù hộ." Minh thúc không ngừng lẩm bẩm, sắc mặt đã sợ đến tái mét.

Đúng lúc này, phía xa đột nhiên xuất hiện một bóng trắng, lông mao run rẩy trong gió đêm.

“Thứ gì vậy?” Ý nghĩ này lóe lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tần Vũ liền nghe thấy tiếng súng vang lên.

Shirley Dương đã nổ súng.

Động tác của cô vô cùng nhanh chóng, từ lúc rút súng, nhắm bắn, đến lúc khai hỏa, gần như hoàn thành trong một khoảnh khắc.

Thần kỹ tất trúng.

Một viên đạn, vừa vặn bắn trúng vị trí hiểm yếu của bóng trắng.

Bóng trắng lập tức ngã xuống.

Đúng lúc này, trên bầu trời phía đông, sáng lên một vầng sáng trắng mờ ảo, tia sáng lấp lánh chập chờn.

Vầng sáng kỳ dị đó vừa vặn bao quanh ngọn núi tuyết.

Trong một khoảnh khắc, dường như tạo ra một vầng sáng thần thánh như mặt trời và mặt trăng ôm nhau, hòa hợp cùng tỏa sáng.

“Phật Quang Đỉnh Ngọc, Phật Quang Đỉnh Ngọc…” Minh thúc kích động không thôi, dậm chân đấm ngực.

Tần Vũ ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào vầng hào quang Phật, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Tần Vũ luôn cảm thấy vầng sáng Phật này xuất hiện thật kỳ lạ.

Thiết Bổng Lạt Ma vội vàng quỳ xuống, thành kính bái lạy.

Minh thúc và những người khác thấy vậy, cũng vội quỳ xuống đất tham bái.

Phật quang không kéo dài bao lâu, rất nhanh đã biến mất trong màn đêm.

Thiết Bổng Lạt Ma cảm khái không thôi.

Ông nói với Tần Vũ và mọi người, Phật Quang Đỉnh Ngọc trong

truyền thuyết ở núi Côn Luân, ngàn năm mới xuất hiện một lần, người không có duyên sâu với Phật, tuyệt đối không thể thấy được.

Người có thể thấy Phật quang, cả đời sẽ cát tường như ý.

Lần trước Phật Quang Đỉnh Ngọc xuất hiện, là vào hơn một ngàn năm trước.

Khi đó, một vị cao tăng của Mật Tông đã vẽ lại "Thiên Tướng Tự Tại Đồ", ghi lại thánh cảnh Phật quang trong bức họa.

Kể từ đó, Phật Quang Đỉnh Ngọc không còn xuất hiện nữa.

Từng có cao tăng tiên đoán, Phật Quang Đỉnh Ngọc sẽ xuất hiện trong vòng mười năm gần đây, cũng vì thế mà thu hút vô số người hành hương, đến núi Côn Luân, chờ đợi khoảnh khắc Phật Quang Đỉnh Ngọc xuất hiện.

Không ngờ, lại bị họ gặp được.

Nhất định là do họ trảm yêu trừ ma, được Phật tổ công nhận và ban thưởng.

Shirley Dương lại lặng lẽ nói với Tần Vũ, cái gọi là Phật Quang Đỉnh Ngọc, chỉ là hiện tượng phóng điện đồng bộ sinh ra trong tầng mây.

Tầng mây trên núi tuyết dày, giao thoa với núi tuyết sẽ xuất hiện hiện tượng như vậy, hoàn toàn không phải là Phật quang.

Đương nhiên, những lời này cô sẽ không nói với Thiết Bổng Lạt Ma.

Tín ngưỡng của người ta, nếu lúc này nói ra, chắc chắn sẽ gây ra sự bất mãn mạnh mẽ từ Thiết Bổng Lạt Ma.

Ngay cả Minh thúc và những người khác cũng vậy.

Thấy được Phật quang, mọi người đều vui mừng phấn khởi.

Vừa rồi cảnh dã thú nhảy vực, thanh thế rất lớn.

May mắn là, trừ con gấu đen đầu tiên rơi ngay trên đầu Tần Vũ và bị né được, những con dã thú rơi xuống sau đó đều không rơi trúng ai, chỉ rơi rải rác xung quanh, chỉ có thanh thế khá đáng sợ mà thôi.

Dã thú từ vách đá ngàn mét rơi xuống, có sức mạnh ngàn quân, không thể ngăn cản, nếu rơi trúng người, hậu quả không thể lường được.

Thế nhưng, không một ai bị trúng.

Minh thúc luôn miệng nói, nhất định là Phật tổ hiển linh, Bồ tát phù hộ, mới có phúc khí như vậy.

Chương 283

Nhưng Tần Vũ luôn cảm thấy, mọi chuyện chưa kết thúc.

Có lẽ sẽ có đợt thứ hai, thứ ba.

Hoặc là, sẽ có chuyện không may nào đó xảy ra.

Minh thúc tự nhiên không nghĩ vậy, sau khi thấy thánh cảnh Phật quang, lá gan của ông cũng lớn hơn nhiều, đối với những ngọn lửa ma trơi trong thung lũng, cũng không còn sợ hãi như trước nữa.

"Không cần lo lắng, đó chỉ là lân tinh thôi, trong thung lũng có quá nhiều xác động vật thối rữa, xuất hiện lân tinh cũng không có gì lạ." Hồ Bát Nhất nhìn quanh, trầm giọng nói.

Lời anh vừa dứt, liền thấy trong thung lũng u ám lại xuất hiện vô số đốm sáng xanh leo lét, đang từ xa lao tới.

Khác với những ngọn lửa ma trơi trước đó, những đốm sáng xanh mới xuất hiện này, ánh sáng sắc bén, không giống lửa, mà như đèn pin, chiếu thẳng vào, khiến người ta trong lòng phát run.

"Thứ gì vậy?" Minh thúc lập tức lại trở nên căng thẳng.

Tần Vũ đồng tử khẽ co lại.

Ánh mắt hắn có thể nhìn rõ trong đêm, tự nhiên thấy rõ ràng.

Xuất hiện trước mặt, là một bầy sói hoang.

Bầy sói này phần lớn đều lông trắng, bóng trắng vừa bị Shirley Dương một phát súng hạ gục, chính là một trong số chúng.

Ánh sáng xanh lè đó chính là mắt của bầy sói tuyết này, con nào con nấy đều phát ra ánh sáng kỳ lạ.

Số lượng sói tuyết có đến vài trăm con, đang nhìn chằm chằm họ.

Vương Bàn Tử dùng đèn pin soi qua, lập tức khiến mọi người đều thấy rõ.

Minh thúc không khỏi trợn to mắt, sợ đến mức gần như ngừng thở.

Cùng lúc đó, bầy sói tuyết cũng bắt đầu di chuyển.

Vài trăm con sói tuyết gào thét.

Trong thung lũng này, không có nơi nào để trốn tránh.

"Pằng!" Shirley Dương bắn phát súng đầu tiên.

Lập tức có một bóng trắng ngã xuống.

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một tiếng động nhẹ.

Tiếng động ở xa hàng ngàn mét, mọi người đều không nhận ra, chỉ có Tần Vũ trong lòng nảy sinh cảnh giác.

"Đừng nổ súng, có thể gây ra lở tuyết!" "A?" Nghe lời Tần Vũ, Shirley Dương kinh hãi.

Ngẩng mắt nhìn lên, trên một ngọn núi tuyết phía trên, có những khối băng tuyết lớn đang chực chờ rơi xuống.

Trong lúc sững sờ, bầy sói đã ồ ạt kéo đến.

Tần Vũ lập tức nghênh đón.

Với thân thủ của hắn, đối phó với bầy sói tuyết này không phải là chuyện khó.

Điều duy nhất cần đề phòng là số lượng sói tuyết quá lớn, có thể làm hại Minh thúc và Thiết Bổng Lạt Ma.

"Mọi người, bảo vệ tốt những người khác, để tôi!" Không bao lâu, bầy sói tuyết đột nhiên quay đầu, biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Vương Bàn Tử và mấy người khác lập tức thở phào nhẹ nhõm, mừng vì thoát chết trong miệng sói.

Nhưng nụ cười của mọi người không kéo dài được bao lâu, phía trên liền truyền đến từng trận tiếng gầm trầm thấp.

Hồ Bát Nhất ngẩng đầu nhìn, lập tức kinh hãi thất sắc.

"Không xong rồi, lở tuyết, mau chạy!" Nghe hai từ lở tuyết, mọi người lập tức căng thẳng.

Ở trong khe núi sâu hàng ngàn mét, một khi phía trên lở tuyết, hậu quả sẽ không thể lường được.

Lúc này cũng không dám nghĩ nhiều, mọi người vội vàng chạy về phía trước.

Phía sau, tiếng động càng lúc càng lớn, như muôn ngựa phi nước đại.

Trong thung lũng, tiếng vang vô cùng lớn, vang vọng không dứt.

Tần Vũ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ngọn núi tuyết sừng sững kia gần như sụp đổ hơn nửa.

Lượng băng tuyết trắng khổng lồ, với thế thái sơn áp đỉnh, cuồn cuộn đổ xuống.

Mọi người chỉ có thể điên cuồng chạy về phía trước.

Vô số băng tuyết rơi vào trong thung lũng, phía sau nhanh chóng chìm trong một màu trắng xóa.

May mà họ không ở vị trí đó, nếu không, chỉ trong chốc lát, tất cả mọi người đều sẽ bị chôn vùi dưới núi tuyết.

Thế nhưng, càng có nhiều băng tuyết, như thủy triều ngược, điên cuồng cuốn tới.

Diện tích hai bên thung lũng không lớn, băng tuyết rơi xuống, lập tức hình thành dòng chảy băng tuyết mạnh mẽ, cuồn cuộn chảy xiết, một mạch ngàn dặm, với thế không thể ngăn cản, ập xuống.

Mọi người dùng hết sức bình sinh, một đường chạy thục mạng.

Rất lâu sau, tiếng động phía sau mới dần dần lắng xuống.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thung lũng ban đầu đã bị băng tuyết cao hàng trăm mét hoàn toàn chặn lại.

Mọi thứ trong thung lũng đều bị chôn vùi dưới lớp tuyết dày.

Chương 284

Vương Bàn Tử không khỏi lè lưỡi: "Trời đất, may mà phúc lớn mạng lớn, có Bồ tát phù hộ, nếu không bị băng tuyết chôn vùi, thật sự phải vĩnh viễn táng thân ở đây." Ánh mắt Hồ Bát Nhất lại nhìn về phía trước: "Nhìn kìa, đó là gì?" Chỉ thấy trên ngọn núi tuyết sừng sững phía xa, xuất hiện một tòa cung điện được điêu khắc bằng vàng ngọc.

Ánh trăng và ánh tuyết giao thoa, khiến cung điện được bao phủ một lớp ánh sáng thần thánh.

Đôi mắt Minh thúc trợn tròn.

"Trời đất, chẳng lẽ là thiên cung sao?" Ông dụi dụi mắt, thực sự khó tin.

Tần Vũ và Shirley Dương nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương sự kinh ngạc và khó hiểu.

Độ cao của núi tuyết rất lớn, độ khó xây dựng cung điện trên đó chắc chắn vô cùng lớn.

Thế nhưng, điều khiến họ khó hiểu là, tại sao cung điện rõ ràng ở trên đường tuyết, lại không dính một chút băng tuyết nào, vàng son lộng lẫy, rực rỡ bảy màu, tạo thành một sự tương phản rất rõ rệt với núi tuyết bên dưới.

Lúc Tần Vũ đang vô cùng khó hiểu, một đám mây bay qua, che khuất hoàn toàn ngọn núi tuyết, cung điện cũng không thấy đâu nữa.

Họ dựng trại nghỉ ngơi một đêm, ngày thứ hai tiếp tục lên đường, cuối cùng cũng đến được cửa núi.

Ở đây có vài hộ dân người Tạng, Thiết Bổng Lạt Ma chỉ có thể đi đến đây.

Tần Vũ đề nghị Minh thúc và những người khác cũng dừng lại ở đây.

Minh thúc có vẻ do dự, đương nhiên ông biết sự nguy hiểm phía trước, nhưng sau khi suy nghĩ, ông quyết định đi tiếp.

Tần Vũ cũng đành thôi.

Phía trước là những ngọn núi tuyết sừng sững, giữa mấy ngọn núi tuyết hình thành những khe rãnh, khắp nơi đều là băng rạn, động băng, khe băng và những thác băng lớn.

Theo vị trí Tần Vũ thăm dò, Cửu Tầng Yêu Tháp hẳn là nằm giữa bốn ngọn núi tuyết.

Đi dưới chân núi tuyết, nhìn lên những khối tuyết tích tụ hàng vạn tấn trên đầu, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Mùa này chính là mùa lở tuyết thường xuyên xảy ra, núi tuyết treo trên đầu như thanh kiếm Damocles, lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Họ đi rất cẩn thận, không dám phát ra bất kỳ tiếng động lớn nào, chỉ sợ gây ra lở tuyết.

Băng ở đây trơn trượt vô cùng, như mặt kính, hơn nữa nơi họ đi đều là dốc nghiêng, đứng trên đó còn khó đứng vững.

Các thành viên trong đội của Tần Vũ thì không sao, dù sao, mọi người thân thủ phi phàm, dù mặt đất có trơn đến đâu cũng không làm khó được họ.

Nhưng Minh thúc và vợ Hàn Na, cùng con gái A Diệp, vệ sĩ A Hoàng, bốn người chỉ có thể dùng cả tay cả chân, từ từ bò trên sông băng.

Đi được một đoạn đường, thời tiết đột nhiên thay đổi, trên trời nổi gió lạnh, lập tức khiến bước chân tiến về phía trước càng thêm khó

khăn.

Phía trước xuất hiện một hang băng.

Minh thúc lập tức mừng rỡ, không nói không rằng, liền đi vào trong hang băng.

Vừa bước vào, ông liền hét lên một tiếng kinh hãi.

Tần Vũ vội vàng chạy đến xem, chỉ thấy trong vách băng trong hang, đóng băng những xác chết mặc trang phục và mũ quan cổ, đều giữ tư thế đứng cúi đầu, bị phong ấn trong lớp băng dày.

Những người này, mắt mở trừng trừng, giữ nguyên dáng vẻ lúc còn sống.

Nhìn qua, đây chỉ là lớp ngoài cùng, bên trong lớp băng không biết có bao nhiêu thi thể.

Những thi thể này hẳn là bị đóng băng khi còn sống, tươi nguyên như thật, lớp này chồng lớp kia, cũng không biết rốt cuộc có bao nhiêu lớp.

Tất cả mọi người trên người đều mặc trang phục và mũ quan cổ, nhưng không phải là trang phục của Ma Quốc trong truyền thuyết.

Ánh mắt Tần Vũ lại rơi vào một cái huyệt hình phễu phía trước.

Bên dưới đó có một thi thể hai tay ôm gối, co quắp thành một khối, trông như một thai nhi, nhưng lại vô cùng to lớn, lớn hơn nhiều so với thi thể bình thường.

Thi thể đó toàn thân màu trắng, không phải loại mọc lông trắng do thi biến, mà giống như toàn thân được bọc một lớp vỏ cứng dày, có vài chỗ vỏ trắng bong ra, để lộ ra ánh sáng vàng óng bên trong, dường như bên trong toàn là vàng.

Minh thúc thấy vậy, lập tức kinh hãi thất thanh: “Trời ạ… Xác

ướp Kim Thân núi tuyết.

Không xong rồi, không xong rồi, thứ này rất có giá trị, so với Băng Xuyên Thủy Tinh Thi cũng không kém cạnh bao nhiêu.” Ông tỏ ra vô cùng kích động, Tần Vũ nghe vậy, vội hỏi, rốt cuộc Xác ướp Kim Thân núi tuyết là gì.

“Là một phương pháp xử lý thi thể cực kỳ phức tạp.

Trước tiên đặt người chết theo tư thế đặc định, cho vào quan tài đá, bên trong đổ đầy muối đầm, để khoảng ba tháng.

Đợi muối hoàn toàn ngấm vào các bộ phận cơ thể, cơ thể đều bị ướp xong, lại bôi lên một lớp chất liệu đặc biệt được pha chế từ các loại dược phẩm.

Những chất đặc biệt này sẽ lấp đầy các bộ phận co rút, khiến chúng phồng lên, tạo thành tỷ lệ tự nhiên hài hòa.

Sau đó lại bôi lên một lớp da bọc vàng, chế tác thành kim thân, đặt trong lớp băng đông lại, thành Xác ướp Kim Thân núi tuyết.” Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức trợn to mắt: “Chẳng phải là ướp cá khô sao?

Bên ngoài bôi thêm chút bột, dược liệu, lòng trắng trứng, chắc là ngon lắm đây.” Hồ Bát Nhất lườm anh ta một cái: “Cái gì cũng nghĩ đến ăn, sao không thử mùi vị của xác chết đi?” Vương Bàn Tử liền lắc đầu: “Ướp mấy nghìn năm, lại bị lớp băng vạn năm không tan đông lại, cũng sớm đã thối rữa rồi, nói cách khác, đã quá hạn sử dụng, ăn thế nào được?” “Lỡ nào chưa quá hạn sử dụng thì mày thử à?” “Cũng không được!” Vương Bàn Tử liền lắc đầu lia lịa.

“Chỉ có bọn tư bản chết tiệt mới ăn người không nhả xương.

Béo Gia ta đường đường là giai cấp vô sản, tuyệt đối không làm chuyện ăn thịt người.” Lời của Vương Bàn Tử nói ra khí thế hào

hùng, nhưng lại khiến mọi người không khỏi đảo mắt.

Trong lúc nói chuyện, A Diệp bên cạnh đột nhiên dùng giọng run rẩy nói: "Người bên trong đó… động rồi… động rồi…" Mọi người đều kinh hãi, vội nhìn theo.

Quả nhiên, trong lớp băng, thi thể co quắp đang nhẹ nhàng lắc lư như con thuyền.

"Mẹ kiếp, trong lớp băng chẳng lẽ là nước à?

Sao có thể lắc lư được?" Lời của Vương Bàn Tử vừa dứt, lớp băng đột nhiên bắt đầu xuất hiện những vết nứt.

Cổ thi đang co quắp dường như đang duỗi thẳng người, giống như sắp tỉnh lại.

Bên cạnh, vợ Minh thúc là Hàn Na mắt trợn trắng, đã ngất đi.

Chương 285

Minh thúc cũng sợ đến chết lặng, thần tình ngây dại.

Cơ thể A Diệp run lẩy bẩy.

Ngay cả vệ sĩ A Hoàng, cũng căng thẳng đến toàn thân run rẩy.

Vương Bàn Tử không khỏi lẩm bẩm một câu: "Chút can đảm cũng không có, sao mà đi trộm mộ được?" Lời hắn vừa dứt, lớp băng đột nhiên vỡ tan, thi thể co quắp trong lớp băng đứng dậy, quay mặt nhìn họ.

Chết tiệt!

Hôm nay đúng là xui tận mạng!

Vương Bàn Tử gắng sức dụi dụi mắt, không khỏi thầm mắng trong lòng.

Cổ thi trong lớp băng đó, sau khi quay đầu lại, không có động tác gì nữa, cứ thế trừng trừng nhìn cả nhóm người.

Ánh mắt lạnh lẽo quét qua người, Vương Bàn Tử không khỏi rùng mình một cái, chỉ cảm thấy da gà rơi đầy đất.

Sự giằng co kéo dài khoảng hai phút, đám cổ thi đột nhiên "cạch" một tiếng, đồng loạt mở miệng ra.

Bàn Tử lập tức sững sờ, trò này mới lạ, chưa thấy bao giờ!

Mấy lão xác chết này chẳng lẽ trước khi chết là nhạc sĩ, tụ tập ở đây mở concert?

Lúc Vương Bàn Tử đang hồn bay phách lạc, trong miệng những cổ thi đó đột nhiên sáng lên ánh huỳnh quang nhàn nhạt.

Ánh huỳnh quang đó lúc ẩn lúc hiện, giống như đom đóm mùa hè.

Tần Vũ theo bản năng nhận ra có chuyện không ổn, lập tức nói: "Trong thi thể có côn trùng, mau tránh ra!" Lời Tần Vũ vừa dứt, trong miệng những cổ thi đó lập tức bay ra một con bọ cánh cứng lấp lánh ngọn lửa màu xanh lam!

"Quỷ trùng 'Đạt Phổ'!

Đụng vào là chết, mọi người mau chạy!

Nó sợ nước, nhảy vào tuyết là không sao!" Hồ Bát Nhất vừa nhìn đã nhận ra con bọ nhỏ, sắc mặt đại biến hét lên.

Lúc này Vương Bàn Tử cũng đã hoàn hồn, mắt thấy con Hỏa Biểu Trùng bay lên không trung, không nói hai lời, cắm đầu chạy!

Tần Vũ cũng thuận tay kéo A Diệp và Shirley Dương bên cạnh, lôi hai người chạy xa vài trăm mét vào một khe rãnh.

Đội Mạc Kim dù sao cũng đã trăm trận, đối mặt với tình huống đột ngột này, phản ứng của cơ thể đều nhanh hơn não.

Chỉ nghe "bịch! bịch!" mấy tiếng rơi xuống, Tần Vũ và mấy người đều chôn mình trong lớp tuyết sâu cả trượng.

"A!

Cứu… cứu tôi!" Một tiếng hét thảm vang lên, vợ Minh thúc là Hàn Na bị tụt lại phía sau, bị quỷ trùng đuổi kịp!

Nghe thấy giọng của mẹ, A Diệp bên cạnh Tần Vũ định xông ra, nhưng bị Tần Vũ một tay giữ chặt cổ.

A Diệp lập tức sợ đến không dám cử động, chỉ có thể co rúm người lại khóc nấc.

Không lâu sau, bên ngoài vang lên mấy tiếng súng, ngay sau đó là tiếng hét thảm của vệ sĩ A Hoàng.

Sau đó, lại "bịch" một tiếng, một bóng người cũng lao vào trong

tuyết.

Không biết bao lâu, mấy người mới từ trong đống tuyết bò ra, Hàn Na và A Hoàng đã biến mất.

Lúc này trên mặt đất chỉ còn lại hai đống tro đen, dường như là thứ gì đó bị đốt cháy còn sót lại.

Vị trí đó, vừa vặn là nơi hai người bị quỷ trùng tấn công.

"Vợ ơi…" Minh thúc thất thần lao đến bên đống tro tàn, gào khóc thảm thiết.

Những cổ thi dưới lớp băng trước đó, cũng đều bị đốt thành than, vừa vặn để lộ ra kiến trúc hùng vĩ dưới lớp băng!

"Cửu Tầng Yêu Tháp?" Hồ Bát Nhất nhìn kiến trúc hình kim tự tháp quen thuộc, lẩm bẩm.

"Cửu Tầng Yêu Tháp, vậy Băng Xuyên Thủy Tinh Thi không phải ở bên trong sao?" Bàn Tử nghe vậy, liền tỉnh táo lại.

"Từ đây nhìn, Cửu Tầng Yêu Tháp ít nhất cũng ở dưới lớp băng năm trăm mét, đây là một công trình lớn, bây giờ trời cũng không còn sớm, chúng ta tốt nhất nên chuẩn bị cắm trại ở đây." Shirley Dương gõ gõ mặt băng, lý trí phân tích.

Mấy người trên tuyết nguyên, dựng lều, ngày đêm thay phiên nhau phá băng.

Công phu không phụ lòng người, sau ba ngày, cuối cùng cũng đã thông được lớp băng xuống Yêu Tháp.

Vì lý do sức khỏe, Minh thúc ở lại trên tuyết nguyên, chỉ có A Diệp theo xuống tháp.

Mấy tầng đầu của Cửu Tầng Yêu Tháp, không có thứ gì quá nguy hiểm.

Chỉ là những xác chết bình thường hoặc cơ quan, cả nhóm người đã quá quen.

Cũng không cần Tần Vũ ra tay, chỉ riêng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người đã dọn dẹp gần xong.

Nhưng đến tầng cuối cùng, Tần Vũ đột nhiên cảm thấy không khí có chút áp bức.

"Cẩn thận một chút, tầng cuối cùng sẽ không đơn giản như vậy." Tần Vũ dặn dò một câu, sau đó đốt một que pháo sáng, đi đầu vào tầng cuối cùng của Cửu Tầng Yêu Tháp.

Đáy tháp cũng không khác dự đoán, bên trong vô cùng rộng rãi.

Dựa vào ánh sáng của pháo, Tần Vũ ước chừng tầng này, dù cho một chiếc xe tải Giải Phóng chạy vào cũng không thành vấn đề!

Cửu Tầng Yêu Tháp có kết cấu tương tự Kim Tự Tháp Ai Cập, tầng trên cùng là chóp tháp nhọn hoắt.

Chương 286

Càng xuống dưới không gian càng lớn, đến tầng đáy, diện tích gần bằng hai sân bóng rổ!

Chính giữa đáy tháp, có một ngọn núi thủy tinh khổng lồ cao bằng một tầng lầu.

Ngọn núi thủy tinh trong suốt lấp lánh dưới ánh sáng pháo, vô cùng chói mắt.

Dưới chân núi thủy tinh, là một vòng xác ướp hộ pháp.

Chúng được chia thành ba hàng, xếp thành hình tam giác đều bao quanh ngọn núi thủy tinh ở giữa.

Những xác ướp này có chút khác biệt với những cái trong động băng trước đó, quần áo của chúng xa hoa lộng lẫy hơn.

Đồ trang sức, dược liệu đa phần dùng vàng bạc mã não, động tác ngay ngắn thống nhất, như được đúc ra từ một khuôn!

Tất cả các xác ướp đều có da đen sạm, hai mắt nhắm chặt, ngồi bất động ở đó.

Nhìn từ xa, giống như một hàng tượng đá bảo vệ ngọn núi thủy tinh trung tâm.

"Chà, đám xác chết của Luân Hồi Tông cũng biết hưởng thụ nhỉ!

Xây một cái quảng trường lớn như vậy, chắc là để rảnh rỗi ra đây ngồi xếp hàng tắm nắng tập thể à!" Vương Bàn Tử vừa vào tầng đáy, mắt đảo một vòng đã thấy hàng xác ướp Kim Thân xếp ngay ngắn không xa.

Nhìn chằm chằm vào những món trang sức vàng bạc có vẻ giá trị

trên người những xác chết hộ pháp, mắt anh ta trợn tròn.

"Lão Kim, mau giúp tôi xem, mấy món mã não phỉ thúy trên người bọn xác chết này trị giá bao nhiêu tiền?

Tôi phải xem mấy thứ này có đáng để Béo Gia ta vất vả cõng ra ngoài không!" Vương Bàn Tử cũng không vội ra tay, chỉ kéo Đại Kim Nha đến gần bên xác ướp hộ pháp nói.

"Tần gia, anh nói tầng cuối cùng sẽ có phiền phức lớn, nhưng mấy cái xác hộ pháp này trông cũng bình thường, chắc không có nguy hiểm gì đâu nhỉ?" Hồ Bát Nhất nhớ lời Tần Vũ dặn, quay đầu hỏi ý kiến.

"Ừ, đây chỉ là những thi thể bình thường, đặt ở đây để dọa người thôi, nguy hiểm thật sự, chắc là thứ bên trong ngọn núi kia." Tần Vũ cầm Hắc Kim Cổ Đao, vòng qua những xác ướp hộ pháp trước mặt, đi thẳng về phía núi thủy tinh.

Khi que pháo sáng từ từ đến gần, thứ bên trong núi thủy tinh lộ ra trước mắt mấy người.

Chỉ thấy bên trong thủy tinh, sừng sững một bức tượng tướng quân cao hai mét uy vũ hùng tráng!

Tướng quân mình mặc thiết giáp, tay cầm một cây đại đao dài bảy thước, chỉ đứng đó thôi, đã khiến người ta tâm thần chấn động, có mấy phần khí thế "một người giữ quan, vạn người không qua nổi"!

Phía sau pho tượng, có một pho tượng mờ ảo và thi thể một mỹ nữ đang ngồi xếp bằng, đó hẳn là mục tiêu của họ – Băng Xuyên Thủy Tinh Thi!

Hồ Bát Nhất liếc qua, chỉ cảm thấy pho tượng có gì đó kỳ lạ, nhìn kỹ lại mới phát hiện, dưới mũ giáp của tướng quân, lộ ra khuôn mặt người đó?

Mỏ nhọn, răng sắc, mắt tam giác, cộng thêm đôi tai đầy lông, đó rõ

ràng là một khuôn mặt của sói!

Cái đầu sói đó được điêu khắc sống động như thật, Hồ Bát Nhất nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đó một lúc, càng nhìn càng cảm thấy pho tượng tà dị!

Nhìn vào đôi mắt hẹp dài đó, luôn có cảm giác nó cũng đang nhìn mình, một luồng khí lạnh từ sau gáy chạy thẳng lên đỉnh đầu, Hồ Bát Nhất bất giác lùi lại mấy bước!

Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha bàn bạc một hồi, quyết định bỏ qua mấy cái xác vô dụng, chỉ lấy trang sức châu báu trên người chúng.

Hai người tay chân lanh lẹ, chẳng mấy chốc đã lột sạch trang sức phỉ thúy mã não trên người mười mấy vị hộ pháp.

"Này, đồng chí lão Hồ, ở đó liếc mắt đưa tình với sói đại gia cả buổi trời, nhìn ra cái gì rồi?

Có thời gian rảnh thì giúp tôi một tay đi!" Vương Bàn Tử liếc thấy Hồ Bát Nhất đang đứng ngây người đối mặt với pho tượng trước núi thủy tinh, liền cất giọng gọi.

"Tần gia, pho tượng đá này tà dị quá!

Lẽ nào đây là 'Thủy Tinh Tự Tại Sơn' trong truyền thuyết của Ma Quốc?" Hồ Bát Nhất nghe tiếng mới hoàn hồn, trong lòng có phỏng đoán, không để ý đến Vương Bàn Tử, quay đầu hỏi Tần Vũ.

"Không sai, đúng là con yêu lang đó, hình như… còn sống!" Tần Vũ nhìn chằm chằm vào núi thủy tinh quan sát một hồi lâu, cuối cùng đưa ra một kết luận gần như không thể!

"Cái… cái gì!

Còn sống!

Sao có thể?

Nhìn mức độ đóng băng của sông băng, dưới đáy hồ đáng lẽ đã có mấy nghìn năm không thay đổi, làm sao có thể sống trong băng mấy nghìn năm?

Chẳng lẽ, thật sự là yêu quái?" Shirley Dương kinh ngạc thốt lên, cô vốn tin tưởng Tần Vũ, nhưng chính vì tin vào phán đoán của hắn, cô càng cảm thấy khó tin!

Thế giới này huyền huyễn quá rồi sao?

Thật sự có yêu quái sống được mấy nghìn năm!

"Ôi trời đất ơi, lão Kim tôi sống từng này tuổi chưa thấy yêu quái bao giờ!

Nếu mà lôi nó ra ngoài, chúng ta cứ vứt bừa vào bảo tàng nào đó triển lãm, chỉ đếm tiền vé thôi cũng đếm đến mỏi tay nhỉ?" Đại Kim Nha cũng bị thu hút, Vương Bàn Tử cũng quăng cái ba lô căng phồng ra sau lưng, lon ton chạy tới!

"Mẹ kiếp, khối thủy tinh lớn thế này, chúng ta mà vác được ra ngoài, chẳng phải cả đời ăn sung mặc sướng sao?" Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm vào ngọn núi thủy tinh, mặc kệ là tượng băng sống hay thi thể thủy tinh, định bê cả ổ đi luôn!

"Phụt!

Ha ha ha!

Người không có văn hóa nghe mà bực mình!

Vác cả tảng băng lớn như vậy về, định để mùa hè ăn đá bào à?" Hồ Bát Nhất nghe lời Vương Bàn Tử, lập tức không khách khí chế giễu!

"Tảng băng lớn?" Vương Bàn Tử mặt ngơ ngác, quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất.

“Đồng chí tiểu Béo à, cậu đúng là nên đọc thêm sách!

Động não một chút cũng biết, thủy tinh là mọc ra từ trong đá, trong động băng dưới lòng đất này lấy đâu ra đá?” Hồ Bát Nhất chỉ vào ngọn núi thủy tinh, giải thích.

Chương 287

"Băng xuyên thủy tinh, chẳng qua chỉ là cách gọi của người Ma Quốc đối với băng vạn năm của dãy núi Côn Luân thôi, thực chất, chỉ là những tảng băng được đông cứng hơn một chút, thật sự vác ra ngoài, chắc chưa ra khỏi cao nguyên Thanh Tạng đã tan thành một vũng nước!" "Cái đám Luân Hồi Tông chết tiệt này cũng keo kiệt quá nhỉ?

Tầng đáy lại đặt một tảng băng lớn, coi như bảo bối mà thờ cúng?" Vương Bàn Tử da mặt dày, nghe lời Hồ Bát Nhất xong, một chút cũng không đỏ mặt, ngược lại trực tiếp chuyển hướng lửa giận sang những xác ướp vừa bị lột sạch!

Vương Bàn Tử nói, tức giận nhìn chằm chằm vào những xác chết mặt đen, dường như những xác chết trước mặt nợ anh ta mấy trăm vạn vậy!

"Đồng chí tiểu Béo à, cậu đừng có mà mượn gió bẻ măng nhé!

Người ta vừa mới hiến hết gia sản cho cậu, cậu lại lấy người ta làm bia đỡ đạn, tôi mà là xác chết, nửa đêm phải phổ cập cho cậu kiến thức địa lý Ma Quốc." Hồ Bát Nhất một chút cũng không khách khí, cười cợt châm chọc Vương Bàn Tử.

"Đi đi đi, sang một bên đi, tôi thấy cậu mới nên để sói đại gia nửa đêm trèo giường cho cậu một bài massage kiểu Thái, tôi thấy hai người vừa rồi tán gẫu hợp ý lắm, nếu không phải Béo Gia đây làm phiền, chắc lát nữa còn có thể mang thai sói con luôn rồi!" Về khoản đấu võ mồm, Vương Bàn Tử thật sự chưa ngán ai, trong nháy mắt đã đáp trả lại.

"Ha ha ha…" Hai người đấu khẩu không chút kiêng dè, khiến mọi

người đều bật cười, không khí căng thẳng trước đó cũng bị xua tan đi, mấy người đều cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn mấy phần.

"Tần gia!

Nó động rồi!

Cái… cái pho tượng đó, mắt nó vừa động!" Shirley Dương đang mỉm cười, mắt lại liếc thấy mắt của đầu sói, lập tức kinh hãi thốt lên!

Không biết từ lúc nào, phía sau đội ngũ đột nhiên lao ra một bóng trắng, húc vào Shirley Dương.

"Gâu gâu gâu ~" Nó đứng trước núi thủy tinh, nhe răng trợn mắt với Vương Bàn Tử.

"Chết tiệt!

Chó hoang ở đâu ra vậy?

Mẹ nó phát điên rồi à!!" Vương Bàn Tử vốn đã tức một bụng với những con súc sinh liên tục gây phiền phức trên đường đi, lập tức một bước lao lên, một cước đá con sói tuyết bay vào núi thủy tinh!

Vương Bàn Tử tuy thần kinh thô, nhưng không ngốc, con sói tuyết ngốc nghếch lao tới, rõ ràng là muốn kích động họ nổ súng!

Thứ bên trong núi thủy tinh, ngay cả Tần Vũ cũng cảm thấy không chắc chắn, không dám tùy tiện động vào.

Yêu tháp này vốn dựa vào sự đóng băng tự nhiên, mới có thể vững chắc bảo tồn đến bây giờ.

Trong tình huống không rõ ngọn ngành, manh động dùng súng bắn vào ngọn núi thủy tinh đó, chẳng phải là thắp đèn lồng trong hố phân tìm chết sao?

Một mình chết chưa đủ, chắc còn phải kéo theo tất cả mọi người ở đây chết cùng!

Đầu con sói tuyết đập thẳng vào núi thủy tinh, miệng cũng suýt bị đập lệch đi!

"Bốp bốp bốp!" Vương Bàn Tử liên tiếp mấy quyền đấm vào đầu con sói tuyết, ra tay vốn nặng, cộng thêm hệ thống trước đó đã nâng cao thể chất một bậc, hai ba phát đã đánh cho đầu sói máu me tung tóe!

Con sói tuyết bị đập mạnh vào tảng băng, xương sống mũi cũng bị dập, lập tức đau đớn kêu la, miệng không ngừng phì ra máu, máu tươi nhanh chóng nhuộm đỏ một mảng lớn vách thủy tinh.

Điều kỳ lạ là, máu tươi dính trên núi thủy tinh không những không chảy xuống theo vách núi thẳng đứng, ngược lại từng chút một thấm sâu vào trong núi thủy tinh.

Vết máu đỏ thẫm đó như có sinh mệnh, uốn lượn trườn về phía trung tâm tảng băng!

Vương Bàn Tử đứng gần con sói tuyết nhất, cũng bị cảnh tượng quỷ dị này dọa cho một phen, lập tức cứng người đứng tại chỗ, không dám thở mạnh!

"Rắc rắc rắc…" Nghe thấy sâu trong núi thủy tinh dường như truyền ra tiếng băng vỡ, Vương Bàn Tử bất giác nuốt nước bọt.

Đột nhiên, "Ầm!" một tiếng động lớn, pho tượng "Thủy Tinh Tự Tại Sơn" đầu sói thân người trong nháy mắt nổ tung, ngọn núi cao ba mét ầm ầm sụp đổ, những mảnh băng vỡ như mưa rơi xuống đầu mấy người!

Từ trong pho tượng đột nhiên lao ra một cái đầu sói lấp lánh ngọn lửa màu xanh lam, lượn lờ hai vòng trên không trung rồi lao thẳng về phía Vương Bàn Tử!

"Vương Bàn Tử, mau chạy!" Hồ Bát Nhất vừa nhìn đã nhận ra đó là con quỷ trùng "Đạt Phổ" đã lấy mạng Hàn Na và A Hoàng, nhưng

khi phản ứng lên tiếng nhắc nhở, đã không kịp!

Chỉ trong vài hơi thở, biến cố đột ngột của núi thủy tinh, Vương Bàn Tử căn bản không phản ứng kịp!

Nghe tiếng Hồ Bát Nhất hét lên mới hoàn hồn, nhấc chân vừa chạy được hai bước, đột nhiên chân vấp một cái ngã sấp mặt!

Ngọn lửa màu xanh lam "Vô Lượng Nghiệp Hỏa" đó bất ngờ vọt lên, đuổi kịp Vương Bàn Tử, trong nháy mắt đã đến sau lưng anh ta!

Cảm nhận được ngọn lửa nóng rực ngày càng gần sau lưng, Vương Bàn Tử thầm nghĩ: Xong rồi!

Lần này thật sự toi rồi!

"Bốp!" "A a a!" Lúc Vương Bàn Tử nhắm mắt chờ chết, bên tai đột nhiên vang lên một trận tiếng kêu la đau đớn!

Ngay sau đó, là tiếng gió vù vù, bị người ta túm cổ áo ném thẳng ra ngoài!

"Bịch!" một tiếng, Vương Bàn Tử bị ném mạnh xuống đất, đau đến nhe răng trợn mắt bò dậy, nhìn thấy mình bây giờ cách ngọn núi thủy tinh vỡ nát ít nhất cũng bảy tám mét!

Lúc ngọn núi thủy tinh đó nổ tung, Tần Vũ đã biết thứ ẩn giấu bên trong đầu sói là gì.

Thấy Vương Bàn Tử gặp nguy, hắn không chút do dự ném con sói tuyết đang hấp hối ra, làm lá chắn thịt sói cho Vương Bàn Tử!

Sau đó một bước lao đến bên cạnh Vương Bàn Tử, ném người ra khu vực an toàn cách đó bảy tám mét.

Tốc độ của hắn nhanh đến cực hạn, đến nỗi Hồ Bát Nhất đứng gần Vương Bàn Tử nhất cũng không nhìn rõ động tác của hắn, chỉ cảm thấy một bóng đen lóe lên, Vương Bàn Tử đã bay ra ngoài.

Vương Bàn Tử lòng còn sợ hãi lau mồ hôi lạnh trên trán, lại ngẩng đầu nhìn về phía quỷ trùng "Đạt Phổ".

Chỉ thấy bên cạnh "di tích" của núi thủy tinh, ngọn lửa màu xanh lam đang không ngừng giãy giụa cuộn trào, con sói tuyết đang kêu la thảm thiết.

Không xa, Tần Vũ rút Hắc Kim Cổ Đao ra, mặt không biểu cảm ném nó tới!

Hắc Kim Cổ Đao chính xác một đao trúng đích, trực tiếp xuyên qua lồng ngực con sói tuyết, tầng đáy của Yêu Tháp trong nháy mắt yên tĩnh lại, chỉ còn lại một sự tĩnh lặng chết chóc.

Chẳng bao lâu, con quỷ trùng "Đạt Phổ" đã thiêu con sói tuyết thành một đống tro tàn.

Trong nháy mắt, ngọn lửa màu xanh lam lại bốc lên, chuẩn bị tìm kiếm mục tiêu tiếp theo.

Chương 288

Tần Vũ đứng gần quỷ trùng nhất, bây giờ lại không chút vội vàng.

Hắn thong thả lôi từ trong túi ra một tiểu gia hỏa đang ngủ say, ném về phía quả cầu lửa màu xanh lam trên không!

Tiểu gia hỏa đang ngủ gà ngủ gật cảm nhận được cơn gió lạnh lẽo, lập tức tỉnh giấc.

Nhìn thấy ngọn lửa màu xanh mờ ảo trước mắt, nó lập tức há miệng, nuốt chửng cả quả cầu lửa vào bụng!

Sau đó, "bép" một tiếng, ngã chổng vó trên mặt đất!

"A!

Tần gia ra tay thật là tàn bạo!

Tiểu gia hỏa đó là đại công thần của chúng ta mà!" Không xa, Vương Bàn Tử ngồi trên đất đồng tình nói.

Trong lúc nói chuyện, anh ta đột nhiên cảm thấy mắt cá chân truyền đến cơn đau nhói, lập tức cởi giày ra xem.

Nhìn thấy dấu tay đen sì trên mắt cá chân, Vương Bàn Tử tức điên!

"Chết tiệt, thảo nào lão tử bình thường thân thủ linh hoạt, động tác nhanh nhẹn, hôm nay lại ngã một cú trời giáng!

Hóa ra là do lão xác chết này giở trò!

Mẹ nó sau lưng chơi đểu Béo Gia ta!" "Hú hồn, đồng chí tiểu Béo, rốt cuộc là chuyện gì?" Hồ Bát Nhất thấy Tần Vũ dễ dàng giải quyết "Hỏa Biều Trùng", mới thở phào nhẹ nhõm.

Đến bên cạnh Vương Bàn Tử đang la oai oái, một phát vỗ vào vai

anh ta.

“Này, lão Hồ, tôi đã anh dũng bị thương rồi, cậu không nói lời nào hay hay an ủi tôi thì thôi, còn đổ dầu vào lửa à?

Quả nhiên, lòng dạ của cậu, xấu xa hết chỗ nói!” Vương Bàn Tử xoa xoa mắt cá chân đã sưng vù, mặt đầy oán giận nhìn Hồ Bát Nhất.

“Vương Bàn Tử, cái lão xác chết vừa rồi, là sao vậy?” Shirley Dương thấy chủ đề của Vương Bàn Tử lại sắp đi lạc, vội chen vào một câu.

“Haiz!

Vừa rồi con Hỏa Biểu Trùng đó không phải nhắm vào Béo Gia tôi sao?

Tôi thấy tình hình không ổn đương nhiên phải rút lui chiến lược, Béo Gia tôi thân nhẹ như yến sao có thể chạy không thoát khỏi đám côn trùng đó?” Thấy đã thoát khỏi nguy hiểm, Vương Bàn Tử bắt đầu nổ.

“Thôi đi, nổ vừa thôi!

Thân nhẹ như yến, vậy vừa rồi chạy được hai bước đã ngã sấp mặt là thằng nào?” Hồ Bát Nhất không chút lưu tình vạch trần, chuyên chọc vào chỗ đau.

“Chết tiệt, lão Hồ, cậu nói vậy tôi không vui đâu nhé.

Nhạc Phi có lợi hại đến đâu, cũng không chịu nổi kế của tên tiểu nhân Tần Cối!

Lão xác chết đó tám phần đã thành tinh, những lời tôi nói trước đó, nó đều nghe thấy hết rồi!” Vương Bàn Tử vỗ đùi, mặt đầy bi phẫn tiếp tục nói với Shirley Dương.

“Lão Tống Tử đó bụng dạ hẹp hòi, ghim thù Béo Gia tôi vừa nãy

moi hết cả gia tài của hắn, lúc tôi chạy thì lén lút cho tôi một phát vào mắt cá chân, thế là tôi ngã sấp mặt!

Nếu không nhờ Tần gia ra tay cao cường, chắc năm sau Thanh minh phải ra mộ đốt vàng mã cho tôi rồi!" "Thôi đi, tôi thấy rõ ràng là do ông béo quá, chạy được hai bước đã không nhấc nổi chân, sợ cô gái nhỏ người ta cười chê nên mới đổ hết trách nhiệm lên đầu Tống Tử chứ gì." "Xí, Béo Gia tôi đây trước giờ dám làm dám chịu, sao có thể vì chút chuyện cỏn con mà để cho tên đại gia đó gánh tội thay!

Tôi không có mù, tôi có bằng chứng hẳn hoi, không tin thì xem!" Nói rồi, Vương Bàn Tử nhấc cái chân to như củ cải lên!

"Xem đây!" Vừa nói, hắn vừa dùng sức kéo ống quần lên!

Chỉ thấy trên chân Vương Bàn Tử là một mảng thịt mỡ trắng hếu đang rung rung nhẹ.

Ở phần mắt cá chân, có một dấu tay đen sì sưng vù, nổi bật hẳn trên cái đùi trắng trẻo của Vương Bàn Tử.

"Thế nào?

Giờ tin chưa?

Cái lũ Tống Tử chết tiệt, cứ đứng đó giả chết không nhúc nhích, chắc chắn là đang rình lúc mình không để ý để đâm lén sau lưng!

Âm hiểm xảo trá, y hệt như cái đám hoa đuôi chó ở tầng thứ bảy!" "Không thể nào, biết đâu người ta chỉ thấy hợp mắt, đang muốn tuyển rể hiền thì sao, xem kìa, còn đóng cả dấu lên rồi!" Hồ Bát Nhất nhìn mắt cá chân sưng vù của Vương Bàn Tử, cũng tin lời hắn đến bảy tám phần.

Hắn bất giác đưa tay ra, chọc chọc vào cái "hình xăm" vuốt quỷ đen sì như tượng điêu khắc nổi trên chân Vương Bàn Tử.

“Á!

Lão Hồ, đừng...

đừng đụng!

Đau chết tôi rồi!” Ngón tay Hồ Bát Nhất vừa nhẹ nhàng chạm vào, Vương Bàn Tử giật nảy mình một cái, vội rụt chân lại, gào tướng lên.

Tần Vũ thấy cảnh này cũng buồn cười, đột nhiên nổi hứng trêu chọc, cũng mon men lại gần, dùng mũi chân khẽ chạm vào vết thương của Vương Bàn Tử.

“Á ~ Đau đau đau!” Quả nhiên nghe thấy tiếng la thảm thiết như heo bị chọc tiết của Vương Bàn Tử, Tần Vũ lật tay lấy ra một viên Hóa Độc Linh Đan từ trong nhẫn không gian, nhân lúc hắn đang há miệng la lớn, ném thẳng vào miệng hắn.

“Ực…” Vương Bàn Tử không kịp nhìn rõ là thứ gì, đã nuốt ực xuống theo phản xạ.

“Tần gia, anh cho tôi ăn cái gì vậy?” “Đoán xem?” Tần Vũ thờ ơ nghịch thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay, hỏi ngược lại Vương Bàn Tử.

“Hàng Tần gia làm ra, tất cả đều là cực phẩm!

Chắc chắn là thứ tốt!

Không lẽ là thần đan diệu dược có thể khiến tôi đấm một phát chết một con trâu?” Vương Bàn Tử cứng đầu, bắt đầu hào hứng đoán tác dụng của viên thuốc tròn tròn kia.

“Hay là loại tiên đan trong tiểu thuyết võ hiệp, ăn vào có thể có được mấy chục năm nội lực?

Chương 289

Hoặc là nội đan của yêu thú, ăn vào có thể bách độc bất xâm, còn thở được dưới nước?" "Nằm mơ đi!" Tần Vũ quay người đi thẳng, không thèm để ý đến Vương Bàn Tử đang mơ mộng hão huyền giữa ban ngày, đi thẳng về phía thi thể băng pha lê.

Trước đó ngọn tháp pha lê đã sập mất một nửa, bây giờ chỉ còn lại phần đế cao nửa mét.

Bức tượng tướng quân đen kịt đã vỡ thành từng mảnh vụn trên đất, nhưng thi thể băng pha lê phía sau lại lộ ra trong không khí mà không hề bị tổn hại.

Thi thể pha lê đó có làn da trong suốt, chất liệu trông giống như loại đá pha lê tinh khiết không tì vết nhất.

Ở giữa cơ thể là một khối đá mã não màu đỏ máu, trông như nội tạng.

Khối mã não đỏ máu được lớp pha lê trong suốt bao bọc một cách hoàn hảo, nhìn từ xa, trông như một mỹ nữ da trắng nõn nà, đang ngồi ngay ngắn trong đài pha lê.

"Thôi rồi, thôi rồi!

Một khối đá mã não pha lê lớn như vậy, lại còn là loại thủy chủng trong suốt!

Tần gia!

Nếu chúng ta mang được thứ này ra ngoài, thì thật sự tám đời sau cũng không lo ăn uống!" Đại Kim Nha vừa nhìn thấy thi thể pha lê lộ ra trong khối băng, hai mắt gần như muốn rớt ra ngoài!

"Mẹ kiếp!

Chẳng trách lão già khốn nạn Minh thúc già từng tuổi này rồi mà còn mò lên tận núi tuyết chịu khổ!

Thứ này chỉ cần bẻ được một mẩu nhỏ thôi cũng đủ ăn cả đời rồi!" Vương Bàn Tử hai năm nay bôn ba nam bắc với Hồ Bát Nhất, cũng đã thấy không ít thứ tốt.

Nhưng khi nhìn thấy "thi thể băng pha lê" cao hơn nửa người này, hắn cũng như Lưu mỗ mỗ vào Đại Quan Viên chưa từng thấy của quý, nhìn mãi không chán, chỉ thiếu điều ôm đầu người ta hít hà hai cái!

"Oa!

Lần đầu tiên thấy pha lê đẹp như vậy!" "Tạo hình pha lê tao nhã độc đáo như vậy, hoàn toàn không thấy dấu vết mài giũa, chắc hẳn là hình thành hoàn toàn tự nhiên, có giá trị thưởng thức và nghiên cứu rất cao!" Đại Kim Nha và Shirley Dương cũng đồng thanh tán thưởng.

Chỉ có Tinh Tuyệt Nữ Vương vừa chui ra từ Mục Trần Châu, chỉ liếc nhìn thi thể pha lê một cái, rồi rụt người ra sau lưng Tần Vũ.

Cô nắm chặt vạt áo Tần Vũ, cơ thể run rẩy nhẹ, dường như vô cùng sợ hãi thi thể pha lê kia!

"Sao vậy?

Thi thể pha lê đó có vấn đề gì à?" Tần Vũ chú ý đến sự khác thường của Tinh Tuyệt Nữ Vương, xoa xoa đầu cô, vừa an ủi vừa lên tiếng hỏi.

"Phu quân cẩn thận, cái… cái đó… cảm giác rất đáng sợ!

Sẽ khắc chế sức mạnh của ta!" Tinh Tuyệt Nữ Vương nhíu mày, hiếm khi có vẻ hoảng loạn đáp lại.

Tần Vũ nhíu chặt mày, cũng cảm thấy "tà thần" trông vô hại này

có vấn đề!

Vừa vào tầng cuối cùng của yêu tháp, giác quan thứ sáu đã không ngừng cảnh báo hắn rằng bên trong có thứ gì đó vô cùng nguy hiểm!

"Thủy tinh tự tại sơn" trước đó đã bị phá hủy, nhưng cảm giác nguy hiểm vẫn chưa biến mất, ngược lại còn ngày càng mãnh liệt!

Vậy thì chỉ còn lại một lời giải thích.

Cái "thi thể băng pha lê" này chính là thứ nguy hiểm nhất trong Cửu Tầng Yêu Tháp!

"Tần gia, sao vậy?

Chẳng lẽ "thi thể băng pha lê" có vấn đề?" Shirley Dương vốn là người tinh ý, thấy sắc mặt Tần Vũ nghiêm trọng, đoán rằng sự việc không đơn giản như vậy.

"Thi thể pha lê này tốt nhất là đừng đụng vào, nếu không có thể sẽ gặp rắc rối." Tần Vũ vừa nói vừa chỉ vào miệng của thi thể pha lê, giải thích.

"Bên trong thi thể pha lê chắc cũng có "Đạt Phổ" quỷ trùng, một khi nó rời khỏi tầng thứ nhất, sẽ kích hoạt cơ quan, toàn bộ yêu tháp sẽ sụp đổ, tất cả chúng ta sẽ bị chôn vùi trong băng tuyết." "Mẹ kiếp!

Ta đã nói sao cái đám Tống Tử nhỏ mọn hẹp hòi này đột nhiên lại hào phóng như vậy chứ?

Đặt một khối mã não pha lê to thế này ngay giữa quảng trường chờ người đến lấy!

Quả nhiên, lại là cơ quan chết tiệt!" Vương Bàn Tử bây giờ đối với đám Tống Tử này đã căm thù đến tận xương tủy, nếu không phải điều kiện không cho phép, có lẽ hắn đã sớm dùng một mồi lửa siêu độ cho tất cả bọn chúng rồi!

“Tần gia, anh chắc chắn có cách đúng không?

Một khối pha lê lớn như vậy, để chôn cùng mấy tên Tống Tử da đen này, thật là phí của trời!” Đại Kim Nha lau nước miếng, đặt toàn bộ hy vọng vào Tần Vũ.

“Cách thì đúng là có, nhưng không vội, trước tiên xem cái này đã.” Tần Vũ quay người đến góc đông bắc của yêu tháp, cắm thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay xuống đất, rồi dùng sức bẩy mạnh một cái, hai thanh giá gỗ màu đen bị gãy ngang lưng, bị rút thẳng ra!

Vụn gỗ đen rơi lả tả đầy đất, mặt đất vốn bằng phẳng lập tức xuất hiện một cái hố sâu nửa mét.

“Tần gia, anh định biểu diễn tay không phá tháp à?

Đừng mà, lão nhân gia ông bản lĩnh lớn, phá xong còn chạy ra được, chứ bọn tôi thì không xong đâu!

Béo Gia tôi không muốn bị chôn trong băng đông thành tượng đá, mấy trăm năm sau bị người ta mang ra làm vật trưng bày đâu!” Vương Bàn Tử thấy Tần Vũ ra tay dứt khoát phá hai thanh gỗ, mặt trắng bệch gào lên, chỉ thiếu điều lao đến ôm đùi Tần Vũ!

“Khụ khụ!

Tôi không định phá tháp, chỉ là hai thanh gỗ thôi, sẽ không ảnh hưởng đến khả năng chịu lực đâu.” Tần Vũ thu lại con dao trong tay, sờ sờ mũi giải thích.

“…Có dấu vết đào bới nhân tạo, chẳng lẽ có lão tổ tông nào đã ghé thăm nơi này rồi?” Hồ Bát Nhất lại gần, liếc mắt một cái đã nhận ra vấn đề của lớp đất đông cứng bên dưới, dấu vết này rất giống với đường hầm mà các thổ phu tử thời xưa đào.

“Niên đại của cái hố này gần bằng thời gian xây dựng yêu tháp, trang sức trên người mấy tên Tống Tử hộ pháp kia cơ bản không bị

động đến, chắc là do người của Luân Hồi Tông đào." Tần Vũ cúi đầu nhìn, phủ nhận suy đoán của Hồ Bát Nhất.

"Mọi người có cảm thấy, phong cách mai táng ở đây, và tư duy thiết kế cơ quan có chút quen thuộc không?" Shirley Dương nghĩ lại những gì đã gặp trên đường đi, trong đầu đột nhiên lóe lên một tia sáng.

"Tinh Tuyệt Cổ Thành!" Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Shirley Dương đồng thanh nói!

Tinh Tuyệt Nữ Vương sau lưng Tần Vũ nghe thấy giọng họ, bất giác thò ra nửa người, đôi mắt tò mò nhìn về phía mấy người đang mặt đầy kích động kia.

Chương 290

"Ma Quốc và Tinh Tuyệt Cổ Thành nhất định có mối liên hệ nào đó!" Hồ Bát Nhất đập mạnh vào đùi, ở Tàng Cốt Câu hắn đã phát hiện ra những ký hiệu khá giống với ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, một totem mặt quỷ có ba mắt!

"Không sai, Ma Quốc và Tinh Tuyệt Cổ Thành cùng thuộc một nhánh tộc người!" Tần Vũ bắt đầu giải thích cho mấy người về nguồn gốc của Ma Quốc và Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nguyên lai, mấy ngàn năm trước, gần song Hắc Sơn ở Zagrama, Tân Cương, từng tồn tại một dân tộc truyền thừa từ Vô Để Quỷ Động.

Họ dựa vào cái gọi là Xà Thần Chi Nhãn, chính là Mục Trần Châu mà phe Ban Sơn vẫn luôn tìm kiếm, để dòm ngó cái động quỷ thần bí kia.

Người của tộc Quỷ Động tin rằng, chỉ cần không ngừng hiến tế người sống cho hài cốt Xà Thần trong động quỷ, thì sau khi chết, tộc nhân của họ sẽ được tái sinh trong không gian hư ảo nơi chôn cất xương rắn.

Sau này vì lý do khí hậu, những người tộc Quỷ Động này mang theo Mục Trần Châu rời khỏi Tân Cương, di cư về phía nam đến cao nguyên Thanh Tạng, dãy núi Côn Luân, dựa vào sức mạnh của "Xà Thần" để thành lập Ma Quốc.

Họ xây dựng Ác La Hải Thành lừng lẫy, lập đàn tế và thu phục tổ tiên của Bạch Lang Vương là yêu lang "Thủy Tinh Tự Tại Sơn" cùng với Đạt Phổ Quỷ Trùng làm người bảo vệ Ma Quốc.

Người thống trị Ma Quốc là các Quỷ Mẫu nhiều đời, sở hữu đôi

mắt ma có thể sánh với Phật Nhãn, tên là Vô Giới Yêu Đồng.

Đôi mắt này có thể nhìn thấy không gian hư ảo và tạo ra liên kết với nó.

Quỷ Mẫu sở hữu năng lực huyễn hóa cảnh tượng vô cùng thần kỳ, bất kỳ ai nhìn vào mắt của bà ta đều sẽ trở thành vật tế cho Vô Để Quỷ Động.

Đàn tế thông qua không gian hư ảo trong mắt Quỷ Mẫu liên kết với động quỷ ở song Hắc Sơn, Zagrama.

Người Ma Quốc tiếp tục thông qua đàn tế để hiến tế người sống cho xương rắn.

Tất cả những người được chọn làm vật tế, sau lưng đều sẽ xuất hiện một totem hình con mắt.

Nguyên tố sắt trong máu của những người này sẽ dần mất đi và chuyển sang màu vàng bùn, rồi dần dần đông đặc lại, cuối cùng sẽ chết trong đau đớn vào khoảng bốn mươi tuổi.

Ma Quốc truyền thừa được vài đời thì anh hùng cổ đại của khu vực Tây Tạng, vua Gesar, cùng với đại sư Liên Hoa Sinh đã dùng kế đoạt đi Mục Trần Châu.

Thêm vào đó, sau này do người Ma Quốc khai thác không gian dưới lòng đất quá mức gây ra sụt lún, toàn bộ Ác La Hải Thành chìm xuống đáy hồ, tình thế hai bên đảo ngược.

Đội quân hùng mạnh do vua Gesar lãnh đạo đã lật đổ ách thống trị của Ma Quốc, Mục Trần Châu trong chiến loạn đã lưu lạc vào Trung Nguyên.

Tại Tân Cương, sau khi tộc Quỷ Động di cư về phía nam, một nhánh dân tộc khác, sau này là bộ tộc Zagrama, từ châu Âu đến song Hắc Sơn và phát hiện ra Vô Để Quỷ Động.

Đại tế ti trong tộc thông qua bói toán đã cho tộc nhân biết rằng ở phương Đông có một con mắt ngọc hoàng kim, chính là Mục Trần Châu, lúc đó Mục Trần Châu đã lưu lạc vào Trung Nguyên.

Để có thể nhìn thấy đáy động quỷ, tộc nhân đã phỏng theo Xà Thần Chi Nhãn Mục Trần Châu để tạo ra một con mắt ngọc giả, âm mưu dòm ngó bí ẩn của động quỷ, nhưng không may lại kích hoạt lời nguyền, tất cả tộc nhân đều bị động quỷ đánh dấu tế tự, đó chính là lời nguyền Quỷ Nhãn.

Sau khi Ma Quốc bị diệt vong, một nhánh của tộc Quỷ Động còn sót lại đã quay về Tân Cương, thành lập nước Tinh Tuyệt, cai trị nước Tinh Tuyệt theo phương thức thống trị của Ma Quốc trước đó.

Lúc này, bộ lạc Zagrama để tìm được Mục Trần Châu thật sự nhằm giải trừ lời nguyền, đã đến Trung Nguyên tìm kiếm Mục Trần Châu, sau này dần dần hình thành nên phái Ban Sơn Đạo Nhân.

Tinh Tuyệt Nữ Vương có năng lực tương tự Quỷ Mẫu của Ma Quốc đã nô dịch các nước nhỏ xung quanh, cuối cùng một vị Ban Sơn Đạo Nhân đã xúi giục các nước Tây Vực thành lập liên quân chống lại sự thống trị của nước Tinh Tuyệt.

Khi hai quân hỗn chiến, một trận bão cát bất ngờ ập đến đã chôn vùi cả nước Tinh Tuyệt lẫn quân đội hỗn chiến dưới lớp cát vàng.

Mặt khác, những tộc nhân Quỷ Động còn sót lại ở núi Côn Luân không di cư đi đã phát triển thành Luân Hồi Tông.

Luân Hồi Tông luôn muốn khôi phục Ma Quốc, vì vậy đã xây dựng Cửu Tầng Yêu Tháp trên núi Côn Luân, vẫn tiếp nối truyền thống tế tự cổ xưa của tộc nhân Quỷ Động!

"À à, đoán xem, thông đạo này sẽ dẫn đến đâu?" Tần Vũ múa thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay thành một vòng hoa, cố ý úp mở hỏi

mấy người.

"Chẳng lẽ… Ác La Hải Thành?" Shirley Dương vốn có tư duy nhanh nhạy, đã đoán ra đáp án.

"Không sai, bên dưới có khả năng là Ác La Hải Thành!" Tần Vũ ném cho Shirley Dương một ánh mắt tán thưởng.

"Ác La Hải Thành không phải là sào huyệt cũ của Ma Quốc sao?

Để tôi tính xem nào, tộc nhân Quỷ Động là tổ tiên của Ma Quốc, người Ma Quốc là tổ tiên của Tinh Tuyệt, vậy… bên dưới chẳng phải là mộ tổ của Tinh Tuyệt Nữ Vương sao?" Vương Bàn Tử dứt khoát giơ ngón tay ra, tính toán vai vế cho Tinh Tuyệt Nữ Vương.

"Ừm… nói vậy thì đúng thật!

Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể về quê rồi!" Tần Vũ vỗ vỗ Tinh Tuyệt Nữ Vương vẫn còn kinh hồn bạt vía, còn cô thì mặt không gợn sóng cúi đầu xuống, không biết đang nghĩ gì.

"Được rồi, thời gian nghỉ ngơi đến đây là hết, bắt đầu làm việc, đào lớp đất phong thổ kia ra!" Tần Vũ vừa ra lệnh, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lập tức lại gần.

"Phì phì!" Vương Bàn Tử nhổ hai bãi nước bọt vào lòng bàn tay, vung cánh tay mập mạp bắt đầu đào lớp đất đông cứng không biết bao nhiêu năm.

Bởi vì có nước gừng, mấy người cũng thật sự bỏ sức, tuyệt đối không lười biếng, chưa đầy hai tiếng đồng hồ, lớp đất phong thổ đã bị mấy người đào ra, để lộ ra một thông đạo hẹp và tối om bên trong.

"Ác La Hải Thành tôi chưa chuẩn bị trước, bên trong tình hình thế nào cũng không biết, mọi người cứ nghỉ ngơi tại chỗ hai tiếng, tôi vào trước thăm dò đường!" Tần Vũ nói xong, không đợi những người khác trả lời đã chui vào trong thông đạo.

Hồ Bát Nhất và mấy người cơ bản đều nghe theo lời Tần Vũ, cũng không nói gì, ngoan ngoãn ngồi quanh miệng thông đạo, ngồi phịch lên đống đất phong thổ vừa đào ra.

Thông đạo không rộng, nhưng đủ cho một người đi qua một cách thoải mái.

Tần Vũ có năng lực dự đoán huyết mạch, cũng không sợ cạm bẫy gì, "cộp cộp cộp" chạy một mạch về phía cuối con đường.

Trong thông đạo không biết đã chạy bao lâu, không gặp một cơ quan nào, nhưng cũng không thấy điểm cuối.

Tần Vũ tuy thể chất biến thái, nhưng cũng không chịu nổi việc chạy lung tung không mục đích như vậy, không khỏi lẩm bẩm một mình: "Mẹ kiếp, không lẽ mình đoán sai rồi?

Chẳng lẽ đám Tống Tử của Ma Quốc này muốn rèn luyện thân thể, đào một đường chạy marathon dưới chân núi Côn Luân à?" Đột nhiên, thông đạo phía trước cuối cùng cũng có biến hóa, le lói một chút ánh sáng yếu ớt, dường như phía trước có lối ra!

Tần Vũ lao vọt tới, quả nhiên là lối ra!

Chỉ là lối ra đó bị một vầng sáng mờ ảo bao phủ, hoàn toàn không nhìn rõ bên ngoài có gì.

"Mẹ kiếp, kệ đi, ra xem trước đã!" … Trong Cửu Tầng Yêu Lâu, Vương Bàn Tử lại xé một gói thịt bò khô, nhét vào miệng, nói giọng lúng búng: "Đã ba ngày rồi, Tần gia vẫn chưa về à?

Chẳng lẽ Ác La Hải Thành kia xây trên nham thạch nóng chảy?

Mấy lão Tống Tử đó đào thẳng con đường vào tâm Trái Đất rồi à?" "Này đồng chí Béo, không có văn hóa thì đừng có ở đó mà nói bậy có được không?" Hồ Bát Nhất cũng lấy ra lương khô nén cắn một miếng, dùng chân đá đá lớp băng dưới chân rồi nói tiếp: "Đây là cao

nguyên Thanh Tạng, chỉ riêng độ dày của vỏ Trái Đất đã bảy, tám mươi cây số rồi!

Chương 291

Dù có gọi cả mười tám đời tổ tông của Ma Quốc kia lên, không ăn không uống đào hai trăm năm cũng không đào tới tâm Trái Đất được đâu!" "Tần gia, anh ấy sẽ không gặp rắc rối gì chứ?

Chúng ta cứ ngồi chờ thế này cũng không phải là cách, có cần xuống dưới tiếp ứng không?" Thực lực của Tần Vũ không cần phải nghi ngờ, nhưng đã một ngày trôi qua mà không có chút tin tức nào, Shirley Dương cũng không khỏi có chút lo lắng.

"Tôi thấy được đấy, đợi Béo Gia tôi ăn no đã, tôi và lão Hồ sẽ xuống dưới xem sao!" Vương Bàn Tử vừa nói vừa "ừng ực" tu một ngụm nước lớn, đồng ý với đề nghị của Shirley Dương.

Hồ Bát Nhất cũng không có ý kiến, hai người đơn giản thu dọn đồ đạc, đi về phía lối vào thông đạo đen ngòm.

"Đợi đã, trong thông đạo hình như có động tĩnh!" Hồ Bát Nhất đột nhiên dừng lại ở lối vào, giơ con dao Mạc Kim trong tay lên, cảnh giác nhắc nhở mấy người.

Lúc này trong thông đạo đột nhiên có tiếng động, chỉ có hai khả năng.

Một là, Tần Vũ đã về!

Hai là, đại quân Tống Tử của Ma Quốc đã đến!

Vương Bàn Tử "xoẹt" một tiếng, rút Phá Sơn Đao ra, cùng lúc đó, Shirley Dương cũng giơ Thán Tức Chi Lệ trong tay lên, nhắm vào hướng cửa hang, sẵn sàng bắn bất cứ lúc nào!

"Ồ, bày trận lớn thế này để chào đón tôi về à!" Tần Vũ từ lối vào thông đạo lao lên, thấy mấy người ở tầng một của yêu tháp cầm vũ

khí, căng thẳng nhìn chằm chằm, tư thế đó như thể giây sau sẽ lao tới!

"Hù ~ Tần gia!

Tưởng là đám Tống Tử của Ma Quốc ra chứ, dọa Béo Gia tôi toát cả mồ hôi lạnh!" Vương Bàn Tử vừa thấy Tần Vũ, lập tức thở phào nhẹ nhõm, "phịch" một tiếng lại ngồi xuống đất!

"Tần gia, anh đi đâu vậy?

Đã ba ngày mới về, mọi người đều lo lắng, vừa nãy Vương Bàn Tử và lão Hồ còn định xuống dưới tìm anh!" Shirley Dương thấy Tần Vũ đã về, trông có vẻ cũng không bị thương, lòng lập tức yên tâm hơn nhiều.

"Ồ?

Đã ba ngày rồi sao?" Tần Vũ không khỏi có chút kinh ngạc, trong thông đạo đen ngòm đó quả thực không có khái niệm thời gian, hắn cứ nghĩ nhiều nhất chỉ mới qua một ngày.

"Để mọi người lo lắng rồi, trong thông đạo không có cơ quan, nhưng cũng không có nguồn sáng, nên khái niệm thời gian khá mơ hồ!" "Tần gia, anh đi lâu như vậy, có tìm thấy Ác La Hải Thành không?

Bên trong có phải là châu báu chất thành đống không?" Vương Bàn Tử không hề hứng thú với cơ quan trong thông đạo, thứ hắn quan tâm nhất là những món đồ minh khí trong mộ!

"Ừm, tìm thấy rồi!

Nhưng nơi đó rất phiền phức, nếu không chuẩn bị đầy đủ rất dễ bị mắc kẹt ở đó!

Chúng ta phải quay về mặt đất một chuyến, bổ sung trang bị và thức ăn." Nghe Tần Vũ nói phiền phức, Vương Bàn Tử lập tức dập

tắt ý định xuống dưới vơ vét một mẻ, ngoan ngoãn theo đội ngũ quay trở lại mặt đất.

Lúc mấy người leo ra khỏi hang băng, trời đã về khuya.

Bầu trời cao nguyên Thanh Tạng trong veo lạ thường, những vì sao trông cũng to và sáng hơn những nơi khác!

Bầu trời đầy sao, điểm xuyết một cách tinh tế trên nền trời đêm đen kịt, vô cùng bắt mắt!

Nhưng mấy người đang mệt mỏi rã rời chẳng có tâm trạng nào để thưởng thức, chỉ đơn giản rửa mặt qua loa, cả đoàn đều chui vào lều.

"A a a!

Cứu mạng ~ cứu mạng a!" Ngay khi mọi người vừa chuẩn bị nằm xuống, một tiếng hét chói tai xé toang màn đêm!

Nghe thấy tiếng kêu cứu đột ngột, mấy người lập tức mất hết tâm trạng ngủ nghỉ, vội vàng mặc quần áo lao ra ngoài!

Nghe tiếng kêu thì hẳn là A Diệp, con gái Minh thúc, nửa đêm la hét như vậy, hai cha con họ chắc chắn đã gặp nguy hiểm!

"Tuyết Di Lặc!

Tuyết Di Lặc!

Quái vật trên núi tuyết!

A Diệp mau dùng lửa đốt đi!" Bên ngoài lều của Minh thúc, một sinh vật bí ẩn màu trắng khổng lồ, phồng lên đang thò đầu ló cổ đè về phía cái lều, bên trong vọng ra tiếng la hét gần như vỡ giọng của Minh thúc!

Tần Vũ lật thanh Hắc Kim Cổ Đao rạch một đường lớn trên lều, lao vọt vào trong lều, một tay xách một người như xách gà con, xách cả hai ra ngoài.

“Ầm!” Ba người vừa lao ra khỏi lều, con Tuyết Di Lặc kia đã đè sập cái lều, đập một cái thật mạnh xuống đất!

Nếu mấy người ra chậm một bước, e là đã bị con quái vật này đập thành bánh thịt!

Con quái vật lông trắng đó không nhìn rõ ngũ quan, chỉ là một cục lông lá to đùng, ngay cả đầu và mông cũng không phân biệt được, hình dáng vô cùng kỳ quái.

“Lít lít lít!” Dường như có chút sợ hãi Tần Vũ, thân thể nó đột nhiên co rụt lại, phát ra một tiếng kêu chói tai hoàn toàn không tương xứng với thân hình, “bịch” một tiếng nhảy ra khỏi cái lều.

“Lít lít!” Tuyết Di Lặc lại kêu lên một tiếng chói tai, quay người trượt về phía dưới lớp băng!

Thấy con vật định chạy, Tần Vũ bỏ Minh thúc và A Diệp xuống, cầm đao đuổi theo.

Con quái vật to xác đó không biết cấu tạo thế nào, rõ ràng to lớn như vậy, mà chạy như không có trọng lượng, nhẹ nhàng lướt về phía trước cả chục mét, tốc độ gần bằng thỏ tuyết!

Minh thúc vẫn còn kinh hồn bạt vía, lau mồ hôi lạnh trên đầu, khi ngẩng đầu lên lần nữa, Tuyết Di Lặc và Tần Vũ đã chạy mất dạng!

“Hả?

Tình hình gì vậy?

Lều bị trộm à?

Tần gia lại đi đâu rồi?” Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất vừa mặc xong quần áo đã chạy tới, nhìn cái lều tan hoang hỏi.

“Đây… Tần gia vừa mới xông vào lều, cứu tôi và… và A Diệp ra!

Bây… bây giờ chắc là đi đuổi… ối!

Chương 292

đuổi theo Tuyết Di Lặc rồi!" Minh thúc bị Tần Vũ bất ngờ xách ra khỏi lều, lại thêm lúc trước toát một thân mồ hôi lạnh, bây giờ bị gió đêm thổi, lạnh đến run cầm cập, nói năng cũng không lưu loát.

A Diệp vội vàng từ trong cái lều đã sập một nửa lôi ra tấm chăn lông cừu, khoác lên người cha.

"Tuyết Di Lặc là cái quái gì vậy?" "Là một loại quái vật trên núi tuyết, chỉ xuất hiện vào đêm khuya!

Thân hình khổng lồ, nhưng tốc độ lại cực nhanh, không ai thấy rõ nó trông như thế nào!" Minh thúc quấn chặt tấm chăn lông cừu, kể cho Hồ Bát Nhất và mấy người nghe câu chuyện mà ông đã nghe được từ người Tạng trên núi tuyết khi đi buôn.

"Thứ này là động vật quý hiếm, nếu bắt được hai con bán cho sở thú, chẳng phải sẽ kiếm được một khoản lớn sao?" Vương Bàn Tử vừa nghe đến đây, lập tức hứng thú.

"Thôi đi, chưa nói đến việc sinh vật này chỉ tồn tại trong truyền thuyết, sở thú có thu hay không?

Ông béo như vậy, chạy hai bước trên tuyết đã thiếu oxy rồi, đừng nói là Tuyết Di Lặc, có lẽ đến một sợi lông đuôi của nó ông cũng không sờ được!" Hồ Bát Nhất thấy Vương Bàn Tử lại hăng hái gây chuyện, vội vàng dội một gáo nước lạnh.

"Này lão Hồ, chuyện nào ra chuyện đó, đừng có công kích cá nhân như thế chứ!" Vương Bàn Tử cũng chỉ nói cho sướng miệng, chứ thật sự bảo đi bắt Tuyết Di Lặc, chắc chắn hắn là người đầu tiên bỏ cuộc… Tần Vũ đuổi theo bóng trắng xa xa chạy được gần mười cây số, trước mặt là một khe nứt băng khổng lồ, tốc độ của Tuyết Di Lặc

đột nhiên chậm lại.

Tần Vũ chớp lấy cơ hội, hai bước đã đuổi kịp, lật tay rút Hắc Kim Cổ Đao, một đao chém về phía cục bông trắng khổng lồ lông xù trước mặt!

"Bụp!" một tiếng, ngay khoảnh khắc lưỡi đao sắp chém vào thân thể nó, cục bông trắng đột nhiên nổ tung, lông trắng bay tứ tán, phân thành vô số cục bông nhỏ bằng lòng bàn tay, "vút" một tiếng chui vào khe nứt của lớp băng rồi biến mất!

Tần Vũ mắt nhanh tay lẹ, tay trái vươn ra nắm lấy một cục bông nhỏ phản ứng chậm nửa nhịp, bị rớt lại phía sau.

"Lít lít lít!" Cục bông nhỏ cố gắng giãy giụa trong lòng bàn tay hắn, nhưng không thể thoát ra được, lo lắng kêu lên không ngừng!

"Lít lít!" Con vật nhỏ dường như đã tức đến đỏ mắt, thò cái đầu nhỏ ra lộ hàm răng nhọn hoắt cắn vào ngón trỏ của Tần Vũ!

"Tiểu quỷ, người không lớn mà tính khí lại không nhỏ!" Tần Vũ nhếch miệng, đặt ngang thanh Hắc Kim Cổ Đao ở tay trái, cục bông nhỏ trong tay cảm nhận được sát khí lạnh lẽo trên lưỡi đao, lập tức xù lông, trợn mắt ngất xỉu vì sợ!

"A ha, giả chết à?

Quái vật giết người không thấy máu trên núi tuyết mà gan nhỏ thế sao?

Thật không dọa được!

Thôi, mang về cho hai cô gái làm thú cưng cũng được!" Tần Vũ bĩu môi, dùng sức lắc lắc con vật nhỏ trong tay, thấy nó vẫn không có phản ứng, mới xác định nó thật sự đã ngất đi.

Buộc chặt cục bông nhỏ lại, nhét vào trong ngực, Tần Vũ nhìn

xung quanh, xác định phương hướng, thân hình khẽ động rồi lại men theo dấu chân của mình mà phi về… "Đa tạ Tần gia, vừa rồi đã cứu hai cha con tôi trong lúc nguy nan!

Các vị khác chạy một chuyến cũng vất vả rồi, đợi khi tôi về, nhất định sẽ hậu tạ!" Vừa thấy Tần Vũ quay lại, Minh thúc mặt mày tươi cười lại gần, nhìn trái nhìn phải rồi cau mày nói.

"Tần gia, không biết cái "thi thể băng pha lê" của tôi…" "Yên tâm đi, tôi tìm thấy rồi, ở dưới yêu tháp kia kìa!

Thi thể công chúa Ma Quốc gì chứ?

Rõ ràng là một khối đá mã não pha lê to tổ chảng!" Vương Bàn Tử nhanh miệng, nói toạc ra chuyện về khối đá mã não pha lê.

Hồ Bát Nhất đứng sau lưng véo mạnh vào đùi hắn một cái, Vương Bàn Tử đau đến giật nảy mình, mới ý thức được mình đã lỡ lời.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, ngày hôm sau khi Hồ Bát Nhất và mấy người đã trang bị lại đầy đủ đồ đạc và nhu yếu phẩm, Minh thúc cũng dắt theo con gái A Diệp đòi đi theo!

Tần Vũ tuy không nói lời từ chối, nhưng bất giác nhíu mày.

Lần này đi xuống, là nhắm đến Ác La Hải Thành sâu không biết bao nhiêu dưới lớp băng, thêm một người là thêm một phần nguy hiểm!

Hơn nữa hai cha con Minh thúc, một già một trẻ, không có sức chiến đấu thì thôi đi, lỡ có chuyện gì xảy ra, chắc chắn phải phân tâm chăm sóc, chẳng phải là mang theo hai gánh nặng sao?

Cái tật ăn nói không suy nghĩ của Vương Bàn Tử, đôi khi thật sự làm hỏng chuyện, xem ra cần phải dạy dỗ lại!

Tần Vũ thờ ơ liếc Vương Bàn Tử một cái, bất giác tỏa ra một chút

sát khí lạnh lẽo.

Vương Bàn Tử không biết có phải vì đôi khi đầu óc không có một nếp nhăn, hay là có chút trực giác như dã thú, bỗng rụt người lại, chỉ cảm thấy sau gáy lạnh toát, như thể bị thứ gì đó đáng sợ để mắt tới.

"Đồng chí Béo, ngó đông ngó tây làm gì thế?" Hồ Bát Nhất thu dọn xong ba lô, thấy Vương Bàn Tử đứng tại chỗ nhìn trái ngó phải, sắc mặt cũng không tốt lắm, liền đi tới.

"Lão Hồ, tôi vừa nãy đột nhiên thấy sau lưng lạnh toát, quay đầu lại thì thấy Tần gia đang nhìn tôi cười, cười đến nỗi trong lòng tôi phát hoảng, chuyến đi xuống lần này có lẽ tôi sẽ phải chịu khổ rồi!" Vương Bàn Tử méo mặt, đem hết suy đoán của mình nói cho Hồ Bát Nhất nghe.

"Không thể nào, Tần gia không phải người hẹp hòi như vậy đâu!

Ha, do ông chột dạ, nên nghĩ nhiều thôi!" Hồ Bát Nhất vỗ vỗ vai Vương Bàn Tử, quay người đi chuẩn bị dây thừng xuống hang băng.

Ặc?

Thật sự là ảo giác của mình sao?

Mình nghĩ nhiều rồi?

Vương Bàn Tử lập tức cũng có chút không chắc chắn, xoa xoa khuôn mặt mập mạp của mình, rồi cũng đi theo.

Bởi vì đã đi qua một lần, các cơ quan cũng đã bị phá hủy gần hết, lần này cả đoàn chỉ mất chưa đầy một tiếng đồng hồ đã xuống đến tầng cuối cùng.

Minh thúc vừa nhìn thấy "thi thể băng pha lê" đang bị chôn trong băng, lộ ra nửa người, hai mắt gần như trợn trừng muốn rớt ra ngoài!

Cái thi thể chó má gì chứ?

Rõ ràng là một khối đá pha lê tự nhiên!

Quả nhiên kinh thư của Luân Hồi Tông chỉ là thứ lừa bịp!

Đây rõ ràng là báu vật vô giá!

"Này này này!

Đừng nhìn nữa, Tần gia đã nói rồi, thứ này bây giờ không động vào được!

Xem cái này này!" Vương Bàn Tử thấy bộ dạng chưa từng thấy sự đời của Minh thúc, cằm như sắp rớt xuống đất, trong lòng lập tức cân bằng lại, vỗ vỗ vai ông ta, kéo thẳng người đến miệng thông đạo.

Chương 293

“Thấy chưa?

Con đường lớn dẫn đến vương thành Ác La Hải Thành của Ma Quốc, chúng ta đến đó dạo một vòng, đừng nhìn cái núi pha lê nữa, biết đâu còn có núi kim cương mang ra cho ông đấy!” “Ha ha, các vị đều là anh hùng hào kiệt đương thời, khí khái thật phi phàm!” Minh thúc cười như không cười nịnh nọt hai câu, mắt thỉnh thoảng lại liếc về phía thi thể pha lê.

Vương Bàn Tử và ông ta nói qua lại vài câu, đã bị Hồ Bát Nhất gọi đi.

Minh thúc thấy có cơ hội, gọi A Diệp đến bên cạnh, nhỏ giọng dặn dò vài câu, sau đó cũng nhanh chóng theo mấy người đi vào thông đạo.

Trong thông đạo vẫn tối đen như mực, có thể nói là đưa tay ra không thấy năm ngón.

Tần Vũ không bị ảnh hưởng, nhưng những người khác thì không được.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất một trước một sau đi theo Tần Vũ, Vương Bàn Tử đi giữa giơ cao đèn pin mắt sói.

Tường trong thông đạo dường như được trát một thứ gì đó đặc biệt, ánh sáng của đèn pin mắt sói chiếu lên tường sẽ phản xạ lại một phần, vì vậy cả đoàn chỉ cần một chiếc đèn pin, con đường dưới chân cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

“Lão Tống Tử của Ma Quốc thật biết hưởng thụ!

Xây một con đường chạy bộ như vậy, còn đánh bóng toàn bộ!

Trong tường có trộn thứ gì không?

Hình như có mùi thơm?" Vương Bàn Tử miệng không ngớt, vừa đi vừa bình phẩm về thông đạo.

"Mùi thơm?

Mùi thịt nướng hay gà hun khói?

Tôi thấy ông lại thèm ăn rồi chứ gì?

Đã sinh ra ảo giác rồi!" Hồ Bát Nhất nhíu mũi, lại gần bức tường, hoàn toàn không ngửi thấy mùi thơm, bất giác nghĩ rằng Vương Bàn Tử lại đang nói bậy!

"Vịt quay gà hun khói?

Cái nơi quỷ quái này lấy đâu ra thịt gà?

Có thì cũng chỉ có thịt người thôi!" Miệng Vương Bàn Tử không lúc nào ngơi, lập tức lại bắt đầu nói bậy.

"Bàn Tử, Minh thúc có ở phía sau không?" Tần Vũ nghe tiếng bước chân trong mộ đạo, cảm thấy dường như thiếu mất một người.

"Có… Ế?

Người đi đâu rồi?

Rõ ràng lúc nãy còn đi theo mà?" Bàn Tử vừa trả lời "Có chứ", quay người lại đã thấy sau lưng trống không, Minh thúc vốn nên ở cuối đội ngũ không biết đã biến mất từ lúc nào!

"Quay đầu lại!" Tần Vũ hét thẳng vào Bàn Tử đang ở cuối đội.

"Mẹ kiếp, lão già khốn nạn đó nhất định đã đi đào "thi thể băng pha lê" rồi, muốn để chúng ta chết trong thông đạo, để một mình độc chiếm khối pha lê đó!

Mau đuổi theo!

Nếu không thông đạo bị chấn sập, chúng ta chỉ có nước bị chôn sống thôi!" Hồ Bát Nhất đầu óc nhanh nhạy, lập tức hiểu ra lý do tại sao Minh thúc sống chết đòi theo xuống!

Cả đoàn người vội vã chạy ngược lại, khi quay về tầng cuối của yêu lâu, thì thấy Minh thúc đang ôm thi thể pha lê ở giữa cầu thang tầng một và tầng hai, đang cố trèo lên!

Minh thúc vừa đặt một chân lên tầng hai, miệng của thi thể pha lê đột nhiên mở ra, một con bọ cánh cứng to bằng hạt đậu bay ra!

Hình dáng của nó không khác gì "Đạt Phổ" quỷ trùng Vô Lượng Nghiệp Hỏa trước đó, chỉ có màu sắc là trắng bạc lấp lánh, toàn thân bùng lên ngọn lửa trắng lạnh lẽo!

Minh thúc vừa nhìn thấy con quỷ trùng, sợ đến hồn bay phách lạc, chân trượt một cái lăn từ trên cầu thang xuống!

"Tần gia!

Hồ gia!

Cứu tôi!

Cầu xin các người cứu tôi!" Hồ Bát Nhất vừa định lao ra cứu người, đã bị Vương Bàn Tử kéo lại.

"Loại người vì tiền mà ngay cả vợ con cũng có thể bỏ rơi như lão già khốn kiếp này, tự làm tự chịu, quan tâm làm gì?" Vương Bàn Tử bĩu môi, dứt khoát chọn cách khoanh tay đứng nhìn.

Nếu không phải có A Diệp ở đây, không tiện ra tay giết người, hắn đã sớm xông lên đấm cho hai quả đấm để hả giận rồi!

Bây giờ, cứ để ông ta tự sinh tự diệt là được rồi!

Nếu có bản lĩnh thoát khỏi tay "Đạt Phổ" quỷ trùng, thì coi như mạng lớn!

“A Diệp!

A Diệp!

Ta đã vất vả nuôi con lớn thế này, có bao giờ bạc đãi con nửa phần không?

Con nhẫn tâm nhìn ta chết trước mặt con như vậy sao?” Thấy Tần Vũ, Hồ Bát Nhất và mấy người đều không động đậy, Minh thúc đảo mắt một vòng, chuyển mục tiêu sang con gái mình, A Diệp!

Nước mắt A Diệp lưng tròng, cắn chặt môi, dường như đang giãy giụa trong đau khổ.

“Ba!” Cuối cùng, cô gạt tay Shirley Dương đang nắm lấy mình ra, lao về phía cầu thang!

Cô cố gắng đỡ Minh thúc đang nằm trên đất dậy, dùng sức kéo thân hình mập mạp nặng nề của ông ta chạy về phía trước!

Con “quỷ trùng” màu trắng bạc trên không, hẳn là một trong hai loại sức mạnh tà ác trong truyền thuyết của Quỷ Mẫu Ma Quốc, “Nãi Cùng Thần Băng”!

Con “Nãi Cùng Thần Băng” này cũng giống như “Vô Lượng Nghiệp Hỏa”, mỗi lần tấn công trước tiên đều phải lượn lờ trên không trung hai vòng.

Chương 294

Điều này cũng cho A Diệp cơ hội, giúp cô thành công kéo Minh thúc từ dưới đất lên, nhưng một cô gái bình thường, chạy trốn đã là một vấn đề, bây giờ lại còn kéo theo một người, chớp mắt đã bị "quỷ trùng" đuổi kịp!

Minh thúc quay đầu lại.

Thấy tình hình không ổn, ông ta đẩy mạnh A Diệp về phía con "Nãi Cùng Thần Băng" đang lao tới!

A Diệp cũng không ngờ, người ba vẫn luôn đối xử tốt với mình, nuôi mình khôn lớn lại ra tay đẩy mình vào chỗ chết, mặt cô ngây ra, nước mắt dường như cũng đông cứng lại trong hốc mắt, cứ thế thẳng tắp lao về phía "quỷ trùng"!

Ngay khi cô nhắm mắt lại chờ chết, chỉ cảm thấy dường như bị thứ gì đó đâm mạnh vào, thân thể không kiểm soát được bay sang một bên!

Mở mắt ra lần nữa, thấy Vương Bàn Tử đã chắn trước mặt cô, một đao chém con "quỷ trùng" thành hai nửa!

Vương Bàn Tử không nhịn được nữa, ngay khoảnh khắc bị Minh thúc đẩy ra liền lao tới.

Hắn chém bay Minh thúc đang cản đường, rồi lao vọt lên, tông A Diệp đang ngã nhào sang một bên, đồng thời chém một đao về phía con "Đạt Phổ Quỷ Trùng"!

Trong vài chục giây, tiềm lực của hắn bùng nổ đến cực hạn, một loạt động tác hành vân lưu thủy, không một chút do dự, đúng là có vài phần khí phách của anh hùng cứu mỹ nhân!

Con quỷ trùng bị chém thành hai nửa trên đất, run rẩy thân thể, từ màu trắng bạc chuyển sang màu đỏ, trên người bốc lên ngọn lửa "Vô Lượng Nghiệp Hỏa" màu xanh lam, rồi lại từ từ bay lên, số lượng biến thành hai con!

"Mẹ kiếp!

Còn có thể phân tách tăng sinh!" Vương Bàn Tử chửi một tiếng, vội vàng lôi bình nước trong ba lô ra, vặn nắp bình hắt về phía hai con trùng!

"Vô Lượng Nghiệp Hỏa" tuy lợi hại, nhưng gặp nước sẽ hóa giải, cũng tuân theo quy luật tương sinh tương khắc của tự nhiên!

Nhưng điều bất ngờ đã xảy ra!

Con "quỷ trùng" ngay khoảnh khắc tiếp xúc với nước, lại từ màu đỏ biến trở lại màu bạc!

Nước bắn lên người nó trực tiếp thăng hoa thành một đám sương băng!

"Mẹ kiếp, bà nội nó!

Thứ này còn có thể tự động đổi số à?" Vương Bàn Tử vừa chửi thề vừa không quên chạy, thân hình khẽ lách một cái lao về phía Tần Vũ!

Con "Đạt Phổ Quỷ Trùng" kia cũng không thèm để ý đến những người khác trên mặt đất, chỉ nhắm vào Vương Bàn Tử, bám riết lấy mông hắn mà đuổi!

Thấy sắp bị đuổi kịp, Tần Vũ đưa tay ra túm lấy cổ áo Vương Bàn Tử, quăng hắn ra sau lưng, tiện tay lật tay phải rút ra Hắc Thần Đảo, một đao chém hai con trùng xuống đất!

"Nhanh nhanh nhanh!

Lão Hồ, nó sợ lửa, lấy lửa đốt!" Vương Bàn Tử lăn một vòng trên đất rồi bò dậy, đầu óc quay cuồng hét về phía Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất cũng không nhiều lời, từ trong túi lôi ra bông gòn tẩm dầu hỏa dùng để mồi lửa, châm lửa rồi trùm lên!

Điều bất ngờ là, hai con "Đạt Phổ Quỷ Trùng" trong nháy mắt lại đổi màu, trong ngọn lửa phân tách thành tận mười hai con!

Chúng lượn lờ bay lên trên đầu mấy người, chia thành ba nhóm lần lượt lao về phía Tần Vũ, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử!

Ngay khi Tần Vũ cũng cảm thấy sự việc có chút khó giải quyết, đột nhiên cảm thấy trong nhẫn không gian có một trận xao động!

Một con trùng lớn béo mập màu vàng có cánh, loạng choạng bay ra từ người Tần Vũ!

Nó có một đôi mắt giống như hạt đậu tằm, trên đầu có một cái mào thịt màu đỏ máu, nhìn từ xa trông như đang đội một chiếc vương miện!

Không biết có phải do ăn quá tốt không, đôi cánh nhỏ của nó mang theo thân hình mập mạp có vẻ hơi gắng sức, con trùng bay xiêu vẹo, vẻ lười biếng như sắp đâm vào cây bất cứ lúc nào!

Tần Vũ không khỏi ôm trán, con trùng ngốc này từ đâu ra vậy?

"Ông…" Kim Tàm Cổ Vương dường như hiểu được ánh mắt của Tần Vũ, lập tức cảm thấy bị coi thường, bị ghét bỏ, tức giận ngay tại chỗ, phát ra một tiếng kêu vang dội!

Chuyện kinh ngạc đã xảy ra!

Mười hai con "Đạt Phổ Quỷ Trùng" nghe thấy tiếng kêu của Kim Tàm Cổ Vương, như chuột gặp phải mèo, ngọn lửa "Vô Lượng Nghiệp Hỏa" trên người đột nhiên tắt ngấm, mười mấy con trùng

quên cả vỗ cánh, "bịch" một tiếng đều rơi xuống đất!

Vương Bàn Tử dùng Phá Sơn Đao gẩy gẩy hai con trùng rơi bên cạnh, phát hiện chúng chưa chết, chỉ run rẩy nằm trên đất, không dám động đậy!

Kim Tàm Cổ Vương hài lòng lượn lờ vài vòng trên không, mới quay lại trước mặt Tần Vũ.

Giải quyết xong lũ bọ, cả đoàn lại quay lại con đường hầm trước đó, tiếp tục tiến về phía trước.

Trong con đường hầm hẹp và tối om, dường như cả dòng chảy của thời gian cũng ngưng đọng lại.

Cả đội đi trong trạng thái mơ màng hơn hai ngày, mới thấy phía trước le lói một chút ánh sáng yếu ớt!

Cuối cùng cũng đã đi đến cuối con đường hầm!

"Phía sau con đường hầm không biết tình hình thế nào, sau khi vào trong mọi người hãy theo sát tôi!" Tần Vũ dừng bước, sắc mặt nghiêm túc dặn dò mấy người.

"Đặc biệt là Bàn Tử, tuyệt đối không được hành động hấp tấp!" "Bảo đảm tuân theo chỉ huy của Tần gia!" Vương Bàn Tử nghe mình bị lôi ra nhắc nhở riêng, lập tức vỗ ngực bảo đảm.

Tần Vũ khẽ gật đầu, rồi quay người, đi đầu lao ra khỏi lối ra của con đường hầm!

Hồ Bát Nhất và mấy người theo sát phía sau, lần lượt chui ra.

Mấy người chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên một tia sáng trắng, một khu rừng nguyên sinh ẩn giấu dưới lớp băng dày hàng trăm mét hiện ra!

Theo chỉ thị trước đó của Tần Vũ, vừa chạm đất họ liền chui vào

bụi cây cao ngang người, chỉ để lộ đôi mắt, quan sát thế giới dưới băng đã hàng ngàn năm không có người đặt chân đến!

Khác với buổi tối Tần Vũ đến trước đó, thế giới dưới băng bây giờ không còn tối đen như mực.

Trên những cây cổ thụ cao lớn, dường như có bám vào những sinh vật phù du kỳ lạ, phát ra những điểm sáng huỳnh quang màu xanh lam yếu ớt, dưới sự phản xạ của lớp băng, đã chiếu sáng cả khu rừng!

Ngay cả Hồ Bát Nhất và mấy người cũng có thể nhìn thấy rõ hình dạng của cả khu rừng!

Chương 295

Nơi đây giống như vương quốc băng tuyết trong truyện cổ tích của Andersen, tất cả thực vật đều được bao phủ bởi một lớp sương tuyết dày màu trắng bạc!

Những cây thân gỗ cao lớn bên ngoài bị đóng băng trong lớp băng, giống như những tác phẩm nghệ thuật được điêu khắc từ pha lê, dưới ánh sáng huỳnh quang lấp lánh, khiến cả khu rừng thêm vài phần mộng ảo!

"Chỗ này không tệ, nếu hẹn hò tán gái ở đây, chắc chắn tán một em dính một em!" Vương Bàn Tử mắt nhìn không chớp, không nhịn được thốt lên kinh ngạc.

Nếu mở một công viên ở đây thu vé vào cửa, chắc chắn có thể hạ gục ngay lập tức Disneyland, thế giới nước!

"Nơi này thật sự nguy hiểm như Tần gia nói sao?

Tôi thấy cũng không có gì cả!

Chẳng phải chỉ là một đống tượng băng thôi sao?" Hắn khẽ thò đầu ra, hạ thấp giọng nói với Hồ Bát Nhất bên cạnh.

"Tần gia đã nói vậy, chắc không phải cố ý dọa chúng ta đâu!

Thứ gì càng đẹp, càng chí mạng!

Chúng ta cẩn thận một chút thì hơn!" Hồ Bát Nhất nhìn xung quanh, cũng không phát hiện có gì đặc biệt, nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo chỉ thị của Tần Vũ, nấp yên tại chỗ không động đậy.

Còn Tần Vũ ở bên kia, lại như một lão tăng nhập định, cúi đầu rúc trong bụi cây không nhúc nhích.

Không biết đã qua bao lâu, khi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều cảm thấy toàn thân sắp bị đông cứng lại, phía sau một cây băng tinh cao lớn không xa, đột nhiên vang lên một trận tiếng sột soạt!

Hai người nhìn nhau, đều lộ vẻ không thể tin được!

Nơi này cách bề mặt băng hà ít nhất cũng phải năm trăm mét, làm sao có thể có sinh vật sống?

Chẳng lẽ mấy tên Tống Tử bị chôn trong băng, cảm thấy nhàm chán, chạy ra ngoài đi dạo?

Nghe thấy tiếng động ngày càng gần, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều không tự chủ được mà nín thở, không dám thở mạnh, sợ kinh động đến sinh vật chưa biết bên ngoài!

Nhìn từ hình dáng mờ ảo xa xa, thân hình của nó không nhỏ lắm, hẳn là một sinh vật có kích thước tương đương với cáo hoặc chó sói!

Nhanh chóng, con vật đó chui ra từ sau cây, lộ ra bộ mặt thật!

Đôi mắt đỏ rực như đá quý, đôi tai dài dựng đứng, bộ lông trắng mềm mại xù xì, và đặc điểm rõ ràng nhất là dáng đi nhảy tưng tưng!

Ặc, … chẳng phải là một con thỏ tuyết cỡ lớn sao?

Con "sinh vật nguy hiểm" lộ ra trước mắt mọi người, về ngoại hình không khác gì thỏ tuyết bình thường, chỉ là thân hình lớn hơn một chút.

Nếu phải nói có gì khác biệt, thì lông của nó dài hơn thỏ tuyết bình thường, bộ lông trắng rất mượt mà, kéo lê trên mặt đất, nhìn từ xa, giống như con thỏ khoác một chiếc áo choàng.

Hồ Bát Nhất và hai người lập tức ngây người, … không lẽ thật sự xuyên qua tâm Trái Đất đến Bắc Cực rồi chứ?

Đây không phải là loài thỏ tuyết lông dài ở Bắc Cực sao?

Nhưng ở dưới băng mà cũng có thể lớn như vậy, chẳng lẽ bị bức xạ biến dị?

Trong lúc hai người đang rối rắm suy đoán, con thỏ tuyết nhảy tưng tưng về phía sau họ!

Nó phát hiện trên bụi cây không xa dường như có lá cỏ tươi, liền nhảy tới, nhưng lại đâm đầu vào một mạng nhện lớn trong suốt!

Đột nhiên, tán cây băng pha lê trên đầu rung chuyển, một con nhện lớn toàn thân trắng tuyết nhảy xuống!

Thân hình con nhện cũng không bình thường, trông to bằng cái chậu rửa mặt, tám cái chân đầy lông có đầy những chiếc gai ngược nhỏ bằng ngón tay út, một cặp răng nanh trong miệng lấp lánh ánh bạc dưới ánh sáng huỳnh quang, nhe nanh múa vuốt lao về phía con thỏ tuyết lông dài!

Tần Vũ nhìn hai con vật đang chém giết sinh tử bên ngoài, khóe miệng bất giác giật giật.

Không hiểu sao, bây giờ hắn có cảm giác như đang đứng trước màn hình LED pha lê lớn trong trung tâm thương mại xem chương trình thế giới động vật… Nấp đã lâu, cũng không thấy con quái vật sừng dê trước đó xuất hiện, xem ra nó đúng là không có ở đây!

Tần Vũ đột ngột lao ra khỏi bụi cây, hai bước đã đến sau lưng hai con vật đang đánh nhau không thể tách rời, rút ra Hắc Kim Cổ Đao, dứt khoát một đao chém chúng thành từng mảnh!

"Được rồi, ra cả đi, thứ đó hôm nay không ở đây, nơi này tạm thời an toàn!" Tần Vũ lau vết máu đã đông thành băng trên lưỡi đao, nói với mấy người đang nấp trong bụi cây.

"Ây!

Sợ chết Béo Gia tôi rồi!

Lão Hồ, xem xem, con thỏ này có nướng ăn được không?" Vương Bàn Tử nghe lời Tần Vũ, đầu đầy sương trắng chui ra từ trong bụi cỏ.

"Chắc là ăn được, nhưng nếu nhóm lửa ở đây, có lẽ sẽ thu hút các loài động vật ăn thịt khác?" Hồ Bát Nhất cũng từ trong bụi cỏ ra, cẩn thận lật xem con thỏ xui xẻo bị Hắc Kim Cổ Đao chém thành hai nửa trên đất nói.

"Nhiệt độ ở đây quá thấp, nếu không ăn chút đồ ăn có nhiệt lượng cao, sẽ nhanh chóng sinh ra ảo giác.

Vương Bàn Tử, ông và lão Hồ xử lý con thỏ, nướng nó lên đi!

Còn những chuyện khác, tôi sẽ giải quyết!" Tần Vũ nói xong, thân hình khẽ động đã lao ra xa bảy, tám mét, chạy về phía cây pha lê khổng lồ không xa!

Chém một đao vào thân cây sam băng điêu khắc to lớn, Tần Vũ mượn lực quăng người lên chạc cây cao hơn ba mét.

Đến độ cao này, việc leo lên đã dễ dàng hơn nhiều, Tần Vũ rút Hắc Kim Cổ Đao lại, dùng cả tay và chân, thoăn thoắt leo thêm ba mét nữa, sắp đến được tán cây cao nhất!

Ôm một cành cây to bằng miệng bát phóng tầm mắt ra xa, chỉ thấy ở trung tâm của khu rừng băng điêu khắc, dường như có một quần thể kiến trúc nhân tạo, đó hẳn là kinh đô của Ma Quốc, Ác La Hải Thành!

"Xì xì!" Trên tán cây vang lên một trận tiếng kêu, Tần Vũ ngẩng đầu lên, thấy ở chỗ cách đầu mình chưa đầy hai mét, một con nhện tuyết khổng lồ có thân hình nhỏ hơn con lúc nãy một chút đang bò về phía mình!

Nó nhấc mông lên, bắn về phía Tần Vũ một sợi tơ nhện to bằng ngón tay út, Tần Vũ đột ngột đạp vào cành cây dưới chân, vừa vặn lướt qua sợi tơ, xoay người một vòng sang chạc cây bên kia.

Tơ của nhện tuyết có độ dẻo dai cực mạnh, lúc mới bắn ra khỏi cơ thể, bề mặt có một lớp chất nhầy đặc biệt, nếu thật sự dính vào người, có lẽ hai ba ngày cũng không gỡ ra được!

Tần Vũ chỉ có một bộ quần áo này, nếu thật sự bị dính đầy tơ nhện, ở nơi băng thiên tuyết địa này không có chỗ nào để thay!

Nhện tuyết thấy một đòn không trúng, lập tức nhấc mông lên, lại bắn ra hai sợi tơ bổ sung!

Chương 296

Tần Vũ cong người, từ chỗ cũ bật lên một mét, tay trái móc vào thân cây dưới chân nhện tuyết.

Cánh tay dùng lực một cái, lật người nhảy lên thân cây đó, thân hình khẽ động trong nháy mắt, một đao giải quyết con nhện đang nhả tơ!

Bên dưới cây pha lê, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất vừa mới xiên thịt thỏ, chuẩn bị nhóm lửa nướng, thì thấy một bóng đen rơi từ trên ngọn cây xuống, một con nhện lớn "ầm" một tiếng đập xuống đất!

Sau đó, Tần Vũ cũng từ trên cây nhảy xuống, tiện tay phủi lớp tuyết đọng trên người, nói với mấy người: "Rút tơ nhện trong bụng nó ra phơi khô, tơ này dùng rất tiện, dẻo dai hơn dây thừng mà lại nhẹ nhàng!" "Tốt quá rồi, Tần gia, anh thật hiểu lòng em!

Dây thừng trong túi thật sự quá chiếm chỗ, lại còn nặng trịch!" Shirley Dương là người đầu tiên chạy tới, không chút do dự vứt cuộn dây thừng leo núi dài hơn hai mươi mét trong trang bị ra!

Có lẽ vì là hậu duệ của Ban Sơn, cô không hề sợ lạnh, trong thế giới cực hàn băng thiên tuyết địa này, ngược lại còn rất tinh thần!

A Diệp cũng lại gần, hai cô gái bắt đầu bận rộn rút tơ nhện.

Bụng nhện tuyết quả thật chứa được rất nhiều, hai cô gái kéo đầu sợi tơ, lại kéo ra được gần trăm mét tơ nhện.

"À?

Đúng rồi, con nhện lúc trước bị Tần gia một đao chém làm hai, trong bụng nó có thể moi ra được chút nào không?" Shirley Dương sờ lớp chất lỏng dính dính trên găng tay, phát hiện thứ này không bị ảnh

hưởng bởi nhiệt độ thấp, không đông thành vụn băng, chỉ có mặt tiếp xúc với không khí mất đi độ dính, giống như phủ một lớp màng lên găng tay.

"Thứ này thật tiện lợi, nếu mang ra ngoài, chắc chắn lại là một món báu vật gia truyền!

Tiếc là không thể sản xuất hàng loạt, nếu không chắc chắn sẽ bán chạy!" Đại Kim Nha kéo một đoạn tơ nhện dài hai mươi mét buộc vào thân cây, dùng sức kéo vài cái, lại đặt lên tay cân nhắc, không khỏi lên tiếng tán thưởng.

Một đoạn tơ nhện dài hai mươi mét trọng lượng chưa bằng một chai nước, mềm mại dẻo dai đặc biệt tốt, kéo giật cả buổi cũng không có dấu hiệu biến dạng hay đứt gãy.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất nhanh chóng nướng xong thịt thỏ, cả đội quây quần bên đống lửa ăn một bữa no nê, sau đó nghỉ ngơi đơn giản rồi tiếp tục tiến vào trung tâm khu rừng.

Không biết tại sao, càng đến gần Ác La Hải Thành, nhiệt độ dường như càng thấp, đi chưa đầy một tiếng, Đại Kim Nha và A Diệp trong đội đã lạnh đến mặt mũi tái mét, không nói nên lời!

Nhiệt độ ở đây thấp đến mức có chút bất thường, Đại Kim Nha khó nhọc hít thở không khí, chỉ cảm thấy máu trong người dường như cũng bị đông cứng lại, đầu óc cũng đông thành một cục băng, hoàn toàn không hoạt động được.

"Nơi này… nhiệt độ dường như có chút không ổn!" Tần Vũ nhìn thấy sự khác thường của Đại Kim Nha và A Diệp, cau mày nói.

"Xuất phát!" Tần Vũ ra lệnh, Tuyết Giao liền uốn éo thân mình lướt đi trong khu rừng băng giá!

Vì phải lo cho những người trên lưng, tốc độ của nó chậm hơn

gần một nửa so với lúc đưa Tần Vũ quay về, nhưng vẫn nhanh hơn nhiều so với việc mọi người đi bộ bằng hai chân!

Tuyết Giao vốn là bá chủ của vùng tuyết, những động vật bình thường nhìn thấy nó về cơ bản chỉ có nước chạy đường vòng, cả chặng đường quả thật là một mạch thông suốt!

"Vương thành của Ma Quốc, Ác La Hải Thành, đến rồi!" Nhìn bức tường thành cao lớn được bao bọc trong lớp băng trước mắt, Tần Vũ khẽ nói với mấy người trên lưng rắn.

Tần Vũ đưa tay ra, vỗ vỗ vai Hồ Bát Nhất nói.

Cả đoàn người vào đến điện thờ trung tâm thành phố, lập tức bị một đám bọ dày đặc bao vây.

Hồ Bát Nhất không biết bị kích động gì, hội chứng tổng hợp của lính già vừa hay tái phát, bắt đầu điên cuồng xả súng vào đàn bọ.

Bàn Tử định ngăn cản, nhưng bị Tần Vũ chặn lại.

Một mình giải quyết xong bọ chúa và bọ mẹ chỉ huy đàn bọ, Tần Vũ đến sau lưng Hồ Bát Nhất, nói một câu: "Chúc mừng, tâm kết của anh đã được giải khai." Hồ Bát Nhất nghe vậy, đột nhiên hoàn hồn, tơ máu trong mắt nhạt đi vài phần, thần trí khôi phục lại sự minh mẫn.

Bọ chúa và bọ mẹ đều đã chết, lũ bọ trong đại điện lập tức như bị mất điện.

Giống như bị động kinh, chúng co giật vài cái rồi lật bụng ngửa lên trời!

"Này lão Hồ, có sao không, sau này có chuyện gì đừng có giữ trong lòng, lần này may mà có Tần gia ở đây chống đỡ!" Vương Bàn Tử thấy không cần phải tiếp tục chiến đấu đẫm máu nữa, lập tức lại gần.

Hồ Bát Nhất sau khi phát tiết xong, lập tức cảm thấy khối uất khí

vẫn luôn đè nặng trong lòng đã tan biến.

Hắn cảm thấy người nhẹ nhõm hơn nhiều, cả người như được tái sinh!

"Ừm, sau này sẽ không như vậy nữa.

Cảm ơn, Vương Bàn Tử, còn có Tần gia, lần này thật sự nhờ có các người!" Hồ Bát Nhất nở một nụ cười rạng rỡ, cảm ơn hai người bên cạnh.

Vương Bàn Tử nghe vậy, như gặp phải quỷ, nhảy ra xa hai mét.

"...Cô hồn dã quỷ từ đâu tới, mau cút khỏi người lão Hồ cho Béo Gia!" Vương Bàn Tử khoa trương hét lớn, vừa nói vừa lôi móng lừa đen từ trong ba lô ra: "Quá!

Đừng hòng qua mắt được pháp nhãn của Béo Gia, cái miệng chó của lão Hồ không phun ra được ngà voi, bình thường không mỉa mai tôi hai câu là cả người khó chịu, sao có thể nói cảm ơn tôi được chứ?" Nói rồi, hắn cầm móng lừa, làm bộ muốn nhét vào miệng Hồ Bát Nhất!

Trán Hồ Bát Nhất lập tức nổi gân xanh, một chân đá mạnh vào mông Vương Bàn Tử!

"Tôi thấy ông thiếu đòn rồi, ai miệng chó không phun ra được ngà voi?

Tôi mỉa mai ông, không phải vì ông không có chuyện gì làm cứ nói bậy bạ sao!" Vương Bàn Tử bị đá bay ra xa hai mét, nhìn uy lực của cú đá, biết là hàng thật.

Lại lóc cóc chạy lại, nhét móng lừa đen trong tay vào ba lô, cười hì hì nói: "Không phải là hiểu lầm sao?" "Ai bảo lão Hồ trước đó cứ âm u cái mặt?" "Đột nhiên cười rạng rỡ như vậy, tôi còn tưởng bị quỷ nhập chứ!" Hai người đấu khẩu với nhau, khiến tinh thần căng thẳng

của mọi người cũng thả lỏng đi vài phần.

Tần Vũ nhìn quanh một vòng đầy xác bọ giáp, lắc đầu nói: "Xem ra những con bọ giáp này đều bị bọ mẹ khống chế, bọ mẹ chết rồi, chúng cũng không sống nổi!" "Cũng đỡ cho tôi không ít công sức!" "Nếu không thì, cả đất đầy bọ, một đao một con, có lẽ cũng phải chém cả ngày!" Vương Bàn Tử cầm Phá Sơn Đao, dùng sống dao gõ gõ vào mai của con bọ mẹ, lập tức vang lên một trận tiếng "đang đang".

"Con bọ này ăn cân sắt mà lớn à?" "Mai rùa trên lưng cứng như vậy, dao cũng không chém nổi!" "Không phải sinh vật dưới lòng đất đều dư thừa dinh dưỡng sao?" "Con nào con nấy cũng to như vậy!" Hắn đưa ra một loạt câu hỏi tâm linh, nhưng có lẽ không ai biết câu trả lời.

Tần Vũ không để ý đến Vương Bàn Tử đang đứng tại chỗ suy nghĩ, quay người nhìn về phía trung tâm đại sảnh.

Toàn bộ đại sảnh của điện thờ vô cùng trống trải, chỉ có một cái bệ đá, và một bức tượng khổng lồ ở giữa!

Đó là một khối đá đen tựa ngọc mà không phải ngọc, được điêu khắc thành một con rắn lớn cuộn quanh cột trụ.

Con rắn đó cao tới hơn mười mét, phần đầu rắn quá cao, không nhìn rõ.

Những hình vẽ trên bệ tượng thì có thể nhìn thấy rõ ràng.

Trên đó vẽ về sự tích của Quỷ Mẫu đời đầu.

Chương 297

Đại khái ý là: Quỷ Mẫu đời đầu này là vợ của Xà Thần, phụ trách chủ trì các buổi tế tự của Ma Quốc.

Bà ta có một con mắt ma, do Xà Thần ban cho, sở hữu thần lực có thể sáng tạo thế giới!

Sau khi Quỷ Mẫu chết, con gái bà kế thừa vương vị, được Xà Thần đưa về hang rắn, ngủ yên dưới thân ngài.

Có kẻ xâm nhập vào điện thờ, quấy rầy sự yên nghỉ của bà, Xà Thần đã mở ra con mắt hủy diệt, phá hủy cả Ma Quốc!

"Hóa ra Xà Thần là một kẻ si tình?" "Cả một câu chuyện bi thương phiên bản Bạch Xà Truyện à!" "Chỉ là Bạch công tử phiên bản nam tính khí hơi lớn một chút!" "Nổi giận một cái là diệt cả một nước của người ta…" Vương Bàn Tử nghe xong lời giải thích của Hồ Bát Nhất, mặt đầy tiếc nuối bình luận.

"Câu chuyện này vừa nhìn đã biết là giả, chắc là do Quỷ Mẫu bịa ra để củng cố ách thống trị của mình!" "Người Tây Vực mấy ngàn năm trước, đa phần chưa khai hóa, vương quyền thời cổ đại trước giờ không bằng thần quyền." "Vì vậy mỗi hoàng đế, đều thích bịa ra cho mình một bối cảnh thần thánh kỳ bí!" Hồ Bát Nhất tự nhiên không tin vào bức tranh, con rắn lớn đó, có lẽ là xương rắn thì có thể.

Nhưng vợ của Xà Thần, chắc chắn là nói nhảm!

Cách ly sinh sản rành rành ra đó, Bạch Tố Trinh cũng phải biến thành người, mới sinh được con trai chứ?

"Quỷ Mẫu được chôn dưới thân Xà Thần à…" Tần Vũ sờ cằm, lẩm bẩm một mình đầy suy tư.

Sau đó, hắn nở một nụ cười nhạt, nói với Vương Bàn Tử và mấy người: "Mọi người thấy trong mộ của Quỷ Mẫu đời đầu, sẽ có đồ tốt không?" Shirley Dương lập tức đoán ra ý của Tần Vũ, nói: "Anh muốn tìm lối vào mộ của Quỷ Mẫu?" Tần Vũ khẽ gật đầu, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào bệ tượng của Xà Thần, nói: "Dưới thân Xà Thần, chẳng phải là ở đó sao!" Nói rồi, hắn đi đến bên cạnh bức tượng, ngồi xổm xuống.

Ngón tay Tần Vũ nhẹ nhàng lướt trên bức phù điêu trên bệ, ấn vào một hoa văn rõ ràng khác với những chỗ khác!

Bức tượng Xà Thần lập tức lùi về sau ba thước, để lộ ra một cửa hang đen ngòm!

Tần Vũ đi đầu chui vào, sau đó chỉ huy: "Nín thở, mùi vị bên dưới có chút… chua cay!" Mấy người lần lượt xuống mộ đạo, lập tức bị mùi hôi xộc lên đến chảy nước mắt.

Mùi hôi thối trong mộ đạo đơn giản không thể hình dung, nước bẩn chảy lẫn với xác động vật thối rữa, cảnh tượng nào cũng khiến người ta không thể chịu đựng nổi.

Hồ Bát Nhất cầm đèn pin, nuốt nước bọt, nói: "Mọi người tạm thời chịu đựng đi.

Tôi có dầu gió đây, ai cần không?" Trong mộ đạo không biết vì sao, nhiệt độ cao hơn bên ngoài rất nhiều.

Vì vậy lớp băng trên đầu, tan ra không ít nước nhỏ xuống.

Dưới chân mấy người bùn lầy lội, nước tuyết đó dần dần tụ lại thành một con sông nhỏ.

Cả nhóm lội nước đi trong đường hầm dưới lòng đất khổng lồ, tiếng nước không ngừng vang vọng.

Âm thanh đó bất giác khiến người ta thót tim, luôn cảm thấy dưới

chân mình có thể đột nhiên xuất hiện thứ gì đó!

Tần Vũ không nghi ngờ gì là người vất vả nhất, đi tiên phong, phải tập trung toàn bộ tinh thần để phán đoán nguồn gốc của những âm thanh đó.

Nếu phát hiện chỗ nào không ổn, anh phải ra tay giải quyết ngay lập tức!

Hoàn cảnh vô cùng khắc nghiệt, nhưng đội Mạc Kim, bao gồm cả A Diệp nhỏ tuổi nhất, không một ai thốt lên lời phàn nàn.

Trong mộ đạo hôi thối ngút trời dưới lòng đất, càng thở dốc lại càng khó chịu.

Nhưng mấy người không nói một lời, đều cố gắng nhẫn nhịn!

Cứ như vậy, cả nhóm đi được gần nửa giờ.

Mộ đạo phía trước đột nhiên xuất hiện một ngã rẽ, đối mặt với tình huống này, Tần Vũ không khỏi cau mày.

Dù sao thì lần trước anh cũng không trinh sát kỹ, nhưng khi thấy ngã rẽ xuất hiện, anh bất giác có chút phản cảm.

Cuối cùng, sau khi cả nhóm biểu quyết, họ đã chọn con đường bên tay phải.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng nước chảy xiết phía trước khiến Tần Vũ cảnh giác!

Trong nháy mắt, Tần Vũ rút Hắc Kim Cổ Đao ra, không nói một lời.

Anh quay người lại ra hiệu cho ba người Hồ Bát Nhất ở phía sau một cử chỉ chờ tại chỗ!

Ba người gật đầu, Hồ Bát Nhất chỉnh đèn pin thành ánh sáng yếu, còn Tần Vũ thì cầm đao, cẩn thận bước đi từ từ về phía trước.

Đi chưa được bao xa, ở khúc quanh của mộ đạo, trong lòng anh đột nhiên dấy lên sự cảnh giác.

Giác quan thứ sáu mách bảo anh, nguy hiểm đang đến gần!

Tần Vũ siết chặt Hắc Kim Cổ Đao trong tay, men theo mép mộ đạo bay qua!

Chỉ thấy bảy tám con chuột mắt đỏ to như chó cỏ đang gặm một cái xác!

Tiếng nước chảy xiết lúc nãy là do mấy con chuột nhỏ hơn đang tranh giành đầu lâu của người chết!

Tởm quá!

Chưa bao giờ thấy cảnh nào tởm như vậy!

Vương Bàn Tử đứng sau Tần Vũ cố nén cơn buồn nôn, nhưng lại bị một con chuột đột ngột quay đầu phát hiện.

Gần như ngay lập tức, tất cả lũ chuột đều ngừng gặm nhấm.

Chúng đồng loạt quay đầu, nhìn về phía nhóm người Tần Vũ, đôi mắt tỏa ra ánh sáng đỏ hung ác.

Toàn bộ mộ đạo vang lên tiếng "chít chít chít" của lũ chuột, nghe rợn cả người!

Một con chuột lớn nhất trong số đó gầm gừ với Tần Vũ, để lộ ra cặp răng cửa vừa dài vừa nhọn.

Như thể nhận được lệnh tấn công, tất cả lũ chuột đồng loạt lao về phía Tần Vũ!

Lúc này Tần Vũ dù có buồn nôn đến mấy cũng không thể lùi bước, dù sao phía sau anh còn có Shirley Dương và A Diệp, hai cô gái!

Anh tiến lên hai bước, Hắc Kim Cổ Đao trong tay vung một vòng

rồi nắm chặt.

Chương 298

Lũ chuột đồng loạt xông tới, Tần Vũ cắn môi, vung đao!

Một con chuột bị chém ngang lưng, máu tươi văng khắp đường hầm!

Tần Vũ không kịp cảm thấy ghê tởm, Hắc Kim Cổ Đao lật lại, chém đứt thêm hai con chuột nữa.

Đúng lúc này, một con chuột đã đột phá vòng phòng thủ của Tần Vũ, nhảy lên, há cái miệng đầy răng, định cắn mạnh vào người anh!

Tần Vũ nghiêng cổ, một cước đá bay con chuột kia đi!

Anh thở hổn hển, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, không nhanh không chậm tiến lại gần bầy chuột.

Mấy con chuột còn lại không hề né tránh, nhe răng lao lên, bị Tần Vũ chém loạn xạ, biến thành những mảnh vụn.

Chiến trường đột ngột trở nên yên tĩnh, A Diệp không thể nhịn được nữa, đột ngột nôn thốc nôn tháo.

Cô bé nôn sạch sẽ mọi thứ đã ăn hôm nay, cuối cùng chỉ còn nôn ra nước chua.

"Được rồi, nghỉ ngơi một lát, tôi đi trước dò đường!" Tần Vũ vỗ nhẹ vào lưng cô bé an ủi, sau đó lao vào ngã rẽ.

"Ầm!" Tần Vũ vừa đi chưa được bao lâu, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đã gặp rắc rối!

Mấy người nghỉ ngơi một lúc, cảm thấy đã ổn nên định đi theo Tần Vũ.

Mới đi được hai bước, Hồ Bát Nhất đột nhiên dẫm phải cơ quan,

mặt đất dưới chân đột ngột lật lại!

Kéo theo cả Shirley Dương, Đại Kim Nha và A Diệp, bốn người đều rơi xuống!

Họ rơi vào một mộ đạo tương tự như trước đó, chỉ khác là nước tuyết ở đây sâu hơn, ngập đến ngực mấy người.

"Ào ào ào!" Một tiếng động lớn vang lên, mặt nước nổi lên một chuỗi bong bóng!

Chỉ thấy trong làn nước tuyết đục ngầu, một bóng đen khổng lồ lướt qua, nước sông cuồn cuộn!

Giây tiếp theo, một cái đuôi đen khổng lồ dài ngoẵng quất lên khỏi mặt nước, quét thẳng về phía bốn người!

"Chạy mau!" Hồ Bát Nhất hét lớn, ba người còn lại cũng nghe lời co giò bỏ chạy!

Hai tay cầm đao, nhắm thẳng vào đầu con Kỳ nhông Tuyết Sơn, hung hăng chém xuống!

Con Kỳ nhông Tuyết Sơn cũng đang há cái miệng đầy răng khổng lồ, lao tới cắn Hồ Bát Nhất!

Một người một thú đối mặt trên không trung trong chưa đầy không phẩy một giây, đội Mạc Kim rơi xuống, đầu của con Kỳ nhông Tuyết Sơn cũng rơi vào trong nước tuyết!

"Phụt" một tiếng, Hồ Bát Nhất cùng với cái đầu của con kỳ nhông ngã nhào vào mộ đạo!

Trong khoảnh khắc rơi xuống nước, Hồ Bát Nhất hoàn toàn mất đi ý thức, ý niệm duy nhất còn lại là: "Nước, hôi thật!". … Về phía Tần Vũ, sau khi xác nhận phía trước mộ đạo không có cơ quan, anh quay trở lại.

Vừa quay lại, anh phát hiện cả nhóm Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều đã biến mất!

Anh đoán rằng mấy người họ chắc là đã đuổi theo mình, vô tình không để ý mà dính phải cơ quan.

Sau một hồi tìm kiếm cẩn thận, anh mới tìm thấy cơ quan, cũng cố ý kích hoạt nó, rơi xuống mộ đạo bên dưới.

Con đường này không hề yên tĩnh như con đường trước đó.

Thỉnh thoảng lại có các loại tên độc, cơ quan lật ván, chưa kể những thứ nhỏ bé đáng ghét hết đợt này đến đợt khác!

Tần Vũ tuy thực lực mạnh mẽ, không coi những thứ này ra gì.

Nhưng ruồi bọ không cắn người, nhưng lại làm người ta khó chịu!

Anh bỗng có chút nhớ Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, lúc có hai người họ, những thứ này căn bản không cần anh phải ra tay.

Tần Vũ một đường quét sạch mộ đạo, nhưng không thấy bóng dáng của nhóm Vương Bàn Tử đâu, anh liền cảm thấy khó hiểu.

Trong mộ đạo cơ quan trùng trùng, nguy hiểm rình rập, Vương Bàn Tử lại còn dắt theo hai gánh nặng là A Diệp và Đại Kim Nha.

Theo lý mà nói, anh đã phải đuổi kịp họ từ lâu rồi.

Vương Bàn Tử có lợi hại đến mấy cũng không thể đi nhanh như vậy được!

"Cạch!" Dưới chân lại vang lên một tiếng động nhẹ, Tần Vũ lười cả né, trong lòng thầm mắng một tiếng, từ trên tấm ván lật nhảy xuống!

Bên dưới là một gian thạch thất tối đen như mực.

Chỉ đặt một chiếc quan tài có miệng được đổ sắt hàn kín.

Tần Vũ vừa đáp xuống đất nhìn quanh, thạch thất trống không, cũng chẳng có chỗ nào để đặt chân.

Anh nhấc chân lên, trực tiếp ngồi lên trên quan tài.

Tần Vũ đưa tay gõ gõ lên chiếc quan tài bằng đồng, đang suy nghĩ có nên mở nó ra không.

Đột nhiên, bên trong quan tài cũng vang lên một tiếng gõ!

Âm thanh đó dường như đang đáp lại anh, Tần Vũ lập tức hứng thú.

Chuyện này mới mẻ thật, đại bánh úng chủ động muốn giao lưu với mình sao?

Chẳng lẽ đây là một con bánh úng có văn hóa, đại diện cho giới cương thi đến để giữ gìn tình hữu nghị trong sáng với loài người sao?

Chẳng lẽ nó muốn thiết lập quan hệ ngoại giao với nhân loại?

Chương 299

Tần Vũ vốn đã phá cơ quan cả một chặng đường, chán muốn chết.

Anh nghĩ có một con cương thi cũng được, không chừng có thể trò chuyện giải sầu.

Tuy rằng chưa chắc nó có thể nghe hiểu, nhưng dù sao cũng là một sinh vật hình người!

Nghĩ vậy, anh rút Hắc Kim Cổ Đao ra, cắm vào khe hở trên chiếc quan tài được hàn sắt kín mít.

Tần Vũ tay cầm bảo đao, men theo khe hở của tấm ván quan tài dùng sức rạch một đường.

Chỉ nghe thấy một loạt tiếng "két két két" chói tai vang lên!

Hắc Kim Cổ Đao rạch trên lớp vỏ ngoài bằng gang, một chuỗi tia lửa bắn ra tung tóe!

Sau khi Tần Vũ đi một vòng quanh quan tài, anh thu lại Hắc Kim Cổ Đao, dùng sức vỗ mạnh vào cạnh nắp quan tài!

Nắp quan tài bay ra ngoài, cắm thẳng vào vách đá, lún sâu vào năm sáu centimet!

May mà bên ngoài quan tài có bọc một lớp gang, không thì đã sớm vỡ tan tành rồi!

Tần Vũ không để ý đến nắp quan tài, cúi đầu nhìn vào quách gỗ bên trong!

Hàng khủng!

Một chiếc quan tài gỗ được làm bằng gỗ kim tơ nam mộc thượng hạng!

Trên đó dùng bột vàng vẽ rồng vẽ phượng, trang trí bằng các loại bảo thạch khác nhau.

Nhìn qua đã biết không phải là quan lại quyền quý tầm thường, phần lớn là cấp bậc vương hầu tướng tướng!

Nhưng tại sao trong lăng mộ của ma quốc Tây Vực lại xuất hiện một chiếc quan quách có phong cách Thăng Long rõ rệt như vậy?

Tần Vũ cúi đầu nhìn kỹ hơn, liếc vào khe hở giữa lớp vỏ đồng và lớp gỗ kim tơ nam mộc.

Ở đó lộ ra một mảnh vạt áo màu vàng, anh thò tay vào, lôi ra một chiếc đạo bào!

Dưới lớp đạo bào đó là một đống xương cốt lộn xộn, trông như một bộ xương nam hoàn chỉnh.

Chỉ là do ở trong quan tài quá lâu, đã vỡ nát không còn ra hình dạng gì.

Trong đống xương vụn đó, một chiếc ấn tỳ bằng ngọc Hán bạch to bằng lòng bàn tay đã thu hút sự chú ý của Tần Vũ.

Anh đưa tay ra cầm lấy ấn tỳ, lật lại xem!

Chỉ thấy trên ấn tỳ có sáu chữ lớn sáng loáng, viết "Dương Bình Trị Đô Công Ấn"!

Đây chẳng phải là Thiên Sư Ấn của Long Hổ Sơn sao?

Tình cảm là một đạo sĩ chính thống của Long Hổ Sơn?

Tần Vũ cân nhắc Thiên Sư Ấn trong tay, liếc mắt thấy trên con dấu dường như có một góc bị thiếu một mảng nhỏ.

Trong lòng anh bỗng chùng xuống, con dấu suýt nữa đã tuột khỏi tay bay ra ngoài!

Tương truyền Trương Thiên Sư, khi hàng phục thi vương Tướng Thần ở Giang Tây, đã từng ném Thiên Sư Ấn ra!

Tướng Thần bị Thiên Sư Ấn đập trúng, cặp răng nanh ở một bên va vào con dấu, lập tức bị gãy!

Mất đi cặp răng nanh dùng để chứa máu, thực lực của nó lập tức giảm mạnh, Trương Thiên Sư mới phong ấn được nó.

Con dấu cũng vì cú va chạm đó mà mất đi một góc!

Cái này… mẹ nó không phải là hàng chính hãng nguyên bản chứ?

Tần Vũ lật qua lật lại, nhìn đi nhìn lại.

Càng nhìn càng cảm thấy lai lịch của con dấu này không nhỏ, tuyệt đối không giống hàng nhái đời sau!

Thiên Sư Ấn, nó cũng giống như Phát Khâu Thiên Quan Đồng Ấn, thiên hạ chỉ có một cái duy nhất!

Tác dụng cũng tương tự, có thể trấn áp tà ma.

Nhưng khác ở chỗ, Thiên Sư Ấn là tín vật của chưởng môn Long Hổ Sơn!

Thứ này cũng gần giống như ngọc tỷ của hoàng đế, có thể hiệu lệnh tất cả đạo sĩ chính phái!

Tần Vũ sờ sờ cằm, nếu sau này không thể lăn lộn trong giới đạo mộ nữa, có thể đi làm đạo sĩ chơi cũng được!

Nghe nói sản nghiệp của Long Hổ Sơn không ít, nếu kế thừa vị trí Thiên Sư, xem ra thật sự không lo ăn lo mặc.

Nhưng mà, chưởng ấn Thiên Sư của Long Hổ Sơn, sao lại chết trong quan tài?

Tần Vũ lại cúi đầu lôi những thứ trong khe quan tài ra, lại mò ra

được một đống phù lục và một thanh kiếm gỗ đào.

Thanh kiếm gỗ đào vừa nhìn đã biết không phải là hàng tầm thường, trên đó mơ hồ có ánh điện lưu chuyển.

Khá lắm, đạo sĩ Long Hổ Sơn thật là tài đại khí thô!

Tùy tiện một món, ném vào nhà đấu giá nào đó, cũng phải được thổi giá lên tận trời!

Không ngờ lần này vào mộ Quỷ Mẫu lại có thể phát tài bất ngờ!

Nhưng chưởng ấn Thiên Sư của Long Hổ Sơn, sao lại chết trong quan tài?

Chẳng lẽ trong quan tài có thứ gì như thi vương Hạn Bạt?

Chương 300

Tần Vũ đang do dự có nên mở quan tài hay không, thì nắp quan tài bằng gỗ kim tơ nam mộc đột nhiên động đậy!

Giống như có người ở bên trong, dùng tay đẩy nắp quan tài!

Chưa mở quan tài mà, chẳng lẽ thi thể bên trong đã thi biến thành bánh úng rồi?

Đúng là ra tay trước thì mạnh, ra tay sau thì gặp họa, mặc kệ có phải bánh úng hay không, cứ chém một đao rồi nói!

Anh cũng không nghĩ nhiều nữa, Hắc Kim Cổ Đao lật lại, cắm vào khe hở dưới nắp quan tài.

Anh dùng sức ở tay, nạy ra một khe hở!

Tần Vũ một tay bấu vào khe hở giữa nắp quan tài, cổ tay dùng sức, hất bay nắp quan tài ra ngoài!

Một bóng người trắng hếu lập tức ngồi dậy từ trong quan tài!

Tần Vũ trở tay chém một đao tới!

"Phụt!" một tiếng, đầu người đó nghiêng đi, Hắc Kim Cổ Đao chém vào vai hắn!

Lưỡi đao ngập vào da thịt, vai hắn lập tức máu tươi phun như suối, nhuộm đỏ nửa thân người!

Ể?

Người sống?

Tần Vũ ngẩn ra, lập tức thu lại sức lực, rút Hắc Kim Cổ Đao về.

Nhìn kỹ lại vào trong quan tài, bên trong là một lão già tóc tai bạc

trắng.

Lão mặc một bộ trường bào đại quái thời Dân quốc, tay cầm một chiếc quạt xếp, trên đầu đội một cặp kính râm kiểu Tây.

Nhìn qua, người không biết còn tưởng là lão già nào đó đi nghỉ mát!

"Mẹ nó, nhóc con ở đâu ra thế?

Ra tay ác vậy!" "Vừa gặp đã tặng cho ông già này một kiếm, thú vị đấy!" Tuy ăn mặc có vẻ nho nhã, nhưng lời nói ra lại thô thiển.

Tần Vũ vừa nghe, tư duy rõ ràng, ăn nói lanh lợi, đúng là một người sống!

"Mở quan tài đột nhiên nhảy ra, tôi không coi ông là bánh úng mà chém chết là may lắm rồi!" Lão già đau đến mức mặt co giật, ôm lấy vết thương trên vai nói: "Này?

Cậu trai trẻ, ông già này bị cậu đâm một kiếm, không xin lỗi thì thôi, lại còn tranh cãi với tôi, có lương tâm không vậy?" Tần Vũ không trả lời, chỉ lấy từ trong không gian ra một cuộn gạc và thuốc trị vết thương, ném cho lão già trong quan tài.

"Thật vô lễ!

Đối xử với người già không có chút kiên nhẫn nào!" Lão tay chân lanh lẹ băng bó vết thương, cầm máu, rồi bôi thuốc, lật người nhảy ra khỏi quan tài.

Thân thủ đó, không giống một người già gần đất xa trời chút nào!

"Nhóc con, không có câu hỏi nào muốn hỏi ông già này sao?" Tần Vũ chỉ hờ hững liếc lão một cái, lắc đầu nói: "Nếu ông muốn nói, tự nhiên sẽ nói cho tôi biết!" "Hiện tại, ông không có uy hiếp với tôi, nên tùy tiện đi đâu cũng được, miễn là đừng cản trở việc của tôi là được!"

Tần Vũ nói, giọng điệu ngưng lại, rút Hắc Kim Cổ Đao kề lên cổ lão già, sát khí đằng đằng nói tiếp: "Nếu thật sự có vấn đề, tôi một kiếm giết ông là xong!" Lão già bị dọa giật mình, vội vàng xua tay nói: "Đừng đừng đừng, người trẻ tuổi, đừng manh động!" Nhưng đối với thân phận của lão già, anh thật sự có mấy phần tò mò.

Trang phục của lão, vừa nhìn đã biết là người thời kỳ này, nhưng quan quách thì không phải!

Chiếc quan tài bằng gỗ kim tơ nam mộc kia vừa nhìn đã biết là đồ thời Đường Tống, hẳn là cùng thời đại với bộ xương của Thiên Sư Long Hổ Sơn kia!

Chẳng lẽ lão già này rảnh rỗi không có việc gì làm, chui vào quan tài mấy ngàn năm trước để ngủ sao?

Mà làm thế nào lão sống sót được trong chiếc quan tài gần như bịt kín này?

"Rốt cuộc ông là ai?" Tần Vũ lắc lắc đầu, đè nén sự bối rối trong lòng, hỏi một câu đơn giản nhất.

"Tên của lão tử ta à, sớm đã quên rồi, cứ gọi ta là Vô Danh đi!" "Tại sao ông lại ở trong quan tài?" "Chuyện này kể ra thì dài lắm…" Lão già Vô Danh vuốt râu, kể cho Tần Vũ nghe câu chuyện của mình.

Lão vốn là người thừa kế của một đại gia tộc có truyền thừa đạo mộ, khi xuống mộ đã bị người thân hãm hại.

Lão bị phong sống trong quan tài, may mà có bí pháp gia truyền, rơi vào trạng thái giả chết, mới sống sót được đến ngày nay!

Hôm nay Tần Vũ gõ vào chiếc quan tài sắt, động tĩnh quá lớn, mới làm lão tỉnh lại.

Lão ý thức được có thể có người cứu mình, lập tức đáp lại.

Chỉ không ngờ, quan tài vừa mở ra, lão vừa ngồi dậy đã bị Tần Vũ chém một đao!

Nằm trong quan tài mấy chục năm, các bộ phận cơ thể đều như bị rỉ sét, căn bản không né được.

Chỉ có thể để lưỡi đao lệch đi một chút, lĩnh trọn một nhát đao!

Lão già Vô Danh vừa nói xong, vừa hoạt động cơ thể trong thạch thất.

Tần Vũ lơ đãng liếc mắt một cái.

Lời của lão già, anh cũng tin ba phần!

"Nhóc con, có gì ăn không?" Lão già Vô Danh toát mồ hôi, lập tức cảm thấy bụng bắt đầu đói cồn cào.

"Mấy chục năm không ăn uống, vừa tỉnh dậy đã ăn lương khô, ông muốn chết à?" Tần Vũ ném cho lão một bình nước, tiếp tục nói: "Uống nước trước đi, để dạ dày thích ứng lại với công việc rồi nói!" Lão già Vô Danh nhận lấy bình nước có nắp vặn, nhìn lên nhìn xuống một lượt, vẻ mặt đầy kinh ngạc: "…Thứ này mở ra thế nào?" Thôi xong, quên mất, đây là một lão cổ hủ siêu cấp!

Lão già Vô Danh lại nhe răng cười nói: "Lần này đại nạn không chết, ắt có phúc về sau!" "Tiểu huynh đệ, cậu chính là phúc tinh của lão già ta!

Ta quyết định rồi, sau này sẽ theo cậu!" Tần Vũ lập tức mặt đầy vạch đen, xua tay nói: "Tôi không nuôi người ăn không ngồi rồi, huống chi là một đứa trẻ sơ sinh khổng lồ ngay cả uống nước cũng không biết…" Lão già vừa nghe vậy, lập tức ăn vạ: "Không được, cậu đã thả ta ra, phải chịu trách nhiệm với ta!" "Ta là một lão già cô độc, không người thân thích, cậu để ta sống thế nào đây?" "Yên tâm, nhận lão già này tuyệt đối không thiệt!" "Lão già ta biết nhiều thứ lắm, kỳ

môn độn giáp, sơn y mệnh bặc, cổ trùng độc dược, mát xa nắn xương…" Tần Vũ chỉ cảm thấy bị ồn đến thái dương giật thon thót, lạnh lùng nói: "Còn ồn nữa, tôi bây giờ tiễn ông đi gặp Diêm Vương, cũng đỡ phiền phức!" "Làm sao tôi biết ông không khoác lác?

Nếu ông có thể tìm được đường ra khỏi thạch thất này, tôi sẽ tin lời ông!" Giọng nói lảm nhảm của lão già Vô Danh đột ngột dừng lại, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tần Vũ nói: "Lời này là thật?" "Tự nhiên!

Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!" Lão già Vô Danh lập tức thu lại vẻ mặt cà lơ phất phơ, cẩn thận đi một vòng trong mộ thất.

Chương 301

Sau đó, lão đi đến bên cạnh quan tài, chỉ lên vách đá trên đỉnh đầu nói: "Lối ra chỉ có một, chính là chỗ đó!" Đồng tử Tần Vũ co lại, không ngờ lão già này thật sự có bản lĩnh!

Anh không để lộ sự kinh ngạc trong mắt, cố ý nói: "Lối ra ở trên đỉnh vách đá, làm sao ra ngoài?

Nếu không có cách ra ngoài, chúng ta chỉ có thể bị kẹt chết ở đây thôi!" Lão già vẻ mặt thấu hiểu nói: "Cách ra ngoài, phải trông cậy vào tiểu huynh đệ đây chứ?" "Ta biết cậu cố ý muốn thử thách lão già này." "Nếu ta muốn, ta có ít nhất ba cách để đưa cậu ra ngoài!" "Nhưng bây giờ lão già ta tay không tấc sắt, vợ khéo khó nấu cơm không gạo a!" Tần Vũ thấy vẻ mặt thành khẩn của lão, trong quan tài cũng thật sự không có thứ gì khác, liền tin lời lão.

Anh lấy từ trong nhẫn không gian ra một đôi găng tay tơ tằm trời.

Sau khi đeo vào, một ngón tay hơi cong lại, kích hoạt cơ quan trên găng tay, một sợi tơ tằm màu bạc mỏng như tơ nhện bắn ra!

Đầu sợi tơ tằm được thiết kế một cây kim cơ quan, không chỉ có thể bắn vào vách đá cắm chặt ở đó.

Lúc mấu chốt, cũng có thể dùng làm ám khí hại người!

Chỉ là Tần Vũ cảm thấy thứ này giống như găng tay tơ bạc của Tiểu Long Nữ, có chút ẻo lả.

Không hợp với phong cách của anh, nên vẫn luôn vứt trong túi bách bảo không lấy ra.

Bây giờ, lại có đất dụng võ!

Tần Vũ kéo kéo sợi tơ tằm mỏng đến mức mắt thường khó phân

biệt, xác nhận sẽ không bị rơi xuống.

Anh mới dùng tay men theo sợi tơ, trèo lên đỉnh vách đá.

Cầm Lôi Diệu Kiếm không tiện lắm, anh lấy từ trong ba lô ra một con dao găm!

Dù sao cơ quan lật ván cũng làm bằng gỗ, dao găm thông thường cũng có thể đâm vào được.

Tần Vũ một tay bám vào sợi tơ, để cơ thể treo lơ lửng trên đỉnh vách đá, tay phải lấy con dao găm trong miệng ra.

Anh cắm nó vào khe hở giữa vách đá và tấm ván lật, rồi dùng sức nhảy lên, sau đó thân thể đu một cái, đột ngột một cú cá chép bật dậy.

Một chân đá văng tấm ván lật, anh cũng bay ra khỏi thạch thất, rơi xuống mộ đạo trước đó.

"Này ~ tiểu huynh đệ, đừng quên lão già ta nhé!" Trong thạch thất, lão già Vô Danh vẫy vẫy tay với Tần Vũ.

Tần Vũ ném găng tay vào túi, lấy dây thừng ra, kéo lão già lên.

"Tiểu huynh đệ, lão già ta xem thường cậu rồi, ta thấy đôi găng tay đó dường như được dệt bằng tơ tằm trời." "Tuổi còn trẻ mà có thể lấy ra bảo vật như vậy, chẳng lẽ là đạo trưởng của dòng Thiên Sư nhất mạch?" Tần Vũ nghe nhắc đến Thiên Sư, lập tức cau mày.

Lão già này biết Thiên Sư?

Chết tiệt!

Không phải mình đã thả ra con lão yêu quái bị Thiên Sư phong ấn vạn năm đó chứ?

Suy nghĩ của Tần Vũ xoay chuyển.

Anh quyết định tạm thời giữ lão lại để quan sát.

Không có ai bên cạnh, anh càng phải cẩn thận cảnh giác hơn.

Lão già này bây giờ trông hiền lành, nhưng không biết lúc nào sẽ đâm cho mình một nhát sau lưng!

Hai người hợp tác cùng nhau đi tiếp.

"Ồ, đây là Bát Môn Kim Tỏa Trận, ai lại tạo ra cơ quan như vậy!" "Không ngờ, thật sự có người có tài trí như vậy, phục dựng được trận pháp thượng cổ!" Tần Vũ quay đầu nhìn về phía lão già vừa lên tiếng.

Lão già Vô Danh lập tức đắc ý nói: "Bát Môn Kim Tỏa Trận, biến hóa từ sáu mươi bốn quẻ của Phục Hy, tổng cộng có sáu mươi bốn loại biến hóa!" "Không biết vị cao nhân nào đã cải tạo mộ đạo theo thiết kế này!" "Khiến cho mộ đạo cứ cách một khoảng thời gian lại biến hóa một lần, chỉ có một con đường thật sự dẫn đến mộ huyệt!" "Nhóc con vận khí không tệ, nhìn một đống cơ quan trên đất, đã biết đây là con đường thật sự!" "Không ngờ, một thằng nhóc hoàn toàn không nhìn ra manh mối của trận pháp, lại ngẫu nhiên đụng trúng mà cứu được ta!" "Đúng là thiên ý, xem ra lão già ta mệnh không nên tuyệt!

Ha ha ha…" Tần Vũ nghe xong, xác thực là có một trận pháp như vậy, chỉ là nó hợp nhất với mộ đạo, thực sự quá lớn.

Hơn nữa lại đang ở trong mộ đạo, nên vừa rồi mới không phát hiện ra.

Do vận khí tương đối tốt, tuy đã vào trận, nhưng lại đi đúng đường.

Bây giờ muốn phá Bát Môn Kim Tỏa Trận, phải tìm đến ổ khóa vàng.

Ổ khóa đó hẳn là ở trong chủ mộ thất.

Chìa khóa để mở chắc chắn cũng được giấu ở đó!

“Này?

Thằng nhóc, không biết cách phá trận à?” Lão già Vô Danh cười gian xảo, Tần Vũ vừa nhìn đã biết không có ý tốt.

“Không phải ông nói tôi đang đi đúng đường sao?

Vậy tôi trực tiếp xông vào chủ mộ thất là được rồi?” “Tại sao phải tốn sức đi phá Bát Môn Kim Tỏa Trận làm gì?” Lão già vừa nghe vậy, lập tức ngẩn ra.

Chết rồi, lỡ mồm!

Lần này đúng là lấy đá ghè chân mình!

“Một trận pháp thượng cổ lợi hại và hiếm có như vậy, thật sự không muốn học một chút sao?” Lão già Vô Danh không từ bỏ mà tiếp tục dụ dỗ.

“Không có hứng thú, tôi chỉ hứng thú với đồ bồi táng trong cổ mộ thôi!” Tần Vũ cố ý dùng khẩu khí của một tên trộm mộ.

Nói xong, anh không quay đầu lại mà tiếp tục đi về phía trước.

Lão già thấy Tần Vũ dường như thật sự không có hứng thú, vội vàng đuổi theo.

Có lão già lảm nhảm bên cạnh, Tần Vũ cũng không còn nhàm chán như trước.

Trên đường gặp phải những thứ lặt vặt, đều không cần anh ra tay.

Chương 302

Lão già Vô Danh chỉ cần một con dao găm mà Tần Vũ vứt trong ba lô, đã một đường chém giết ra ngoài.

Lão già tuy vai bị thương, nhưng thân thủ vẫn nhanh nhẹn, động tác dứt khoát gọn gàng, dường như không bị ảnh hưởng chút nào.

Ánh mắt lạnh lùng, giống như một thích khách chuyên nghiệp, đi lại như con thoi trong mộ đạo.

Giữa lúc đao rơi, những con rắn, con trùng đều bị giải quyết.

"Được, khá thuận tay, tặng cho ta đi." Lão già Vô Danh nói xong, đột nhiên hít một hơi lạnh, dường như động tác vừa rồi quá mạnh, làm động đến vết thương trên vai.

"Dù sao tôi cũng không dùng, ông cứ cầm đi." Tần Vũ không phản ứng gì, gật đầu đồng ý.

Lần sau gặp quái nhỏ, anh vừa định ra tay, đã bị Tần Vũ một tay đè lại: "Lão già, tuổi đã cao thì cứ ngoan ngoãn ở một bên đi, đừng có tranh giành sự nổi bật của người trẻ." Nói xong, bóng anh loáng một cái đã xông lên.

Khi sắp ra khỏi mộ đạo, Tần Vũ quay đầu lại nhìn một cái.

"Sao, hối hận rồi, lại muốn thỉnh giáo lão già này à?" Lão già Vô Danh lập tức nở nụ cười toe toét.

"Không, tôi cứ cảm thấy sau lưng có chỗ nào đó kỳ lạ…" Tần Vũ quét mắt nhìn mộ đạo, nhưng không phát hiện có gì bất thường.

"Ta thấy á, là do cậu quá căng thẳng, không khí trong mộ thất không tốt, nên cảm thấy ngột ngạt…" "Lão già, mau tránh ra!" Lão già Vô Danh chưa nói xong, sắc mặt Tần Vũ đại biến, trực tiếp cắt ngang

lời lão!

Chỉ thấy sau lưng lão già Vô Danh, một bàn tay quỷ xanh lè đang chộp tới!

Lão già nghe Tần Vũ nhắc nhở, lập tức nghiêng người, né được cú móc tim của bàn tay quỷ!

Tần Vũ một bước lao lên, một kiếm chém vào cánh tay thon dài kia!

"Xèo xèo xèo…" Một tiếng da thịt bị thiêu cháy vang lên, trên bàn tay quỷ lập tức bốc lên khói đen!

Có lẽ bị Lôi Diệu Kiếm làm bị thương, bàn tay quỷ lập tức rụt lại.

Đúng lúc hai người thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên cảm thấy cổ chân bị siết chặt, bất giác nhìn xuống!

Chỉ thấy một sợi dây leo màu máu, không biết từ lúc nào đã quấn quanh mắt cá chân hai người!

Có lẽ trên sợi dây leo đó tiết ra chất dịch dính có tác dụng gây tê, nên cả hai đều không nhận ra sự tồn tại của nó!

Trong khoảnh khắc hai người phản ứng lại, sợi dây leo đột nhiên siết chặt, cuốn lấy hai người kéo đi.

Hai người đột ngột bị kéo nghiêng người, ngã lăn ra đất!

"Nhanh, nhanh lấy kiếm chém đi!" Con dao găm trong tay lão già quá ngắn, chém vào dây leo không có tác dụng, lập tức hét lớn với Tần Vũ.

Tần Vũ hoàn hồn, lập tức vung Lôi Diệu Kiếm, một đao chém đứt sợi dây leo dưới chân mình.

Nhưng lão già Vô Danh đã bị kéo đi mấy trượng, Tần Vũ vội vàng đuổi theo.

Anh lao về phía trước một cú bay người, tóm lấy thân thể lão già Vô Danh.

Nhưng sức kéo ở đầu kia quá lớn, Tần Vũ căn bản không giữ được!

"Thằng nhóc, lề mề làm gì, mau chém đi!" "Bớt nói nhảm đi, nếu không muốn mất một cái chân thì đừng có cử động lung tung!" "Ai da, chàng trai trẻ, cố gắng thêm chút nữa đi, ta là người già mà!" "Yên lặng chút!

Được rồi!" Nói rồi, Tần Vũ một chân móc vào một bức tường đổ.

Mặt mũi lão già Vô Danh nhăn nhó, vai vừa cử động, vết thương lại rách ra!

Tần Vũ cắn răng, dùng hết sức toàn thân, một tay kéo lão, một tay ném đao ra!

Lôi Diệu Kiếm bay ra, trực tiếp sượt qua mũi chân lão già, chém đứt gốc sợi dây leo kia!

Thấy Tần Vũ phi đao chém đứt dây leo, lão già Vô Danh lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Tần Vũ nhìn về hướng dây leo rút lui, trong lòng dấy lên cảnh giác.

Không phải là một cây hoa ăn thịt người chứ?

Chủ nhân của ngôi mộ này thật sự quá nhiệt tình với sự nghiệp bảo vệ môi trường!

Chú trọng vệ sinh, cả vương thành không một hạt bụi, mặt đất nhẵn bóng có thể soi gương!

Nếu ở thời hiện đại, không chừng có thể được bình chọn là một trong mười nhân vật xuất sắc cảm động âm gian!

Sắc mặt lão già Vô Danh tái nhợt, nằm trên đất thở hổn hển.

May mà trong mộ không quá ẩm ướt, nếu không vết thương bị viêm nhiễm là không thể tránh khỏi.

"Chúng ta mau đi thôi!" Tần Vũ nói, nhưng bị lão già Vô Danh xua tay từ chối.

"Không được, trận nhãn của cái trận pháp chết tiệt đó ở trong chủ mộ thất!" "Chúng ta không giải quyết con quỷ thủ huyết đằng kia, căn bản không thể đến gần đó được!" "Nó kéo ta đi một đoạn đường như vậy, ta phải đi xem rốt cuộc nó là thứ gì!" Nói rồi đi, lão già Vô Danh giật lấy Lôi Diệu Kiếm trong tay Tần Vũ, định dùng để chống đất, nhưng suýt nữa bị trẹo lưng.

"Thằng nhóc, kiếm gì mà nặng thế!" Tần Vũ chỉ cười không nói, anh biết lão không cầm nổi, mới để lão giật đi dễ dàng như vậy!

Lão già Vô Danh tiện tay nhặt một món binh khí cổ bồi táng trên đất, co giò đuổi theo hướng dây leo rút lui.

Tần Vũ cũng muốn xem rốt cuộc nó là thứ gì, nên không ngăn cản, cũng đi theo.

Hai người đến trước thiên điện của chủ mộ, lão già lên tiếng nhắc nhở: "Thứ đó ở bên trong, cẩn thận." Tần Vũ gật đầu, hai người hợp sức đẩy cánh cửa lớn của thiên điện mộ thất ra.

"Cẩn thận!" Tần Vũ vừa bước vào, đã hét lớn một tiếng, đẩy lão già Vô Danh ra.

Lão già Vô Danh quay người lại, chỉ thấy mấy sợi dây leo từ trên mái nhà rủ xuống, quấn chặt lấy Tần Vũ!

Chỉ trong nháy mắt, Tần Vũ đã bị quấn thành một cái bánh ú, bị trói chặt cứng, không thể động đậy!

Chương 303

"Thứ khốn kiếp, xem kiếm!" Hét lớn một tiếng, lão già Vô Danh thật sự nổi giận, vung kiếm chém tới, chấn động đến mức Tần Vũ ở trong đám dây leo cũng phải ngẩn ra.

Mẹ nó, tôi đang ở bên trong này, đừng có chém luôn cả tôi chứ!

Nhưng may mà lão già Vô Danh cũng đáng tin cậy, mũi kiếm chỉ rạch đứt những sợi dây leo quấn trên người anh.

Nhưng đúng lúc này, mấy sợi dây leo khác lao tới quấn lấy lão già Vô Danh!

"Thật phiền phức!" Lão già vung kiếm, không ngừng chém đứt những sợi dây leo trên người.

Lúc này, Tần Vũ chỉ cảm thấy đám dây leo dưới chân đột nhiên biến thành một tấm lưới, anh bị chúng ném lên không trung!

Lão già Vô Danh định xông lên, nhưng lại bị những sợi dây leo kia không ngừng tấn công!

Nhất thời bị cầm chân, không thể xông lên!

"Cây điếu lan nhà ai thành tinh thế này?" Tần Vũ nhìn cái đỉnh đồng treo trên đại điện giống như chậu hoa, bên trong là một loại thực vật đang nở hoa, không khỏi nói.

"Không ổn, dây leo có vấn đề!" Tần Vũ nhìn mấy sợi dây leo kia, Lôi Diệu Kiếm chém trái chém phải, nhưng không thể chém đứt chúng!

Một sợi dây leo mỏng, tìm được một kẽ hở, đâm về phía bả vai trái của Tần Vũ!

Hừ, đúng là tự tìm đến cửa!

Tần Vũ dứt khoát thu đao lại, không thèm né tránh, để mặc sợi dây leo kia đâm thẳng vào da thịt mình!

"Trấn!" Tần Vũ hét lớn một tiếng, sức mạnh huyết mạch trong cơ thể lập tức hội tụ lại!

Năng lượng vô hình cuồn cuộn đó trực tiếp tạo thành một bức tường thành, chống lại sợi dây leo đang đâm vào cơ thể hút máu!

"Bùm" một tiếng, sợi dây leo kia bị Tần Vũ ép ra khỏi cơ thể, nổ tung thành một đóa hoa máu!

Dây leo bị nổ đứt, cây điếu lan kia cũng cảm thấy đau đớn, lập tức điên cuồng!

Có lẽ do Tần Vũ là người tu luyện, máu của anh dường như có sức hấp dẫn cực lớn đối với nó!

Cây điếu lan bị máu kích thích, tất cả dây leo đều vươn ra, trực tiếp bao bọc lấy Tần Vũ!

Nhất thời không thể thoát ra được, anh lập tức bị quấn thành một cái bánh úng lớn!

Trong chớp mắt, mấy sợi dây leo có gai ngược đâm vào da thịt Tần Vũ, anh cũng không nhịn được mà hừ một tiếng.

Anh có thể cảm nhận được máu trong cơ thể đang không ngừng trôi đi, bị dây leo kia hút lấy, sức mạnh trong cơ thể cũng đang điên cuồng vận chuyển!

Nhưng điều này chỉ làm chậm tốc độ hút máu của dây leo, chứ không thành công chống lại được thế công của nó!

Vào thời khắc nguy cấp, Tần Vũ đột ngột lật người, trong mắt lóe lên ánh sáng vàng!

Hai tay bắt chéo trước ngực, dưới sự cản trở của dây leo, anh khó khăn kết một thủ ấn.

Đây cũng là một bản công pháp mà anh đã đặc biệt bỏ ra gần 10 vạn điểm để đổi trước khi xuống mộ, tên là Ngự Tâm Quyết.

Đây là một bản công pháp hiếm có, có thể tu luyện tinh thần.

Sau đó, khí huyết trong cơ thể dường như bị một luồng sức mạnh vô danh nào đó dẫn dắt, hội tụ về phía trái tim!

Tần Vũ đột ngột mở to đôi mắt vàng, sức mạnh huyết mạch ngưng tụ thành một bức tường đẩy về phía những sợi dây leo trong cơ thể!

Chỉ trong một khoảnh khắc, Tần Vũ lập tức cảm thấy trước mắt tối sầm, nhưng ý thức lại tỉnh táo.

Anh có thể cảm nhận được sau khi pháp ấn đó được đánh ra, nó đã khắc vào một ngọn lửa màu xanh lam ở trung tâm của dây leo!

Đó là ngọn lửa linh hồn tượng trưng cho sự sống!

Lúc này pháp ấn đang khắc trên linh hồn của dây leo, đang dần dần thẩm thấu vào sâu trong linh hồn của nó!

Chỉ cần pháp ấn dung hợp với ngọn lửa linh hồn đó, thì Tần Vũ sẽ trở thành chủ nhân của dây leo!

Nhưng dây leo cũng có linh tính, nó cũng nhận ra nguy hiểm, điên cuồng quằn quại muốn thoát ra!

Nó huy động toàn bộ sức mạnh, không cam tâm chống lại sự xâm nhập của pháp ấn.

Nhưng lại không có tác dụng lớn, chỉ làm chậm tốc độ xâm nhập linh hồn của pháp ấn đi một chút!

Dây leo không lo được cho mình, Tần Vũ lập tức cảm thấy sự trói

buộc trên cơ thể lỏng đi một chút.

Anh hiểu sâu sắc đạo lý "nhân lúc nó bệnh, lấy mạng nó", điên cuồng vận chuyển sức mạnh trong cơ thể!

Cuối cùng, Tần Vũ chỉ cảm thấy trong đầu có thêm một cảm xúc khác lạ, thành công rồi!

Bây giờ giữa anh và dây leo đã có liên kết tinh thần, có thể cảm nhận được cảm xúc của dây leo!

"Thả ra, đưa ta xuống." Tần Vũ lạnh lùng ra lệnh, dây leo quả nhiên ngoan ngoãn nới lỏng sự trói buộc, đưa anh xuống.

Lúc này, lão già Vô Danh đã xông vào.

Lão không để ý đến dáng vẻ nhếch nhác của mình, vừa thấy Tần Vũ bình an vô sự đứng đó, liền vội vàng nói: "Thằng nhóc, không sao chứ?" "Mệt chết lão già này, mẹ nó dây leo thành tinh rồi!" "Hay là chúng ta rút lui trước đi!

Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn!" Lão già Vô Danh nói, kéo Tần Vũ định bỏ chạy.

Tần Vũ lại xua tay cười nói: "Một chậu cây cảnh đẹp." "Bây giờ nó là của nhà tôi." "Mang về đặt ở đại sảnh, thanh lọc không khí cũng khá tốt!" Tần Vũ ngoắc ngoắc ngón trỏ, sợi dây leo kia lập tức từ từ bò tới.

Nó quấn từng vòng từng vòng trên tay anh, thay đổi hoàn toàn sự hung ác trước đó, trở nên vô cùng hiền lành.

"Mẹ kiếp, tôi không nghe nhầm chứ?" "Cậu bị ngã hỏng não rồi à?" Lão già Vô Danh không rời mắt khỏi sợi dây leo, sợ nó đột nhiên nổi điên, đâm Tần Vũ thành cái sàng.

Chương 304

Lúc này, lão mới phát hiện sợi dây leo vốn cực kỳ hung hãn, giờ lại ngoan như một con mèo con.

"…Tình hình gì đây?… Nó thích cậu rồi à?" Lão già Vô Danh mặt đầy vẻ không nói nên lời, ngơ ngác nhìn Tần Vũ.

"Không sao, thứ này giống như đứa trẻ hư, đánh một trận là ngoan ngay!" Tần Vũ nói một cách nhẹ nhàng, nhưng cơ thể vừa cử động, lập tức đau đến mức mặt co lại.

Anh cúi đầu nhìn, mới phát hiện trên người có thêm mấy cái lỗ máu!

Chiếc túi đeo chéo trong lúc bị kéo lê đã rơi xuống đất cuộn thành một cục.

Thuốc cầm máu lúc này đều ở trong túi, Tần Vũ cũng chỉ có thể nén cơn đau dữ dội, bò dậy từ dưới đất.

Anh chỉ vào dây leo trong chậu hoa đồng nói: "Chặt bớt những sợi dây leo thừa đi, để lại chậu hoa và rễ chính là được, ôm đi thôi." Tần Vũ mặt tái nhợt nói, giọng nói cũng có chút yếu ớt.

Lão già Vô Danh tuy có chút kinh ngạc, nhưng cũng không bận tâm nhiều.

Lão cầm kiếm "xoẹt xoẹt xoẹt" vài nhát, cắt tỉa đơn giản cho dây leo.

Thế là, chậu cây cảnh trở nên trơ trụi, không còn lại mấy chiếc lá.

"Phụt… khụ khụ khụ!" "Lão già, kỹ thuật làm vườn của ông cũng quá tệ rồi!" "Xấu quá đi, tôi nghiêm trọng nghi ngờ ông có thẩm mỹ không vậy?" Tần Vũ vừa bôi thuốc, vừa quay đầu lại nhìn, lập tức

không nhịn được mà châm chọc.

"Được rồi, được rồi, được voi đòi tiên!" Lão già Vô Danh kiêu ngạo hừ một tiếng, trực tiếp quay đầu đi không nhìn chậu dây leo trơ trụi kia nữa.

Lão già quả không nói khoác, thật sự là một cao nhân ẩn dật.

Cơ quan dẫn đến chủ mộ thất, về cơ bản lão chỉ tùy tiện mò mẫm vài cái, đã tháo giải được gần hết.

Tần Vũ yên tĩnh đi theo sau, cũng vui vẻ nhàn rỗi.

"Nhóc con, Bát Môn Kim Tỏa Trận, chắc chắn muốn phá?" Vào chủ mộ thất, lão già đột nhiên quay đầu cười nói.

"Đương nhiên, không nhận đồ đệ thì đừng nói nhiều, ông không giúp, trận pháp này tôi cũng sẽ giải quyết." Tần Vũ vẻ mặt ghét bỏ xua tay.

"Được được được, là cậu nói đấy nhé, nhóc con, vậy chúng ta có duyên sẽ gặp lại!" Lão già nói, đi bảy bước trên những viên gạch bát quái trong mộ thất, sau đó lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

"Lão già, ông không phải đang gài tôi đấy chứ?" Tần Vũ đột nhiên có một dự cảm không lành.

"Đúng rồi, quên mất, Bát Môn Kim Tỏa Trận một khi bị phá, cả Ác La Hải Thành sẽ sụp đổ.

Là cậu muốn phá trận, đừng có trách tôi, lão già này đi trước một bước!" Lão già một chân đạp lên vị trí Khôn cuối cùng, sau đó bóng dáng loáng một cái đã ra khỏi mộ thất.

"Mẹ kiếp!

Sao không nói sớm!" Tần Vũ ngẩn ra, lập tức phản ứng lại, cũng lao ra ngoài!

Bát Môn Kim Tỏa Trận bị phá, con đường dẫn đến chủ mộ thất chỉ còn lại một.

Tần Vũ nhanh chóng gặp được Vương Bàn Tử và những người khác đang đi tới, cũng không kịp giải thích nhiều, chỉ nói: "Ác La Hải Thành dưới băng sắp sập rồi, mau quay lại đường hầm!" Đối với lời của Tần Vũ, mấy người họ tin tưởng trăm phần trăm, cả nhóm lập tức co giò bỏ chạy.

"Ầm ầm ầm!" Tiếng nổ lớn trong thành, sắc mặt mấy người trắng bệch, sau đó liều mạng chạy như điên.

Cuối cùng, trước khi thành sụp đổ, họ đã chui lại vào đường hầm dưới chân yêu tháp, mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng vì chấn động dưới lòng đất, Cửu Tầng Yêu Tháp cũng sụp đổ, lối ra của đường hầm đã bị bịt kín.

Tần Vũ và mọi người chỉ có thể đào đường hầm từ dưới băng lên từng chút một, dựa vào đường hầm để thoát ra khỏi lớp băng.

Đào suốt ba ngày, mới nhìn thấy ánh mặt trời xuyên qua lớp băng!

Cuối cùng cũng đã đào thông được đường hầm, hít thở được không khí bên ngoài, mấy người lập tức vui mừng khôn xiết.

Đúng lúc này, trong lòng Tần Vũ đột nhiên có cảm ứng.

Giác quan thứ sáu của anh ngày càng nhạy bén.

Trong vô thức, anh cảm thấy sau khi ra khỏi hang băng, nhất định sẽ có nguy hiểm.

Nhưng, nếu đã nhận ra, vậy tự nhiên có thể ra tay trước để chiếm ưu thế.

Nghĩ vậy, Tần Vũ ra hiệu cấm thanh với mấy người phía dưới.

Anh cẩn thận trèo lên, cuối cùng đã ra khỏi cửa động.

Vừa ra khỏi cửa động, tai Tần Vũ liền nghe thấy có người đang nói chuyện.

"Chúng ta phải nhắm cho chuẩn, một phát chí mạng, không thể cho đối phương cơ hội phản kích." Tần Vũ tìm theo tiếng nói, chỉ thấy trong tuyết địa không xa, có ba bóng người đang mai phục.

Một người trong đó đang dùng ống nhòm quan sát thảo nguyên tuyết phía dưới.

Một người đang cầm một khẩu súng máy, cũng nhìn về phía xa.

Còn một người thì đang cầm một khẩu súng bắn tỉa, cũng đang nhìn chằm chằm phía dưới.

Người nói chuyện, hẳn là người cầm ống nhòm.

"Yên tâm đi, tài bắn súng của tôi, anh không biết sao?

Có khẩu súng lớn này trong tay, chỉ cần một phát, đảm bảo cho tên Tần Vũ kia nát đầu mà chết." Hóa ra những người này là nhắm vào anh.

Tần Vũ bừng tỉnh ngộ.

Hóa ra, từ lúc ở trên núi tuyết, những người này đã mai phục trên đỉnh núi rồi?

Đợi cũng thật chuẩn!

Chương 305

Trước đó không nổ súng, là vì muốn mượn tay họ đi vào mộ huyệt thăm dò sao?

Nhưng, hiển nhiên là không, họ đợi mọi người từ trong lớp băng phía sau bò ra.

“Ha ha, tôi đương nhiên tin tưởng tài bắn súng của cậu, nhưng, thân thủ của tên Tần Vũ kia thật sự rất lợi hại, chúng ta không thể sơ suất.” “Yên tâm đi, với khẩu súng lớn này trong tay tôi, chỉ cần một viên đạn, dù có đầu đồng mình sắt, cũng phải tan thành bốn năm mảnh, bất kể thân thủ tốt đến đâu, cũng không có đất dụng võ.” “Vậy thì tốt, chúng ta đã chịu khổ như vậy, mai phục ở đây lâu như vậy, không thể uổng công một phen.” Tần Vũ nghe rõ từng lời của họ.

Xác nhận không còn ai khác, anh liền đứng dậy, nhẹ nhàng đi tới, từ phía sau vỗ vào vai tay súng bắn tỉa kia.

“Nhắm sai hướng rồi.” Tay súng bắn tỉa kia cũng không ngờ trên núi còn có người khác, lập tức giật mình một cái.

Sau khi phản ứng lại, hắn lập tức rút ra một con dao găm, hung hăng đâm về phía Tần Vũ.

Tần Vũ không thèm nhìn, tiện tay một cước, liền đá bay con dao găm trong tay hắn, tiếp đó lại một cước, giẫm hắn dưới chân.

Hai người còn lại, cũng bị Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lần lượt khống chế.

“Ai phái các người đến?” Tần Vũ quả thật có chút tò mò.

Trang bị của những người này, không phải là tốt bình thường.

Súng máy M249, súng bắn tỉa Barrett, trang bị như vậy, ngay cả ở

khu vực hỗn loạn biên giới, cũng không dễ dàng có được.

"Chúng tôi là người của anh Đại Phi, nếu dám động đến chúng tôi, tuyệt đối là tự tìm đường chết." Mặc dù bị Tần Vũ khống chế, tay súng bắn tỉa kia hiển nhiên vẫn không chịu cúi đầu.

"Anh Đại Phi?" Tần Vũ hơi nhíu mày.

"Anh Đại Phi là một tên trùm lính đánh thuê đào tẩu, cũng là người bị nhà nước truy nã nhiều năm, từng có quốc gia phái quân đội đi thanh trừng, nhưng vẫn không thể giết được hắn." Tần Vũ khẽ gật đầu.

Hóa ra là một tên thổ bá vương ở khu vực biên giới.

Hiển nhiên không có bản lĩnh xuống mộ, liền dùng cách ôm cây đợi thỏ, chặn đường cướp bóc.

"Mau thả chúng tôi ra, rồi giao nộp bảo vật trên người, dâng lên cho anh Đại Phi, có lẽ còn có một con đường sống." Tần Vũ lập tức đảo mắt trắng dã.

Tên này, là thằng ngốc sao?

Đối với loại người này, Tần Vũ cũng lười nói nhảm với hắn.

Anh nhấc hắn lên, tiện tay ném vào trong hang băng vừa mới bò ra.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất, cũng ném hai người còn lại xuống.

Sau đó, Hồ Bát Nhất trực tiếp bịt kín cửa động.

Nếu những người này đã muốn giết anh, vậy anh đương nhiên cũng sẽ không khách khí.

Đúng lúc này, phía dưới đột nhiên truyền đến tiếng súng.

Tần Vũ giật mình, vội vàng nhìn qua.

Chỉ thấy trên thảo nguyên tuyết xa xa, có mấy chục chiếc xe máy trượt tuyết, đang lao tới vun vút.

Trên những chiếc xe máy này, đều có gắn súng.

Tuy rằng đủ loại, nhưng đều là hàng thật.

"Của tôi!" Vương Bàn Tử đi về phía khẩu Barrett.

Nhìn thân súng, cảm thán một câu.

"Đúng là hàng khủng." Nói rồi, anh nhanh chóng nhắm vào một tay súng trên xe máy.

"Bằng!" một tiếng.

Headshot!

Tài bắn súng của Vương Bàn Tử quả nhiên lợi hại.

Phải biết rằng, xe máy đang di chuyển với tốc độ cao.

Vương Bàn Tử lại phảng phất như không bị ảnh hưởng chút nào.

Bách phát bách trúng.

Những tay súng trên xe máy, trong nháy mắt, đã toàn bộ toi mạng!

Tài bắn súng của Vương Bàn Tử vốn đã rất lợi hại.

Phải biết rằng, bắn tỉa cần sự tập trung cao độ của tinh thần, phán đoán chính xác, phản ứng nhanh nhạy.

Những điều này, Vương Bàn Tử đều không thiếu.

Ở trên ngọn núi cao hơn trăm mét, chiếm vị trí cao, dễ dàng khống chế cục diện.

Nhưng, mọi thứ mới chỉ bắt đầu.

Những tên lính đánh thuê trên xe máy, thấy tay súng bị bắn chết, không khỏi ngây người.

“Mẹ nó, chuyện gì vậy, người bố trí trên núi, không phải là người của chúng ta sao?

Sao lại bắn vào chúng ta?” Có tên lính đánh thuê hét lớn.

“Hoặc là phản bội anh Đại Phi, hoặc là bị xử lý rồi, tóm lại, chắc chắn đã xảy ra vấn đề, mau, quay nòng súng, bắn lên núi.” Lời hắn vừa dứt, “Bằng bằng bằng…” một tràng tiếng súng máy vang lên.

Trên đỉnh núi, thân thể Shirley Dương đã nép sau khẩu M249, khai hỏa khẩu M249.

Chương 306

Không đợi chúng phản ứng, một chiếc xe máy đã bị hỏa lực mạnh mẽ của M249 bắn thành tổ ong.

Buồng lái đều bị bắn nát, người lái cũng chết ngay tại chỗ.

Lập tức khiến chiếc xe máy mất kiểm soát, hung hăng đâm vào vách núi.

"Ầm!" Chiếc xe máy lập tức nổ tung.

Trên đỉnh núi, khóe miệng Shirley Dương nhếch lên một đường cong, hiện lên một nụ cười.

"Thứ này không tệ!" Cô sờ sờ khẩu súng máy trên tay.

Phía dưới, những tên lính đánh thuê trên xe máy đều kinh ngạc.

Vội vàng chạy đến vị trí tay súng, quay nòng súng, định nhắm vào đỉnh núi bắn.

Nhưng, Vương Bàn Tử sao có thể để chúng dễ dàng như ý?

"Bằng!" "Bằng!" "Bằng!" Vương Bàn Tử liên tiếp bắn mấy phát, lập tức lại hạ gục mấy tên.

Tay súng bắn tỉa bình thường khai hỏa, thường phải mất một thời gian dài để nhắm, tính toán.

Nhưng Vương Bàn Tử gần như hoàn toàn dựa vào cảm giác để bắn, không lãng phí một chút thời gian nào, nhưng vẫn bách phát bách trúng.

Nhưng, mặc dù vậy, vẫn có một số lính đánh thuê trên xe máy chạy đến vị trí tay súng, bắt đầu nhắm vào những người trên đỉnh núi, khai hỏa.

Nhưng, vị trí mai phục của Tần Vũ và mọi người rất tốt, những người này bắn cả buổi, vẫn không trúng một sợi lông.

Ánh mắt Tần Vũ lóe lên, có thể cảm nhận chính xác thời gian, phương hướng, vị trí của viên đạn.

Anh dứt khoát đứng dậy từ nơi mai phục, nghênh đón những viên đạn đang bắn tới.

Nhưng kỳ lạ thay, mỗi lần viên đạn chưa bắn tới, Tần Vũ lại luôn tránh được trước.

Trên đỉnh núi, Tần Vũ giống như đang khiêu vũ, xuyên qua giữa làn mưa bom bão đạn, nhưng không một viên đạn nào có thể chạm vào cơ thể anh.

Trên tuyết địa, đám lính đánh thuê sắp phát điên rồi.

Đây là khiêu khích, khiêu khích trắng trợn.

Hơn chục chiếc xe máy của lính đánh thuê, hơn mười khẩu súng máy, đan thành một lưới lửa mạnh mẽ.

Dưới sự áp chế hỏa lực như vậy, đối phương không phải nên bị áp chế đến chết, căn bản không dám ló đầu ra sao?

Sao lại dám đứng ra khiêu khích?

Đơn giản là quá đáng.

Giờ khắc này, những tên lính đánh thuê này đều cảm thấy sỉ nhục.

Đây là khinh thường trình độ bắn súng của họ, nói cho họ biết, các người căn bản không bắn trúng được!

Đối với những tên lính đánh thuê ngang ngược, không coi ai ra gì này, điều này còn khó chịu hơn cả việc giết họ.

“Lão tử thật không tin, không bắn chết được mày!” Trên một

chiếc xe máy, một tên trùm lính đánh thuê giật lấy khẩu súng máy.

"Bằng bằng bằng…" Trên đỉnh núi, khóe miệng Tần Vũ hiện lên một nụ cười khinh miệt.

Anh nhẹ nhàng di chuyển cơ thể, tránh được tất cả các viên đạn trước.

"Bằng!" Vương Bàn Tử lại bắn một phát, viên đạn chính xác trúng vào đầu tên trùm lính đánh thuê kia.

Tên trùm lính đánh thuê lập tức ngã xuống trong vũng máu.

Cùng lúc đó, Shirley Dương cũng tăng cường lực độ phản kích của súng máy.

Sau khi Tần Vũ đứng ra, anh đã thành công thu hút hỏa lực của tất cả lính đánh thuê, chúng đều nhắm súng vào Tần Vũ mà bắn.

Như vậy, chúng cũng mất đi sự áp chế đối với Shirley Dương và Vương Bàn Tử, hai người đương nhiên sẽ nắm lấy cơ hội hiếm có này để phản kích.

Ngay cả Hồ Bát Nhất cũng lấy ra một khẩu súng cướp được từ lính đánh thuê trước đó, nhắm vào lính đánh thuê phía dưới khai hỏa.

Tuy không phải là súng bắn tỉa, nhưng bắn vẫn rất chuẩn.

Trong chốc lát, lính đánh thuê phía dưới đều phải chịu đòn chí mạng.

Cuối cùng, những tên lính đánh thuê này cảm thấy tuyệt vọng, suy sụp.

Bất kể họ bắn thế nào, người trên đỉnh núi kia vẫn như không có chuyện gì xảy ra, thân hình thoắt ẩn thoắt hiện, đạn vĩnh viễn không bắn trúng.

Mà người của họ, lại chết đi từng người một.

Người này, sao có thể né được đạn?

Đây là người sao?

Cứ tiếp tục như vậy, tất cả đều sẽ xong đời.

"Rút, mau rút!" Giờ khắc này, những tên lính đánh thuê vốn ngang ngược, giết người cướp của như cơm bữa, cũng bắt đầu sợ hãi.

Họ không dám tin, trên đời lại có người đáng sợ như vậy.

Trong chốc lát, những tên lính đánh thuê này đều bị dọa vỡ mật, vội vàng quay đầu xe máy, chạy trốn về phía xa.

Trên tuyết địa, mấy người Đại Kim Nha nhìn mà trợn mắt há mồm.

Chương 307

Đây căn bản không phải là tốc độ phản ứng mà con người có thể có được.

Bởi vì đạn bay quá nhanh.

Là sản phẩm của khoa học kỹ thuật hiện đại, tốc độ bay của đạn nhanh hơn tốc độ bay của mũi tên do cung tên cổ đại bắn ra gấp mười mấy lần.

Cho nên, đối với Tần Vũ, đối mặt với đạn, giống như người bình thường đối mặt với mũi tên do cung tên bắn ra.

Người đã qua huấn luyện nhất định, có khả năng né được mũi tên.

Tần Vũ cũng như vậy, có khả năng né được đạn.

Lính đánh thuê cuối cùng cũng đã đi xa, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Tôi thấy những tên lính đánh thuê kia chưa chắc đã từ bỏ, chúng ta cần phải cảnh giới ở trên này." Hồ Bát Nhất nhìn những tên lính đánh thuê đã đi xa, trầm giọng nói.

Nơi này nằm trên một vách núi cao hơn một trăm mét, chiếm thế thượng phong, tận dụng hết lợi thế địa hình.

Nếu lính đánh thuê quay lại, phản kích ở trên này không nghi ngờ gì là vị trí tốt nhất.

Đúng lúc này, trên tuyết địa xa xa, lại xuất hiện những chấm đen.

Những tên lính đánh thuê kia, thật sự quay lại.

Lần này, xe máy của chúng nhiều hơn.

Ngoài những chiếc xe máy nhỏ, còn có hai chiếc tàu đệm khí trên

tuyết khá lớn.

Trong mắt Tần Vũ, lóe lên một tia sáng.

Những người này, thật không biết sống chết.

Nếu đã muốn chết, vậy cũng đừng trách tôi ra tay độc ác.

Ý nghĩ này, lóe lên trong đầu.

Giây tiếp theo, Tần Vũ đã bưng khẩu Barrett nặng hơn chục cân.

Thân súng Barrett quá nặng, thường chỉ thích hợp đặt trên mặt đất, cố định, sau đó tiến hành bắn.

Nếu không, dù có thể bưng được, lực giật khổng lồ do viên đạn tạo ra, cũng sẽ khiến người bắn bị thương nặng.

Nhưng, Tần Vũ lại bưng nó dễ dàng như một khẩu súng thông thường, đặt ngang vai.

Lực giật khi bắn súng bắn tỉa, anh thật không để vào mắt.

Ánh mắt Tần Vũ, nhắm vào một người đàn ông mặc áo khoác cổ lông trên chiếc xe máy ở xa.

Khoảng cách từ đây đến vị trí của người đàn ông đó, có đến ba cây số, khoảng cách này đã vượt qua tầm bắn hiệu quả của Barrett.

Nhưng, dù ở khoảng cách này, súng bắn tỉa vẫn có sức sát thương chí mạng.

Chỉ là, khoảng cách này thật sự quá xa, căn bản không thể nhắm trúng được.

Khoảng cách bắn tỉa xa nhất thế giới là 3540 mét.

Dưới điều kiện thiên thời, địa lợi, nhân hòa đều có, cộng thêm vận may tốt đến bùng nổ, mới tạo ra được kỷ lục thế giới đó.

Kỷ lục như vậy, có tính ngẫu nhiên cực lớn, không thể lặp lại.

Huống chi, mục tiêu mà Tần Vũ đang nhắm tới, là một mục tiêu di chuyển nhanh trên tuyết, không phải mục tiêu tĩnh.

Chiếc xe máy mà mục tiêu ngồi, đang lên xuống trên địa hình, lúc cao lúc thấp.

Vị trí cơ thể của người đó, tự nhiên cũng ở trong trạng thái thay đổi không ngừng.

Mục tiêu như vậy, nếu ở khoảng cách gần, tay súng bắn tỉa ưu tú, vẫn có thể một phát headshot.

Nhưng, khoảng cách ba nghìn mét, thật sự quá xa.

Mặc dù đạn của súng bắn tỉa bay nhanh hơn đạn của súng thông thường, nhưng với khoảng cách ba nghìn mét, đạn của súng bắn tỉa cũng phải bay hơn ba giây.

Trong thời gian này, khoảng cách di chuyển của mục tiêu tuyệt đối có đến mười mấy mét, địa hình cũng sẽ thay đổi theo, độ nhấp nhô của xe máy cũng không giống nhau.

Phải nói rằng, khoảng cách như vậy, môi trường phức tạp như vậy, căn bản không có khả năng bắn tỉa.

Phải biết rằng, dù bắn tỉa mục tiêu tĩnh, chỉ cần vượt quá 1500 mét, tình hình sẽ trở nên cực kỳ phức tạp.

Lúc đó, tay súng bắn tỉa cần tính toán lượng bù trước, lượng rơi xuống, góc lệch, hướng gió, sức cản của gió… cần phải nắm bắt thời cơ tốt nhất.

Trong quá trình viên đạn bay nhanh, một chút thay đổi hướng gió, cũng sẽ khiến viên đạn lệch khỏi mục tiêu.

Đúng là, sai một ly, đi một dặm.

Chỉ trong điều kiện không có gió, điều kiện thời tiết tương đối tốt,

lại cho tay súng bắn tỉa đủ thời gian để nhắm, tính toán, điều chỉnh, mới có khả năng bắn hạ mục tiêu ở khoảng cách xa.

Đây mới chỉ là mục tiêu tĩnh.

Tay súng bắn tỉa, đặc biệt là tay súng bắn tỉa tầm xa, không dễ dàng như vậy.

Trước tiên chọn người có tài bắn súng tốt nhất, sau đó tiến hành huấn luyện, trải qua vô số lần huấn luyện, mới có thể trở thành một tay súng bắn tỉa ưu tú.

Nhưng, dù là tay súng bắn tỉa ưu tú nhất trên thế giới, cũng sẽ không cho rằng, một mục tiêu trên chiếc xe máy cách xa ba cây số, có giá trị bắn tỉa.

Đừng nói là bắn trúng một người trên xe máy, đảm bảo viên đạn rơi trúng chiếc xe máy thôi, cũng khó hơn lên trời.

Chương 308

Hơn nữa, điều kiện khí hậu hiện tại cũng tệ, gió lớn, căn bản không thích hợp cho việc bắn tỉa tầm xa.

Môi trường phức tạp như vậy, đối mặt với một mục tiêu di chuyển nhanh, lên xuống bất định, dù có rút ngắn khoảng cách đi một nửa, thậm chí rút ngắn ba phần tư, vẫn sẽ khiến tất cả các tay súng bắn tỉa trên thế giới phải lắc đầu.

Căn bản không thể bắn trúng!

Nhưng, Tần Vũ lại nhắm một cách kiên định như vậy.

Anh bỏ qua môi trường phức tạp, cũng bỏ qua tầm bắn hiệu quả của súng bắn tỉa.

Chỉ cần anh biết, ở khoảng cách này, đạn của súng bắn tỉa vẫn có sức sát thương chí mạng, vậy là đủ rồi.

Về việc vượt quá tầm bắn hiệu quả, căn bản không nhắm trúng được, hoàn toàn không nằm trong phạm vi cân nhắc của Tần Vũ.

Trên xe máy, tên trùm lính đánh thuê kia đang dùng ống nhòm nhìn về phía đỉnh núi, tự nhiên cũng nhìn thấy Tần Vũ.

Thấy đối phương bưng súng, nhắm vào mình.

Tên trùm lính đánh thuê trước tiên ngẩn ra, sau đó cười lớn.

Tên này điên rồi sao?

Khoảng cách như vậy, đứng ở đây, cho mày bắn một vạn phát, cũng căn bản không thể bắn trúng được!

“Ha ha, thằng ngu, vậy mà bây giờ lại giơ súng lên ngắm, bị tao dọa ngu rồi à?

Mau, tăng tốc, đi thôi, hôm nay tuyệt đối không thể để nó chạy thoát.” Lời hắn vừa dứt.

Đột nhiên, một viên đạn, từ trán hắn bắn vào, xuyên qua đầu hắn.

Đạn của súng bắn tỉa, lợi hại như vậy, dù cách xa ba nghìn mét, vẫn có sức sát thương kinh khủng như vậy.

Chỉ là, không có ai có thể nhắm trúng mục tiêu ở khoảng cách này.

Nhưng, Tần Vũ hiển nhiên là ngoại lệ.

Tên trùm lính đánh thuê kia, chết cũng không dám tin, có người có thể ở nơi xa như vậy, bắn hạ hắn.

Phải biết rằng, hắn đang đứng trên một chiếc xe máy lên xuống không ngừng và di chuyển nhanh.

“Làm sao có thể?” Thấy tên trùm lính đánh thuê ngã xuống, những tên lính đánh thuê trên xe máy đều kinh ngạc đến mức người cứng đờ, không biết phải làm sao.

Lính đánh thuê, cũng đã trải qua vô số trận chiến súng đạn, nhưng chưa bao giờ thấy, thậm chí chưa bao giờ nghe, trên đời lại có tài bắn súng khó tin như vậy.

Con người đối với những sự vật không biết, luôn sợ hãi.

Trong khoảnh khắc, sự hoảng loạn giống như bệnh dịch, lan rộng trong đám người.

“Ma quỷ, người đó, nhất định là ma quỷ!” “Bằng!” Mãi cho đến khi tên trùm lính đánh thuê ngã xuống đất không còn động đậy, tiếng súng mới từ xa truyền đến.

Vương Bàn Tử lúc này đang men theo dây thừng, trượt xuống vách đá.

Nghe thấy tiếng súng ở trên, vội vàng nhìn về phía xa.

Trời ạ!

Những chiếc xe máy kia, cách đây, ít nhất cũng phải ba cây số.

Tần gia bắn ở khoảng cách xa như vậy sao?

Chỉ là bắn lên trời để cảnh cáo thôi ư?

Đột nhiên, đồng tử của anh ta, hơi co lại.

Từ khi theo Tần Vũ, thực lực của Vương Bàn Tử đã tăng lên không ít.

Thể chất toàn diện được nâng cao, thị lực tự nhiên cũng vượt xa người bình thường.

Mặc dù cách xa hơn ba nghìn mét, khi anh ta vận đủ thị lực để nhìn, lại nhìn thấy rõ.

Trên chiếc xe máy lớn nhất kia, rõ ràng có một người đàn ông, bị một phát súng bắn chết.

Giờ khắc này, Vương Bàn Tử kinh hãi đến mức trợn mắt há mồm.

Anh ta luôn tự nhận tài bắn súng của mình rất lợi hại, có thể gọi là tay súng thiện xạ hàng đầu.

Lúc này thấy Tần Vũ khai hỏa, mới hiểu mình còn kém xa.

Khoảng cách xa như vậy, Tần gia nhắm thế nào vậy?

Vương Bàn Tử là một tay súng bắn tỉa rất ưu tú, anh ta hiểu rõ hơn bất kỳ ai về độ khó của việc bắn tỉa ở khoảng cách này.

"Tần gia quả không hổ là Tần gia!" Vương Bàn Tử không khỏi kinh ngạc thốt lên.

Dường như, bất kể Tần Vũ tạo ra kỳ tích gì, sau sự kinh hãi ngắn ngủi, Vương Bàn Tử đều sẽ thản nhiên chấp nhận.

Tần gia là người không gì không làm được.

Trong lúc Vương Bàn Tử ngẩn người, Tần Vũ nhanh chóng bắn phát thứ hai.

"Bằng!" Lại một tên tiểu trùm lính đánh thuê, bị Tần Vũ một phát bắn trúng.

Đúng là "bắn người trước bắn ngựa, bắt giặc trước bắt vua".

Muốn đối phó với đám lính đánh thuê này, tự nhiên phải đối phó với tên trùm trước.

Chương 309

Chỉ là, không biết thủ lĩnh của những tên lính đánh thuê này, tên Đại Phi kia có ở đây không?

Phi, Đại Phi cái gì?

Chẳng qua chỉ là một tên trùm lính đánh thuê thôi, gọi là tiểu phi trùng thì cũng gần như vậy.

Tần Vũ cũng không nhận ra, chỉ có thể tìm những người trên xe máy, trông giống như trùm lính đánh thuê, để bắn.

Không thể bắn hạ tên tiểu phi trùng kia, giết được mấy tên trùm lính đánh thuê cũng không tệ.

Xa xa, lính đánh thuê đang lao về phía núi cá, khoảng cách hai bên đang nhanh chóng thu hẹp.

Trong ánh mắt Tần Vũ, lóe lên một tia sắc bén.

Anh ném khẩu súng bắn tỉa xuống, lấy khẩu súng máy M249, bưng nó trong tay.

A Diệp không nhịn được nói: "Tần gia, tuy em không biết dùng súng, nhưng súng máy nên đặt trên đất, kê lên rồi bắn, không phải bưng trong tay mà bắn." Phải biết rằng, M249 tuy chỉ là súng máy tiểu đội, nhưng trọng lượng không hề nhẹ.

Quan trọng hơn là, súng máy một khi bắt đầu bắn, sẽ tạo ra lực giật cực lớn.

Bưng trong tay bắn như vậy, không những không bắn trúng địch, ngược lại sẽ nhanh chóng bị lực giật hất ngã xuống đất, đạn cũng chỉ bắn lên trời.

Nhưng, Tần Vũ phảng phất như không nghe thấy, ánh mắt của anh, nhắm vào một chiếc xe máy đang lao tới.

Lúc này, khoảng cách giữa đội Mạc Kim và đám xe mô tô chỉ còn hơn một ngàn mét.

Khoảng cách này vẫn nằm ngoài tầm bắn hiệu quả của súng máy.

Nhưng không phải là đạn súng máy không còn lực sát thương ngoài một ngàn mét.

Thực tế, loại đạn này dù ở khoảng cách mấy ngàn mét vẫn có thể gây chết người.

Chỉ là khi vượt quá tầm bắn hiệu quả, viên đạn bắn ra sẽ có độ lệch cực lớn, căn bản không thể nhắm trúng mục tiêu, có thể bay đi đâu mất.

Đạn lạc có thể bắn trúng người, nhưng chắc chắn không trúng mục tiêu cần bắn.

Tuy nhiên, Tần Vũ chỉ hơi ước lượng, thấy mục tiêu đã gần hơn một chút, liền quả quyết nổ súng.

Bắn súng đòi hỏi một đôi tay ổn định, sự tập trung cao độ và một tinh thần lực mạnh mẽ.

Với việc bắn ở cự ly xa, cần có khả năng tính toán và cảm nhận siêu phàm.

Bởi vì bắn xa không phải là nhắm thẳng vào mục tiêu, mà phải tính toán đến sự thay đổi quỹ đạo của viên đạn, hướng gió, tốc độ gió, độ rơi… và rất nhiều biến số khác.

Hơn nữa, lúc này hắn đang di chuyển tốc độ cao trên xe, mà xe mô tô của đối phương cũng đang lao đi vun vút.

Cả hai cùng thay đổi vị trí đồng thời khiến cho độ khó của việc

ngắm bắn tăng lên một bậc.

Nhưng những điều này đối với Tần Vũ hoàn toàn không thành vấn đề.

Hắn nhẹ nhàng bóp cò.

"Phanh phanh phanh…" Một loạt tiếng súng vang lên, những kẻ trên xe mô tô lần lượt ngã nhào trong vũng máu, tất cả đều bị một phát bắn trúng chỗ hiểm.

Xe mô tô lập tức mất kiểm soát, lật nhào trên nền tuyết.

A Diệp kinh ngạc đến trợn tròn cả mắt.

Vừa rồi trong khoảnh khắc, cô đã thấy gì vậy?

Hình như súng vừa nổ, sau đó tất cả những người trên mấy chiếc xe mô tô còn lại đều ngã xuống.

Sau khi giải quyết xong tất cả, Tần Vũ thu súng vào không gian, quay người nói: "Được rồi, chúng ta đi tiếp thôi, chuyện hậu sự cứ giao cho nhà họ Hoắc là được." … Sau khi từ núi tuyết trở về, Bàn Tử và mấy người bàn nhau muốn ra biển chơi một chuyến để thư giãn.

Vừa hay Hoắc Linh cũng ở đó, nhà họ Hoắc có sản nghiệp ở nước ngoài, trên một hòn đảo nghỉ dưỡng ven biển có một căn biệt thự đang bỏ trống.

Bàn Tử lập tức hứng khởi, đòi đặt vé máy bay ngay.

Tần Vũ cũng cảm thấy dạo gần đây cứ phải chạy đôn chạy đáo trong các khu mộ cổ, đúng là có hơi mệt, nên cũng gật đầu đồng ý.

Chiều tối ngày hôm sau, máy bay đúng giờ hạ cánh tại một thành phố ven biển ở nước E.

Tần Vũ và Vương Bàn Tử cùng mấy người xuống máy bay, lên du thuyền tư nhân rồi đến biệt thự của nhà họ Hoắc.

Sáng sớm hôm nay, Shirley Dương nhận được một bức thư mới.

Một lá thư mời có hình thức rất kỳ lạ.

“Tần gia, hôm nay có một lá thư gửi cho anh, hình như là thư mời.” Shirley Dương vừa ngậm hộp sữa chua vừa đưa phong thư cho Tần Vũ, rồi nói: “Mà này, chúng ta thật sự đi du lịch nghỉ dưỡng đấy à?” “Ha ha.” Tần Vũ cười bí hiểm, nháy mắt một cách ranh mãnh rồi nói tiếp: “Đoán xem!” “Thôi được rồi.” Shirley Dương nhún vai tỏ vẻ không quan tâm, rồi tiếp tục uống nốt hộp sữa chua dang dở và đi xử lý công việc.

Trên bàn ăn, sau khi Shirley Dương rời đi, nụ cười trên mặt Tần Vũ dần tắt.

Cầm lá thư mời được chế tác tinh xảo trong tay, Tần Vũ cúi đầu lẩm bẩm: “Cuối cùng cũng đến rồi!” Đây là một lá thư mời thể hiện thân phận và địa vị.

Vài năm trước, khi những lời đồn về ngày tận thế lan truyền ở nước ngoài, con cháu của vài gia tộc lớn đã cùng nhau bỏ ra rất nhiều thời gian và tiền bạc để xây dựng một nơi trú ẩn.

Chỉ tiếc là cuối cùng ngày tận thế đã không đến, nên nơi trú ẩn đó dần dần được cải tạo thành một hòn đảo nghỉ dưỡng cho mọi người vui chơi.

Chỉ những người có thân phận và địa vị nhất định mới có thể bước lên chiếc du thuyền sang trọng để đến hòn đảo này.

Bên dưới hòn đảo có một khu di tích lớn, những vị khách đặc biệt nhận được thư mời có thể xuống di tích để thám hiểm.

Nghe nói khu di tích này vô cùng nguy hiểm, hoạt động thám hiểm từng được gọi là trò chơi sinh tồn.

Vì vậy, hòn đảo này cũng được người ta gọi là Đảo Sinh Tồn.

Chương 310

Người giàu có phần lớn đều thích tìm kiếm sự kích thích, những thứ có thể khơi dậy lại nhiệt huyết đã mất từ lâu.

Vì vậy khi Đảo Sinh Tồn vừa ra mắt, nó đã thực sự nổi đình nổi đám trong giới thượng lưu ở nước ngoài một thời gian dài.

Kể từ khi Đảo Sinh Tồn bắt đầu áp dụng chế độ mời, sức nóng của nó vẫn chưa bao giờ hạ nhiệt, khiến mấy gia tộc tham gia xây dựng nơi trú ẩn này mừng ra mặt.

Thư mời cũng chính là vé vào cửa di tích, vô số người đã chi cả ngàn vàng để có được tấm vé và cơ hội tiếp xúc gần gũi với những nhân vật lớn.

Nhưng đó chỉ là bề nổi, theo thông tin của nhà họ Hoắc, di chỉ của một tiểu quốc đã biến mất từ trước Công nguyên nằm dưới hòn đảo kia có thể chứa đựng bí mật liên quan đến Atlantis.

Tần Vũ tuy không có hứng thú với hòn đảo nghỉ dưỡng, nhưng lại rất tò mò về quốc gia thần bí dưới nước đã biến mất từ hàng nggàn năm trước.

Dù sao thì cũng là đi nghỉ mát ở biển, đi đâu cũng gần như nhau, nên hắn dứt khoát đồng ý đến xem thử.

"Hù…" Cảm nhận ánh nắng ấm áp, Tần Vũ ngồi bên bàn ăn, hai mắt hơi híp lại, nhìn lá thư mời tinh xảo đang được đặt tùy ý trên bàn.

Không lâu sau, Tần Vũ kể lại chuyện này cho Bàn Tử và những người khác.

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lập tức tỏ ý muốn đi cùng chơi cho vui, nhưng Shirley Dương lại không có hứng thú nên đã ở lại biệt thự ven

biển. … Hai ngày sau, trong một khu phế tích trên Đảo Sinh Tồn, Tần Vũ di chuyển nhẹ nhàng như một con mèo, gần như đi một bước lại nhìn một cái.

Theo sau hắn, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất cũng đang rón rén bước đi.

Sau khi từng bước nhẹ nhàng tiến vào một đường hầm ẩn trong phế tích, một tiếng gầm rú của dã thú vang lên.

Tần Vũ bất giác siết chặt thanh trường đao trong tay.

Chỉ nghe trong đại sảnh có tiếng loảng xoảng rất lớn, Tần Vũ rón rén thò đầu ra xem, phát hiện hai con thằn lằn đen khổng lồ đang đánh nhau!

Bên cạnh đại sảnh của cung điện dưới lòng đất, có một người toàn thân bê bết máu đang nằm đó!

Cơ thể người đó không ngừng co giật, dường như sắp chết đến nơi.

Hai con thằn lằn khổng lồ đang đánh nhau dường như cũng vì vậy, mỗi khi một con tiến lại gần, con còn lại sẽ lao tới, húc văng nó ra!

Người kia phảng phất như chiến lợi phẩm của hai con thằn lằn, và bây giờ, chúng đang tranh giành vì chia chác không đều!

Ngay lúc hai con thằn lằn đang đánh nhau một mất một còn, một tia sáng lạnh lẽo lóe lên.

Tần Vũ đã xuất hiện từ trên không với tư thế cao ngạo, ngay khi vừa hiện thân, thanh Cổ đao Hắc Kim trong tay hắn giơ cao rồi chém mạnh xuống, đâm nát lưng một trong hai con thằn lằn!

Con thằn lằn còn lại vừa kịp phản ứng, chuẩn bị lao tới tấn công Tần Vũ, thì đã bị hắn nhảy xuống đất, ném mạnh một đao.

Thanh Cổ đao Hắc Kim đâm xuyên qua bụng nó!

Con thằn lằn khổng lồ ngã xuống đất, chỉ còn lại tiếng rên rỉ thoi thóp.

Tần Vũ nắm chặt chuôi đao, dùng sức rạch một đường, mổ bụng phanh thây nó!

Sau khi dễ dàng giải quyết hai con thằn lằn, Tần Vũ vội vàng kéo người bê bết máu kia về phòng hầm rồi đóng chặt cửa lại.

Nhìn qua một lượt, Tần Vũ phát hiện ra đây là người quen, một nhà khảo cổ học giàu có đã vào di tích trước đó.

Tần Vũ vội vàng lấy ra một bình nước và đồ hộp trong ba lô, trước tiên rửa qua cho ông ta rồi cho uống vài ngụm nước.

Sau đó Tần Vũ kiểm tra cơ thể ông ta, phát hiện bên mạn sườn trái có một vết rách dài.

Vết thương không sâu nhưng đang chảy máu.

Lấy túi y tế từ trong Nhẫn không gian ra, Tần Vũ dùng nước muối sinh lý rửa vết thương, sau đó lại dùng cồn khử trùng một cách triệt để.

Nhìn người đàn ông tuy đang hôn mê nhưng vẫn rên lên vì đau, Bàn Tử có chút hả hê nói: "May mà không phải là tôi…" Tần Vũ kiểm tra sơ qua khu vực xung quanh, thấy không có tình trạng gãy xương sườn mới rắc thuốc bột cầm máu lên.

Bột thuốc đặc hiệu vừa được rắc lên, xung quanh vết thương của người đàn ông liền sủi bọt trắng!

Trong nháy mắt, người vốn đang hôn mê bỗng mở bừng mắt, hét lên: "Đau!" Cơn đau khiến khuôn mặt ông ta méo mó, Tần Vũ không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Thứ này đúng là hiệu quả, nhưng cũng thật độc ác, còn kích thích hơn cả cồn!

Chỉ một hai phút sau, người đàn ông đã đau đến vã mồ hôi hột!

Ông ta nhìn Tần Vũ chằm chằm, ánh mắt có chút mờ mịt, lại như có chút không còn gì luyến tiếc với cuộc sống này nữa… Bột cầm máu do hệ thống sản xuất có hiệu quả rất nhanh, chẳng mấy chốc đã tạo thành một lớp hồ, sau đó dần dần đông cứng lại!

Tần Vũ lấy gạc băng bó cho ông ta, thế là đại công cáo thành!

"Được rồi, an toàn rồi…" Tần Vũ phủi tay, đang nói thì thấy người đàn ông kia hai mắt trợn ngược, lại ngất đi lần nữa.

"Cũng yếu ớt quá nhỉ…" Bàn Tử chép miệng, khoác cho ông ta một chiếc áo.

Lúc này, bộ đàm mới trong tay Tần Vũ vang lên, là giọng của Hồ Bát Nhất vừa tách ra đi dò đường: "Bên này không có tình huống gì, mọi thứ đều bình thường." Tần Vũ vừa gật đầu, địa cung đột nhiên bắt đầu rung chuyển dữ dội!

Lớp bụi dày tích tụ trên nền gạch xanh đều bay lên, trong địa cung tràn ngập cát bụi mịt mù.

"Khụ khụ khụ, khụ khụ!

Tần gia, lão già nào trong địa cung này đánh rắm thế, sặc chết tôi rồi." Bụi đất cản trở tầm nhìn của Tần Vũ, chỉ nghe thấy tiếng của Bàn Tử mà không thấy người đâu.

Vương Bàn Tử bị bụi sặc cho ho một trận, vừa định chửi thêm vài câu, lời còn chưa nói hết đã bay đi.

Phía sau hắn, một con mãng xà khổng lồ màu đen to bằng lu nước đang trừng đôi mắt đỏ ngầu, chính nó đã húc văng hắn bay ra ngoài.

Khi con mãng xà khổng lồ màu đen chỉ còn cách Tần Vũ vài mét, nó tung người nhảy vọt lên cao.

Đến khi rơi xuống, hắn đã đạp lên lưng con mãng xà.

Chương 311

Hai tay đồng thời tóm lấy đầu con rắn lớn, ngay sau đó hai chân cùng lúc dùng sức kẹp lại.

Ngay lập tức, con mãng xà khổng lồ màu đen hoàn toàn dừng lại.

Trời mới biết lúc này con mãng xà khổng lồ màu đen này phải chịu đựng một sức mạnh đáng sợ đến mức nào!

Hai chân của Tần Vũ như có sức mạnh ngàn cân, con mãng xà lúc này chỉ muốn khóc mà không có nước mắt, căn bản không thể động đậy, thậm chí đến sức lực giãy giụa cũng không còn.

Sau đó, thanh Cổ đao Hắc Kim của Tần Vũ chém xuống.

Phập!

Nhát đao đầu tiên, cơ thể con mãng xà khổng lồ kịch liệt run rẩy.

Hai con mãng xà màu xanh khác, vào lúc này cũng trực tiếp lao tới!

Nhưng Tần Vũ chỉ hơi cúi đầu, đã né được đòn tấn công.

Lúc này Tần Vũ cũng ý thức được, ba con rắn này chắc hẳn có chút linh tính, lại còn biết thuật hợp kích.

Sau khi né được đòn tấn công của hai con mãng xà khổng lồ màu đen khác, nhát đao thứ hai cũng theo đó chém xuống!

Nhát đao này khiến con mãng xà khổng lồ màu đen kia máu tươi phun ra.

Nhưng nó vẫn không thể động đậy, hai chân của Tần Vũ đã hoàn toàn ghìm chặt nó tại chỗ.

Hai con mãng xà màu xanh còn lại lúc này cũng vô cùng sốt ruột.

Chúng có thể cảm nhận rõ ràng, thanh đao trong tay Tần Vũ nguy hiểm đến mức nào.

Tần Vũ vẫn không hoảng không vội, nhát đao thứ ba, cũng chém xuống. … Dưới ánh mắt sùng bái của Vương Bàn Tử, thi thể con mãng xà khổng lồ màu đen nặng nề ngã xuống đất.

"Tần gia, con trùng bự này ăn được không?

To thế này chắc phải ăn không ít đồ tốt đâu nhỉ, hay là chúng ta nướng nó lên đi." Vương Bàn Tử mắt sáng rực lại gần nói.

"Không vấn đề.

Chắc là ăn được." Tần Vũ kiểm tra một cách nghiêm túc, cảm thấy mình cũng hơi đói, liền đáp lời.

Chẳng mấy chốc, hai người đã dựng giàn nướng, nướng thịt rắn.

Hai người vừa nghỉ ngơi vừa nói đùa, thời gian trôi qua cũng nhanh, thoáng cái đã ăn hết thịt rắn nướng.

Đúng lúc này, một chuyện khiến Tần Vũ có chút khó xử xảy ra: một bầy thằn lằn đen thui có hình thù kỳ quái, dường như cũng bị mùi thơm thu hút, lại còn kéo cả gia đình đến!

Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, kéo Tần Vũ định bỏ chạy, nhưng Tần Vũ lại xua tay, trực tiếp giơ đao đứng dậy.

Bất đắc dĩ thở dài một hơi, Vương Bàn Tử cũng chỉ có thể quay người lại, nói: "Tần gia uy vũ!

Nhưng mà… tôi không có vũ khí tiện tay, ở một bên cổ vũ cho anh là được rồi!" Tần Vũ nhếch mép, cười tà mị, nhìn bầy thằn lằn như nhìn một đám mỹ nữ.

Tuy không thích hợp, nhưng nhìn vẻ mặt của Tần Vũ, Bàn Tử cũng không có từ nào khác để hình dung.

“Xì.” Tần Vũ lẩm bẩm trong miệng một câu, hàn quang chợt lóe, hắn vung Cổ đao Hắc Kim xông lên!

Bất chợt dừng lại, Tần Vũ giơ cao đao dừng ngay trước mặt một con thằn lằn lớn!

Con thằn lằn đó thậm chí còn chưa kịp phản ứng lại, đã thấy Cổ đao Hắc Kim của Tần Vũ chém mạnh xuống, trực tiếp bị chẻ thành hai nửa!

“Tần Vũ thật hung tàn… quá mạnh mẽ!” Vương Bàn Tử ở một bên hơi kinh ngạc.

Tần Vũ ung dung di chuyển trong bầy thằn lằn, thân hình không ngừng nhảy nhót!

Mỗi khi đao rơi xuống, lại có một con thằn lằn lớn chết đi!

Điều này đã hoàn toàn chọc giận bầy thằn lằn, đám rắn bốn chân tụ tập lại một chỗ, đồng loạt vung đuôi khổng lồ xông tới!

Sức mạnh của cả một bầy thú khổng lồ, cho dù là Tần Vũ cũng không dám đối đầu trực diện!

“Lũ này…” Tần Vũ có chút chép miệng, tuy lực sát thương của bầy thằn lằn rất mạnh, nhưng rõ ràng cách tấn công không có bài bản.

Cũng chính vì trí lực thấp kém, không hiểu được sự đoàn kết, nên hắn mới có thể dễ dàng du đấu giết chết hơn mười con thằn lằn.

Bây giờ đột nhiên chúng lại biết cùng nhau tấn công, lẽ nào… Tần Vũ đột ngột quay đầu hét lớn với Vương Bàn Tử: “Bàn Tử, giúp tôi tìm con đầu đàn!” Vương Bàn Tử gật đầu, nấp sau một đống đổ nát, cố gắng tìm kiếm con đầu lĩnh của bầy thằn lằn.

Tần Vũ thì cố gắng hết sức đối phó với bầy thằn lằn lớn, tranh thủ thời gian cho Vương Bàn Tử.

Quả nhiên, độ khó khi đối phó với bầy thằn lằn đoàn kết đã tăng vọt.

Tần Vũ vừa rồi phải tốn rất nhiều công sức mới giết được năm con, mà lần nào cũng vô cùng nguy hiểm!

"Tần gia, tôi tìm thấy rồi, ở phía đông của anh, chỗ đó mật độ rắn bốn chân tập trung đông nhất!" Vương Bàn Tử chỉ về phía góc tây bắc hét lớn.

Tần Vũ nghe xong, mũi chân nhẹ nhàng điểm xuống đất, lướt đi vài bước mới dừng lại thân hình.

"Được đấy, trốn kỹ gớm." Tần Vũ cầm đao chắn ngang trước người, nhìn chằm chằm bầy thằn lằn, cắn răng, thân hình đột ngột lướt sang một bên, Tần Vũ muốn tấn công từ phía bên hông.

Khoảng cách với bầy thằn lằn ngày càng gần, Tần Vũ đột ngột lao tới, tìm thấy một khe hở rồi xông vào.

Lúc này, Tần Vũ cuối cùng cũng nhìn thấy con đầu lĩnh đang được bao bọc chặt chẽ!

"Chịu chết đi!" Tần Vũ hét lớn một tiếng, một nhát đao sáng rực như sấm sét!

Chương 312

Ngay khi Tần Vũ sắp giết được con đầu lĩnh của bầy rắn bốn chân, đột nhiên hai bên có gió mạnh tấn công!

Tần Vũ giật mình, chỉ thấy hai bên có mấy cái đuôi khổng lồ đang quất tới!

"Bành" một tiếng, Tần Vũ vào phút cuối cùng đột ngột nhảy lên, né được đòn tấn công bên trái!

Ngay khoảnh khắc then chốt khi cái đuôi bên phải quất tới, Tần Vũ trên không trung đột ngột xoay người, cầm đao chắn trước ngực!

Tần Vũ bị cái đuôi khổng lồ quật trúng, sau đó bay thẳng ra ngoài!

"Tần gia!" Vương Bàn Tử vội vàng đỡ Tần Vũ vừa ngã xuống chân mình.

Tần Vũ thở ra một hơi, nói: "Không sao, có hơi khinh địch rồi, đám rắn bốn chân này đông quá, chúng ta rút trước!" Nói xong hai người vội vàng chạy về phía lối ra của đại điện.

Bầy thằn lằn lớn đuổi theo, nhưng may là chúng chậm hơn một chút, cho dù có con đầu lĩnh dẫn đầu cũng không thể truy đuổi kịp hai người sống.

Tần Vũ và Bàn Tử bị một bầy rắn bốn chân đuổi chạy, đến một ngã rẽ trong đường hầm thì cắt đuôi được chúng.

Nhưng Bàn Tử lại vô tình đâm vào một tấm ván lật trên tường, không biết đã chạy vào thiên điện nào mất rồi.

"Tít tít tít…" Bộ đàm truyền đến giọng của Hồ Bát Nhất, dường như vừa trải qua một trận chiến, hơi thở có chút rối loạn: "Phát hiện tình hình ở nhĩ thất của địa cung, có tiếng súng, một nhóm người nghi

là bọn buôn ma túy mang theo vũ khí nóng hạng nặng đang giao tranh với quân đội, hình như là đội đặc nhiệm, hiện tại chưa có thương vong." "Quân nhân?

Ai, phiền phức thật.

Bàn Tử và tôi lạc nhau rồi, anh đi tìm cậu ấy trước đi, bên kia không cần lo, giao cho tôi." Tần Vũ đáp lời.

"Được.

Tần gia cẩn thận." Hồ Bát Nhất nói xong liền ngắt liên lạc, Tần Vũ nhận định phương hướng rồi đi về phía nhĩ thất của Hồ Bát Nhất. … Trong một gian nhĩ thất của địa cung, một mỹ nữ tóc xoăn màu nâu, ăn mặc giản dị, trông có vẻ quê mùa đang cắn một cái ống hút, chậm rãi uống một hộp sữa, vẻ lười biếng xen lẫn một chút tinh nghịch.

Nhưng Tần Vũ biết bộ dạng thanh thuần này chẳng qua chỉ là ngụy trang mà thôi.

Từ tư thế vắt chéo chân đi giày vải nhưng cổ chân lại liên tục cử động, có thể thấy cô thường xuyên đi giày cao gót, vẻ lạnh lùng nơi khóe mắt cũng không khó để nhận ra bản chất của cô là gợi cảm.

Sau khi quan sát ở cửa một lát, phát hiện không có vấn đề gì, Tần Vũ mới chậm rãi bước vào.

Ánh mắt lạnh lùng của người phụ nữ lập tức liếc về phía hắn, thản nhiên nói: "Ngồi đi!" Tần Vũ nhếch mép cười nhạt, từ từ ngồi xuống.

Âu Dương Ngọc vừa định mở miệng, Tần Vũ đã nói trước: "Đợi tôi ở đây?

Muốn mời tôi gia nhập đội của cô?" Âu Dương Ngọc lộ vẻ kinh ngạc, ngay sau đó vẻ mặt lại trở nên trêu chọc: "Trông còn trẻ mà sao

thính mũi thế!" Tần Vũ cười ha hả, nói: "Vô sự bất đăng tam bảo điện, nói đi, điều kiện." Âu Dương Ngọc sững sờ, đảo mắt một cái, chậm rãi nói: "Ha ha, tiểu ca ca thẳng thắn thật đấy!" "Bớt nói nhảm đi, Bàn Tử ở đâu?

Gia nhập thì không thể, nhưng đưa cô ra ngoài thì không vấn đề." Tần Vũ không đợi cô nói xong đã xen vào.

Âu Dương Ngọc kinh ngạc đến cứng họng, nói: "Anh biết thân phận của tôi?" Tần Vũ nhướng mày gật đầu.

Đúng lúc này, đám buôn ma túy cầm vũ khí hạng nặng từ trong đường hầm xông ra, không nói một lời, trực tiếp xả đạn về phía này.

Mọi người đồng loạt biến sắc, đang lúc tìm chỗ nấp thì đột nhiên nghe Tần Vũ quát lạnh một tiếng: "Một lũ ngu!" Giây tiếp theo, dưới ánh mắt kinh hoàng của mọi người, Tần Vũ khẽ dậm chân xuống đất, cơ thể như biến thành một con én bay lượn.

Thân ảnh hắn trái phải né tránh trong mưa đạn, tránh được từng viên đạn một.

"Chị cả, em gặp thần tiên rồi sao!" Không chỉ đồng đội của Âu Dương Ngọc kinh ngạc khi thấy cảnh này, ngay cả bọn buôn ma túy cũng lập tức trợn tròn mắt không thể tin được.

"Sao, sao có thể!" Tên trùm buôn ma túy thực ra lại là kẻ tín ngưỡng thần phật nhất.

Những kẻ có tật giật mình trong lòng tự nhiên hy vọng được bái lạy thần phật, quyên góp chút tiền hương khói, để khi chết có thể được lên thiên đàng chứ không phải xuống địa ngục.

Động lực thúc đẩy tất cả, chẳng qua cũng chỉ có một điểm.

Vị trí càng cao, kiếm được càng nhiều, càng sợ chết!

“Bây giờ có thể ngoan ngoãn nghe lời tôi nói chưa?” Chiếc áo khoác đen trên người Tần Vũ không gió mà bay, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng gió phần phật.

Tên trùm buôn ma túy khó khăn nuốt nước bọt, lùi lại hai bước, kinh hãi nói: “Mày, mày là người hay quỷ?” “Tôi ư?” Tần Vũ nhếch mép, bình tĩnh lừa gạt: “Có thể gọi tôi là Chưởng Khống Giả đại nhân!” “Chưởng Khống Giả?” Tên trùm buôn ma túy có chút ngơ ngác.

Trong số các vị thần phật trên trời, thật sự có tồn tại gọi là Chưởng Khống Giả sao?

Tần Vũ cũng không thèm để ý đến tên trùm, hai tay chắp sau lưng, ngẩng đầu tĩnh lặng nhìn bầu trời đêm đen kịt, ra vẻ nói: “Ha, hãy trân trọng một phút cuối cùng có thể nhìn thấy mỹ cảnh này đi.

Sáng mai, bóng tối sẽ bao trùm cả đại địa, từ đó về sau, nhân gian sẽ không còn bình yên nữa!” “Anh rốt cuộc đang nói nhảm cái gì vậy?” Âu Dương Ngọc nhíu mày, trong mắt đầy vẻ băng giá: “Anh không phải là cùng một phe với đám buôn ma túy này chứ?

Nếu không tại sao lại tìm mọi cách để kéo dài thời gian?” Tần Vũ nghe vậy thì nhướng mày, khóe miệng nhếch lên một nụ cười như có như không, nghiêng mắt đánh giá Âu Dương Ngọc từ trên xuống dưới, một lúc sau mới mở miệng nói: “Nếu đây là lời của bất kỳ ai khác, tôi sẽ cho người đó biết thế nào gọi là họa từ miệng mà ra, nhưng nếu là cô nói thì thôi vậy.” “Anh…” Âu Dương Ngọc nghe những lời mang tính trêu chọc này, hai tay lập tức chống hông, tính khí tiểu ớt cay lập tức bộc phát.

Nhưng ngọn lửa giận dữ lại bị tiếng kinh hô của đồng đội cắt ngang vào giây tiếp theo.

“Đội trưởng, nhìn kìa, mưa sao băng!” Cùng với tiếng kinh hô của

đồng đội, Âu Dương Ngọc theo phản xạ ngẩng đầu lên, chỉ thấy vô số sao băng kéo theo chiếc đuôi dài lướt qua bầu trời.

Ngay cả Âu Dương Ngọc vốn luôn bình tĩnh khi thấy cảnh này cũng không nhịn được mà thốt lên khen ngợi: "Mưa sao băng đẹp quá." Lời còn chưa dứt, chỉ nghe "bịch bịch bịch" mấy tiếng cơ thể ngã xuống đất.

Âu Dương Ngọc theo phản xạ quay đầu lại nhìn, hai đồng đội ở gần nhất đột ngột ngã xuống đất.

Mặt họ đỏ bừng, trong cổ họng không ngừng phát ra tiếng thở khò khè nặng nhọc, hai tay không ngừng vung vẩy trong không trung, như muốn nắm lấy thứ gì đó.

"Tiểu Thiên, Tiểu Ngũ, mấy người sao vậy?" Âu Dương Ngọc đang định tiến lên quan sát thì nghe Tần Vũ lạnh lùng quát lớn: "Ngu xuẩn!

Trong địa cung làm gì có sao băng?

Đó là cơ quan trong mộ cổ đấy." Âu Dương Ngọc chau mày, trợn mắt quay đầu nhìn Tần Vũ đang lơ lửng giữa không trung, giận dữ quát: "Rốt cuộc là sao?" "Ha, đúng là không biết thì không sợ, ngay cả đây là nơi nào cũng không biết mà dám xông vào." Tần Vũ cũng chỉ có thể khẽ thở dài, lắc đầu cảm thán.

Không chỉ đội đặc nhiệm bên này xuất hiện dị thường, ngay cả bên bọn buôn ma túy cũng có mấy người ngã xuống.

"Đội trưởng, chúng ta nên làm gì bây giờ?" … "Đội trưởng, chúng ta nên làm gì bây giờ?" Âu Dương Ngọc nghe giọng nói lo lắng của đồng đội, trong lòng trăm mối ngổn ngang.

Chương 313

Cô cảm thấy Tần Vũ, gã này thật sự rất bí ẩn, hình như là một tên trộm mộ.

Nhưng vừa rồi cô lại biết hắn là một cao thủ võ lâm, chỉ vung tay áo đã có thể đánh ngang tay với những đặc chủng binh được huấn luyện từ nhỏ như cô.

"…" Ngay lúc Âu Dương Ngọc đang do dự, đột nhiên nghe thấy tiếng kinh hô của đồng đội.

"Tiểu Thiên, cậu sao vậy?" Âu Dương Ngọc nhìn theo hướng âm thanh, lại thấy một cảnh tượng khiến cô tức đến nổ đom đóm mắt!

Chỉ thấy người tên Tiểu Thiên kia gầm rú tiến lại gần đồng đội gần nhất, nước dãi chảy ròng ròng.

Mắt cậu ta trợn ngược lên, đi lại cũng loạng choạng, không khác gì đứa trẻ mới tập đi.

"Gào!" Chỉ thấy cậu ta gầm nhẹ một tiếng, với tốc độ như sấm sét, nhanh chóng lao vào người một nữ đồng đội ở gần nhất.

Giây tiếp theo, chỉ thấy cậu ta cắn mạnh một miếng vào cổ đối phương, "phụt" một tiếng, máu tươi tuôn ra.

Cùng với tiếng la hét thảm thiết, bên phía bọn buôn ma túy cũng rõ ràng xảy ra hỗn loạn.

Tiếng súng không ngừng vang lên, "đát đát đát" như xé toạc sự yên tĩnh của cả địa cung.

"Điên rồi sao?" Bất kể là bên bọn buôn ma túy hay bên đội đặc nhiệm đều vang lên tiếng kinh hô.

Thậm chí có hai ba người, cậy mình khỏe mạnh, cố gắng kéo Tiểu Thiên đang ăn thịt uống máu trên người nữ đồng đội kia ra.

Nhưng ngay khoảnh khắc vừa tiếp cận, họ đã bị móng tay sắc nhọn cào bị thương.

May mà có một hai người trong số đó mặc áo chống đạn mới miễn cưỡng thoát khỏi nanh vuốt độc ác.

Nhưng trên áo chống đạn lại xuất hiện những vệt trắng chói mắt.

Đủ để thấy vừa rồi, sức lực mà cậu ta dùng lớn đến mức nào.

"Khốn kiếp!

Đụng phải thứ khó nhằn nhất rồi, gặp phải tao coi như mày xui xẻo!" Nghe tiếng la hét thảm thiết quen thuộc bên tai, Tần Vũ dùng sức lau mặt, rồi nặng nề thở dài một hơi.

Sau đó hắn quay người, nhìn chằm chằm vào những người trong đội đặc nhiệm và đám buôn ma túy đã bị lây nhiễm, biến dị thành cương thi, cũng như những người bình thường bị cương thi làm hại.

"Những người bị cương thi cắn, tôi khuyên nên tự kết liễu bằng một viên đạn thì hơn, nếu không, lát nữa tôi sẽ không khách sáo đâu." Giọng nói bình thản của Tần Vũ vang lên giữa hai đội đang hỗn loạn, tất cả mọi người theo phản xạ ngừng giãy giụa, kể cả những cương thi đã biến dị.

"Cương thi?" Những người còn lại nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương một tia không thể tin được.

Đây thật sự là cương thi sao?

Họ theo phản xạ quay đầu nhìn đồng đội cương thi đang bị sợi tơ bạc trên tay Tần Vũ khống chế, không nhịn được lùi lại mấy bước.

Những vết đốm đen tím của xác chết, hai mắt đờ đẫn, nhãn cầu

trợn ngược, giống như một cái xác không hồn.

Móng tay dài sắc nhọn màu đen mọc trên tay, khi cào trên mặt đất phát ra tiếng "ken két" chói tai.

Nhìn lại vết trắng trên áo chống đạn lúc trước, gần như tất cả mọi người đều theo phản xạ hít một ngụm khí lạnh.

Thật sự giống hệt cương thi, lẽ nào khủng hoảng sinh hóa trong phim đã bùng phát?

Đây là suy nghĩ sâu thẳm nhất trong đầu tất cả mọi người.

"Người bị cương thi làm bị thương, trong vòng 10 phút cũng sẽ biến thành cương thi, nhanh thì mười mấy phút, chậm thì một ngày, sau khi bị lây nhiễm không có ngoại lệ nào mà không biến thành cương thi." Tần Vũ thấy vậy, lại bình tĩnh mở miệng nói.

Âu Dương Ngọc tức giận trợn mắt, toàn thân run rẩy, không thể tin được nói: "Anh không ra tay cứu họ sao?" "Ồ?" Nghe tiếng chất vấn, Tần Vũ theo phản xạ nhướng mày, khóe miệng nhếch lên một nụ cười như có như không, nhìn chằm chằm Âu Dương Ngọc nói.

"Cô đang ra lệnh cho tôi à?

Tôi và cô lại không quen biết, tôi là trộm mộ, đâu có nghĩa vụ phải cứu cô chứ." Dừng một chút, Tần Vũ nói tiếp: "Bắt đầu từ bây giờ, xin cô hãy cất đi cái lòng thương hại và lòng thánh mẫu có cũng được không có cũng chẳng sao của mình đi, ở đây, chỉ có sống sót mới là mục tiêu duy nhất!" Âu Dương Ngọc nhìn Tần Vũ với vẻ mặt lạnh lùng, dường như bất kể chuyện gì xảy ra cũng không thể lay chuyển được quyết tâm của hắn, trong mắt lóe lên một tia hoang mang và bất lực.

Cương thi, thứ quái lực loạn thần này thật sự tồn tại sao?

Quay đầu nhìn người đồng đội cũ đang không ngừng gào thét cách

đó không xa, bất đắc dĩ, cô chỉ có thể nhẫn tâm cắn răng dùng súng tiểu liên trong tay, "đột đột" vào đối phương.

Nhìn vết máu trên người đồng đội cũ, chảy ra không phải là máu tươi, mà là một loại dịch thể sền sệt màu đen đỏ, ngửi có một mùi tanh hôi nồng nặc.

Hơi giống mùi cá thối.

Xem ra, những thứ này quả thực không thể gọi là con người được nữa.

Ánh mắt Âu Dương Ngọc tối sầm lại.

Nhưng con cương thi trúng mấy phát đạn lại đột nhiên gầm lên một tiếng, mơ hồ như muốn thoát khỏi sự khống chế của Tần Vũ, gầm rú gào thét, không ngừng lao về phía Âu Dương Ngọc.

"Hừ, loại cương thi này chỉ có bắn nát đầu mới có hiệu quả." Cùng với lời nói vừa dứt, chỉ thấy trong mắt Tần Vũ lóe lên một tia lạnh lẽo, giây tiếp theo, sợi tơ trắng siết mạnh vào cổ, đầu và thân của con cương thi lập tức tách rời.

Cùng lúc đó, mấy cỗ cương thi khác bị sợi tơ khống chế cũng chịu chung "thảm cảnh".

Thủ đoạn sấm sét của Tần Vũ khiến mọi người đều sững sờ.

Ai nấy không khỏi rùng mình, một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân lan khắp toàn thân, như thể rơi vào hầm băng.

Âu Dương Ngọc im lặng nhìn Tần Vũ chỉ giơ tay nhấc chân đã giết chết 7 con cương thi, sau một hồi im lặng, cô có chút khó khăn mở miệng hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì?

Anh có thể cho tôi một lời giải thích hợp lý không?" … Thực ra, cô cũng không hy vọng Tần Vũ có thể đưa ra một lời giải thích hợp lý.

Rốt cuộc những chuyện đang xảy ra, đối với cô có chút khó chấp nhận.

“Có thể chứ!” Ai ngờ Tần Vũ lại gật đầu mạnh về phía cô.

Chỉ thấy hắn chắp tay sau lưng đứng giữa hai đội, thân hình nhìn có vẻ yếu đuối mong manh, nhưng thực tế lại ẩn chứa sức mạnh bùng nổ điên cuồng.

Chương 314

Không chỉ Âu Dương Ngọc, ngay cả tên trùm buôn ma túy cũng nghĩ như vậy.

Tần Vũ nhìn họ, nhướng mày trước, bình thản trả lời: "Cương thi, cứ coi nó như một loại virus đi.

Còn nhớ trận mưa sao băng khiến người ta say đắm lúc nãy không?

Đó là một loại côn trùng biết bay trong mộ cổ, những con côn trùng mang theo ánh lửa đó mang theo virus cương thi." Nghe những lời này, vẻ mặt Âu Dương Ngọc hơi thay đổi, lại lên tiếng hỏi: "Virus đó chỉ lây nhiễm cho con người?" "Không phải vậy, thế giới quan của cô đừng nhỏ hẹp như thế." Chỉ thấy Tần Vũ lắc đầu, giọng điệu nghiêm túc nói: "Thực tế, virus cương thi không chỉ lây nhiễm cho con người, mà bao gồm tất cả các loài động thực vật có sự sống." Âu Dương Ngọc nghe vậy, sắc mặt đột nhiên thay đổi, gần như thất thanh kêu lên: "Cái gì?" Nếu thật sự là như vậy, liệu họ có thể ra ngoài được không?

Sau khi hít sâu một hơi, Âu Dương Ngọc lại đưa ra hai câu hỏi cuối cùng.

"Vậy virus cương thi lây nhiễm như thế nào?

Có cách giải quyết không?" "Câu hỏi đầu tiên của cô, tôi có thể nói cho cô biết, nó lây truyền qua nguồn nước và nước bọt hoặc các chất dịch khác có thể tiếp xúc với cơ thể con người." Khi Tần Vũ nói những lời này, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, người tinh ý có thể nhìn ra ngay, đây tuyệt đối là lời thật lòng.

Dừng một chút, Tần Vũ theo phản xạ hít sâu một hơi, lại nghiêm

giọng nói tiếp.

“Khi cương thi xuất hiện, mỗi một người bình thường bị thương đều có xác suất lây nhiễm virus cương thi, từ đó biến thành một cương thi mới.

Từ một phương diện nào đó, chỉ cần chúng ta chưa chết hết, thì cương thi sẽ là vô tận.” Tần Vũ vừa nói vừa đi đến chỗ đầu của mấy con cương thi vừa bị giết, tay phải khẽ vung lên, những chiếc đèn treo bằng đồng trong mộ thất đột nhiên phát ra tiếng “ken két” chói tai.

Giây tiếp theo, dưới ánh mắt kinh hoàng của mọi người, những chiếc đèn đồng vốn kiên cố bị nhổ bật lên khỏi nền gạch xanh còn cứng hơn cả bê tông, dưới sự điều khiển của Tần Vũ, chúng đập mạnh vào đầu của mấy con cương thi.

Sau đó lòng bàn tay trái khẽ xoay, một sợi tơ bạc màu trắng bắn ra, lại một cái đầu lâu nữa “bành” một tiếng nổ tung.

Tiếp theo, Tần Vũ cứ thế kiểm tra tất cả những người còn lại, giải quyết toàn bộ sáu người đã bị lây nhiễm.

“Mấy người các người rời xa tôi là gây chuyện, đi theo tôi thì còn có đường sống.

Bây giờ tôi chỉ cho các người hai lựa chọn, hoặc là lập tức cút đi cho tôi, hoặc là ngoan ngoãn thần phục, nếu không thì đừng trách tôi không khách khí.” Sau khi xử lý xong tất cả những cương thi trong giai đoạn tiềm ẩn, Tần Vũ hứng thú nhìn hai đội người vừa mới giao tranh, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt nói.

“Cho các người 5 giây để lựa chọn, nếu quá 5 giây, tôi không có nhiều kiên nhẫn như vậy đâu.” Âu Dương Ngọc nghe vậy, im lặng một lúc, sau vô số lần thử liên lạc với tổng bộ mà không có kết quả, đành phải gật đầu đồng ý: “Mấy người chúng tôi chọn gia nhập đội

của anh.” Lời vừa dứt, bên bọn buôn ma túy cũng đưa ra lựa chọn tương tự.

Nhưng… Tần Vũ không hề yên tâm về hai đội người này.

Đội trước còn đỡ, ít nhất Âu Dương Ngọc có quan hệ không tệ với hắn, nhưng đội sau lại là bọn buôn ma túy từng giết người phóng hỏa, từng kẻ đều là những kẻ lòng dạ độc ác.

Nếu không cẩn thận một chút, e rằng lúc đó người chết không toàn thây chính là Tần Vũ.

“Tít tít…” Bộ đàm lại có tiếng, Hồ Bát Nhất bên kia đã tìm thấy Bàn Tử, nhưng cậu ta dường như đã trúng một loại độc không rõ tên, mất nửa cái mạng rồi.

Tần Vũ lập tức quyết định, để Hồ Bát Nhất đưa Bàn Tử về mặt đất trước, sau khi xử lý xong chuyện ở di tích, hắn sẽ lên ngay.

Sau khi đưa tất cả mọi người về biệt thự, Tần Vũ bố trí đội đặc nhiệm Hỏa Hoàng của Âu Dương Ngọc ở tầng ba, bọn buôn ma túy ở tầng hai.

Còn hắn và Hồ Bát Nhất, Bàn Tử thì ở tầng cao nhất, cũng là tầng 4.

Về đến biệt thự, Tần Vũ hét lớn vào trong: “Tôi về rồi!” Nhưng không có bất kỳ tiếng trả lời nào, biệt thự dường như chìm trong một sự im lặng chết chóc.

Khi Tần Vũ phát hiện Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đang nằm hôn mê trên ghế sofa, trong mắt hắn lập tức lóe lên một tia kinh ngạc.

Cùng lúc đó, các đội viên của đội Hỏa Hoàng cũng đều phát sốt cao, sau đó chìm vào giấc ngủ sâu.

Số người phát sốt của bọn buôn ma túy dường như ít hơn, nhưng

bao gồm cả tên trùm cũng chỉ có bốn năm người chìm vào giấc ngủ.

Đứng trong phòng khách, Tần Vũ nhìn một vòng rồi cười ha hả nói: "Ha ha, xem ra chúng ta đã trúng kế rồi." Tên nhị đương gia của bọn buôn ma túy nhíu mày, trong mắt lóe lên một tia suy tư, giọng điệu hơi trầm xuống nói: "Tiếp theo định làm gì?" … "Ồ?" Tần Vũ nhướng mày, hai mắt hơi híp lại, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

"Vậy còn anh thì sao?

Anh định làm gì?" Tên nhị đương gia cười ha hả, trong mắt đầy vẻ âm độc: "Vừa rồi tôi phát hiện ra, chắc là anh đã kiệt sức rồi nhỉ." Tần Vũ nghe vậy, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt, giọng điệu ôn hòa nói: "Không sai, xem ra đã bị anh phát hiện rồi.

Vậy thì vấn đề đến rồi, anh định làm gì đây?" "Tôi ư, ha!" Tên nhị đương gia vẫy tay với đám đàn em phía sau, lộ ra nụ cười chắc thắng: "Sức lực của mày căn bản không phải là đối thủ của vũ khí hạng nặng của bọn tao, tao cũng cho mày hai lựa chọn." Tần Vũ thấy vậy, liền ngồi phịch xuống ghế sofa, ngón trỏ gõ nhẹ lên đầu gối, hơi nghiêng đầu, bình tĩnh thốt ra một chữ.

"Ồ?" "Thứ nhất, lập tức thu dọn đồ đạc cuốn gói cút đi cho tao." Tên nhị đương gia ngạo nghễ cầm khẩu súng tiểu liên trong tay, dứt khoát mở chốt an toàn, ngón trỏ đặt lên cò súng, nửa ấn vào báng súng nói.

"Thứ hai, tao có thể đại nhân đại lượng cho mày gia nhập, nhưng sau này phải ngoan ngoãn nghe lời mới được." Tần Vũ khẽ cười một tiếng, hai tay đút túi quần, điệu bộ cà lơ phất phơ đứng dậy từ ghế sofa.

"Tôi chọn cái thứ ba." "Cái gì!" Ngay lúc tên nhị đương gia đang uy hiếp, lại thấy toàn thân Tần Vũ lóe lên ánh sáng trắng nhàn nhạt, làm cho cả người hắn trông như thiên thần hạ phàm.

“Chết đi!” Ngay khoảnh khắc lời vừa dứt, tên nhị đương gia mới kinh hoàng phát hiện không biết từ lúc nào, trên cổ hắn đã xuất hiện một sợi tơ trắng.

Đến khi cảm thấy đau đớn, sợi tơ đó đã hoàn toàn siết vào cổ hắn, máu tươi tuôn ra, giây tiếp theo, chỉ thấy Tần Vũ khẽ dùng sức, đầu và thân của tên nhị đương gia đã hoàn toàn tách rời.

“Còn ai nữa không?” Sau khi giải quyết xong tên buôn ma túy nhảy nhót nhất, Tần Vũ điều khiển sợi tơ tằm trắng, nghiêng đầu bình tĩnh nhìn đám người đang cầm vũ khí hạng nặng trước mặt, giọng điệu nhẹ nhàng vui vẻ nói tiếp.

“Còn ai muốn thử không?

Tôi có thể cho trải nghiệm miễn phí cảm giác lên thiên đường đấy!” Thấy kẻ cầm đầu cũng bị Tần Vũ dễ dàng giết chết trong nháy mắt.

Hiệu quả giết gà dọa khỉ này có thể nói đã mang lại một bóng ma tâm lý vô cùng nghiêm trọng, ít nhất bây giờ Tần Vũ thấy đám người này về cơ bản đều đã buông vũ khí trong tay.

Bọn buôn ma túy ngoan ngoãn đứng sang một bên, dựa vào bức tường trắng, từng người một như những học sinh bị giáo viên khiển trách. … Đêm khuya, trăng sáng treo cao.

Tần Vũ ở lầu hai dựa vào lan can ban công, ngắm nhìn bầu trời đêm xuất thần.

Chú ý đến động tĩnh trên mái nhà, hắn ngẩng đầu nói với người trên đó: “Xuống đi, đêm hôm khuya khoắt đứng cao như vậy hóng gió không lạnh sao?” Một bóng dáng mảnh mai từ trên nóc biệt thự nhảy xuống, đáp chính xác xuống ban công cách Tần Vũ chưa đến nửa mét, nói: “Anh phát hiện ra tôi?

Anh có vẻ rất hiểu tôi… rốt cuộc anh là ai?" Âu Dương Ngọc đã giữ một bụng nghi vấn nửa ngày trời, đang do dự có nên trèo vào phòng Tần Vũ hỏi cho rõ ràng hay không, không ngờ vừa trèo lên nóc biệt thự đã bị Tần Vũ phát hiện.

"Bí mật." Khóe miệng Tần Vũ nhếch lên một đường cong, ngẩng đầu ngắm nhìn những ánh sáng li ti lấp lánh trên bầu trời đêm, cười rạng rỡ với Âu Dương Ngọc: "Nếu ngay từ đầu đã lật hết bài ngửa, không chỉ ngu ngốc mà còn vô vị, bí ẩn phải được lật mở từng lớp mới có ý nghĩa, cô không thấy vậy sao?" Nói vậy chẳng khác nào không nói?

Âu Dương Ngọc trong lòng thầm lườm Tần Vũ một cái, quay người định trèo về phòng mình.

Cô hiểu rồi, người đàn ông nham hiểm trước mặt này căn bản đang trêu đùa cô.

Chương 315

Trước khi thiết lập được sự tin tưởng tuyệt đối, có hỏi tiếp cũng sẽ không moi được bí mật gì.

Khi Âu Dương Ngọc về phòng đi ngang qua Tần Vũ, hắn khẽ nói: "Tối ngủ nhớ mặc quần áo cẩn thận đấy." "Đồ lưu manh vô liêm sỉ!" Sắc mặt Âu Dương Ngọc thay đổi, bóng dáng thoáng một cái đã nhảy xuống khỏi ban công tầng bốn, chỉ để lại tiếng chửi rủa vang vọng.

"Tôi chỉ nhắc nhở một câu thôi mà, đúng là lòng tốt không được báo đáp…" Tần Vũ lắc đầu, quay người cũng vào phòng. … Trong đêm khuya, tại phòng khách tầng hai của căn biệt thự tối om, mấy tên buôn ma túy tụ tập lại nói chuyện nhỏ.

Một gã cao gầy da ngăm đen hạ thấp giọng nói: "Đại ca, chúng ta thật sự phải làm vậy sao?" Người đàn ông vạm vỡ lưng hùm vai gấu ngồi giữa, ánh mắt lóe lên, nhếch mép nói: "Lão tử đây không muốn ngày ngày làm cháu dưới tay người khác, thằng nhóc đó đúng là có chút bản lĩnh, nhưng hổ cũng có lúc ngủ gật chứ.

Hôm nay nó đã tiêu hao cả ngày rồi, chúng ta nhân lúc nó ngủ say xông vào cho nó một băng đạn, tao không tin ngay cả đạn cũng không giết được nó." Tên trùm buôn ma túy hiển nhiên có chút gan dạ và mưu lược, nếu không e rằng cũng không thể dẫn dắt một băng nhóm buôn ma túy sống đến bây giờ.

Hắn tiện tay chỉ vào một tên, ra lệnh: "Chuột, đi giải quyết con nhỏ đội trưởng kia đi, nhân lúc còn nóng hổi cứ tùy mày chơi." … "Chuột, đi giải quyết con nhỏ đội trưởng kia đi, nhân lúc còn nóng hổi cứ tùy mày chơi." Trong góc, một người đàn ông có tướng mạo gian xảo, thầm xoa tay, mặt đầy hưng phấn đáp lời: "He he, cảm ơn đại

ca.” Tên trùm hiểu rõ sở thích của thuộc hạ, đương nhiên cũng biết sở thích biến thái của kẻ này.

Hắn xoa đầu trọc của mình, lại hạ giọng nói với mấy người anh em bên cạnh: “Mấy đứa, đi giải quyết những người còn lại ở tầng ba, Thiết Đầu và Hoàng Mao cùng tao lên tầng bốn.” Phân công nhiệm vụ xong, tên trùm dẫn theo hai người trèo lên ban công tầng bốn, lẻn vào phòng Tần Vũ.

“Lên!” Tên trùm ra lệnh một tiếng, tên Hoàng Mao lập tức cầm súng bắn nát cửa phòng ngủ, một cước đá tung cửa xông vào, xả một tràng đạn dày đặc vào chiếc giường lớn.

Hoàng Mao lấy hết can đảm đi xem người ta chết hẳn chưa, giở chăn ra lại chỉ thấy hai cái gối bị bắn thành cái rổ, sững sờ nói với lão đại trùm ma túy: “Đại ca, trên giường không có.....người.” Hoàng Mao bạo gan đến xem người đã chết hẳn chưa, lật chăn ra lại chỉ thấy hai cái gối bị bắn thành cái sàng, ngơ ngác nói với tên trùm: “Đại ca, trên giường không… không có người.” “Sao có thể…” Lời của tên trùm nói được nửa chừng thì cảm thấy trên cổ có một luồng khí lạnh, hai mắt lập tức trợn trừng.

“Các người đang tìm tôi sao?” Giọng nói không chút gợn sóng của Tần Vũ đột nhiên vang lên bên tai ba người.

“Mày, làm sao mày biết… ực.” Lời của tên trùm chưa nói hết, đầu đã lìa khỏi cổ ngã xuống.

“Không biết nhân vật phản diện chết vì nói nhiều sao?” Tần Vũ phủi lớp bụi không tồn tại trên tay, liếc nhìn thi thể trên đất, lạnh lùng nói.

Thấy tên trùm chết ngay trước mắt, trên cổ còn quấn thứ vũ khí chí mạng, hai tên còn lại sợ hãi ném vũ khí xuống đất, lắp bắp cầu xin: “Tha… tha cho tôi đi, tôi…” Tần Vũ không thèm để ý, bóng dáng

thoáng một cái đã đến sau lưng hai người, lời còn chưa nói hết đã bị một nhát dao tay đánh gục.

Đột nhiên, đèn trong biệt thự bật sáng hết lên, Âu Dương Ngọc mặc một bộ đồ bó sát gồm áo ba lỗ và quần đùi màu xanh quân đội xông vào phòng Tần Vũ.

Âu Dương Ngọc vội vàng chạy đến, vốn có chút lo lắng cho Tần Vũ, nhưng khi thấy bộ dạng "tôi biết từ lâu rồi" của hắn, cơn tức không biết từ đâu bùng lên, lớn tiếng trách mắng: "Tên khốn này, rõ ràng biết kế hoạch của đám buôn ma túy, tại sao không nói cho tôi biết?" Dường như tức quá, khuôn mặt trắng nõn của Âu Dương Ngọc cũng ửng hồng, cô vung một cú đấm về phía mặt Tần Vũ.

Tần Vũ nghiêng người dễ dàng né được cú đấm đầy uy lực, thản nhiên nói: "Đội trưởng đội Hỏa Hoàng đường đường lại không có chút năng lực ứng biến nào sao?

Hơn nữa, tôi đã nhắc nhở cô rồi mà!" "Nếu đội viên của tôi xảy ra chuyện, tôi tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha cho anh!" Âu Dương Ngọc hung hăng trừng mắt nhìn Tần Vũ một cái, bỏ lại một câu rồi không quay đầu lại đi xuống lầu.

Trong phòng khách lầu hai, những đội viên còn lại của đội Hỏa Hoàng đứng ngay ngắn bên cạnh bàn trà, trên sàn nhà là một đám buôn ma túy bị trói thành một cục.

Một người đàn ông cao lớn vạm vỡ với khuôn mặt lạnh như băng nói với Tần Vũ đang thong dong bước xuống cầu thang: "Lão đại, người đều ở đây cả rồi." Bàn Tử dụi mắt từ cầu thang đi xuống, nhìn đám người tụ tập ở phòng khách tầng hai mà ngơ ngác hỏi: "Mẹ kiếp, ồn ào gì thế, xảy ra chuyện gì vậy?" Tần Vũ thờ ơ nói: "Không có gì, chỉ là mấy con chó hoang không chịu dạy dỗ muốn cắn lại chủ nhân thôi." Giọng Tần Vũ đầy vẻ khinh thường, liếc mắt nhìn mấy tên

buôn ma túy đang nằm bất động trên sàn như chó chết, quay người nói với gã mặt lạnh: "Đưa mấy tên này, cả hai tên trong phòng tôi nữa, cùng nhau nhốt vào tầng hầm đi." Gã mặt lạnh và mấy tên buôn ma túy còn lại nhanh chóng dọn dẹp phòng, còn Tần Vũ thì thảnh thơi ngồi trên ghế sofa, giải thích chuyện tối nay cho mọi người.

Sau khi giết tên nhị đương gia, Tần Vũ đã thấy thái độ ngoan ngoãn của tên trùm quá bất thường, chắc chắn là một mối họa ngầm, nên đã luôn chú ý đề phòng.

Trong đám buôn ma túy cũng không phải không có người thông minh, khi Tần Vũ từ ban công về phòng, gã mặt lạnh đã đợi sẵn trong phòng, tỏ ý muốn thành tâm đi theo, và tiết lộ thông tin tên trùm sẽ ra tay trừ khử hắn vào đêm nay.

Gã mặt lạnh là một trong số ít người thông minh trong đám buôn ma túy, là một độc sư, có thể phóng ra một loại khí khiến người ta hôn mê.

Khi tên trùm vừa trèo lên ban công, những người còn lại ở tầng ba đều đã bị hắn dùng độc khí hạ gục, vì vậy những đội viên còn lại của đội Hỏa Hoàng mới có thể bình an vô sự đứng ở đây.

Tần Vũ giải thích rõ ràng sự việc, nhìn đám người đang mắt to trừng mắt nhỏ, một tay chống cằm cười khẽ: "Tôi thấy mọi người cũng không buồn ngủ, hay là chúng ta thảo luận chút chuyện thú vị đi." Ánh mắt hắn quét một vòng trong phòng khách, nói: "Tôi phát hiện hòn đảo này có chút thú vị, có người đã bày một trận pháp khá lớn, khóa hết âm khí dưới lòng đất lại tại chỗ.

Đến giờ Tý, trên đảo sẽ náo nhiệt lắm đấy, các người có hứng thú đi ra ngoài xem không?" Lời vừa dứt, không khí trong phòng lập tức ngưng đọng, chỉ còn lại sự tĩnh lặng. … "Ý của anh là, sẽ có cương thi thậm chí là những thứ lợi hại hơn xuất hiện trên mặt đất?"

Trương Vũ (gã mặt lạnh) là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng, thẳng thắn nêu ra nghi vấn của mình.

Tần Vũ nhíu mày suy nghĩ một lúc, rồi thản nhiên trả lời Trương Vũ: "Ừm, trên đảo này có cao nhân, có chút mánh khóe của các bậc tiền bối.

So với việc giết cương thi, thủ đoạn của người này dường như có lực sát thương mạnh hơn đối với người bình thường đấy." Liếc nhìn Trương Vũ một cách đầy ẩn ý, Tần Vũ thầm nghĩ: Gã này không nói không rằng, tốc độ lại nhanh đến mức mình cũng phải kinh ngạc.

Vừa rồi còn cách mười mấy mét, trong nháy mắt đã đến trước mặt, ngay cả mình cũng chỉ thấy được tàn ảnh.

Dáng vẻ cũng khá khiêm tốn, rất thích hợp làm thích khách.

Sau đó, Lăng Tiêu, phó đội trưởng của đội Hỏa Hoàng với khuôn mặt búp bê dễ thương, bước lên một bước, hoạt động cổ tay, có chút không chắc chắn nói: "Cương thi, dùng súng có bắn chết được không?

Còn nữa, anh sẽ giúp chúng tôi, đúng không?" Tần Vũ dường như có hứng thú, trực tiếp giải thích cho Lăng Tiêu: "Đương nhiên, cương thi không sợ sát thương vật lý, nhưng chỉ cần bắn nát đầu thì cũng không có vấn đề gì.

Còn việc tôi có giúp hay không, thì phải xem tâm trạng của tôi đã." "Ờ, được…" Lăng Tiêu có lẽ vừa mới chấp nhận những chuyện quái lực loạn thần, thế giới quan có chút sụp đổ, cả người phản ứng cũng hơi chậm chạp, khiến người ta cảm thấy ngốc nghếch.

Âu Dương Ngọc dường như vẫn chưa hết giận, đột nhiên lên tiếng từ phía sau Tần Vũ: "Nói nhiều như vậy, không phải nên giới thiệu cho tôi một chút sao?" Tần Vũ cũng không để tâm đến cơn giận của cô, bình thản trả lời: "Tôi và cô lại không quen biết, biết rồi thì

sao?

Nếu có duyên, sau này tự nhiên sẽ biết." "Được rồi, thời gian cũng không còn sớm, mọi người chú ý nhé, giải tán, giải tán." Bỏ lại một câu, Tần Vũ vươn vai, ngáp một cái rồi đi lên lầu. … Khi đêm xuống, một vầng trăng sáng treo cao trên bầu trời, ánh trăng trong trẻo chiếu xuống mặt đất, cho dù trên đường không có một chút ánh đèn nào, cũng có thể nhìn rõ những con cương thi đang lang thang trên đường.

Những cây cối nhiệt đới cao vút dưới ánh trăng kéo ra những bóng đen, giống như những con đường dẫn đến vực thẳm địa ngục, tỏa ra khí tức tử vong lạnh lẽo.

Từng đợt cương thi lang thang không mục đích trên đảo, cả hòn đảo chìm trong sự im lặng chết chóc, trừ những tiếng la hét thỉnh thoảng của con người.

Một bóng dáng quỷ mị linh hoạt lướt qua giữa đám cương thi trên đường, ngay cả khứu giác cực kỳ nhạy bén của cương thi cũng không phát hiện ra.

Một con cương thi một mắt dường như đã nhận ra điều gì đó, dừng bước quay người lại, bóng đen kia nhanh chóng rẽ vào một góc, vừa vặn lướt qua nó.

Vừa định quay người, nó đột nhiên phát hiện phía sau dường như có động tĩnh.

Tần Vũ nín thở, mũi chân điểm xuống đất, như một con hồng nhạn đáp xuống một thùng rác gần đó, nghiêng người trốn sau cột điện.

Lắng tai nghe, chỉ nghe thấy tiếng bước chân nặng nề, tiếng thở hổn hển nặng nhọc đang dần đến gần.

Tần Vũ tập trung tinh thần, mắt không chớp nhìn về phía góc rẽ

đó.

Giây tiếp theo, một con chó hoang mất nửa cái tai xuất hiện trước mắt hắn.

Bộ lông màu nâu vàng đầy những vết sẹo, mỗi bước đi, nó đều thè lưỡi phát ra tiếng thở "khò khè". … Đã khai mở linh trí rồi sao?

Chương 316

Tần Vũ nhướng mày, có chút ngạc nhiên nhìn con chó hoang bên tường.

"Grừ grừ ~ Gâu gâu!" Con chó hoang lúc này đã phát hiện ra sự tồn tại của con người, cố gắng gượng dậy, không ngừng gầm gừ uy hiếp.

Tỏa ra thiện ý, Tần Vũ từ sau cột điện đi ra, giọng điệu chậm lại: "Đừng sợ, tao sẽ không làm hại mày đâu." Dần dần đến gần con chó hoang, Tần Vũ chọn cách ngồi xổm xuống, đưa tay ra xoa đầu nó.

Con chó hoang có thể cảm nhận được thiện ý và cảm giác an toàn từ con người trước mắt, cũng không né tránh.

Chỉ nghe Tần Vũ dường như tự nói với mình: "Tao biết mày bị thương rất nặng, nếu không băng bó chữa trị cẩn thận, sẽ nguy hiểm đến tính mạng đấy!" "Gâu!" Con chó hoang nhe răng, tỏ vẻ khinh thường.

"Ồ, cũng cứng đầu gớm nhỉ!" Giây tiếp theo, cùng với việc Tần Vũ đột nhiên tăng thêm sức mạnh, con chó hoang nhất thời không chịu nổi liền ngất đi.

"Chậc, không ngờ một con chó hoang nhỏ bé lại có một tia huyết mạch của sói, ha ha, lẽ nào là con lai của Husky?

Không lẽ cũng có thuộc tính phá nhà như Husky chứ?" Nhân lúc con chó hoang ngất đi, Tần Vũ kiểm tra cơ thể nó, lấy thuốc bột ra giúp nó chữa lành vết thương.

Tần Vũ ôm con chó ẩn mình trong một con hẻm nhỏ tối om ven đường, đột nhiên cảm nhận được một luồng sức mạnh vô cùng áp

bức, lập tức tung người nhảy vào một thùng rác lớn cao bằng người bên cạnh.

Trong đống rác bốc mùi hôi thối, mùi của Tần Vũ đã được che giấu một cách hoàn hảo.

Không lâu sau, qua khe hở của đống rác, hắn thấy một thứ trông không giống người cũng chẳng phải người từ sâu trong con hẻm nhỏ từ từ đi ra.

Ánh trăng chiếu lên người nó, hình dạng của nó hiện rõ trong mắt Tần Vũ.

Làn da màu tím sẫm ánh lên vẻ kim loại, sau lưng kéo theo một cái đuôi xương đầy gai ngược.

Thân hình vô cùng vạm vỡ, mặt mũi hung tợn, ngược lại có vài phần tương tự với bảy mươi hai ác ma mà Solomon triệu hồi trong thần thoại.

Rõ ràng, đây là một con Thi Vương, có vẻ như là một Thi Vương bị bức xạ làm biến dị!

Không lâu trước đó nó mới nuốt chửng hơn mười con cương thi, dường như trên đảo này có thứ gì đó đã khiến nó sản sinh ra dị biến, nên mới trở thành bộ dạng này.

Nhưng nuốt nhiều thi thể như vậy dường như cũng không làm giảm đi cảm giác đói khát, nó cảm thấy rất đói.

"Đói...

đói quá..." Tần Vũ nghe thấy cái miệng đầy răng lợi sắc nhọn kia thốt ra vài từ ngữ ú ớ, không khỏi kinh ngạc trong lòng: Mẹ nó, cương thi ở đây biết nói chuyện sao?

Dường như còn giữ lại một chút ký ức của con người?

Con cương thi ngửi ngửi, nhưng không phát hiện ra Tần Vũ đang trốn bên cạnh.

Nó quay cái đầu to tướng nhìn quanh, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó để bỏ vào bụng.

Khi ngửi thấy một mùi máu tanh thoang thoảng, đôi mắt nó dường như sáng lên mấy phần, lẩm bẩm bằng giọng khàn khàn: "Kiệt kiệt... có thức ăn..." Thi Vương biến dị nở một nụ cười méo mó đến cứng ngắc.

Sau khi xác nhận kỹ hướng của mùi máu tanh, thân hình màu tím sẫm của nó lập tức biến mất tại chỗ, trong nháy mắt đã lóe lên ở một nơi cách đó mấy chục mét.

Một con cương thi có ý thức tự chủ!

Chẳng trách nó có thể giết chết hơn chục con cương thi bình thường.

Tần Vũ đã hiểu ra.

Nghe bên ngoài không còn động tĩnh, hắn liền bò ra khỏi thùng rác.

Ngửi mùi hôi nồng nặc trên người, mắt hắn lóe lên tia sáng, lập tức đuổi theo hướng con cương thi kia.

Lần theo mùi máu tanh trong không khí, Thi Vương biến dị đến một siêu thị trong khu biệt thự.

Tần Vũ giấu con chó nhỏ đi, rồi cẩn thận bám theo sau.

Chỉ thấy trong siêu thị, đồ ăn được bày đầy ắp trên kệ hàng, dường như vẫn giống hệt ban ngày, đang chờ khách hàng ghé qua.

Nhưng trên sàn nhà đại sảnh lại loang lổ những vết máu đỏ sẫm, không khí cũng tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc.

Nhìn những vết máu tươi, Tần Vũ sờ cằm, thầm nghĩ: Thú vị đây,

xem ra đây là một cái bẫy, nhằm vào cương thi, hay nhằm vào con người?

Hay là cả hai?

Đầu óc Thi Vương biến dị đã bị cảm giác đói cồn cào chiếm giữ.

Nó lật tung một quầy hàng cao bằng nửa người, lôi ra một chiếc đùi bò tươi trong khu thực phẩm thịt, rồi bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Chưa đầy hai phút, cái đùi bò nặng mấy chục cân đã bị nó ăn sạch không còn một mẩu xương.

Trong lúc Thi Vương biến dị đang mải mê càn quét thức ăn trên kệ, đột nhiên, một tiếng "Ầm" vang lên, một bóng đen khổng lồ từ trên lầu hai rơi xuống!

Thi Vương biến dị lăn một vòng tại chỗ, một chiếc tủ lạnh rơi xuống trước mặt nó cách đó vài chục mét.

Cùng với tiếng tủ lạnh rơi xuống đất, một giọng đàn ông thô lỗ giận dữ mắng: "Thằng ranh con ở đâu ra, dám động vào đồ ăn trong kho của ông đây?" Dưới ánh trăng sáng vằng vặc ngoài cửa sổ, Tần Vũ trốn ở một bên có thể nhìn rõ hình dáng của người trên lầu hai.

Gã tự xưng là "đại gia" này thân hình béo phì, mặt mày dữ tợn, sau lưng có bốn năm người đàn ông cầm gậy gộc.

Thi Vương biến dị nuốt nốt miếng bít tết ăn dở trong tay, quẹt quẹt vụn thịt trên mặt, đôi mắt lóe lên ánh sáng xanh u ám, nhe răng cười về phía đám người kia: "Kiệt kiệt, thức ăn..." "Phì, chỉ là một con súc sinh vô nhân tính, cũng dám khiêu khích gia gia ta sao?" Gã béo nghe Thi Vương biến dị coi mình là bữa ăn khuya, tức đến trừng mắt gầm lên với con cương thi: "Nếm thử hỏa phù của ông đây, không thiêu mày thành tro mới lạ!" Hắn đưa tay rút ra một xấp giấy phù, ngưng tụ trước người một quả cầu lửa to bằng đầu người rồi ném về

phía con cương thi.

Thi Vương biến dị nhìn quả cầu lửa đầy uy thế bay về phía mình, nhưng lại đứng ngây ra tại chỗ không có bất kỳ hành động nào.

Chỉ nghe "Ầm!" một tiếng, quả cầu lửa đập xuống đất nổ tung thành một đóa hoa rực rỡ, đốt cháy một cái lỗ đen ngòm trên sàn siêu thị.

Gần như cùng lúc quả cầu lửa chạm đất, gã béo cảm thấy sau lưng đau nhói!

Quay đầu lại, hắn phát hiện Thi Vương biến dị không biết từ lúc nào đã đến sau lưng mình!

Chương 317

Thi Vương há to miệng cắn một phát vào vai hắn, xé xuống một mảng da thịt lớn đẫm máu.

"Á!

Mẹ kiếp nhà mày!" Cơn đau như xé rách truyền đến từ vai, gã béo không kìm được gầm lên giận dữ.

Hắn nghiến răng, lại một quả cầu lửa nữa ném về phía Thi Vương biến dị.

Thi Vương biến dị cắn phăng nửa bả vai của gã béo, thân mình vặn một cái rồi lóe lên, đã ở một góc cách xa gã béo mấy chục mét, ngấu nghiến miếng thịt trong miệng.

"Ầm!" Thi Vương biến dị quật đuôi, thân hình gã béo bị đập mạnh xuống đất.

"Phụt!" Ngay sau đó là tiếng vũ khí sắc nhọn đâm vào thịt.

Gã béo bị đập xuống đất vẫn không từ bỏ giãy giụa, chưa kịp xoay người, một chiếc gai xương đuôi sắc nhọn đã cắm vào lưng hắn, đâm thẳng xuyên qua lồng ngực.

"A!" Một tiếng hét thảm thiết như heo bị chọc tiết vang lên trời, nhưng Thi Vương biến dị không thèm để ý đến tiếng kêu gào.

Nó trực tiếp cắn vào cổ gã béo, rồi dùng sức giật mạnh, máu tươi lập tức phun ra, nhuộm đỏ nửa người Thi Vương biến dị.

Tần Vũ yên lặng trốn ở một bên, nhìn Thi Vương biến dị ăn sạch sẽ thi thể kia, đến một mẩu xương, một chút thịt vụn cũng không còn.

"Gào!" Sau khi nuốt chửng thi thể của gã béo, Thi Vương biến dị

đột nhiên đau đớn gầm lên, cơ thể nó phình to với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, lớp da ban đầu bị căng đến nứt toác, máu màu tím xanh không ngừng nhỏ giọt xuống đất.

"A!" Cùng với tiếng hét khản đặc của Thi Vương biến dị, máu thịt ban đầu bắn tung tóe ra xung quanh, cơ thể nó cũng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Chiều cao của nó lại tăng thêm mười mấy centimet, tứ chi trở nên cường tráng hơn, bên trên phủ đầy những lớp vảy gai ngược sắc bén, dưới ánh trăng tỏa ra hàn quang lạnh lẽo, gai ngược ở cuối đuôi cũng biến thành gai xương sắc bén lộ ra ngoài.

Tần Vũ nương theo ánh trăng, cẩn thận đi theo Thi Vương biến dị, đến một siêu thị trống không.

Hắn tìm một góc tối tăm để ẩn nấp, chứng kiến cảnh Thi Vương biến dị nuốt người rồi biến dị tiến hóa, trong lòng cũng kinh hãi, vô thức ngả người về sau, làm cho đồ vật trên kệ hàng mất thăng bằng, loảng xoảng rơi xuống đất.

Tần Vũ biết mình chắc chắn đã bị lộ, liền co giò bỏ chạy.

Chỉ nghe "Xoảng" một tiếng kính vỡ, con quái vật cũng đã đuổi theo.

"Khốn kiếp!" Quay đầu lại thấy Thi Vương biến dị đang vung vẩy đuôi chạy về phía mình, Tần Vũ bất giác chửi thề.

Nào ngờ lần này Thi Vương biến dị đã trở nên tinh ranh hơn, căn bản không cho Tần Vũ cơ hội chạy thoát, cái đuôi đột nhiên quất về hướng hắn đang chạy tới.

Tần Vũ không kịp né, đành phải giơ Hắc Kim Cổ Đao lên đón đỡ đòn tấn công này.

"Keng!" Đuôi của Thi Vương biến dị quất vào thân đao, phát ra

một tiếng vang kinh thiên động địa.

Dù đã dồn hết sức lực toàn thân, Tần Vũ vẫn bị đánh lùi lại từng bước.

Sức mạnh kinh người của Thi Vương biến dị truyền xuống mặt đất, khiến mỗi bước chân của Tần Vũ đều giẫm nát sàn nhà.

Nhưng cuối cùng Tần Vũ vẫn chặn được đòn tấn công này, khiến Thi Vương biến dị đang há to miệng ở phía sau chuẩn bị đón bữa ăn ngon phải thất vọng tột độ.

"Tèèè~" Thi Vương biến dị giận dữ le lưỡi dài, quay người lại lần nữa đập vỡ một bức tường.

Tần Vũ lại bị gạch đá bay tứ tung làm cho mặt mày xám xịt.

"Mày được lắm!" Tần Vũ cũng nổi giận vì những đòn tấn công liên tiếp của Thi Vương biến dị.

Hắn rút đao ra, một nhát chém xuống, chặt đứt một chiếc sừng trên đầu nó.

"Cho mày một bài học!" Nói xong, thân ảnh hắn lóe lên, biến mất vào trong bóng tối.

Tần Vũ ra khỏi siêu thị, quay lại thùng rác nơi hắn ẩn náu trước đó, bế con chó nhỏ đang ngủ say ra.

"Ngủ say thật, được rồi, Đại Bạch à, sau này theo tao nhé!" Tự mình đặt cho con chó nhỏ một cái tên rất phổ thông, Tần Vũ vui vẻ quay về biệt thự. … Đêm sao mờ ảo, mặt biển dưới màn đêm yên tĩnh hiếm thấy.

Tần Vũ đứng trên ban công biệt thự, nhìn về phương đông, không biết đang nghĩ gì.

Lúc này, sau lưng truyền đến tiếng bước chân lên lầu, Tần Vũ

quay đầu lại, thấy Âu Dương Ngọc mỉm cười đi tới, tay xách một chai rượu.

"Tần Vũ, trông anh không vui nhỉ." Âu Dương Ngọc đi đến bên cạnh, từ từ ngồi xuống, bày ra một ít điểm tâm tinh xảo trong khay.

"Nếu không ngại, có chuyện gì phiền lòng cứ nói với em." Âu Dương Ngọc ra vẻ một người chị gái tri kỷ, nụ cười của cô khiến Tần Vũ có chút lạnh sống lưng.

Tần Vũ ngồi xuống, nhìn những thứ đó, có chút ngạc nhiên hỏi: "Rượu ở đâu ra vậy?" "Hì hì, bí mật." Âu Dương Ngọc ra vẻ bí ẩn, tiếp tục nói: "Đêm nay khó ngủ, hay là hai chúng ta cùng uống cho thỏa thích." Âu Dương Ngọc mở nắp chai, tự mình uống một ngụm lớn, chép chép miệng, hít sâu một hơi rồi nói: "Rượu ngon lắm đó!" Tần Vũ đương nhiên biết uống rượu, nhưng hắn không ngốc đến mức uống rượu với Âu Dương Ngọc, chỉ im lặng nhìn cô.

"Thôi được rồi, anh không tin lời em, em tự uống vậy." Âu Dương Ngọc có chút thất vọng, lại tu một ngụm lớn.

"Một cô nhóc thôi mà, tôi sợ cô chắc?" Tần Vũ giật lấy chai rượu, cũng tu một ngụm lớn.

Hai người ngồi trên boong tàu, nói chuyện câu được câu chăng.

"Lâu lắm rồi em không uống rượu thế này, vui quá.

Nhưng những người uống rượu với em, đều không còn ở đây nữa..." Âu Dương Ngọc nói chuyện với giọng điệu có chút buồn bã, Tần Vũ liếc cô một cái, cười hắc hắc, nói: "Sao thế?

Mới uống một ngụm đã không chịu nổi rồi à?

Chẳng trách bạn nhậu của cô đều không còn, ha ha ha..." "Tên nhóc thối, đừng nói một chai, thêm một chai nữa, một chai lớn nữa, cũng không làm say nổi em đâu!" Âu Dương Ngọc giật lại chai rượu

trong tay hắn, lại tu một ngụm.

Tần Vũ cười ha hả, cũng thả lỏng nói: "Hai câu đã dỗi rồi, đến đây, chúng ta oẳn tù tì, ai thua người đó uống!" Âu Dương Ngọc nghe vậy, mắt sáng lên, nhìn Tần Vũ một cái, không phục nói: "Oẳn tù tì thì oẳn tù tì, ai sợ ai chứ!" Trong đêm tối, hai người một tay tôi một tay anh, thỉnh thoảng có tiếng chế giễu và tiếng cười vang vọng khắp bầu trời đêm.

Nhưng người bị chế giễu nhiều hơn là Tần Vũ, kỹ năng oẳn tù tì của Âu Dương Ngọc thật sự không ra gì, một chai rượu phần lớn đều bị cô uống hết.

Nửa chai rượu vào bụng, lưỡi của Âu Dương Ngọc đã cứng lại.

Chương 318

Nghe Tần Vũ chế giễu, cô xua xua tay, dựa vào một bên, miệng lẩm bẩm: "Tên khốn, anh lại không uống, có tư cách gì mà chế giễu tôi... ha ha ha..." Sau khi quậy đủ, Âu Dương Ngọc nhắm mắt, mặt mày đỏ bừng chìm vào giấc ngủ.

Tần Vũ thở dài một hơi, cười khẽ nói: "Hừ, chút bản lĩnh ấy mà cũng đòi moi lời của tôi sao?" "Tần gia, mọi chuyện xong rồi!" Vương Bàn Tử rón rén chui vào phòng Tần Vũ, liếc nhìn người đang ngủ say như chết trên ban công rồi nói nhỏ.

"Ừm, tôi biết rồi, cứ theo kế hoạch đưa cô ta đi đi, nếu không cô ta ở đây chỉ cản trở chúng ta." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người, đưa mấy thành viên của đội Hỏa Hoàng lên một chiếc thuyền nhỏ không bắt mắt.

Sau đó, họ trực tiếp cởi dây thừng, để thuyền trôi dạt về phía đông trong đêm tối.

Đương nhiên, trong khoang thuyền đã chuẩn bị đủ thức ăn, có thể giúp họ an toàn vào bờ.

Mục đích Tần Vũ làm vậy rất đơn giản, chỉ để họ trong thời gian ngắn không thể quay lại hòn đảo này.

Chuyện sắp tới phải làm, không thể mang theo đám người vướng víu này.

"Tần gia, chỉ bằng mấy người chúng ta, chúng ta thật sự có thể đánh chìm hòn đảo này sao?" Vương Bàn Tử ghé lại gần, hiếm khi không nói đùa, mà hỏi với vẻ mặt nghiêm túc.

"Anh đã thấy những thứ trên đảo rồi chứ?

Nếu không giải quyết chúng, nhất định sẽ xảy ra đại loạn!" "Muốn nổ tung một hòn đảo, phải chôn bao nhiêu thuốc nổ chứ?

Xem ra cái thân già của Béo Gia đây khó mà giữ được rồi!" Vương Bàn Tử nói với vẻ mặt ai oán.

"Yên tâm, không cần anh làm đội trưởng đội cảm tử đi chôn thuốc nổ đâu." Tần Vũ vừa sắp xếp trang bị trong ba lô vừa trả lời: "Bên dưới địa cung của hòn đảo này, có một cái hải nhãn tương tự như ở Nam Hải, chúng ta chỉ cần kích hoạt nó là được!" Nói xong, Tần Vũ dẫn theo Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Shirley Dương một lần nữa tiến vào địa cung dưới đảo.

Vì đã đi qua một lần, nên lần này đi rất thuận lợi.

Tần Vũ vừa kích hoạt hải nhãn, từng tiếng động như sấm sét đồng loạt vang lên, như vạn ngựa phi nước đại, truyền đến từ bên dưới hòn đảo.

"Các cơ quan trong địa cung đều đã bị phá hủy, nước biển đang chảy ngược vào, con đường trước đó không đi được nữa." "Mau, chúng ta lập tức men theo vách đá leo lên trên, nếu không, tất cả đều sẽ bị chết đuối ở đây." Nghe lời Tần Vũ, mọi người lập tức hiểu ra vấn đề đã trở nên nghiêm trọng.

Tần Vũ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên mặt đất phía dưới, không biết từ lúc nào đã xuất hiện hàng trăm cửa động.

Nước biển vô tận, từ trong các cửa động tuôn ra, đổ vào vực sâu không đáy dưới biển.

Tần Vũ trong lòng kinh hãi, đang suy nghĩ thì bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng động nhẹ.

Âm thanh này trong địa cung ầm ầm không ngớt, gần như không thể nghe thấy.

Nhưng thính lực của Tần Vũ nhạy bén đến mức nào, tự nhiên có thể nghe ra.

Nhìn theo hướng âm thanh, thì ra tảng đá mà Vương Bàn Tử đang bám vào đột nhiên gãy lìa.

Cơ thể Vương Bàn Tử lập tức trượt xuống, nếu không phải thân thủ phi phàm, phản ứng nhanh nhạy, lại nhanh chóng bám được vào một mỏm đá nhô ra, e rằng đã rơi xuống vực sâu không đáy bên dưới.

Vương Bàn Tử lập tức toát mồ hôi lạnh.

Tần Vũ ánh mắt khẽ động.

Mấy người này tuy thân thủ phi phàm, nhưng tiếp theo, phải leo lên vách đá cao mấy trăm mét.

Giữa chừng, có những tảng đá không chắc có thể chịu được trọng lượng cơ thể.

Ý nghĩ này vừa nảy ra, lúc này, hang động đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Chỗ Shirley Dương đang đứng, đá tảng đều rơi xuống, cơ thể cô mất đi điểm tựa, lập tức rơi xuống dưới!

"A!" Shirley Dương thất thanh kinh hô.

Tần Vũ kinh hãi, thân hình nhảy vọt ra, tóm lấy Shirley Dương.

Hắn dùng công phu Thiên Cân Trụy, trong nháy mắt đã nắm được tay Shirley Dương.

Shirley Dương ngây ngốc nhìn Tần Vũ, lòng còn sợ hãi thở phào một hơi dài.

Lúc này, trong tay kia của Tần Vũ, Phi Long Trảo kéo theo Vạn Ti Thằng, vung ra.

“Bộp” một tiếng, Phi Long Trảo móc vào vách đá, trong nháy mắt đã cắm sâu vào, thân ảnh Tần Vũ cũng lập tức ngừng rơi xuống.

Ngẩng đầu nhìn lên trên, muốn từ đây leo lên, tuyệt đối không dễ dàng.

Nhưng ngoài việc leo lên vách đá, thật sự không có con đường thứ hai.

“Mọi người đều buộc mình vào sợi dây này của tôi.” Nghe lời Tần Vũ, mọi người đều dùng Vạn Ti Thằng buộc vào người.

Giữa người với người, cách nhau khoảng năm mét, nối thành một chuỗi.

Sợi dây chỉ có tác dụng bảo hiểm.

Tần Vũ ở vị trí cao nhất, trong tay luôn cầm Phi Long Trảo.

Nếu có gì không ổn, Phi Long Trảo vung ra là móc được, có thể nhanh chóng cắm vào vách đá, dù là mười người cũng có thể treo được.

Sau khi có thêm lớp bảo hiểm này, trong lòng mọi người đều yên tâm hơn rất nhiều.

Việc leo trèo tiếp theo, ngược lại rất thuận lợi.

Thực tế, vách đá ở đây tuy dốc và cao, nhưng những tảng đá nhô ra không khó leo.

Với thân thủ của họ, leo lên thực ra rất dễ dàng.

Chỉ là, mọi người đều chưa từng leo lên vách đá cao như vậy, trong lòng khó tránh khỏi căng thẳng, cộng thêm có chấn động truyền đến, đá tảng thỉnh thoảng lại xuất hiện hiện tượng lỏng lẻo, mới có vẻ khó khăn đến vậy.

Sau khi có “bảo hiểm”, trong lòng không còn sợ hãi, liền như đi

trên đất bằng, nhanh chóng leo lên trên.

Chương 319

Cứ như vậy, một đoàn người nhanh chóng ra khỏi địa cung, trở lại mặt đất.

Lúc này, trên mặt biển gần hòn đảo sinh tồn, một đội tàu cao tốc của hải tặc đang lao nhanh tới...

"Tần gia, mau, mau lên thuyền, chúng tôi vừa nhận được tin, gần đây có một đám hải tặc đang hướng về hòn đảo sinh tồn!" Mấy người Tần Vũ vừa chạy ra bãi biển, đã thấy Hoắc Linh trên du thuyền vẫy tay gọi.

Nhanh chóng, tiểu đội Mạc Kim và những người còn lại trong biệt thự cùng Đại Bạch đều đã di chuyển lên du thuyền.

Lúc này, tàu cao tốc của hải tặc đang nhanh chóng tiếp cận.

Xa xa, trên mặt biển có thể nhìn thấy những chấm đen nhỏ đang từ từ lớn dần.

Tần Vũ lập tức cầm súng máy trong tay, nhắm vào một chiếc thuyền khác.

Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, cũng đều cầm súng.

Tài bắn súng của họ tuy không kinh người như Tần Vũ, nhưng cũng là những tay súng hàng đầu.

Mấy người ở khoảng cách xa hơn, đã nổ súng trước, nhanh chóng đánh chìm mấy chiếc tàu cao tốc.

Lúc này, hải tặc cũng bắt đầu bắn trả, đạn bắn vào du thuyền và mặt nước gần đó, lập tức làm bắn lên vô số bọt nước.

Trên boong tàu, Hoắc Linh cũng cầm súng bắn trả.

Nhưng, tài bắn súng của cô so với mấy người Hồ Bát Nhất thì kém hơn nhiều.

Nhưng, dù vậy, với tư cách là người thừa kế của Hoắc gia, tài bắn súng của cô cũng chuẩn hơn đám hải tặc kia rất nhiều.

Bị bắn trúng vẫn không ít.

Nhanh chóng, đám hải tặc đông như cá nhồng bị đánh cho tan tác.

Phía sau du thuyền, hòn đảo nhô lên mặt nước đang nhanh chóng sụp đổ.

Lúc này, một con tàu lớn dài hơn trăm mét, đột nhiên từ phía bên kia của hòn đảo lao ra!

Điều khiến người ta kinh ngạc là, trên con tàu đó có mấy khẩu pháo sáng loáng.

Một chiếc quân hạm.

Tần Vũ có chút kinh ngạc.

Thị lực của hắn kinh người, có thể nhìn rõ, những người trên đó đều mặc quần short và dép lê.

Có không ít người cởi trần.

Tuyệt đối không có hải quân của quốc gia nào lại quân dung không chỉnh tề như vậy.

Chắc chắn là tàu của hải tặc.

Nhưng, hải tặc ở đây sao lại ngang ngược đến vậy, ngay cả quân hạm cũng đem ra.

Tuy chỉ là một chiếc quân hạm cũ nát, rỉ sét, trông có vẻ đã có lịch sử lâu đời.

Nhưng, dù sao đó cũng là một chiếc quân hạm thật sự.

Những khẩu pháo trên đó, tuyệt đối không phải để trưng.

Tần Vũ nhìn rất rõ, trong lòng lập tức trầm xuống.

"Trời ạ, quân hạm, ngay cả quân hạm cũng đem ra." Thuyền trưởng vô cùng kinh hãi.

Hải tặc trên Đại Tây Dương, vốn nổi tiếng hung hãn.

Các quốc gia ở khu vực này, trong nước tương đối hỗn loạn, những tên hải tặc này ở trong nước cũng thuộc dạng thế lực cát cứ một phương.

Hải tặc có quân đội riêng, xưng bá một phương.

Rõ ràng, đám hải tặc đối diện cũng như vậy.

Đối phó với tàu cao tốc, có thể dựa vào tài bắn súng siêu việt của Tần Vũ và mọi người để phản công.

Nhưng đối mặt với quân hạm, thì làm sao đây?

Người ta có thể bắn pháo về phía họ, nhưng lại trốn sau lớp giáp dày, căn bản không bắn trúng đối phương.

Càng không cần phải nói, tầm bắn của pháo hạm, xa hơn rất nhiều so với súng trong tay họ.

Trong chốc lát, những người trên thuyền, ai nấy đều cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Đồng tử của Tần Vũ, khẽ co lại.

Ngay sau đó, hắn nhìn sang hòn đảo nhỏ sắp sụp đổ bên cạnh, trên mặt lập tức hiện ra một nụ cười.

"Đừng quan tâm, chúng ta quay thuyền về phía tây chín mươi độ, rồi tăng tốc tiến lên." Nghe lời Tần Vũ, thuyền trưởng lập tức ngẩn ra.

“Mau làm theo lời tôi đi.” Tần Vũ căn bản lười giải thích.

Thuyền trưởng tự nhiên biết, lúc này, phải nghe theo hắn.

Cũng chỉ có thể cầu mong phán đoán của Tần Vũ là chính xác, việc chuyển hướng có thể giúp được gì đó.

Phía sau, trên quân hạm, một người đàn ông có bộ râu quai nón dài, đang dùng ống nhòm nhìn về phía du thuyền của Tần Vũ.

“Bây giờ, có thể nhắm bắn được chưa?” Người đàn ông này, tự nhiên là thủ lĩnh của đám hải tặc, đại ca Charles.

Chương 320

Hắn xưng bá ở khu vực Đại Tây Dương nhiều năm, chiếc quân hạm này chính là kỳ hạm mà hắn có được.

Đừng nhìn nó chỉ là một chiếc tàu cũ từ thời Thế chiến II, nhưng trên biển ở khu vực Nam Dương này, hải quân của một số quốc gia nhỏ cũng có chút e dè.

Đương nhiên, quan trọng nhất là, tiền có thể mua được tất cả.

Charles với tư cách là một thế lực cát cứ, không chỉ có binh lính mạnh mẽ, mà còn biết dùng các thủ đoạn, đút lót quan hệ, để có thể mãi mãi cát cứ.

Trên biển, xưng vương xưng bá, làm một vị thổ hoàng đế, cảm giác đó, không thể nào tuyệt vời hơn.

Không lâu trước đây, có người tìm đến hắn, hy vọng Charles có thể huy động người của mình, giúp họ đối phó với một nhóm người.

Thù lao đối phương đưa ra rất hậu hĩnh, Charles tự nhiên gật đầu đồng ý.

Không ngờ, những người này lại khó nhằn đến vậy, nhiều thuyền của hắn như vậy đều bị hủy.

Hơi này, Charles sao có thể nuốt trôi được?

"Đại ca, khoảng cách có lẽ hơi xa một chút, cách quá xa, căn bản không nhắm chuẩn được." Nghe lời Charles, trên thuyền nhanh chóng có người trả lời.

Charles lập tức tức giận bừng bừng.

Cũng tại chiếc quân hạm này, thực sự quá cũ kỹ.

Tuy khoảng cách này, đã nằm trong tầm bắn của pháo hạm, nhưng e rằng thật sự khó bắn trúng đối phương.

“Không quan tâm nhiều như vậy, khai hỏa cho ta, bắn không trúng cũng phải dọa chết chúng.” Charles thực sự không kìm nén được nữa.

Thiệt hại lần này quá lớn, trong lòng hắn sớm đã hận thù ngút trời.

Lúc này, du thuyền đột nhiên chuyển hướng.

“Chuyển hướng, đuổi theo chúng.” Charles lập tức ra lệnh.

Nghe lời hắn, tên hải tặc điều khiển quân hạm ngẩn ra, trên mặt lộ ra một tia do dự.

“Lão đại, hòn đảo bên cạnh, hình như sắp sụp đổ rồi, nếu chúng ta bây giờ chuyển hướng, sẽ không thể nhanh chóng rời xa, lỡ như núi sập xuống biển, gây ra sóng thần, thì xong đời.” Charles nghe vậy, cũng quay đầu nhìn ngọn núi bên cạnh.

Quả nhiên, có những tảng đá lớn đang từ trên rơi xuống, làm bắn lên những cột nước cao.

Quân hạm cách ngọn núi không đến vài trăm mét.

Nếu lúc này, vẫn tiếp tục đi thẳng về phía trước, tự nhiên sẽ nhanh chóng rời xa hòn đảo nhỏ.

Nhưng nếu lúc này rẽ, thì sẽ đi vòng quanh ngọn núi.

Lỡ như ngọn núi sụp đổ...

“Sợ cái gì?” Charles hoàn toàn không để tâm.

“Chúng ta bây giờ cách đảo xa mà, dù hòn đảo đó có sụp đổ, cũng không có chuyện gì lớn.” “Trừ phi hòn đảo đó hoàn toàn chìm xuống đáy biển, trở thành một cái hải nhãn, mới có thể tạo ra sóng thần lớn, điều đó căn bản không thể nào.” “Không cần sợ, nghe lời ta, rẽ!” Tên hải tặc điều khiển thuyền nghe vậy, đương nhiên không dám trái lệnh,

đành phải nhanh chóng rẽ, đuổi theo du thuyền của Tần Vũ.

Đồng thời, các pháo thủ trên quân hạm đều đã vào vị trí, bắt đầu nhắm bắn.

"Ầm!" Một phát pháo, bắn xuống một nơi không xa du thuyền, tạo ra một cột nước cao mấy chục mét.

Trong khoảnh khắc, du thuyền bắt đầu rung lắc dữ dội.

Thuyền trưởng lập tức sợ đến mặt không còn giọt máu.

Sắc mặt của mọi người cũng đều trở nên rất khó coi.

Nhưng Tần Vũ lại tỏ ra rất bình tĩnh.

"Không cần lo lắng, pháo của họ, độ chính xác không cao, khoảng cách này quá xa, không bắn trúng chúng ta được đâu." Trong lúc nói chuyện, lại có mấy quả pháo rơi xuống.

Nhưng, những quả pháo này cách du thuyền còn xa hơn.

Phán đoán của Tần Vũ, không sai một chút nào.

Mặc dù đối phương là một chiếc quân hạm, nhưng những khẩu pháo trên đó đã cũ kỹ, độ chính xác không cao, không nhắm chuẩn được.

Nhưng, quân hạm dù sao cũng là quân hạm.

Dù là quân hạm cũ kỹ mấy chục năm trước, tốc độ di chuyển vẫn nhanh hơn du thuyền rất nhiều.

Cũng có nghĩa là, cứ như vậy, không bao lâu nữa, quân hạm sẽ đuổi kịp du thuyền.

Với khả năng của pháo hạm trên quân hạm, không cần đuổi kịp, chỉ cần khoảng cách gần hơn, đủ để đánh chìm du thuyền.

Nhưng… Tần Vũ nhìn ngọn núi bên cạnh quân hạm, khóe miệng

lại hiện lên một nụ cười.

Hắn có một dự cảm mãnh liệt, hòn đảo trên mặt biển đó, sắp sụp đổ rồi.

Hơn nữa, Tần Vũ rõ hơn bất kỳ ai, đó là một hải nhãn khổng lồ.

Một khi ngọn núi sụp đổ, sẽ chìm vào hải nhãn, nước biển bên ngoài cũng sẽ điên cuồng tràn vào, tất nhiên sẽ kích hoạt một cơn sóng thần kinh hoàng.

"Một, hai, ba… sụp…" "Ầm!" Giọng Tần Vũ vừa dứt, ngọn núi khổng lồ, đột nhiên sụp đổ.

Trên quân hạm, Charles kinh hãi quay đầu, liền thấy cách đó vài trăm mét, một hòn đảo có diện tích khá lớn đang ầm ầm đổ xuống.

Trong chớp mắt, nó đã biến mất trong nước biển, như thể chưa từng tồn tại.

Trong khoảnh khắc, cơn sóng thần kinh hoàng gần như hình thành trong nháy mắt, cuốn phăng mọi thứ.

Chương 321

"A!" Charles hét lên một tiếng, chiếc quân hạm hắn đang ngồi đã bị sóng thần cuốn đi, bay lên không trung.

Thân hạm khổng lồ của quân hạm đều bị cuốn lên trời, sau đó rơi mạnh xuống.

Ngay sau đó, cùng với dòng nước biển cuồn cuộn, nó bị cuốn vào hải nhãn không đáy.

Ở phía xa, Tần Vũ và mọi người nhìn rất rõ.

Lúc này họ đã tăng tốc du thuyền lên mức tối đa.

Sóng thần sắp ập đến, có thể rời xa nơi đó thêm một chút, sẽ bớt đi một phần nguy hiểm.

Quả nhiên, không bao lâu sau, sóng thần ập đến đúng như dự đoán.

Du thuyền như một chiếc lá trong gió, rung lắc dữ dội.

Tần Vũ đã sớm vào phòng điều khiển, tự mình kiểm soát du thuyền, chống lại cơn sóng thần mạnh mẽ này.

May mà khoảng cách tương đối xa.

Cơn sóng thần này tuy lợi hại, nhưng chưa đến mức không thể chống cự.

Chiếc du thuyền này cũng thực sự rất chắc chắn, mặc dù chịu tác động rất lớn, nhưng vẫn chống đỡ được, không có nguy cơ gãy vỡ.

Sau khi trải qua một trận bão táp, mặt biển cuối cùng cũng bắt đầu bình lặng trở lại.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, vui mừng vì được tái sinh.

Hòn đảo sinh tồn ban đầu, cũng đã biến thành một vùng biển mênh mông, không còn thấy bất kỳ dấu vết nào.

"Chúng ta bây giờ, có quay về không?" Trong lúc Tần Vũ đang suy nghĩ, bên tai vang lên giọng của thuyền viên Mike Chen.

Ánh mắt Tần Vũ lóe lên một tia kinh ngạc, khẽ gật đầu.

"Bí mật của Atlantis đó cũng đã vĩnh viễn bị chôn vùi dưới đáy biển rồi, chúng ta về nhà thôi." Mike Chen nghe vậy, mỉm cười, sắc mặt có vẻ rất bình tĩnh, như thể hoàn toàn không để tâm.

Nghe Tần Vũ và mọi người quyết định quay về, thuyền trưởng lập tức vui mừng khôn xiết.

Đám người này đúng là sao chổi, từ khi lên đảo, tai nạn không ngừng.

Mặc dù mỗi lần đều có kinh mà không hiểm, luôn có thể hóa nguy thành an, nhưng tim của thuyền trưởng thật sự có chút không chịu nổi.

Cuối cùng cũng được quay về.

Mọi người đều cảm thấy rất vui.

"Để tôi đi làm vài món, ăn mừng." Mike Chen tự mình xuống bếp.

Trước đó trên đảo sinh tồn, họ đã bổ sung không ít thực phẩm, bây giờ không thiếu nguyên liệu.

Nhanh chóng, rượu và thức ăn đều đã chuẩn bị xong.

Lúc này, mặt trời vừa ngả về tây, trên mặt biển, sóng gợn lăn tăn.

Mấy con ngỗng trời, bay lượn trên bầu trời.

Ráng chiều và sương mù cùng bay, nước thu và trời xanh một màu.

Thật là một bức tranh tuyệt đẹp.

Tần Vũ vốn không uống rượu, cũng không nhịn được uống vài ngụm, lại gắp một ít thức ăn, không khỏi khen một câu.

"Mike Chen, tay nghề nấu nướng của anh không tệ." Nói xong câu đó, mới phát hiện Mike Chen không có ở bên cạnh, có lẽ đang bận rộn trong bếp.

Shirley Dương ở bên cạnh cười.

"Tài nấu nướng của Mike được anh khen, xem ra thật sự không tệ." Cô vừa nói, vừa cầm đũa, chuẩn bị gắp thức ăn.

Lúc này, Tần Vũ đột nhiên ra tay, gạt rơi đôi đũa trong tay Shirley Dương.

"Có độc, đừng ăn!" Câu nói này vừa ra, mọi người đều kinh hãi.

Tần Vũ cũng toát mồ hôi lạnh.

Không phải hắn sợ trúng độc.

Dựa vào sức mạnh huyết mạch, trên đời cũng không có bao nhiêu độc dược có thể làm gì được hắn.

Nhưng, điều khiến Tần Vũ kinh hãi là, không hề có dự báo trước.

Giác quan thứ sáu của Tần Vũ vô cùng nhạy bén, chính xác vô cùng, khả năng cảm ứng cực mạnh.

Nhưng lần này, cũng không biết vì sao, không có một chút cảnh giác nào.

Mãi đến khi Shirley Dương định gắp thức ăn, trong lòng Tần Vũ mới dâng lên một cảm giác bất an mãnh liệt, trong nháy mắt đã hiểu ra.

Thức ăn, có độc!

Sau một lúc kinh ngạc ngắn ngủi, trong lòng Tần Vũ dâng lên sự

tỉnh ngộ.

Giác quan thứ sáu của hắn tuy mạnh, nhưng dù sao cũng không thể dự đoán trước mọi chuyện.

Chỉ là, đối với nguy hiểm hoặc những chuyện vô cùng quan tâm, vô cùng để ý, sẽ sinh ra một loại cảm ứng mà thôi.

Độc dược trong rượu và thức ăn, đối với bản thân Tần Vũ không có uy hiếp, hắn cũng không dự đoán được bất kỳ nguy hiểm nào, tự nhiên cũng không nhận ra.

Chương 322

Mãi đến khi Shirley Dương đi gắp thức ăn, giác quan thứ sáu của Tần Vũ mới lập tức cảm ứng được Shirley Dương có thể gặp nguy hiểm, từ đó tỉnh ngộ.

"Thức ăn hôm nay là Mike Chen làm, người của Mike Chen đâu?" Trong ánh mắt Tần Vũ, lóe lên một tia sát khí.

Dám bỏ độc vào thức ăn, đúng là tự tìm đường chết.

Tần Vũ vẫn luôn nghi ngờ Mike Chen, bây giờ, không nhịn được đã nhảy ra rồi sao?

Nhanh chóng trong khoang thuyền, họ tìm thấy Mike Chen.

Lúc này Mike Chen, đang ngã trên sàn khoang thuyền.

Hồ Bát Nhất dùng tay ấn vào kinh mạch của Mike Chen, lại thử hơi thở của hắn, khẽ lắc đầu.

Mike Chen đã chết.

"Mẹ nó, không phải tên này bỏ độc sao?

Sao lại tự độc chết mình trước rồi?" Vương Bàn Tử gãi đầu, trong lòng vô cùng không hiểu.

Sắc mặt của mọi người, lập tức đều trở nên không tốt.

Nếu Mike Chen là người bỏ độc, thì không có lý do gì tự độc chết mình.

Nếu không phải Mike Chen, thì có nghĩa là, trên chiếc thuyền này, đang ẩn náu một kẻ địch khác.

Nhưng người này, rốt cuộc là ai?

Tần Vũ đưa mắt, từ từ lướt qua mọi người.

Thật sự không phát hiện, có ai có vấn đề.

Vấn đề này, đã rơi vào thế bí.

Đành phải di chuyển thi thể của Mike Chen ra ngoài.

Mike Chen chết rất yên bình, trên mặt còn mang theo nụ cười.

"Đem di thể, chôn xuống biển đi." Thuyền trưởng khẽ thở dài.

Quy tắc của ngư dân trên biển, chết trên biển, thì chôn trên biển.

Tần Vũ nhìn hai thành viên đội khảo cổ còn lại, hai người đều gật đầu.

Bây giờ thời tiết nóng nực, dù lập tức quay về, muốn về đến đất liền cũng cần một ít thời gian.

Nếu không nhanh chóng xử lý thi thể của Mike Chen, với thời tiết hiện tại, thi thể của hắn e rằng sẽ nhanh chóng thối rữa bốc mùi.

Ngay lập tức, mọi người tổ chức một nghi lễ tiễn biệt đơn giản cho Mike Chen, nhìn cơ thể hắn, theo sóng biển, trôi về phương xa.

Tần Vũ trong lòng bất an.

Trước đây, hắn đã từng nhiều lần nghi ngờ Mike Chen, người này, luôn cho hắn cảm giác có chút không đúng.

Nhưng bây giờ, Mike Chen cũng đã chết.

Kẻ địch ẩn náu trên thuyền, rốt cuộc là ai?

Những ngày tiếp theo, không khí trở nên quỷ dị.

Sau khi Mike Chen chết, Trương Vũ và Chiêm Mỗ Tư vốn đã ít nói, càng trở nên im lặng hơn.

Thuyền trưởng thì ngược lại khá cởi mở, dù sao, ông ta với Mike Chen cũng không thân thích, không có gì phải đau buồn nhiều.

Ông là một người hay nói, mấy ngày nay, vẫn luôn nói câu được câu chăng, kể cho Tần Vũ và mọi người nghe những kinh nghiệm đánh cá trên biển.

Mấy ngày sóng yên biển lặng, hành trình trở về có vẻ thuận lợi chưa từng có.

Nhưng không biết vì sao, trong lòng Tần Vũ luôn cảm thấy có chút bất an, dường như có chuyện gì đó không ổn.

Nhưng mặc dù giác quan thứ sáu của hắn cảm nhận được, nhưng lại không nhận ra rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì.

Chỉ mơ hồ cảm thấy, có nguy cơ đang đến gần.

Lúc hoàng hôn, Tần Vũ đang ngắm cảnh mặt trời lặn, Chiêm Mỗ Tư đi tới, trong tay cầm một chai rượu Nhị Oa Đầu.

Chiêm Mỗ Tư là một người trầm tính, hôm nay lại hiếm khi chủ động nói chuyện với Tần Vũ.

"Tần gia, anh nói xem, người chết rồi, có thể sống lại không?

Hay là lập tức chuyển thế đầu thai?" Tần Vũ khẽ ngẩn ra, nhìn khuôn mặt hơi ửng hồng của Chiêm Mỗ Tư, rõ ràng đã có chút men say.

"Người chết tự nhiên không thể sống lại.

Còn chuyện chuyển thế đầu thai, cũng là hư vô mờ mịt, khó mà kiểm chứng." "Hơn nữa, nếu sau khi chuyển thế đầu thai, mọi thứ của kiếp trước đều bị xóa sạch, không còn nhớ nữa, thì tự nhiên là một người hoàn toàn mới." "Lúc đó, bàn luận có chuyển thế đầu thai hay không, còn có ý nghĩa gì nữa?" Chiêm Mỗ Tư cười cười, cầm chai rượu trong tay, uống mấy ngụm.

"Tần gia là người có bản lĩnh lớn, lời nói của anh cũng không

giống người thường, nói tóm lại, hai chữ: sâu sắc." "James tôi đây cũng đã đọc sách, nhưng không biết vì sao, cảm thấy đặc biệt không buông bỏ được." "Mấy ngày nay, tôi cứ ngủ là lại mơ thấy Trần Phi." "Tôi thấy cậu ấy chưa chết, đang cười âm u với tôi, nói muốn đón tôi, đi gặp hải thần." Trần Phi chính là tên của Mike Chen, Tần Vũ cũng chỉ biết sau khi anh ta chết.

Nghe lời anh ta, Tần Vũ thở dài.

"Người chết không thể sống lại, Mike Chen đã chết rồi, cuộc sống vẫn phải tiếp tục, chúng ta nên nhìn về phía trước." Thần sắc của James có chút hoảng hốt, đột nhiên nói sang một chuyện khác.

"Ở khu vực này, đáng lẽ phải có một nghĩa địa tàu đắm, nghe nói, có không ít tàu từ thời nhà Tống, đã chìm ở đây." "Khi vừa nhận nhiệm vụ ra biển, tôi đã nghĩ điểm đến của chúng ta là nghĩa địa tàu đắm đó." "Tôi và Mike Chen đã cùng nhau nghiên cứu về nghĩa địa tàu đắm này, tìm được rất nhiều tài liệu." "Có tài liệu ghi lại, trong nghĩa địa tàu đắm, có thể có Xích Đan, một trong ba thần châu." "Chỉ là, đó cũng chỉ là một phỏng đoán của tác giả, không thể hoàn toàn khẳng định." "Lúc đó tôi và Mike Chen đã nói, đợi đến Nam Hải, nhất định phải đến nghĩa địa tàu đắm xem thử, không chừng có thể giúp quốc gia vớt được ít bảo vật." Giọng anh ta trầm thấp, đầy hoài niệm.

Tần Vũ thì có chút kinh ngạc, cái gọi là nghĩa địa tàu đắm, rốt cuộc là chuyện gì?

Chương 323

Còn có truyền thuyết về Xích Đan?

Vị trí của nó, lại ở đâu?

"Tôi cũng không chắc chắn vị trí của nó, chỉ ước chừng, nên ở gần vùng biển này." "Tần gia, tại sao lần này chúng ta ra biển, đối với nơi này, lại không thèm nhìn một cái?" "Tôi luôn cảm thấy, nghĩa địa tàu đắm, đáng để chúng ta tìm hiểu rõ ràng." Trong lúc nói chuyện, James có vẻ hơi mệt mỏi, lại uống mấy ngụm rượu.

"Anh xuống nghỉ ngơi trước đi." Tần Vũ phát hiện sắc mặt anh ta không tốt.

"Có chuyện gì, ngày mai chúng ta nói tiếp." James mở miệng, định nói lại thôi, dường như có điều gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói ra.

Anh ta khẽ gật đầu, đi vào khoang thuyền.

Tần Vũ đứng trên boong tàu, nhìn ánh hoàng hôn, dần dần biến mất.

Một vầng trăng sáng, từ từ mọc lên.

Gió biển thổi hiu hiu, mát mẻ dễ chịu.

Đột nhiên, trong khoang thuyền, một tiếng hét kinh hãi, đột nhiên vang lên.

"Trương Vũ?" Tần Vũ vội vàng chạy vào khoang thuyền, vừa vào khoang, liền thấy James ngã trên đất, không động đậy.

Lúc này, mọi người nghe thấy tiếng động, cũng đều chạy tới.

Shirley Dương đưa tay thử hơi thở của James, quay đầu nhìn Tần

Vũ, khẽ lắc đầu.

James đã chết!

“Chết vì trúng độc, loại độc trúng phải, giống hệt với độc của Mike Chen.” Tần Vũ khẽ nhíu mày.

James chết vì trúng độc, từ tình trạng tử vong của anh ta, trước khi chết không có bất kỳ sự giãy giụa nào.

Cũng có nghĩa là, đã trúng độc trong vô thức, hoàn toàn không hề hay biết.

Nhưng nếu như vậy, tại sao trước khi chết, lại phát ra một tiếng hét kinh hãi?

Lúc Mike Chen chết, thì lại im hơi lặng tiếng.

Không khí trên thuyền trở nên ngày càng ngột ngạt.

Kẻ địch ẩn náu trong bóng tối này, rốt cuộc là ai?

Ngoài Tần Vũ ra, bất kỳ ai cũng sợ sẽ bị trúng độc.

Nếu không tìm ra người này, không ai có thể ngủ ngon được.

Ngay cả Tần Vũ, cũng như vậy.

Dù hắn không sợ, nhưng Shirley Dương thì sao?

Tần Vũ đương nhiên phải bảo vệ người phụ nữ của mình, không thể để cô bị thương hại.

Sau khi đưa James xuống biển an táng, Vương Bàn Tử đột nhiên lên tiếng.

“Mẹ nó, hay là Béo Gia ta đi giết hết đám người trên thuyền này, một lần là xong, cũng đỡ cho mấy người chúng ta phải lo lắng sợ hãi.” Hồ Bát Nhất nghe vậy, lập tức cũng có chút máu nóng dồn lên đầu, nói: “Tôi thấy ý kiến của Vương Bàn Tử không tồi, theo tôi thấy,

kẻ địch ẩn náu này, nhất định ở trong mấy người thủy thủ kia, hay là giết hết bọn họ đi." "Dù sao, bây giờ cũng không còn xa đất liền, vài ngày nữa là cập bờ rồi, chúng ta chịu khó một chút, tự lái thuyền sợ gì không được?" Giọng anh ta vừa dứt, trong khoang thuyền đột nhiên lại vang lên một tiếng hét kinh hãi.

Mọi người đi vào xem, chỉ thấy một người thủy thủ, ngã trên đất.

Tình trạng tử vong của anh ta, hoàn toàn giống với Trương Vũ.

Thuyền trưởng thấy người thủy thủ đã chết, lập tức khóc lớn.

Có thể thấy, tình cảm của họ rất sâu đậm.

Sau khi khóc một lúc lâu, thuyền trưởng cởi áo của người thủy thủ ra, liền thấy trên lưng anh ta, đột nhiên có một dấu ấn hình tròn.

Giữa dấu ấn hình tròn, có một con rồng nhỏ đang cuộn tròn.

"Không, không phải trúng độc, là lời nguyền, lời nguyền của hải thần, trời ạ, chúng ta đã làm gì, hải thần nguyền rủa chúng ta." Thần sắc thuyền trưởng kinh hãi vô cùng, cực độ thất thường.

Tần Vũ trong lòng khẽ động.

Hắn cảm thấy dấu ấn sau lưng người này, và Xích Đan trong tay hắn, có phần tương tự.

Trong Xích Đan, cũng phảng phất có một con rồng nhỏ đang cuộn tròn.

Tương truyền Xích Đan vốn là long châu, như vậy cũng không có gì lạ.

Nhưng tại sao trên người của người thủy thủ, lại cũng xuất hiện dấu hiệu quỷ dị như vậy?

"Có chút giống lời nguyền của hải thần." Đợi thuyền trưởng khiêng di thể của người thủy thủ đã chết đi, và tiến hành hải táng

xong, Hoắc Linh mới từ từ lên tiếng.

Tần Vũ ngẩn ra.

Cái tên này, lần đầu tiên hắn nghe thấy.

“Có một số người sau khi chết, sẽ được hải thần chọn làm sứ giả, nếu ai động vào thi thể của họ, sẽ bị nguyền rủa.” “Loại lời nguyền này vô hình vô chất, cũng không có cách nào phòng bị, một khi bị nguyền rủa, thì khó thoát khỏi cái chết.” Tần Vũ có chút không hiểu.

“Nhưng, Trương Vũ và người thủy thủ, đều không xuống địa cung để chạm vào thi thể mà?” Hoắc Linh gật đầu.

“Đó chính là điểm kỳ lạ nhất của lời nguyền hải thần.

Giống như bệnh dịch, có thể lây nhiễm.” “Hơn nữa, người trúng lời nguyền của hải thần, không nhất định sẽ phát tác ngay lập tức, ngược lại có khả năng lây cho người khác trước, nhưng bản thân tạm thời vẫn bình an vô sự.” “Đương nhiên, không phải người đó không sao, chỉ là chưa phát tác mà thôi.” Nghe Hoắc Linh nói vậy, Vương Bàn Tử không khỏi giật mình.

“Chết tiệt, mấy người chết trên thuyền, đều là do chúng ta lây nhiễm sao?

Chương 324

Lời nguyền của hải thần chết tiệt này, thật sự lợi hại như vậy sao?" Vương Bàn Tử đưa mắt nhìn những người khác.

Nhưng mọi người đều mờ mịt, rõ ràng đều chưa từng nghe nói.

"Lời nguyền của hải thần cực kỳ hiếm thấy, rất ít khi xảy ra, thậm chí cả người trong giới đạo mộ cũng chưa từng nghe nói, nhưng một khi xảy ra, thì không có thuốc chữa." Tần Vũ khẽ nhíu mày.

Không phải hắn nghi ngờ lời của Hoắc Linh.

Dù từ góc độ nào, Hoắc Linh cũng không có lý do phải nói dối.

Nhưng, nếu mấy người chết trước đó, đều vì trúng lời nguyền của hải thần, vậy tại sao lúc Trần Phi chết, lại im hơi lặng tiếng, còn những người khác trước khi chết, lại đều hét lên một tiếng?

Tần Vũ nói ra nghi vấn trong lòng.

Hoắc Linh lắc đầu.

"Cái này thì tôi không biết." Thực tế, cô cũng chỉ từ những điển tịch gia truyền của Hoắc gia, xem được những ghi chép về lời nguyền của hải thần, tình hình cụ thể, cũng không rõ lắm.

Dù sao, Hoắc Linh còn trẻ, cũng là lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy.

"Theo tôi thấy, chưa chắc là lời nguyền, nếu không, cái đêm đó bỏ độc vào rượu và thức ăn, lại là chuyện gì?" Shirley Dương đột nhiên lên tiếng.

Tần Vũ khẽ gật đầu, đó cũng là một điểm nghi vấn.

Nếu cái chết của những người này, là do trúng lời nguyền.

Vậy độc trong rượu và thức ăn, lại là ai bỏ?

Mọi thứ trên chiếc thuyền này, đều ngày càng quỷ dị.

Tần Vũ luôn cảm thấy, họ sẽ không thuận lợi cập bờ, giữa đường nhất định sẽ xảy ra nhiều chuyện hơn nữa.

Một đêm, mọi người đều không ngủ ngon.

Sáng sớm hôm sau, Trương Vũ liền tìm Tần Vũ.

Sáng sớm hôm sau, Trương Vũ liền tìm Tần Vũ.

"Tôi cảm thấy cái chết của Trần Phi và James, có thể liên quan đến nghĩa địa tàu đắm." Vừa gặp Tần Vũ, Trương Vũ đã đi thẳng vào vấn đề.

"Truyền thuyết nói, bất kỳ con thuyền nào, chỉ cần đi qua nghĩa địa tàu đắm, đều sẽ bị nguyền rủa, cho đến khi chìm xuống đáy biển, chưa từng có ngoại lệ." "Vị trí hiện tại của chúng ta, nên ở gần nghĩa địa tàu đắm." Tần Vũ ngẩn ra.

Tối qua James tìm hắn, lẽ nào cũng là vì chuyện lời nguyền của nghĩa địa tàu đắm?

Chỉ là, chưa kịp nói ra, đã trúng lời nguyền mà chết?

"Nghĩa địa tàu đắm, lời nguyền, Béo Gia ta không tin vào tà ma." "Béo Gia ta đã thấy hàng vạn cái xác khô, cũng chưa thấy trúng lời nguyền nào." Vương Bàn Tử nói đến đây, đột nhiên cảm thấy có chút chột dạ.

Trên người hắn, đang mang lời nguyền.

Chỉ là, lời nguyền đó không phải lời nguyền của hải thần, mà là lời nguyền của Quỷ Động.

Tần Vũ tìm thuyền trưởng, bảo thuyền trưởng thả lưới bắt cá.

Thuyền trưởng có chút không hiểu, bây giờ không phải vội quay về sao?

Lúc này bắt cá làm gì?

Hơn nữa, ở đây cũng không phải gần ngư trường, cá trong biển đều đi theo đàn, nơi này nhìn qua không có cá.

"Dưới đáy biển có thứ gì đó, lưới cá của ông, có lẽ có thể vớt lên được." Thuyền trưởng nghe vậy, càng không muốn.

Nếu vướng phải thứ gì đó, lưới cá sẽ bị xé rách hỏng, đương nhiên ông ta không làm.

Mãi đến khi Tần Vũ hứa, lưới cá hỏng hóc toàn bộ sẽ bồi thường theo giá, thuyền trưởng mới miễn cưỡng gật đầu đồng ý, thả lưới cá xuống.

Vốn tưởng rằng dù dưới đó có tàu đắm, cũng phải mất một thời gian dài mới tìm được.

Dù sao, biển cả mênh mông, cũng chỉ đoán rằng nghĩa địa tàu đắm ở khu vực này, ngay cả tọa độ cụ thể cũng không có.

Tìm kiếm một con tàu đắm như vậy, không phải là chuyện dễ dàng.

Các công ty trục vớt chuyên nghiệp, biết được phạm vi vùng biển có tàu đắm, lại dùng các thiết bị tiên tiến nhất để thăm dò, có thể cũng phải mất vài năm thậm chí vài chục năm, mới có thể tìm được một con tàu đắm.

Không ngờ, vừa thả xuống, đã vướng phải thứ gì đó, lưới cá bị mắc kẹt.

Tần Vũ quyết định xuống xem, dưới đáy biển có thật sự có tàu đắm không.

Mặc dù là mò kim đáy bể, nhưng giọt máu đầu tiên, vốn có khả năng mang lại may mắn, không chừng đã đụng phải rồi?

Tần Vũ mặc đồ lặn, lặn xuống biển.

Nhanh chóng, một chiếc chiến thuyền bằng gỗ cổ xưa, hiện ra trước mắt hắn.

Thời đại đã lâu, trên thân thuyền mọc đầy sinh vật biển, Tần Vũ từ một lỗ hổng lớn trên thân thuyền, chui vào trong.

Bên trong tự nhiên là một mảng tối đen, ngay cả đèn chiếu phía trước đồ lặn cũng không chiếu được bao xa.

May mà mắt của Tần Vũ không bị bóng tối hạn chế, mới nhìn rõ được.

Bên trong khắp nơi đều là thi thể người chết, trên người những người này, mặc áo giáp cổ đại.

Chỉ là bùn đất và vi sinh vật trên đó quá nhiều, không dễ phân biệt.

Đột nhiên, trong tầm mắt Tần Vũ, hắn thấy một viên châu màu đỏ trong suốt, bên trong viên châu, có một con rồng nhỏ đang cuộn tròn, ẩn hiện.

Chương 325

Tần Vũ kinh hãi.

Viên châu này, gần như giống hệt với Xích Đan trong tay hắn.

Chuyện gì thế này, lẽ nào, trên thế giới này, có hai viên Xích Đan sao?

Ý nghĩ này vừa nảy ra, liền lập tức bị Tần Vũ phủ định.

Căn bản không thể nào.

Xích Đan là một trong ba thần châu.

Kỳ vật như vậy, tuyệt đối là độc nhất vô nhị, sao có thể có hai viên?

Vậy viên châu trước mắt, rốt cuộc là gì, Tần Vũ nắm lấy viên châu trong tay.

Vừa cầm vào tay, lập tức liền thấy một con mãng xà khổng lồ, lao về phía hắn.

Thì ra con mãng xà này, vẫn luôn nằm bên cạnh viên châu.

Chỉ là, nó vẫn không động đậy.

Hơn nữa, màu sắc cơ thể của con mãng xà, gần giống với thân thuyền.

Cộng thêm Tần Vũ vừa rồi chỉ mải nhìn viên châu giống hệt Xích Đan, cũng không chú ý đến sự tồn tại của con rắn.

Thấy mãng xà lao tới, Tần Vũ không hoảng không vội, trở tay rút Hắc Thần Đao từ sau lưng ra, nhẹ nhàng một nhát.

Đầu con mãng xà lập tức bị Hắc Thần Đao chém thành hai nửa.

Lúc này, trên tay Tần Vũ, đột nhiên truyền đến một luồng sức mạnh cường đại.

Viên châu bị nắm trong tay, phảng phất như sống lại, đang liều mạng giãy giụa, muốn từ trong lòng bàn tay Tần Vũ thoát ra.

Sức mạnh của nó lớn đến nỗi, nếu không phải sức mạnh của Tần Vũ vượt xa người thường, e rằng lập tức đã bị viên châu thoát ra mất.

Tần Vũ trong lòng kinh hãi.

Viên châu này, sao lại quỷ dị như vậy?

Thân hình hắn quay một vòng, lập tức liền rời khỏi thân thuyền, vèo một tiếng, lao lên trên.

Nhanh chóng, bóng dáng Tần Vũ liền nổi lên mặt nước, quay về thuyền.

Trong tay hắn, vẫn nắm chặt viên châu.

Sức mạnh truyền đến từ viên châu, e rằng không dưới mấy nghìn cân, có thể nói là kinh khủng.

Sức mạnh như vậy, nếu không phải Tần Vũ, đổi người khác, tuyệt đối không nắm được.

Tần Vũ tâm niệm vừa động, đột nhiên nghĩ ra điều gì.

Hắn nhanh chóng đi vào khoang thuyền, tránh thuyền trưởng và Trương Vũ, lấy ra cái hộp ngọc xương rồng có được ở Đông Dương trước đó, đặt viên châu trên tay vào trong hộp ngọc xương rồng.

Cũng lạ, viên châu vẫn luôn giãy giụa không ngừng, vừa vào hộp ngọc xương rồng, lập tức liền yên tĩnh lại, không còn động tĩnh gì nữa.

Tần Vũ suy nghĩ một lát, quyết định gọi mọi người tới, chỉ giấu thuyền trưởng, Trương Vũ, và các nhân viên trên thuyền.

“Chuyện gì thế này, sao lại có hai viên Xích Đan?” Hoắc Linh vừa thấy hai viên Xích Đan trong hộp ngọc xương rồng, lập tức kinh hãi.

Những người khác cũng đều vô cùng khó hiểu.

“Tôi vừa mới vớt viên châu này từ con tàu đắm dưới đáy biển lên.” Tần Vũ trầm giọng nói.

Hắn gọi mọi người vào, cũng là để nghe ý kiến của họ.

Vương Bàn Tử cảm thấy rất tò mò, không nhịn được đưa tay, cầm viên châu mà Tần Vũ vừa vớt lên.

Không ngờ, viên châu vừa được lấy ra khỏi hộp ngọc xương rồng, trên viên châu, tỏa ra một luồng uy áp kinh khủng vô cùng.

Đồng thời, bên trong viên châu, có một luồng cự lực truyền ra, Vương Bàn Tử lập tức không chịu nổi, cơ thể loạng choạng, ngã ngồi xuống đất.

Viên châu trên tay hắn, cũng theo đó rơi xuống.

Tần Vũ mắt nhanh tay lẹ, đưa tay nắm lấy viên châu.

Trên viên châu, truyền đến một luồng sức mạnh cực lớn.

Viên châu phảng phất đang liều mạng giãy giụa, muốn thoát thân đi.

Tần Vũ đặt viên châu vào hộp ngọc xương rồng, viên châu mới yên tĩnh lại.

“Vừa rồi là chuyện gì?

Tôi cảm nhận được một luồng long uy kinh khủng, tương tự như long uy mà chúng ta cảm nhận được trong long mộ ở Quy Khư Nam Hải.” Shirley Dương ánh mắt lấp lánh, kinh ngạc không thôi.

Thực tế, không chỉ cô, mọi người đều cảm nhận được.

Chỉ là, sau khi viên châu rơi vào tay Tần Vũ, luồng uy áp đó đã không còn.

Sau đó lại được đặt vào hộp ngọc xương rồng, càng biến mất không dấu vết.

“Ta dám chắc, đây không phải Xích Đan, Xích Đan là viên còn lại.” Giọng của Tinh Tuyệt Nữ Vương, vô cùng quả quyết.

Trong ánh mắt Tần Vũ, lóe lên một tia dị sắc.

Chương 326

Hắn cũng thấy, cảm giác mà viên châu này mang lại, còn thần kỳ hơn Xích Đan.

Viên châu này, quá quỷ dị.

Còn viên Xích Đan thật sự, lại không có gì đặc biệt.

Nhưng, Mục Trần Châu dường như cũng như vậy, bề ngoài nhìn qua, cũng không thần kỳ.

Mục Trần Châu là phượng hoàng đảm, Xích Đan là long châu.

Xích Đan nếu biểu hiện giống như Mục Trần Châu, uy năng nội liễm không hiện, cũng không có gì kỳ lạ.

Nhưng nếu viên châu kỳ lạ này, không phải Xích Đan, vậy nó là gì?

Truyền ngôn nói, phải có hộp ngọc xương rồng, mới có thể lấy được Xích Đan.

Nhưng, Tần Vũ ở Nam Hải đi lấy Xích Đan trong con rồng đồng khổng lồ ở mộ thất dưới đất, cũng không có vấn đề này.

Ngược lại là viên châu này bây giờ… Tần Vũ lại cầm viên châu lên, nhìn đi nhìn lại, trong lòng đột nhiên có một chút xúc động.

Tâm niệm vừa động, trong tay liền có thêm một chiếc gương đồng.

Mặt gương đồng nhẵn bóng vô cùng, mặt sau khắc chín con rồng nhỏ sống động như thật, linh hoạt như sắp bay ra.

Chiếc gương đồng mà Tần Vũ có được từ mộ của Hiến Vương, vì có thể chiếu ra thân thể của Kim Tàm Cổ Vương, trông rất quỷ dị,

Tần Vũ liền cất nó đi.

Tần Vũ đã bán đấu giá rất nhiều bảo vật từ mộ của Hiến Vương, nhưng có mấy thứ không lấy ra.

Chiếc gương đồng quỷ dị này, chính là một trong số đó.

Không biết vì sao, vừa rồi nhìn thấy con rồng nhỏ ẩn hiện trong viên châu đỏ trong suốt, Tần Vũ đột nhiên có ý nghĩ, liền nghĩ đến chiếc gương đồng này.

Gương đồng vừa được Tần Vũ lấy ra, Đại Bạch từ trong khoang thuyền chui ra.

Từ khi lên thuyền ra biển, có lẽ trên biển thực sự quá nhàm chán, Đại Bạch cứ trốn trong kho chứa đồ ngủ.

Lúc này Tần Vũ vừa lấy ra gương đồng, nó liền như bị triệu hoán, lập tức chui ra, sủa lớn về phía gương đồng.

Lông chó trên người nó dựng đứng cả lên, đôi mắt chó đầy cảnh giác, dường như có một nỗi sợ hãi bất an sâu sắc.

Tần Vũ nhìn Đại Bạch một cái, đặt viên châu vừa vớt từ đáy biển lên, vào giữa chín con rồng điêu khắc ở mặt sau gương đồng.

Một cảnh tượng không thể tin được xuất hiện!

Viên châu vừa đặt lên gương đồng, xung quanh gương đồng, chín con rồng điêu khắc, liền như sống lại, bắt đầu uốn lượn thân rồng, vây quanh viên châu, không ngừng bay lượn.

Còn viên châu đó, lại từ từ chìm vào gương đồng, dung hợp với gương đồng làm một.

Trong chớp mắt, viên châu chỉ còn một nửa nhỏ lộ ra ngoài, phảng phất như một viên bảo châu được khảm trên gương đồng.

Đến lúc này, chín con rồng điêu khắc mới không còn bay lượn, lại

khôi phục hình dạng điêu khắc trước đó, chỉ là tư thế đã trở nên khác với trước đây.

Tiếng sủa của Đại Bạch, đột nhiên dừng lại.

Nó nhìn chằm chằm vào gương đồng, trong mắt chó lộ ra một tia mê hoặc.

Vương Bàn Tử đã sớm kinh ngạc đến chết lặng.

"Mẹ nó, chuyện gì thế này?" Tần Vũ thở ra một hơi dài.

"Xem ra, viên châu này, quả nhiên không phải Xích Đan." Dù sao, người khác không nhận ra Xích Đan, nhưng tức phụ Tinh Tuyệt Nữ Vương của hắn, lại có thể nhìn ra ngay.

Viên châu này, và chiếc gương đồng mà Tần Vũ có được từ mộ của Hiến Vương, rõ ràng là cùng một nguồn gốc.

Hoặc là, viên châu này, là một phần của gương đồng, thậm chí là cốt lõi của nó.

Sau khi viên châu và gương đồng dung hợp làm một, gương đồng dường như đã xảy ra một loại biến hóa vi diệu nào đó.

Nhưng rốt cuộc là biến hóa gì, Tần Vũ cũng không nói ra được.

Chiếc gương đồng này, tuyệt đối là một món bảo bối lợi hại.

Tần Vũ ánh mắt lấp lánh.

Xem ra, vận khí của hắn, không tồi.

Không biết, thứ này, rốt cuộc có công dụng gì?

Trong một chốc lát, chắc chắn cũng không nghiên cứu ra được.

Tần Vũ liền cất nó đi, chuẩn bị sau này từ từ nghiên cứu.

Lúc này, bên dưới khoang thuyền, đột nhiên lại truyền đến một tiếng hét kinh hãi.

Mọi người đều kinh hãi, vội vàng chạy xuống dưới.

Nhanh chóng, liền thấy một người thủy thủ, ngã trên đất.

Vương Bàn Tử đi tới, vạch lưng áo anh ta ra xem, quả nhiên thấy một dấu ấn hình tròn có con rồng nhỏ cuộn tròn.

Xem ra, cũng đã trúng lời nguyền của hải thần.

Tần Vũ đưa mắt, nhìn chằm chằm vào dấu ấn màu đỏ.

Hắn đột nhiên rút đao, ánh đao lóe lên, lại cắt một miếng thịt ở nơi có dấu ấn màu đỏ xuống.

Chương 327

Trong miếng thịt bị Tần Vũ cắt xuống, có một con trùng dài giống hệt rồng, đang ở đó khẽ ngọ nguậy.

"Đây mới là nguyên nhân cái chết." Trong ánh mắt Tần Vũ, lóe lên một tia sáng.

"Độc trùng?

Chết vì bị độc trùng cắn ư?" Sắc mặt mọi người đều đại biến.

Loại trùng này sau khi cắn người sẽ nhanh chóng chui vào trong cơ thể, từ bên ngoài không thể nhìn thấy bất kỳ dấu vết nào.

Lúc chui vào, đuôi của nó không ngừng lúc lắc, thân thể cũng không ngừng ngọ nguậy.

Vì vậy, khi Tần Vũ kiểm tra thi thể, chỉ có thể thấy một vết ấn ký hình vòng tròn màu đỏ mờ mờ.

Những người này vốn không hề trúng lời nguyền của Hải Thần, tất cả đều bị loại độc trùng này cắn chết.

Nhưng, loại độc trùng lợi hại như vậy làm sao lại lên được thuyền chứ?

Trên thuyền này có loại trùng đó sao?

Tần Vũ giơ tay lên, thả Kim Tàm Cổ Vương ra.

Tiểu vương béo ú ngẩng đầu, khẽ lắc cái thân hình mũm mĩm, vẻ mặt không mấy tình nguyện.

Nó thích ăn côn trùng, nhưng loại này dường như không hợp khẩu vị của nó.

"Nhanh lên, ăn hết lũ trùng trên thuyền đi, sau khi về ta sẽ dẫn mi

đi ăn mười bữa thịnh soạn.” Nghe có bữa ăn thịnh soạn, Kim Tàm Cổ Vương lập tức phấn chấn hẳn lên.

Nó há miệng ra, lập tức có mấy chục con côn trùng nhỏ màu đỏ vù một tiếng, toàn bộ bay vào miệng quả cầu lông nhỏ.

Tần Vũ quay đầu nhìn quanh.

“Người của thuyền trưởng đâu?

Sao không vào?” Trên thuyền lại có người chết, theo lý thì thuyền trưởng chắc chắn sẽ nhanh chóng chạy vào.

Nhưng lần này, không biết vì sao, bóng dáng của ông ta mãi vẫn không xuất hiện.

“Thuyền trưởng lái xuồng cứu sinh ra ngoài vớt lưới cá rồi, lưới cá lại bị thứ gì đó mắc kẹt.” Tần Vũ nghe câu này liền đi lên boong tàu, quả nhiên thấy thuyền trưởng đang lái xuồng cứu sinh ở nơi cách đó mấy cây số.

“Lão thuyền trưởng này, sẽ không có vấn đề gì chứ?

Chạy trốn à?” Trên mặt Vương Bàn Tử lộ vẻ tức giận.

Theo hắn thấy, đám độc trùng trên thuyền tám phần là do thuyền trưởng thả ra.

Mục tiêu của ông ta hẳn là bọn họ, còn những thuyền viên kia chẳng qua là bị vạ lây.

“Thôi, đã chạy rồi thì chúng ta cũng không cần quan tâm.

Giữa biển cả mênh mông, chỉ dựa vào một chiếc xuồng cứu sinh, e là không vào được tới bờ đâu.” Shirley Dương nhẹ giọng nói.

“Tự tìm đường chết!” Hồ Bát Nhất hừ lạnh một tiếng.

Vương Bàn Tử nở một nụ cười.

“Thôi được rồi, không quan tâm nữa, bây giờ nguy cơ đã được giải trừ, tôi cũng có thể ngủ một giấc ngon lành.

Nói thật với mọi người, mấy ngày nay tôi chẳng ngủ được yên.” Nói rồi, Vương Bàn Tử liền đi vào trong khoang thuyền, chuẩn bị ngủ một giấc say sưa, nhưng lại bị Tần Vũ kéo lại.

“Sao vậy, Tần gia?” Vương Bàn Tử khó hiểu hỏi.

Tần Vũ không trả lời, trong cảm nhận của hắn, đột nhiên dâng lên một cảm giác bất an mãnh liệt.

Hắn cảm thấy có một nguy cơ tử vong đang đến gần.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Chẳng lẽ, trên thuyền có vấn đề.

Không ổn rồi.

Tuyệt đối không ổn.

“Thuyền sắp chìm rồi, mọi người mau xuống thuyền!” Trong lòng Tần Vũ chợt bừng tỉnh, hắn hét lớn một tiếng rồi lập tức nhảy xuống biển.

Mọi người cũng lần lượt nhảy theo.

“Tần gia, thuyền vẫn đang ổn mà, trải qua cơn bão lớn như vậy còn không hề hấn gì, sao có thể đột nhiên chìm được chứ?” Mặc dù mọi người đều làm theo lời Tần Vũ nhảy xuống biển, nhưng ai nấy đều vô cùng khó hiểu.

“Đúng vậy, Tần gia, thuyền thật sự sắp chìm thì cũng phải có dấu hiệu báo trước chứ, bây giờ rõ ràng là không có chuyện gì cả.” Thế nhưng, vẻ mặt Tần Vũ lại vô cùng nghiêm túc.

“Nghe tôi, lập tức bơi đi, bơi càng xa càng tốt, tránh xa con thuyền đó ra.” Thấy Tần Vũ như vậy, mọi người đều hiểu rằng có lẽ thật sự

có vấn đề lớn.

May mà những người này đều có thân thủ không tồi, bơi lội cũng không phải là vấn đề.

Ngay cả Hoắc Linh và Shirley Dương cũng bơi lội dễ dàng giữa biển cả.

Đương nhiên, đó cũng là vì họ chưa bơi lâu.

Biển cả mênh mông, nếu thật sự muốn dựa vào bơi lội để vào bờ thì tuyệt đối là chuyện không thực tế.

Ai cũng bơi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã bơi ra xa được mấy trăm mét.

Đúng lúc này, chỉ nghe sau lưng truyền đến một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Chương 328

"RẦM!" Con tàu du lịch dài hơn sáu mươi mét bị nổ tung lên không trung, toàn bộ thân tàu vỡ tan thành từng mảnh.

Vụ nổ tạo ra những con sóng khổng lồ ập tới.

Mọi người đều bị sóng cuốn lên cao rồi lại bị quật mạnh xuống.

Nếu không phải thân thủ phi phàm, kỹ năng bơi lội kinh người, e rằng tất cả đã toi mạng.

Đợi sau khi sóng xung kích từ vụ nổ qua đi, Tần Vũ nhìn quanh.

May quá, mọi người đều ở đây, không một ai xảy ra chuyện.

Vương Bàn Tử không nhịn được mà chửi ầm lên.

"Mẹ kiếp, hắn gài bom trên thuyền, cái thằng khốn nạn này, Béo Gia ta mà bắt được sẽ ném cho cá mập ăn." Hắn bơi về phía chiếc xuồng cứu sinh của thuyền trưởng.

Lúc này, thuyền trưởng đang đứng trên xuồng, gã mặt lạnh Trương Vũ cũng ở bên cạnh ông ta.

Thuyền trưởng nhìn con tàu du lịch bị nổ thành hai mảnh, thở dài một hơi.

"Con tàu này, cứ thế mà hỏng rồi à!" Sau lưng, giọng nói lạnh lùng của Trương Vũ vang lên.

"Yên tâm, chỉ cần có thể giết được Tần Vũ, tôi sẽ đền cho ông tiền mười con tàu." Thuyền trưởng khẽ gật đầu, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn vì gió biển, hiện lên một nụ cười nhàn nhạt.

"Hay là, tôi lái xuồng cứu sinh qua đó xem thử nhé, chắc là chúng đều bị nổ chết cả rồi nhỉ?" "Chết sao?

Ông không biết Tần Vũ đó đáng sợ đến mức nào à?" Thuyền trưởng sững sờ.

"Lợi hại đến mấy thì cũng bị nổ thành tro bụi rồi chứ?

Ông sợ cái gì?" Trong mắt Trương Vũ thoáng qua một tia hung ác.

"Phàm việc gì cũng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Tần Vũ lợi hại như vậy, biết đâu chỉ bị trọng thương chứ chưa chết." "Nếu tôi mạo hiểm qua đó, chẳng phải là dê vào miệng cọp sao?

Với bản lĩnh của hắn, dù chỉ còn lại một hơi thở, hai chúng ta cũng tuyệt đối không phải là đối thủ." "Chúng ta cứ ngoan ngoãn ở đây, lát nữa sẽ có thuyền đến đón, lúc đó, ông muốn đi xem thì đi cũng không muộn." Lời gã vừa dứt, đồng tử đột nhiên giãn ra hết cỡ.

Dưới mặt biển, một bóng người vọt lên, vững vàng đứng trên chiếc xuồng cứu sinh.

"Tần Vũ?

Mày… mày không chết?" Khóe miệng Tần Vũ nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt, có chút khinh bỉ.

"Chỉ bằng ngươi mà cũng đòi giết được ta sao?" ...

Gần một hòn đảo hoang, một con tàu lớn dài hơn trăm mét đang đậu trên mặt biển.

Trên tàu, khắp nơi đều là các loại thiết bị thăm dò, thiết bị trục vớt.

Một người đàn ông dùng vải đen bịt mặt, chỉ để lộ hai con mắt, đang đứng ở đầu tàu, phóng tầm mắt ra vùng biển xa xôi.

Lúc này, một ông lão khoảng sáu mươi tuổi đi tới.

“Yên tâm đi, nghe tiếng nổ vừa rồi, con tàu du lịch đó chắc chắn đã bị nổ tan tành rồi, người trên tàu dù có mười cái mạng cũng phải đi gặp Diêm Vương thôi.” Trong ánh mắt của người đàn ông mặc đồ đen lóe lên một tia sáng.

“Thuốc nổ là do chính tay ta bố trí, từ trước khi con tàu du lịch ra khơi, ta đã cho cải tạo lại nó.” “Tổng cộng có hơn hai trăm tấn thuốc nổ, được đặt ở bên ngoài đáy tàu, ở trong khoang thuyền, dù có kiểm tra thế nào cũng không tìm ra được chút sơ hở nào.” “Dù có lặn xuống dưới đáy tàu kiểm tra, cũng tuyệt đối không phát hiện ra vấn đề gì.” “Phía dưới đều được hàn bằng những tấm thép dày, thuốc nổ được giấu bên trong, chỉ cần không dùng máy cắt sắt cắt tấm thép ở đáy tàu ra, không ai có thể phát hiện được.” “Mà, trên đời này làm gì có thằng ngốc nào lại đi cắt đáy tàu ra chứ?” “Kiểu cải tạo này còn giúp gia cố kết cấu thân tàu, cứu mạng bọn chúng một phen đấy.” “Nếu không, con tàu du lịch rách nát đó sớm đã gãy thành mấy khúc khi gặp vòi rồng trên biển rồi, làm sao có thể chịu được cơn bão lớn như vậy?” “E rằng chúng đã sớm chôn thân trong cơn bão, làm mồi cho cá mập trong biển rồi.” “Nhưng, kế hoạch này của ta thực ra có một thiếu sót, thuyền trưởng không chết, ông ta không chết, sẽ là tai họa.” Giọng của người đàn ông bịt mặt lạnh lẽo vô cùng.

Ông lão thở dài.

“Đó cũng là chuyện bất đắc dĩ, trên thuyền chỉ có một mình Trương Vũ, không thể đảm bảo thuận lợi giết chết thuyền trưởng.” “Lão thuyền trưởng đó, bề ngoài trông có vẻ trung hậu thật thà, nhưng thực ra rất gian xảo.” “Ông ta đã phát hiện ra ta ra tay với thuyền viên rồi, nếu lại ra tay với ông ta, bị phát hiện, để lộ chút tin tức cho Tần Vũ và những người khác, vậy thì công sức đổ sông đổ biển hết.” Người đàn ông bịt mặt, chỉ để lộ hai mắt, hừ lạnh một tiếng.

“Nếu không phải vì lòng nhân từ của đàn bà, làm gì có nhiều phiền

phức như vậy?" Ông lão khẽ lắc đầu.

"Dùng độc long trùng giết hết mọi người chưa chắc đã là một ý hay." "Thứ nhất, Tần Vũ chắc chắn không sợ, những đồng đội của hắn, ai nấy đều có bản lĩnh không tầm thường, độc long trùng cũng khó mà giết được." Người đàn ông bịt mặt không cho là đúng.

"Sợ hay không sợ có quan hệ gì?

Ta chỉ cần giết hết tất cả những người biết chuyện trên thuyền, chỉ còn lại Tần Vũ và mấy người hắn mang theo là được." Nhưng ông lão lại không nghĩ vậy.

"Nếu làm như vậy, Tần Vũ tất sẽ phát hiện tình hình không ổn, biết đâu hắn sẽ rời thuyền bỏ đi, vậy thì ta lại uổng công." Đồng tử của người đàn ông bịt mặt hơi co lại.

Lần này, gã không phản bác lại ông lão, mà nói một câu khác.

"Chúng ta không cần đi quá nhanh, ngày mai đến đó là được." Ông lão sững sờ.

"Ý của cậu là, sợ Tần Vũ chưa chết?" Trong mắt người đàn ông bịt mặt, một tia sáng lóe lên.

"Bản lĩnh của Tần Vũ, ta đã tận mắt chứng kiến, thật sự khó mà tưởng tượng, không thể nghĩ bàn." "Theo lẽ thường, với vụ nổ mạnh như vậy, dù là Đại La Kim Tiên cũng bị nổ thành tro bụi." "Nhưng phàm việc gì cũng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất." "Vạn nhất Tần Vũ không chết, chỉ bị trọng thương, vậy thì mọi chuyện sẽ rất phiền phức." "Để hắn ngâm trong nước biển một ngày, sẽ an toàn hơn một chút." Ông lão gật đầu.

"Được!

Dù sao hắn chết ở đó cũng không chạy đi đâu được, chúng ta chỉ cần đến trục vớt là được." Bọn họ lại dừng trên biển một ngày, mãi

đến chiều ngày thứ hai mới từ từ đi đến nơi con tàu du lịch phát nổ.

Người đàn ông bịt mặt cầm ống nhòm nhìn bốn phía.

Trên mặt biển, chỉ có chiếc xuồng cứu sinh của Trương Vũ và thuyền trưởng đang trôi nổi ở đó.

Ngoài ra, trống không.

Con tàu du lịch lớn ban đầu đã sớm chôn thân dưới đáy biển.

Trong mắt người đàn ông bịt mặt hiện lên một nụ cười đắc ý.

"Tên Tần Vũ đó tự cho rằng mình có năng lực siêu phàm, bản lĩnh ghê gớm, có thể chiếm hữu ba đại thần châu, thật quá coi thường người trong thiên hạ." Ông lão cũng không bỏ lỡ cơ hội nịnh hót.

Chương 329

"Tần Vũ chẳng qua chỉ là một gã thất phu, sao có thể so được với thiếu chủ mưu kế vẹn toàn, mưu sự nào cũng thành." Người đàn ông bịt mặt dường như rất hưởng thụ câu nói này, lập tức cười ha hả.

"Bọn người Uông gia, tưởng rằng mưu kế của mình vẹn toàn không sơ hở, lại không biết, trong ván cờ này, từ đầu đến cuối, chúng cũng chỉ là một quân cờ mà thôi." Ông lão liên tục gật đầu.

"Uông gia tự cho mình giỏi mưu tính, nhưng so với thiếu chủ thì còn kém xa, gia tộc ngàn năm, chẳng qua cũng chỉ là một con cọp giấy mà thôi." Vẻ mặt của người đàn ông bịt mặt trông vô cùng phấn khởi.

"Ta có con tàu trục vớt chuyên nghiệp nhất thế giới, dù hắn có chôn thân dưới đáy biển, ta cũng có khả năng trục vớt hắn lên." "Tất cả mọi thứ, đều là của ta." "Mục Trần Châu là của ta, Xích Đan cũng là của ta, Tị Trần Châu cũng là của ta." "Ba đại thần châu, đều là của ta." "Tần Vũ, chẳng qua chỉ là chạy vạy, bán mạng cho ta mà thôi, ha ha ha…" Gã cười rất vui vẻ, vô cùng đắc ý.

"Vậy sao?" Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Nghe thấy giọng nói này, thân thể người đàn ông bịt mặt lập tức cứng đờ.

Quay đầu lại, liền thấy Tần Vũ đang đứng sau lưng hắn cách đó mấy thước, lặng lẽ nhìn hắn.

Trên mặt Tần Vũ treo một nụ cười nhàn nhạt.

Giống như mèo đang nhìn chuột vậy.

"Sao có thể?

Mày… mày không chết?" Người đàn ông bịt mặt thất thanh kinh

hãi, theo phản xạ liền muốn nhảy xuống biển.

Dù có rơi xuống biển, người đàn ông bịt mặt cũng không muốn rơi vào tay Tần Vũ.

Thế nhưng, động tác của gã, trong mắt Tần Vũ, thật sự quá chậm.

"Ngươi còn không chết, sao ta có thể chết được chứ?

Mạch Khắc Trần, ngươi nghĩ ngươi thật sự lừa được ta sao?" Tần Vũ thân hình khẽ động, liền tóm lấy người đàn ông bịt mặt, giật mạnh miếng vải đen trên đầu hắn xuống.

Dưới lớp vải đen, lập tức lộ ra một khuôn mặt trẻ tuổi.

Không phải ai khác, chính là thuyền viên Trần Phi đã chết từ lâu, được chôn cất dưới biển cả!

Ông lão thấy tình thế không ổn, liền định bỏ chạy, nhưng lại bị Vương Bàn Tử theo sát Tần Vũ lên thuyền tóm lấy.

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Hoắc Linh mấy người cũng đã trèo lên thuyền.

Rất nhanh, họ đã khống chế được tất cả mọi người trên con tàu này.

Điều khiến người ta có chút bất ngờ là, trên con tàu này, ngoài một số ít người Trung Quốc, những người còn lại đều là người phương Tây.

"Mày… mày sớm đã biết tao giả chết?" Trong ánh mắt Mạch Khắc Trần tràn đầy kinh hãi.

Tần Vũ khẽ lắc đầu.

"Lúc đầu, ta không biết, mãi cho đến khi một thuyền viên khác chết, ta mới nghĩ, có lẽ ngươi chưa chết." "Đặc biệt là, hôm đó Trương Vũ đã hỏi, ngươi có thể chết đi sống lại được không?" "Lúc

đó ta chỉ nghĩ hắn hỏi bừa, sau này mới hiểu, thực ra hắn đang ngầm chỉ điều gì đó." "Biểu hiện của thuyền trưởng quá kỳ quái, rõ ràng là đang cố dẫn dắt mọi người vào chuyện lời nguyền." "Nhưng, những điều này đều không quan trọng." Tần Vũ vỗ vỗ vào mặt hắn.

"Ngươi biết không?

Trước thực lực tuyệt đối, mọi âm mưu quỷ kế đều vô nghĩa." "Cơ quan tính toán quá thông minh, nhưng đáng tiếc, ta không phải là kẻ ngốc để ngươi mặc sức bài bố!" Tần Vũ vốn có giác quan thứ sáu nhạy bén, lại thêm tính cách luôn cẩn thận.

Cho nên, bất kể có phát hiện ra điều bất thường hay không, trước khi bom nổ, Tần Vũ đều sẽ cảm nhận được, từ đó rút lui khỏi con thuyền đó.

Nhưng, hoàn cảnh đặc thù của biển cả, quả thực đã cho những kẻ âm mưu như Mạch Khắc Trần cơ hội để bày mưu tính kế.

Trước khi ra khơi, hắn đã bố trí vẹn toàn trên con tàu du lịch mà Tần Vũ và những người khác đi.

Nhưng, chiêu này, vẫn được chuẩn bị để làm phương án cuối cùng.

Do đó, Mạch Khắc Trần đã thử hạ độc Tần Vũ và những người khác.

Nếu có thể có giải pháp đơn giản hơn, cần gì phải cho nổ tàu chứ?

Sau khi phát hiện Tần Vũ vạn độc bất xâm, có thể phát hiện trước độc dược, hắn lập tức chuyển sang kích hoạt kế hoạch B đã chuẩn bị sẵn.

Mạch Khắc Trần nuốt Giả Tử Đan.

Loại đan dược này cũng được chế tạo từ độc long trùng, "trạng

thái chết" trông gần như giống hệt như bị độc long trùng cắn chết.

Sau khi uống Giả Tử Đan, trong vòng mấy tiếng đồng hồ, đều có thể không cần thở.

Cùng với việc "thi thể" của Mạch Khắc Trần bị ném xuống biển, thiết bị phát tín hiệu mang theo trên người lập tức phát ra tín hiệu.

Con tàu vẫn luôn đi theo ở phía xa, lúc này mới trục vớt Mạch Khắc Trần lên, Mạch Khắc Trần liền sống lại.

Bị Tần Vũ tóm được, hắn đột nhiên "phịch" một tiếng, quỳ xuống.

"Tần gia, là do tôi bị mỡ heo che mờ mắt, bị ma xui quỷ khiến, mới dám đối đầu với ngài." "Xin ngài đại nhân đại lượng, tha cho tôi một lần này." "Từ nay về sau, tôi xin làm trâu làm ngựa cho Tần gia ngài, hầu hạ trước sau, nguyện vì ngài mà khuyển mã chi lao." Tần Vũ lập tức sững sờ.

Hắn không ngờ Mạch Khắc Trần lại hèn hạ đến vậy.

Hắn quỳ trên đất, ôm chặt lấy đùi Tần Vũ, khóc lóc thảm thiết.

Lúc này, Vương Bàn Tử đi tới.

"Tần gia, tôi vừa mới thẩm vấn rồi, tên Mạch Khắc Trần này và đồng bọn của hắn sớm đã cấu kết với bọn quỷ Tây dương." "Chúng chuyên trộm mộ, buôn lậu văn vật cổ vật, lén lút vận chuyển sang phương Tây để kiếm lợi nhuận khổng lồ." "Con tàu này là tàu trục vớt mà chúng lấy từ phương Tây, trên tàu có thiết bị thăm dò và trục vớt tiên tiến nhất, chuẩn bị đi đến nghĩa địa tàu đắm để vớt bảo vật." Tần Vũ nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi liên tục.

Lúc này, Mạch Khắc Trần lại mở miệng.

"Tần gia, tôi rất quen thuộc với những người Tây dương đó, ngài có bảo bối gì, tôi đều có thể giúp ngài liên hệ với người Tây dương để

bán, giá họ đưa ra cao hơn trong nước rất nhiều…" "Bốp!" "Bốp!" Lời của Mạch Khắc Trần chưa nói xong, đã bị Tần Vũ một cước đá bay ra ngoài.

Thân thể hắn va mạnh vào boong tàu làm bằng sắt dày, đầu lập tức bị đập nát, chết không thể chết hơn được nữa.

Tần Vũ và mọi người lái con tàu trục vớt trực tiếp từ biển trở về đất liền.

Chương 330

Khi còn cách đất liền vài cây số, mọi người liền xuống tàu, lái chiếc xuồng cứu sinh nhỏ trên tàu, nhân lúc trời tối, âm thầm quay trở lại đất liền.

Chuyến đi biển này, gần như tất cả mọi người trên tàu du lịch đều đã chết.

Mấy tên tội phạm đầu sỏ đó, Tần Vũ tự nhiên cũng không tha, cùng với đám người ngoại quốc trên tàu trục vớt, tất cả đều bị ném xuống biển làm mồi cho cá mập.

Chỉ có Tần Vũ và mấy đồng đội, cùng với Hoắc Linh và những người khác, thuận lợi trở về đất liền. ...

Mười ngày sau, tại một thị trấn nhỏ vô danh ở phía bắc.

Đội Mạc Kim gồm Hồ Bát Nhất và Bàn Tử từ sáng sớm đã gọn nhẹ lên đường, cùng Tần Vũ ngồi xe khách đến huyện thành.

Đoạn đường núi gập ghềnh không bằng phẳng, cả chiếc xe không ngừng xóc nảy.

Xe khách chật kín người, nhưng những người khác dường như chẳng hề để ý đến sự xóc nảy, đều xiêu vẹo ngả nghiêng trên ghế.

Vương Bàn Tử ngồi bên cạnh Tần Vũ, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn ra ngoài xe.

"Tần gia, núi Tu Di của anh đại khái ở đâu vậy, tôi ở Bắc Bình cũng không ít thời gian, nhưng hình như chưa từng nghe nói gần đây có núi Tu Di." Tần Vũ nhìn Vương Bàn Tử, im lặng một lát rồi nói: "Chưa nghe nói đến núi Tu Di là bình thường, núi Tu Di chỉ là cách gọi của người dân địa phương, trước đây không biết vì lý do gì đã đổi

tên thành núi Vô Đỉnh rồi." Lần này Vương Bàn Tử mới hiểu ra, hóa ra nơi đó hắn đã đi qua mấy lần.

Núi Vô Đỉnh nằm ở phía tây bắc Tử Cấm Thành, nơi đó đã được quy hoạch thành khu bảo tồn thiên nhiên, Vương Bàn Tử nhớ đã xem tin tức có người định động vào nơi đó, nhưng không được phê duyệt, sau đó nhà đầu tư dự án gặp tai nạn, đến nỗi sau này không ai dám động vào nơi đó nữa.

Vương Bàn Tử kể lại những gì mình biết cho Tần Vũ nghe, một ông lão ngồi ở hàng ghế sau kinh ngạc nhìn Vương Bàn Tử.

"Đúng vậy, cậu trai trẻ này lại biết tin tức đó, chuyện đó cũng đã nhiều năm rồi, những năm đầu khi chưa quy hoạch thành khu bảo tồn thiên nhiên, có người ở đó phát triển điểm du lịch, nhưng lại gặp phải sơn quỷ ác sát nên mới dừng lại." Hồ Bát Nhất lập tức cũng có tinh thần, dường như rất hứng thú với câu chuyện về núi Tu Di, chen vào nói: "Lão đại gia, ông biết rõ như vậy, chẳng lẽ cũng là người trong nghề?" Ai ngờ ông lão đó lại xua tay, cười khẽ mấy tiếng.

"Lão phu biết rõ như vậy là vì lần đó sư phụ ta có ở đó, dẫn hai sư huynh đệ ta đi trừ ác sát, nhưng đến nơi đó sư phụ lại nói thứ ở nơi đó không thể động vào, cho nên đã ở lại đó canh giữ, một lần canh giữ là nhiều năm, cuối cùng sư phụ không còn nữa, sư huynh ở lại đó canh giữ, ta sinh tính hiếu động, nên không ở lại đó." Ông lão nói xong, cả nhóm Mạc Kim đều kinh ngạc.

Không ngờ tùy tiện gặp một ông lão mà lại có duyên nợ sâu sắc với chuyện đó như vậy, thảo nào ông ta lại am hiểu chuyện ở đó đến thế, hóa ra là người từ núi Tu Di ra.

"Rốt cuộc ở đó có những gì?

Đi trừ ma quỷ sao lại biến thành đời đời canh giữ?" Tần Vũ nhíu mày, mở miệng nói.

Điểm khiến người ta kinh ngạc trong lời của ông lão, tuy lời lẽ ngắn gọn, nhưng lại có nhiều nghi vấn.

Ông ta nhìn ra ngoài cửa sổ xe, thở dài một hơi, đáp: "Người ta đều nói ở đó có sơn quỷ ác sát, nhưng đều là người ngoại đạo, nào biết rằng trong ngọn núi Tu Di nhỏ bé đó có sơn thần, cái chết của những người đó cũng là do xung phạm sơn thần, sư phụ sợ sơn thần bị quấy nhiễu giáng tai họa, cho nên mới ở nơi đó cung phụng sơn thần Tu Di." Ông lão cũng không giấu giếm gì, từng câu từng chữ giải đáp thắc mắc cho mấy người.

Sơn thần?

Chẳng lẽ trên đời này thật sự có thần linh tồn tại?

Linh hồn của Tần Vũ trước đây đã khiến Vương Bàn Tử kinh ngạc, bây giờ sơn thần mà ông lão nói càng khơi dậy lòng hiếu kỳ của Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử nói ra những suy nghĩ trong lòng.

"Sơn thần cũng không phải là thần, một ngọn núi nằm ở nơi phong thủy bảo địa, lại thêm được gột rửa bởi tinh hoa nhật nguyệt trong thời gian dài, mới có đá thành linh, không xung phạm sơn thần, sơn thần có thể mang lại điềm lành, nếu xung phạm, sẽ gặp tai họa." Tần Vũ nói từng chữ một, Vương Bàn Tử nghe Tần Vũ nói nhiều như vậy cũng học hỏi thêm không ít kiến thức.

Khoảng hai tiếng đồng hồ sau, xe khách mới từ từ đi vào huyện thành.

Chỉ có điều huyện thành nhỏ này không giống như những huyện thành khác trong ấn tượng của mấy người, huyện thành này cho người ta cảm giác lạc hậu, giống như một số thị trấn lớn, hoàn toàn không giống một huyện thành.

Nếu không phải lần này muốn đến núi Tu Di, e rằng cả đời cũng sẽ không đến nơi hẻo lánh như vậy.

Sau khi xuống xe khách, nếu muốn đến núi Tu Di, cả nhóm đều phải chuyển sang xe khách đường dài, nhưng xe khách đường dài đến đó chỉ có một chiếc, một ngày chỉ có hai chuyến.

Vương Bàn Tử đứng trong bến xe nhìn tấm bảng chỉ dẫn trước mắt, không khỏi có chút thất vọng, dù sao bây giờ cũng đã quá giờ, không thể nào có xe đi núi Tu Di.

"Hết cách rồi, xem ra chúng ta chỉ có thể ở lại đây một đêm." Hồ Bát Nhất thở dài một hơi, tuy bây giờ đang vội, nhưng trong tình huống này cũng không còn cách nào khác.

Dù sao vận may cũng không tốt lắm.

Sau đó mấy người liền đi ra khỏi bến xe, tùy tiện tìm một quán ăn nhỏ bên ngoài bến xe ngồi xuống, chạy vạy cả ngày, không ăn chút cơm, bụng chắc chắn không chịu nổi, lại thêm Vương Bàn Tử vốn có thể chất của một kẻ ham ăn, chút đồ ăn sáng sớm đã tiêu hóa gần hết rồi.

Bên ngoài bến xe chỉ có một quán ăn, theo lý thì ở một huyện thành xa xôi, gần bến xe chắc cũng có nhà nghỉ và quán ăn.

Nhưng ở đây dường như không có nhiều như vậy, đi lâu như vậy cũng không phát hiện xung quanh có nhà nghỉ, ngay cả người đi bộ trên đường cũng ít đến đáng thương.

Tần Vũ mấy người vào quán ăn nhỏ xong, tùy tiện gọi mấy món ăn gia đình, thuận tiện hỏi thăm chỗ ở.

"Lão bản, gần đây có nhà nghỉ hay khách sạn nào không?" Vương Bàn Tử sau khi chọn mấy món trên thực đơn, liền cầm thực đơn đến trước mặt lão bản, hỏi.

Lão bản là một người đàn ông trung niên, trông rất hiền hòa, không có vẻ gì là hung thần ác sát, thấy Vương Bàn Tử cũng rất khách sáo, có lẽ là vì quán ăn này không có nhiều người ghé qua.

Nhưng không biết vì sao sau khi Vương Bàn Tử hỏi xong, lão bản lại bắt đầu nhíu mày.

"Huyện thành của chúng tôi nhỏ, bình thường cũng không có nhiều người đến, cho nên xung quanh cũng không có nhà nghỉ, nhưng tôi nhớ hình như ra khỏi cửa rẽ trái gặp ngã tư đi về phía bắc, trong một con hẻm nhỏ có một quán trọ, hình như tên là quán trọ Hoành Hưng." Không biết vì sao phản ứng của lão bản lại cho Vương Bàn Tử một cảm giác kỳ lạ, nói tên một quán trọ mà lại mất thời gian lâu như vậy.

Nhưng Vương Bàn Tử cũng không nghĩ nhiều, có lẽ là vì lão bản thấy Vương Bàn Tử là người lạ, cho nên hành vi mới có chút cổ quái.

Quán trọ Hoành Hưng?

Nghe có vẻ giống một quán trọ nhỏ, không có gì đặc biệt.

Khi Vương Bàn Tử trở về chỗ ngồi, bốn người ở bàn bên cạnh sau lưng Tần Vũ, đột nhiên dùng một ánh mắt kỳ dị nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử.

Khi mấy người ăn gần xong, một người đàn ông xăm trổ ở bàn bên cạnh đi tới.

Người này để đầu đinh, trông có vẻ có mấy phần bá đạo, rất giống bọn du côn lưu manh.

Sau khi đến, hắn ta đưa cho Vương Bàn Tử một điếu thuốc, sau đó ngồi xuống đối diện Vương Bàn Tử.

"Huynh đệ, nghe nói các anh muốn đến quán trọ Hoành Hưng?" Trên người gã đàn ông này toát ra một luồng khí xã hội, nói trắng ra là giống như một tên côn đồ, bất kể là từ trang phục, giọng điệu, hành

động đều giống hệt.

Chương 331

Vương Bàn Tử nhận lấy điếu thuốc mà gã đưa, sau đó gật đầu.

“Nghe anh khuyên một câu, gần bến xe thì không có chỗ ở, nhưng đi vào trong huyện thành thì có, chỉ có điều giá cả ở trong đó có thể cao hơn một chút, quán trọ Hoành Hưng đó không phải là nơi cho người ở đâu.” Gã đàn ông châm điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, sau đó phả khói thuốc ra khắp nơi, ra vẻ khuyên nhủ chân thành.

Lời nói của gã đàn ông cũng thu hút sự chú ý của Hồ Bát Nhất và Tần Vũ, Vương Bàn Tử cũng có chút tò mò.

“Tại sao, đã là quán trọ, tại sao lại không thể ở?” Vương Bàn Tử hỏi xong, gã đàn ông liền đặt tay phải đang cầm thuốc lên mép bàn, sau đó cúi đầu, ghé sát vào Vương Bàn Tử, ra vẻ thần bí.

“Huynh đệ à, anh nói thẳng với chú nhé, nơi đó có ma!” Gã đàn ông nói xong, liền nhìn xung quanh, chắc là không muốn thu hút sự chú ý của người khác.

Vốn dĩ trong quán ăn này cũng không có mấy người, chỉ hai ba bàn, trừ bàn của Tần Vũ và bàn của gã, cũng chỉ còn lại một bàn.

Có ma?

Nghe gã đàn ông nói có ma, Hồ Bát Nhất và mấy người không hề có chút sợ hãi nào, ngược lại còn có chút phấn khích.

Có lẽ là do dạo gần đây suốt ngày phải đối phó với ma quỷ ác sát, cho nên đối với thứ này có chút xem thường.

Tuy mấy người không có bản lĩnh bắt ma, nhưng dạo gần đây cũng đã gặp không ít ma quỷ.

Nơi này có ma, cũng chẳng qua chỉ là một số tiểu quỷ, có Tần Vũ

ở đây, chắc chắn không thành vấn đề.

Ở nhiều nơi, tin đồn có ma đều là do người ta hù dọa nhau, độ tin cậy không cao.

Nếu thật sự có ma, xung quanh chắc chắn đã có người chết la liệt rồi.

"Không thể nào, trên đời làm gì có ma!" Vương Bàn Tử lập tức giả vờ không tin, quả quyết nói.

Dù sao một người bình thường đều sẽ không tin vào chuyện ma quỷ thần linh, bây giờ là thời đại của khoa học mà.

Gã đàn ông thấy Vương Bàn Tử không tin, liền ghé đầu lại gần hơn, đưa cho Vương Bàn Tử một cái bật lửa, trông có vẻ như chuẩn bị nói chuyện dài với Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử nhận lấy bật lửa, thuận tay châm thuốc.

"Huynh đệ, anh nói thế này với chú nhé, thấy mấy người các chú cũng không phải người xấu, cho nên mới khuyên nhủ, nơi đó trước đây cứ vào ở một người là chết một người, vào ở một cặp là chết một cặp, lần nào cũng chết mấy người, ngay cả đồn cảnh sát cũng không tra ra được nguyên nhân gì, sau khi bị đình chỉ kinh doanh mấy lần, quán trọ vẫn mở cửa như thường, nhưng người thật sự lại chết ở bên trong." Gã đàn ông dường như cũng là một người thẳng tính, lúc nói, nước bọt bay tứ tung, nói xong còn cảm thấy chưa đã, cảm giác như chính mình đã trải qua vậy.

Lần này Vương Bàn Tử không lên tiếng nghi ngờ, yên lặng nghe gã nói xong.

Hắn liếc nhìn Tần Vũ một cái, thấy không có phản ứng gì đặc biệt liền tiếp tục cười nói: "Cảm ơn lão ca nhé, chúng tôi chỉ ở một đêm, sáng mai đi sớm, chắc chắn không có chuyện gì đâu!" Gã đàn ông thấy

Vương Bàn Tử và hai người kia không tin, cho nên sau đó tự mình nói thêm mấy câu, rồi đứng dậy trở về bàn ăn của mình.

Tần Vũ và mấy người bàn bạc một hồi, vẫn quyết định ở lại quán trọ Hoành Hưng mà lão bản quán ăn đã nói.

Dù sao, nơi này gần bến xe, ngày mai đi chuyến xe đầu tiên cũng tiện, nếu không lỡ chuyến đầu tiên sẽ phải đợi đến chiều.

Còn về yêu ma quỷ quái, một đám Mạc Kim Giáo Úy, xuống mộ đối mặt với cương thi còn không sợ, lẽ nào lại sợ mấy con ma chết oan?

Trời đã tối sầm, nhưng không biết vì sao đường phố lúc này lại không một bóng người, ngay cả cửa hàng mở cửa cũng không nhiều, chỉ có vài nhà còn sáng đèn.

Tần Vũ và nhóm của mình liền đi theo địa chỉ mà lão bản quán ăn đã chỉ, đi khoảng năm sáu phút thì đến đầu một con hẻm nhỏ.

Đứng ở đầu hẻm nhìn vào trong, có một tấm biển lớn màu đỏ ghi bốn chữ "Quán trọ Hoành Hưng", trông tấm biển này cũng đã khá lâu đời, có vẻ cũ nát.

Sau đó mấy người liền vào quán trọ Hoành Hưng, đi đường cả ngày, Tần Vũ cũng cảm thấy có chút mệt mỏi.

Quầy lễ tân của quán trọ ở trên lầu hai, Vương Bàn Tử và hai người kia đi theo một cánh cửa nhỏ lên, vừa đẩy cửa đi vào, một mùi hôi tanh nồng nặc xộc vào mũi, kèm theo một chút mùi ẩm mốc.

Lên đến lầu hai, đối diện cầu thang có ghi mấy chữ "Phòng đăng ký", không có biển hiệu, chỉ là dùng tay viết một tờ giấy dán lên cửa.

Hồ Bát Nhất đi đến gõ cửa, nhưng gõ một lúc lâu mà không có ai mở.

Vương Bàn Tử trực tiếp dùng sức đá mạnh vào cửa, gân cổ hét lên: “Có ai còn thở không?

Có thì lên tiếng một cái!” Chỉ thấy từ đầu kia hành lang truyền đến một giọng nói yếu ớt, nghe giống như một người trẻ tuổi, nhưng hơi sức nói chuyện lại không giống một người trẻ tuổi bình thường.

“Chờ một chút, tới ngay.” Không bao lâu, một cánh cửa ở cuối hành lang mở ra, từ trong phòng đi ra một chàng trai đầu tóc bù xù, trông tuổi tác chắc nhỏ hơn Hồ Bát Nhất vài tuổi.

“Thuê phòng?” Chưa đi tới, chàng trai trẻ đã hỏi Vương Bàn Tử.

“Nói thừa à?

Đến quán trọ không thuê phòng, chẳng lẽ ăn cơm chắc?” Vương Bàn Tử trực tiếp bực bội đáp lại.

“Đúng, thuê phòng.” Hồ Bát Nhất cũng đáp một tiếng.

“Mấy người?” Chàng trai trẻ vừa đi vừa hỏi.

Nhưng Vương Bàn Tử cảm thấy trí thông minh của chàng trai trẻ này có lẽ không đủ dùng, rõ ràng ở đây đứng ba người, lại cứ phải hỏi lại một lần nữa.

Vào trong phòng, sau khi bật đèn nhìn thấy cảnh tượng bên trong, Vương Bàn Tử không nhịn được muốn chửi thề.

Đây đâu giống một nơi kinh doanh bình thường?

Trông như chuồng heo, bừa bộn!

Nhưng không còn cách nào khác, đã đến đây rồi, cũng không thể chạy ra ngoài rồi lại đi vào huyện thành được.

“Tiền phòng một trăm, tiền cọc năm mươi.” Chàng trai trẻ viết xong liền không quay đầu lại nói với Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử thuận tay lấy ví tiền ra, rút hai trăm đồng đưa cho hắn, nhưng lúc đưa tiền trong lòng lại không vui vẻ gì.

Một trăm đồng tuy không ở được khách sạn tốt, nhưng tùy tiện tìm một khách sạn bình dân là được, lại thêm đây không phải là thành phố, chỉ là một huyện thành hẻo lánh, môi trường bẩn thỉu, rõ ràng là chặt chém.

Hết cách, dù sao sự việc đã đến nước này cũng chỉ có thể đưa tiền.

Sau khi chàng trai trẻ trả lại chứng minh thư cho Vương Bàn Tử, liền đưa cho hắn một chiếc chìa khóa.

Chương 332

"Lầu năm, phòng 408 và 409, tự lên đi tôi không dẫn." Chàng trai trẻ thản nhiên nói với Vương Bàn Tử, nhưng Vương Bàn Tử nhận chìa khóa xong liền sững sờ.

Lầu năm?

Phòng 409?

Vương Bàn Tử thầm nghĩ chàng trai trẻ này có nói nhầm không, mẹ nó lầu năm mà phòng 409, thảo nào người ta nói quán trọ này không tốt, nơi như thế này không biết ai cấp giấy phép kinh doanh nữa.

Sau đó Vương Bàn Tử cũng không nói nhiều, cầm chìa khóa cùng Tần Vũ leo cầu thang lên lầu năm.

Lầu năm là tầng cao nhất của tòa nhà nhỏ này, sau khi lên đến nơi Vương Bàn Tử mới phát hiện ra chàng trai trẻ kia không nói sai, quán trọ này quả thực có vấn đề, không chỉ lầu năm ghi số phòng bắt đầu bằng số 4, mà từ lầu ba đã bắt đầu bằng số 4.

Vương Bàn Tử thầm chửi mấy câu trong lòng, nhưng cũng không nói nhiều, sau đó liền mở cửa phòng đi vào.

Sau khi vào trong Vương Bàn Tử mới phát hiện nơi này thực sự chặt chém quá đáng, tiền phòng một trăm mà căn bản không đáng, phải biết bên trong chỉ là một căn phòng nhỏ, sau đó không có gì cả, chỉ có một chiếc giường lớn, đừng nói đến nhà vệ sinh, nhìn góc tường hình như có đặt một cái bô màu đỏ, không ngoài dự đoán của Vương Bàn Tử, có lẽ là để tiện đi tiểu đêm.

Suốt đường đi, Vương Bàn Tử không gặp bất kỳ ai khác trong tòa

nhà, cũng không thấy phòng nào khác sáng đèn, có lẽ ở đây cũng chỉ có ba người họ.

Từ lúc mới vào con hẻm, đã cảm thấy nơi này có chút vấn đề, đặc biệt là sau khi gặp ông chủ và thấy hoàn cảnh ở đây.

Sau khi vào trong luôn cảm thấy âm u, có lẽ lời nói của người đàn ông kia không sai, hoặc là nơi này có ma, hoặc là ông chủ ở đây có vấn đề.

Nhưng đột nhiên.

Vẻ mặt Tần Vũ thay đổi, dường như đã phát hiện ra điều gì đó, ánh mắt cứ nhìn chằm chằm ra ngoài cửa.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lập tức không dám thở mạnh, không khí trở nên có chút căng thẳng.

Hồi lâu, Tần Vũ mới chậm rãi nói: "Nơi này quả thực có vấn đề, hình như phiền phức không nhỏ." "Từ lúc tôi mới vào, tôi đã phát hiện phong thủy ở đây không ổn, lại thêm bố cục và ký hiệu ở đây đều có vấn đề." "Ban đầu tôi nghĩ chỉ là một tiểu quỷ tác oai tác quái, nhưng vừa rồi xem xét kỹ, hẳn là có người đã bày trận chờ chúng ta chui vào lưới!" "Vậy làm sao bây giờ?

Có dễ đối phó không?" Vương Bàn Tử không biết gì về phong thủy bố cục, chỉ có thể hỏi Tần Vũ, hỏi ý kiến của hắn.

"Hẳn là Bách Quỷ Phệ Hồn Cục, xem ra lời của người đàn ông kia không có vấn đề gì, trăm con quỷ trong Bách Quỷ Phệ Hồn đều là quỷ chết oan, xem thời gian bố trận cũng đã có mấy năm, nhưng vấn đề không lớn, nếu có thể phá trận trước 12 giờ, chúng ta sẽ không có nguy hiểm." Tần Vũ bình thản đáp, vẻ mặt thản nhiên, nhưng Vương Bàn Tử lại có chút tức giận.

Bách Quỷ Phệ Hồn Cục.

Trăm con quỷ, đều chết oan, cũng tức là từ khi bố trận đến nay, đã có một trăm người chết oan ở đây, vì để bố một cái trận mà phải đánh đổi tính mạng của một trăm người.

Đây không phải là súc sinh sao?

Loại súc sinh coi mạng người như cỏ rác.

Nếu để hắn tìm được người bố trận đằng sau, Vương Bàn Tử chắc chắn sẽ tống hắn vào đồn cảnh sát, phải biết những tội ác mà hắn đã gây ra đều đủ để xử bắn hơn một trăm lần.

Nhưng trong lòng thầm chửi thì thầm chửi, vẫn phải theo Tần Vũ phá trận, nếu không có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Sau đó Tần Vũ từ trong nhẫn không gian lấy ra một cái la bàn.

Hắn cầm la bàn đứng tại chỗ xoay mấy vòng, chỉ xoay được vài vòng, kim chỉ trên la bàn đã điên cuồng xoay tròn.

Đây không phải là điềm tốt, tuy Vương Bàn Tử không hiểu, nhưng cũng biết nguyên lý của la bàn là kim chỉ nam, rõ ràng ở đây căn bản không tìm được hướng nam ở đâu.

"Bách Quỷ Phệ Hồn Cục có thể được coi là ác trận, đã là Bách Quỷ Phệ Hồn Cục, vậy chắc chắn phải mượn ánh trăng, ánh trăng âm khí nặng nhất, thích hợp nhất cho loại trận này, cho nên trận nhãn có khả năng sẽ ở trên sân thượng, lại thêm hôm nay đúng là ngày rằm tháng giêng, cũng là ngày trăng tròn nhất, âm khí nặng nhất, Bách Quỷ Phệ Hồn Cục có khả năng sẽ mượn ánh trăng để lớn mạnh thêm không ít." Tần Vũ nói xong, liền kéo Hồ Bát Nhất, nhanh chóng đi ra ngoài cửa, cũng không dặn dò Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử vội vàng nhanh chân theo Tần Vũ, sợ một mình bị lẻ loi sẽ gặp nguy hiểm, dù sao chút bản lĩnh đó của hắn, một mình nếu thật sự bị lẻ loi, chắc chắn không tự cứu được.

Ba người nhanh chóng đến đầu cầu thang.

Đây là tầng thượng, nhưng lại có một nửa cầu thang đi lên, chỉ có điều đầu cầu thang có một cánh cửa sắt, không ngoài dự đoán trên đó chắc chắn là sân thượng.

Hắn vội vàng chạy đến, nhưng chỉ trơ mắt nhìn, cửa sắt bị khóa bằng một cái khóa lớn, nếu bây giờ xuống hỏi chàng trai trẻ kia chìa khóa, tám phần là hắn sẽ không đồng ý.

Cho nên cách này không khả thi, bây giờ muốn lên sân thượng, cũng chỉ có một cách, đó là một cước đá văng cửa ra.

"Bành…" Một tiếng động lớn vang lên, cả hành lang đều vang vọng tiếng động vừa rồi.

Cửa không mở, ngược lại Vương Bàn Tử bị chấn lùi lại mấy bước, suýt chút nữa trượt ngã.

"Tránh ra." Tần Vũ lạnh lùng nói, trực tiếp tự mình ra chân đá!

Nhưng rõ ràng vị trí Tần Vũ đá chuẩn xác hơn Vương Bàn Tử rất nhiều, sức lực cũng lớn hơn nhiều.

Cũng chính cú đá cuối cùng đó, đã trực tiếp đá văng cánh cửa sắt lớn chắn trước mặt.

"Loảng xoảng." Chỉ thấy cái khóa đó trực tiếp bị đá hỏng, sau đó rơi xuống đất.

Tần Vũ sau đó liền đẩy cửa sắt ra.

Chỉ có điều sau khi đẩy cửa sắt ra, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai người đều ngây người.

Mẹ nó đâu phải sân thượng, vẫn là một đoạn cầu thang!

Hết cách, ba người cũng chỉ có thể tiếp tục đi lên.

Lời của Tần Vũ trước đó không sai, có khả năng là ở trên sân thượng, bởi vì Vương Bàn Tử càng đi lên, càng cảm thấy âm u.

Nhưng khi lại lên thêm hai tầng nữa, Hồ Bát Nhất và Tần Vũ dừng lại, chủ yếu là do Tần Vũ dừng lại, Vương Bàn Tử cũng theo đó dừng lại.

"Mau đi xem số phòng ở đó." Tần Vũ quay đầu vội vàng nói với hai người.

Vương Bàn Tử cũng nhanh chóng chạy từ đầu cầu thang vào trong hành lang.

Nhìn một cái.

Mẹ nó mỗi cánh cửa đều dán số phòng 409, thật sự khiến Hồ Bát Nhất và hai người kia trực tiếp ngây người.

Chương 333

Nhưng bây giờ cũng không có cách nào khác, Vương Bàn Tử chỉ có thể quay lại đường cũ, hai ba bước đi đến đầu cầu thang.

"Đều là 409, toàn bộ đều giống nhau." Vương Bàn Tử vội vàng kể lại chuyện kỳ lạ mà mình nhìn thấy cho Tần Vũ.

Nói xong, mặt Tần Vũ đột nhiên trầm xuống.

"Không ổn rồi, chúng ta gặp phải quỷ đả tường rồi, không phải loại quỷ đả tường bình thường." Tần Vũ nghiêm túc nói với hai người.

Quỷ đả tường.

Vương Bàn Tử biết về quỷ đả tường, giống như đột nhiên bị một loại khí trường nào đó bao vây, luôn khiến người ta rơi vào một vòng lặp, đi mãi không hết, đi mãi không ra được.

Nhưng Vương Bàn Tử chưa từng nghe Tần Vũ nói về loại quỷ đả tường không bình thường.

Chẳng lẽ quỷ đả tường còn phân cấp bậc sao?

Chỉ có điều Vương Bàn Tử thấy sắc mặt Tần Vũ không ổn, biết lần này tuyệt đối không phải chuyện tốt.

"Làm sao bây giờ?" Hồ Bát Nhất bây giờ khá bình tĩnh, bởi vì chưa từng gặp phải chuyện gì mà Tần Vũ không giải quyết được.

"Bây giờ cũng chỉ có một cách, lùi lại, quay trở lại lầu năm, phải đi lùi, không được quay đầu lại, nếu không, căn bản không thể đi ra khỏi quỷ đả tường này." Tần Vũ nói xong, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người liền làm theo lời Tần Vũ, giống như hắn quay lưng về phía cầu thang đi xuống.

Không biết vì sao, Vương Bàn Tử mỗi bước đi đều cảm thấy phía dưới như vực sâu vạn trượng, trong lòng luôn trống rỗng, lo lắng không dám dễ dàng đặt chân.

Không biết đã lùi được mấy tầng, dù sao Vương Bàn Tử cũng không đếm kỹ, bây giờ không có tâm trạng đi đếm số tầng.

Nhưng lúc xuống cầu thang, Vương Bàn Tử chân trượt một cái, cả người ngã ngửa ra sau.

Cú ngã này khiến Vương Bàn Tử thất điên bát đảo, phải biết đây là ngã trên cầu thang, lăn xuống mấy bậc.

"Ái u, té chết Béo Gia ta rồi!" "Úi chà, Bàn Tử làm tốt lắm, trận pháp bị phá rồi!" Vương Bàn Tử không biết có phải gần đây xui xẻo không, lúc xuống thì vận may chuyển biến, một mông ngồi ngay lên trận nhãn!

Vốn dĩ hắn dương khí thịnh, ngồi ngay lên trận nhãn nơi dương khí suy bại nhất, lập tức xoay chuyển cả cục diện phong thủy!

Bách Quỷ Phệ Hồn trận, bị hắn vô tình phá giải!

Giải quyết xong hậu họa của quán trọ, mấy người trở về phòng ngủ.

Sáng sớm hôm sau, ba người leo lên núi Tu Di.

Ngọn núi này không cao, cũng chỉ hơn một nghìn mét, từ chân núi đi lên tuy không có đường mòn nhân tạo, nhưng may mà ngọn núi này không hiểm trở, cho nên leo trèo cũng khá dễ dàng.

Đi một mạch không xảy ra chuyện gì, nhanh chóng trong tầm mắt của ba người xuất hiện một tòa đạo quán.

Trước tòa đạo quán, đập vào mắt chính là tấm biển trên đạo quán, trên tấm biển cũng viết bốn chữ lớn "Tu Di Đạo Pháp".

Khi ba người đang đứng trước đạo quán, đột nhiên đạo quán bị người từ bên trong mở ra, sau đó xuất hiện một tiểu đạo đồng tuổi còn nhỏ.

Tiểu đạo đồng này trông cũng mười lăm mười sáu tuổi, vẻ mặt rụt rè.

"Sư phụ nói, hôm nay sẽ có quý khách đến thăm, hai vị chắc là quý khách mà sư phụ nói đến!" Tiểu đạo đồng khách sáo nói, sau đó mời Tần Vũ và hai người sau lưng cùng vào đạo quán.

Đạo quán không lớn, nhưng trông cũng cổ kính, hẳn là được xây dựng ở đây từ những năm đầu, nói là đạo quán không bằng nói là tứ hợp viện.

Bởi vì đạo quán này chỉ có một đại sảnh ở giữa, sau đó hai bên là mấy gian phòng không lớn.

Đi thẳng đến cửa đại sảnh.

Tiểu đạo đồng quay người, ra hiệu cho Tần Vũ và mấy người dừng lại.

"Hai vị chờ một lát, tôi vào gọi sư phụ." Sau đó tiểu đạo đồng nói xong liền chạy vào đại sảnh.

Một lúc sau chỉ thấy sau lưng tiểu đạo đồng có một đạo sĩ lớn tuổi xuất hiện ở cửa đại sảnh.

"Lão già Vô Danh, tốn nhiều công sức như vậy, hẹn ta đến cái đạo quán rách nát này, rốt cuộc là có ý đồ gì?" Người kia nhìn đạo sĩ đột nhiên xuất hiện, nhíu mày.

Đạo sĩ này trông có vẻ rất kiêu ngạo, rất quen thuộc với môi trường ở đây, hẳn là người thường xuyên ở đây.

Thấy vậy, mọi người cũng không quan tâm nữa.

Tiểu đồng kia cũng không để ý đến người đang ồn ào phía sau, lễ phép nói với họ: "Xin các vị đi theo tôi bên này." Tần Vũ thấy sau lưng tiểu đồng kia có một người đàn ông tóc bạc mặc đạo bào, trông có vẻ là sư phụ trong miệng cậu ta, cũng là Vô Danh đạo trưởng.

Họ được dẫn đến một bãi đất bằng, xung quanh bãi đất bằng này đều là một màu xanh mơn mởn, ngay cả không khí cũng mang theo hương vị trong lành.

"Ta dự cảm được các vị sẽ gặp phải một sự cố lớn, đó sẽ là một trận đại nạn." Vô Danh đạo trưởng bình thản nói.

Nhưng ông ta chỉ nói một câu, không hề đề cập đến trận đại nạn đó sẽ xảy ra dưới hình thức nào.

"Có thể cho ta biết, đó là trận đại nạn nào không?" Vô Danh đạo trưởng lắc đầu.

Tần Vũ thở dài một hơi, cũng đoán được Vô Danh đạo trưởng sẽ không nói cho mình biết chuyện chi tiết về trận đại nạn, đành thôi.

"Vậy ta nên giải quyết thế nào?" "Ta có thể giúp ngươi, nhưng tiền đề là ngươi cũng phải giúp ta một việc." Tần Vũ nghe câu nói này, ánh mắt hơi lạnh đi.

Những người khác cũng không động thanh sắc mà vây thành một vòng, Vô Danh đạo trưởng nhìn những người đang vây quanh mình, vuốt râu.

"Ta cần ngươi giúp gì?" Tần Vũ mở miệng hỏi.

"Đơn giản, ngươi cần đi cùng ta đến Địa Tiên Thôn tìm một thứ." "Cái gì?

Ngươi muốn đến Địa Tiên Thôn?

Sợ là ngươi điên rồi, đến nơi đó, không phải là tìm chết sao?" Đạo

sĩ ban đầu không nói gì bên cạnh, sau khi nghe câu này, cảm xúc lập tức trở nên kích động.

“Lão già Vô Danh, ông để hắn đi cùng đến Địa Tiên Thôn?

Chương 334

Không phải là hại chết hắn sao?" Đạo sĩ đó chạy đến trước mặt Vô Danh đạo trưởng, chất vấn.

"Câm miệng, ngươi không biết gì cả, đừng ở đây nói năng cuồng ngôn." "Câm miệng, ngươi không biết gì cả, đừng ở đây nói năng cuồng ngôn." Tần Vũ lặng lẽ xem vở kịch này, những người khác cũng không có bất kỳ động tĩnh gì, trong lời nói của hai người có rất nhiều thông tin.

Có thể biết được, Địa Tiên Thôn quả thực không phải nơi tốt đẹp, nhưng, những nơi nguy hiểm hắn đã đi nhiều rồi, đi thêm một nơi nữa cũng không sao.

"Để ta đi cùng ông đến Địa Tiên Thôn, ta đồng ý, nhưng, rốt cuộc ông muốn lấy thứ gì?" Vô Danh đạo trưởng lại lắc đầu, vẫn không chịu nói.

Tần Vũ thực ra đã đoán được ông ta muốn gì, dù sao bất kỳ đạo sĩ nào cũng đều muốn thành tiên, người trước mặt này cũng không ngoại lệ.

Truyền thuyết trong Địa Tiên Thôn có phương pháp đắc đạo thành tiên, năm xưa Phong Sư Cổ trong mộ Ô Dương Vương đã nhìn thấy Địa Tiên Thôn, nghe nói chỉ cần có người vào ở, là có thể thành tiên.

Vô Danh đạo trưởng trước mặt e rằng cũng có ý định này.

Đối phương đã không nói, hắn cũng không hỏi nữa, hôm nay đã quá muộn, không thể xuất phát ngay bây giờ.

Vô Danh đạo trưởng giữ họ ở lại đạo quán nghỉ ngơi một đêm, Tần Vũ suy nghĩ một lát rồi không từ chối.

“Lão già này giở trò quỷ gì thế, thần thần bí bí, không giống người tốt.” Suốt đường đi Vương Bàn Tử lải nhải với mọi người nói xấu Vô Danh đạo trưởng, có lẽ thấy Vô Danh đạo trưởng lại quay lại, mới ngậm miệng.

“Tối nay các vị có thể ở lại phòng, ở đây có giới nghiêm, sau 12 giờ không được ra ngoài, nghỉ ngơi sớm đi.” Tiểu đồng kia nói xong câu đó, liền bị Vô Danh đạo trưởng dẫn đi.

Tần Vũ nhìn bóng lưng rời đi của họ, có chút suy tư.

“Hay thật, nơi rách nát này mà cũng có giới nghiêm, thật sự tưởng mình là khách sạn năm sao, người ta còn không quản chặt như vậy.” “Bàn Tử!” Thấy Vương Bàn Tử lại sắp lải nhải, Hồ Bát Nhất vội vàng quát lên.

“Sao thế, tôi nói không đúng à?” “Ông nói đúng, trời cũng quá muộn rồi, chúng ta về nghỉ ngơi trước đi.” Tần Vũ bình thản nói, Vương Bàn Tử khinh thường hừ một tiếng, trở về phòng.

Phòng hai người một gian, dư ra một gian, Tần Vũ ở một mình.

Nằm trên giường, Tần Vũ nhớ lại ánh mắt của lão đạo sĩ lúc nãy, luôn cảm thấy có chút không ổn.

Trong đạo quán mà lại có giới nghiêm, thực sự có chút kỳ lạ.

Tần Vũ định sau mười hai giờ sẽ ra ngoài xem thử.

Gần hai ba tiếng sau, thời tiết bên ngoài đã có sự thay đổi lớn, từng mảng mây đen dày đặc trên bầu trời, gió bên ngoài gào thét.

Tần Vũ nhíu mày, xem ra sắp mưa rồi.

Nhưng, cho dù có mưa, cũng không thể ngăn cản ý định sau mười hai giờ muốn ra ngoài của hắn.

Phòng bên cạnh của Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất, tiếng ngáy

của Bàn Tử từ xa đã có thể nghe thấy.

Bên ngoài tối đen như mực, Tần Vũ rụt cổ, một giọt mưa rơi vào trong áo, mang theo một trận lạnh buốt.

"Sao lại sắp mưa nhanh vậy?

Trời có chút lạ." Tần Vũ chậc chậc hai tiếng, sau đó tranh thủ thời gian đi đến phòng của Vô Danh đạo trưởng, mục tiêu của chuyến đi này là ở đó.

Đã hơn mười hai giờ rồi, phòng của Vô Danh đạo trưởng vẫn còn sáng đèn, qua cửa sổ, có thể lờ mờ nhìn thấy bên trong có hai người đang nói chuyện.

Tần Vũ lặng lẽ đi đến bên cửa sổ, nghe thử xem hai người bên trong đang nói gì.

Nhưng vừa đi đến gần, bóng người bên trong liền đứng dậy.

"Ai?" Lão đạo sĩ lại nhạy cảm như vậy.

Tần Vũ không kịp né tránh, bị một người bịt miệng kéo vào góc khuất bên cạnh.

Cửa sổ bị kéo ra, đầu của Vô Danh đạo trưởng thò ra, nhìn bốn phía, phát hiện không có ai, liền thu đầu lại.

Ngay sau đó, đèn bên trong tắt.

Bên trong lại trở lại yên tĩnh, người bịt miệng Tần Vũ mới buông ra.

Tần Vũ quay đầu nhìn lại, trước mặt là một khuôn mặt quen thuộc, có chút kinh ngạc hỏi: "Hồ Bát Nhất?

Sao anh lại ở đây?" Người trước mặt chính là Hồ Bát Nhất.

Nhìn những vết bùn trên ống quần của anh, Tần Vũ lộ ra vẻ nghi

ngờ.

“Anh đi đâu về?” Hồ Bát Nhất lau nước mưa trên mặt, nói: “Tôi vừa đi ra sau núi một chuyến, phát hiện ra một thứ.” Nói rồi, anh đưa tờ giấy ố vàng trên tay cho hắn xem.

Nơi này không phải là nơi tốt lành gì, cho nên hai người định trở về phòng, nhưng trên đường về lại gặp tiểu đồng kia, may mà tiểu đồng đó không nhìn thấy.

Nhưng nhìn hướng đi của tiểu đồng đang cầm đèn lồng, đó là nơi họ ở.

“Hỏng rồi, lão đạo sĩ đó sợ là đã nghi ngờ chúng ta, mau về thôi.” Hai người nhanh chóng trở về phòng của mình, tờ giấy ố vàng đó cũng bị Tần Vũ nắm chặt trong tay.

Vừa nằm xuống giường, bên ngoài lờ mờ truyền đến ánh sáng đèn lồng, Tần Vũ nhắm chặt mắt, giả vờ ngủ say.

Tiểu đồng đó cầm đèn lồng ghé vào xem, phát hiện người bên trong đang ngủ say, liền lại ra ngoài.

Đợi tiểu đồng đó đi rồi, Tần Vũ mới lấy tờ giấy trong tay ra xem, bởi vì nếu đốt đèn, mục tiêu quá lớn, dễ thu hút tiểu đồng đó.

Cho nên, Tần Vũ dùng một ngọn đèn nhỏ, độ sáng không đặc biệt cao, nhưng đủ để hắn nhìn rõ chữ trên giấy.

Tờ giấy đã có chút tuổi, chỉ có điều mép bị xé ra trông rất lộn xộn, xem ra là ai đó đã vội vàng xé xuống một trang.

Tần Vũ nhớ lại biểu cảm của Hồ Bát Nhất lúc nãy, chắc không phải là anh ta.

Nếu không, biểu cảm lúc nãy không thể nào bình tĩnh như vậy.

Tờ giấy ố vàng nghiêm trọng, chữ trên đó cũng mờ mờ ảo ảo, có

thể nhìn rõ mấy ký hiệu, nhưng không rõ là ngôn ngữ của nước nào.

Chương 335

Đã xuất hiện ở đây, biết đâu lại có liên quan đến Địa Tiên Thôn.

Tần Vũ đang suy nghĩ, tay trượt một cái, tờ giấy rơi xuống đất, vừa vặn rơi vào một vũng nước, lập tức ướt một mảng lớn.

Hắn vội vàng nhặt tờ giấy lên, nhưng tờ giấy đã bị thấm ướt.

Bây giờ trời cũng sắp sáng rồi, cũng không cần lo lắng tiểu đồng đó sẽ đến, dù sao buổi sáng cũng có người quét dọn, không có gì lạ.

Hắn nhanh chóng đốt nến, hơ khô tờ giấy bị thấm ướt.

Tần Vũ toàn thân chấn động, lật tờ giấy lại, chỉ thấy nơi vốn vẽ bùa chú lại xuất hiện một số hoa văn, giống như một con kỳ lân đang ngồi.

"Minh đại… Không đúng." Gần con kỳ lân không có hoa văn lửa, cũng không phải là kỳ lân.

Tần Vũ tranh thủ thời gian nhìn lại hoa văn đó, là hoa văn sư tử.

Không phải là một con kỳ lân mà là một con sư tử.

Phần đầu lâu của sư tử bị mấy đóa hoa màu đỏ che khuất, là hoa văn đẹp, nhưng lại mang ý nghĩa không tốt.

"Tần ca, xong chưa?

Tôi vào nhé." Giọng của Bàn Tử vang lên ngoài cửa, Tần Vũ vội vàng nhét tờ giấy trong tay vào túi, giả vờ chỉnh lại quần áo.

"Sao lại chỉnh lại quần áo thế, giống như con gái vậy." Thấy hắn đang chỉnh lại mép áo, Vương Bàn Tử vừa cười ha hả, vừa trêu chọc.

Tần Vũ liếc nhìn Bàn Tử, thấy sau lưng anh ta là tiểu đồng cầm đèn lồng tối qua, Tần Vũ nhíu mày, trong mắt tiểu đồng đó mang theo

một tia dò xét.

"Tần ca mau chuẩn bị đi, tôi đi ăn cơm trước đây." Nói xong, hai người đi ra khỏi phòng.

Tần Vũ thở phào nhẹ nhõm.

Hắn gấp tờ giấy trong túi lại cất vào ba lô.

Tiểu đồng đó hẳn là đã nhận ra điều gì đó, nếu không, lúc nãy cũng sẽ không lộ ra ánh mắt như vậy.

Đợi hắn ra ngoài, những người khác đã ngồi vào bàn ăn gần xong, thấy hắn ra, Hồ Bát Nhất ném cho hắn một cái bánh bao, Tần Vũ đưa tay bắt lấy.

Ánh mắt hai người giao nhau trong một giây, sau đó lại thu lại.

Tần Vũ vừa cắn bánh bao vừa hỏi tiểu đồng bên cạnh: "Vô Danh đạo trưởng đâu?" "Sư phụ đang chuẩn bị, mời các vị ăn xong theo tôi ra sân." Nghe lời của tiểu đồng, mọi người tăng tốc độ ăn cơm.

Sau bữa sáng, họ theo tiểu đồng ra sân.

Vô Danh đạo trưởng lúc này đã thay một bộ trang phục khác, râu cũng đã được thu lại, đeo thêm một cặp kính, trông giống như một giáo sư đi khảo sát.

Tần Vũ phát hiện trên người Vô Danh đạo trưởng có đeo một miếng ngọc bội, miếng ngọc bội đó có hai lớp chạm hoa, đường nét cứng cáp dứt khoát, góc cạnh rõ ràng, hẳn là ngọc bội thời Minh.

Miếng ngọc bội đó hẳn đã được sử dụng một thời gian dài, mép có chút mài mòn.

Tần Vũ chỉ nhìn mấy cái, cũng không chú ý nữa.

Vô Danh đạo trưởng nhanh chóng thu dọn xong, những người khác cũng chuẩn bị xong, một nhóm người đông đảo rời khỏi đây, đi

ra khỏi đạo quán, Tần Vũ quay đầu nhìn lại, tiểu đồng kia đang nheo miệng cười với hắn.

Gò má trắng bệch không giống người sống.

Tần Vũ lắc lắc đầu, nhìn lại một lần nữa, phát hiện tiểu đồng đó đã sớm không còn tung tích.

"Nhìn gì vậy?

Sao chuyên chú thế?" Giọng của Vô Danh đạo trưởng đột nhiên vang lên, ở rất gần, Tần Vũ không động thanh sắc đi sang bên cạnh mấy bước nói: "Không có gì, đi thôi." Ra khỏi đây cần phải đi xuyên qua một khu rừng thông.

Có lẽ tối qua đã có một trận mưa lớn, khiến cho đất bùn ở đây lầy lội, trên cây bên cạnh cũng bò đầy côn trùng.

"Cái nơi quái quỷ gì thế này, muỗi to như vậy." Vương Bàn Tử đập chết một con muỗi trên cánh tay, chẳng mấy chốc trên người hắn đã có bốn năm vết sưng.

"Bàn Tử, muỗi không cắn mấy người chúng tôi, sao cứ cắn ông thế, xem ra muỗi cũng thích ăn mỡ đấy." Hồ Bát Nhất cười nói ở phía trước.

Vương Bàn Tử gạt cành cây trước mặt đi, bây giờ mới phản ứng lại ý của Hồ Bát Nhất là gì, mẹ nó, chửi hắn béo đây mà.

"Mẹ nó chửi tôi béo à, tiểu gia đây gọi là vạm vỡ.

Ai mà biết muỗi ở đây to như vậy, lại còn là muỗi vằn, chậc, mẹ nó, dám cắn tiểu gia." Vương Bàn Tử đi cuối cùng, những con muỗi đó dường như đã yêu hắn, từng đàn từng đàn bu lại gần.

Nhìn bộ dạng khổ sở của hắn, Tần Vũ bất đắc dĩ thở dài một hơi, tiện tay lấy trong túi ra một chai nước hoa chống muỗi ném cho hắn.

“Hầy, có nước hoa chống muỗi sao không nói sớm.” Vừa nói vừa xịt mấy cái lên người, trong nháy mắt, muỗi trên người đã ít đi rất nhiều.

“Mẹ nó, hiệu quả phết, không hổ là Lục Thần!

Dùng tốt thật!” Mọi người tiếp tục đi về phía trước, đất bùn dưới chân vừa ướt vừa trơn, đi có chút khó khăn.

Vì vậy, hành trình bị chậm lại không ít.

Tần Vũ chú ý, người khác đi trên đường, khó tránh khỏi bị trượt mấy bước, nhưng lão đạo Vô Danh, giống như đi trên đường bằng, mỗi bước đều vững vàng, thân thể không hề lay động.

Tần Vũ chớp chớp mắt, chưa kịp nói gì, đã bị giọng của Bàn Tử dọa giật mình.

“Vãi chưởng, cái gì thế kia!” Tần Vũ nhìn về phía trước, trước mặt xuất hiện một cây đại thụ, thân cây vô cùng to, ít nhất phải mười mấy người mới ôm xuể.

“Lúc nào lại có thêm một cây đại thụ?” Tần Vũ hỏi.

“Tôi cũng không biết, vừa gạt cành cây ra đã thấy.” Hồ Bát Nhất nhíu mày trả lời.

“Cây này to thật đấy, chậc chậc, không có mười mấy người, không ôm nổi.” Vương Bàn Tử vừa định đi qua xem, lại bị Tần Vũ kéo lại.

Chương 336

“Đừng đi, trên đó có thứ gì đó.” Nghe lời hắn, những người khác nhìn lên cây, lá cây khẽ lay động, dường như có thứ gì đó đang luồn lách bên trong.

Tần Vũ nhặt một hòn đá, ném vào trong tán cây.

Lập tức, tiếng sột soạt vang lên bên tai, từ trong tán cây rơi xuống mấy chục con côn trùng, đen sì, trông vô cùng kinh tởm.

Nhìn những con côn trùng đen sì đó, Vương Bàn Tử lộ vẻ chán ghét.

“Mẹ nó, cái quái gì thế này, tởm quá đi mất.” “...” Tần Vũ lại gần một chút, cuối cùng cũng nhìn rõ bộ dạng của đám bọ đen kia.

Bên trong lũ bọ màu đen ẩn hiện sắc đỏ, trông vô cùng kỳ dị.

Thứ này hắn cũng từng thấy, nhưng rất ít, không ngờ trên một cái cây lại có nhiều đến vậy.

“Cái gì thế?” “Bọ đen à?” “Kia là gì?” “Mọi người chưa thấy bao giờ à, là bọ hút máu.” Hồ Bát Nhất liếc nhìn rồi nói.

“Thứ này có thể hút máu, tương tự như muỗi, nhưng kích thước của chúng thì hơi lớn quá.

Mọi người cẩn thận một chút.” Mọi người gật đầu.

Thế là cả nhóm cẩn thận né cái cây đó ra, đi về phía trước.

Chẳng biết ai đẩy một cái, Bàn Tử trực tiếp va vào cái cây bên cạnh.

Tần Vũ giật mình, nhanh chóng né sang một bên, lăn thẳng vào vũng bùn.

Hồ Bát Nhất cũng rất nhanh nhẹn, tuy không chạy xa được như Tần Vũ, nhưng khoảng cách cũng đủ an toàn.

Bàn Tử là người đầu tiên đâm vào cây, căn bản không có thời gian chạy trốn, bị đám bọ rơi lốp đốp trúng người.

"Vãi chưởng, mẹ nó..." Toàn thân Vương Bàn Tử chi chít bọ đen, bám chặt vào cơ thể hắn.

Vì số lượng quá lớn, cộng thêm kích thước mỗi con cũng không nhỏ, nên máu của Vương Bàn Tử đang mất đi với tốc độ chóng mặt.

"Bàn Tử!" Hồ Bát Nhất thấy bộ dạng đó thì vô cùng lo lắng, định xông lên giúp.

Nhưng lại bị Tần Vũ kéo lại.

"Bây giờ xông lên không những không giúp được gì, mà anh cũng sẽ rơi vào tình cảnh như vậy thôi." Tần Vũ bình tĩnh nói.

Hồ Bát Nhất bị kéo lại, cũng dần bình tĩnh hơn.

"Vậy Bàn Tử phải làm sao?" Tần Vũ nhíu mày nhìn Bàn Tử trước mặt, đột nhiên thò tay vào ba lô.

May là lúc nãy bị ngã, hắn vẫn ôm chặt ba lô nên không bị mất.

Bên trong có một bình thuốc xịt côn trùng lớn.

Hắn không nhớ là ai đã mua, vì không ai mang nên mới nhét vào ba lô của hắn.

Cũng không biết thứ này có tác dụng không, nhưng đành phải liều một phen vậy.

Tần Vũ lấy bình xịt côn trùng ra, bắt đầu xịt lia lịa vào người Bàn Tử.

Lũ bọ kia dường như miễn nhiễm với thứ này, lúc đầu chẳng có

chuyện gì xảy ra.

Tần Vũ nhíu mày, tiếp tục cầm bình xịt điên cuồng phun.

Đợi đến khi bình xịt cạn sạch, đám bọ trên người Bàn Tử mới bắt đầu rơi lả tả xuống.

"Xem ra vì kích thước của lũ bọ này quá lớn, nên lượng thuốc cần dùng cũng nhiều hơn." Tần Vũ thở phào nhẹ nhõm.

Tay hắn bây giờ đau nhức vô cùng, vì cứ giữ nút xịt liên tục nên ngón tay đã sưng đỏ.

Nhìn Bàn Tử chi chít nốt đỏ, Tần Vũ thầm thấy may mắn vì mình chạy nhanh.

Bàn Tử được cứu, việc đầu tiên là ôm lấy cái bình xịt rỗng mà hôn lấy hôn để.

"Mẹ nó, không ngờ Béo Gia ta có ngày được thuốc xịt côn trùng cứu mạng.

Ôi, Béo Gia yêu mày chết mất." "Được rồi, Bàn Tử, nhân lúc lũ bọ này chưa có phản ứng, chúng ta mau đi thôi.

Lỡ một lát nữa chúng tỉnh lại, chúng ta muốn đi cũng không được." Bàn Tử gật đầu, vội vàng rời khỏi nơi này.

Tần Vũ liếc nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng của lão đạo sĩ vô danh đâu cả.

Sau khi Bàn Tử đâm vào cây, lão đã biến mất.

"Nhìn gì nữa, mau đi thôi." Hồ Bát Nhất thúc giục ở phía trước.

Tần Vũ gật đầu, lập tức đuổi theo hai người họ.

Sau khi cả ba đi ra khỏi phạm vi của cái cây đó, lão đạo sĩ vô danh mới lững thững xuất hiện, trên người không có một chút dấu vết chật

vật nào, vẫn sạch sẽ như cũ.

"Lúc nãy ông đi đâu vậy?" Tần Vũ dùng ánh mắt dò xét nhìn lão đạo trước mặt.

"Ta đương nhiên là trốn đám bọ đó rồi, còn đi đâu được nữa?" Nghe lời giải thích này, Tần Vũ im lặng một lúc, cũng không nói gì thêm.

Nhưng hạt giống nghi ngờ đã gieo xuống, tự nhiên không thể nào loại bỏ được.

"Cuối cùng cũng ra khỏi rồi, cứ ở trong đó không biết còn gặp phải loại bọ nào nữa." Mấy người cuối cùng cũng ra khỏi khu rừng thông.

Ngoại trừ lão đạo sĩ vô danh, những người còn lại đều trông rất thảm hại, bùn đất hòa với mồ hôi chảy ròng ròng.

"Tìm một quán trọ trước đi, tôi phải xử lý đám bùn đất trên người trước đã, không thể đi lại với bộ dạng này được." Tần Vũ đề nghị đầu tiên.

Chương 337

Lão đạo sĩ vô danh nhíu mày, có vẻ không vui, nhưng quả thật những người còn lại ai nấy đều vô cùng nhếch nhác.

Cũng may, nơi này tuy khá hẻo lánh, nhưng vẫn có những quán ăn nông gia nhỏ, dĩ nhiên cũng có nhà trọ kiểu nông gia.

"Các anh cần gì ạ?" Thấy cả nhóm đi vào, một cô gái trẻ tươi cười chào hỏi.

"Ở đây có nhà trọ không?" "Có, ở phía trước, để tôi dẫn các anh đi." Tần Vũ gật đầu, để cô gái dẫn đến nhà trọ.

Việc đầu tiên khi vào phòng là đi tắm.

Hắn thực sự không chịu nổi lớp bùn dính trên người.

Lớp bùn đó không biết đã trộn lẫn thứ gì, dính vào người lâu sẽ trở nên ngứa ngáy không chịu nổi.

Tần Vũ gột rửa lớp bùn trên người, phát hiện những nơi bị bùn bao phủ đều xuất hiện những mảng đỏ ửng.

Chỉ cần ấn nhẹ là thấy đau.

Tần Vũ nhíu mày.

Gần đây cũng có tiệm tạp hóa nhỏ, có trạm y tế, nhưng chỉ bán vài loại thuốc đơn giản.

Tần Vũ chào hai người kia một tiếng rồi ra ngoài mua mấy tuýp thuốc tiêu viêm.

Nếu mình đã bị như vậy, thì những người khác chắc chắn cũng gặp tình trạng tương tự, mua thêm một ít để phòng hờ.

Trong lúc bác sĩ kê đơn, Tần Vũ thấy xung quanh không có ai, bèn

bắt chuyện với ông ta.

“Ông có biết đạo quán nào gần đây không?” “Biết chứ.

Nghe nói mấy năm trước định giải tỏa, nhưng chỉ có chỗ đó là không bị dỡ đi.” Vị bác sĩ nói mà không ngẩng đầu lên.

“Mấy năm rồi?” Tần Vũ không hỏi tiếp về đạo quán nữa, mà lảng sang chuyện khác.

“Ít nhất cũng phải năm sáu năm rồi.” Bác sĩ thở dài.

“Vậy...” Tần Vũ vừa nói một chữ, tay đã được nhét vào mấy tuýp thuốc tiêu viêm.

“Xong rồi, thuốc của cậu đây, tổng cộng 80 đồng.” Tần Vũ “chậc chậc” hai tiếng, cầm mấy tuýp thuốc trên tay, đưa thẳng cho bác sĩ 100 đồng.

“Không cần thối lại đâu.” Bác sĩ liếc nhìn một cái, rồi đặt 20 đồng vào tay hắn.

“Cầm tiền của cậu đi đi.” Rõ ràng là đang đuổi khách.

Tần Vũ nhìn vị bác sĩ một cái rồi cầm thuốc rời đi.

Sau khi hắn đi, sắc mặt của vị bác sĩ kia thay đổi mấy lần, nhưng cuối cùng cũng không làm gì.

Tần Vũ trở lại nhà trọ, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đang ở trong phòng.

Nghe tiếng la oai oái của Vương Bàn Tử, Tần Vũ biết hai người họ chắc chắn cũng đã phát hiện ra sự bất thường của lớp bùn đất kia.

Tần Vũ cầm thuốc đi thẳng vào phòng họ.

“Nè, cho các anh, không biết có tác dụng không, cứ thử xem sao.” Nói xong, Tần Vũ cũng cầm một tuýp thuốc vào phòng mình, bôi lên

khắp vùng da bị đỏ.

Tuy trông không có tác dụng gì, nhưng cảm giác ngứa ngáy trên người quả thực đã giảm đi rất nhiều.

Xem ra thuốc tiêu viêm có chút hiệu quả.

“Tần ca, anh được đấy, hay là sau này làm bác sĩ đi, đảm bảo kiếm bộn tiền.” Tần Vũ cười vỗ vai gã.

Tạm thời nghỉ ngơi ở đây, bữa tối cũng ăn tại đây.

Các món ăn nông gia ở đây khá đặc sắc, mùi vị cũng không tệ.

Số người ở trọ khá ít, chỉ lác đác vài người.

Không mấy ai chịu ra ngoài ăn, phần lớn đều nằm trong phòng.

Ở bàn ăn chéo góc có một người đàn ông, toàn thân mặc đồ đen, quay lưng về phía họ, khiến người ta không thấy rõ mặt.

Trên bàn người đó đặt một cái túi vải.

Hình dạng túi vải có chút quen thuộc, bên trong hẳn là một thanh đao hoặc một thanh kiếm.

“Nhìn người kia có giống Trương Lân không?” Hồ Bát Nhất chỉ vào người đàn ông mặc đồ đen trước mặt, nói.

Giọng của anh không lớn, nhưng người đàn ông phía trước lại quay đầu lại.

Tần Vũ nhìn sang, quả nhiên là Trương Lân.

Tần Vũ mừng rỡ trong lòng, vội vàng đi tới: “Tiểu Trương?

Sao cậu lại ở đây?” “Tiện đường.” Trương Lân lạnh nhạt nói.

Với sự lạnh lùng này, mọi người cũng đã quen, không có gì ngạc nhiên.

Lão đạo sĩ vô danh nhìn Trương Lân với ánh mắt có phần nóng

rực, như thể thấy được thứ gì đó khiến lão hứng thú.

Trương Lân lạnh lùng liếc nhìn một cái, lão đạo sĩ lập tức thu lại ánh mắt.

Nhưng bộ dạng lại nhiệt tình một cách lạ thường.

Ba người cũng phát hiện ra sự thay đổi của lão đạo, vẻ mặt Bàn Tử có chút bỉ ổi, lén lút ghé sát vào Tần Vũ.

Chương 338

“Nhìn vẻ mặt của lão đạo có chút không đúng lắm.

Tôi cảm giác... lão ta không phải có sở thích đặc biệt gì chứ?” Tần Vũ cốc đầu gã: “Nói bậy bạ gì đấy.” Trương Lân cũng liếc nhìn Bàn Tử một cái.

Vương Bàn Tử có chút ngượng ngùng cười hì hì.

“Phải rồi, tiểu ca, cậu định đi đâu vậy?” Tần Vũ thuận miệng hỏi.

“Ba Nãi.” Ba Nãi?

Trương Gia Cổ Lâu?

Tần Vũ khẽ nhíu mày, lại nhớ đến Trần Văn Cẩm.

“Vừa hay chúng tôi cũng đi cùng đường, hay là đi cùng nhau đi.” Tần Vũ đề nghị.

Trương Lân liếc nhìn Tần Vũ một cái, rồi lại liếc nhìn lão đạo sĩ vô danh, ánh mắt sâu thẳm khó dò.

“Được.” Vì mọi người đã tụ họp lại, tự nhiên phải cùng nhau ăn một bữa.

Trên bàn ăn, ánh mắt của lão đạo sĩ vô danh cứ dán chặt vào người Trương Lân, không hề rời đi.

Nếu không phải vì biết lão không phải người như vậy, Tần Vũ thật sự đã tin lời của Vương Bàn Tử.

Buổi tối, Tần Vũ vừa nằm xuống đã nghe thấy tiếng gõ cửa.

Ra mở cửa thì thấy là Hồ Bát Nhất.

“Tìm tôi có chuyện gì à?” Tần Vũ rót cho anh một tách trà, bảo anh

ngồi xuống trước, sau đó cẩn thận đóng cửa phòng lại.

“Tờ giấy lần trước tôi đưa cho cậu, cậu xem chưa?” Hồ Bát Nhất vừa vào đã đi thẳng vào vấn đề.

“Tôi xem rồi.

Nhưng tôi cảm thấy tờ giấy đó không giống giấy thời Minh, ngược lại giống đồ giả cổ hơn.

Chỉ có hoa văn trên đó là của thời Minh.” Tần Vũ lấy tờ giấy ra, nó đã trở lại hình dạng ban đầu.

Tần Vũ tìm một cái bật lửa, rồi hơ tờ giấy trên ngọn lửa.

Hoa văn đó dần dần hiện ra.

“Hoa văn sư tử!

Chẳng phải có ngụ ý rất tốt sao?” Hồ Bát Nhất có chút khó hiểu.

“Anh nhìn kỹ lại đi.” Tần Vũ lạnh nhạt nói.

Hồ Bát Nhất lại nhìn kỹ những hoa văn đó, phát hiện trên mặt con sư tử thấp thoáng hiện ra mấy đóa hoa màu đỏ.

Nếu không nhìn kỹ, thật sự không thể nhận ra.

“Hay thật, cứng rắn biến một vật có ngụ ý tốt đẹp thành một vật đại hung.” “Hôm nay tôi thấy miếng ngọc bội lão đạo kia đeo trên người, trên đó cũng khắc một vài hoa văn, giống hệt như trên bức vẽ này.” “Ý của cậu là lão đạo đó có vấn đề?” Hồ Bát Nhất nhón chân, khẽ hỏi.

Giọng anh nói rất nhỏ, dù sao ở đây người đông mắt nhiều, vách tường có tai.

“Có vấn đề thì chắc chắn là có, nhưng rốt cuộc có vấn đề ở đâu thì không biết.

Lão đạo này có quá nhiều điểm đáng ngờ, cũng không biết lão muốn đến Địa Tiên Thôn làm gì." Bên ngoài vang lên những tiếng sột soạt, dường như có người đang nghe lén ngoài cửa.

Tần Vũ ra hiệu im lặng, Hồ Bát Nhất gật đầu.

Hai người lẳng lặng đi ra ngoài, lại không phát hiện ra thứ gì.

"Hình như không có ai..." "Ừm." Ánh mắt Tần Vũ quét qua góc tường vừa nghe thấy tiếng động.

Đất ở đó bị cào đi một ít, tuy không rõ ràng, nhưng quả thực có thay đổi.

"Không sao rồi, vào đi." Hai người lại trở vào phòng, chỉ là lần này không bàn luận về chủ đề đó nữa, mà tìm một chủ đề khác nói chuyện phiếm.

Nói chuyện một lúc, Hồ Bát Nhất trở về phòng mình.

Lúc ở bên ngoài, Tần Vũ nhìn thấy một người, là Trương Lân.

Hai người cách nhau khá xa, nên cũng không nhìn rõ Trương Lân đang làm gì.

Tần Vũ chỉ nhìn mấy giây rồi lại trở về phòng.

Sáng sớm hôm sau, mọi người đã chuẩn bị xong xuôi, rời khỏi nơi này.

Từ đây đến nơi họ muốn đi còn một khoảng cách khá xa.

Một phần đường có thể đi xe, dù sao mọi người cũng đều đã ngủ đủ, cần phải dưỡng sức.

Đợi đến khi xuống xe lại là một nơi khác.

Tần Vũ nhìn nơi âm u trước mặt, nhíu mày.

Nơi này thật sự không phải chỗ cho người sống ở, âm khí quá

nặng.

Cả nhóm từ từ đi vào trong núi.

Vừa vào núi, nhiệt độ xung quanh nhanh chóng giảm xuống.

Chương 339

Vốn dĩ mọi người mặc không dày, lúc này da thịt cũng hơi run rẩy.

Bên trong không có bất kỳ âm thanh nào, tĩnh lặng đến đáng sợ.

Càng đi sâu vào trong, nhiệt độ xung quanh càng giảm nhanh hơn.

May mà mọi người đều mang theo quần áo dày, vội vàng thay vào mới đỡ hơn một chút.

"Nghe kìa, có phải tiếng nước chảy không?" Tần Vũ vểnh tai, nghe thấy xung quanh dường như có tiếng nước chảy.

"Tôi cũng nghe thấy.

Có chuyện gì vậy?" Vương Bàn Tử cũng nghe thấy tiếng nước chảy xung quanh.

Ở một nơi âm u như thế này, đột nhiên xuất hiện tiếng nước chảy thật sự khiến người ta không thoải mái.

"Đi, chúng ta qua xem thử." Tần Vũ dẫn những người còn lại đi về phía phát ra âm thanh.

Đó là một dòng suối nhỏ, chảy róc rách, dường như từ một nơi nào đó chảy ra.

"Chúng ta có cần đi xem không?" Tần Vũ nhìn những người còn lại hỏi.

Những người khác chưa kịp trả lời, Trương Lân lại gật đầu trước, khiến người ta có chút bất ngờ.

Tần Vũ nhíu mày nhìn gã, muốn xác nhận lại, chỉ thấy gã lại gật đầu một lần nữa.

"Được, vậy chúng ta đi đến đầu nguồn xem thử." Càng vào sâu, cỏ

dại càng um tùm.

Việc đi lại khá vất vả.

Đi được một lúc, Tần Vũ dường như giẫm phải thứ gì đó dưới chân, suýt nữa thì trượt ngã.

May mà Trương Lân kịp thời kéo lại.

"Thứ gì vậy?" Tần Vũ vạch đám cỏ ra, phát hiện một cái đầu lâu người, chưa bị phân hủy hoàn toàn, có lẽ là của người mới vào đây gần đây.

"Chỉ có một cái đầu?

Thân thể đâu?" Tần Vũ nhìn cái đầu lâu dưới chân có chút kỳ lạ.

"Chúng ta mau đi thôi, cái thứ này có gì hay ho mà nhìn." Bàn Tử nhìn hai cái hốc mắt đen ngòm đang chĩa về phía mình, rụt cổ lại.

"Không phải là sợ rồi chứ?" Tần Vũ trêu chọc nhìn gã.

"Làm gì có chuyện đó.

Không phải chỉ là một cái đầu người chết thôi sao, Béo Gia ta mà sợ à?

Tìm, hôm nay phải tìm cho ra thân thể của nó!" Tần Vũ cười cười, những người khác dường như cũng không có ý kiến phản đối, bắt đầu tìm kiếm thân thể của cái đầu lâu này.

Nhưng họ đã tìm khắp xung quanh mà vẫn không tìm thấy.

"Không lẽ đầu tự nó lăn đến đây được." Tần Vũ lạnh nhạt nói.

Trương Lân cầm cái đầu lâu lên, rồi nói với mọi người: "Đi thôi." Mọi người có chút kinh ngạc trước hành động của gã, nhưng đều không nói gì, tiếp tục đi theo.

Dù sao cũng chỉ có Trương Lân biết nơi đó ở đâu.

Tần Vũ đi ở cuối cùng, phía trước hắn là lão đạo sĩ vô danh.

Lão lúc này im lặng đến lạ thường, suốt đường đi không nói một lời.

Nhưng ánh mắt nóng rực nhìn Trương Lân vẫn không thay đổi.

Đi dọc theo con suối nhỏ, đi khoảng một hai cây số vẫn không tìm thấy đầu nguồn.

"Ôi trời, mệt chết Béo Gia mất, con suối này sao mà dài thế, chảy được xa vậy!" Vương Bàn Tử phịch mông ngồi xuống đất.

Chạy một hơi mấy cây số, gã cũng thấm mệt.

"Vậy nghỉ ngơi tại chỗ trước đi.

Mọi người ăn chút lương khô, bổ sung năng lượng." Tần Vũ lấy túi nước ra uống mấy ngụm.

Thấy Trương Lân ngồi một mình, Tần Vũ cầm túi nước lắc lắc về phía gã.

Trương Lân có chút trầm mặc, Tần Vũ cũng không quan tâm gã có nhận hay không, ném thẳng túi nước qua.

Trương Lân bắt lấy túi nước, uống mấy ngụm.

"Này, không lẽ chúng ta cứ phải tìm đầu nguồn mãi à?

Không phải chúng ta muốn đến cổ lầu sao?

Bây giờ tìm đầu nguồn không phải là lãng phí thời gian sao?" "Đầu nguồn đó là đường đi." Trương Lân nghe xong lời của Vương Bàn Tử, lạnh nhạt nói.

"..." "Được rồi, mọi người nghỉ ngơi cho tốt đi, chúng ta còn một đoạn đường dài phải đi." Đầu nguồn đó có lẽ ở sâu trong này.

Dù sao nhiệt độ ở đây cũng đã giảm mười mấy độ, gần như không

thấy mặt trời ở đâu.

Tuy lờ mờ có chút ánh sáng, nhưng không đủ để chiếu sáng toàn bộ môi trường xung quanh.

Tần Vũ nhìn những cây cối rậm rạp che kín bầu trời, hỏi Trương Lân: "Từ đây đến cổ lầu đó còn khoảng bao xa?" "Mười mấy cây số." "Mẹ kiếp, muốn đi chết Béo Gia ta à!" Vương Bàn Tử lại bắt đầu càu nhàu.

Tần Vũ không nói gì, khóe mắt chú ý đến lão đạo sĩ vô danh bên cạnh.

Chương 340

Lão từ nãy đến giờ có chút kỳ lạ, cứ mân mê thứ gì đó trong tay, cũng không biết trong tay lão đang cầm cái gì.

“Đạo trưởng, ông cầm gì trong tay vậy?

Từ nãy đến giờ cứ chơi mãi.” Tần Vũ đi tới.

Chỉ thấy trong tay lão đạo sĩ vô danh là một con châu chấu bện bằng cỏ, sống động như thật.

“Không ngờ đạo trưởng lại có tâm hồn trẻ thơ như vậy.

Con châu chấu này bện đẹp thật.

Ông tự bện à?” Tần Vũ thuận tay nhổ hai cọng cỏ.

“Hay là đạo trưởng cũng bện giúp tôi một con đi, tôi nhìn con châu chấu này thấy rất thích.” Tần Vũ vừa nói vừa đưa cỏ cho lão đạo.

Vương Bàn Tử thấy vậy cũng định xin một con, nhưng bị Hồ Bát Nhất ngăn lại.

Trong chốc lát, không khí có chút trầm mặc.

“Cho cậu chơi này.” Lão đạo sĩ vô danh đưa con châu chấu trong tay cho Tần Vũ.

“Vậy thì tôi xin cảm ơn đạo trưởng.” Tần Vũ nói xong, cầm con châu chấu trở về chỗ của mình.

“Này, Tần ca, anh tranh con châu chấu đó với lão ta làm gì?” Vương Bàn Tử lén lút ghé sát hỏi.

“Tôi thích.” “Ai mà tin.

Con châu chấu đó không phải có ma chứ?” Vương Bàn Tử đột

nhiên lộ vẻ mặt bỉ ổi.

“Thật sự là thích mà.

Được rồi, mọi người nghỉ ngơi cũng gần đủ rồi, chúng ta tiếp tục đi thôi.” “Này,...” Bàn Tử định nói gì đó, nhưng thấy mọi người đều đã thu dọn đồ đạc bắt đầu đi.

Gã vội vàng chộp lấy ba lô của mình: “Đợi tôi với.” Trên đường đi, Tần Vũ cứ mân mê con châu chấu bện bằng cỏ trong tay.

Cỏ không hề có cảm giác thô ráp, không phải được bện từ cỏ ở đây.

Dù sao cỏ ở đây đều cùng một loại, Tần Vũ cũng đã nhổ thử, tự nhiên biết loại cỏ này thô ráp đến mức nào.

Đi thêm khoảng hai ba cây số nữa, Bàn Tử lại mệt đến thở hổn hển.

Tần Vũ nhìn đồng hồ trên cổ tay, đã chập tối.

Bên cạnh có nguồn nước, chắc chắn buổi tối muỗi vằn sẽ rất nhiều.

Tần Vũ bôi trước thuốc chống muỗi.

Đang định đưa thuốc chống muỗi cho Trương Lân, hắn đột nhiên nghĩ, hình như gã không cần thứ này, lũ bọ đó sẽ tự động miễn nhiễm với gã.

“Tìm một chỗ sạch sẽ nghỉ ngơi, đợi trời sáng rồi đi tiếp.” Tần Vũ nhìn trời nói.

Tần Vũ vừa định phịch mông ngồi xuống, đã bị Trương Lân kéo lại.

“Sao vậy?” “Đừng ngồi ở đây, qua bên kia đi.” Tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Trương Lân đã nói vậy, nhất định có lý do.

Tần Vũ gật đầu, đổi một vị trí khác.

Vừa đi được mấy bước, hắn lại quay đầu nhìn lại, phát hiện nơi mình định ngồi lúc nãy, đám cỏ đó bắt đầu rung lắc dữ dội, bên trong dường như có thứ gì đó đang luồn lách qua lại.

Thứ đó tốc độ rất nhanh, cũng không nhìn rõ là cái gì.

Không chỉ một nơi có, mà nơi họ chọn đâu đâu cũng có.

May mà lúc nãy không có ai ngồi xuống.

Đổi sang một nơi khác, lần này không còn những thứ kỳ quái đó nữa.

Trời càng lúc càng tối, không khí xung quanh cũng trở nên ẩm ướt hơn.

Buổi tối trong núi lạnh hơn ban ngày mấy độ, mọi người đều túm tụm lại với nhau cho ấm hơn một chút.

Ngẩng đầu lên chỉ thấy những tán lá cây dày đặc, thỉnh thoảng qua những khe hở mới thấy được một hai ngôi sao.

Ai nấy đều đã ăn lương khô, sớm đã ngủ say.

Tần Vũ trằn trọc mãi không ngủ được.

Nhìn sang Trương Lân, phát hiện gã cũng đang thức.

"Tiểu Trương,..." Tần Vũ vừa mở miệng được mấy chữ, lại không biết nên hỏi gì.

Cuối cùng ngậm miệng lại, nhắm mắt tựa vào thân cây.

Trương Lân liếc nhìn hắn một cái, không hề động đậy.

Sáng hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng, Tần Vũ đã tỉnh.

Quay đầu nhìn lại, phát hiện những người khác cũng đã tỉnh, người thì ăn uống, người thì đi loanh quanh.

“Bây giờ là mấy giờ rồi?” Tần Vũ nhíu mày hỏi Bàn Tử bên cạnh.

Vì đồng hồ của hắn tối qua đã đưa cho Bàn Tử, đến giờ vẫn chưa lấy lại.

Vương Bàn Tử vội vàng tìm chiếc đồng hồ trong ba lô, lấy ra xem, phát hiện mới chỉ khoảng năm sáu giờ sáng.

Chương 341

"Mới tờ mờ sáng thôi, vậy khi nào chúng ta đi?" Tần Vũ quay đầu nhìn Trương Lân.

Trương Lân dường như cả đêm không ngủ, dưới mắt có quầng thâm nhàn nhạt.

"Hai tiếng nữa." Tần Vũ nghe gã trả lời, khẽ gật đầu.

Hai tiếng nữa, vậy là còn chút thời gian, ăn chút gì đó trước đã.

Ngủ một giấc tối qua, tinh thần cũng đã hồi phục gần hết, bây giờ cảm thấy toàn thân tràn đầy sức lực.

Tần Vũ đứng dậy vận động tay chân.

Con châu chấu bện bằng cỏ lấy từ tay lão đạo sĩ vô danh hôm qua vẫn còn đây, bây giờ đúng lúc có thời gian xem kỹ lại.

Dù sao hôm qua lão đạo sĩ vô danh kia đã nhìn chằm chằm thứ này rất lâu, hắn phải xem xem trên đó có gì kỳ quái.

Cẩn thận xem xét con châu chấu bện bằng cỏ, phát hiện bên trong dường như không có gì kỳ lạ, Tần Vũ nhíu chặt mày.

Trực giác mách bảo hắn thứ này tuyệt đối có điểm kỳ quái, nhưng sự thật hiện tại lại không tìm ra được gì.

"Tần ca, xem tôi phát hiện ra cái gì này!" Tần Vũ nghe tiếng la của Vương Bàn Tử, quay đầu nhìn lại.

Phát hiện trong tay Vương Bàn Tử đang xách một con gà rừng, vui vẻ chạy tới.

"Gà rừng?

Cậu bắt ở đâu vậy?" Tần Vũ khẽ nhíu mày.

“Hì hì hì, tôi thấy lúc đi giải quyết nỗi buồn.

Ai da, con này béo thật, ở cái nơi quỷ quái này mà lại có thứ ngon như vậy.

Hai ngày nay toàn ăn lương khô cứng ngắc, Béo Gia ta sớm đã ngán rồi, đúng lúc để cải thiện bữa ăn.” Thấy Vương Bàn Tử vui vẻ định vặt lông con gà, Tần Vũ tùy ý liếc nhìn một cái, phát hiện dưới lớp da gà, có thứ gì đó đang ngọ nguậy.

“Đợi đã, Bàn Tử!” Tần Vũ lập tức hét lên.

Nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước.

Vương Bàn Tử đã nhổ đi một nhúm lông.

Gã có chút kỳ lạ nhìn Tần Vũ: “Sao vậy?” Thấy không có chuyện gì xảy ra, Tần Vũ thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn kỹ con gà trong tay, lại phát hiện da gà nhẵn nhụi hoàn hảo, hoàn toàn không có tình trạng như lúc nãy.

Có lẽ mình nhìn nhầm rồi.

Tần Vũ lắc lắc đầu.

“Không có gì, tiếp tục đi.” “Lúc nãy sao vậy?” Hồ Bát Nhất phát hiện Tần Vũ có chút không ổn, đi tới hỏi một câu.

“Không sao, chỉ là đầu hơi khó chịu thôi.” “Không phải là bị cảm lạnh rồi chứ?” Tần Vũ lúc này quả thực cảm thấy có chút đầu nặng chân nhẹ, nhưng không lẽ xui xẻo đến vậy, thật sự bị cảm lạnh rồi sao.

“Đừng động.” Trương Lân đột nhiên nói với hắn một câu như vậy.

Tần Vũ có chút khó hiểu, nhưng vẫn đi tới.

Trương Lân đưa tay sờ lên gáy hắn, Tần Vũ cảm thấy một cơn

đau nhói, sau đó chỉ thấy một vật đen sì bị lôi ra.

"...

Bọ?" Vương Bàn Tử nhìn con bọ, kinh ngạc nói.

"Một loại ve bét, thường sống trong môi trường ẩm ướt âm u, sẽ bám vào người.

Miệng của nó có độc tố đặc biệt, chứa một loại thuốc gây tê nhẹ, có thể khiến người ta buồn ngủ." Tần Vũ nhận ra thứ này, bắt đầu giải thích.

Vương Bàn Tử gật đầu.

Tần Vũ lúc này lại nhớ đến thứ ngọ nguậy lúc nãy hắn thấy trên con gà kia.

"Đưa con gà đó cho tôi xem." Tần Vũ khẽ vặn cổ, nói với Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử gật đầu đưa con gà cho hắn.

Tần Vũ cẩn thận quan sát con gà trước mặt, trông không giống mới chết, nhìn da thịt bên trong hắn đã chết khá lâu rồi, nhưng kỳ lạ là không hề bị thối rữa.

"Bàn Tử, e là hôm nay không được cải thiện bữa ăn rồi.

Thứ này hắn đã chết khá lâu, nhìn bụng nó xem." Vương Bàn Tử nghe lời hắn, có chút tiu nghỉu, chậm rãi đi tới.

Dưới bụng nó dường như cũng có thứ gì đó đang động đậy, kéo theo cả lớp da gà cũng động theo.

"Bên trong chưa chắc đã là thịt gà, ngược lại có khả năng là thứ khác." Tần Vũ đeo đôi găng tay da chuyên dụng, sau khi bọc kỹ càng, một tay xé toạc con gà ra.

Con gà dễ dàng bị xé ra.

Bên trong quả nhiên giống như hắn nghĩ, không phải thịt gà, mà là những con bọ lúc nhúc.

Những con bọ này trông giống hệt con bọ bám trên người hắn.

“Mẹ ơi, may mà chưa ăn, nếu không Béo Gia ta thật sự bị tởm chết mất.” Đám bọ đen ngòm bên trong thật sự khiến người ta buồn nôn.

Thêm vào đó, không biết thịt gà bên trong đã bị gặm bao nhiêu miếng, thậm chí còn ngửi thấy mùi thối rữa.

“Trong núi thường không có gà rừng, thỏ rừng thì có khả năng, nhưng sẽ không ở nơi ẩm ướt như thế này.

Cho nên sau này nhớ cẩn thận, đừng thấy đồ ăn là lao vào.” Tần Vũ liếc nhìn Vương Bàn Tử một cái rồi lạnh nhạt nói.

Chương 342

Vương Bàn Tử có chút ngượng ngùng gật đầu.

Bây giờ cũng đã nghỉ ngơi gần đủ, đúng hai tiếng.

Thế là cả nhóm lại tiếp tục lên đường.

Theo như hiện tại, khoảng hai ngày nữa sẽ đến đầu nguồn nước.

Trong thời gian đó sẽ xảy ra chuyện gì, không ai biết được.

Tần Vũ luôn có một cảm giác bất an, cảm giác đó càng lúc càng mãnh liệt khi đi đường, khiến tâm trạng hắn trở nên không vui.

Bàn Tử đang đi ở giữa, cảm thấy có thứ gì đó mát lạnh rơi trên mặt, hơi giống giọt mưa.

"Ban ngày ban mặt mà mưa à?" Bàn Tử khẽ lẩm bẩm một câu, đưa tay lau giọt nước trên mặt, cũng không để ý.

Lại một giọt nước rơi xuống, chính xác rơi vào mặt Bàn Tử.

"Mẹ nó, ban ngày ban mặt lại mưa." Nghe lời gã nói, những người khác dùng ánh mắt kỳ quái nhìn gã.

"Bàn Tử, không có mưa, anh nói nhảm gì đấy?" Hồ Bát Nhất nhíu mày đi tới gần.

"Thật sự không mưa à?

Vậy trên mặt tôi là cái gì?" Vừa nói, Vương Bàn Tử vừa đưa tay cho Hồ Bát Nhất xem.

Nhìn kỹ, phát hiện trên tay gã dính đâu phải nước mưa, mà là máu.

"Vãi chưởng, cái quái gì thế?" Vương Bàn Tử cũng không thể tin được nhìn vào vệt máu trên người mình.

Nếu vậy, thứ vừa rơi trên người gã hoàn toàn không phải nước mưa, mà là máu tươi.

Năm người đồng loạt ngẩng đầu.

Trên một cái cây lớn ngay phía trên, có một con hươu bị xé làm đôi.

Con hươu đó treo trên cây, máu trên đó vẫn còn tươi, tí tách rơi xuống.

Xem ra con hươu này mới chết không lâu, nhưng nhìn vết xé, hẳn không phải do con người làm, mà giống như bị mãnh thú dùng răng xé ra.

Xung quanh tĩnh lặng, trên đường đi cũng không nghe thấy động tĩnh gì, vậy con quái nào đã treo thứ này lên đó?

Mới đi được không bao xa, nếu có người ở đây giết con hươu này, không thể nào không nghe thấy được.

"Tần Vũ, cậu xem này." Giọng của Hồ Bát Nhất mang theo một chút căng thẳng, gọi thẳng cả tên Tần Vũ.

Tần Vũ nhíu mày đi qua xem, phát hiện một cái đầu lâu trẻ con, cũng không có thân thể.

Nếu chỉ phát hiện một cái đầu lâu thì không sao, nhưng lại phát hiện ra hai cái, trong đó có một cái của trẻ con, ý nghĩa không được tốt cho lắm.

"Hình như chúng ta phát hiện ra cái thứ hai rồi phải không?" Tần Vũ nhíu mày hỏi Hồ Bát Nhất bên cạnh.

Hồ Bát Nhất gật đầu.

"Đứa trẻ này đã bị nguyền rủa, ấn đường của nó màu đen." Lão đạo sĩ vô danh lúc này lại bắt đầu nói.

“Bị nguyền rủa?” Tần Vũ đi tới xem kỹ, phát hiện ấn đường của đứa trẻ quả nhiên có màu đen.

“Nguyền rủa gì?” Tần Vũ nhíu mày hỏi một câu.

“Cậu có biết về hiến tế người sống không?” Tần Vũ tuy đã nghe nói về truyền thuyết này, là một phương thức tế lễ mà người da đỏ thời cổ đại thường dùng nhất.

“Lấy xương sọ, xương ống chân, da người, tim gan người làm vật phẩm tế lễ.

Ta thấy những cái đầu lâu này, cũng đều là những thứ dùng làm vật phẩm hiến tế.” “Vậy thì có liên quan gì đến lời nguyền?” Tần Vũ nhíu mày, không hiểu mối quan hệ giữa hai thứ, nên lại hỏi thêm một câu.

“Ấn đường của đứa trẻ màu đen, chứng tỏ nó chết trong oán khí cực lớn.

Như vậy tế lễ sẽ không thành công, thi thể cũng được gọi là vật bất tường, bị pháp sư trong làng nguyền rủa.

Lời nguyền này có thể trấn áp oán khí của nó, ngăn nó sau khi chết gây họa cho cả làng.” Tần Vũ nhếch mép, tuy cũng nghe nói về việc hiến tế người sống, nhưng chỉ nghe người da đỏ dùng người sống tế lễ, chứ chưa từng nghe sẽ xảy ra hiện tượng như vậy.

“Một đạo sĩ mà biết rõ như vậy?

Chẳng lẽ ông cũng từng tham gia nghi lễ như vậy?” Hồ Bát Nhất đúng lúc tiến lên hỏi.

Lão đạo sĩ vô danh lắc đầu.

“Ta tuy chưa từng tham gia, nhưng ta đã tận mắt chứng kiến, đó là chuyện của mấy chục năm trước rồi.” “Nếu đã có vật phẩm tế lễ, vậy

thì ở đây chắc chắn sẽ có tế đàn." Tần Vũ nhìn xung quanh, nhưng xung quanh cũng không có tế đàn, suốt đường đi đều không thấy.

"Ở dưới nước." Trương Lân liếc nhìn dòng suối, lạnh nhạt nói.

"Dưới nước?" Tần Vũ ghé sát lại nhìn một cái.

Nước bên dưới đục ngầu khiến người ta không thấy rõ có gì bên trong.

"Bên trong chẳng thấy cái quái gì, vậy mà cậu cũng biết có tế đàn, mắt cậu tốt thật đấy." Vương Bàn Tử liếc nhìn một cái, giọng điệu không tốt.

Tần Vũ có chút kỳ lạ nhìn Vương Bàn Tử, cảm giác câu nói vừa rồi của gã là đang nhắm vào Trương Lân.

"Chúng ta vứt thứ này xuống đi, dù sao mang theo thứ bị nguyền rủa bên người cũng không tốt lắm." Tần Vũ chủ trương.

Những người khác không có ý kiến gì, thế là vứt thứ đó xuống sông.

Ngay khoảnh khắc vứt xuống sông, nước sông đột nhiên sôi sùng sục bốc hơi nóng.

Chương 343

Nước sông bắn lên bãi cỏ bên cạnh, làm cháy một mảng.

“Mẹ kiếp, cái quái gì thế này?” Vì Vương Bàn Tử đứng gần nhất, nên có chút nước sông bắn lên giày của gã, chỉ thấy giày của gã bị ăn mòn mất một mảng lớn.

Gã nuốt nước bọt, vội vàng lùi lại mấy bước.

“Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ vứt thứ đó xuống có tác dụng?

Có thể làm nước sông sôi lên sao?” Tần Vũ nhìn dòng sông đang sôi sùng sục, hỏi.

“...

Xong rồi, lời nguyền bị giải rồi, mau chạy đi.” Một câu nói của lão đạo khiến bốn người xung quanh đều kinh hãi, chưa kịp chạy trốn.

Xung quanh vang lên tiếng khóc của trẻ con, trong khu rừng tĩnh lặng càng thêm rõ rệt.

“Tiếng khóc của trẻ con?” Hồ Bát Nhất cũng nhíu chặt mày, có thể thấy, tâm trạng của mọi người lúc này đều vô cùng nặng nề.

Dù sao ai gặp phải chuyện như vậy tâm trạng cũng không tốt được.

Tiếng khóc càng lúc càng gần.

Năm người không biết phải làm sao.

Vương Bàn Tử đột nhiên cảm thấy có người đang kéo ống quần mình, cúi đầu nhìn, phát hiện một đứa bé.

Cảm giác người đang kéo ống quần đang nhìn chằm chằm mình, đứa bé đó ngẩng đầu, nhếch miệng cười một cái.

Vương Bàn Tử bị dọa cho một phen, ra sức giãy chân.

Tần Vũ nhìn Bàn Tử bên cạnh đang ra sức cử động, vỗ vai gã.

"Làm gì đấy?" Cảm giác có người vỗ vai, Vương Bàn Tử mặt mày kinh hãi ngẩng đầu.

"Tôi... tôi... trên chân..." Tần Vũ nhíu mày nhìn chân gã, không có gì cả, vẫn bình thường.

"Chẳng có gì cả, cậu la cái gì vậy." Lúc này Vương Bàn Tử cúi đầu nhìn, phát hiện ống quần mình vẫn ổn, không có gì cả.

Cảnh tượng vừa rồi dường như chỉ là ảo giác.

"Không, lúc nãy tôi thật sự thấy có một đứa bé bám vào ống quần tôi, hai mắt nó đen ngòm, hoàn toàn không có lòng trắng, miệng thì nhe ra to thế này." Nhìn bộ dạng kinh hồn bạt vía của Vương Bàn Tử, cũng không giống như đang nói dối.

Lúc này nước sông đã không còn biến đổi gì.

Đợi khi họ phản ứng lại, mới phát hiện mình vẫn đang đứng tại chỗ.

Rõ ràng lúc nãy là cơ hội tốt để chạy trốn, nhưng không biết bị thứ gì ảnh hưởng, lại khiến họ đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

May mà nước sông trước mặt đã trở lại bình thường.

"Chúng ta đi thôi, sau này đừng nhặt mấy thứ này nữa, xui xẻo." Tần Vũ vừa nói xong, cảm thấy cánh tay hơi đau, vén áo lên xem, phát hiện con châu chấu bện bằng cỏ trong túi, không biết vì sao lại chạy lên cánh tay hắn.

Nó đã cứa một vết vào cánh tay hắn.

“Thứ này sao lại chạy vào đây?” Tần Vũ nhẹ nhàng lấy con châu chấu xuống, cất lại vào ba lô.

Tay tuy bị cứa một vết không lớn, nhưng mùi máu tanh lan ra.

Mùi máu này dễ thu hút một số loại bọ hút máu.

Tần Vũ vội vàng lấy một miếng băng keo cá nhân, dán lên vết thương.

Sau đó điên cuồng xịt thuốc chống muỗi lên người, mùi nồng nặc của thuốc cuối cùng cũng át đi mùi máu tanh trên người.

Tiếp tục đi về phía trước, Vương Bàn Tử không biết vì sao thần sắc có chút hoảng hốt, suýt nữa đâm đầu vào cây.

“Sao vậy?

Từ nãy đến giờ cảm giác anh cứ như người mất hồn?” Tần Vũ đi tới gần, khẽ hỏi một câu, sau đó ra hiệu cho những người khác dừng lại trước.

“Tôi không biết tại sao, cứ cảm giác có một đứa bé bám trên lưng tôi, cảm giác này không thể nào gạt bỏ được.” Giọng Vương Bàn Tử yếu ớt.

Tần Vũ vén áo sau lưng gã lên, phát hiện trên đó có một mảng lớn vết đỏ, trông quả thực giống như bị một đứa bé bám trên lưng đè ra.

“Bàn Tử, trên người anh...” Hồ Bát Nhất không nhịn được, nói một câu.

“Trên người tôi làm sao?” Vương Bàn Tử cũng muốn nhìn, nhưng vì thân hình có chút quá khổ, nên không xoay được.

“Không sao, chỉ là bị mấy con bọ cắn sưng lên thôi.” Tần Vũ nhẹ nhàng đặt áo xuống, đồng thời ra hiệu cho Hồ Bát Nhất bên cạnh.

Hồ Bát Nhất nhận được ánh mắt của hắn, lập tức hiểu ra phải làm

gì, thế là cũng gật đầu phụ họa theo lời hắn.

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đi trước, Tần Vũ và Trương Lân bọc hậu.

“Lúc nãy tôi thấy sau lưng Bàn Tử có một mảng lớn vết đỏ, trông giống như bị một đứa trẻ đè lên.

Bàn Tử không phải đã dính phải thứ gì không sạch sẽ rồi chứ?” Tần Vũ nhíu mày nói với Trương Lân bên cạnh.

Trương Lân vì lúc nãy không nhìn thấy vết đỏ sau lưng Bàn Tử, nên cũng không để ý.

Chương 344

Bây giờ nghe nói vậy, trong đầu suy nghĩ một lát.

"Có khả năng." Tần Vũ vẫn chưa hết lo lắng.

Lại nghĩ đến cái đầu lâu của đứa trẻ lúc nãy, họ đã ném nó vào nơi tế lễ.

Nếu lão đạo sĩ vô danh kia đã nói, lời nguyền trên đầu lâu đứa trẻ đã được giải, nhưng lại không có chuyện gì xảy ra.

Không phải vì đứa trẻ đó thực ra đã bám theo Vương Bàn Tử, nên mới không làm gì họ sao.

Nghĩ vậy quả thực có mấy phần hợp lý.

Nhưng bây giờ cũng không phải lúc bàn luận chuyện này, phải để mắt đến Vương Bàn Tử mọi lúc mọi nơi.

Dù sao trên người gã chỉ có những vết đỏ đó thôi, chưa xảy ra chuyện gì khác.

Để phòng ngừa bất trắc, phải để mắt đến gã.

Cả nhóm tiếp tục đi về phía trước, trên đường cũng đã nghỉ ngơi không ít lần.

Gặp phải phần lớn đều là một số loại bọ, đủ các loại, sống trong môi trường ẩm ướt nên kích thước lớn bất thường.

"Tìm thấy nguồn nước rồi!" Hồ Bát Nhất ở phía trước vui mừng hét lên.

Cả nhóm vội vàng chạy tới, nhưng phát hiện không chỉ là một cái hồ, mà bên cạnh cái hồ đó còn có một bãi tha ma.

Mộ bia trên bãi tha ma đó, lớn nhỏ hình dạng khác nhau, nhưng

trông lại vô cùng ngay ngắn, dường như có quy luật.

Hắn là do con người xây dựng, nếu không thì không thể nào có quy luật như vậy.

"Tiểu Trương, đây là đâu?" Trương Lân cũng nhíu mày.

Gã nhớ rằng nơi này đáng lẽ không có bãi tha ma, sao lại đột nhiên xuất hiện được chứ?

Thấy gã cũng không biết đây là đâu, Tần Vũ định đi vào xem thử.

Dù sao bãi tha ma đó cũng khá gần, chỉ cần đi thêm mấy chục bước là tới.

Một vật màu vàng thu hút sự chú ý của hắn.

Tần Vũ đi tới xem, phát hiện một con gấu Teddy.

Ở một nơi hẻo lánh như thế này, sao lại có loại đồ chơi này xuất hiện được.

Tiếng trẻ con lại bắt đầu vang lên, càng lúc càng lớn, ban đầu chỉ là tiếng khóc, sau đó dần dần biến thành tiếng cười, một loại tiếng cười quỷ dị.

Bên trong có thể nghe thấy xen lẫn tiếng mèo kêu.

"Thứ quỷ gì vậy?" Tần Vũ không nhịn được nói một câu.

Hắn thấy từ trong ngôi mộ đó đột nhiên chui ra một thứ tứ bất tượng, có đầu người, nhưng lại phát ra tiếng mèo kêu.

Số lượng không chỉ có một con, từ những ngôi mộ khác cũng chui ra những thứ tương tự.

Đếm kỹ, có đến mấy chục con.

Những thứ đó nhe răng múa vuốt lao về phía họ.

Tần Vũ không đề phòng, trực tiếp bị vật ngã xuống đất.

Hắn dùng một cây gậy gỗ trong tay chặn miệng con vật đó, nó cũng không có cách nào cắn được.

Nhân cơ hội này, hắn định hất con vật trên người xuống, lại phát hiện sức lực của thứ này lại lớn hơn mình.

Bây giờ chỉ có thể khổ sở giãy giụa.

Nhìn tình hình của những người khác cũng không khác mình là mấy, vô cùng gian nan đối phó với đám quái vật này.

Trương Lân thấy Tần Vũ bị vật ngã, liền cắn rách ngón trỏ, một giọt máu từ trên không nhỏ xuống ấn đường của con quái vật trên người hắn.

Con quái vật đột nhiên bất động.

Tần Vũ lúc này mới thoát ra được.

"Nhảy xuống nước." Trương Lân ra lệnh một tiếng, những người còn lại bao gồm cả Tần Vũ, đồng loạt nhảy xuống nước.

Những thứ đó dường như sợ nước, nên không dám tiến lên.

Tần Vũ nhìn ánh mắt của những thứ đó, luôn cảm thấy chúng không phải sợ nước, mà là sợ thứ gì đó trong nước.

Nhưng trên bờ có nhiều tiểu quái như vậy, bây giờ cũng chỉ có thể ở dưới nước, không thể lên bờ được.

Thời gian nín thở của con người có hạn, nên chỉ nín được mấy phút là không chịu nổi, lần lượt nổi lên mặt nước.

Vì bây giờ họ đang ở giữa hồ, nên đám tiểu quái vật kia thấy xong cũng không làm gì được.

Có mấy con tiểu quái vật thử chạm vào nước, nhưng sau khi chạm xong, lập tức rụt lại.

Cách đó không xa có một tảng đá lớn.

Trên người họ có mang theo thiết bị lặn, có thể ở đó thay đồ.

Tảng đá đó đủ lớn để mấy người thay xong trang bị.

Tần Vũ và Trương Lân ra hiệu với nhau, quyết định xuống nước trước.

Chương 345

Trương Lân gật đầu.

Tần Vũ như một con cá linh hoạt lặn xuống nước.

Đáy hồ trong suốt, có thứ gì cũng có thể nhìn thấy rõ mồn một.

Điều này làm tăng thêm không ít cảm giác an toàn cho hắn.

Từ từ lặn xuống dưới, xung quanh thỉnh thoảng có mấy con cá nhỏ bơi qua, đều là những loại cá thường thấy, không có gì đáng nói.

Nhưng càng xuống sâu, nước ở đó càng lúc càng đen.

Trong bóng tối mờ mịt, dường như có thứ gì đó đang rình rập.

Cảm giác bất an trong lòng Tần Vũ lại xuất hiện.

Hắn quyết định ngay lập tức bơi lên trên.

Nhưng có thứ gì đó đang kéo mắt cá chân hắn, ra sức kéo hắn xuống.

Tần Vũ trợn to mắt, hai chân loạn xạ đạp vào cái tay đang kéo mình.

Nhưng cái tay đó lại không hề nhúc nhích.

Tần Vũ loạn xạ sờ soạng bên hông, may mà bên hông có treo một con dao găm.

Lúc này hắn trực tiếp cầm con dao găm đó đâm vào cái tay dưới chân mình.

Chủ nhân của cái tay đó cảm thấy đau, phát ra một tiếng kêu quái dị, rồi chìm xuống.

Tần Vũ thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục bơi lên.

Thấy hắn lên, Hồ Bát Nhất và những người khác tiến lên hỏi han.

"Dưới đó thế nào?" Tần Vũ tháo đồ trên đầu ra, thở hổn hển mấy hơi.

Đối mặt với câu hỏi, Tần Vũ không trả lời, mà xắn ống quần lên.

Trên mắt cá chân hắn có bốn vết hằn sâu hoắm.

Những vết hằn đó tím tái, có thể thấy sức lực của người nắm mắt cá chân hắn lớn đến mức nào.

"..." "Lúc tôi bắt đầu lặn xuống, không gặp phải thứ gì.

Nhưng đến một độ sâu nhất định, tôi cảm thấy có chuyện không ổn, vội vàng bơi lên.

Kết quả có một thứ đột nhiên kéo chân tôi, ra sức kéo tôi xuống." Tần Vũ thở một hơi rồi tiếp tục: "May mà tôi dùng dao găm đâm nó một nhát, nếu không thì e là tôi đã bị kéo xuống rồi." Nghe hắn kể lại, sắc mặt của những người khác đều không tốt.

Dù sao đám quái vật xung quanh vẫn chưa rời đi, dưới đáy lại có thứ khác, không thể nào cứ ở trên tảng đá mãi được.

"Chỉ gặp phải một con thôi à?" Trương Lân đột ngột hỏi một câu.

Tần Vũ gật đầu.

Hắn cũng không rõ dưới đáy rốt cuộc có bao nhiêu thứ, nhưng quả thực lúc nãy chỉ gặp phải một con.

"Để tôi đi, tôi có cách giải quyết.

Mọi người theo sau tôi.

Lũ kia e là sắp xuống nước rồi." Tần Vũ nghe lời gã, nhìn đám tiểu quái vật xung quanh.

Đám tiểu quái vật quả nhiên đang rục rịch, có con đã thử thăm dò

xuống nước, chỉ là ở vùng nước cạn, chưa tiến vào lãnh địa của họ.

Xem ra chúng đang thích ứng với nước ở đây, e là không lâu nữa sẽ bơi được vào giữa hồ.

Tần Vũ gật đầu, những người khác cũng gật đầu, cùng nhau xuống nước.

Đến vùng nước sâu thẳm, nhiệt độ giảm mạnh, một cảm giác âm lạnh bò lên sống lưng.

Tần Vũ cảm thấy phía bên trái dường như có thứ gì đó, theo phản xạ né đi.

Ở vị trí ban đầu của hắn, một thứ khổng lồ xuất hiện trước mặt.

Vì ở trong nước, nên chỉ có thể thấy một khối đen sì, không thấy được hình dạng thực sự của nó.

Trương Lân lúc này cũng đã nhận ra hành tung của thứ đó, lao ra trước tiên.

Những người khác chưa kịp phản ứng, gã đã biến mất không dấu vết.

Tần Vũ không ngờ gã lại ra tay như vậy, nhất thời ngẩn ra.

Hắn luôn cảm giác thứ đó dường như đang nhắm vào mình, nếu không thì không thể nào vừa vào đã nhắm vào hắn.

Dù sao phía trước có nhiều người như vậy.

Sau khi Trương Lân rời đi, cảm giác âm lạnh đó cũng biến mất.

Xem ra gã đã dùng phương pháp đặc biệt để dụ thứ đó đi.

Bốn người còn lại tranh thủ cơ hội lặn xuống đáy.

Càng gần đáy, họ phát hiện dưới đó lại là một quần thể kiến trúc dày đặc, gần đó có một con tàu đắm khổng lồ.

Quần thể kiến trúc đó cách khá xa, nên họ chọn con tàu đắm gần nhất.

Chương 346

Tần Vũ ra hiệu, bảo mọi người đừng vào vội.

Dù sao cũng không biết bên trong có gì, liều lĩnh đi vào sẽ nguy hiểm.

Bốn người chia nhau ở bốn góc của con tàu, cẩn thận quan sát.

Con tàu này trông đã có từ rất lâu, có lẽ xuất hiện khi nơi này còn là một vùng biển.

Lớp sắt rỉ trên đó đã kết thành nhiều lớp, trong nước phát ra ánh sáng xanh u ám, trông khá giống con tàu ma trong truyền thuyết.

Nhìn từ xung quanh, dường như bên trong không có nguy hiểm.

Nhưng chỉ nhìn từ bên ngoài, cũng không biết bên trong có gì.

Tần Vũ sau khi tìm kiếm, định đi vào.

Hai người một đội, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử một đội, hắn và lão đạo sĩ vô danh một đội.

Đừng thấy lão đạo tuổi đã cao, thân thể lại còn nhanh nhẹn hơn người khác.

Tần Vũ đi vào trong tàu trước tiên, ba người còn lại theo sau.

Sau khi lên tàu, họ mới chia thành hai nhóm hành động.

Bên trong mọc rất nhiều rong rêu, nhưng lại không có bất kỳ động vật nhỏ nào trong đó.

Lúc nãy, những đám rong rêu họ gặp đều có ít nhiều một hai con cá.

Nhưng ở đây lại không có.

“Cẩn thận một chút.” Tần Vũ ra hiệu.

Trên boong tàu không có gì đáng xem, chỉ là một khoảng trống trơn.

Đi vào khoang tàu, trong khoang tàu có một số sách vở quý giá, nhưng cũng vì bị nước ngấm, đã rách nát không còn ra hình dạng.

Tần Vũ thử lật xem mấy cuốn sách, có lẽ vì bìa da tốt, còn về nội dung bên trong, căn bản không nhìn rõ được.

Trong khoang tàu có mấy cái vại lớn, cũng không biết trong vại đựng thứ gì, đậy rất kín.

Tần Vũ thử cạy nắp vại ra, nhưng do áp lực nước, cộng thêm thời gian đã lâu, rêu mốc đã nối liền nắp và vại lại với nhau.

Nếu không có công cụ hỗ trợ, căn bản không mở được.

Đành phải đi xem những nơi khác trước.

Lão đạo sĩ vô danh ban đầu còn đi cùng hắn quan sát xung quanh, nhưng sau đó, không biết đã chạy đi đâu mất.

Tần Vũ giây trước còn đang cầm một cuốn sách xem, giây sau lão đạo sĩ vô danh đã biến mất không dấu vết.

“Đạo trưởng?” Tần Vũ nhìn xung quanh, hoàn toàn không thấy bóng dáng của lão đâu cả.

“Lão già này chạy đi đâu rồi?” Tần Vũ nhíu mày.

Nhưng bây giờ cũng không có thời gian để ý.

Nơi này có chút lớn, nếu muốn xem hết toàn bộ, phải tốn một chút thời gian.

Hắn cảm thấy nơi này không có gì đáng xem, định ra ngoài.

Xa xa thấy ở góc cua có một bóng người, hắn tưởng là lão đạo sĩ

vô danh.

Tiến lại gần định gọi, nhưng đi vào xem, phát hiện ở góc cua căn bản không phải là người, mà là một con khỉ đầy lông, nhưng thân hình lại lớn hơn khỉ bình thường rất nhiều.

"Mẹ kiếp, Hầu Biển!" Đối mặt với con vật xấu xí này, Tần Vũ cố gắng không gây kinh động.

Dù sao sức lực của con vật này rất lớn, một mình hắn cũng không có cách nào giải quyết.

Huống hồ lại ở một nơi chật hẹp như thế này.

Con Hầu Biển đó dường như không nhận ra sự tồn tại của hắn, cứ ở góc đó.

Tần Vũ cẩn thận đi về phía cánh cửa bên cạnh.

Khi sắp ra ngoài, con Hầu Biển đó đột nhiên quay lại.

Ngay sau đó, một mùi máu tanh nồng nặc xộc vào mũi Tần Vũ.

Con Hầu Biển vừa quay người lại đã có thể nhìn thấy Tần Vũ.

Khuôn mặt xấu xí của nó đầy máu tươi, trên miệng thậm chí còn ngậm một miếng thịt, cũng không biết là thịt của con gì.

Con Hầu Biển thấy hắn, liền lao tới.

Tần Vũ nhanh chóng rời khỏi đó, bơi về phía khác.

Nhưng con Hầu Biển phía sau vẫn đuổi theo không tha.

Ở góc dưới bên trái có một căn phòng nhỏ, chỉ cần có thể vào trong đó, và đóng cửa lại, có thể thoát khỏi con Hầu Biển.

Nhưng phải đảm bảo cửa có thể mở được, và bên trong có khóa.

Thấy con Hầu Biển càng lúc càng gần, Tần Vũ siết chặt con dao găm trong tay, đột nhiên rẽ một cái, chém thẳng cho con Hầu Biển một

nhát.

Con Hầu Biển bị đánh bất ngờ, càng thêm phẫn nộ, một móng vuốt cào lên, cánh tay Tần Vũ có thêm mấy vết thương.

Chương 347

Mùi máu tanh nhàn nhạt lan tỏa trong nước.

“Mẹ nó, Hầu Biển thật lợi hại.” Tần Vũ không dám dừng lại một giây nào.

Bây giờ vừa hay đã kéo dãn khoảng cách với con Hầu Biển, dù sao con Hầu Biển cũng đã bị thương, hành động cũng không còn như trước.

Hắn nhanh chóng đến cánh cửa nhỏ đó, ra sức kéo một cái, cánh cửa kẽo kẹt bị kéo ra.

Tần Vũ mừng rỡ trong lòng, vội vàng trốn vào trong.

Con Hầu Biển thấy hắn trốn vào trong, thấy con mồi của mình sắp bay mất, lập tức tăng tốc.

Tần Vũ dùng sức đóng cửa, lại phát hiện cửa không đóng được, chỉ có thể đóng được một nửa, cũng không biết đã xảy ra vấn đề gì.

Nhìn lên trên, phát hiện có một khối sắt rỉ, vì nhiều năm không dùng, đã biến dạng, kẹt thẳng vào đó.

“Vãi chưởng, mẹ nó!” Tần Vũ không nhịn được chửi một câu bậy.

Khuôn mặt của con Hầu Biển gần trong gang tấc.

Tần Vũ bây giờ cũng không có thời gian để ra ngoài.

Ra ngoài sẽ đụng phải con Hầu Biển, chỉ có một con đường chết.

Bây giờ chỉ có thể liều mạng giữ lấy cánh cửa.

Con Hầu Biển thân hình khá lớn, nhất thời cũng không vào được.

Huống hồ, nơi này chật hẹp, Tần Vũ dùng chân chống vào bức tường phía sau, sức lực cũng có thể chống lại con Hầu Biển.

Nhưng sức người có hạn, cũng không chống được bao lâu.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tay Tần Vũ đau nhức vô cùng.

Hắn cắn răng, tiếp tục chống đỡ.

Con Hầu Biển dường như đã nhắm vào hắn, cứ đứng đó không động đậy.

Cuối cùng, Tần Vũ không chống đỡ nổi, bị con Hầu Biển hất văng vào bức tường phía sau, va đập đến đầu óc choáng váng.

Tần Vũ bây giờ thậm chí có thể ngửi thấy mùi hôi trong miệng con Hầu Biển.

Giây tiếp theo có lẽ sẽ là cái chết.

Nhưng hắn không cam tâm.

Tại sao lại phải chết trong tay một con Hầu Biển?

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, cánh tay Tần Vũ đã đau nhức không chịu nổi, nhưng hắn vẫn nghiến răng tiếp tục chống đỡ.

Con khỉ biển kia như thể đã nhắm trúng hắn, cứ đứng yên ở đó không hề động đậy.

Cuối cùng, Tần Vũ không thể trụ được nữa, bị con khỉ biển kia đập mạnh vào bức tường phía sau, đầu óc quay cuồng, hoa mắt chóng mặt.

Giờ đây, Tần Vũ thậm chí còn ngửi thấy mùi hôi thối từ miệng con khỉ biển, có lẽ giây tiếp theo sẽ là cái chết.

Nhưng hắn không cam tâm, tại sao lại phải chết trong tay một con

khỉ biển chứ?

Hắn nhớ ra trên thắt lưng có một con dao găm, Tần Vũ dùng hết sức rút nó ra, đâm mạnh vào mắt con khỉ biển trước mặt.

Vì thân hình con khỉ biển quá lớn nên nó bị kẹt ngay ở cửa, tiến không được, lùi cũng không xong.

Tay nó hoàn toàn không thể vươn vào trong, miệng lại bị kìm kẹp, chỉ có thể bị động chịu đựng nỗi đau do dao găm gây ra.

Chẳng biết đã qua bao lâu, con khỉ biển trước mặt cuối cùng cũng chết hẳn.

Tần Vũ thở phào một hơi, thấy Bàn Tử ở phía xa đang lo lắng bơi về phía mình, hắn cuối cùng không trụ được nữa mà ngã xuống đất.

Tần Vũ cảm giác như mình bị cuốn vào một vòng xoáy, không ngừng quay cuồng, không thể thoát ra.

"Tần Vũ?

Tần Vũ?" Một giọng nói quen thuộc gọi hắn tỉnh dậy.

Tần Vũ giật mình ngồi bật dậy, phát hiện trước mặt là khuôn mặt béo quen thuộc của Bàn Tử.

"..." "Ôi trời, tôi nói này, mạng cậu cũng lớn thật đấy.

May mà đây chỉ là một con khỉ biển cỡ nhỏ, nếu không thì sợ là cậu đã chết ở đó rồi." Nghe Vương Bàn Tử nói, Tần Vũ cười khổ, đúng vậy, vận may của mình thật tốt.

Hắn hiện đang ngồi trên một boong tàu, ba người kia đều ở xung quanh.

Ánh mắt của lão đạo sĩ vô danh có chút lơ đãng, không biết đang nghĩ gì.

Tần Vũ chẳng thèm để ý đến gã đã bỏ đi giữa chừng này.

“Tiểu Trương đâu, chưa về à?” Tần Vũ hỏi Bàn Tử bên cạnh.

Bàn Tử gật đầu.

Chiếc đồng hồ của Tần Vũ đã không biết mất đi đâu khi chiến đấu dưới biển.

“Hồ Bát Nhất, bây giờ là mấy giờ rồi?” Ngoài chiếc đồng hồ chống nước của Tần Vũ, chỉ còn lại chiếc trong tay Hồ Bát Nhất.

“Khoảng tám chín giờ tối.” Bọn họ đến nơi này vào buổi trưa, không ngờ đã nhanh chóng đến tám chín giờ.

Chương 348

Trương Lân đã đi mấy tiếng đồng hồ vẫn chưa về, Tần Vũ có chút lo lắng.

Tần Vũ vừa định đứng dậy thì phát hiện chân mình không thể cử động được.

Hắn nhíu mày nhìn xuống chân mình, có khả năng cao là đã bị gãy xương, thảo nào hắn lại ngồi trên boong tàu.

"Chân của cậu?" Hồ Bát Nhất cũng nhận ra điều bất thường, nhìn sang, lúc phát hiện ra Tần Vũ thì không để ý nhiều, chỉ vội đưa hắn lên boong tàu.

Nhưng bây giờ nhìn lại, chân hắn có vẻ đã có vấn đề.

"Chân tôi hình như bị gãy rồi." Tần Vũ thầm kêu một tiếng "toang rồi", vào thời điểm quan trọng như thế này mà chân lại bị gãy, đây không phải là một tin tốt lành đối với bất kỳ ai.

"Thử xem, có đi được không." Hồ Bát Nhất nói bên cạnh, Tần Vũ gật đầu, cố gắng đứng dậy.

Nếu chỉ đứng thì vẫn có thể, nhưng chắc chắn không thể bơi được.

Hiện tại họ đang ở dưới nước, không thể bơi chẳng khác nào một người tàn phế.

Trong phút chốc, không khí trở nên trầm mặc.

"Đưa chân đây." Tần Vũ đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc, quay đầu lại thì thấy Trương Lân đang từ từ tiến đến từ xa.

Trong tay anh ta cầm một vật gì đó to đùng, không rõ là thứ gì.

Sau khi anh ta đến gần, Tần Vũ ngoan ngoãn đưa chân ra trước mặt.

Trương Lân nhíu chặt mày, tiện tay xé hai tấm ván gỗ trên boong tàu.

Những tấm ván này đều làm bằng gỗ, không biết là loại gỗ gì mà trải qua bao nhiêu năm vẫn không bị mục nát.

Anh ta dùng hai tấm ván gỗ để cố định, sau đó dùng vài dải vải rách quấn quanh chân Tần Vũ.

Như vậy, chân hắn sẽ không dễ bị tổn thương lần nữa.

Mặc dù đã được nẹp ván gỗ, nhưng hành động của hắn vẫn bị hạn chế.

Trương Lân trực tiếp cõng hắn lên lưng.

Tần Vũ không ngờ lại có chuyện này xảy ra.

Vốn định từ chối, nhưng sau khi suy nghĩ lại, hắn cảm thấy tình hình hiện tại như thế này thực ra là tiện lợi nhất.

Dù sao cũng chỉ có Trương Lân mới có khả năng cõng một người dưới nước mà vẫn di chuyển như người thường.

Cả nhóm tiếp tục lặn xuống đáy nước.

Không xa nơi này có một công trình kiến trúc khổng lồ.

Vì khoảng cách còn hơi xa nên không thể nhìn rõ, nhưng khi họ dần tiến lại gần, diện mạo của công trình kiến trúc đó hoàn toàn hiện ra trước mắt.

"Lại là một cái tứ hợp viện?

Đây không phải là nơi ở của người Dao sao?

Sao lại có tứ hợp viện?" Tần Vũ có chút kinh ngạc nhìn cảnh

tượng trước mắt.

Đây đúng thực là một cái tứ hợp viện chính hiệu, hoàn toàn không giống kiểu cổ lầu mà hắn đã tưởng tượng.

Những người khác cũng có chút kinh ngạc, chỉ riêng Trương Lân vẫn không có biểu cảm gì.

"Chúng ta vào xem trước đi." Mọi người cùng nhau tiến vào bên trong tứ hợp viện.

Công trình dưới lòng đất này được bảo tồn khá tốt, không có chỗ nào bị mài mòn, trông như thể chỉ mới chìm xuống vài chục năm.

So với con tàu đắm kia, nơi này sạch sẽ hơn nhiều.

Tần Vũ nhíu mày.

Họ quyết định chia ra hành động.

Nơi này thực sự quá lớn, nếu không chia ra sẽ lãng phí thời gian, mà ở đây càng lâu thì nguy hiểm càng nhiều.

Nếu chia nhóm hai người thì sẽ thừa ra một người.

Tần Vũ suy nghĩ một lúc rồi quyết định, Trương Lân và hắn một nhóm, ba người còn lại một nhóm.

Dù sao nếu để lão đạo sĩ vô danh đi một mình, cũng không biết gã sẽ gây ra chuyện gì.

Với cách chia nhóm như vậy, những người khác đều không có ý kiến gì.

Trương Lân và Tần Vũ đi vào căn phòng lớn ở chính giữa trước tiên.

Xung quanh đây đều là nước sông, nên đồ đạc bên trong cũng bị cuốn đi tứ tán, chẳng còn mấy thứ có thể bảo tồn nguyên vẹn.

Ngay cả đồ sứ cũng không còn mấy cái, huống chi là sách vở.

Họ từ từ đi vào trong phòng.

Vì chân cẳng không tiện, Tần Vũ phải dựa vào Trương Lân dìu mới có thể đi lại.

Hai người chậm rãi đi đến trước một nơi trông giống như phòng tân hôn.

Bởi vì tất cả màu sắc ở đây đều là màu đỏ thẫm, mặc dù đồ đạc đã bị nước sông bào mòn đến không ra hình thù gì, nhưng vẫn có thể thấy rõ màu chủ đạo là màu đỏ.

Thông thường nơi ở của người Dao không thể lấy màu đỏ làm chủ đạo, trừ khi đây là một phòng tân hôn.

Chương 349

Trên đó còn có một vài món trang sức bạc, nhìn vào hoa văn trên đó, đúng là của một cô gái sắp xuất giá mới đeo.

"Nơi này lại là một phòng tân hôn, thật không ngờ." Tần Vũ khẽ nói một câu.

Trương Lân bên cạnh nhíu mày, sắc mặt trông không được tốt.

Phía chính diện treo một bức chân dung.

Vì khung tranh khá tốt nên có thể lờ mờ nhìn ra được thứ bên trong, có lẽ là hình của người con gái sắp xuất giá.

Nhưng người phụ nữ trong tranh lại mặc áo cưới, ở một nơi u ám như thế này, một bức tranh vốn không có gì kỳ lạ cũng trở nên bất thường.

Tần Vũ nhìn chằm chằm vào bức tranh, nhìn một lúc thì bị mê hoặc.

"Đi thôi, đừng nhìn nữa, còn phòng khác nữa." Trương Lân hiếm khi nói một câu dài như vậy.

Tần Vũ bừng tỉnh, có chút sợ hãi nhìn bức tranh, sau đó rời khỏi nơi này.

Vừa rồi khi nhìn bức tranh, không biết tại sao hắn lại bị cuốn hút, cứ cảm giác người bên trong đã cử động, nhưng khi nhìn lại thì không thấy có gì bất thường.

Khi Tần Vũ rời khỏi căn phòng, hắn không nhịn được lại liếc nhìn một cái.

Người trong tranh đang mỉm cười, đột nhiên quay đầu lại.

“Vãi chưởng.” Tần Vũ không nhịn được kêu lên một tiếng.

“Sao vậy?” Trương Lân nhíu mày nhìn hắn.

Tần Vũ lại nhìn kỹ bóng người trong tranh, không có bất kỳ động tĩnh nào.

Tần Vũ im lặng một chút, cuối cùng không nói gì.

Họ đến căn phòng bên cạnh.

Có lẽ vận may của hắn khá tốt, căn phòng này chính là khuê phòng của người phụ nữ trong tranh.

Bên trong tuy cũng cũ nát, nhưng bộ áo cưới màu đỏ thẫm lại cực kỳ bắt mắt.

Bị ngâm trong nước lâu như vậy mà bộ áo cưới vẫn còn nguyên vẹn, như mới.

Tần Vũ ma xui quỷ khiến đưa tay ra, định chạm vào, nhưng lại bị Trương Lân cản lại.

“...” Tần Vũ đành phải rụt tay lại, cười ngượng ngùng.

Không biết tại sao, hắn cứ bị những thứ này thu hút, đầu óc hoàn toàn không chịu sự kiểm soát.

“Tôi thấy trạng thái của cậu không ổn, chúng ta rời khỏi đây trước đi.” Trương Lân khẽ nói một câu, Tần Vũ gật đầu rồi rời đi.

“Cậu ở đây đợi trước, tôi qua bên kia xem.” Trương Lân đặt hắn lên một chiếc ghế còn nguyên vẹn.

Do lực đẩy của nước, Tần Vũ phải nắm chặt tay vịn của ghế.

“Một mình cậu ở đây được không?” Trương Lân hỏi một câu.

Tần Vũ gật đầu, tỏ ý một mình ở đây không sao.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, Trương Lân vội vã rời

đi, dường như có việc quan trọng cần làm nên mới tỏ ra gấp gáp như vậy.

Tần Vũ hơi vất vả ngồi trên chiếc ghế đó.

Nơi này là sảnh chính, cũng là căn phòng treo bức tranh kia.

Tần Vũ ngồi đây buồn chán, lại không nhịn được liếc nhìn bức tranh.

Vừa nhìn đã có chuyện, chỉ thấy bức tranh trống không, người phụ nữ bên trong không biết đã đi đâu, mặt nước xung quanh cũng bắt đầu dao động dữ dội.

Tần Vũ vẫn nắm chặt tay vịn chiếc ghế đang ngồi, đề phòng dòng nước xiết cuốn mình đi.

Dòng nước xiết cuộn trào xung quanh hắn.

Mặc dù đã đeo kính bơi, nhưng dòng nước vẫn làm mắt hắn đau rát, hắn đành phải nhắm mắt lại.

Một lúc sau, cảm thấy dòng nước xung quanh dường như đã biến mất, hắn mới mở mắt ra.

Vừa mở mắt, hắn phát hiện cảnh vật xung quanh đã thay đổi.

Bức tường vốn đổ nát giờ đã trở nên nguyên vẹn, chiếc ghế hắn ngồi cũng trở nên mới tinh, chỉ là nơi này vẫn trống không.

Đầu óc hắn bây giờ có chút mơ hồ, thậm chí không phân biệt được ảo ảnh và thực tại, cứ cảm thấy mình đã quên mất điều gì đó.

Hắn từ từ đi về phía trước, cảnh vật nơi đây quen thuộc, nhưng đầu óc lại là một mớ hỗn độn.

“Anh đến rồi à, mau xem nhà mới của em này.” Vừa đi được vài bước, một người phụ nữ có vẻ ngoài dịu dàng đáng yêu chạy đến khoác tay hắn.

“Nhà mới?” “Nhà mới?” “Đúng vậy, đây là nhà mới của chúng ta mà?

Hôm nay em phải thành hôn rồi, anh không vui sao?” Tần Vũ cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng cũng không nói ra được.

Nhìn vẻ mặt vui mừng của cô gái trước mặt, hắn cũng gật đầu.

Có lẽ đây là nhà mới như lời cô gái trước mặt nói, còn hắn chính là phu quân của cô gái bên cạnh.

“Anh đợi nhé, em đi thay áo cưới cho anh xem, nhưng tuyệt đối đừng nói cho người khác biết nhé, dù sao chuyện này cũng kiêng kỵ, họ sẽ không vui đâu.” Tần Vũ gật đầu, người phụ nữ kia nhanh chóng chạy vào phòng, có vẻ là đi thay áo cưới.

Tần Vũ đi dạo xung quanh, căn nhà lớn như vậy lại trống không, dường như chỉ có hai người họ.

Chương 350

Hiện tượng này khiến hắn cảm thấy kỳ lạ.

Lúc này cô gái kia có lẽ đã thay xong áo cưới, lập tức chạy ra.

Tần Vũ nhìn người phụ nữ nhỏ nhắn trước mặt, dịu dàng xoa đầu cô.

"Ở đây chỉ có hai chúng ta thôi sao?" Tần Vũ tò mò hỏi một câu.

"Đương nhiên rồi, đây là nhà mới của chúng ta, tuy chỉ có hai người nhưng… sao vậy?

Anh không vui à?" Cô gái bên cạnh vẻ mặt tủi thân, trông như thể đã chịu oan ức lớn lắm.

Tần Vũ lắc đầu nói: "Anh đương nhiên là thích rồi." Mặt trời ở đây đặc biệt lớn, ánh nắng chói chang có chút nhức mắt.

Tần Vũ khó chịu chớp chớp mắt, một cảm giác kỳ lạ thoáng qua trong đầu rồi biến mất trước khi hắn kịp nắm bắt.

Rõ ràng bây giờ là lúc chạng vạng, mặt trời lại lớn như vậy, thật có chút thần kỳ.

Một lúc sau đã đến tối, mặt trời lúc này bỗng dưng biến mất, trong nhà nến được thắp sáng.

"Ngẩn ra đó làm gì, mau thay đồ đi, đừng để tân nương đợi lâu." Một người phụ nữ mặc quần áo giản dị bên cạnh thúc giục.

Người phụ nữ này trông có vẻ lớn tuổi, chắc là người già trong nhà.

Tần Vũ gật đầu, bị kéo vào một căn phòng.

Trên giường đặt một bộ tân y, màu đỏ thẫm lấp lánh dưới ánh

nến.

Tần Vũ im lặng thay bộ tân y, bước ra ngoài cửa.

Bên ngoài không biết từ lúc nào đã có một đám người, họ cười nói vui vẻ, trông rất hạnh phúc.

Thấy hắn ra ngoài, họ nhiệt tình chào hỏi, Tần Vũ gật đầu với từng người.

"Mau nhìn kìa, tân nương ra rồi." Theo ánh mắt của đám người, Tần Vũ nhìn ra xa, từ trong phòng bước ra một người phụ nữ đầu đội khăn voan đỏ.

"..." Tần Vũ đột nhiên nhận ra có điều không ổn, tại sao mình lại xuất hiện ở đây, không phải mình đang ở trong một công trình cổ dưới đáy biển sao?

Còn chân của hắn, Tần Vũ cúi đầu nhìn chân mình, vẫn nguyên vẹn, không có bất kỳ dấu hiệu gãy xương nào.

"Không đúng, nơi này không ổn." Vẻ mặt Tần Vũ lộ ra sự hoảng loạn, những người khác dường như không thấy sự hoảng loạn trên mặt hắn, cứ thúc giục hắn đi đón tân nương.

"Mau đi đi, đứng đó làm gì." Tần Vũ đứng bất động.

Thấy hắn không động đậy, người phụ nữ đội khăn voan tự mình đi tới.

"Sao vậy?

Ngày vui thế này mà lại ngẩn người ra." Giọng nói dịu dàng của người phụ nữ truyền vào tai hắn, nhưng Tần Vũ lại toát mồ hôi lạnh.

"Cô rốt cuộc là ai?" Tần Vũ nghiêm giọng chất vấn.

"Ngay cả em mà anh cũng không nhận ra sao?

Em là phu nhân của anh mà, hôm nay anh sao vậy?" Giọng nói dịu dàng kia vẫn văng vẳng bên tai, rõ ràng giọng nói đó dịu dàng thân thiết như vậy, nhưng lòng Tần Vũ lại lạnh đi.

Hắn bị buộc phải quỳ xuống đất, ngẩng đầu lên thì thấy trước mặt hiện ra một bức tranh, chính là bức tranh hắn đã thấy trong công trình cổ kia.

Lời nói của những người khác, hắn không nghe rõ, bây giờ đầu óc Tần Vũ là một mớ hỗn độn, hắn cấp thiết muốn rời khỏi đây, nhưng tay chân lại không nghe lời.

"Thả tôi ra!" Không một ai nghe lời hắn.

Bọn họ đều cười toe toét, từng người một sắc mặt trắng bệch, má hồng đậm, giống hệt như những người giấy được dán hồ.

"Tần Vũ...

Tần Vũ..." Xa xa truyền đến một tiếng gọi, sau khi Tần Vũ nghe thấy tiếng gọi đó, tay chân bắt đầu có thể cử động, thế là hắn vùng vẫy hết sức, cuối cùng cũng thoát khỏi tay người phụ nữ kia.

Hắn không ngoảnh đầu lại mà rời khỏi nơi này.

"Anh định bỏ rơi em sao?" Khi Tần Vũ rời khỏi cửa, hắn nghe thấy người phụ nữ đó nói một câu như vậy.

Giọng nói lạnh lẽo vô cùng, như thể truyền ra từ vực sâu.

"Anh định bỏ rơi em sao?" "Anh định bỏ rơi em sao?" Một câu nối tiếp một câu vang lên bên tai.

Một câu lại càng đâm sâu hơn một câu.

Tiếng gọi kia đột nhiên yếu đi, Tần Vũ cảm thấy tay chân mình lại không thể cử động, mắt nhìn người phụ nữ kia và đám người đó từng bước tiến về phía mình.

Tần Vũ lo lắng đến đỏ mặt, nhưng cơ thể vẫn không thể cử động.

Người phụ nữ kia đến trước mặt hắn, một tay vén khăn voan lên, để lộ ra một khuôn mặt bị ngâm nước đến phù thũng.

Khuôn mặt đó dí sát vào hắn, Tần Vũ thậm chí còn có thể nhìn thấy cả máu thịt lòi ra bên trong.

"Tại sao anh lại muốn bỏ rơi em?

Tại sao lại muốn bỏ rơi?

Chẳng lẽ em đối xử với anh chưa đủ tốt sao?" Tần Vũ muốn nói, nhưng phát hiện miệng mình cũng không nghe lời nữa, hoàn toàn không thể phát ra âm thanh.

Hắn chỉ có thể nhìn người phụ nữ đó tự nói một mình, bị buộc phải đứng tại chỗ.

"Nhưng không sao, em không để ý, dù sao hôm nay cũng là ngày thành thân của chúng ta, qua đêm nay, anh sẽ ở lại đây với em mãi mãi.

Chương 351

Ha ha ha ha ha ha ha ha.” Tiếng cười ngày càng chói tai, đám người giấy xung quanh cũng bắt đầu cười theo.

Tiếng cười ngày càng lớn, Tần Vũ cảm thấy màng nhĩ truyền đến một trận đau, cũng không biết có chảy máu hay không.

“Hửm?” Không biết đã nhận ra điều gì, người phụ nữ kia ngừng cười, có chút cảnh giác quay đầu lại.

“Lại có người phá hỏng chuyện tốt của ta.” Đầu Tần Vũ bây giờ có thể hơi xoay được, hắn quay đầu nhìn, phát hiện ở cửa xuất hiện bóng dáng của Trương Lân.

Mắt Tần Vũ đảo qua đảo lại, tay hắn bây giờ đang bị người phụ nữ kia nắm trong lòng bàn tay, móng tay người phụ nữ kia siết chặt vào lòng bàn tay hắn, như thể muốn khoét ra một miếng thịt.

“Thả cậu ta ra.” “Ha ha ha ha ha ha, dựa vào ngươi sao?

Cứ ngoan ngoãn ở lại với ta đi.” Đám người giấy xung quanh đột nhiên vây lại, bao vây Trương Lân trước mặt.

Đây là địa bàn của nó, nên tất cả mọi thứ ở đây đều có thể bị nó điều khiển.

Trương Lân mặt không đổi sắc cắn ngón tay, một giọt máu chuẩn xác rơi xuống đầu lâu của một người giấy.

Những người giấy khác cũng bị tương tự.

Trương Lân không phải là người dễ đối phó.

Người phụ nữ bên cạnh có lẽ cũng nhận ra tình hình này, nên nhân lúc anh ta bị cuốn lấy, liền nhanh chóng kéo Tần Vũ vào khuê phòng

của mình.

“Ngoan, mặc cái này vào.” Người phụ nữ kia chỉ vào bộ áo cưới đặt trên giường bên cạnh, đó là một bộ áo cưới nữ.

Bộ áo cưới này giống hệt bộ áo cưới mới tinh mà hắn đã thấy trong khuê phòng của người phụ nữ ở công trình cổ kia.

Tần Vũ theo bản năng cảm thấy bộ quần áo này tuyệt đối không thể mặc vào, không chỉ vì đây là một bộ áo cưới nữ.

Rất có thể sau khi mặc bộ quần áo này vào, hắn sẽ không bao giờ quay về được nữa.

Người phụ nữ kia dường như không có cách nào tự tay mặc cho hắn, nên chỉ có thể dùng giọng nói dụ dỗ.

Đầu óc Tần Vũ dần dần bắt đầu không nghe lời, để ngăn chặn bị người phụ nữ kia mê hoặc, hắn dùng sức cắn rách đầu lưỡi, cố gắng dùng cơn đau để đánh thức lý trí.

Phương pháp này xem ra có hiệu quả tốt.

Trong một lúc, người phụ nữ kia cũng không có cách nào làm gì được hắn, chỉ có thể càng siết chặt tay người đàn ông trước mặt.

Tần Vũ có thể thấy lòng bàn tay mình có thêm mấy vết máu.

Lúc này cửa phòng người phụ nữ đột nhiên bị gõ, trong lòng Tần Vũ có chút hy vọng người gõ cửa là Trương Lân, nhưng nhìn vẻ mặt vui mừng của người phụ nữ kia, hắn biết chắc chắn không phải.

“Cuối cùng cũng đến rồi, ta đã đợi ngươi rất lâu.” Tần Vũ ngẩng đầu lên, đột nhiên phát hiện lại là lão đạo sĩ vô danh, lão đạo sĩ đó nhìn hắn với ánh mắt xa lạ.

“Ngươi muốn giữ lại người này?” Nghe lời gã nói, người phụ nữ kia gật đầu.

“Người bên ngoài sắp đuổi tới rồi, không dễ đối phó, tốt nhất là thả cậu ta ra, đổi một người khác.” Nhưng người phụ nữ kia lại lắc đầu, dường như đã quyết.

Tần Vũ kêu khổ không thôi.

Người trước mặt lắc đầu xong lại rời đi, Tần Vũ không có cách nào phán đoán người trước mặt có phải là lão đạo sĩ vô danh thật hay không, vì hai người trông giống hệt nhau.

Nhưng nhìn vẻ mặt không quen biết của gã, khả năng cao là không phải.

Người phụ nữ kia không biết muốn làm gì, có lẽ thấy hắn không chịu mặc, nên ra ngoài tìm cách khiến hắn mặc vào.

Sau khi cô ta rời đi, cơ thể hắn đột nhiên lại có thể cử động, nhưng cửa phòng lại bị khóa chặt, không thể mở ra được.

Tần Vũ vừa định thở phào thì tiếng bước chân bên ngoài đột nhiên lại vang lên, xem ra người phụ nữ kia đã quay lại.

Bây giờ chắc chắn không thể để người phụ nữ kia tìm thấy, Tần Vũ nhìn thấy bên cạnh có một cái tủ lớn, vội vàng trốn vào bên trong, vừa hay bên trong trống rỗng, không có đồ đạc gì.

Giấu một người trưởng thành cũng được.

Tiếng bước chân ngày càng gần, cửa phòng bị mở ra, Tần Vũ nín thở, không dám động đậy.

Sau khi người phụ nữ kia vào, cô ta phát ra tiếng nghi hoặc, nhìn chiếc giường trống không.

“Ta biết ngươi đang ở trong phòng này, mau ra đi, nếu không, bị ta bắt được, sẽ có hình phạt đấy.” Giọng nói dịu dàng của người phụ nữ kia vang lên trong phòng, Tần Vũ vẫn không động đậy.

Người phụ nữ kia vén gầm giường lên, phát hiện không có gì, thế là lại đi dạo trong phòng, cuối cùng đến gầm bàn.

Vì trên bàn có phủ một tấm vải, nên rất có khả năng hắn trốn dưới gầm bàn.

Sau khi vén tấm vải đó lên, vẫn không thấy bóng dáng người nào.

Tủ thực ra cũng là một nơi tốt để trốn, nhưng Tần Vũ không cảm thấy người kia đến trước tủ, ngược lại cửa lại vang lên, sau đó tiếng bước chân dần dần xa đi.

Tần Vũ cảm thấy người phụ nữ bên ngoài có lẽ đã rời đi, nên từ trong tủ đi ra.

Không ngờ vừa ra đã thấy một người phụ nữ đang mỉm cười với hắn, khuôn mặt bị ngâm nước đến phù thũng lại nở nụ cười, thật có chút dọa người.

"Trốn đi đâu vậy?" Biểu cảm của Tần Vũ cứng đờ trong một giây, nhưng bây giờ tay chân đều có thể cử động, tại sao phải sợ người phụ nữ trước mặt này chứ?

Thế là hắn đẩy mạnh người phụ nữ kia, sức của cô ta rất lớn, cứng như tường đồng vách sắt, hắn đẩy mãi mà không được.

Hắn lại đẩy một lần nữa, người phụ nữ kia nở một nụ cười hung dữ, sau đó một tay nắm lấy cánh tay hắn, tay kia cầm bộ áo cưới màu đỏ.

"Vãi chưởng." Xem ra người phụ nữ này đã tìm được cách, bắt hắn phải mặc bộ áo cưới này.

Lúc này, bên ngoài truyền đến một tiếng động rất lớn, cửa bị một người đàn ông đạp tung.

Người đó là Vương Bàn Tử, Vương Bàn Tử thấy hắn bị người

phụ nữ kia tóm lấy.

Chương 352

Hắn lao tới, húc vào người phụ nữ kia.

Thế là Vương Bàn Tử nhân cơ hội này kéo Tần Vũ chạy đi.

"Sao lại là cậu?" Tần Vũ vẻ mặt kinh ngạc, hắn tưởng là Tiểu Trương, kết quả không ngờ lại là Vương Bàn Tử.

"Cứ theo tôi đi là đúng rồi." Khoan đã, Tần Vũ đột nhiên dừng lại, người này, chắc không phải là Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử không thể nói những lời như vậy, khuôn mặt người này tuy là của Vương Bàn Tử, nhưng lời nói lại không hề giống.

Tần Vũ có chút cảnh giác nhìn một cái, sau đó lùi lại vài bước.

"Anh rốt cuộc là ai?" "Anh nói gì vậy?

Tôi đương nhiên là Vương Bàn Tử rồi?" Tần Vũ nghe xong lời này, nhíu mày, càng chắc chắn người trước mặt không phải là Vương Bàn Tử.

Thế là hắn nhìn xung quanh, tìm cơ hội chuồn đi, nhưng người trước mặt lại từng bước áp sát, khóe miệng lộ ra một nụ cười hung tợn.

"Mau theo tôi đi, tôi là đồng bạn của anh mà." Không còn quản được nhiều nữa, Tần Vũ tùy tiện tìm một chỗ, lao ra ngoài, chạy không ngoảnh đầu lại.

Chạy một lúc lâu, hắn lại nghe thấy có người gọi tên mình, tên đó rất quen thuộc, giọng nói đó cũng rất quen thuộc.

Tần Vũ chạy nhanh về phía giọng nói truyền đến, chạy đến cuối

cùng, lại ngất đi.

Khi tỉnh lại lần nữa, Tần Vũ phát hiện mình đang đứng trước chiếc giường cũ nát, trong tay cầm bộ áo cưới mới tinh.

Trương Lân thấy hắn tỉnh lại, nói: "Tôi nhớ tôi đã nói đừng chạm vào đồ ở đây, vừa rồi suýt chút nữa không về được." Tần Vũ lòng còn sợ hãi ném bộ áo cưới sang một bên, nhìn xuống chân mình, trên đó là một tấm nẹp gỗ đơn sơ, không sai, đây là thế giới thực.

"Ở nơi tôi xuất hiện lúc nãy, người phụ nữ đó khăng khăng bắt tôi mặc bộ quần áo này, rốt cuộc là vì sao?" "Vì cô ta không có cách nào giữ cậu ở lại đó, trừ phi cậu mặc bộ áo cưới kia, như vậy có nghĩa cậu cũng là người của nơi đó, sẽ vĩnh viễn ở lại đó." Trương Lân khẽ nói.

Ba người bên ngoài đã trở về.

Vì Tần Vũ vừa thấy Vương Bàn Tử trong ảo giác kia nở nụ cười như vậy, nên bây giờ khi nhìn Vương Bàn Tử, trong lòng có chút không thoải mái.

Vương Bàn Tử vẻ mặt khó hiểu, không biết Tần Vũ trước mặt đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy thái độ của hắn đối với mình có chút khác.

"Không sao chứ?" Hồ Bát Nhất nhìn vẻ mặt có chút suy yếu của hắn, hỏi một câu.

Tần Vũ lắc đầu, tỏ ý không có chuyện gì lớn.

"Bên đó các anh có phát hiện gì không?" Tần Vũ sau khi hoàn hồn hỏi một câu.

"Cũng không có gì, phát hiện mấy cái tượng điêu khắc, cũng không biết điêu khắc cái gì, trông khá xấu." Hồ Bát Nhất nói.

“Tượng điêu khắc?

Tiểu Trương, hay là chúng ta cũng qua đó xem đi.” Trương Lân gật đầu, thế là cả nhóm định đến nơi Bàn Tử vừa đi.

Dưới sự dẫn đường của cậu ta, họ đến một nơi khá tối.

Ánh sáng ở đây yếu hơn nhiều so với những nơi khác, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy tình hình xung quanh.

Ở trên cùng dường như là một tế đàn, trên tế đàn đặt mấy bức tượng.

Giống như Bàn Tử nói, mấy bức tượng này quả thực khá xấu, không biết điêu khắc thứ gì.

Họ lại đi vòng quanh những nơi khác xem, những nơi khác cũng không có gì đặc biệt, nơi đặc biệt nhất có lẽ chỉ có những bức tượng trước mặt.

Lại gần những bức tượng này, sau khi nhìn kỹ, Tần Vũ đột nhiên phát hiện những bức tượng này có chút quen thuộc, dường như đã thấy ở đâu đó.

Hắn cẩn thận suy nghĩ trong đầu, phát hiện những bức tượng này và hoa văn trên bức tượng điêu khắc trên tờ giấy hắn đã xem giống hệt nhau, chẳng lẽ nơi này và thứ được miêu tả trên tờ giấy đó có điểm tương đồng?

Hay thực ra, tờ giấy đó miêu tả chính là những bức tượng này.

Xem ra khả năng thứ hai có vẻ cao hơn một chút.

Hồ Bát Nhất lúc này không nhận ra thứ này và hoa văn trên tờ giấy kia giống hệt nhau, mặc dù anh ta cũng đã xem tờ giấy đó, nhưng xem không được rõ ràng.

Cho nên hiện tại ở đây chỉ có một mình Tần Vũ biết chuyện này.

Hắn phán đoán ra, tuy những gì viết trên tờ giấy đó có khả năng là thật, nhưng tờ giấy đó lại là giả, niên đại của nó, trước sau không quá 20 năm.

Không thể là một tờ giấy cổ, chỉ là được làm giả mà thôi.

Tần Vũ nhíu mày, rồi lại giãn ra.

Vương Bàn Tử bên cạnh nhìn biểu cảm của hắn, cũng không hiểu hắn đang làm gì.

"Cậu xem ra thứ này có vấn đề gì à?" Lão đạo sĩ vô danh đột nhiên hỏi một câu.

"Cậu xem ra thứ này có vấn đề gì à?" Lão đạo sĩ vô danh đột nhiên hỏi một câu.

Tần Vũ vừa rồi cũng đang cẩn thận quan sát những bức tượng này, cảm thấy có chút kỳ lạ, không phải gã đã đến đây một lần rồi sao?

Sao bây giờ mới cẩn thận quan sát?

"Tôi thấy ông cũng xem rất nghiêm túc mà?Vì đã đến đây một lần, tại sao bây giờ mới xem kỹ vậy?" Tần Vũ không trả lời câu hỏi của gã, mà hỏi ngược lại.

"Lần đầu tiên vì thời gian quá gấp rút, nên không xem kỹ, bây giờ mới xem kỹ.

Ngược lại cậu có vẻ rất hứng thú với hai bức tượng này." Sau một lần chia tay, lão đạo sĩ vô danh đột nhiên trở nên ăn nói lanh lợi.

"Tôi chỉ cảm thấy hoa văn trên đó có chút đặc biệt thôi, chắc là hoa văn thời Minh, nhìn hoa văn sư tử này trên đó lại có thêm mấy bông hoa màu đỏ, không phải là điềm tốt." Tần Vũ khẽ nói những lời này.

Những người khác gật đầu, cũng không hiểu ý nghĩa của hoa văn

trên đó, nhưng chỉ cần có người hiểu là được rồi.

Chương 353

“Chúng ta có nên lấy mấy bức tượng này không?

Trông có vẻ khá đáng tiền.” Vương Bàn Tử đưa tay sờ thử, phát hiện những bức tượng này lại được làm bằng ngọc, ở dưới biển bao nhiêu năm mà những viên ngọc này cũng không bị hư hại nhiều, xem ra là đồ tốt.

“Cậu không sợ chủ nhân nơi này tìm đến sao?” Hồ Bát Nhất nghe lời Vương Bàn Tử nói xong, nhẹ nhàng nói một câu.

Lập tức Vương Bàn Tử đưa tay ra lại thu về, có chút ngượng ngùng cười cười, nói: “Tôi cũng chỉ nói vậy thôi mà.” Bọn họ quan sát một lúc, dường như cũng không có chuyện gì xảy ra nên rời khỏi đây.

Nếu nói nơi này là một cổ lầu, cũng không phải không thể, nhưng nó đúng là một công trình kiến trúc cổ.

“Tiểu Trương, bây giờ tính sao?” “Chúng ta đi nơi khác trước.” Nghe Trương Lân trả lời, những người khác gật đầu.

Nơi này rất lớn, họ mới chỉ đi được một nửa quãng đường, còn một nửa chưa xem.

Nửa còn lại ẩn giấu ở đáy biển sâu hơn, ở giữa dường như bị người ta cắt đứt, chia thành một khoảng cách lớn.

Ở giữa đáng lẽ phải có một đoạn kiến trúc, có lẽ vì bão dưới đáy biển nên đoạn kiến trúc đó đã bị sụp đổ.

Họ cần phải đi qua một bụi cỏ rậm rạp, những ngọn cỏ này rất cao, gần như ngang eo, đi lại trong đó có chút gian nan.

Đột nhiên, Tần Vũ thấy một bóng đen lướt qua, bóng đen đó tốc độ rất nhanh, thân hình cũng rất lớn.

“Vừa rồi các anh có thấy thứ gì không?” Tần Vũ hỏi mấy người bên cạnh.

Mấy người bên cạnh lắc đầu, vẻ mặt có chút khó hiểu.

“Tôi vừa thấy một bóng đen lướt qua, chẳng lẽ các anh không thấy sao?” “Bóng đen, có phải cậu nhìn nhầm không?” Tần Vũ nghe họ nói xong lại cẩn thận nhìn, phát hiện không có bóng đen nào, nghĩ thầm chắc là mình nhìn nhầm rồi.

Đi một lúc, cuối cùng họ cũng đi qua được.

Tần Vũ định cử động chân một chút, thế là vịn vào những tảng đá bên cạnh, tuy có chút khó khăn, nhưng cũng ổn.

Vừa đi được hai bước, bên cạnh có một thứ lao ra, thứ đó không đầu không đuôi đâm sầm vào Tần Vũ, trực tiếp hất văng hắn.

Tần Vũ cảm giác lục phủ ngũ tạng đều bị đâm ra ngoài, lồng ngực đau đớn bất thường, bây giờ không chỉ chân bị gãy, sợ là cơ thể cũng sắp gãy luôn.

Những người khác đều không phản ứng kịp, đợi khi phản ứng lại, Tần Vũ đã bị hất văng ra ngoài.

Hồ Bát Nhất ở gần nhất, thấy hắn bị hất văng đi liền vội vàng đến đỡ, những người khác nhìn bóng đen đó, lúc này bóng đen đó lại hiện ra.

Hóa ra là một con khỉ biển khổng lồ, không phải tên này đã chết rồi sao?

Nhìn kỹ lại, con khỉ biển này hình như to hơn con trước rất nhiều, xem ra ở đây có rất nhiều khỉ biển, không chỉ một con.

Biểu hiện của mọi người đều có chút không lạc quan, nếu chỉ một con khỉ biển, họ có thể đối phó, nhưng dựa vào những con khỉ biển

vừa gặp, số lượng chắc chắn không chỉ có một.

Tần Vũ cảm giác đầu óc mình trống rỗng, dường như có mấy mảnh vỡ đang tồn tại trong đầu, những mảnh vỡ có hình ảnh đó cứ lơ lửng trong đầu, nhưng những hình ảnh đó lại không liên kết với nhau.

Con khỉ biển trước mặt vô cùng hung hăng, thấy những người sống này xong, lập tức lao tới, để lộ hàm răng sắc nhọn.

"Chậc, tên này nhanh nhẹn thật." Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, né sang một bên, tiếng hét của cậu ta hoàn toàn thu hút con khỉ biển, con khỉ biển phảng phất như đã nhắm trúng cậu ta, không thèm nhìn những người khác.

"Vãi chưởng, mẹ nó mày nhắm vào ông đây à." Vương Bàn Tử lúc này mới hoảng hồn, vừa rồi chỉ may mắn né được một lần, bây giờ ở dưới đáy sông, mặc đồ lặn nên cũng không quá vụng về.

Nhưng dù sao đây cũng là nơi khỉ biển thường xuyên sống, nên muốn đối phó cũng có chút khó khăn.

"Bàn Tử cẩn thận một chút." Hồ Bát Nhất một bên chăm sóc Tần Vũ, một bên hét với Vương Bàn Tử.

"Biết rồi." Những người khác thấy Vương Bàn Tử như vậy tự nhiên không thể chỉ đứng nhìn, Trương Lân cũng chạy đến giúp Vương Bàn Tử.

Anh ta trực tiếp cưỡi lên lưng khỉ biển, dùng đao đâm mạnh xuống.

Con khỉ biển bị thương bắt đầu điên cuồng giãy giụa, đổi một mục tiêu, không còn tấn công Vương Bàn Tử nữa, mà đi tấn công người đã làm nó bị thương - Trương Lân.

Đây là chuyện tốt, dù sao Trương Lân đối phó với khỉ biển sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Nhưng một chuyện không ngờ đã xảy ra, một bóng đen khác cũng lao tới, đó cũng là một con khỉ biển.

Trong bóng tối dường như có rất nhiều ánh mắt đang rình rập, mọi người đều cảm thấy sau lưng lạnh gáy.

Con khỉ biển đó lao thẳng về phía Vương Bàn Tử.

"Vãi chưởng, mẹ nó sao lại có một con nữa." Vương Bàn Tử chật vật né sang một bên, đầu Tần Vũ lúc này đau vô cùng, trong đầu xuất hiện rất nhiều mảnh ký ức vỡ vụn.

Tần Vũ hiện đang cố gắng liên kết những mảnh vỡ này lại với nhau, chúng có lẽ liên quan đến ký ức đã mất.

Dần dần, hắn nhớ ra một vài chuyện, ánh mắt cả người cũng xảy ra thay đổi lớn.

Ánh mắt hắn bắt đầu trở nên sắc bén.

Hồ Bát Nhất bên cạnh không chú ý đến ánh mắt của hắn, chỉ cảnh giác nhìn xung quanh, đề phòng lại có một con khỉ biển tấn công hai người họ.

Nhưng dường như chỉ có hai con khỉ biển này, không có thứ gì khác xuất hiện.

"Lão Hồ, đừng ngẩn ra đó, nhanh lên, ông đây sắp không trụ nổi rồi." Nghe tiếng kêu của Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất vội vàng đến giúp cậu ta.

Tần Vũ hiện đang dựa vào tảng đá đó, một bên nghỉ ngơi một bên sắp xếp lại ký ức vừa có được.

Dường như hắn lờ mờ nhìn thấy một người quen thuộc.

"Người này sao giống...

Giải Liên Hoàn?" Tần Vũ lẩm bẩm một câu.

Những người khác không nghe thấy lời hắn nói, nhưng có một người nghe thấy, Trương Lân nhíu mày nhìn hắn một cái.

Chương 354

Con khỉ biển trước mặt đã bị đâm mấy nhát, nên bây giờ máu chảy không ngừng.

Nhưng con khỉ biển còn lại thì khác, dù sao sức chiến đấu của Vương Bàn Tử chắc chắn không bằng Trương Lân, đối kháng với khỉ biển có chút khó khăn, chỉ có thể chật vật chạy trốn.

"Cẩn thận!" Tần Vũ mắt thấy Vương Bàn Tử suýt bị khỉ biển tóm, vội vàng hét lớn một tiếng.

Vương Bàn Tử cũng nghe thấy tiếng hét, nên vội vàng né, chỉ là né quá chậm, cánh tay bị móng vuốt khỉ biển cào bị thương, lập tức sưng lên.

"Bàn Tử!" Hồ Bát Nhất thấy cảnh này, nhanh chóng tìm cơ hội, dùng dao găm rạch mấy vết thương trên người khỉ biển.

Trương Lân bên cạnh vừa hay cũng giải quyết xong con khỉ biển trước mặt, nên nhanh chóng đến giúp.

Ba người đồng tâm hiệp lực, nhanh chóng giải quyết xong con khỉ biển.

Tần Vũ thấy cảnh này, thở phào một hơi.

Không ngờ họ ở đây lâu như vậy mà con khỉ biển vẫn đuổi theo.

"Chúng ta cẩn thận quan sát xung quanh đi, tôi sợ đột nhiên lại có một con khỉ biển lao ra, đánh chúng ta một trận bất ngờ." Tần Vũ khẽ nói một câu, những người khác đều gật đầu.

"Cơ thể cậu cảm thấy thế nào?" Lồng ngực Tần Vũ đau nhói, cũng không biết tại sao, mục tiêu đầu tiên của những con khỉ biển này đều là hắn.

Nhưng để không làm người khác lo lắng, hắn cười lắc đầu.

Vì nơi này vừa trải qua một trận chiến dữ dội, những con khỉ biển bị thương không ít, máu tươi trong đó tuôn ra.

Không biết những máu này có thu hút thứ gì không, nhưng bây giờ tốt nhất là rời khỏi nơi này.

Cả nhóm đi sang bên cạnh.

Công trình kiến trúc ở đây to hơn nhiều so với công trình vừa đi.

Tần Vũ đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Những bộ áo cưới màu đỏ, lúc nãy đánh nhau, dường như hắn thấy trong ba lô của Trương Lân.

Cũng không biết cầm một bộ áo cưới có tác dụng gì.

Cuối cùng Tần Vũ nghĩ đi nghĩ lại, không hỏi.

Công trình kiến trúc trước mặt lớn hơn nhiều so với công trình vừa rồi, nơi này càng giống cổ lầu mà họ đang tìm, là một kết cấu 3 tầng, đều làm bằng gỗ.

Khi xây nhà, họ sẽ dùng một loại thuốc đặc biệt, quét một lớp dầu bên ngoài nhà, như vậy, ngôi nhà sẽ không bị hư hỏng nhanh chóng, có lẽ lớp dầu đó là để bảo vệ những cây gỗ này.

Điều này cũng gián tiếp dẫn đến việc nó ngâm trong nước lâu như vậy mà cũng không hư hỏng nhiều, rễ cắm sâu vào lòng đất.

Nhưng đồng thời, tòa lầu này dường như thiếu mất mấy tầng.

"Mấy tầng còn lại ở đâu?" "Ở trên." Trương Lân nghe lời hắn nói xong liền nói một câu như vậy.

Tần Vũ cảm thấy có chút kỳ lạ, nơi này trông giống như tầng một và tầng hai, phần trên của tháp ở trong nước, phần còn lại lại ở trên

đất.

Công trình kiến trúc này không phải có chút ngược đời sao?

Công trình kiến trúc trước mặt không chỉ lớn, mà còn khí thế hùng vĩ.

Sau khi chuẩn bị xong, họ lại vào một tòa lầu.

Lần này, Trương Lân hành động một mình, 4 người còn lại hành động cùng nhau.

Trương Lân làm vậy tự nhiên có lý do của anh ta, Tần Vũ tuy biết lý do anh ta làm vậy, nhưng cuối cùng không hỏi ra.

Vì những gì hắn biết thực sự quá nhiều, nếu mỗi điều đều hỏi, Trương Lân chưa chắc sẽ nói.

"Đi thôi, chúng ta vào trong xem." Tần Vũ nói với những người bên cạnh, những người bên cạnh đều gật đầu.

Bước vào bên trong là một màu đen kịt, họ bật đèn pin lên.

Tầm nhìn cũng có hạn, bên trong trang trí cũng giống như những tòa lầu bình thường.

Nhưng ở phía trước, hắn lại thấy một bức tượng quen thuộc, bức tượng đã thấy ở một công trình kiến trúc khác, ở đây cũng có một bức giống hệt.

"Tập tục sao?

Tôi nhớ người Dao hình như không có tượng điêu khắc như vậy." Tần Vũ nhìn những bức tượng đó xong nói.

"Chắc là đồ ngoại lai, không phải của người ở đây.

Nhìn giống đồ cổ, người Dao thật có tiền, ngọc quý như vậy, mà mỗi nhà đều có ba bức." Vương Bàn Tử không nhịn được cảm thán,

Tần Vũ liếc nhìn một cái xong lại nhìn những bức tượng đó.

Vương Bàn Tử nói những bức tượng này được làm bằng ngọc đặc biệt quý, nhưng… Tần Vũ tiến lên xem xét những bức tượng này.

Những bức tượng này hắn đã xem một lần trước, lần này xem lại, chỉ để xác nhận thêm suy đoán trước đó mà thôi.

Tần Vũ lại tiến lên cẩn thận xem xét những bức tượng này, quả thực những bức tượng này và những bức tượng hắn xem trước đó giống hệt nhau.

Hoàn toàn không tồn tại khả năng làm giả, dù sao nếu làm giả, sao có thể làm giả cả chất liệu này được chứ?

Vương Bàn Tử yêu thích không buông tay sờ những thứ này, những thứ này đối với cậu ta, giống như vàng bạc châu báu đang nhảy múa trước mắt.

Trong mắt cậu ta phảng phất như tràn đầy ánh vàng.

Tần Vũ có chút cạn lời nhìn Vương Bàn Tử: "Cậu không định mang mấy bức tượng này về chứ?" Vương Bàn Tử nghe lời hắn nói xong lắc đầu, tuy thích những bức tượng này, nguyên nhân lớn là vì chúng được làm bằng một loại ngọc quý, nhưng nếu bảo cậu ta mang những thứ này về, cậu ta không muốn lắm.

Dù sao những thứ này là của nơi đây, nơi đây lại không phải là một nơi tốt lành, nếu mang những bức tượng này về, không chừng sẽ xảy ra chuyện gì.

Chương 355

Trương Lân một mình đi nơi khác, bây giờ chỉ còn lại 4 người họ.

Xem ra, tuy công trình kiến trúc ở đây lớn hơn nhiều so với bên kia, nhưng nhìn kỹ lại, phát hiện sự khác biệt giữa hai bên cũng không nhiều.

“Chúng ta đi nơi khác xem trước đi, ở đây trống rỗng, cũng không có gì đáng xem.” Tần Vũ nhẹ nhàng nói một câu, những người khác đều gật đầu tỏ ý đồng ý.

Trong tay Tần Vũ đột nhiên có thứ gì đó động đậy, hắn cúi đầu nhìn ống tay áo, con mọt ngựa vốn đặt trong ba lô, không biết tại sao lại chạy vào trong ống tay áo hắn.

“Thứ này sao lại chạy vào đây?” Tần Vũ nhíu mày nói một câu, vì giọng hắn quá nhỏ, nên những người khác không nghe thấy lời hắn nói.

“Sao vậy?

Cậu đứng đó làm gì?” Vì hành động của hắn không tiện lắm, nên những người khác bảo hắn ngồi đó nghỉ ngơi một chút, nhưng quay đầu lại, phát hiện hắn đang đứng tại chỗ.

Họ hỏi một câu như vậy.

Tần Vũ cười với họ, đem tất cả nghi ngờ trong lòng giấu đi.

Chuyện này thực ra có thể nói với Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất, đáng tiếc bây giờ không chỉ có ba người họ.

Lão đạo sĩ vô danh vẫn đứng đó, ánh mắt nhìn hắn có chút kỳ lạ, Tần Vũ nhíu mày.

Ngay từ đầu, hắn đã cảm thấy lão đạo sĩ vô danh không phải người tốt, trên đường đi tuy không nói nhiều, nhưng những việc làm lại cực kỳ quỷ dị.

Đặc biệt là con mọt ngựa hắn lấy từ tay gã, lại càng là một điểm kỳ lạ.

Con mọt ngựa này chắc chắn không phải thứ bình thường, nếu không sẽ không thể tự dưng chui vào ống tay áo hắn.

Họ đi xem phòng khác, chỉ để lại một mình hắn ở trong phòng này.

Nhưng trong phòng này cũng không có gì quỷ dị, trừ mấy bức tượng kia.

Cho nên cũng không cần lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì.

Dù sao chỉ cần trong phòng không có thứ gì quỷ dị, căn phòng này khả năng cao sẽ không xảy ra chuyện kỳ lạ.

Một lúc sau, đột nhiên hắn nghe thấy tiếng hét thảm của một người, cẩn thận lắng nghe, phát hiện giọng người này khá giống Vương Bàn Tử.

"Sao vậy?

Xảy ra chuyện gì?" Tần Vũ giật mình đứng dậy, tiếng hét này không xa, nên hắn đi một chân đến xem.

Đáng tiếc đây là dưới nước, nếu đi một chân, có lẽ sẽ không dễ dàng như vậy.

Một lúc sau, tiếng hét thảm đó lại trở lại bình thường.

Dường như không có chuyện gì xảy ra.

Lông mày Tần Vũ vẫn nhíu chặt, không giãn ra.

Hồ Bát Nhất lúc này quay lại, nhưng chỉ có một mình anh ta.

Thấy anh ta quay lại, Tần Vũ vội vàng tiến lên hỏi: "Vương Bàn Tử xảy ra chuyện gì?

Tôi vừa nghe thấy tiếng hét thảm của cậu ấy." Hồ Bát Nhất vẻ mặt khó hiểu.

"Cậu nghe thấy tiếng hét thảm của cậu ấy?

Cậu ấy vẫn luôn ở cùng tôi, không hề phát ra tiếng gì cả." Lời của Hồ Bát Nhất khiến sau lưng Tần Vũ nổi lên một luồng khí lạnh.

"Ý anh là, tôi nghe nhầm?" Tần Vũ tuy nói vậy, nhưng trong lòng hiểu rõ tiếng hét vừa rồi tuyệt đối không phải là ảo giác.

"..." Tần Vũ thấy trạng thái của mình có chút không ổn, Hồ Bát Nhất có chút lo lắng nhìn hắn, định nói gì đó thì bị cắt ngang.

"Vương Bàn Tử đâu?" Tần Vũ khẽ nói một câu.

"Không phải ở sau lưng tôi sao?" Hồ Bát Nhất cười quay đầu lại, chỉ thấy Vương Bàn Tử vốn nên ở sau lưng đã biến mất không thấy tăm hơi.

"Bàn Tử đâu?

Vừa rồi không phải ở đây sao?

Trong nháy mắt đã không thấy đâu." Vẻ mặt kinh ngạc của Hồ Bát Nhất không giống như giả vờ.

Tần Vũ nhíu mày, xem ra tiếng hét thảm hắn nghe thấy lúc nãy, không biết Vương Bàn Tử đã trải qua chuyện gì.

Nếu đã phát ra tiếng hét thảm như vậy, điều đó chứng tỏ cậu ta đã trải qua chuyện không tốt.

"Chúng ta mau đi tìm đi, chắc cậu ấy không đi xa đâu nhỉ?" Hồ Bát Nhất gật đầu.

Sau đó anh ta dìu Tần Vũ, hai người quay lại theo đường cũ, định đi tìm Vương Bàn Tử mất tích.

Bây giờ xem ra người mất tích không chỉ có Vương Bàn Tử, mà còn có cả lão đạo sĩ vô danh.

"Không thể để hai người đó ở một mình, Vương Bàn Tử ngốc nghếch như vậy, cái gì cũng không hiểu, lỡ bị hại thì sao?" Hồ Bát Nhất nghe lời hắn nói xong gật đầu, sau đó hai người nhanh chóng rời đi.

Nhưng trước khi rời đi, để phòng hờ, họ đã để lại một dấu hiệu.

Dù sao cũng sợ lát nữa Trương Lân quay lại không tìm thấy.

"Chuyện gì vậy?" Hai người đi một đoạn, phát hiện trước mặt có một đống kiến trúc sụp đổ.

Nhìn đống kiến trúc sụp đổ này, sắc mặt Hồ Bát Nhất không tốt.

"Sao vậy?

Chương 356

Anh đã thấy kiến trúc này à?" Hồ Bát Nhất lắc đầu, tuy chưa thấy kiến trúc trước mặt, nhưng lúc nãy, kiến trúc này vẫn còn nguyên vẹn, hoàn toàn không giống như bây giờ đổ nát như vậy.

"Chúng ta mau đi tìm Vương Bàn Tử đi." Hồ Bát Nhất không nói cho Tần Vũ, lúc nãy anh ta đã đến kiến trúc này, nhưng lúc đó nó vẫn còn nguyên vẹn.

Vì không cần thiết, Tần Vũ cũng không biết.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, đi được khoảng vài trăm mét, lại phát hiện một khu kiến trúc sụp đổ, kiến trúc ở đây lớn hơn nhiều so với những kiến trúc sụp đổ lúc nãy.

"Lại xuất hiện một cái?" Tần Vũ nhíu mày không buông, nội tâm mách bảo hắn nơi này không ổn, bảo hắn mau rời đi, nhưng vì bây giờ phải đi tìm Vương Bàn Tử, nên không có cách nào rời đi.

"Cẩn thận!" Hồ Bát Nhất đột nhiên hét lên một tiếng, đẩy người trước mặt ra.

Tần Vũ bị đẩy lảo đảo, nếu không có lực đẩy của nước, sợ là đã ngã xuống đất.

Ở nơi hắn vừa đứng, đột nhiên rơi xuống một tảng đá khổng lồ.

Tảng đá này từ trên trời rơi xuống, nếu lúc nãy không có Hồ Bát Nhất, sợ là bây giờ hắn đã thành một đống thịt nát.

Tần Vũ lòng còn sợ hãi nhìn tảng đá lớn trước mặt, thứ này sao lại đột nhiên rơi xuống?

Hắn ngẩng đầu nhìn lên trên, cũng không có bất kỳ công trình kiến trúc nào.

Đá từ đâu ra?

Rõ ràng trên đó không có bất kỳ công trình kiến trúc nào, nhưng tảng đá này đúng là từ trên đó rơi xuống.

Lông mày Tần Vũ nhíu chặt, sắc mặt Hồ Bát Nhất bây giờ cũng không tốt, bây giờ anh ta cảm thấy cần phải nói cho người đàn ông trước mặt chuyện đã gặp phải trước đó.

"Thực ra khi tôi đến nơi này, những công trình kiến trúc này chưa hoàn toàn bị phá hủy, có lẽ trong một thời gian ngắn, chúng đã hoàn toàn biến thành phế tích, không phát ra bất kỳ âm thanh nào!" Hồ Bát Nhất lúc này mới nói ra những lời này.

Tần Vũ nhẹ nhàng liếc nhìn một cái, đối mặt với ánh mắt của người đàn ông trước mặt, Hồ Bát Nhất im lặng cúi đầu.

Bây giờ cũng không phải lúc nói chuyện này, đã đến nơi này, nói thêm cũng vô ích, bây giờ Vương Bàn Tử vẫn chưa tìm thấy.

Lại rơi vào tình thế khó khăn như vậy, thực sự có chút khó giải quyết.

"Tôi..." Lời của Hồ Bát Nhất chưa nói ra, đã bị Tần Vũ cắt ngang.

"Thôi đi, bây giờ việc quan trọng nhất của chúng ta là đi tìm Vương Bàn Tử, chỉ cần tìm thấy cậu ấy, có lẽ sẽ biết những chuyện này xảy ra như thế nào." Hồ Bát Nhất gật đầu, bây giờ xem ra cũng chỉ có thể như vậy.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, khắp nơi đều là kiến trúc sụp đổ.

Cũng không biết, nếu bây giờ quay lại, công trình kiến trúc họ vừa ngồi, có phải cũng đã sụp đổ không?

Đi một lúc, họ thấy một người có thân hình giống hệt Vương Bàn

Tử, chỉ là người đó quay lưng lại với họ, cũng không biết đang làm gì, dường như đang ăn gì đó.

Càng đến gần người đó, tiếng nhai nuốt càng rõ ràng.

"Bàn Tử?" Tần Vũ thử gọi một tiếng.

Người đó không có bất kỳ phản ứng nào, Tần Vũ hơi dừng lại, rồi lại gọi một tiếng.

"Bàn Tử?" Tiếng gọi lần này lớn hơn nhiều so với lần trước, nên người đối diện nghe thấy tiếng gọi của hắn, từ từ quay đầu lại.

Tần Vũ bị dọa lùi lại mấy bước, người trước mặt tuy là Vương Bàn Tử, nhưng nhãn cầu của cậu ta không biết đã đi đâu, chỉ để lại hai hốc mắt đen ngòm.

Khóe miệng treo nửa đoạn ruột, thấy hai người trước mặt cũng không kinh hoảng, đem nửa đoạn ruột còn lại nhét vào miệng, ăn rất ngon lành.

Tần Vũ cảm thấy trong dạ dày một trận cuộn trào, dường như sắp nôn ra.

"Đi." Tần Vũ kéo Hồ Bát Nhất một cái, nhanh chóng rời khỏi nơi này, nếu còn nhìn nữa, hắn thật sự không nhịn được mà nôn tại chỗ.

"Chắc không phải là Vương Bàn Tử, dù có yếu đến đâu, cũng không thể biến thành như vậy." Tần Vũ sau khi hoàn hồn, khẽ nói.

Hồ Bát Nhất cũng gật đầu, người trước mặt tuyệt đối không thể là Bàn Tử, tuy hai người trông giống hệt nhau, nhưng dù sao nơi quỷ dị này có khả năng mô phỏng khuôn mặt người khác.

Cho nên người trước mặt không đáng tin.

"Chúng ta về trước đi, xem công trình kiến trúc chúng ta ban đầu ở có bị sụp đổ không, tiện thể xem Tiểu Ca về chưa." Hồ Bát Nhất gật

đầu, hai người lại quay trở lại.

Khi quay lại công trình kiến trúc ban đầu, phát hiện công trình kiến trúc ban đầu không bị sụp đổ, chỉ là mấy bức tượng đặt bên trong lại lấp lánh ánh sáng.

Trong dòng nước tĩnh lặng, quả thực có chút rợn người.

"Có người về rồi." Tần Vũ liếc nhìn chiếc bàn bên đó nói.

Hồ Bát Nhất nghe lời hắn nói xong cũng ghé qua xem, cũng không thấy có gì khác so với trước.

"Nhìn cái bàn này, tôi nhớ trên bàn hình như không có nhiều dấu tay như vậy, nên chắc chắn có người đã về." Hồ Bát Nhất nghe lời hắn nói xong, lại đi xem.

Phát hiện trên chiếc bàn đó quả thực có những dấu ấn lớn nhỏ, nhưng tay Bàn Tử cũng không nhỏ như vậy, dấu tay trên đó lại giống dấu tay trẻ con.

Hoàn toàn không giống tay của một người đàn ông trưởng thành.

Tần Vũ ban đầu cũng nhận ra tình huống này, nhưng dấu tay trên đó, có lớn có nhỏ, rất có thể là Vương Bàn Tử để lại, còn cái nhỏ là ai để lại, cũng không biết.

"Các cậu chạy đi đâu vậy?" Bên cạnh đột nhiên truyền đến giọng nói quen thuộc, Tần Vũ quay đầu lại, phát hiện trước mặt là Vương Bàn Tử.

"Các cậu chạy đi đâu vậy?

Tôi vừa tìm một lúc lâu, cũng không tìm thấy." Tần Vũ không tiến đến gần người trước mặt, có chút cảnh giác hỏi.

"Tôi vừa quay lại không thấy các cậu nên ra ngoài tìm, kết quả chẳng tìm thấy gì, quay lại thì thấy các cậu đứng đây." "Bàn Tử, cậu

có động vào cái bàn đó không?" Tần Vũ nhìn rồi nói.

"Cái bàn đó à, cái bàn đó lại không phải bằng vàng, tôi xem nó làm gì." Không sai, đúng là phong cách nói chuyện của Bàn Tử.

Chương 357

"Đạo trưởng Vô Danh đâu?" Tần Vũ nhìn quanh 4 phía, phát hiện xung quanh không có bóng dáng gã, Bàn Tử trước mặt có lẽ cũng không ở cùng gã.

"Không phải đi theo các cậu sao?

Tôi vừa thấy các cậu, tôi ở phía sau gọi mà các cậu cũng không để ý, rốt cuộc các cậu đang làm gì vậy?" Sắc mặt Tần Vũ lộ ra vẻ nghi ngờ, vừa rồi đi một mạch, hoàn toàn không phát hiện bóng dáng Bàn Tử, nếu thật sự có người gọi, chắc chắn có thể nghe thấy.

Nhưng bây giờ nghe Bàn Tử nói, Bàn Tử dường như đã gọi một lúc lâu, nhưng hắn lại không hề nghe thấy.

"Cậu chắc chắn gọi tôi?" "Đúng vậy, xung quanh không phải có 5 người chúng ta sao, vì phía trước đi ba người, đó không phải là ai chứ?" "Khoan đã." Sắc mặt Vương Bàn Tử đột nhiên thay đổi, từ vui vẻ ban đầu, biến thành kinh hoảng thất thố.

"Tôi nhớ ra rồi, tôi thấy ba người đó hình như có một người mặc váy, tôi ban đầu tưởng đó là áo khoác, nhưng nhìn lại, hình như chúng ta không ai mặc loại áo khoác đó." "Không phải gặp phải thứ đó chứ?

Nước sông ở đây quả thực có chút kỳ quái, người chết bên trong chắc không ít, có một vài cô hồn dã quỷ cũng là chuyện bình thường." Hồ Bát Nhất khẽ nói.

Sắc mặt Vương Bàn Tử hoàn toàn thay đổi, nuốt nước bọt, nhìn xung quanh, xung quanh vẫn tối om, ban đầu cũng không cảm thấy có gì, nhưng bây giờ nghe Hồ Bát Nhất nói vậy.

Lập tức cảm thấy sau lưng lạnh gáy.

“Được rồi, vì chúng ta đã tụ tập lại, cứ ở đây đi, đừng chạy lung tung nữa.” Tần Vũ được dìu ngồi lên ghế.

Hai người còn lại đứng bên cạnh hắn, họ ở đây đợi rất lâu.

Hồ Bát Nhất nhìn đồng hồ, đã qua hơn một tiếng, hai người còn lại không có ai về.

“Lão đạo sĩ vô danh cũng không biết chạy đi đâu, Trương Lân cũng chưa về.” Vương Bàn Tử không nhịn được phàn nàn một câu.

“Đợi đã, thứ gì vậy?” Xa xa có một bóng đen đang bơi về phía họ, bóng đen đó thân hình rất lớn, Trương Lân và lão đạo sĩ vô danh đều thuộc loại thân hình gầy yếu.

Hoàn toàn không thể là bóng đen trước mặt.

“Mọi người cẩn thận.” Tần Vũ cảnh giác nói một câu.

Ánh mắt hai người còn lại cũng trở nên nghiêm túc, nhìn bóng đen trước mặt, ngày càng gần, ngày càng gần, Tần Vũ có thể hoàn toàn nhìn rõ thứ trước mặt.

Trên mặt Vương Bàn Tử cũng xuất hiện biểu cảm kinh ngạc, vì thứ trước mặt chính là thứ họ vừa gặp, có vẻ ngoài giống hệt Vương Bàn Tử, nhưng xấu xí hơn nhiều.

“Thứ quái gì vậy?

Sao giống ông đây thế.” So sánh như vậy, hai người quả thực quá giống nhau, Tần Vũ bây giờ trong lòng cũng có chút nghi ngờ, tên này không phải là anh em song sinh với Vương Bàn Tử chứ.

Mục tiêu của thứ đó dường như là họ, chủ yếu là vì hai người trước đó cũng đã thấy cảnh nó ăn uống, bây giờ nhìn vẻ mặt hung ác, mục tiêu của nó chắc là họ.

“Chúng ta mau đi, tên này hình như coi chúng ta là thức ăn rồi.” Ba

người nhanh chóng rời đi, kiến trúc bên trong đều có chút lộn xộn, có cái thiếu một mảng, có cái còn nguyên vẹn.

Nhưng những kiến trúc như vậy lại là một vị trí trốn tránh cực tốt.

Chân cẳng Tần Vũ không tiện, ai ngờ thứ đó lại đột nhiên tăng tốc, tất cả đều trở tay không kịp, vội vàng trốn vào vị trí khác.

Tần Vũ vì chân cẳng không linh hoạt, nếu được người khác bế, chắc chắn sẽ liên lụy người khác, nên khi Hồ Bát Nhất định dìu hắn đi, hắn đã đẩy anh ta ra.

Thứ đó nhanh chóng đến trước mặt Tần Vũ, nhìn chằm chằm hắn, rồi không động đậy.

Dường như sắp tấn công.

Giờ đây, nó sắp tấn công, mình phải làm gì đây?

Một lúc sau, thứ đó vậy mà lại quay đầu bỏ đi, tìm đến một vị trí khác.

Tần Vũ hết sức kinh ngạc, xem ra thứ đó không có thị lực.

Lúc nãy khi nó đến rất gần, Tần Vũ đã tranh thủ quan sát và phát hiện mũi nó cứ động đậy không ngừng, còn mắt thì gần như không hề cử động.

Xem ra con hàng này là một kẻ mù.

Nếu vậy thì đây là một chuyện cực tốt, dù sao thì đối phó với một kẻ mù vẫn dễ hơn nhiều so với một kẻ có đôi mắt tinh tường.

Những người khác sau khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt cũng vô cùng kinh ngạc, có lẽ cũng đoán được trạng thái của thứ này, vì vậy họ lén lút thay đổi vị trí.

Nhưng mặc dù mắt của thứ này có chút không tốt, tai và khứu giác của nó lại cực kỳ nhạy bén.

Ngay khi họ vừa cử động, gã đó đã phát hiện ra động tĩnh.

Nó nhanh chóng lao đến vị trí ban đầu của họ.

May mà Hồ Bát Nhất di chuyển khá nhanh, sau khi đến vị trí mới liền lập tức đứng yên, không có bất kỳ hành động nào nữa.

Như vậy, gã kia cũng sẽ không phát hiện ra hành động của họ.

Cũng không biết tại sao gã đó không dựa vào khứu giác để tìm, dù sao thì khí tức của mấy người sống sờ sờ ở trong nước hẳn là có thể nhận ra được.

Tần Vũ từ từ quay đầu nhìn bức tượng phía trên.

Vừa rồi anh ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng.

Mùi hương này không quá rõ rệt, nhưng quả thực tràn ngập trong không khí xung quanh.

Mùi hương đó tỏa ra từ bức tượng trên bàn.

Anh đoán rằng lý do gã kia không dùng khứu giác để ngửi ra vị trí của họ có thể là vì mùi hương này.

Dù ngửi thấy có vẻ nhàn nhạt, nhưng đối với gã kia, có lẽ nó lại rất nồng nàn.

Mùi hương này đã che lấp đi khí tức của họ, vì vậy những thứ đó mới không tìm được vị trí của họ.

Nhưng xem ra thứ đó cũng khá thông minh, biết không tìm được mấy người trước mặt nên cứ đứng yên tại chỗ.

Chương 358

Chỉ cần mấy người trước mặt lộ ra một chút động tĩnh, nó có thể nhanh chóng phát hiện rồi lao đến trước mặt người đó.

Cứ như vậy, khiến cho mấy người đứng tại chỗ không ai dám hó hé một tiếng.

Tần Vũ thì khá hơn một chút, vì anh đang ngồi trên ghế.

Nhưng mấy người còn lại thì không ổn như vậy.

Tư thế của họ vô cùng kỳ quặc, có vài người còn đang thực hiện những động tác rất khó, đặc biệt là Bàn Tử.

Bây giờ cậu ta đang chổng mông lên, không biết đang làm gì.

Quan trọng nhất là cậu ta đang quay lưng về phía thứ đó, cũng không biết nó đã đi đâu, hiện tại một cử động cũng không dám.

Góc độ của Tần Vũ vừa hay có thể nhìn thấy động tác của Bàn Tử.

Nhìn bộ dạng tức cười của Bàn Tử, anh không nhịn được muốn cười, nhưng bây giờ chân cẳng không tiện, nếu cười một tiếng sẽ dễ gây ra dao động của dòng nước xung quanh.

Anh đã rất khó khăn mới kiểm soát được dòng nước xung quanh ổn định, nếu di chuyển thì mọi nỗ lực trước đó đều đổ sông đổ bể.

Cả nhóm cứ chờ đợi như vậy một lúc lâu, Vương Bàn Tử thật sự không chịu nổi nữa.

Chân cậu ta giờ đã tê rần, bất cẩn một cái liền ngồi phịch xuống đất.

Thứ đó cũng nhanh chóng phát hiện ra vị trí của cậu ta, vội vàng

lao tới.

Vương Bàn Tử né người, sau một thoáng suy nghĩ, lập tức chạy ra ngoài.

Hai người còn lại cũng biết Vương Bàn Tử làm vậy là có mục đích, muốn thu hút thứ đó đi ra ngoài để họ có đủ thời gian ẩn nấp.

Nhưng thân hình Vương Bàn Tử có phần quá nặng nề, nên dù có chạy cũng không được bao xa.

Tần Vũ có chút lo lắng nhìn Vương Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất bây giờ cũng muốn đi giúp Vương Bàn Tử.

Nhưng trước khi giúp Vương Bàn Tử, anh cần phải sắp xếp Tần Vũ ở một nơi thật kín đáo, dù sao thì người trước mặt chân cẳng không tiện.

Dòng nước xung quanh bắt đầu dao động dữ dội.

Động tác của Vương Bàn Tử lại rất thô lỗ, khiến con quái vật phía sau không ngừng đuổi theo, phát ra những tiếng gầm gừ hung ác.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn lại, phát hiện thứ đó đã ở ngay gần gang tấc, sợ đến suýt vỡ mật.

"Mẹ kiếp, sao con hàng này chạy nhanh thế, suýt nữa làm Béo gia đây sợ chết khiếp." Hồ Bát Nhất sau khi sắp xếp Tần Vũ xong liền nhanh chóng đi giúp Vương Bàn Tử.

Hai người một trước một sau lao ra ngoài.

Bây giờ trong phòng chỉ còn lại một mình Tần Vũ.

Lúc này, người trốn trong bóng tối mới chậm rãi bước ra.

Tần Vũ nhìn lão đạo sĩ vô danh trước mặt, nụ cười của lão ta vô cùng quỷ dị, khiến người ta có chút rợn người.

“Ta nhớ ngươi đã lấy đi một thứ từ chỗ ta lúc trước, vậy nên bây giờ ta muốn lấy lại thứ của ta từ tay ngươi, không phiền chứ?” Lão đạo sĩ vô danh thản nhiên nói.

Tần Vũ cảnh giác nhìn người trước mặt: “Ông muốn làm gì?” “Ta không làm gì cả.

Dù sao chúng ta hiện đang là quan hệ hợp tác.

Ngươi cần giúp ta tìm đồ, ta là đồng bạn của ngươi, tự nhiên phải bảo vệ ngươi.

Nhưng ta cũng phải lấy lại đồ của mình.” Nói xong đoạn đó, lão đạo sĩ vô danh chạy đến trước mặt anh, lấy ra chiếc ghế đẩu đan bằng cỏ.

Kỳ lạ là khi chiếc ghế đẩu đó ở trên tay lão ta, nó vậy mà lại động đậy hai cái. .....

“Phù!” Tần Vũ thở phào nhẹ nhõm.

Anh cứ tưởng gã này định làm gì, dù sao bây giờ ở đây chỉ có một mình anh, chân cẳng lại không tiện, nếu phải đối đầu với gã đàn ông trước mặt, cơ hội thắng không lớn.

May mà người này chỉ lấy lại chiếc ghế đẩu bằng cỏ mà thôi.

Trương Lân lúc này cũng từ bên ngoài trở về.

Hai người họ dường như đã gặp nhau từ trước, vì khi thấy đối phương tiến vào không hề có chút kinh ngạc nào.

Trương Lân cau mày nhìn quanh cảnh tượng hỗn loạn.

Có lẽ anh ta cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

“Hai người họ đâu rồi?” Tần Vũ đáp: “Hai người họ vừa đuổi theo thứ đó ra ngoài rồi, anh mau đi xem đi.” Trương Lân nghe vậy gật đầu rồi nhanh chóng ra ngoài.

Một lúc sau, anh ta dẫn hai người kia quay lại.

Trông họ rất thảm hại, đặc biệt là Vương Bàn Tử, trên người có mấy vết xước, may mà thứ đeo trên mặt không bị rơi.

Nếu không thì bây giờ có lẽ đã bị nước sông làm cho sặc chết.

Vừa quay lại, công trình kiến trúc xung quanh phát ra tiếng ầm ầm, dường như sắp sập.

"Chúng ta phải mau rời khỏi đây, e là nơi này sắp sập rồi." Tần Vũ nhìn những công trình đang lung lay xung quanh, vội vàng nhảy lò cò.

Anh cứ ngỡ đây là mặt đất bằng phẳng, nên vừa nhảy một cái đã ngã nhào.

Chương 359

Trương Lân vội vàng đỡ lấy người trước mặt, Tần Vũ mới may mắn thoát nạn.

Cả nhóm nhanh chóng rời khỏi đó.

Một giây trước vừa ra khỏi cửa, một giây sau toàn bộ kiến trúc bên trong đều sụp đổ.

Sự sụp đổ của công trình kiến trúc đã gây ra dao động của dòng sông.

Dòng nước dao động ngày càng dữ dội, mấy người họ thậm chí còn đứng không vững.

Cứ tưởng mọi chuyện chỉ đến thế, nhưng đáng tiếc, chuyện kinh khủng hơn còn ở phía sau.

Ở trung tâm của công trình kiến trúc đó, một xoáy nước bắt đầu hình thành.

Xoáy nước đó vô cùng khổng lồ.

Mọi thứ xung quanh xoáy nước đều bị hút vào, giống như một cái máy xay thịt, bị nghiền nát.

Sắc mặt Tần Vũ biến đổi mấy lần, sắc mặt những người khác cũng rất khó coi.

Bây giờ họ đứng còn không vững, nói gì đến việc trốn khỏi đây.

Dù vậy, họ cũng không thể đứng yên chờ chết.

Thế là mấy người nắm chặt tay nhau, như vậy khả năng chống lại sóng nước sẽ mạnh hơn một chút.

Mấy người tập trung toàn bộ sức lực vào một điểm, thử đi về phía

trước vài bước.

Không ngờ lại thực sự thành công.

Vẻ mặt họ đều trở nên vui mừng, thế là lại thử đi thêm vài bước nữa.

Quả nhiên, sau khi mấy người nắm tay nhau, tập trung toàn bộ sức lực vào một điểm, họ có thể bước đi.

Mặc dù tốc độ của họ khá chậm, nhưng xoáy nước sau khi lan rộng đến một mức độ nhất định thì không tiếp tục khuếch tán nữa.

Dù vậy, vị trí hiện tại của họ vẫn rất nguy hiểm.

Bây giờ họ chỉ có thể bị ép bơi lên mặt nước.

Sau khi bơi được một khoảng cách nhất định, lực cản xung quanh đột nhiên biến mất, mấy người đều thở phào nhẹ nhõm.

Họ lần lượt ngoi lên mặt nước.

Cảnh tượng trước mắt không phải là nơi họ đã đi vào, mà là một khúc sông khác.

Mặc dù xung quanh cũng có những khu rừng rậm rạp, nhưng lại không có những con quái vật nhỏ như trước.

Điều này làm mấy người họ đều thở phào nhẹ nhõm, người nọ dìu người kia lên bờ.

Sau khi lên bờ, mấy người đều kiệt sức ngã xuống bãi cỏ, thở hổn hển, như thể muốn bù lại toàn bộ không khí chưa được hít thở lúc nãy.

“Mẹ kiếp, mệt quá đi mất, Béo gia đây chưa bao giờ mệt như vậy.” Vương Bàn Tử vừa thở hổn hển vừa phàn nàn.

Tần Vũ khẽ liếc nhìn cậu ta, cũng không nói gì, dù sao bây giờ anh

cũng rất mệt mỏi, cái nẹp trên chân trông như sắp gãy.

Tần Vũ dứt khoát tháo cái nẹp trên chân ra.

Bây giờ chân anh cảm thấy khá hơn nhiều.

Lúc bơi vừa rồi, cơn đau cũng không còn rõ rệt như vậy, chắc là không bị gãy xương.

Trương Lân thấy hành động của anh liền đi tới.

"Chân của cậu gần khỏi rồi, xem ra không phải gãy xương." Tần Vũ nghe lời anh ta nói có chút ngượng ngùng.

Anh cứ tưởng chân mình bị gãy xương, dù sao trước đó mỗi lần đi lại đều đau không chịu nổi.

Không ngờ lại không phải gãy xương, cũng là một chuyện tốt.

Tần Vũ tháo bỏ hoàn toàn nẹp trên chân, sau đó đứng dậy đi thử vài bước.

Mặc dù có chút đau, nhưng không dữ dội như trước.

"Anh đã lấy được thứ mình cần rồi phải không, vậy bây giờ chúng ta rời khỏi đây." Tần Vũ liếc nhìn Trương Lân bên cạnh, nói.

Trương Lân gật đầu.

Khoảng thời gian anh ta rời đi lúc nãy quả thực là để lấy thứ mình cần.

Nhưng anh ta khá tò mò làm sao người đàn ông trước mặt lại biết.

Tần Vũ đối mặt với ánh mắt nghi vấn của anh ta cũng không giải thích, dẫn đầu rời khỏi nơi này.

Mọi người cũng đã nghỉ ngơi gần xong, mặc dù cơ thể mệt mỏi, nhưng nếu cứ ở lại đó cũng không phải là cách.

Tính thời gian, họ vậy mà đã ở dưới nước hai ngày.

“Chúng ta vậy mà đã ở dưới nước hai ngày, thảo nào tôi cảm thấy bụng sắp đói chết rồi.” Có lẽ vì gặp quá nhiều nguy hiểm, nên mấy người họ gần như không có thời gian ăn uống, huống chi ở dưới nước cũng không tiện ăn.

Khi ở dưới nước thì không thấy đói lắm, nhưng bây giờ nhận ra đã ở dưới nước hai ngày, bụng họ bắt đầu réo lên.

Bây giờ họ tìm một nơi khô ráo để đốt lửa, nướng lương khô mang theo người.

Mặc dù túi đó chống nước, nhưng sau khi va đập nhiều như vậy, cũng không biết còn chống nước được không, e là lương khô cũng đã bị ướt.

Chương 360

Họ tùy tiện tìm một nơi khô ráo nhóm lửa.

Để đề phòng ngọn lửa bén sang các cây khác, họ còn đặc biệt xây một bức tường lửa bên cạnh đống lửa.

Lấy lương khô mang theo ra nướng.

Quả nhiên sau một số va đập, nó đã bị ảnh hưởng, hoàn toàn bị nước sông làm ướt.

Mặc dù không ướt sũng, nhưng ở trong môi trường ẩm ướt lâu, những miếng lương khô này cũng sẽ bị ẩm.

"Mùi vị đúng là ngon vãi." Lương khô bị ướt quả thực không ngon lắm, nhưng dù sao cũng đã đói hai ngày, bây giờ ăn gì cũng thấy thơm.

Tần Vũ vừa ăn lương khô vừa quan sát môi trường xung quanh.

Môi trường xung quanh không khác nhiều so với môi trường họ gặp trước đó, nhưng cây cối ở đây khô ráo hơn nhiều.

"Nơi này có phải gần bên ngoài hơn không?

Tôi thấy cây cối ở đây có vẻ khô ráo hơn." Tần Vũ vừa ăn vừa nói.

Trương Lân gật đầu.

"Xem ra chúng ta đã đi xa khỏi vùng sâu rồi, nhưng vất vả một trận mà không mang về được thứ gì, thật đáng tiếc." Hồ Bát Nhất có chút tiếc nuối nói.

"Sống sót trở về đã là may mắn rồi, còn muốn lấy đồ." "Anh có biết Giải Liên Hoàn không?" Tần Vũ đột nhiên hỏi một câu như vậy.

Ngoài Trương Lân, những người khác đều ngơ ngác lắc đầu.

“Lúc ở dưới sông tôi đã gặp.

Chỉ là liếc qua một cái, cũng có thể là tôi bị ảo giác.” Tần Vũ thản nhiên nói.

Những người khác đều không để tâm, chỉ có một người, Trương Lân, với vẻ mặt phức tạp trừng mắt nhìn anh.

Trương Lân bình thường mặt luôn lạnh như băng, chỉ có một biểu cảm duy nhất.

Lúc này lại xuất hiện mấy biểu cảm khác nhau, khá là hiếm thấy.

“Chẳng lẽ tiểu Trương quen biết?” Trương Lân gật đầu.

“Tôi nhớ có một tấm ảnh, trên đó viết Giải Liên Hoàn và Trần Văn Cẩm từng đến một ngôi mộ dưới đáy biển.

Ở đó họ cũng gặp phải một số chuyện, suýt nữa không về được.” Tần Vũ thản nhiên nói, vừa nói vừa quan sát biểu cảm của tiểu Trương.

Trương Lân lại khôi phục vẻ mặt lạnh như băng ban đầu, không nói thêm gì nữa.

Tần Vũ cảm thấy vô vị, khó mà đọc được gì từ khuôn mặt của người này.

Dù sao người này kiểm soát cảm xúc rất tốt, không dễ dàng để lộ cảm xúc nội tâm.

“Mọi người nghỉ ngơi xong chưa?

Nếu nghỉ xong rồi thì chúng ta đi trước đi, có lẽ không bao lâu nữa chúng ta sẽ rời khỏi đây.” Những người khác thu dọn lương khô đã ăn mấy miếng, chỉ có Vương Bàn Tử trước khi đi lại gặm thêm mấy miếng nữa.

Cả nhóm chậm rãi đi dọc đường, trên đường cũng không gặp phải

chuyện gì.

Chuyện đầu tiên khi ra khỏi núi là tìm một nhà trọ.

Đáng tiếc lúc ra ngoài lại đúng vào buổi tối, không có mấy nhà trọ còn mở cửa, huống chi là ở một nơi hoang vu hẻo lánh như vậy.

"Xem ra chúng ta lại phải ở đây một đêm nữa rồi, đợi ngày mai hẵng đi tìm nhà trọ." Vương Bàn Tử cứ ngỡ chỉ cần ra khỏi núi là có thể tìm được một nhà trọ, nghỉ ngơi cho tử tế.

Nhưng bây giờ khi biết tin này, mặt cậu ta lại xị xuống.

"Không phải chứ, chúng ta phải ở đây một đêm à." Những người khác cũng thở dài một tiếng.

Cũng không còn cách nào khác, dù sao lúc ra ngoài đã là buổi tối.

Giờ này cơ bản không có mấy người còn mở nhà trọ.

"Không sao đâu, cứ ở đây trước đi, đợi thêm vài tiếng nữa, chúng ta có thể tìm nhà trọ." Tần Vũ an ủi mọi người vài câu.

Những người khác cũng chỉ phàn nàn vài câu rồi thôi.

Dù sao họ cũng biết, bây giờ quả thực không có mấy nhà trọ còn mở cửa, nên chỉ có thể ở đây vài tiếng, đợi đến sáng hôm sau rồi xuất phát.

Tối hôm qua mọi người đều ngủ một giấc ngon lành, nhưng khi trời sắp sáng hôm sau, Tần Vũ phát hiện Trương Lân đã biến mất tăm.

"Tiểu Trương đâu rồi?" Vương Bàn Tử bị lay tỉnh trong cơn mơ màng, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tối hôm qua, vì mọi người đều quá mệt mỏi, ngủ rất say, không ai biết Trương Lân đã rời đi lúc nào.

"Tần ca, thôi bỏ đi.

Anh ấy đã muốn rời đi như vậy, chúng ta cũng không thể cản được.” Lời của Hồ Bát Nhất cũng khá có lý.

Tần Vũ gật đầu.

Trương Lân đã chọn rời đi vào tối hôm qua, chứng tỏ anh ta không muốn họ đi tìm.

Cả nhóm nhanh chóng đến một thị trấn nhỏ.

Thị trấn này là nơi gần ngọn núi đó nhất.

May mà ở đây có chỗ ở, dù sao đây cũng là một khu danh lam thắng cảnh.

Chương 361

Cuối cùng cũng được nằm trên chiếc giường mơ ước, Vương Bàn Tử vui mừng khôn xiết.

Những người khác cũng nhanh chóng tìm chỗ tắm rửa.

Bị ngâm trong dòng sông bẩn thỉu lâu như vậy, họ đã sớm không chịu nổi.

Bây giờ cuối cùng cũng có thể tắm rửa thoải mái.

Rời khỏi nơi này, họ phải đến địa điểm tiếp theo, Địa Tiên Thôn mà lão đạo sĩ vô danh đã nói.

Lý do phải đến cổ lầu là vì nơi đó có một số liên hệ với Địa Tiên Thôn.

Vì vậy ban đầu anh nghĩ đến nơi đó sẽ có được một số manh mối, nhưng không ngờ, sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy bên trong, lại không thu được gì cả.

Có lẽ manh mối duy nhất thu được là mấy bức tượng đó, và những hoa văn trên đó.

Nghĩ đến những hoa văn đó, sắc mặt Tần Vũ biến đổi mấy lần.

Anh nhanh chóng lục trong túi áo tìm tờ giấy đó, nhưng lục tung cả túi áo cũng không thấy.

Anh có chút hoảng hốt lục lọi ba lô, phát hiện trong ba lô cũng không có dấu vết của tờ giấy đó.

Nó đã đi đâu mất rồi?

Có thể anh đã làm rơi tờ giấy đó trong lúc hoảng loạn, hoặc có người đã động vào ba lô của anh.

Lão đạo sĩ vô danh đã lấy lại chiếc ghế đẩu bằng cỏ.

Sau đó hai người cũng không nhắc đến chuyện này nữa.

Chuyện này cũng khá ngượng ngùng, tốt nhất không nên nhắc lại.

Thấy mấy người họ mệt mỏi như vậy, bên cạnh có một cô bé đang nhìn chằm chằm họ với ánh mắt kỳ lạ.

Có lẽ vì bộ dạng thảm hại của họ nên khá thu hút sự chú ý của người khác.

Tần Vũ thân thiện mỉm cười với cô bé đó, nhưng cô bé không quay đầu lại mà chạy đi mất.

Chuyện xảy ra vào ngày đầu tiên, bây giờ vừa mới tắm xong, chuẩn bị ăn cơm thì cô bé đó lại chạy đến.

Bên cạnh cô bé còn có một người lớn.

"Là họ?" Người đàn ông có vẻ ngoài thô kệch hỏi.

Cô bé gật đầu.

Tần Vũ cảm thấy khó hiểu, cô bé này đang giở trò gì vậy?

Sau đó, người lớn kia nhìn họ vài lần, rồi lại nói vài câu với cô bé bằng tiếng địa phương.

Vương Bàn Tử cũng ngơ ngác nhìn những người đó.

Sắc mặt Tần Vũ lại biến đổi mấy lần.

Sau khi cô bé và người đàn ông nói chuyện xong, người đàn ông lại cười nói với họ: "Cứ ở đây cho tốt, có cần gì cứ nói với tôi." Vương Bàn Tử nghe vậy, vội vàng cười bắt tay với người ta.

Đợi họ đi rồi, Tần Vũ nhanh chóng quay về phòng thu dọn đồ đạc.

Vương Bàn Tử vì thấy anh đi nhanh nên cũng theo vào.

Thấy anh đang thu dọn đồ đạc, cậu ta có chút không hiểu.

“Thu dọn đồ đạc làm gì vậy?” Nghe câu hỏi của Vương Bàn Tử, Tần Vũ liếc nhìn cậu ta rồi nói.

“Cậu có hiểu những lời họ nói lúc nãy không?” “Lúc nãy... không phải bảo chúng ta ăn ngon uống tốt à?” “Câu chuyện giữa gã đàn ông và cô bé có nghĩa là: chúng ta đã vào ngọn núi đó, nếu đã vào thì phải giữ chúng ta lại đến ngày mai.” Tần Vũ nói xong câu đó, sắc mặt Vương Bàn Tử cũng thay đổi.

Vì cậu ta không hiểu tiếng địa phương ở đây, nên cũng không biết họ nói gì.

Tần Vũ tuy cũng không thể hiểu hoàn toàn, nhưng ít nhất hiểu được một chút.

Nếu tối nay không rời đi, một khi đến sáng mai, họ thật sự sẽ không thể rời đi được nữa.

Người dân ở đây cũng là dân tộc thiểu số, nên có tín ngưỡng của riêng họ.

Một khi có người vào ngọn núi đó, những người đó tương đương với việc xúc phạm thần linh, có thể sẽ bị xử tử.

Đương nhiên một số nơi có truyền thống này.

Nghe những lời của người đàn ông lúc nãy, có khả năng họ sẽ áp dụng phương thức đó lên người họ.

Mau chóng rời khỏi đây thôi, như vậy sẽ an toàn hơn.

Những người khác cũng quay về phòng thu dọn đồ đạc.

Sau khi thu dọn xong, họ giả vờ đi ăn một bữa cơm, tỏ ra như không có ý định rời đi.

Những người đó cũng không chú ý đến hành vi bất thường của họ.

Khoảng hơn 12 giờ đêm, lúc này những người uống rượu bên

ngoài mới quay về phòng.

Họ đã chuẩn bị xong hành lý.

Đây là một sân nhỏ kiểu mở.

Chương 362

Vì vậy không cần phải trèo tường cũng có thể ra ngoài.

Cả nhóm lén lút lẻn ra ngoài vào lúc nửa đêm, không một ai phát hiện.

Họ đi dọc theo con đường lớn ra ngoài, cũng không biết đã đi bao lâu.

Có lẽ đến một vị trí an toàn, họ mới dừng lại.

Vương Bàn Tử có chút thở hổn hển nhìn lại nhà trọ phía sau.

Nhà trọ đó bây giờ đã trở thành một điểm sáng nhỏ, không nhìn rõ hình dạng.

Bây giờ cậu ta có chút hoài niệm cuộc sống tốt đẹp trong nhà trọ.

Mới chỉ nghỉ ngơi được một đêm, không ngờ hôm sau đã phải bị buộc rời đi.

Nhìn bộ dạng cúi đầu ủ rũ của Vương Bàn Tử, Tần Vũ vỗ vai an ủi: "Đừng lo Bàn Tử, chúng ta sẽ gặp được quán trọ tốt hơn.

Đợi đến thành phố, tôi mời cậu ở khách sạn năm sao." "Thật không?" Tần Vũ gật đầu.

"Vậy thì tốt quá." Nói xong câu đó, Vương Bàn Tử lại phấn chấn trở lại.

Họ tiếp tục đi dọc theo con đường lớn ra ngoài.

Bây giờ xem ra không bao lâu nữa là có thể ra khỏi đây.

Chỉ cần ra khỏi đây, họ sẽ không có cách nào tìm được nữa.

"Đạo trưởng, ông có biết con đường gần nhất từ đây đến Địa Tiên

Thôn là bao xa không?" Tần Vũ thản nhiên hỏi một câu.

Lão đạo sĩ vô danh gật đầu rồi nói: "Chúng ta phải đến một thành phố trước, từ đó lấy một thứ mới có thể vào Địa Tiên Thôn, nếu không vào trong sẽ bị lạc đường." Nghe những lời này, những người khác đều im lặng.

Xem ra phải đến một thành phố, vừa hay có thể ở đó vài ngày.

Bổ sung vật tư.

Mặc dù nếu muốn đến thành phố đó, phải để lão đạo sĩ vô danh dẫn đường, nhưng bây giờ chuyện quan trọng nhất là rời khỏi ngọn núi này trước.

Dần dần ngọn núi đó ngày càng xa.

Họ cũng đã thành công vào thành phố.

Đoạn đường này khiến họ phải đi bộ suốt 6 tiếng đồng hồ.

Sau khi đến thành phố đó, thành phố bắt đầu trở nên ồn ào.

Buổi sáng luôn hỗn loạn, người đi đường vội vã qua lại.

Có vài người trên đường sau khi nhìn thấy họ liền liếc qua một cái, vẻ mặt khá tò mò.

Bây giờ họ không thể để ý đến ánh mắt của người khác.

Mục đích quan trọng nhất bây giờ là mau chóng tìm một khách sạn nghỉ ngơi.

Dù sao liên tục đi bộ 6 tiếng đồng hồ, bây giờ chân họ đau nhức không chịu nổi, trên người cũng một mớ hỗn độn.

Họ tìm một nhà trọ nhỏ gần nhất.

Vương Bàn Tử thấy không phải khách sạn năm sao liền rất thất vọng.

Hồ Bát Nhất khẽ vỗ vào Vương Bàn Tử.

"Ở đây có một nhà trọ đã là tốt rồi, còn xa vời đến khách sạn năm sao à, đây lại không phải thành phố lớn." Hồ Bát Nhất nói xong câu đó, Vương Bàn Tử nghĩ cũng phải.

Đây lại không phải thành phố lớn, làm sao có thể có khách sạn năm sao được?

Thế là mấy người lại ở trong nhà trọ.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, chân họ cuối cùng cũng khôi phục lại cảm giác.

Mặc dù là một nhà trọ nhỏ, nhưng bên cạnh nhà trọ này có một tiệm ngâm chân.

Tần Vũ để bù đắp cho Vương Bàn Tử, quyết định mời cậu ta đến tiệm ngâm chân bên cạnh một lần.

Vương Bàn Tử tuy không hài lòng, khách sạn năm sao biến thành tiệm ngâm chân, nhưng dù sao bây giờ cũng chỉ có chút tài nguyên này, cũng không còn cách nào khác.

Chỉ có thể bĩu môi, đi theo anh vào tiệm.

Thợ ngâm chân là một chàng trai trẻ.

Thấy hai người họ đến, anh ta khá nhiệt tình.

"Hai anh, mời ngồi đây trước, uống vài ngụm trà, tôi đi chuẩn bị đồ." Tần Vũ gật đầu.

Vương Bàn Tử vén áo ngồi xuống.

Trong lúc vén áo, cậu ta để lộ ra một viên ngọc thạch hình ngà voi trên cổ.

Cậu thanh niên rửa chân kia vừa hay nhìn thấy viên ngọc thạch

này, ánh mắt có chút phức tạp nhìn chằm chằm.

Nhưng hôm nay anh ta chỉ nhìn vài lần rồi lại đi lấy đồ.

“Ánh mắt lúc nãy là sao vậy?

Tôi đẹp trai quá à?” Vương Bàn Tử có chút tự luyến nói một câu.

Chương 363

Tần Vũ khẽ liếc nhìn cậu ta.

“Người ta nhìn thứ trên cổ cậu kìa, chứ không phải nhìn cậu đâu.” “Thứ trên cổ tôi?” Vương Bàn Tử lôi viên ngọc thạch ra.

Thứ này là do một sư phụ để lại cho cậu ta.

Sư phụ đó là một tay nghề đạo mộ cừ khôi.

Chỉ là mấy năm trước đã qua đời, để lại cho cậu ta thứ này, có thể bảo vệ mạng sống khi gặp nguy hiểm.

Ai biết thật giả thế nào, nhưng nể tình sư phụ đó đối xử với mình khá tốt, Vương Bàn Tử luôn mang theo thứ này bên người.

“Thôi được rồi, xem bộ dạng cậu cũng không thấy ánh mắt của cậu thanh niên kia lúc nãy.” Tần Vũ bất lực đảo mắt.

Cậu thanh niên này tốc độ rất nhanh.

Trong lúc nói chuyện, anh ta đã chuẩn bị xong tất cả mọi thứ, sau đó mời họ ngồi vào vị trí chuyên dụng.

Phải nói là cậu thanh niên này kiểm soát nhiệt độ nước rất tốt.

Tần Vũ thoải mái thở dài một tiếng.

“Cảm giác thế nào?” “Khá tốt.

Tay nghề không tệ nha.” Vương Bàn Tử cũng thoải mái ngả người trên ghế, nói với cậu thanh niên kia.

“Vị khách này xưng hô thế nào?” Cậu thanh niên cười tươi chào đón, chỉ nhiệt tình với Vương Bàn Tử, nhưng với Tần Vũ bên cạnh thì không nhiệt tình như vậy.

Tần Vũ khẽ liếc nhìn cậu thanh niên kia.

Cậu thanh niên rửa chân kia dường như không cảm nhận được ánh mắt của anh, cứ một mực đi lấy lòng Vương Bàn Tử.

"Cứ gọi tôi là anh Bàn là được." Dù sao trước mặt một cậu bé, Vương Bàn Tử cũng không tiện để người ta gọi là Bàn gia.

"Anh Bàn à, lúc nãy tôi thấy viên ngọc anh đeo trên cổ đẹp quá, anh mua ở đâu vậy?" Nghe lời của cậu thanh niên, Vương Bàn Tử mở mắt liếc nhìn.

Cậu thanh niên kia vẫn giữ vẻ mặt tươi cười, cảm giác rất đơn thuần.

"Cậu cũng muốn một cái?" Cậu thanh niên gật đầu.

"Ở đây không có tiệm ngọc thạch à?

Đồ trong đó nhiều lắm, lại không phải thứ gì đáng tiền." Chỉ liếc nhìn cậu thanh niên một cái, Vương Bàn Tử liền lại nhắm mắt lại.

Tần Vũ ở một bên nhắm mắt, nhưng tai vẫn nghe cuộc nói chuyện của họ.

Nghe Vương Bàn Tử nói vậy, anh khẽ cười.

"Không thể nào đâu, anh Bàn, tôi thấy viên ngọc thạch của anh cũng không giống loại có thể mua được ở tiệm bình thường, chắc phải đáng giá không ít tiền nhỉ?" "Làm gì có giá trị nhiều như vậy, cũng chỉ vài nghìn tệ thôi." Biểu cảm của cậu thanh niên kia có chút cứng đờ.

"Cậu hỏi về viên ngọc thạch này làm gì?" Tần Vũ thản nhiên xen vào một câu.

"Không có gì, tôi tò mò hỏi thôi." Ánh mắt của Tần Vũ thực sự quá có sức xuyên thấu, nên cậu thanh niên kia có chút ngượng ngùng

cười cười, không nói nữa.

Tần Vũ trước đó cũng nghe Vương Bàn Tử nói thứ này là do sư phụ tặng.

Sư phụ đó là một tay nghề đào mộ cừ khôi, nên thứ sư phụ cho nhất định là đồ tốt.

Có khả năng là lấy ra từ trong một ngôi mộ nào đó.

Nhìn bộ dạng đơn thuần của cậu thanh niên kia, cũng không giống người trong giới đó.

Nhưng có thể nhận ra viên ngọc thạch của Vương Bàn Tử không phải hàng tầm thường, người này tuyệt đối có dính dáng đến giới đó.

Hỏi Vương Bàn Tử nhiều vấn đề như vậy, cũng không biết bây giờ đang giở trò gì.

Đã coi trọng sợi dây chuyền trên cổ Vương Bàn Tử như vậy, chứng tỏ thứ đó chắc chắn có điểm đặc biệt.

"Được rồi, cậu đi làm việc của cậu đi, cứ để chúng tôi ngâm ở đây là được." Cậu thanh niên cười cười, lúc rời đi lại nhìn Vương Bàn Tử.

"Này, Tần ca, lúc nãy tôi nói thế được không?" Vương Bàn Tử đợi cậu thanh niên kia đi rồi, cười nói một câu.

Tần Vũ gật đầu.

"Tôi cũng không biết.

Thằng nhóc đó nhìn sợi dây chuyền của tôi làm gì, chẳng lẽ sợi dây chuyền mà lão già kia cho tôi thật sự quý giá như vậy sao?

Đây là người thứ 5 có ý đồ không đứng đắn với sợi dây chuyền của tôi rồi." Vương Bàn Tử có chút quý trọng sờ sờ viên ngọc thạch.

Tần Vũ biết gã này nếu biết được vận may của mình, với tính cách quý trọng đồ vật như vậy chắc chắn sẽ sờ nó mỗi ngày.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn lên, lúc này anh nhìn thấy một tia sáng phản chiếu từ viên ngọc thạch trong tay cậu ta.

Trên đó dường như có khắc thứ gì đó.

Tần Vũ thấy vậy, liền nói với Vương Bàn Tử: "Bàn Tử, lấy viên ngọc thạch của cậu ra đây tôi xem, trên đó hình như có chữ." Vương Bàn Tử nghe lời anh, ngoan ngoãn lấy viên ngọc thạch ra, sau đó dí sát lại trước mặt anh, hai người cùng nhìn.

Trên viên ngọc thạch này quả thực có khắc một số chữ, nhưng những chữ đó lại không nhìn rõ.

Bởi vì thứ này chắc đã bị mài mòn bởi một vật gì đó, nên những chữ đó dần dần bị mài đi.

Chỉ còn lại một chút.

Như vậy có thể chứng minh chữ trên viên ngọc thạch trong tay cậu ta vốn đã tồn tại, chứ không phải được khắc lên sau này.

Chương 364

Nếu thật sự như vậy, viên ngọc thạch đó có giá trị nghiên cứu quan trọng.

Không chừng có liên quan đến một ngôi mộ cổ nào đó.

Tần Vũ suy nghĩ một lúc, rồi bảo Vương Bàn Tử giữ kỹ thứ này, dù sao đây cũng là vật quan trọng.

"Cậu nhất định phải giữ kỹ thứ này, không chừng có thể dẫn chúng ta phát tài đó." Tần Vũ nói đùa một câu.

Vương Bàn Tử nghiêm túc gật đầu.

Nếu thứ này quý giá như vậy, chắc chắn phải bảo quản thật tốt, nếu không thì sao xứng với sư phụ dưới suối vàng?

Hai người đùa giỡn một lúc rồi rời khỏi tiệm rửa chân.

Sau khi họ rời đi, cậu thanh niên kia đi vào phòng của họ, gọi một cuộc điện thoại.

"Lão bản, tôi thấy thứ đó rồi, nó ở trên tay Vương Bàn Tử." "Tốt, theo dõi chúng." .....

Quay về nhà trọ, hai người còn lại không biết đã đi đâu mất.

Hai người họ về phòng trước.

Đến gần tối, hai người kia mới trở về.

Tần Vũ có chút tò mò nhìn hai người, hỏi: "Hai người đi đâu vậy?

Sao về muộn thế?" Hồ Bát Nhất lắc lắc thứ trên tay: "Tôi đi lấy cái này." Tần Vũ nhìn thứ trên tay anh ta, đó là những trang bị cần thiết, và vật tư các loại.

Hóa ra ban ngày họ không thấy đâu là đi mua những thứ này.

Tần Vũ có chút ngại ngùng cười cười.

Sau đó, anh gọi Hồ Bát Nhất vào phòng.

Hồ Bát Nhất có chút khó hiểu không biết anh muốn làm gì.

Tần Vũ kể lại toàn bộ những chuyện xảy ra ở tiệm rửa chân ban ngày, dù sao so với anh, Hồ Bát Nhất ở cùng Vương Bàn Tử thời gian dài hơn.

"Viên ngọc thạch của Bàn Tử tôi cũng đã thấy.

Sư phụ của cậu ấy tôi cũng gặp vài lần, chỉ là không phán đoán được về sư phụ đó.

Sư phụ đó là một người mù, thường xuyên bói toán trên phố." "Vậy anh có cảm thấy ông ta giống một người đạo mộ không?" Tần Vũ thẳng thắn hỏi một câu.

Hồ Bát Nhất suy nghĩ kỹ rồi nói.

"Quả thực có một thời gian tôi cảm thấy ông ta giống một người đạo mộ, dù sao trên người ông ta có mùi đất rất nặng." Tần Vũ nghe lời anh ta nói liền suy ngẫm, quả nhiên không sai.

Nếu sư phụ đó là người đạo mộ, vậy viên ngọc thạch đối với cậu thanh niên kia chắc chắn có ý nghĩa quan trọng.

"Không đúng, một cậu thanh niên trong tiệm rửa chân làm sao lại biết viên ngọc thạch này?

Chẳng lẽ lại có trực giác nhạy bén như vậy?" Tần Vũ càng lúc càng cảm thấy không đúng.

Vì vậy anh định hôm sau sẽ đến tiệm rửa chân đó xem lại.

Nhưng khi hôm sau đến tiệm rửa chân, lại phát hiện tiệm đã đóng

cửa.

Hỏi các cửa hàng bên cạnh.

Sáng sớm hôm nay, họ đã dọn cửa hàng đi rồi.

Tần Vũ từ từ cau mày, điều này càng khẳng định suy đoán của anh, cậu thanh niên kia tuyệt đối không phải người bình thường.

Nếu đã biết viên ngọc thạch của Vương Bàn Tử có công lực như vậy, chắc chắn sẽ theo dõi không rời.

Con đường của họ có lẽ sẽ trở nên gian nan hơn nhiều.

Tất cả mọi thứ đã chuẩn bị xong, lão đạo sĩ vô danh cũng đã quy hoạch xong lộ trình phải đi.

Cũng không biết ông ta đã tìm được thứ mình cần từ nơi khác lúc nào.

Đó là một thứ giống như la bàn, nhưng lại có chút khác biệt.

"Thứ này để làm gì?" Tần Vũ thản nhiên hỏi một câu.

"Thứ này quan trọng lắm đấy, có thể giúp ta phân biệt phương hướng của thứ đó.

Để đề phòng chúng ta bị lạc đường." Tần Vũ gật đầu, không nói gì thêm.

Cả nhóm lập tức lên xe buýt lớn đến ngôi làng hẻo lánh đó.

Địa Tiên Thôn cách đây khá xa, dù sao nơi đó đã hoang phế từ lâu.

Cơ bản thuộc dạng khép kín.

Có người nói nơi đó có ma, vì có một đoàn du lịch đi vào, nhưng không một ai ra.

Khi cảnh sát vào tìm, cũng không tìm thấy bất kỳ thi thể nào.

Vì vậy đã nảy sinh ra một số lời đồn.

Nơi đó cũng bị cảnh sát phong tỏa hoàn toàn.

Nếu muốn vào, phải đi từ phía sau.

Chương 365

Phía trước đã bị phong tỏa hoàn toàn.

“Ông có biết đường phía sau không?” Tần Vũ hỏi một câu.

Lão đạo sĩ vô danh gật đầu, ông ta đã nắm rõ tất cả các con đường trong làng.

“Vậy thì tốt.

Không ngờ lão đạo sĩ vô danh cũng khá đáng tin cậy.” Họ xuống xe vào buổi tối.

Để tránh gây chú ý cho người khác, họ xuống xe ở một nơi đông người.

Gần đó có vài hộ nông dân, trông khá giống một khu du lịch nông trang.

Những người khác đều vào ở.

Nếu không ở, dễ gây chú ý cho người khác, nên họ cũng theo cả nhóm vào ở.

May mắn là vận khí khá tốt, vừa hay được phân vào một phòng 4 người.

Họ không thể ở đây lâu, cũng không thể rời đi vào ban ngày, nên vào buổi tối, họ lấy cớ đi vệ sinh để ra khỏi làng.

May mà nhà vệ sinh trong làng đều ở bên ngoài, nếu không thì thật sự không biết lấy cớ gì để lẻn ra ngoài.

Những người khác nghe những lời này cũng không quan tâm nữa.

Nếu muốn vào Địa Tiên Thôn, phải đi từ ngọn núi phía sau.

Dãy núi ở đây tuy không bằng Âm Sơn, nhưng hoa, chim, cá, côn trùng cũng rất nhiều.

Đặc biệt là những con côn trùng độc thì nhiều vô số kể, huống chi lúc họ ra ngoài đã là buổi tối, côn trùng ở đây rất hung hãn, vừa thấy người là đã vây lại.

Có lẽ do nhóm máu của Vương Bàn Tử, gần như thu hút toàn bộ muỗi về phía cậu ta.

Những người khác cũng không phải chịu đựng muỗi đốt, đối với họ cũng là một chuyện tốt.

"Có nước hoa chống muỗi không?" Vương Bàn Tử thực sự bị muỗi đốt không chịu nổi, nên hỏi một câu.

Tần Vũ bất lực nhìn vào ba lô của mình.

Nước hoa chống muỗi của anh đã dùng hết từ lúc ở Âm Sơn, bây giờ chưa kịp mua.

Lúc bổ sung vật tư, hoàn toàn không nghĩ đến việc sẽ có nước hoa chống muỗi.

Bây giờ nhìn thấy thảm trạng của Vương Bàn Tử, mặc dù đều là đồng đội, cũng đồng cảm, nhưng không nhịn được cười thành tiếng.

"Tôi đã thành ra thế này rồi, cậu còn cười, cậu còn cười được à." Tần Vũ lập tức thu lại nụ cười, để không cười quá lố.

"Cố chịu thêm một lúc nữa, lát nữa chúng ta dựng trại, đợi vào trong lều chắc sẽ không phải chịu đựng muỗi đốt nữa." Nghe câu nói của anh, Vương Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng một lúc sau, cậu ta lại bị muỗi đốt không chịu nổi, bắt đầu nhảy tưng tưng.

Những con muỗi ở đây thực sự to hơn nhiều, gần như bằng một

con ruồi.

Ba con muỗi có thể làm thành một món ăn.

Cũng không biết nơi này có ngải cứu không.

Nếu có, có thể dựng trại trong bụi ngải cứu, không có nhiều côn trùng thích mùi ngải cứu.

"Mọi người ngửi xung quanh xem có mùi ngải cứu không, nếu có, chúng ta sẽ dựng trại ở đó." Tần Vũ thản nhiên nói một câu.

Những người khác gật đầu, lần lượt vận dụng khứu giác, cố gắng ngửi mùi ngải cứu.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, gần như muốn vùi đầu xuống đất, có thể thấy cậu ta bị muỗi đốt thảm đến mức nào.

"Tôi cũng không ngửi thấy mùi ngải cứu, ở đây không có ngải cứu à." Vương Bàn Tử ngửi nửa ngày cũng không ngửi thấy mùi đặc trưng của ngải cứu, có chút mếu máo.

Tần Vũ nhìn xung quanh, môi trường như thế này thực ra rất thích hợp cho ngải cứu sinh trưởng.

Không thể nào không có ngải cứu, chắc chắn là chưa tìm thấy, nên cứ tiếp tục đi về phía trước.

Đi về phía trước khoảng vài trăm mét, cuối cùng cũng ngửi thấy mùi ngải cứu, dường như ở phía trên bên trái.

Họ đi đến vị trí phía trên bên trái, đó là một bãi ngải cứu rộng lớn.

Ở đó rất mát mẻ, không có bất kỳ con côn trùng nào.

Nhìn thấy một bãi ngải cứu rộng lớn, Vương Bàn Tử vui mừng chạy tới.

Tần Vũ vừa định ngăn lại, nhưng Vương Bàn Tử đã đi trước một

bước đến bãi ngải cứu.

Thấy không có chuyện gì xảy ra, anh định dựng trại ở đây.

Chủ yếu là vào buổi tối, động vật trong núi cũng khá nhiều.

Bãi ngải cứu là một nơi tốt như vậy, cũng có thể có động vật cư ngụ.

Nhưng thấy Vương Bàn Tử dường như không có chuyện gì, trong bãi cỏ này chắc không có động vật.

Hiện tại họ bắt đầu dựng trại ở đây.

Lều của họ đều là lều mới mua, chất lượng không tồi, dù sao cũng đã bỏ ra một cái giá lớn.

Mỗi người đều có một cái lều, và một cái lều lớn hơn để đựng đồ.

Chương 366

Sau khi dựng xong lều, họ mở đồ ăn mang theo, bắt đầu ăn.

Những đồ ăn đó đều không cần hâm nóng, mở ra là có thể ăn.

Vương Bàn Tử khá hưởng thụ cuộc sống hiện tại, dù sao vừa rồi bị muỗi quấy rầy, bây giờ khó khăn lắm mới thoát khỏi những con côn trùng đó, lại có đồ ăn, vui mừng không biết nói gì.

Tần Vũ nhìn bộ dạng ngốc nghếch của Vương Bàn Tử, có chút không nỡ nhìn thẳng.

Sau khi ăn xong, anh quay về lều của mình, vì lều của anh đặt ở nơi sâu hơn.

Vì vậy có thể lờ mờ nhìn thấy bóng của những ngọn cỏ đó.

Lúc này, anh dường như nhìn thấy một cái bóng khác thường.

Nhìn kỹ lại, đó không phải là bóng của cỏ.

Lều của anh màu xanh lá, có thể hòa lẫn với những ngọn cỏ này.

Nhưng vì bên trong có đèn sáng, nên những cái bóng bên ngoài đều rất rõ ràng.

Bên trong quả thực có một đám bóng đen lớn, dường như có động vật đang ở trong bụi cỏ.

Sau khi nhìn kỹ, bây giờ anh không dám ra ngoài, vì không thể phán đoán đám bóng đen lớn đó rốt cuộc là thứ gì.

Chỉ có thể ở trong lều trước.

Chất lượng lều khá tốt, nếu có dã thú, cũng không dễ dàng xé rách, quan trọng nhất là lều này có mấy lớp.

Vì vậy chính vì thấy nó bền như vậy, anh mới mua thứ này.

Bây giờ thứ đó cũng không vào được, cứ ngoan ngoãn đi ngủ thôi, đợi đến ngày mai xem thứ đó còn ở đó không.

Nếu còn, thì hẵng ra ngoài xem.

Nghĩ vậy, anh lại ngủ thiếp đi.

Không biết có phải vì ở trong lều như vậy cảm thấy an toàn hơn không, nên ngủ cũng khá yên ổn.

Sáng hôm sau, đám bóng đen đó không biến mất.

Anh định ra ngoài xem.

Dù sao bên ngoài cũng có những người khác, nếu xảy ra nguy hiểm, người khác cũng có thể cứu.

Huống chi lều của anh cách họ khá gần.

Nếu phát ra một tiếng động, những người khác cũng sẽ nghe thấy.

Nghĩ vậy, anh liền đi ra ngoài, đến nơi có đám bóng đen đó.

Anh phát hiện đó chỉ là một cái bọc màu đen, cũng không biết bên trong cái bọc này chôn thứ gì.

Lòng tò mò khiến anh mở cái bọc ra.

Sau đó, thực sự như bị mê hoặc, anh mở cái bọc đó ra, phát hiện bên trong là một cái hũ gốm.

Cũng không biết là từ thời đại nào, trông có vẻ đã có tuổi.

Nhìn thấy cái hũ gốm đó, anh cảm thấy cũng không có gì đặc biệt.

Nhưng cái hũ gốm này có thể là đồ cổ, mang về xem sao.

Để người khác xem thử thứ này rốt cuộc là gì.

Dù sao anh cũng không biết nó là cái quái gì.

Anh mang cái hũ gốm đó về.

Những người khác thấy anh trở về, vì vừa rồi nghe thấy tiếng động, cũng không biết anh đi đâu.

Lần này anh trở về, vừa hay có thể hỏi.

“Vừa rồi cậu đi đâu vậy?

Gây ra động tĩnh lớn như vậy?” Hồ Bát Nhất có chút tò mò hỏi một câu.

Tần Vũ ném cái bọc màu đen trong tay cho anh ta.

“Tối qua tôi nhìn thấy thứ này, cứ tưởng là dã thú, làm tôi giật cả mình.

Nhưng thứ này trông có vẻ có tuổi, có thể xem thử, cũng không biết là từ thời đại nào.” Nghe lời anh, những người khác mở cái bọc ra, bên trong xuất hiện một cái hũ gốm.

Nhìn thấy cái hũ gốm này, sắc mặt Hồ Bát Nhất biến đổi mấy lần.

Sự thay đổi của anh ta không thoát khỏi mắt Tần Vũ.

Tần Vũ có chút tò mò, liếc nhìn anh ta, không biết anh ta đã nhìn thấy thứ gì trong cái hũ gốm mà lại có biểu cảm như vậy.

“Sao vậy?” Tần Vũ khẽ hỏi một câu.

“Thứ này lúc tôi còn nhỏ đã thấy qua, cũng không biết có phải cùng một cái không, nhưng hai cái quả thực trông giống hệt nhau, ngay cả hoa văn cũng giống hệt.” “Rồi sao nữa?” Mặc dù lúc nhỏ có thể đã thấy cùng một thứ, nhưng anh tò mò tại sao anh ta lại lộ ra vẻ mặt kinh khủng như vậy.

“Anh có biết cái hũ gốm này từ đâu ra không?” Nghe lời anh ta, Tần Vũ lắc đầu.

Anh cũng là lần đầu tiên thấy cái hũ gốm này, đương nhiên không biết nó từ đâu ra.

Chương 367

“Tôi từng đến một hang động, à không phải tôi, chắc là cụ cố của tôi, từng đến một hang động, sau đó mang về thứ này.

Lúc đó tôi không để tâm, cảm thấy thứ này cũng không có gì.” Hồ Bát Nhất dường như chìm vào hồi ức, sắc mặt trở nên không tốt.

“Sau đó vài ngày, cụ cố của tôi như bị ma ám, cứ khăng khăng ôm cái hũ gốm đó vào lại hang động một lần nữa.

Tôi cũng không thể khuyên ngăn, chỉ có thể nhìn cụ ôm cái hũ gốm đi vào, tôi ở bên ngoài chờ.” “Sau đó đã xảy ra chuyện gì?” Hồ Bát Nhất nhìn anh im lặng không nói, Tần Vũ không nhịn được lại hỏi một câu.

“Sau đó cụ cố của tôi không bao giờ ra nữa.

Tôi cũng có vào tìm, nhưng bên trong không có gì cả, ngay cả một cái thi thể cũng không thấy.” Nghe lời anh ta, những người khác đều im lặng.

Chẳng lẽ thứ này quả thực có ma lực, có thể khiến người ta mang nó đến một nơi, có thể mê hoặc tâm trí.

Nếu vậy, bây giờ nên lập tức ném cái hũ này đi.

Nhưng đều đã là chuyện của cụ cố rồi, không thể nào bao nhiêu năm qua cái hũ này không bị vỡ.

Nơi đó của anh ta cách đây rất xa.

Cái hũ đó làm sao có thể chạy đến đây được?

“Có thể là trùng hợp thôi, dù sao cũng có thể là cậu cầm, không phải cùng một cái hũ.

Hũ cùng một triều đại có nhiều cái, cũng không thể đảm bảo là một cái." Tần Vũ chưa kịp nói, Vương Bàn Tử bên cạnh đã nói một câu.

Tần Vũ có chút kỳ quái nhìn Vương Bàn Tử này.

Vừa rồi cái hũ đó quả thực luôn ở trong tay Vương Bàn Tử, trông có vẻ cậu ta cũng không có hứng thú gì với cái hũ đó.

Bây giờ cảm giác như cậu ta rất hứng thú với thứ này.

Quan trọng nhất là những lời nói lúc nãy của cậu ta, cũng không giống như người có tính cách như vậy sẽ nói ra.

Liên kết với câu chuyện lúc nãy, trong lòng Tần Vũ có một dự cảm không lành.

"Bàn Tử, đưa cái hũ gốm đó cho tôi xem." Nghe lời anh, Vương Bàn Tử tỏ vẻ không vui, cuối cùng ôm chặt cái hũ gốm, không buông tay.

Tần Vũ trong lòng càng thêm khẳng định suy đoán của mình.

Sắc mặt hai người bên cạnh cũng không tốt.

Chuyện này đều đổ lên đầu Vương Bàn Tử.

Chẳng lẽ vì cái hũ gốm thấy cậu ta đầu óc không được minh mẫn, nên mới chọn người à?

"Cậu đưa thứ này cho tôi trước, lát nữa tôi sẽ trả lại cho cậu." Tần Vũ thử khuyên bảo.

Vương Bàn Tử cuối cùng gật đầu, đưa cái hũ gốm cho hai người họ.

Hai người họ vừa cầm được cái hũ gốm, liền trực tiếp ném nó xuống đất.

Khi những người khác chưa kịp phản ứng, cái hũ gốm đã vỡ thành từng mảnh.

Vương Bàn Tử thấy cảnh tượng này thì không chịu nổi, lập tức hoảng hốt đi nhặt những mảnh vỡ, tay bị cứa đứt cũng không để ý.

Ba người còn lại thấy bộ dạng si mê như vậy, càng thêm lo lắng.

Vì sự bất thường của Vương Bàn Tử trước mặt đã thể hiện rõ ở đây.

Có thể giống như cụ của Hồ Bát Nhất lúc nãy, bị cái hũ gốm mê hoặc tâm trí, bây giờ trở nên có chút không phân biệt được.

"Cậu mau tỉnh táo lại cho tôi, nhìn kỹ xem cái hũ gốm đó rốt cuộc có gì tốt, là tôi cầm nó, có liên quan gì đến cậu?" Tần Vũ tát một cái vào đầu cậu ta.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn lại, dường như không biết tại sao lại bị đánh.

Một lúc sau mới hoàn hồn.

"Tần ca, lúc nãy anh đánh tôi làm gì vậy?" Vương Bàn Tử xoa đầu, có chút khó hiểu.

"Nếu tôi không đánh cậu, e là cậu đã ôm những mảnh vỡ của cái hũ gốm đó mà ăn rồi, tôi có nên đánh không?" Nghe lời anh, Vương Bàn Tử ngây người.

Cậu ta cũng không biết mình vừa làm gì, nhưng nghe người trước mặt nói vậy, mới biết mình vừa làm chuyện ngu ngốc gì, vậy mà lại ôm một cái hũ gốm vỡ mà sống chết đòi giữ.

Bây giờ cậu ta cảm thấy mất mặt đến tận nhà.

"Được rồi, bây giờ thứ đó đã vỡ rồi, chúng ta rời khỏi đây trước đi, tiện thể dùng đất chôn thứ này lại, lỡ như mảnh vỡ của nó cũng có

tác dụng thì không hay.” Tần Vũ dẫn đầu dùng một ít đất che lấp thứ đó lại.

Như vậy anh không đụng vào thứ này, những người khác cũng sẽ không đụng.

Dù sao cũng chẳng ai rảnh rỗi không có việc gì làm mà đi đào đất ở đây.

Trải qua một đêm, bây giờ họ có thể từng bước tiến vào Địa Tiên Thôn, không cần để ý đến những người kia, và vẻ mặt kinh khủng của họ khi phát hiện họ không còn ở đó vào buổi sáng.

Dù sao họ cũng là người du lịch, nên việc họ rời đi đối với những người khác chỉ là kinh ngạc một chút, dù sao những người đó trông cũng không giống người dậy sớm.

Họ từ từ đi từ phía sau, sau một thời gian dài, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng của ngôi làng đó.

Rõ ràng bây giờ là ban ngày, nhưng ngôi làng đó lại tối đen như mực.

Hóa ra bên cạnh ngôi làng đó có một ngọn núi cao, hoàn toàn che khuất ánh nắng ở đó.

Mặc dù nơi đó tối đen, nhưng vẫn có thể nhìn rõ môi trường xung quanh, chỉ là tối hơn một chút thôi.

“Nơi này đúng là âm u thật đấy.

Chương 368

Ở đây lại có một ngọn núi cao, che hết cả ánh nắng, thảo nào người khác không muốn đến đây." Vương Bàn Tử nhìn cảnh tượng này nói một câu.

Tần Vũ gật đầu, anh cũng nghĩ vậy.

Nhưng không còn cách nào khác, đây là nơi Dần Sinh muốn họ vào, dù sao anh đã hứa với lão đạo sĩ vô danh giúp ông ta tìm một thứ.

Tần Vũ lại nghĩ đến suy đoán trước đó của mình.

Lão đạo sĩ vô danh bảo anh hứa giúp ông ta tìm một thứ, nhưng không nói cụ thể với mấy người họ thứ đó là gì.

Dựa vào những chuyện anh biết, có khả năng là tìm những viên tiên đan đó.

Dù sao nơi đó là một địa điểm từ thời Minh, bên trong từng có một người ở, có phương pháp đắc đạo thành tiên.

Chỉ cần có người vào trong ngôi làng đó là có thể đắc đạo thành tiên, cũng không biết thật giả thế nào.

Những lão đạo sĩ như vậy, dễ tin vào những chuyện tiên đan, dù sao cũng liên quan đến tín ngưỡng của họ.

Nếu là đi tìm tiên đan thì không có gì to tát, nhưng nếu đi tìm thứ khác, đặc biệt là thứ đó ở trong ngôi mộ cổ đó, thì có chút khó khăn.

Một nơi âm u như vậy lại có một ngôi mộ, sẽ càng trở nên âm u hơn, nguy hiểm bên trong chắc chắn không ít.

Họ chậm rãi đi vào trong làng.

Vì đi từ phía sau, nên bên đó không bị phong tỏa.

Ở đây cũng không có con đường nào dẫn vào ngôi làng này, chỉ có thể trèo non lội suối đi theo một con đường mòn.

Những cảnh sát đó có lẽ cũng không ngờ lại có người dùng phương pháp như vậy để vào ngôi làng này, nên bên này một người canh gác cũng không có.

Đối với họ, đây là một tin tức cực tốt.

Họ chậm rãi tiến vào trong làng.

Vừa vào, cảm giác nhiệt độ xung quanh đột nhiên giảm xuống.

Nhiệt độ vốn đang ấm áp trở nên có chút lạnh.

"Trời ạ, không chỉ âm u như vậy, nhiệt độ còn thấp thế này." Vương Bàn Tử cảm thán một câu.

Trên người họ đều có áo khoác dự phòng, lúc này tất cả đều mặc áo khoác vào.

"Bây giờ chúng ta phải đi theo con đường nào?" Ngôi làng này trông khá lớn, có nhiều con đường, có nhiều lựa chọn, nên anh hỏi một câu.

Lão đạo sĩ vô danh nhìn kỹ những con đường này, sau đó nhắm mắt bắt đầu hồi tưởng.

Rồi ông ta tùy tiện chỉ một con đường.

Tần Vũ có chút nghi ngờ liếc nhìn, vì lão đạo sĩ này thật sự chỉ tùy tiện một con đường.

Thứ hai là ông ta không nhìn những con đường này, chỉ hồi tưởng trong đầu, nên tạm thời không dám đi theo con đường này.

"Ông chắc chắn là con đường này?

Tôi cảm thấy không đúng." Lão đạo sĩ vô danh liếc nhìn anh rồi

nói: “Tôi có thể chắc chắn, đúng là con đường này, cứ đi theo tôi là đúng.” Người ta đã nói như vậy rồi, cũng không thể cứ đứng ở đây mãi.

Vì vậy anh đi theo ông ta.

Hai người còn lại thấy anh đi, tự nhiên cũng đi theo.

Trên đường đi đi dừng dừng, họ đều bị những ngôi nhà xung quanh thu hút sự chú ý.

Những ngôi nhà xung quanh này khá kỳ lạ.

Kiến trúc không khác gì những ngôi nhà bình thường, chỉ là trên đó đều vẽ những phù văn lớn nhỏ.

Những phù văn này giống như những chữ màu đỏ trên những lá bùa vàng.

Có chút giống như để trấn áp một thứ gì đó.

Tần Vũ muốn nhìn kỹ những chữ trên đó, nhưng những chữ này tuy là chữ màu đỏ, nhưng kiểu chữ đó hình như đã thấy ở đâu đó.

Anh có thể chắc chắn đã thấy kiểu chữ này, nhưng không nhớ là đã thấy ở đâu.

Hồ Bát Nhất nhìn Tần Vũ bên cạnh với vẻ mặt suy tư, có chút tò mò hỏi: “Sao vậy?

Sao lại có biểu cảm đó?

Chẳng lẽ anh đã thấy thứ này?” Nghe lời anh ta, Tần Vũ gật đầu.

“Tôi cũng không biết, nhưng tôi nhớ hình như tôi đã thấy kiểu chữ này, nhưng không nhớ là đã thấy ở đâu.” Tần Vũ xoa xoa đầu, vẻ mặt rất khổ não.

“Nếu thật sự không nhớ thì thôi đi, dù sao kiểu chữ này hình như

cũng không có tác dụng gì với chúng ta, cũng không phải dùng để trấn áp chúng ta.” Vương Bàn Tử thấy anh có chút khổ não, lạnh lùng nói một câu.

Tần Vũ gật đầu rồi không suy nghĩ nữa.

Lão đạo sĩ vô danh nhìn bộ dạng của anh, nhưng không có nhiều kinh ngạc.

Nếu là người bình thường nhìn thấy những chữ màu đỏ này, phần lớn sẽ không phân biệt được.

Họ sẽ cảm thấy tất cả các chữ màu đỏ đều giống nhau.

Nhưng nếu nhìn kỹ, có những nét cuối cùng rất đậm, có những nét rất nhạt.

Sự thay đổi nhỏ bé như vậy, thứ bị trấn áp cũng khác nhau.

Chương 369

Bây giờ nhìn thấy kiểu chữ màu đỏ này, nét cuối cùng đó lại rất đậm.

Tần Vũ từ từ cau mày.

Mặc dù nét đó rất đậm, nhưng anh luôn cảm thấy có chút mới mẻ, không giống như chữ đã viết từ lâu.

Tần Vũ khẽ quệt lên trên, tay anh dính phải một vết màu đỏ.

"Thứ này vậy mà lại phai màu à?" Vương Bàn Tử thấy vết màu đỏ trên tay anh liền cảm thán một câu.

"Không phải được vẽ từ lâu, là thứ mới được vẽ lên gần đây, cũng không biết là ai làm." "Ý của anh là, trước chúng ta đã có người ở đây?" Hồ Bát Nhất suy nghĩ rồi thản nhiên nói.

Tần Vũ gật đầu.

"Quả thực có khả năng trước chúng ta đã có người ở đây, nhưng rốt cuộc họ có ra ngoài được không thì không biết.

Dù sao chuyện này không ai rõ được." Mấy người còn lại gật đầu, trừ một người.

Lão đạo sĩ vô danh dường như đang tìm kiếm thứ gì đó, nên hoàn toàn không nghe họ nói.

"Ông đang tìm gì vậy?" Lão đạo sĩ vô danh nghe lời anh, nhưng không dừng lại động tác của mình, hoàn toàn không để ý đến anh.

Hồ Bát Nhất có chút kỳ quái xoa đầu, Tần Vũ cau mày đi đến bên cạnh ông ta, xem rốt cuộc ông ta đang mò mẫm cái gì.

Một lúc sau, lão đạo sĩ vô danh đột nhiên đứng dậy, trên tay ông ta

cầm một tấm biển gỗ.

Tấm biển gỗ đó trông có vẻ đã rất lâu đời.

Trên đó viết một chữ 'lệnh'.

“Thứ này hình như có liên quan đến hoàng đế.” Vương Bàn Tử nhìn thứ đó, suy nghĩ kỹ rồi nói.

Tần Vũ cau mày liếc nhìn một cái, sau đó lại liếc nhìn Vương Bàn Tử, khẽ nói: “Thứ này là dùng khi chém đầu.

Mỗi lần bắt đầu chém đầu, hoàng đế thường sẽ ném xuống một tấm biển, nhưng có những tấm không phải do hoàng đế ném xuống, mà là do người phụ trách chém đầu ném.” Nghe lời giải thích của anh, Vương Bàn Tử càng lúc càng tránh xa thứ đó.

Nếu thứ đó có công hiệu như vậy, chứng tỏ nó chắc chắn không phải là đồ tốt.

Vì vậy tránh xa một chút sẽ an toàn hơn.

Thứ này tuy ở đây, nhưng trên đó không dính máu.

Điều đó chứng tỏ mức độ nguy hại của nó không lớn như vậy.

Nếu dính máu, có khả năng linh hồn của người chết sẽ bám vào tấm biển này.

Nhưng may mắn là, tấm biển này không có bất kỳ vết máu nào.

Đối với họ, đây là một chuyện tốt.

Nhưng lão đạo sĩ vô danh cầm tấm biển này làm gì?

Tấm biển này trông cũng không có tác dụng gì.

Lão đạo vô danh nhẹ nhàng vuốt ve tấm thẻ bài, dường như nó vô cùng quan trọng đối với ông ta.

Cái dáng vẻ đó trông có phần kỳ quặc trong mắt người khác.

“Được rồi, nói cho tôi biết bây giờ chúng ta đi đâu?” Giữa trưa, tuy ở đây khá mát mẻ nhưng vẫn phải ăn chút gì đó, cần tìm một chỗ để nghỉ ngơi.

Lão đạo vô danh gật đầu rồi chậm rãi đi vào trong, cả nhóm tùy tiện tìm một nơi tương đối sạch sẽ rồi ngồi xuống ăn uống.

Xung quanh đây không có cây cối nên cũng chẳng cần lo hỏa hoạn, họ nhóm một đống lửa nhỏ, bắt đầu nướng lương khô.

Chỗ lương khô mua lần này tuy không ngon nhưng đủ no bụng.

Chỉ cần ăn một miếng nhỏ là đã cảm thấy dạ dày căng lên.

“Ăn xong chúng ta đi đâu?” Vương Bàn Tử vừa ăn vừa hỏi.

Tần Vũ liếc nhìn lão đạo vô danh bên cạnh, bây giờ chủ yếu là do ông ta dẫn đường nên anh cũng không biết phải đi đâu.

“Chúng ta đến trung tâm làng trước.

Tôi nhớ nhà trưởng thôn ở đó, biết đâu có thể tìm thấy gì đó.

Thứ tôi cần tìm không dễ thấy đâu, đối với các người, đó có thể coi là bảo vật.” Lão đạo vô danh nói xong mấy câu liền đứng dậy, có vẻ muốn rời đi, hướng về phía trung tâm làng.

Những người khác thấy ông ta đứng lên cũng vội vàng ăn nốt chỗ lương khô trong tay rồi đi theo.

Cả nhóm thong thả bước đi.

Ngôi làng trông có vẻ lớn nhưng thực tế đi một lúc cũng hết.

Chẳng mấy chốc, họ đã đến trung tâm làng.

“Tôi cảm thấy âm khí ở đây hình như nặng hơn những nơi khác?” Tần Vũ buột miệng nói một câu, Hồ Bát Nhất bên cạnh cũng gật đầu đồng tình.

“Cậu nói vậy tôi cũng cảm thấy thế, âm khí ở đây đúng là nặng hơn những chỗ khác rất nhiều.” Tuy biết âm khí ở đây nặng nề, nhưng điều đó cũng cho thấy nơi này chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó kinh khủng.

Nếu không thì môi trường ở đây cũng chẳng khác những nơi khác.

Sau khi quan sát kỹ tình hình xung quanh, những ngôi nhà ở đây dường như không khác gì những ngôi nhà bình thường, vậy tại sao âm khí lại nặng đến thế?

Chuyện gì đã xảy ra chứ?

Chương 370

Trong một ngôi làng như thế này, chắc không đến nỗi xảy ra thảm kịch đẫm máu gì đâu nhỉ.

Tuy trong lòng phỏng đoán như vậy, nhưng thực tế lại cho anh biết, nơi này chắc chắn đã xảy ra một sự kiện đẫm máu kinh hoàng.

Bầu trời thay đổi cực nhanh, chẳng biết từ lúc nào đã sẩm tối.

Về đêm, thời tiết trong núi sâu biến đổi khôn lường, lúc thì trời quang mây tạnh, lúc lại chớp giật đùng đùng.

"Thời tiết thay đổi nhanh thật đấy, rõ ràng ban ngày trời còn trong xanh vạn dặm, giờ đã mây đen kịt rồi?" Vương Bàn Tử lẩm bẩm.

Có lẽ vì đã ăn no nên lời nói của gã cũng bớt tục tằn hơn.

Tần Vũ nhìn thời tiết thế này, phải tìm một chỗ trú mưa, nếu không với trận mưa lớn như vậy, một khi đổ xuống sẽ là một gánh nặng lớn cho cơ thể.

"Chúng ta mau vào căn nhà kia đi, không biết có khóa không." Tần Vũ nói khẽ.

Mọi người gật đầu, vừa chuẩn bị tiến vào căn nhà thì mưa trên trời đột nhiên trút xuống, khiến họ không kịp trở tay.

Rõ ràng một giây trước chỉ là mây đen giăng kín, giây sau mưa đã như trút nước.

Thời tiết xem ra không mấy thân thiện.

Họ vội vàng chạy đến ngôi nhà bên cạnh để trú mưa, nhưng cửa lại bị khóa bằng một ổ khóa lớn.

Ổ khóa trông rất nặng, chắc chắn khó mà phá được.

Vì vậy, hiện tại họ chỉ có thể đứng tại chỗ, tùy tiện tìm một mái hiên để trú tạm.

Đột nhiên, họ thấy một cánh cửa gần đó đang mở.

Thấy vậy, họ chẳng kịp nghĩ nhiều, vội vàng chạy vào trong.

Nhà của trưởng thôn không vào được, nhưng họ lại vào được một căn nhà bên cạnh.

Chẳng biết gia đình này đã gặp phải tai ương gì mà bên trong trông như bị thổ phỉ càn quét.

Đồ đạc bị vơ vét sạch sẽ.

Nhìn cảnh tượng này, ai nấy đều không biết nói gì.

"Lúc vào làng tôi không thấy dấu vết của thổ phỉ, nhưng ở đây lại có dấu chân của chúng, chứng tỏ chúng chưa rời khỏi đây.

Nhưng xem niên đại này, lẽ ra không còn thổ phỉ nữa chứ." Tần Vũ lẩm bẩm.

Những người khác cũng cảm thấy kỳ lạ, ở đây có thể thấy dấu vết của thổ phỉ, nhưng bên ngoài lại không hề có.

Cứ như thể đám thổ phỉ đó đột nhiên xuất hiện ở đây rồi lại đột nhiên biến mất vậy.

Cho dù thời gian đám thổ phỉ ở đây cách hiện tại đã lâu, cũng không thể không để lại một món đồ nào.

Không để lại đồ vật thì cũng phải có chút dấu vết, nhưng hiện tại một chút dấu vết cũng không có.

"Ông từng đến đây chưa?" Tần Vũ quay sang hỏi lão đạo vô danh bên cạnh.

Sắc mặt lão đạo vô danh lúc này trở nên hơi tái nhợt, có lẽ vì vừa

rồi bị dính mưa nên trông rất thảm hại.

“Tôi chưa từng đến đây, chỉ là vì tôi có bản đồ của nơi này.

Tôi đã dành nhiều năm để nghiên cứu những thứ ở đây, nên tự nhiên rất hiểu rõ nó.” “Nơi này hình như mới bị phong tỏa mấy năm trước thì phải, số người mất tích không đếm xuể, cũng không biết những người đó đã đi đâu cả.” Sắc mặt Hồ Bát Nhất lúc này cũng không tốt lắm.

Anh luôn cảm thấy có một thứ gì đó rất kỳ lạ ở đây đang thu hút mình, khiến anh không thể rời đi, nhưng lại không biết cảm giác đó đến từ đâu.

Bên ngoài, mưa ngày càng lớn, xem chừng phải vài tiếng nữa mới tạnh.

Tối nay xem ra phải qua đêm ở đây rồi.

Mọi người đều mang theo lều, tuy có mái nhà che chắn nhưng tốt nhất vẫn nên ở trong lều.

Dù sao những chiếc lều này mua về không phải để làm cảnh, chúng cũng tăng thêm một hệ số an toàn.

Cả nhóm hợp sức dựng lều xong, rồi lần lượt chui vào trong.

Bên ngoài trời lạnh quá, lại thêm mưa nên mặt đất trở nên ẩm ướt.

Hiện tại chỉ có thể chui vào túi ngủ để giữ ấm cơ thể.

Như vậy mới có thể giúp cơ thể hồi phục tốt, để ngày mai tiếp tục khám phá ngôi làng.

Tối hôm đó, Tần Vũ không ngủ được, trong đầu anh cứ lởn vởn những chuyện đã xảy ra.

Đột nhiên, anh thấy một bóng người lén lút đi ra ngoài.

Trong nhà chỉ có bốn người, nếu có một người lén lút ra ngoài thì chắc chắn là một trong bốn người họ.

Rất có thể là lão đạo vô danh.

Nghĩ vậy, Tần Vũ thấy người đó sắp rời đi.

Tuy không nhìn rõ bóng lưng nhưng anh vẫn quyết định đuổi theo xem thử.

Bóng người đó lén lút rời đi, nhìn phương hướng có vẻ là muốn đến nhà trưởng thôn.

Giữa đêm hôm khuya khoắt thế này chắc chắn không phải Vương Bàn Tử, vì từ xa đã có thể nghe thấy tiếng ngáy của gã.

Cũng không thể là Hồ Bát Nhất, vì anh ta làm gì cũng sẽ nói với mọi người.

Chương 371

Cuối cùng, chỉ còn lại một người là lão đạo vô danh.

Ông ta luôn muốn vào nhà trưởng thôn, ban ngày không vào được thì ban đêm có thể dùng một số thủ đoạn đặc biệt để vào.

Không dễ để bị phát hiện.

Anh chậm rãi đi theo người phía trước, đến trước cửa nhà trưởng thôn.

Cánh cửa vẫn treo một ổ khóa sắt, nhưng lúc này, ổ khóa sắt đã bị lão đạo vô danh mở ra hoàn toàn.

Nếu lão đạo có bản lĩnh như vậy, tại sao ban ngày lại không làm, mà phải đợi đến tối khi mọi người đã ngủ say mới hành động?

Xem ra chỉ có một lý do, đó là ông ta có bí mật không muốn để người khác biết.

Bí mật này bắt buộc phải một mình vào nhà trưởng thôn mới có được.

Nhưng đáng tiếc, lão đạo vô danh có lẽ không ngờ rằng có người lại không ngủ vào ban đêm, mà cứ quan sát tình hình bên ngoài.

Nếu anh mà ngủ, thật sự không thể bắt quả tang được lão đạo.

Anh nhẹ nhàng đi theo vào trong.

Vì thời gian ra ngoài khá ngắn nên anh vẫn có thể theo kịp người phía trước.

Người đó đi thẳng vào nhà trưởng thôn, trông như đang đi dạo trong nhà mình, cảm giác mọi ngóc ngách đều rất thông thạo.

Thấy người trước mặt có dáng vẻ như vậy, trong lòng Tần Vũ

không khỏi dấy lên từng đợt nghi ngờ.

Người này lại có thể quen thuộc nơi này như nhà của mình.

Chắc chắn ông ta đã từng đến đây, nhưng lại nói dối là chưa từng.

Tại sao phải nói dối?

Lại còn là người rủ rê mọi người, hứa hẹn đủ điều.

Anh có linh cảm rằng phía sau chắc chắn sẽ có kiếp nạn, nhưng lại không được cho biết kiếp nạn đó rốt cuộc là gì.

Mỗi lần anh định hỏi rõ, lão đạo vô danh này lại tìm cách dùng chuyện khác để đánh trống lảng.

Vì bị chuyện khác thu hút nên anh cũng không thể tiếp tục truy hỏi.

Bây giờ, khi gặp phải chuyện này, lại cẩn thận ngẫm lại biểu hiện trước đó của ông ta, cùng với chiếc ghế đẩu đan bằng cỏ kỳ lạ kia, anh càng cảm thấy có gì đó không ổn.

Khi anh đang suy nghĩ về những chuyện này, người trước mặt đột nhiên biến mất, không biết đã đi đâu.

Bỗng dưng biến mất ngay trước mắt anh.

Tần Vũ nhíu mày, dự cảm chẳng lành trong lòng ngày càng mãnh liệt.

Tuy người trước mặt trông giống hệt lão đạo vô danh, hành động cũng tương tự, nhưng dự cảm chẳng lành trong lòng anh ngày càng mạnh.

Anh bất giác nhớ lại kẻ đã cố gắng giả dạng Vương Bàn Tử trước đây, tuy giả dạng không thành công lắm nhưng bóng lưng thì rất giống.

Vừa rồi anh cũng không nhìn thấy diện mạo thật của người đàn

ông này.

Có khả năng người này không phải là lão đạo vô danh thật sự, mà là một thứ gì đó khác.

Hơn nữa, bây giờ đã là đêm khuya.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ quyết định rời khỏi nơi quỷ quái này trước.

Nơi này còn âm u hơn cả chỗ họ đang ở.

Ở lâu trong này cũng không tốt cho cơ thể.

Khi anh ra ngoài, cơn mưa đã tạnh.

Ra đến bên ngoài, anh đột nhiên nhìn thấy một người phụ nữ.

Lúc vào làng, họ không gặp bất kỳ ai, chỉ có bốn gã đàn ông.

Đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ vào lúc đêm hôm khuya khoắt thế này, quả thật rất đáng sợ.

Tần Vũ giật mình, có chút kinh ngạc nhìn người phụ nữ trước mặt.

Người phụ nữ đó dường như không nhìn thấy anh, cứ thế đi thẳng đến cái cây to phía trước.

Đúng vậy, người phụ nữ đó trèo lên cái cây ngay trước mặt anh.

Trước đó, anh hoàn toàn không để ý ở đây lại có một cái cây to, mọc um tùm như vậy.

Nhưng nếu ở đây có một cái cây to, không lý nào anh lại không phát hiện ra.

Cái cây này có thể đã xuất hiện từ hư không.

Thật kỳ lạ.

Nghĩ vậy, Tần Vũ quyết định đi tới xem thử.

Dù sao anh cũng thực sự muốn biết cái cây này từ đâu ra, và người phụ nữ đó rốt cuộc là ai.

Anh chậm rãi đến dưới gốc cây, thì phát hiện người phụ nữ đó đang ngồi trên một cành cây, đu đưa như đang chơi xích đu, miệng ngân nga một bài đồng dao nào đó, được hát bằng một thứ ngôn ngữ mà anh không hiểu.

Người phụ nữ chăm chú hát, hoàn toàn không phát hiện ra anh đang đứng dưới gốc cây.

Chương 372

Tần Vũ cẩn thận quan sát cái cây, rồi sờ vào nó.

Thân cây rất thô ráp, có cảm giác chân thực, xem ra là một cái cây thật.

Nghĩ vậy, Tần Vũ định rời khỏi đây.

Dù sao nơi này cũng quá quỷ dị, không chỉ tự nhiên xuất hiện một cái cây, mà còn có một người phụ nữ.

Nơi âm u thế này tuyệt đối có ma.

Sau khi rời khỏi đó, Tần Vũ lập tức chui vào lều của mình, mãi đến sáng hôm sau mới tỉnh dậy.

Vì chuyện xảy ra tối qua nên hôm nay anh dậy muộn hơn một chút.

Vừa sáng sớm đã nghe thấy tiếng la hét của Vương Bàn Tử, dường như bị thứ gì đó dọa cho phát khiếp.

"Làm sao thế?

Sáng sớm đã ầm ĩ, còn ra thể thống gì nữa?" Tần Vũ cảm thấy mình giống như một bà mẹ già.

"Cậu không thấy cái cây to kia à?

Tôi nhớ hôm qua không có cái cây này, sao hôm nay lại xuất hiện?

Chẳng lẽ nó mọc lên trong một đêm sao?

Dù dùng thuốc tăng trưởng cũng không thể nhanh như vậy được." Tần Vũ cẩn thận nhìn cái cây to, đúng vậy, đó chính là cái cây anh thấy tối qua.

Xem ra tối qua nó xuất hiện từ hư không rồi không biến mất nữa.

“Ai mà biết được.

Nhưng mà hôm qua chúng ta đúng là không thấy cái cây này phải không?” Nhìn hai người đang tranh luận kịch liệt về cái cây, Tần Vũ định đi tìm lão đạo vô danh.

Nhưng khi đến lều của ông ta, lại phát hiện ông ta không có ở đó.

“Vừa rồi có ai thấy lão đạo vô danh đâu không?” Nếu đã không còn ở đây, cũng không cần thiết phải gọi là đạo trưởng nữa, anh gọi thẳng tên ông ta ra.

“Không phải ông ấy ở trong lều sao?

Từ sáng sớm tôi đã không thấy.” Hồ Bát Nhất nhẹ nhàng nói một câu, có chút kỳ quái nhìn chằm chằm vào cái lều trống.

Tần Vũ đột nhiên nhíu mày.

Chẳng lẽ tối qua ông ta ra ngoài rồi không về?

Nghĩ vậy, anh lập tức gọi hai người kia cùng đến nhà trưởng thôn.

Ổ khóa lớn ở nhà trưởng thôn quả nhiên đã bị mở, nên họ không tốn chút sức lực nào để vào trong.

Bên trong rất bừa bộn, dường như bị ai đó lật tung lên để tìm thứ gì đó.

Hai người kia vì không biết chuyện xảy ra tối qua nên tưởng rằng nơi này cũng giống như những ngôi nhà khác, bị thổ phỉ càn quét.

Nhưng chỉ có một người biết, Tần Vũ biết chuyện gì đã xảy ra tối qua.

Vì vậy, anh cũng biết tình hình căn nhà hôm nay biến thành thế này, chắc chắn không phải do đám thổ phỉ gây ra.

Tối qua khi anh vào căn nhà này, bên trong vẫn còn nguyên vẹn.

Chỉ sau một đêm, không biết lão đạo kia đã tìm được thứ gì.

Điều quan trọng nhất bây giờ là tìm ra gã đó trước đã.

Anh thong thả đi vào.

Dù sao đây cũng là nơi ở của trưởng thôn nên diện tích lớn hơn nhiều, phải chia nhau ra hành động, nhưng lại không thể đi quá xa.

Vì vậy, họ quyết định chọn một hướng, mỗi người vào một phòng.

Tần Vũ chọn vào thư phòng của trưởng thôn.

Dù sao cũng là trưởng thôn của một ngôi làng, nên có một thư phòng riêng.

Thư phòng này được trang trí khá đẹp, bên trong không có bất kỳ thứ gì bị xáo trộn.

Một căn phòng quan trọng như vậy mà lại không lục soát, xem ra lão đạo vô danh cũng không thông minh lắm.

Sau khi tìm kiếm một hồi, anh phát hiện một cuốn sổ tay trong ngăn kéo, trên đó ghi lại một số chuyện.

Tần Vũ cẩn thận xem xét.

Chữ viết trong cuốn sổ tay, một phần được viết bằng tiếng phổ thông, phần còn lại được viết bằng một thứ ngôn ngữ đặc biệt, anh cũng không hiểu lắm.

Nhưng hai người kia có thể sẽ biết đó là loại chữ gì.

Dù sao hai người họ tuy không học ngôn ngữ của các dân tộc thiểu số, nhưng dù gì cũng là dân trộm mộ, ít nhiều cũng đã từng thấy qua.

Anh định mang cuốn sổ tay ra ngoài, nhưng trước khi ra, anh đã

đọc phần chữ phổ thông.

Bên trong viết về một câu chuyện, có thể xâu chuỗi lại được.

Hình như là câu chuyện về một người phụ nữ.

Cô gái này rất đáng thương, bị người ta dùng làm vật tế thần.

Chương 373

Nhưng cô gái không muốn làm vật tế thần.

Sau đó, cô đi cầu xin trưởng thôn, nhưng trưởng thôn lại bề ngoài thì đồng ý, sau lưng lại cấu kết với dân làng, quyết định biến cô thành vật tế phẩm.

Trưởng thôn mỗi ngày đều gọi cô gái đến, khuyên giải cô, để cô hiểu rằng làm vật tế phẩm là một việc vô cùng thần thánh.

Dân làng xung quanh thấy vậy cũng lần lượt khuyên giải cô gái.

Xung quanh đều là người quen, những người đó lấy lý do là vì tốt cho cô, bảy mồm tám lưỡi mà nói.

Cứ hết người này đến người khác, ngày nào cũng vậy.

Cô gái ban đầu đã đồng ý, nhưng vào đêm trước ngày tế lễ lại đột nhiên tỉnh ngộ.

Cuối cùng, nhân lúc những người đó không để ý, cô đã chạy ra ngoài, treo cổ tự vẫn trên cái cây to trước nhà trưởng thôn.

Sau đó, mỗi người trong làng vào ban đêm đều nghe thấy tiếng khóc của một người phụ nữ, đặc biệt là những người từng khuyên giải cô gái, bất kể lúc nào cũng có thể nghe thấy.

Đọc xong câu chuyện này, Tần Vũ vô cùng phẫn nộ.

Lại nghĩ đến cô gái anh thấy tối qua, biết đâu cô gái đó chính là người được miêu tả trong cuốn sổ tay.

Chẳng trách khí tức ở đây lại âm u như vậy, hóa ra đã xảy ra thảm án như thế.

Sau khi cô gái đó chết, những người trong làng từng khuyên giải

cô đều chết hết trong một đêm.

Một số người không liên quan bị dọa sợ, đã rời khỏi nơi này.

Một số người khác vẫn ở lại, nhưng không có chuyện gì xảy ra nữa.

Dần dần, nơi này biến thành hoang phế.

Một ngày nọ, một người đàn ông tự xưng là tu luyện thành tiên đến đây.

Người đàn ông đó đã lừa gạt dân làng làm một số việc, cuối cùng dẫn đến cả ngôi làng bị hủy diệt.

Điều khiến người ta tò mò là, tại sao sổ tay của trưởng thôn lại ghi lại mọi chuyện một cách đầy đủ như vậy?

Trưởng thôn cũng đã chết vào đêm cô gái đó qua đời, làm sao ông ta biết được những chuyện xảy ra sau đó?

Có khả năng cuốn sổ tay này không phải của trưởng thôn, mà là của người khác.

Nghĩ đến đây, anh xem lại tên được viết trên cuốn sổ tay, nhưng lại không nhìn rõ, vì cuốn sổ đã bị ngâm trong nước quá lâu.

Tất cả chữ viết bên trong đều không rõ ràng.

Sau khi mang cuốn sổ tay ra ngoài, vì nửa sau được viết bằng thứ ngôn ngữ khó hiểu, nhưng nửa đầu lại dùng tiếng Hán phổ thông nên anh có thể hiểu được câu chuyện.

Những người khác cũng không có thu hoạch gì, và cũng không tìm thấy lão đạo vô danh.

Tần Vũ đưa cuốn sổ tay trong tay cho họ xem, để xem họ có nhận ra chữ viết ở phần sau không.

Sau khi xem một hồi lâu, Vương Bàn Tử lắc đầu, gã chưa từng thấy loại chữ này.

Hồ Bát Nhất cẩn thận xem xét chữ viết ở phần sau, chỉ nhận ra một phần, hình như đều có cùng một ý nghĩa: Tuyệt đối đừng đến nơi này, tuyệt đối đừng vào nhà trưởng thôn.

Nếu không, mỗi người đàn ông đều sẽ bị nguyền rủa, trừ những người phụ nữ.

Sau khi dịch những chữ đó ra, Tần Vũ cảm thấy sau lưng mình lạnh toát, dường như có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm vào mình.

Trên cánh tay anh cũng nổi da gà một cách khó hiểu.

Môi trường xung quanh không đặc biệt lạnh, có lẽ vì mặt trời đã lên.

Nơi này dù âm u đến đâu, dù sao cũng là một khoảng sân lớn, sẽ có chút ánh nắng chiếu vào.

Dưới ánh nắng ấm áp như vậy, lòng anh lại lạnh như băng.

Trong sổ tay đã nói, nếu là con trai thì tuyệt đối đừng vào nơi này, nhưng đáng tiếc bây giờ họ mới thấy.

"Chúng ta không phải thật sự giống như trên cuốn sổ này nói, sẽ bị nguyền rủa chứ?" Vương Bàn Tử có chút khó khăn nói một câu, vẻ mặt không tốt lắm, xem ra thật sự bị cuốn sổ này dọa sợ.

"Không phải cậu thật sự bị cuốn sổ này dọa sợ đấy chứ?

Một gã đàn ông to xác mà mặt mày ủ rũ như đàn bà vậy." Nghe câu nói đó, sắc mặt Vương Bàn Tử lập tức thay đổi mấy lần, cuối cùng không nói gì.

Tần Vũ có chút kỳ quái liếc nhìn một cái.

Vừa rồi anh chỉ trêu Vương Bàn Tử một câu thôi, không ngờ cảm

xúc của gã lại kịch liệt như vậy.

Vừa rồi anh cũng thấy được ánh mắt của đối phương, đó là một ánh mắt không phục.

Trước đây, anh chưa từng thấy Vương Bàn Tử lộ ra cảm xúc như vậy.

“Sao thế?

Tôi vừa rồi chỉ đùa một câu thôi mà, không phải cậu thật sự tức giận đấy chứ?” Tần Vũ thăm dò hỏi mấy câu.

Vương Bàn Tử lắc đầu, không nói lời nào, nhưng từ thái độ của gã có thể thấy, hiện tại gã rất không vui.

Hồ Bát Nhất liếc nhìn Vương Bàn Tử, lại liếc nhìn Tần Vũ, cuối cùng bất đắc dĩ nói với Vương Bàn Tử: “Đủ rồi đấy, làm mình làm mẩy cũng phải đúng lúc đúng chỗ chứ?

Đây là lúc để giận dỗi à?” Nghe lời của anh ta, Tần Vũ cũng có chút kỳ quái, nhìn Hồ Bát Nhất không giống ngày thường trước mặt, càng cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng hiện tại cứ tạm thời rời khỏi nơi này trước đã.

Chương 374

Dù sao trong sổ tay người ta cũng đã nói, nơi này nếu đàn ông vào sẽ bị nguyền rủa.

Hiện tại chưa có chuyện gì xảy ra, không có nghĩa là sau khi ở đây lâu như vậy, sau này sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Vì vậy, rời khỏi đây bây giờ là lựa chọn tốt nhất.

Thái độ của hai người kia vừa rồi có chút khác thường, nhưng bây giờ lại ngoan ngoãn đi theo anh rời khỏi nơi đó.

Đến trước cái cây to, anh cẩn thận vuốt ve nó, phảng phất có thể thông qua cái cây này để hiểu được một số chuyện.

Cái cây này đã có từ rất lâu, theo nội dung trong sổ tay, đây chính là cái cây mà cô gái kia đã tự vẫn.

Hiện tại anh đang phân vân không biết có nên rời khỏi đây không.

Nếu rời đi, sẽ không có được thông tin hữu ích nào, nhưng nếu tiếp tục tiếp cận cái cây này, cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

"Về xem thử trước đi, xem lão đạo vô danh có về không." Nghe những lời này, hai người kia gật đầu, quay trở lại căn nhà họ ở ban đầu.

Sau khi xem xét trong nhà, họ không phát hiện ra tung tích của lão đạo vô danh.

Thế là hai người lại quay trở lại.

Thời gian đi về không quá một phút.

Trong vòng một phút đó, Tần Vũ đột nhiên lại nhìn thấy bóng dáng của một người phụ nữ khác.

Người phụ nữ đó mặc một bộ đồ du lịch, quần áo rất thời trang, chắc chắn không phải là người bản địa ở đây, cũng không phải là người phụ nữ anh vừa gặp.

Có khả năng là người cùng vào đây với họ, chỉ là vì người phụ nữ đó cũng không biết đi đâu, nên hai nhóm vẫn chưa chạm mặt nhau.

Trong một khoảnh khắc lơ đãng, người phụ nữ đó lập tức biến mất trước mặt anh.

Tốc độ nhanh như vậy, thật sự không giống người sống.

Hai người kia cũng đã quay lại.

Anh kể lại hết những gì mình vừa thấy cho họ nghe.

Hai người nghe xong cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

"Vừa rồi người phụ nữ đó biến mất trong nháy mắt, chứng tỏ người đó có thể không phải người thật, biết đâu chính là cô gái bị dùng làm vật tế." "Cậu không nghe tôi nói gì à?

Người phụ nữ đó mặc một bộ đồ rất thời trang.

Thời đại đó làm gì có quần áo thời trang như vậy?

Phụ nữ sống trong làng này chắc đều giản dị, không mặc đồ như thế đâu." Hồ Bát Nhất nghe lời của Vương Bàn Tử liền phản bác một câu.

Tần Vũ gật đầu.

Bây giờ trời còn sớm, vì buổi sáng chưa ăn sáng nên chưa đến trưa họ đã lấy lương khô ra, chuẩn bị nướng lên rồi ăn.

Tuy lương khô không ngon, nhưng chủ yếu là để no bụng.

Như vậy, buổi chiều mới có sức lực tốt hơn để đối phó với những nguy hiểm chưa biết.

Người kia vẫn chưa tìm thấy, họ cũng không quen thuộc với những tình tiết này, không có người dẫn đường rất dễ bị lạc ở đây.

Những ngôi nhà ở đây đều trông giống hệt nhau, trừ nhà của trưởng thôn, nhà trưởng thôn to hơn một chút.

Anh nhìn quanh môi trường, lại nhìn cái cây to, quyết định chia nhau hành động, trước tiên tìm lối ra, sau đó đánh dấu lại, rồi tiện thể tìm tung tích của người kia.

"Lão già chết tiệt đó rốt cuộc chạy đi đâu rồi?

Cũng không nói với chúng ta một tiếng, không phải thật sự lừa chúng ta rồi chứ?" Vương Bàn Tử bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Gã định chửi bậy vài câu, nhưng nghĩ lại rồi thôi.

Dù sao từ mấy ngày trước gã đã quyết định phải làm một người đàn ông tinh tế.

Gã cũng chỉ thuận miệng nói vậy thôi, không biết có thể kiên trì được bao lâu.

Hồ Bát Nhất nhẹ nhàng liếc nhìn một cái.

Hiện tại họ đã sắp đi đến rìa làng, nhưng vẫn chưa tìm thấy nơi có thể rời đi.

Theo lý mà nói, một ngôi làng như thế này phải có một lối ra ở phía trước và một ở phía sau, nhưng đi lâu như vậy, cách những ngôi nhà đó đã khoảng mấy trăm mét rồi mà vẫn không thấy lối ra.

Có chút kỳ lạ.

"Tìm thấy gì không?

Tìm thấy người đó hay lối ra?" Tần Vũ đã tìm kiếm xong hướng của mình, nên bây giờ đang ngồi dưới gốc cây ở chính giữa chờ đợi.

Không thể không nói, lá gan của anh thật sự rất lớn.

Vì trong sổ tay đã ghi rõ đây là cái cây mà người phụ nữ kia đã chết, vậy mà anh vẫn dám ngồi dưới gốc cây này.

“Tôi vẫn không cảm thấy gan cậu lớn, nhưng hôm nay thấy cậu ngồi dưới gốc cây này, tôi thật sự thấy gan cậu rất lớn.” Vương Bàn Tử có chút tấm tắc khen ngợi.

“Bàn Tử, cậu có thể nói chuyện bình thường được không?

Tôi thấy như vậy quen thuộc hơn.” Tần Vũ thản nhiên nói một câu.

“Thật sự nghĩ vậy sao?

Chương 375

Sức hút của Bàn gia đây chắc chắn là số một.” Tần Vũ nhíu mày liếc nhìn gã, rồi lại dùng ánh mắt ra hiệu cho Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất bất đắc dĩ giải thích: “Trước đây không phải chúng ta đến tiệm gội đầu kia sao, lúc về, Bàn Tử gặp một cô gái đẹp, nhưng người ta chê gã nói chuyện thô tục, không muốn nói chuyện với gã, nên gã quyết tâm trở thành một chàng trai tinh tế.” Tần Vũ có chút cạn lời, giật giật khóe môi.

Không dưng lại làm ra bộ dạng này, anh còn tưởng Vương Bàn Tử ăn phải thứ gì hỏng nên mới biến thành như vậy, hóa ra là vì gái đẹp.

“Bàn Tử nghe tôi khuyên một câu, nếu cậu có thể giảm cân một chút, thì bạn gái kiểu gì mà không có?” Tần Vũ đi tới khoác vai gã.

Vương Bàn Tử nghe lời của anh liền tức giận, đẩy anh ra, nhưng lực không mạnh, chỉ là kiểu đẩy đùa giỡn.

“Mẹ kiếp, ai nói Bàn gia đây không tìm được bạn gái?

Thân hình của Bàn gia không gọi là béo, mà là cường tráng.” Nghe Vương Bàn Tử nói vậy, hai người kia đều bật cười.

Vương Bàn Tử có chút xấu hổ nhìn họ, cười một tiếng rồi kiêu ngạo ngẩng đầu lên.

“Được rồi được rồi, bây giờ không đùa nữa, các cậu cũng thật là, trong lúc nguy cấp thế này mà còn đùa được.” Tần Vũ nói một câu, trò đùa lập tức dừng lại.

“Thật sự không tìm thấy lối ra à?” Hai người kia lắc đầu.

Lối ra của những ngôi nhà ở các vị trí khác chỉ có hai, một ở phía

trước, một ở phía sau.

Hai người họ đã đi ra phía sau, còn hai người kia đi ra phía trước, nhưng đều không tìm thấy lối ra.

Có người đã nhốt họ ở đây.

Đây là điều không cần nghi ngờ.

Nhưng họ không thể cứ thế mà chịu thua, không thể làm gì, chờ đợi bị người khác nhốt ở đây, chờ tài nguyên cạn kiệt rồi chết đói sao?

"Lão già kia không phải đã trốn rồi chứ?

Chúng ta đã tìm khắp cả làng rồi mà không thấy lão.

Bây giờ tôi nghi ngờ lão già đó tối qua đã lén bỏ chúng ta đi rồi." Vương Bàn Tử vừa không cam tâm gặm miếng lương khô, vừa nói.

"Không phải cậu vừa mới ăn lương khô sao?

Giờ lại đói rồi à?" Điểm chú ý của Tần Vũ không nằm ở lời nói của gã, mà ở miếng lương khô.

Miếng lương khô rõ ràng vừa mới mở ra, nhưng trên đó không biết bị ai gặm một miếng.

Vết gặm rất nhỏ, chắc chắn không phải do Vương Bàn Tử gặm.

"Cậu không phát hiện trên miếng lương khô của mình có thêm một vết cắn nhỏ sao?" Tần Vũ chỉ vào miếng lương khô của gã.

Vương Bàn Tử cúi đầu nhìn, quả nhiên là vậy.

Nhưng miếng lương khô này vừa mới lấy ra, gã mới ăn một miếng thôi.

Trong lúc mọi người không để ý, miếng lương khô không biết bị thứ gì cắn thêm một miếng.

Vương Bàn Tử nhìn miếng lương khô trong tay, sợ hãi vội vàng ném đi.

Miếng lương khô rơi xuống đất rồi không có biến hóa gì nữa.

Lão đạo vô danh vẫn chưa tìm thấy.

Hiện tại cũng không có cách nào tìm ra lối ra.

Họ đã thử mọi cách nhưng vẫn không phát hiện ra bất kỳ lối ra nào.

Hiện tại chỉ có thể phán đoán rằng họ có thể đã gặp phải quỷ đả tường.

"Bây giờ chúng ta đi thế nào cũng không ra được.

Tôi nhớ người xưa có một cách, dùng một người dương khí đặc biệt nặng, đi trước dẫn đường, để người đó nhắm mắt lại, dựa vào trực giác mà đi, con đường đó tuyệt đối có thể dẫn ra ngoài." Hồ Bát Nhất dựa vào gốc cây lớn bên cạnh, thản nhiên nói.

Bây giờ đã khác với lúc nãy, không biết vì sao cả ngôi làng bắt đầu bị ánh nắng bao trùm, nhiệt độ xung quanh trở nên dị thường nóng, không có một chút bóng râm nào.

Hồ Bát Nhất tu một ngụm nước, mồ hôi đầm đìa nhìn xung quanh.

Sự thay đổi nhiệt độ đột ngột khiến mấy người họ có chút không kịp trở tay.

Trên người mặc áo khoác dày cộm, lúc này nóng đến mồ hôi nhễ nhại.

Xem ra lệ quỷ ở đây vô cùng hung hãn, nếu không cũng không thể khiến thời tiết ở đây thay đổi.

Tuy nó không thể hoàn toàn khống chế thời tiết, nhưng lại có thể khống chế cảm giác của con người đối với thời tiết.

Tần Vũ và mấy người cũng biết thời tiết này không phải thật, nhưng áo khoác mặc trên người nóng quá, họ buộc phải cởi ra, vội vàng vào nhà.

Sau khi vào trong nhà, môi trường bên ngoài lại thay đổi.

Bên ngoài đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ, sau đó người phụ nữ đó chậm rãi đi đến trước cái cây to.

Trong tay cô ta cầm một sợi dây thừng, một đầu thòng lọng vào cổ mình, đầu còn lại buộc vào cây, rồi treo mình lơ lửng trước mặt họ.

Người phụ nữ đó ngay cả giãy giụa cũng không, cứ thế treo lơ lửng trên đó.

Vì người phụ nữ đó quay lưng về phía họ nên cũng không nhìn rõ, không biết cô ta đã chết hay chưa.

Ngay khi họ chuẩn bị ra ngoài thì người phụ nữ đó đột nhiên quay đầu lại, nở một nụ cười với họ.

Tần Vũ trong lòng kinh hãi, vội vàng tránh ánh mắt của người đó.

Chương 376

Hai người kia cũng bị người phụ nữ đó dọa sợ.

Dựa theo nội dung trong cuốn sổ tay, người phụ nữ này chính là người được miêu tả trong đó.

“Bây giờ chúng ta tốt nhất không nên ra ngoài, nếu không, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.” Vương Bàn Tử nói một câu bên cạnh.

Hai người kia đều gật đầu, bây giờ họ cảm thấy ở trong này an toàn hơn một chút, ai biết bên ngoài sẽ xảy ra chuyện gì.

Tần Vũ vừa chuẩn bị đi vào trong nhà, đột nhiên phát hiện ở góc phòng có đặt một chậu hoa.

Tuy chậu hoa đã khô héo, nhưng chậu hoa vẫn còn nguyên vẹn.

Tần Vũ vừa hay nhìn thấy hình dáng của chậu hoa đó, chậu hoa màu xanh nhạt, trên đó điểm xuyết mấy bông hoa nhỏ màu tím.

Trong cuốn sổ tay đó cũng có viết, cô gái đó đặc biệt thích một loại hoa màu tím.

Trong nhà cô cũng có một chậu hoa màu tím, chậu hoa màu xanh nhạt, trên đó điểm xuyết mấy bông hoa nhỏ màu tím.

Vì có một lần, cô gái mang chậu hoa đến phòng của trưởng thôn, chậu hoa vì thế mà bị vỡ, nên cô gái rất đau lòng.

Sau khi nhớ lại nội dung trong cuốn sổ tay, Tần Vũ lại cẩn thận quan sát môi trường xung quanh, lập tức gọi hai người bên cạnh.

“Không ổn rồi, chúng ta mau rời khỏi đây.” Hai người kia trông có vẻ khó hiểu, không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy anh có vẻ gấp gáp như vậy, hai người cũng chạy theo ra ngoài.

“Xảy ra chuyện gì mà cậu vội thế?” Hồ Bát Nhất sau khi chạy ra khỏi nhà liền hỏi một câu.

Vừa rồi họ còn thấy cô gái đó trên cây, nhưng bây giờ ra ngoài lại không thấy bóng dáng cô ta đâu.

Vì chạy quá vội nên họ đều đứng đó thở hổn hển.

“Tôi quên nói với các cậu một chuyện, trong cuốn sổ tay đó có viết, cô gái đó có một chậu hoa màu xanh nhạt, trên đó điểm xuyết mấy bông hoa nhỏ màu tím.

Vừa rồi tôi thấy trong phòng đó có một chậu hoa y hệt.” Tần Vũ sau khi lấy lại hơi thở liền nói ra điều muốn nói với mọi người.

“Ý của cậu là, căn phòng chúng ta vừa vào, thực ra là phòng của cô gái đó, căn nhà đó cũng là nhà của cô gái đó?

Không ngờ nhà của trưởng thôn lại ở gần nhà cô ấy đến vậy.” Hồ Bát Nhất không nhịn được mà cảm thán một câu.

Câu chuyện trong cuốn sổ tay mô tả cô gái đáng thương biết bao, lúc đó anh cũng đã nghĩ, tại sao cha mẹ cô gái lại không giúp đỡ, nhưng không ngờ nhà cô gái lại ở gần nơi đó đến vậy.

Điều đó chỉ có một kết quả, không phải cha mẹ cô gái không giúp cô, mà là cha mẹ cô gái đã ngầm chấp nhận sự thật cô bị ức hiếp.

Dù sao vào thời điểm đó, trưởng thôn là người có chức vị cao nhất trong làng, không ai dám chọc giận, nếu không sẽ bị đuổi khỏi làng.

Vì vậy, để hai vợ chồng sống tốt, họ đã hy sinh đứa con gái duy nhất của mình.

Thật đáng buồn.

“Nhìn kìa, cái cây biến mất rồi.” Tần Vũ quay đầu lại, phát hiện cái cây to vốn ở sau lưng họ đã đột nhiên biến mất không dấu vết,

nhiệt độ môi trường xung quanh cũng bắt đầu giảm xuống, trở lại trạng thái như lúc họ mới vào làng.

Tại nơi vốn có cái cây to, họ nhìn thấy một người.

Là lão đạo vô danh, ông ta đang ngồi đó, hai mắt nhắm nghiền, không biết là đang ngủ hay đã xảy ra chuyện gì.

Tần Vũ vội vàng chạy đến gần, kiểm tra hơi thở của ông ta, phát hiện người này còn sống.

Trái tim đang thắt lại của anh lập tức thả lỏng.

Chỉ cần người còn sống là được, những chuyện khác cũng không có gì đáng nói.

Họ khiêng lão đạo vô danh đến một nơi tương đối thoáng đãng, rồi bắt đầu dựng lều.

Bây giờ họ thật sự không dám vào những căn phòng đó nữa.

May mà lúc đó họ đã mang lều ra, tất cả đồ đạc đều đã mang ra, nếu không để họ vào lại nơi đó một lần nữa, e rằng lại không biết sẽ sinh ra bao nhiêu chuyện.

"Ta làm sao vậy?" Lão đạo vô danh một lúc sau mới từ từ tỉnh lại.

Nghe câu hỏi đó, Tần Vũ liếc nhìn một cái, rồi đi thẳng vào vấn đề: "Tối qua ông đã đi đâu?

Tôi đã thấy ông tự mình mở khóa vào nhà trưởng thôn đấy." Nếu đã nói đến thế, lão đạo vô danh chắc chắn cũng không thể phủ nhận, ông ta gật đầu.

"Tối qua ông đã vào nhà trưởng thôn, vậy tại sao ban ngày không đưa chúng tôi cùng vào?

Nếu ông biết cách mở khóa, tại sao ban ngày không mở, mà phải đợi đến tối?" Hồ Bát Nhất tiến lên một bước, ép hỏi.

Lão đạo vô danh không hề vì sự áp sát của anh ta mà hoảng loạn, ông ta là một người vô cùng bình tĩnh.

"Đó là vì những thứ tôi thấy vào ban ngày và ban đêm không giống nhau." "Vậy tại sao không gọi chúng tôi, mà lại đi một mình?" Tần Vũ tiếp tục truy vấn.

"Đó là vì nếu tôi đi một mình, tôi có thể thấy được một số thứ, nhưng nếu một nhóm người đi, có thể sẽ có những thứ không thấy được.

Nếu các người không tin tôi, thì tôi cũng không còn cách nào khác." Nếu người ta đã nói như vậy, nếu tiếp tục truy vấn, câu trả lời sẽ mãi mãi chỉ có một.

Dù sao nếu muốn một người không muốn nói phải mở miệng, quả thực khó như lên trời.

"Vậy tối qua ông vào đó rồi, tại sao lại biến mất lâu như vậy, rồi xuất hiện từ đâu?" Tần Vũ hỏi hết câu này đến câu khác.

Lão đạo vô danh nhíu mày liếc nhìn anh một cái, ánh mắt không mấy thiện cảm.

Tần Vũ không để ý đến ánh mắt của lão đạo, cứ nhìn chằm chằm vào ông ta, muốn tìm một câu trả lời.

"Nếu cậu muốn biết như vậy, thì tôi nói cho cậu biết.

Sở dĩ tôi xuất hiện ở đó là vì trên đường đi tôi không biết bị ai đánh ngất, đến khi tỉnh lại thì đã thấy các người." Lời này thật quá qua loa, Tần Vũ biết ngay là lời nói dối để lấp liếm.

Chương 377

Nhưng nó cũng gián tiếp chứng minh, người này tối qua tuyệt đối đã làm một chuyện gì đó kinh khủng, đã kích hoạt một số sự kiện.

Quan trọng nhất là, dù có bất tỉnh đi nữa, thì việc bất tỉnh ở đúng vị trí đó lại là một nơi đáng để suy ngẫm.

"Được rồi, vậy thứ của ông đã tìm thấy chưa?" Tần Vũ lại hỏi một câu.

Lão đạo vô danh lắc đầu.

Xem ra thứ của ông ta không có trong nhà trưởng thôn.

Theo lý mà nói, thứ quý giá nhất trong cả ngôi làng đều ở trong nhà trưởng thôn.

Nhưng nếu người này tối qua đã đến đó, mà bây giờ trong tay cũng không có bất kỳ thứ gì, vậy chứng tỏ thứ đó không ở trong nhà trưởng thôn.

Vậy nó có thể ở đâu?

Chuyện này có chút khó giải quyết.

"Ông có thấy cuốn sổ tay trong nhà trưởng thôn không?" Tần Vũ lấy cuốn sổ tay ra, hươ hươ trước mặt lão đạo vô danh.

Lão đạo vô danh nhìn cuốn sổ tay xa lạ, lắc đầu.

"Cuốn sổ tay này ở trong thư phòng của trưởng thôn, ông không vào đó sao?

Một chút cũng không lục lọi, thứ quan trọng như vậy không thể nào ông không biết chứ?" Tần Vũ nói mấy câu cứ mang giọng điệu quái gở, giọng điệu âm dương quái khí khiến người ta khó chịu.

“Hôm nay cậu làm sao thế?

Nói chuyện cứ âm dương quái khí?” Vương Bàn Tử có chút nghe không nổi, hỏi một câu.

Vì gã đôi khi thần kinh khá thô, lại thêm một số chuyện không biết, nên thái độ đối với lão đạo vô danh cũng hoàn toàn khác.

“Bàn Tử, để cậu ấy yên đi, đừng có xen vào.” “Tôi...” Vương Bàn Tử ban đầu định phản bác lời của Hồ Bát Nhất, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt của anh ta, lời phản bác lại nuốt ngược vào trong.

“Tôi không vào thư phòng của ông ta.

Tôi đã nói rồi, tôi đang trên đường tìm kiếm thì bị người ta đánh ngất, căn bản không kịp đến các phòng khác của trưởng thôn.” Tần Vũ qua loa gật đầu.

Lão đạo vô danh thấy anh không hỏi nữa, cũng không nói gì thêm.

Bận rộn cả ngày, sắp đến tối, lần này mấy người họ đều không ra ngoài, ở yên trong lều của mình.

Tần Vũ nghĩ lại chuyện xảy ra ban ngày.

Ban ngày lời nói của anh quả thực có chút quá đáng, nhưng không biết vì sao, trong tình huống đó, lời nói của anh dường như không thể kiểm soát được, không kiểm soát được mà mang theo một chút nóng nảy.

Trong lúc đang suy nghĩ, bên ngoài đột nhiên vang lên một trận cười trong trẻo như chuông bạc của một cô gái.

Xem ra người phụ nữ đó lại xuất hiện.

Người phụ nữ đó gần đây xuất hiện rất thường xuyên, nhưng lại không có hành động gì, cũng không biết là đang giở trò quỷ gì, hay là đang cho họ một chút gợi ý.

Nghĩ vậy, Tần Vũ định đi ra ngoài xem thử.

Dù sao lỡ như vừa rồi là thật thì sao.

Cô gái này đã trăm phương ngàn kế xuất hiện trước mặt anh, hoặc là muốn hại anh, hoặc là muốn nói cho anh biết một số chuyện.

Nếu cô gái này muốn hại anh, trước đó đã có nhiều cơ hội, nhưng lại không có bất kỳ hành động nào, vậy chứng tỏ cô ta muốn nói cho anh biết một số chuyện.

Tần Vũ chậm rãi đi ra ngoài.

Mấy cái lều bên cạnh đều im lặng lạ thường, ngay cả tiếng ngáy của Vương Bàn Tử cũng không nghe thấy.

Sau khi ra ngoài, cô gái đó lại đang đứng dưới gốc cây, vẫy tay với anh.

Tần Vũ chậm rãi đi tới.

"Cô muốn nói gì với tôi?" "Anh có chơi với em không?" Cô gái không trả lời câu hỏi của anh, mà hỏi một câu như vậy.

Tần Vũ có chút phân vân không biết có nên trả lời câu hỏi của cô gái này không.

Anh luôn cảm thấy câu hỏi này trả lời thế nào cũng chết, nên hiện tại anh im lặng.

Nhưng cô gái đó xem ra cũng không để ý đến hành vi vô lễ này.

Cô gái chạy vòng quanh anh, cuối cùng nghiêm túc nói: "Chơi với em một trò chơi, em sẽ nói cho anh một bí mật nhé." Tần Vũ nghe lời của đứa trẻ này liền gật đầu, sau đó chơi trốn tìm với cô bé.

Vì đều là trẻ con nên những nơi thích trốn cũng chỉ có mấy chỗ.

Tần Vũ tìm mãi, tìm mãi, nhưng không thấy bóng dáng cô bé đâu.

Ngay khi đang kỳ quái, anh đột nhiên nhìn thấy trên cây bên cạnh có một người đang treo lơ lửng, xem ra chính là cô bé đó.

Cô bé bị treo cổ trên cây.

Tần Vũ nhìn thi thể cô bé, im lặng.

Anh đứng trước mặt cô bé, một lúc sau mới nói: "Tôi tìm thấy rồi." Cô bé nghe câu nói đó, nhếch miệng cười toe toét.

"Nếu anh đã tìm thấy em, vậy em sẽ nói cho anh một bí mật.

Đồng đội của anh có thật sự là đồng đội của anh không?" Tần Vũ giật mình.

Dựa theo lời của cô bé, có thể phán đoán, người phụ nữ này đang cảnh cáo anh, ý là trong đồng đội của anh chắc chắn có một người giả mạo.

Chương 378

Anh nhíu mày chậm rãi quay về lều của mình.

Khi đến gần lều, anh thậm chí có thể nghe thấy tiếng ngáy của Vương Bàn Tử.

Tại sao lúc ra ngoài lại không nghe thấy?

Có lẽ là do cô gái đó giở trò quỷ.

Nhưng cô ta đã cho anh thông tin như vậy, dù thật hay giả, cũng nên cẩn thận một chút thì hơn.

Ban đầu, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất không rời đi, người duy nhất rời đi chỉ có lão đạo vô danh, khả năng bị nghi ngờ cũng cao nhất.

Sáng sớm hôm sau, mọi người lần lượt dậy, tìm kiếm hai căn nhà còn lại, nhưng không có thứ họ cần.

Vì vậy, bây giờ họ định đến nơi mà những người đó tế lễ.

Nơi tế lễ cũng là một nơi rất quý giá, họ đem toàn bộ bảo vật dâng hiến cho vị thần mà họ tôn thờ.

Như vậy, vị thần đó mới có thể bảo hộ họ bình an.

Vì vậy, thứ họ cần có khả năng ở đó.

Lão đạo vô danh một cách khó hiểu lại rất quen thuộc với những nơi ở đây.

Tuy trước đó ông ta có xem bản đồ, nhưng bản đồ đó Tần Vũ cũng đã xem, trên đó không có ghi nơi tế lễ.

Cộng thêm những lời mà người phụ nữ kia nói với anh tối qua, sự nghi ngờ của anh đối với người này càng lúc càng tăng.

Ánh mắt Tần Vũ xen lẫn một tia nghi ngờ.

Người đàn ông trước mặt dường như đã nhận ra ánh mắt của anh, nên thỉnh thoảng lại quay đầu liếc nhìn một cái.

Tuy trong ánh mắt Tần Vũ xen lẫn một tia nghi ngờ, nhưng anh che giấu rất tốt, chỉ khi lão đạo quay đầu đi, anh mới để lộ toàn bộ cảm xúc ra ngoài.

Nhưng một khi lão đạo đối mặt với anh, ánh mắt của anh lại ẩn giấu rất tốt, không thể thấy được bất kỳ cảm xúc nào.

Hoàn toàn không biết trong lòng người này đang nghĩ gì.

Nơi tế lễ cách đây một khoảng khá xa, thông thường nơi tế lễ sẽ không tồn tại trong làng, vì sợ những người trong làng xâm phạm lãnh địa của thần linh.

Thông thường, họ sẽ xây dựng nơi tế lễ bên ngoài làng, cách đó không quá 500 mét.

Lúc này, họ đã tìm thấy lối ra của làng, nhanh chóng ra ngoài.

Cách đó khoảng 500 mét, quả nhiên có một tế đàn.

Trên đó bày rất nhiều thứ, trong đó có một thứ thu hút sự chú ý của anh, đó là một cái đầu người, một cái đầu người chưa hoàn toàn phân hủy.

Xem ra cái đầu này mới được đặt lên không lâu, nếu không sẽ không thể chưa hoàn toàn phân hủy.

Khi nhìn thấy cái đầu đó, trong lòng ai cũng thắt lại.

Hồ Bát Nhất biết một chút về phong thủy, phán đoán nơi này là đại hung chi địa, nên không thể ở đây quá lâu.

Vì tất cả đều là đàn ông, nên dương khí rất nặng, ở đây có thể được an toàn một lúc, nhưng nếu ở đây mãi, dương khí sẽ dần dần

tiêu tan, cuối cùng bị âm khí của nơi này áp chế.

Lúc đó, sự an toàn sẽ không còn được đảm bảo, rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, không ai biết được.

"Mau tìm xem ở đây có thứ ông cần không?" Tần Vũ nói với lão đạo vô danh bên cạnh, lão đạo gật đầu.

Ông ta tìm kiếm khắp nơi, phát hiện không có thứ mình cần, liền nhíu mày, trông rất khổ não.

Cũng phải thôi, dù sao đây cũng là nơi quan trọng cuối cùng, nếu nơi này không có, vậy chứng tỏ thứ đó có khả năng không ở trong ngôi làng này.

"Không tìm thấy thứ đó à?" Tần Vũ thấy ông ta tìm đã lâu nhưng không thấy, nên đi tới hỏi một câu.

Lão đạo vô danh gật đầu, rồi nói: "Tuy tôi không tìm thấy thứ mình cần, nhưng tôi phát hiện ra một chuyện.

Nhìn xem, đây không phải là một đạo động sao?" Tần Vũ cúi đầu nhìn, quả nhiên là một cái hang, trông như bị thuốc nổ phá ra.

Đất xung quanh còn mới, chứng tỏ nó mới được phá ra không lâu.

Điều này chứng tỏ, trước họ đã có người vào, thậm chí những người đó còn chưa ra ngoài, vì đất ở đây còn mới.

Nhưng những người đó phá cái hang này ra mà họ lại không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào.

Tuy nơi này cách ngôi làng đó có chút xa, nhưng một cái hang lớn như vậy, nếu dùng thuốc nổ phá ra, cũng nên nghe thấy một chút động tĩnh chứ.

"Đừng quên, bây giờ có công nghệ cao." Vương Bàn Tử lộ ra một vẻ mặt kỳ quái, Tần Vũ biết trong lòng gã nghĩ gì, nên giải thích một

câu.

“Haizz, cậu nói cũng đúng.

Mấy người nhà giàu bây giờ không dùng thuốc nổ nữa, người ta có công nghệ cao không cần tiếng động, trực tiếp có thể mở ra cái hang này.” Tuy đất tơi xốp, nhưng xung quanh quả thực không thấy dấu vết của thuốc nổ, điều này càng chứng thực cho suy đoán của anh, nhóm người này chắc chắn là một nhóm chuyên nghiệp.

Bây giờ họ cũng phải vào xem thử, không chỉ vì để tìm thứ đó, mà còn để xem nhóm người vào trước đó rốt cuộc đang làm gì.

Nhưng nếu những người vào trước có những thiết bị công nghệ cao như vậy, biết đâu họ cũng có vũ khí nóng, nếu chạm trán, phe mình tuyệt đối không có cơ hội thắng.

Sau khi suy nghĩ một chút, anh nói với mấy người kia, nếu thấy có người đáng nghi thì tốt nhất nên tránh đi một chút.

Lỡ như đụng phải họ đang làm chuyện xấu, mấy người họ chắc chắn sẽ bị giết người diệt khẩu.

Họ lần lượt vào trong hang.

Vì ở dưới lòng đất nên bên trong âm u hơn trên mặt đất.

Chương 379

Cái hang khá ngắn, đi được vài bước đã đụng phải những bức tường gạch.

“Loại gạch này chắc là từ thời nhà Minh, nhưng tôi cũng không phân biệt rõ lắm.

Tường ở đây đừng nhìn có vẻ còn nguyên vẹn, thực ra những đặc trưng trên bề mặt đã bị mài mòn gần hết rồi.” Tần Vũ sờ vào những viên gạch trên đó, phân tích.

Họ tiếp tục đi về phía trước, đến một không gian tương đối chật hẹp.

Trong không gian có một số mảnh vỡ của bình gốm, ngoài ra không có gì khác.

Nhìn những mảnh vỡ đó, họ cũng không xem xét, dù sao đã vỡ thành như vậy, cũng không còn giá trị lợi dụng.

Bên cạnh có một cánh cửa, một cánh cửa sắt lớn, trên đó không có bất kỳ dụng cụ mở cửa nào, cũng không có bất kỳ tay nắm nào.

Vì vậy, đứng trước cánh cửa sắt lớn, họ không biết làm thế nào để vào trong.

Tần Vũ thử đẩy cánh cửa sắt trước mặt, cánh cửa rất nặng, chỉ đẩy đơn giản như vậy thì hoàn toàn không nhúc nhích.

“Thứ này mở thế nào đây?” Hồ Bát Nhất có chút bực bội nhìn cánh cửa trước mặt.

Anh ta đã thấy không ít cửa, nhưng cánh cửa này là lần đầu tiên thấy.

“Để tôi, các anh tránh ra.” Những người khác nghe lời của anh, lần lượt nhường đường cho anh đi lên phía trước.

Tần Vũ đi lên phía trước, cẩn thận sờ soạng cánh cửa sắt.

Cánh cửa này tuy trông giống một cánh cửa sắt lớn, nhưng thực tế lại được làm bằng đồng thanh, đáng tiếc màu sắc của đồng thanh không biết vì sao lại bị nhuộm thành màu đen, trông khá giống sắt.

Tần Vũ dùng tay cẩn thận sờ soạng cánh cửa trước mặt, sau đó từ một khe hở lấy ra một thứ, trông giống như một viên châu.

“Tìm xem có cái lỗ nào có thể đặt vừa viên châu này không.” Những người khác bắt đầu tìm kiếm xung quanh, tìm một cái lỗ có thể đặt vừa viên châu.

Sau một hồi tìm kiếm, họ thấy một cái lỗ ở phía dưới cánh cửa nặng nề, trông có vẻ có thể đặt viên châu này vào.

Tần Vũ đặt viên châu trong tay vào, nhưng không có bất kỳ phản ứng nào.

Những người khác đều nhíu mày.

Chẳng lẽ không phải đặt viên châu này vào là có thể mở cửa sao?

“Chờ đã, phương pháp của tôi chắc chắn đúng, nhưng tôi phải tìm những viên châu khác.

Lỗ này rất sâu, nếu chỉ có một viên châu thì không thể nào mở được cánh cửa lớn này.

Chắc chắn ở những nơi khác cũng có những viên châu tương tự, mọi người tản ra tìm thử xem.” Những người khác nghe xong liền bắt đầu đi tìm kiếm mấy viên châu đó.

Dù sao thì nơi này diện tích cũng không lớn lắm, nên việc tìm kiếm tương đối dễ dàng.

Rất nhanh, họ đã tìm thấy mấy viên châu nhỏ ở nhiều nơi khác nhau và đưa hết cho Tần Vũ.

Tần Vũ lần lượt bỏ từng viên châu trắng vào trong lỗ.

Khi viên cuối cùng được đặt vào, bên tai hắn vang lên từng đợt âm thanh cơ khí, giống như tiếng cơ quan đang khởi động.

Cánh cửa đá nặng nề trước mặt từ từ mở ra.

"Người cổ đại cũng thông minh thật, lại nghĩ ra cách mở cửa như thế này." Vương Bàn Tử vừa cảm thán vừa bước vào một căn phòng khác.

Căn phòng này lớn hơn phòng lúc trước rất nhiều, đồ đạc bên trong cũng nhiều hơn hẳn.

Điều thu hút sự chú ý không phải là những mảnh ngói vỡ, mà là hai cỗ quan tài đặt bên cạnh.

Hai cỗ quan tài này trông rất nhỏ, bên trong chắc là chứa thi thể trẻ con.

"Chắc là quan tài bồi táng thôi, chủ mộ là người lớn, không thể dùng quan tài nhỏ như vậy được." "Hay là tôi mở ra xem thử?" Vương Bàn Tử xoa xoa tay, đề nghị.

Tần Vũ nhíu mày liếc nhìn hắn, không đời nào hắn lại đồng ý mở hai cỗ quan tài này.

Vừa vào mộ người ta đã đòi mở quan tài, không sợ chủ mộ tìm đến tận cửa sao?

Hồ Bát Nhất cũng nhẹ nhàng liếc Vương Bàn Tử một cái, Bàn Tử liền không dám nói thêm nữa.

Thực ra trong lòng gã có tính toán riêng, thông thường đồ bồi táng sẽ được đặt cùng với người bồi táng, thời cổ đại đúng là có tập tục

này.

Nhìn số lượng chum vại xung quanh, chắc chắn đồ bên trong cũng không ít.

Cả nhóm nhẹ nhàng đi vòng qua hai cỗ quan tài.

Phía trước nhất có một cánh cửa, cánh cửa này hoàn toàn khác với cánh cửa lúc nãy, nó trông không khác gì một cánh cửa bình thường.

Sau cánh cửa là một không gian rộng lớn, không có đồ đạc gì cả, nhưng ở bốn góc của khu vực này đều có một cái đầu rồng.

"Rồng không phải là thứ chỉ có hoàng đế thời xưa mới được dùng sao?

Lẽ nào đây là mộ của một vị hoàng đế?" Vương Bàn Tử có chút kinh ngạc nhìn bốn cái đầu rồng, đột nhiên thốt lên một câu như vậy.

"Nếu đây là mộ hoàng đế, anh nghĩ đám chuyên gia khảo cổ kia ăn không ngồi rồi à?

Có đến lượt chúng ta không?" Tần Vũ cẩn thận quan sát mấy cái đầu rồng, nghe Vương Bàn Tử nói vậy, không nhịn được phản bác vài câu.

"Cũng đúng, biết đâu người này có ý mưu quyền soán vị, nên ở đây mới xuất hiện loại điêu khắc này." "Đây không phải là điêu khắc rồng, anh nhìn kỹ mà xem, trên đỉnh đầu nó có một thứ, trông giống như sự kết hợp giữa rồng và rắn.

Anh biết giao long không?

Chính là thứ này." Tần Vũ quan sát thấy mấy thứ đó cũng không có gì đặc biệt, mấy cái điêu khắc này dùng để phun nước, nơi họ đang đứng có lẽ là một hồ nước khổng lồ.

Chương 380

Vương Bàn Tử tiến lên định sờ thử mấy cái đầu rồng, Tần Vũ lập tức ngăn cản, nhưng đã muộn một bước, tay gã đã đặt lên trên cái đầu rồng đó.

Vương Bàn Tử có chút kỳ quái nhìn hắn, cũng không biết tại sao lại gọi mình lại.

"Anh ngốc à?

Không thấy mấy thứ này dùng để phun nước sao?

Tuy chúng đã ở đây nhiều năm như vậy, nhưng cũng không loại trừ khả năng chúng thông với sông ngầm.

Lỡ như nước sông đổ hết vào đây, anh định bị dìm chết à?" Tần Vũ tiến lên mắng một trận.

Vương Bàn Tử thấy đầu rồng dường như cũng không có phản ứng gì, bèn lấy hết can đảm nói: "Cũng có sao đâu, có xảy ra chuyện gì như anh nói đâu." Câu nói vừa dứt, những cái đầu rồng đột nhiên đồng loạt phun nước.

Nước tụ lại ngày càng cao, ngày càng cao.

Mọi người muốn rời khỏi nơi này, nhưng không biết cánh cửa kia đã đóng lại từ lúc nào, đẩy thế nào cũng không ra.

"Nhanh, tìm chỗ khác!" Hồ nước này khá lớn, trong chốc lát không thể đầy ngay được, nhưng nhìn tốc độ dòng nước, có lẽ không lâu nữa sẽ hoàn toàn ngập.

Mấy người còn lại hoảng hốt bắt đầu tìm lối ra, nhưng đây là một không gian hoàn toàn khép kín, tìm lối ra căn bản là không thể.

Nước cứ thế dâng lên, dần dần ngập quá đùi họ.

Sở dĩ mực nước có thể dâng nhanh như vậy, một mặt là vì nước chảy ra nhiều, mặt khác là vì nơi này không có bất kỳ khe hở nào, nên nước không thể chảy ra ngoài được.

“Xong rồi, biết thế tôi đã không nói mấy lời đó.” Vương Bàn Tử tự vả vào mặt mình.

“Cái miệng quạ đen, cái miệng quạ đen này.” “Thôi được rồi Bàn Tử, sự việc đã đến nước này, hối hận cũng vô ích.

Chúng ta qua bên kia xem thử, xem có lối ra nào không.” Dưới này không có lối ra, vậy thì chi bằng lên trên xem thử.

Bàn Tử nhìn bức tường nhẵn bóng, nói: “Nhìn thế này, cũng không thấy gì cả.” Tần Vũ cũng thấy vách tường cực kỳ trơn láng, hắn biết Vương Bàn Tử không thể leo lên được.

Tường đã trơn như vậy, ngay cả hắn leo lên cũng có chút khó khăn, huống chi là Vương Bàn Tử với thân hình đồ sộ.

“Vậy mấy người ở đây trước, tôi lên xem thử.” Những người khác gật đầu.

Sức tay của Tần Vũ rất khỏe, nên bám vào vách tường cũng rất chắc chắn.

Những người khác nhìn hắn leo lên như một con nhện.

Lên đến trên, hắn nhanh chóng quan sát, phát hiện nơi này không có bất kỳ lối ra nào.

Lẽ nào bây giờ thật sự phải chết ở đây sao?

Bị nước dìm chết như thế này.

Dù là ai cũng sẽ không cam tâm.

Ai mà cam tâm bị nước dìm chết ở đây chứ?

Vì vậy hắn lại bắt đầu tìm kiếm lối ra, nơi này giống như một cái hộp kín, hoàn toàn không có lối ra.

Tần Vũ tự nhủ trong lòng phải bình tĩnh lại, nếu không bình tĩnh sẽ ảnh hưởng đến suy nghĩ, ảnh hưởng đến tốc độ phán đoán.

Sau khi bình tĩnh lại, hắn cẩn thận quan sát môi trường xung quanh.

Bây giờ nước đã dâng đến ngực hắn, hắn phải nổi trên mặt nước, nếu không sẽ bị ngạt.

Đột nhiên hắn nhìn thấy một nơi có cảm giác hơi kỳ lạ.

Những người khác không có phản ứng gì, chỉ thấy người trước mặt lặn xuống nước.

"Cậu làm gì vậy?" Hồ Bát Nhất có chút kinh ngạc hét lên một tiếng.

"Mọi người cứ ở đây đợi, tôi sẽ quay lại ngay." Những người khác nghe hắn nói xong, có chút lo lắng nhìn theo, vì khoảng cách cũng khá xa, nên hoàn toàn không có cách nào đi theo hắn.

Họ chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn rời đi.

Tần Vũ đến được nơi kỳ lạ đó, nơi đó ở ngay dưới chân hắn, trông giống như một cánh cửa, một cánh cửa ẩn, chỉ là lúc vào không nhìn thấy mà thôi.

Nó không phải là một tấm ván điêu hoa, mà là một bức điêu khắc.

Tần Vũ dùng sức kéo, kéo cánh cửa đó, phát hiện không thể lay chuyển được.

Vì đã ở dưới nước một thời gian dài, nên hơi thở bây giờ trở nên có chút khó khăn, hắn lập tức nổi lên mặt nước, hít sâu vài hơi rồi lại

lặn xuống.

Hắn tiếp tục loay hoay với cánh cửa đó, cánh cửa rất nặng, nếu không dùng chút sức lực thì hoàn toàn không mở được.

Nỗ lực thêm chút nữa có lẽ sẽ mở được, dù sao sức lực của hắn cũng hơn người thường.

Sau khi thử lần thứ ba, cánh cửa cuối cùng cũng bị hắn giật tung ra.

Nước nhanh chóng rút xuống, tất cả đều bị hút vào cánh cửa đó, nhưng vì mực nước rút quá nhanh đã tạo ra một xoáy nước khổng lồ gần cửa.

Tần Vũ không để ý, bị cuốn vào trong xoáy nước đó.

Những người khác thấy hắn bị cuốn vào, lập tức chạy tới, muốn kéo hắn ra.

Nhưng đã chậm một bước, Tần Vũ bị cuốn vào trong đó ngay dưới mí mắt họ.

Hồ Bát Nhất lập tức nhảy vào cái lỗ đó, nước trong này cùng với người đó cùng nhau rời đi.

Phải đến được đích cuối cùng, nếu không có thể sẽ không gặp được Tần Vũ.

Chương 381

Ba người phía sau nhanh chóng đi theo, men theo cái lỗ đó đi thẳng về phía trước, cuối cùng đến được một nơi rộng rãi hơn, nước chảy ra khắp nơi.

Tần Vũ nằm trên mặt đất, dường như đã bất tỉnh.

Hồ Bát Nhất đi tới đỡ hắn dậy, cẩn thận quan sát, dường như không có vết thương nào.

May mà mặt đất ở đây khá trơn láng, cũng không bị va đập gì.

Cả nhóm quyết định nghỉ ngơi ở đây một lát, đợi Tần Vũ tỉnh lại.

Tần Vũ cần một khoảng thời gian để hồi phục, nên họ nhân tiện xem xét xung quanh.

Nơi này lớn hơn rất nhiều, trông giống như một đại sảnh, bên cạnh có những bức bích họa.

Mặc dù phần lớn những bức bích họa này đã bong tróc, nhưng có vài bức còn khá nguyên vẹn.

Hồ Bát Nhất nhìn những bức bích họa này, trên đó không ngoại lệ đều vẽ những mỹ nữ, tất cả đều là cùng một người trong các tư thế khác nhau.

"Ông có biết người trên đó là ai không?" Hồ Bát Nhất sờ vào bức bích họa, hỏi.

"Tự nhiên là biết." Lão đạo Vô Danh lúc này đi tới nói một câu.

Hồ Bát Nhất ban đầu không hỏi người này, mà là hỏi Vương Bàn Tử, nhưng vì ông ta đã trả lời, vậy thì không ngại hỏi thêm.

"Là ai vậy?" "Khi xưa, nơi này đã dâng cho hoàng đế một mỹ

nhân.

Hoàng đế vô cùng yêu thích mỹ nhân này, mỗi lần đi đâu cũng mang theo bên mình.

Nàng không phải là người bản xứ, mà là con lai từ nơi khác." "Sau đó thì sao?" Tần Vũ đang nghe đến đoạn hay thì người trước mặt đột nhiên dừng lại.

"Cậu ta tỉnh rồi, mau đến xem đi." Tần Vũ quay đầu lại, phát hiện mí mắt của Tần Vũ trước mặt đang động đậy, có vẻ sắp tỉnh.

"Cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi, cảm thấy thế nào?" Tần Vũ lắc đầu, vì có chút nước sông tràn vào cổ họng, nên cổ họng bây giờ có chút khàn.

"Tôi không sao, đây là đâu vậy?" Tần Vũ có chút khó khăn đứng dậy, tùy tiện quét mắt nhìn xung quanh.

Môi trường xung quanh có vẻ rất an toàn, dù sao nơi này và nơi khác đều thông nhau, cũng không cần lo lắng sẽ đột nhiên xảy ra chuyện kinh khủng như nơi lúc nãy.

Vương Bàn Tử thấy hắn tỉnh lại, ánh mắt có chút lảng tránh.

Tần Vũ cũng biết thái độ này là vì sao, dù sao hắn cũng từng khuyên gã đừng động vào, gã lại còn ở đó phản bác.

Bây giờ thì bị vả mặt rồi.

"Nhìn bích họa ở đây đi, người phụ nữ trên đó hình như là một người phụ nữ được cống nạp cho hoàng đế từ bên ngoài." "Sao anh biết?" Tần Vũ nghe hắn nói xong, có chút tò mò liếc nhìn một cái.

"Là ông ấy nói." Hồ Bát Nhất chỉ vào lão đạo Vô Danh bên cạnh.

"Ông có thể kể tiếp cho tôi nghe không?" Tần Vũ hỏi một câu.

"Thực ra tôi cũng không nghe được bao nhiêu, tôi chỉ nghe được

một đoạn thì cậu đã tỉnh rồi.

Cậu đến xem đi.” Tần Vũ nghe hắn nói xong gật đầu.

“Vậy ông kể tiếp đi.” Tần Vũ ngẩng đầu nhìn lão đạo Vô Danh.

“Vì người phụ nữ này quá xinh đẹp, hoàng đế đã cho xây dựng rất nhiều cung điện cho nàng, gây ra sự bất mãn của mọi người.

Bọn họ cho rằng người phụ nữ này là yêu nữ, vì trước khi nàng xuất hiện, hoàng đế là một vị vua tốt.” “Cho nên bọn họ đã hợp sức hại chết người phụ nữ này sao?” Lão đạo Vô Danh gật đầu.

Chuyện như vậy thực ra rất kinh điển, những người phụ nữ tiến cung thường không có kết cục tốt đẹp, đặc biệt là những người phụ nữ được dâng tặng từ nơi khác.

Cho nên người phụ nữ đó có kết cục như vậy, thực ra đối với hắn cũng không phải là chuyện đáng ngạc nhiên.

Sau đó, Tần Vũ lại cẩn thận xem xét những bức bích họa này, phát hiện điểm kỳ lạ lớn nhất của chúng là người trong đó sống động như thật.

Có một điểm kỳ lạ nữa là những thứ khác trong bích họa đều đã mờ đi, duy chỉ có người phụ nữ này vẫn không hề phai màu.

Điều này khiến hắn cảm thấy rất kỳ lạ.

Tần Vũ cẩn thận sờ vào bức bích họa trước mặt, nó cũng không có bất kỳ vết dính tay nào, điều đó cho thấy những bức bích họa này đều được vẽ cùng một thời kỳ, không phải là do có người vẽ thêm vào sau này.

“Lạ thật, lẽ nào vì người phụ nữ này quá xinh đẹp, nên ngay cả bích họa cũng không nỡ để nàng phai màu sao?” Tần Vũ nhíu mày, nửa đùa nửa thật nói một câu.

“Xem mấy bức bích họa này cũng chẳng có gì to tát, trên đó cũng không ghi lại chuyện gì, chúng ta đi nơi khác xem đi.” Vương Bàn Tử nhìn những bức bích họa, có vẻ hơi mất kiên nhẫn.

Những người khác gật đầu, định đi nơi khác.

Tần Vũ lúc sắp đi lại quay đầu nhìn những bức bích họa một lần nữa, phát hiện đầu của người phụ nữ đó dường như đã động đậy.

“Mọi người có thấy không?

Tôi vừa thấy đầu của người phụ nữ đó động đậy.” Tần Vũ nhíu mày nói.

Mấy người kia nghe hắn nói xong đều dừng lại, cũng cẩn thận nhìn vào bức bích họa, nhưng người phụ nữ trên đó vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, hoàn toàn không có một chút thay đổi nào.

“Cậu có nhìn nhầm không, dù sao vừa rồi cũng bị ngã một cái, bây giờ chắc chắn có chút choáng váng.” Hồ Bát Nhất thản nhiên nói một câu, tiện thể quan tâm nhìn vào đầu hắn.

“Tôi thật sự không lừa mọi người, tôi vừa rồi thật sự đã nhìn thấy.” Ánh mắt hắn chân thành như vậy, nên mấy người còn lại đều đứng tại chỗ, bắt đầu nghi ngờ liệu người trên tường có động đậy hay không.

Một lúc sau, đầu của người phụ nữ đó lại động đậy.

Lần này Vương Bàn Tử cũng nhìn thấy, gã đứng gần người phụ nữ đó hơn một chút, nên lúc người phụ nữ đó động đậy đã dọa gã sợ chết khiếp.

“Vãi chưởng, mẹ nó động thật kìa!” Nếu chỉ có một người nói, có thể là nhìn nhầm, nhưng cả hai người đều nói như vậy, nhìn thấy dáng vẻ kinh hoảng của Vương Bàn Tử, cũng không giống như đang nói dối.

Chương 382

Hai người còn lại cẩn thận nhìn chằm chằm vào đầu của người phụ nữ trước mặt, quả nhiên khi họ đang nhìn thì đầu nàng lại động đậy.

"Không phải là có ma đấy chứ?" Vương Bàn Tử vội vàng lùi lại mấy bước, trốn sau lưng hắn nói.

"Không đúng, nhìn phía sau bức bích họa hình như có thứ gì đó." Tần Vũ sau khi quan sát kỹ, nhíu mày đi đến bên cạnh bức bích họa, xé xuống một mảnh nhỏ.

Loại màu vẽ này là màu từ thực vật, nên sau khi khô, dù đã qua bao lâu cũng có thể dễ dàng xé ra.

Sau khi xé lớp màu vẽ ra, phía sau lộ ra những con côn trùng dày đặc.

Những con trùng này đều màu trắng, hình dài, trông có chút giống con giòi.

Chúng chen chúc thành một mảng, từ từ di chuyển trên đó.

Chẳng trách lúc nãy hắn thấy đầu của người phụ nữ đó động đậy, hóa ra là vì lý do này.

Lúc nãy chỉ nhìn thấy đầu nàng, nhưng nhìn dáng vẻ của những con trùng này, có lẽ không chỉ có bấy nhiêu.

Có khả năng những bức bích họa không bị mục nát, phía sau toàn bộ đều là những con trùng này.

Có nhiều trùng như vậy, chen chúc dày đặc ở đó, cảm giác da gà da vịt đều nổi lên.

“Chúng ta mau rời khỏi đây thôi, nhìn mấy con trùng đó trông ghê quá.” “Ừm.” Tần Vũ gật đầu, vừa chuẩn bị rời đi, phát hiện bên cạnh có một người đứng bất động.

Hồ Bát Nhất không biết đã nhìn thấy thứ gì, trông rất nhập thần.

Tần Vũ huơ tay trước mặt anh ta, nhưng người trước mặt không có bất kỳ phản ứng nào.

“Này, chúng ta đi đây, anh định xem đến bao giờ?” Tần Vũ buộc phải hét lớn bên tai anh ta, Hồ Bát Nhất lúc này mới phản ứng lại.

“Được, tôi biết rồi.” Hồ Bát Nhất có lẽ vừa bị hét, nên có chút tinh thần hoảng hốt.

Tần Vũ đi phía sau anh ta, mày hơi nhíu lại.

“Vừa rồi anh xem gì vậy?” Tần Vũ tùy tiện hỏi.

“Không có gì, chỉ là có chút kỳ lạ thôi.” “Kỳ lạ thế nào?” “Anh không thấy mấy con trùng đó kỳ lạ sao?

Ở đây không ăn không uống, tôi cũng đã kiểm tra xung quanh rồi, căn bản không có bất kỳ thứ gì có thể giúp chúng sinh trưởng.

Ở sau bức bích họa nhiều năm như vậy mà không chết, không phải là chuyện kỳ lạ sao?” Tần Vũ nghe vậy, suy nghĩ kỹ, cảm thấy rất đúng.

Mỗi một sinh vật có sự sống đều cần phải ăn để có dinh dưỡng, những con trùng này cũng không ngoại lệ.

Ở đó quanh năm, hoàn toàn không có thứ gì để ăn, lúc nãy hắn cũng thấy bức tường phía sau không có bất kỳ dấu vết mài mòn nào.

Những con trùng thân mềm này căn bản không thể gặm được đá, nên quanh năm ở đây, nếu không phải vì mấy người họ xé bức bích họa ra, e rằng những con trùng này lại phải ở đây cả đời.

“Mọi người thấy không, lúc nãy tôi thấy một cái xác ở góc kia.

Gã đó thảm lắm, toàn thân trên dưới không có chỗ nào lành lặn.” Vương Bàn Tử ở phía trước vui vẻ nói.

Tần Vũ nhíu mày, lúc nãy phát hiện thi thể ở góc kia, vậy mà lúc hắn tỉnh lại không hề nhìn thấy.

“Bàn Tử à, cái xác lúc nãy đâu rồi?” Vương Bàn Tử vui vẻ chạy đến trước mặt Tần Vũ.

“Tần ca, lúc đó không phải anh đang hôn mê sao.

Sau đó em phát hiện một cái xác ở góc kia, gã đó thảm lắm, cũng không biết bị thứ gì gặm đến không ra hình người nữa.

Cuối cùng em ném vào một cái vò, cái vò đó cũng khá lớn.” “Cái xác đó ở đâu?

Tôi đi xem.” Tần Vũ nghe xong lời Vương Bàn Tử nói, đột nhiên thốt lên một câu như vậy.

“Ở kia kìa, trong cái vò đó, cái lớn nhất ấy.” Tần Vũ gật đầu, đi đến bên cạnh cái vò lớn nhất.

Vương Bàn Tử nói đúng, gã quả thật đã nhét toàn bộ thi thể vào trong cái vò này.

Tần Vũ cẩn thận quan sát, trên thi thể có những vết cắn dày đặc.

Nhìn những chấm đỏ nhỏ li ti trên đó, tuy bên cạnh vết thương có dấu vết cắn xé, trông cũng giống như vết răng của một số loài dã thú.

Nhưng đã bỏ qua một chỗ, trên thi thể kia có những chấm đỏ nhỏ li ti, nếu không lầm, chỗ chí mạng nhất của người này chính là những chấm đỏ này, chứ không phải những vết cắn xé của dã thú.

Cũng có thể là sau khi một thứ gì đó khiến người này tử vong, người này mới bị một số loài dã thú lôi đi, cuối cùng không biết lại

xuất hiện ở đây.

“Mọi người qua đây xem.” Có phát hiện như vậy, Tần Vũ vội vàng gọi những người bên cạnh, bảo họ cẩn thận xem xét thi thể.

Mấy người kia có chút tò mò vây lại, muốn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tần Vũ ở một bên vừa chỉ vào thi thể kia, vừa giải thích cho họ.

“Thi thể này trông có vẻ như bị dã thú cắn xé, nhưng thực ra không phải, những chấm nhỏ trên đó mới là nguyên nhân cuối cùng dẫn đến tử vong.” “Những chấm nhỏ đó rốt cuộc là do thứ gì tạo thành?

Nhìn dày đặc, trông ghê quá.” Vương Bàn Tử nhìn những chấm nhỏ đó, nói một câu.

“Tôi nghi ngờ những chấm nhỏ này là do những con trùng đó gây ra.” Tần Vũ vừa nói vừa chỉ vào những con trùng mềm màu trắng trên tường.

Những con trùng đó không biết từ lúc nào đã bò ra, bò đầy trên mặt đất, trông rất ghê người.

Có người cảm thấy buồn nôn khi nhìn những con trùng này, vội vàng đi đến nơi khác.

Sau đó, thi thể kia vẫn ở nguyên tại chỗ, những con trùng đó nhìn thấy thi thể, liền xông tới, vội vàng bò lên trên người thi thể đó, từng con một chui vào trong da thịt.

Chúng chui luồn khắp nơi bên trong, có thể thấy da của thi thể xuất hiện những chấm đỏ.

Chương 383

Những chấm đỏ nhỏ này ban đầu không đặc biệt rõ ràng, nhưng sau đó bắt đầu trở nên rõ ràng hơn.

Tần Vũ nhìn những chấm đỏ nhỏ đó, những người khác cũng nhìn thấy.

Dường như họ đã làm một việc sai lầm, những con trùng này ban đầu bị một thứ gì đó không rõ nhốt vào trong vách tường, ở trong đó, người bên ngoài không có nguy hiểm.

Nhưng một khi chúng ra ngoài, người bên ngoài sẽ đầy rẫy nguy hiểm, vì những con trùng này dường như không chỉ ăn thịt người chết thối rữa, mà còn ăn cả thịt người sống.

Vương Bàn Tử chạy chậm một chút, một con trùng trực tiếp cắn vào chân gã.

Ngay lập tức, gã cảm thấy cả chân đều bị tê liệt.

"Mẹ kiếp, đây là cái quái gì vậy?

Sao một chân của tôi đột nhiên không cử động được nữa?" Vương Bàn Tử có chút kinh hãi nhìn những con trùng trước mặt.

May mà Tần Vũ kịp thời chạy đến, giết chết con trùng đó.

Hắn tưởng đã giết chết con trùng đó, nhưng không ngờ con trùng đó sau khi rời đi lại sống lại, theo đàn đi về phía thi thể.

Nhìn thấy những con trùng ngày càng nhiều, đều từ bức bích họa bị xé ra, một cái xác không thể thỏa mãn ham muốn ăn uống của chúng, chúng bắt đầu nhắm mục tiêu vào mấy người họ.

"Gay go rồi, chúng ta mau chạy thôi.

Nhìn kìa, lũ trùng này đã nhắm vào chúng ta rồi.

Nếu chúng ta còn ở lại đây, e rằng không bao lâu nữa sẽ bị chúng ăn sạch.” Mấy người kia nghe vậy, vội vàng rời khỏi nơi này.

Vì một chân của Vương Bàn Tử bây giờ đang bị tê liệt, nên có hai người dìu gã.

Dù sao cân nặng của gã cũng quá lớn, nếu không phải hai người dìu, hoàn toàn không đi được.

Họ nhanh chóng đến một nơi khác, nơi này cách đây không xa, nhưng cần phải đi qua một hành lang hình chữ nhật.

Vách tường hành lang cũng trơn láng vô cùng.

Khi đi đến giữa, mặt đất họ đang đứng đột nhiên bắt đầu lún xuống, mấy người đều có chút kinh hãi.

Nhưng vì có hai người đang dìu Vương Bàn Tử, nên hai người không thể đi nhanh được.

Lão đạo Vô Danh lúc đó đã sớm chạy sang phía đối diện, đang lạnh lùng nhìn họ.

Lúc này cũng không thể chửi mắng người đối diện, dù sao người ta cũng là để bảo vệ tính mạng, huống chi nếu chạy về, cũng không có cách nào kéo cả ba người qua một lúc.

Cho nên họ chỉ có thể bị ép cùng với sàn nhà này đi xuống.

May mà tốc độ hạ xuống của sàn nhà này không đặc biệt nhanh, nếu không, họ không thể chịu được cảm giác rơi xuống này.

Họ rơi xuống một cái hố hình chữ nhật.

Bây giờ ở trong đó, ban đầu cảm thấy không có gì, vì loại cơ quan này, thực ra ở những nơi khác cũng thường thấy, chỉ cần tìm một lối ra là có thể ra ngoài.

Nhưng trong lúc không để ý, hai bên vách tường bắt đầu từ từ di chuyển vào giữa.

Mỗi lần di chuyển khoảng cách rất nhỏ, nên mấy người đều không nhận ra.

Khi thật sự nhận ra, đã muộn rồi.

Những bức tường đó không chỉ di chuyển, trên đó đột nhiên xuất hiện rất nhiều gai ngược, nếu bị những cái gai đó đâm phải, phần lớn sẽ trở thành con nhím.

"Quái gì vậy?

Sao lại xuất hiện thứ này?" Món đồ chơi này có lẽ đã nhiều năm không thấy rồi, người cổ đại thường dùng loại hai bức tường, từ từ ép vào trong, trên đó sẽ không có gai ngược.

Có lẽ vì ngôi mộ này khá giá trị, nên mới thiết lập cơ quan như vậy, điều đó cho thấy người ngồi trong này chắc chắn là người có địa vị, nếu không không thể dùng loại cơ quan này.

Nhìn thấy bức tường từ từ sắp ép lại, mày Tần Vũ nhíu lại.

May mà những cái gai này không phải là loại gai nhỏ dày đặc, mà là những cái gai rất lớn.

Chỉ cần nắm vững quy luật nhất định, có thể hoàn toàn tránh được những cái gai này.

Những cái gai này không đặc biệt đều đặn, có cái lớn có cái nhỏ, nên khi ép vào nhau, ngược lại có thể chống lại áp lực của hai bức tường ép vào, một số nơi cũng có một số kẽ hở có thể để họ đứng.

Đối với họ, điều này tốt hơn nhiều so với việc bị hai bức tường trơn ép vào nhau, dù sao như vậy thật sự sẽ ép người ta thành thịt nát.

Hắn và Hồ Bát Nhất dáng người tương đối gầy, nên hai người dễ

né tránh hơn một chút.

Nhưng Vương Bàn Tử thì khác, thân hình gã vốn đã nặng nề, nên bề ngang cũng rộng hơn một chút, ở trong này khá vất vả, nếu không cẩn thận sẽ bị xuyên thủng bụng.

“Cẩn thận một chút, qua đây.” Vị trí Tần Vũ đang đứng khá rộng rãi, hắn đã so sánh với thân hình của Vương Bàn Tử, nếu Vương Bàn Tử ở đây, vừa đủ để đứng vững.

Vương Bàn Tử nghe hắn nói xong vội vàng chạy qua đó, bây giờ hai bức tường chưa hoàn toàn ép vào nhau, nên có đủ không gian để di chuyển.

Hắn nhanh chóng đổi vị trí, mỗi người đều đứng vững ở chỗ của mình, chờ đợi gai nhọn ập đến.

Vì đều là những người có kinh nghiệm, nên nhìn cũng khá chuẩn, những cái gai ngược đó quả nhiên đã chống lại khe hở mà hai bức tường vốn sắp ép lại, họ cũng không hề hấn gì.

“Tuy bây giờ chúng ta không hề hấn gì, nhưng có một chuyện chưa giải quyết được, đó là chúng ta không có cách nào leo lên, vì gai ở đây quá dày đặc.

Chỗ chúng ta đứng tốt hơn một chút, nhưng nếu đi lên, những cái gai đó đều rất nhỏ và dày đặc.” Hai người kia ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên thấy những cái gai đặc biệt dày đặc, nếu muốn đi lên, chắc chắn sẽ bị đâm thành nhím.

Cho nên bây giờ chỉ có thể ở lại tại chỗ, trừ phi người ở trên tắt cơ quan này đi.

Nếu không, bây giờ chỉ có thể ở đây, cho đến chết, e rằng cũng không có ai cứu.

Chương 384

Lão đạo Vô Danh ban đầu nhìn họ rồi suy nghĩ, có lẽ đang suy nghĩ xem rốt cuộc có nên cứu hay không.

Cuối cùng nghĩ rằng ba người này dường như có chút tác dụng với mình, nên định cứu họ.

Ở một vị trí khác, ông ta thực ra rất quen thuộc với nơi này, chỉ là phải giả vờ không đặc biệt quen thuộc.

Sau khi tìm kiếm một hồi lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một cơ quan ở đây, sau khi nhấn nút, Tần Vũ và mấy người cảm thấy có một trận rung động, sau đó bức tường kẹt ở trên tự động tách ra.

Phía trên thả xuống một sợi dây thừng, xem ra là do lão già trên đó làm.

Mấy người lần lượt từ từ leo lên, dù sao nếu leo quá nhanh, trọng lượng này không chừng sẽ làm đứt sợi dây, lúc đó không có cách nào leo lên nữa.

Sau khi cả ba lần lượt leo lên, có lẽ vì đã bị kinh hãi ở đó, nên cảm giác đau nhức ở chân của Vương Bàn Tử cũng biến mất, cảm giác tê liệt cũng giảm đi nhiều.

Thấy chân mình đã khỏe lại, Vương Bàn Tử có chút vui mừng, không ngờ chân mình lại khỏe lại nhanh như vậy, ban đầu hoảng hốt mất bình tĩnh, bây giờ trở nên vui vẻ.

Nhưng họ phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, vì sau khi lên, họ thấy những con trùng đó, từng con một nhảy xuống dưới, sau đó men theo vách tường đó cứ bò lên trên.

Xem ra chúng đã coi mấy người là món ăn ngon rồi, nếu không

không thể truy đuổi dai dẳng như vậy.

Chúng cũng không biết đã ở đây bao lâu, trong thời gian dài như vậy cũng không ăn gì, thấy mấy người họ chắc chắn giống như sói đói vồ mồi.

Mấy người nhanh chóng rời khỏi nơi đó, nếu còn ở lại, những con trùng đó sớm muộn cũng sẽ bò lên người họ.

Đi qua một hướng khác là một nơi đặt quan tài, trong quan tài đó cũng không biết chứa ai, dù sao cũng là một cái quan tài khá hoa lệ, bên trong chắc là chứa một số gia quyến của chủ mộ.

Dù sao một cái quan tài hoa lệ như vậy, trông cũng không giống người lang thang.

Họ trốn trước, sau đó từ từ xem những con trùng đó có theo sau không.

Những con trùng đó đến cửa thì đột nhiên không động đậy nữa, dường như sợ hãi thứ gì đó bên trong, không dám tiến vào.

Nhìn biểu hiện của những con trùng đó, họ có chút tò mò nhìn xung quanh một vòng, xung quanh cũng không có gì cả, ngoài mấy cỗ quan tài ra dường như thật sự chẳng có gì.

Lẽ nào những con trùng đó sợ cái quan tài này, vì cái quan tài này dù sao cũng là gia quyến của chủ mộ, những con trùng sống ở đây quanh năm, nếu sợ cái này, thực ra cũng không có gì to tát.

Thấy không ăn được, ăn không nổi, những con trùng đó cuối cùng không cam tâm rời đi.

Nhìn những con trùng đó rời đi, họ cũng định rời đi, nhưng lỡ như những con trùng đó đang trốn ở một nơi nào đó thì sao.

Không ai có thể phán đoán những con trùng đó có làm như vậy hay

không.

Cho nên cẩn thận một chút vẫn hơn, huống chi nơi này trông vàng son lộng lẫy, chắc chắn có đồ tốt.

Vương Bàn Tử nhìn thấy cảnh vàng son lộng lẫy bên trong, thậm chí có một số sàn nhà cũng được dát vàng.

Nhìn thấy nhiều kho báu như vậy, mắt Vương Bàn Tử đều sáng lên.

Mấy người kia cũng rất kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mặt, họ cũng đã thấy nhiều ngôi mộ, nhưng chưa từng có ngôi mộ nào vàng son lộng lẫy, giàu có như vậy.

Xem ra người ở trong này là một chủ mộ đặc biệt giàu có.

Vương Bàn Tử nhìn những món vàng bạc châu báu xung quanh, không nhịn được đi tới chạm vào, nhưng vì động tác của gã quá cẩn thận, nên không ai nhìn thấy.

Lúc này, cảm giác mặt đất có một trận rung động, vì bị ảnh hưởng bởi chuyện lúc trước, họ nhanh chóng rời khỏi mặt đất đó.

Nhưng mặt đất lại không xảy ra bất kỳ ảnh hưởng nào, trận rung động đó dường như xuất hiện trong chốc lát, sau đó lại biến mất trong chốc lát, môi trường xung quanh cũng không có bất kỳ thay đổi nào.

Nhưng ở một nơi họ không nhìn thấy, một loại côn trùng nhỏ dày đặc đang men theo đường ống tiến vào.

Loại côn trùng nhỏ này không giống với loại côn trùng nhỏ kia, ngoại hình cũng không giống, loại côn trùng này là bọ cánh cứng màu đỏ.

Tần Vũ không nhìn thấy, sau khi xảy ra chuyện, hắn đi đến nơi khác quan sát môi trường trước mặt, sau đó từ một ống thông gió phát

hiện một con trùng màu đỏ.

Con trùng màu đỏ rất nhỏ, khoảng chừng chỉ lớn bằng móng tay.

Lúc này nó đang bám bên cạnh miệng ống, không biết đang làm gì.

Tần Vũ nhìn vào trong ống đó, suýt chút nữa bị dọa nhảy dựng lên, vì bên trong dày đặc toàn là loại trùng màu đỏ này, phủ kín cả đường ống, sau khi nhìn, con trùng đó dường như muốn bò ra.

Tần Vũ không dám ở lại đây nữa, mấy người họ đều không thể ở lại đây, chỉ có thể men theo con đường ban đầu rời đi.

Con đường ban đầu chính là con đường họ vừa vào, một môi trường khép kín, chỉ có một lối ra đó.

Không kịp nhắc nhở những người khác, những con trùng đó lại lần lượt tiến vào đây, nhìn những con trùng đó nhanh chóng tiến vào, hắn có chút kinh ngạc.

"Lại có nhiều trùng màu đỏ như vậy, trùng màu đỏ thật ghê tởm." Loại trùng này tuy trông đẹp, nhưng đó cũng chỉ là vẻ bề ngoài thôi, một khi nhìn kỹ, sẽ cảm thấy da đầu tê dại.

Tần Vũ trực tiếp hét lớn một tiếng: "Chúng ta đi theo lối ra ban đầu!" Những người khác cũng không quan tâm nhiều nữa, tốc độ của những con trùng này nhanh hơn nhiều so với những con trùng mềm màu trắng lúc đầu, nếu không nhanh hơn một chút, ai biết những con trùng này bò lên người sẽ làm gì?

"Chạy chậm một chút đi, tôi đuổi không kịp rồi." Vương Bàn Tử thở hổn hển nhìn mấy người họ, mấy người họ chạy thật sự quá nhanh.

Thân hình như gã làm sao có thể theo kịp mấy người gầy như vậy, huống chi gã lại không thường xuyên tập luyện, nên chạy bộ chắc chắn không bằng mấy người kia.

Thấy Vương Bàn Tử ở phía sau đuổi cũng không kịp, có chút tức giận.

Bình thường Tần Vũ đều khuyên Vương Bàn Tử, bảo gã giảm cân cho tốt, nhưng Vương Bàn Tử cứ kiếm cớ không chịu, nói là vạm vỡ.

Kết quả bây giờ ngay cả chạy trốn cũng không nhanh, Tần Vũ thật sự không thể nhìn gã ở phía sau lề mề như vậy.

Nếu vậy những con trùng đó sớm muộn cũng sẽ đuổi kịp, thế là hắn chạy đến bên cạnh Vương Bàn Tử, trực tiếp kéo gã, chạy một mạch về phía trước.

May mà sau khi rời khỏi nơi đó, những con trùng mềm màu trắng cũng không biết chạy đi đâu rồi, dù sao cũng không xuất hiện trước mặt họ.

Nhưng tuy những con trùng mềm màu trắng đã biến mất, nhưng những con bọ cánh cứng màu đỏ phía sau thì không.

Chương 385

Cho nên họ tiếp tục chạy về phía trước.

Không biết vì sao sàn nhà ban đầu lại bắt đầu được sửa chữa, nhưng họ lại có chút không dám bước lên, vì sợ lỡ như lại rơi xuống, không có ai cứu.

Những con bọ cánh cứng màu đỏ chắc chắn sẽ theo xuống, lúc đó không thể động đậy, nhưng những con bọ cánh cứng màu đỏ dù sao số lượng cũng nhiều như vậy, thân hình lại nhỏ như vậy, chắc chắn động đậy được, họ sẽ trở thành vật trong túi của chúng.

Nhưng những con trùng phía sau lại truy đuổi không dứt, cho nên họ chỉ có thể cứng đầu xông về phía trước.

May mà sàn nhà đó không lún xuống, nên họ đã thành công rời khỏi nơi đó.

Bây giờ họ lại quay về căn phòng ban đầu, trong căn phòng ban đầu, những bức bích họa bên trong trống rỗng.

Xem ra những con trùng màu trắng không quay về nơi ban đầu, mà đã đi đến nơi khác.

Cũng đúng, dù sao chúng cũng cần thức ăn, nhưng ở trong này, hoàn toàn không có bất kỳ thức ăn nào để chúng thưởng thức, chắc chắn bây giờ đã đi tìm thức ăn khác rồi.

Hoặc có lẽ những con trùng màu trắng sợ những con trùng màu đỏ, nên mới không dám vào nơi đó, những con trùng lúc trước thực ra sợ, còn chuyện người trong quan tài toàn là nói bừa.

“Bây giờ chúng ta có nên rời khỏi nơi này không?” Vương Bàn Tử đột nhiên đề nghị như vậy.

Tần Vũ suy nghĩ, cảm thấy gã nói cũng có lý, nếu bây giờ rời khỏi nơi này, vậy thì tất cả mạng sống đều được đảm bảo, hoàn toàn không cần lo lắng sẽ gặp phải nguy hiểm nào nữa.

"Lẽ nào trải qua chuyện như vậy mà muốn từ bỏ sao?

Vậy thì các ngươi cũng quá xem thường ta rồi.

Hơn nữa, các ngươi đi theo ta chắc chắn sẽ có kiếp nạn, cần phải giúp ta tìm một thứ, chỉ có thứ đó, kiếp nạn của các ngươi mới không xảy ra." Lão đạo Vô Danh lại bắt đầu giả vờ tiên phong đạo cốt, dường như đã khôi phục lại thân phận lão đạo.

Khi có người xung quanh, họ đều gọi người này là giáo sư, nhưng nếu không có ai, gọi thế nào cũng được.

"Mỗi lần ông đều nói chúng tôi sẽ có kiếp nạn, nhưng chưa bao giờ nói kiếp nạn của chúng tôi là gì.

Như vậy làm sao tôi có thể tin ông?" Hồ Bát Nhất đột nhiên tiến lên một bước, đưa ra một câu hỏi như vậy.

Lão đạo đó dường như không ngờ anh ta lại phản bác như vậy, nên ban đầu rất kinh ngạc.

"Chuyện này tạm thời không thể nói cho các ngươi biết, nhưng chỉ cần giúp ta tìm được thứ đó, kiếp nạn của các ngươi không biết chừng cũng sẽ được tiêu trừ." Tần Vũ im lặng đảo mắt một cái, người này thật sự coi ba người họ là trẻ con ba tuổi sao, lại dùng lý do vụng về như vậy để lừa gạt, không cảm thấy xấu hổ à?

"Ông nghĩ chúng tôi là trẻ con ba tuổi sao?

Lý do như vậy, ông nghĩ chúng tôi sẽ tin à?

Hoặc là ông nói cho chúng tôi biết kiếp nạn của chúng tôi sẽ có hậu quả gì, hoặc là ông nói cho chúng tôi biết ông đang tìm thứ gì.

Hai lựa chọn, bây giờ ông cũng chỉ có hai lựa chọn." Tần Vũ không nói thêm lời thừa thãi nào nữa, trực tiếp nói một đoạn như vậy, để người đàn ông trước mặt lựa chọn.

Lão đạo Vô Danh nhìn mấy người trước mặt, tuy sắc mặt họ bình thản, nhưng khí thế bên trong lại xen lẫn sự phẫn nộ.

Bây giờ dù sao cũng là một phe, người đông thế mạnh, không thể đắc tội.

"Các ngươi có biết Xà Mẫu Lĩnh không?

Bên trong đó có một thứ đang sống, bây giờ nó sắp hồi sinh rồi, cho nên nếu muốn ngăn cản thứ đó hồi sinh, bắt buộc phải tìm, thứ ta muốn tìm chính là thứ đó, chỉ có dùng thứ đó mới có thể ngăn cản nó hồi sinh." Tần Vũ cũng đã nghe nói về thứ này, nên khi nghe một đoạn như vậy cũng đã tin, dù sao những thứ ông ta nói quả thực không phải là giả, hắn cũng đã tận mắt nhìn thấy.

Mặc dù chỉ là ở bên ngoài xa xa nhìn thấy một cái thôi.Vì người đàn ông này đã nói như vậy rồi, nếu còn không tiếp tục hợp tác, sẽ tỏ ra quá không thành ý, cho nên mấy người gật đầu, quyết định cùng người đàn ông này đi tìm thứ ông ta muốn tìm.

Vì nếu thật sự thứ đó sắp hồi sinh, bắt buộc phải ngăn cản, nếu không những sinh vật viễn cổ đó sớm muộn cũng sẽ trở thành chúa tể ở đây, khiến nơi này trở nên sinh linh đồ thán.

Bây giờ con người có vũ khí tiên tiến, nhưng những hiện tượng phi khoa học không thể giải thích được, con người đôi khi không có bất kỳ biện pháp nào.

Cho nên sau tình huống này, mấy người lần lượt đi đến bên cạnh người đàn ông đó.

Lão đạo Vô Danh thấy mấy người không rời đi, thở phào nhẹ

nhõm.

“Lúc nãy khi giúp các ngươi tìm cơ quan, ta cũng phát hiện một nơi, nơi đó khá chật hẹp, nhưng xem ra rất an toàn.

Hai loại trùng kia sớm muộn cũng sẽ gặp nhau, chắc chắn đang tìm kiếm dấu vết chúng ta để lại khắp nơi.

Chúng ta đến nơi đó trốn đi.” Lão đạo Vô Danh vừa nói vừa dẫn đường đi.

Tần Vũ gật đầu đi theo đến một nơi khá chật hẹp.

Giống như người đàn ông trước mặt đã nói, nơi chật hẹp trước mặt này tuy có chút chật chội, đứng cũng có chút khó khăn, nhưng nơi này quả thực rất kín đáo, nếu không nhìn kỹ hoàn toàn không thể nhìn ra.

Cho nên sau khi vào đây, họ đã yên tâm hơn nhiều.

“Lũ trùng đó quả nhiên đến rồi, nhỏ tiếng một chút, đừng nói chuyện, cũng đừng để lộ hơi thở.” Tần Vũ đứng ở ngoài cùng, nên tiếng của hắn cũng dễ bị phát hiện, nhưng vì khả năng ẩn nấp khá tốt, nên hắn đứng ở ngoài cùng, như vậy có thể tăng thêm hệ số an toàn.

Từng người một nín thở, không dám động đậy, nhìn hai loại trùng đó gặp nhau, quả nhiên con trùng màu trắng trông rất sợ con trùng màu đỏ, nhưng chúng đã gặp nhau.

Con trùng màu đỏ tự nhiên sẽ không tha cho những con trùng màu trắng đó.

Thế là họ nhìn một đám thứ màu đỏ trắng lẫn lộn vào nhau, máu thịt văng tung tóe khắp nơi, nhưng không có một con trùng nào phát hiện ra họ ở đây.

Đối với họ đây là một chuyện tốt, dù loại trùng nào chết đi đối với

họ cũng là một chuyện tốt, vì một loại trùng chết đi, loại trùng kia chắc chắn cũng không khá hơn là bao.

Sở dĩ trốn ở đây, là để chúng tự tàn sát lẫn nhau, sau đó ngồi hưởng lợi ngư ông.

Bây giờ họ cũng đã làm được.

Những con trùng đó, giết chóc rất nhanh, rời đi cũng rất nhanh, chỉ còn lại một đống xác chết trên mặt đất.

Lúc này họ mới lén lút ra ngoài, nhìn những con trùng nhầy nhụa trên mặt đất, ngay cả người không dễ buồn nôn như hắn cũng cảm thấy có chút buồn nôn, trong dạ dày cuộn trào có chút khó chịu.

Dù sao ai nhìn thấy những con trùng nhầy nhụa đầy đất như vậy cũng sẽ cảm thấy ghê tởm, cảnh tượng như vậy thật sự không thường thấy.

Chương 386

Vương Bàn Tử cảm thấy có thể nôn ra cả lương khô vừa ăn.

"Được rồi, vì đã ghê tởm như vậy, chúng ta mau rời khỏi đây thôi, để khỏi ở đây buồn nôn." Huống chi mùi ở đây cũng không đặc biệt dễ ngửi, mùi ở đây mang theo một cảm giác tanh hôi, vì những con trùng này hầu hết đều ăn loại thịt đó, nên sau khi thối rữa sẽ phát ra mùi hôi thối này.

Mấy người vội vàng rời khỏi nơi đó.

Lần này không cần phải chịu sự uy hiếp của những con trùng đó nữa, vì xem ra, những con trùng màu đỏ tuy đã thắng, nhưng cũng tổn thất không ít, có lẽ bây giờ chỉ còn lại một phần nhỏ.

Họ lại quay về nơi ban đầu, nơi ban đầu, bây giờ vẫn không có gì thay đổi.

Sau khi đến, họ quyết định mở cái quan tài trước mặt ra, đương nhiên là Vương Bàn Tử đề nghị.

Nhưng lỡ như thứ lão già kia muốn tìm ở trong cái quan tài này, nếu không mở ra, có thể đi một vòng lớn ở đây cũng không tìm được.

Cho nên mở ra xem sao.

Vương Bàn Tử là vì vàng bạc châu báu bên trong, nhưng hắn thì khác.

Tuy Vương Bàn Tử là một người khá tham tiền, nhưng lúc quan trọng lại là một người rất đáng tin cậy.

Cho nên sau khi thấy dáng vẻ bây giờ của gã, những người khác cũng không nói gì.

Mấy người cùng nhau mở cái quan tài ra, cái quan tài này dường như không được đóng đặc biệt chặt.

Sau khi mở ra, bên trong trống rỗng, không có gì cả.

Mấy người đều có chút kinh ngạc, vì ban đầu họ cũng đã thử mở cái quan tài này, nhưng cái quan tài này được đóng rất chặt, cho nên ban đầu cảm thấy cái quan tài này không được đóng đặc biệt chặt, họ đã có chút kinh ngạc.

"Có phải sau khi chúng ta rời khỏi đây, có người khác vào không?" Vương Bàn Tử thử hỏi một câu, nhưng kết quả đã rõ ràng, chắc là không có người khác, trong thời gian ngắn như vậy làm sao có thể?

"Đừng hoảng sợ như vậy, chắc là có người khác, dù sao ở đây dường như không chỉ có đội của chúng ta, có một số người mang theo thiết bị công nghệ cao, chỉ là bây giờ chúng ta chưa gặp họ thôi." Nghe hắn nói xong, họ lại nghĩ, ban đầu khi vào đã thấy cái lỗ đó, đó quả thực là cái lỗ chỉ có thể tạo ra bằng thiết bị công nghệ cao, cho nên bên trong có một đội khác.

Bây giờ mấy người đã thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó họ từ từ rời khỏi nơi này, vì đồ bên trong đã bị người ta lấy đi rồi, mở nơi này ra nữa cũng không có tác dụng.

Tiếp theo nơi họ muốn đến là một nơi khác, cũng là nơi quan trọng nhất sắp phải đối mặt, nơi mà chủ mộ tồn tại.

Nhưng vào lúc này, họ lại đột nhiên ngửi thấy một mùi hương, sau đó đầu óc bắt đầu trở nên không còn minh mẫn nữa, dường như bị thứ gì đó mê hoặc, bắt đầu từng người một ngã xuống đất.

Khi Tần Vũ sắp ngã xuống đất, hắn nhìn thấy một người phụ nữ đi đôi giày da màu đen, đi đến trước mặt hắn, nhưng không nhìn rõ người phụ nữ đó trông như thế nào.

“Rốt cuộc là chuyện gì?

Sao lại để thành ra thế này, lại để mấy người đó vào được?” Tần Vũ dần tỉnh lại thì nghe thấy một câu như vậy, muốn giãy giụa, lại phát hiện tay mình bị trói chặt, hoàn toàn không thể giãy giụa.

Người đó có lẽ cũng phát hiện hắn đã tỉnh, đôi khi lạnh lùng đứng nhìn.

“Các người là ai?

Đây là đâu?” Tần Vũ có chút kỳ quái nhìn một đội người trước mặt, những người này không ngoại lệ đều mặc đồ đen, trông giống như một tổ chức xã hội nào đó.

“Về việc chúng tôi là ai, cậu không cần biết, chỉ cần nói ra những chuyện cậu biết, sau đó đưa thứ cậu có được cho chúng tôi là được, chúng tôi có thể an toàn hộ tống cậu về, nếu không thì ở lại đây tự sinh tự diệt đi.” Một người đàn ông đi đến trước mặt, nói một đoạn như vậy.

Tần Vũ từ từ nhíu mày, dường như không hài lòng với hành vi kiêu ngạo này, nhưng bây giờ cũng không có cách nào, vì cả bốn người đều bị những người này trói lại.

Đội người này xem ra chính là đội mà hắn biết ban đầu, đội vũ khí công nghệ cao đó.

“Trong tay chúng tôi chắc là không có thứ các người muốn, dù sao tất cả những thứ trong này chúng tôi đều không lấy.” Bây giờ tuyệt đối không thể cứng đối cứng với đám người này, cho nên hắn nói một câu như vậy trước.

Ba người kia chưa tỉnh, bây giờ chỉ có một mình hắn tỉnh, nên có thể dư dả đối phó với mấy người này, dù sao hắn cũng là một người rất cẩn thận, nên nói gì không nên nói gì, hắn cũng biết.

“Xem ra bây giờ cậu vẫn chưa biết chúng tôi là ai nhỉ.

Chúng tôi, thứ chúng tôi muốn không phải là thứ lấy từ đây, mà là lấy từ nơi khác.

Nói đi, miếng ngọc bội đó rốt cuộc ở đâu?” Ngọc bội?

Tần Vũ trên người không có ngọc bội.

“Chúng tôi không có bất kỳ ngọc bội nào, các người chắc là nhầm rồi.” Ánh mắt Tần Vũ có chút mờ mịt.

“Các người thật không thành thật, lúc đó tôi đã tận mắt nhìn thấy miếng ngọc bội, cậu nghĩ tôi sẽ nói dối sao?” Bên cạnh không biết từ đâu đi ra một người.

Người đó đứng sau lưng hắn, Tần Vũ cố gắng quay đầu lại nhìn.

“Lại là cậu?” Đúng vậy, người đàn ông xuất hiện trước mặt Tần Vũ, chính là người thanh niên gặp ở tiệm massage chân.

“Lẽ nào miếng ngọc bội mà họ nói, chính là thứ mà người thanh niên đó nhìn thấy trên cổ Vương Bàn Tử ở trong tiệm lúc đó?” Tần Vũ thầm nghĩ trong lòng.

Vương Bàn Tử cũng không biết đã để miếng ngọc trên cổ ở đâu, cho nên bây giờ những người này hoàn toàn không tìm thấy miếng ngọc đó ở đâu.

Nếu không cũng sẽ không hỏi những câu hỏi như vậy.

Tần Vũ đang suy nghĩ xem nên trả lời thế nào, những người này đều có súng thật đạn thật, không chỉ bị trói, vũ khí nóng cũng không có, cho nên trong tình huống nguy hiểm như vậy, Tần Vũ trong lòng đang nghĩ cách đối phó với những người này.

Lúc này có một trận tiếng sột soạt truyền vào tai hắn, tai hắn động đậy, âm thanh đó giống như tiếng của những con bọ cánh cứng màu

đỏ khi bò.Vì có thể nghe thấy âm thanh, chứng tỏ những con bọ cánh cứng màu đỏ chắc là không ở quá xa.

Tần Vũ thử động đậy sợi dây trên tay, có lẽ họ cho rằng hắn không thể trốn thoát, nên những người đó trói cũng không đặc biệt chặt.

Lại tạo cho hắn một cơ hội tuyệt vời.

Âm thanh tuy không lớn, nhưng họ đều có thể nghe rõ ràng, những người mặc đồ đen bên cạnh không thể nào không nghe thấy.

"Tiếng gì vậy?" "Chắc là những con trùng đó, đi rắc thứ đó qua bên kia." Trong tay người đó cầm một loại bột màu trắng, loại bột này tuy bình thường, nhưng nếu rắc qua bên kia, bất kỳ con trùng nào cũng không dám đến gần.

Chương 387

Chẳng trách những người này từng người một đều không hề hấn gì, hóa ra là có loại công nghệ đen này.

Tần Vũ nhìn thấy trong tay người đó có bột màu trắng, suy nghĩ, nếu có thể trộm được bột màu trắng trong tay người đó, xác suất thành công là bao nhiêu?

Nhìn những người canh gác xung quanh, dường như xác suất không lớn.

Lúc này mấy người kia cũng từ từ tỉnh lại, Vương Bàn Tử là người tỉnh đầu tiên, một vẻ mặt mờ mịt nhìn xung quanh, động đậy cánh tay, phát hiện bị trói.

"Ai trói tiểu gia đây?" Vương Bàn Tử lúc này không chú ý đến những người mặc đồ đen xung quanh, nên hét lớn một tiếng.

Đợi hét xong, mới phát hiện xung quanh không có ai trả lời, nhìn lại xung quanh, toàn bộ đều là người mặc đồ đen, mỗi người đều đang nhìn chằm chằm vào gã.

Vương Bàn Tử vốn đang đứng lại im lặng ngồi xuống, hai người bên cạnh tuy đã tỉnh, nhưng đều cùng một trạng thái, đều không hiểu chuyện gì.

"Vì đều đã tỉnh rồi, vậy nói đi, giấu ngọc bội ở đâu?" Bàn Tử không biết ngọc bội trong miệng họ là thứ gì, bèn huých Tần Vũ bên cạnh.

"Tần ca, ngọc bội gì vậy?

Sao em nghe không hiểu?" "Được rồi, thứ đó không có trên người chúng ta." "Các người lục soát hết người tôi, thứ đó cũng không có

trên người tôi.

Khi vào đây, Vương Bàn Tử đã làm mất rồi." Ánh mắt Tần Vũ dị thường kiên định, không có một chút dấu vết nói dối.

Người mặc đồ đen trước mặt cúi đầu nhìn một cái, xem ra không giống đang nói dối.

"Cũng không giống đang nói dối, lẽ nào thật sự giống như hắn nói, khi vào đã làm mất thứ đó ở bên ngoài?" Lời của Tần Vũ khiến những người mặc đồ đen có chút nghi ngờ.

"Nếu thật sự như vậy, vậy thì chúng tôi sẽ đưa các người đi cùng, sau khi ra ngoài để các người tự mình dẫn chúng tôi đi tìm." Bên cạnh cứ có một người im lặng, từ lúc hắn tỉnh lại, người đó không nói gì, bây giờ nghe xong lời của mấy người kia, xen vào một câu như vậy.

Tần Vũ nhíu mày, nếu nói như vậy, đưa ngọc bội cho những người này, e rằng những người này cũng không thể thả họ.

Cho nên cứ để ngọc bội trên người mình, như vậy mạng sống của mình sẽ được bảo đảm, dù sao những người đó vì muốn tìm ngọc bội, sẽ không làm gì mình.

Mấy người kia im lặng, bây giờ chưa hoàn toàn hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì, cho nên nếu bây giờ nói chuyện cũng không biết nói gì.

Chỉ có thể im lặng nhìn.

Một lúc sau, có lẽ đã thương lượng xong cách xử lý mấy người họ, nên từ bên kia quay về.

Dây thừng trên người họ trông rất lỏng lẻo, nhưng thực tế, càng giãy giụa mạnh, dây thừng càng siết chặt.

Tần Vũ thử một lần sau đó không giãy giụa nữa, dù sao dây thừng siết vào da cũng rất khó chịu, hắn lại không phải là kẻ thích bị ngược

đãi, tự nhiên không thể giãy giụa nữa.

"Đưa mấy người này đi, chúng ta đi qua bên kia." Người đó ra lệnh cho mấy tên bảo vệ mặc vest đen.

Nghe hắn nói xong, mấy người kia gật đầu sau đó kéo họ đi, thủ pháp rất thô lỗ, giống như đang xử lý một đống rác.

Tuy bị trói, nhưng bốn người họ rất phản cảm với hành động này, nhưng cũng không có cách nào, dù sao cũng đang trong tay người ta.

Có bất mãn nữa, cũng phải tạm thời nhịn. .....

"Ngươi đang làm gì vậy?" Đi một lúc, đột nhiên nhìn thấy người bị trói phía sau đang ngồi xổm trên đất, không biết đang làm gì.

Tần Vũ chính là người đang ngồi xổm trên đất đó.

"Ở đây có mấy con trùng, tôi giẫm chết chúng, cứ bò lên người tôi hoài." Nghe hắn nói xong, mấy người kia có chút tò mò ngồi xổm xuống.

Đội được chia thành mấy bộ phận, một bộ phận đi trước dò đường, một bộ phận khác phụ trách ở giữa, bộ phận cuối cùng, cũng là bộ phận có số người ít nhất.

Tần Vũ nhìn những người khác, dường như đều không chú ý đến hai người họ, bèn hung hăng chọc vào mắt người đó, cả người giãy ra.

Những sợi dây đó sớm đã bị hắn dùng một loại vũ khí sắc bén đặc biệt cắt ra.

Con dao đó hắn mang theo bên người, sợ gặp nguy hiểm, nên mới mang theo.

Con dao đó rất nhỏ, bình thường để trên người căn bản không ai có thể nhìn thấy.

Cho nên hắn cứ cầm con dao nhỏ đó, vì không ai biết hắn cầm dao, cũng không có chút đề phòng nào.

Người đó trong chốc lát không đề phòng, cả người ngã xuống đất, bắt đầu la hét thảm thiết, dù sao mắt là nơi yếu ớt như vậy, trong chốc lát bị đâm thủng, loại đau đớn đó không phải người thường có thể chịu đựng được.

Nhìn dáng vẻ của tên bảo vệ đó, biết một nhát dao của hắn đâm ác đến mức nào.

Dây thừng sớm đã bị cắt đứt, Tần Vũ nhanh chóng chạy đến một nơi khác.

Mấy người kia vì không có con dao nhỏ như vậy, nên mấy người bị ngoan ngoãn trói lại, một lời cũng không nói.

Tuy bị trói, nhưng tai họ không điếc.

Tiếng la hét thảm thiết như vậy lập tức truyền đến tai những người phía trước, họ cũng ý thức được có chuyện xảy ra, bèn quay đầu lại, muốn xem đã xảy ra chuyện gì.

Vì trong hộp không có gì cả nên nó cũng chẳng còn tác dụng gì nữa.

Mấy người họ chậm rãi rời khỏi căn phòng, để lại chiếc hộp rỗng trên bàn, mặc kệ nó tự sinh tự diệt.

Cả nhóm tiếp tục đi qua vài nơi khác, nhưng mấy chỗ vừa rồi đều khá nhỏ, bên trong cũng không có gì đáng chú ý nên họ không bận tâm nhiều.

Sau khi rời khỏi những căn phòng nhỏ đó, trước mắt họ đột nhiên hiện ra một không gian cực kỳ rộng lớn.

Với Tần Vũ, không gian này thật sự quá to.

Nếu muốn đi một vòng hết nơi này, chắc chắn sẽ mất rất nhiều thời gian.

Bốn người bèn chia nhau ra bốn góc để kiểm tra tình hình xung quanh.

Chương 388

Khác với những nơi trước, ở đây lạ lùng là không có ngọn đèn nào.

Trong tình cảnh này, họ hoàn toàn không thể nhìn rõ toàn bộ diện mạo của căn phòng, vì vậy chỉ có thể bất đắc dĩ chia làm bốn người, mỗi người đi về một góc để dò xét.

Bằng cách này, họ có thể miêu tả lại cho ba người còn lại để cùng nhau phán đoán xem đây rốt cuộc là nơi nào.

Tần Vũ đi về một góc khá xa, nên quãng đường của hắn dài hơn những người khác rất nhiều.

Trong lúc đi, hắn quan sát môi trường xung quanh, nhưng vì tối om như mực nên cũng chẳng thấy được gì nhiều.

Tuy nhiên, hắn có thể nhận ra xung quanh có đầy những cái hố sâu hố cạn, còn những bức tường thì trông khá rùng rợn.

Hắn cau mày, cố gắng không nhìn vào chúng nữa.

Chẳng mấy chốc, hắn đã đến góc của mình.

Mặc dù trong tay có đèn pin, nhưng phạm vi chiếu sáng có hạn, đó là lý do họ phải chia nhau ra.

Chỉ cần tập hợp tất cả ánh sáng lại một chỗ, có lẽ họ sẽ nhìn ra được tình hình tổng thể mà không cần từng người phải miêu tả lại, cách này có thể tránh được phiền phức. "Mẹ nó, đây rốt cuộc là cái quỷ gì vậy?

Mấy bức tường này lồi lõm trông ghê người thật," Vương Bàn Tử liếc nhìn xung quanh rồi lẩm bẩm một câu.

Những người khác nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng cũng cảm thấy hơi khó chịu.

Dù sao thì bất cứ ai nhìn thấy một khung cảnh rợn người như vậy cũng không thoải mái, nhất là khi họ đang ở ngay trong đó.

Ngay khi họ chuẩn bị quan sát kỹ hơn, xung quanh đột nhiên sáng bừng lên.

Hóa ra những viên châu không rõ làm bằng gì trên tường bắt đầu phát ra từng luồng ánh sáng rực rỡ.

Ánh sáng đó vô cùng mạnh mẽ, trong nháy mắt đã chiếu rọi toàn bộ không gian.

Họ dần dần hạ đèn pin xuống, bắt đầu quan sát môi trường xung quanh.

Đèn pin của họ tuy có thể giúp nhìn rõ xung quanh, nhưng lại không thể nhìn chi tiết.

Giờ có những luồng sáng này, họ có thể quan sát trọn vẹn cả căn phòng. "Phải công nhận là có ánh sáng này, nơi này trông đỡ hơn hẳn, không còn đáng sợ như lúc nãy nữa," Hồ Bát Nhất cảm thán.

Vương Bàn Tử nhìn Hồ Bát Nhất bằng ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh. "Ông ngáo à?

Không thấy môi trường xung quanh có thay đổi gì đâu?

Ở đây sáng trưng thế này mà tôi thấy có khác gì đâu.

Xong chưa?

Xong rồi thì mình mau rời khỏi cái chỗ quái quỷ này đi.

Chẳng biết mấy cái tường này có gì hay ho mà từng người một nhìn đăm chiêu thế," Vương Bàn Tử nhìn những người khác đang chăm chú quan sát vách tường, không nhịn được mà hét lên.

Nhưng dường như họ hoàn toàn không nghe thấy lời gã nói, vẫn tập trung vào bức tường. "Mấy người không nghe tôi nói gì à?

Bị làm sao thế?

Nhìn tường đến điếc luôn rồi hả?" Vương Bàn Tử có chút mất kiên nhẫn, tiến lên phía trước, liếc mắt ra ngoài rồi lập tức sợ hãi thụt lùi lại.

Nơi này đã khác hẳn lúc trước, rõ ràng chỉ có một lối ra thôi mà. "Sao vậy?" Tần Vũ lúc này mới phản ứng lại, hình như vừa có ai đó gọi mình.

Hắn quay đầu lại thì thấy Vương Bàn Tử mặt mày tái mét sợ hãi chạy ngược vào. "Cậu tự ra mà xem thì biết," Vương Bàn Tử hít một hơi thật sâu, xem ra vẫn chưa hoàn hồn.

Tần Vũ tò mò nhìn thoáng qua, sau đó cũng chạy ra ngoài xem thử.

Bên ngoài không còn là con đường lúc nãy nữa, họ đã bị chuyển đến một nơi khác.

Đó là một căn phòng khác, lớn hơn căn phòng này rất nhiều, và những thứ bên trong trông cũng đáng sợ hơn nhiều.

Nếu ở đây chỉ có những bức tường lồi lõm, thì ở nơi đó, mọi thứ đều lồi lõm, méo mó, cảm giác như một không gian bị bóp méo. "Thấy chưa, bên trong đó rốt cuộc là cái gì vậy?" Tần Vũ nhìn Vương Bàn Tử đang sợ hãi tột độ trước mặt, không nhịn được cười. "Sợ à?

Lúc nãy gọi tôi gan to lắm mà?

Sao giờ lại nhát gan thế này?" Tần Vũ cảm nhận cơn đau cuồn cuộn trong cơ thể, không nhịn được mà kêu lên thành tiếng.

Cũng không thể trách hắn, nếu người khác phải chịu đựng cơn đau như vậy, có lẽ cũng không chịu nổi. "Tôi đưa cậu qua kia ngồi trước

đi, thấy cậu đau đớn thế này cũng không phải cách.

Cứ để cậu nghỉ ngơi một lát rồi tính," Nghe lời của người bạn đồng hành, hai người còn lại gật đầu.

Sau đó, họ dìu Tần Vũ đến ngồi tựa vào một bức tường gần đó.

Chương 389

Như vậy, cơ thể hắn cảm thấy dễ chịu hơn một chút, không còn đau đớn như lúc trước. "Bây giờ chúng ta cũng không có cách nào tìm đường cũ để quay lại, cũng không biết cái trục cơ quan này bao giờ mới quay một lần nữa.

Chẳng lẽ chúng ta cứ ở lì trong này mãi sao?" Hồ Bát Nhất bình thản nói.

Sắc mặt Tần Vũ lúc này trắng bệch.

Hắn có thể cảm nhận được thứ gây ra cơn đau đang di chuyển lên cánh tay mình.

Hắn bèn xắn tay áo lên xem.

Hắn phát hiện trên cánh tay không biết từ lúc nào đã nổi lên một cục sưng lớn.

Hồ Bát Nhất lúc này cũng nhìn thấy cục sưng trên tay hắn, khẽ cau mày.

Hồ Bát Nhất nhận ra thứ trên tay người đàn ông trước mặt là gì.

Kế sách duy nhất bây giờ chỉ có một.

Anh ta chậm rãi lấy con dao nhỏ từ trong túi Tần Vũ ra.

Đó là một con dao vô cùng sắc bén. "Cậu ráng chịu đau một chút, chỉ có cách này mới lấy được thứ đó ra.

Nếu không, nó sẽ từ từ ăn mòn huyết nhục của cậu, đến lúc đó e là chỉ còn lại bộ xương thôi," Tần Vũ nghe lời Hồ Bát Nhất, chậm rãi gật đầu.

Hắn nghiến chặt răng, sợ mình sẽ rên rỉ nên đặc biệt lấy một chiếc

áo nhét vào miệng, dùng sức cắn chặt.

Hồ Bát Nhất có chút im lặng nhìn người trước mặt đã chuẩn bị xong, rồi từ từ rút dao ra, đâm một cách chính xác vào giữa cục sưng.

Thứ bên trong giãy giụa một hồi, thậm chí còn nghe thấy tiếng kêu "chi chi" quái dị.

Tần Vũ đau đến toát mồ hôi lạnh.

Để đánh nhanh thắng nhanh, Hồ Bát Nhất lập tức rạch miếng thịt đó ra.

Chỉ trong vòng vài giây, thứ bên trong đã bị moi ra cùng với phần thịt thối rữa.

Lúc này, mọi người mới nhìn rõ thứ trong cơ thể Tần Vũ.

Đó là một con bọ cánh cứng màu đỏ, chính là con bọ đỏ mà họ truy đuổi trước đó.

Không biết từ lúc nào, nó đã chui vào cơ thể người trước mặt.

Xem ra họ đã quá sơ suất, để cho con bọ này có cơ hội lợi dụng. "Giờ đỡ hơn chút nào chưa?" Tần Vũ sắc mặt trắng bệch gật đầu.

Mặc dù bây giờ trên cánh tay bị khoét một lỗ, phần thịt thối bên trong đã được nặn hết ra ngoài, đau đến thấu tim gan, nhưng so với lúc con bọ đó hoành hành trong cơ thể, cơn đau này đã nhẹ hơn rất nhiều. "Chờ đã, mọi người có nghe thấy tiếng gì không?" Hình như có tiếng của một vật thể khổng lồ đang chuyển động, kèm theo đó là tiếng "két két" của máy móc. "Tốt quá rồi, chắc là âm thanh do cái trục cơ quan phát ra.

Mau mở cửa ra xem bên ngoài là phòng nào," Hồ Bát Nhất mặt lộ vẻ vui mừng, dặn dò Vương Bàn Tử bên cạnh.

Vương Bàn Tử cũng mừng rỡ không kém.

Vừa mới bàn tán xem khi nào cái trục này mới chuyển động, không ngờ chỉ trong một thời gian ngắn như vậy, nó đã bắt đầu quay.

Nhưng ngay khoảnh khắc mở cửa, sắc mặt Vương Bàn Tử liền biến đổi.

Gã vội vàng đóng sập cửa lại, nhưng vẫn có một vài con bọ theo khe cửa chui vào.

Đến khi cánh cửa đóng lại hoàn toàn, cũng đã có không ít con bọ lọt vào trong.

Mấy người còn lại đều vô cùng kinh ngạc.

Họ vốn tưởng rằng thứ này sẽ quay về lại mật thất ban đầu, nhưng không ngờ nó lại đổi sang một nơi khác, một nơi tràn ngập vô số côn trùng.

May mà Vương Bàn Tử đóng cửa nhanh, nếu không, e là cả đám đã bị đội quân côn trùng nuốt chửng. "Đúng là dọa chết tôi rồi.

Không biết lúc tôi nhìn thấy cảnh tượng đó, trong lòng chấn kinh đến mức nào đâu," Hồ Bát Nhất vỗ vỗ vai gã, cố gắng trấn an tinh thần đang hoảng loạn. "Tôi cũng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

May mà tốc độ đóng cửa của cậu đủ nhanh nên chúng ta mới sống sót thành công.

Cảm ơn nhiều," Vương Bàn Tử nghe vậy liền lắc đầu. "Chuyện nhỏ thôi, không có gì.

Nhưng đám bọ này phải làm sao đây?" Vương Bàn Tử chỉ vào những con bọ đang bò lổm ngổm trên đất.

Số lượng của chúng không quá nhiều, nhưng lúc nhúc trên mặt đất cũng là một mối nguy hiểm. "Để tôi xử lý," Tần Vũ lúc này đã hồi

phục gần xong.

Mặc dù vết thương trên cánh tay vẫn còn hơi đau, nhưng vì ở đây thông gió nên phần thịt mới đã bắt đầu mọc lại, cơn đau này hắn vẫn có thể chịu đựng được. "Không ngờ, không ngờ trùm cuối lại là..." Tần Vũ khẽ nói một câu.

Chương 390

Sau đó, hắn lấy từ trong túi ra một con châu chấu đan bằng cỏ.

Thứ này đáng lẽ phải ở trong túi của lão già kia, nhưng để đề phòng lão giở trò, Tần Vũ đã đặc biệt lấy trộm nó ra.

Vật này khá nhỏ nhắn.

Tuy chỉ là một con châu chấu bằng cỏ, nhưng đối với Tần Vũ, tác dụng của nó lại lớn hơn nhiều. "Cái thứ này không phải là con châu chấu bằng cỏ sao, có tác dụng gì chứ?" Vương Bàn Tử nhìn con châu chấu rồi nói. "Đừng xem thường nó, đối với tôi bây giờ, tác dụng của nó lớn hơn nhiều đấy," Tần Vũ mân mê con châu chấu bằng cỏ.

Con châu chấu đó xiêu xiêu vẹo vẹo bò ra ngoài.

Nó đi được một đoạn khá xa, mỗi khi gặp phải vật nguy hiểm, nó đều quay đầu lại.

Nếu gặp phải vật cản, nó sẽ lấy một ít đất ở đó mang về. "Đây không phải là châu chấu bằng cỏ, chắc là châu chấu thật," Vương Bàn Tử tấm tắc khen ngợi.

Nghe Vương Bàn Tử nói vậy, Tần Vũ lắc đầu.

Đây đúng là một con châu chấu bằng cỏ.

Ban đầu, hắn thấy lão đạo sĩ vô danh cầm con châu chấu này nghịch trong tay, vì tò mò nên mới lấy xem thử.

Nhưng sau khi quan sát và thấy nó không có gì đặc biệt, Tần Vũ thực sự cũng không mấy quan tâm đến nó.

Sau đó, lão đạo sĩ vô danh đã đòi lại con châu chấu này một cách cưỡng ép.

Hành động đó khiến Tần Vũ dần chú ý đến nó hơn.

Dần dần, hắn cũng phát hiện ra một công dụng khác của con châu chấu bằng cỏ này.

Bên trong nó chắc chắn có giấu một số cơ quan nào đó, nếu không, một con châu chấu chỉ được đan bằng cỏ đơn thuần không thể nào cử động được.

Tần Vũ dù có gặp ma, nhưng chuyện khoa trương hơn cả gặp ma thế này, hắn tự nhiên không thể tin được.

Đợi sau khi sử dụng xong thứ này, Tần Vũ định sẽ tháo nó ra xem, để biết bên trong rốt cuộc có kết cấu như thế nào.

Con châu chấu bằng cỏ đó nhanh chóng bò vào bên trong.

Cả ba nhìn nó dần đi xa.

Một lúc lâu sau, con châu chấu mới quay trở lại.

Xem ra ở đó không có vật cản, nơi này trông khá rộng rãi, nhưng không ngờ sau khi để con châu chấu đi dò xét, nó lại xa đến vậy.

Sau khi nó quay về thì cũng hết tác dụng, Tần Vũ trực tiếp tháo nó ra.

Vì thứ này được bọc bằng cỏ rất kỹ nên hoàn toàn không nhìn thấy được thứ bên trong.

Tần Vũ từ từ gỡ sạch lớp cỏ xung quanh, để lộ ra một bộ khung bằng gỗ.

Không ngờ bên trong lại là một con bọ khổng lồ, trông cực kỳ gớm ghiếc.

Hắn chưa từng thấy loại bọ này bao giờ.

Xem ra nó không phải là máy móc, mà là lợi dụng tập tính của một

số loài côn trùng.

Tay Tần Vũ trượt một cái, bộ khung gỗ rơi xuống đất và vỡ tan, con bọ bên trong nhanh chóng chui ra, định bỏ chạy.

Tần Vũ định dùng tay bắt lấy, nhưng lại lo không biết trên lưng con bọ có độc hay không nên chần chừ trong giây lát.

Chính trong khoảnh khắc đó, Vương Bàn Tử nhanh chóng chạy đến trước mặt con bọ, rồi một cước giẫm chết nó. "Bàn Tử!

Thứ này còn có ích, ông giẫm chết nó làm gì?" Vương Bàn Tử nghe Tần Vũ nói, có chút lúng túng gãi đầu. "Tôi tưởng cậu không cần nữa nên giẫm chết luôn." Tần Vũ khẽ liếc nhìn, cuối cùng không nói gì thêm.

Mặc dù biết nơi này rất lớn, nhưng dựa vào những lời lão già kia nói, có lẽ họ đã tiến vào một nơi không tầm thường, rất có thể đây là nơi chôn cất thực sự của chủ mộ.

Có thể khẳng định rằng, lão già kia chắc chắn đã ở đây, và vô cùng quen thuộc với lăng mộ này, chỉ là cứ giả vờ không biết mà thôi. "Nếu lão già đó có thể ném chúng ta vào đây một cách chính xác như vậy, điều đó chứng tỏ lão ta vô cùng quen thuộc với môi trường nơi này, chắc chắn trước đây đã từng ở đây rồi," suy nghĩ của Hồ Bát Nhất hoàn toàn trùng khớp với Tần Vũ.

Tần Vũ gật đầu.

Nơi này tuy có chút ánh sáng yếu ớt, nhưng không đủ để quan sát toàn bộ môi trường.

Hơn nữa, nguy hiểm có thể xuất hiện ở bất cứ đâu xung quanh, ba người không thể phân tán ra như lúc nãy được nữa.

Tụ tập lại với nhau như thế này, hệ số an toàn sẽ cao hơn.

Nếu lại phân tán ra, một người gặp chuyện, những người khác cũng không thể nhanh chóng đến ứng cứu.

Vì vậy, cả ba đứng sát vào nhau.

Bỗng họ nghe thấy những tiếng sột soạt xung quanh, cảm giác như tiếng côn trùng bò, có thể là đám bọ họ gặp trước đó.

Thế nên sau khi vào đây, cả ba không dám động đậy, vì môi trường hiện tại quá tối, ánh sáng xung quanh không biết bị thứ gì che khuất, ánh sáng vốn có thể nhìn rõ giờ đã hoàn toàn biến mất.

Cả ba chỉ có thể dựa sát vào nhau, như vậy sẽ an toàn hơn một chút.

Chương 391

Nếu họ tách ra, hệ số an toàn sẽ giảm đi rất nhiều.

Vương Bàn Tử nghe thấy âm thanh đó, trong lòng có chút hoảng sợ.

Mặc dù nghe giống tiếng côn trùng bò, nhưng cũng không chắc chắn.

Những sinh vật chưa biết luôn khiến người ta cảm thấy sợ hãi, đặc biệt là nơi này lại tràn ngập khí tức hắc ám, càng làm tăng thêm nỗi sợ của gã.

Vương Bàn Tử vốn định lên tiếng, nhưng lại sợ âm thanh sẽ thu hút những thứ đó đến, nên nói được nửa chừng lại ngậm miệng.

Một lúc sau, những tiếng sột soạt đó biến mất, nhưng cả ba vẫn không dám cử động.

Họ sợ những thứ đó chỉ đang dừng lại ở một nơi nào đó gần họ.

Nếu họ phát ra âm thanh, e rằng những thứ đó sẽ lập tức tấn công.

Vì vậy, sau khi gặp tình huống này, họ đứng yên tại chỗ một lúc.

Đợi đến khi xung quanh hoàn toàn an toàn trở lại, họ mới bắt đầu nói chuyện.

Người đầu tiên lên tiếng là Vương Bàn Tử, vẻ mặt kinh hoàng thất sắc.

Tuy xung quanh tối om, nhưng vì ba người đứng khá gần nhau nên vẫn có thể nhìn thấy biểu cảm trên mặt nhau.

Bây giờ tất cả đèn pin đều ở trong ba lô, mà phần lớn lại nằm trong ba lô của Vương Bàn Tử.

Nhưng lúc gã nhảy xuống, ba lô lại để ở trên, e là đã sớm bị lão già kia lấy đi rồi.

Lão già đó chắc chắn đã có kế hoạch từ trước, nếu không, mọi chuyện không thể diễn ra thuận lợi như vậy. "Bây giờ chúng ta phải làm sao đây?

Đèn pin của tôi cũng ở trên đó, mà trên đó chắc chắn có lão già kia, không chừng lão đã lấy ba lô của tôi đi rồi," lời nói của Vương Bàn Tử đầy vẻ sốt ruột.

Những người khác cũng khá lo lắng.

Một khi đã biết xung quanh có những thứ chưa xác định, họ phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Bởi vì không ai biết những thứ xung quanh có thể đột ngột tấn công hay không. "Tôi nói thì nhẹ nhàng vậy thôi, chứ giờ chúng ta không tìm thấy bất kỳ lối ra nào cả, ngay cả lối thông sang nơi khác cũng không thấy đâu," Vương Bàn Tử có chút nản lòng.

Tần Vũ vỗ vai gã, ý bảo tuyệt đối không được nản chí.

Lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, chỉ cần đồng lòng hiệp lực, không bao giờ bỏ cuộc, nhất định sẽ tìm được lối ra.

Tần Vũ cũng nói ra câu đó.

Mặc dù câu nói này ở đây có vẻ hơi sáo rỗng, nhưng ít nhất cũng có thể xoa dịu cảm xúc của mỗi người. "Cậu nói đúng, Bàn gia đây đã từng thấy thứ gì mà chưa thấy, chút chuyện nhỏ này sao làm khó được tôi?" Nghe những lời đầy chí khí của Vương Bàn Tử, hai người còn lại cũng kiên định hơn với quyết tâm của mình.

Họ bắt đầu đi lại trong không gian tương đối rộng lớn này.

Nếu cứ đứng yên tại chỗ, họ hoàn toàn không có cách nào tìm ra

những lối đi ẩn giấu xung quanh.

Nhưng nếu di chuyển, lại sẽ gây ra tiếng động.

Tần Vũ định để mọi người hơi phân tán ra, nhưng phải duy trì ở trạng thái hai bên đều có thể nhìn thấy nhau. "Bây giờ mọi người bước nhẹ một chút, như vậy, cho dù xung quanh có thứ gì, chúng cũng sẽ không lao vào tấn công ngay từ đầu." Bất kể thứ xung quanh là gì, chỉ cần họ bước đi nhẹ nhàng, cho dù thính giác của nó có nhạy bén đến đâu, cũng cần thời gian để phán đoán xem tiếng bước chân rốt cuộc là của ai.

Dù sao thì ở đây không chỉ có một loại sinh vật.

Nhưng đây cũng chỉ là phỏng đoán của hắn.

Tuy chỉ là phỏng đoán, hắn vẫn phải nói cho họ biết, vì một chút thông tin này có thể là thứ cứu mạng vào thời khắc quan trọng.

Cả ba từ từ tản ra, nhanh chóng đến nơi trước mặt.

Mỗi bước đi họ đều phải quan sát môi trường xung quanh, nếu có gì không ổn, họ sẽ lập tức dừng lại.

Có vẻ như những thứ đó đã rời khỏi đây, nên họ không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào nữa.

Cả ba thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần những thứ xung quanh đã đi, sự an toàn của họ sẽ được đảm bảo, việc tìm lối ra chỉ là vấn đề thời gian. "Tôi có một thắc mắc." Sau khi đi một vòng lớn, gần như đã đi hết nơi này và xác nhận không có nguy hiểm gì, cả ba tùy tiện tìm một chỗ ngồi quây quần lại.

Bây giờ họ cần thảo luận xem lối ra rốt cuộc ở đâu, nhưng Vương Bàn Tử đột nhiên hỏi một câu như vậy. "Ông có thắc mắc gì?" "Lão già kia không phải lúc đầu nói nơi chúng ta vào có khả năng là mộ của

chủ mộ sao?

Vậy tại sao tôi ở đây mà không thấy cái quan tài nào cả?

Chẳng lẽ chủ mộ là không khí à?" Nghe Vương Bàn Tử nói, hai người còn lại cũng suy nghĩ.

Hình như đúng là có lý, đi một vòng lớn như vậy mà thật sự không tìm thấy cái quan tài nào.

Thậm chí một cái xác cũng không thấy. "Cậu nói cũng đúng.

Chúng ta đã đi lâu như vậy mà không tìm thấy một cỗ quan tài nào, không thể nào.

Chương 392

Chẳng lẽ căn phòng chúng ta đang ở không phải là phòng của chủ mộ?" Hồ Bát Nhất suy đoán. "Nơi chúng ta vào hẳn là nơi ở của chủ mộ, vì trông nó lớn hơn nhiều so với những nơi khác chúng ta đã vào, có thể chứng minh đây chính là nơi của chủ mộ," Tần Vũ bình thản giải thích. "Vậy thì bây giờ, chủ mộ ở đâu?" Hồ Bát Nhất cau mày.

Tần Vũ suy nghĩ một lát rồi nói: "Vì vậy tôi chắc chắn ở đây phải có một lối ra khác, nếu không, quan tài của chủ mộ ở đâu?

Cho nên chúng ta bây giờ phải nhanh chóng tìm ra nơi đó." Tần Vũ nói xong, hai người kia gật đầu.

Họ lại bắt đầu một vòng tìm kiếm mới, nhanh chóng rà soát các bức tường xung quanh.

Tần Vũ nhắm mắt lại, cẩn thận sờ nắn những bức tường, dùng tâm để cảm nhận độ dày của chúng.

Đột nhiên, hắn phát hiện có một bức tường, độ dày của nó dường như mỏng hơn một chút.

Thế là hắn dứt khoát cạy một viên gạch ra.

Bên trong, hắn phát hiện một cái vòng kéo.

Tần Vũ lập tức nắm lấy vòng kéo, giật mạnh về phía sau, một cánh cửa đột ngột hiện ra trên tường.

Hai người kia có chút kinh ngạc nhìn cánh cửa tự dưng xuất hiện, không khỏi tấm tắc khen ngợi trí tuệ của người xưa quả thật khó bì, đặc biệt là trong việc xây dựng lăng mộ. "Chúng ta mau vào thôi, tôi hình như lại nghe thấy tiếng động, có thể là những thứ lúc nãy đã rời đi giờ lại quay về," Tần Vũ cau mày, chậm rãi nói.

Hai người kia gật đầu, rồi nhanh chóng bước vào trong cánh cửa.

Ngay khi họ vừa bước vào, cánh cửa sau lưng tự động đóng lại.

Dù sao bây giờ họ cũng không quay lại, nên cánh cửa sau lưng có đóng hay không cũng không quan trọng.

Bên dưới có một cầu thang.

Đi xuống theo cầu thang là một không gian vô cùng rộng rãi.

Đây mới thực sự là nơi của chủ mộ, vì ở chính giữa, họ nhìn thấy một cỗ quan tài.

Cỗ quan tài đó vô cùng lộng lẫy.

Trước đây họ cũng đã thấy một cỗ quan tài rất lộng lẫy, nhưng so với cỗ này, cỗ quan tài kia chẳng là gì cả. "Xem ra chủ mộ này vô cùng giàu có, nếu không cũng sẽ không dùng đến cỗ quan tài xa hoa như vậy.

Từ lúc tôi đổ đấu đến giờ, đây là lần đầu tiên thấy một cỗ quan tài xa hoa đến thế," Hồ Bát Nhất kinh ngạc nói.

Vương Bàn Tử cũng vô cùng ngạc nhiên.

Ban đầu gã cứ tưởng cỗ quan tài trước đó đã đủ xa hoa rồi, không ngờ cỗ này còn xa hoa hơn.

Gương mặt gã lộ ra vẻ tham lam, xoa xoa tay.

Tần Vũ đương nhiên biết gã đàn ông trước mặt định làm gì, nên lập tức đi đến trước mặt gã.

Vương Bàn Tử thấy Tần Vũ đến gần, biết hắn định làm gì, đành bất đắc dĩ hạ tay xuống. "Được rồi, được rồi, tôi biết rồi, tôi không đụng vào là được chứ gì." Tần Vũ lúc này mới hài lòng rời đi.

Vương Bàn Tử có chút cạn lời nhìn người trước mặt.

Nếu không thể sờ mó chút đồ gì, thì cái mộ này có ích gì chứ?

Nhưng tiếc thay, người trước mặt lại là một kẻ cứng nhắc.

Mặc dù trong ngành này có một số quy tắc, rằng đồ bên trong không được mang ra ngoài, nhưng cũng phải xem vận khí, vì có một số thứ có thể mang ra được.

Để đề phòng bất trắc, Tần Vũ không cho gã đụng vào bất cứ thứ gì.

Suốt chặng đường, Vương Bàn Tử đã thèm nhỏ dãi, khó khăn lắm mới gặp được một món đồ quý giá nhất, nhưng người đàn ông trước mặt lại ngăn cản.

Vì vậy, trong lúc đi loanh quanh ở đây, Vương Bàn Tử không nói với Tần Vũ một lời nào.

Hắn biết Vương Bàn Tử giận vì bị ngăn cản.

Nhưng đây cũng là chuyện không có cách nào khác.

Lỡ như đụng phải thứ không nên đụng, mấy người họ hôm nay đều phải bỏ mạng ở đây, đặc biệt là trong mộ thất nguy hiểm nhất này. "Trước tiên quan sát xung quanh, xem có lối ra nào không.

Thông thường ở đây sẽ có một số lỗ thông gió, không chừng chúng ta có thể theo đó mà rời khỏi đây," Tần Vũ bình thản nói.

Hồ Bát Nhất nghe vậy liền nói: "Lỗ thông gió ở đây chắc không lớn lắm đâu nhỉ?" "Chắc là không lớn lắm, nhưng chúng ta có thể đào đường ra ngoài," Tần Vũ bình thản nói.

Dưới lớp gạch chỉ có vài viên, còn lại đều là đất bùn, nếu muốn ra ngoài, phải đào một đường hầm mới. "Tôi biết chúng ta có thể đào ra ngoài, nhưng chúng ta lại không có công cụ gì cả, làm sao mà đào được?" Tần Vũ liếc nhìn một cái, rồi chậm rãi nói. "Ai nói chúng ta

không có gì?

Mở to mắt ra mà nhìn cho kỹ đây là cái gì?" Tần Vũ lấy từ trong ba lô ra mấy chiếc xẻng Lạc Dương.

Sau đó, hắn ném những chiếc xẻng đó xuống trước mặt họ.

Hành động này khiến hai người kia hoàn toàn kinh ngạc.

Chương 393

Lúc đó họ đúng là có mua những vật tư này, nhưng chúng thường được để trong ba lô của Vương Bàn Tử, không biết từ lúc nào đã được chuyển sang ba lô của Tần Vũ.

Mặc dù không biết Tần Vũ chuyển xẻng Lạc Dương vào ba lô của mình từ lúc nào, nhưng trong tình huống này, đây là chuyện tốt nhất.

Cả hai chỉ có thể thốt lên một câu: "Làm đẹp lắm!" Bây giờ đã có công cụ, việc quan trọng nhất là tìm lỗ thông gió.

Lỗ thông gió ở đây hẳn là dễ tìm, vì chỉ có vài điểm, tìm qua loa là thấy.

Mấy ngôi mộ trong núi, các lỗ thông gió thường hướng về một phía.

Chỉ cần là mộ trên cạn, vị trí của các lỗ thông gió đều tương tự nhau.

Đó là một quy tắc, không thể vì thời gian thay đổi, cũng không thể vì triều đại thay đổi mà khác đi.

Phong tục đó, từ xưa đến nay vẫn vậy.

Tìm một lúc, họ thuận lợi tìm ra được lỗ thông gió.

Thấy đã tìm ra lối thoát, cả ba đều lộ vẻ vui mừng.

Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm vào cỗ quan tài rồi đột nhiên hét lên một tiếng.

Tần Vũ có chút khó hiểu nhìn sang, rồi hỏi: "Tự dưng kêu quỷ gì vậy?" Vương Bàn Tử dùng bàn tay run rẩy chỉ vào cỗ quan tài phía trước, nói: "Tôi vừa thấy cái quan tài này hình như động đậy, cái nắp

quan tài ấy." Tần Vũ nghe Vương Bàn Tử nói, cau mày đi tới xem thử, phát hiện không có bất kỳ thay đổi nào.

Hồ Bát Nhất cũng đi tới kiểm tra, quả thật không có động tĩnh gì.

Sau đó, anh ta quay sang Vương Bàn Tử nói: "Lúc nãy ông có nhìn nhầm không vậy, bên trong không có động tĩnh gì cả." "Tôi thật sự không nhìn nhầm, tôi vừa rồi vẫn luôn chú ý đến cái quan tài đó, không ngờ nó đột nhiên động đậy." Ánh mắt của Vương Bàn Tử vô cùng chân thành, có thể thấy gã không nói dối.

Vì vậy, nghe thấy tình huống này, sắc mặt hai người kia đều có chút không tốt. "Hay là chúng ta mở nó ra xem thử?" Hồ Bát Nhất đột nhiên đề xuất một ý kiến như vậy.

Tần Vũ cảm thấy đề nghị này không ổn lắm, nhưng bây giờ xem ra cũng không có cách nào khác.

Hơn nữa, sau khi nghe chuyện của Vương Bàn Tử, hắn cũng nảy sinh hứng thú lớn với thứ này.

Hắn muốn biết bên trong rốt cuộc chôn cất người như thế nào mà có thể sở hữu nhiều của cải châu báu như vậy.

Sau đó, họ mở nắp quan tài ra.

Bên trong quả thật có một người, da dẻ vẫn còn nguyên vẹn, nhưng mặt lại đen sì.

Tần Vũ cẩn thận quan sát người này, có một điểm kỳ lạ là người này không nằm ngửa, mà nằm sấp, vì vậy hoàn toàn không nhìn rõ mặt mũi.

Sau khi bàn bạc, họ quyết định lật thi thể này lại.

Như vậy, họ mới có thể nhìn rõ xem người này rốt cuộc trông như thế nào.

Trong đầu người này chắc chắn đã bị đổ thủy ngân, nếu không, thi thể không thể nào giữ được nguyên vẹn lâu như vậy mà không thối rữa.

Cuối cùng, sau khi lật lại, cả ba đều kinh hãi thất sắc, vì dung mạo của người trước mặt giống hệt với lão già mà họ hợp tác trước đó. "Không lẽ người này là lão đạo sĩ vô danh sao?" Vương Bàn Tử run rẩy nói.

Hai người còn lại cũng im lặng.

Không ngờ người này lại có khuôn mặt giống hệt lão đạo sĩ vô danh. "Tôi thấy không thể nào.

Nếu lão là chủ nhân của nơi này, tại sao lúc vào đây lại bị đám bọ đó tấn công?" Lúc lão đạo sĩ vô danh bị đám bọ tấn công, Tần Vũ cũng đã thấy và giúp lão xử lý.

Hắn không tin lão đạo sĩ vô danh mà họ gặp trước đó lại là chủ nhân của nơi này.

Hoàn toàn không hợp logic. "Cậu nói cũng đúng.

Nếu lão đạo sĩ vô danh chúng ta gặp trước đây là chủ nhân của nơi này, có lẽ chúng ta đã bị xử lý ngay từ đầu, không thể nào sống sót đến bây giờ," Hồ Bát Nhất bình thản nói ra lý lẽ này.

Hai người còn lại cũng rất đồng tình.

Cuối cùng, họ quyết định đậy nắp quan tài lại.

Dù sao người ta cũng đã chết nhiều năm rồi, tự dưng lại mở nắp quan tài của người ta ra.

Đối với người đã khuất, việc này không được lễ phép cho lắm. "Chúng ta mau đào cái lỗ thông gió này đi, đó mới là việc quan trọng nhất." Nghe hắn nói, hai người kia gật đầu, cầm xẻng Lạc Dương lên

rồi nhanh chóng đào đất.

Đất ở đây không quá ẩm ướt, nên lúc đào cũng không đặc biệt khó khăn, họ dễ dàng xúc đất ra ngoài.

Nhưng điều quan trọng nhất là không biết nó dài bao nhiêu, nên cũng không biết phải đào trong bao lâu.

Cả ba rất cố gắng đào.

Dù sao cũng là mấy người đàn ông khỏe mạnh, sức lực khá lớn, nhưng đào lâu cũng sẽ mệt, nên họ bắt đầu thay phiên nhau.

Một người đào mệt thì đổi cho người khác.

Xem ra vận may của họ khá tốt, nên đã chọn được một lỗ thông gió gần nhất, chẳng mấy chốc đã đào thông ra thế giới bên ngoài.

Điều khiến họ kinh ngạc là, lối ra ở đây lại là một ngọn núi khác, ngọn núi bên ngoài ngôi làng đó.

Đối với họ, đây cũng là một chuyện tốt.

Chương 394

Bởi vì ngôi làng đó rất kỳ quái, họ không muốn quay lại đó nữa.

Bây giờ khó khăn lắm mới ra được đây.

Trước tiên hãy tìm một nhà trọ để nghỉ ngơi.

Họ không chọn nhà trọ trước đó.

Nơi này so với những nơi khác tuy có hơi hẻo lánh, nhưng cũng không đến nỗi quá hẻo lánh, vẫn có mấy nhà nghỉ kiểu nông gia.

Vừa vào phòng, Vương Bàn Tử liền nằm vật ra.

Bây giờ tiền mặt mang theo người không đủ, nên họ chỉ có thể thuê một phòng. "Mệt đến mức này sao?

Không sao chứ?" Tần Vũ nhìn Vương Bàn Tử mồ hôi nhễ nhại, không khỏi có chút lo lắng.

Hắn cảm thấy cũng không mệt lắm, mà Vương Bàn Tử lại mồ hôi đầm đìa. "Còn không phải là nói nhảm sao?

Hơn nửa quãng đường đó đều là tôi đào đấy," Vương Bàn Tử bây giờ mệt đến nỗi nói chuyện cũng hổn hển.

Điều quan trọng nhất là từ lúc ra khỏi núi đến giờ vẫn chưa được nghỉ ngơi, cứ đi liên tục.

Vương Bàn Tử nói cũng không sai, hai người còn lại nhìn gã có chút áy náy. "Đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt đó, làm gì vậy?

Thôi thôi, tôi đi ngủ đây." Tần Vũ nhìn bộ dạng có chút ngượng ngùng của Vương Bàn Tử, cười cười.

Phải công nhận bộ dạng này của Vương Bàn Tử khá đáng yêu.

Mấy người họ cũng nên nghỉ ngơi, dù sao cũng cần dưỡng tinh súc nhuệ, vì không biết lão già kia sẽ xuất hiện lúc nào.

Lỡ như lão biết mấy người họ chưa chết, có lẽ lão sẽ truy sát.

Còn có một đội người áo đen khác nữa, vì họ biết chuyện của mình, nên những người đó chắc chắn sẽ không bỏ qua, huống hồ gì mấy người họ còn lừa gã.

Vì vậy lúc ngủ, có lẽ chỉ có Vương Bàn Tử là ngủ ngon nhất, hai người còn lại cũng không ngủ được.

Sáng sớm hôm sau, họ ra ngoài ăn cơm.

Nhưng không ngờ lại gặp một người quen.

Đó là một trong số đám người áo đen.

Tần Vũ cau mày, vội vàng quay về phòng.

Vương Bàn Tử lúc này mới tỉnh, định ra ngoài ăn cơm thì bị Tần Vũ túm lại. "Bây giờ đừng ra ngoài vội, vì tôi vừa mới thấy một người quen." Tần Vũ nói xong, Vương Bàn Tử có chút cảnh giác nhìn ra ngoài. "Không phải lão già đó lại xuất hiện đấy chứ?" Tần Vũ lắc đầu.

Nghe không phải là lão già độc ác đó, Vương Bàn Tử có chút không quan tâm, phất phất tay. "Nếu không phải lão già đó xuất hiện thì có gì phải lo lắng?

Cậu không đói à?

Mau ra ngoài ăn cơm thôi." Tần Vũ thấy gã định đi thẳng ra ngoài.

Hắn bèn hét lên một câu: "Tuy người bên ngoài không phải lão già đó, nhưng là người tôi đã gặp trong mộ." Mặc dù hắn hét lên, nhưng giọng nói được kìm nén rất tốt, nên người bên ngoài không ai nghe thấy, chỉ có Vương Bàn Tử nghe rõ câu đó.

Người gặp trong mộ, ngoài lão già đó ra, chỉ có đám người áo đen.

Xem ra người bên ngoài chắc là một trong số họ. "Nhanh vậy đã ra rồi sao?" Vương Bàn Tử kinh ngạc.

May mà nhà trọ họ chọn không phải loại cửa đối cửa.

Nếu không, không chừng đối diện chính là hang ổ của đám người áo đen đó.

Người áo đen đó đi vào một vòng rồi đi ra, hình như đã mua chút đồ.

Xem ra không phải đi tìm họ. "Đi rồi chứ?" Tần Vũ lén lút nhìn ra ngoài một cái, rồi gật đầu với Vương Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất sáng sớm đã ra ngoài, cũng không biết đi đâu.

Vì vậy lúc nãy, Tần Vũ có chút lo lắng, không chỉ lo cho mình, mà còn lo lỡ như Hồ Bát Nhất chạm mặt đám người áo đen đó thì phải làm sao? "Sáng nay ông đi đâu vậy?

Có thấy đám người áo đen đó không?" Hồ Bát Nhất có chút khó hiểu nhìn Tần Vũ một cái, rồi lắc đầu. "Sáng nay tôi ra ngoài mua chút đồ, không lẽ không đánh răng rửa mặt được à." Tần Vũ nhìn bàn chải, kem đánh răng và một loạt đồ dùng trên tay anh ta.

Bây giờ trong ba lô của hắn ngoài một ít tiền, còn lại chắc là đồ dùng để đào hầm hoặc đánh người.

Số tiền ít ỏi đó có lẽ chỉ đủ ăn cơm được vài ngày.

Chương 395

Dù sao đây cũng là nhà nghỉ nông gia trong khu du lịch, nên giá cả ở đây rất cao.

Nếu không ở đây, cũng không có lựa chọn nào khác, nên phần lớn du khách đến đây đều sẽ ở lại. "Được rồi, được rồi, hai người đừng nói nữa.

Nếu đám người áo đen đó đi rồi, chúng ta bây giờ có thể ra ngoài ăn cơm được rồi chứ," Vương Bàn Tử đã đói đến mức bụng dán vào lưng, bây giờ gã không muốn ăn lương khô nữa, huống hồ gì lương khô của họ gần như đã mốc hết rồi. "Lần sau đừng mua loại lương khô này nữa, loại lương khô này sao mà không bền thế, tôi mua nhiều như vậy mà hỏng gần một nửa rồi," Tần Vũ có chút đau lòng nhìn đống lương khô trên tay, đây là hắn đã bỏ ra một cái giá không nhỏ mới có được. "Mau ra ngoài ăn cơm thôi, đói lắm rồi phải không?" Vương Bàn Tử đã chạy ra ngoài, ngồi vào bàn gọi hai người họ.

Tần Vũ gật đầu, thế là hai người chậm rãi đi ra.

Bữa sáng ở đây khá phong phú, có bánh bao, màn thầu, sữa đậu nành các loại, xem ra tiền bỏ ra cũng đáng.

Bỗng có một cô bé đi ngang qua, Tần Vũ thấy vậy liền gọi cô bé lại. "Cô bé ơi, cháu có biết đường ra khỏi núi không?" Cô bé đó gật đầu.

Cô bé là người dân bản xứ ở đây, nhưng cần phải mua một số thứ, mà một số thứ phải mua từ ngoài núi, cô bé đã đi mấy lần rồi. "Vậy cháu có thể dẫn đường giúp chú được không?" Tần Vũ cười nói với cô bé.

Cô bé nhìn mấy người họ một lúc rồi đột nhiên chìa tay ra.

Tần Vũ biết ý của cô bé, dù sao chuyện này ở đâu cũng có, dần dần đã trở thành truyền thống của nơi này.

Vì vậy, hắn trực tiếp lấy ra một tờ tiền 100 tệ, đặt vào tay cô bé.

Cô bé hài lòng gật đầu, rồi hỏi họ khoảng khi nào thì ra núi. "Chắc khoảng hai ngày nữa." Cô bé gật đầu, rồi bảo hai ngày nữa sẽ tìm họ.

Tần Vũ gật đầu, cứ thế để cô bé về.

Hắn cũng không lo cô bé cầm tiền của mình chạy mất, dù sao cô bé cũng là người dân bản xứ ở đây, có chạy cũng không chạy đi đâu được.

Ăn cơm xong, họ quay về phòng thảo luận xem tiếp theo nên làm gì. "Tiếp theo, chúng ta chắc chắn phải đến Xà Mẫu Lĩnh.

Dù không biết lão già đó có bản lĩnh gì, nhưng lời tiên đoán của lão rất có thể là thật," Tần Vũ bình thản nói.

Hai người kia nghe xong, cảm thấy lời này cũng rất có lý.

Đúng là phải đến Xà Mẫu Lĩnh, tuy miệng nói không quan tâm, nhưng vẫn phải đi để ngăn cản.

Họ ở đây hai ngày một cách yên bình, trong thời gian đó cũng không có ai tìm đến.

Lão già đó có lẽ tưởng họ đã chết ở trong đó rồi, đội người áo đen kia chắc cũng nghĩ vậy.

Hai ngày sau, cô bé quả nhiên tìm đến.

Lúc đầu khi đưa cho cô bé 100 tệ rồi để cô bé về nhà, hai người kia còn châm chọc Tần Vũ rằng 100 tệ đó chắc chắn không lấy lại được.

Nhưng bây giờ thấy cô bé chủ động tìm đến, biểu cảm của hai người đó quả thật đặc sắc.

Tần Vũ cũng không quá so đo, mục đích chính bây giờ là ra khỏi đây trước.

Ra khỏi đây, đối với họ sẽ an toàn hơn.

Cứ ở lại đây, không chừng một ngày nào đó sẽ gặp phải người quen.

Cô bé rất quen thuộc con đường này, đi mà không hề tốn chút sức lực nào.

Phía trước có một đoạn đường khá hiểm trở, cô bé không ngoảnh đầu lại mà đi thẳng qua, thân hình vô cùng nhẹ nhàng, dễ dàng vượt qua những tảng đá trước mặt.

Nhưng mấy người lớn thì không giống vậy, huống hồ có người còn mang theo hành lý nặng trĩu, bên trong toàn là công cụ, rất nặng.

Nhìn đống đá vụn trước mặt, mấy người họ chậm rãi cau mày, nhưng vẫn phải đi.

Dù sao cũng nghe cô bé nói mấy hôm trước vừa có lũ lớn, cuốn trôi hết những con đường khác.

Ngay cả cây cầu vốn có thể đi thẳng qua cũng bị cuốn mất.

Mấy người họ không khỏi cảm thán vận may thật tệ.

May mà vẫn còn một con đường để đi, không đến nỗi phải ở lại đó mãi.

Cô bé đưa họ đến lối ra rồi rời đi.

Họ cũng dần dần rời khỏi nơi này.

Xung quanh đây không có xe buýt, cũng không có trạm xe buýt nào, chỉ có thể đi bộ vài cây số mới tìm được một nơi có thể bắt xe buýt.

Đó là loại xe buýt lớn đông nghịt người, hai tiếng mới có một

chuyến.

Bên đó có rất nhiều ông già bà cả đứng đợi, cũng không biết tại sao nhiều người tụ tập ở đây như vậy, nhưng xem ra không phải chuyện tốt.

Đợi khoảng hai tiếng đồng hồ, khó khăn lắm mới có một chiếc xe buýt lớn đến.

Mấy ông bà già như phát điên lao lên giành chỗ, trực tiếp đẩy mấy người họ ra.

Vì dù sao cũng là người già, nên mấy người họ cũng không so đo, nhưng đột nhiên Tần Vũ nhìn thấy một thứ quen thuộc.

Chương 396

"Miếng ngọc của tôi đâu rồi?" Vương Bàn Tử có chút kinh ngạc nhìn vào cổ mình.

Không đúng, miếng ngọc vẫn ở trên cổ gã, nhưng tại sao miếng ngọc trên cổ bà lão trước mặt lại giống hệt của gã?

Chưa kịp suy nghĩ nhiều, tài xế xe bắt đầu điên cuồng bấm còi, hỏi mấy người họ rốt cuộc có lên xe không.

Mấy người họ vội vàng gật đầu, chen lên.

Mặc dù mấy ông bà già giành chỗ rất nhanh, nhưng vẫn có một số người không giành được, đành phải đứng ở lối đi.

Trong chốc lát, chiếc xe buýt trở nên hơi chật chội.

Tần Vũ có chút khó khăn di chuyển, định kéo ba lô ra trước ngực để không chiếm nhiều chỗ.

Nhưng lúc này, hắn đột nhiên cảm giác có người đang kéo ba lô của mình, cố gắng kéo khóa kéo trên đó.

Có lẽ vì trong này khá đông đúc nên có thể có một vài kẻ móc túi.

Tần Vũ cau mày kéo lại ba lô của mình, nhưng vì người đông như nêm nên ba lô hoàn toàn không kéo được, bị mấy ông bà già kẹp ở giữa.

Dù sao cũng là người già, hắn cũng không thể làm gì, huống hồ bây giờ mấy ông bà già đều rất ghê gớm.

Hắn chỉ có thể cau mày nhìn ba lô, tiện thể lại che chắn kỹ hơn, để đồ bên trong không bị người khác lấy mất. "Mẹ nó, xe buýt cũng quá đông rồi, mấy ông bà già đó như phát điên.

Ai nói mấy ông bà già sức khỏe không tốt chứ?

Nhìn đi xe buýt một người còn khỏe hơn một người," Vương Bàn Tử xoa xoa chỗ bị chen đến hằn vết.

Trong lúc lên xe, gã bị mấy bà già cào xước cánh tay, bây giờ có chút tức giận.

Tần Vũ tuy không bị cào xước, nhưng suýt nữa đã mất đồ.

Hồ Bát Nhất thì bắp chân bị va đập không ít, đặc biệt là bàn chân, cũng không biết bị bao nhiêu bà già giẫm lên. "Thế thời bây giờ cũng không có cách nào, dù sao xe buýt hai tiếng một chuyến ai mà đợi được, huống hồ trời nóng như vậy." Hai người kia nghe vậy cũng thấy có lý.

May mà họ không sống trong núi, nếu không ngày nào cũng phải chen chúc trên chiếc xe buýt này, cảm giác đó có thể khiến người ta sầu chết.

Cả ba vừa cười vừa đi về phía trước.

Bây giờ họ đã ở một thành phố lớn, nhưng tiếc là trong tay không có tiền, nên cần phải gọi điện thoại.

Vương Bàn Tử có một người bạn ở nơi khác, trước đây gã đã đưa thẻ ngân hàng cho người bạn đó giữ.

Người bạn đó là người rất đáng tin cậy, nên không thể nào tiêu tiền của gã lung tung.

Nhìn Vương Bàn Tử đang gọi điện thoại ở đó, Hồ Bát Nhất cũng không biết lại đi đâu, đang đi loanh quanh quan sát tình hình của mọi người xung quanh. "Người này quen quá?" Tần Vũ đột nhiên nhìn thấy một người phụ nữ rất quen, nhìn kỹ lại phát hiện người phụ nữ này có chút giống Trần Văn Cẩm.

Tần Vũ vừa định lên tiếng chào hỏi thì bị một người đi vội vã bên cạnh va phải.

Chỉ trong nháy mắt, người phụ nữ trước mặt đã biến mất không dấu vết.

Tần Vũ cũng không biết lúc nãy mình có nhìn hoa mắt không, hay là người phụ nữ đó thật sự xuất hiện.

Nhưng bây giờ người phụ nữ đó đã biến mất, cũng không thể tìm được, đành quay về trước.

Về đến chỗ cũ thì Vương Bàn Tử đã quay lại, mặt mày đắc ý, khoe số dư trong WeChat. "Hồ Bát Nhất chạy đi đâu rồi?" Tần Vũ cau mày.

Nghe Vương Bàn Tử nói lúc nãy anh ta có về một lần, nhưng lần thứ hai không biết nhìn thấy cái gì, lại chạy đi mất. "Nhìn thấy cái gì?" Tần Vũ cau mày hỏi một câu.

Vương Bàn Tử lắc đầu, vì lúc nãy gã đang gọi điện thoại, chỉ thấy Hồ Bát Nhất gật đầu với mình rồi rời đi. "Vậy anh ta chạy đi đâu?

Thôi, chúng ta cứ ở đây đợi đi, chắc một lát nữa sẽ về." Tần Vũ nói xong, hai người đứng đợi tại chỗ, nhưng một lúc sau, Hồ Bát Nhất vẫn chưa về.

Hai người đợi rất lâu, Hồ Bát Nhất vẫn không xuất hiện. "Hay là chúng ta bây giờ đi tìm thử?" Vương Bàn Tử đề nghị.

Tần Vũ liếc nhìn một cái rồi nói: "Ông có biết anh ta đi hướng nào không mà tìm?" Vương Bàn Tử có chút lúng túng gãi đầu, hình như gã không biết Hồ Bát Nhất đi hướng nào. "Thôi, chúng ta bây giờ đợi thêm 20 phút nữa.

Nếu 20 phút sau vẫn không về, chúng ta sẽ đi tìm.

À, ông có gọi điện cho anh ta không?" Tần Vũ hỏi một câu.

Vương Bàn Tử gật đầu: "Tôi vừa mới gọi cho anh ta, nhưng không ai nghe máy." Nếu điện thoại có thể gọi được, điều đó chứng tỏ Hồ Bát Nhất đang cầm điện thoại trong tay.

Vì vậy hai người bây giờ yên tâm ở đây đợi.

Một lúc sau, Hồ Bát Nhất mới lững thững quay về. "Lúc nãy anh đi đâu vậy?

Cũng không báo cho tôi một tiếng?" Hồ Bát Nhất về đến nơi, Tần Vũ nhìn vào mắt anh ta hỏi.

Chương 397

"Lúc nãy tôi thấy một người quen, đuổi theo, kết quả đuổi theo thì không thấy đâu nữa." "Người quen, ai vậy?" Tần Vũ cau mày. "Trương Lân." "Tiểu Trương?" Hồ Bát Nhất gật đầu. "Nhưng đợi tôi đuổi theo thì phát hiện không phải, là tôi nhìn nhầm." Tần Vũ gật đầu.

Cả ba lần lượt rời khỏi đây.

Nơi này người đông mắt tạp, có cái lợi cũng có cái hại.

Kế sách bây giờ là tìm một nơi tạm thời ổn định trước, họ cần một thời gian nghỉ ngơi, không thể vừa kết thúc ở nơi này đã đi đến nơi khác. "Cậu thấy lão già đó sẽ xuất hiện ở đâu?" Vương Bàn Tử hỏi. "Tôi cũng không biết lão sẽ xuất hiện ở đâu, nhưng có thể khẳng định, lão già đó chắc chắn sẽ đến Xà Mẫu Lĩnh," Tần Vũ kiên định nói. "Đi thôi, bạn tôi đã chuẩn bị nhà cho chúng ta rồi," Vương Bàn Tử nhìn điện thoại rồi nói với hai người kia. "Bạn của ông cũng ở thành phố này à?" Tần Vũ nhớ lúc nãy nghe Vương Bàn Tử nói bạn của gã hình như đi nước ngoài rồi, sao lại ở thành phố này? "Đương nhiên là không ở thành phố này, nhưng anh ấy có nhà ở đây.

Tôi vừa hỏi rồi, anh ấy bảo chúng ta cứ vào ở là được." Tần Vũ gật đầu.

Bây giờ họ cũng không có tiền, tuy ở nhà người ta không hay lắm, nhưng đã đến nước này rồi, cũng chỉ có thể mặt dày vào ở.

Xem ra người bạn đó của Vương Bàn Tử khá giàu có, dù sao căn nhà họ vào ở là một tòa nhà nhỏ hai tầng ở khu trung tâm sầm uất. "Không ngờ có một ngày mình có thể ở trong một căn nhà sang trọng như vậy," Hồ Bát Nhất khẽ cười. "Cậu nói cứ như tôi không được ở trong nhà như vậy ấy," Tần Vũ liếc nhìn một cái, giọng điệu tuy có

chút bất mãn, nhưng khóe miệng khẽ nhếch lên cho người ta cảm giác không hề tức giận chút nào.

Bên trong tất cả các thiết bị đều đã được sắp xếp gọn gàng, nên dọn vào ở cũng không có gì phải lo lắng, không cần phải mua sắm gì cả.

Mặc dù ở nhờ khá ngại, nhưng sau vài ngày, họ hoàn toàn xem nơi này như nhà của mình.

Ngày hôm sau, Tần Vũ ra khỏi nhà từ sớm, đến tối mới về.

Về đến nơi, thấy hai người kia đang ngồi trên sofa xem TV, hắn cau mày, ném một tờ báo lên bàn trước mặt họ. "Xem trên đó viết gì đi." Hai người kia cảm thấy có chút khó hiểu, nhưng vẫn ngoan ngoãn cầm tờ báo lên, xem trên đó viết gì.

Kết quả trên đó viết về một sự kiện.

Ở ngôi làng mà họ đã đến, hình như có người phát hiện ra ngôi mộ cổ bên trong, sau đó các nhà khảo cổ học bắt đầu khai quật. "Cũng không có gì mà?

Không phải là ngôi mộ chúng ta đến trước đây bị phát hiện rồi sao?" Vương Bàn Tử đọc xong đoạn văn bản, thành thật nói. "Hai người nhìn cho kỹ, nhìn vào tấm ảnh trên đó." Nghe lời hắn, hai người lại cẩn thận nhìn vào tấm ảnh trên báo.

Vương Bàn Tử không nhìn ra gì cả, nhưng Hồ Bát Nhất lại nhìn thấy một thứ khiến anh ta vô cùng kinh ngạc. "Cậu bảo tôi xem báo, chắc là muốn tôi xem cái này," Hồ Bát Nhất chỉ vào người đàn ông bên trái trong bức ảnh.

Người đó rất quen thuộc, chính là lão đạo sĩ vô danh. "Điều đó chứng tỏ lão ta cũng đã ra ngoài.

Thành phố này cách nơi đó không xa, gần đây chúng ta tốt nhất

không nên ra ngoài, e là sẽ đụng mặt." Vương Bàn Tử nghe xong không cho là đúng, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, huống hồ nơi này lớn như thế, sao có thể đụng mặt được.

Thấy bộ dạng của Vương Bàn Tử, Tần Vũ cũng không nói gì nữa, quay đầu về lầu hai.

Hồ Bát Nhất liếc nhìn Vương Bàn Tử một cái rồi nói: "Ông không thể nghe lời cậu ấy một chút à?" "Tôi cũng nói sự thật mà.

Này, đi đâu vậy?" Hồ Bát Nhất cạn lời liếc nhìn một cái: "Tôi có thể đi đâu được chứ?

Tắm rửa đi ngủ thôi." "Nhưng..." Lời của Vương Bàn Tử chưa nói xong, Hồ Bát Nhất đã đi đến cửa phòng tắm. "TV còn chưa xem xong mà...

Một người hai người đều bỏ đi hết?" Tần Vũ về phòng, suy nghĩ về chuyện xảy ra ban ngày.

Lúc đang đi dạo, hắn thấy một trận náo loạn ở siêu thị bên cạnh, hình như có người trộm đồ trong siêu thị.

Sau đó, trong đám người hỗn loạn đó, hắn tìm thấy một người quen.

Mặc dù chỉ thấy một mặt, khuôn mặt có chút mơ hồ, nhưng Tần Vũ càng lúc càng cảm thấy người đó rất giống lão đạo sĩ vô danh.

Cẩn thận một chút vẫn hơn.

Sáng sớm hôm sau, Tần Vũ định ra ngoài mua sắm một số trang bị cần thiết.

Hồ Bát Nhất cũng định đi mua một số thứ khác, chỉ có Vương Bàn Tử không muốn đi lại, một mình ở nhà.

Hắn lại đến siêu thị hôm qua.

Tần Vũ quan sát xung quanh, phát hiện không có người quen, thế là dựa vào vẻ ngoài của mình, đến bắt chuyện với cô nhân viên bán hàng. "Nghe nói hôm qua ở đây xảy ra một trận náo loạn à?

Sao vậy?

Cô không bị thương chứ?" Lời nói của Tần Vũ rất dịu dàng, đúng chuẩn hình tượng một chàng trai ấm áp.

Chương 398

Vì đẹp trai, nên độ hảo cảm của cô nhân viên bán hàng này đối với hắn vốn đã cao, hơn nữa, chuyện hôm qua cũng không có gì phải giấu giếm. "Hôm qua ấy à, cũng không biết từ đâu ra một kẻ kỳ quặc, cầm đồ trong siêu thị chạy thẳng ra ngoài.

Đợi tôi phản ứng lại thì hắn đã chạy ra ngoài đường lớn, sau đó tôi đi đuổi theo, mới xảy ra náo loạn." Tần Vũ nghe xong gật đầu. "Người đó cũng quá đáng thật, nhưng cô có thấy hắn trông như thế nào không?" Tần Vũ suy nghĩ rồi hỏi một câu. "Dáng vẻ của hắn à, hình như mặc một bộ áo sơ mi, râu ria xồm xoàm, nhưng lúc không đeo kính, trông lại khá giống một giáo sư." Cô nhân viên bán hàng vừa hồi tưởng vừa nói.

Tần Vũ bây giờ cũng đã biết được thông tin mình cần, chào hỏi cô nhân viên bán hàng, tiện thể mua một hộp kẹo cao su, rồi đi thẳng đến một nơi không xa để mua những vật tư cần thiết.

Đợi đến khi về, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lại đang nhìn hắn với vẻ mặt nghiêm túc.

Tần Vũ có chút khó hiểu, không biết hai người họ làm sao, lại dùng biểu cảm như vậy nhìn chằm chằm vào mình. "Hai người hôm nay sao vậy?

Chưa ăn cơm à?" Tần Vũ đặt đồ vừa mua xuống rồi định về phòng, nhưng bị hai người trực tiếp chặn lại. "Chúng ta trúng số rồi." "Trúng số 1 triệu, xe sang nhà đẹp à?" "Chúng tôi thấy lão đạo sĩ vô danh." "Cái gì?

Thấy ở đâu?" Tần Vũ cau mày hỏi một câu.

Sắc mặt của Vương Bàn Tử không tốt lắm.

Hôm qua nghe người trước mặt nói xong còn tỏ ra khinh thường, nhưng không ngờ hôm nay lại bị vả mặt chan chát.

"Tôi phát hiện hắn lén lén lút lút đi vào một căn nhà gần một cửa hàng, trông như nhà sắp sập, chắc là khu sắp bị giải tỏa." Tần Vũ đã lượn lờ bên ngoài một thời gian dài nên dĩ nhiên cũng biết chỗ đó.

Nơi đó không được an toàn cho lắm, vì là tụ điểm của bọn rắn mặt đất.

Người bình thường gần như không bao giờ bén mảng tới, vì vào đó sẽ bị thu phí bảo kê, rất phiền phức.

Lão đạo sĩ vô danh kia đã vào được nơi đó, chứng tỏ hắn cảm thấy bên trong có thứ gì đó quan trọng.

"Tôi nghĩ ngày mai mình có thể đến xem thử, xem gã đó rốt cuộc đang giở trò gì." "Nhưng chẳng phải ở đó tụ tập bọn rắn mặt đất sao?

Vừa vào là sẽ bị trấn lột ngay." "Tôi nói không sai đâu, bên trong đúng là có rắn mặt đất, nhưng chẳng lẽ cậu không biết bên trong có đồ tốt à?" Thứ có thể hấp dẫn lão già đó chắc chắn là đồ tốt.

Vương Bàn Tử lúc này trong lòng cũng có chút động tâm, cuối cùng đành cứng rắn gật đầu.

Dù sao cũng sắp phải đến lăng Xà Mẫu rồi, gặp trước vài con rắn mặt đất cũng coi như một lần rèn luyện.

Mặc dù hai loại rắn này bản chất khác nhau, nhưng đối với Vương Bàn Tử cũng là một sự an ủi.

Kế hoạch đã định, tối hôm đó họ cần chuẩn bị một số thứ, nếu không sẽ chẳng dễ dàng tiếp cận được những món đồ kia.

Đêm hôm sau, Tần Vũ không báo cho Vương Bàn Tử mà một mình lẳng lặng lẻn ra ngoài.

Thời gian hẹn với Vương Bàn Tử là ngày thứ ba.

Tần Vũ đi trước một mình cũng vì tiện cho bản thân, hơn nữa một người cũng không dễ bị phát hiện.

Nếu đi hai người, mục tiêu sẽ quá lộ liễu, rất dễ bị phát giác.

Thấy xung quanh không có ai, Tần Vũ nhanh chóng lẻn vào khu nhà sắp sập.

Bên trong, một vài gã lang thang nằm ngổn ngang.

Những gã này đã tụ thành một nhóm, thấy anh vào cũng chẳng thèm để ý.

Họ cứ tự mình tán gẫu, đánh bài.

Tần Vũ đi vào sâu nhất, bên trong có một con hẻm nhỏ cực kỳ chật hẹp, cũng là nơi bọn rắn mặt đất thường tụ tập.

Tần Vũ chỉnh lại chiếc mũ trên đầu rồi bước vào.

Những kẻ đó thấy anh đi vào, liền dùng ánh mắt dò xét nhìn từ đầu đến chân, nhưng cũng không biết đã nhìn ra được điều gì.

Đối mặt với anh, chúng cũng không có phản ứng gì, kẻ hút thuốc vẫn hút thuốc, kẻ làm việc khác vẫn làm việc khác.

Tần Vũ khẽ nhếch mép, cất chiếc bật lửa trên tay vào lại.

Quả nhiên thứ này khá hữu dụng.

Chiếc bật lửa này là do anh kiếm được ở một nơi khác hai ngày trước.

Ban đầu anh chỉ định mua một cái bật lửa, nhưng tình cờ thấy bọn rắn mặt đất thu phí bảo kê, mỗi tên đều cầm một loại bật lửa giống hệt nhau.

Lúc đó Tần Vũ đã đoán rằng loại bật lửa này không phải là một

vật dụng chuyên dùng để chứng minh thân phận sao.

Bây giờ xem ra đúng là vậy, anh đã cược không sai.

Rời khỏi nơi đó, anh nhìn thấy một người quen ở phía trước.

Chỉ vì anh đang đội một chiếc mũ khá kín đáo nên người kia không nhận ra.

"Thứ tôi cần đã chuẩn bị xong chưa?" Lão đạo sĩ vô danh lạnh nhạt nói: "Tôi đương nhiên chuẩn bị xong rồi, đưa thứ tôi cần đây." Gã kia lén lút nhìn xung quanh, thấy không có ai chú ý đến hai người họ, liền từ trong túi móc ra một thứ trông như thiệp mời.

"Đây." Lão đạo sĩ vô danh nhận lấy rồi vội vàng rời đi.

Tần Vũ nép sang một bên, lão đạo sĩ đi lướt qua mặt anh mà cũng không nhận ra.

"Nghe nói mấy nhà kia sắp tổ chức buổi đấu giá, có muốn vào làm một phen không?

Chương 399

Nghe nói tiền boa nhiều lắm, còn có mấy em gái ngon nghẻ, thân hình nóng bỏng thôi rồi." "Buổi đấu giá của bọn họ mà mày cũng dám tham gia à?

Vào trong làm bảo vệ thôi, tỉnh lại đi, lỡ có người gây sự thì mạng mày cũng không đủ để mất đâu." "Đấu giá ngầm lâu lắm mới tổ chức một lần, tao không vào được thì ra ngoài xem cho biết cũng được." Tần Vũ vô tình nghe được cuộc đối thoại của hai người đó, lúc này lại nghe thêm cuộc đối thoại của hai người kia, liên kết cả hai lại với nhau, rất dễ dàng phát hiện ra, tấm thiệp mời trong tay lão già kia rất có thể là thiệp mời của buổi đấu giá đó.

Cũng có nghĩa là thứ lão già đó cần đang ở trong buổi đấu giá.

Chắc chắn phải vào trong buổi đấu giá rồi, nhưng tấm thiệp mời này không dễ lấy.

Xem ra người kia cũng phải mất một thời gian dài mới kiếm được.

Xem ra phải tìm cách thôi.

Tần Vũ trở về thẳng phòng mình, lúc về đã là rạng sáng.

Hai người kia đã ngủ từ sớm, anh cũng vội về phòng, trước tiên phải bổ sung tinh lực đã.

Sáng sớm hôm sau, Tần Vũ kể lại những gì mình thấy và nghe được tối qua cho hai người kia.

Vương Bàn Tử có chút tủi thân, rõ ràng đã hẹn đi cùng nhau, vậy mà tối qua anh lại một mình chạy đi.

Tần Vũ vỗ vai cậu ta, an ủi: "Không phải một mình sẽ tốt hơn sao,

nếu hai người đi thì mục tiêu quá lộ liễu." Vương Bàn Tử nghe lời giải thích này, cuối cùng cũng chỉ có thể gật đầu.

Dù sao người ta nói cũng là sự thật, một mình sẽ tốt hơn.

"Nếu hôm qua đã nghe được về buổi đấu giá đó, vậy chứng tỏ trên đó có thứ quan trọng.

Nhưng chúng ta lấy đâu ra thiệp mời chứ?" Lúc này Vương Bàn Tử uể oải bước tới, tay cầm ly nước Tần Vũ vừa đưa.

"Thứ này khó kiếm lắm, thông thường các buổi đấu giá ngầm đều mời những thương nhân giàu có đến.

Bạn của tôi tuy không nổi tiếng gì lớn, nhưng chắc cũng sẽ được gửi một tấm thiệp mời." "Gửi rồi thì sao?" Tần Vũ lạnh nhạt nói, cho dù người ta có gửi thì bạn của anh ta cũng đâu có ở đây.

"Tôi có thể nói chuyện với bạn tôi, thay mặt anh ấy vào trong hội trường." Tần Vũ nghe xong gật đầu.

Nhưng một tấm thiệp mời chỉ có thể vào được một người.

Anh để hai người kia vào trước, rồi ở ngoài canh gác, tiện thể bảo vệ an toàn cho họ.

Không ngờ tấm thiệp mời đó lại được gửi đến ngay trong đêm.

Hóa ra buổi đấu giá diễn ra vào tối hôm sau, thời gian có chút gấp gáp, cũng không kịp chuẩn bị gì, chỉ có thể thức đêm bổ sung kiến thức chuyên môn về các buổi đấu giá đó.

Không thể nào đến đó lại làm trò cười cho thiên hạ được.

Tần Vũ có một điều không hiểu, buổi đấu giá là đấu giá ngầm, chắc chắn sẽ phải tiêu tốn rất nhiều tiền.

Lão đạo sĩ vô danh trông không giống một người có nhiều tiền, vậy đến buổi đấu giá làm gì, chẳng lẽ chỉ đến xem thôi sao.

Mang theo nghi vấn đó, Tần Vũ đi thẳng vào hội trường.

Người trong hội trường ăn mặc khá tùy tiện, có một số người đội mũ lớn, che kín cả khuôn mặt.

Tình huống này cũng có thể xảy ra, dù sao thân phận của những người bên trong cũng không thể biết được.

Tần Vũ sớm đã chuẩn bị một chiếc mũ lớn, chiếc mũ này hoàn toàn có thể che kín cả khuôn mặt.

Vì ở đây người đội mũ khá nhiều nên việc anh đội mũ cũng không có vẻ gì quá nổi bật.

Sau khi ngồi vào vị trí của mình, buổi đấu giá chính thức bắt đầu.

Hai người bên ngoài đeo tai nghe không dây, Tần Vũ bên trong cũng đeo tai nghe, có thể nghe được những gì họ nói bất cứ lúc nào.

Mấy món đồ được bán đấu giá đầu tiên cũng không quá quý giá, chỉ là một số đồ cổ mà thôi.

Trước khi bắt đầu, có người phát cho anh một cuốn sách nhỏ, trên đó ghi thứ tự các món đồ được bán đấu giá.

Xem ra bên trong cũng không có món gì hay ho, nhưng anh chú ý đến dòng chữ cuối cùng.

"Món chính sẽ để ở cuối cùng." Nếu phía trước không có món nào quá đặc sắc, vậy chứng tỏ lão đạo sĩ vô danh kia chắc chắn đang chờ món chính cuối cùng xuất hiện.

Các món đồ phía trước lần lượt bị người khác mua đi, Tần Vũ nhìn đồng hồ, sắp 12 giờ đêm, xem ra món chính kia cũng sắp lên sàn.

Quả nhiên, sau một khoảng thời gian nghỉ ngơi ngắn, một chiếc hộp màu đỏ được mang ra.

Mở hộp ra xem, phát hiện bên trong là một khối ngọc thạch, trên

ngọc thạch có tỳ vết, trông cũng không đáng tiền.

Nhưng những người kinh ngạc trong hội trường cũng có, ví dụ như Tần Vũ và lão đạo sĩ vô danh.

Tần Vũ kinh ngạc vì món đồ này trông rất giống với món đồ của Vương Bàn Tử, trông như một cặp.

Xem ra, tối nay có thể sẽ có một trận tranh giành.

Lão đạo sĩ vô danh nhìn món đồ đó, ánh mắt tràn đầy vẻ nóng bỏng, quyết tâm phải có được nó.

Nếu không thì ông ta cũng không tốn công sức lớn như vậy để kiếm được thư mời ở đây.

Một số người cũng nhìn ra giá trị của khối ngọc thạch này, họ đều là những người có tiền, nên từng người một ra giá rất cao.

Số tiền Tần Vũ mang theo hoàn toàn không đủ.

Không lâu sau, bên trong đột nhiên mất điện.

Mất điện, xung quanh chìm trong bóng tối, không nhìn rõ được gì.

Tần Vũ trong lòng có một dự cảm không lành, luôn cảm thấy việc mất điện như thế này là do có người sắp đặt, nếu không sao lại trùng hợp đến vậy, đúng lúc cuối cùng lại mất điện.

Chương 400

Những người khác cũng lòng người hoang mang.

Một lúc sau, điện bên trong lại có, nhưng khối ngọc thạch vốn được đặt ngay ngắn trên bàn đã biến mất không thấy tăm hơi.

Tần Vũ nhanh chóng quan sát xung quanh, rồi nhìn về phía lão đạo sĩ vô danh, nhưng phát hiện lão ta đã biến mất không còn tung tích.

Khối ngọc thạch đó bị ai lấy đi rồi?

Kết quả đã quá rõ ràng.

Bên tổ chức vô cùng tức giận, bắt đầu lục soát tất cả mọi người có mặt tại hiện trường.

Tần Vũ lúc này trên người chỉ có một ít tiền, nên nếu bị lục soát thì thực ra cũng không sao.

Nhưng sau khi lục soát hết mọi nơi, lục soát hết tất cả mọi người, lại phát hiện không có ai mang theo khối ngọc thạch đó.

Họ lại bắt đầu tra những người dùng thiệp mời vào, cuối cùng liên hệ đến lão đạo sĩ vô danh.

Tần Vũ không thể ngờ người này lại to gan đến vậy, dám lấy đi món đồ đó ngay dưới mí mắt của người khác.

Lúc trở về sắc mặt anh không được tốt cho lắm.

Hai người kia thấy sắc mặt của anh liền hỏi một câu.

“Sao rồi?

Bên trong đã xảy ra chuyện gì?” Lúc mất điện, tai nghe của họ cũng bị ảnh hưởng nên hoàn toàn không nghe được gì.

“Tôi đã thấy món đồ đấu giá cuối cùng, đó là thứ mà lão đạo sĩ vô danh muốn.

Nhưng lúc tai nghe của tôi mất liên lạc thì bên trong cũng mất điện, lão đạo sĩ đó đã nhân lúc đó trộm đi khối ngọc thạch.” “Cậu có thấy khối ngọc thạch đó trông như thế nào không?

Nếu thấy thì miêu tả cho tôi nghe đi.” Tần Vũ có chút phức tạp nhìn Vương Bàn Tử một cái.

Vương Bàn Tử đối diện với ánh mắt đó cảm thấy có chút khó hiểu.

Tại sao lại nhìn mình bằng ánh mắt đó?

“Món đồ cuối cùng, khối ngọc thạch đó, hẳn là một cặp với khối ngọc mà Bàn Tử đang đeo.

Thứ này cũng từng xuất hiện trong ngôi mộ dưới đáy biển.” Sắc mặt hai người kia cũng trở nên không tốt.

Thứ này chắc chắn có công dụng gì đó, nếu không sẽ không thu hút nhiều người tranh giành như vậy, không chỉ có lão đạo sĩ vô danh mà còn có cả nhóm người áo đen kia.

Nhưng không ngờ nhóm người áo đen kia lại không biết về buổi đấu giá lần này, đây là một chuyện khá bất ngờ.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?” Tần Vũ nghe họ nói xong liền trầm tư.

“Bây giờ chúng ta về trước đã, sau đó chuẩn bị đồ đạc mấy ngày, chúng ta phải chuẩn bị xuất phát đến lăng Xà Mẫu.” Hai người kia gật đầu, trở về phòng.

Hai ngày sau đó họ bận rộn chuẩn bị vật tư, đổi cho mỗi người một bộ quần áo đặc biệt bó sát, rất thích hợp để đến nơi đó.

“Ở đây nóng thật đấy, mấy cái cây này hoàn toàn không che được nắng.” Chuẩn bị xong vật tư, họ rời khỏi thành phố đó, trở lại nơi có lăng Xà Mẫu.

Vì nơi đó khá hẻo lánh, xung quanh cũng không có nhiều cây cối.

Thời tiết như thế này vô cùng nóng nực.

Đi được một đoạn, Vương Bàn Tử có chút không chịu nổi.

Vì vóc người cậu ta khá to con nên vốn đã dễ đổ mồ hôi, lại thêm thời tiết nóng như vậy.

Đổ mồ hôi như tắm mưa.

“Hay là chúng ta nghỉ một lát đi, cứ đi mãi thế này cũng không phải cách, tôi sắp mệt chết rồi.” Tần Vũ cơ thể cũng khá mệt mỏi, có thể tiếp tục đi về phía trước, nhưng nghe Vương Bàn Tử nói vậy liền dừng lại.

Bây giờ khắp nơi đều là thời tiết nóng nực, hoàn toàn không có chỗ nào có thể che bóng râm.

Vật tư trên người cũng không có những thứ như ô, dù sao những thứ đó quá phức tạp, thể tích lại lớn, không gian trên người không đủ.

Vương Bàn Tử cũng không so đo nữa, dù sao xung quanh cũng không có bóng râm, nghỉ một lát cũng tốt, dù sao cũng hơn là cứ đi mãi.

“Đi thôi, muộn nữa tôi sợ tối đến đây sẽ có bão cát, lúc đó mấy người chúng ta coi như xong đời.” Mặc dù nơi này là hoang nguyên, không giống sa mạc, nhưng nếu vào ban đêm, sẽ có một số trận bão cát, ở nơi cằn cỗi như thế này càng dễ bị lạc đường.

Vương Bàn Tử nghe vậy liền vội vàng đứng dậy, cậu ta không muốn gặp bão cát.

Thế là mấy người lại tiếp tục đi về phía trước.

Cũng không biết đã đi bao lâu, cuối cùng cũng đến được nơi đó.

“Tại sao lần nào chúng ta cũng không lái xe?” Vương Bàn Tử lúc này mệt đến thở hổn hển hỏi một câu.

“Nếu là trước đây, chúng ta có thể lái xe, nhưng bây giờ không được.

Vì lái xe mục tiêu quá lớn, quá lộ liễu, những người đó đều đang nhớ mặt chúng ta.

Nếu bị bọn họ bắt được, chúng ta sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu.” Vương Bàn Tử nghe vậy, suy nghĩ một lát, cảm thấy cũng đúng.

Nếu bây giờ bị bắt được, chắc chắn sẽ không được tha.

Vì vậy cậu ta cũng không còn phàn nàn về việc đi bộ nữa, vì như người kia vừa nói, nếu lái xe thì mục tiêu thực sự quá lộ liễu, dễ thu hút sự chú ý của bọn họ.

Bây giờ đã đến nơi cần đến, có thể đi thẳng vào, không cần để ý đến những chuyện khác.

Khi đến nơi, họ quan sát, không thấy bất kỳ dấu vết nào cho thấy có người đã vào.

Chương 401

Vậy có nghĩa là họ là nhóm đầu tiên.

Là nhóm đầu tiên là một chuyện tốt.

Vì như vậy có thể vào trước, cũng không cần lo lắng có người mai phục bên trong.

Nhưng có chút kỳ lạ, vì họ đi bộ, không ngồi xe hay lái xe.

Cho nên thời gian họ bỏ ra chắc chắn là nhiều nhất.

Nhưng những người kia chắc chắn sẽ lái xe, thời gian của họ đáng lẽ phải rút ngắn lại mới đúng.

Bây giờ họ đã đến rồi mà những người khác vẫn chưa có mặt.

Vì vậy sau khi nhận thấy tình huống này, anh có chút nghi ngờ, thậm chí có chút lo lắng.

Mặc dù không thấy dấu vết nào ở cửa, nhưng không có nghĩa là bên trong không có dấu vết, có thể họ đã xóa đi dấu vết của mình.

"Bây giờ chúng ta có vào không?

Hay là ở ngoài xem xét một chút?" Tần Vũ hỏi ý kiến của những người khác.

Hai người kia nghe xong, thực ra cũng có chút nghi ngờ giống anh.

Nhưng đã đến đây rồi, có mục đích của mình, nên không thể không vào.

Biết rằng bên trong có người mai phục, nhưng vẫn phải cứng rắn tiến về phía trước.

"Chúng ta đã đến đây rồi, không thể cứ đứng đây mãi được, chắc

chắn phải vào thôi.” Hồ Bát Nhất nói một câu như vậy, hai người kia gật đầu.

Hồ Bát Nhất nói đúng, phải vào thôi.

Thế là họ chuẩn bị tất cả trang bị trên người, rồi lấy những thứ cần mặc, cần cầm.

Họ từ từ bước vào một hang động đặc biệt lớn, trông giống như một nơi tế bái bị bỏ hoang.

Vì bên trong có những bức tượng, có một số cột trụ bị đổ.

Mấy người vừa đi vừa quan sát xung quanh, vì sợ có người mai phục bên trong.

Nhưng đi được một lúc, họ phát hiện không có chuyện gì xảy ra, lá gan của mấy người cũng dần lớn hơn.

“Những bức điêu khắc này thật tinh xảo, tôi chưa từng thấy những bức điêu khắc như thế này, rất mang phong cách Tây Vực.” Vương Bàn Tử tấm tắc khen ngợi, sờ vào những bức điêu khắc đó.

Lần này không ai ngăn cản Vương Bàn Tử.

Những bức điêu khắc này thực ra sờ một chút cũng không có tác dụng gì, nên không cần lo lắng.

Tiếp tục đi về phía trước, phía trước là những hàng người giống như binh mã dũng.

Nhưng vì nơi này không phải Tây An, nên cũng không có thứ như binh mã dũng.

“Nơi này trông giống như một đội quân, không lẽ là binh mã dũng sao?” Vương Bàn Tử thấy phía trước là một đội quân xếp hàng ngay ngắn, có chút phỏng đoán.

Hồ Bát Nhất gõ vào đầu Vương Bàn Tử, vẻ mặt chán ghét nhìn

cậu ta: “Cậu không biết bây giờ binh mã dũng đang ở Tây An sao?

Nơi này sao có thể có binh mã dũng được?” Vương Bàn Tử tuy có chút xấu hổ, nhưng vẻ mặt không phục, rồi nói: “Vậy những thứ này là gì?

Trông chúng không giống hệt binh mã dũng sao?” “Mặc dù những thứ này trông giống hệt binh mã dũng, nhưng đội quân này xem ra là do con người tạo ra, để bảo vệ những thứ bên trong.” Tần Vũ lạnh nhạt nói.

Vương Bàn Tử lúc này cũng không nói nữa, ngược lại còn gật đầu.

Tiếp tục đi vào bên trong, đột nhiên nghe thấy một tiếng động, hình như có người đang nói chuyện, âm thanh không nhỏ lắm.

Nhìn thấy âm thanh đó ngày càng gần, họ vội vàng trốn sau những người lính đất nung kia.

Vì những người lính này rất đông, nên trốn sau lưng họ, trong một thời gian ngắn cũng không thể bị phát hiện.

“Tiểu Bát đâu rồi?” Nghe thấy giọng của một người phụ nữ.

“Tôi cũng không biết nó đi đâu rồi.” Lần này là giọng của một người đàn ông.

Nhìn qua những khe hở, có thể thấy người đàn ông trước mặt mặc một bộ vest đen, cũng có thể chứng minh thân phận của những người này.

Xem ra là nhóm người áo đen kia đã vào.

Vương Bàn Tử dịch sang một bên, nhưng không ngờ lại dẫm phải một hòn đá, gây ra một tiếng động.

Những người khác đều đứng phân tán, nên tiếng động đó không

ảnh hưởng đến hai người kia.

Họ đều có chút lo lắng nhìn Vương Bàn Tử.

Mấy người đang nói chuyện kia đương nhiên cũng nghe thấy âm thanh đó, tay cầm súng.

Nếu tìm thấy Vương Bàn Tử, cậu ta chắc chắn sẽ chết.

Lúc này, hai người kia đều có chút căng thẳng, không biết có nên đi giúp Bàn Tử không.

Vương Bàn Tử càng căng thẳng hơn, bây giờ một cử động cũng không dám.

Hai người kia cũng từ từ tiến lại gần nơi cậu ta đang đứng.

Tần Vũ thấy vậy, liền từ bên cạnh lao ra.

Tốc độ của anh rất nhanh, khi hai người kia chưa kịp phản ứng, anh đã chạy ra xa.

Chương 402

Thấy anh sắp chạy thoát, người phụ nữ kia nhanh chóng đuổi theo, người đàn ông kia theo sau cô ta.

Người đàn ông đó trông rất lùn, nên khi chạy không nhanh bằng người phụ nữ.

Tần Vũ thấy vậy liền quyết định dẫn họ đến một nơi khác, sau đó tìm cơ hội trốn thoát.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều không ngờ anh lại làm như vậy, nhưng họ không lãng phí thời gian, nhân lúc này đổi chỗ trốn.

Nhưng sau khi suy nghĩ, cả hai quyết định đi theo Tần Vũ, vì lỡ anh gặp nguy hiểm, hai người có thể giúp một tay.

Tần Vũ vốn định tiếp tục chạy về phía trước, nhưng không ngờ phía trước lại là vách núi, thật đúng là trời không chiều lòng người.

Nhưng ở phía dưới không xa, lại có một cột trụ bị gãy.

Nếu có thể nắm bắt thời cơ nhảy lên cột trụ đó, có thể thuận theo con đường đó đi xuống.

Thấy người phía sau sắp đuổi kịp, tầm bắn của khẩu súng kia chắc cũng đã tới nơi anh đang đứng.

Anh nhắm mắt làm liều, nhảy thẳng xuống.

Anh ước lượng rất tốt, nên đã nhanh chóng nhảy lên cột trụ đổ nát kia.

Mặc dù chân có chút bị thương, nhưng không đáng ngại.

Hai người kia thấy vậy cũng nhảy theo.

Ban đầu người đàn ông kia có chút do dự, nhưng thấy người phụ

nữ không chút do dự nhảy xuống, anh ta cũng nhảy theo.

“Rốt cuộc ở đâu vậy?” Hai người kia tìm kiếm, tìm mãi cũng không thấy.

“Nhìn xem đây là gì?

Tôi biết hôm nay cậu mặc đồ màu cà phê.” Vương Bàn Tử không biết từ đâu tìm được một mảnh vải, mảnh vải này có màu giống hệt bộ quần áo Tần Vũ mặc hôm nay.

“Xem ra là lúc chạy trốn, quần áo của cậu ấy bị rách, nên ở đây mới xuất hiện mảnh vải này.” Sau khi nhận ra tình hình, họ vội vàng đi theo con đường đó.

Đi đến cuối đường lại phát hiện đó là một khu đổ nát, con đường ở giữa đã bị cắt đứt, chỉ còn lại một cái hố đen ngòm.

“Không lẽ đã nhảy vào trong đó rồi chứ?” Vương Bàn Tử có chút kinh ngạc nhìn cái hố đen trước mặt.

Gã này cũng quá liều mạng rồi, nếu nhảy xuống, tay chân chắc đều gãy hết.

“Tôi nghĩ chắc là đã nhảy xuống rồi, nhìn dấu vết trên đó đi.” Hồ Bát Nhất chỉ vào dấu vết trên mặt đất bên cạnh.

Dấu giày trên đó rất rõ ràng, chắc là mới được in lên không lâu.

Có hai loại khác nhau.

Người phụ nữ và người đàn ông kia chắc mặc cùng một loại giày, nên dấu đế giày cũng giống hệt nhau.

Dấu giày còn lại chắc là của Tần Vũ.

“Đi thôi Bàn Tử, hai chúng ta xuống dưới.” Vương Bàn Tử vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Hồ Bát Nhất: “Nơi cao như vậy, bảo tôi nhảy xuống, nhảy xuống, cái thân già này của tôi e là sẽ bị gãy mất

thôi.” “Cậu thấy cột trụ bị đổ ở dưới đó không?

Chúng ta nhảy lên đó, có thể thuận theo cột trụ đó chạy xuống, hoàn toàn không cần lo lắng.” Vương Bàn Tử nhìn cái thứ đó, mặc dù khoảng cách gần, nhưng cũng không thể chắc chắn 100% có thể nhảy lên trên cột trụ đó.

Lỡ như nhảy sang chỗ khác, cái mạng nhỏ của cậu ta thật sự xong đời.

“Cái đó tôi cũng không thể đảm bảo được, tôi không thể nhảy chính xác lên đó, lỡ như tôi nhảy không trúng thì chẳng phải sẽ tan xương nát thịt sao?” Vương Bàn Tử bây giờ vô cùng lo lắng.

Điều Hồ Bát Nhất lo lắng không giống cậu ta, anh lo cho người kia.

Tần Vũ chịu trách nhiệm dẫn dụ hai người đó đi, nên hai người họ mới được cứu.

Nếu bây giờ họ chọn từ bỏ, thì thật quá có lỗi với đồng đội.

Vì vậy sau khi nhận ra tình hình, anh lập tức nhảy xuống.

Vương Bàn Tử thấy anh nhảy xuống, cũng không dám ở lại một mình, nên cũng nhảy theo.

May mắn là vận khí của họ khá tốt.

Cả hai đều nhảy chính xác lên công trình kiến trúc đó.

Hai người quan sát xung quanh, không có ai, cũng không có bất kỳ tiếng động nào.

Quan sát kỹ lưỡng, đó là một nơi khá lớn, trông giống như phòng khách.

Xung quanh đều là bích họa, vẽ những thứ lộn xộn.

Trên đó hình như có một con rắn khổng lồ, trông khá đáng sợ.

“Cậu đang xem gì vậy?” Hồ Bát Nhất vốn đang quan sát những bức bích họa, quay đầu lại thấy Vương Bàn Tử đang đứng trước một cái hũ, xem rất chăm chú.

“Đến xem đi.” Hồ Bát Nhất nghe Vương Bàn Tử nói vậy liền đi tới.

“Thứ gì vậy?” Bên trong có những chấm đen li ti, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện thứ đó trông khá giống nòng nọc, chỉ có một cái đuôi nhỏ.

“Không ngờ ở đây lại có nòng nọc, thật kỳ diệu.” Người tinh mắt đều có thể nhìn ra, đó không phải là nòng nọc.

Vương Bàn Tử đã nói vậy rồi, Hồ Bát Nhất cũng chỉ có thể gật đầu.

“Đi thôi, ở đây hình như không có ai, chúng ta đến nơi khác xem trước, không chừng lát nữa sẽ tìm thấy.” Vương Bàn Tử tuy thấy những thứ đó khá thú vị, nhưng cũng không thể nhìn mãi.

Nghe lời anh, cậu ta đi theo.

Chương 403

Đổi sang một nơi khác, họ cũng nhìn thấy người quen.

“Cậu có biết là suýt dọa chết tôi không, đột nhiên lao ra ngoài, may mà bây giờ không sao.” Tần Vũ tuy người có chút nhếch nhác, nhưng nhìn kỹ lại, phát hiện không có tai nạn gì xảy ra, trên người cũng không có vết thương chí mạng.

“Lần sau làm chuyện gì, có thể bàn bạc với tôi trước được không?” “Được.” Tần Vũ chỉ lạnh nhạt nói một tiếng.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất nghe Tần Vũ nói vậy liền gật đầu.

Sau đó họ tiếp tục đi về phía trước.

Đặc điểm lớn nhất của lăng Xà Mẫu là các căn phòng ở đây đều thông với nhau tứ phía.

Vì vậy khi đi bộ, rất khó tìm được con đường chính xác.

Từ từ đi, phía trước đột nhiên xuất hiện mấy bức tượng hình người.

Mấy bức tượng đó trông người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Mặc dù hình người, nhưng bên miệng lại có răng nanh, có chút giống loại người mặt thú trong truyền thuyết.

Nghe nói là những thứ trong điện Diêm Vương, nhưng xem ra thứ này cũng không giống ma quỷ trong truyền thuyết của Thiên triều, ngược lại có chút hương vị dị vực.

“May mà bây giờ không phải ban đêm, nếu không buổi tối nhìn thấy thứ này thật đáng sợ.” Vương Bàn Tử nhìn những bức tượng đó nói.

Hồ Bát Nhất cũng khá đồng tình gật đầu.

Tần Vũ thì không biểu hiện gì, từ từ đi đến trước mấy bức tượng đó, rồi sờ vào.

Những bức tượng này đều được làm bằng đồng, trên đó phủ đầy bụi bẩn.

"Thứ này hình như không phải của trong nước, loại chất liệu này, tôi nhớ là đã thấy ở Ấn Độ, cũng không lâu lắm." Tần Vũ lạnh nhạt nói.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều cảm thấy khó hiểu, sao đồ của nước ngoài lại xuất hiện ở nơi hẻo lánh như vậy của Thiên triều?

"Nghe gì không, có tiếng động?" Nghe anh nói vậy, những người khác cũng đều lắng tai nghe.

Xung quanh quả thực có những tiếng động lách tách, giống như tiếng côn trùng bò.

Âm thanh này rất quen thuộc, vì trước đây họ cũng đã gặp.

Tần Vũ nhíu mày, nếu không đoán sai, âm thanh này chắc là do thi miết phát ra, vì chỉ có thi miết mới phát ra âm thanh rõ ràng như vậy.

"Bây giờ chúng ta mau rời khỏi đây thôi, tôi đoán âm thanh vừa rồi chắc là do thi miết phát ra." Nghe Tần Vũ nói vậy, những người khác gật đầu, sau đó nhanh chóng rời khỏi nơi đó.

Bên cạnh có một căn phòng, mấy người đi vào phòng đó.

Có lẽ vận khí của họ không tốt lắm, nên vừa vào đã phát hiện một cây đại thụ.

Nơi có cây đại thụ, đất ở đó đều đặc biệt ẩm ướt, vì cần cung cấp nước cho cây.

Nếu xây mộ ở trên đó, đối với hậu duệ cũng không phải là chuyện

tốt.

Vì vậy mấy người thấy cây đại thụ này liền nhíu mày.

Một cây đại thụ cao chót vót, cao hơn cả mấy người họ cộng lại.

“Nhìn xem trên cây kia có thứ gì bò không?” Hồ Bát Nhất không biết đã thấy gì, nói với hai người bên cạnh.

Hai người kia nghe vậy, lại cẩn thận nhìn cây đại thụ đó, quả nhiên trên thân cây, không biết có thứ gì bò đầy, li ti, đen ngòm.

“Không lẽ âm thanh chúng ta vừa nghe là từ đây phát ra?” Vương Bàn Tử nhìn những thứ li ti đó, không nhịn được phỏng đoán một câu.

“Tôi nghĩ bây giờ chúng ta tốt nhất nên rời khỏi đây, nếu không, e là lát nữa sẽ không rời đi được.” Tần Vũ nói xong câu đó liền đi đầu rời khỏi.

Hai người phía sau cũng đi theo, nhưng không ngờ những con côn trùng trên cây bắt đầu lách tách di chuyển.

“Hai người ngẩn ra làm gì?

Mau chạy đi.” Nghe Tần Vũ nói vậy, hai người mới từ cảm giác vừa rồi tỉnh lại, sau đó lập tức chạy theo phía sau.

Mấy người không suy nghĩ gì chạy một lúc, cũng không biết đã chạy đến đâu.

Vừa rồi chỉ lo chạy, hoàn toàn không nhìn xung quanh.

Nơi này hình như là một nơi khá chật hẹp, bên cạnh có mấy cái lồng sắt trống rỗng.

Lưới sắt của mấy cái lồng đó đã bị xé rách, không biết trước đây đã chứa thứ gì.

Mấy người đang quan sát những cái lồng này, nhưng không ai phát

hiện trên đỉnh tường, có một đội côn trùng đen đang từ từ bò xuống.

Tốc độ của chúng rất chậm, nên không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Vị trí chúng đang ở lại khá kín đáo, mấy người ở dưới hoàn toàn không phát hiện ra sự tồn tại của chúng.

"Ai biết trong những cái lồng này chứa thứ gì không?

Chúng ta ra ngoài xem những con thi miết đó đã đi chưa, sau đó đổi chỗ khác.

Nơi này quá chật hẹp, cũng không có lối ra, ở đây khiến người ta không có cảm giác an toàn." Tần Vũ không biết tại sao, ở đây luôn có một dự cảm không lành, nên đề nghị mấy người ra ngoài trước.

Vừa quay đầu lại, lại phát hiện bức tường bên kia đã biến thành một mảng đen ngòm.

Không phải tường đổi màu, mà là trên đó phủ đầy những con thi miết li ti, nên đã trực tiếp nhuộm đen cả bức tường.

"Mẹ kiếp, sao lại xuất hiện nhiều thi miết như vậy?" Vương Bàn Tử vẻ mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm vào những con thi miết trước mặt.

Chương 404

“Chúng đã chặn lối ra duy nhất rồi, xem ra bây giờ chúng ta phải tìm cách tự vệ.” Tần Vũ nhíu mày.

Mấy cái lồng sắt bên cạnh tuy đã gỉ sét, nhưng với trọng lượng cơ thể của anh, chắc cũng không đến nỗi làm sập những cái lồng sắt gỉ đó.

“Bây giờ mau trèo lên những cái lồng sắt đó đi.” Tần Vũ ra lệnh, hai người kia cũng nhanh chóng bắt đầu trèo lên lồng sắt.

Tốc độ trèo của mấy người khá nhanh, mấy cái lồng sắt cũng không khó trèo.

Khi thi miết tụ tập dưới chân, họ đã trèo lên trên lồng sắt.

Nhưng không ngờ những con thi miết đó lại từng con một bò lên lồng sắt.

Mấy người không thể ngờ lại có hiện tượng này xảy ra, nên vẻ mặt từng người đều vô cùng kinh hãi.

Vì lỡ như những con thi miết đó bò lên, vậy thì bây giờ chỉ có con đường chết.

Vì vậy trong tình huống này, họ cũng không biết phải làm sao.

Dù sao ở dưới cũng toàn là thi miết li ti.

Đột nhiên Tần Vũ nhìn thấy phía trên có một sợi dây thừng.

Sợi dây đó trông khá chắc chắn, nên chắc có thể chịu được trọng lượng của mấy người.

Anh liền nhanh chóng nhảy lên sợi dây đó, trực tiếp nắm lấy nó.

Sau đó quay đầu nói với hai người kia: “Hai người mau nhảy qua

đây, tôi kéo.” Đột nhiên Tần Vũ nhìn thấy phía trên có một sợi dây thừng.

Sợi dây đó trông khá chắc chắn, nên chắc có thể chịu được trọng lượng của mấy người.

Anh liền nhanh chóng nhảy lên sợi dây đó, trực tiếp nắm lấy nó.

Sau đó quay đầu nói với hai người kia: “Hai người mau nhảy qua đây, tôi kéo.” Nghe Tần Vũ nói vậy, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hiếm khi im lặng.

Cuối cùng Hồ Bát Nhất nhảy qua, nhảy chính xác lên sợi dây, Tần Vũ kéo một cái, hai người treo lơ lửng trên sợi dây.

Sau đó lại bắt đầu thúc giục Vương Bàn Tử.

Nhưng Vương Bàn Tử nhìn hai người có chút im lặng, cảm giác như không thể nhảy qua được.

Dù sao cân nặng của cậu ta cũng nặng hơn hai người kia rất nhiều, nên khả năng bật nhảy cũng không đặc biệt mạnh.

“Cậu còn ngẩn ra làm gì?

Bàn Tử, không mau lên.” Thấy những con thi miết sắp đến chân Vương Bàn Tử, hai người kia điên cuồng thúc giục.

Vương Bàn Tử nhìn những con thi miết đen ngòm, cuối cùng làm liều, vội vàng nhảy qua.

Nhưng như cậu ta đã nói, với cân nặng đó, lại không có khả năng bật nhảy, nên đã rơi thẳng xuống.

Tần Vũ vốn định kéo, nhưng không ngờ lại không kéo được Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử rơi thẳng vào đống thi miết.

Nhìn Vương Bàn Tử bây giờ đang ở trong đống thi miết, sắc mặt hai người kia đều thay đổi.

Vương Bàn Tử xoa xoa cái mông đau vì bị ngã đứng dậy, xung quanh đều là những con thi miết đang lăm le.

Sắc mặt cậu ta thay đổi mấy lần.

Tần Vũ thực sự không thể nhìn Vương Bàn Tử một mình ở đó, nên cũng nhảy thẳng xuống.

Những con thi miết ban đầu chỉ ngẩn ra, bây giờ thấy hai người cùng nhảy xuống, liền điên cuồng lao tới.

Hồ Bát Nhất bây giờ không xuống, vì nếu xuống, mấy người có khả năng toàn quân bị diệt.

Nếu ở lại trên đó, không chừng còn có một tia hy vọng sống.

"Có cần giúp không?" Hồ Bát Nhất ở trên hét lớn với Tần Vũ.

Anh liếc nhìn một cái, động tác trên tay không dừng lại, giọng điệu có chút không vui: "Không phải nói nhảm sao?

Nhìn bộ dạng của tôi bây giờ không cần giúp đỡ à?" Hồ Bát Nhất nhìn xem, hai người ở dưới đang khổ sở vật lộn.

Hồ Bát Nhất suy nghĩ một lát, đột nhiên nhớ ra trong ba lô trước đây có để một ít diêm.

Trong ba lô của anh có một chai rượu.

"Mau tránh ra." Nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, hai người ở dưới vội vàng tránh ra.

Sau đó Hồ Bát Nhất lấy chai rượu trong ba lô ra đổ xuống đất.

Rượu đều đổ lên người những con thi miết.

Những con thi miết cũng không có phản ứng gì, dù sao cũng chỉ là

rượu trắng bình thường.

Hai người kia cũng khó hiểu, tuy không bị dính rượu trắng, nhưng cũng không biết Hồ Bát Nhất định giở trò gì.

Sau đó thấy Hồ Bát Nhất lấy diêm ra, quẹt lửa, rồi ném xuống dưới.

Vì ở dưới có rượu thấm, nên que diêm vừa rơi xuống đất, lập tức gây ra một chuỗi lửa.

Những con thi miết trong lửa, đau đớn vật lộn, nhưng cũng không thể vật lộn được nữa.

Thấy những con thi miết từng con một bị thiêu chết, những con thi miết khác thấy tình hình không ổn liền rút lui.

Chương 405

Đợi những con thi miết đó đi hết, họ mới thở phào nhẹ nhõm.

“Vừa rồi tôi không phát hiện ở đây có nhiều thi miết như vậy, may mà trước đây tôi có mang theo diêm, nếu không thì bây giờ thật không biết phải làm sao.” Vương Bàn Tử thở phào, chậm rãi nói.

Tần Vũ gật đầu, quả thực, nếu không phải chuẩn bị diêm từ trước, lần này căn bản không thể thực hiện được.

Còn có chai rượu Hồ Bát Nhất giấu riêng.

Vì rượu là thứ có lợi cũng có hại.

Tần Vũ ban đầu nghe Hồ Bát Nhất muốn mang rượu, đã phản đối kịch liệt.

Nhưng không ngờ bây giờ lại được chai rượu của Hồ Bát Nhất cứu mạng.

Vì vậy bây giờ nhìn bộ dạng của Hồ Bát Nhất, Tần Vũ có chút xấu hổ.

“Được rồi, bây giờ chúng ta mau đi thôi, tôi sợ những con thi miết đó lại quay lại, tôi chỉ mang có một chai rượu thôi.” Nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, Tần Vũ càng xấu hổ hơn.

Nhưng hai người kia hình như không cảm thấy gì.

Ba người nhanh chóng rời khỏi nơi đó.

Bên ngoài cũng không có gì, tiếp tục đi về phía trước, ở phía trước nhất là một cánh cửa lớn.

Hình dạng cấu tạo của cánh cửa này khá giống của phương Tây, chữ viết trên đó cũng không phải là chữ bản địa của trong nước.

Nhưng những chữ này cũng không phải là tiếng Anh, ngược lại giống chữ của Ấn Độ, có chút giống chữ Phạn của Phật giáo.

"Có biết trên đó viết gì không?" Tần Vũ hỏi hai người bên cạnh, đặc biệt là hỏi Vương Bàn Tử, vì Vương Bàn Tử trông có vẻ khá tin Phật.

Hai người kia lắc đầu, tỏ ý cũng không biết trên đó viết gì.

"Không phải là chữ Phạn của Phật giáo sao?

Chẳng lẽ không đọc được?" Nghe Tần Vũ nói vậy, hai người lắc đầu.

Hồ Bát Nhất giải thích cho Tần Vũ.

"Chữ này không phải là chữ Phạn của Phật giáo, hình dạng của hai loại tuy có chút tương tự, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy, hai loại hoàn toàn không phải là một loại chữ." Nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, anh lại cẩn thận nhìn chữ viết trên đó.

Quả thực vì chữ Phạn của Phật giáo có đặc điểm riêng, nhưng chữ này so với chữ đó, quả thực không có đặc điểm gì.

Nếu không nhìn ra được, họ thử đẩy cánh cửa lớn.

Không ngờ chỉ đẩy một cách tùy tiện, cánh cửa lớn đã bị mở ra.

Mấy người có chút kinh ngạc.

Vì cánh cửa này trông rất dày, sao đột nhiên lại bị mấy người họ đẩy ra, không tốn chút sức lực nào.

"Không lẽ trước chúng ta có người đã vào đây rồi sao?

Chẳng lẽ là nhóm người áo đen kia?" Nghe Vương Bàn Tử nói vậy, Tần Vũ suy nghĩ một lát, quả thực có khả năng này.

"Vậy bây giờ chúng ta phải cẩn thận một chút, trong tay những

người đó đều có súng, chúng ta chắc chắn không đấu lại được." Nghe Tần Vũ nói vậy, những người khác gật đầu, trong mắt đều tràn đầy vẻ cảnh giác.

Nhưng sau khi đẩy cửa bước vào, không phát hiện thấy gì, một người cũng không thấy.

"Cánh cửa này không thể nào dễ dàng mở ra như vậy, chẳng lẽ chủ nhân nơi này thực ra hoan nghênh mấy người chúng ta vào, nên mới tự động mở cửa?" Nói vậy cũng không thể nào.

Vì vậy trong tình huống này, mấy người tuy trong lòng đều có chút nghi ngờ, nhưng cuối cùng không nói ra, tiếp tục đi về phía trước.

Đi về phía trước, bên đường họ phát hiện một số con rắn nhỏ đã khô quắt.

Những con rắn này trông giống như côn trùng, cực kỳ xấu xí.

Thể tích khá nhỏ, dễ dàng có thể chui vào cơ thể người.

Thấy những con rắn nhỏ đã khô quắt đó, Vương Bàn Tử có chút cạn lời: "Mặc dù nơi này gọi là lăng Xà Mẫu, nhưng rắn bên trong không phải là thứ này chứ?" Vương Bàn Tử tùy tiện đá con rắn nhỏ khô quắt, phàn nàn với hai người kia.

Tần Vũ nhìn con rắn nhỏ bị đá sang một bên, lạnh nhạt nói: "Vậy cậu tưởng nơi này nguy hiểm đến mức nào, như thế này không phải rất an toàn sao?

Chẳng lẽ cậu muốn kích thích hơn một chút?" Vương Bàn Tử có chút cứng họng, cuối cùng không nói gì nữa.

Càng đi về phía trước, những con rắn nhỏ họ gặp càng nhiều.

Mặc dù những con rắn này trông đều đã khô quắt, nhưng đối với họ cũng khá đáng sợ, đặc biệt là khi số lượng lớn tụ tập lại một chỗ.

“Nhìn xem phía trước là gì?” Vương Bàn Tử đột nhiên kinh ngạc nói.

Mấy người kia vì vừa rồi đang quan sát xung quanh nên không nhìn phía trước.

Nghe Vương Bàn Tử nói vậy, hai người mới nhìn thứ ở phía trước.

Thứ này họ vừa mới thấy, chính là bức tượng người mặt thú kia.

“Cái này không phải chúng ta vừa mới thấy sao?

Chẳng lẽ ở đây cũng có?” Tần Vũ cẩn thận quan sát xung quanh, lại nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, lắc đầu.

“Thứ này ở đây chỉ có một pho tượng, ở nơi chúng ta vừa gặp.

Bây giờ chúng ta đã quay lại nơi chúng ta vừa đi.” Nghe anh nói vậy, hai người kia nhíu mày.

“Vậy là chúng ta lại đi vòng lại rồi?” Vương Bàn Tử có chút thất vọng nói.

Chương 406

Tần Vũ gật đầu, theo cách nói của Vương Bàn Tử, quả thực không sai.

"Không phải chứ?

Vậy chẳng phải chúng ta lại phải gặp lại những con thi miết đó sao?" Nghe Vương Bàn Tử than thở, Tần Vũ không nhịn được cười.

Mặc dù đã quay lại vị trí ban đầu, nhưng vì địa thế ở đây tứ thông bát đạt, nên không nhất thiết phải đi theo con đường đó, có thể đổi một con đường khác.

"Nơi này hình như chúng ta chưa từng đến, nhưng vừa rồi khi chúng ta vào cũng không có con đường này." Hồ Bát Nhất có chút nghi ngờ quét mắt nhìn xung quanh, có thể xác định, xung quanh quả thực chưa từng đến.

Nhưng lúc vào họ đều đã kiểm tra kỹ, mặc dù nơi này tứ thông bát đạt, nhưng đường vào chỉ có một.

Sao lúc này lại có thêm một con đường?

"Cậu chắc chắn chúng ta không đi sai chứ?" Hồ Bát Nhất có chút hoài nghi nhìn Tần Vũ trước mặt.

"Yên tâm đi, tôi có thể chắc chắn là chúng ta không đi sai." Tần Vũ cho cậu ta một ánh mắt yên tâm.

Hai người nghe xong cũng không nói gì nữa, dù sao người trước mặt trông có vẻ rất thông thạo môi trường này, nên đi theo anh chắc sẽ không có nguy hiểm.

Hơn nữa nếu muốn quay lại đường cũ, chắc chắn sẽ gặp lại những con thi miết đó, lần này không có may mắn như vậy nữa.

Sau khi đi qua một con hẻm dài, họ đến một nơi khá rộng rãi.

Ở giữa có một cái hũ cao gần hai mét, cái hũ này hoàn toàn trong suốt, bên trong chứa đầy một số chất lỏng màu xanh lá cây.

Mờ mờ có thể thấy có mấy người đàn ông ngâm trong đó, cơ thể của mấy người đó đều còn nguyên vẹn, hoàn toàn không có một chút mục nát nào.

"Bên trong không phải ngâm formalin chứ?" "Bên trong không phải ngâm formalin chứ?" Vương Bàn Tử có chút kinh ngạc nhìn người đàn ông sống động như thật kia.

Nếu bên trong ngâm formalin, cậu ta có thể chấp nhận được.

Nhưng nhìn chất lỏng trong hũ cũng không giống, vậy tại sao người đàn ông này lại không mục nát?

"Đi thôi, tôi thấy nơi này kỳ quái đáng sợ, chúng ta mau rời khỏi đây." Vừa chuẩn bị rời đi, họ nghe thấy một tiếng vỡ.

Quay đầu lại nhìn, phát hiện hai cái xác họ vừa quan sát, mắt đột nhiên mở ra.

Quan trọng nhất là cái hũ chứa chúng đã hoàn toàn vỡ nát.

"Mau chạy." Thấy cái hũ vỡ nát, anh biết chắc chắn có chuyện không hay sắp xảy ra, nên Tần Vũ hét lên một tiếng đầu tiên, sau đó vội vàng chạy trốn khỏi nơi này.

"Vừa rồi là cái quái gì vậy?

Cứ nhìn chằm chằm vào tôi, trông đáng sợ quá." Vương Bàn Tử lòng còn sợ hãi vỗ vỗ ngực.

"Bàn Tử mau chạy." Vương Bàn Tử bị tụt lại phía sau, đang nghỉ ngơi, đột nhiên nghe hai người kia hét lên, hai người họ lộ ra vẻ mặt kinh hoàng.

Vương Bàn Tử quay đầu lại nhìn, suýt chút nữa bị dọa chết.

Hóa ra gã kia không biết từ lúc nào đã đuổi theo sau lưng cậu ta, mắt thấy sắp tóm được Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử bây giờ phát huy hết tất cả sức lực từ nhỏ đến lớn, điên cuồng chạy.

Khó khăn lắm mới cắt đuôi được gã kia, nhưng quay đầu lại nhìn, lại phát hiện một gã khác.

Hai tên này đều bị nhốt trong cái hũ thủy tinh trước đó.

Cũng không chỉ có hai tên, còn có những người khác, có thể cũng từ cái hũ thủy tinh đó ra.

Bây giờ họ phải đối mặt không chỉ với mấy con quái vật này, mà còn có nhóm người áo đen trong bóng tối, cộng thêm vô số thi miết.

Vì vậy trong tình huống này, anh có chút đau đầu.

Hơn nữa bây giờ cũng không có thời gian cho tình huống này, dù sao bây giờ họ đang đối mặt với mấy gã quái nhân.

Dù sao cũng là người, nên có khả năng chiến đấu.

Vương Bàn Tử lao thẳng tới.

Vì cân nặng khá lớn, nên sức mạnh của cậu ta cũng khá mạnh, sức lực rất lớn.

Nếu là người bình thường, hoàn toàn không thể chịu được cú va chạm như vậy.

Nhưng không ngờ cú va chạm vào người mấy tên này lại không có tác dụng gì.

Mấy tên này không có bất kỳ phản ứng nào, ngược lại còn vẻ mặt lạnh lùng nhìn cậu ta.

Vương Bàn Tử có chút xấu hổ, không ngờ cú va chạm của mình lại hoàn toàn vô dụng đối với mấy tên này.

Tên kia trực tiếp dùng một tay túm lấy Vương Bàn Tử, hung hăng ném xuống đất.

Hai người chưa lao tới kinh ngạc nhìn Vương Bàn Tử ngã trên đất.

Vương Bàn Tử trong số mấy người họ là người có sức lực lớn nhất, vậy mà lại bị nhấc lên dễ dàng như vậy, hai người kia càng không cần phải nói.

"Bây giờ chúng ta phải làm sao?" Hồ Bát Nhất bây giờ có chút không biết phải làm sao.

Mặc dù chưa bắt đầu chiến đấu, nhưng đã bị mấy gã quái nhân đó bao vây.

Vương Bàn Tử bây giờ bị ngã một cú, nên mông có chút đau.

Chưa kịp hồi phục, lại bị gã quái nhân đó tóm lấy trong tay.

Hai người kia vội vàng muốn đi cứu Vương Bàn Tử.

Chương 407

Khi Vương Bàn Tử chưa kịp phản ứng, tay của gã quái nhân đã bóp lấy cổ cậu ta.

Vương Bàn Tử gắng sức hô hấp, đầu đỏ bừng, trông như thiếu dưỡng khí nghiêm trọng.

"Chờ đó, tôi cứu cậu ngay." Tần Vũ nói xong câu đó, tùy tiện tìm một hòn đá lao tới.

Hành vi của anh có chút lỗ mãng, vì thấy cổ Vương Bàn Tử bị bóp, nên đầu óc cũng không suy nghĩ gì mà lao thẳng tới.

Mặc dù anh đã ném những hòn đá đó vào đầu tên kia, đầu tên đó cũng đã lõm xuống, nhưng chỉ trong vài phút.

Anh đưa Vương Bàn Tử trở về, đầu của người đàn ông đó lại phục hồi, không khác gì trước.

Chỉ là lần này ánh mắt nhìn anh có chút không vui.

"Hình như tôi đã chọc giận nó rồi?" Tần Vũ lẩm bẩm.

Bây giờ rõ ràng là phải tìm cơ hội trốn thoát.

Đột nhiên anh nhận ra một điều, mặc dù bị mấy người này bao vây, nhưng mấy người này lại không có bất kỳ động tác nào.

Ngược lại chỉ có một người có động tác, chính là người vừa bóp cổ Vương Bàn Tử.

"Những người này có phải không biết cử động không?" Vương Bàn Tử có chút phỏng đoán.

Tần Vũ nhíu mày, tuy anh cũng không biết những người này có cử động được không, nhưng bây giờ xem ra phải cược một phen.

Thế là mấy người nhanh chóng chuyển sang một hướng khác, trực tiếp vượt qua ba người đang chặn trước mặt.

Ba người đó sau khi họ đi qua cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Xem ra phỏng đoán của họ đã đúng, những gã trước mặt hình như không biết bắt người, chỉ phụ trách canh gác mà thôi.

Cũng chỉ đứng thẳng ở đó, không làm gì cả.

Nếu sớm biết sẽ như thế này, Tần Vũ đã sớm rời khỏi đây, cần gì phải chờ đợi lâu như vậy.

Họ nhanh chóng rời khỏi đây.

Đợi đến khi ra ngoài, đột nhiên phát hiện gã phía sau không ngờ không đuổi theo.

Điều này khiến anh khá kỳ lạ, nhưng anh cũng không suy nghĩ nhiều, vì gã đó không đuổi theo là chuyện tốt.

"Có biết bây giờ chúng ta đang ở đâu không?" Hồ Bát Nhất hỏi Tần Vũ bên cạnh.

"Có biết bây giờ chúng ta đang ở đâu không?" Hồ Bát Nhất hỏi Tần Vũ bên cạnh.

Tần Vũ lắc đầu, nói thật, anh cũng không biết bây giờ đang ở vị trí nào.

Dù sao nơi này tứ thông bát đạt, lúc ra ngoài vừa rồi cũng không chú ý nhìn.

Cho dù có chú ý nhìn, cũng là một con đường chưa từng đi qua, nên cũng không có tác dụng.

"Đợi đã, ở đây hình như có một lối ra." Tần Vũ không biết đã thấy gì, hét lớn một tiếng.

Hai người kia nghe vậy liền vội vàng chạy qua, ở đó quả nhiên có một cái hang, trông khá lớn.

Đang chuẩn bị ra ngoài, đột nhiên phát hiện phía dưới lại là vách núi vạn trượng.

Cái chân vừa chuẩn bị bước ra, lập tức lại thu về.

Vì Vương Bàn Tử nóng lòng muốn ra ngoài, nên là người đầu tiên bước ra khỏi hang, nửa người đều ở bên ngoài, suýt chút nữa bị dọa chết.

“Xem ra cái hang này chúng ta không đi được rồi.

Tôi nhớ lúc chúng ta vào hình như là một mảnh đất bằng phẳng, sao bên trong lại có vách núi vạn trượng?” “Nhìn kỹ đỉnh đầu bên ngoài đi, chúng ta bây giờ vẫn chưa ra ngoài, chỉ là dưới lòng đất ở đây bị đào quá sâu thôi.

Hơn nữa chúng ta lại ở trên cùng, nên tự nhiên giống như vách núi vạn trượng.” Tần Vũ lạnh nhạt giải thích cho Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử gật đầu, sau đó mấy người lại quay vào bên trong.

Đột nhiên nghe thấy có tiếng người đi bộ.

Nếu có thể nghe thấy tiếng người đi bộ, vậy chắc chắn có hai lựa chọn, một là nhóm người áo đen kia, hai là con quái vật đó.

Cùng với tiếng bước chân, có thể nghe thấy tiếng nói chuyện.

“Chúng ta đi con đường này có đúng không?

Tôi cảm giác con đường này hình như đi sai rồi.” Nếu có tiếng nói chuyện, chắc không phải là con quái vật đó.

Mấy người tìm một nơi khá kín đáo trốn vào.

Mấy người kia chậm rãi đi tới.

Người đi đầu là người đàn ông lùn trước đó.

Người đàn ông đó trông có vẻ hèn mọn, trên người đeo một đồng hồn tệ.

Giọng nói cũng từ miệng anh ta phát ra, đang nói chuyện với một người đàn ông khác bên cạnh.

Người đàn ông kia cũng mặc vest, chắc chắn là nhóm người áo đen kia.

"Không ngờ lại gặp lại rồi?" Giọng nói của Vương Bàn Tử tuy nhỏ, nhưng lại bị người đàn ông kia nghe thấy.

Người đàn ông đó làm một động tác im lặng.

Chương 408

Cậu trai lùn bên cạnh có lẽ không hiểu ý, nên vẫn thao thao bất tuyệt.

Vương Bàn Tử không ngờ thính lực của người kia lại nhạy bén đến vậy, âm thanh nhỏ như vậy mà cũng có thể nghe thấy, nên giật mình, vội vàng bịt miệng lại.

Nghe người đàn ông lùn thao thao bất tuyệt, người đàn ông cao lớn có chút không kiên nhẫn, một tay bịt miệng người đàn ông lùn, không cho anh ta nói nữa.

Người đàn ông lùn vội vàng bắt đầu giãy giụa.

Nhưng người đàn ông cao lớn lại lắng nghe một lúc, phát hiện hình như không có âm thanh nào khác, cuối cùng mới thả miệng người đàn ông lùn ra.

Hai người họ hình như không định đến đây, nên giữa đường đã rẽ sang một nơi khác, rẽ vào căn phòng họ đã vào trước đó.

Mấy người thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi suýt chút nữa đã dọa chết họ.

Nếu không phải nhờ người đàn ông lùn kia nói chuyện, e là đã sớm bị người đàn ông cao lớn kia phát hiện.

Bây giờ nhân cơ hội này, mau rời khỏi đây.

Dù sao nơi này cách căn phòng hai người kia ở quá gần một chút, sợ hai người họ sẽ quay lại, nên bây giờ phải đổi chỗ khác.

Mấy người lặng lẽ rời khỏi đây, chọn một nơi khá hẻo lánh.

Nơi này là một con hẻm nhỏ, xung quanh đều tối đen như mực.

Vốn dĩ có đèn, nhưng bây giờ ngay cả một chút ánh sáng cũng không có.

Ánh sáng trước đây là từ những khe hở bên cạnh lọt vào, nhưng nhìn kỹ khe hở bên cạnh, hình như đã bị người ta bịt lại, nên ở đây cũng không còn ánh sáng.

"Họ vào đó làm gì vậy?" Thấy hai người đó lâu không rời khỏi căn phòng, Vương Bàn Tử có chút tò mò hỏi một câu.

Hai người kia lắc đầu, họ cũng không biết nhóm người áo đen rốt cuộc đang làm gì.

Nhưng có thể chắc chắn một điều, tốt nhất không nên đối mặt với những người áo đen này, nếu không, khả năng lớn là không thấy được mặt trời ngày mai.

Họ đã chờ ở đây một thời gian dài.

Nơi này tuy khá chật hẹp, nhưng tính kín đáo tốt.

Sau một lúc lâu, hai người kia mới từ từ đi ra, trông không hề hấn gì.

Chẳng lẽ mấy gã quái nhân bên trong đều đã rời đi rồi sao?

Tại sao hai người họ vào trong mà không có bất kỳ phản ứng nào?

"Nhìn kỹ người đàn ông cao lớn kia đi!" Tần Vũ dường như đã nhận ra có chuyện không ổn nên nói với mấy người bên cạnh.

Hai người kia nhìn người đàn ông cao lớn, từ sau lưng thì trông gã vẫn như cũ, không có gì khác biệt.

"Mọi người không thấy dáng đi của gã đã thay đổi à?

Vốn dĩ gã đi rất thẳng, nhưng giờ cảm giác cứ cà nhắc cà nhắc." Nghe Tần Vũ nói xong, hai người kia lại quan sát kỹ hơn, quả nhiên đúng như lời hắn nói, dáng đi của người đàn ông vốn rất đĩnh đạc,

nhưng bây giờ lại trở nên cà nhắc.

“Anh nghĩ có phải do con người gây ra không?” Tần Vũ hờ hững nói với hai người bên cạnh.

Hai người họ cũng đại khái hiểu ý của hắn.

“Ý của cậu là người đàn ông cao lớn trước mặt không còn là gã ta nữa, mà đã bị đổi thành người khác rồi?” Hồ Bát Nhất nhìn người đàn ông cao lớn cách đó không xa, phỏng đoán.

Tần Vũ gật đầu, sự thật đúng là như vậy.

Xem ra không phải cả hai người họ đều bình an, mà người đàn ông cao lớn đã bị hại, còn người lùn kia thì lại chẳng có gì khác biệt.

Chỉ có người đàn ông cao lớn bị hại, còn người lùn vẫn bình an vô sự, chứng tỏ thứ kia có trí tuệ, nếu không thì không thể làm ra chuyện như vậy.

“Mục đích của nó là gì?” Lờ mờ, họ dường như nghe thấy một tiếng gọi, đó là giọng của một người phụ nữ, đang nói điều gì đó bằng một thứ ngôn ngữ không xác định.

Cả ba người đều không hiểu thứ tiếng đó, nhưng điều này không ngăn được cảm giác chán ghét dâng lên trong lòng họ.

Một cảm giác chán ghét không thể giải thích.

“Giọng này khó nghe thật, tai Béo gia đây sắp đóng kén rồi.” Vương Bàn Tử khoa trương sờ sờ tai mình.

“Được rồi Bàn Tử, đi thôi.” Vương Bàn Tử cảm thấy khó hiểu, mới vừa đến đây, lại phải quay về rồi à?

“Chúng ta không đi xem những chỗ khác nữa à?” Tần Vũ liếc nhìn một cái rồi nói: “Những nơi khác có gì hay ho đâu?

Ở đây gần như toàn là phế tích, không dẫn đến điểm cuối cùng

được, chúng ta đổi đường khác đi." Nghe Tần Vũ nói vậy, Vương Bàn Tử mới chịu đi theo.

Sau đó, họ nhanh chóng đi vào một con đường khác.

Con đường này hoàn toàn khác với con đường họ đang đi, nó thậm chí không giống một con đường.

Nó chỉ được tạo thành bởi những sợi dây leo chằng chịt.

Họ phải men theo những sợi dây leo này để trèo xuống, nếu không thì không thể nào đến được nơi khác.

Huống chi lúc di chuyển vừa rồi, Tần Vũ đã nhận ra, gã đàn ông kia hẳn đã phát hiện ra sự tồn tại của họ và đang nhanh chóng chạy đến đây.

"Chúng ta phải nhanh lên." Để đề phòng bất trắc, họ để Vương Bàn Tử leo ra ngoài trước, nhưng sau khi ra ngoài, Bàn Tử lại nằm im không nhúc nhích.

Việc này khiến cho hai người kia cũng không có cách nào đi xuống, mà tiếng bước chân phía sau ngày càng gần.

Cứ ngỡ hai người kia đã quay lại, hai người họ có chút kinh ngạc, vội vàng thúc giục Vương Bàn Tử đi mau.

Nhưng Vương Bàn Tử vẫn ở đó, không dám động đậy.

Chương 409

Hai người bên trong sốt ruột muốn chết.

Vương Bàn Tử thấy tình hình này cũng không thể từ chối được nữa, cuối cùng cũng chậm rãi di chuyển ra ngoài, để hai người còn lại có thể dùng dây leo rời khỏi đây.

Những sợi dây leo này quấn quanh một cây đại thụ rất chắc chắn.

Dây leo cũng rất bền, trọng lượng của cả ba người, đặc biệt là có thêm một Vương Bàn Tử, mà chúng vẫn chịu được.

"Đi thôi, chúng ta men theo đây trèo đến một cửa hang khác." Nghe hắn nói, hai người kia gật đầu, bám theo sau hắn.

Lần này họ kẹp Vương Bàn Tử ở giữa, vì như vậy có thể đề phòng một số thứ.

Cả ba người từ từ di chuyển, vì vách đá ở đây dựng đứng nên không có nhiều chỗ bám.

"Này, rốt cuộc chúng ta phải leo đi đâu đây?

Bao giờ mới đến nơi?" Vì phải dùng những sợi dây leo này, mà vách đá bên cạnh lại rất trơn nhẵn, nên việc leo trèo cũng khá tốn sức.

Leo được một lúc, Vương Bàn Tử đã thở hổn hển, nên gã nghỉ một lát trên dây leo rồi lại hỏi.

"Tôi đoán chúng ta phải leo một lúc nữa, vì tôi vừa thấy một cửa hang, nhưng nó khá xa vị trí của chúng ta." Nghe hắn nói, hai người kia gật đầu.

Tuy bây giờ rất mệt nhưng cũng không còn cách nào khác, đến nơi sớm thì được nghỉ ngơi sớm.

Nghe vậy, Vương Bàn Tử lại có thêm sức lực, nhanh chóng rời khỏi chỗ đó.

Mắt thấy sắp đến cửa hang, bên trong đột nhiên bò ra rất nhiều bọ xác chết.

Vương Bàn Tử vội vàng giẫy đạp chân, muốn tránh xa nơi này.

"Tại sao lũ bọ xác chết này lại xuất hiện ở đây?" "Tại sao lũ bọ xác chết này lại xuất hiện ở đây?" Nhìn dáng vẻ hoảng hốt của chúng, từng con một nhảy từ trên vách đá xuống.

Tần Vũ cau mày, bên trong chắc chắn đã xảy ra chuyện, nếu không thì đám bọ xác chết này không thể chạy ra ngoài như vậy.

"Chúng ta khoan hãy vào trong đã, tôi cũng không chắc bên trong đã xảy ra chuyện gì." Vì vừa chứng kiến dáng vẻ hoảng loạn của lũ bọ xác chết, nên hai người kia nghe xong cũng gật đầu.

Nếu bên trong không xảy ra chuyện gì, chúng không thể lũ lượt chạy ra ngoài như thế, nhất là khi đến cả mạng cũng không cần.

"Chúng ta cứ đợi bên ngoài một lát đã." Chẳng mấy chốc, từ bên trong lối đi đó truyền ra một tiếng gầm rú mà họ chưa từng nghe thấy.

Mặc dù đây là lần đầu tiên nghe thấy, nhưng tiếng gầm đó khiến họ vô cùng chấn động.

"Tiếng của con gì vậy?" Tần Vũ lẩm bẩm hỏi.

Hai người kia lắc đầu, bây giờ họ chưa nhìn thấy bộ mặt thật của thứ đó nên cũng không biết đó là con gì.

"Tạm thời đừng quan tâm nó là con gì, việc quan trọng nhất bây giờ là giữ cho sợi dây leo này ổn định." Nghe Tần Vũ nói, những người khác gật đầu, rồi giữ chặt sợi dây leo trong tay.

Bên trong liên tục có động tĩnh, thậm chí còn mơ hồ truyền ra

tiếng kêu thảm thiết.

Nghe thấy tiếng kêu, sắc mặt mấy người thay đổi mấy lần.

May mà vừa rồi họ không đi vào, nếu không cũng không biết sẽ xảy ra chuyện kinh khủng gì.

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" Sợi dây leo mà Vương Bàn Tử đang bám tuy to khỏe nhưng khả năng giữ thăng bằng của gã không tốt, nên cứ lắc qua lắc lại.

Bây giờ sợi dây leo trông có vẻ sắp đứt.

Lúc này Vương Bàn Tử vẫn chưa ý thức được sợi dây sắp đứt, vì vết nứt nằm ở phần gốc, nếu không nhìn kỹ thì hoàn toàn không thấy được.

Chủ yếu là do bây giờ gã không chịu ngồi yên, cứ lắc lư qua lại, cảm giác thăng bằng rất kém.

"Bàn Tử, đừng động nữa, cậu có biết không?

Thứ này trông thì chắc chắn, nhưng thực tế lại không hề chắc chắn.

Cậu cứ động đậy như vậy, lỡ nó đứt thì sao?" Tần Vũ nhìn bộ dạng lắc lư của Vương Bàn Tử, nói một câu.

Vương Bàn Tử nghe lời hắn, ngoan ngoãn không động đậy nữa.

Nhưng gã vẫn muốn xem rốt cuộc bên trong cửa hang có thứ gì, lòng hiếu kỳ mãnh liệt tràn ngập nội tâm gã.

Tần Vũ tuy cũng rất muốn xem bên trong có gì, nhưng hắn đã kìm lại được.

Dù sao thì bây giờ khoảng cách đến cửa hang cũng hơi xa, nếu muốn xem, e rằng sợi dây leo này không chịu nổi trọng lượng của họ.

Vương Bàn Tử chỉ yên phận được một lúc, sau đó lại muốn nhìn vào trong sơn động.

Nhân lúc Tần Vũ không để ý, gã liền nhích người sang bên cạnh.

Ai ngờ sợi dây leo lại đứt thật.

Thấy Vương Bàn Tử rơi xuống, Tần Vũ vội vàng đưa tay ra tóm lấy.

Mặc dù tóm được Vương Bàn Tử, nhưng sợi dây leo kia không thể chịu nổi trọng lượng của hai người.

Thế là cả hai cùng rơi thẳng xuống.

May mà lớp lá rụng bên dưới khá dày, nên ngã xuống tuy có hơi đau nhưng không bị thương nặng.

Cả hai phủi mông, chậm rãi đứng dậy.

Cơ thể không bị tổn thương gì lớn, nhưng mông thì hơi đau.

Vì vậy sắc mặt cả hai đều không được tốt cho lắm.

Chương 410

Hồ Bát Nhất ở trên cao thấy hai người rơi xuống, cũng từ từ leo xuống.

Sợi dây leo đủ dài, miễn cưỡng có thể giúp anh xuống tới nơi.

Sau khi nhảy từ trên vách đá xuống, anh có chút lo lắng nhìn hai người trước mặt.

"Hai người không sao chứ?" Tần Vũ lắc đầu, tuy ngã hơi đau nhưng đúng là không bị thương nặng.

Xung quanh trống rỗng, chỉ có một lớp lá rụng trên mặt đất.

Vương Bàn Tử có chút xấu hổ nhìn hai người kia.

Tần Vũ giọng không tốt, nói thẳng: "Tôi vừa mới bảo cậu đừng có cử động lung tung nữa mà?

Không biết trong đó có gì hay ho mà nhìn chăm chú thế." Nghe hắn nói, vì Vương Bàn Tử cũng biết mình đã làm sai nên không nói gì, chỉ lẳng lặng cúi đầu.

Tần Vũ nhìn bộ dạng đó của Vương Bàn Tử, bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Sự việc đã đến nước này, nói thêm cũng vô ích.

Vì vậy hắn chỉ nhìn Vương Bàn Tử một cái rồi không nói gì nữa, quay đầu quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Hoàn cảnh xung quanh cũng không có gì đặc biệt, chỉ có một lớp lá rụng, cũng không có thêm cửa hang hay thứ gì tương tự.

Xem ra nếu muốn thoát khỏi đây, chỉ có thể dựa vào những sợi dây leo kia để trèo lên lại, nhưng ai biết được những sợi dây leo đó có

bị đứt giữa đường lần nữa hay không.

“Nhìn kìa, đó là thứ gì?” Hồ Bát Nhất trong lúc quan sát xung quanh thì đột nhiên phát hiện một thứ rất kỳ lạ.

Trông giống như một mảnh đồng màu xanh lam, đang lấp lánh phát sáng.

Tần Vũ nghe thấy liền đi tới xem.

“Trông như đồ nhân tạo hiện đại.

Lẽ nào ở đây còn có người khác?” “Trông như đồ nhân tạo hiện đại.

Lẽ nào ở đây còn có người khác?” Xung quanh cũng không phát hiện bất kỳ thi thể nào.

Nếu người làm rơi mảnh đồng đã chết, thi thể chắc chắn sẽ ở gần đây.

Nhưng đến hiện tại vẫn chưa thấy thi thể nào cả.

Điều đó cũng chứng tỏ người kia chắc chắn đã thoát khỏi đây, vậy thì không chỉ dựa vào những sợi dây leo, mà còn có thể dùng cách khác để trèo ra ngoài.

“Nếu chúng ta không thấy thi thể, chứng tỏ người đó đã thoát ra ngoài.

Nhưng lỡ như người đó trèo ra bằng những sợi dây leo thì sao?” Nghe Hồ Bát Nhất nói, Tần Vũ cau mày, hoàn toàn lật đổ lý luận trước đó của mình.

“Dù sao đi nữa chúng ta cũng thử xem, biết đâu có thể trèo lên bằng những sợi dây leo này.” Hồ Bát Nhất hờ hững nói.

Vương Bàn Tử rất đồng tình với lời này, nhưng Tần Vũ bên cạnh trông sắc mặt không được tốt lắm.

“Sao vậy?” Hồ Bát Nhất thấy sắc mặt Tần Vũ không tốt, bèn đi tới hỏi một câu.

“Không có gì, chỉ hơi mệt thôi.” “Vậy chúng ta nghỉ ngơi ở đây một lát đi.” Hai người kia đều không có ý kiến gì, thế là họ ngồi xuống nghỉ ngơi một lát.

Tần Vũ không ở cùng hai người họ, mà đi xem xét các vách tường xung quanh.

Các vách tường tuy lồi lõm, trên đó bò đầy những loài hoa cỏ nhỏ không biết tên.

Tần Vũ đưa tay sờ lên mặt tường, mặt tường rất ẩm ướt.

Lúc ở trên cao, mặt tường rất khô ráo, nhưng xuống đến dưới này, mặt tường bắt đầu trở nên ẩm ướt, trên đó còn có rêu xanh.

Muốn từ đây bám dây leo trèo lên không phải là chuyện dễ dàng.

Vì mặt tường ở đây cực kỳ ẩm ướt, nên chỉ có thể dựa vào hai tay để trèo lên, sẽ phải tốn rất nhiều sức lực.

Nếu không phải là người leo núi chuyên nghiệp, e rằng sẽ rơi xuống giữa chừng.

Nhưng mảnh đồng màu xanh lam kia chắc chắn có người mang xuống, vì thứ đó không hề bị mài mòn, cũng không có dấu hiệu bị va đập.

Nếu có người từ trên cao ném xuống, phần lớn sẽ bị hỏng.

Đương nhiên cũng có ngoại lệ.

Tần Vũ đi xung quanh xem xét, đột nhiên phát hiện một khúc xương, bị chôn vùi dưới lớp lá rụng, nếu không nhìn kỹ thì hoàn toàn không thấy.

Trong mắt Tần Vũ lóe lên một tia cảm xúc không rõ, hắn đi đến

chỗ khúc xương lộ ra, đào cả bộ xương lên.

Thì ra là một thi thể nam giới.

Trong túi áo của gã, Tần Vũ tìm thấy một mảnh đồng y hệt mảnh đồng màu xanh lam vừa phát hiện.

Hồ Bát Nhất bên cạnh tự nhiên cũng thấy được thứ trong tay hắn, sắc mặt anh trở nên không tốt.

Đã tìm thấy thi thể của người này, vậy chứng tỏ người đó không trèo lên được.

"Nhưng ở đây rõ ràng có dây leo như vậy, tại sao không trèo lên?" Hồ Bát Nhất có chút kỳ quái nói.

"Nhìn xem, vách đá phía trên rất trơn trượt, mọc đầy rêu xanh.

Nếu giẫm lên rất dễ bị trượt ngã.

Không có nhiều chỗ bám, người như vậy leo được nửa đường sẽ rơi xuống thôi." Nghe Tần Vũ nói, Hồ Bát Nhất chạy đến bên vách tường sờ thử, quả nhiên giống như hắn nói, trên đó phủ đầy rêu xanh, cực kỳ ẩm ướt.

Chương 411

“Nhưng tại sao người đó lại dễ dàng ở đây mà không thử một lần?” Tần Vũ liếc nhìn Hồ Bát Nhất một cái rồi nói: “Người đàn ông này đã thử rồi, nhưng rơi xuống từ nửa đường.

Nhìn tình trạng thi thể, mấy chiếc xương sườn ở giữa đã bị gãy, chắc là do bị ngã chết.” Trên thi thể của người đàn ông đó quả thật có mấy chiếc xương sườn bị gãy.

Biết được kết quả này, tâm trạng của mấy người trở nên có chút nặng nề.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

Lối ra duy nhất bị chặn rồi!” Vương Bàn Tử lúc này có chút nản lòng, ngồi phịch xuống đất.

Đúng lúc này, mặt đất đột nhiên sụp xuống, những người khác đều bị giật mình, hai người đang đứng suýt nữa thì ngã.

Nhìn mặt đất không ngừng rung chuyển, tâm trạng của họ cũng không ngừng thay đổi.

Mặt đất sụp xuống, một lúc lâu sau mới dừng lại.

Sau đó, ở bên cạnh xuất hiện những cửa hang, cứ cách khoảng một mét lại có một cái.

Nhìn những cửa hang xuất hiện, sắc mặt Tần Vũ không được tốt lắm.

Nhưng trong lòng cũng có chút vui mừng, vì có cửa hang thì có khả năng sẽ thoát ra được bằng cách dựa vào chúng.

Nhưng cũng có một khả năng khác... không biết bên trong những

cửa hang đó có thứ gì, lỡ như những thứ đó xông ra, tuy nơi này đủ lớn, nhưng cũng không thoát được.

"Chúng ta nên chọn cửa hang nào đây?" Hồ Bát Nhất nhìn những cửa hang nhiều như vậy, hờ hững hỏi.

"Anh không thấy cách sắp xếp của những cửa hang này giống một thứ gì đó sao?" Hồ Bát Nhất nhìn kỹ rồi nói: "Chẳng lẽ là Bát Quái trận?" "Nhìn kỹ đi, quần áo tuy giống nhau, nhưng cánh tay thì khác.

Lúc tôi xem thi thể kia, vì muốn lấy cuốn sổ tay nên phải bẻ ngón tay của gã ra, có một ngón tay đã bị tôi bẻ gãy.

Nhưng nhìn kỹ ngón tay của thi thể này xem, hoàn toàn nguyên vẹn, không có một vết nứt nào." Nghe Tần Vũ nói, hai người kia cũng cau mày.

Nếu nói như vậy, xem ra những thi thể kia và hai thi thể trước mặt không phải là cùng một người.

Nhưng vì quần áo của họ đều giống nhau, nên có khả năng là người cùng một đội.

Tại sao lúc họ không ở đây rõ ràng không thấy những thi thể này, mà giờ lại đột nhiên xuất hiện?

"Tôi nghĩ có người đã mang chúng đến đây.

Nhìn dấu vết trên mặt đất xem, lá cây xung quanh đều còn nguyên vẹn, chỉ có chỗ này bị nát không ít, chắc chắn có người đã giẫm lên." Lá cây dưới chân quả thật đều đã bị giẫm nát.

Điều quan trọng nhất là, giẫm lên sẽ có dấu chân sâu.

Mấy người họ đều rất quen thuộc với dấu chân của mình.

Nếu nhìn kỹ chỗ này, quả thật có một dấu chân lạ.

"Không ngờ cậu quan sát tỉ mỉ như vậy, nếu không phải cậu nói,

có lẽ tôi cũng không phát hiện ra." "Quan sát tỉ mỉ là một thói quen tốt, dù sao có lúc nó cũng có thể cứu mạng." Tần Vũ ban đầu im lặng, cuối cùng mới chậm rãi nói.

"Chẳng lẽ là đám người áo đen kia?" "Tôi nghĩ chắc là không phải, nếu là đám người áo đen, dấu chân ở đây không thể chỉ có một cái được." Khi Vương Bàn Tử đưa ra phỏng đoán của mình, Tần Vũ ngay lập tức phủ định.

Vương Bàn Tử hơi im lặng.

Lời của người trước mặt cũng không sai, nếu là đám người áo đen, ở đây không thể chỉ có một dấu chân lạ, mà phải là một đống dấu chân lạ.

"Vậy tức là chỉ có một người, lão đạo sĩ vô danh?" Hồ Bát Nhất cau mày phỏng đoán.

Tần Vũ gật đầu.

Dựa theo tình hình hiện tại, khả năng cao là lão đạo sĩ vô danh.

Có thể khẳng định, gã đó chắc chắn cũng đã đến đây.

"Vậy gã mang hai cái xác đến đây để làm gì?" Lại một câu hỏi nữa, Tần Vũ lắc đầu, câu hỏi này hắn cũng không biết câu trả lời.

"Chúng ta vào một cửa hang khác đi, dù sao bây giờ chúng ta cũng biết, bên trong cửa hang này có một số thứ không sạch sẽ." Hai người kia gật đầu, đi vào một cửa hang khác.

Cửa hang này tuy ở bên ngoài trông không khác gì những cửa hang khác, nhưng vừa bước vào, họ đã cảm nhận được một cảm giác hoàn toàn trái ngược.

Bên trong rất rộng rãi, trong khi những cửa hang khác đều rất chật hẹp.

“Bên trong này rộng rãi thật, cũng không có cảm giác âm u đó, chắc là chúng ta đi đúng đường rồi phải không?” Vương Bàn Tử cảm nhận cơn gió nhẹ thổi qua, có chút phỏng đoán.

Tần Vũ khẽ cười, không thể nào.

Đã đến nơi này, nơi được gọi là Xà Mẫu Lĩnh, vậy thì bất kỳ nơi nào cũng đầy rẫy nguy hiểm, chỉ là mức độ nguy hiểm lớn nhỏ khác nhau mà thôi.

Nguy hiểm nhỏ thì nhiều nhất là một số cơ quan, nguy hiểm lớn thì có thể xuất hiện những thứ thuộc hiện tượng siêu nhiên.

Vì vậy bây giờ phải càng cẩn thận hơn.

Tiếp tục đi về phía trước, đi được một đoạn, họ phát hiện trên tường có dây leo, không giống những dây leo họ gặp trước đó.

Những dây leo này đều chỉ về cùng một hướng.

Mấy người cau mày, nhìn theo hướng của dây leo, bên trong xuất hiện mấy người, là mấy kẻ trong nhóm người áo đen.

Họ bị đám dây leo kia quấn chặt, chỉ lộ ra một cái đầu tím bầm.

Trông như chết vì thiếu dưỡng khí, mắt gần như lồi cả ra.

Nhìn thấy thảm trạng của những người đó, sắc mặt Tần Vũ không được tốt lắm.

Chương 412

Cảnh tượng này dù cho ai nhìn thấy, sắc mặt cũng sẽ không khá hơn được.

"Chúng ta phải cẩn thận một chút, ở đây có thể có những thứ không xác định, mọi người đều chú ý nhé." Nghe hắn nói, những người khác gật đầu.

Đã thấy bộ dạng của những thi thể này, họ đã chuẩn bị sẵn sàng cho mọi thứ.

Tiếp tục đi về phía trước, khi đi qua nơi này, những sợi dây leo ở đây đột nhiên động đậy, nhưng ánh mắt của họ đều hướng về phía trước nên không ai chú ý đến hành động của chúng.

"Tôi cảm thấy không khí ở đây hình như thay đổi rồi, sau lưng cứ lành lạnh." Vương Bàn Tử xoa xoa cánh tay.

Vừa rồi nhiệt độ đâu có thấp thế này, sao giờ cảm giác như đột ngột giảm mấy độ vậy?

"Tôi cũng cảm thấy nhiệt độ ở đây hình như đã giảm xuống, mọi người tự cẩn thận nhé." Tần Vũ hờ hững nói, hai người kia cũng gật đầu.

Đột nhiên Vương Bàn Tử cảm thấy mình giẫm phải thứ gì đó, suýt nữa thì trượt chân.

Lúc gã cúi đầu định nhìn, một sợi dây leo đã lặng lẽ tròng lên người gã.

Vì sợi dây leo khá nhẹ, vòng tròng cũng lỏng lẻo nên ban đầu gã không hề nhận ra.

Nhưng ngay khoảnh khắc nó quấn lên, sợi dây leo đột nhiên bắt

đầu co rút, siết chặt vào da thịt gã.

"Vãi chưởng, cái quái gì đây?" "Mấy sợi dây leo này sao vậy?" Bây giờ gã chỉ bị một sợi dây leo nhỏ quấn lấy thôi.

Vừa rồi đã thấy thảm trạng của người kia, nên gã cần phải gỡ sợi dây leo này xuống ngay lập tức.

Ai biết được những sợi dây leo to khỏe hơn có theo sau không.

Những sợi dây leo đó đều tập trung ở chỗ vừa phát hiện thi thể của đám người áo đen, nhưng vì những sợi dây leo nhỏ này đã đi ra, vậy thì những sợi dây leo lớn chắc chắn cũng sẽ đi ra.

Phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, nhưng sợi dây leo trên người Vương Bàn Tử có lẽ khá chắc, gỡ mãi không ra.

Tần Vũ nhìn sợi dây leo đó, nó khá nhỏ.

Nhưng vừa rồi con dao găm của hắn đã cắm trên thi thể kia, nên bây giờ không có con dao nào cả.

Sau một lúc, hắn đột nhiên lấy ra bật lửa.

Mặc dù có một số nơi cần diêm, nhưng bật lửa cũng là một thứ không thể thiếu.

Ở đây bật lửa có thể cháy được, hắn liền châm vào sợi dây leo.

May mà ở đây chỉ có một sợi dây leo này, một sợi dây leo khác thấy tình hình không ổn đã sớm rút về.

Sợi dây leo bị lửa bao trùm, dường như có tiếng kêu thảm thiết vang lên, tiếng kêu vô cùng quỷ dị.

Đặc biệt giống tiếng kêu thảm của con người.

Vương Bàn Tử rụt người lại, nổi hết cả da gà.

"Đi mau, tôi sợ lát nữa sợi dây leo khổng lồ kia lại ra, lúc đó chúng

ta không có sức để đối phó với nó đâu.” Không nói nhiều, mấy người điên cuồng chạy về phía trước.

May mà đám dây leo phía sau không đuổi theo, có lẽ vì đã đốt cháy một trong số chúng, nên khi sợi dây leo đó rút về đã làm cháy những sợi dây leo khác.

Bây giờ chỉ có thể giải thích như vậy.

Tiếp tục chạy nhanh về phía trước, không xa phía trước lại xuất hiện một không gian rộng lớn.

Nơi này không phải là sơn động lúc đầu, xem ra họ đã quay trở lại trong ngôi mộ đó.

Chỉ là nơi này không có bất kỳ quan tài nào, xem ra đã đi đúng hướng.

“Chẳng phải chúng ta vừa ở đây sao?” Nghe Hồ Bát Nhất nói, Vương Bàn Tử có chút kỳ quái nhìn xung quanh.

Nơi này họ chưa từng đến.

“Ông đang mơ ngủ đấy à?

Chúng ta chưa từng tới đây.” Nghe hai người nói chuyện, Hồ Bát Nhất cau mày.

Anh thật sự có cảm giác rất quen thuộc với nơi này, có thể khẳng định là đã từng đến đây.

“Đợi đã.” Hồ Bát Nhất nói xong, đi đến một góc của nơi này, rồi từ trong đất lôi ra một thứ.

“Nhớ thứ này không?

Cuốn sổ tay chúng ta lấy được lúc đó, sau đó chúng ta không phải đã đến đây sao?

Rồi tôi đã cố tình chôn cuốn sổ tay này ở đây.” Nghe Hồ Bát Nhất nói, Tần Vũ lẳng lặng lấy ra cuốn sổ tay.

Cuốn sổ tay đó sau khi xem xong đã được Tần Vũ cất vào trong ba lô.

Những lời Hồ Bát Nhất vừa nói hoàn toàn vô lý.

Hắn và Vương Bàn Tử đều nhớ rõ chuyện vừa xảy ra, chỉ có Vương Bàn Tử gặp nguy hiểm, sau đó hắn đi cứu Vương Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất nhìn ánh mắt của hai người, hai người họ cũng không giống đang nói dối.

Vậy thì ký ức xuất hiện một cách khó hiểu kia rốt cuộc là cái gì?

“Thôi bỏ đi, đó có thể chỉ là ảo giác thôi.

Vì quá căng thẳng nên anh đã nhầm lẫn nó với thực tại.” Nghe Tần Vũ nói, anh cảm thấy có lẽ là vì lý do đó.

Sau đó anh không để ý nữa.

Chương 413

Mấy người sau khi đến đây, nhìn thấy những chiếc lồng sắt bên cạnh.

Những chiếc lồng sắt này họ cũng đã thấy ở một nơi khác.

Nhưng ở đây không giống, trên đó có thêm những xác rắn khô.

Những con rắn đó trông giống như côn trùng, rất ghê tởm.

Nhìn thấy những xác khô của những thứ đó, Vương Bàn Tử có chút ghê tởm liếc nhìn một cái, lập tức quay đầu đi.

"Chúng ta đi lòng vòng ở đây, rốt cuộc là để làm gì?" Vương Bàn Tử lúc này hỏi một câu.

Tần Vũ liếc nhìn gã một cái rồi nói: "Chúng ta đi lòng vòng ở đây lâu như vậy, tự nhiên là để tìm kiếm nơi ở thực sự của Xà Mẫu trong Xà Mẫu Lĩnh." "Nhưng chúng ta tìm nó làm gì?" Vương Bàn Tử có chút tò mò lại hỏi một câu.

Tần Vũ cau mày nhìn Vương Bàn Tử một cái.

Người này lúc nên thông minh thì rất thông minh, nhưng có lúc lại ngốc đến mức khiến người ta không nói nên lời.

"Anh nhớ câu chuyện chúng ta đã xem không?

Ở Ai Cập cổ đại, có một người phụ nữ, trông rất yêu diễm, sau đó được quốc vương để mắt tới.

Trong đêm tân hôn, người phụ nữ đó đã trực tiếp giết chết quốc vương.

Bà ta còn kết hợp với một chiến binh khác.

Cuối cùng đám thị vệ của quốc vương xông vào, giết chết chiến

binh đó.

Sau đó người phụ nữ đó dùng một số phương pháp, trực tiếp trồng những sợi dây leo vào trong cơ thể người đàn ông đó." Nghe những lời này, Vương Bàn Tử cảm thấy có chút rợn người.

Người phụ nữ kia sức mạnh tương đối lớn, chủ yếu là khả năng bật nhảy rất mạnh, nên đã trực tiếp nhảy qua, suýt nữa thì rơi vào khe nứt đó.

May mà có kinh nhưng không hiểm, cô ta thở phào nhẹ nhõm, nhìn Tần Vũ.

Hiện tại cô ta không có cách nào qua chỗ Tần Vũ, nhưng có thể thấy, người phụ nữ trước mặt cũng đang ngăn cản nữ nhân kia trọng sinh.

Vì vậy tuy cô ta không nhảy qua được, nhưng người phụ nữ trước mặt nhảy qua được, cũng có thể ngăn cản nữ nhân kia trọng sinh.

"Mẹ kiếp, sức của con mụ đó khỏe thật." Trong lúc giao chiến, đột nhiên sau lưng vang lên hai giọng nói quen thuộc, hắn có chút vui mừng quay đầu lại nhìn.

Quả nhiên, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử bình an vô sự xuất hiện trước mặt.

"Hai người không sao chứ?" Vương Bàn Tử lắc đầu nói.

"Bọn tôi có thể có chuyện gì chứ?

Nhìn thực lực của bọn tôi này, cũng không tệ đâu nhé." Vương Bàn Tử ra vẻ rất kiêu ngạo, Tần Vũ cười cười.

Cũng không nói gì.

"Người phụ nữ kia không phải là người chúng ta gặp trước đó sao?

Sao cô ta lại nhảy qua đó?" Nghe Vương Bàn Tử nói, Hồ Bát Nhất cũng có chút kinh ngạc.

"Mục đích của cô ta giống chúng ta, đều là để ngăn cản Yêu hậu kia trọng sinh.

Tôi bây giờ tạm thời không qua được, nên chỉ có thể dựa vào cô ta giải quyết." Nhưng trong lúc họ không để ý, ở chỗ trống ở giữa, đột nhiên xuất hiện mấy cái lọ thủy tinh.

Khi người phụ nữ kia đặt chân lên mảnh đất đó, tất cả những cái lọ thủy tinh đều vỡ tan.

Bên trong xuất hiện rất nhiều người đàn ông bị dây leo quấn quanh.

Mắt họ đều màu xanh lục, không có một chút lý trí nào, mục tiêu duy nhất chỉ là ngăn cản người phụ nữ đang đến gần.

Người phụ nữ nhảy qua sắc mặt có chút không tốt.

Cô ta cũng đã chứng kiến sức mạnh của những người này.

Nếu chỉ có một hoặc hai người, cô ta có thực lực có thể đánh bại, nhưng ở đây không chỉ có hai người, mà có đến năm người.

Nhìn thấy tình hình như vậy, những người khác cũng cau mày.

Nếu không qua giúp người phụ nữ kia, sớm muộn gì cô ta cũng sẽ bị đẩy xuống.

Tần Vũ có chút lo lắng nhìn hoàn cảnh xung quanh, đột nhiên nhìn thấy một thứ.

Tốt rồi, có thứ có thể giúp đỡ.

Hắn liền chạy nhanh qua, kéo một đoạn dây leo đặc biệt dài, giao cho Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

“Tôi biết hai người sức lực rất lớn, vậy nên nhờ cả vào hai người, nhất định phải giữ chặt sợi dây này.” Nghe Tần Vũ nói, hai người cũng ý thức được Tần Vũ định làm gì, nên hai người họ có chút khó xử.

“Nếu không cẩn thận, có thể sẽ mất mạng, cậu chắc chắn muốn làm như vậy sao?” Nghe hai người nói, Tần Vũ gật đầu.

“Nếu tôi không qua, một mình người phụ nữ kia hoàn toàn không thể đối phó với những người đó, càng không thể ngăn cản Yêu hậu kia.

Nếu để Yêu hậu thoát ra, không chỉ nơi này, mà có thể những nơi khác cũng sẽ gặp tai ương.” Nghe hắn nói, hai người kia im lặng, cuối cùng gật đầu.

Sau đó hai người dùng sức kéo dây leo, Tần Vũ nắm lấy dây leo giống như đang chơi đu, liều mạng nhảy sang phía đối diện.

Sức mạnh của hắn được kiểm soát khá tốt, nên đã nhảy chính xác sang phía đối diện.

Người phụ nữ kia chỉ liếc nhìn hắn một cái, cũng không nói gì.

Có lẽ cô ta cảm thấy hai người đã có cùng mục tiêu, huống chi ở đây có nhiều kẻ địch như vậy, hai người cũng không thể gây nội chiến.

Chương 414

Vì vậy cô ta chỉ liếc Tần Vũ một cái ra hiệu.

Nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của người phụ nữ, hắn biết phải làm gì rồi.

Những người đàn ông kia đang bị người phụ nữ đó quấn lấy, tạm thời không thể rời đi được, nên hắn cần phải đi ngăn cản Yêu hậu.

Nhưng khi vừa đi đến trước lọ thủy tinh của Yêu hậu, hắn phát hiện nửa thân trên của bà ta đã được lắp ráp hoàn chỉnh.

Bộ xương khô ban đầu đã biến thành mỹ nữ kia.

Nếu bây giờ không ngăn cản nữa, đợi đến khi toàn bộ các bộ phận của bà ta được lắp ráp xong, không ai có thể giết được bà ta.

Tần Vũ đưa tay vào trong, chuẩn bị kéo đi những bộ phận bên trong.

Một giọng nói vang lên trong đầu hắn.

"Muốn có được sự vĩnh sinh không?

Chỉ cần giúp ta, ta có thể cho ngươi sự vĩnh sinh." Giọng nói đó dường như có sức mê hoặc, không ngừng làm nhiễu loạn lý trí của hắn.

Những người khác thấy hắn đứng ngây ra tại chỗ, không biết đã xảy ra chuyện gì, điên cuồng la hét.

Chỉ có lão đạo sĩ vô danh kia đã sớm đoán được chuyện sẽ xảy ra, nên chỉ nở một nụ cười.

Ngay cả người phụ nữ đang vất vả chống đỡ cũng không ngừng la lớn khi thấy hắn đứng ngây ra, muốn đánh thức hắn.

“Đưa tay của ngươi cho ta, đặt tay ngươi vào lòng bàn tay ta, giúp ta, ta có thể cho ngươi có được sự vĩnh sinh.” Giọng nói đó lặp đi lặp lại trong đầu hắn.

Tần Vũ lắc lắc đầu, nói.

“Được thôi.” Nữ nhân kia trong lòng vui mừng.

“Vậy thì để tôi giúp bà có được sự 'vĩnh sinh' nhé, dù sao thì bà hợp với việc ngủ say dưới lòng đất hơn.” Ai ngờ lời của hắn lại trở thành như vậy.

Nữ nhân kia ban đầu không có phản ứng, Tần Vũ đã đưa thẳng tay vào trong cơ thể bà ta, muốn moi tim bà ta ra.

Nhưng nữ nhân kia lại cười khẩy, tim của bà ta bị vô số lớp dây leo bao bọc, sao có thể dễ dàng bị kéo ra như vậy?

Nửa thân trên của nữ nhân này đã hoàn toàn mọc xong, bà ta trực tiếp đưa tay ra, hung hăng véo lấy tay Tần Vũ.

Móng tay dài ngoẳng găm thẳng vào da thịt hắn, Tần Vũ đau đến nhe răng trợn mắt.

Móng tay đó không biết có chứa thứ gì, không chỉ gây đau đớn trên da thịt mà còn ảnh hưởng đến cả dây thần kinh.

Bây giờ điều quan trọng nhất là mắt của nữ nhân kia đã hoàn toàn mở ra, lạnh lùng nhìn Tần Vũ trước mặt.

Tay Tần Vũ hiện đang bị móng tay của nữ nhân kia kẹp lấy, hoàn toàn không thể thoát ra.

Những người khác từ góc độ đó hoàn toàn không nhìn rõ hắn đang phải chịu đựng những gì.

Vì vậy họ tưởng hắn đang ngẩn người, từng người một đều la lớn, bảo hắn mau giải quyết nữ nhân kia.

Tần Vũ có nỗi khổ không nói nên lời.

Hắn cũng muốn giải quyết nữ nhân này, nhưng bây giờ tay hắn đang bị bà ta kẹp lấy, hoàn toàn không thoát ra được, làm sao có thể giải quyết được bà ta.

Vương Bàn Tử vẫn không nhìn ra Tần Vũ đã xảy ra chuyện gì, nhưng Hồ Bát Nhất bên cạnh đã nhìn ra manh mối.

"Tần ca đang ngẩn người gì vậy?

Sao không mau giải quyết con mụ đó đi." Vương Bàn Tử có chút kỳ quái nói.

"Bây giờ cậu ấy không thể giải quyết được người phụ nữ đó.

Nhìn từ bên này, xem tay cậu ấy đi." Nghe Hồ Bát Nhất nói, Vương Bàn Tử gật đầu, sau đó đi đến bên cạnh Hồ Bát Nhất, dùng góc độ đó để nhìn cảnh tượng bên kia.

Sau khi nhìn xong cảnh tượng bên kia, cuối cùng gã cũng hiểu được việc không thể hoàn thành mà Hồ Bát Nhất nói.

Tay Tần Vũ bị kẹp chặt, máu tươi chảy ròng ròng.

Nhưng bây giờ hắn đang cắn răng kiên trì, không buông tay.

Tay còn lại của Tần Vũ đang cố gắng với tới trái tim của người phụ nữ trước mặt.

Chỉ cần kéo được trái tim của bà ta ra, mọi việc bà ta làm đều sẽ vô ích.

Nhưng bây giờ khoảng cách đến trái tim của bà ta khá xa, huống chi tay trái của hắn đang nằm trong tay bà ta, dường như có thể cảm nhận được cơn đau nhói khi móng tay của bà ta găm vào xương hắn.

Người phụ nữ bên kia cũng đang vất vả đối phó với mấy người cây còn lại.

Những người khác ý thức được không ổn, nếu để hai người họ đơn đả độc đấu, e rằng nữ nhân kia cũng sắp hồi sinh hoàn tất.

Hồ Bát Nhất sau đó bảo Vương Bàn Tử giữ chặt dây leo.

Vương Bàn Tử quấn thẳng dây leo vào người mình, dùng trọng lượng của mình để chống lại lực kéo sinh ra khi Hồ Bát Nhất đu qua.

Hồ Bát Nhất vừa vặn được đu qua.

Vừa qua đến nơi, anh vội vàng đến giúp Tần Vũ.

Nữ nhân kia thấy lại có thêm một người, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Không biết bà ta đã kích hoạt thứ gì, người đàn ông đang đánh nhau với người phụ nữ bên cạnh đột nhiên quay đầu nhìn hai người họ.

Sau đó đám người đàn ông đó bỏ mặc người phụ nữ, trực tiếp lao về phía hai người.

Chương 415

Xem ra sắp có phiền phức lớn rồi.

Người phụ nữ kia cũng sững sờ, nhanh chóng chạy tới, muốn ngăn cản những người đàn ông đó, nhưng một mình cô ta cũng chỉ có thể khống chế được hai người, không có cách nào khống chế được tất cả.

Hồ Bát Nhất trực tiếp xông lên phía trước, quấn lấy hai ba người còn lại, khiến họ nhất thời không thể thoát ra được.

Tần Vũ cắn răng, chịu đựng cơn đau trên cánh tay, đột ngột thúc lên trên.

Móng tay của nữ nhân kia găm sâu vào xương hắn, đau đến toát mồ hôi hột, nhưng lúc này hắn vừa vặn có thể chạm tới trái tim của bà ta.

Hắn dùng sức thúc về phía trước, tay phải trực tiếp nắm lấy trái tim, gắng sức kéo ra ngoài.

Mỗi lần kéo, nữ nhân kia lại hét lên một tiếng thảm thiết, tiếng hét ngày càng dữ dội và chói tai.

Tần Vũ ở gần nhất, nên tai hắn hoàn toàn không chịu nổi tiếng hét có phân khối lớn như vậy.

Bên tai hắn chảy ra một ít máu, từ trên má rơi xuống đất.

Dù sao đi nữa cũng đã nắm được trái tim của bà ta.

Tuy trái tim này bị những sợi dây leo quấn quanh, nhưng đối với hắn cũng không thành vấn đề.

Tần Vũ luồn qua khe hở, hung hăng bóp lấy trái tim bà ta.

Nữ nhân kia lập tức buông tay Tần Vũ ra, toàn thân co giật.

Hắn lại bóp lấy trái tim của nữ nhân kia, bà ta run rẩy càng dữ dội hơn.

Vốn dĩ phần eo đã mọc xong, nhưng bây giờ bị hắn bóp như vậy, cơ thể đã mọc xong lại bắt đầu tan rã.

Tần Vũ dường như nhìn thấy hy vọng, liền nắm lấy trái tim của bà ta gắng sức kéo ra ngoài.

Mặc dù dây leo bao bọc hoàn toàn trái tim, nhưng cũng không thể ngăn cản bất kỳ ai kéo trái tim của nữ nhân này.

Chúng chỉ có thể cố gắng để trái tim của nữ nhân này không bị tổn hại.

Tần Vũ dồn sức kéo trái tim của bà ta, cuối cùng cũng lôi được nó ra.

Ngay khoảnh khắc trái tim bị lôi ra, toàn bộ cơ thể bà ta liền trở lại thành dạng dây leo, bên trong quấn lấy một bộ xương khô.

Những người kỳ quái khác đang chiến đấu với họ cũng bắt đầu đứng yên, dần dần hóa thành dây leo ban đầu.

Những con rắn nhỏ đang hồi sinh, đang bò về phía xa, cũng bắt đầu khô héo, giống như lần đầu tiên họ nhìn thấy.

Nhìn thấy tình hình như vậy, Tần Vũ thở phào nhẹ nhõm.

Trên người hắn chỗ nào cũng là máu tươi, dù là từ trong tai chảy ra, hay là trên cánh tay, đều máu me đầm đìa.

Đã giải quyết xong nữ nhân kia, hắn cũng không trụ được nữa, trực tiếp ngã xuống.

Thấy hắn ngã xuống, Hồ Bát Nhất vội vàng chạy đến đỡ lấy hắn.

Người phụ nữ kia liếc nhìn một cái rồi cũng không nói gì, xoay người rời khỏi đây.

Khi người phụ nữ này thất bại, lão đầu vô danh kia đã sớm rời khỏi đây, cũng không biết đã đi đâu.

Nơi này đột nhiên truyền ra một trận rung động.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cau mày nhìn hoàn cảnh xung quanh, xem ra nơi này sắp sụp đổ rồi.

"Mau đi thôi, nếu không đi nữa, e rằng sẽ bị chôn vùi ở đây." Hồ Bát Nhất trực tiếp cõng Tần Vũ lên lưng.

Sau một trận rung động, xung quanh xuất hiện một cây cầu, hoàn toàn có thể thông đến những nơi kia, nên cũng không cần phải vất vả đu qua nữa.

Anh cõng Tần Vũ trên lưng, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Lần này họ không bị lạc đường, trực tiếp chạy ra ngoài.

Sau khi rời khỏi nơi này, nhìn lại phía sau, họ phát hiện có một người phụ nữ đang đứng trong hang, âm u nhìn họ.

Hồ Bát Nhất hoàn toàn không biết người phụ nữ này là ai, chắc là người phụ nữ chưa hồi sinh lúc nãy.

Nhưng bây giờ cũng không có thời gian để ý đến người phụ nữ đó, anh cõng Tần Vũ nhanh chóng chạy ra ngoài.

Rất khó khăn mới rời khỏi nơi này.

Phía sau lưng đã hóa thành một đống phế tích.

Tần Vũ bây giờ cũng bị thương nặng, hơi thở rất yếu, xem ra cần phải tìm một bác sĩ.

Dù sao thì Tần Vũ bị thương quá nặng.

Cách đây không xa có người dân sinh sống, có thể mượn xe máy ở đó.

Về cơ bản, phương tiện đi lại của người dân ở đây hầu hết đều là xe đạp hoặc xe máy.

Nghe nói có người bị thương, người dân đó sảng khoái cho họ mượn chiếc xe máy của nhà mình.

Một chiếc xe máy cũ, cũng không biết sản xuất năm nào, trông rất cũ nát.

Nhưng nhìn lại hoàn cảnh trong nhà người dân đó, đây chắc là thứ đáng giá nhất trong nhà.

Vậy mà lại không chút do dự cho mấy người lạ mượn, Hồ Bát Nhất có chút cảm động.

Nhưng bây giờ cũng không phải lúc để nói những lời cảm động, mục đích chính là đưa Tần Vũ đến bệnh viện, như vậy mới có thể yên tâm.

Chương 416

Anh trực tiếp lên xe máy, đặt người trên lưng ra phía sau xe.

Vương Bàn Tử ngồi cuối cùng, kẹp Tần Vũ ở giữa, như vậy để tránh bị rơi xuống.

Xe máy tuy cũ nhưng tốc độ cũng được.

Họ hỏi thăm bệnh viện gần nhất ở đây, rồi lái xe máy nhanh chóng đến đó.

Anh trực tiếp cõng Tần Vũ vào trong.

Nhìn người đầy máu sau lưng Hồ Bát Nhất, sắc mặt cô y tá nhỏ rất khó coi, nhanh chóng bấm chuông, sau đó một chiếc giường bệnh được đẩy ra.

Họ đặt Tần Vũ lên trên, cô y tá nhỏ với vẻ mặt nghiêm túc đẩy anh đi, phía sau có rất nhiều y tá và bác sĩ đi theo.

"Xem ra nơi này tuy nhỏ nhưng người dân cũng không lạc hậu đến thế, bác sĩ của bệnh viện khá có trách nhiệm, vậy mà phía sau có nhiều người đi theo như vậy." Vương Bàn Tử có chút cảm thán nói, Hồ Bát Nhất lẳng lặng liếc nhìn một cái.

"Cậu có biết tôi đã trả bao nhiêu tiền không?" Vương Bàn Tử lắc đầu, bây giờ chưa làm kiểm tra, chỉ mới đưa vào, chắc cần khoảng một hai trăm.

"Tôi đã trả 800." Vương Bàn Tử có chút kinh ngạc liếc nhìn một cái, thảo nào có nhiều người ra như vậy, hóa ra đều là do tiền đập ra cả, xem ra nơi nào cũng không tránh khỏi điều này.

"Cũng không thể trách họ, dù sao mọi người đều phải ăn cơm, nên cũng không sao." Họ đợi bên ngoài, đèn trong phòng cấp cứu sáng một

lúc lâu mới tắt.

Một bác sĩ mặc áo blouse trắng bước ra, trông rất mệt mỏi.

“Bác sĩ, người bên trong thế nào rồi?” Nhìn hai người đang lo lắng bên ngoài, bác sĩ đó thở hổn hển mấy hơi.

“May mà đưa đến kịp thời, màng nhĩ của cậu ấy hoàn toàn bị thủng, nên chúng tôi cần phải phẫu thuật vá màng nhĩ, còn có vết thương trên cánh tay bị đâm xuyên, cần phải khâu lại.” Nghe bác sĩ nói, hai người cau mày, vẻ mặt của bác sĩ rất nghiêm túc, xem ra tình hình của người bên trong không mấy lạc quan.

“Vậy nếu làm phẫu thuật, khoảng bao lâu thì có thể hồi phục?” Nghe anh hỏi, người đó nói.

“Khoảng nửa tháng mới có thể hồi phục, dù sao thịt trên cánh tay cũng dễ mọc lại, nhưng vá màng nhĩ cần thời gian dài để hồi phục.” Nghe bác sĩ nói, sắc mặt hai người không được tốt lắm.

“Làm đi, xin hãy sắp xếp phẫu thuật càng sớm càng tốt, tiền bạc không thành vấn đề.” Nghe hai người nói, bác sĩ đó gật đầu.

Vì phải phẫu thuật nên có một khoảng thời gian chuẩn bị, họ chỉ xử lý sơ qua vết thương.

Để vết thương của hắn giảm bớt đau đớn.

Đợi Tần Vũ được đẩy ra, anh được đưa vào phòng cao cấp nhất.

Thực ra ở nơi nhỏ này, phòng cao cấp nhất cũng chỉ là phòng đơn, không khác gì phòng đơn trong các bệnh viện khác.

Giá cả ở đây đắt cắt cổ.

Nhìn người đó cắm ống thở oxy, hôn mê bất tỉnh, trong lòng hai người đều không mấy dễ chịu.

Dù sao thì người trước mặt cũng là đồng đội của họ.

“Lâu vậy rồi cũng chưa ăn cơm, chúng ta đi ăn cơm trước đã, ở đây có y tá trông rồi.” Không xa có một quán ăn, giá cả không đặc biệt đắt.

Hai người tùy tiện tìm một chỗ tương đối sạch sẽ, gọi hai bát mì ăn.

“Có cần mang cho cậu ấy một phần không?” Vương Bàn Tử ăn được một nửa thì đột nhiên hỏi một câu.

“Cậu nghĩ bây giờ cậu ấy có ăn được mì không?” Nghe Hồ Bát Nhất hỏi, gã có chút im lặng cúi đầu, tiếp tục ăn mì của mình.

Đợi ăn xong, họ quay lại phòng bệnh, tình trạng của Tần Vũ trông không ổn, sắc mặt rất nhợt nhạt, thỉnh thoảng lại túa ra vài giọt mồ hôi lạnh.

Bệnh viện ở đây không cho người nhà ở lại, cũng không biết ai đặt ra quy định này.

Hai người cũng không có cách nào vi phạm quy định của bệnh viện, huống chi đây là bệnh viện duy nhất ở đây, không phải bệnh viện chính quy, cũng không có cách nào.

Hoàn toàn không có thời gian để chuyển hắn đến bệnh viện chính quy hơn, dù sao đường ở đây quá khó đi, xe cứu thương hoàn toàn không thể vào được, cũng không có bất kỳ công cụ nào có thể đưa hắn ra khỏi núi.

Về phương tiện đi lại ở đây, họ đã mượn phương tiện của người nông dân kia, lúc này cần phải trả lại cho người ta.

Hồ Bát Nhất nghĩ, dù sao cũng không thể ở lại đây, chi bằng nhân lúc trả lại phương tiện, tìm xem có chỗ nào có thể ở trọ không.

Sau đó, anh nhanh chóng lái xe máy quay lại nhà người dân đó.

“Bác ơi, cháu hỏi xung quanh có chỗ nào có thể ở trọ không ạ?” Bác đó nghe anh nói, cười ha hả.

“Ở chỗ bác đây không có chỗ ở trọ, nếu hai cháu không chê thì có thể ở tạm nhà bác.” Bác đó rất nhiệt tình hiếu khách.

Nghe bác nói, hai người hơi im lặng.

Thực ra nếu như vậy cũng tốt, dù sao cũng có một nơi để ở, xem ra ngoài nhà bác đây hình như không có nơi nào khác có thể tìm được.

“Vậy thì nếu như vậy, chúng cháu ở tạm đây ạ, cảm ơn bác.” Nghe anh nói, bác đó lắc đầu cười.

“Không có gì, mấy đứa nhỏ các cháu, bác gặp nhiều rồi, trẻ trung, có sức sống.” Bác đó vỗ vai anh, cười ha hả mời vào trong.

“Bà nó ơi, hầm nồi canh gà, cho hai đứa nhỏ bồi bổ.” Vương Bàn Tử có chút xấu hổ nhìn bác đó một cái, thân hình này hình như không cần bồi bổ nữa.

“Bác không cần bận rộn đâu ạ, cứ ngồi đi ạ, chúng cháu vừa mới ăn cơm xong.” Nghe hai người nói, sắc mặt bác đó thay đổi mấy lần.

“Ở nhà bác khách sáo gì chứ?

Cho các cháu uống chút canh gà.” Bác này thực sự quá nhiệt tình hiếu khách, hai người cũng không có cách nào từ chối ý tốt của bác, chỉ có thể gật đầu ở lại đây.

Vào nửa đêm, Tần Vũ đột nhiên tỉnh lại.

Mặc dù cơ thể rất đau đớn, nhưng vì đã được bác sĩ xử lý, bây giờ đã đỡ hơn nhiều.

Hắn ngẩng đầu nhìn hoàn cảnh xung quanh, đây chắc là bệnh viện, chắc chắn là do Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đưa đến.

Chương 417

Nhưng hai người họ đâu rồi?

Tần Vũ cau mày muốn xuống giường, nhưng trên người hắn còn nối những ống dẫn gì đó, nên không thể cử động được.

Đột nhiên hắn thấy có người chạy qua, bóng dáng đó rất quen thuộc.

Ban đầu hắn cũng không nhìn kỹ, tưởng mình nhìn nhầm.

Vì vậy cũng không để ý.

Bây giờ vì bị thương, hắn trở nên rất mệt mỏi, nên bây giờ rất buồn ngủ, trực tiếp nằm lại trên giường bệnh, ngủ thiếp đi.

Một lúc sau, cửa phòng hắn bị lặng lẽ mở ra.

Vì cửa phòng bệnh viện ở đây đều không khóa, như vậy tiện cho y tá đi kiểm tra phòng.

Nhưng điều này cũng cho một số người có cơ hội lợi dụng.

Một giọng nói khá quen thuộc truyền vào.

Nhìn người trên giường bệnh, kẻ đó lộ ra một nụ cười tàn nhẫn tột độ.

Sau đó nhanh chóng lấy gối đè lên mặt người trước mặt, chỉ cần giết chết người này.

Nhưng tiếc là, người trước mặt đã sớm có chuẩn bị, trực tiếp rút ống thở oxy ra, lăn sang một bên.

Tay của kẻ đó hụt vào khoảng không.

“Ta biết ngươi chắc chắn không ưa ta ở đây, nên đến báo thù ta.”

“Ta biết ngươi chắc chắn không ưa ta ở đây, nên đến báo thù ta.” Nghe Tần Vũ nói, người đó cười khẩy.

“Quả nhiên ngươi đoán ra ta.” Người đó chính là lão đạo sĩ vô danh.

Lão đã ở đây một thời gian dài, từ lúc người này vào đã luôn theo dõi.

Lão vẫn luôn tìm kiếm cơ hội.

Dù sao thì lão cũng hận mấy người này đến tận xương tủy.

Ban đầu ở trong hang đó không trừ khử được, ở đây lẽ nào lại thất thủ?

Huống chi người trước mặt đang bị thương, nếu bây giờ không thể trừ khử được người này, vậy thì lão cũng quá vô dụng.

Ở đây truyền ra tiếng động lớn như vậy, đều không có ai nhìn, xem ra người trước mặt đã xử lý xong mọi thứ, nếu không thì không thể tự tin như vậy.

“Chuẩn bị khá đầy đủ nhỉ.

Tại sao lại muốn trừ khử ta?

Ta thật sự tò mò, rốt cuộc chúng ta có thù oán lớn đến mức nào?

Lừa ta làm gì.” “Được rồi, tên khốn nhà ngươi đừng có giả vờ nữa, ta biết thứ ta muốn đang ở trong tay ngươi, nếu ngươi không chịu đưa cho ta, vậy thì ta cướp.” Nghe lão đạo sĩ vô danh nói, hắn có chút khó hiểu, vì không biết thứ mà người trước mặt nói là gì, cũng chưa từng có được thứ như vậy.

“Ta hoàn toàn không hiểu ngươi đang nói gì, thứ ngươi tìm sao có thể ở trên người ta được?” Tần Vũ cảm thấy có chút khó hiểu.

“Đừng nói nhảm nữa, hoặc là giao thứ của ta ra, hoặc là chết ở

đây.” Chuyện đầu tiên chắc chắn không thể làm được, vì Tần Vũ hoàn toàn không biết người trước mặt muốn gì.

Còn chuyện sau, nếu không có ai giúp, không chừng thật sự sẽ bị giết.

“Tần Vũ, cậu không sao chứ!” Nghe thấy tiếng gọi, người đó vội vàng rời khỏi đây.

Tần Vũ cũng thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi thực ra hắn chỉ đang cố gắng gượng một hơi thôi, dù sao thì vết thương bây giờ vẫn chưa hoàn toàn lành.

Thêm vào đó hắn rất mệt mỏi, nếu người đó không đi, e rằng hắn thật sự sẽ ngã xuống đất.

Trong lúc hôn mê, hắn nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của hai người kia.

“Xem ra chúng tôi đã sơ suất, không ngờ tên khốn đó lại đột nhiên chạy đến đây.

Nếu sớm biết, chúng tôi đã không rời khỏi đây.” Nhưng chuyện này, bệnh viện bên này cũng có trách nhiệm.

Nhìn vẻ mặt hung dữ của hai người, cô y tá nhỏ kia gần như bị dọa khóc.

“Được rồi, được rồi, cũng không phải lỗi của cô y tá này, là chúng tôi đã sơ suất, sau này chúng tôi không nên rời khỏi đây thì tốt hơn.

Ai biết được tên khốn đó có quay lại không.” Nghe Hồ Bát Nhất nói, Vương Bàn Tử gật đầu.

Hồ Bát Nhất nói đúng, bây giờ ở trong phòng bệnh ngoan ngoãn ở lại đi, đừng đi đâu nữa.

Vốn dĩ họ đang ngồi ở nhà người dân kia uống canh gà, nhưng đột nhiên trong lòng có một dự cảm không lành.

Thế là họ lại mượn một chiếc xe máy, chạy suốt đêm đến đây.

Không ngờ vừa đến đã xảy ra chuyện như vậy, không khỏi mừng thầm, may mà đã tin vào giác quan thứ sáu.

Nếu không thì ngày thứ hai có lẽ không gặp được Tần Vũ.

"Bác sĩ, chúng tôi hy vọng ca phẫu thuật này được bắt đầu càng sớm càng tốt, gần đây có được không?" Hồ Bát Nhất khí thế rất có sức ép, người kia nghe anh nói, vội vàng gật đầu.

"Đương nhiên được, đương nhiên được." Bác sĩ đó nói xong, hai người gật đầu.

Phẫu thuật được chuẩn bị bắt đầu vào chiều ngày thứ hai.

Trước đó, họ đã kiểm tra tất cả các nơi trong phòng phẫu thuật, sợ rằng tên khốn đó sẽ trốn trong phòng phẫu thuật.

Sau khi kiểm tra không có gì bất thường, họ mới cho phép các bác sĩ đẩy Tần Vũ vào trong.

Chương 418

Mặc dù thời gian hồi phục của ca phẫu thuật này khá chậm, nhưng ca phẫu thuật lại làm rất nhanh.

Đợi chưa đến nửa ngày, người bên trong đã ra.

Nhìn hai tai Tần Vũ hoàn toàn bị băng bó, hai người cau mày, trong lòng có chút chua xót.

Vì phải trải qua một thời gian hồi phục, nên họ định ngày mốt mới giải quyết vết thương trên cánh tay.

Vết thương trên cánh tay tương đối dễ xử lý.

Chỉ cần loại bỏ những phần thịt thối, sau đó để thịt mới từ từ mọc lại là được.

Bây giờ hắn vừa mới xuống bàn mổ, đang trong thời kỳ gây mê, không có bất kỳ tri giác nào.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất ngày đêm trông chừng, định đợi hắn hồi phục được một nửa thì đưa ra khỏi núi, đến thành phố lớn kiểm tra lại một lần nữa.

Dù sao như vậy hệ số an toàn cao hơn một chút.

Ngày mốt, thịt thối trên cánh tay cần phải xử lý.

Mặc dù người đang trong trạng thái hôn mê, nhưng cảm giác đau đớn đó khiến hắn không thể chịu nổi.

Chủ yếu là điều kiện y tế ở đây không đặc biệt tốt, thuốc mê là thứ rất quý giá.

Bình thường chỉ có những ca phẫu thuật lớn mới được dùng, nếu là xử lý vết thương nhỏ hơn một chút thì hoàn toàn không dùng.

Vì vậy cơn đau đó rất rõ ràng, Tần Vũ đang trong mơ, bị rạch một nhát như vậy trực tiếp tỉnh cả người.

Hắn cau mày nhìn những người xung quanh, không biết họ đang làm gì, nhưng dù sao cũng thấy được hai người quen thuộc, nên cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Mấy người đang làm gì vậy?” Nghe hắn nói, những người khác im lặng không nói.

Đến khi hoàn hồn nhìn lại hòn đảo kia, tôi cảm thấy nó vô cùng xa lạ, chắc chắn là chưa từng đến, nhưng nhìn lâu lại có cảm giác quen thuộc.

Chuyện này khiến Tần Vũ thấy da đầu tê dại.

Bữa tối ăn cá, là cá của thuyền trưởng, món cá dưa chua ăn rất ngon.

Mọi người đều ăn uống vui vẻ, chỉ có Tần Vũ là sắc mặt không tốt. "Sao vậy?

Cá không ngon à?" Nghe Lý bên cạnh hỏi, Tần Vũ vội vàng lắc đầu. "Cá ngon lắm, chỉ là tôi đang nghĩ chuyện khác." Nghe vậy, Lý gật đầu không hỏi thêm nữa. "Lão Hồ, anh ra đây với tôi một lát." Đợi mọi người ăn xong, Tần Vũ gọi Hồ Bát Nhất ra ngoài, những người khác đều đang chuẩn bị ngủ trong khoang thuyền. "Sao thế?

Lúc nãy vào ăn cơm đã thấy cậu bồn chồn không yên rồi." "Anh có thấy hòn đảo ở xa kia không?" Hồ Bát Nhất liếc nhìn rồi gật đầu. "Ban đầu tôi thấy Bàn Tử nhìn nó nên cũng nhìn theo.

Tôi có thể khẳng định là mình chưa bao giờ đến hòn đảo đó, nhưng càng nhìn lâu, tôi lại càng cảm thấy mình chắc chắn đã từng đến đó rồi." Nghe Tần Vũ nói, Hồ Bát Nhất nhíu mày.

Xem ra hòn đảo này có năng lực mê hoặc lòng người. "Vậy thì

đừng nhìn nó lâu.

Chúng ta chắc chắn phải đi qua hòn đảo đó, sẽ vòng ra xung quanh." Hồ Bát Nhất vỗ vai Tần Vũ rồi quay lại khoang thuyền.

Tần Vũ đứng trên boong tàu, cố gắng nhìn kỹ hòn đảo kia.

Trong bóng tối, hòn đảo lấp lánh ánh vàng, như đang hấp dẫn vô số người đến nộp mạng.

Tần Vũ dụi mắt rồi cũng quay về khoang thuyền. "Dạo này thời tiết khá tốt, chúng ta có thể sẽ đến rừng tảo biển sớm hơn dự kiến, mọi người cẩn thận một chút.

Tôi sẽ đi vòng qua hòn đảo kia, tốt nhất đừng nhìn nó, có truyền thuyết nói nó biết ăn thịt người." "Ông đang nói đến đảo Người Cá ở ngoài kia à?" Tần Vũ hỏi một câu.

Thuyền trưởng gật đầu, chính là hòn đảo đó.

Người vào thì nhiều mà ra được chỉ có vài người. "Bên trong có gì vậy?" Nghe câu hỏi, thuyền trưởng liếc nhìn Tần Vũ một cách kỳ quái rồi nói: "Những người vào trong đều không ra được, cậu nghĩ tôi biết bên trong có gì à?" Tần Vũ lùi lại vài bước, Hồ Bát Nhất cười xòa giảng hòa. "Đừng có giả thần giả quỷ nữa, tôi không biết mấy trò vặt của ông sao?

Mau đi ngủ đi, ngày mai chúng ta còn phải vòng qua hòn đảo đó." Bị Hồ Bát Nhất nói trúng tim đen, sắc mặt thuyền trưởng thay đổi mấy lần rồi lại trở về như cũ.

Lão ta cười gật đầu với Tần Vũ, sau đó ai về chỗ nấy đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Tần Vũ tỉnh dậy.

Lúc này trời vẫn chưa sáng hẳn, mặt biển bỗng dưng nổi sương mù, xung quanh mờ mịt không thấy rõ thứ gì. "Không phải thời tiết

đang tốt sao?

Sao đột nhiên lại có sương mù?" Tần Vũ vừa lẩm bẩm vừa đi ra boong tàu. "Thời tiết trên biển thay đổi như lật sách vậy, một giây trước trời quang mây tạnh, ai biết giây sau sẽ thế nào?" Thuyền trưởng không nói gì, nhưng Vạn Hoa đứng bên cạnh lên tiếng. "Vậy hôm nay chúng ta có vòng qua hòn đảo đó được không?" Tôi có chút lo lắng nhìn xung quanh, sương mù không có dấu hiệu tan đi.

Chương 419

"Được chứ, mặt nước xung quanh hòn đảo đó đều rất lặng, dưới đáy nước cũng không có đá ngầm hay tảo biển gì cả, chúng ta có thể đi qua an toàn." Nghe thuyền trưởng khẳng định chắc nịch, Tần Vũ gật đầu.

Như vậy thì tốt nhất.

Con thuyền từ từ tiến về phía hòn đảo, mấy người đều ngồi trên boong để tiện quan sát xung quanh.

Càng đến gần, hòn đảo từ một chấm nhỏ dần biến thành một hòn đảo có phạm vi khá lớn. "Không ngờ hòn đảo này lại lớn như vậy, bên trong không có người cá thật chứ?" Vương Bàn Tử cười nói. "Sao có thể?

Tuy thời xưa có giao nhân, nhưng thứ đó trông cực kỳ xấu xí lại còn ăn thịt người nữa." Tần Vũ từng xem hình ảnh giao nhân trong Sơn Hải Kinh, nghĩ lại mà thấy rùng mình, thứ đó trông đáng sợ thật. "Bây giờ có thể nhìn một chút, nhưng đến lúc lại gần thì tuyệt đối đừng nhìn." Thuyền trưởng nhắc nhở một câu, những người khác càng thêm tò mò, nóng lòng muốn biết nếu cứ nhìn chằm chằm thì sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng tò mò thì tò mò vậy thôi, hiện tại không ai dám làm thế.

Sau khi Tần Vũ suy nghĩ một lúc, trong đầu nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Con thuyền chậm rãi tiến đến gần hòn đảo.

Những người khác đều cúi đầu làm việc riêng, Tần Vũ vì đứng ở mép ngoài cùng nên lén nhìn hòn đảo bên cạnh cũng không ai phát

hiện.

Anh quan sát những người xung quanh trước, sau đó liếc nhìn hòn đảo vài lần, không nhìn thì thôi, nhìn một cái giật cả mình.

Trên đảo là những đống xương trắng, có thể thấy phần lớn là xương người, có lẽ là của những người bị mắc kẹt trên đảo, chết mà không thể rời đi. "Tôi đã bảo cậu đừng nhìn rồi mà?" Vì quá thất thần, Tần Vũ hoàn toàn không để ý có người đã đến bên cạnh, thuyền trưởng u ám nói một câu.

Tần Vũ vừa định giải thích, gã đó đột nhiên đẩy mạnh một cái.

Trong lúc không phòng bị, Tần Vũ bị đẩy thẳng xuống nước.

Nước ở đây không sâu lắm, Tần Vũ gắng sức quẫy đạp, nhìn con thuyền dần đi xa, chỉ có thể bơi vào bờ đảo bên cạnh.

Cùng bị đẩy xuống còn có Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Lý.

Nếu chỉ có Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử bị đẩy xuống thì cũng thôi, dù sao hai người họ cũng cùng một hội.

Nhưng tại sao Lý, một thủy thủ trên tàu, cũng bị đẩy xuống?

Bây giờ cũng không quản được nhiều như vậy, Tần Vũ vội vàng kéo mấy người kia lên đảo. "Mọi người không sao chứ?" Vương Bàn Tử vì thân hình nặng nề nên bị sặc mấy ngụm nước, lại thêm phần xui xẻo nhất, ở cách bờ xa nhất nên được kéo lên sau cùng. "Tên khốn đó lại dám đẩy Béo Gia đây xuống!

Lão Hồ, lúc đó ông tìm đâu ra gã đó vậy?

Không phải người quen à?" Vương Bàn Tử hỏi Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất bây giờ cũng chưa hiểu chuyện gì, lúc bị thuyền trưởng đẩy xuống, cả người đều ngây ra, hoàn toàn không ngờ bạn bè của mình lại phản bội. "Cô cũng bị đẩy xuống sao?" Tôi nhìn cô gái

tóc vàng vừa bị đẩy xuống. "Tôi cũng không biết, đột nhiên bị đẩy xuống thôi." "Ai đẩy cô?" "Vạn Hoa." Cả ba người đều bị thuyền trưởng đẩy xuống, xem ra Vạn Hoa và thuyền trưởng là một phe, không biết tại sao lại đẩy cô ấy xuống. "Thôi được rồi, chúng ta đi xem xét trên đảo một chút, tiện thể tìm xem có thuyền bè nào khác không." Tần Vũ nói một câu.

Mấy người còn lại đều gật đầu, xem ra bây giờ chỉ có thể làm vậy, dù sao trên người họ chỉ có mấy chiếc túi nhỏ mang theo, vật tư trong ba lô đều ở trên thuyền hết rồi. "Cô quen hai người đó từ khi nào?" Tần Vũ đột nhiên hỏi cô gái tóc vàng bên cạnh. "Khoảng một tháng trước.

Tôi cũng từng ra khơi với họ, nhưng không ngờ hôm nay lại gặp phải tình huống này." Nghe cô gái tóc vàng nói xong, tôi cũng không hỏi thêm nữa.

Cả nhóm chậm rãi đi về phía trước.

Phía trước có một vài cây cối, nhưng đều ngổn ngang.

Trông như bị thứ gì đó húc đổ. "Chuyện gì thế này?

Tôi nhớ lúc ở trên thuyền nhìn sang đây, cây cối vẫn còn tốt mà, sao giờ lại tan hoang thế này?" Hồ Bát Nhất khẽ hỏi. "Đó là do vấn đề thị giác thôi, nếu lại gần hơn, anh sẽ thấy những cái cây này vốn dĩ đã ngổn ngang rồi." Tần Vũ vừa đi vừa giải thích.

Bây giờ trời cũng sắp tối, phải tìm một chỗ để nghỉ ngơi, không thể cứ ngồi không ở đây được, huống chi ở đây có nhiều thi thể như vậy, ngủ trên đống xác thì cũng hơi ghê.

Cách đó không xa có một khu đất khá bằng phẳng, tối nay có thể tạm nghỉ ở đó. "Đợi đến ban ngày, chúng ta sẽ đi xem gần đây có thuyền bè gì không để rời khỏi nơi này." Nghe tôi nói, những người

khác đều gật đầu.

Buổi tối, môi trường ở đây khá lạnh, quần áo trên người cũng không dày lắm, mấy bộ đồ dày đều ở trên thuyền cả rồi.

May mà có người mang theo bật lửa, cành cây khô xung quanh cũng không thiếu.

Cũng không biết trên hòn đảo khá lớn này có dã thú hay không. "Mọi người đi tìm ít củi khô đi, tôi vào trong xem có cây ăn quả nào không, hái ít quả.

Đồ ăn chúng ta mang theo không nhiều, phải tìm đường lui." Tần Vũ đề xuất ý kiến, những người khác đều không phản đối.

Chương 420

Một mình anh đi vào trong rừng.

Mặc dù trời chưa tối hẳn nhưng trong rừng đã tối đen như mực, chỉ có thể nhìn thấy lờ mờ vài thứ.

Trong ba lô của Tần Vũ có đèn pin, anh bật đèn lên, thầm thấy may mắn vì đã mua loại đèn pin chống nước, nếu không lúc nãy rơi xuống biển chắc đã hỏng rồi.

Đi một vòng khá xa, anh không gặp bất kỳ cây ăn quả nào.

Xung quanh đảo đều là nước biển, độ mặn khá cao, trên đảo lại không có nước ngọt nên cây cối ở đây phát triển không tốt. "Nơi quái quỷ gì thế này, chẳng có gì hết?" Tần Vũ bất lực thở dài, định quay về.

Anh không thể đi quá xa, chỉ có thể lượn một vòng gần đó, dù sao trời cũng đã tối, nếu đi xa chưa chắc đã đảm bảo an toàn.

Vừa quay đầu lại, một thứ gì đó từ trong rừng lao ra, lướt qua rất nhanh rồi chạy về một hướng khác.

Anh chưa kịp phản ứng, thứ đó đã biến mất không dấu vết.

Lúc nó xuất hiện, anh đã giật nảy mình.

Thấy trời đã tối hẳn, Tần Vũ vội vàng rời khỏi nơi này.

Mọi người đã nhóm lửa xong, mỗi người tự hong khô lương khô bị ướt của mình. "Sao rồi?

Có tìm được gì ăn không?" Tần Vũ lắc đầu, không tìm được thứ gì.

Những người khác có chút nản lòng. "Đừng lo, đồ ăn chắc chắn

có, dù sao xung quanh chúng ta là biển, cá trong đó nhiều vô số kể, bắt vài con là chuyện dễ dàng." Nghe Lý nói vậy, những người khác gật đầu, cũng phải, bây giờ đang ở cạnh biển, muốn bắt cá thì quá đơn giản.

Không biết ở đây có thứ gì, nên hệ số nguy hiểm cực cao, buổi tối ngủ cũng phải thay phiên nhau, hai người canh gác, hai người ngủ, đến nửa đêm sau thì đổi ca. "Anh quen thuyền trưởng đó, khoảng bao lâu rồi chưa gặp lại?" Nghe Tần Vũ hỏi, Hồ Bát Nhất có chút trầm mặc. "Khoảng hơn một tháng trước tôi có gọi điện cho lão ta, nhưng không ngờ chỉ mới hơn một tháng mà đã biến thành thế này, thật khó mà tưởng tượng nổi." "Anh không cảm thấy lão ta có gì thay đổi sao?" Nghe Tần Vũ hỏi, Hồ Bát Nhất lắc đầu. "Người thủy thủ bên cạnh lão, cũng là đồng bọn của lão, lúc trước khi hắn từ một con thuyền khác trở về, tôi ngửi thấy mùi tanh của biển rất nồng trên người hắn.

Nhưng lúc đó thuyền trưởng nói với tôi, nơi họ ra khơi không xa, sao lại có thể dính mùi tanh nồng như vậy được?" Hồ Bát Nhất không cho là đúng: "Chắc là lặn xuống biển rồi nên lúc về mới có mùi tanh nồng như vậy." Lời giải thích này của Hồ Bát Nhất cũng không sai, nhưng Tần Vũ luôn cảm thấy trong lòng bất an. "Thôi được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, việc quan trọng nhất của chúng ta bây giờ là nhanh chóng rời khỏi nơi này." Tần Vũ gật đầu, nghịch ngọn lửa trước mặt.

Nửa đêm sau, hai người kia đúng giờ tỉnh dậy, chuẩn bị bắt đầu canh gác.

Tần Vũ nằm trên tấm lót trải bằng ba lô, trằn trọc mãi không ngủ được.

Lời nói của Hồ Bát Nhất cứ vang vọng bên tai, tuy Hồ Bát Nhất bảo anh đừng nghĩ nhiều, nhưng anh không thể không nghĩ.

Cuối cùng, cả đêm anh không ngủ được, ngày hôm sau thức dậy

với đôi mắt gấu trúc.

Mấy người kia nhìn thấy đôi mắt gấu trúc của anh không nhịn được cười. "Đi thôi, chúng ta nên đổi chỗ khác." Hồ Bát Nhất dập tắt ngọn lửa, sau đó họ rời khỏi đây, dần dần đi sâu vào trong rừng.

May mà lá cây ở đây không quá rậm rạp, ánh nắng có thể chiếu thẳng vào.

Đi một lúc lâu cũng không phát hiện ra thứ gì ăn được.

Trong ba lô vẫn còn thừa thức ăn, giống như Lý đã nói, nếu ăn hết thức ăn thì có thể đi bắt cá.

Đi xuyên qua giữa đảo sẽ rút ngắn được quãng đường, sau khi suy nghĩ, họ quyết định đi xuyên qua.

Trên đường đi, thứ họ thấy nhiều nhất là thi thể, hài cốt người. "Phải chết bao nhiêu người vậy chứ?

Tôi thấy nơi này không nên gọi là đảo Người Cá nữa, đổi tên thành đảo Khô Lâu thì hơn." Vương Bàn Tử nhìn những bộ xương dày đặc xung quanh, cảm thấy da đầu tê dại. "Những người đến đây vì danh tiếng ít nhất cũng phải vài vạn người rồi nhỉ?

Trong số đó, những người có thể trở về chỉ có mười mấy người, hài cốt có nhiều không?" "Sao cậu biết?" Hồ Bát Nhất liếc nhìn anh ta nói. "Chuyện này trên báo đều có đưa tin mà, chỉ là chuyện của mấy năm trước rồi, chẳng lẽ các người không xem tin tức sao?" Nghe anh ta nói, mấy người còn lại hiếm khi im lặng, thật sự không có thói quen xem tin tức. "Thôi được rồi, bây giờ không phải lúc bàn chuyện này, chúng ta đi nhanh lên." Đi gần một ngày, cuối cùng họ cũng đi ra khỏi hòn đảo, đến được phía bên kia, trong suốt thời gian đó cũng không xảy ra chuyện gì. "Cuối cùng cũng đến nơi rồi, nếu đi nữa chắc chân tôi gãy mất." Ai cũng vô cùng mệt mỏi, đi bộ liên tục cả ngày không

nghỉ, bữa trưa cũng không ăn.

Bây giờ khó khăn lắm mới đến được đây, mấy người vội vàng ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc.

Nơi này sạch sẽ hơn nhiều so với những nơi họ vừa đi qua, cũng không thấy hài cốt người. "Cảm giác nơi này không có mấy người đến nhỉ?

Trên đường đi chúng ta chỉ gặp hài cốt người ở nửa đầu, từ đây trở đi gần như không gặp nữa." Hồ Bát Nhất chậm rãi nói, mấy người còn lại nghĩ cũng phải, có lẽ họ đều chờ cứu viện ở đó nên mới chết ở đó.

Mấy người nghỉ ngơi một lát, lại nhóm một đống lửa, chuẩn bị nướng lương khô.

Lúc này, họ phát hiện một con thuyền đang từ từ trôi đến. "Nhìn kìa, đó không phải thuyền của chúng ta sao?" Tần Vũ tiện mắt liếc qua, thấy con thuyền của họ đang từ từ trôi đến, mấy người kia đều vô cùng vui mừng, chỉ có Hồ Bát Nhất là nhíu chặt mày. "Sao lại có vẻ mặt đó?

Chương 421

Chẳng lẽ anh không vui sao?" Nghe anh ta nói xong, mấy người kia không động đến con cá trên bàn, nhưng đều nhìn nó với ánh mắt kỳ lạ.

Tần Vũ dùng đũa chọc nát bụng con cá, chỉ thấy nó đông khá mềm nên bụng bị chọc một cái là nát ngay.

Nội tạng bên trong đã được xử lý, anh gạt phần thịt ra thì thấy một ngón tay.

Một ngón tay còn tươi. "Vãi chưởng, thứ quái gì vậy?" Cô gái tóc vàng bên cạnh cũng kinh ngạc, con cá này do chính tay cô xử lý, moi hết nội tạng ra, quan sát bên trong không có gì, sao bây giờ lại biến thành thế này. "Ai đã động vào con cá này?" Mấy người còn lại đều lắc đầu.

Xem ra không ai động vào, con cá ở ngay trước mắt, không thể nào đột nhiên bị đổi một con khác, tốc độ có nhanh đến mấy cũng không thể. "Thôi được rồi, con cá này chắc là ăn thịt thối lớn lên, nên mùi vị của nó mới hôi như vậy." "Vậy giờ chúng ta phải làm sao?

Vứt con cá này đi à?" Tần Vũ nghe Vương Bàn Tử hỏi xong, liếc mắt nhìn anh ta một cái rồi nói: "Đương nhiên là vứt đi rồi, giữ lại ăn à?" "Tất nhiên là không rồi, thứ đó ai mà ăn chứ?" Từ đầu đến cuối, cô gái tóc vàng đều ở trong tình trạng vô cùng khó xử, vì con cá này là do cô mang ra và nấu nướng, bây giờ lại thành ra thế này, khó tránh khỏi có chút xấu hổ. "Được rồi, Lý, có thể phiền cô làm giúp tôi một con cá khác được không?" Nghe Tần Vũ nói, cô gái xúc động nhìn anh một cái rồi gật đầu.

Điều này cũng cho cô một lối thoát, đồng thời thể hiện rằng ba

người họ rất tin tưởng cô. "Bây giờ còn bao lâu nữa mới đến rừng tảo biển?

Lái tự động chậm hơn người lái nhiều, nên thời gian đến rừng tảo biển có thể sẽ bị trì hoãn." "Chắc là chiều mai, vốn dĩ chiều nay có thể đến, nhưng anh cũng biết đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, tốc độ lái tự động lại không nhanh lắm." Nghe Hồ Bát Nhất nói, Tần Vũ gật đầu.

Con thuyền của họ đi tuy chậm nhưng ổn định.

Mấy người ăn no uống đủ, đang phơi nắng trên boong tàu thì một con thuyền khổng lồ đột nhiên xuất hiện trước mặt.

Ban đầu không nhìn rõ con thuyền đó trông như thế nào, dùng ống nhòm chiếu vào mới phát hiện ra đó là một con thuyền không biết đã cũ nát bao lâu, trên đó toàn là sắt gỉ. "Không phải là con tàu ma trong truyền thuyết đấy chứ?" Hồ Bát Nhất gõ vào đầu Vương Bàn Tử, nói bậy bạ gì thế, thứ này trông chẳng giống tàu ma chút nào. "Chắc là con thuyền đó bị cuốn vào bão biển nên mới trôi dạt tùy ý ở đây." Mấy người kia gật đầu. "Không đúng nha, tôi vừa thấy trên đó có bóng người, đang vẫy tay với chúng ta đó." Vương Bàn Tử từ đầu đến cuối đều nhìn chằm chằm vào con thuyền đó, nghe câu này liền vội vàng phản bác. "Để tôi xem." Ai cũng có ống nhòm, nhưng con thuyền đó ở quá xa.

Mấy người cầm ống nhòm nhìn thử, hình như đúng là có một người đang đứng ở đầu thuyền vẫy tay về phía họ. "Hình như thật sự có người, chẳng lẽ con thuyền này có chủ nhân?" Mấy người đều có chút trầm mặc, vì từ ống nhòm có thể thấy con thuyền đó rất cũ nát, trên đó toàn là vết gỉ sắt, một con thuyền như vậy sao có thể có chủ nhân?

Thứ đang vẫy tay trên thuyền đó, ai biết có phải là người hay

không. "Chúng ta mau tránh xa đi, con thuyền này thật quá kỳ dị, tốt nhất đừng lên đó." Nghe anh ta nói, mấy người kia gật đầu, điều khiển thuyền tránh xa con tàu đó, nhưng con tàu đó lại ngày càng đến gần thuyền của họ.

Họ cũng có thể nhìn thấy cảnh tượng trên con thuyền đó, tất cả đều hoang phế, trên đó đầy vết gỉ.

Vì khoảng cách quá gần, mấy người thậm chí có thể chạm vào mạn thuyền.

Vương Bàn Tử chạm thử, vết gỉ màu đỏ dính đầy tay. "Trên đó hình như có thứ gì đó?" Hồ Bát Nhất liếc nhìn con thuyền bên cạnh rồi nói. "Thứ gì?" "Tôi không nhìn rõ lắm, hình như là một vật sống, lướt qua một cái là biến mất.

Con thuyền này tôi đã từng thấy, trên báo có viết, hình như đã mất tích mười mấy năm trước rồi." Lúc Hồ Bát Nhất nói câu này, những người khác không để ý, chỉ nghe qua loa, nhưng lọt vào tai Tần Vũ lại có ý nghĩa khác. "Anh vừa nói gì?

Con thuyền này xuất hiện từ mười mấy năm trước?

Không phải trên đó chở một đội khảo cổ sao?" Hồ Bát Nhất nghe anh nói, cuối cùng gật đầu, trên báo đúng là có viết như vậy, đó là một đội khảo cổ, chỉ là đã mất tích mười mấy năm trước.

Tần Vũ nghe xong nhíu mày, vậy thì phải lên con thuyền đó xem thử, biết đâu sẽ có manh mối. "Có thể dừng thuyền lại được không?" Tần Vũ đột nhiên hỏi một câu.

Lý tuy không biết anh định làm gì nhưng vẫn gật đầu. "Không phải cậu định lên đó đấy chứ?" Vương Bàn Tử hỏi.

Tần Vũ gật đầu. "Tại sao lại phải lên đó?

Trên con thuyền đó không có gì tốt đẹp đâu, cẩn thận một chút,

đừng lên đó nữa." Tần Vũ lắc đầu. "Tin tôi đi, tôi cảm thấy trên con thuyền đó có thứ tôi cần." Nghe anh nói xong, hai người kia trầm mặc, chỉ có Lý là ngơ ngác, không biết đã xảy ra chuyện gì. "Được thôi, nhưng có một yêu cầu, chúng tôi sẽ đi cùng cậu, một mình cậu đi quá nguy hiểm." Tần Vũ có chút cảm kích nhìn Hồ Bát Nhất, gật đầu.

Sau khi dừng thuyền lại, họ bắc một tấm ván ở giữa, như vậy có thể đi qua thuận lợi. "Cẩn thận một chút, hai người chúng tôi sẽ ở lại đây." Ban đầu dự định hai người lên, hai người ở lại trên thuyền, nhưng lúc chuẩn bị lên, Vương Bàn Tử đột nhiên thay đổi ý định. "Đợi đã, tôi cũng muốn lên." "...Cậu cũng muốn lên?" Vương Bàn Tử gật đầu, trong mắt tràn đầy sự kiên định.

Hồ Bát Nhất và Tần Vũ nhìn nhau, rồi gật đầu với Vương Bàn Tử.

Ba người trực tiếp đi qua tấm ván sang con thuyền đối diện.

Vừa lên đã ngửi thấy mùi tanh nồng của biển, trên đó có rất nhiều cá chết tôm chết, không biết đã để bao lâu.

Chương 422

"Chúng ta chia nhau ra hành động đi." Con thuyền này khá lớn, nếu tìm kiếm cùng nhau sẽ không dễ dàng. "Đúng rồi, cậu muốn tìm thứ gì?" Hồ Bát Nhất đột nhiên quay đầu hỏi. "Một cuốn sổ tay." "Sổ tay?

Sao cậu biết ở đây có sổ tay?" "Anh còn nhớ lúc đó anh nói với tôi không?

Trên báo có đăng, một đội khảo cổ mất tích.

Nếu là đội khảo cổ thì chắc chắn sẽ có nhật ký, ghi lại tất cả mọi chuyện đã xảy ra." Nghe Tần Vũ nói, Hồ Bát Nhất gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa, ba người chia ra ba hướng để kiểm tra con thuyền.

Vương Bàn Tử vì khá nhát gan nên chỉ đi loanh quanh trên boong tàu vài vòng, không vào trong khoang thuyền.

Hồ Bát Nhất và Tần Vũ thì đi vào trong. "Trên boong tàu lạnh thật, cũng không phải nơi tốt lành gì, trông đáng sợ quá." Vương Bàn Tử co rúm cánh tay lại.

Lúc ở trên thuyền của mình, anh ta không cảm thấy lạnh như vậy.

Nhưng vừa lên con thuyền này, cảm giác cơ thể lạnh từng cơn, phảng phất như tất cả hơi nóng xung quanh đều bị hút đi, chỉ còn lại khí lạnh.

Vương Bàn Tử xoa hai cánh tay, cố gắng làm cho chúng ấm lên, nhưng xoa mãi, cánh tay vẫn lạnh như băng, không có chút hơi ấm nào. "Lão Hồ, Tần Vũ, hai người có đó không?

Nếu có thì lên tiếng đi." Vương Bàn Tử không nhịn được hét lên một tiếng, nhưng tiếng của anh ta vang đi rất lâu cũng không có ai trả

lời, không biết họ có nghe thấy không.

Vương Bàn Tử nhíu mày, lại hét lên một tiếng nữa.

Nhưng bây giờ vẫn không có ai trả lời, anh ta sững sờ, đứng yên tại chỗ không có bất kỳ hành động nào, định đợi hai người kia ra.

Trong khoang thuyền, hai người đã chia nhau ra, Hồ Bát Nhất đi về bên trái, Tần Vũ đi về bên phải.

Bên phải là khu vực sinh hoạt, ở đó có khả năng cao sẽ tìm thấy sổ tay.

Nơi này đã hoang phế từ lâu, tất cả đồ dùng bằng sắt đều đã gỉ sét, những tấm gỗ cũng mục nát không ít.

Trên bàn, Tần Vũ phát hiện một tấm bản đồ, trông như một tấm bản đồ cổ, trên đó dùng bút đỏ đánh dấu vài điểm.

Nhìn thấy tấm bản đồ này, Tần Vũ mừng rỡ, cất nó đi.

Nơi này dường như không còn thứ gì khác, cuốn sổ tay anh cần tìm cũng không thấy, đành phải rời đi.

Lúc quay lại boong tàu, anh thấy Vương Bàn Tử đang run rẩy co ro trong một góc, không biết đang làm gì. "Sao vậy?" Tần Vũ tò mò vỗ vai Vương Bàn Tử, Bàn Tử giật nảy mình, quay đầu lại với vẻ mặt kinh hãi. "Cậu ra rồi à." Cả người anh ta run lẩy bẩy, da gà nổi lên không ngớt. "Cậu có vẻ lạnh lắm nhỉ?

Thời tiết cũng ổn mà, đâu có lạnh đến thế." Trời khá ấm áp, Tần Vũ chỉ mặc áo ngắn tay cũng không cảm thấy lạnh mấy, nhưng Vương Bàn Tử mặc áo dài tay lại lạnh đến co rúm lại một chỗ.

Chưa kịp hỏi Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất bên cạnh cũng ra, trong tay anh ta cầm một cuốn sổ tay. "Cuốn sổ tay cậu cần tôi tìm được rồi." Hồ Bát Nhất từ xa vẫy vẫy cuốn sổ trong tay, chào anh

một tiếng rồi quay về.

Anh ta cũng nhìn thấy hành vi kỳ lạ của Vương Bàn Tử, nhíu mày quan sát một vòng. "Có lạnh đến thế không?" Vương Bàn Tử nhìn anh ta một cái, gật đầu, răng anh ta còn đang va vào nhau lập cập. "Chúng ta về trước đi, thấy cậu lạnh như vậy, mau để cậu mặc thêm quần áo, uống một tách trà nóng cho ấm người." Hai người đưa Vương Bàn Tử trở về thuyền của mình.

Vừa về thuyền không lâu, nhiệt độ cơ thể của Vương Bàn Tử đã trở lại bình thường, cũng không còn cảm thấy lạnh nữa. "Bàn Tử, trong tóc cậu có thứ gì vậy?" Hồ Bát Nhất và Tần Vũ đứng sau lưng Vương Bàn Tử, nhìn tóc anh ta cứ động đậy, không biết có thứ gì chui vào trong.

Hồ Bát Nhất hỏi thẳng một câu. "Tóc của tôi?

Trong tóc tôi làm gì có gì đâu." Vương Bàn Tử kỳ quái sờ đầu mình, sau gáy đột nhiên nổi lên một cục u lớn, giống như có thứ gì đó đang bám vào sau gáy anh ta. "Vãi chưởng, hình như có thứ gì thật." Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, rút ngón tay ra xem, trên tay có vài vệt máu tươi. "Đợi đã, để tôi xem giúp cậu là thứ gì." Tần Vũ trực tiếp vạch tóc của Vương Bàn Tử ra, chỉ thấy bên trong có một con côn trùng đang bám chặt vào sau gáy anh ta.

Mảng da sau gáy đó đã đỏ ửng lên, trông như bị sưng. "Thứ này không phải là đỉa đấy chứ?" Hồ Bát Nhất liếc nhìn con côn trùng nói.

Vương Bàn Tử nghe xong, cả người đều không ổn, thứ ghê tởm như vậy lại bám trên gáy mình, anh ta cảm thấy một trận rùng mình. "Mau giúp tôi gỡ nó xuống đi, thứ này cũng quá ghê tởm rồi." Nghe Vương Bàn Tử nói, hai người gật đầu. "Chờ chút." Nói xong câu đó, Tần Vũ dùng sức vỗ mạnh vào con côn trùng, nó lập tức rơi xuống đất. "Có thể dùng cách này sao?" Tần Vũ gật đầu: "Thứ này nếu chỉ

kéo không thì không thể kéo ra được, ngược lại còn làm rách da đầu người ta.

Cách tốt nhất là dùng lửa hơ, nhưng tiếc là đây là đầu, không thể dùng lửa được.

Tôi nhớ có một ông lão thường dùng cách này để trừ đỉa, hôm nay thử xem, không ngờ lại thành công thật." Sau khi con đỉa bị gỡ ra, Vương Bàn Tử cũng không còn cảm thấy chóng mặt hoa mắt nữa, cả người khoan khoái hơn nhiều.

Cũng phải thôi, lúc có con côn trùng đó, máu của anh ta đều chảy vào bụng nó, tự nhiên sẽ cảm thấy chóng mặt hoa mắt.

Chương 423

Họ quay về khoang thuyền xem cuốn nhật ký, Lý đang ở ngoài nấu cơm. "Có một tấm bản đồ, xem xem điểm đánh dấu là ở đâu?" Hồ Bát Nhất xem nửa ngày cũng không nhìn ra manh mối gì, bản đồ vẽ quá trừu tượng, nên cũng không biết đó là đâu. "Tôi biết nơi đó, đó là núi Trường Bạch, nơi được đánh dấu." "Núi Trường Bạch, Vân Đỉnh Thiên Cung?" Tần Vũ khẽ lẩm bẩm một câu. "Gì cơ?" Vì giọng Tần Vũ quá nhỏ, Hồ Bát Nhất lại hỏi một câu, Tần Vũ lắc đầu, tỏ ý không có gì. "Chẳng lẽ nhóm người đó đã đến núi Trường Bạch?" Tần Vũ đoán. "Có khả năng, nhưng cứ xem sổ tay trước đã, biết đâu trong đó có nhắc đến." Hồ Bát Nhất mở cuốn sổ tay ra, hai người kia ghé vào xem, bên trong có viết một vài chuyện.

Trong đó ghi lại, họ đã đến đảo Người Cá, sau đó vào nửa đêm, có một thành viên nam trong đội đi ra ngoài, ngày hôm sau mới trở về, vừa chạy vừa la lớn rằng đã nhìn thấy người cá.

Sau đó họ đến một ngôi mộ dưới đáy biển, vì phải mang theo quá nhiều thứ.

Nên cuốn sổ tay này hoàn toàn không thể mang xuống được, họ viết vài trang rồi để lại đó.

Xem ra trong sổ tay cũng không có thông tin gì, thông tin duy nhất có thể biết là ở đảo Người Cá đúng là đã có người từng nhìn thấy người cá, nhưng bây giờ không thể quay lại đảo Người Cá nữa.

Nên thông tin này đối với họ không có tác dụng. "Bàn Tử?

Bây giờ có muốn đến ngôi mộ dưới đáy biển không?

Hay chúng ta đi thẳng đến núi Trường Bạch?" Vương Bàn Tử suy nghĩ rồi nói: "Chúng ta đi thẳng đến núi Trường Bạch đi, ngôi mộ

dưới đáy biển đã đi một lần rồi, không cần đi nữa." Nghe Vương Bàn Tử nói, hai người kia cũng gật đầu, đúng là như vậy, đã đến ngôi mộ dưới đáy biển rồi, không cần thiết phải đi thêm lần nữa, đồ đạc bên trong cũng đã sờ mó gần hết, đi nữa cũng không có ý nghĩa.

Hơn nữa, nơi được khoanh tròn trên tấm bản đồ họ tìm được là núi Trường Bạch, không biết nhóm đội viên khảo cổ đó cuối cùng có sống sót ra ngoài không, nhưng đã khoanh tròn núi Trường Bạch, chứng tỏ ở đó có thứ họ cần.

Thứ mà có thể khiến đội khảo cổ coi trọng, tuyệt đối là đồ tốt.

Nghĩ đến đây, họ liền quay đầu thuyền lại.

Đúng lúc này, con thuyền sắt gỉ bên cạnh đột nhiên bắt đầu chuyển động.

Nó lắc lư, phảng phất như va phải đá ngầm.

Đột nhiên nó bắt đầu tăng tốc, tấm ván giữa hai con thuyền vẫn chưa được gỡ đi, con thuyền sắt gỉ lớn hơn đột nhiên tăng tốc, kéo thẳng thuyền của họ bay đi.

Mấy người trên thuyền đều không kịp phản ứng.

Vừa rồi vì vội xem sổ tay nên không để ý tấm ván vẫn chưa được dỡ xuống, mà bị kẹt giữa hai con thuyền. "Chuyện gì vậy?

Con thuyền đó đột nhiên chuyển động rồi?" Sắc mặt Tần Vũ thay đổi mấy lần, bây giờ việc quan trọng nhất là gỡ tấm ván này ra trước, nếu không cũng không biết sẽ bị con thuyền đó kéo đi đâu.

Anh cố hết sức chạy đến bên cạnh tấm ván, muốn nhấc nó lên rồi ném xuống sông, nhưng vì tốc độ của con thuyền kia quá nhanh, tấm ván bị kẹt khá chặt.

Mấy người dùng sức nhấc lên cũng không nhấc nổi. "Bây giờ làm

sao đây?" Tần Vũ quét mắt nhìn xung quanh, phát hiện ở góc có một cái rìu, liền lập tức lấy nó ra.

Con thuyền vô cùng chòng chành, có chút không vững.

Nhưng anh vẫn giơ rìu lên chém mạnh vào tấm ván, tấm ván bị chém ra một vết nứt, trong lòng vui mừng, Tần Vũ lại tiếp tục chém thêm một nhát, cuối cùng chặt đứt được tấm ván.

Nhìn con thuyền sắt gỉ bên cạnh đi xa, mấy người thở phào nhẹ nhõm.

Chắc chắn có điều kỳ quái, dù sao một con thuyền gỉ sét như vậy đã trôi dạt ở đây mười mấy năm, lúc nãy lên thuyền họ cũng đã kiểm tra, không có bất kỳ ai ở bên trong.

Ai ngờ con thuyền đó lại đột nhiên chuyển động, kéo thuyền của họ lao nhanh về phía trước.

Nếu không có cái rìu đó, e là họ đã bị kéo đến một nơi không biết tên rồi. "Cái rìu đó cậu lấy ở đâu ra vậy?" Vương Bàn Tử tò mò nhìn cái rìu, ai lại để rìu trên thuyền chứ? "Tôi lấy trong góc, cũng không biết ai để ở đó." Nghe Tần Vũ nói xong, họ đều nhìn nhau, lúc này Lý chậm rãi bước ra. "Cái rìu đó là tôi để, vốn dĩ dùng để phòng thân, nhưng không ngờ lại có thể cứu mạng chúng ta vào thời khắc quan trọng." Nghe cô giải thích như vậy, mấy người kia cũng không nói gì nữa.

Họ quay đầu thuyền, đi về nơi ban đầu.

Muốn quay về thì phải đi qua hòn đảo kia, trước đó đã ở trên đảo một thời gian nên lúc quay về cũng không có gì mới lạ.

Chỉ tiếc là không được thấy rừng tảo biển, tuy đoạn đường đó rất nguy hiểm, nhưng không thể không thừa nhận cảnh sắc ở đó rất đẹp.

Lúc quay về thì không gặp chuyện gì, đợi đến khi về bờ, họ và cô

gái tóc vàng chia tay nhau.

Tuy chỉ ở cùng nhau một thời gian ngắn, nhưng dù sao cũng là đồng đội hoạn nạn có nhau, nên lúc chia tay cũng khá khách sáo. "Hậu sinh khả úy, chúng tôi đi trước đây." Nghe cô gái tóc vàng nói xong, họ gật đầu rồi cũng rời khỏi nơi này.

Từ bản đồ biết được phải đến núi Trường Bạch, nhưng họ chưa từng đến đó nên cũng không biết khí hậu và môi trường ở đó thế nào.

Họ tìm một nơi để dừng chân trước, tra cứu vị trí địa lý và môi trường của núi Trường Bạch. "Đi thôi, tìm một nơi dừng chân trước đã." Hai người còn lại gật đầu.

Nơi này cũng là một địa điểm du lịch nổi tiếng, nên các khách sạn, nhà nghỉ xung quanh mọc lên như nấm, gần như không mất nhiều thời gian, họ đã tìm được một nhà nghỉ khá phù hợp. "Sao chúng ta không ở khách sạn?" Vương Bàn Tử hau háu nhìn những khách sạn năm sao, vô cùng thèm thuồng. "Nếu cậu có tiền thì cứ đi ở, dù sao chúng tôi cũng không có tiền." Hồ Bát Nhất không ngẩng đầu lên trả lời.

Chương 424

Vương Bàn Tử có vẻ hơi nản lòng, đành phải cùng họ vào nhà nghỉ.

Nhưng nhà nghỉ này khá sạch sẽ, các thiết bị bên trong đều có đủ, ngoài cái tên ra thì môi trường và các thứ khác thực ra không khác gì khách sạn năm sao. "Nhà nghỉ này được đấy chứ, không ngờ bên trong lại sang trọng như vậy." Vương Bàn Tử có chút kinh ngạc nhìn môi trường bên trong nhà nghỉ.

Nhìn bộ dạng đó của anh ta, Tần Vũ lén cười, không chỉ anh mà nhân viên phục vụ bên cạnh cũng đang cười.

Họ đều ở phòng đơn, ở đây cũng chỉ cho thuê phòng đơn, phòng đôi thì chuyên dành cho các cặp tình nhân, gần như đều là phòng suite tình nhân, nên mấy người họ chỉ có thể thuê phòng đơn. "Nếu có chuyện gì thì gọi điện thoại, nếu không có gì thì đi nghỉ ngơi trước đi." Tần Vũ nói xong câu đó, đi đầu vào phòng của mình, hai người kia cũng đi vào phòng của họ.

Nhìn thấy chiếc giường lớn mềm mại, anh không nhịn được mà nằm xuống. "Lâu lắm rồi không được ngủ trên giường, thật nhớ quá." Anh chỉ nằm một lát rồi lại ngồi dậy.

Trong phòng có máy tính riêng, chỉ là nếu muốn dùng thì phải trả tiền theo giờ.

Anh trả tiền một giờ rồi bắt đầu tra cứu về núi Trường Bạch.

Đỉnh núi Trường Bạch bị sương mù bao phủ, nhìn từ xa giống như một ngọn núi tiên.

Vì vậy có truyền thuyết rằng ở đó có một vị lão thần tiên đắc đạo

thành tiên, nếu có thể thành công lên đến đỉnh núi, vị lão thần tiên đó sẽ đáp ứng một nguyện vọng.

Đối với loại truyền thuyết vô căn cứ này, Tần Vũ chỉ cười khẩy, lại lướt xuống dưới xem tiếp.

Thời tiết ở núi Trường Bạch biến đổi khôn lường, dù sao núi cao hơn mực nước biển tự nhiên sẽ cao hơn một chút, nên tốt nhất là mặc thêm vài lớp áo dày.

Lời khuyên này khá hay, xem ra cần phải mua thêm vài bộ quần áo dày hơn để phòng khi bị cóng.

Hai người kia vào phòng thì bắt đầu ngủ say như chết, dù sao giường cũng quá mềm mại, đã lâu rồi họ không được ngủ trên một chiếc giường như vậy. "Chúng ta nghỉ một lát rồi đi tiếp đi, đừng đi nhanh quá, để tôi hồi sức đã, tôi mệt quá rồi." Nghe Vương Bàn Tử nói, Hồ Bát Nhất và Tần Vũ đều gật đầu, hai người họ cũng mệt lử, tuy có dụng cụ leo núi, nhưng vách đá thẳng đứng 90 độ thì ai cũng chịu không nổi. "Chúng ta tốt nhất nên bổ sung đủ tinh lực rồi hẵng đi, nếu không, e là đoạn đường tiếp theo sẽ rất khó đi." Tần Vũ nhàn nhạt nói, hai người kia gật đầu.

Rõ ràng buổi sáng vừa mới ăn cơm, bây giờ còn chưa đến trưa, Vương Bàn Tử nghỉ ngơi một lúc lại lấy lương khô ra ăn. "Không phải sáng vừa mới ăn cơm sao?

Bây giờ lại đói rồi à?" Tần Vũ có chút cạn lời nhìn Vương Bàn Tử, sức ăn một ngày của gã này cũng quá nhiều rồi.

May mà lúc mua lương khô trước đó đã chuẩn bị cho Vương Bàn Tử nhiều hơn, nếu không cứ ăn như thế này, ước chừng không mấy ngày đã ăn hết sạch lương khô rồi. "Mọi người nghỉ ngơi xong cả chưa?

Nếu xong rồi thì chúng ta đi tiếp thôi." Hai người cũng đã nghỉ ngơi gần xong, mỗi người gật đầu, sau đó lại sắp xếp lại vị trí, tiếp tục đi lên trên.

Tuy nơi phía trên có dốc hơn một chút, nhưng quãng đường lại ngắn hơn đoạn dưới, chỉ cần cẩn thận đi về phía trước, không mất nhiều thời gian là sẽ lên được.

Càng đi lên cao, độ cao so với mực nước biển càng lớn, nhiệt độ cũng càng ngày càng thấp.

Dù mặc quần áo dày, cũng lạnh không chịu nổi.

Sắp leo lên được rồi, Vương Bàn Tử run rẩy hà hơi vào tay. "Lạnh quá đi mất, chúng ta bây giờ đã ở trên đỉnh núi rồi, đứng ngây ngốc ở đây chẳng có gì cả, làm gì bây giờ?" Hai người kia không để ý đến Vương Bàn Tử.

Tần Vũ lấy tấm bản đồ trong lòng ra xem, vị trí trên bản đồ nên là ngọn núi này, ở chỗ giao nhau giữa ngọn núi này và một ngọn núi khác. "Đi, chúng ta qua bên kia." Vị trí họ cần đến là một ngọn núi khác, nhìn hai người đi nhanh như vậy, Vương Bàn Tử vội vàng đuổi theo.

Mấy người nhanh chóng đi đến rìa, ngọn núi đối diện thấp hơn một chút so với ngọn núi họ đang đứng, nên phải xuống lưng chừng núi. "Nếu chúng ta phải xuống lưng chừng núi, sao không đi thẳng từ lưng chừng núi qua bên kia luôn?" "Cậu xem trước có đường không đã, nếu có thì hãy nói câu đó." Nghe Vương Bàn Tử nói, Tần Vũ lặng lẽ đáp một câu, Vương Bàn Tử không nói nữa.

Lúc xuống núi đơn giản hơn lúc lên núi, bên này không quá dốc, xuống cũng dễ hơn. "Theo bản đồ thì chính là nơi chúng ta đang đứng đây." Tần Vũ nói xong, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất gật đầu, lấy công cụ từ trong ba lô ra.

Nổi tiếng nhất là xẻng Lạc Dương, còn có mấy cái đinh sắt rất to.

Mỗi người cầm một cái đinh, đóng nó xuống nơi họ đang đứng.

Đóng sâu khoảng ba mét, họ rút cái đinh to ra, lại cắm loại ống sắt từng đoạn từng đoạn vào.

Không có thứ gì từ trong ống sắt trào ra, xem ra vị trí này khá tốt, không có nguy hiểm. "Bắt đầu đào thôi." Tần Vũ nói xong, hai người kia gật đầu, bắt đầu dùng xẻng Lạc Dương xúc đất ở vị trí này.

Đất ở đây vì quanh năm chịu lạnh giá nên rất cứng, phải dùng sức đào mới ra được.

Chỉ làm một lúc, mấy người bắt đầu thở hổn hển. "Thứ này cũng khó đào quá, nếu có quả bom thì tốt, cho nổ tung cái chỗ này ra là xong." Vương Bàn Tử vừa đào vừa càu nhàu, nhưng càu nhàu cũng vô ích, dù sao đất cũng quá khó đào, quanh năm ở trong môi trường lạnh giá, bị đông cứng lại. "Chúng ta tăng tốc lên đi, dù sao bây giờ chúng ta cũng không có thuốc nổ.

Dùng thuốc nổ ở đây, e là cả ngọn núi sẽ sụp đổ, hơn nữa chúng ta ở đây không xa khu du lịch, lỡ như bên đó báo cảnh sát thì chúng ta chắc không ra được nữa đâu." Nghe Tần Vũ nói, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất gật đầu, cũng phải, nơi này cách khu du lịch không xa, nếu có tiếng nổ chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của bên đó.

Mấy người bắt đầu ra sức đào đất, đào khoảng ba tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đào ra được một khu vực, nhưng cần phải đào sâu xuống ba mét, đây là một công việc tốn sức.

Nhất thời không thể hoàn thành được.

Thấy trời cũng đã tối, họ quyết định nghỉ ngơi tại chỗ, lấy túi ngủ mang theo ra.

Chương 425

Túi ngủ này giữ ấm rất tốt, ngủ bên trong cảm thấy cả người ấm áp. "Chất lượng túi ngủ không tồi nha, rất hợp với môi trường như thế này." Hồ Bát Nhất chui tọt vào túi ngủ rồi khen một câu.

Tần Vũ gật đầu, đồ anh chọn chắc chắn đều là hàng chất lượng cao.

Vì công việc vừa rồi quá mệt, mấy người nhìn xung quanh, để lại một người canh gác, hai người kia ngủ say trước.

Lúc này Tần Vũ tạm thời không ngủ được, nên lúc đầu anh chủ động xin canh gác trước.

Đỉnh núi cao như vậy, chắc không mấy ai lên, đương nhiên trừ những người muốn vào trong Thiên Sơn, nhưng đã lâu như vậy rồi mà không thấy mấy người đó.

Chẳng lẽ mục tiêu của mấy người đó và mục tiêu của họ không giống nhau?

Cũng không đúng, Thiên Sơn hình như ngoài Vân Đỉnh Thiên Cung ra cũng không có gì hay ho, chỉ là một vùng đất trống trải, không thể nào chạy đến đây chỉ để chụp một tấm ảnh.

Dù sao tạm thời cũng chưa gặp mấy người đó, đợi gặp rồi tính sau.

Canh gác được nửa đêm, Vương Bàn Tử vẫn đang ngáy khò khò, nhưng Hồ Bát Nhất đã trở mình, nhìn Tần Vũ một cái rồi nói: "Cậu ngủ trước đi, nửa đêm sau để tôi canh." Nghe Hồ Bát Nhất nói, Tần Vũ gật đầu, bây giờ anh cũng buồn ngủ không chịu nổi rồi.

Hồ Bát Nhất đã nói vậy, Tần Vũ liền nhắm mắt lại, yên tâm ngủ

thiếp đi.

Vương Bàn Tử từ đầu đến cuối đều không tỉnh, nhưng hai người cũng không để ý, dù sao một người canh nửa đêm trước, một người canh nửa đêm sau cũng vừa đủ, cứ để anh ta nghỉ ngơi trước đã.

Nhanh chóng đến ngày hôm sau, ai nấy đều dậy từ rất sớm.

Vì tối qua đã ngủ một giấc, nên tinh thần của họ đều rất sung mãn, đặc biệt là Vương Bàn Tử, hôm qua từ đầu đến cuối đều ngủ, nên hôm nay là người có tinh thần sung mãn nhất. "Hôm nay chúng ta cố gắng đào xong cái này." Nghe Tần Vũ nói, hai người kia gật đầu, đã hồi phục sức lực, chắc chắn trong hôm nay có thể đào xong.

Mấy người lại bận rộn thêm vài tiếng đồng hồ, khó khăn lắm mới đào được đến vị trí 2 mét 5, mắt thấy sắp thành công, dãy núi bên cạnh đột nhiên vang lên một tiếng nổ. "Chết tiệt, có người cho nổ núi rồi, chắc là mấy người trong Thiên Sơn kia, chúng ta mau đào nhanh lên, đừng đợi cảnh sát đến." Nghe Tần Vũ nói, hai người kia càng nỗ lực hơn bắt đầu đào.

Vì thời gian quá gấp, lại thêm sợ cảnh sát sẽ đến đây, nên họ đã tăng tốc không ít, nhanh chóng đào thông được nơi này.

Bên dưới là những viên gạch được lát từng viên một.

Lúc này cần đến ngón tay của Tần Vũ.

Dù sao ngón tay của anh không phải ngày một ngày hai là luyện thành công.

Anh nhanh chóng cắm hai ngón tay vào giữa một viên gạch, lấy viên gạch đó ra.

Có một khe hở như vậy, việc lấy những viên gạch khác ra dễ dàng hơn nhiều.

Anh nhanh chóng tháo gạch, sau đó đào ra một cái lỗ đủ cho một người chui vào.

Anh để Hồ Bát Nhất chui vào trước, tiếp theo là Vương Bàn Tử.

Không ngờ thân hình của Vương Bàn Tử quá khổ, bị kẹt lại.

Tần Vũ không ngờ lại có thể bị kẹt, đành bất lực di chuyển thêm vài viên gạch bên cạnh ra, lần này Vương Bàn Tử tổng thể có thể vào được rồi.

Bên trong so với bên ngoài ấm hơn nhiều, có lẽ vì nơi này bị phong tỏa quanh năm, nên không có khí lạnh lọt vào.

Bây giờ không khí vừa thông vào, không khí bên trong khá loãng, mấy người thở hổn hển mấy hơi, nhất thời có chút khó thở. "Thứ này bị đóng kín quanh năm, cũng không có không khí, chúng ta ở ngay cửa hang, đợi một lát, đợi không khí lưu thông rồi chúng ta hãy đi tiếp." Tần Vũ nhàn nhạt nói một câu, hai người kia nghe xong gật đầu.

Sau đó họ yên tĩnh ở lại đó.

Lúc chuẩn bị rời đi, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng động, giống như tiếng bước chân, không biết ai đang đi về phía này. "Không phải là cảnh sát đấy chứ?

Nhanh vậy sao?" Vương Bàn Tử có chút kinh ngạc, Tần Vũ và Hồ Bát Nhất cũng kinh ngạc không kém, họ mới vào không lâu, đám cảnh sát đó đã nhanh chóng tìm đến đây rồi. "Mau đi thôi, tôi đoán họ sẽ thấy cái lỗ này, nhưng chắc chắn không dám tự mình xuống, phải báo cáo lên cấp trên.

Nhân cơ hội này, chúng ta mau đi thôi." Tần Vũ nói xong liền đi đầu rời khỏi đó, hai người phía sau cũng theo bước anh rời đi.

Trước mặt là một khoảng đất trống khá lớn, chắc là đại sảnh ở đây, trông khá xa hoa, nhưng không xa hoa bằng ngôi mộ cổ họ từng

thấy trước đây.

Các bức điêu khắc ở đây khá tinh xảo, nhưng tiếc là vì bị chôn dưới lòng đất quanh năm, một số bức điêu khắc đã phai màu gần hết, cũng không nhìn rõ được hình dáng ban đầu.

Nhưng trong đại sảnh này hình như ngoài những bức điêu khắc ra, cũng không có thứ gì khác.

Những bức điêu khắc này tuy trông rất lộng lẫy, nhưng cũng không có gì đặc biệt nổi bật, trong các ngôi mộ cổ khác đều có những bức điêu khắc.

Dù sao điêu khắc của mỗi thời đại đều là biểu tượng của thời đại đó. "Đi thôi, bên trong cũng không có gì hay ho, tôi xem bản đồ, vị trí được đánh dấu, Vân Đỉnh Thiên Cung nên ở trung tâm." Tần Vũ xem bản đồ, nhàn nhạt nói.

Vương Bàn Tử có chút không thể tin được chạy tới. "Bản đồ này lại đánh dấu chi tiết như vậy sao?

Chẳng lẽ người vẽ bản đồ này đã vào đây rồi?" Nghe Vương Bàn Tử nói, Tần Vũ lắc đầu, đưa thẳng bản đồ cho Vương Bàn Tử xem.

Hóa ra trên đó có một đoạn văn tự nhỏ, suy đoán Vân Đỉnh Thiên Cung nên ở trung tâm ngôi mộ, nhưng đó chỉ là suy đoán mà thôi, vị trí cụ thể ở đâu cũng không biết. "Có một suy đoán còn hơn là không có gì, chúng ta mau đi thôi." Nghe anh nói xong, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất gật đầu, rời khỏi đó.

Đi được vài bước, phía sau lưng đột nhiên vang lên tiếng tí tách, giống như tiếng nước chảy từ trên đỉnh đầu xuống.

Chương 426

Cơ thể Tần Vũ cứng đờ, một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân chạy thẳng lên đỉnh đầu.

Cùng cứng đờ còn có Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, hai người họ tự nhiên cũng nghe thấy tiếng tí tách đó, liền chậm rãi quay đầu lại, đầu vô cùng cứng ngắc, lúc quay lại có chút giống như người máy.

Sau đó họ nhìn thấy trên đỉnh đầu nhỏ xuống rất nhiều nước, ở nơi họ vừa đứng, nhanh chóng đã nhỏ thành một vũng. "Tôi cứ tưởng là thứ gì, hóa ra là do tuyết trên đó tan ra nên mới có nước chảy xuống, làm tôi giật cả mình." Hồ Bát Nhất ha hả cười, định nói cho qua chuyện, nhưng hai người kia cũng không phải kẻ ngốc, vừa từ trên núi xuống, tuy trên núi có một lớp tuyết mỏng, nhưng không thể nào trong thời gian ngắn lại chảy ra nhiều nước như vậy.

Nên sau khi xảy ra chuyện này, vẻ mặt mấy người đều không vui vẻ gì, dù sao chuyện này quá kỳ dị, nhưng đó đúng là nước thật.

Cuối cùng họ liếc nhìn vũng nước đó một cái rồi trực tiếp rời đi.

Nơi thứ hai họ cần đến là một hành lang, bên trong có một mạch nước ngầm chảy qua, ngay bên cạnh hành lang đó, nên ở đó rất ẩm ướt.

Không khí ẩm ướt, dễ sinh sôi một số thứ. "Lát nữa khi chúng ta đến đó thì đi đường thủy, đừng đi trên bờ." Nghe Tần Vũ nói câu đó, Vương Bàn Tử tỏ ra có chút khó hiểu. "Tại sao không thể đi đường bộ?

Cứ phải đi đường thủy, đường thủy không phải nguy hiểm hơn sao?" "Nguy hiểm hơn nhiều, cậu không thấy cấu tạo địa lý ở đó à?

Khi chúng ta đi con đường đó, bắt buộc phải đi đường thủy, nếu không sẽ gặp nguy hiểm." "Ở đó có cấu tạo gì?

Sao tôi không thấy?" Vương Bàn Tử không chịu thua, Hồ Bát Nhất đứng bên cạnh không biết nên giúp ai, nói thật, anh cũng không nhìn ra cấu tạo địa lý gì ở đó. "Được thôi, nếu cậu muốn đi như vậy.

Cậu cứ đi đường bộ, nếu gặp chuyện gì thì đừng hối hận." Vương Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, không nói nữa, anh ta lại muốn xem xem nếu đi đường bộ sẽ xảy ra chuyện gì.

Tần Vũ cũng không để ý đến anh ta nữa, ba người tiếp tục đi về phía trước.

Phía trước con đường đó, bên cạnh có một con đường thủy, con đường thủy đó trông khá chật hẹp, có chút giống một cái cống ngầm.

Chỉ nhìn thôi đã cảm thấy nơi đó khá đáng sợ, Vương Bàn Tử chắc chắn không dám đến những nơi như vậy, liền nhìn sang Tần Vũ bên cạnh, Tần Vũ mặt không biểu cảm đi cùng anh ta. "Cũng không biết con đường thủy này có gì tốt mà đi, trông chẳng có gì hay ho cả." Nghe Vương Bàn Tử nói, Tần Vũ không lên tiếng.

Vương Bàn Tử tưởng anh ta chột dạ, nhưng dù sao cũng là đồng đội, không nói gì đến mức đó, liền trực tiếp rời đi.

Đi được nửa đường, phía sau vang lên một trận tiếng sột soạt, giống như có thứ gì đó đang bò về phía họ, theo phản xạ liền nghĩ đến côn trùng.

Thế là ai nấy đều đứng yên tại chỗ không dám tiến lên.

Âm thanh đó ngày càng lớn, ngày càng gần.

Khi đến gần hơn, nghe có vẻ không giống tiếng côn trùng lắm. "Không giống tiếng côn trùng lắm nhỉ?

Chắc là tiếng của thứ gì khác, tôi cứ tưởng là tiếng côn trùng, nghe khá giống." Nghe anh ta nói, Hồ Bát Nhất và Tần Vũ không lên tiếng, Vương Bàn Tử nói một câu như vậy, thấy không ai đáp lại cũng không nói nữa.

Mấy người đứng yên tại chỗ vạn vạn không thể đi tiếp, vì không biết phía trước rốt cuộc là thứ gì, lỡ gặp nguy hiểm thì sao? "Bây giờ chúng ta nên làm gì?

Con đường này chắc chắn không đi được rồi." "Vậy thì đi đường thủy." Hồ Bát Nhất nói một câu, sắc mặt Vương Bàn Tử thay đổi mấy lần, nhìn con sông bên cạnh giống như cống ngầm, trăm bề không muốn.

Nếu đi xuống đó, chẳng phải là tự vả vào mặt mình sao. "Nếu cậu không muốn xuống, vậy thì ở lại đi, hai chúng tôi xuống." Tần Vũ nói xong câu đó liền nhảy xuống trước.

Hồ Bát Nhất cũng nhảy theo, Vương Bàn Tử nhìn hai người đều đã xuống, cuối cùng cắn răng cũng nhảy theo.

May mà hai người cũng không nói gì, mấy người nổi trên mặt nước, lén lút đi về phía trước.

Những thứ đó dường như không phát hiện ra họ, chúng lục tục bò trên bờ.

Tuy có chút giống côn trùng, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện ra đó hoàn toàn không phải côn trùng.

Mấy người đi lại tiếng động rất nhỏ, nước ở đây khá lạnh, nhưng để phòng những thứ đó phát hiện, họ đành chịu đựng dòng nước lạnh buốt, nhẹ nhàng đi về phía trước, không phát ra một tiếng động nào.

“Hai người có thấy rõ thứ dưới đó là gì không?” Nghe Tần Vũ hỏi, hai người kia vẫn còn kinh hồn bạt vía, suýt chút nữa đã bị thứ đó

nuốt chửng vào bụng.

"Lúc đó tôi giãy giụa điên cuồng quá nên không thấy rõ nó trông thế nào, nhưng chắc chắn là một con quái vật khổng lồ, vì sức của nó thật sự quá lớn." Người còn lại nói thêm: "Tôi thì có thấy, trông nó hơi giống cá sấu, nhưng to và dài hơn cá sấu rất nhiều." Nghe vậy, ba người còn lại đều nhíu mày.

Không ngờ dưới nước lại có thứ như thế.

Nếu lúc đầu họ đi thẳng xuống đó, không chừng hai người vừa rồi đã toi mạng.

May mắn là hai người họ thoát được, nếu không thì đã sớm bị ăn thịt rồi.

"Rơi xuống đó à?

Con đường bên cạnh lớn như vậy, sao không đi đường bộ?" Nghe Tần Vũ hỏi, một trong hai người có chút xấu hổ, quệt mặt nói: "Lúc nãy tôi thấy trên đường có mấy con thi miết nên định đi đường thủy, ai ngờ dưới nước lại có thứ kinh khủng như vậy." Nghĩ lại con quái vật đáng sợ lúc nãy, hắn vẫn còn thấy tim đập chân run.

"Được rồi, tôi biết rồi, nhưng nói thì phải giữ lời đấy, hai người phải làm trâu làm ngựa cho tôi." Nghe Tần Vũ nói, hai người họ tỏ ra hơi lúng túng.

Nhưng đối mặt với ánh mắt dò xét của ba người trước mặt, họ đành phải nhẫn nhục gật đầu.

Trong con sông trước mặt có loài vật giống cá sấu, còn con đường bên cạnh lại đầy rẫy thi miết.

Chỉ có hai con đường để đi, mà cả hai đều đầy rẫy nguy hiểm.

"Đi đường nào đây?" Hai người kia dù sao cũng bị ám ảnh bởi con

cá sấu, có đánh chết cũng không đời nào đi đường thủy nữa.

Chương 427

Còn ba người Tần Vũ đi đường nào thì họ đi theo đường đó.

“Hai người các anh đi đường bộ đi, ba chúng tôi đi đường thủy.” Nghe Tần Vũ nói vậy, hai người kia vui mừng gật đầu.

Tuy được cứu nhưng họ không phải loại người tốt biết báo ân.

“Cậu nói gì vậy?

Chẳng lẽ cậu không thấy chuyện vừa rồi à?

Lại bắt tôi đi đường thủy, lỡ gặp phải con quái vật đó thì làm sao?

Tôi đánh không lại nó đâu.” Vương Bàn Tử vừa nghe đã lập tức đứng ra phản bác, nhưng Tần Vũ chỉ lẳng lặng nhìn hắn một cái rồi không nói gì.

Hồ Bát Nhất thấy vẻ mặt của Tần Vũ thì biết cậu đã có kế hoạch, bèn vỗ vai an ủi Vương Bàn Tử, bảo hắn đừng bận tâm.

“Được rồi Bàn Tử, cứ nghe lời Tần Vũ đi, dù sao thì cậu ấy cũng rất giỏi trong việc dò đường.” Nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, Vương Bàn Tử vốn còn định nói thêm, cuối cùng cũng ngậm miệng lại.

Dù sao thì nghĩ lại những chuyện đã xảy ra, hắn vẫn tin tưởng Tần Vũ.

Hai người kia vui vẻ đi lên bờ, còn nhóm Tần Vũ thì lội xuống giữa dòng nước.

Mặt nước không một gợn sóng, cũng không biết con quái vật kia đang ẩn nấp ở đâu.

Tần Vũ lặng lẽ lấy một thứ trong ngực áo ra, một mùi hương nồng nặc lập tức khuếch tán trong nước.

Thứ này chỉ có thể ngửi được dưới nước, con người không ngửi thấy, nhưng các loài động vật khác thì có thể.

Đối với chúng, thứ này chẳng khác gì thuốc độc.

Vì vậy, một khi thứ này được thả xuống nước, trong vòng mười dặm sẽ không có sinh vật nào dám bén mảng đến.

Tuy nhiên, hiệu quả sẽ giảm dần nếu để quá lâu, còn trong thời gian ngắn thì không vấn đề gì.

Cũng không cần lo con quái vật kia sẽ quay lại, vì dù có biến dị thì nó vẫn là một loài động vật.

Đã lâu như vậy mà nó không xuất hiện, chứng tỏ loại thuốc này có hiệu quả.

Hai người trên bờ đương nhiên không biết điều này, cứ thế thuận lợi rời đi.

“Con quái vật đó không phải trốn về nhà ngủ rồi chứ?

Sao lâu thế rồi mà mình không phát hiện ra nó?” Đợi đến khi cả ba người lên bờ, con quái vật kia vẫn không xuất hiện.

Theo lý mà nói, hai người đi trên cạn đáng lẽ phải nhanh hơn họ, nhưng khi họ đến bờ bên kia, đợi mãi vẫn không thấy hai người kia đâu.

“Tôi đoán là hai người đó gặp phải thi miết rồi.

Lũ đó bây giờ to hơn nhiều, bị chúng nó cắn một phát không phải chuyện đùa đâu.” “Mặc kệ họ làm gì?

Chúng ta đi thẳng là được rồi.” “Cậu nói cũng phải, dù sao tôi với họ cũng chẳng thân quen gì, không cần phải giúp.” Giúp một lần đã là tận tình tận nghĩa rồi, không cần phải giúp lần thứ hai.

Cả ba nhanh chóng rời khỏi nơi đó.

Ở phía sau, hai người kia đi được nửa đường thì quả nhiên gặp phải lũ thi miết.

Lũ thi miết này trông con nào con nấy đều vô cùng hung ác.

Kích thước của chúng lớn hơn rất nhiều, hoàn toàn khác với những gì hai người từng thấy, trông như một con thi miết chúa vậy.

"Lúc nãy mình gặp đâu có to như vậy, sao đột nhiên lại to thế này?" Một trong hai người kinh ngạc thốt lên, người còn lại sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

"Ai mà biết tại sao thứ này đột nhiên lại to như vậy.

Chúng ta mau đi thôi, không đi là trễ đó." Tuy nói là vậy, nhưng trước mặt họ là một bầy thi miết dày đặc, làm sao có thể rời đi được?

"Tôi cũng muốn đi lắm, nhưng trước mặt nhiều thi miết như vậy, ông nghĩ chúng ta đi được không?" Nghe câu đó, sắc mặt người kia co rúm lại.

"Đi thôi, tôi có cách này hay lắm." Người còn lại là một lão già, còn người kia là gã đàn ông lúc đầu đã thuê ông ta.

Hai người tuy là bạn đồng hành nhưng quan hệ không mấy thân thiết.

"Ông có cách gì hay?" "Đi lên trước rồi sẽ biết." Lão già tuy cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng phía trước, không nói gì thêm.

Thấy lũ thi miết ngày càng đến gần, trên trán ông ta rịn ra vài giọt mồ hôi lạnh.

Gã đàn ông phía sau nhìn chằm chằm vào lão già, lựa đúng thời cơ, dùng hết sức đẩy ông ta về phía bầy thi miết.

Lũ thi miết thấy có người tự lao đến, liền ùa lên như ong vỡ tổ,

bao vây lấy lão già.

Lập tức, một khoảng trống được mở ra, gã đàn ông nhanh chóng tẩu thoát khỏi nơi đó, không thèm liếc nhìn lão già lấy một cái.

Lão già không ngờ "cách hay" lại là như vậy.

Ông chỉ có thể trơ mắt nhìn gã đàn ông kia bỏ rơi mình mà đi.

Vì phẫn nộ, hai mắt ông đỏ ngầu.

Đám thi miết xung quanh xem ông như thức ăn, không ngừng bò lên người.

Thậm chí ông còn có thể cảm nhận được cơn đau khi chúng gặm nhấm da thịt mình, nhưng cơn đau đó còn xa mới sánh được với cảm giác phẫn nộ khi bị phản bội.

Nhưng bây giờ, điều quan trọng nhất không phải là tức giận, mà là làm sao để sống sót rời khỏi đây.

Lũ thi miết này con nào cũng khá to, miệng rất sắc bén, một nhát cắn có thể xé rách một mảng thịt.

Chương 428

Lão già chịu đựng cơn đau trên người, dùng tay gạt những con thi miết đang gặm nhấm máu thịt mình.

Khi con người đối mặt với cái chết, sức lực của họ là lớn nhất.

Vì vậy, ông dốc sức giãy giụa, và trong lúc đó, vài con thi miết thật sự đã bị hất văng ra.

Tuy chúng khá to, nhưng sức lực bộc phát của một người sắp chết còn lớn hơn chúng nhiều.

Hơn nữa, kích thước của lũ thi miết cũng không lớn bằng lão già.

Cuối cùng, ông cũng thoát khỏi bầy thi miết, nhưng cơ thể đã tàn tạ không chịu nổi.

Trên tay, trên chân, trên eo, trên bụng, gần như chỗ nào cũng có những vết cắn lớn nhỏ.

Cơ thể ông vô cùng khó chịu.

Lũ thi miết tuy to hơn, nhưng trong đó vẫn lẫn vài con nhỏ.

Ông không thể đảm bảo rằng những con nhỏ đó có chui vào cơ thể mình không.

Ông từng vào một ngôi mộ, trong đó cũng gặp phải thi miết, chỉ là lũ đó nhỏ hơn nhiều.

Chúng sẽ chui vào cơ thể người, đẻ trứng bên trong, rồi không ngừng gặm nhấm máu thịt con người để nuôi dưỡng trứng.

Bây giờ thời gian không còn nhiều, hơn nữa xung quanh lão già vẫn còn rải rác vài đám thi miết nhỏ, ông phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Trong tình huống không thể đảm bảo an toàn, ông tạm thời không thể kiểm tra vết thương của mình.

"Sao vậy?" Vương Bàn Tử đang đi thì đột nhiên thấy buồn nôn, bắt đầu nôn ọe ở bên cạnh.

Nhưng anh ta chỉ nôn khan, không nôn ra được thứ gì.

Thấy Vương Bàn Tử khó chịu như vậy, Tần Vũ nhíu mày, nhẹ nhàng vỗ lưng anh ta, trên mặt lộ vẻ lo lắng.

Vương Bàn Tử phải mất một lúc lâu mới xua đi được cảm giác khó chịu trong lòng.

Anh ta đứng dậy, cười với hai người đang lo lắng nhìn mình, ra hiệu không sao.

Chắc là do lúc nãy uống phải nước lạnh nên đau bụng, nhưng giờ đã đỡ hơn nhiều rồi.

Ba người rời khỏi nơi đó, vừa chuẩn bị đi tiếp thì đột nhiên đụng phải gã đàn ông lúc trước.

Gã đàn ông bây giờ chỉ có một mình, lão già đi cùng đã biến mất một cách khó hiểu.

Vì sự thay đổi kỳ lạ này, Tần Vũ, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đồng loạt nhìn chằm chằm vào gã đàn ông trước mặt, dường như muốn nhìn thấu tâm can hắn.

Nhưng gã đàn ông lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh, trong mắt không một gợn sóng, không thể nhìn ra được điều gì.

Thấy ba người cứ nhìn mình một cách kỳ lạ, gã đàn ông cụp mắt xuống, che giấu hết sự hoảng loạn trong ánh mắt.

Hắn không thể nói cho ba người biết, chính tay hắn vừa đẩy bạn đồng hành của mình vào vực thẳm của cái chết.

“Ý của ông là, muốn tôi giúp một việc?” Thấy người đàn ông đáng sợ trước mặt tiến về phía mình, Vương Bàn Tử sợ đến mức vội vàng núp sau lưng Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất liếc nhìn anh ta một cách ghét bỏ.

“Đừng lo, người đàn ông này chắc là lão già bạn đồng hành với gã đàn ông bỏ chạy lúc nãy.” Nghe Tần Vũ nói, Vương Bàn Tử mới bình tĩnh lại, nhìn kỹ người không ra hình người trước mặt, nhưng cũng không thể nhận ra đó là bạn đồng hành của gã đàn ông kia.

“Nếu ông là bạn đồng hành của gã đó, tại sao gã lại chạy nhanh như vậy, như thể gặp ma vậy?” Đầu óc Vương Bàn Tử tương đối thẳng, nên tư duy có phần không theo kịp.

Nghe câu hỏi của anh ta, chỉ có lão già trước mặt cười lạnh mấy tiếng, hai người còn lại đều không nói gì.

Thấy họ không trả lời, Vương Bàn Tử cũng thôi, không hỏi nữa.

“Ý của ông là muốn tôi giúp ông bắt gã đàn ông kia?

Tôi với ông lại không quen, tại sao phải giúp?” Nghe Tần Vũ nói xong, lão già không nói gì, từ trong túi áo rách nát đột nhiên lấy ra một thứ.

Đó là một chiếc nhẫn, một kiểu dáng rất thường thấy.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cười khẩy, chỉ bằng thứ này mà cũng muốn lay động họ sao?

Nhưng Tần Vũ lại phát hiện ra điểm bất thường trên chiếc nhẫn.

“Nếu ông đưa thứ này cho tôi, tôi sẽ đồng ý.” Lão già trước mặt gật đầu.

Thứ này ông ta lấy được từ một ngôi mộ mấy năm trước.

Dù sao bây giờ chưa chắc đã sống sót ra ngoài được, giữ thứ này

cũng vô dụng.

Thỏa thuận thành công.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử có chút khó hiểu, hai người họ thấy chiếc nhẫn đó cũng bình thường, tại sao Tần Vũ lại vì một chiếc nhẫn mà lãng phí nhiều thời gian đi bắt gã đàn ông kia?

Nhìn ánh mắt của hai người, Tần Vũ không nói gì, chỉ định bắt gã đàn ông kia trước rồi tính.

Lúc nãy khi nói chuyện với gã đàn ông đó, hắn ta có ý lấy lòng, rõ ràng là muốn đi cùng ba người họ, đây là một cơ hội ngàn năm có một.

"Ông cứ đứng yên ở đây, tôi đi một lát rồi về." Lão già cũng không phải kẻ ngốc, ông ta đứng yên tại chỗ, cố gắng chống đỡ cơ thể mệt mỏi, sau đó chờ Tần Vũ đưa gã đàn ông kia đến trước mặt mình.

Đi được một đoạn, quả nhiên gã đàn ông kia không biết từ góc nào chui ra, vẻ mặt sợ hãi nhìn ba người.

"Sao vậy?

Lúc nãy hình như là đồng đội của anh mà, sao mặt mày sợ hãi thế?" Gã đàn ông nuốt nước bọt, không biết nên nói gì.

Chương 429

“Thôi bỏ đi, lão già đó chắc sẽ tìm đến anh thôi, tôi cũng không muốn rước phiền phức.

Nếu anh muốn đi theo chúng tôi thì cứ đi, nhưng với điều kiện là đừng có giở trò.” Niềm vui bất ngờ ập xuống đầu, gã đàn ông đột ngột ngẩng lên, có chút không thể tin nổi nhìn ba người trước mặt.

Ban đầu không phải họ ghét bỏ hắn sao?

Sao bây giờ đột nhiên lại đồng ý?

Nhưng đây là một chuyện tốt, ban đầu hắn đã muốn bám theo ba người này, bây giờ có cơ hội tốt như vậy, đối phương lại chủ động đề nghị, làm sao hắn có thể không đi theo.

Ba người không để lộ cảm xúc, dẫn gã đàn ông đi cùng.

Nếu đưa hắn đến chỗ lão già, gã này chắc chắn sẽ không vui, ngược lại còn giở trò.

Vì vậy, phải có một kế hoạch.

Vương Bàn Tử lén lút rời đi giữa đường, vì Tần Vũ đã giao cho anh ta quay lại chỗ cũ tìm lão già, bảo ông ta vào một không gian tương đối kín, đến lúc đó chỉ cần đẩy gã đàn ông kia vào là được.

“Bây giờ ông cứ theo tôi, trốn kỹ trong đó.

Đến lúc tôi sẽ dẫn gã đàn ông đó đến, ông cứ nghe tiếng bước chân là ra tay.” Nghe Tần Vũ nói, gã đàn ông gật đầu, ngoan ngoãn ở yên tại chỗ.

Vương Bàn Tử đi nhanh về cũng nhanh, nên không gây chú ý.

Gã đàn ông kia chỉ nghĩ Vương Bàn Tử ra ngoài đi vệ sinh.

“Xong rồi chứ?” Tần Vũ thản nhiên hỏi một câu.

“Hầy, chuyện đó mất bao lâu được?

Tôi chắc chắn giải quyết xong ngay rồi.” Nghe Vương Bàn Tử nói, Tần Vũ gật đầu.

Những lời này có ẩn ý, nên để người kia nghe thấy cũng không sao.

Gã đàn ông cũng sẽ không nghĩ đến hướng đó, nên họ có thể quang minh chính đại nói chuyện trước mặt hắn.

Họ dẫn gã đàn ông lặng lẽ rời đi.

Vì địa điểm hẹn với lão già ở gần đây, nhưng họ không thể đi thẳng đến đó.

Dù sao nếu đi thẳng đến đó, gã đàn ông chắc chắn sẽ nghi ngờ và từ chối vào trong.

Vì vậy, họ quyết định đi một vòng lớn trước, sau đó tìm cơ hội đưa hắn đến đó.

Trước mặt họ hiện ra một hành lang dài.

Vì hành lang quá dài nên đi một lúc vẫn chưa thấy điểm cuối.

May mà trong hành lang không có nguy hiểm, nên dù có dài, đi lại cũng có vẻ nhẹ nhàng.

Thực ra Tần Vũ cũng thấy hơi kỳ lạ, nơi này dài quá mức, ai lại xây một hành lang dài như vậy ở đây.

Nhưng họ vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Đi được khoảng vài chục mét, trước mặt xuất hiện một gian phòng nhỏ.

Gian phòng nhỏ này trông rất đột ngột, giống như một khối u

khổng lồ mọc ra trên một mặt phẳng.

"Sao ở đây lại có một nơi như vậy, chắn ngay giữa đường, có chút kỳ lạ." Hồ Bát Nhất nhíu mày nhìn gian phòng nhỏ trước mặt.

Gian phòng này xuất hiện rất đột ngột, theo tư duy của người xưa, tuyệt đối không ai xây lăng mộ thành thế này.

"Khoan đã, đây hình như không phải là một gian phòng." Tần Vũ đi vòng quanh nhìn một vòng, nơi này đặc biệt nhỏ, được khảm thẳng vào tường, nên trông rất giống một gian phòng đột ngột.

Nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện ra đó là một cỗ quan tài khổng lồ.

Mọi người cũng chú ý đến vấn đề này, vội vàng lùi ra xa một chút.

Chẳng ai biết bên trong có thứ gì, giữ khoảng cách vẫn an toàn hơn.

Gã đàn ông kia cũng không biết nơi trước mặt là đâu, tưởng đó cũng là một gian phòng nhỏ.

Sau khi nghe Tần Vũ nói, hắn chạy còn nhanh hơn ai hết.

Tần Vũ im lặng liếc nhìn gã, cũng không nói gì, chỉ lùi lại mấy bước.

Đây quả là một cơ hội tốt để Tần Vũ đưa gã đàn ông này đến nơi đã hẹn.

"Cũng không biết đi tiếp sẽ xảy ra chuyện gì.

Để an toàn, chúng ta quay lại vị trí cũ đi, tôi đoán người kỳ quái kia chắc đã rời đi rồi." Nghe hắn nói, ba người đều gật đầu rồi quay lại chỗ cũ.

Vì nơi hẹn không phải là chỗ cũ mà là một nơi gần đó.

"Hay chúng ta đổi chỗ khác đi, tôi cảm thấy chỗ này xui xẻo quá."

Tuy không biết người kia còn ở đó không, nhưng dù sao gã cũng có chút ám ảnh với nơi này nên mới đề nghị như vậy.

Ban đầu gã nghĩ ba người kia sẽ không đồng ý, không ngờ họ lại đồng ý một cách sảng khoái.

"Được, tôi cũng cảm thấy chỗ này hơi xui xẻo.

Chúng ta đi chỗ khác đi.

Tôi phát hiện ở đằng kia có một không gian khá chật hẹp, có thể vào đó nghỉ một lát." Tần Vũ đi đầu đề xuất một ý kiến, lúc nói mặt không đỏ tim không đập, khiến người ta hoàn toàn không cảm thấy cậu đang nói dối.

Vì vậy, hai người kia gật đầu, chỉ có gã đàn ông là không biết sự thật.

Chương 430

Họ nhanh chóng đến căn phòng nhỏ hẹp kia.

Gã đàn ông có chút tò mò, sao mấy người này lại tìm được một căn phòng nhỏ hẹp như vậy, nơi này khá hẻo lánh, không dễ tìm.

Bên trong đặt rất nhiều hũ gốm sứ, là một số đồ tùy táng.

Nhìn thấy những món đồ tùy táng đó, mắt gã đàn ông sáng lên.

Hắn nhanh chóng chạy đến bên những hũ gốm, muốn ôm hết vàng bạc châu báu vào lòng.

Đúng lúc này, ba người còn lại lén lút chuồn ra ngoài.

Vì tiếng động rất nhỏ nên gã đàn ông không nghe thấy tiếng họ rời đi, ánh mắt hắn hoàn toàn bị thu hút bởi vàng bạc châu báu trước mặt, vẻ mặt vui sướng kiểm kê những món đồ này.

Đến khi hắn phản ứng lại thì phát hiện ba người kia đã biến mất, cánh cửa bên ngoài đóng sầm lại, hắn bị nhốt ở bên trong.

Lúc này, xung quanh vang lên một trận động tĩnh, giống như tiếng thứ gì đó ma sát trên mặt đất.

Nhìn về phía phát ra âm thanh, lão già kia đang đứng trước mặt hắn, âm u nhìn hắn chằm chằm.

“A a a a a!” Gã đàn ông trước mặt hét lên một tiếng kinh hoàng, sau đó nhanh chóng lùi lại, muốn rời khỏi đây.

Nhưng cửa lớn đã bị đóng chặt, hắn đập cửa thế nào cũng vô ích.

“Hoảng hốt vậy sao?

Không phải chúng ta là bạn đồng hành tốt nhất sao?

Cậu đã cho tôi nhiều tiền như vậy, tôi sao có thể phụ lòng cậu được?" Người đàn ông trước mặt tuy còn sống, nhưng xem ra cũng không sống được bao lâu.

Dù sao cơ thể ông ta đã bị lũ thi miết ăn đến không ra hình người, có thể nén lại hơi thở này để quay lại báo thù đã là không dễ dàng.

Gã đàn ông muốn lùi lại, nhưng phía sau là ngõ cụt, không có cách nào lùi.

Không gian này lại khá chật hẹp, nên người trước mặt có thể dễ dàng tóm được hắn.

Sau khi nhận ra tình hình, hắn im lặng một lúc, cố gắng né tránh người đàn ông trước mặt, nhưng người đàn ông này đã hận hắn thấu xương, làm sao có thể né được?

Ra khỏi hành lang là một khoảng đất trống tương đối lớn.

Trên khoảng đất trống này không có bất cứ thứ gì, chỉ có xung quanh là vài bức bích họa.

Vì niên đại ở đây cũng rất lâu đời, cộng thêm đất đai ẩm ướt, dù sao cũng ở trong núi Trường Bạch nên chắc chắn sẽ rất ẩm.

Điều đó khiến cho những bức bích họa ở đây đều bị hư hỏng nặng, có một số còn nguyên vẹn, nhưng phần lớn đều thiếu tay thiếu chân, trông có chút kỳ quặc.

"Sao mấy chỗ này cứ hay có mấy thứ này vậy?

Họ thích bích họa đến thế à, cái nào cũng coi như đồ sưu tầm." Nghe Vương Bàn Tử cảm thán một câu, hai người còn lại cười cười, không thể không thừa nhận lời của Vương Bàn Tử rất có lý.

Dù sao thì cứ vào một nơi nào đó là y như rằng sẽ phát hiện vài bức bích họa, nhiều ít khác nhau.

Chúng được dùng để ghi lại những sự kiện đã từng xảy ra, những bức tường này tương đương với một cuốn sổ tay khổng lồ, ghi chép lại cuộc đời của người được chôn cất ở đây.

Chỉ là nơi này chỉ có vài bức, cũng không biết những nơi khác có không.

Tần Vũ nhìn lên, trên bích họa còn có cả chữ viết chứ không phải những hình vẽ trừu tượng.

Những chữ viết này là văn tự của người thượng cổ, người khác nhìn vào sẽ thấy như viết bậy.

Nhưng vì Tần Vũ đã nghiên cứu chữ của người cổ đại vài ngày nên cũng có thể nhận ra được kha khá.

Đoạn văn tự trên đó kể rằng, người được vẽ trên đó là vị hoàng đế được kính trọng nhất, nhưng vì người này vô cùng tàn bạo, nên dân chúng không thích ông ta.

Nhưng người dân vẫn phải sống dưới sự kiểm soát của tên bạo chúa này.

Hắn ta ra sức thu gom lương thực, tăng thuế, khiến những người nông dân chết đói, trong khi lương thực lại bị đám quý tộc dùng để ăn chơi trác táng.

Những vàng bạc châu báu thu được, phần lớn đều được dâng cho một vị tiên nhân nổi tiếng nhất trong hoàng thành.

Vị tiên nhân đó sống trong Vân Thiên Cung, được cho là do trời phái xuống.

Cũng không biết ông ta đã lừa vị hoàng đế đó thế nào mà vị hoàng đế đó lại thực sự coi ông ta như thần tiên mà phụng dưỡng, làm gì cũng được tự do, thậm chí có lúc quyền lực còn lớn hơn cả hoàng đế.

Ông ta ra sức dạy hoàng đế cách bóc lột dân chúng, hoàng đế đương nhiên rất tin lời ông ta, bèn bắt đầu ra sức bóc lột dân chúng.

Người dân vốn đã bị bóc lột đến không chịu nổi, nay lại càng khổ không kể xiết.

Mỗi ngày đều có người chết đói, số lượng dân chúng giảm mạnh.

Chuyện này được ghi lại đến đây thì bị gián đoạn, phần văn tự phía dưới đã bị mờ đi, có lẽ do không khí ở đây quá ẩm ướt nên rơi ra.

Vì vậy, không thể xem được phần tiếp theo, nhưng may là bức họa cuối cùng có chữ, mọi người có thể thử xem.

Nhưng họ thấy cũng vô dụng, vì không nhận ra được những chữ đó.

Chỉ có một người nhận ra, đó là Tần Vũ.

Cậu cẩn thận nhìn những con chữ, chúng trông như sắp rơi ra, nên phải hết sức cẩn thận mới không làm chúng rơi xuống.

Cậu nhẹ nhàng phủi lớp bụi trên đó, những con chữ hiện ra đầy đủ.

Nhìn xong, cậu quay sang nói với hai người bên cạnh: "Trong này có nói một chuyện, vị vua tàn bạo đó đã bị người khác giết chết, sau đó người đó thay thế thân phận của nhà vua, tiếp tục sống, bắt đầu cải cách, dần dần đưa đất nước đi lên hùng mạnh." Nghe xong, Vương Bàn Tử cảm thấy có chút khó hiểu, đây có chắc là một câu chuyện phương Đông không?

Nghe có vẻ giống chuyện phương Tây hơn.

Chương 431

“Tôi cảm thấy giống một câu chuyện phương Tây hơn, không liên quan gì đến phương Đông chúng ta, trừ hai chữ hoàng đế ra, tất cả quy tắc còn lại đều giống như của phương Tây.” Lần này Vương Bàn Tử nói không sai, vì lúc Tần Vũ xem, cậu cũng cảm thấy thứ này giống hệt một câu chuyện cổ tích phương Tây, nhưng người này lại thực sự tồn tại.

“Được rồi, ở đây cũng không có gì hay ho, chúng ta tiếp tục đi sang bên kia đi, bên đó chắc sẽ có thứ gì đó hay hơn.” Sau khi có được thứ mình muốn, Tần Vũ nhanh chóng rời khỏi đó, hoàn toàn không để ý đến một dãy số đột nhiên xuất hiện.

Dãy số đó trông như mật mã để mở một chiếc hộp.

Nếu có một chiếc hộp dùng mật mã điện tử, thì đó chắc chắn không phải hộp của chủ nhân nơi này, mà là của người ngoài mang vào.

Còn những người ngoài đó, có thể là những người đã gặp nạn trong ngôi mộ dưới đáy biển, cũng có thể là đội khảo cổ lúc trước.

Sau khi rời khỏi đó, trước mặt họ đột nhiên xuất hiện một con sông ngầm khổng lồ.

Tuy ở đây đâu đâu cũng có sông ngầm, nhưng một con sông ngầm hung dữ và cuồn cuộn như thế này, đây là lần đầu tiên họ thấy.

Con sông này thật rộng, cũng không biết sâu bao nhiêu.

“Sao vậy?” “Lúc nãy có thứ gì đó lướt qua chân tôi.” Tần Vũ nhíu mày, nghi ngờ nhìn anh ta.

“Có thứ gì lướt qua chân anh à?

Sao tôi không cảm thấy gì?" Vương Bàn Tử có chút cạn lời.

"Các cậu không tin à?

Thật sự có thứ gì đó lướt qua chân tôi." "Chắc là cá thôi, dù sao con sông ngầm này cũng thông nhau, có cá cũng không có gì lạ." Hồ Bát Nhất quay đầu giải thích với Vương Bàn Tử.

Chỉ thấy Vương Bàn Tử ngây người ra, hoàn toàn không nghe lọt tai lời của Hồ Bát Nhất, ánh mắt đờ đẫn.

Hồ Bát Nhất huơ huơ tay trước mặt anh ta.

"Ngẩn ra đấy à?" "Cá… có to như vậy không?" "Hả?" Vương Bàn Tử ngơ ngác chỉ về phía sau, Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn, cách đó không xa là một con cá to hơn cả hai người họ cộng lại, đang hung hăng nhìn chằm chằm họ.

"Vãi chưởng!" Nhìn thấy con cá to như vậy trước mặt, Hồ Bát Nhất cũng không nhịn được, chửi thề một câu.

"Trốn đi đâu bây giờ?" Xung quanh đều là tường, trước đó họ gặp một ngã ba, một bên là đường thủy, một bên là đường bộ, họ đã chọn đường thủy.

Vì vậy bây giờ cả con đường đều là nước, hai bên cũng là tường, những bức tường này bao bọc con sông ngầm kín mít, cũng cắt đứt đường chạy trốn của họ.

"Xuống nước." Con sông này đủ rộng, nhưng không sâu lắm.

Con cá kia ít nhất cũng phải to bằng hai người họ, bây giờ chỉ mới nhô lên một cái đầu, chứng tỏ nước ở phía trước sâu hơn một chút.

Một con cá to như vậy, ở vị trí hiện tại sẽ bị mắc cạn.

Nhưng để phòng con cá nhìn thấy họ rồi bất chấp lao tới, Tần Vũ quyết định trốn xuống nước trước, để dòng nước che khuất họ.

Hai người kia không hiểu ý của Tần Vũ, chỉ thấy cậu lập tức ngồi thụp xuống, để dòng nước ngập qua đầu.

Tuy không hiểu, nhưng họ vẫn làm theo, bóng dáng ba người trong nháy mắt chìm xuống nước.

Nơi họ đang đứng cao hơn một chút so với nơi con cá đang ở, nên tạm thời nó cũng không thấy được họ.

Ở dưới nước, cần phải nín thở.

Tần Vũ đã chuẩn bị tốt, nhưng hai người kia đều vội vàng lặn xuống, đặc biệt là Vương Bàn Tử, vừa lặn xuống đã bị sặc, bây giờ chỉ có thể cố hết sức bám vào bức tường bên cạnh.

Nín thở rất khó chịu, cộng thêm lực chảy của dòng nước, không biết tại sao từ khi con cá lớn xuất hiện, lực chảy của dòng nước lại trở nên mạnh hơn, bây giờ họ khá vất vả.

Cuối cùng, Tần Vũ và Hồ Bát Nhất không chịu nổi, cũng phải bám vào bức tường bên cạnh.

Dòng nước đột nhiên tăng mạnh, như muốn cuốn họ về phía con cá.

Trong mắt con sông này, họ như thức ăn chuẩn bị sẵn cho con cá.

Lúc nãy họ cũng đã thấy hàm răng sắc nhọn trong miệng con cá, một khi đối đầu trực diện, họ tuyệt đối không có lợi thế.

Hồ Bát Nhất định nói gì đó, nhưng lại quên mất mình đang ở dưới nước, vừa mở miệng, nước đã ồng ộc tràn vào cổ họng.

Anh vội vàng ngậm miệng lại.

Nước có một mùi tanh hôi, sau khi tràn vào cổ họng, Hồ Bát Nhất cảm thấy có thể nôn ra cả bữa tối hôm qua.

Nhưng anh phải cố gắng chịu đựng.

Con người không thể nín thở quá lâu, đó là một vấn đề thường thức.

Nín thở một lúc lâu, Tần Vũ thậm chí cảm thấy có chút chóng mặt hoa mắt.

Cứ thế này, sợ rằng sẽ chết đuối dưới nước, thế là cậu cố gắng ngoi lên, đầu nhô ra khỏi mặt nước.

Ngay sau đó là đầu của Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất.

Hai người vừa lên đã thở hổn hển, đặc biệt là Hồ Bát Nhất ho sặc sụa.

Tần Vũ nhìn con cá ở cách đó không xa, sau khi nín thở lâu như vậy, con cá vẫn không có động tĩnh gì, cứ ở yên tại chỗ.

"Xem ra con cá đó không định tha cho chúng ta rồi, nước chảy càng lúc càng xiết, chúng ta cũng không thể cứ đứng đây mãi được, phải nghĩ cách thôi." Nói là vậy, nhưng làm thì chưa chắc đã làm được.

"Con đường phía trước bị con cá đó chặn cứng rồi, chúng ta đi thế nào?

Đi qua đó chẳng phải là chui vào miệng nó sao?" Vương Bàn Tử khó khăn lắm mới bình tĩnh lại, nói một câu.

"Nhưng chúng ta cứ đứng đây cũng không phải là cách, hơn nữa trước mắt chỉ có một con cá, đợi một lúc nữa, không chừng lại có thứ khác chui ra." "Đi thôi, nghỉ một lát rồi đi, Hồ Bát Nhất nói đúng, chúng ta không thể cứ đứng đây mãi được." Vương Bàn Tử thở dài một hơi.

Vừa từ dưới nước lên, trên mặt không biết là mồ hôi lạnh hay nước, có lẽ là cả hai.

Chương 432

Di chuyển trong dòng nước xiết như vậy không phải là chuyện dễ dàng, sơ sẩy một chút là sẽ bị cuốn đi, nói gì đến nghỉ ngơi.

Đứng đây cũng là lãng phí thời gian, lãng phí sức lực.

Ba người quyết định xuất phát ngay lập tức.

Dòng nước càng lúc càng xiết, cả ba càng thêm cẩn thận.

Vương Bàn Tử trước giờ vận khí không tốt, sắp đi đến nơi thì chân trượt, cộng thêm lực va đập mạnh, anh ta bị nước cuốn đi thẳng.

Vì sự việc xảy ra quá đột ngột, nên Tần Vũ ở bên cạnh không kịp kéo lại.

"Bàn Tử!" Hồ Bát Nhất hét lớn một tiếng, trơ mắt nhìn Vương Bàn Tử bị cuốn đi.

"Đi!" Đi như thế này quá chậm, e rằng chưa đi được một nửa, Vương Bàn Tử đã vào bụng con cá kia rồi.

Hai người liếc nhìn nhau, trực tiếp buông tay ra.

Dòng nước dữ dội cuốn cả hai đi.

Vì Vương Bàn Tử thể trạng nặng hơn, nên tuy bị cuốn đi nhưng do có lực cản nhất định nên không bị cuốn đi quá xa.

Hồ Bát Nhất và Tần Vũ ở bên cạnh, thể trạng nhỏ hơn, lực cản không lớn, nên tốc độ bị cuốn đi cũng nhanh hơn.

Họ nhanh chóng đuổi kịp Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử lộ ra ánh mắt kinh hoàng.

Hai người liếc nhìn nhau, cố gắng kiểm soát cơ thể, trực tiếp nắm

lấy chân Vương Bàn Tử.

Lực cản của ba người cộng lại lớn hơn nhiều, tốc độ trôi cũng dần chậm lại.

Bức tường bên cạnh không đặc biệt trơn nhẵn, mà lồi lõm, có một số chỗ hoàn toàn có thể bám vào.

Lựa đúng thời cơ, Tần Vũ và Hồ Bát Nhất lần lượt bám vào một chỗ lõm.

Vương Bàn Tử hoảng loạn đạp chân, suýt nữa đá hai người ra.

May mà Vương Bàn Tử cũng bám được vào một chỗ lõm, cả ba người đều ổn định lại bên tường, cách con cá một khoảng, nhưng cũng không đặc biệt xa, ở khoảng giữa vùng an toàn và vùng nguy hiểm.

"May quá, được cứu rồi." Vương Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn thấy thức ăn tuột khỏi miệng, con cá lớn kia sao có thể cam tâm?

Nó không ngừng quẫy đạp, muốn lao tới ăn thịt họ.

Lúc này, cả ba mới nhìn rõ mặt con cá.

Đỉnh đầu nó màu xanh, nhưng ngoài vùng đó ra, những chỗ khác đều đen kịt.

Chẳng trách con cá không di chuyển, hóa ra nó bị kẹt ở đó.

Không biết từ lúc nào ở đó mọc ra một tảng đá nhô lên, một đầu nhọn đâm xuyên qua một phần thịt của con cá, kẹt cứng nó ở đó.

Cũng không biết con cá bị kẹt ở đó bao lâu, phần thịt bị kẹt đã bắt đầu trắng bệch, cũng không ngửi thấy mùi máu tanh, chứng tỏ con cá đã bị kẹt ở đó một thời gian.

“Như vậy dễ hơn nhiều rồi, nếu con cá đó bị kẹt, chúng ta có thể vòng qua bên cạnh, men theo tường mà đi, chắc sẽ không bị ăn thịt.” “Nó không quay đầu được sao?” “Nhìn kỹ tỷ lệ đầu và thân của nó đi, đầu nó quá béo, hoàn toàn không có cách nào quay lại được.” Nghe Tần Vũ giải thích, Vương Bàn Tử quay đầu lại, nhìn con cá.

Đúng là thân và đầu của con cá không cân xứng, đầu đặc biệt to, nhưng thân lại chỉ bằng 2/3 đầu.

Nhưng Vương Bàn Tử nói cũng đúng, tuy đầu và thân không cân xứng, nhưng dù sao cũng không có tính toán chính xác, lỡ như có sai sót, đầu của con quái vật đó quay lại được, kết quả chỉ có nước bị ăn vào bụng.

Đây là một môi trường xa lạ.

Nơi này khác với khu vực lặn bên kia, tường ở đây khá rộng, bên trên cũng có thể đi được, nếu có thể trèo lên đó thì không cần phải lo lắng về con cá.

Nhưng bây giờ chỉ có ba người họ, ai có thể giúp được đây?

Đang nghĩ vậy, một bàn tay trắng nõn chìa xuống.

Tần Vũ đang nhập tâm, chết lặng nhìn bàn tay trước mặt, bị dọa giật nảy mình, suýt nữa buông tay đang bám vào tường.

“Đừng sợ, chúng tôi cứu các bạn.” Một khuôn mặt cô gái lộ ra.

Ở một nơi như thế này, lại có một cô gái đơn độc?

Tần Vũ chần chừ không đưa tay ra.

“Tiểu Ngọc, đã kéo họ lên chưa?” Bên kia lại vang lên một giọng nói, là giọng của một người đàn ông.

Cùng với giọng nói ngày càng gần, một chàng trai trông khá thư sinh thò đầu ra.

“Không phải đang kéo lên đây sao?” Bên cạnh vang lên tiếng ồn ào, xem ra là một nhóm người.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất cũng gặp tình huống tương tự, họ liếc nhìn nhau, gật đầu, rồi được mấy người kéo lên.

“Các bạn là ai?

Sao lại ở đây?” Nhóm người đó có ít nhất năm người, ba nam hai nữ, trông đều giống sinh viên.

“Chúng tôi đến đây du lịch, từ một hang núi vào đây, không ngờ lại không ra được.” Một chàng trai có vẻ điềm tĩnh dẫn đầu nói, tuy điềm tĩnh nhưng dù sao cũng chỉ là một chàng trai.

Xem ra họ cũng chưa gặp nguy hiểm gì, dù sao mấy người họ tuy có chút lôi thôi nhưng tạm thời so với ba người Tần Vũ thì tốt hơn nhiều.

“Còn các bạn thì sao?

Chương 433

Tại sao lại ở đây?" Nghe câu hỏi, Tần Vũ nheo mắt lại, đáp: "Chúng tôi vốn đang leo núi, leo được nửa đường thì bước hụt, rơi vào một cái hố." "Ra là vậy, xem ra trải nghiệm của chúng ta cũng tương tự nhau.

Vậy chúng ta đi cùng nhau đi.

Đúng rồi, các bạn ăn gì chưa?

Chỗ chúng tôi có một miếng sô cô la." Cô gái ban đầu kéo Tần Vũ lên có vẻ hoạt bát hơn, cô gái còn lại thì trầm tĩnh hơn.

"Em lấy từ chỗ Tiểu Văn đó, là hàng hiệu đấy, cho anh này." Tiểu Văn trong miệng cô gái là cô gái trầm tĩnh kia.

Tần Vũ cười nhận lấy thanh sô cô la.

Hồ Bát Nhất thì thẳng thừng xua tay từ chối, còn Vương Bàn Tử không chịu nổi cái bụng đói, trực tiếp ném thanh sô cô la vào miệng, nhai nhóp nhép rồi nuốt xuống.

Ngay khoảnh khắc ăn xong, sắc mặt anh ta có chút kỳ quái.

Anh ta ghé sát vào Tần Vũ: "Tần ca, anh không thấy vị sô cô la này hơi lạ sao?" Tần Vũ cười liếc anh ta một cái rồi nói: "Anh không nghe cô gái kia nói là hàng hiệu sao?

Sô cô la hàng hiệu có cái nào ngon đâu?" Hồ Bát Nhất nghĩ lại, cũng phải.

Mấy loại sô cô la hàng hiệu đó, không chỉ đắt chết đi được mà cái nào cũng đắng nghét.

Họ đi theo năm người trước mặt, dù sao cũng đã bịa xong cớ, mấy

người kia lại nhiệt tình mời mọc, nếu từ chối sẽ dễ gây nghi ngờ.

Hơn nữa, đông người sức mạnh lớn, lỡ gặp nguy hiểm cũng có người hỗ trợ.

"Đúng rồi, các anh tên gì vậy?

Em không thể không gọi tên các anh được." Tiểu Ngọc cười nói.

Tần Vũ nhẹ nhàng liếc cô một cái: "Tôi tên A Vũ, đây là Tiểu Hồ, kia là A Bàn." Nghe những cái tên qua loa đó, năm người kia cũng không nói gì, dù sao tên của họ phần lớn cũng là tên giả, quan hệ của họ chưa thân đến mức đó, tự nhiên không thể nói tên thật cho đối phương.

"Trên đường đi các bạn có gặp chuyện gì không?" Tần Vũ đảo mắt mấy vòng, hỏi Tiểu Ngọc bên cạnh.

"Chúng em à, lúc đến đây có gặp một ít côn trùng, may mà chúng không phát hiện ra chúng em, chúng em đã đổi đường khác, còn lại hình như cũng không xảy ra chuyện gì." Tiểu Ngọc vừa nhớ lại vừa nói.

Tần Vũ sắc mặt hơi đổi, không thể không nói, vận may của năm người trước mặt thật tốt, chỉ gặp phải một ít thi miết.

"Vận may của các bạn không tồi." Nghe câu đó, Tiểu Ngọc có chút kỳ quái, bèn hỏi lại một câu: "Còn các anh thì sao?

Có gặp chuyện gì không?" "Chúng tôi cũng tương tự, chỉ là chúng tôi đã đối đầu trực diện với đám côn trùng đó, phải tốn không ít công sức mới thoát được." Nghe Tần Vũ nói, mấy người kia lộ ra ánh mắt đồng cảm.

Chỉ cần nhìn từ xa những con côn trùng đó đã thấy vô cùng đáng sợ, nói gì đến chiến đấu với chúng.

“Chúng ta đi tìm lối ra trước đi.” Mục đích của họ là Vân Thiên Cung chứ không phải lối ra.

Tuy con đường ở đây chỉ có một, nhưng bên trong có nhiều phòng, mỗi con đường đều tương ứng với mỗi lối ra.

Một số phòng có lối ra ở cả bốn mặt.

Đi dọc theo dòng sông, nhìn xuống dòng nước bên dưới, ở đây không chỉ có một con cá lớn đó, mà phía sau còn có một con khác.

Con này thể tích nhỏ hơn con bị kẹt ở phía trước một chút, nên linh hoạt bơi lội trong nước.

Tần Vũ, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn thấy cảnh tượng đó, không khỏi thầm mừng.

May mà gặp được mấy người này, họ đã kéo mình lên, nếu không, dù có trốn được con cá lớn phía trước, cũng sẽ bị con phía sau ăn thịt.

Trong lòng họ có một suy nghĩ chung, con cá đó chỉ có thể ở dưới nước.

Mấy người phía trước đi nhanh, ba người phía sau đi chậm rãi, không để con cá nhìn thấy.

Nó cứ bám theo, tìm kiếm thời cơ.

Nền đất phía trước thấp hơn một chút, gần như ngang với mặt nước.

Mấy chàng trai có chút do dự, cô gái trầm tĩnh cũng vậy, chỉ có Tiểu Ngọc lúc đầu, không suy nghĩ gì, trực tiếp đi lên.

“Cẩn thận!

Đừng đi lên đó!” Tần Vũ hét lớn một tiếng, nhưng tiếc là đã muộn.

Tiểu Ngọc đã đi lên đó, con cá lớn vốn đang bơi trong sông, đột nhiên lao ra.

Tiểu Ngọc sợ đến mức đứng yên tại chỗ, không dám động đậy, trơ mắt nhìn con cá lớn ở ngay trước mặt mình.

Tần Vũ nhanh chóng lao lên.

Trong ba lô của cậu có một con dao, chính xác là một con dao găm đã được khai nhận chủ, không dài, nhưng bây giờ cũng không quan tâm nhiều được, trực tiếp lao lên, đâm mạnh con dao găm vào đầu con cá.

Con cá bị đau, rụt về dưới nước.

Tần Vũ vội vàng kéo Tiểu Ngọc đang ngây người tại chỗ ra.

Sau khi được kéo ra, phải mất một lúc lâu cô mới hoàn hồn.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, bốn người còn lại hoàn toàn không phản ứng kịp.

Tiểu Ngọc thấy mình được cứu, vội vàng cảm kích nhìn Tần Vũ, cô đã nghĩ mình chết chắc rồi.

"Sau này cẩn thận một chút, đừng làm việc gì cũng không suy nghĩ, cứ thế lao vào." Nghe Tần Vũ nói, cô gái có chút xấu hổ.

Nhưng dù sao người ta cũng đã cứu mình, nên cô cũng không dám nói gì.

"Con cá đó xem ra sắp quay lại rồi, chúng ta không qua được, làm sao bây giờ?" Con đường phía trước khá dài, độ cao không được nâng lên.

Chương 434

Con cá ở gần đó, một khi đi xuống, nó sẽ không do dự mà lao tới.

Năm người kia đều rất lo lắng, bây giờ họ lùi ra xa, Tiểu Ngọc càng bị ám ảnh bởi chuyện vừa rồi, một chút cũng không muốn đi.

"Bây giờ nếu muốn đi qua chỉ có một cách, đó là giết con cá đó.

Tôi thấy con cá đó thể tích cũng được, mấy bạn có đồ phòng thân không?" Trong số mấy người đó chỉ có một người gật đầu, người đó bình thường thích sưu tầm dao, nên lần này ra ngoài có mang theo một con dao bấm.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất cũng có vũ khí trong tay.

Trong ba lô của Tần Vũ cũng có một số đồ phòng thân, cậu lấy ra một cây gậy sắt gấp và một con dao gấp khác.

Cậu đưa hai món đồ cho hai chàng trai kia, còn các cô gái thì tạm thời ở lại đây, hơn nữa cô gái trầm tĩnh kia trông có vẻ yếu đuối.

"Hai em ở yên đây, bọn anh đi một lát rồi về." Hai cô gái gật đầu, thử đi vào khu vực phía trước.

Tần Vũ đi đầu, mấy chàng trai ở giữa, cuối cùng là Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Đi ra chưa được bao xa, con cá đó lại xuất hiện trước mặt.

Nhưng vì đã bị thương trước đó, nên bây giờ mối đe dọa đã giảm đi một phần.

Tần Vũ lựa đúng cơ hội, trực tiếp chạy đến, tìm một điểm mù, đâm mạnh con dao trong tay vào cơ thể nó.

Mấy người còn lại cũng làm theo.

Trong khoảnh khắc đó, máu tuôn ra, mấy người đều ngây người, không ngờ lại dễ dàng như vậy, lại có thể đâm dao găm vào thịt con cá đó.

Mấy người họ ngây người nhìn tay mình, ban đầu tưởng sẽ rất khó khăn, nhưng không ngờ lại đơn giản như vậy.

Ngay cả Tần Vũ cũng có chút ngạc nhiên, vì con cá này trông to lớn, nếu thể tích của nó đã lớn như vậy, sức sát thương không thể thấp được.

Lúc nãy bị đâm một dao, dù thế nào sức sát thương cũng sẽ giảm đi một chút, nhưng không thể giảm quá nhiều.

Nhưng dù sao con cá đã chết, đối với họ cũng là một chuyện tốt.

Mấy người họ kéo con cá lên.

Vì con cá chết ở ven bờ, nên họ dễ dàng kéo nó lên.

"Con cá này to quá, không biết có ăn được không." Nhìn con cá to như vậy, Vương Bàn Tử không nhịn được nói.

"Thứ này ăn thịt người đấy, anh có muốn thử không?

Không chừng ăn vào miệng toàn là vị thịt người." Tần Vũ thản nhiên nói một câu, Vương Bàn Tử lập tức im bặt.

Hồ Bát Nhất và mấy chàng trai bên cạnh đều mỉm cười, vì có Vương Bàn Tử ở bên, nên mấy chàng trai kia đều cố nén cười, mặt đỏ bừng.

"Chúng ta mổ nó ra xem thử đi." Một chàng trai đề nghị, đột nhiên tò mò trong bụng con cá này chứa những gì.

Mấy người còn lại cũng không có ý kiến gì.

Tần Vũ tuy nhíu mày, nhưng cũng không nói gì.

Thế là mấy người họ đều cầm dao mổ bụng con cá ra.

Tuy bề mặt con cá trông cứng rắn, nhưng bụng nó lại rất mềm.

Dao vừa cắt ra, lập tức một mùi tanh hôi khó ngửi bốc lên.

Mấy chàng trai không nhịn được bịt mũi, vì mùi đó thực sự quá khó ngửi, nếu không bịt mũi thì không thể chịu nổi.

Bên trong không gì khác ngoài một số nội tạng.

Trong đó có một người chắc là học giải phẫu, thấy thủ pháp của cậu ta rất thành thạo.

"Cậu học giải phẫu à?

Thủ pháp thành thạo thế?" Vương Bàn Tử cười nói một câu, chàng trai ban đầu đề nghị gật đầu.

Có lẽ vì là chuyên ngành nên mỗi khi gặp chuyện như vậy, cậu ta đều không nhịn được muốn mổ ra xem.

"Xem kìa, chẳng trách con cá này dễ đói, dạ dày của nó cũng to quá đi chứ." Cậu ta chỉ vào một đống tanh hôi, mấy người còn lại thực sự không nhìn ra đó là dạ dày.

Sau đó, chàng trai học giải phẫu dùng dao rạch mấy đường trên dạ dày đó, trong nháy mắt, những thứ bên trong đều lộ ra.

Điều không ngờ là, bên trong lại có một người.

Nhưng người đó đã bị ăn mòn gần hết, chỉ còn lại một bộ xương, cũng không nhìn ra là ai.

Đột nhiên từ bên trong rơi ra một thứ giống như ví tiền, thứ này phải mất mấy chục năm mới phân hủy được.

"Mẹ kiếp, ghê tởm quá đi." Tất cả mọi người đều nhìn thấy cảnh tượng đó, sắc mặt không tốt lắm.

Tần Vũ tiến lên nhặt chiếc ví lên, không chừng chiếc ví này tượng trưng cho thân phận của người đó.

Sau đó, cậu mở ví ra, phát hiện bên trong có một tấm ảnh.

"Sao vậy?" Nghe Tần Vũ hỏi, Tiểu Ngọc tỏ ra có chút lo lắng.

"Lúc nãy khi em ôm Tiểu Văn, em phát hiện cơ thể cậu ấy lạnh ngắt, hoàn toàn không phải là nhiệt độ cơ thể của một người sống." Nghe cô nói, Tần Vũ nhíu mày.

Lúc Tiểu Văn quay lại, cô ta đã đặt tay lên vai cậu, tay cô ta rất lạnh.

Cậu cũng có thể cảm nhận được, nên đối với lời của Tiểu Ngọc, Tần Vũ chắc chắn tin tưởng.

Chương 435

“Em quay về trước đi, đừng để lộ ra manh mối, cũng không biết cô gái này rốt cuộc đang làm gì.” Nghe Tần Vũ nói, Tiểu Ngọc tuy trong lòng không vui, nhưng vẫn gật đầu, quay người đi về.

Khi quay lại, cô phát hiện ánh mắt Tiểu Văn nhìn mình đã thay đổi.

Ban đầu ánh mắt cô ta rất tốt, nhưng bây giờ ánh mắt lại cảm thấy hung ác.

Tiểu Ngọc có chút run rẩy, bây giờ không dám nhìn thẳng vào mắt Tiểu Văn, nên chỉ có thể âm thầm ở một bên.

Nhìn thấy tình hình này, Tần Vũ thần sắc không rõ.

Nơi này cũng không có gì hay ho, đâu đâu cũng trống trơn, chỉ có công trình kiến trúc ở giữa trông có vẻ đặc biệt.

Vì vậy, ánh mắt của họ hoàn toàn bị thu hút bởi công trình trước mặt.

Nhìn công trình kiến trúc này, Tần Vũ luôn cảm thấy đã từng thấy ở đâu đó.

Tần Vũ cũng cảm thấy tòa tháp nhỏ trước mặt rất quen thuộc, nhưng không thể nhớ ra đã thấy ở đâu.

“Đây không phải là cái chúng ta đã thấy trước đó sao?” Một nam sinh bên cạnh đột nhiên nói một câu.

Mấy người họ xem ra không có gì ngạc nhiên, nhưng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Tần Vũ đều tỏ ra kinh ngạc.

“Chẳng lẽ các bạn đã thấy thứ này rồi à?” Nghe câu hỏi, mấy người họ gật đầu.

“Đúng vậy, lúc chúng tôi đến đây đã thấy thứ này ở đằng kia, chỉ là ở đằng kia là một tòa tháp thật, còn đây chỉ là một tòa tháp thu nhỏ thôi.” “Các bạn thấy ở đâu?” Nghe Tần Vũ hỏi, mấy chàng trai suy nghĩ kỹ.

“Hình như là ở bên ngoài núi Trường Bạch, có một tòa tháp, trông giống hệt tòa tháp này.” Bên ngoài núi Trường Bạch?

Sắc mặt Tần Vũ có chút không tốt, cũng không phải vì chuyện gì.

“Sao vậy?

Có chuyện gì à?” Thấy sắc mặt cậu không tốt, mấy chàng trai có chút cẩn thận hỏi.

“Không có gì.” Tần Vũ nói xong, đi vào quan sát tòa tháp.

Lúc ở bên ngoài núi Trường Bạch, cậu cũng không gặp tòa tháp nào.

Mấy đứa trẻ này xem ra cũng là khách du lịch, dù sao cũng chỉ có một lối vào.

Nhưng họ lại thấy được tòa tháp.

Đây là một chuyện đáng suy ngẫm.

“Đi thôi, xem ra ở đây cũng không có gì hay.” Cũng không biết ai đã chạm vào tòa tháp đó, tòa tháp đột nhiên đổ xuống.

Mấy người họ có chút ngỡ ngàng nhìn mô hình tháp trước mặt.

Người không cẩn thận làm đổ tháp đang đứng đó với vẻ mặt xấu hổ.

Sau đó, họ phát hiện khu vực họ đang đứng dường như có chút thay đổi.

Nền gạch dưới chân đột nhiên sụp xuống.

Mấy người trong nháy mắt bị rơi xuống dưới.

Nơi này khá cao.

Lúc mấy người rơi xuống, cảm giác như cơ thể sắp bị gãy làm đôi.

“Đây là đâu vậy?

Rơi đau cả eo của tôi.” Một trong những chàng trai nghiến răng nói, bây giờ đau đến toát mồ hôi lạnh, vốn đã có vết thương ở eo, bây giờ lại như vậy, càng đau hơn.

Mấy người họ nằm la liệt trên đất.

Ba người Tần Vũ tuy bị rơi đau, nhưng lập tức đứng dậy, thuận tiện kéo mấy bạn học kia lên.

Họ phát hiện có một người đã rời đi, đó là Tiểu Văn, cô gái đó không bị rơi xuống đây, cũng không biết đã đi đâu.

Nhưng cô gái đó, nếu rời đi, đối với họ cũng là một chuyện tốt.

Mấy người họ chậm rãi rời đi, dần dần đi về phía trước.

Phía trước là một khu vực tương đối rộng, ở chính giữa có một bệ đài vàng son lộng lẫy.

Trên đó, giống như tòa tháp họ vừa thấy, đầy những công trình kiến trúc, trông như một hoàng cung.

Những thứ này đều được làm bằng vàng thật, chỉ cần nhìn màu sắc là có thể biết được.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mặt, kinh ngạc đến mức không ngậm được miệng.

“Nơi này thật đẹp, xem kìa, đều được làm bằng vàng ròng, không biết chủ nhân nơi này giàu có đến mức nào.” Một chàng trai sờ vào

công trình kiến trúc ở đó, tấm tắc khen ngợi.

Không chỉ mấy sinh viên, ngay cả ba người họ cũng rất kinh ngạc.

Tuy công trình kiến trúc trên đó tương đối ít, nhưng nó đã khắc họa chính xác phong thái của một hoàng thành.

Chỉ cần nhìn vào kiến trúc là có thể thấy được kết cấu hùng vĩ của nó.

Mấy người họ vây quanh công trình kiến trúc này, ngắm nhìn mãi không chán.

Dù sao thì công trình kiến trúc trước mặt quá lộng lẫy, nếu người khác nhìn thấy, cũng sẽ nảy sinh tình cảm yêu thích, nói gì đến mấy sinh viên chưa từng thấy sự đời.

“Sao rồi?

Chương 436

Có phát hiện gì không?" Nghe cậu nam sinh kia hỏi, một người khác lắc đầu, vẻ mặt không rõ.

Vốn dĩ cậu nam sinh hỏi đang rất vui, nhưng nghe câu trả lời xong, sắc mặt thay đổi mấy lần, uể oải ngồi phịch xuống đất.

"Thứ đó rốt cuộc đã chạy đi đâu rồi?

Tìm khắp nơi cũng không thấy?" Nghe vậy, mấy cậu nam sinh còn lại cũng bắt đầu chán nản.

"Tại sao chúng ta cứ phải tìm thứ đó nhỉ?

Không tìm không được à?" Nghe một người nói thế, mấy người còn lại cũng thấy có lý, tại sao cứ phải tìm bằng được thứ kia chứ?

"Bởi vì nếu chúng ta không tìm nó, không chừng nó sẽ tìm đến chúng ta, lúc đó ai chịu trách nhiệm?" Câu nói này khiến mấy người kia có phần im lặng.

"Cũng không chắc đâu, chúng ta với nó không thù không oán, chắc nó không tìm đến mình đâu nhỉ?" Một cậu trai ngây thơ nói.

"Mấy thứ đó không nghĩ vậy đâu.

Chúng nó không lựa chọn mục tiêu dựa trên thù oán, mà là chọn ngẫu nhiên.

Vui thì làm một phát, không vui thì thôi." Tần Vũ nói xong một câu thản nhiên, mấy người kia im lặng một lúc rồi cũng không nói gì nữa, cứ đứng tại chỗ nhìn người đàn ông trước mặt.

"Nhìn gì thế?" Thấy trong mắt mấy người dần xuất hiện sự hoảng hốt, Tần Vũ thấy sau lưng lạnh toát, dường như cảm nhận được điều

gì, vội vàng lao về phía trước.

Mấy người kia thuận thế đỡ lấy hắn.

"Chạy cái gì vậy?" Mấy cậu trai tỏ vẻ khó hiểu.

Tần Vũ hơi sững sờ, lẽ nào mình đoán sai rồi?

Nhưng vừa rồi biểu cảm của mấy cậu trai này đâu phải như vậy.

"Chẳng phải vừa rồi các cậu đang báo cho tôi biết có thứ gì ở phía sau sao?" "Không có mà." "Vậy…" Một cậu trai bỗng nhiên trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi quay đầu lại.

Phía sau cậu ta, một con thằn lằn khổng lồ bất ngờ xuất hiện.

Con thằn lằn này dài hơn một mét, thân hình vô cùng to lớn.

Nó ngoạm một phát vào lưng cậu trai, lực cắn cực mạnh trực tiếp xé toạc một mảng thịt sau lưng cậu.

Cậu trai hét lên một tiếng thảm thiết, những người khác vội vàng lùi xa khỏi cậu ta.

Đối mặt với chuyện đe dọa đến tính mạng, tất cả đều sợ đến ngây người, không một ai dám tiến lên kéo cậu trai đang bị cắn.

Tần Vũ bước lên một bước, kéo cậu trai ra.

Nhìn kỹ lại, thứ phía sau không giống thằn lằn khổng lồ, mà có chút giống một con rắn.

Con rắn đó toàn thân màu xanh lục, đầu khá nhỏ, phần giữa thân thì to và thô, nhưng phần đuôi lại có thêm một cái đầu nữa?

"Cái quái gì đây?

Sao đuôi nó lại có đầu?" Vương Bàn Tử cũng nhìn thấy con quái vật trước mặt, trong lòng kinh hãi tột độ.

"Chẳng lẽ là rắn hai đầu?" Tần Vũ nhíu mày.

“Rắn hai đầu, trên đời có thứ này thật sao?” “Đương nhiên là có, tôi từng thấy trong một cuốn sách cổ.” Con rắn hai đầu thấy có quá nhiều người, bèn hung tợn rời khỏi đây.

Mọi người xử lý vết thương cho cậu nam sinh kia, Vương Bàn Tử thì tò mò nhìn Tần Vũ.

“Thứ đó tôi từng đọc trong sách cổ, nó có đặc tính giống như giun đất, nếu cơ thể bị chặt đứt ở giữa, dù hai phần cách xa bao nhiêu, chỉ cần đặt chúng lại gần nhau là có thể hợp nhất lại.” “Loài này chủ yếu sống ở châu Phi và Nam Mỹ, ở Tây Ban Nha cũng có rắn hai đầu, chỉ là loài đó có thân màu hồng, chiều dài cơ thể cơ bản không quá 20cm, trông giống một con giun đất khổng lồ.” Tần Vũ thản nhiên nói.

Những người khác đều kinh ngạc lắng nghe, Vương Bàn Tử lại hỏi thêm một câu.

“Con rắn vừa rồi không phải màu hồng, mà con trước mặt chúng ta cũng đâu phải màu hồng.” Một người lắc đầu nói: “Người vừa bị cắn không có dấu hiệu trúng độc, chứng tỏ nó không phải rắn hai đầu Tây Ban Nha, có khả năng là ở Ba Tư.” “Cái này tôi có nghe nói.” Nghe câu này, một cậu trai đột nhiên nhảy dựng lên.

“Tôi có nghe nói, ở Ba Tư, rắn hai đầu được xem là thần hộ mệnh của phụ nữ mang thai, nhưng tại sao nó lại xuất hiện ở đây?” “Chẳng lẽ trong ngôi mộ này thật sự có thai phụ?” Nghe vậy, mấy người còn lại nhíu mày, sắc mặt đều không tốt lắm.

Nếu thai phụ còn sống thì tốt, đó là một sinh mệnh mới.

Nhưng nếu thai phụ đã chết, vậy thì là đại ác chi bối.

“Đi thôi, chúng ta tạm thời rời khỏi đây.” Sau khi rời khỏi nơi con rắn vừa xuất hiện, mấy người đang đi đứng ổn định thì bỗng nhiên cô gái tên Tiểu Ngọc ở phía trước trượt chân ngã, cô nhíu mày nhìn cái

chân bị ngã đỏ ửng của mình.

Vốn tâm trạng đã không vui, giờ lại càng tồi tệ hơn.

"Thứ gì vậy?" Nhìn quả trứng bị giẫm vỡ, bên trong chảy ra một ít máu tươi, Tiểu Ngọc nhíu mày.

"Sao ở đây lại có trứng gà chứ?" Xung quanh cơ thể Tần Vũ tràn ngập sát khí.

Cái gọi là sát khí, chính là trạng thái khi chuẩn bị săn mồi, trạng thái đó đối với hắn đã quá quen thuộc.

Hắn luôn cảm thấy trong lòng không yên, tuy con dơi kia đã bị bắt, nhưng cảm giác bất an trong lòng vẫn chưa biến mất.

Giống hệt như cảm giác khi gặp phải con nhện lần trước.

"Chúng ta mau đi nhanh lên, tôi cứ cảm thấy không ổn, hình như sắp có chuyện xảy ra." Nghe hắn nói, mấy người gật đầu, tăng nhanh bước chân rời khỏi đây.

Phía trước xuất hiện một chút ánh sáng, thấy sắp rời khỏi nơi này, ai nấy đều vui mừng hớn hở, nhưng không hề hay biết nguy hiểm đang lặng lẽ ập đến.

Vì quá vui mừng, họ hoàn toàn không chú ý phía sau, nhưng ba người Tần Vũ thì khác, kinh nghiệm của họ phong phú hơn nên không phấn khích đến vậy.

Bởi vì nơi có ánh sáng thì nhiều vô kể, ai biết được phía trước có phải là lối ra hay không, cũng có thể chỉ là một căn phòng khác.

"Sắp ra ngoài rồi, sao mấy người có vẻ không vui vậy?" Thấy vẻ mặt ba người không được tốt lắm, mấy học sinh kia liền hỏi một câu.

Chương 437

Ba người lắc đầu, vì biểu cảm của họ quá nghiêm túc, khiến cho mấy học sinh kia cũng trở nên cẩn thận hơn.

"Tốt nhất đừng mừng quá sớm, nơi có ánh sáng thì nhiều lắm, ai biết được chỗ đó chắc chắn là lối ra?" Tần Vũ nói thẳng không chút nể nang, nhưng đó cũng là sự thật.

Mấy đứa trẻ nghe xong, vẻ mặt ai nấy đều không ổn, mặt mày trắng bệch.

Lúc này, phía sau truyền đến âm thanh.

Đó là tiếng cánh dơi vỗ, lẽ nào con dơi kia đã quay lại?

Khả năng này rất cao, vì vậy cách tốt nhất bây giờ là nhanh chóng rời khỏi đây.

Họ lao nhanh về phía trước, chạy mãi, chạy mãi, gần như không dừng lại.

"Cuối cùng cũng đến nơi, mệt chết tôi rồi." Nhìn thấy một vùng sáng phía trước, họ bước vào, nhưng đó không phải lối ra, mà là một nơi khác.

Khuôn mặt vui mừng của mấy người lại xịu xuống.

Vấn đề chính bây giờ không phải là đã rời khỏi hang động hay chưa, mà là phía sau có bầy dơi đang đuổi theo, phải tìm một chỗ để trốn.

"Mau tìm chỗ trốn đi, bầy dơi sắp đuổi kịp rồi, còn có tâm tư mà than vãn ở đây." Nghe hắn nói, mấy người kia nhanh chóng tìm chỗ ẩn nấp, nhưng tìm mãi mà không thấy.

Nơi này chỉ có một công trình kiến trúc ở chính giữa, trông vô cùng tráng lệ, có nét tương đồng kỳ diệu với công trình kiến trúc đã thấy trước đó.

Nhưng công trình này trông tinh xảo hơn.

Nếu là lúc bình thường, có lẽ họ sẽ thưởng thức, nhưng bây giờ, vì có bầy dơi truy đuổi phía sau, họ phải trốn đi không ngừng nghỉ.

"Đợi đã, hình như chúng không vào được." Nghe Tiểu Ngọc nói, mấy người kia im lặng, sau đó nhìn kỹ lại, bầy dơi quả thực đã đến nơi, nhưng không cách nào đến gần họ được, chỉ có thể đứng bên ngoài.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Mấy cậu nam sinh kỳ quái hỏi.

"Có lẽ có một giới hạn nào đó, khiến cho đám này không vào được.

Nếu chúng đã không vào được, chúng ta an toàn hơn nhiều rồi." Mấy người thở phào nhẹ nhõm, nghỉ ngơi một lát tại đây.

Lúc này họ mới có thời gian tiếp tục quan sát công trình kiến trúc phía sau.

Công trình đó vô cùng tinh xảo, thậm chí hình dạng của từng viên gạch bên trong cũng được điêu khắc hoàn hảo.

"Bên trong thật là xa hoa, ai mà được ở trong căn nhà thế này chắc vui chết mất." Nghe Vương Bàn Tử nói, mấy người khác cũng gật đầu.

Vương Bàn Tử nói không sai, vào thời khắc quan trọng thế này mà trêu đùa một câu cũng không tệ.

"Đi thôi, chúng ta đi xem xét xung quanh." "Đợi đã, xem tôi phát hiện ra cái gì này." Tiểu Ngọc chỉ vào một thứ bên trong bức điêu

khắc.

“Bên trong lại có một hình người nhỏ, trông giống như một tiểu hoàng đế.” Nghe cô nói, họ vội vàng đi đến gần.

Quả thực có một hình người nhỏ, đang mỉm cười ngồi trên long vị, trông như vừa nghe được một câu chuyện cười thú vị.

Dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, nên chưa biết gì nhiều.

Nhưng càng lớn càng biết nhiều, phiền não cũng càng nhiều.

Họ quan sát hồi lâu mà chẳng phát hiện ra gì, nhưng Tần Vũ lại phát hiện một chuyện, trên bức điêu khắc này lại có ghi chữ “Vân Thiên Cung”.

Hắn lập tức kéo Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lại xem, mấy người kia đang xem chỗ khác nên không để ý bên này.

“Nhìn chữ viết trên đó đi.” Nghe Tần Vũ nói, hai người gật đầu, đi tới xem.

Khi thấy bốn chữ “Vân Thiên Cung” trên đó, Vương Bàn Tử lặng lẽ hỏi một câu: “Cậu chuẩn bị trước thế à?” Tần Vũ cảm thấy khó hiểu, Vương Bàn Tử đang nói gì vậy?

“Sao cậu lại lấy bút viết mấy chữ này lên đây?” Nghe vậy, Tần Vũ có chút im lặng, hắn hoàn toàn không viết, nhưng tại sao Vương Bàn Tử lại nghĩ là hắn viết?

Hắn nhìn kỹ nét chữ trên đó, không giống của bất kỳ thư pháp gia nào.

Lẽ nào có người đã ở đây rồi?

Cho nên mới viết lại những dòng chữ này.

Nhưng cũng không thể nào, ai lại rảnh rỗi đến mức mang theo bút lông vào đây.

“Tôi có mang theo.” Tần Vũ chưa kịp phản ứng, Tiểu Ngọc đã nói ra câu mà hắn định châm chọc, sự đối lập dễ thương này khiến cô hơi đỏ mặt.

“Cô mang theo à?

Tại sao lại mang bút lông?” “Để vẽ tranh.” Nghe cô nói xong, Tần Vũ im lặng.

Điều đó chứng tỏ chắc chắn sẽ có người mang theo.

Không chừng những lời này là do đội khảo cổ viết.

“Đi thôi, dù sao chúng ta cũng phải tìm Vân Thiên Cung, tuy cảm thấy không có gì lạ, nhưng cũng phải xem thử chứ.” Có khả năng công trình trước mặt chính là Vân Thiên Cung.

Nhưng hiện tại họ không dám tin chắc.

Mấy người đi vòng quanh thứ này vài vòng, phát hiện bên trong quả thực vô cùng tinh xảo, không chỉ giường mà các loại đồ vật khác bên trong đều được điêu khắc ra.

“Ghê thật, bên trong lại ẩn giấu cả một thế giới, xem ra chúng ta đã coi thường nó rồi.” Vương Bàn Tử có chút kinh ngạc nói, Tần Vũ nhíu mày nhưng không nói gì.

Hắn luôn cảm thấy hoàn cảnh nơi này có chút tương tự với một nơi nào đó, nhưng lại không hoàn toàn giống.

Chỉ có thể tạm thời như vậy, để sau này tính tiếp.

Họ nghỉ ngơi ở đó, từng người một ngồi xuống đất, vì bên cạnh có tường để dựa nên không sợ ngã.

Chương 438

Tại vị trí lối ra, bầy dơi đang chặn đường.

Dường như chúng sợ hãi thứ gì đó bên trong nên hoàn toàn không dám vào.

“Chúng ta không thể cứ ở mãi trong này được, phải nghĩ cách đuổi chúng đi.” Nghe câu nói đó, Tần Vũ gật đầu.

Cậu nam sinh kia nói không sai, mục tiêu chính bây giờ là nhanh chóng rời khỏi đây, nhưng đám kia cứ chặn ở đó, cũng không có cách nào rời đi.

Sau khi ngồi nghỉ ngơi một lúc, ký ức của Tần Vũ dần dần ùa về.

Hắn đột nhiên nhớ ra đã từng thấy công trình kiến trúc này ở đâu rồi, chính là nơi mà cỗ thi thể khô kia rời đi, cũng chính là nơi được gọi là Vân Thiên Cung.

Nhưng công trình ở đó không tinh xảo bằng ở đây, nếu nói là Vân Thiên Cung thật sự, chắc chắn phải là nơi này.

“Bàn Tử, anh xem nơi này có giống công trình chúng ta đến trước đó không, nơi mà cái xác khô rời đi ấy?” Tần Vũ chỉ vào công trình kiến trúc trước mặt, nói với Vương Bàn Tử bên cạnh.

Vương Bàn Tử nghe hắn nói, nhìn một cái, quả thực có chút giống, nhưng công trình ở đây tinh xảo hơn nhiều.

“Hai người đang nhìn gì thế?” Hồ Bát Nhất vốn đang ngồi xổm bên cạnh, thấy hai người họ hứng thú quan sát công trình kiến trúc, bèn chạy tới.

“Anh xem công trình này, chúng ta đã thấy ở đâu chưa?” Tần Vũ thản nhiên nói.

Hồ Bát Nhất bước lên, trước đó ông cũng đã thấy tòa kiến trúc này, nhưng lúc đó nhìn không rõ.

Bây giờ nghe Tần Vũ nói xong, lại thấy thứ này quả thực đã từng gặp ở đâu đó, hình như là nơi gặp cái xác khô lúc trước.

"Nơi chúng ta gặp cái xác khô lúc trước có công trình kiến trúc rất giống ở đây, phải không?" Sau khi Hồ Bát Nhất xem xét lại, đã nói ra một câu như vậy, Tần Vũ và Hồ Bát Nhất đều gật đầu.

Nếu không lầm, nơi họ gặp trước đó chỉ là một nơi để mê hoặc người khác, còn nơi họ đang ở hiện tại mới thực sự là Vân Thiên Cung.

"Không ngờ Vân Thiên Cung lại ở một nơi như thế này, thật khiến người ta thở dài, cuối cùng cũng chỉ là một ảo tưởng của con người, không cách nào thực hiện được." "Vân Thiên Cung… tôi nhớ có một công trình kiến trúc hình như có thể mở ra được," Tần Vũ lục lại trong đầu, thản nhiên nói.

"Ở chính giữa." Ba người tâm ý tương thông, lập tức đi đến trước công trình kiến trúc ở chính giữa.

Mấy người còn lại run rẩy đứng yên tại chỗ, vì khuôn mặt của con dơi kia vẫn chưa rời đi, cứ lạnh lùng nhìn chằm chằm họ, và họ cũng luôn nhìn chằm chằm con dơi.

Sợ rằng chỉ một chút bất cẩn sẽ bị nó ăn thịt.

Do thần kinh căng thẳng cao độ, nên mấy người kia không nhìn thấy Tần Vũ và hai người kia đang làm gì.

Người bị xé rách lúc đầu, ban đầu vết thương không bị nhiễm trùng, nhưng sau đó cậu bé trở nên lơ mơ buồn ngủ, trông rất khó chịu.

Ban đầu mọi người đều chú ý đến công trình kiến trúc bên kia,

không ai để ý đến cậu bé, cộng thêm cậu bé ở khoảng cách khá xa, dựa vào một nơi khác ngủ.

Vì vậy, không ai phát hiện ra sự bất thường của cậu.

"Ngủ lâu quá rồi nhỉ?

Sao vẫn chưa tỉnh?" "Chắc là mệt quá thôi, nên bây giờ vẫn chưa dậy." Tần Vũ nhíu mày.

Dù mệt đến đâu cũng không thể mệt đến mức này, ngủ say quá rồi.

Để đề phòng bất trắc, Tần Vũ đi đến vỗ vỗ cậu bé.

"Dậy đi, dậy đi, đừng ngủ nữa." Nhưng cậu bé dường như không nghe thấy lời hắn nói, vẫn ngủ say như chết.

Tần Vũ nhíu mày, cảm thấy không ổn, bèn dùng ngón tay đặt lên mũi cậu bé, phát hiện hơi thở của cậu rất yếu.

"Gay go rồi." Tần Vũ thấp giọng nói một câu, vạch lưng áo cậu bé lên, thấy vết thương trên đó đã mưng mủ.

Lúc đầu xem đâu có bị gì, sao bây giờ đột nhiên nhiễm trùng?

Hắn cởi áo cậu bé ra, lại phát hiện sau lưng áo có rất nhiều con bọ màu đen bám vào, không biết chúng đã vào trong áo từ lúc nào, chắc cũng đã ở đó một lúc lâu rồi.

Chẳng trách vết thương của cậu bị nhiễm trùng, nguyên nhân là do lũ bọ đen này.

Tần Vũ lặng lẽ vứt chiếc áo đi.

Ba người họ đều mặc quần áo khá dày, nên lũ bọ không dễ chui vào, nhưng đám trẻ này thì khác, còn trẻ, theo đuổi sự sành điệu và vẻ đẹp, nên quần áo mặc đa số đều mỏng manh.

Tần Vũ bất đắc dĩ thở dài, cởi áo của mình ra đưa cho cậu bé.

Nếu không tìm bác sĩ, không có cồn hay thứ gì khác để khử trùng, e rằng cậu bé này không sống được bao lâu nữa.

Tiểu Ngọc cũng phát hiện ra tình hình, vội vàng đi tới.

"Sao vậy?" Tiểu Ngọc trông rất lo lắng.

"Vết thương của cậu ấy bị nhiễm trùng rồi, tốt nhất mọi người hãy xem trong quần áo có bọ không.

Lũ đó sẽ lén chui vào quần áo, tạo thành những chấm đen.

Những chấm đen nhô lên đó chính là bọ.

Nếu có, hãy mau cởi áo ra giũ sạch đi." Những cậu nam sinh còn lại đương nhiên cũng nghe thấy lời hắn nói, dù sao giọng hắn cũng không nhỏ.

Họ vội vàng cởi áo ra, hai cậu nam sinh trên người gần như đều có.

Tiểu Ngọc dù sao cũng là con gái, nên không tiện cởi áo trước mặt mọi người.

Cô chỉ lật áo ra xem một cái.

Không có bọ, cô mặc loại áo có gấu áo buộc chặt, nên lũ bọ không dễ chui vào.

Hai cậu nam sinh kia vội vàng giũ sạch quần áo, trên người họ có những chấm đỏ nhỏ, chắc là do lũ bọ gây ra.

Chương 439

Lũ bọ đó sẽ tiết ra một loại dịch thể, khiến cơ thể đầy những chấm đỏ.

May mà phát hiện kịp thời, nên cũng không ảnh hưởng nhiều đến sức khỏe.

Nếu để lũ bọ đó tiếp tục tiết dịch, những chấm đỏ đó sẽ biến thành những mụn mủ đỏ, dẫn đến da bị lở loét.

Tần Vũ đi đến chính giữa tòa kiến trúc đó.

Vì công trình tuy trông giống một sa bàn, nhưng thể tích bên trong khá lớn, cần phải đứng lên trên để bước qua.

Nếu quá nhiều người sẽ giẫm sập hết các công trình kiến trúc bên trong, nên để đề phòng, chỉ để một người vào.

Một mình Tần Vũ là lựa chọn tốt nhất.

Sau khi hắn cẩn thận đi vào, tòa kiến trúc ở giữa có thể mở ra được.

Hắn mở tòa kiến trúc đó ra, trước tiên nhấc mái nhà lên, bên trong ẩn giấu chính là cỗ thi thể khô đã biến mất trước đó.

Trong lòng nó ôm một phong thư, phong thư đó trông rất cũ kỹ, dường như chỉ cần chạm nhẹ là sẽ vỡ nát.

Hắn nhẹ nhàng lấy phong thư ra, đặt vào trong túi.

Vì xung quanh có vật che chắn, nên mấy người kia không nhìn thấy động tác của hắn.

Phong thư này nếu chỉ có ba người họ, có thể xem, nhưng ở đây có người khác, nên hắn không định để họ xem.

Thấy hắn ra ngoài nhanh như vậy, những người kia có chút kinh ngạc.

“Sao anh về nhanh thế?

Có thấy gì không?” “Chẳng phải cỗ thi thể khô ở nơi chúng ta đến trước đó đã mất tích sao?

Tôi thấy nó ở bên trong đó, ngoài ra không có gì khác.” “Nó chạy vào đó ư?” Tiểu Ngọc nghe hắn nói xong, không khỏi run rẩy, sắc mặt của mấy người còn lại cũng không tốt lắm.

“Được rồi, đi thôi, ở đây cũng không có gì hay ho.

Nếu nó muốn đối phó chúng ta, hà tất phải đợi đến bây giờ.” “Nó muốn dẫn chúng ta đến đây.” Vương Bàn Tử thì thầm bên cạnh, chỉ có ba người họ nghe thấy, mấy học sinh kia không nghe thấy.

Hai người còn lại gật đầu, đều đồng tình với cách nói của Vương Bàn Tử.

Nhưng việc quan trọng nhất bây giờ là rời khỏi đây trước, vì tất cả mọi chuyện đều đã giải quyết, thứ cần tìm cũng đã tìm được, đã đến lúc phải rời đi.

“Ở đây hình như không có lối ra nào khác, lối ra duy nhất là cái hang trước mặt chúng ta.” Tần Vũ quan sát, nơi này ngoài cái hang trước mặt ra, không còn lối ra nào khác, nên họ buộc phải đối mặt với con dơi đó, thậm chí là mấy trăm con dơi phía sau.

“Không thể nào?

Sao lại không có lối ra chứ?

Vậy chẳng phải chúng ta phải quay lại đường cũ sao?” Mấy học sinh nghe câu nói đó, trong lòng vô cùng thất vọng, cũng vô cùng sợ hãi.

Một khi phải ra ngoài, có khả năng sẽ gặp phải nguy hiểm như cậu bé kia, nỗi đau đó không phải ai cũng muốn thử.

"Hay chúng ta tìm lại xem, không chừng có lối ra khác, vừa rồi chắc chắn chúng ta tìm chưa kỹ, chúng ta tìm lại lần nữa đi." Trong số đó có một cậu bé nói thẳng ra, tuy biết câu nói này là tự lừa dối mình, nhưng còn hơn là không tìm.

"Được thôi, vậy chúng ta tìm kỹ lại một lần nữa, xem có lối ra nào khác không.

Nếu phát hiện chỗ nào kỳ lạ, nhất định phải nói cho tôi biết." Tần Vũ đã lên tiếng, lòng người ổn định lại, nhanh chóng tìm kiếm lối ra, nhưng tìm mãi mà không thấy.

"Đợi đã, bức tường này hình như có chút không ổn." Nghe cậu ta nói, những người còn lại im lặng, tường nào chứ?

Ở đây có tường sao?

Tần Vũ dùng tay gõ vào bức tường đó, sau đó lại gõ vào bức tường khác, hai âm thanh hoàn toàn khác nhau.

Xem ra bức tường này là rỗng.

"Chúng ta mấy người thử xem, có thể đẩy đổ bức tường này không.

Tường ở đây chắc là rỗng, nên có thể đẩy đổ nhanh chóng, cũng không đặc biệt nặng." Mấy người còn lại gật đầu, đương nhiên rất vui lòng, dù sao so với việc đi qua cái hang đó, đẩy tường tốt hơn nhiều.

Mấy người nắm lấy bức tường, đồng lòng đẩy về phía trước.

Sức lực của mấy người cũng không nhỏ, nên nhanh chóng đẩy được bức tường.

Ai nấy đều rất vui mừng, nếu đã đẩy được, chứng tỏ đối diện chắc chắn có chỗ.

Họ ra sức đẩy, con dơi bên ngoài đang lượn lờ.

Nó đương nhiên cũng thấy hành động của họ, bắt đầu trở nên lo lắng.

Dường như nó muốn ngăn cản, nhưng vì sợ thứ bên trong, lại không dám vào.

Tần Vũ luôn cảm thấy lũ dơi này sớm muộn gì cũng sẽ vào, dù sao sợ hãi chỉ là nhất thời, có lúc một số thứ sẽ đột phá nỗi sợ hãi đó.

Vì vậy, mấy người càng ra sức đẩy, cuối cùng cũng đẩy đổ được bức tường, bên ngoài là một cái hang lớn.

Cái hang này không xa lắm, lờ mờ có thể thấy được bầu trời bên ngoài.

Thấy chỉ cần qua cái hang này là có thể ra ngoài, mấy người đều mừng rỡ, nhưng đúng lúc này, một cậu bé ở xa hơn bỗng nhiên hét lên một tiếng.

Những người còn lại đều quay đầu lại nhìn, không ngờ lũ dơi đó lại vào thật.

Tuy động tác của chúng chậm chạp, nhưng chúng thực sự đã bước vào đây.

“Mau chạy đi!

Chương 440

Đứng ngây ra đó làm gì.” Nghe hắn hét, những người kia liều mạng chạy ra ngoài, nhưng cậu bé bị thương bị tụt lại phía sau, vì bị thương nên bây giờ thần trí không tỉnh táo lắm.

Đi đứng cũng loạng choạng, lại gần lũ dơi nhất.

Mục tiêu của lũ dơi có lẽ cũng là cậu bé.

Tần Vũ nhìn khoảng cách giữa mình và cậu bé, thực sự quá xa.

Nhưng không thể trơ mắt nhìn cậu bé chết được, đi đến có thể không cứu được, nhưng nếu không đi, ít nhất trong lòng sẽ không áy náy.

Vì vậy, sau khi xảy ra tình huống này, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử chỉ bảo những người khác nhanh chóng rời đi, còn Tần Vũ quay lại chỗ cũ, một tay kéo lấy cậu bé.

Nhưng cậu bé cảm thấy có người níu áo mình, không cho đi.

Quay đầu lại nhìn, phát hiện là Tiểu Ngọc, chẳng phải Tiểu Ngọc đang ở phía trước sao?

Sao lại chạy ra sau rồi?

Tần Vũ vô cùng kinh ngạc.

Hắn nhìn về phía trước, quả thực không có bóng dáng Tiểu Ngọc.

Trong mắt Tiểu Ngọc lúc này tràn đầy sự cầu xin.

“Cầu xin anh cứu em, em không muốn ở đây, em muốn rời đi, em muốn về nhà…” Tay Tiểu Ngọc bị con dơi kia nắm lấy, nhưng nó không làm hại cô, chỉ có ý định mang cô đi.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, cậu bé kia đã thoát khỏi tay

Tiểu Ngọc, chạy thẳng ra sau Tần Vũ.

Tiểu Ngọc cũng bị bắt đi ngay trước mắt, tâm trạng của Tần Vũ vô cùng phức tạp, nhưng bây giờ hắn không có cách nào cứu cô gái đó, vì không chắc có thể đoạt lại cô gái đó hay không.

Hai người nhanh chóng rời khỏi đó, khi lên đến nơi, một giọng nói quen thuộc vang lên.

"Hai người sao chậm thế?

Chúng tôi đợi lâu lắm rồi." Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, cả hai người đều đột ngột ngẩng đầu lên.

Phát hiện người trước mặt chính là Tiểu Ngọc.

Nếu người này là Tiểu Ngọc, vậy người trong hang động kia rốt cuộc là ai?

Cũng không có cách nào hỏi, vì hang động đã bị phong tỏa hoàn toàn.

Khi họ rời đi, bên trong đột nhiên xảy ra một số chấn động, đè sập hoàn toàn lối ra vừa rồi.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, sau đó ai về nhà nấy.

Nơi này cách khu danh lam thắng cảnh không xa, chỉ cần đi một đoạn đường là có thể đến.

Lúc chia tay, mấy đứa trẻ nhìn ba người với vẻ mặt cảm kích, nếu không nhờ ba người họ, e rằng mấy người họ cả đời cũng không ra được.

"Mau đi đi, không đi nữa bố mẹ sẽ lo lắng đấy." Họ cũng không biết đã ở trong đó bao lâu, nhưng xem ra thời gian cũng khá dài.

Dù sao cũng đã trải qua nhiều chuyện như vậy.

“Cảm giác lần này thế nào?” Hồ Bát Nhất vỗ vai Tần Vũ nói.

“Cũng được, thấy được một số thứ kỳ lạ, xem ra thế giới rộng lớn, không gì là không có.

Đi thôi, chúng ta về trước, lát nữa tôi cho các anh xem một thứ.” Hai người còn lại gật đầu, trực tiếp bắt xe về.

Sau khi về, ba người đi tắm rửa, Tần Vũ lấy phong thư lấy được trong lăng mộ ra, từ từ mở nó.

Bên trong có một tấm ảnh cũ, trên ảnh là một bình sứ Thanh Hoa, đặc biệt tinh xảo, không dễ thấy.

“Thành phố này gần đây hình như sắp tổ chức một buổi đấu giá, loại hình cũng tương tự như lần trước, chỉ là, lần này phải có thư mời mới được vào, không được phép che mặt.” “Vậy thư mời đó thường được gửi cho những ai?” Tần Vũ thản nhiên hỏi.

“Sao cậu lại hứng thú với chuyện này thế?” Hồ Bát Nhất chưa kịp nói, Vương Bàn Tử đã hỏi một câu.

“Cho các anh xem cái này.” Tần Vũ lấy phong thư ra, nó trông rất cũ kỹ, nhưng hai người kia không biết nó từ đâu ra, nên vẻ mặt khó hiểu.

“Cậu lấy thứ này ra làm gì?” Nghe Hồ Bát Nhất hỏi, Tần Vũ chỉ vào phong thư nói: “Trong này có một tấm ảnh, trên ảnh vẽ một bình sứ Thanh Hoa, đặc biệt tinh xảo, nên tôi muốn tìm xem nó có gì đặc biệt.” “Cho nên cậu muốn tham gia buổi đấu giá đó?” Tần Vũ gật đầu, nhưng buổi đấu giá đó chỉ mời những nhân vật có máu mặt, hoặc là các doanh nhân lớn hay các ông trùm trong giới kinh doanh, người bình thường không thể được mời vào.

“Bây giờ nghiêm ngặt vậy sao?” Nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, Vương Bàn Tử không khỏi tặc lưỡi.

“Đương nhiên rồi, buổi đấu giá bây giờ không chỉ đơn thuần là đấu giá nữa, nó còn có một ý nghĩa khác, là một kênh để thúc đẩy giao lưu phát triển giữa các ông trùm kinh doanh.” Nghe những lời này, Tần Vũ thở dài, chắc chắn hắn không thể nhận được thư mời, nhưng lại rất muốn vào buổi đấu giá đó.

“Tôi có một cách hay, nhưng không biết hai người có đồng ý không.” Nghe Vương Bàn Tử nói, hai người đồng loạt nhìn anh ta.

“Anh có cách gì hay sao?” Hai người đồng thanh hỏi.

“Tôi có một người bạn có thể làm giả thư mời, làm giả rất giỏi.

Nếu các cậu muốn, tôi có thể nhờ anh ta làm giả hai cái, nhưng giá không rẻ, rủi ro tuy thấp, nhưng cũng có ngoại lệ.” Xem ra bây giờ làm như vậy là hợp lý nhất.

Dù sao họ cũng không có cách nào lấy được thư mời, nếu bảo họ trong một ngày ngắn ngủi trở thành ông trùm kinh doanh, thì đó là chuyện không thể, trừ khi nằm mơ giữa ban ngày.

Vì vậy, sau khi nghe xong, Tần Vũ gật đầu.

“Vậy anh nhờ bạn anh làm giúp một tấm đi, còn về giá cả không thành vấn đề, chỉ cần có thể cho chúng tôi vào là được.” Nghe hai người trả lời, Vương Bàn Tử gật đầu, sau đó đi liên lạc với bạn của mình.

Một lúc lâu sau, anh ta đã hẹn xong, chỉ cần một buổi chiều, tấm thiệp mời sẽ tự động ra lò, đến tay họ.

Hai người gật đầu, không ngờ lại nhanh như vậy.

Nhưng nhanh cũng tốt, dù sao thứ đó nắm trong tay mới thấy yên tâm nhất.

Chương 441

Mọi người làm việc của mình, chờ đợi buổi tối đến.

Tối nay, họ chỉ đi xem qua địa điểm, tuy bên ngoài có thể xem, nhưng bên trong chắc chắn không vào được.

Ra ngoài xem, địa điểm rất lớn, nên chắc sẽ có không ít người.

Buổi đấu giá như thế này chắc chắn sẽ rất hoành tráng, tin rằng bên trong sẽ có thứ họ cần.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt hắn lộ ra nụ cười.

Khi về đã là tối, mấy người về phòng ngủ một giấc, sáng sớm hôm sau, Vương Bàn Tử ra ngoài.

Anh ta đi lấy đồ từ chỗ bạn, chắc là lấy thiệp mời đã làm giả.

Gần trưa, Vương Bàn Tử cuối cùng cũng về, trên tay có thêm mấy tấm thiệp mời.

Vì Tần Vũ chưa từng thấy thư mời thật trông như thế nào, nên cảm thấy tấm thiệp trước mặt quả thực không khác gì mấy so với loại thiệp mời đó.

Nhưng bên trong có một tấm thẻ từ nhỏ chuyên dùng để xác minh thân phận.

Không ngờ người kia lại làm được cả tấm thẻ từ nhỏ này, không hổ danh là cao thủ.

Tối nay sẽ tổ chức buổi đấu giá, mấy người phải chuẩn bị kỹ càng, nếu không tối nay sẽ mất mặt.

Mấy người sớm đã mua vest, vest cũng là hàng hiệu, rất đắt, nhưng để tránh tỏ ra khác biệt với người khác, họ đành cắn răng mua.

Vương Bàn Tử có chút đau lòng nhìn bộ vest trên người: "Thứ này tôi còn chẳng dám mặc, không ngờ có ngày tôi lại mua nó." Nghe Vương Bàn Tử nói, hai người còn lại cười cười.

Bây giờ họ đang trên xe, nên không cần phải quá gò bó.

Đợi đến khi hoàn toàn vào trong rồi, mới phải trở nên gò bó.

Dù sao bên trong toàn là những người tinh ranh, chỉ một chút bất cẩn là dễ bị moi lời.

Trời sắp tối, mấy người lái xe vào.

Đi dạo bên ngoài cũng được, vào trong cần có thẻ, bên ngoài thì không cần.

Nhưng người vào trong cũng lác đác vài người.

Dù sao cũng không có thiệp mời, vào trong cũng vô ích.

Nên bên trong cơ bản đều là người có thiệp mời, người không có thiệp mời hoàn toàn không vào, mấy người chỉnh lại quần áo rồi đi vào.

Bên trong ít nhiều cũng có một số người quen mặt, chỉ là quen mặt trên bìa tạp chí, chứ không phải thật sự quen biết.

Nhìn thấy ba khuôn mặt xa lạ, những người đó đều có chút dò xét.

Ba người cố gắng giữ vững dáng vẻ, hoàn toàn không sợ hãi.

Dù sao họ cũng từ chỗ kiểm tra vào, sợ gì chứ?

Những người khác cũng biết, có thể từ chỗ kiểm tra vào, chứng tỏ họ thực sự là một ông trùm hoặc một nhân vật lớn nào đó.

Chỉ nhìn vài cái rồi dời ánh mắt đi.

Trước buổi đấu giá sẽ phát một cuốn sách nhỏ, trên đó hiển thị những món đồ sẽ được bán đấu giá hôm nay.

Đương nhiên, những món đồ được ghi trên đó không hoàn toàn đầy đủ, những món quan trọng đều ở phía sau.

Đây chỉ là những món mở đầu.

Mỗi người một vị trí, không thay đổi.

Họ nhìn vào những món đồ trong tay, thứ tự trưng bày và giá khởi điểm đều rõ ràng rành mạch.

Không hổ danh là buổi tụ tập của những người có tiền, mỗi một món đồ bên trong đều có giá trị liên thành.

Họ yên tĩnh ngồi vào vị trí của mình, sau đó là món đồ đầu tiên, một thứ giống như một cái bình thủy tinh, dù sao cũng không nhìn ra có gì lạ, nhưng những người kia lại tỏ ra rất quan tâm.

Dù sao họ cũng không hiểu về những thứ này, nên những sản phẩm đầu tiên chỉ xem qua thôi, phải đợi đến cuối cùng, vì những thứ cuối cùng mới là tốt nhất.

Khó khăn lắm mới đến cuối cùng, thứ họ cần vẫn chưa xuất hiện, Tần Vũ bây giờ đã có chút nản lòng, có khả năng thứ họ cần không có ở đây, có lẽ họ đã nghĩ nhiều rồi.

Nhưng một lúc sau, vốn dĩ buổi đấu giá đã kết thúc, nhưng không ngờ lại có ngoại lệ, tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đều có thể tham gia đấu giá món đồ cuối cùng.

Khi tấm màn được kéo ra, thứ họ cần tìm đã ở ngay trước mặt.

Đó là một bình sứ Thanh Hoa dáng dài, chưa từng có ai làm bình sứ Thanh Hoa thành hình dạng đó.

Giá khởi điểm 50 vạn, hoàn toàn không có cách nào để đấu giá được món đồ này, vì nó quá đắt, nhưng nhìn vào bên trong, dường như cũng không có gì.

Gần tối, mấy người chán nản rời khỏi đó, vì tuy đã tìm thấy thứ mình cần, nhưng nó lại bị người khác mua mất, họ không có tiền.

Trên thế giới này, không có tiền là một tội lỗi, không có tiền thì không có được gì cả, nên họ chỉ có thể ngoan ngoãn về nhà.

Sau khi về nhà, Tần Vũ có chút hối hận vỗ đầu.

"Thực ra chúng ta hoàn toàn không cần phải đấu giá món đồ đó, chỉ cần nhìn từ xa một cái là được rồi.

Bây giờ chúng ta đã thấy nó, chắc là nó đang tiết lộ cho chúng ta một thông tin nào đó." Sau khi tra trên mạng, hắn đột nhiên có được thông tin.

Nghe hắn nói, hai người còn lại cũng nhìn vào màn hình, gật đầu.

Nguyên nhân là vậy sao, xem ra khá nhân văn.

Chương 442

“Địa điểm tiếp theo chúng ta đi đâu?” Nghe Hồ Bát Nhất hỏi, Tần Vũ và Vương Bàn Tử nhíu mày, đặc biệt là Vương Bàn Tử, giọng điệu của anh ta rất không tốt.

“Vừa mới về, lại đòi đi ra ngoài?

Ông là cuồng công việc à?

May mà ông không chuyên đi trộm mộ, nếu không thì tất cả lăng mộ ở đây cũng không đủ cho ông đào.” Nghe Vương Bàn Tử nói, Hồ Bát Nhất cười ha hả.

Nơi tiếp theo họ phải đến là một nơi khá nhỏ.

Chắc là một thành phố nhỏ.

Người sống ở đó thường là người của cùng một dân tộc, có một sở thích đặc biệt, đó là thích những thứ sáng bóng.

Ví dụ như những chiếc cúc áo nhỏ có thể phản quang.

Điểm đến tiếp theo, Tần Vũ miễn cưỡng nhìn vào bức ảnh trên đó, trong lòng càng thêm hoang mang.

Sau khi ở nhà chơi mấy ngày tại một thị trấn khá thú vị, ngày hôm sau họ chuẩn bị rời đi.

Vương Bàn Tử thì vẫn chưa kết thúc kỳ nghỉ của mình.

“Biết nơi tiếp theo chúng ta đi đâu không?” Nghe Hồ Bát Nhất hỏi, Vương Bàn Tử hơi sững sờ.

“Chẳng phải mai tôi phải gặp bạn sao, bạn tôi có chuyện muốn nói với tôi, nên chúng ta có thể hoãn lại không?” Nghe Vương Bàn Tử nói, hai người còn lại gật đầu.

Ngày hôm sau, Vương Bàn Tử sớm đã ra ngoài tìm bạn, cũng không biết bạn anh ta nói chuyện gì, nhưng đến gần tối mới về.

Xem ra nhiệm vụ hôm nay lại phải hoãn lại.

Nhìn Vương Bàn Tử tâm sự nặng nề, Tần Vũ có chút lo lắng hỏi một câu, hỏi Vương Bàn Tử đã xảy ra chuyện gì?

"Cũng không có gì, chỉ là bạn tôi gặp chút chuyện thôi.

Tiếp theo chúng ta đi hòn đảo đó, đúng không?" Nghe Vương Bàn Tử nói, Tần Vũ gật đầu.

Nhưng nơi lần này đi tuy có nước, nhưng không phải trên biển.

Đó là một nơi có hồ.

Ở đó có rừng rậm, nếu đi vào trong, sẽ là một việc rất không dễ dàng.

Sau khi biết tình hình, họ quyết định mang theo một đôi ủng đi mưa.

Sau đó, ngày hôm sau mấy người xuất phát.

Phương tiện giao thông chỉ có một, đó là thuyền nhỏ.

Sau khi từ từ rời khỏi đó, ban đầu khá ổn, nhưng càng về sau càng là một màu xanh biếc, cây cối xanh um, những thứ có thể ăn được cũng không biết nhiều.

Nhìn những cây cổ thụ xung quanh ít nhất đã hàng trăm năm tuổi, họ không khỏi trầm trồ.

Những cây đại thụ này đều rất lớn, đặc biệt là những cây đa, cành lá của chúng xòe rộng, ngồi trên thuyền nhỏ xuyên qua đó cũng là một việc rất thoải mái.

Họ thong thả đi, khi gần đến đích, người lái thuyền thả họ xuống

rồi lập tức rời đi.

Họ đã hẹn với người lái thuyền gặp lại vào lúc 3 giờ chiều, bây giờ là khoảng 9 giờ sáng.

Có vài tiếng để khám phá nơi này.

Tuy không chắc có thể khám phá được gì, nhưng dù sao nơi này cũng bí ẩn, nếu có thể khám phá ra chuyện gì đó hay ho hoặc bí mật gì đó, đối với họ đều là một chuyện tốt.

Mấy người từ từ đi về phía trước, vì đây là một hòn đảo nhỏ, nên đất trên đó đặc biệt ẩm ướt, đi trên đó dễ bị trượt chân ngã.

Vì vậy, họ đều đi từ từ, người nọ nối tiếp người kia.

Như vậy sẽ vững chắc hơn, cũng không dễ ngã.

Sau khi ổn định, mấy người thở phào nhẹ nhõm.

Nơi này mọc một số thứ dễ khiến người ta sinh ra ảo giác.

Nó sẽ khiến người ta nhớ lại những chuyện đã qua, hoặc những chuyện xảy ra với người xung quanh.

Mọi người đều cẩn thận, cố gắng không tiếp xúc với những thứ kỳ lạ đó, nhưng có người khó tránh khỏi tiếp xúc, ví dụ như Vương Bàn Tử.

Vì Vương Bàn Tử thân hình quá khổ, nên khi dắt tay nhau, anh ta cũng là người đầu tiên chạm vào những cánh hoa đó.

Những cánh hoa đó vừa chạm vào Vương Bàn Tử, đã tỏa ra một mùi hương kỳ diệu.

Những người khác ngửi thấy mùi hương đó, lập tức bịt mũi lại, chỉ có Vương Bàn Tử là không làm vậy.

Sau đó, anh ta lập tức hôn mê, khi tỉnh lại, phát hiện mình đang ở

một nơi xa lạ.

Bên cạnh anh ta là người anh em của mình, trông rất suy sụp.

“Sao vậy?” Vương Bàn Tử không nhịn được vỗ vào bạn mình, nhưng bạn anh ta không có chút phản ứng nào.

Người bạn đó từ từ đi về phía trước, xuyên qua một con đường nhỏ, trước mặt xuất hiện một ngôi nhà, giống hệt như trong ký ức.

Anh ta đi nhanh vài bước, đến cửa.

Vươn tay định gõ cửa, nhưng trong khoảnh khắc tay giơ lên lại do dự… Vương Bàn Tử thầm nghĩ, trước đó bạn anh ta đã nói, họ đã chia tay rồi.

Chẳng lẽ bây giờ đang tái hiện lại cảnh đó?

Chương 443

Anh ta biết mình đã vô tình hít phải phấn hoa đó, nên mới sinh ra ảo giác, nhưng điều anh ta không ngờ là, trong ảo giác lại thấy người anh em của mình.

Tiếng gõ cửa đột ngột vang lên.

Người phụ nữ bên trong nghe thấy tiếng gõ cửa, lau khô tay, đi ra mở cửa.

Nhìn thấy khuôn mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc bên ngoài, khóe miệng cong lên có chút cứng đờ.

"Anh về rồi à?" Trong mắt cô thoáng qua một tia hoảng loạn.

Vương Bàn Tử cảm thấy có chút kỳ lạ, không hiểu tại sao người phụ nữ trước mặt lại có ánh mắt lảng tránh như vậy.

Nhưng bạn anh ta lại nói: "Anh vừa đi công tác về, để anh ở bên em một lát." Nói xong, bạn anh ta định tiến lên nắm tay người phụ nữ, cho cô một cái ôm.

"Ừm… cũng được, anh ngồi đi, em đi nấu cơm." Nói xong, người phụ nữ vội vàng thoát khỏi vòng tay của người bạn, nhanh chóng đi vào bếp.

Nhìn dáng vẻ gượng gạo đó, Vương Bàn Tử không khỏi bật cười.

Ngôi nhà vẫn quen thuộc như vậy, nhưng anh ta không biết mình đã nhìn thấy thứ gì.

Nụ cười trên khóe miệng anh ta từ từ biến mất.

Ở chỗ phơi quần áo bên cạnh có một chiếc áo sơ mi trắng, vừa mới giặt không lâu.

Không, bạn anh ta không bao giờ mặc áo sơ mi trắng.

Tay phải anh ta vô thức siết chặt, nhưng mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh.

“Sao vậy?

Anh đang tìm điều khiển à?” Người phụ nữ bưng đồ ăn lên bàn, thấy anh ta im lặng ngồi trên ghế sofa, bèn hỏi một câu.

“Không sao, anh… anh đi vệ sinh một lát.” Nhìn bóng lưng rời đi của anh ta, ánh mắt Vương Bàn Tử có chút phức tạp, không ngờ người anh em của mình lại làm ra chuyện như vậy.

Anh ta cố gắng bình ổn lại trái tim đang đập loạn nhịp.

Chắc không phải như vậy đâu, trong lòng người bạn tuy hy vọng như vậy, nhưng anh ta phát hiện ra từng chi tiết nhỏ, đều đang trần trụi nói cho anh ta biết, trong lúc anh ta không có ở nhà, có một người đàn ông khác đang ở đây.

Anh ta đặt đầu dưới vòi hoa sen, mở vòi, dòng nước chảy theo mái tóc, làm ướt khuôn mặt.

Sau đó Vương Bàn Tử ở bên cạnh anh ta, vô cùng bình tĩnh nhìn anh ta làm mọi việc.

Đột nhiên, người bạn của anh ta đấm mạnh vào tường, máu tươi từ kẽ tay chảy ra, tí tách rơi xuống đất.

Người phụ nữ bên ngoài nghe thấy một tiếng động lớn, tim đập thình thịch, trong mắt đầy hoảng loạn.

Nắm đấm dựa vào tường cũng từ từ thả lỏng, cơ thể anh ta vô lực trượt xuống tường, ngồi trên đất.

Nhìn thấy bộ dạng bi thảm của người anh em, Vương Bàn Tử không nhịn được muốn kéo một cái.

“…Anh biết rồi à?” Người nói là bạn gái của anh ta, thấy anh ta

lâu không ra, nên vào xem.

Anh ta nhẹ nhàng "ừm" một tiếng, trong lời nói đầy thất vọng.

"Tại sao?" Một lúc lâu sau, anh ta ngẩng đầu, đôi mắt đầy tơ máu vô cảm nhìn chằm chằm cô gái.

"Tại sao?

Em hỏi anh tại sao à?" Cô gái như thể nghe được một câu chuyện cười lớn, chỉ vào anh ta.

"Em còn chưa hiểu anh đang nói gì, tự dưng lại nói một câu như vậy." Người kia không nói gì, đứng dậy kéo cô ra ngoài.

Vương Bàn Tử lặng lẽ đứng bên cạnh nhìn mọi chuyện, anh ta rất muốn nói với người anh em của mình rằng, anh ta quả thực đã đắc tội với người phụ nữ này, nhưng vì chưa đến mức phải chết nên cũng đành bất lực.

"Làm gì vậy, em nói cho anh biết…" Ra đến bên ngoài, người kia buông cô ra, những lời chửi mắng định nói ra lại nuốt ngược vào trong.

"Anh đi ra ngoài nhiều năm như vậy, không lẽ anh thật sự nghĩ em có thể an phận ở nhà sao?

Thật quá nực cười, bằng anh, có tư cách để em đợi nhiều năm như vậy sao?" Người phụ nữ đó chỉ vào mũi anh ta, giọng nói a thé.

Một khi gặp phải chuyện này, là chuyện khó xử lý nhất.

Nhìn người phụ nữ trước mặt, khuôn mặt quen thuộc dần trở nên xa lạ.

Không biết từ lúc nào, một số chuyện đã thay đổi.

Anh ta không thể kiểm soát sự thay đổi này, chỉ có thể mặc cho nó phát triển.

Người phụ nữ đó đi thẳng đến bàn ăn, bưng một đĩa thức ăn ném xuống chân anh ta, cùng với tiếng đĩa vỡ, thức ăn bên trong văng tung tóe, phần lớn đều dính vào ống quần anh ta.

Lông mày anh ta càng thêm u ám, tay phải đã vô thức siết thành nắm đấm, vết thương chưa lành, máu tươi tí tách rơi xuống, hòa lẫn với dầu mỡ của thức ăn trên sàn.

Anh ta hung hăng nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mặt, tay sắp giơ lên, nhưng trong đầu lại có một giọng nói bảo anh ta, không thể làm như vậy.

Bàn tay định giơ lên, lại hạ xuống, cánh tay vô lực buông thõng, nhưng nắm đấm vẫn không thả lỏng.

Anh ta quay người rời khỏi ngôi nhà từng mong đợi, rời khỏi người phụ nữ từng khiến anh ta vô cùng vui vẻ.

Vừa ra ngoài, anh ta tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, hít sâu vài hơi, đè nén tất cả những phân tử cuồng bạo trong lòng xuống.

Khi ngẩng đầu lên lần nữa, khuôn mặt anh ta đã bình tĩnh trở lại.

Anh ta lấy điện thoại ra, gọi thẳng cho Vương Bàn Tử.

“Alô?

Chương 444

Sao lại gọi cho tôi thế?" Điện thoại vừa mới gọi đi một giây, đã được đối phương bắt máy, ngay sau đó giọng nói của đối phương truyền đến từ điện thoại.

Nếu là bình thường, anh ta sẽ đáp lại vài câu, nhưng bây giờ, lại không có tâm trạng đó.

"Giúp tôi tra một người." Giọng anh ta bình tĩnh, bình tĩnh đến đáng sợ.

"Tra người, người nào?" "Tra xem sau khi tôi đi nhiều năm như vậy, trong nhà tôi có xuất hiện người đàn ông nào khác không." Bên kia im lặng một lúc, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Khi trả lời lại, giọng điệu đùa cợt đã được thu lại, trở nên nghiêm túc.

"Chỉ tra một người thôi à?" Ngón tay anh ta nhẹ nhàng gõ vào vỏ điện thoại, ánh mắt u ám.

"Tra cả cô ta nữa." Đối phương tự nhiên biết "cô ta" trong miệng anh ta là ai: "Được, tôi biết rồi, có muốn đến chỗ tôi trước không?" "Không cần đâu, anh cứ làm việc đi." Nói xong, anh ta cúp máy.

Nơi anh ta đang ngồi không xa nhà lắm, từ xa có thể nhìn thấy cảnh sắc bên đó, anh ta ngồi trên ghế dài, đối diện với ngôi nhà không xa.

Ngón tay nhẹ nhàng gõ vào tay vịn bên cạnh.

"Hy vọng là không có, nếu không thì…" "Nếu không thì sao?" Nghe thấy một giọng nói quen thuộc, anh ta quay đầu lại nhìn, phát hiện bên cạnh chính là Vương Bàn Tử.

“Tôi vừa mới gọi điện cho anh mà?

Sao bây giờ lại ở trước mặt tôi?” “Tìm tôi có chuyện gì?” Vương Bàn Tử đột nhiên nói một câu, người đối diện nhíu mày, nhìn thẳng vào anh ta.

Trong mắt người kia tràn đầy hận ý, dường như đã sinh ra mối thù hận cực lớn đối với người phụ nữ đó.

“Chúng ta là anh em tốt, phải không?” Vương Bàn Tử lần đầu tiên nghe người anh em của mình nói như vậy, ban đầu sững sờ, cuối cùng gật đầu.

“Nhất định phải giúp tôi!

Tôi không tìm người nữa, tôi nghĩ thông rồi, giúp tôi giải quyết cô ta đi!” Vương Bàn Tử trong lòng có một dự cảm không lành, vốn dĩ trong điện thoại nói chuyện rất bình thường, nhưng khi người này xuất hiện trước mặt anh ta, toàn bộ cảm giác đã thay đổi.

“Giải quyết?” Người đàn ông kia có chút buồn cười nhìn anh ta, trong mắt đầy oán niệm.

“Có thể làm gì được, giết thôi.” “Cái gì?

Anh có nhầm không?

Đó là bạn gái của anh đấy?

Anh chắc chắn muốn giết cô ấy à?” Người đàn ông kia cười khẩy một tiếng, từ từ nói: “Đúng là bạn gái của tôi, nhưng bây giờ cô ấy không thuộc về tôi, thứ không thuộc về tôi đương nhiên phải hủy đi.” “Anh đi tìm người khác đi, chuyện này tôi thật sự không giúp được, dù sao giết người là phạm pháp.” Vương Bàn Tử quay đầu định đi.

“Bàn Tử, quay lại đây.” Nghe thấy giọng nói đó, Vương Bàn Tử có chút sững sờ, máy móc quay đầu lại.

Anh ta nhìn chằm chằm vào mắt người đàn ông trước mặt, đôi mắt người đàn ông đó dường như có ma lực, muốn hút anh ta vào trong.

“Đồng ý với tôi đi, được không?

Giết cô ta!” Vương Bàn Tử ngây ngốc, gật đầu.

Thấy anh ta ngoan ngoãn như vậy, người đàn ông đối diện hài lòng gật đầu, khóe miệng nhếch lên một nụ cười độc ác.

Bây giờ tuy chưa thể hoàn thành việc đó, cần phải đợi đến tối.

Trời sắp tối, Vương Bàn Tử giả vờ là người lạ mặt đến nhà anh ta, người mở cửa là vợ anh ta.

Nhìn thấy một người lạ mặt trước cửa, người phụ nữ nhíu mày, có chút cảnh giác nhìn anh ta.

“Tôi tìm người.” “Anh tìm ai?” “Chồng cô, anh ấy là bạn tôi, tôi đặc biệt đến tìm anh ấy.” “Ồ, vậy à.

Anh ấy không có ở nhà, anh đi nơi khác đi.” “Trên bàn của anh ấy chắc có một tập tài liệu, tôi đến lấy giúp.” “Tài liệu, không có đâu nhỉ?” Người phụ nữ cảm thấy người đàn ông trước mặt có chút kỳ quái nhưng cũng không nghĩ nhiều, nếu trên bàn chồng có tài liệu, vậy thì cứ vào xem thử.

“Vậy anh vào trước đi, tôi đi tìm xem.” Vương Bàn Tử gật đầu, đi theo người phụ nữ vào trong nhà.

Người phụ nữ vào phòng tìm đồ, anh ta thì nhìn xung quanh.

Một lúc sau, người phụ nữ có chút kỳ quái đi xuống, nhìn Vương Bàn Tử trước mặt nói: “Tôi không tìm thấy tài liệu nào trên bàn anh ấy, anh về trước đi.” Vương Bàn Tử như không nghe thấy lời của nữ chủ nhân, đi thẳng về phía trước một bước.

“Anh có nghe tôi nói không?” Lời nói của cô không lọt vào tai Vương Bàn Tử, anh ta như một con rối gỗ, ngây ngốc đứng trước mặt nữ chủ nhân.

Sau đó vươn tay ra, trực tiếp bóp cổ cô, dùng hết sức lực.

“Bàn Tử, Bàn Tử, mau buông tay!” Từ một nơi xa xôi truyền đến từng tràng tiếng gọi, tiếng gọi đó lúc xa lúc gần, khiến anh ta không nghe rõ là phát ra từ đâu?

Nhưng giọng nói quen thuộc đã kéo anh ta về thực tại.

Vương Bàn Tử giật mình một cái, trực tiếp tỉnh lại, ngẩng đầu lên nhìn, trước mặt là Hồ Bát Nhất và Tần Vũ với vẻ mặt đầy lo lắng.

Tay anh ta đang bóp chặt cổ mình, trên cổ có những vết hằn sâu.

Nếu vừa rồi không phải Hồ Bát Nhất và Tần Vũ gọi anh ta tỉnh, e rằng anh ta thật sự đã bóp chết chính mình.

Anh ta vẫn còn sợ hãi nhìn hai người trước mặt.

“Tôi vừa rồi làm sao vậy?” Nghe Vương Bàn Tử hỏi, Hồ Bát Nhất và Tần Vũ nhìn nhau một cái.

“Vừa rồi lúc chúng ta đi qua bụi hoa kia, anh đột nhiên ngất đi.

Chúng tôi mang anh đến đây, nhưng không ngờ trong lúc chúng tôi quay người lấy đồ, anh lại bắt đầu tự bóp cổ mình, gọi thế nào cũng không buông tay.” Nghe hai người nói xong, Vương Bàn Tử im lặng, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Những gì anh ta vừa trải qua, những gì bạn anh ta nói, đều vô cùng chân thực.

“Tôi vừa rồi hình như đã đi vào một ảo cảnh, tôi thấy bạn tôi, anh ta nhờ tôi giết vợ anh ta, sau đó tôi vào biệt thự của anh ta, bóp chết vợ anh ta.” “Loài hoa đó sẽ khiến người ta sinh ra ảo cảnh, sau đó lợi

dụng lòng người để làm một số việc, khiến người ta tự tàn sát lẫn nhau.

Cho nên sau này gặp phải loại hoa đó thì phải cẩn thận một chút, nó gần giống như thuốc mê vậy." Tần Vũ thản nhiên giải thích, hắn cũng từng gặp loại hoa đó, sau đó người bên cạnh trúng chiêu, kết quả chỉ còn lại một mình hắn, những người khác chết thì chết, bị thương thì bị thương, tất cả đều không còn nữa.

Chương 445

“Ừm.” Hai người còn lại gật đầu.

Bọn họ đã nghỉ ngơi ở đây một thời gian khá dài, vì Vương Bàn Tử mãi không tỉnh nên đã làm chậm trễ tiến trình.

“Đi thôi, đất ở đây khá lún, dễ giẫm phải đầm lầy, mọi người chú ý.” Nơi này giống như một khu rừng mưa nhiệt đới, không chỉ có nhiều loại côn trùng bò sát mà đất đai cũng vô cùng ẩm ướt, dễ hình thành đầm lầy.

Cả nhóm tiếp tục đi về phía trước.

Sau khi đi được khoảng một hai cây số, trước mắt họ xuất hiện một tòa tháp khổng lồ.

Tòa tháp này mang một màu sắc thần bí của phương Tây, với đỉnh tháp nhọn hoắt, tựa như tòa tháp mà nàng công chúa tóc dài trong truyện cổ tích ở.

“Sao trong này lại có một tòa tháp?

Lúc ở bên ngoài tôi đâu có thấy?” Hồ Bát Nhất nhíu mày.

Tần Vũ cũng có tâm trạng không tốt, lúc ở bên ngoài đúng là không hề thấy tòa tháp nào.

Nhưng khi vào trong lại thấy, một tòa tháp cao như vậy, không thể nào ở ngoài lại không nhìn thấy được.

“Chúng ta có vào không?

Cửa ở đó hình như đang mở.” Nghe Vương Bàn Tử nói, Hồ Bát Nhất và Tần Vũ đều lắc đầu.

Bên trong chắc chắn sẽ có nguy hiểm.

Để đề phòng, họ quyết định khảo sát môi trường xung quanh trước, xem có gì đặc biệt không rồi mới tính tiếp.

Bên cạnh tòa tháp có hai vườn hoa, bên trong trồng một vài loại hoa cúc, nhưng tất cả đều là màu trắng.

"Trông giống hệt mấy bông hoa cúc trong đám tang nhỉ?" "Không phải giống, mà là cùng một loại." Tần Vũ bước tới sờ vào những cánh hoa.

Cánh hoa ẩm ướt, đất ở đó trông cũng rất ẩm, chắc là có người mới tưới nước cho chúng sáng nay.

Những bông hoa trông rất tươi.

Mấy người nhìn vài lần rồi rời đi, dù sao đây cũng chỉ là một vườn hoa bình thường, không có gì đáng xem.

"Bên này có hai con đường, chúng ta nên đi đường nào?" Hai con đường trông gần như giống hệt nhau, rất khó lựa chọn.

Cuối cùng, sau khi suy nghĩ kỹ, họ quyết định đi con đường bên phải, vì nó trông có vẻ có chút hoa cỏ.

Còn con đường bên trái chỉ có một màu đen kịt đơn thuần, ngoài ra không có gì khác.

"Được." Hai người kia cũng không có ý kiến gì.

Dù sao họ cũng thích con đường này hơn.

Con đường này có chút sức sống nên trông cũng không đáng sợ lắm, nhưng con đường kia thì khác, chỉ có bóng tối đơn thuần thường sẽ xảy ra nguy hiểm.

Họ chậm rãi bước đi.

Cũng không biết con đường nhỏ này dẫn đến đâu, xung quanh hẳn là những bụi hoa, có chút giống một khu rừng nhỏ.

Cứ thong thả đi về phía trước, không biết đã đi bao lâu, cuối cùng họ cũng đến lối ra và nhìn thấy ánh sáng.

"Chào mừng đến đây!" Bên ngoài con đường nhỏ là một khung cảnh hoàn toàn khác.

Nơi đây có hoa đủ màu sắc đỏ, vàng, lục, và có đủ loại người.

Trong đó có người đang hát hí kịch, họ mặc trang phục diễn, múa may trên sân khấu, bên dưới có một số người đang nghe hát, những người khác thì đang ăn uống.

Thấy cảnh tượng tuyệt đẹp này, họ từ từ bước ra ngoài mà không cảm thấy có gì bất thường.

"Nơi này thật xa hoa.

Chúng ta đi nghe hát đi." Vương Bàn Tử đề nghị ngay.

Hai người bên cạnh gật đầu rồi cùng đi vào.

Vé xem hát một người năm sáu mươi đồng, cũng không đặc biệt đắt.

Họ trực tiếp trả tiền, lấy ra tiền giấy.

Mấy người nhận tiền giấy xong đột nhiên ngẩng đầu, dùng một ánh mắt khó hiểu nhìn chằm chằm họ, nở một nụ cười đầy ẩn ý.

"Sao lại nhìn tôi bằng ánh mắt đó?" Vương Bàn Tử cảm thấy toàn thân khó chịu, bèn hỏi một câu.

Hai người còn lại cũng cảm thấy hơi khó chịu, dù sao bị nhìn chằm chằm bằng ánh mắt nóng rực như vậy, ai mà vui cho được.

"Tôi cũng không biết tại sao họ lại nhìn chúng ta như vậy, nhưng vé đã có rồi, đi thôi." Tần Vũ nhận lấy vé từ người trước mặt, tìm mấy chỗ ngồi, sau đó ba người yên lặng ngồi xuống vị trí đó, bên cạnh là mấy ông lão.

Người già đều thích nghe hát, trông họ nghe rất say sưa.

Ba người bất chợt mỉm cười, đây là một khung cảnh thật yên bình.

Bọn họ không rành về hí kịch nên cũng không nhận ra vở tuồng đang diễn trước mặt, dù có chút quen thuộc, dường như đã nghe ở đâu đó, nhưng bây giờ thật sự không nhận ra.

Có người bưng hạt dưa và các món ăn vặt khác lên.

Thấy những món ăn vặt được đặt bên cạnh, Vương Bàn Tử vô cùng vui vẻ, không ngờ xem hát mà còn có đồ ăn vặt.

Cả ba vừa thong thả xem, thỉnh thoảng lại ăn một món.

Vì những thứ đó đều ở chỗ Vương Bàn Tử nên Tần Vũ không mua thêm đồ ăn gì.

Chương 446

Thấy Vương Bàn Tử cắn hạt dưa vui vẻ, Tần Vũ cũng có chút thèm.

Đột nhiên hắn cảm thấy mắc tiểu, cần đi nhà vệ sinh.

Đến cửa nhà vệ sinh, hắn lại nghe thấy giọng của một người phụ nữ.

Giọng người phụ nữ đó rất chói tai, hắn không nhớ đã nghe thấy ở đâu.

Khi hắn định đến gần để nghe rõ hơn, thì lúc bước vào lại chẳng có gì cả.

Hắn có chút kỳ lạ gãi đầu, sau đó rời đi.

Lúc quay lại, hắn phát hiện Vương Bàn Tử đang ăn một miếng bánh ngọt.

Rõ ràng họ không mua bánh ngọt, vậy bánh ngọt đó ở đâu ra?

"Đồ ăn đâu ra vậy?" "Người bên cạnh cho đó." Vương Bàn Tử ăn rất vui vẻ.

Tiết mục đặc sắc sắp bắt đầu, một khi đã bắt đầu thì không thể rời đi được.

Cả ba ngồi ngay ngắn tại chỗ, những người xung quanh đều đang chăm chú theo dõi.

Có một cảnh, gã võ phu cầm đại đao sẽ chém đầu người phụ nữ trước mặt.

Đây là điểm nhấn của vở kịch.

Vào khoảnh khắc đầu của người phụ nữ đó rơi xuống đất, xung

quanh không một tiếng động, và ngay lúc đầu rơi xuống, cô ta đã mỉm cười với Tần Vũ.

Tần Vũ không biết tại sao, hắn không muốn xem cảnh tượng như vậy nên liền quay đầu đi.

Nhưng, khi quay đầu, hắn lại nhìn thấy những người bên cạnh.

Ở giữa đám đông là một bà lão trông vô cùng sang trọng, bà ta mỉm cười với Tần Vũ, rồi cái đầu "cạch" một tiếng, rơi thẳng xuống đất.

Tần Vũ bị dọa giật nảy mình, vội vàng hoàn hồn.

Hắn nhìn lại đĩa bánh ngọt trước mặt những người đó, nào có bánh ngọt gì, toàn là côn trùng.

"Bàn Tử, Bàn Tử!

Hồ Bát Nhất, Hồ Bát Nhất!" Thấy hai người vẫn đang đắm chìm trong vở kịch, Tần Vũ vội vàng lay họ.

Ông lão bên cạnh lẳng lặng nhặt đầu mình lên, rồi quay mặt về phía hắn, cái đầu đó lại mỉm cười.

"Sao vậy?

Sao vậy?

Gấp gáp thế?" "Đi mau!" Tần Vũ kéo phắt Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, phóng ra khỏi chỗ ngồi, hướng về phía lối ra không xa, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Lúc rời đi, Tần Vũ ngoảnh lại nhìn, tất cả những người đó đều đang nhìn chằm chằm hắn với vẻ mặt âm u, khóe miệng nở nụ cười.

Sau khi ra ngoài, hai người kia cũng có chút tỉnh táo lại.

"Cậu kéo bọn tôi chạy nhanh thế làm gì?" Vương Bàn Tử xoa xoa cổ tay bị véo đỏ, giọng điệu không vui.

“Chẳng lẽ hai người không phát hiện có gì bất thường sao?

Nhìn kỹ lại đi, những người bên trong đó căn bản không phải người, đĩa bánh ngọt trước mặt ông lão kia cũng không phải bánh ngọt, là côn trùng!” Nghe Tần Vũ nói, Vương Bàn Tử hoàn toàn không tin, nhưng Hồ Bát Nhất bên cạnh đã phát hiện ra manh mối.

“Bàn Tử, cậu quay đầu lại xem.” Nghe Hồ Bát Nhất nói, Vương Bàn Tử quay đầu lại nhìn một cái, suýt nữa thì bị dọa chết khiếp.

Trước mặt đúng là một đám người đang tụ tập.

Nhưng, tụ tập không phải là người, mà là những cái xác khô không có ngũ quan, thứ vốn dùng để đựng bánh ngọt giờ đây chứa đầy côn trùng.

Vừa nãy còn cầm bánh ngọt ăn, Vương Bàn Tử không nhịn được nữa, nôn thốc nôn tháo.

Tần Vũ có chút buồn nôn, lập tức né sang một bên, nhưng dù có buồn nôn cũng không bằng Vương Bàn Tử.

“Ở đây rõ ràng không có những bông hoa đó, tại sao chúng ta lại rơi vào ảo cảnh như vậy?” Nghe câu hỏi, Tần Vũ lắc đầu, tỏ ý mình cũng không biết.

“Thôi được rồi, xem ra con đường này không thông, dù sao phía cuối cũng là một bức tường, chúng ta đổi sang con đường kia.” Vương Bàn Tử cũng đã nôn xong, lấy giấy lau miệng rồi đi theo sau họ.

“Làm sao cậu phát hiện ra điều bất thường vậy?” Vương Bàn Tử hỏi một câu.

Sắc mặt Tần Vũ không tốt, lẳng lặng nói với Vương Bàn Tử bên cạnh: “Vì cái đầu của người đó rơi ngay trước mặt tôi, nếu không thì tôi cũng không phát hiện ra đâu.” Nghe Tần Vũ nói xong, Vương Bàn

Tử có chút đồng cảm, nếu là hắn, chắc đã bị dọa bay mất vía rồi.

Sau khi quay lại ngã rẽ ban đầu, họ đi vào một lối rẽ khác.

Ở lối rẽ này, không có chuyện gì xảy ra, họ cứ lẳng lặng đi về phía trước, không biết đã đi bao lâu thì đến một nơi khác.

Nơi này trông có vẻ giống một thị trấn, nhưng các công trình kiến trúc đều đã cũ nát, có lẽ cũng không có người ở.

Cả ba đột ngột bước đi trên đường.

Một cơn gió lạnh khẽ thổi qua, mấy người đều mặc khá ấm nên cũng không sợ gió lạnh.

"Đây rốt cuộc là nơi nào, trên một hòn đảo mà lại có người ở sao?

Theo tôi biết, nơi này hẳn là khá hẻo lánh, hơn nữa, xây nhà trên nền đất ẩm ướt như vậy thật không dễ dàng, chẳng lẽ không sợ đồ đạc bị ẩm sao?" Vương Bàn Tử vừa thấy một dãy nhà liền bật chế độ "mười vạn câu hỏi vì sao".

"Những công trình này có lẽ đã có từ rất lâu rồi, đất đai lúc đó chưa chắc đã ẩm ướt như bây giờ, dù sao mấy năm gần đây nước sông mới bắt đầu dâng lên, mấy năm trước nước sông còn thấp hơn một chút." Nghe vậy, Vương Bàn Tử gật gật đầu, cũng không nói gì nữa.

"Chúng ta có cần đi xuyên qua dãy nhà này và tìm kiếm bên trong không?" Hồ Bát Nhất nhìn dãy kiến trúc.

Chương 447

Nếu muốn tìm kiếm ở đây thì sẽ mất rất nhiều thời gian, vậy thì phải chọn một nơi để ở lại, vì ở đây quá ẩm ướt nên không thể dựng lều được.

“Cứ tìm kiếm ở đây đi, biết đâu lại có thứ tôi cần.” “Hầy, thứ gì vậy?” “Anh còn nhớ món đồ cổ tôi xem trước đây không?

Nơi sản xuất ban đầu của nó là ở đây.” “Sao cậu biết?” “Trong cuốn sổ tay đưa cho anh không phải đã viết sao, trên đó viết rõ ràng nơi sản xuất ban đầu, còn phải hỏi nữa.” Nghe vậy, Vương Bàn Tử có chút lúng túng.

Cả ba bắt đầu tìm kiếm ở đây, tìm một lúc lâu mà cũng không tìm được thứ gì.

Nhưng tiến độ tìm kiếm cũng không tệ, mới chỉ được vài căn nhà thôi.

Họ chọn ngủ trên nóc nhà.

Nóc nhà ở đây đều bằng phẳng, nên ngủ trên đó sẽ an toàn hơn nhiều so với ngủ ở dưới.

Dù sao ai mà biết khi nào nước sông sẽ dâng lên, lỡ như đang ngủ say mà nước sông đột ngột dâng lên thì thật thảm.

Mấy người tìm được chỗ tốt trên nóc nhà.

Đây là một nóc nhà tương đối lớn, nên ba người ngủ cũng không bị chật chội.

Họ đặt túi ngủ lên trên rồi thoải mái nằm vào.

Nhìn những vì sao lấp lánh trên bầu trời, trong lòng mỗi người đều

có những suy nghĩ riêng.

Không khí ở đây trong lành, nên bầu trời cũng rất đẹp.

“Ngày mai chúng ta mất khoảng bao lâu mới tìm được?” Hồ Bát Nhất nằm trong túi ngủ, nhàn nhạt hỏi.

Tần Vũ liếc nhìn một cái, đây là chuyện không chắc chắn, phải xem hiệu suất ngày mai thế nào.

Nếu hiệu suất không cao, có thể sẽ tốn rất nhiều thời gian, còn nếu hiệu suất cao thì sẽ không mất nhiều thời gian.

Phòng ở đây tương đối cao, nếu có ai muốn trèo lên cũng không dễ dàng, nên có thể yên tâm ngủ trên đó mà không cần cắt cử người canh gác.

Nửa đêm, Vương Bàn Tử muốn đi vệ sinh nên mở túi ngủ ra rồi chạy thẳng xuống dưới.

Nước sông bên dưới đã dâng lên.

Vương Bàn Tử mò mẫm đi xuống, giẫm lên nước kêu loạch xoạch, âm thanh đặc biệt rõ ràng trong đêm tĩnh lặng.

Nghe thấy âm thanh này, Tần Vũ liền bị đánh thức.

Hồ Bát Nhất bên cạnh vẫn ngủ say.

Tần Vũ nhìn sang bên cạnh không thấy Vương Bàn Tử, âm thanh vừa rồi có lẽ là do Vương Bàn Tử phát ra.

Hắn liếc nhìn đồng hồ, bây giờ đã khoảng ba bốn giờ sáng.

Tần Vũ cũng bò dậy, đi xuống dưới tìm bóng dáng Vương Bàn Tử.

Phía trước có một bóng người trắng mập mạp, chắc là Vương Bàn Tử, gã đi rất nhanh.

Tần Vũ vội vàng đuổi theo, lại phát hiện Vương Bàn Tử đã đi vào một căn nhà và không ra nữa.

Tần Vũ thử kéo cánh cửa đó nhưng không mở được, đành phải quay về chỗ cũ.

Khi quay lại, hắn lại thấy Vương Bàn Tử đang nằm trong túi ngủ, nhưng trên người dính đầy hơi nước, chắc là vừa từ bên ngoài về.

Nếu Vương Bàn Tử quay về thì nhất định sẽ đụng mặt hắn, chẳng lẽ người hắn đuổi theo lúc nãy không phải là Vương Bàn Tử?

Nhìn hai người ngủ say sưa, Tần Vũ cũng không nỡ đánh thức họ, nên cũng chui vào túi ngủ.

Ngày hôm sau, Tần Vũ tỉnh dậy từ rất sớm.

Không ngờ hai người kia lại dậy sớm hơn hắn, bây giờ đang đứng ở kia nhìn về phía xa.

"Hai người dậy rồi à." Tần Vũ gật đầu.

Chuyện xảy ra tối qua, hắn cảm thấy cần phải nói cho hai người biết.

"Tối qua tôi thấy Bàn Tử ra ngoài." Vương Bàn Tử gật đầu, tối qua anh ta đúng là ra ngoài đi vệ sinh, nhưng cũng không có gì đặc biệt.

"Anh có vào trong mấy căn nhà đó không?" Nghe Tần Vũ hỏi, Vương Bàn Tử cảm thấy có chút khó hiểu.

"Tôi đương nhiên là không vào rồi, sao tôi có thể vào trong nhà được, tối qua tôi chỉ ra ngoài đi vệ sinh thôi." Nghe Vương Bàn Tử nói, Tần Vũ nhíu mày.

"Tối qua tôi rõ ràng thấy anh đi vào căn nhà bên cạnh, lẽ nào người tối qua không phải là anh?" Vương Bàn Tử lắc đầu, tối qua anh

ta đúng là không vào trong những căn nhà đó.

“Nhưng tôi rõ ràng đã thấy, tối qua anh mặc một bộ đồ trắng…” Nghe đến đây, Vương Bàn Tử lập tức ngắt lời hắn.

“Tôi chưa bao giờ mặc đồ trắng, cậu xem đi, đồ của tôi toàn màu đen.” Sắc mặt Tần Vũ càng lúc càng khó coi.

Vương Bàn Tử nói không sai, tối qua hắn đúng là không chú ý điểm này, Vương Bàn Tử căn bản không mặc đồ trắng.

“Tối qua có phải cậu nhìn nhầm rồi không?” Vương Bàn Tử sờ sờ cằm, nói.

Tần Vũ lắc đầu, hắn có thể khẳng định, tuyệt đối không nhìn nhầm.

Nếu đã không nhìn nhầm thì chuyện này thật kỳ lạ.

Ba người đều khá trầm mặc.

Họ chắc chắn sẽ không nghi ngờ lời của Tần Vũ, dù sao hắn cũng không thể lừa họ.

Vậy điều đó có nghĩa là những gì hắn thấy tối qua đều là thật.

Chương 448

“Hay là chúng ta đến nơi cậu thấy tối qua xem thử?” Hồ Bát Nhất đề nghị.

Tần Vũ nghe xong liền gật đầu.

Thật sự hắn cũng không biết tối qua rốt cuộc đã nhìn thấy ai.

Nửa đêm có một gã béo nhỏ mặc đồ trắng, nếu không phải Vương Bàn Tử thì là ai?

Hơn nữa nơi này đã bị bỏ hoang lâu như vậy, cũng không thể có người khác, trừ khi có người đến đây với mục đích giống họ.

Cả ba thu dọn trang bị.

Để đề phòng, họ mang theo tất cả trang bị, dù sao cũng không chắc sẽ ở lại đây mãi, nên nếu đi xa hơn, họ sẽ nghỉ ngơi ở nơi khác.

Nơi Tần Vũ thấy đêm qua xa hơn một chút so với khu vực họ đang tìm kiếm.

Họ đi dọc đường tìm kiếm mà không gặp chuyện gì.

Sau một hồi, cuối cùng họ cũng đến nơi mà tối qua Tần Vũ đã thấy gã béo nhỏ mặc đồ trắng.

Nơi này y hệt như những gì hắn thấy tối qua.

Cửa ở đây đều bị khóa.

Cả nhóm thử vặn tay nắm cửa nhưng không có phản ứng gì.

“Tối qua tôi đã thử rồi, tay nắm cửa ở đây hoàn toàn không vặn được, nếu vặn được thì tối qua tôi đã vào rồi.” Nghe Tần Vũ nói, những người còn lại gật đầu.

Họ cảm thấy bên trong chắc chắn có thứ gì đó, nếu không thì tay nắm cửa không thể nào không mở được.

"Chúng ta phải tìm cách vào xem thử, tôi cảm thấy bên trong chắc chắn có thứ gì đó, và thứ đó chắc chắn rất quý giá." Tần Vũ gật đầu.

Họ tìm xung quanh xem có cửa sổ nào có thể vào được không, nhưng tiếc là các cửa sổ đều bị bịt rất kín, nên dù tìm được cũng không vào được.

Các căn nhà khác đều trống không, cửa sổ và cửa ra vào đều mở toang, chỉ có duy nhất căn nhà này cửa ra vào và cửa sổ đều bịt kín, đặc biệt là tối qua, hắn còn thấy có người đi vào.

"Cậu có chắc là người cậu thấy tối qua không phải là thứ gì khác không?" Vương Bàn Tử đột nhiên hỏi một câu như vậy.

Nghe xong, Tần Vũ im lặng.

Hắn không chắc chắn người mình thấy tối qua có phải là người hay không, dù sao lúc đầu hắn cho rằng gã đó là Vương Bàn Tử, nhưng bây giờ nghĩ lại, gã đó không hề lộ mặt.

"Thôi được rồi, dù sao bây giờ chúng ta cũng không vào được, đi xem chỗ khác trước đã." Hồ Bát Nhất nhàn nhạt nói một câu.

Hai người còn lại nghe xong thấy cũng đúng, bèn rời khỏi nơi này để đi nơi khác.

Họ đã kiểm tra các tòa nhà này, ngoài tòa nhà không vào được lúc nãy, các tòa nhà khác đều không có gì.

Bên trong đều là một mớ hỗn độn, phần lớn đồ đạc đều đã bị ngâm nước, không nhìn rõ hình dạng ban đầu.

"Đi thôi, chúng ta quay lại chỗ đó, nếu có công cụ thì có thể vào được." Lúc này, Tần Vũ chợt nhớ ra mình có thói quen mang theo dao

găm bên người, nên trong ba lô của hắn có mấy con dao.

Nếu dùng thứ này có thể vào được thì cũng là một cách hay.

Hơn nữa lúc nãy hắn thấy cửa sổ đều bị đóng bằng gỗ, dao găm rất sắc, nếu dùng để gỡ những tấm gỗ đó, có thể sẽ mất một lúc, nhưng sẽ không quá lâu.

"Hai người đợi một chút, cầm lấy cái này." Tần Vũ lấy dao găm từ trong ba lô ra, đưa cho hai người mỗi người một con.

"Tôi suýt nữa quên mất cậu có mang theo dao găm.

Nếu vậy thì chúng ta có thể cạy những tấm gỗ đó ra để vào." Vương Bàn Tử có chút phấn khích.

Thế là ba người lại nhanh chóng đến trước căn nhà đó, dùng dao găm đâm mạnh vào những tấm gỗ bịt kín cửa sổ.

Gỗ được đóng rất chắc, nhất thời không thể nào cạy ra được.

Cạy một lúc thì mệt, họ ngồi xuống nghỉ ngơi.

Một lúc sau, họ lại bắt đầu cạy những tấm gỗ trên cửa sổ.

Có công mài sắt, có ngày nên kim.

Mất khoảng một giờ đồng hồ, cuối cùng họ cũng gỡ được những tấm gỗ trên cửa sổ.

Cửa sổ này làm bằng gỗ, có lẽ do một trận lụt lớn nên giấy dán cửa sổ đều đã rách nát.

Nhìn qua cửa sổ vào bên trong, tối om, cũng không nhìn rõ gì.

Ba người im lặng, không biết bây giờ có nên vào hay không.

"Hay là để tôi vào trước." Tần Vũ nhàn nhạt nói một câu.

Hai người còn lại nhìn nhau một cái rồi gật đầu.

Vì Tần Vũ có thân hình nhỏ hơn một chút nên vào cũng dễ dàng

hơn.

Bên trong không có gì cả, nhưng có một vài cuốn sách được bảo quản khá tốt.

Từ bên trong có thể mở cửa bên ngoài.

Sau khi hắn mở cửa, hai người kia cũng đi vào, nơi này lại được thấy ánh sáng mặt trời.

Nơi này trông khá xa hoa, chắc là nhà của một người có tiền.

“Sao ở đây lại có nhiều sách như vậy?” “Sao ở đây lại có nhiều sách thế?

Chương 449

Một phần sách còn là sách mới, không lẽ có người đang sống ở đây sao?" Nghe Vương Bàn Tử nói, hai người kia cũng xem cuốn sách đó.

Tần Vũ nhận ra cuốn sách này, nó vừa mới phát hành, là một cuốn sách rất mới.

Bên trong không có dấu vết bị ngâm nước, nhìn từ bên ngoài, các thiết bị thoát nước đều được làm rất tốt, ngay cả sàn nhà ở đây cũng còn mới, kể cả chiếc giường cũng vậy.

Xem ra bên trong thật sự có người ở.

Vậy mà họ lại gỡ cửa sổ nhà người ta, đường hoàng đi vào như vậy, nếu bị phát hiện thì mặt mũi cả ba đều không biết giấu vào đâu.

Đúng lúc họ định rời đi thì một bóng người mập mạp màu trắng bước vào, vừa vặn đối mặt với họ.

"...Mấy người mở cửa phòng tôi?" Người đó chính là người mà Tần Vũ đã thấy tối qua.

"Xin lỗi nhé, chúng tôi không biết đây là nhà của anh.

Tối qua tôi thấy anh, tưởng là đồng đội của mình, hai người trông khá giống nhau.

Tôi thấy anh đột nhiên biến mất ở đây, tưởng đã xảy ra chuyện gì nên muốn vào xem thử." Nghe Tần Vũ giải thích, sắc mặt người đó dịu đi một chút.

"Vậy sao lại vào bằng cửa sổ?

Tôi đã tốn bao nhiêu công sức để đóng cái cửa sổ đó, vậy mà lại bị

mấy người phá hỏng.” Thấy người đó nghiến răng nghiến lợi, trong lòng Tần Vũ cũng áy náy, nhưng cũng không còn cách nào khác, dù sao nếu muốn vào thì chắc chắn không thể vào bằng cửa, chỉ có thể dựa vào cửa sổ.

“Thôi được rồi, vì mấy người đã vào rồi, nói nữa cũng vô ích, mấy người chịu trách nhiệm sửa lại cửa sổ cho tôi đi.” “Được.” Chuyện này ba người họ chắc chắn làm được.

“Nhưng cho tôi hỏi, tại sao anh lại sống một mình ở đây?

Đây là một hòn đảo hoang, sống ở đây không thấy buồn chán sao?” Nghe câu hỏi, gã béo nhỏ nhìn họ với vẻ mặt kỳ quái.

“Ai nói với mấy người đây là một hòn đảo hoang?” Nghe vậy, Tần Vũ có chút kinh ngạc, chẳng lẽ đây không phải là một hòn đảo hoang?

“Đây đương nhiên không phải là một hòn đảo hoang.

Nếu mấy người đi từ phía đông thì có lẽ không thấy gì, nhưng nếu đi từ phía tây, sẽ thấy một khu chợ sầm uất, gần đó đều có người, chỉ là tôi ở hơi xa một chút thôi.” Nghe xong, những người còn lại vô cùng kinh ngạc.

“Tôi nhớ trước đây tôi có tra rồi, đây đúng là một hòn đảo hoang mà, sao lại có người được?” Vương Bàn Tử lén lút nói với Tần Vũ.

Nhưng vì giọng của gã hơi lớn nên gã béo nhỏ kia cũng nghe thấy.

“Đừng tin những lời đồn trên mạng, những lời đồn đó cơ bản đều là giả.

Mấy người chắc là đi từ phía đông đúng không, đã chọn nhầm đường rồi.

Bên đó là vùng đất cấm kỵ, vào rồi thì cơ bản không ra được.” Bản thân gã cũng đã từng vào đó, nhưng may mắn là tỉnh ngộ sớm nên

không xảy ra chuyện gì.

Cả nhóm thong thả rời đi, quyết định đến khu chợ mà người đó nói để xem thử.

Dù sao nếu ở đây có người phát triển, vậy thì nơi họ cần tìm chắc là ở ngoại ô.

Thông thường những nơi như thế này đều có một cửa hàng chuyên trao đổi thông tin, có thể thông qua cửa hàng đó để trao đổi hoặc mua một số thông tin.

"Chúng ta đi tìm một cửa hàng mua bán thông tin đi." Hồ Bát Nhất đương nhiên biết có những nơi như vậy, nhưng Vương Bàn Tử thì không hiểu.

"Ý anh là sao?

Cái gọi là cửa hàng bán thông tin, chẳng lẽ ở đây có cửa hàng bán thông tin thật à?" Nghe câu hỏi, Tần Vũ gật đầu.

"Thông thường trên những hòn đảo nhỏ như thế này đều có, lúc xem phim không phải thường thấy sao?" "Nhưng đó là phim mà, đều là giả cả." Tần Vũ mỉm cười.

"Một số hòn đảo nhỏ đúng là có, nhưng hòn đảo này thì chưa chắc.

Chúng ta cứ đi xem thử trước đi, dù sao ở đây có chợ, chắc cũng có những nơi như khách sạn, nếu không thì tối nay chúng ta lại phải ngủ trên nóc nhà." Nghe Tần Vũ nói, Vương Bàn Tử gật đầu.

Cả nhóm đi rất nhanh, trên đường cũng không gặp chuyện gì.

Xung quanh toàn là đất bùn ẩm ướt và cây cối, hòn đảo nhỏ này có lẽ không lâu nữa sẽ bị nhấn chìm hoàn toàn.

Những người đó cũng sẽ bị buộc phải rời khỏi hòn đảo này.

Đi một lúc lâu, cuối cùng họ cũng đến khu chợ đó.

Người ở đây quả nhiên rất đông, đến từ nhiều quốc gia khác nhau, khiến người ta có cảm giác như đây là nơi gặp gỡ của xã hội đen trong phim truyền hình.

"Khá ngầu đấy." Vương Bàn Tử thốt lên.

Tần Vũ mỉm cười, vào một quán trà.

Trà ở đây khá đắt, dù sao nguyên liệu cũng phải hái từ bên ngoài, trên đảo này không có.

Cả nhóm đã lâu không được uống trà, thứ có thể uống chỉ là nước mang theo người, nhưng nước uống rồi cũng sẽ hết.

Cả nhóm uống chén trà đã lâu không được thưởng thức, nhìn những vị khách xung quanh.

Trà trong quán tuy đắt nhưng khách lại không thiếu.

Dù sao dường như cả hòn đảo chỉ có một quán trà như vậy.

Một người đàn ông từ bên cạnh đi tới, đứng trước mặt họ.

"Người ngoài?" Cả nhóm cảm thấy có chút khó hiểu, nhưng vẫn gật đầu.

"Người ngoài thì cần phải trả một khoản tiền thuê nhất định, nếu không thì quay về đi." Nghe người đó nói, những người khác cũng nhìn sang.

"Anh đã trả chưa?" Người đàn ông trước mặt, trông giống như quản lý ở đây, gật đầu.

Chương 450

“Cần trả bao nhiêu?” “500 một người.” Một cái giá đắt đỏ, nhưng dù sao đây cũng là địa bàn của người ta, nếu muốn tự do hoạt động thì phải trả tiền.

Họ lục túi, đưa tiền cho người trước mặt.

Người đó gật đầu rồi lấy ra một tờ giấy từ trong lòng.

“Đây là những nơi mấy người có thể ở, một số nơi đầy nguy hiểm, trên đây đều có đánh dấu, tự xem đi.” Nói xong câu đó, người đó rời đi.

“Làm như đi du lịch nông thôn vậy?” Vương Bàn Tử đột nhiên nói một câu, không thể không thừa nhận là rất đúng.

“Tôi rất tò mò, tại sao mỗi năm lại có nhiều người đến hòn đảo này như vậy.

Tòa tháp tôi thấy từ phía bên kia, ở vị trí hiện tại lại không nhìn thấy.” Tần Vũ nhàn nhạt nói một câu.

Một người đàn ông bên cạnh nghe thấy lời của hắn liền quay lại nhìn một cái.

“Anh cũng thấy tòa tháp đó à?

Tôi cứ tưởng chỉ có mình tôi thấy.” Nghe người đàn ông đó nói, cả nhóm cũng vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì những người có thể nhìn thấy tòa tháp đó, phần lớn đều là những người đi lên từ phía đông.

Số người đi nhầm đường cũng không ít, nhưng số người sống sót được lại rất hiếm.

“Tôi ở đây cũng đã lâu như vậy, đây là lần đầu tiên tôi thấy có người đi vào từ phía đông mà còn sống, ngoài tôi ra, anh là người đầu tiên.” Người đàn ông đó vừa nói vừa uống trà, quần áo trên người cũng giống với những người bản địa, trông như đã hoàn toàn hòa nhập vào đây.

“Vậy anh có biết tòa tháp đó để làm gì không?” “Tôi cũng không biết, nhưng chắc là rất nguy hiểm.

Tôi đã hỏi những người ở đây, họ đều không biết tòa tháp đó để làm gì, chỉ một mực dặn tôi tuyệt đối không được vào, nếu không sẽ hối hận.” “Anh thật sự nghe lời họ?” Người đàn ông đó gật đầu.

“Không nghe thì có thể làm gì chứ, có lẽ họ cho rằng tôi có ý định đó, nên tất cả mọi người đều theo dõi tôi mỗi ngày.

Tuy là lén lút theo dõi, nhưng cũng khiến tôi rất khó chịu.” “Tuyệt đối đừng nói chuyện này ra ngoài, nếu không, anh sẽ trải qua cảnh tượng giống như tôi đã trải qua, thật sự rất khó chịu.” Người đàn ông nói.

Dường như nhớ lại những cảnh tượng đó, cả người hắn run lên.

Lúc ăn sáng có những người khác đến, người đó mặc trang phục của cư dân bản địa ở đây, nên cả nhóm theo bản năng ngậm chặt miệng.

May mắn là người đó không nghe thấy họ nói chuyện.

Thế là cả nhóm vẫn im lặng.

Người đó ở bên cạnh một lúc lâu, có lẽ thấy không có gì nên đã rời đi.

“Lúc nãy thật sự dọa chết tôi rồi, anh không biết đấy thôi, người lúc nãy chính là người theo dõi tôi, đặc biệt đáng sợ.” Giọng nói của hắn rất nhỏ, nếu không đến gần thì căn bản không nghe thấy.

Tần Vũ gật đầu, tỏ ý đã biết.

Vì người đàn ông này đã nói như vậy, hắn không thể nào nói chuyện này cho người khác biết.

"Được rồi, tôi biết rồi, cảm ơn đã cho tôi biết những điều này." Người đàn ông đó có chút ngại ngùng gãi đầu, chậm rãi nói: "Thực ra tôi cũng chỉ muốn biết bên trong đó rốt cuộc có gì, dù sao tôi cũng không vào được nữa rồi, phải xem anh thôi." Tần Vũ gật đầu.

Ánh mắt của Vương Bàn Tử cứ đặt vào thứ mà người đàn ông đang cầm trong tay, thứ đó có chút giống một chiếc chìa khóa, nhưng lại bị người đàn ông nắm chặt trong tay.

Lòng bàn tay hắn đã đổ mồ hôi, nhưng chiếc chìa khóa vẫn không được buông ra.

Nếu là sợ người khác lấy mất chìa khóa, thì sự lo lắng này có phần hơi quá.

Tần Vũ cũng chú ý thấy Vương Bàn Tử đang nhìn vào lòng bàn tay của người đó, nên cũng liếc nhìn một cái.

Người đàn ông đó chú ý thấy ánh mắt của họ đều tập trung vào tay mình, bèn không để lộ vẻ gì mà rụt tay lại.

Tần Vũ thu lại ánh mắt, nếu người ta không cho xem, vậy thì không xem nữa.

Vào lúc sáu bảy giờ tối, không được phép ra ngoài, đây là điều mà người quản lý đã nói với họ.

"Vậy nếu tôi ra ngoài thì sẽ xảy ra chuyện gì?" Người quản lý đó lộ vẻ mặt kỳ quái, nhưng cũng không nói gì mà rời đi.

Lúc sắp đi, gã để lại một câu: "Nếu muốn biết rời khỏi đây vào lúc sáu bảy giờ tối sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ cần các người còn mạng, cứ

việc đi thử.” Ba người còn lại sắc mặt hơi trầm xuống.

Lời của người quản lý đã quá rõ ràng, nếu ba người họ nửa đêm ra ngoài thì chắc chắn sẽ có chuyện lớn xảy ra.

“Chúng ta có nên tin lời của hắn không?” Hồ Bát Nhất nhàn nhạt nhìn hai người một cái.

“Có những lời có thể tin, có những lời lại chưa chắc đã tin được.

Nếu tối hôm đó tôi thấy gã béo nhỏ kia ra ngoài, vậy thì có nghĩa là buổi tối chúng ta có thể ra ngoài.” Tần Vũ nhẹ nhàng nói.

“Nhưng người lúc nãy không phải đã nói với chúng ta buổi tối không được ra ngoài sao?” Tần Vũ nhíu mày nhìn Vương Bàn Tử một cái.

“Lời của hắn, anh nghĩ sẽ có lợi cho chúng ta sao?” Cũng đúng.

Lời của hắn chưa chắc đã có lợi cho họ.

“Được rồi, những gì cần nói cũng đã nói rồi, mọi người về phòng của mình trước đi.” Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất gật đầu, rời khỏi đây.

Sau khi họ rời đi, Tần Vũ cũng quay về phòng của mình.

Hắn đã dặn hai người kia, tối nay tạm thời đừng ra ngoài, cứ ở trong phòng, đợi đến ngày hôm sau hãy cùng nhau ra ngoài.

Nhưng hắn định tối nay sẽ ra ngoài một chuyến.

Dù sao nếu đợi đến ngày hôm sau cả nhóm cùng ra ngoài, lỡ như gặp nguy hiểm, thì sẽ bị tiêu diệt toàn bộ.

Hôm nay hắn có thể ra ngoài thăm dò trước, nếu không có nguy hiểm, ngày hôm sau cả nhóm cùng ra ngoài cũng không muộn.

Chương 451

Sau khi về phòng, Tần Vũ thong thả đợi đến khoảng một hai giờ sáng, lúc này thường là lúc mọi người đã ngủ say, nên ra ngoài cũng sẽ không gặp ai.

Hắn lén lút lẻn ra ngoài, bên ngoài quả nhiên tĩnh lặng như tờ.

Hắn đi đến nơi ban ngày bày sạp hàng, mọi thứ vẫn còn đó, cũng không có gì đặc biệt.

Mặt trăng hôm nay cảm giác tròn lạ thường.

Hắn ngẩng đầu lên, không ngờ lại nhìn thấy một tòa tháp.

Tòa tháp mà hắn đã thấy trước đây, giờ đây đang tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Ban ngày không thấy tòa tháp, buổi tối lại xuất hiện.

Kiến trúc của tòa tháp đó y hệt như của phương Tây, xuất hiện trên hòn đảo này, chẳng trách người kia không cho họ ra ngoài vào buổi tối, hóa ra buổi tối sẽ thấy cảnh tượng như vậy.

Sắc mặt Tần Vũ đột nhiên thay đổi, hắn vội vàng tìm một vị trí tương đối kín đáo rồi trốn đi.

Sau đó hắn nhìn thấy người ban ngày dặn họ buổi tối không được ra ngoài đã đi đến vị trí mà hắn vừa đứng, dừng lại ở đó.

Tim Tần Vũ như nhảy lên cổ họng, tưởng rằng sắp có chuyện gì xảy ra.

Nhưng không, người đó lại quỳ xuống trước tòa tháp, hai tay chắp lại, miệng lẩm bẩm những lời khó hiểu.

Trông vô cùng thành kính, dường như đang cầu nguyện điều gì đó.

Sau khi người đó rời đi, Tần Vũ mới từ từ bước ra, nhìn tòa tháp vẫn đứng sừng sững ở phía xa, sắc mặt Tần Vũ trở nên khó tả.

Sau đó hắn từ từ quay về phòng.

Đợi khoảng một giờ sau, bên ngoài đột nhiên lóe lên một bóng người, bóng người đó đang từ từ đến gần cửa sổ của hắn.

Tần Vũ vội vàng nhắm mắt lại, giả vờ ngủ say.

Người đó đứng bên cạnh cửa sổ nhìn một lúc lâu, có lẽ không phát hiện ra gì nên đã rời đi.

Tần Vũ vẫn nhắm chặt mắt, luôn cảm thấy có điềm chẳng lành, nhắm mắt lại vẫn tốt hơn.

Quả nhiên, chưa đầy một phút sau, người đó lại quay lại, phát hiện mắt hắn vẫn nhắm chặt, lần này mới thực sự rời đi.

Tần Vũ thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Mới nãy hắn có linh cảm, nếu không thì bây giờ đã bị người đó phát hiện rồi.

Bị người đó phát hiện không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Cùng lúc thở phào nhẹ nhõm, vì tối nay cũng không ngủ ngon, nên ngày hôm sau hắn xuất hiện trước mặt mọi người với hai quầng thâm mắt.

Nhìn thấy quầng thâm của hắn, người ban đầu nhắc nhở họ buổi tối không được ra ngoài có chút trầm mặc nhìn hắn một cái.

“Sao lại có quầng thâm mắt sâu như vậy?” “Hầy, tối qua cái giường đó cứng quá, làm tôi đau lưng.

Mãi mới lật người ngủ được thì lại gặp ác mộng, mơ thấy có người đang nhìn mình, làm tôi giật mình, không ngủ ngon được.” Tần Vũ nhàn nhạt nói.

Vương Bàn Tử nghe xong cũng không nói gì, gật đầu.

Cả nhóm rời đi, đến nơi ăn sáng.

Bữa sáng ở đây khá đa dạng, ăn rất thỏa mãn.

Trong đó có một loại quả rất kỳ lạ, chỉ ăn một quả đã có cảm giác no căng.

"Quả này có chút thú vị, nếu tôi mang quả này làm lương khô thì chẳng phải có thể tiết kiệm được rất nhiều tiền sao?" Giá của loại quả này cũng rẻ, rẻ hơn nhiều so với lương khô họ mua.

"Thứ này không có dinh dưỡng, không thể ăn mỗi ngày." Nghe Tần Vũ nói, Hồ Bát Nhất nhíu mày.

Hầy, loại quả này khá hợp khẩu vị của anh, vậy mà lại không có dinh dưỡng.

Tần Vũ mỉm cười, lại hỏi người bán quả mua thêm mấy quả nữa, đưa cho Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử có chút kinh ngạc nhìn quả trong tay.

"Cho tôi à?" Tần Vũ gật đầu: "Đương nhiên là cho anh rồi, không thì cho ai?" "Cảm ơn." Ở đây họ lại gặp người đàn ông hôm qua, chỉ là người đàn ông hôm nay mặt mũi bầm dập, cũng không biết đã gặp phải chuyện gì.

"Anh sao vậy?" Dù sao cũng đã quen biết, nên Tần Vũ bước tới hỏi một câu.

Chỉ là ánh mắt người đó lảng tránh, trông không muốn nói chuyện với Tần Vũ.

Tần Vũ cũng không hỏi nữa, định rời đi.

Nếu người ta không muốn nói chuyện, hắn cũng không cần phải mặt dày hỏi tới.

Người đàn ông đó đột nhiên đi lướt qua hắn, ngón tay khẽ móc vào ngón tay hắn.

Tần Vũ quay đầu lại nhìn một cái, lại phát hiện người đàn ông đó vội vã bỏ đi, bên cạnh hắn ta có một người bản địa khác đứng đó.

Lúc nãy có thể tránh đi, tại sao lại kéo tay hắn, điều đó có nghĩa là người này chắc chắn có chuyện muốn nói với hắn.

Nhưng lại không nói rõ, chắc chắn có thứ gì đó đang kiềm chế hắn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, sau khi nhận ra điều này, Tần Vũ có chút trầm mặc.

Bây giờ chắc chắn không thể tìm người đàn ông đó, dù sao bên cạnh hắn ta có những người bản địa kia.

Vì vậy, đợi một lúc nữa rồi hãy đi tìm.

Chương 452

Làm như vậy, để tránh bị những người bản địa phát hiện, khiến người đàn ông đó phải chịu tổn thương lần thứ hai, mặt khác cũng là vì sự an toàn của chính mình.

“Sao vậy?” Nghe câu hỏi, Tần Vũ lắc đầu.

Vừa rồi sắc mặt hắn không tốt lắm, nên Vương Bàn Tử tưởng hắn bị bệnh, quan tâm hỏi một câu.

“Tôi thấy sắc mặt cậu không tốt lắm?” Nghe Vương Bàn Tử nói, Tần Vũ lắc đầu.

“Chắc là lúc nãy ăn nhiều quá thôi, không sao, tôi nghỉ ngơi một chút là được.” Vì Tần Vũ đã nói vậy, Vương Bàn Tử cũng không hỏi nữa, gật đầu.

Ăn xong, họ quay về phòng của mình.

Vì tối nay phải làm một việc lớn, nên phải đi ngủ sớm.

Sau khi về phòng, khoảng một giờ sau, Tần Vũ đi thẳng ra khỏi cửa, hoàn toàn không nói gì với hai người kia, cũng không nói cho họ biết rốt cuộc hắn định đi đâu.

Chỉ có một mình hắn đi ra ngoài.

Hắn đến nơi gặp mặt lúc đầu, phát hiện người đàn ông đó quả nhiên ở đây.

Thấy hắn, người đàn ông đó vội vàng kéo hắn sang một bên.

“Anh nhất định phải cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng tiếp xúc với những người đó, nếu không, mạng nhỏ sẽ không giữ được.” Nghe người đàn ông đó nói, Tần Vũ nhíu mày, nhìn dáng vẻ thảm hại của

người đàn ông, chắc là đã bị đánh một trận.

"Vết thương trên người anh là sao?" Nghe câu hỏi, người đó hiếm khi im lặng.

Thấy hắn không muốn nói nguyên nhân, Tần Vũ cũng không hỏi nữa, chỉ lẳng lặng nhìn hắn.

"Nếu anh không muốn nói chuyện này thì cũng không sao, dù sao tôi cũng không thể cạy miệng anh ra được." Tần Vũ nói xong câu đó liền rời đi.

Nhìn bóng lưng Tần Vũ rời đi, người đó lộ vẻ mặt phức tạp.

Nhưng cuối cùng hắn cũng không đuổi theo.

Tần Vũ sau khi quay về phòng đã suy nghĩ, lúc đầu không phát hiện ra manh mối gì, nhưng bây giờ nhìn lại, lại thấy có vấn đề.

Đúng là có một chút không ổn.

Người đàn ông đó, từ lúc đầu đã có cảm giác rất thân quen với hắn, rõ ràng là người lạ không quen biết, lại có thể nói chuyện thân mật như vậy, thật có chút kỳ lạ.

Tần Vũ ngồi trước bàn, tay phải gõ nhịp trên mặt bàn, chống cằm suy nghĩ.

Trong đầu hắn hiện lên rất nhiều chuyện, bây giờ đầu óc thật sự có chút đau.

Hắn không nhịn được mà xoa xoa đầu.

Lượng thông tin thật sự quá lớn, khiến đại não hắn có chút không chịu nổi.

Nhưng những gì cần nghĩ vẫn phải nghĩ, lỡ như xảy ra chuyện gì, thì hối hận cũng không kịp.

Vì vậy, sau khi xoa đầu, hắn lại tiếp tục suy nghĩ về chuyện vừa xảy ra.

Người đàn ông đó dường như rất muốn hắn vào trong tòa tháp, nhưng đó là địa bàn của người khác, nếu vào đó sẽ xảy ra chuyện gì không ai biết được.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Tần Vũ lẩm lặng thở dài.

Lúc này, một tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên.

Tần Vũ nhíu mày đi mở cửa, bên ngoài là Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Hai người sắc mặt có chút kỳ quái, nhìn hắn muốn nói lại thôi.

"Hai người sao vậy?

Sao lại có vẻ mặt như thế?" "Hai chúng tôi vào trong nói được không?" Tần Vũ gật đầu, bèn để hai người vào.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Cậu còn nhớ người đàn ông mà chúng ta đã quen biết trước đây không?" Nghe Vương Bàn Tử nói, Tần Vũ gật đầu.

Đương nhiên hắn nhớ người đàn ông đó, hắn vừa mới gặp anh ta xong.

"Tôi đi tìm anh ta, sau đó đi hỏi những người bản địa ở đó, kết quả họ nói với tôi, người đó đã qua đời mấy ngày trước rồi, chết ở trong tòa tháp đó." Nghe Vương Bàn Tử nói, Tần Vũ nhíu mày, không thể nào, hắn vừa mới gặp người đó.

Người đó là một người sống sờ sờ, hắn còn sờ tay người đó, vẫn còn ấm.

"Không thể nào." Tần Vũ có chút không thể tin được.

"Có gì mà không thể, chuyện như vậy không phải thường thấy

sao?

Bây giờ chúng ta có thể vào trong tòa tháp đó xem thử không?" Nghe Vương Bàn Tử nói, Tần Vũ càng cảm thấy không ổn, nhưng rốt cuộc không ổn ở đâu thì cũng không nói ra được.

"Bây giờ chúng ta tạm thời đừng đi, không ai có thể đảm bảo bên trong đó sẽ xảy ra chuyện gì, nên tốt nhất là không nên đi." Ban đầu Vương Bàn Tử định gật đầu, nhưng lại bị Hồ Bát Nhất bên cạnh ngắt lời.

"Nếu không có chuyện gì, tối nay tôi vẫn sẽ ra ngoài xem như thường lệ, hai người về trước đi, nghỉ ngơi đi." Hồ Bát Nhất nói xong liền dẫn Vương Bàn Tử rời đi.

Tần Vũ gật đầu với hai người rồi quay về phòng.

Nhớ lại câu nói lúc nãy của Vương Bàn Tử, tâm trạng Tần Vũ không được vui vẻ cho lắm.

Nếu những gì Vương Bàn Tử nói là thật, vậy tại sao lúc nãy hắn lại gặp người đó?

Tần Vũ lẳng lặng thở dài, một ngày mà có quá nhiều chuyện xảy ra.

Không nghĩ nữa, hắn quay đầu đi ngủ.

Đến tối, hai người kia đến đúng giờ.

Chương 453

Vì tối nay phải đến đó xem thử, nên cả ba phải đi cùng nhau.

Lần trước hắn ra ngoài xem, bên ngoài không có nguy hiểm, chỉ sợ bị người kia phát hiện mà thôi.

"Cẩn thận một chút, vì tôi sợ người quản lý đó đang ở gần đây." Nghe hắn nói, hai người còn lại gật đầu, sau đó cả nhóm cẩn thận đi ra ngoài.

Bên ngoài tối om, hoàn toàn không nhìn thấy gì xung quanh.

Mặt trăng hôm nay kỳ tích không xuất hiện, điều này vừa có lợi vừa có hại.

Lợi là không dễ bị người khác phát hiện, nhưng hại là cũng không dễ phát hiện người khác, hơn nữa trời tối đen như mực, không nhìn rõ gì cả, lỡ như bước hụt một bước thì sao?

Họ tìm một chỗ để trốn, quan sát trước đã.

Mây đen chắc là mây trôi qua, một lát nữa sẽ đi, lúc đó ánh trăng chiếu xuống, cảnh vật ở đây sẽ như thế nào?

Sẽ nhìn rõ mồn một.

Quả nhiên như hắn nghĩ, một lúc sau, đám mây đó từ từ rời đi, ánh trăng trong sáng lại chiếu rọi mặt đất.

Cả nhóm nhìn nhau một cái, sau đó lập tức đi về phía trước.

Nơi cần đến ở không xa phía trước.

Nơi này đối với họ không đặc biệt xa lạ, dù sao ban ngày họ đều ở đây.

Nhưng buổi tối thì họ chưa từng đến nơi này.

Sau khi đến nơi này, hai người kia nhận ra có điều không ổn, ngẩng đầu lên thì phát hiện tòa tháp mà ban ngày hoàn toàn không thấy đang ở ngay trước mặt.

"Hóa ra thứ ban ngày không thấy được, buổi tối lại thấy được à, thật kỳ lạ.

Vậy tại sao những người đó lại không cho chúng ta ra ngoài?

Chẳng lẽ là vì sợ chúng ta nhìn thấy thứ này sao?" Nghe câu nói đó, Tần Vũ gật đầu, có khả năng là vì lý do đó, nhưng cũng không chắc chắn.

"Chúng ta có vào xem thử không?" Nghe câu hỏi, hai người còn lại lắc đầu.

Họ không hiểu tại sao tòa tháp lại ở gần như vậy, cảm giác như nó đã di chuyển.

Vì vậy nếu buổi tối đột ngột vào, rất dễ xảy ra chuyện.

Đợi ban ngày vào một lần xem thử, ít nhất là xem bên trong có thứ gì, buổi tối mới có thể vào lại.

"Chúng ta ban ngày vào một chuyến, sau đó tối ngày thứ hai hãy vào lại." Nghe câu nói đó, hai người còn lại gật đầu, nhanh chóng rời khỏi đây.

Sau khi quay về phòng, ba người ở cùng một phòng, dù sao có chuyện cần bàn, nên phải ở cùng một phòng.

Nhưng vì chuyện đã gặp trước đây, nên Tần Vũ đề phòng hai người kia.

"Người đó mỗi tối đều sẽ đi tuần tra, nên chúng ta phải cẩn thận một chút.

Tôi đã chuẩn bị mấy chỗ, hai người ngủ ở đó trước đi, tôi sẽ

nhắm mắt ngủ trước, đợi người đó đi rồi, chúng ta lại nói chuyện." Nghe câu nói đó, hai người còn lại gật đầu.

Có lẽ họ ngủ quá say nên không chú ý đến điểm này.

Nếu đã vậy, thì ngủ trước đã, nhân cơ hội này để tránh sự kiểm tra của người đó.

Sự kiểm tra của người đó đối với họ không phải là một chuyện đơn giản.

Vì nếu người đó thấy ba người họ ở cùng nhau, chắc chắn sẽ sinh nghi, nên hai người còn lại phải trốn đi.

Nhưng nơi này lớn như vậy, trốn ở đâu đây?

Sau khi suy nghĩ, hắn dùng chăn che hai người lại, rồi để đầu mình lộ ra, nhắm chặt mắt.

Người đó nửa đêm quả nhiên đã đến.

Nhìn thấy dáng vẻ của hắn, người đó nhíu mày, có lẽ đã phát hiện ra điều gì đó, bèn nhìn vào chăn của hắn.

Một lúc lâu.

Một lúc sau không có động tĩnh gì nữa, hắn tưởng người đó đã đi rồi, bèn mở mắt ra.

Nhưng không ngờ lại thấy người ở bên ngoài nhìn hắn không phải là người quản lý, mà là người đàn ông hắn đã quen biết ban ngày.

Người đó cũng thấy hắn đã mở mắt, bèn hoảng hốt rời đi.

Chẳng lẽ vào đêm hôm đó, người hắn thấy cũng là người đàn ông này sao?

Chứ không phải người quản lý đó.

Nhưng tại sao người đàn ông này lại xem hắn đã ngủ chưa?

Rốt cuộc có ý đồ gì?

Sau khi gọi hai người kia dậy, cả ba có chút trầm mặc.

Sau đó hắn mới kể toàn bộ chuyện này cho hai người kia.

Hai người kia nghe xong có chút kinh ngạc.

“Trước đây không phải là người quản lý đó sao?

Bây giờ lại biến thành một người khác?” Vương Bàn Tử cảm thấy không hiểu rõ trình tự này, nên hỏi một câu.

Chương 454

“Lúc đầu tôi cũng tưởng là người quản lý đó, nhưng không ngờ lại là người đàn ông này.

Hôm nay tôi mới phát hiện ra là anh ta.

Nhưng anh ta thấy tôi đã tỉnh, cũng không biết sẽ gây ra chuyện gì.” Nghe câu nói đó, hai người còn lại trầm mặc.

Bởi vì trong lòng họ, người đó đã chết rồi, không phải là người sống, nhưng với Tần Vũ thì người đó vẫn còn sống.

Cách nói của hai bên không giống nhau, tự nhiên sắc mặt cũng không giống nhau.

“Sắc mặt hai người sao kém vậy?

Có chuyện gì sao?” Nghe Tần Vũ hỏi, sắc mặt hai người càng kém hơn, cảm giác như bị bệnh vậy.

“Được rồi, được rồi, không có gì đáng lo, đợi ban ngày chúng ta vào trong tòa tháp đó xem thử không phải là biết sao.” Nghe câu nói đó, hai người kia thở dài, bây giờ cũng chỉ có thể như vậy, dù sao cũng không chắc chắn người đàn ông đó còn sống hay không.

Nếu trong tòa tháp nhìn thấy thi thể của hắn, vậy thì mọi chuyện sẽ rõ ràng.

“Bây giờ chúng ta ngủ trước đi, dưỡng tinh súc duệ, chờ đợi ngày mai đến.” Nghe Tần Vũ nói, hai người còn lại gật đầu, bèn ngủ lại ở đây, dù sao giường ở đây rất lớn, nếu hai người ngủ chung cũng không sao.

Sáng sớm hôm sau, họ tỉnh dậy.

Sau đó cả nhóm tùy tiện ăn một quả, rồi đến trước tòa tháp đó.

Xung quanh tòa tháp không một ngọn cỏ, ban đầu họ còn thấy vườn hoa.

Nhưng bây giờ không còn gì nữa, vườn hoa không còn, cây cối xung quanh cũng không còn, thậm chí cả những bãi cỏ cũng không còn.

Cũng không biết mấy ngày họ rời đi, đã xảy ra chuyện gì?

Thứ gì đã khiến nơi này biến thành bộ dạng này?

Chuyện này không ai biết, không ai hiểu.

"Bây giờ chúng ta làm sao?

Có vào không?" Vương Bàn Tử lẳng lặng hỏi một câu.

Bây giờ tòa tháp trông còn đáng sợ hơn trước.

"Vì chúng ta đã đến đây, vậy thì chắc chắn phải vào." Tần Vũ nói xong câu đó liền đi vào trước.

Nhiệt độ bên ngoài ổn, có ánh nắng chiếu rọi.

Nhưng sau khi vào bên trong, nhiệt độ đột nhiên giảm xuống, cả người trở nên lạnh băng.

Cảm giác này khiến cả nhóm rất khó chịu.

Vì đi ra ngoài khá vội vàng, nên hoàn toàn không mang theo mấy bộ quần áo dày, có lẽ cũng không ngờ nhiệt độ bên trong lại giảm nhiều như vậy.

Vương Bàn Tử run rẩy, xoa xoa tay.

"Cái nơi quỷ quái này cũng lạnh quá đi, còn lạnh hơn những nơi tôi đã đi." Thấy bộ dạng của Vương Bàn Tử, hai người còn lại cũng lạnh đến không chịu nổi.

“Ai mà biết nơi này lạnh như vậy, tôi cứ tưởng nơi này ấm áp lắm, không ngờ lại lạnh thế này.” Tần Vũ lẳng lặng thở dài, hơi thở ra đều là màu trắng.

Có thể thấy nơi này rốt cuộc lạnh đến mức nào.

Sau khi vào nơi này, họ phát hiện trước mặt chỉ có một cầu thang xoắn ốc, thông lên mấy tầng trên.

Vì số tầng của tòa tháp quá cao, nên không có cách nào leo lên tầng cao nhất, chỉ có thể đi từng bước một.

“Hôm nay chúng ta không lẽ phải leo mãi lên trên sao?” “Quên chuyện chúng ta đã gặp rồi à?” Vương Bàn Tử có chút mờ mịt quay đầu lại, không nhớ đã gặp chuyện gì như vậy?

“Quả nhiên quên rồi.

Tóm lại, nếu một bức chân dung xuất hiện ở nơi quỷ dị này, mà trên đó có treo một tấm vải trắng, tốt nhất đừng vén lên, nếu không, sẽ có chuyện không hay xảy ra.” Mặc dù không biết câu nói này từ đâu ra, nhưng họ cũng ngoan ngoãn, không vén tấm vải trắng đó lên.

Những nơi khác cũng không có gì, có lẽ thứ đặc biệt nhất là tấm vải trắng này.

“Hay là tôi vén lên đi, cảm giác cũng không có gì mà.” “Không được, chúng ta lên trên xem trước đi.” Hồ Bát Nhất đã nói vậy, nếu còn cố chấp, dễ gây ra chia rẽ.

Cả nhóm vào tầng 5, tầng 5 đông đúc hơn tầng 4 rất nhiều.

Bên trong bày đầy các loại hình cụ, một số hình cụ trên đó thậm chí còn dính máu, trông khá rùng rợn.

“Đây đều là đồ chơi gì vậy?

Bày đầy cả một phòng.” Vương Bàn Tử đi đến quan sát kỹ, những

thứ đó trông nguy hiểm, nhưng trên đó phủ đầy bụi, cũng không biết đã bao nhiêu năm rồi.

Anh ta cầm một con dao lên, hơi múa may một chút, phát hiện con dao này vẫn còn sắc bén.

"Nếu con dao này sắc bén như vậy, hay là tôi lấy dùng tạm đi." Vương Bàn Tử ước lượng hình cụ trên tay, nhàn nhạt nói.

Tần Vũ cũng không nói nhiều, chỉ nói với Vương Bàn Tử: "Nếu anh muốn lấy thì cứ lấy đi, nhưng cũng không biết thứ này có hữu dụng không, lỡ như xảy ra nguy hiểm, anh phải chịu trách nhiệm." Vương Bàn Tử có chút khinh thường, thứ này có thể xảy ra nguy hiểm gì chứ, không phải chỉ là mấy con dao thôi sao, lại không phải là người, có thể có suy nghĩ gì.

Thấy Vương Bàn Tử ngoan cố như vậy, Tần Vũ bất lực thở dài.

Nếu đã muốn lấy, thì cứ để anh ta cầm, dù sao có chuyện gì cũng nhắm vào anh ta.

Ở đây cũng không phát hiện ra thứ gì khác, chỉ có một đống hình cụ.

Cảm giác như nơi này đã được sử dụng trong thời gian gần đây.

Dù sao máu trên đó trông khá tươi, chắc là chưa đông lại bao lâu.

Chương 455

"Đi thôi, chúng ta lên tầng tiếp theo." Nghe Tần Vũ nói, họ gật đầu.

Sau đó cả nhóm lần lượt lên tầng tiếp theo, cũng là tầng 6.

Vừa lên đã thấy một cảnh tượng khiến người ta kinh ngạc.

Trước mặt họ đều là những người đã khô quắt, số lượng cực kỳ nhiều, khiến họ đếm cũng không xuể.

Vương Bàn Tử kinh ngạc đến mức miệng có thể nuốt cả trái đất.

Gã có chút ngây người, hai người còn lại lại có chút cẩn thận, nhưng sau khi thấy những người khô quắt trước mặt dường như không có nguy hiểm, hai người mới yên tâm.

"Ở đây nhiều người quá, từng người một trông như đã chịu đựng nỗi đau khổ tột cùng, dù sao nhìn biểu cảm của họ, đều là tuyệt vọng." Hồ Bát Nhất nhàn nhạt nói, hai người còn lại cũng quan sát kỹ, quả nhiên trên mặt những người này đều mang một tia kinh hoàng, và sự tuyệt vọng vô tận.

"Nhìn tay của họ đi, trên cổ tay hình như có vết kim tiêm." Mặc dù thi thể của những người đó đã khô quắt, nhưng vì vết kim tiêm đó quá lớn, nên sau khi da khô lại, vết kim đó càng rõ ràng hơn.

Ở tầng trên, họ đã thấy những hình cụ đó, bên trong đúng là có những thứ giống như kim, chẳng lẽ những người này đều là những người đã chịu những hình phạt đó?

Cả nhóm đi vào xem thử, vì những thi thể đều đã khô quắt, nên không nhìn rõ những người đó trông như thế nào, chỉ có thể dựa vào đặc điểm cơ thể để phán đoán là đàn ông hay phụ nữ.

Nơi này khá lớn, đồ đạc bên trong rất lộn xộn, phải từ từ quan sát, nếu không, lỡ như bỏ sót thứ gì, mà thứ đó lại hữu dụng, thì chẳng phải lỗ to sao.

Cả nhóm đều quan sát kỹ lưỡng.

Vương Bàn Tử có lẽ khá hứng thú với những người này, nên phần lớn thời gian đều ở trước mặt họ, chứ không đi nơi khác.

Thấy bộ dạng này, hai người còn lại cũng bất lực thở dài.

Nếu anh ta không muốn ở lại đây, thì cứ để anh ta chơi với những người đó, Tần Vũ và Hồ Bát Nhất đi nơi khác.

Họ phát hiện phía sau bức tường bên đó có một gian nhỏ, trong gian nhỏ này bày một số đồ lặt vặt, bên trong lại có cả sổ ghi chép.

"Xem này, lại có cả sổ ghi chép." Nghe Tần Vũ nói, Hồ Bát Nhất vội vàng chạy tới.

Hai người mở sổ ghi chép ra, phát hiện bên trong không có gì cả, một cuốn sổ ghi chép trống không.

Hai người đều có chút thất vọng.

Nhưng nếu đã tìm được một cuốn sổ như vậy, điều đó có nghĩa là những thứ được đặt ở đây chắc chắn sẽ có ích, hai người bắt đầu điên cuồng lật tìm, một lúc lâu cũng không tìm được.

Vương Bàn Tử lúc đầu đang quan sát những người mà mình quan sát.

Nhưng sau đó cảm thấy nhàm chán, định rời đi.

Nhưng không ngờ, vào khoảnh khắc anh ta quay người, những thi thể khô quắt phía sau đột nhiên mở mắt ra, lộ ra hai hốc mắt đen ngòm.

Nhưng Vương Bàn Tử hoàn toàn không hay biết.

Hắn cứ mải mê nhìn đi đâu đó, không biết bị thứ gì hấp dẫn mà cứ đứng yên tại chỗ không hề nhúc nhích.

Phía sau, đám người kia di chuyển cực kỳ nhẹ nhàng, lướt tới như một cơn gió, không gây ra bất kỳ cảm giác nào.

Trong tình huống này, Vương Bàn Tử nhíu mày, luôn cảm thấy có một dự cảm chẳng lành.

Gã quay đầu lại và phát hiện ra một bất ngờ kinh hoàng.

Trước mặt gã chính là mấy cái xác khô khi nãy, tất cả đều mang vẻ hung ác tàn bạo, như thể muốn ăn tươi nuốt sống gã.

Vương Bàn Tử vội vàng né tránh, trên má rịn ra vài giọt mồ hôi lạnh.

Nếu không phải gã đã cảm thấy có gì đó không ổn từ trước, gã cũng sẽ không quay người lại, và tự nhiên cũng không thể thấy được hành động lén lút của chúng.

Gã thầm thở phào nhẹ nhõm, may mà mình phản ứng kịp, nếu không thì chẳng phải toi đời rồi sao.

Hai người kia cũng không biết đã chạy đi đâu mất.

Vương Bàn Tử hiện giờ hoàn toàn không tìm thấy họ, chỉ có thể một mình đối mặt với đám thây khô đột nhiên cử động này.

Số lượng thây khô thực sự quá đông, khiến gã có chút không chống đỡ nổi.

Gã hoảng loạn né tránh, lúc đầu tốc độ của đám thây khô không quá nhanh, nhưng càng về sau, chúng lại càng lúc càng nhanh hơn.

Vương Bàn Tử lách từ bức tường này sang bức tường khác, xem ra đám thây khô này đúng là không có não, nếu không đã sớm tóm được gã rồi.

Thay vào đó, chúng chỉ biết húc đầu vào tường.

Gã im lặng quan sát, trong lòng lại thở phào một hơi, may mà trí thông minh của đám thây khô này không cao.

Nếu không, hôm nay gã e là phải bỏ mạng ở đây rồi.

Trong lòng vừa mới thả lỏng, không ngờ đám thây khô kia lại quay lại, lần này chúng không còn húc đầu vào tường nữa, trong mắt loé lên những tia sáng kỳ dị.

Chúng phảng phất như đã biến thành một kẻ khác, gã cảm thấy có gì đó không ổn.

Quả nhiên, những thứ này đồng loạt lao về phía vị trí của gã.

Tốc độ của chúng cực nhanh, khi gã còn chưa kịp phản ứng, đám thây khô đã lao đến trước mặt.

Vì tốc độ của chúng lúc nãy không nhanh như vậy nên việc tăng tốc đột ngột khiến gã không kịp trở tay.

Vương Bàn Tử bị tóm được, gã tưởng rằng đám thây khô sẽ cắn chết mình.

Nhưng không, chúng chỉ bắt giữ gã, sau đó mấy cái thây khô cùng nhau khiêng gã lên, chuẩn bị đi xuống lầu.

Gã không biết chúng định giở trò quỷ gì, nhưng Vương Bàn Tử vẫn cố gắng giãy giụa, muốn lớn tiếng kêu cứu.

Chương 456

Lúc này, Tần Vũ và Hồ Bát Nhất đang nỗ lực tìm kiếm thứ gì đó ở một nơi khác.

Tần Vũ đột nhiên nghe thấy âm thanh, bèn định đi ra ngoài xem thử.

"Cậu đi đâu đấy?" Thấy Tần Vũ chuẩn bị ra ngoài, Hồ Bát Nhất hỏi một câu.

"Tôi hình như vừa nghe thấy có tiếng người kêu cứu, tôi sợ Vương Bàn Tử xảy ra chuyện, nên muốn ra ngoài xem sao." Nghe Tần Vũ nói vậy, Hồ Bát Nhất gật đầu, để một mình Tần Vũ ra ngoài là được rồi, nếu có chuyện gì thì gọi anh ra sau.

"Vậy cậu đi trước đi, nếu có chuyện gì xảy ra thì gọi tôi." Tần Vũ im lặng gật đầu, sau đó bước ra ngoài.

Vừa ra tới nơi, hắn liền nhìn thấy đám thây khô vốn đang đứng yên tại chỗ lúc nãy đã đột nhiên cử động.

Trên tay chúng đang khiêng Vương Bàn Tử, thấy gã ra sức giãy giụa nhưng không thoát ra được, ánh mắt Tần Vũ trở nên nghiêm túc.

Hắn bắt đầu gọi Hồ Bát Nhất, Hồ Bát Nhất nghe thấy tiếng gọi liền vội vàng chạy ra.

Cả hai cùng nhìn thấy bộ dạng thảm hại của Vương Bàn Tử.

"Ngây ra đó làm gì?

Còn không mau cứu tôi." Miệng Vương Bàn Tử không biết bị nhét thứ gì, nói chuyện có chút khó khăn, mãi mới nhổ được thứ đó ra, giờ mới bắt đầu la hét om sòm.

Nghe tiếng la hét, hai người mới hoàn hồn sau cơn chấn động, vội vàng xông tới định cứu người, nhưng lúc này Vương Bàn Tử đã bị đám thây khô khiêng xuống lầu.

Cả hai cũng đuổi theo, nhưng không ngờ cầu thang đột nhiên biến mất, trở thành một khoảng đất trống.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị khó tin này, sắc mặt mấy người đều không được tốt cho lắm, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng điều quan trọng nhất bây giờ là phải đi cứu Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử hiện giờ sống chết chưa rõ, nhớ lại những dụng cụ tra tấn đã thấy trước đó, Tần Vũ không khỏi hoảng hốt.

"Đi thôi, chúng ta xuống bằng cửa sổ." Trong ba lô của hắn có dây thừng và đủ thứ dụng cụ, hoàn toàn có thể trèo ra ngoài từ cửa sổ, may mà ở đây có cửa sổ, mỗi tầng lầu đều có. *** "Được rồi, có gì mà phải kinh ngạc." Người nọ nói với giọng điệu nhàn nhạt, đối với hắn cũng không có bất kỳ uy hiếp nào, nên hắn cũng yên tâm.

Huống hồ gã này còn bị những sợi xích sắt kia khóa lại, nên hắn cũng không lo lắng.

"Vậy người bên ngoài kia là ai?" "Người đó là ta, chẳng qua chỉ là một ảo ảnh ta tạo ra mà thôi, mục đích là để dụ các ngươi vào, xem ra ngươi cũng khá thức thời đấy." Cái thây khô trước mặt nhếch mép cười, vì trên mặt chỉ còn lại một lớp da mỏng nên khi cười trông đặc biệt rợn người.

"Ngươi tìm ta là để ta thả ngươi ra à?" Tần Vũ thử đoán, người nọ gật đầu, đúng là như vậy.

Mục đích của gã là để mấy người họ đến đây, sau đó thả gã ra ngoài.

“Nhưng tại sao ngươi lại chắc chắn rằng ta sẽ thả ngươi ra?” “Lại gần đây.” Người nọ im lặng nói, nhưng Tần Vũ không hề bước tới.

Hắn không ngốc, tuy không biết người trước mặt định giở trò quỷ gì, nhưng đứng gần như vậy rất dễ bị tấn công.

“Ta không làm hại ngươi đâu.” Nghe người đàn ông trước mặt nói vậy, Tần Vũ khinh thường cười một tiếng, làm sao hắn có thể tin tưởng gã đàn ông này được?

“Ngươi cứ ở yên trong này đi, ở đây cũng tốt mà, không phải lo ăn, không phải lo uống.” Câu nói này mang đầy vẻ châm chọc.

Sau đó, hắn chậm rãi rời khỏi vị trí của người đó, đi đến một nơi khác.

Xung quanh cũng không có gì kỳ lạ, có lẽ ở tầng này, điều kỳ lạ nhất chính là gã đàn ông trước mặt rồi.

Thấy hắn rời đi, sắc mặt gã đàn ông kia không được tốt cho lắm.

May mà Vương Bàn Tử ở cách đó không xa, nên gã thầm gọi tên Vương Bàn Tử trong lòng.

Vương Bàn Tử dường như cảm nhận được điều gì, quay đầu nhìn lại.

Gã phát hiện người đàn ông kia đang gọi mình.

Vương Bàn Tử nhíu mày nhìn người đàn ông: “Gọi tôi làm gì?” Nghe thấy giọng điệu không thân thiện, gã đàn ông kia liền che giấu sự phẫn nộ trong lòng, trên mặt lại tỏ ra hòa nhã.

“Ta có một món đồ tốt muốn cho ngươi, món đồ này vô giá, ta cũng không dám cầu ngươi đưa ta ra ngoài, chỉ hy vọng ngươi có thể mang món đồ này ra ngoài.” Vương Bàn Tử có chút cảnh giác nhìn

người đàn ông trước mặt, gã tò mò không biết món đồ mà gã đàn ông này nói là gì?

"Món đồ đó ở đâu?" Nghe Vương Bàn Tử hỏi vậy, người nọ lộ ra một nụ cười khó thấy, nhưng nụ cười này, Vương Bàn Tử không hề nhìn thấy.

"Ở trên tay phải của ta." Vương Bàn Tử chạy tới, Hồ Bát Nhất và Tần Vũ đang quay lưng về phía gã, nên không hề nhận ra tình huống này.

Giọng của Vương Bàn Tử không lớn, nhưng kỳ lạ là hai người kia lại không hề nghe thấy.

Tất nhiên Vương Bàn Tử hiện giờ không nhận ra có gì đó không ổn, vẫn tự mình làm theo ý mình, muốn lấy món đồ trong tay người kia.

Đó là một hòn đá đen sì, trông rất bình thường.

"Đây là món đồ của ngươi à?" Người nọ gật đầu.

"Món đồ này cũng chẳng có gì lạ cả." "Đợi đã, để ta nếm thử mùi vị của nó, xem có phải vì để lâu quá mà hỏng rồi không." Nghe những lời vô lý của người kia, Vương Bàn Tử nhíu mày, chuyện gì vậy, thứ này mà cũng ăn được sao?

"Không phải đây là một hòn đá sao?

Lẽ nào nó có vị?" Thấy Vương Bàn Tử không muốn đưa hòn đá cho mình, người nọ trong lòng lo lắng hơn nhiều, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra bình tĩnh.

"Đương nhiên rồi, ngươi có thể nếm thử, dù sao ta cũng đã liếm qua rồi." Lời vừa nói ra, ý định muốn nếm thử ban đầu của Vương Bàn Tử hoàn toàn biến mất.

Thứ này đã ghê tởm như vậy, huống hồ còn bị cái thây khô trước mặt này liếm qua, làm sao có thể liếm lại được chứ?

Vốn dĩ gã không định đưa hòn đá cho người đàn ông trước mặt, nhưng khi nhìn chằm chằm vào mắt gã ta, gã đột nhiên như bị quỷ ám.

Gã im lặng nhét hòn đá vào miệng người kia.

Trong mắt người đó lóe ra một tia sáng, ánh mắt tràn đầy vẻ tất thắng.

Quan trọng nhất là, sau khi hòn đá tiến vào miệng gã, da thịt trên người gã đột nhiên khôi phục lại hoàn toàn, trở lại thành dáng vẻ của một gã mập nhỏ như trước.

Chương 457

Xiềng xích trên người gã cũng tự động bung ra, hoàn toàn không thể khống chế được nữa.

Nhìn thấy sự thay đổi của người trước mặt, Vương Bàn Tử vô cùng kinh ngạc.

“Thật sự cảm ơn ngươi nhiều lắm, cảm ơn nhé, tiểu mập.” Người kia cười ha hả, lướt qua Vương Bàn Tử, xông thẳng đến trước mặt Tần Vũ.

Hắn ra tay muốn móc tim Tần Vũ, nhưng phản ứng của Tần Vũ cũng không chậm chạp, lập tức né được đòn tấn công của gã.

Hồ Bát Nhất không ngờ người kia lại sống lại, nên giờ đang vô cùng kinh ngạc nhìn gã.

“Sống lại rồi sao?

Xiềng xích trên người đâu?” *** “Không còn bao nhiêu.” “Đúng vậy, tôi đã sống sót, điều đó chứng tỏ tôi đủ năng lực để tiến vào nơi đó.” Thì ra là vậy.

Sau khi rời khỏi đó, họ quay về nơi ở.

Ngày hôm sau, ông chủ kia đã gửi tất cả trang bị đến.

Ông chủ này rất giàu có, nên trang bị gửi đến tự nhiên cũng vô cùng tinh xảo.

Họ dự định một tuần sau sẽ xuất phát, trong vòng một tuần, phải chuẩn bị xong mọi thứ, ví dụ như phương thức liên lạc với nhau, và gặp mặt nhau để làm quen.

Nếu không, đến lúc đó hai mắt một màu đen, ai cũng không quen

biết ai.

Nghe lời triệu tập của ông chủ, họ nhanh chóng đến địa điểm gặp mặt.

Ba người họ đến khá sớm, người bên trong không nhiều.

Họ tùy tiện chọn một chỗ ngồi xuống, sau đó người đến ngày càng đông, có trai xinh gái đẹp, cũng có một vài ông già trông khá trầm ổn.

Thấy mọi người gần như đã đến đủ, ông chủ từ trong phòng nhỏ bước ra, nhìn đám người trước mặt và nở một nụ cười.

"Chào mừng mọi người đến đây.

Hôm nay, mục đích là để cho mọi người một cơ hội làm quen, có thể tùy tiện kết giao, nếu không kết giao cũng có thể làm quen với nhau.

Thời gian tiếp theo dành cho các vị." Nói xong một đoạn, vị ông chủ kia liền rời đi.

Ba người họ yên lặng ngồi một bên, cẩn thận quan sát.

Lần này số lượng người đi không ít, trong đó có cả con gái.

Các cô gái ăn mặc khá kín đáo, rõ ràng thời tiết nóng như vậy nhưng lại mặc áo dài tay.

Có một số người đã quen biết nhau từ trước, nên bây giờ sau khi nhìn thấy nhau, về cơ bản đều đã lập đội xong.

Đột nhiên, có một cô gái nhìn thấy họ, bèn bước tới.

"Chào các anh, tôi là Lý Nghiên, một nhiếp ảnh gia.

Tôi có thể cùng tổ đội với các anh không?" Nghe người kia nói vậy, ba người nhìn nhau một cái.

Nếu thêm một người nữa, đối với họ cũng không phải là chuyện

có lợi, nhưng đã là một đội, nếu từ chối thì khó tránh khỏi sẽ gây ra sự nghi ngờ của người khác.

Vì vậy, ba người đồng loạt gật đầu.

Lý Nghiên mỉm cười, kéo một chiếc ghế ra ngồi xuống.

"Tôi cảm thấy các anh nhìn tôi có vẻ căng thẳng?

Lẽ nào trên mặt tôi có dính gì sao?" Nghe cô nói vậy, ba người lắc đầu.

"Đừng tưởng tôi thật sự chỉ là một nhiếp ảnh gia, thực ra tôi có học những thứ khác, như khảo cổ, đều có học qua một chút, sẽ không làm vướng chân mọi người đâu." Nghe cô gái nói vậy, ba người cười gật đầu.

Những người khác cũng đã lập thành từng nhóm hai ba người, cùng nhau trò chuyện.

Họ cũng chỉ chào hỏi tượng trưng với các đội khác để làm quen.

Một ngày nhanh chóng trôi qua, mọi người đã quen biết nhau, trong đội cũng đã nhớ được ít nhiều.

Chẳng mấy chốc đã đến tuần sau.

Số người đi khá đông, nên không chỉ cần một chiếc xe, mà phải cần mấy chiếc mới có thể chở hết mọi người đến nơi đó.

Chiếc xe hạng sang tiến vào nơi đó, có lẽ vì đã đả thông quan hệ từ trước nên không có ai ngăn cản.

Người quá đông, cần phải dựng mấy cái lều, loại lều lớn.

May mà những người làm việc này đều là chuyên gia, họ không cần phải bận tâm, chỉ cần ở đó xem là được.

Nhìn họ lấy ra từng món thiết bị, mỗi món đều có giá trị không

nhỏ.

Họ dựng trại ngay ở cổng làng, cử một chiếc máy bay không người lái bay thẳng vào để khảo sát địa hình.

Hình ảnh mà máy bay không người lái truyền về hiện lên trên máy tính, tự động hình thành một cấu trúc ba chiều.

Nhìn họ dùng những trang bị này, Tần Vũ không khỏi cảm thán, nếu lúc đó mình cũng có trang bị tốt như vậy, có lẽ đã không thảm hại đến thế.

Nhưng tuyệt đối không thể nói cho người kia biết mình đã từng đến đây, nếu không sẽ gây ra rắc rối.

Hắn giả vờ không quen thuộc với nơi này, đi loanh quanh một chút.

Vì những người khác cũng đang đi dạo xung quanh, nếu không đi cùng đại đội thì quả thực có chút quá đột ngột, dễ gây sự chú ý của người khác.

Vì vậy, hắn đi cùng đám người đó xem xét xung quanh, nhưng cũng không đi quá xa.

Chương 458

Rốt cuộc cũng không biết ở xa có thứ gì, lỡ như có thứ gì đó không tốt thì sẽ rất phiền phức.

Sau khi đi dạo một lúc, đám người mới lục tục quay về.

Máy bay không người lái đã hoàn toàn khảo sát xong địa hình bên trong, nhiệt độ cũng đã được tính toán.

Mỗi người đều có một chiếc máy tính cầm tay, một chiếc máy tính nhỏ gọn, bên trong có một số dữ liệu vi mô.

Thứ này có giá trị không nhỏ, rốt cuộc có thể làm nhỏ gọn như vậy, lại có thể chứa dung lượng của một chiếc máy tính lớn, tự nhiên vô cùng quý giá. *** "Được rồi, được rồi, việc quan trọng nhất của chúng ta bây giờ là xem nên đi hướng nào, chứ không phải cãi nhau ở đây.

Cãi nhau cũng không giải quyết được vấn đề gì, chỉ tổ thêm phiền não." Một người có tính tình khá tốt lên tiếng.

Những người kia cũng biết bây giờ không phải là lúc cãi nhau, bèn gật đầu.

"Chúng ta nên đi hướng nào?" Ý kiến của mỗi người đều không giống nhau, có người muốn đi bên trái, có người muốn đi bên phải, ý kiến trái ngược nhau.

"Hay là thế này, chúng ta chia ra đi.

Ai muốn đi bên trái thì đi bên trái, ai muốn đi bên phải thì đi bên phải.

Như vậy đối với cả hai bên đều công bằng." Tần Vũ nhàn nhạt nói một câu, những người khác đều gật đầu đồng ý.

Tần Vũ, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất, ba người chọn đi vào bên trong.

Ông chủ kia cũng chọn đi vào trong, rốt cuộc ông ta muốn tìm bình sứ Thanh Hoa, mặc dù không biết bình sứ Thanh Hoa đã ở trong tay Tần Vũ.

Còn mấy người không cam tâm kia thì đi thẳng về hướng khác, trở lại nơi ban đầu.

Họ không tin ở nơi đó không tìm được lối ra khác.

Nhìn bộ dạng ngoan cố của đám người đó, mấy người thở dài.

Thôi vậy, cũng phải để họ nhận được một bài học, nếu không thì chết cũng không thay đổi.

"Đi thôi, không cần quan tâm đến họ nữa." Rốt cuộc người có thực lực không ít, những người có thực lực đều đi theo họ, còn những người không có thực lực kia thì chỉ mong mau chóng tìm được lối ra để rời khỏi đây.

Đi được không bao xa, họ phát hiện đám người kia lại quay lại, ai nấy sắc mặt đều không được tốt, cũng không biết đã gặp phải chuyện gì mà sắc mặt lại thay đổi lớn như vậy.

"Sao vậy?

Lại chạy về rồi à?" Nghe câu hỏi, sắc mặt mấy người kia có chút khó xử.

Ai mà biết được đám bọ kia không hề quay về mà lại đợi sẵn ở nửa đường, như vậy làm sao có thể quay lại được nữa?

"Đám bọ đó đang đợi trên đường, chúng tôi không có cách nào quay về." Nghe họ nói vậy, những người còn lại trong lòng đã hiểu.

Trong đội của họ lại hy sinh thêm mấy người nữa, đối mặt với

đám bọ đó, chắc chắn sẽ có người chết.

Người chết là một nam một nữ, cũng chỉ là hạng tép riu.

“Sao các người không đi cùng chúng tôi?

Không phải lúc đầu rất coi thường chúng tôi sao?” Một cô gái lên tiếng.

Nghe cô ta nói vậy, những người khác định phản bác, nhưng nghĩ lại bây giờ phải đi cùng nhau, cuối cùng đành im lặng, dù có một số người không ưa cách làm của cô gái này.

“Chúng tôi không đi được sao?

Đây cũng không phải nhà cô mở, quản rộng thế.” Câu nói này nhận được sự đồng tình của những người khác, rốt cuộc đa số đều là những người không có thực lực, họ bắt đầu bàn tán xôn xao về cô gái trước mặt.

Cô gái kia định nói thêm, cuối cùng bị đồng bạn kéo lại, đúng như đồng bạn nói, không đáng.

Thế là cô gái im miệng, những người khác thấy cô ta không nói nữa, cuối cùng cũng thôi.

Cả nhóm tiếp tục đi về phía trước.

Cách đó không xa là một lối ra khác.

Lần này họ đã cảnh giác hơn, cẩn thận đi về phía trước, không phát ra bất kỳ tiếng động lớn nào.

Nhưng lúc này có một người phụ nữ gây chuyện.

Cô ta nhanh chóng chen lên phía trước, đẩy tất cả mọi người ra, rồi một mạch xông lên.

Những người khác đều nhíu mày nhìn cô ta, còn cô ta thì tỏ ra đắc

ý.

Tần Vũ khinh thường hừ lạnh một tiếng, người phụ nữ này không phải là đồ ngốc chứ, trong tình huống này, người xông lên phía trước thường chết nhanh nhất.

Vì vậy, những người khác thường không xông lên trước, nhưng người phụ nữ này thì khác, vừa bị một người phụ nữ khác khiêu khích, tự nhiên muốn chứng tỏ bản thân.

Nhưng không ngờ, vừa đi đến đó, cô ta đã bị một thứ gì đó kéo thẳng vào trong, những người khác thậm chí còn không nhìn rõ đó là thứ gì, người phụ nữ kia đã biến mất.

"Vừa rồi rốt cuộc là thứ gì vậy?

Người phụ nữ kia đột nhiên biến mất rồi?" Một chàng trai hỏi, trong mắt đầy vẻ kinh hoàng.

"Chúng ta mau vào trong đi, không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của cô ấy, chứng tỏ cô ấy tạm thời chưa chết." Mấy người gật đầu, lần lượt tiến vào nơi đó, phát hiện người phụ nữ kia đang ngồi bệt trên đất, ánh mắt có chút hoảng hốt, cũng không biết đã nhìn thấy thứ gì, sắc mặt tái nhợt, thậm chí trên mặt còn rịn ra vài giọt mồ hôi lạnh.

"Cô ổn chứ?" Nghe hỏi, người phụ nữ kia vẫn ngây người ra, phảng phất như chưa tỉnh ngủ.

Thấy cô ta không trả lời, họ cũng không hỏi nữa.

Có một người khá thân với cô ta cũng thử gọi, nhưng cô ta không có bất kỳ phản ứng nào.

Chương 459

*** “Rốt cuộc là chuyện gì vậy?” “Thôi thôi, cứ để cô ấy nghỉ ngơi trước đi, có lẽ vì vừa rồi bị dọa sợ, nên bây giờ mới thành ra thế này.” Tần Vũ nhàn nhạt nói một câu, những người khác cũng đành thôi, không hỏi nữa.

Không gian này không có thứ gì khác, dường như ngoài những thi thể kia ra, họ cũng không gặp phải thứ gì kỳ lạ, ngay cả một mảnh vỡ của bình sứ Thanh Hoa cũng không thấy, càng đừng nói đến bình sứ Thanh Hoa thon dài.

“Bên trong hình như cũng không có thứ chúng ta cần tìm.” Nghe Tần Vũ nói, sắc mặt ông chủ càng thêm khó coi.

Ông ta biết bên trong không có thứ mình muốn tìm nên vô cùng thất vọng.

“Đi thôi, chúng ta đến nơi tiếp theo.” Mục tiêu của ông ta rất rõ ràng, đó là bình sứ Thanh Hoa thon dài, chỉ cần tìm được nó là có thể hoàn toàn rời khỏi nơi này.

“Đợi đã ông chủ, tôi hình như phát hiện ra một thứ thú vị.” Một người trong số họ đi tới, ông chủ có chút khó hiểu nhìn gã đàn ông trước mặt, không biết gã này định giở trò gì.

Tần Vũ bên cạnh cũng nhàn nhạt liếc nhìn gã đàn ông này một cái, hắn không có ấn tượng sâu sắc gì về gã, rốt cuộc gã này cũng không có gì nổi bật.

“Nhìn thứ này đi.” Gã dẫn mọi người đến một góc rẽ, ở đó có một cái hố lớn, cũng không biết bên trong chứa thứ gì, đen ngòm, khiến người ta không nhìn rõ.

“Cẩn thận, đừng lại gần đó.” Ngay khi mọi người chuẩn bị lại gần, cô gái lúc nãy đột nhiên nhảy dựng lên, hét lớn với họ.

Thấy cô gái đã ổn hơn, cơ thể vốn định tiến lại gần của họ lại lùi về.

“Sao vậy?

Bên trong có thứ gì à?” Cô gái kia dường như nhớ lại chuyện gì đó, toàn thân bắt đầu run rẩy, run run nói với những người khác: “Bên trong đó có thứ rất đáng sợ, tốt nhất đừng tiếp xúc.” Nghe cô ta nói vậy, những người khác nhíu mày.

Nhìn bộ dạng sợ hãi của cô gái này, cũng không giống như đang nói dối, nhưng một cái hố lớn như vậy thì có thể chứa được thứ gì chứ?

“Đừng nghe con điên này nói bậy, bên trong làm gì có thứ gì.” Một người phụ nữ khác rất khinh thường, sau đó chạy đến đó xem thử.

Nhìn thấy cái hố, cô ta không chút do dự đưa tay vào.

Vẻ mặt cô ta không có bất kỳ thay đổi nào, dường như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng ngay khoảnh khắc cô ta định rút tay ra, cô ta đột nhiên ngã nhào về phía trước, dường như có thứ gì đó đang nắm lấy tay cô ta, ra sức kéo vào trong.

Người phụ nữ kia nhất thời không để ý, suýt nữa bị kéo vào trong.

Cô ta điên cuồng rút tay ra, nhưng sức của thứ bên trong quả thực quá lớn.

Những người khác thấy tình hình như vậy, vội vàng giúp cô ta kéo tay ra.

Mất một lúc lâu, cuối cùng họ cũng kéo được tay cô ta ra, nhưng

bàn tay cô ta đã máu thịt be bét, trông như bị thứ gì đó cào, nên mới thành ra thế này.

Người phụ nữ kia đau đến nhe răng trợn mắt, ngược lại, người phụ nữ bị dọa lúc đầu lại bắt đầu cười ha hả, vừa vỗ tay vừa nói với cô ta: "Chỉ bằng cô mà cũng muốn thách thức thứ đó, đúng là người si nói mộng." Trong mắt những người khác, cô gái trước mặt giống như một kẻ điên, hoàn toàn không thể nói lý.

Nhưng cô gái này cười xong thì cũng thôi, sau đó không có bất kỳ hành động nào nữa.

Những người khác nhìn cô ta vài cái rồi cũng không nhìn nữa.

"Đi thôi, chúng ta không thể động vào cái hố đó, vì không biết bên trong rốt cuộc có thứ gì.

Huống hồ tay của người phụ nữ kia đã biến thành thế này, may mà chỉ là một bàn tay, không phải cả người." Tần Vũ nói xong, những người khác gật đầu, lập tức rời khỏi đó.

Đặc biệt là mấy cô gái, hoàn toàn không dám nhìn nơi đó.

Sau khi vội vàng rời đi, họ tùy tiện tìm một nơi để nghỉ ngơi, sau đó phát hiện người phụ nữ điên điên khùng khùng kia không đi theo.

Thấy cô ta không đi theo, Tần Vũ định quay lại.

Nhưng không ngờ người phụ nữ kia lại đang bám vào miệng hố nhìn vào trong, cũng không biết đang nhìn cái gì.

Thấy tay cô ta cũng sắp đưa vào trong, Tần Vũ vội vàng chạy tới ngăn lại.

"Cô không muốn sống nữa à?

Không thấy bàn tay lúc nãy thành ra thế nào rồi sao, mà còn định thò vào!" Hắn không phải vì người phụ nữ này có ý nghĩa đặc biệt gì

với mình, chỉ vì cô ta đã nhìn thấy thứ đã kéo cô ta vào lúc nãy, nên hiểu rõ thứ đó rốt cuộc trông như thế nào.

Vì vậy hắn mới muốn cứu cô ta.

Người phụ nữ kia có chút im lặng nhìn hắn một cái, không nói gì nữa, mặc cho hắn kéo rời khỏi đó.

Những người kia lúc đầu thấy hắn rời đi không biết để làm gì, nhưng sau khi thấy hắn kéo người phụ nữ kia ra, họ mới hiểu ra.

Vì cô gái này trông khá xinh đẹp, nên ánh mắt của họ đều có chút mờ ám. *** Trong giới này, người giữ chữ tín nhất sẽ được mọi người yêu quý.

"Những món đồ cổ này, tôi thấy căn bản không phải là thứ tốt lành gì." Tần Vũ cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy bây giờ tốt nhất không nên quá manh động.

"Một bình sứ Thanh Hoa thon dài ở nơi này tuyệt đối sẽ không để ở ngoài.

Nơi này nhiều người ra vào như vậy, sao có thể để ở nơi dễ thấy thế, chắc chắn là giấu trong một cái hang nào đó hoặc trong quan tài." Tần Vũ đã sớm lấy được bình sứ Thanh Hoa, bây giờ chỉ muốn trêu chọc ông chủ này một chút.

Nếu ông chủ này lấy được bình sứ Thanh Hoa, cuối cùng chắc chắn sẽ không trân trọng nó.

Nhưng rốt cuộc ông ta muốn dùng nó để làm gì, Tần Vũ cũng cảm thấy đặc biệt tò mò.

"Ông chủ, bây giờ ông đừng nóng giận, dù thế nào đi nữa, chúng tôi nhất định sẽ làm việc tốt cho ông.

Bây giờ ít nhất cũng nên thỏa mãn thắc mắc này của chúng tôi

chứ, ông lấy một bình sứ Thanh Hoa như vậy rốt cuộc để làm gì?" Nếu hỏi thẳng nguyên do, ông chủ này chắc chắn sẽ không nói thật.

"Chuyện này nói ra dài lắm, trước kia trong gia tộc tôi, từ đời ông cố đã rất thích sứ Thanh Hoa, nên vẫn luôn dốc sức chế tạo ra những bình sứ Thanh Hoa tuyệt mỹ nhất trên thế giới..." Ông chủ trước mặt cũng lảm nhảm nửa ngày, kể hết lịch sử cuộc đời của tổ tiên mấy đời, nhưng Tần Vũ một chữ cũng không tin.

Những người làm ăn, kỹ năng nói dối thuận miệng đều đạt mức tối đa.

"Tôi thấy chúng ta nên mau chóng rời khỏi nơi này, nếu không nghe ông chủ nói nhiều nữa tôi sẽ nôn mất." Vương Bàn Tử lúc này lén lút làm một biểu cảm buồn nôn, và còn liếc mắt một cái.

Chương 460

Tần Vũ lúc này bị gã chọc cười, nhưng dù sao đi nữa, chuyện này không thể lơ là như vậy được.

“Bây giờ đừng nghĩ đến những chuyện này nữa, chúng ta đi xem bình sứ Thanh Hoa đó rốt cuộc ở đâu đã.” Ông chủ lúc này có chút tức giận, trông ông ta mắt trợn trừng, giống như cái xác khổng lồ lúc nãy.

“Nhìn ông chủ lúc tức giận, có giống cái xác lúc nãy không...” “Cái xác nào cơ?

Ý cậu là cái xác vừa bị tôi dẫm một phát, sau đó đột nhiên nổ tung ấy à?” Những người khác đối với chuyện này căn bản không quan tâm nhiều.

“Tốt nhất nên bình tĩnh một chút.” Tần Vũ lúc này đã cử hai thanh niên khỏe mạnh đi trước dò đường.

“Ông chủ, dù sao đi nữa, lúc xuống hứa hẹn tốt lắm mà, bất kể thế nào thì chúng tôi cũng sẽ nghe lời ông, đúng không?” Tần Vũ lúc này muốn xem xem, những lời của ông chủ này rốt cuộc có đáng tin không.

Mặc dù hắn cảm thấy về vấn đề chữ tín, ông chủ này quả thực rất thiếu sót, nhưng lời nói của ông ta cũng không thể nuốt lời được.

“Tôi đúng là có nói vậy, còn cách nào khác sao?” Ông chủ lúc này nhìn Tần Vũ với ánh mắt có chút khác lạ.

Tần Vũ cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy nếu ông chủ này không lấy được bình sứ Thanh Hoa, chắc chắn sẽ không trở mặt với hắn.

“Đi qua cánh cửa này trước đi, tôi thấy cánh cửa này rất thú vị.

Nếu chúng ta có thể thuận đường ra ngoài từ đây, cuối cùng không

chừng có thể lấy được thứ mình muốn.” Tần Vũ bây giờ không trực tiếp đưa bình sứ Thanh Hoa cho ông chủ.

Từ lúc bắt đầu, Tần Vũ đã cảm thấy ông chủ này dường như ở đâu cũng toát ra một chút quỷ dị.

Ở đây thấy nhiều thi thể như vậy, còn có cả xác khổng lồ, mà lại không hề cảm thấy kỳ lạ.

Đặc biệt là ông chủ này cực kỳ lạnh lùng, dường như đã quen với những cảnh tượng như thế này.

Lạnh lùng như vậy, dưới vẻ bề ngoài đó, rốt cuộc che giấu một trái tim như thế nào, không ai biết, không ai có thể đoán được, quả thực khiến người ta cảm thấy khó tin.

Đi qua cánh cửa này, có thể trực tiếp đến nơi mà Tần Vũ muốn.

“Hai người vừa cử đi chưa quay lại, chúng ta đi thẳng luôn sao?

Hay là lại cho con robot nhỏ kia ra, để nó đi xem thử, ít nhất chúng ta có thể bảo toàn nhân lực.” Hồ Bát Nhất cũng rất cẩn thận.

“Tôi thấy nếu chúng ta cứ mất trợ thủ như thế này, cuối cùng lúc ra ngoài, không chừng chỉ còn lại mấy người chúng ta.” Trước mắt có hai cánh cửa trơ trụi, trông có vẻ giống hệt nhau.

Tần Vũ lúc này cẩn thận quan sát, cảm thấy hai cánh cửa này không nhìn ra bất kỳ sự khác biệt nào. *** Đột nhiên, hắn phát hiện một hiện tượng kỳ lạ.

Tất cả các công cụ bằng sắt trên tay mọi người đều đang bị một trong hai cánh cửa hút lấy.

Nếu sức không đủ lớn, thậm chí sẽ bị hút thẳng vào cửa.

Nếu thật sự như vậy, điều đó có nghĩa là hai bên cánh cửa này đầy rẫy cơ quan.

“Nếu bên trong thật sự có cơ quan, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì?” Tần Vũ lúc này không nói nhiều nữa.

“Tôi thấy chúng ta nên thử dò xét trước, xem cơ quan này rốt cuộc có bí ẩn gì.

Đợi lát nữa chúng ta nắm rõ quy luật rồi sẽ không bị nó khống chế nữa, đúng không?” Mấy cô gái trước mặt vẫn đang tranh cãi, nhưng Tần Vũ không để họ tiếp tục cãi vã.

“Lát nữa lúc nghỉ ngơi nhất định phải nói chuyện rõ ràng.

Chúng ta bây giờ là một đội, dù thế nào cũng tuyệt đối không thể xảy ra tranh cãi như vậy.” Trong một đội như thế này, một khi xuất hiện tình huống khác, nên nói rõ từ trước.

“Tin hay không thì tùy, một số người thực ra sớm đã sợ chết khiếp trong lòng rồi, chẳng qua chỉ đang ra vẻ mạnh mẽ mà thôi.” Cô gái đang khóc lóc lúc này chỉ thẳng vào người phụ nữ kia.

“Có gan thì vào trong cái hố đó xem bên trong rốt cuộc có quái vật gì.” Người phụ nữ kia dường như đã hoàn toàn bị chọc giận.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, không chừng thật sự sẽ cãi nhau to.

“Bây giờ xem họ có giống người như vậy không.” Ông chủ lúc này căn bản không quan tâm nhiều, dường như đối với trạng thái của những người trước mặt hoàn toàn không để ý.

“Kệ họ đi, chúng ta bây giờ lo cho mình trước đã.” Sắc mặt của ông chủ lúc này không được tốt cho lắm, nhưng Tần Vũ có thể nhìn ra, bây giờ phải lập tức rời khỏi nơi này, vì nơi này dường như ngày càng chật hẹp.

“Chúng ta từ lúc nào đã ở một nơi chật hẹp như vậy?” Vương Bàn Tử lúc này cẩn thận quan sát, sau đó phát hiện họ dường như đang ở trong một hành lang.

“Chúng ta không nên rút lui khỏi nơi này, sau đó quay lại đường cũ sao?” Hai cánh cửa trước mắt không biết vì sao đã biến thành một trước một sau, rốt cuộc bắt đầu biến đổi từ lúc nào, không ai chú ý.

“Hai cánh cửa trơ trụi ban đầu không biết vì sao trông như trên dưới có thêm hai thứ gì đó đen sì.” Nếu không có đèn pin, căn bản không thể nhìn rõ.

Tần Vũ lúc này không nói nhiều nữa.

“Tôi thấy chúng ta bây giờ, tốt nhất không nên như vậy, anh hiểu ý tôi chứ?

An toàn của chúng ta là chuyện quan trọng nhất, có lẽ anh căn bản không thể hiểu được tôi.” Căn bản không cần phải đi lo những chuyện linh tinh kia nữa.

“Tôi thấy chúng ta bây giờ, nên xem cho rõ, rốt cuộc nên dùng phương pháp nào để giải thích chuyện này.” “Ông chủ lúc này nhìn mấy cô gái với ánh mắt có chút khác lạ, tôi cũng không biết vì sao lại như vậy.

Có phải anh cũng cảm thấy, nếu tổ chức một đội ngũ như thế này, nên cố gắng không có con gái, vì thể lực của con gái yếu hơn, đúng không?” Dù thế nào cũng nên bình tĩnh một chút.

“Tôi thấy, chúng ta bây giờ tốt nhất không nên như vậy.” Tần Vũ bảo Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất trông chừng mấy cô gái kia.

“Nhiệm vụ quan trọng nhất của mấy người là trông chừng họ cho tốt.” Thái độ của Tần Vũ lúc này vô cùng kiên quyết, hắn cảm thấy bây giờ nên thử dò xét xem trên cánh cửa này có bí ẩn gì.

“Thế giới vạn vật đều có quy luật của nó, và những thứ có độc, trong một phạm vi nhất định cũng sẽ có thứ giải độc, nên chúng ta bây giờ không cần phải sợ hãi.” Tần Vũ lúc này cẩn thận quan sát hai cánh

cửa, nhìn kỹ thì chúng giống hệt nhau.

Đúng lúc này, một cái xẻng sắt nhỏ dưới chân hắn bay thẳng lên cánh cửa kia.

Tần Vũ trong lòng đã hiểu ra chuyện gì.

Chuyện này và phỏng đoán trong lòng hắn quả thực giống hệt nhau.

Chương 461

Trí tuệ của người xưa thật sự vô cùng huyền diệu.

Hai cánh cửa này nếu không cẩn thận chạm phải cơ quan, sẽ biến thành một cánh cửa sắt từ có tính chất đồng cực tương xích, dị cực tương hấp.

Tần Vũ không nói thẳng ra điều này.

Hắn biết khi đối mặt với tình huống này nên làm gì để thu hút sự chú ý của người khác. *** Trong lúc Hồ Bát Nhất đang trừng mắt nhìn, tốc độ khép lại của hai cánh cửa lại tăng nhanh hơn.

Tần Vũ lúc này bảo mọi người mau lùi lại thêm chút nữa, hắn cảm thấy chuyện này đúng như mình đoán.

Nếu không có những vật bằng sắt để cánh cửa hút lấy, thì cơ quan sẽ lập tức khởi động.

“Mấu chốt của cơ quan này nằm ở một viên châu.” Hồ Bát Nhất đột nhiên đứng ra, lúc này anh cẩn thận quan sát mọi thứ trước mắt.

“Bây giờ chỉ cần chúng ta tiến lên phía trước, nơi này sẽ lập tức khởi động cơ quan.

Tôi thấy chúng ta nên dừng lại.” Phía sau bức tường đen ngòm lại có một nhóm người khác.

Tần Vũ trong lòng một mặt cảm thấy kinh ngạc, mặt khác lại cảm thấy bây giờ nên nói chuyện rõ ràng với ông chủ này.

“Tốt nhất đừng manh động như vậy.” Tần Vũ lúc này kinh ngạc.

“Hay là thế này, chúng ta ở đây nghe ngóng xem rốt cuộc nên đi hướng nào, không phải có bản đồ của nơi này sao?” Nếu thật sự có

bản đồ, vậy thì đúng là làm ít công to.

Tần Vũ lúc này thầm nghĩ, hay là trước tiên thăm dò lời của ông chủ này, nếu ông ta nói thật, mình sẽ không làm khó ông ta, không chừng còn đưa bình sứ Thanh Hoa ra.

Một bình sứ Thanh Hoa nếu rơi vào tay ông chủ, rốt cuộc sẽ có kết quả như thế nào, không ai đoán được.

"Đừng suy nghĩ nhiều như vậy nữa, được không?" Vương Bàn Tử lúc này ánh mắt nhàn nhạt, căn bản không nhìn ra có vẻ ưu sầu gì.

"Những thi thể lúc nãy, thực ra chúng ta căn bản không cần quan tâm, vì là tự làm tự chịu." Ông chủ lúc này ánh mắt có chút quỷ dị.

"Mau phá cái nơi này cho tôi." Cuối cùng có mấy người cầm hung khí định xông lên phía trước, Tần Vũ lúc này kịp thời ngăn lại.

"Phải biết rõ, nơi chúng ta đang ở một khi sụp đổ, tất cả chúng ta đều sẽ bị chôn vùi ở đây…" Vương Bàn Tử lúc này hận không thể một đấm đánh bay ông chủ này đi.

"Nếu không phải nhận của người ta thì tay ngắn, Bàn gia ta bây giờ thật sự hận không thể…" Ông chủ bây giờ mắt cũng có chút xanh lè.

Hồ Bát Nhất lúc này cũng quan sát được một chút, không biết vì sao, trong mắt anh xuất hiện một ít mủ.

"Chuyện gì vậy?

Sao trong mắt lại chảy mủ?

Không phải đã nhìn thấy thứ không nên thấy chứ?" Đúng lúc này, cô gái phía trước dường như cũng hét lên một tiếng.

Cô cũng cảm thấy trong mắt mình chảy ra một ít chất lỏng không rõ.

Nếu cứ ở lại nơi này, e rằng tình trạng sức khỏe sẽ ngày càng sa sút.

Tần Vũ lúc này quyết định ngay lập tức, bây giờ phải dẫn những người này rời khỏi đây, chỉ cần có thể tìm được lối ra là có hy vọng chiến thắng.

"Nếu trong tay chúng ta không có đèn pin, cuối cùng căn bản không nhìn rõ trên tường lại có những hoa văn quỷ dị như vậy." Hồ Bát Nhất lúc này cầm đèn pin, vẫn luôn quan sát những thứ lồi ra trên tường.

"Không biết vì sao những hoa văn, nét vẽ này, lại rất giống với những vết tích trên bình sứ Thanh Hoa, có phải không?" Những hoa văn trên bình sứ Thanh Hoa đều vô cùng tinh xảo, chất liệu và đường nét, thế bút đều vô cùng tuyệt diệu.

"Hay là thế này, chúng ta bây giờ ở đây bình tĩnh lại đã." Ông chủ lúc này dường như không có ý định kinh ngạc.

Tần Vũ lúc này từ trên người lấy ra một ít giấy thừa, đưa cho mấy người, bảo họ mau lau đi.

Những người khác, căn bản không cần phải suy nghĩ nhiều.

Nếu cứ không quan tâm đến tình trạng sức khỏe, chỉ một mực xông lên phía trước, ai cũng không cản được.

"Nơi này thật sự toát ra một chút quỷ dị, không biết vì sao sau khi đến đây, tôi cảm thấy âm u, đặc biệt lạnh lẽo." Mỗi khi xảy ra tình huống như vậy, đều nên tự hỏi trong lòng, rốt cuộc là chuyện gì?

"Hay là thế này, chúng ta bây giờ ở đây chờ, để hai người kia đi trước dò đường, xem có lối ra nào không." Tần Vũ lúc này liếc mắt một cái.

"Ông chủ, bây giờ bật đèn pin lên, đèn pin của ông chiếu vào

tường, vào ống kính, ông bảo họ đi đâu dò đường?" Tần Vũ bây giờ không nói nhiều với ông ta nữa, cảm thấy ông chủ trước mặt này chắc là não úng nước rồi.

Cả ngày chỉ nghĩ đến tiền tài, căn bản không nghĩ đến những thứ thực tế. *** Muốn phát tài thì nên mạo hiểm, muốn ra khỏi nơi này thì nên thực tế tìm lối ra.

Những hoa văn trên vách tường, Hồ Bát Nhất vẫn luôn nghiên cứu, lúc này thậm chí còn muốn dùng chức năng quay phim của máy tính cầm tay để ghi lại tất cả hình ảnh.

"Mau chụp lại hết đi, nếu không đợi chúng ta ra ngoài rồi sẽ không thấy được nữa." Những hoa văn quỷ dị tuyệt mỹ này trông bảy sắc cầu vồng, căn bản không biết đã dùng loại sơn gì.

"Những lớp sơn bảy màu trên đây, và những lớp sơn bảy màu trên bình sứ Thanh Hoa, rốt cuộc có phải là cùng một loại không?" Tần Vũ cẩn thận nhìn, thậm chí muốn lên sờ thử xem những hoa văn này cảm giác thế nào.

Vừa có ý nghĩ đó, hắn thấy một bóng đen từ bên cạnh mình nhanh chóng lướt qua.

Tần Vũ bây giờ không cần nghĩ nhiều, chắc chắn là lão già họ chủ kia.

Lão ta bây giờ nóng lòng muốn chạm vào bình sứ Thanh Hoa.

Nếu có thể tìm được bình sứ Thanh Hoa thon dài kia, e rằng lão sẽ cười điên cuồng.

"Lão già, chắc là điên rồi, cũng không quan tâm thứ này rốt cuộc có độc hay không?" Nếu thứ này thật sự có độc, cuối cùng chắc chắn sẽ bị trúng độc mà chết, không chừng còn thất khiếu chảy máu, chân mọc mụn nhọt.

“Tôi nói cho các người biết, mỗi thứ ở đây đều quỷ dị, tốt nhất đừng đụng lung tung.” Những thứ cổ xưa có tuổi đời lâu năm này, trên đó đều có một lớp bụi không rõ, lớp bụi này nếu dính vào tay, không chừng sẽ lập tức trúng độc.

“Tất cả tỉnh táo lại cho tôi.” “Tôi thấy ánh mắt các người đều mờ mịt?” Vương Bàn Tử lúc này mắt trợn trừng như chuông đồng.

Chương 462

“Lão Hồ, mau xem ánh mắt của mấy người kia kìa.” Tần Vũ lúc này thuận theo tiếng của Vương Bàn Tử nhìn sang, phát hiện những người đồng đội trước mặt không biết vì sao, dường như đang từ từ tiến về phía trước, từng bước từng bước đi về phía bức tường có hoa văn kia.

Không lẽ đã trúng ảo thuật rồi sao?

Tần Vũ trong lòng vẫn luôn nghĩ về vấn đề này, cảm thấy bây giờ không nên nói quá chắc chắn.

“Hay là thế này, chúng ta trước tiên suy nghĩ về vấn đề này đã.” Tần Vũ lúc này bảo mọi người mau dừng tay lại.

“Nếu cứ xông thẳng qua như vậy, cuối cùng chắc chắn sẽ mất mạng.

Chúng ta bây giờ điều chỉnh lại ông chủ trước đã, được không?” Có mấy cô gái đặc biệt sợ hãi, trốn trong góc khóc lóc.

“Cô gái này bây giờ có tâm trạng khóc, điều đó chứng tỏ một vấn đề, bây giờ tuyệt đối sẽ không có tâm tư chạm vào những hoa văn kia, cũng là một chuyện tốt.” Dù thế nào cũng nên nói rõ từ trước.

“Bây giờ ở yên đây, được không?” Ý nghĩ của Tần Vũ lúc này đã có chút thay đổi, bây giờ hắn muốn xem xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Đừng nói nhiều nữa, một số người chắc chắn đã trúng ảo thuật, và những ảo thuật này là ảo thuật thượng cổ, không ai trong chúng ta có cách giải được.” Tần Vũ bây giờ không muốn Vương Bàn Tử tạo ra không khí căng thẳng.

“Đừng nói nhiều nữa, chúng ta bây giờ nói thật, những người đó không tin, cuối cùng chỉ tổ sợ hãi vô ích.” Tần Vũ lúc này từ trong túi lấy ra một túi nước.

“Thứ gì vậy?

Anh giấu bao nhiêu bảo bối tốt thế?” Hồ Bát Nhất lúc này muốn lấy xem thử cái túi nước kia rốt cuộc là thứ gì.

“Thôi đi, bên trong chỉ là một ít nước thôi.” Tần Vũ lúc này không thể thả lỏng, cảm thấy bây giờ nên thành thật với họ, nhưng dù sao đi nữa, bây giờ không phải là lúc thành thật.

“Những người đó nếu cứ để mặc họ chạm vào những hoa văn kia, cuối cùng không chừng thật sự sẽ trúng độc mà chết, nên chúng ta bây giờ phải giải cứu họ.” “Một túi nước như vậy, nếu tạt lên đầu họ, không phải sẽ lập tức tỉnh lại sao?” Hồ Bát Nhất kiến thức rộng, biết khi đối mặt với tình cảnh như thế này, rốt cuộc nên làm thế nào mới có thể khiến họ thật sự tỉnh lại.

“Trước kia tôi ở một thung lũng cũng từng gặp chuyện tương tự, tôi đã dùng một ít nước suối để đánh thức họ.” Những lời Hồ Bát Nhất nói bây giờ đều có thể hiểu được.

Vương Bàn Tử nghe lão Hồ nói vậy, trong lòng đau xót, thở dài một hơi.

“Ai da, mạng của tôi là do lão Hồ cho đó, nếu không thì lúc đó thật sự đã bỏ mạng ở thung lũng kia rồi...” Những tình huống khác căn bản không cần phải nói nhiều. *** Tần Vũ lúc này thầm nghĩ, cô gái này không phải sợ đến ngốc rồi chứ, dù thế nào cũng không thể để cô ta nói nhiều như vậy.

“Chỉ cần có thể, hãy để cô ấy chuẩn bị tâm lý cho tốt.” Hồ Bát Nhất bây giờ không có cách nào khác để cứu vãn, anh cảm thấy việc

dẫn dắt những người này ở nơi này thật sự không dễ dàng chút nào.

Nếu còn gặp khó khăn nữa, anh cũng sẽ không ra tay nữa.

“Những thương nhân bị lợi ích che mờ mắt này, thực ra cùng chúng ta lựa chọn con đường này, thật sự khiến người ta cảm thấy không vui.” “Từ lúc bắt đầu tôi đã cảm thấy, ông chủ này căn bản không có ý tốt.” Ý nghĩ của Tần Vũ lúc này đã có chút thay đổi.

“Ông chủ chỉ là quá si mê đối với bình sứ Thanh Hoa mà thôi, chúng ta bây giờ cũng không cần phải oán trách như vậy.” Nghe Tần Vũ đột nhiên thay đổi chủ ý, người trước mặt dường như có chút kinh ngạc, hoàn toàn không biết Tần Vũ rốt cuộc đã nghĩ gì.

“Không phải chứ, ý anh là sao?” Tần Vũ cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy bây giờ nên nghiêm túc một chút.

“Tin hay không thì tùy, nếu tôi lấy ra một bình sứ Thanh Hoa như vậy, ông chủ này chắc chắn sẽ tham lam không đáy mà nuốt chửng cả hai, tin không?” Đối với loại người như ông chủ này, Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và Tần Vũ đều có cùng quan điểm.

“Hay là, chúng ta bây giờ trực tiếp ném lão vào trong cái hố đó, sau đó xem phản ứng của lão thế nào, lúc đó chúng ta lại quyết định có nên đi qua nơi này hay không.” “Thôi đi, nơi này ngoài mấy người chúng ta ra, những người khác đều là người của ông chủ.” Một khi làm hành động tổn hại đến ông chủ, cuối cùng những người đó không chừng sẽ xông thẳng vào chúng ta.

“Đúng là một đám người đặc biệt, tuy đều vì lợi ích mà tụ lại một chỗ, nhưng lúc thật sự mất mặt, đối với an nguy của ông chủ cũng rất quan tâm.” “Lời này nói ra, ai mà không biết, phải bảo vệ tốt chứ.” “A, thật sự dọa chết tôi rồi, thứ gì vậy?” Có một cô gái đột nhiên kinh hoảng thất thố, Tần Vũ nhanh chóng chạy tới, đột nhiên phát hiện phía trước có một thứ giống như một cái ao.

“Trời ạ, tôi đột nhiên phát hiện cổ họng mình bắt đầu có cảm giác ho không ra.” Tần Vũ lúc này thầm nghĩ, tuyệt đối không thể để chuyện như vậy tùy tiện xảy ra trước mắt mình.

Bất kể xảy ra tình huống gì, đều nên thông báo trước một tiếng.

“Mau xem, một số người dường như đã hoàn toàn tỉnh lại rồi, vừa tạt nước lên mặt họ xong, ai cũng rùng mình một cái.” Hồ Bát Nhất sau khi xử lý xong một số người, liền khoe thành quả của mình cho Tần Vũ xem.

“Tốt, làm rất tốt, như vậy tôi yên tâm rồi.” Tần Vũ trong lòng vô cùng bình tĩnh.

“Hay là thế này, chúng ta bây giờ đừng quá manh động, nếu để ông chủ suy nghĩ một chút, ông ta sẽ biết chúng ta đã trúng kế.” Lúc ông chủ đang yêu thích không rời tay, có người đi tới muốn lấy đồ trên tay lão, vì cảm thấy bây giờ nên nói rõ với lão.

“Những điểm trọng yếu về cơ bản đã bị chúng ta khoanh vùng hết rồi, tôi thấy những việc cần làm chúng ta cũng làm gần xong rồi, bây giờ mau quay lại đường cũ đi, được không?” Thấy những chuyện đó, mỗi người có mặt ở đây đều là người từng trải, đều biết nơi này tuyệt đối không phải là nơi dương khí, vừa vào trong là đã rùng mình.

“Đừng nói nhiều nữa được không?

Chúng ta bây giờ ở đây đợi một lát đi.” Vương Bàn Tử lúc này một chút cũng không thỏa hiệp, bây giờ thậm chí trong lòng còn đang nghĩ nên dùng phương pháp nào để đối phó.

“Chỉ cần có thể nói rõ ràng là được, một số người trông có vẻ cảm xúc rất bình thản, tôi thấy chúng ta bây giờ nên quen với việc này rồi.” “Họ đã tỉnh lại, tôi thấy bây giờ tốt nhất không nên quá manh động.” Ông chủ thật sự có chút động lòng, lúc này nhìn bình sứ Thanh Hoa

tuyệt mỹ thon dài trước mắt, cảm thấy dù có liều cái mạng già này cũng phải mang nó ra ngoài.

“Đạp phá giày sắt không tìm thấy, có được chẳng tốn công phu.

Không ngờ lúc bị kẹt ở đây lại tìm được thứ mình muốn tìm, thật sự quá vui rồi.” Vẻ mặt hớn hở của ông chủ, thật sự khiến người ta không nỡ làm phiền.

“Một số người không chừng lát nữa sẽ nổi cáu, chúng ta bây giờ mau thuận theo ý ông ta đi, bây giờ mau chui qua khe hở giữa hai cánh cửa đi, được không?” Một người trong số đó sau khi tỉnh lại liền muốn đáp lời.

“Ông chủ, bây giờ ông chưa tỉnh lại sao?” *** Có một cô gái vừa lau nước mắt vừa bước tới.

Tần Vũ lúc này căn bản không nỡ nhìn, vì hắn cảm thấy cảnh tượng trước mắt quả thực quá thảm liệt.

Cô gái này trông mặt đầy máu tươi, không biết dính từ đâu, nhưng lại hoàn toàn không có ý thức, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Cô bị thương à?

Vì sao trên mặt cô lại có nhiều vết máu như vậy?” Tần Vũ lúc này vốn định hỏi một cách nhẹ nhàng, nhưng không ngờ lại không thể nói ra những lời như vậy.

“Thôi đi, đừng nói nữa, tôi thấy chúng ta bây giờ tốt nhất nên bình tĩnh lại.” “Nếu chúng ta dùng con robot nhỏ này đi phía trước dò đường, không chừng thật sự có thể nhìn ra phía trước rốt cuộc có thứ gì.” Những người phía trước trông có vẻ rất bình tĩnh.

“Không phải trong lòng anh vẫn luôn cảm thấy, quyết định này của chúng ta không tốt sao?” Những người khác đều đang trơ mắt

nhìn cuộc đối thoại.

“Tôi khuyên anh một câu, mau ngậm miệng lại cho tôi.” “Có một vấn đề, nếu chúng ta cứ tiếp tục ở lại đây, cuối cùng những con robot nhỏ kia cũng sẽ hết pin, anh biết không?” Mặc dù chúng có hỗ trợ chức năng sạc bằng năng lượng mặt trời, nhưng nơi này căn bản không có ánh sáng, càng đừng nói đến năng lượng.

“Nếu cứ xông thẳng qua như vậy, sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu.” Người nói câu này dường như đã có chút thay đổi, Tần Vũ trong lòng suy nghĩ rất nghiêm túc.

“Đừng nói nhiều nữa, được không.” Sắc mặt Tần Vũ thực ra cũng không được tốt cho lắm.

Chương 463

“Hay là thế này, chúng ta bây giờ ở đây quan sát kỹ một chút, xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, được không?” “Trong hoàn cảnh như thế này, chỉ cần có thể nắm bắt tốt cơ hội là được.

Ông chủ bây giờ trong tay vẫn luôn cầm bình sứ Thanh Hoa vừa thon vừa dài kia, căn bản không buông.” “Ông chủ, bây giờ đã tìm được rồi, vậy thứ này để tôi bảo quản giúp ông nhé, tôi để trong cái hòm phía sau lưng.” Một người dưới trướng của ông chủ đột nhiên nói một câu như vậy, khiến lão già trước mặt cảnh giác, cảm thấy người này muốn cướp thứ này.

“Đừng có suy nghĩ lung tung cho tôi, ở đây mà còn suy nghĩ lung tung, đối với anh căn bản sẽ không có kết cục tốt đẹp, biết không.” “Tôi có thể hiểu ý của anh, bây giờ tốt nhất không nên quá manh động.” Tần Vũ lúc này muốn người trước mặt buông những thứ trong tay xuống.

Ở mép một cái hố như thế này, nếu xuất hiện tình huống khác, nên lập tức nói rõ.

Không biết vì sao, dường như cũng xuất hiện một vài ô cửa sổ màu trắng.

“Trời ạ, tôi đột nhiên phát hiện, chúng ta bây giờ không phải bị kẹt ở nơi này chứ, nơi này giống như một vòng lặp chết chóc.” Những tình huống khác hoàn toàn không quan trọng.

“Hay là để tôi đi, tôi đi trước dò đường, nếu phía trước thật sự an toàn, vậy chúng ta cũng không cần phải nói nhiều.” “Tình huống vốn không nên hỗn loạn như vậy, tôi thấy chúng ta nhất định sẽ làm rõ chuyện này.” “Thay vì nói cho ông biết trong con robot nhỏ kia rốt

cuộc có thứ gì, không bằng từ đầu đã để ông hiểu rõ, nhiệm vụ mà ông chủ giao cho chúng ta hoàn toàn không thể hoàn thành được." "Những con robot nhỏ này, trông có vẻ thật sự không ổn." Tần Vũ cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy bây giờ tốt nhất nên giữ bình tĩnh.

"Hay là thế này, chúng ta bây giờ đi xem cấu tạo của nơi này thế nào, nơi này không phải có thể hiển thị bản đồ cấu trúc ba chiều sao?" Tần Vũ lúc này trực tiếp vỗ vỗ vào cái thiết bị cổ xưa trong tay, một chiếc máy tính cầm tay.

"Nếu máy tính cầm tay xuất hiện một số hình ảnh không nên có, chúng ta nên làm gì đây?

Nói thật, tôi trong lòng thật sự lo lắng vô cùng." Tần Vũ bây giờ không nói đỡ cho ông chủ nữa.

"Ông chủ, bây giờ ông đã đạt được sở nguyện rồi, chúng ta nên lập tức ra ngoài thôi.

Nếu quay lại đường cũ, cuối cùng chúng ta không tránh khỏi những thi thể kia, tôi thấy những thi thể đó tôi không muốn nhìn lần thứ hai đâu, còn các vị thì sao?" Những cô gái kia bắt đầu giãy giụa, bây giờ căn bản không muốn đi con đường đó.

Tần Vũ trong lòng nghĩ, nếu đã như vậy, cũng không cần phải nói nhiều nữa.

"Tôi đương nhiên hiểu ý của anh, nhưng phải nói rõ, tôi đã đưa ra quyết định rồi, tuyệt đối sẽ không dễ dàng hối hận." Trên chiếc máy tính cầm tay nhỏ bé, hiện lên những hình ảnh tuyệt vời.

"Dù thế nào đi nữa, mấy cô gái này, tôi nhất định phải bảo vệ thật tốt, hiểu không?" Cứ thế đi thẳng về phía trước thực sự không phải là chuyện tốt.

"Cái hộp màu đen này chắc là có thể mở ra bất cứ lúc nào không?

Nếu bây giờ tôi mở nó ra, lỡ bên trong có lời nguyền hay đột nhiên nhảy ra con Hạn Bạt thì phải làm sao?" Trước đây, Vương Bàn Tử đã từng bị dọa cho mấy phen hú vía, nên giờ vẫn còn thấy sợ.

"Thôi đừng, tuyệt đối đừng!

Tôi bây giờ không chịu nổi kinh hãi đâu.

Nhìn thêm một cái nữa chắc bệnh tim của tôi tái phát mất." Trong một cái hộp đen kịt thế này, ai mà biết được thứ gì sẽ nhảy ra chứ.

"Hay là chúng ta đừng mở vội nữa, tôi thấy nó kỳ quái lắm.

Mới nãy cái khe hở chẳng rộng là bao, mọi người có phát hiện cái hộp đen này trông giống như một cỗ quan tài nhỏ không?" Sau khi được một cô gái nhắc nhở, Tần Vũ lúc này mới cẩn thận quan sát, đúng là như vậy thật, hơn nữa cỗ quan tài nhỏ này còn có vẻ rất tinh xảo.

"Phía dưới có chạm khắc rồng phượng này, lão Hồ mau nhìn đi." Vương Bàn Tử lúc này chẳng thèm để ý đến vết máu trên tay mình nữa.

Nếu những vết máu này có thể rửa sạch thì không thành vấn đề, nhưng nếu không rửa được thì ở nơi này cũng chẳng giải quyết được ngay, nên chuyện này tạm thời gác lại.

"Cỗ quan tài nhỏ màu đen này rốt cuộc là của ai?

Lẽ nào là quan tài của một đứa trẻ?

Tôi thấy không chừng nó thật sự sẽ trở thành manh mối để chúng ta thoát ra ngoài." Cái khe hở trên quan tài không biết vì sao lại càng lúc càng lớn, nơi này sẽ không phải sắp sập đấy chứ?

"Tôi nghĩ chúng ta nên rời khỏi đây ngay lập tức, nếu không không chừng sẽ bị chôn sống ở dưới này thật, đáng sợ quá." "Bây giờ đừng

nói gì cả, tôi nghĩ mình đã nói rất rõ ràng rồi." "Bên trong cỗ quan tài nhỏ này rốt cuộc có thứ gì?

Nếu tôi mở ra có thể được chiêm ngưỡng tận mắt, tôi đang do dự đây?" Gã đàn ông lùn đeo kính đứng bên cạnh có vẻ rất hứng thú, Tần Vũ càng nhìn càng thấy không nên cho gã xem.

"Bây giờ đừng có tự ý hành động, nếu thật sự mở ra, e là không ai khống chế được đâu, tôi bây giờ không có bùa hộ mệnh hay thứ gì tương tự cả." Nếu có hoàng phù, hoặc kiếm gỗ đào, không chừng có thể khắc chế được thứ bên trong.

"Nếu thật sự có thể lôi thứ này ra ngoài, đó là bản lĩnh của tôi, cũng là mạng tôi lớn.

Nhưng tôi không thể đảm bảo sau khi nó ra ngoài, mạng của tôi có giữ được không." "Những chuyện khác không ảnh hưởng nhiều đến tôi." Tần Vũ bây giờ không đoán mò nữa, cảm thấy mình đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

"Hay là thế này đi, chúng ta mở hé cái nắp ra một chút, sau đó tôi sẽ đưa thiết bị quay phim vào để quan sát bên trong." Có người đề xuất ý kiến như vậy.

"Không được không được, làm sao có thể như thế được." Tần Vũ bây giờ không nói thẳng ra, mà muốn xem thử bên trong quan tài rốt cuộc có thứ gì không, bèn bảo mấy người đàn ông cùng khiêng.

"Bốn người chúng ta mỗi người một góc, sau khi khiêng lên thì lắc mạnh xem bên trong có thứ gì không là được, hiểu chưa?" Vẻ mặt mấy người kia có vẻ không hài lòng cho lắm.

Bọn họ vừa mới khó khăn lắm mới thoát khỏi tâm trạng hoảng loạn, giờ lại đột nhiên phải khiêng quan tài, thật sự cảm thấy rất khó chịu.

“Các người đang nhận tiền của ông chủ để bán mạng cho ông ta, chứ không phải bán mạng cho tôi, hiểu chưa?” Tần Vũ vừa dứt lời, ông chủ kia quả nhiên trừng mắt nhìn gã đàn ông trước mặt.

“Bây giờ không được phép nhiều lời, trong lòng Tần Vũ hiểu rõ điều này.” “Nếu cứ xông lên như vậy, e là sẽ không có kết cục tốt đẹp.” Một cỗ quan tài nhỏ, nếu cứ thế dùng tay nhấc lên ước lượng, thực ra cũng không nặng lắm.

Nhưng nếu cứ đứng ì ở đây, đó mới là chuyện kinh khủng.

“Trong lúc tôi đang do dự, tôi phát hiện một vấn đề, cánh cửa đá kia dường như đã ngừng ép vào rồi, chúng ta chẳng phải là có cơ hội để thở một chút sao?” Gã đàn ông lùn đeo kính đột nhiên nói thầm một câu như vậy, nếu không lắng tai nghe thì chẳng thể nghe rõ gã đang nói gì.

“Thật vậy, tôi nghĩ tốt nhất là chúng ta đừng mở nó ra, cứ quan sát xem nên làm gì trước đã, như vậy sẽ tốt hơn.” Nếu cứ hành động thiếu suy nghĩ, e là vấn đề này sẽ rất phiền phức để giải quyết.

“Tôi thấy bây giờ chúng ta không cần làm gì cả, cứ chờ ở đây là tốt nhất.” Tần Vũ lúc này không nói nhiều nữa, trong lòng càng lúc càng có nhiều suy tính.

“Hay là thế này, chúng ta mở cái nắp này ra rồi chui qua cái khe đó ra ngoài, hoặc là để robot nhỏ vào dò đường xem có lối đi nào không.” Chứ không thể cứ chui qua hết khe này đến khe khác được.

“Ủa, sao trên người cậu cũng dính nhiều vết máu vậy?” Ông chủ lúc này mới phát hiện ra vết máu trên người Vương Bàn Tử.

“Bị thương lúc nào vậy?

Chẳng lẽ lúc nãy chui qua khe hở, vì thân hình cậu quá to nên bị cọ rách da à?” Vương Bàn Tử lúc này chỉ muốn đấm một phát vào mặt

ông chủ.

“Đương nhiên là không rồi, thưa ông chủ, chuyện này một lời khó nói hết.

Tôi nghĩ mình nên giải thích cho ông trước về làn khói màu vàng kia.

Chương 464

Tôi nghe nói làn khói đó chuyên tìm những kẻ trước đây làm nhiều chuyện xấu, sau khi hít phải nó sẽ xâm nhập trực tiếp vào hệ thần kinh…" Vương Bàn Tử bắt đầu bịa chuyện, cảm thấy dùng những lời này để dọa dẫm một chút cũng tốt.

"Tôi thấy dù thế nào đi nữa, chúng ta cũng nên giữ bình tĩnh tuyệt đối." Những thứ này thật sự quá kỳ lạ.

Những người khác cũng cảm thấy có chút kỳ quái, thứ này tuy có màu sắc nhưng lại không có mùi vị.

"Lúc nãy tôi vô tình hít phải một ít vào mũi, nhưng hoàn toàn không ngửi thấy mùi gì cả, tôi nghĩ thứ này có lẽ vô hại với tôi." Một trong những tay sai bắt đầu ba hoa.

"Trước đây tuy tôi chưa gặp phải tình huống này, nhưng tôi từng gặp chuyện tương tự.

Còn nhớ lúc ở bờ biển, trong khoang tàu đó không?

Tôi cũng từng thấy thứ tương tự, nhớ không?" Một người đàn ông đeo ba lô trước mặt dường như rất có kinh nghiệm về chuyện này.

"Đừng nói nhiều nữa, tôi thấy nếu bây giờ chúng ta mở thứ này ra sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu.

Cứ xem làn khói vàng này bao giờ tan đi đã." Tần Vũ lúc này không hiểu vì sao lại có cảm giác như mình đang bị những người khác tính kế, tại sao mỗi lần hắn đề xuất một hành động nào đó, đều bị những chuyện vặt vãnh cản trở.

Bất kể xảy ra chuyện gì, cũng phải giải quyết triệt để.

"Những chuyện khác không ảnh hưởng nhiều đến tôi." Tần Vũ

không đoán mò nữa, trong mắt hắn, tất cả đều là chuyện nhỏ, không cần phải nói nhiều, mọi chuyện giải quyết thực ra rất thuận lợi.

"Mọi người có hiểu lầm gì không?

Những gì hiển thị trên máy tính cầm tay lẽ nào sai sao?

Chúng ta nên đi về phía trung tâm." Gã đàn ông lùn đeo kính không biết vì sao lại tỏ ra không hài lòng, có lẽ vì gã không muốn món đồ sứ Thanh Hoa vừa dài vừa mảnh kia.

"Mục đích của anh rốt cuộc là gì?

Tôi thấy nếu có chuyện gì không ổn, chúng ta ít nhất có thể thương lượng mà, đúng không?

Tôi nghĩ bây giờ chúng ta phải nói cho rõ ràng, nếu không mọi chuyện sẽ rất phức tạp, anh thấy sao?" Nếu hỏi thẳng mục đích của người kia, mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn.

"Đừng hỏi nữa, anh ta sẽ không nói đâu.

Người này cả đường đi không có một câu nói thật." Tần Vũ lúc này thầm nghĩ, nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng.

"Dù thế nào đi nữa, tôi cũng nên ngoan ngoãn ở yên một chỗ." Những người khác dường như đã có chút thay đổi.

Suy nghĩ của Tần Vũ lúc này đã thay đổi, hắn cảm thấy không thể đối đầu trực tiếp, đã vậy thì lát nữa phải bàn bạc kỹ lại với Hồ Bát Nhất.

"Bàn Tử, đừng đi về phía trước nữa, trên người cậu bây giờ có nhiều thứ nhạy cảm lắm đấy." Vương Bàn Tử lúc này vẫn cứ đi tới đi lui, xem xét tìm cách giải quyết vấn đề.

Những chuyện khác không ảnh hưởng nhiều đến hắn.

Tần Vũ lúc này chủ yếu quan sát thái độ của ông chủ, thấy ông ta

không hề phản bác lại lời của gã đàn ông đeo kính.

“Hay là tôi đi dò đường trước, xem có nên đi vào trong không.

Nếu đi vào thì tôi cũng đi theo, dù sao tôi cũng khá quen thuộc nơi này.” Hồ Bát Nhất đi theo sau Tần Vũ, cẩn thận quan sát hắn.

“Trên người cậu không có vết máu nào, tôi thấy bây giờ chỉ cần ở yên đây là tốt rồi.” Tần Vũ nói một cách cẩn thận, cảm thấy chuyện này thực sự không tệ.

“Đừng nói nhiều nữa được không?

Nếu họ biết tình hình cụ thể của chúng ta, không chừng sẽ tức giận thật đấy.” Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất là anh em tốt, chắc chắn sẽ không phản bội nhau.

Tần Vũ nghĩ, để hai người họ đi theo sẽ có thêm hai người giúp đỡ.

“Lát nữa nếu muốn rời khỏi đây, nhất định phải ở gần tôi, đừng đi quá xa, biết chưa?” Tuy nhiên, khi hỏi câu này, hắn không nói nhiều, vì biết mình nên làm gì.

Vương Bàn Tử lúc này cũng đang quan sát Hồ Bát Nhất, trên người Hồ Bát Nhất cũng không có vết máu kỳ lạ, không hiểu vì sao chỉ có một mình hắn bị.

“Rốt cuộc là sao vậy?

Tôi nghe nói hình như lúc qua đây anh đã kiểm tra một cái xác, rồi cái xác đó nổ tung, bắn hết lên người anh à?” Một thuộc hạ của ông chủ đi tới bên cạnh Vương Bàn Tử, bắt đầu trêu chọc.

“Cút ngay cho ông!

Ông chủ của mày còn không dám đùa với ông như thế, mày là cái thá gì mà dám giỡn mặt ông?

Không biết tự soi gương xem mình là ai à?" Gã kia bị mắng thì ôm hận trong lòng, lầm bầm chửi rủa rồi bỏ đi, cảm thấy Vương Bàn Tử này không nể mặt mình chút nào.

"Dù xảy ra chuyện gì, cũng nên báo trước một tiếng thì tốt hơn." Vương Bàn Tử bây giờ luôn trưng cầu ý kiến của Tần Vũ, vì cậu cảm thấy Tần Vũ là người thông minh nhất trong số họ.

"Tần huynh đệ, chúng ta tuy là anh em gặp nhau giữa đường, nhưng suốt chặng đường qua mọi người cũng đã giúp đỡ lẫn nhau.

Bây giờ chúng ta có thể thành thật với nhau một chút được không?" Tần Vũ lúc này gật đầu, bắt đầu nói chuyện với Vương Bàn Tử.

"Sao vậy, Bàn gia?" Tần Vũ hỏi, Vương Bàn Tử cố nặn ra một nụ cười còn xấu hơn khóc, đúng là cười như mếu.

"Cậu cũng biết đấy, không hiểu sao trên người tôi lại đột nhiên dính mấy vết máu kỳ quái này.

Tôi thực sự cảm thấy hơi ghê người.

Hay là cậu nói cho tôi biết, tình trạng này trước đây có từng xảy ra không?" "Ý của tôi là, trước đây, trước cả tôi, có ai bị như vậy chưa?" Vương Bàn Tử nói ra những lời này, Tần Vũ thực sự không nỡ nói cho cậu ta biết sự thật.

"Thôi đừng nói nhiều nữa, tôi nghĩ bây giờ chúng ta tốt nhất không nên hành động bốc đồng." Tần Vũ cẩn thận nói, cảm thấy bây giờ nên giải thích rõ ràng tình hình trên máy tính cho mọi người.

"Vừa rồi người anh em lùn đeo kính đã giải thích cho tôi rồi, chúng ta đang ở rìa của khu vực này.

Nếu tiếp tục thăm dò xuống dưới, không chừng sẽ có những bất ngờ khác.

Chúng ta có nên đi tiếp không, tôi cần xin ý kiến mọi người…" Vương Bàn Tử bị Tần Vũ nói vài ba câu cho qua chuyện, trong lòng cảm thấy có chút không vui, bèn đi tới bên cạnh Hồ Bát Nhất, không nói gì nữa.

Chương 465

Hồ Bát Nhất lúc này trong lòng hiểu rất rõ, người trước mắt thực ra chỉ đang cố ý kéo dài thời gian mà thôi, chứ không phải cố tình phớt lờ Bàn Tử.

“Yên tâm đi, câu hỏi lúc nãy của cậu, Tần Vũ tuyệt đối sẽ không bỏ qua đâu.

Chỉ là cậu ấy chưa tìm được thời điểm thích hợp để nói ra sự thật thôi.” Vương Bàn Tử nghe vậy, trong mắt lại ánh lên một tia hy vọng.

Nếu cứ hỏi thẳng như vậy, e là không ổn.

“Tôi nghĩ bây giờ chúng ta tốt nhất nên chờ ở đây, đừng làm những chuyện linh tinh nữa, hiểu chưa?” “Có một chuyện này, nếu bây giờ chúng ta quan sát kỹ, có thể thấy thông tin mà robot gửi về có một bản đồ cấu trúc ba chiều rất kỳ lạ.” Lời của Tần Vũ lập tức thu hút sự chú ý của Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất.

“Nếu chúng ta cứ đi thẳng theo con đường này, sẽ đến một nơi có từ trường rất mạnh.

Khi đó tất cả các thiết bị trên người chúng ta, bao gồm cả chiếc máy tính cầm tay này, đều sẽ mất tín hiệu.” “Nếu máy tính cầm tay thực sự xảy ra sự cố, chúng ta sẽ hoàn toàn không còn cách nào khác, hiểu không?” Tần Vũ cẩn thận nói, hắn cảm thấy nếu bây giờ cứ trực tiếp mở nắp quan tài ra, chắc chắn sẽ dọa những người khác sợ chết khiếp.

Muốn khiêng thứ này đi, chỉ dựa vào sức của mấy người họ là hoàn toàn không thể, phải nhờ đến ông chủ.

“Ông chủ, hay là ông phân phó cho mấy người đi.” Tần Vũ không

nói gì khác, chỉ muốn để những người còn lại xem nên giải quyết chuyện này thế nào.

"Bây giờ tốt nhất nên thông cảm cho ông chủ của tôi, nếu không giải quyết chuyện này sẽ rất phiền phức, biết chưa?" "Đáng lẽ phải nói rõ từ sớm, nếu không mọi chuyện sẽ rất phức tạp." Vương Bàn Tử lúc này có chút miễn cưỡng, tuy trước đó trong lòng có vài suy nghĩ, nhưng bây giờ không muốn tiết lộ nữa, vì cảm thấy bây giờ nước đã đến chân, nếu nói ra không chừng sẽ bị ông chủ nghe thấy.

"Đừng nói nhiều nữa được không?

Cứ ở yên đây đi." Tần Vũ bây giờ muốn xem xem, rốt cuộc nên làm thế nào mới có thể tiếp tục đi về phía trước.

Nếu cứ thế trực tiếp khiêng đi, bên cạnh họ thật sự sẽ xảy ra biến cố, nhưng Tần Vũ không cho rằng đó là biến cố xấu.

"Ông chủ, lúc nãy ông không phải đã dùng chăn bọc kỹ món đồ sứ Thanh Hoa vừa dài vừa mảnh kia rồi sao?

Nếu đã vậy thì mang luôn cả cỗ quan tài này đi đi, bên trong thật sự có một món đồ vô giá đấy, tin lời tôi đi." Trong mắt những kẻ chỉ biết đến tiền, chỉ cần nhắc đến bốn chữ "giá trị liên thành" là chân sẽ không nhấc nổi.

"Tuyệt đối không được nói bậy bạ như thế nữa." Nếu còn nói linh tinh, sắc mặt của hắn sẽ rất khó coi.

"Những người khác xem ra không hoàn toàn giống với suy nghĩ của tôi." Tần Vũ lúc này cẩn thận quan sát, cảm thấy chiếc máy tính cầm tay này thật sự đã tiết lộ tất cả.

"Tuyệt đối đừng quá bốc đồng, vị trí hiển thị trên máy tính chưa chắc đã là thật, chúng ta cứ đứng yên tại chỗ chờ xem đã." Tần Vũ cẩn thận nói, cảm thấy tình hình có vẻ không ổn.

“Hay là thế này đi, chúng ta cứ để robot nhỏ vào trong thăm dò, sau đó mở nắp quan tài ra, rồi thay hết quần áo dính máu đi, được không?” Cách giải quyết này nghe có vẻ chẳng có gì to tát, nhưng trên thực tế không ai có thể gánh nổi hậu quả của nó.

“Được rồi, cứ làm theo lời Tần Vũ nói, bọc cỗ quan tài này lại rồi mang đi.

Chúng ta không nên mở nó ra trong một không gian chật hẹp thế này.

Lỡ như bên trong nhảy ra một thứ gì đó đáng sợ, chẳng phải sẽ tiêu diệt hết cả đám chúng ta ở đây sao?” Những người khác thực ra cũng hoàn toàn không quan tâm.

“Bây giờ tốt nhất đừng hành động bốc đồng, tôi hy vọng khi làm bất cứ việc gì, mọi người cũng có thể suy nghĩ một chút.” Những người khác trông không có gì thay đổi.

“Trong một cỗ quan tài nhỏ thế này, thực ra chẳng có gì đáng sợ đối với chúng ta cả, nhưng bên trong đúng là có một món gia bảo bằng phỉ thúy của một tiểu quỷ…” Tần Vũ lúc này cố tình bịa ra một lời nói dối như vậy.

“Ông chủ, dù thế nào đi nữa, tôi nghĩ chúng ta đã lấy được món đồ chất lượng này rồi, hay là tiện tay cuỗm luôn món cổ vật vô giá này đi?” “Đúng vậy đúng vậy, nếu để lại cho đám người phía sau thì thật quá tệ, chúng ta không thể làm vậy được.” Tần Vũ bây giờ muốn xem xem, rốt cuộc họ đang cân nhắc những chuyện gì.

“Hay là thôi đi, thứ gọi là gia bảo bằng phỉ thúy bên trong rốt cuộc là gì chúng ta cũng không biết, vì có mở ra đâu?” “Tổ tiên tôi có truyền lại một cuốn sách, trong đó miêu tả các vật phẩm chôn cất trong từng loại quan tài.

Rốt cuộc bên trong có gì, các người không biết đâu, đều có quy tắc cả đấy." Tần Vũ nói ra những lời này, ông chủ trước mặt không biết nên dùng cách nào để đáp trả.

"Được được được, tôi biết rồi, tuyệt đối sẽ không nói lung tung nữa." Tần Vũ cẩn thận nói, cảm thấy tốt nhất nên suy nghĩ kỹ một chút, đừng thách thức giới hạn của những người này nữa.

"Anh chắc chắn muốn làm vậy sao?

Tôi nghĩ tốt nhất chúng ta không nên mang thứ này đi, dù sao nó cũng là một vật phẩm thuộc về cơ quan then chốt." "Thật là thâm tàng bất lộ, trước đây tôi cứ tưởng gã đàn ông hèn mọn đeo kính này chỉ là một nhân viên kỹ thuật hỗ trợ thôi, không ngờ lại là đối tác làm ăn." Vương Bàn Tử lén nói cho Hồ Bát Nhất và Tần Vũ biết.

"Trước đây tôi vẫn luôn nghi ngờ thân phận của hắn, nhưng bây giờ cảm thấy nghi ngờ qua lại cũng chẳng có ý nghĩa gì." "Tôi hiểu ý cậu rồi, tôi nghĩ bây giờ chúng ta nên cho những người khác biết chúng ta sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy." "Tôi nghĩ bây giờ chúng ta nên tiếp tục chờ ở đây một lát." Nếu cứ tiếp tục chờ đợi, sẽ chẳng có cơ hội nào cả.

Tần Vũ cẩn thận quan sát, cảm thấy bây giờ nên tập trung sự chú ý của mọi người vào cỗ quan tài, không nên để họ phân tâm.

"Mấy người nhanh lên, nếu không chuyện này sẽ không giải quyết được đâu." Tần Vũ cẩn thận hỏi, cảm thấy bây giờ nên đoạt lấy hết những công cụ trong tay họ.

"Anh không thấy chuyện này rất kỳ lạ sao?

Chẳng lẽ trước đây trong lòng anh không hề có chút cảm giác tê dại nào à?" Tần Vũ lúc này, cẩn thận suy nghĩ, nhất định phải nói rõ tình hình này.

Mùi hôi thối này không biết khi nào mới tan đi, trong một không gian nhỏ hẹp thế này, nó cứ ngày một nồng nặc hơn.

"Trời ơi, chúng ta mau rời khỏi đây thôi.

Nếu không rời đi, e là sẽ ảnh hưởng đến mọi người." Những người khác căn bản không dám nói nhiều.

Tần Vũ bây giờ cũng không nói thêm gì nữa.

"Chắc là tôi phải vác cái quan tài nhỏ này thật à?" Gã đàn ông hèn mọn đeo kính đứng sau lưng ông chủ đột nhiên tỏ vẻ chán ghét.

"Nếu đã vậy, nhiệm vụ gian khổ này giao cho cậu vậy." Tần Vũ vừa dứt lời, mặt gã đàn ông đeo kính đã xanh mét.

"Đừng như vậy được không, anh đang cố tình làm khó tôi đấy." Gã kia có chút oán niệm, đẩy gọng kính, trông không còn cách nào khác.

"Tôi nghĩ, tôi không cần phải để ý đến những chuyện đó nữa." Có những chuyện nếu nói rõ ra, không chừng sẽ dọa chết người ta trong lòng.

Tần Vũ ngay từ đầu đã cùng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn thấy, bên dưới cỗ quan tài đang chảy ra một loại chất lỏng không xác định.

Thứ chất lỏng đó trông nhớp nháp, khi nhỏ xuống đất dường như hoàn toàn không hòa tan với nước.

"Tôi nghĩ bây giờ tôi cần bình tĩnh một chút…" Trán Vương Bàn Tử lúc này bắt đầu rịn ra những giọt mồ hôi to như hạt đậu.

"Tôi hoàn toàn không biết nên dùng cách nào để giải quyết những phiền phức trước mắt…" Tần Vũ cẩn thận nói, cảm thấy bây giờ không nên hành động bốc đồng như vậy.

“Tôi biết rồi, tuyệt đối sẽ không để anh chịu ấm ức như vậy, yên tâm đi.” Gã đàn ông hèn mọn trước mặt từ đầu đã luôn đối đầu với Tần Vũ.

Chương 466

Tần Vũ lúc này cảm thấy phải cùng gã đấu một trận công khai lẫn bí mật.

"Ông chủ, tôi có một yêu cầu nhỏ." Nếu gã đàn ông trước mặt không nghe lời hắn, vậy thì lời của ông chủ chắc chắn phải nghe.

Tìm báu ở một nơi như thế này, tuy là quan hệ đối tác, nhưng chắc chắn cũng sẽ nghe lời nhau.

Hai người đứng cạnh nhau, rõ ràng ông chủ có khí chất của một ông chủ hơn, còn gã đàn ông hèn mọn đeo kính trước mặt chỉ giống như một nhân viên quèn không được trọng dụng.

Nếu bắt gã vác một cỗ quan tài nhỏ như vậy, chắc chắn gã sẽ cảm thấy vô cùng sợ hãi.

"Tuyệt đối đừng làm khó anh ta nữa, anh không biết tính khí của anh ta cũng rất nóng nảy đâu." Một cô bé buộc tóc hai bím đi đến bên cạnh Tần Vũ.

Tần Vũ lúc này mới cẩn thận nhìn từ trên xuống dưới, chưa bao giờ phát hiện trong đội ngũ lại có một cô bé đáng yêu như vậy.

"Có thể lắm, lúc đó trông anh ta có vẻ rất hèn mọn, chắc chắn sẽ không để tâm đến tôi đâu." Ý của Tần Vũ rất rõ ràng, một gã đàn ông hèn mọn đeo kính như vậy, nếu có dồn tâm sức thì chắc chắn sẽ dồn vào đám con gái phía sau.

Suy nghĩ của hắn thật sự rất thẳng thắn.

Nếu thật sự xảy ra chuyện gì khác, hậu quả khó mà tưởng tượng được.

"Tôi nghĩ bây giờ chúng ta nhất định phải chuẩn bị bình tĩnh.

Trong một môi trường khép kín thế này, một khi hít phải làn khói màu vàng đó, đối với chúng ta không phải là tin tốt." Mỗi lần có chuyện như vậy xảy ra, đối với họ đều là một thử thách rất lớn.

"Còn nhớ mấy lần trước không?

Ở nơi đó cậu đã bất chấp nguy hiểm đến tính mạng để cứu tôi ra, chỉ riêng điểm này thôi, Bàn gia tôi cả đời này coi cậu là anh em ruột." Tần Vũ trong lòng vô cùng cảm động, lúc nãy hắn chỉ thuận tay cứu cậu ta một mạng, không ngờ cậu ta lại ghi nhớ trong lòng.

Hồ Bát Nhất cũng nói như vậy.

"Trước đây tôi cứ nghĩ cậu học cao, làm việc lại nghiêm túc như vậy, hoàn toàn khác với đám lêu lổng chúng tôi, không ngờ cậu cũng là người trọng tình trọng nghĩa giống chúng tôi." Vương Bàn Tử lúc này lại bắt đầu toe toét cười.

"Về vấn đề này, tôi nghĩ chúng ta không cần phải nói nhiều nữa.

Có thể quen biết mấy người anh em trong hoàn cảnh nguy hiểm thế này, thật sự là phúc ba đời của tôi." Rõ ràng là một chuyện tốt, nhưng lại bị hắn nói ra một cách bi thương như vậy.

"Nếu lát nữa gặp được bảo bối tốt nào khác, chúng ta cũng không cần phải nói hết cho ông chủ kia biết.

Mọi người cũng biết rồi đấy, ông ta là kẻ chỉ thấy tiền chứ không thấy bảo bối, cũng chẳng quan tâm đến tình nghĩa gì đâu." Nhìn cái đức hạnh của ông chủ kia, ai trong lòng cũng hiểu rõ.

"Bây giờ nhất định không được để bụng những lời đó, chúng ta phải giữ bình tĩnh, biết chưa." Những tình huống khác, đối với mỗi người đều không phải là tin tốt.

Về vấn đề này, chuẩn bị sẵn sàng còn hơn bất cứ điều gì.

Thà rằng dập tắt ngay ý định muốn đi tiếp của gã ra vẻ ông chủ này còn hơn.

"Bây giờ tôi trịnh trọng hỏi các anh, có đi tiếp không?

Nếu đi tiếp tôi sẽ theo tới cùng, còn nếu không đi, tôi sẽ lập tức tìm một cái cớ để ông chủ quay đầu về ngay." Tần Vũ tính tình rất tùy hứng, cảm thấy hoạt động lần này căn bản không có nguy hiểm, tiến cũng được mà lùi cũng được.

Tất cả đều phải xem ý của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

"Nói thật, trong lòng tôi cũng cảm thấy có chút không cam tâm.

Lúc nãy trên máy tính cầm tay không phải đã hiển thị chúng ta chỉ đang ở vùng rìa của nơi này sao?" Dù trải qua chuyện gì, cũng nên nói chuyện nghiêm túc và cẩn thận hơn từ trước.

Những chuyện khác, căn bản không cần nói quá nhiều.

"Nếu cứ như vậy, hậu quả khó mà tưởng tượng.

Những việc anh làm bây giờ thật khiến người ta khó hiểu." Đã đến nơi này rồi, thì tuyệt đối không thể có những suy nghĩ thừa thãi nữa, đây là chuyện quan trọng nhất.

"Dù trải qua chuyện gì, tôi cũng hy vọng có thể rõ ràng, làm cho xong chuyện này." "Tôi nghĩ bây giờ chúng ta tốt nhất không nên quá tùy tiện." "Hay là thế này đi, chúng ta cứ ở yên đây, đừng hành động bốc đồng nữa.

Bây giờ, hãy xem động tĩnh của ông chủ kia." Về cơ bản có thể kết thúc chuyện này rồi.

"Tôi nghĩ bây giờ tôi nên từ từ nói cho anh ấy biết rằng giải quyết chuyện này thực ra không thuận lợi chút nào, để anh ấy chuẩn bị tâm lý, như vậy sẽ tốt hơn." Cứ ở yên tại chỗ thế này, chắc chắn không

phải là tin tốt.

Những việc đang làm bây giờ thật khiến người ta cảm thấy có chút khó hiểu.

“Hay là thế này đi, chúng ta cứ ở đây bình tĩnh một chút.

Nếu xảy ra tình huống như vậy, anh có biết sẽ xảy ra chuyện gì không?

Chắc chắn trong lòng sẽ cảm thấy khó chịu lắm.” Nếu cứ ở yên một chỗ như vậy, e là sẽ gây thêm phiền phức, những chuyện khác căn bản không đáng kể.

“Có một chuyện, đó là bây giờ chúng ta nhất định phải tiếp tục ở lại đây, đừng nói nhiều nữa.” “Thà rằng ngay từ đầu nói rõ ràng chuyện này ra một chút, hiểu không?” Cỗ quan tài nhỏ đó trông như một thứ gì đó rất đáng sợ, không ai muốn tiếp xúc.

Tần Vũ lúc này không nói nhiều nữa.

“Hay là phiền anh vậy, anh vác thứ này đi, chúng ta mấy người phân công lại, xem ai vác cỗ quan tài nhỏ này, được không?” Tần Vũ giao nhiệm vụ gian khổ này cho gã đàn ông hèn mọn đeo kính xong, liền đi thẳng về phía trước, đến bên cạnh ông chủ.

“Dù xảy ra chuyện gì, tôi cũng hy vọng anh có thể nghiêm túc một chút, đừng suy nghĩ lung tung nữa biết không?

Bây giờ chúng ta nhất định phải ở đây bình tĩnh, đừng nói nhiều nữa.” Bên trong cỗ quan tài nhỏ vẫn đang bốc lên một ít khói vàng.

Nhưng đã ít hơn lúc nãy, hơn nữa loại khói này chỉ cần bay lên cao là sẽ nhạt đi ngay lập tức.

“Tôi nghĩ bây giờ, chúng ta nên từ từ chờ đợi ở đây.” Nếu cứ đứng yên tại chỗ, cuối cùng thứ họ phải đối mặt sẽ không đơn giản

như cỗ quan tài nhỏ này nữa, trong lòng hắn hiếm khi có cảm giác huyền diệu.

“Mau rời khỏi đây thôi, nơi này không thể ở lâu được.

Lát nữa nếu có thứ gì rơi từ trên xuống, không chừng sẽ đè chết chúng ta đấy.” Vương Bàn Tử trước đây đã từng trải qua chuyện như vậy, trong một thung lũng trước đó cũng gặp phải tình huống tương tự.

“Lão Hồ, còn nhớ không?

Chương 467

Lần đó trong thung lũng, có con mãng xà to bằng cái miệng bát rơi từ trên đầu xuống.

Cậu không biết đâu, lúc đó thật sự dọa tôi chết khiếp." Nếu cứ làm những chuyện như vậy, ảnh hưởng sẽ rất tệ.

"Có thể cậu không biết, những kinh nghiệm trước đây của tôi, khi nào có thời gian tôi có thể kể chi tiết cho cậu nghe." Vương Bàn Tử lúc này vỗ vỗ trán, để mình bình tĩnh lại một chút, ổn định lại cảm xúc.

Hồ Bát Nhất lúc này cười, định kể chi tiết chuyện cụ thể lúc đó, nhưng không ngờ lại bị Vương Bàn Tử bịt miệng lại.

Tuyệt đối không thể vì những chuyện nhỏ nhặt này mà nói năng bậy bạ.

Nơi họ đang ở bây giờ, quả thực khiến người ta cảm thấy có chút không ổn.

Nếu có thứ gì từ trên trời rơi xuống, sẽ không có kết quả tốt đẹp.

"Chỉ cần có thể chuẩn bị sẵn sàng là được, những chuyện khác không quan trọng." Không biết vì sao, bên trong cỗ quan tài nhỏ dường như luôn có thứ gì đó đang gõ "cộp cộp cộp" vào tấm ván gỗ.

"Mau nhìn xem, trong quan tài nhỏ hình như có thứ gì sắp ra ngoài." "Tôi nghĩ bây giờ chúng ta tốt nhất không nên hành động bốc đồng, chỉ cần chuẩn bị sẵn sàng cho mọi chuyện là được." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử trước đây quả thực đã trải qua không ít chuyện, Tần Vũ trong lòng cũng rất tò mò, đợi khi nào dừng chân ở đâu đó nghỉ ngơi, nhất định phải bảo họ kể cho nghe.

“Cậu không biết đâu, trước đây tôi thực sự rất tò mò về những trải nghiệm đó.” Tần Vũ bây giờ chỉ muốn xem xem rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, không nói thêm lời nào nữa.

Phải để cho mỗi người đều chuẩn bị sẵn sàng.

Những tình huống khác không cần nói nhiều, việc cần làm bây giờ là quyết đoán, chuẩn bị sẵn sàng ở đây, sau đó xem phản ứng của những người khác.

Tiếng động trong quan tài nhỏ rốt cuộc là chuyện gì, không ai biết.

“Hay là thế này đi, chúng ta cứ chờ ở đây đã.” Nếu thật sự xảy ra chuyện gì khác, hậu quả khó mà tưởng tượng được.

Nếu cứ thế nhốt thứ bên trong cỗ quan tài nhỏ, đối với họ cũng không phải là tin tốt.

“Tuyệt đối không được nói bậy bạ như vậy, hiểu ý tôi rồi chứ.” Một khi xảy ra tình huống như vậy, đối với mỗi người đều không phải là tin tốt.

“Tiếng gì vậy?

Sao lại kêu thế?

Nói thật, bây giờ mỗi tiếng gõ, lưng tôi lại lạnh toát, cậu biết không.” Vương Bàn Tử lúc này trong lòng thật sự sợ hãi vô cùng.

“Tôi thật sự không biết nên sắp xếp thế nào.” Những người khác cũng cảm thấy rất sợ hãi.

Trong một môi trường im ắng thế này, một cây kim rơi xuống đất không chừng cũng sẽ gây ra sóng gió.

“Trời ơi, tôi thật sự phải chạy khỏi cái nơi quỷ quái này ngay lập tức.

Rốt cuộc tôi có nên rời khỏi đây không?” Phải nói rõ ràng mọi tình

huống, những chuyện khác đều không quan trọng.

“Hay là thế này đi, chúng ta cứ chờ ở đây đã.” Mỗi khi xảy ra chuyện như vậy, trong lòng họ đều cảm thấy có chút kinh hãi.

“Có thể cậu không biết, những chuyện tôi đã trải qua trước đây đối với cậu là một sự mỉa mai rất lớn, có lẽ cậu căn bản không thể hiểu được suy nghĩ của tôi.” Tần Vũ cẩn thận quan sát, cảm thấy bây giờ nên nói rõ ràng hơn một chút.

“Cậu căn bản không hiểu tôi.” Vương Bàn Tử lúc này không nói gì khác.

Bây giờ chỉ cần xem Tần Vũ và Hồ Bát Nhất rốt cuộc sẽ sắp xếp thế nào.

“Hay là thế này đi, chúng ta cứ giữ bình tĩnh trước, đừng nói nhiều nữa.” Suy nghĩ của Tần Vũ bây giờ rất trực tiếp, chỉ muốn xem xem, tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì?

Tần Vũ lúc này cầm đèn pin soi lên soi xuống, hoàn toàn không có chướng ngại vật nào, chỉ là khe hở này tương đối hẹp mà thôi.

“Mọi người theo sau tôi, đừng đi quá xa.

Nếu lát nữa xảy ra chuyện gì khác, phải hỗ trợ lẫn nhau, hiểu chưa.” Suy nghĩ của những người này rất tốt.

Tình hình của những người khác thật sự khiến người ta cảm thấy có chút không ổn.

“Hay là thế này đi, chúng ta cứ chờ ở đây đã.” Những việc đang làm bây giờ khiến người ta cảm thấy có chút không thể hiểu nổi.

Tần Vũ bây giờ cũng không nói nhiều nữa.

“Bọn họ cứ bám theo tôi như vậy, cuối cùng tôi cũng phải cắt đuôi họ thôi.

Tại sao bây giờ không nhân cơ hội này mà cắt đuôi họ đi cho rồi.” Vương Bàn Tử lẩm bẩm ở phía sau.

Để không cho ông chủ phía trước và gã đàn ông hèn mọn phía sau nghe thấy, Tần Vũ vỗ vai Vương Bàn Tử.

“Có gì thì nói to lên, để mọi người cùng nghe xem nào.

Cứ giấu giấu giếm giếm như vậy, thật sự có chút quá đáng rồi đấy.” Vương Bàn Tử lúc này trong lòng đột nhiên hiểu ra, Tần Vũ nhắc nhở như vậy là để nhắc nhở cậu ta đừng nói lung tung những lời đó, nếu không, những người khác sẽ không biết nên làm gì.

“Nhanh lên, kiềm chế lại đi, được không?” Tần Vũ cẩn thận nói, cảm thấy bây giờ căn bản không cần phải nói nhiều nữa.

Chỉ cần nói đến mức này là được rồi.

Tần Vũ chỉ muốn xem vấn đề này đối với họ rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Ngoài chuyện này ra, căn bản không cần phải nói nhiều với họ nữa.

“Bây giờ tôi khuyên cậu một câu, tốt nhất là ngoan ngoãn ở yên đây cho tôi, tuyệt đối đừng làm những chuyện linh tinh nữa, hiểu chưa?” Tần Vũ lúc này cảnh cáo Vương Bàn Tử.

Lời cảnh cáo này là một lời cảnh cáo nhẹ nhàng, vì hắn biết nếu không dùng giọng điệu cứng rắn một chút, Vương Bàn Tử sẽ không coi ra gì.

“Tuyệt đối đừng nghĩ rằng chúng ta rất lợi hại, rồi có thể thoát khỏi mọi thứ.

Chuyện này thực ra không ai nói chắc được đâu, hiểu không?” Nếu cứ tiếp tục chờ đợi ở nơi này, cuối cùng không chắc sẽ đợi được

thứ gì.

"BÙM…" Phía trước đột nhiên vang lên một tiếng động lớn như vậy.

Chương 468

Nếu cứ tiếp tục như vậy, ảnh hưởng sẽ rất tệ.

“Hay là thế này đi, chúng ta cứ chờ ở đây đã được không?

Xem thái độ của họ ra sao rồi tính tiếp.” Chỉ cần không nói ra chuyện đó, bây giờ sẽ không bị dọa sợ.

“Tôi nghĩ bây giờ, tôi nhất định phải ở yên đây.” Nếu không thể tiếp tục ở lại, e là sẽ gây thêm phiền phức, tình hình như vậy rất tồi tệ.

Thứ vừa rơi xuống rốt cuộc là thứ gì, không ai dám nhìn, vì bây giờ cũng không dám quay đầu lại dùng đèn pin soi.

“Nhanh lên đi, chúng ta rốt cuộc nên làm gì đây?” Mỗi khi có chuyện như vậy xảy ra, bây giờ tuyệt đối không thể làm lớn chuyện, nếu làm lớn chuyện, hậu quả khó mà tưởng tượng được.

“Chỉ cần tiếp tục ở lại đây là được, những người khác thế nào không ảnh hưởng nhiều.” Những chuyện khác hoàn toàn không quan trọng, có thể ở đây đã là tốt rồi.

“Vốn dĩ là một chuyện đơn giản, nhưng không biết vì sao lại bị các người làm cho trở nên ly kỳ như vậy.” Thứ vừa rơi xuống có thể là một thứ cực kỳ quan trọng, không chừng cũng sẽ uy hiếp đến tính mạng của họ.

“Tốt nhất đừng hành động bốc đồng như vậy, hiểu ý tôi chứ?

Bây giờ chúng ta nhất định không thể quá lơ là, phải nói cho rõ ràng mới được.” Chỉ cần có thể nói rõ mọi chuyện, đã tốt hơn bất cứ điều gì.

Ngoài tình huống này ra, căn bản không cần phải làm những

chuyện linh tinh nữa.

“Hay là bây giờ tôi nói trước, rốt cuộc nên dùng cách nào để giải quyết những phiền phức trước mắt.” Bây giờ nhất định sẽ không nói những lời quá khó nghe.

Tần Vũ trong lòng rất hiểu cảm giác của họ.

Về vấn đề này, chỉ cần có thể nói cho rõ ràng là được.

Dù thế nào đi nữa, cũng nên để họ chuẩn bị tâm lý tuyệt đối.

Nếu Vương Bàn Tử bây giờ sợ hãi, Tần Vũ lúc này cũng sẽ không làm ầm lên, vì hắn biết bây giờ chỉ cần có thể ở yên đây là tốt hơn cả.

“Bây giờ tuyệt đối không được quá bốc đồng, một khi quá bốc đồng sẽ chỉ khiến người ta sợ hãi.

Nếu quá kinh hãi sẽ mất hết bình tĩnh, lúc đó tôi không kiểm soát được ai đâu, hiểu chưa?” Tần Vũ lúc này cẩn thận lắng nghe, nghe thấy thứ rơi xuống căn bản không có động tĩnh gì, xem ra thật sự là một vật chết.

“Nếu đã là một vật chết, vậy thì đối với chúng ta căn bản sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng nào.” “Nếu đã là một vật chết, chúng ta sợ cái gì?” Ông chủ trước mặt đột nhiên lấy ra một cái tẩu thuốc.

Tần Vũ cảm thấy kinh ngạc, không ngờ một ông chủ vung tiền như rác trước mặt lại không hút thuốc lá mà hút tẩu.

Trước đây ở nông thôn còn có thể thấy, bây giờ thật sự hiếm thấy.

“Hay là thôi đi, trong lòng anh ta rốt cuộc nghĩ gì?” Những người khác căn bản không dám làm ầm lên.

Phía trước là một cái hang đen ngòm, chỉ cần hành động nhanh một chút, không chừng sẽ bị những tảng đá nhô ra làm bị thương.

“Khi đi đường nhất định phải cẩn thận, tuyệt đối đừng để bị

những tảng đá này làm bị thương, thuốc men trên người tôi không nhiều đâu, biết chưa?" Không chỉ là thuốc men, nếu bị thương mà không được xử lý kịp thời ở nơi này, cuối cùng tình hình không chừng sẽ rất nghiêm trọng.

"Hoàn cảnh chúng ta đang ở, chắc chắn anh cũng biết, nhất định không thể bị thương, hiểu chưa?

Phải bảo vệ bản thân thật tốt." "Những chuyện khác tôi không nói nhiều với anh nữa, trong lòng anh chắc chắn có thể hiểu." Tần Vũ bây giờ muốn để Vương Bàn Tử nhanh chóng đi theo sau hắn, bây giờ người hắn lo lắng nhất chính là cậu ta.

"Thứ bên trong quan tài nhỏ là một vật chết, chúng ta không cần sợ.

Việc chúng ta cần làm bây giờ là nhanh chóng rời khỏi đây." Ngay khi sắp tiến vào khe hở, hoa văn sứ Thanh Hoa trên tường không biết vì sao đột nhiên bắt đầu thay đổi.

Tần Vũ lúc này mới phát hiện, hóa ra nơi này lại là một cơ quan, bây giờ đẩy những mảnh không theo quy tắc có thể ghép thành những hình ảnh.

"Trời ơi, bây giờ tôi mới phát hiện ra nơi này lại huyền diệu đến vậy." Bất kể xảy ra chuyện gì, cũng nên nói rõ từ trước.

"Hay là thế này đi, chúng ta cứ từ từ đã." Tần Vũ lúc này an ủi, bảo họ tuyệt đối đừng quá bốc đồng.

"Mấy cô gái kia không chừng sẽ sợ hãi, mấy người đàn ông ở phía sau lo liệu hậu sự, biết chưa?" Tần Vũ lúc này một bên cẩn thận quan sát những hoa văn đang biến đổi đa dạng trước mắt, một bên cảnh cáo những người dọc đường.

Lúc nãy hắn đã thấy rõ, khi gặp phải những người sống, những

cái xác khô đó, đám đàn ông chạy còn nhanh hơn cả phụ nữ.

“Không, bây giờ chúng ta phải thể hiện khí phách của đàn ông.

Trong một hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm như thế này, chẳng phải chúng ta nên bảo vệ các cô gái sao?” Tần Vũ tuy không nhìn thẳng vào những cô gái trước mặt, nhưng biết rằng bây giờ trong mắt họ, hắn chắc chắn đang tỏa sáng lấp lánh, sau lưng tỏa ra hào quang.

“Tôi nghĩ quyết định này của tôi hoàn toàn chính xác, căn bản không cần phải xem xét cảm nhận của những người khác.” Thái độ của Tần Vũ vô cùng kiên định.

“Nếu đã ở đây rồi, thì nên nghiêm túc một chút.” “Tôi nghĩ những hoa văn này chắc chắn có quy luật nào đó, bây giờ chúng ta cần phải tìm kiếm cẩn thận.” Nếu không tìm ra được, mỗi người đều sẽ không yên tâm.

“Tức chết tôi rồi, tôi hoàn toàn không biết nên bắt đầu từ đâu.” Cuối cùng không chừng sẽ cho rằng ở một nơi nhỏ bé thế này, căn bản không thể ra ngoài được.

“Tôi nghĩ bây giờ chúng ta tốt nhất không nên hành động bốc đồng, có gì cứ nói thẳng ra, hiểu chưa?” Tất cả những gì đang đối mặt đều khiến người ta cảm thấy có chút khó tin.

“Cái hang đen phía trước thật sự khiến tôi cảm thấy đầu óc nóng lên.” Vương Bàn Tử lúc này vỗ trán, trợn to hai mắt, sau đó lau những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu trên trán.

“Thật mệt chết tôi rồi.

Cậu không biết đâu, mỗi lần trải qua chuyện như vậy tôi đều vã mồ hôi như tắm, về nhà xong đều phải nghỉ ngơi cả tháng rưỡi.” “Chắc chắn rồi, nếu có thể sống sót trở về thì đương nhiên là tốt.

Ủa, tôi đột nhiên phát hiện vết máu trên người cậu biến mất rồi?”

Tần Vũ quay đầu lại nói chuyện với Vương Bàn Tử, thuận tiện nhìn quần áo của cậu ta, không nhìn thì thôi, nhìn kỹ một lúc, Tần Vũ thật sự toát cả mồ hôi lạnh.

"Ôi trời ơi, tôi không phải thật sự gặp phải thứ gì đó không sạch sẽ đấy chứ?" Vương Bàn Tử lúc này vẫn đang nhìn chằm chằm vào cổ tay áo, lúc nãy ở chỗ cổ tay áo có một vệt máu rất lâu khô.

Nếu thật sự đột nhiên biến mất như vậy, trừ khi đã gặp phải một loại khí thể hoặc vật chất đặc biệt nào đó, sau đó xảy ra phản ứng hóa học.

"Nếu chuyện này giao cho tôi làm, tôi chắc chắn sẽ làm ổn thỏa." Người trước mặt dường như đã có suy nghĩ gì đó.

"Thôi đi, bây giờ đừng nói những chuyện linh tinh nữa." Tần Vũ không nói gì khác, bây giờ hắn muốn hỏi xem những người khác rốt cuộc nghĩ gì.

"Chỉ cần có thể chuẩn bị sẵn sàng là được, những chuyện khác hoàn toàn không cần phải nói nhiều." Ông chủ lúc này trông dường như đã có chút thay đổi, Tần Vũ bây giờ không nói thêm gì khác.

Chương 469

“Bây giờ tôi không chỉ phải bảo vệ món đồ sứ Thanh Hoa vừa dài vừa mảnh này, tôi còn phải tìm viên ngọc thần bí kia.

Thực ra lần này tôi căn bản không ôm hy vọng gì, không ngờ lại gặp may ngay từ đầu.” Ông chủ lúc này vui mừng nhìn món đồ được bọc trong chiếc chăn khổng lồ trước mặt.

“Chỉ cần có thể tìm được thứ đó, đã rất tốt rồi.” Tần Vũ trong lòng cẩn thận nghĩ, cảm thấy chuyện này hoàn toàn không quan trọng.

“Có thể tìm được thứ này quả thực không dễ dàng, nhưng tôi nghĩ bây giờ tôi cũng nên nói với những người khác, tôi sẽ không dễ dàng bỏ cuộc như vậy.” Tần Vũ bây giờ không nói những lời quá khó nghe.

“Lát nữa nếu mấy cô gái kia gặp nguy hiểm, tôi sợ lát nữa anh sẽ chạy còn nhanh hơn tôi.” Vương Bàn Tử nghe những lời này, tuy không vui, nhưng Tần Vũ cũng là vì lo cho cậu ta.

“Dù thế nào đi nữa, cũng nên báo trước một tiếng, giải quyết chuyện này thực ra không khó.” Mỗi khi có chuyện như vậy xảy ra, đều nên nói rõ ràng và nghiêm túc hơn từ trước.” Vương Bàn Tử lúc này không biết vì sao lại ngây người tại chỗ.

Tần Vũ trong lòng vẫn đang suy nghĩ về vấn đề này, cảm thấy chuyện này dường như có thể khống chế được, nhưng không biết vì sao, những người trước mặt dường như vẫn đang nghĩ về vấn đề này.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Bây giờ đi theo không?” Tần Vũ lúc này thấy họ dừng bước cũng sững người, bây giờ hoàn toàn không biết những người trước mặt rốt cuộc nghĩ gì.

“Bây giờ không sao rồi à?

Nếu đã vậy thì nhanh lên đi, tiếp theo chúng ta nên làm gì?” Tần Vũ lúc này thấy Vương Bàn Tử dừng bước, tưởng cậu ta có ý gì khác.

“Hay là thế này đi, chúng ta cứ chờ ở đây một lát đã.” Nếu không tiếp tục chờ đợi, đối với họ thật sự không phải là tin tốt.

“Bây giờ mỗi người đều có vẻ sợ hãi, căn bản không khống chế được những suy nghĩ bốc đồng trong lòng.” “Cậu có biết vì sao tôi lại nói thẳng như vậy không?” Hồ Bát Nhất lúc này nói ra hết những suy nghĩ trong lòng.

“Dù xảy ra chuyện gì cũng nên chuẩn bị tuyệt đối.” Những chuyện khác không ảnh hưởng nhiều đến hắn.

“Bây giờ ít nhất cũng nên cho chúng tôi biết, nếu bây giờ chúng tôi cứ nói nhiều như vậy, sẽ có kết quả gì.” Vị trí họ đang đứng cũng không phải là vị trí tốt.

“Có thể cậu căn bản không nghe thấy, ở một nơi như thế này, nếu đột nhiên xuất hiện những thứ quỷ dị, thì nên lập tức rời khỏi đây.” Mấy cô gái lại bắt đầu la hét, vì bây giờ không thể không nghe, phía trước hình như không biết ai phát ra những tiếng động kỳ quái.

Nếu lắng nghe kỹ, giống như tiếng gầm gừ của dã thú.

Ông chủ lúc này cũng có chút sợ hãi, chưa từng thấy cảnh tượng như vậy.

“Ông chủ bây giờ dường như bắt đầu sợ hãi rồi, nếu bây giờ tôi thêm dầu vào lửa, cuối cùng ông ta thật sự sẽ để chúng tôi ra ngoài.” Tần Vũ tuy đã trải qua chuyện như vậy rất nhiều, nhưng cũng biết những ông chủ trước mặt đều là những kẻ hám tiền.

Khó khăn lắm mới đến được đây, hơn nữa bây giờ chỉ đang ở rìa,

có thể sẽ không ra ngoài.

“Tín hiệu trên máy tính cầm tay của tôi dường như đã hồi phục một chút, kết quả thăm dò của robot nhỏ phía trước cho thấy có một con đường dài có thể đi.” Vương Bàn Tử bây giờ hoàn toàn không muốn tiếp tục đi về phía trước nữa, bây giờ cậu ta có thể dự đoán được, phía trước chắc chắn còn hung hiểm hơn nơi này nhiều.

“Thật đáng sợ.” Tần Vũ bây giờ cũng không nói thẳng ra nữa.

“Hay là thế này đi, chúng ta cứ ở đây bình tĩnh một chút đã.” Tần Vũ cẩn thận quan sát, cảm thấy chuyện này xem ra không ổn chút nào.

“Vết máu trên người Vương Bàn Tử quả thực khiến người ta cảm thấy có chút không ổn, tôi nghĩ chúng ta nên ở đây chờ thêm một chút.” Tần Vũ bây giờ không nói thêm những lời khác, vì biết rằng nói ra những lời đó, đối với mỗi người đều không phải là tin tốt.

“Mỗi việc làm bây giờ đều khiến người ta cảm thấy có chút khó hiểu.” Phải cho mọi người một lời giải thích.

Ông chủ lúc này không dừng lại nữa, vì bây giờ ông ta cũng đã thấy trên máy tính cầm tay đang hiển thị một chấm đỏ.

Chấm đỏ đó là điểm trung tâm của nơi họ cần đến, bây giờ chỉ đang ở phần rìa.

Tần Vũ bây giờ có chút không thể tin được, cảm thấy bây giờ nên chờ thêm một chút.

“Dù thế nào đi nữa, tôi cũng hy vọng anh có thể biết rằng, giai đoạn chúng ta đang ở hoàn toàn khác với giai đoạn bên ngoài, nhất định không thể quá bốc đồng.” Vừa mới rơi từ một không gian tối om xuống, thứ đó rốt cuộc là gì cũng không biết.

“Tôi thật sự tò mò vô cùng, nói thật, bây giờ tôi rất muốn xem xem, thứ đó rốt cuộc là gì.” Mấy người trông dường như đã có suy

nghĩ kiên định, Tần Vũ bây giờ không nói nhiều nữa.

“Hay là thế này đi, chúng ta cứ ở đây một lát đã.” Tần Vũ trong lòng vô cùng kiên định, cảm thấy bây giờ không nên nói lung tung như vậy.

“Hay là thế này đi, tôi bây giờ sẽ chờ, chắc chắn sẽ nói rõ ràng mọi chuyện, sẽ không cố ý làm khó anh đâu, tin không?” “Nếu thật sự cứ thế nói thẳng ra, ảnh hưởng sẽ không tốt.” Nếu cứ trực tiếp lấy thứ đó ra xem, mỗi người đều sẽ không chịu nổi.

Dựa vào kinh nghiệm trước đây, Tần Vũ lúc này đã cử hết người ra ngoài.

Vương Bàn Tử lúc này vẫn đứng yên tại chỗ không động đậy, bây giờ căn bản không muốn chui qua cái khe hở đó nữa.

“Ngoài chuyện này ra, căn bản không cần phải nói thêm gì với họ nữa.” Suy nghĩ trong lòng Tần Vũ đã có chút thay đổi.

“Hay là thế này đi, chúng ta cứ ở đây chờ một lát, xem những người khác rốt cuộc nghĩ gì.” “Dù xảy ra chuyện gì, cũng nên bình tĩnh một chút.” Tần Vũ trong lòng có rất nhiều suy nghĩ.

Nếu cứ thế đi ra ngoài, cuối cùng mỗi người trong lòng đều sẽ canh cánh.

“Thật là, trước đây tôi đã quyết định rồi, nhưng tôi nghĩ bây giờ tôi nên bình tĩnh thêm một chút.” Những tình huống khác không ảnh hưởng nhiều đến hắn.

“Có thể cậu căn bản không biết vì sao lại như vậy, tôi có thể giải thích chi tiết cho cậu nghe.

Một số người, khi làm việc chưa bao giờ thấy những thứ tốt như vậy, nên trong lòng họ cảm thấy rất thích.” Tần Vũ nói ra những lời này, đối với mỗi người đều không có ý gì.

“Trong một hoàn cảnh cực đoan thế này, chúng ta bây giờ nhất định phải quyết đoán, tuyệt đối không thể nói nhiều nữa.” Những việc đang làm bây giờ khiến người ta cảm thấy có chút khó hiểu.

“Hay là thế này đi, tôi bây giờ cứ ở đây, tiện thể chờ một lát được không?” Suy nghĩ của Tần Vũ lúc này không hề thay đổi.

“Có thể cậu không biết, vết máu trên người Bàn Tử hình như vừa mới xuất hiện lại một chút.

Tôi vẫn luôn nghi ngờ, không phải có thứ gì đó ở trên đang khống chế chúng ta sao?” Hồ Bát Nhất lúc này lén lút đến sau lưng Tần Vũ, muốn cùng Tần Vũ thảo luận kỹ lưỡng ngọn ngành của chuyện này.

“Tuyệt đối đừng nói lung tung, tôi thấy lời của anh đủ khiến người ta kinh hãi rồi đấy.” Tần Vũ bây giờ không dám nói bừa.

“Tôi nghĩ bây giờ chúng ta nên bình tĩnh một chút, thật đấy, ý tôi là đừng nói nhiều nữa.” Về vấn đề này, một khi nói nhiều, ảnh hưởng sẽ rất lớn.

“Có một chuyện, có thể cậu căn bản không hiểu được suy nghĩ của tôi.

Bây giờ tôi nhất định phải ở đây, nói rõ ràng với cậu.” “Ngoài chuyện này ra, không cần phải nói thêm gì nữa.” Tần Vũ bây giờ chỉ muốn xem xem, rốt cuộc nên dùng cách nào để xử lý vấn đề này.

Chương 470

“Hay là thế này đi, chúng ta cứ bình tĩnh một chút đã, đừng nói những lời khó nghe như vậy.” Thái độ của Tần Vũ đã có chút thay đổi.

“Đừng bốc đồng nữa được không, chúng ta cứ nói rõ ràng đã.” Đã đến nước này rồi, không cần phải nói thêm gì nữa, bây giờ lùi lại cũng hoàn toàn không có đường lui.

“Thôi đi, tôi nghĩ bây giờ có thể ở đây đã là tốt rồi.” Bàn Tử và Hồ Bát Nhất trông dường như rất mong chờ chuyện này, trước đây họ quả thực đã đi nam về bắc, Tần Vũ cũng tin tưởng vào nhãn quan của họ.

“Anh em tốt, tôi hỏi một câu, các anh có nghĩ nơi phía trước thật sự đáng để đi không?” Tần Vũ hỏi xong, trong lòng đã có đáp án, chỉ là muốn có thêm sự khẳng định của người khác.

Bất kể tình huống nào xảy ra, cũng nên nói chuyện rõ ràng với nhau.

“Bình tĩnh đã, đừng hành động thiếu suy nghĩ.” “Nơi này vô cùng kỳ quái.

Nếu tôi nói thẳng ra bây giờ, những người kia cũng sẽ không tin đâu.

Tạm thời cứ đi theo ý của họ trước đã.” Lão bản và gã đàn ông đeo kính trông gian xảo kia giờ đây gần như đã bị ma ám, chắc chắn sẽ không đời nào bỏ cuộc giữa chừng.

“Về vấn đề này, ý kiến của chúng ta phải thống nhất.” Tần Vũ thầm nghĩ, cảm thấy bây giờ nên nói rõ mọi chuyện trước.

Đã đến đây rồi thì nên để mọi người hiểu rõ nguyên do của từng sự việc.

Gã đàn ông đeo kính gian xảo kia dường như cứ nhìn chằm chằm vào một cô bé.

“Bàn Tử, lát nữa chú ý.

Nếu hắn thật sự dám giở trò với cô bé, anh cứ thẳng tay tẩn cho một trận, lão bản cũng sẽ không nói gì đâu.” Trong hoàn cảnh này, sự xấu xa của lòng người còn đáng sợ hơn cả những thứ ma quỷ không tên.

“Dù sao họ cũng là đối tác làm ăn, tôi không nên nói thẳng và khó nghe như vậy.” Suy nghĩ của Tần Vũ lúc này đã có chút thay đổi.

“Thôi bỏ đi, tôi nghĩ mình nên bình tĩnh lại.” Hiện tại, Tần Vũ không còn lựa chọn nào khác.

“Chỉ cần nói rõ được mọi chuyện thì không có vấn đề gì.

Bây giờ chúng ta chỉ cần tiến về phía trung tâm là được.” Tần Vũ nhìn nhận sự việc rất trực tiếp, cảm thấy có thể chờ đợi ở đây đã là rất tốt rồi.

“Mọi việc anh làm bây giờ đều khiến người khác cảm thấy khó tin.

Tôi nghĩ tốt nhất anh đừng bốc đồng quá, anh thấy sao?” “Nếu cứ đi thẳng ra ngoài thế này, hậu quả e là khó mà tưởng tượng được.” Trong một hang động như thế này, nếu cứ tùy tiện đi ra, không chừng sẽ gặp phải sạt lở núi non.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất trước đây quả thực đã gặp phải tình huống tương tự, nhưng không dám nói thẳng ra.

“Tình hình phía trước thật sự không ổn.

Hay là thế này, tôi sẽ miêu tả lại cho các anh nghe những gì tôi thấy." Nếu cứ đứng yên tại chỗ, những người khác sẽ cảm thấy khó hiểu.

"Hay là thế này đi, tôi để Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ở lại đây, những người khác tiến lên phía trước xem sao.

Như vậy chúng ta có thể chia ra hành động." Đối với gã đàn ông gian xảo có ý đồ xấu kia, đây là một cách đề phòng.

"Sao anh không bỏ cái quan tài nhỏ trên lưng xuống?

Tôi nói cho anh biết, trong hoàn cảnh này, thứ bên trong quan tài đã chọn ai thì người đó không thể chối bỏ trách nhiệm được đâu." Lời Tần Vũ nói ra khiến mọi người cảm thấy có chút khó hiểu.

"Tuyệt đối không được nói lung tung." Gã đàn ông với vẻ mặt đặc biệt gian xảo, không biết vì sao lại có vẻ có suy nghĩ khác.

"Phải để mọi người giữ bình tĩnh, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Những chuyện khác không quan trọng." "Ở lại nơi này quá lâu thật sự không tốt chút nào." "Tôi nghĩ bây giờ mình nên bình tĩnh một chút, nói cho các anh biết, tôi sẽ không hành động lỗ mãng như vậy." Mỗi khi có chuyện như thế này xảy ra, đều khiến người ta cảm thấy thật khó hiểu.

Những tình huống khác thực sự làm người ta khó chấp nhận.

Gã đàn ông gian xảo kia trông có vẻ ánh mắt cũng có chút lơ đãng.

"Tôi thấy lão bản này cũng chẳng phải người tốt, đám đối tác của ông ta đúng là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.

Cho nên tôi nghĩ chúng ta nên chuẩn bị sẵn sàng, anh thấy sao?" Chỉ cần chuẩn bị tốt là được, những chuyện khác không cần nói

nhiều.

“Có thể anh đã hiểu lầm chuyện này.

Tôi thấy cần phải giải thích cặn kẽ với anh.” Tần Vũ quan sát kỹ lưỡng, cảm thấy bây giờ nên bình tĩnh lại.

“Tốt nhất là cứ ở yên chỗ này, đừng nói nhiều nữa.” “Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, mấu chốt bây giờ không phải là ra ngoài, mà là tìm được điểm trung tâm.” Lão bản lúc này từ trong bóng tối ngẩng đầu lên, ánh mắt vô cùng kiên định.

“Bất kể xảy ra chuyện gì, tôi đều hy vọng mọi người có thể bình tĩnh một chút.” Tất cả những gì họ đang làm đều khiến người khác cảm thấy khó tin.

Dường như để tìm được điểm trung tâm kia, lão bản sẵn sàng từ bỏ tất cả.

“Chúng ta không nên tìm cách vào trong trước sao?” Gã đàn ông đeo kính gian xảo kia có vẻ không muốn hợp tác với Tần Vũ.

Hiện tại để tiện hành động, họ đã chia thành sáu đội nhỏ.

“Nghe đây, một khi có bất kỳ động tĩnh nào khác, phải lập tức thông báo, hiểu ý tôi chứ?” Tần Vũ bây giờ chỉ muốn xem xem nên dùng cách gì để giải quyết những phiền phức trước mắt.

“Hay là thế này, tôi đi xem thử phương hướng có đúng không.

Nếu máy tính cầm tay hiển thị phương hướng chính xác, chúng ta cứ thẳng tiến là được.” Sơ đồ ba chiều trên máy tính cầm tay không được rõ nét cho lắm, nhưng đại khái vẫn có thể nhìn ra phương hướng.

“Sơ đồ ba chiều hiển thị rất rõ.

Nếu chúng ta cứ tiếp tục đi về phía trước, sẽ đến được một sườn

núi nhỏ.

Chắc chắn mọi người hiểu chuyện này, đúng không?" Trên bản đồ của máy tính cầm tay có một mũi tên nhỏ, và hướng mũi tên chỉ chính là hướng họ cần đi.

"Tôi biết rồi, anh không cần phải nói thẳng ra như vậy." "Mỗi khi có chuyện gì xảy ra, nên báo trước." Những chuyện này giải quyết thực sự rất phiền phức.

Suy nghĩ của Tần Vũ lúc này đã có chút thay đổi.

Chương 471

“Hướng đi đã có, việc tiếp theo cần làm là cứ thuận theo hướng này mà đi thôi.” “Hay là thế này, tôi ở đây đợi một lát đã.” Nếu không làm rõ vấn đề này, cuối cùng sẽ là tin xấu cho tất cả mọi người.

“Chuyện đã đến nước này, không cần phải băn khoăn nhiều nữa.

Cứ đâm đầu về phía trước là được, đừng nghĩ ngợi lung tung, nếu không sẽ hỏng việc.” Những người này đều là loại thấy tiền sáng mắt.

“Nếu bây giờ cứ bất chấp tất cả mà xông lên, e là giải quyết chuyện này sẽ rất phiền phức.” “Có lẽ cô không biết chuyện gì đang xảy ra, tôi có thể giải thích cặn kẽ cho cô.” Cô gái trước mặt không biết tại sao lại tỏ ra đặc biệt dũng cảm.

Tần Vũ cẩn thận nhớ lại, hình như lúc nãy khi chiến đấu với đám xác khô, cô gái này cũng đã rất can đảm.

“Chuyện gì vậy?” Trong lúc mấy người đang do dự, họ đột nhiên phát hiện phía trước dường như xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ.

“Chuyện gì thế?

Tôi đột nhiên phát hiện có thứ gì đó khó tin xuất hiện.” Lão bản lúc này cũng vậy, ông ta không hút thuốc nữa, chỉ nhìn chằm chằm vào cửa động đen ngòm phía trước, như thể đã nhìn thấy thứ gì.

“Trời ơi, cuối cùng cũng tìm thấy rồi…” Lão bản đột ngột thốt ra một câu như vậy, khiến mấy người Tần Vũ cảm thấy khó hiểu.

Mặc dù biết lão bản này có rất nhiều bí mật, nhưng Tần Vũ cũng không biết rốt cuộc thứ ông ta muốn tìm là gì.

“Tôi nghĩ việc tìm Thanh Hoa Từ chỉ là một cái cớ…” Cô bé trước mặt dường như có cái nhìn độc đáo về chuyện này.

“Cô biết đó là cái cớ à?” Cô bé này trông có vẻ rất bình tĩnh, trầm ổn, hình như trước đây đã quen biết lão bản.

“Đừng nói nhiều nữa được không.” Mỗi khi tình huống thế này xảy ra, đều không tốt cho ai cả.

“Tôi nghĩ bây giờ mình không nên nói giúp đồng đội ở đây.” Chỉ cần làm rõ chuyện này là được, những chuyện khác không quan trọng.

“Cô không thấy chuyện này tệ lắm sao?” Cô bé trước mặt không biết tại sao, dường như thật sự không để tâm đến chuyện này.

Đối mặt với lão bản như vậy, cô bé vẫn tỏ ra đặc biệt bình tĩnh.

“Lão bản rồi sẽ lộ ra bộ mặt thật thôi.

Cứ ở đây chờ xem, những chuyện khác tôi không nói sớm với anh làm gì.” Tần Vũ cũng cảm thấy rất kỳ quặc, đột nhiên biết rằng lão bản chắc chắn có bí mật giấu diếm, nhưng không ngờ rằng không chỉ mình anh biết điều đó.

“Trước đây cô từng đi cùng lão bản này đến đây, hoặc những nơi khác sao?” Trong lúc hai người đang nói chuyện phiếm, không biết tại sao, phía trước bỗng xuất hiện một thứ không thể tin nổi, khiến lão bản sợ đứng hình.

“Mau đi theo tôi, đừng ở đây nữa, mau ra phía trước lấy cái hộp kia cho tôi.” Lão bản lúc đó dường như bị trúng tà, Tần Vũ thầm nghĩ không biết có phải ông ta bị trúng phải bùa chú gì không.

“Không được, ông ta đang đi về phía trước, chỗ đó hình như là một vách đá nhỏ.

Nếu cứ để ông ta đi tiếp sẽ bị ngã xuống.” Cô bé lúc này lấy ra một sợi dây thừng.

“Cứ chờ xem, lão bản kia sẽ lao tới ngay thôi.” Cô bé vừa nói

xong, lão bản, không biết vì sao ánh mắt đã thay đổi, liền lao thẳng về phía vách đá.

“Mau tránh ra!” Cô bé lúc này nhanh tay lẹ mắt, tung một cước đá lão bản ngã lăn ra một khoảng đất bằng phẳng phía trước.

Bất kể xảy ra chuyện gì, cũng không thể để mọi chuyện đi quá xa.

“Giờ thì nói nhanh đi, rốt cuộc tại sao lại như vậy?” Chỉ cần nói rõ là được, những chuyện khác không ảnh hưởng lớn.

“Tôi nghĩ bây giờ mình không cần phải nói nhiều nữa.

Cứ yên lặng ở đây là tốt rồi.” “Những chuyện này đối với các anh đều là những chuyện khó tin, nhưng cuối cùng tôi chắc chắn sẽ nói rõ.” “Đối mặt với thời khắc khẩn cấp như vậy mà cô ấy không hề hoảng loạn, tôi thấy cô ấy thật sự là một người rất lợi hại.

Lão Hồ à, tôi đi theo cậu ta đúng là không sai.” Bàn Tử lúc này dường như rất tán thành, thậm chí gần như đã đứng về phía Tần Vũ, ủng hộ anh vô điều kiện.

“Tôi thực sự ủng hộ anh vô điều kiện, tôi thấy anh thật sự rất lợi hại, tôi vô cùng ngưỡng mộ.” Tần Vũ lúc này trong lòng rất rõ, suy nghĩ của Bàn Tử và lão Hồ rất tốt, không cần người khác chỉ điểm.

“Hay là thế này, tôi cứ ở đây chờ xem, đừng nói những lời khó nghe vội, tôi xem xem rốt cuộc tại sao lại như vậy.” Thay vì nói cho họ biết mọi chuyện, không bằng nhanh chóng làm rõ tất cả.

“Lão bản này, thực ra trước đây đã từng đến đây rồi, chắc chắn ông ta cũng đã nhận ra điều gì đó, đúng không?” “Bất kể xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng không nên để mặc như vậy, hiểu chứ.” Thay vì nói cho họ biết chuyện gì đang xảy ra, không bằng ngay từ đầu đã nói rõ.

“Cuối cùng, chắc chắn anh ta sẽ nói những lời rất khó nghe.” Suy

nghĩ của Tần Vũ lúc này đã có chút thay đổi, không muốn làm to chuyện.

"Có lẽ các anh không biết, lão bản này trước đây từng gây ra án mạng, chỉ là không ai nói cho các anh biết, nên bây giờ ông ta mới bình an vô sự.

Tôi thực sự không coi ông ta là một người bình thường." Cô bé trước mặt dường như đã quen với mọi chuyện, còn lão bản lúc này trông như đã phát điên.

"Bây giờ ông ta thần trí không tỉnh táo, là vì trước đây uống thuốc làm hỏng não rồi." Tần Vũ nghĩ, cô bé trước mặt cũng không phải người đơn giản, nếu không làm sao có thể biết nhiều như vậy?

"Hay là cô nói cho tôi biết, tại sao cô lại biết nhiều thế?" "Tên tôi là Tiểu Nguyệt, nhớ kỹ đấy." Cô bé trước mặt khi nói chuyện trông có vẻ cười như không cười, giống người mà lại không giống người, Tần Vũ trong lòng cũng cảm thấy có chút thú vị, khó tin.

"Bất kể thế nào, tôi nghĩ quen biết cô thật sự rất tốt, ít nhất có thể chứng minh một điều, chúng ta sẽ kiên trì đến cùng." "Cứ để cô ấy chuẩn bị tâm lý là tốt nhất rồi." Tuyệt đối không được nói lung tung nữa, đối mặt với tình huống này nhất định phải bình tĩnh.

"Tiểu Nguyệt chắc chắn có thể giải quyết được chuyện này, tôi không cần phải nói nhiều nữa, hiểu không." Đối mặt với tình huống như vậy, không cần phải nói nhiều.

Tần Vũ trong lòng biết rõ nên dùng cách gì để giải quyết những vấn đề khó khăn trước mắt.

"Lão bản bây giờ không thể điên được, ông ta còn nợ tôi nhiều tiền như vậy, tôi nhất định phải đòi lại món nợ này." Không biết từ lúc nào, gã đàn ông đeo kính gian xảo đã đứng sang một bên.

“Ngay từ đầu nên giữ bình tĩnh.” Nếu không nói rõ vấn đề này, hậu quả e là khó lường.

“Hay là thế này, tôi ở đây chờ đã.” Những người khác rốt cuộc đi đâu, hoàn toàn không cần quan tâm, chỉ cần chuẩn bị tốt là được.

“Chỉ cần tôi nói thẳng ra, cuối cùng chắc chắn sẽ không để tôi chịu thiệt đâu.” Nơi giống như cái lồng giam phía trước không chừng lại là nơi cứu mạng, bây giờ phải lập tức rời khỏi đây.

“Lão bản lúc đó không chừng sẽ cảm kích tôi, dù sao tôi cũng đã cứu ông ta một mạng, đúng không.” Tiểu Nguyệt lúc này dùng một sợi dây thừng trói chặt lão bản lại, nếu không không chừng ông ta thật sự sẽ tự làm mình bị thương.

“Đúng vậy, nếu không trói ông ta lại, cuối cùng không chừng ông ta thật sự sẽ đập đầu vào tường hoặc nhảy xuống vách đá.” “Đừng lo nhiều thế, vách đá này nhảy xuống cũng không chết được đâu, vì nó rất thấp.” “Có lẽ anh không biết chuyện gì đang xảy ra, tôi có thể giải thích cặn kẽ cho anh.” Tiểu Nguyệt sau khi buộc chặt sợi dây, liền buộc vào một tảng đá lớn, vì cô biết nếu lão bản muốn hoạt động, cũng chỉ có thể hoạt động quanh tảng đá này.

“Chỉ cần yên tĩnh đợi khoảng nửa tiếng, sẽ thấy lão bản trở lại bình thường thôi.” Lời nói của Tiểu Nguyệt như thể cô rất am hiểu chuyện này.

“Bất kể thế nào, cũng nên để anh ta chuẩn bị tâm lý, nếu không, vấn đề này giải quyết thật sự không ổn.” “Đừng nói nhiều nữa, hiểu ý tôi chứ, nếu cứ suy nghĩ lung tung, e là chuyện này sẽ không có kết quả tốt đâu.” Những bức tường xung quanh đều đen ngòm, Tần Vũ bây giờ không muốn nói nhiều, nói thẳng.

Chương 472

“Tôi nhất định phải ở đây chờ.” Nếu không làm rõ chuyện này, e là sẽ gây ảnh hưởng không tốt.

“Lão bản kia trông có vẻ không khoan dung với chúng ta đâu.

Tôi nghĩ lát nữa nếu ông ta thấy tôi dùng dây thừng trói ông ta lại, không chừng sẽ nổi giận.” Gã đàn ông đeo kính gian xảo kia trông có vẻ có kinh nghiệm, Tần Vũ bây giờ không nói nhiều, muốn xem xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

“Giờ nói nhanh đi, chúng ta nên làm gì?” Nếu nói rõ ràng, sẽ được những người khác công nhận.

“Ôi, bây giờ chỉ cần có thể ở yên chỗ này đã là một chuyện rất tốt rồi.” “Tình huống này, đối với mỗi người, đều không phải tin tốt.” “Anh đừng hiểu lầm chuyện này nhé, lão bản cuối cùng không chừng thật sự sẽ cảm ơn tôi, không chừng còn chia cho tôi một nửa số kho báu nữa.” Có một ông lão tóc hoa râm, trông có vẻ không hề nói xấu lão bản.

Gã đàn ông đeo kính gian xảo kia không biết vì sao lại hừ lạnh một tiếng.

“Lão già, ông đừng hoàn toàn tin tưởng người trước mặt.

Biết tại sao tôi lại nói vậy không?

Vì trước đây tôi đã từng bị phản bội một lần.” Gã đàn ông gian xảo trước mặt dường như đã bình tĩnh lại, lý trí hoàn toàn trở lại.

“Đừng nói những lời khó nghe như vậy được không?

Bây giờ chúng ta cứ ở đây chờ đã.” “Lão bản… phản bội?” Ông lão che miệng hoàn toàn không tin, vì ông cảm thấy lão bản trước mặt

thật sự là một người tốt.

“Ông không biết đâu, ngày xưa lúc tôi không có tiền ăn cơm chữa bệnh, chính ông ấy đã chuyển tiền cho tôi.

Thật lòng mà nói, trong lòng tôi rất cảm kích.” “Lão già này có lẽ không biết, tại sao ông ta lại cho ông tiền?

Vì ông ta biết giá trị của ông, trước đây không phải ông là một thầy phong thủy sao?

Ông có giá trị lợi dụng, nên mới đối tốt với ông như vậy.” Đối mặt với tình huống như vậy, Tần Vũ không còn lựa chọn nào khác.

“Hay là thế này, tôi ở đây chờ xem đã.” Những người khác không hề nói rõ.

“Ít nhất cũng nên để ông ta biết, khi đối mặt với mọi chuyện, tôi sẽ không nói lung tung.” Tần Vũ quan sát rất tỉ mỉ, cảm thấy chỉ cần có thể ổn định cảm xúc của lão bản này, thì có thể biết được những gì ông ta biết.

“Thật tức chết đi được, tôi nghĩ tốt nhất mình không nên bốc đồng như vậy.” Cứ nói những lời này, đối với ai cũng không phải tin tốt.

“Hay là thế này, tôi cứ ở đây đã.” Mỗi khi có chuyện như thế này xảy ra, nên báo trước, nếu không, giải quyết chuyện này sẽ rất phiền phức.

“May mà trước đây tôi đã nói rõ rồi.” Những tình huống khác, anh ta hoàn toàn không hiểu, bây giờ chỉ biết người trước mặt rốt cuộc là người như thế nào.

“Nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ là tin xấu cho tất cả mọi người.

Trong lòng tôi đã có kết quả rồi.” Những người khác trông như ve sầu mùa đông, không dám hó hé, thà nghe theo Tần Vũ, trong lòng họ

đều nghĩ như vậy.

"Tôi nghĩ lát nữa nếu lão bản tỉnh lại, không chừng thật sự sẽ trách tôi.

Tôi nghĩ bây giờ mình nên cởi dây thừng ra trước." Ông lão lúc này nghe xong lời của gã đàn ông gian xảo, vẫn không tin, vì ông vẫn tin tưởng lão bản hơn.

"Dù sao đi nữa, ai cho tôi tiền, ai đối tốt với tôi thì tôi tin người đó.

Tôi thấy anh đang cố ý châm ngòi ly gián." Tần Vũ lúc này thầm nghĩ, ông lão này thật sự rất cố chấp.

Nếu đã vậy, thì nên nói rõ mọi chuyện.

"Bất kể thế nào, tôi cũng hy vọng ông có thể lý trí một chút." Tần Vũ đối xử với chuyện này rất lý trí, cảm thấy bây giờ chỉ cần nhìn rõ cục diện trước mắt, thì không có gì không ổn cả.

"Nếu nửa tiếng nữa lão bản tỉnh lại, chúng ta có tiếp tục đi về phía trước không?

Chúng ta có phải tuân theo sự sắp đặt của ông ta không?" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử trông có vẻ rất lý trí.

"Tôi nghĩ bây giờ không nên nói nhiều nữa, không phải chúng ta đã chia thành các đội nhỏ rồi sao?

Bây giờ có thể hành động riêng." Hành động riêng quả thực không tồi.

"Tôi nghĩ hành động riêng sẽ ảnh hưởng không tốt." "Bây giờ đừng nghĩ nhiều nữa được không." Hành động riêng hay không, thực sự không phải mấy người có thể dễ dàng quyết định được, bây giờ nên bàn bạc kỹ lưỡng.

"Tuyệt đối không được nói lung tung ở đây, hiểu không?

Tôi nhất định phải ở đây từ từ chờ đợi.” “Chuyện đã đến nước này, tôi nên cho anh biết tôi sẽ không phản bội, sau đó khi anh có suy nghĩ như vậy, liệu anh có nghi ngờ tôi không?

Rồi tôi làm việc sẽ dễ dàng hơn.” Tiểu Nguyệt lúc này dường như đã chỉ ra một con đường.

“Những chuyện khác tôi không nói nhiều với anh nữa.

Tôi nghĩ bây giờ mình nên tập trung hơn.” “Có lẽ anh không biết chuyện gì đang xảy ra.” Tiểu Nguyệt lúc này kéo Tần Vũ sang một bên, tránh mặt Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

“Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử là cùng một phe à?” Tần Vũ gật đầu, lúc này cẩn thận quan sát Tiểu Nguyệt.

Trên người cô bé, không biết vì sao lại có mùi thuốc lá rất nồng.

“Cô hút thuốc à?” Cô bé gật đầu, lúc này trông như một cậu con trai.

“Cô chắc chắn làm như vậy có thể khiến anh ta tâm phục khẩu phục không?” Bất kể xảy ra chuyện gì, cũng nên nói rõ trước.

“Lát nữa nếu lão bản tỉnh lại, chắc chắn sẽ chất vấn tôi.

Tôi cứ giả điên là được, hiểu không?” “Mấy người kia đều không đơn giản.” Tần Vũ cẩn thận quan sát phía trước.

“Nếu cứ nói thẳng ra như vậy, hậu quả e là khó lường.” Bây giờ nếu cứ nghiêm túc như vậy, thực sự không tốt.

“Ví dụ, nếu tôi có suy nghĩ khác, nên lập tức nói rõ với anh.” Tần Vũ lúc này không muốn làm to chuyện, vì anh cảm thấy những cô gái trẻ kia tuyệt đối không đơn giản.

“Tại sao lão bản lại dùng những cô gái này?

Tôi nghĩ ông ta chắc chắn có ý đồ khác.” Những cô gái kia dường

như đã có suy nghĩ riêng.

Chương 473

“Không biết tại sao, những cô gái này trông không ổn.” Tần Vũ lúc này cẩn thận quan sát, chỉ cần có thể nói rõ là được, những chuyện khác thực ra không quan trọng.

“Đừng nói lung tung nữa.

Có lẽ anh không biết, mọi thứ trước mắt có ý nghĩa gì, đúng không?

Tôi nghĩ lão bản này chắc chắn không phải người tốt, anh tin không?” Nếu lão bản là người tốt, thì nên đưa những cô bé này ra ngoài, nếu không sao nỡ để họ cùng mình mạo hiểm.

“Vừa rồi lúc tôi xem xét nơi này, rõ ràng là một nơi rất kỳ lạ, anh có phát hiện ra vấn đề này thực sự không đơn giản không?” Chỉ cần có thể giúp đỡ là được.

“Tuyệt đối không thể để những người khác tùy tiện như vậy.” Trong đám người này, mấy người kia trông có vẻ đặc biệt nổi bật, vì mấy cô gái tuy vóc người nhỏ bé, nhưng tóc lại rất bồng bềnh.

“Tôi nghĩ ở một nơi tối tăm không thấy mặt trời như thế này, thực sự hiếm có cơ hội gặp được con gái, mà những cô gái này lại dũng cảm như vậy, thật khiến người ta nể phục.” “Đừng quá bốc đồng, hiểu không?” Tần Vũ bây giờ muốn nói rõ hơn với họ.

“Bây giờ cứ cẩn thận suy nghĩ, nếu những việc mà các cô gái kia làm còn quan trọng hơn cả anh, cuối cùng anh có nghi ngờ họ đến đây để chơi không?” Gã đàn ông đeo kính gian xảo không biết tại sao, dường như hiểu một số chuyện khác.

“Họ đều là những nhân tài chuyên nghiệp, có lẽ anh không nhìn ra

được, lĩnh vực sở trường của mỗi người đều khác nhau.

Nếu tôi cứ thuận theo tự nhiên mà đi về phía trước, thì nên để những người khác biết, tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy." "Xảy ra tình huống như vậy, thực sự không phải chuyện tốt." Tần Vũ lúc này trong lòng rất bình tĩnh, thậm chí đã nghĩ xong nên đi xuyên qua như thế nào.

"Đừng quá bốc đồng, tôi cứ nói thẳng với anh nhé, bây giờ tôi bắt buộc phải ở đây tiếp tục chờ đợi." Trong hoàn cảnh này, nếu không biết mình đang làm gì, thực sự là tin xấu.

"Một số người không phải là người tốt, tôi hy vọng anh có thể nói rõ hơn." "Có một chuyện này, bây giờ khi làm việc, nhất định phải nhớ một điều, không ai đáng tin cả.

Người đáng tin nhất bây giờ, là tôi." Tuyệt đối không thể để họ nói bậy bạ nữa.

Tần Vũ trong lòng rất rõ, chỉ cần chuẩn bị tốt là được.

"Đừng quá bốc đồng, những người này đều là loại giết người không chớp mắt." Một cô bé đột nhiên xông ra, không biết tại sao trông vóc người nhỏ nhắn, tóc ngắn, nếu không nhìn kỹ sẽ tưởng là một cậu con trai.

"Tĩnh Tĩnh, mau lên." Lúc cô gái tên Tĩnh Tĩnh xông ra, những người khác dường như đều lo lắng cho cô, cứ gọi với theo sau, bảo cô quay lại.

"Tôi hy vọng cô có thể bình tĩnh một chút, đừng nghĩ nhiều nữa, mọi việc tôi làm bây giờ không cần cô phải bận tâm, hiểu không?" Cuối cùng họ đều sẽ nói chuyện rất bình tĩnh.

Tần Vũ cũng không muốn làm to chuyện.

"Hay là thế này, tôi cứ ở đây đã." Bây giờ nếu không nhanh chóng

đi về phía trước, hậu quả e là khó lường.

Tần Vũ bây giờ đã có được sự tin tưởng của họ, nhưng không hiểu tại sao.

"Bây giờ, anh nên giải thích rõ cho tôi, tại sao lại suy nghĩ những vấn đề đó, hiểu ý tôi chứ?" Tần Vũ bây giờ cũng không suy nghĩ nhiều, cảm thấy bây giờ nên lý trí một chút.

"Những cô gái này đều có tâm cơ, lát nữa cẩn thận bị họ đâm sau lưng, những người này không đơn giản đâu, hiểu không?" "Gã đàn ông đeo kính gọng đen, mặc áo sơ mi kẻ ca rô kia chắc chắn không phải thứ tốt lành gì.

Tôi thật tức chết đi được, trước đây hắn đã từng nói xấu sau lưng tôi." Vương Bàn Tử lúc này nhìn gã đàn ông gầy gò cao lêu nghêu trước mặt, có vẻ nghiến răng nghiến lợi.

"Sao vậy?

Lẽ nào trước đây hắn đã chọc giận anh à?

Bất kể thế nào, tôi nghĩ bây giờ đối mặt với tình huống này, tuyệt đối không thể nói nhiều, có gì thì nói nhanh, hiểu không?" Vốn dĩ đây là một vấn đề không tồi, nhưng cứ nói thẳng ra như vậy, vấn đề sẽ khó lường.

"Anh chắc chắn muốn làm như vậy sao?

Tôi nghĩ bây giờ chỉ cần đã xác định được chuyện này, thì nên làm không chút do dự, tuyệt đối không thể chần chừ như vậy, hiểu không?" Tần Vũ lúc này cẩn thận quan sát, cảm thấy bây giờ chỉ cần có thể ở yên chỗ này là tốt rồi.

"Có lẽ anh không biết, tôi nghĩ bây giờ chỉ cần có thể ở đây chờ, thì vấn đề này không phải chuyện xấu." Những người phía trước trông có vẻ trung thành, Tần Vũ thầm nghĩ lão bản này không phải

người tốt, những người đi theo bên cạnh ông ta cũng không dễ đối phó.

"Những người xung quanh lão bản cuối cùng đều sẽ trở thành kẻ thù của chúng ta, cho nên bây giờ tôi nên xem xét rõ những người này rốt cuộc là ai, hiểu không?" "Cuối cùng không chừng họ thật sự sẽ nói những lời rất thẳng thắn, tôi nghĩ bây giờ mình nhất định phải bình tĩnh, hiểu không?" "Đối mặt với tình huống như vậy, tuyệt đối không thể nói nhiều, tôi nghĩ bây giờ mình nhất định phải ở đây chờ thêm một lát, nếu cứ tiếp tục như vậy, hậu quả thật sự khó lường." Nếu cứ nói thẳng ra như vậy, hậu quả khó lường.

"Giờ anh nói đi, tiếp theo tôi nên xem xét vấn đề này như thế nào?

Trong lòng tôi vẫn luôn thắc mắc, nếu Vương Bàn Tử thật sự nói thật, cuối cùng tôi không chừng thật sự sẽ tìm ra được một con đường." Lão bản lúc này liếc mắt một cái, cứ nhìn chằm chằm vào Vương Bàn Tử, cảm thấy bây giờ nên ra tay từ người này trước.

"Hồ Bát Nhất quá thông minh, quá lanh lợi, nếu tôi ra tay từ người này trước, cuối cùng sẽ rất khó giải quyết." Gã đàn ông đeo kính gọng đen mặc áo sơ mi kẻ ca rô cứ nói thầm sau lưng lão bản.

"Tôi nghĩ bây giờ, chỉ cần có thể chuẩn bị tốt cho vấn đề này, cuối cùng sẽ là một chuyện rất tốt, hiểu chứ." "Đối mặt với tình huống như vậy, chỉ cần có thể ở yên chỗ này là tốt rồi, những chuyện khác thực ra không quan trọng, hiểu không?" Nếu cứ nói thẳng ra như vậy, cuối cùng vấn đề sẽ khó lường, cuối cùng mọi người đều sẽ nói như vậy.

"Tôi nghĩ bây giờ mình nhất định không thể nói lung tung như vậy, cuối cùng chắc chắn sẽ làm to chuyện.

Có lẽ anh không có suy nghĩ gì khác về chuyện này, tôi có thể nói rõ." Mỗi khi có chuyện như thế này xảy ra, nên để họ biết, bây giờ

mỗi chuyện đều là sự thật rành rành, không cần phải nói nhiều.

Tần Vũ lúc này chỉ hỏi xem rốt cuộc nên xem xét mọi chuyện như thế nào.

“Tuyệt đối không thể để họ nói bậy bạ nữa.” Tần Vũ lúc này xem xét trước, rốt cuộc nên giải quyết những phiền phức và khó khăn trước mắt như thế nào.

Nếu cứ tiếp tục ở lại như vậy, hậu quả thật sự khó lường.

Tần Vũ lúc này chỉ hỏi xem rốt cuộc tại sao lại suy nghĩ như vậy.

“Hay là thế này, tôi hỏi trước xem tại sao lại như vậy, tất cả những gì tôi đang trải qua đều khiến người ta cảm thấy khó tin.” “Nếu để người khác có suy nghĩ khác, lúc đó chắc chắn sẽ cảm thấy khó tin.

Tôi nghĩ bây giờ mình phải ở đây chờ, phải hỏi xem rốt cuộc tại sao lại như vậy.” “Chỉ cần có thể để họ chuẩn bị tâm lý, đó là một chuyện rất tốt.

Tôi nghĩ bây giờ mình nhất định phải ở đây chờ thêm một lát.” “Chuyện này hoàn toàn có thể được.

Tôi nghĩ bây giờ chỉ cần nghiêm túc một chút là được, thật sự không tồi.

Tôi nghĩ bây giờ mình tuyệt đối không thể nói nhiều nữa, hiểu không?

Nếu không chuẩn bị tốt, hậu quả khó lường, tuyệt đối không được nói lung tung, hiểu không?” “Con đường phía trước thực sự khiến người ta cảm thấy khó tin.” Tuyệt đối không thể để những người khác nói nhiều nữa.

Thái độ của Tần Vũ lúc đó rất dứt khoát, cảm thấy bây giờ nên tìm hiểu tình hình trước, những chuyện khác không quan trọng.

“Tôi nghĩ bây giờ mình không cần phải nói nhiều nữa, chỉ cần có thể đối mặt với mọi chuyện là được, những chuyện khác không như chúng ta tưởng tượng đâu.” “Bây giờ tôi chỉ có một suy nghĩ, con đường này, chúng ta có chắc chắn được không?

Chương 474

Bây giờ tuyệt đối không thể nói nhiều nữa, hiểu không?

Nhất định phải ở đây chờ thêm một lát, đừng nói nhiều nữa, hiểu ý tôi chứ?" "Nếu cứ tiếp tục chờ đợi như vậy, cuối cùng sẽ mang lại phiền phức.

Tần Vũ lúc này không nói lung tung nữa, cảm thấy bây giờ phải ở đây chờ, nếu không giải quyết chuyện này sẽ rất phiền phức." "Tất cả những gì đang trải qua đều sẽ khiến người ta cảm thấy khó tin.

Tần Vũ, lúc này không cần phải nói quá nhiều." "Tôi nghĩ bây giờ mình nên để những người khác làm tốt hơn một chút, có lẽ họ không thể hiểu tôi." "Có một chuyện này, bây giờ vì đã ở đây chờ rồi, vậy thì tôi nên để thời gian chứng minh, quyết định của tôi hoàn toàn chính xác." "Chuyện quan trọng nhất cơ bản đều đã xảy ra trước mắt rồi.

Tần Vũ lúc này xem xét trước xem tiếp theo nên làm gì." "Chỉ cần có thể để anh ta hiểu rõ, đó là một chuyện rất tốt.

Bây giờ nếu anh hỏi tôi chuyện này, thực sự khiến người ta cảm thấy khó tin.

Tần Vũ bây giờ chỉ hỏi xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra." "Nếu nghĩ rằng nói rõ ra sẽ có rất nhiều vấn đề." "Những chuyện đang trải qua khiến người ta cảm thấy khó chấp nhận.

Dù sao đi nữa cũng nên để anh ta hiểu rõ, những chuyện khác thực ra không quan trọng, không cần phải nói nhiều với anh như vậy.

Tần Vũ trong lòng hiểu rõ." "Tôi và Vương Bàn Tử thực ra đối với mọi người không có ác ý, bây giờ tôi và anh tuyệt đối không thể nói nhiều nữa, hiểu không?

Mọi chuyện bây giờ đều khiến người ta cảm thấy khó tin, tôi nhất định phải ở đây tiếp tục bình tĩnh, tỉnh táo lại." "Chỉ cần có thể ở yên chỗ này, tôi nghĩ bây giờ mình không cần phải tiếp tục đi xuống nữa, hiểu ý chứ." "Bây giờ nếu tiếp tục đi, hậu quả khó lường." "Tuyệt đối không thể nói nhiều nữa." Thái độ của Tần Vũ lúc này rất bình tĩnh.

"Tần Vũ lúc này muốn hỏi xem tiếp theo nên xem xét như thế nào, cảm thấy bây giờ chỉ cần có thể ở đây chờ một lát là được." "Tuyệt đối không thể để họ nói bậy bạ nữa." Tần Vũ có rất nhiều suy nghĩ, mọi thứ đang đối mặt đều khiến người ta cảm thấy khó tin, tuyệt đối không thể nói nhiều nữa, vấn đề này vô cùng quan trọng.

"Ở một nơi tối tăm như thế này, tôi tuyệt đối không thể nói nhiều nữa, hiểu không?

Bây giờ tôi phải tìm hiểu tình hình." "Tuyệt đối không thể để họ nói bậy bạ nữa." Tần Vũ trong lòng có rất nhiều suy nghĩ, cảm thấy bây giờ nhất định phải ở đây chờ thêm một lát, tuyệt đối không thể nói nhiều nữa, vấn đề này rất nhiều.

"Đối mặt với tình huống như vậy, tuyệt đối không thể để họ nói nhiều nữa." Tần Vũ rất bình tĩnh.

"Có lẽ anh không biết, bây giờ nếu tôi cứ tiếp tục ở lại như vậy, cuối cùng đối mặt với mọi thứ đều khó tin." "Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều không có kinh nghiệm như vậy, tại sao lại được vào đội của chúng ta?" Trong lúc những người khác đang im lặng làm việc của mình, không biết tại sao, gã đàn ông đeo kính gọng đen đột nhiên hét lớn về phía Tần Vũ.

"Bây giờ đừng đứng nói lung tung, tôi nghĩ bây giờ mình nhất định phải ở đây chờ thêm một lát, hiểu không?" Cứ tiếp tục nói những lời này, hậu quả khó lường.

“Bất kể thế nào, cũng nên tìm hiểu tình hình một chút rồi cẩn thận hỏi, rốt cuộc tại sao lại đi?

Lý do là gì?” “Tôi nghĩ bây giờ mình không cần phải nói nhiều, đối mặt với tình huống như vậy, có thể ở đây chờ đã là rất tốt rồi, hiểu không?” “Những chuyện này, và suy nghĩ trong lòng anh, rất không nhất quán.

Bây giờ tôi phải ở đây chờ, hiểu không?” Cứ tiếp tục chờ ở đây, hậu quả e là không ổn.

Nếu để họ chuẩn bị tâm lý thì tốt hơn nhiều.

Tần Vũ lúc này, đã có chút thay đổi, cảm thấy bây giờ nên nói những lời này một cách nghiêm túc hơn.

Trong tình huống này, chỉ cần có thể chuẩn bị tốt để xem xét.

Không muốn suy nghĩ nhiều.

“Cánh cửa này, chuyện gì vậy?

Thực ra trong lòng tôi không có chút tự tin nào, tôi cũng đã nghĩ kỹ rồi, nếu phía trước có nguy hiểm, tôi sẽ để các anh đi trước, tôi ở lại chặn hậu.” Bàn Tử lúc này trông có vẻ hoàn toàn mất hết sức lực, Tần Vũ lúc này nhíu mày, cảm thấy bây giờ nên nghiêm túc hơn.

“Tuyệt đối không thể để anh ta bốc đồng như vậy.” Tần Vũ và những người khác nghĩ, những người này sẽ trực tiếp xông vào những thứ có giá trị, không thể để họ bốc đồng như vậy.

“Nếu thực sự xảy ra tình huống khác, đó là chuyện không công bằng với tất cả mọi người.” “Có lẽ anh không thể hiểu được mọi chuyện, nhưng tôi có thể nói cặn kẽ hơn với anh.” Mấy cô gái phía trước trông có vẻ thật sự sợ hãi.

“Tôi nghĩ bây giờ mình nên để họ chuẩn bị tâm lý, đừng nói nhiều

nữa, đừng hành động bốc đồng." "Tuyệt đối không thể để họ bốc đồng như vậy.

Mấy người này từ trước đến nay đều không để những lời này vào tai, chuyện này từ trước đến nay đều như vậy." Tần Vũ cẩn thận quan sát, cảm thấy bây giờ nên bình tĩnh lại, sau đó nói cho họ biết một chuyện, thực ra ngay từ đầu đã không có bất kỳ thay đổi nào.

"Mắt của mấy người kia, cũng cứ nhìn chằm chằm phía trước.

Tần Vũ lúc này không có lựa chọn nào khác, cảm thấy bây giờ nên ổn định tình hình trước." "Tôi nghĩ bây giờ chỉ cần có thể ở yên chỗ này là được rồi, những chuyện khác thực ra không cần phải nói nhiều, hiểu không?" Những người bên ngoài rốt cuộc như thế nào, Tần Vũ vẫn luôn quan sát.

"Có lẽ anh không biết, bây giờ nếu chúng ta tiếp tục đi về phía trước, theo hướng này, một mặt sẽ bị lão bản chất vấn, mặt khác không chừng sẽ đụng phải đám kẻ thù không đội trời chung kia." "Những người này đều không nể nang gì đâu, tôi nghĩ bây giờ nếu chúng ta đụng phải họ, vấn đề sẽ rất tồi tệ." "Vốn dĩ chuyện này đã rất khó giải quyết, nếu cứ phát triển như vậy, ảnh hưởng sẽ rất không tốt." Mấy người trông có vẻ đã có chút thay đổi.

"Tôi nghĩ tốt nhất bây giờ chúng ta nên ở đây chờ thêm một lát.

Tuyệt đối đừng vì suy nghĩ của anh mà chất vấn hành động của tôi, hiểu không?" "Tôi nghĩ Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đột nhiên trở nên rất thông minh, nếu để họ phát hiện ra, lúc đó tôi thật sự không còn đường lui, bây giờ dù thế nào cũng nên nghiêm túc một chút." "Có lẽ anh cảm thấy những việc tôi làm bây giờ khiến người khác cảm thấy khó tin, đúng không?" "Có một vấn đề này, bây giờ tôi tuyệt đối không thể quá bốc đồng, tôi nên ở đây chờ thêm một lát." "Vấn đề đang đối mặt khiến người ta cảm thấy khó tin, nhưng Tần Vũ không

nói nhiều, cảm thấy những việc mình đang đối mặt đều là lẽ đương nhiên, tôi nghĩ điều này rất tốt." "Những chuyện khác rốt cuộc như thế nào, không cần phải nói nhiều, vì cuối cùng chắc chắn sẽ có một kết quả, bây giờ thực sự có thể ổn định tình hình ở đây là được rồi." Nếu thật sự có những suy nghĩ như vậy, hậu quả e là khó lường.

"Tôi nghĩ bây giờ nếu cứ tiếp tục chờ đợi như vậy, cuối cùng Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất chắc chắn sẽ đột ngột xuất hiện từ đây.

Tôi nghĩ bây giờ mình không nên cho họ cơ hội như vậy, tôi nhất định phải chuẩn bị tốt." "Bây giờ nếu không thể chuẩn bị tốt, thì cuối cùng vấn đề này sẽ rất tồi tệ, hiểu không?" Dù sao cũng đã suy nghĩ kỹ rồi, cảm thấy bây giờ bất kể thế nào, cũng nên tìm hiểu những tình huống đó mới được.

"Đối mặt với tình huống như vậy, chỉ cần có thể chuẩn bị tốt là được, những chuyện khác không quan trọng." "Hay là thế này, tôi bây giờ ở trên cạn chờ một lát hỏi xem, nếu tôi đi theo hướng này, sẽ kích hoạt cơ quan nào, sẽ mang lại những thứ mới mẻ nào." Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất trông có vẻ rất tự tin, mỗi lần có chuyện như vậy, Tần Vũ trong lòng cũng có chút xúc động.

"Hay là thế này, tôi bây giờ suy nghĩ trước xem, rốt cuộc nên dùng cách gì để giúp đỡ, để họ nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Tôi nghĩ nếu tôi làm vậy, thực sự rất tốt." "Chỉ cần có thể để ông ta ở đây chăm chỉ làm việc, thì tuyệt đối sẽ không phạm phải sai lầm như vậy.

Thật lòng mà nói, tôi nghĩ bây giờ tôi cảnh cáo ông ta quá ít rồi." Vương tổng trước đây vẫn luôn đi theo Hoàng lão bản, nhưng sau này khi đã đủ lông đủ cánh, đột nhiên phản bội.

Gần đây Tần Vũ từ miệng của Tiểu Nguyệt và Tĩnh Tĩnh, biết

được một tin tức chấn động như vậy.

“Tôi nghĩ chuyện này có vẻ không ổn, bây giờ tôi cứ từ từ từng bước một, được không?

Đừng để những người khác, thấy được tung tích của tôi.” “Tôi nghĩ chuyện này, sẽ mang lại cho tôi một số phiền phức, bây giờ tôi nhất định không thể nói lung tung nữa, hiểu không?

Tuyệt đối không thể quá bốc đồng.” “Chủ yếu là có thể nói cho tôi biết chuyện này như thế nào là được rồi, những chuyện khác đối với chúng ta không quan trọng, bây giờ chúng ta phải, cổ vũ lẫn nhau mới được.” “Không ai biết, tiếp theo nên làm gì.

Tôi hy vọng anh có thể trông chừng cái quan tài kia, sau đó tìm lại cơ quan, một khi thất bại, thì chắc chắn có một cơ quan khác, đúng không?

Tôi tin, anh chắc chắn có thể tìm được.” Nếu Vương tổng trước mặt, có năng lực thực thi mạnh mẽ, đã sớm đẩy đổ bức tường kia rồi.

“May mà những người dưới trướng ông ta có lẽ không tin hoặc không dám tin, nếu không chuyện này thật sự sẽ càng ngày càng khó giải quyết.” Một cái quan tài vàng bây giờ đang ở ngay trước mắt, bây giờ chỉ cần có thể giải mã được bức bích họa này, sau đó mở được cơ quan, là có thể thấy được quan tài vàng rồi.

“Thật rầu chết đi được, tôi nghĩ trước đây tôi có thể bày mưu tính kế, tôi cũng có thể đi kiếm một ít tiền, nhưng bảo tôi động não, tôi thật sự không đủ tư cách, đầu óc tôi quá ngu dốt.” Vương lão bản lúc này ở tại chỗ dậm chân bóp ngực, vừa thở dài vừa mời Tần Vũ đến.

Chương 475

“Hay là thế này, tôi bây giờ xem xét kỹ lưỡng trước, tiếp theo nên làm gì, tôi bây giờ nhất định không thể nói lung tung nữa.” “Chỉ cần có thể giúp đỡ là được, chuyện này thực ra không đơn giản.” Một cái quan tài sắp lộ ra trước mặt chúng ta, thực ra chúng ta không cần phải lo lắng nữa.

Anh có thấy bên cạnh khối đá cẩm thạch kia đều có những vết nứt không?

Trong lúc mấy người, đang thảo luận sâu sắc, những người khác đã có ý định khác.

“Tôi có một chuyện khá nghi ngờ, nếu tôi thật sự ở đây, tiếp tục ở lại, liệu có để lại dấu vết gì không?

Tôi nghĩ chuyện này không ổn.” Đối mặt với tình huống như vậy, tốt nhất nên bình tĩnh lại.

Nếu như vậy, trực tiếp, giải mã rõ ràng bức bích họa, cuối cùng không chừng thật sự sẽ biết, tiếp theo nên làm gì.

“Bây giờ chúng ta không nên dựa theo những thông tin trên bức bích họa này, không ngừng tiến về phía trước sao?

Như vậy có lẽ sẽ tốt hơn, hợp lý hơn, đúng không?” Bức bích họa này vẽ cảnh sau khi đi từ một căn phòng khác, liền lập tức đi ra từ một hướng khác.

“Đừng để tôi bị những thứ khác, khống chế, bây giờ tôi nên có phán đoán của riêng mình, hiểu không?” “Tuyệt đối không thể bốc đồng như vậy nữa.” “Chỉ cần có thể giúp đỡ là được, những chuyện khác không quan trọng.” “Nơi này khiến người ta cảm thấy có chút

không ổn, tôi nghĩ bây giờ mình nên bình tĩnh lại." "Có thể nói rõ là được, những chuyện khác không cần phải nói nhiều." "Tôi nghĩ bây giờ nếu tôi hỏi như vậy, cũng sẽ không nói thẳng ra đâu." Đối mặt với tình huống như vậy, không thể bốc đồng nữa.

"Tuyệt đối không thể làm những chuyện kỳ quái nữa, những người này cũng đang ở bên cạnh tôi chờ đợi, cũng cứ như vậy, không chớp mắt nhìn chằm chằm, bây giờ nhất định phải bình tĩnh, hiểu không?" "Người này có thể gây ra sóng gió gì chứ?

Tôi nghĩ bây giờ cũng không cần phải để ý, đối mặt với tình hình này cứ chuẩn bị tốt là được, không cần phải nói nhiều, hiểu ý tôi chứ." "Mấy người kia, thực ra đã sớm nói ra rồi, chỉ là bây giờ tôi không muốn thừa nhận mà thôi." "Có thể bình tĩnh lại ở đây không, lẽ nào anh không biết chuyện này như thế nào sao?" Tình huống khác, khiến người ta cảm thấy có chút kỳ lạ.

"Chỉ cần có thể chuẩn bị tốt, nếu cứ tiếp tục ở lại như vậy, e là không ổn." "Quan tài vàng ở nơi này, không chỉ có chúng ta đang nhòm ngó.

Bây giờ nếu tôi vòng ra phía sau ẩn nấp, không chừng thật sự có thể thấy được những thông tin hiện tại, hoặc có thể quan sát được nhất cử nhất động của họ." Lão bản lúc này nghe theo đề nghị của Tần Vũ, tất cả mọi người đều ẩn nấp trong một góc tối, nơi này rất thích hợp.

Nếu không bật đèn pin, hoàn toàn không thể nhìn rõ đường đi phía trước.

"Không biết tại sao, bây giờ dưới chân tôi đột nhiên giẫm phải một thứ gì đó mềm mềm, tôi có thể bật đèn pin lên xem không?" Vương Bàn Tử lúc này, giọng nói đột nhiên yếu đi, Tần Vũ thầm nghĩ trong tình cảnh này, quả thực khiến người ta cảm thấy, có chút sợ hãi.

“Lão Hồ, bây giờ anh nhất định phải giúp tôi cầm chắc thứ trong tay này, bây giờ nếu tôi ở nơi nguy hiểm này quá lâu không ổn đâu, hiểu không?” Giọng của Vương Bàn Tử cũng có chút run rẩy, Tần Vũ cẩn thận quan sát, phát hiện dưới chân quả thực có một thứ gì đó, và thứ đó đen ngòm.

“Anh có biết thứ mềm mềm dưới chân tôi rốt cuộc là gì không?

Tôi đang tích cực suy đoán, có thể là một cỗ thi thể.” “Một cỗ thi thể như vậy, đột nhiên xuất hiện dưới chân tôi, quả thực khiến người ta cảm thấy có chút bất ngờ.” Nếu bây giờ lập tức rời đi, cuối cùng nếu đám người Vương tổng đuổi đến, không chừng sẽ phát hiện ra những thứ và thông tin liên quan trên thi thể này.

“Nhanh lên, tôi biết anh giẫm phải cái gì rồi, bây giờ mau ngậm miệng lại, nhắm mắt lại, sau khi bật đèn pin, sờ soạng trên người người này, xem có thứ gì đáng để chúng ta mang đi không.” Vương Bàn Tử vừa đưa tay ra, đột nhiên hét lớn một tiếng, những người khác đều bị lộ, Tần Vũ lúc này trong lòng thở dài một hơi.

Bất kể thế nào, cuối cùng cũng phải đối đầu trực diện với đám người trước mặt này.

“Những người dưới trướng Vương tổng, những thiết bị họ có, nếu so với chúng ta, kém xa chúng ta, cho nên chúng ta không cần phải lo lắng.” Hoàng lão bản trong thời khắc khẩn cấp này đột nhiên đứng ra nói một câu không nhanh không chậm, ngược lại đã trấn an lòng người.

“Những cơ quan kia không phải đã bị phá rồi sao?

Nếu vậy tôi sẽ lập tức tìm cơ quan thứ hai, bây giờ chỉ cần tìm được cơ quan thứ hai, tôi có thể mở được cánh cửa này.” Lão bản nói như vậy, những người khác mới cuối cùng phát hiện ra cánh cửa lúc họ vào đã hoàn toàn biến mất.

“Tôi nghĩ ngôi mộ này thật sự là một nơi rất huyền diệu, vì nó dường như luôn di chuyển, luôn vận hành.” Tần Vũ trong lòng cũng có suy nghĩ như vậy, cảm thấy bây giờ nên nói rõ những lời này trước.

“Đừng bốc đồng như vậy được không?

Bây giờ khi làm việc nhất định phải bình tĩnh lại.” Tần Vũ cẩn thận suy nghĩ nửa ngày, cảm thấy chuyện này không ổn.

“Có lẽ anh đã hiểu lầm chuyện này, tôi hy vọng anh có thể tập trung hơn một chút.” “Đừng bốc đồng như vậy, tôi nghĩ bây giờ, mình nên ở đó bình tĩnh lại.” Chỉ cần có thể giúp đỡ là được, những cơ quan trong ngôi mộ này rốt cuộc như thế nào, đợi sau khi ra ngoài rồi nghiên cứu cũng không muộn.

“Một khi quan tài vàng này vào tay ông, cuối cùng sẽ bị hủy hoại, bây giờ để bảo vệ nó, tôi cũng phải lấy nó vào tay mình.” “Tôi hoàn toàn có thể hiểu ý anh, yên tâm đi, tôi sẽ không nói nhiều như vậy đâu.” Những người khác, dường như đã có chút suy nghĩ và thay đổi.

“Thái độ của mấy người này thật khiến người ta xấu hổ.

Thật lòng mà nói, tôi ở nơi này lăn lộn nhiều năm như vậy, chưa từng thấy ai có dũng khí như Tần Vũ.” Những người khác trông có vẻ không ổn.

“Bây giờ đừng sợ hãi nữa được không, tôi bây giờ ở đây, chờ một lát đã.” “Đám người Vương tổng, hình như muốn vứt hết những thiết bị trong tay đi, sau đó chạy ra ngoài.

Tôi nghĩ bây giờ mình không cần phải để họ bốc đồng như vậy.” “Đúng rồi, tôi nghĩ bây giờ mình nhất định phải ở đây giữ bình tĩnh.” Tần Vũ lúc này bảo họ nhanh chóng ẩn nấp, nếu để đám người Vương tổng thấy hết người và thiết bị của mình, không chừng sẽ bị

cướp mất.

“Ở một nơi xa lạ như thế này, kỵ nhất là đụng phải oan gia, nhưng không ngờ lại thật sự, ứng với câu nói oan gia ngõ hẹp.” Tần Vũ lúc này cầm đèn pin, nhìn xung quanh, nơi này không có bất kỳ lối ra nào.

“Tôi đã xem xét kỹ nơi này rồi, hoàn toàn không có bất kỳ lối ra nào.” Tần Vũ lúc này cầm đèn pin soi xung quanh, nơi này hoàn toàn không có lối ra nào cả. "Tôi đã xem xét kỹ nơi này rồi, hoàn toàn không có lối ra nào cả." Trước đây hắn chưa từng nghĩ tới chuyện này, thật quá kỳ lạ.

Tần Vũ cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy bây giờ nên dồn hết tâm trí để đối phó với tình hình trước mắt. "Bây giờ tôi cử một nhóm người, tách mấy kẻ bên cạnh Vương tổng ra trước, được không?" Hoàng lão bản lúc này nói, ánh mắt đăm chiêu nhìn Tần Vũ, muốn xem thử rốt cuộc hắn định làm gì. "Mọi người cứ bình tĩnh ở đây đã, đừng nghĩ nhiều quá." Mấy người phía trước căn bản không dám manh động, vì xung quanh chiếc quan tài vàng này chắc chắn có cơ quan, bây giờ mà sơ suất thì sẽ bỏ mạng tại đây ngay. "Có lẽ mọi người không biết tại sao lại ra nông nỗi này, tôi hy vọng mọi người có thể cố gắng hơn một chút, đừng bàn tán nhiều nữa được không?" Tần Vũ lúc này thúc giục mọi người phải kiên trì, vì hắn biết ở một nơi như thế này, khi lâm vào bế tắc, điều quan trọng nhất chính là sự kiên nhẫn và nghị lực. "Mấy người này, trông không tốt lành gì." Chỉ cần chuẩn bị kỹ càng, những chuyện khác đều không đáng lo. "Đối mặt với tình hình này, không cần phải nói nhiều với họ nữa." Tần Vũ lúc này có một ý nghĩ cực kỳ táo bạo, hắn muốn di chuyển cả chiếc quan tài vàng lẫn quan tài đá bên ngoài ra chỗ khác. "Người của tôi không nhiều, nhưng đàn ông lại rất đông, liệu chúng ta có thể trực tiếp di chuyển cái quan tài này không?" Đúng lúc này, từ trong chiếc quan tài nhỏ mà một

người tên Lý Duệ Trí đang cõng trên lưng bỗng vang lên tiếng gõ "cốc cốc cốc" vào ván gỗ. "Trời đất ơi, cái quan tài nhỏ sau lưng tôi phát ra tiếng động, đúng không?

Nếu tôi không nghe nhầm thì đây là lần thứ hai rồi." Chiếc quan tài nhỏ này quả thực vô cùng huyền bí.

Nếu đặt nó xuống đất thì không có động tĩnh gì, nhưng hễ cõng lên lưng là hoặc bốc ra khói trắng dễ thấy, hoặc phát ra những tiếng va chạm lộn xộn. "Tôi nghĩ bây giờ chúng ta nên mau chóng mở cái quan tài này ra, nếu không đám người chúng ta sẽ bị lòng hiếu kỳ bức chết mất, đúng không?" Tần Vũ suy nghĩ kỹ, thấy cũng có lý.

Nếu đã vậy, nên mở chiếc quan tài nhỏ này trước, sau đó mới mở chiếc quan tài lớn, xem thử chiếc quan tài vàng bên trong có thật sự tồn tại hay không. "Tôi nói thẳng nhé, các vị có mặt ở đây vào ngôi mộ này vì thứ gì, trong lòng mọi người đều biết rõ.

Chương 476

Bây giờ tôi nhất định phải đảm bảo thứ tôi muốn sẽ nằm an toàn trong tay tôi." Những tình huống khác thực ra không quan trọng. "Hay là thế này, chúng ta cứ ổn định ở đây trước đã." "Vốn dĩ đây là một chuyện tốt, nếu cứ dây dưa thêm nữa, e là hậu quả sẽ không hay đâu." "Có lẽ các người không biết, chúng ta nên chấp nhận tình hình trước mắt, có lẽ các người cũng không biết tiếp theo nên làm gì nữa." Một số người khi đối mặt với tình huống này thì hoàn toàn luống cuống. "Được rồi, được rồi, đừng nói nhiều nữa, chúng ta cứ ổn định ở đây đã." "Đối mặt với tình hình này, bảo người của Vương tổng tránh xa cái quan tài này ra, đừng để họ lại gần, nếu không họ sẽ lao vào đấy." Chiếc quan tài đã được niêm phong hàng trăm, thậm chí hàng nghìn năm, một khi mở ra, những luồng khí đục ngầu bên trong sẽ phả thẳng vào mặt. "Có lẽ cậu không biết đâu, nếu thứ khí đục màu đen đó phả vào mặt cậu, mặt cậu sẽ thối rữa ngay lập tức, biết không?" "Nếu cứ thế này mà tiến lên phía trước, hậu quả thật khó mà tưởng tượng, chúng ta bây giờ phải nắm chắc mọi thứ trong tay." Một khi chuyện như vậy xảy ra ngay trước mắt, ai cũng sẽ cảm thấy có phần bất ngờ. "Đừng nói nhiều nữa." Người của Vương tổng đã lật bài ngửa, trong đám thiết bị của chúng còn có cả những con robot rất tiên tiến. "Tất cả bảo vật trong tay chúng mày mau đặt xuống cho tao!

Tao biết chúng mày đã lấy món đồ sứ Thanh Hoa kia, nếu bây giờ đưa ngay cho tao, không chừng tao sẽ tha cho một mạng." Vương tổng lúc này đang cầm vũ khí trong tay. "Không thể nào, bây giờ vì một cái bình vỡ mà đánh nhau đến mức này, có phải quá kinh người không?" Tần Vũ cố tình cười một cách khoa trương. "Ầm ầm ầm..." Bên ngoài không biết tại sao bỗng vang lên những tiếng động. "Trời

ơi, tôi đột nhiên cảm thấy hình như phía trước vừa nứt ra một khe hở, bây giờ chúng ta có nên chui vào không?" Những người khác đều không biết đã xảy ra chuyện gì. "Rốt cuộc là sao?

Sao nơi này lại đột nhiên xuất hiện một khe nứt?

Chẳng lẽ sắp động đất sao?

Hay là có người dùng vũ khí hạng nặng?" Bây giờ không lẽ họ định cho nổ tung nơi này ra chứ? "Sao mấy người này lại manh động thế?

Có biết không, nếu nơi này bị nổ tung, dùng thứ vũ lực đó để mở đường thì không được đâu." "Chuyện khác tôi không nói nhiều, tôi hy vọng các vị có thể chú tâm hơn một chút." "Mấy người đó, trông không được tự tại cho lắm, trong lòng chắc cũng biết mình sai rồi phải không?

Thôi kệ, dù sao đi nữa, bây giờ chúng ta phải nghiêm túc lên." Những chuyện khác không quan trọng. "Có lẽ, các người không biết chuyện gì đã xảy ra đâu, bây giờ tôi có thể nói rõ hơn cho các người nghe." "Nếu cứ tiếp tục như vậy, hậu quả thật khó mà tin nổi." "Những người khác, trông không tốt lành gì." Tần Vũ lúc này không nói lung tung nữa, hắn cảm thấy chuyện này không hề đơn giản, dù thế nào cũng không thể nói bừa, việc này cực kỳ quan trọng. "Tôi đã nói với các người vô số lần rồi, rốt cuộc có thể nói cho rõ ràng được không?" "Tuyệt đối không được nói bừa nữa." "Mấy người đó, trông có vẻ coi thường chúng ta, bây giờ nếu chúng ta còn thế này nữa, e là hậu quả sẽ không tốt đâu, biết không?

Tôi phải bình tĩnh lại." "Từ trước đến nay, tôi thấy mình luôn có những ý tưởng hay." Tuyệt đối không thể để họ hành động bốc đồng như vậy. "Cứ đi từng bước một đã, nếu rời khỏi nơi này, đối với các người cũng không tốt đẹp gì, bây. giờ chúng ta phải nắm chắc cơ hội

này." Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất nhìn qua không có vẻ gì khác thường. "Hay là thế này, chúng ta cứ ở đây chờ xem, xem thử kế hoạch tiếp theo của họ là gì." "Vốn dĩ chuyện này rất đơn giản, tôi cũng không biết tại sao họ lại manh động như vậy." "Chuyện thế này, tôi cũng thấy có chút khó hiểu." "Có lẽ các người không biết tại sao lại thế, bây giờ tôi có thể nói rõ cho các người nghe." "Cái khe nứt phía trước, nếu chúng ta đi vào, sẽ ảnh hưởng rất không tốt, tôi hy vọng các người có thể ngoan ngoãn ở yên đây." "Vốn dĩ tôi có thể thuận lợi đi vào từ chỗ đó, nhưng không biết tại sao, mấy người kia có vẻ không cho tôi cơ hội, tức chết tôi rồi." Nếu mấy người đó cứ thế chui vào khe nứt, vấn đề sẽ rất tồi tệ. "Tuyệt đối không được nói bừa chuyện khác nữa, việc này rất quan trọng." Tình hình vô cùng khó đoán, mấy người kia dường như đã có ý đồ gì đó. "Hay là thế này, tôi cứ ở đây đã, hỏi xem rốt cuộc tại sao họ lại coi thường như vậy." "Chắc chắn họ đã có chuẩn bị từ trước rồi, tin không?" Mỗi khi có chuyện như vậy xảy ra, họ đều sẽ cho một lời giải thích. "Hay là thế này, tôi bình tĩnh lại đã." Ngoài chuyện này ra, không cần phải để ý đến việc khác. "Tốt nhất là nên bình tĩnh lại, nếu không nói rõ vấn đề này, sẽ khiến những người khác cảm thấy khó hiểu, biết không?" Cứ ở yên tại chỗ tự nhiên sẽ có cái lợi của nó. "Tôi nghĩ, không cần phải nói nhiều như vậy đâu." "Bây giờ có lẽ có cách khác, tôi có thể gửi toàn bộ tài liệu liên quan đến đối thủ vào máy tính của cậu, lúc đó xem là được." Vương Bàn Tử không biết tại sao bỗng trở nên lanh lợi như vậy, không biết đã dùng thủ đoạn gì mà lấy được thông tin liên quan của người kia từ chỗ lão bản. "Bây giờ cứ chờ đã, tại sao lại thành ra thế này, trong lòng các người không biết sao?

Tôi thật sự hoàn toàn không biết gì cả." Những người khác không dám hó hé tiếng nào, ở trong một ngôi mộ thế này, nếu làm ra chuyện gì khác thường sẽ tự rước lấy phiền phức. "Có lẽ cậu không biết đâu, nếu chúng ta cứ tiếp tục đi xuống như thế này, sẽ mang đến cho cậu

những bất ngờ không tưởng đấy." Thay vì cứ lằng nhằng, thà nói thẳng ra còn hơn.

Tĩnh Tĩnh và Tiểu Nguyệt lúc này đã hoàn toàn không đi theo lão bản nữa. "Phía trước xuất hiện một khe nứt, đối với chúng ta là một chuyện rất tồi tệ, không chừng chúng ta sẽ bị kẹt ở đây mất." Tĩnh Tĩnh và Tiểu Nguyệt lúc này đã hoàn toàn không đi theo lão bản nữa. "Phía trước xuất hiện một khe nứt, đối với chúng ta là một chuyện rất tồi tệ, không chừng chúng ta sẽ bị kẹt ở đây mất." "Tuyệt đối không được nói lung tung nữa." Thái độ của họ vô cùng quan trọng, Tần Vũ lúc này muốn hỏi xem rốt cuộc tại sao họ lại manh động như vậy. "Mấy người của lão bản, lấy được đồ sứ Thanh Hoa vẫn chưa thỏa mãn, bây giờ lại nhắm tới cái quan tài vàng này, tôi thật không hiểu tại sao họ lại tham lam đến vậy." Nếu cứ tiếp tục tiến lên phía trước như thế này, mọi chuyện sẽ trở nên rất phức tạp. "Tuyệt đối đừng quá manh động, tôi nghĩ nếu chúng ta có thể ở lại đây một lúc thì cứ ở lại đi." "Chỉ cần làm cho lão bản kia hài lòng, thì sẽ không xảy ra chuyện gì khác trong ngôi mộ này.

Nếu chúng ta có thể chung sống hòa bình, có khả năng sẽ tìm được thứ đó." "Tôi nghe nói nơi này có một món trấn mộ chi bảo." Vương Bàn Tử lúc này đột nhiên kéo Tần Vũ ra một góc, vẻ mặt đầy bí ẩn. "Tuyệt đối không được nói thêm gì nữa, chuyện này cực kỳ quan trọng." "Tôi nghĩ bây giờ, tốt nhất chúng ta nên ở đây chờ thêm một lúc, đừng nghĩ đến những chuyện quá phức tạp nữa." Thay vì nói thẳng thừng như vậy, chi bằng ngay từ đầu nói cho họ biết vấn đề này là sao. "Hay là thế này, tôi xem thử trước đã, tại sao họ lại manh động như vậy." Mấy người trước mắt chắc chắn đã sốt ruột rồi, ở trong một ngôi mộ thế này, lại phải chắp tay dâng món đồ sứ Thanh Hoa cho lão bản, bây giờ chắc chắn rất tức giận, rất khó chịu. "Thật kỳ lạ, tôi nghĩ bây giờ mình nên từ từ thôi." Chỉ cần có thể nói rõ ràng,

những chuyện khác đều không quan trọng.

Nếu cứ tiếp tục ở lại đây, vấn đề sẽ rất không thuận lợi, Tần Vũ lúc này muốn xem thử tiếp theo nên làm gì.

Khe nứt xuất hiện trực tiếp dẫn đến một vấn đề, đó là những người khác có thể hoàn toàn không biết chuyện này là như thế nào. "Nếu khe nứt xuất hiện, ngôi mộ này sẽ sụp đổ ngay lập tức và chúng ta sẽ bị chôn sống ở dưới.

Tôi thấy chuyện này thật không dễ giải quyết, mấy người kia có lẽ còn chưa ý thức được vấn đề này, tôi sốt ruột chết đi được." Nếu nơi này thật sự có trấn mộ chi bảo, nhất định phải nói rõ trước. "Này, tốt nhất đừng manh động như vậy, một khi có cách khác, nên nói rõ ra càng sớm càng tốt." "Hay là thế này, tôi bình tĩnh lại đã." Những chuyện khác xem ra không quan trọng. "Hay là thế này, tôi khoan hãy vội, tôi xem thái độ của mấy người này trước đã, tôi cũng phải tìm hiểu xem rốt cuộc họ là ai." Thay vì nói thẳng ra, chi bằng ngay từ đầu tiết lộ một chút. "Mỗi khi có chuyện như vậy xảy ra, đều nên nghiêm túc, tuyệt đối không được nói lung tung bên cạnh." "Chỉ một khe nứt, ai biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì?

Không chừng nó sẽ ngày càng rộng ra, chuyện sau này không ai có thể đoán trước được." Trong một không gian như thế này, ai có thể nói được rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

Chương 477

Đối mặt với tình huống này, nhất định phải bình tĩnh, chuyện này rất quan trọng. "Có lẽ cậu không biết, tại sao thái độ của mấy người chúng tôi lại sốt ruột như vậy." "Chỉ cần có thể ở đây nói cho rõ ràng, thì đó đã là một chuyện rất tốt rồi." "Bây giờ cứ ở đây chờ đã, đừng vội, tôi quan sát thái độ của họ trước." "Trên đường đi thực ra tôi đã sớm thấy nơi này có những khe nứt như vậy, nhưng tôi không hề dùng thứ gì để phá nó ra cả, tôi thật sự đã mất hết sách lược rồi." Tiểu Nguyệt và Tĩnh Tĩnh không thèm để ý đến lão bản nữa, vì họ cảm thấy nhiệm vụ đồ sứ Thanh Hoa kia bây giờ không cần phải làm. "Tôi nghe nói hình như bị lão bản cử đi, rồi trực tiếp trói đồ sứ Thanh Hoa lên người, tức chết đi được." "Tôi nghe nói, hình như cũng có tin tức này, dù sao cũng nên nghiêm túc hơn một chút." "Chuyện khác không cần nói nhiều, chúng ta cứ ở đây một lát đã." "Bây giờ phải giữ bình tĩnh ở đây, có thấy không, mấy người phía trước dường như đã có ý đồ khác rồi." "Chỉ cần nói rõ ràng là được, những chuyện khác không quan trọng." Vốn dĩ vấn đề này đã khiến người ta rất khó chịu rồi. "Có thể nói rõ những chuyện này được không?" Tần Vũ cẩn thận quan sát, cảm thấy mọi chuyện dường như không ổn. "Có lẽ cậu không biết đâu, những người khác đang nhìn chằm chằm vào tôi đấy, nếu tôi cứ ở đây chờ đợi nữa, sẽ có vấn đề." "Trong mộ xuất hiện một khe nứt như vậy, hoàn toàn không phải điềm tốt, tôi phải nói rõ trước mới được." "Tôi đương nhiên biết rốt cuộc là chuyện gì, tôi hy vọng mọi người đều có thể giữ được sự tỉnh táo." "Có lẽ, không có đâu, tại sao tôi lại nói thẳng thừng như vậy." Suy nghĩ của Tần Vũ lúc này đã có chút thay đổi. "Mau nhìn kìa, cảnh vật phía trước, rốt cuộc tại sao lại thu hút sự chú ý như vậy?

Tôi nghĩ bây giờ mình nên nói rõ trước, cậu thấy sao?" Khe nứt không biết tại sao ngày càng lớn, Tần Vũ trong lòng không ngừng suy nghĩ về vấn đề này, hắn cảm thấy bây giờ nên giữ bình tĩnh trước, chuyện khác tạm thời không bàn tới. "Tôi không nói nhiều với cậu nữa, tôi hy vọng có thể ở lại đây thêm một lát." Mỗi một nơi trong ngôi mộ này đều khiến người ta cảm thấy có thể sẽ xảy ra những biến đổi vô cùng khác thường, Tần Vũ lúc này bảo mọi người tránh xa những khe nứt đó ra. "Có vấn đề này không, tại sao chúng ta lại cứ ở mãi một chỗ này?" Tiểu Nguyệt và Tĩnh Tĩnh không dám nói nhiều, cũng không dám nhìn ngó xung quanh, vì họ cảm thấy bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện những thứ kinh thiên động địa. "Hay là thế này, tôi ở đây một lát, hỏi thái độ của họ, rồi tôi sẽ nói ý của mình." "Không ai biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, tôi nghĩ bây giờ, không nên đặt cược vận mệnh của mình vào tay những kẻ lòng lang dạ sói." Nếu cứ thế đi thẳng vào lớp bên trong từ khe nứt đó, không chừng cuối cùng sẽ có những thứ vô cùng kinh ngạc. "Tiểu Nguyệt và Tĩnh Tĩnh thực ra không hề hành động lung tung đâu." Vương Bàn Tử lúc này sợ Tần Vũ nghi ngờ hai cô gái nên đã nói đỡ vài câu. "Được rồi, được rồi, tôi biết suy nghĩ của cậu rồi, đừng manh động, được không?" Chiếc quan tài khổng lồ phía trước, nếu cứ thế này mà khiêng ra ngoài, đối với họ thật sự là chuyện không hề dễ dàng, mấy người cũng đang đau đầu. "Tuyệt đối đừng quá manh động, tôi hy vọng cậu có thể hiểu rõ tình hình một chút." Những hoa văn trên tấm bia mộ kia, tôi vẫn chưa giải thích rõ ràng, tôi nghĩ bây giờ mình nên tìm một người uyên bác để hỏi xem, ở đây có ai lợi hại không.

Về vấn đề này, không cần phải nói nhiều. "Hay là thế này, tôi suy nghĩ trước đã, nếu thật sự có cách khác, tôi sẽ từ từ suy nghĩ, được không?" Bên trong chiếc quan tài đó rốt cuộc chứa thứ gì, không ai biết cả, bây giờ nên nói trước cho mọi người mới phải, tuyệt đối không thể để họ manh động như vậy. "Những người kia, có vẻ hoàn

toàn không biết bên trong cái quan tài đó đáng sợ đến mức nào, cả đám cứ lao lên, thật khiến người ta không chịu nổi." "Chà, nếu cứ thế lao vào, thực ra đối với tôi cũng chẳng có lợi gì." "Người bên trong lúc nãy, thật khiến tôi thấy có chút khó hiểu, tôi nghĩ bây giờ tốt nhất không nên manh động." "Hay là thế này, tôi ở đây chờ một lát." Tần Vũ lúc này, vững vàng đứng yên tại chỗ.

Khe nứt này, trông có vẻ đúng là do ngoại lực gây ra, nếu cứ thế mà phán đoán, không chừng sẽ phán đoán sai lầm. "Bây giờ tôi không nói nhiều nữa, có lẽ cậu không biết, tất cả những điều này có ý nghĩa gì?

Bây giờ tôi có thể nói chi tiết cho cậu nghe." "Đừng manh động như vậy, được không?" Tần Vũ quan sát vô cùng tỉ mỉ, hắn biết đối mặt với tình hình này, nên làm thế nào mới có thể giữ được cảnh giác tuyệt đối. "Tôi nghĩ bây giờ mình cẩn thận một chút thì tốt hơn tất cả." Những hoa văn phía trước đều có thể biến đổi, nếu đổi lại là ở một nơi như thế này, chắc chắn sẽ trở nên đặc biệt kinh dị. "Tôi vừa quan sát rồi, nơi này tối om, nếu muốn ra khỏi đây, không phải là chuyện đơn giản, thật đáng sợ quá." Tiểu Nguyệt và Tĩnh Tĩnh đã là hai cô gái gan dạ lắm rồi, những cô gái yếu đuối khác ở phía sau đã khóc lóc không ngừng. "Hai cánh cửa phía trước, rốt cuộc khi nào mới mở được vậy?

Tôi vừa chạm vào rồi, tất cả những cơ quan có thể chạm vào đều không thể mở được cánh cửa này." Mấy tên tùy tùng bên cạnh lão bản trông có vẻ hơi sốt ruột, bây giờ chúng muốn lập tức rời khỏi đây. "Muốn lập tức rời khỏi đây, cũng không phải chuyện dễ dàng." Tần Vũ cẩn thận hỏi han, cảm thấy chuyện này dường như không đơn giản. "Nếu cứ tiếp tục thế này, hậu quả thật khó mà tưởng tượng." Hai cánh cửa, một khi đã mở ra, phía sau rốt cuộc là một thế giới như thế nào?

Trong ngôi mộ này rốt cuộc có thứ gì, không ai biết cả, cũng khiến người ta cảm thấy có chút khó tin.

Hoa văn trên hai cánh cửa trông có vẻ như chưa từng thấy bao giờ, trên đời này chưa từng có thứ gì được chế tác tinh xảo như vậy. "Trước đây tôi từng thấy những bức bích họa còn tinh xảo hơn, nhưng những hoa văn thế này thì tôi chưa từng thấy, những hoa văn này đều là dạng nổi." Tần Vũ cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy mọi chuyện dường như không ổn. "Tôi nghĩ bây giờ, mình nên chuẩn bị sẵn sàng." Tần Vũ lúc này, cẩn thận quan sát. "Hay là thế này, tôi xem thử trước, tiếp theo sẽ xảy ra tình huống gì, mấy người này thật sự không đáng để tôi tin tưởng." "Tên tử địch của lão bản, hình như đang men theo góc tường tìm thứ gì đó, không lẽ cũng đang tìm cơ quan sao?" Bên trong cơ quan rốt cuộc có thứ gì, không ai mò ra được, nếu có chuyên gia trong lĩnh vực này xem xét thì tốt rồi. "Trong mấy đội này chắc chắn có chuyên gia, phải không?" Lão bản lúc này đẩy một ông lão ra, ông lão tóc đã hoa râm, đeo một cặp kính gọng bạc, quần áo trông vô cùng giản dị. "Ôi chà, ông lão này trông như người của thế kỷ trước vậy, bây- giờ chúng ta có nên bàn bạc kỹ lưỡng với ông ấy không?" Công tắc cơ quan, một khi bị ngắt, đối với họ hoàn toàn không phải chuyện tốt. "Hay là thế này, tôi hỏi ông lão này trước, xem ông ấy có phải là chuyên gia kỹ thuật không, tôi cứ ở đây chờ một lát đã." Không thể để họ làm bừa nữa, Tần Vũ lúc này nhìn một cái, xem tiếp theo nên đối phó thế nào. "Ông lão trông có vẻ rất uyên bác, nếu đã vậy, chúng ta có nên từ từ không?" Vương Bàn Tử lúc này không dám hấp tấp đưa ra quyết định, hắn biết vấn đề này rốt cuộc nên làm thế nào. "Đừng manh động như vậy được không?

Tôi hy vọng khi làm việc, cậu có thể ổn thỏa hơn một chút." Tần Vũ không nói thẳng thừng, hắn cảm thấy bây giờ nên khiêng cái quan tài này ra ngoài trước, sau đó mới làm những việc tiếp theo. "Hay là,

mau nói đi, tiếp theo nên làm gì?" Mỗi khi có tình huống như vậy xảy ra, không cần phải nói nhiều.

Cảnh tượng phía trước, không ai có thể đoán được.

Tần Vũ lúc này nhìn sang, đối diện quả thực có hai cánh cửa, nhưng hai cánh cửa này trông có vẻ dẫn đến hai hướng khác nhau. "Lúc tôi mới vào là ở dưới chân núi, nếu bây giờ tôi từ đây đi vào trong nữa, không chừng sẽ càng đi càng sâu, không có lý do gì khác." Vốn dĩ đây không phải là chuyện tốt, nếu cứ tiếp tục như vậy, e là vấn đề sẽ ngày càng tồi tệ hơn. "Cảnh tượng phía trước, khiến người ta có chút bất ngờ." Hay là thế này, tôi đi xem trước cửa đó rốt cuộc có thứ gì đã. "Chắc chắn có cơ quan, tôi nghĩ những cơ quan này, nếu bây giờ tôi có thể phá giải được thì tốt, nhưng nếu không phá giải được, vấn đề sẽ rất nghiêm trọng." Vấn đề nghiêm trọng như vậy, không chừng cuối cùng sẽ khiến bạn luống cuống, bây giờ tôi phải hỏi cho kỹ, rốt cuộc tại sao lại làm chuyện như vậy.

Trên khung của một cánh cửa có khắc một thứ gì đó. "Hay là thế này, tôi nói rõ hơn một chút." Lão bản lúc này, trực tiếp đẩy ông lão kia ra, trước đây ông ta luôn là chuyên gia khảo cổ, nếu để ông ta phán đoán, không chừng cuối cùng sẽ tìm ra được một con đường tương đối thuận tiện.

Một chuyên gia khảo cổ được gọi là, một khi đưa ra phán đoán ở nơi này, không ai biết nên giải thích thế nào. "Tôi nghĩ bây giờ chúng ta, đừng trông chờ vào mấy tên chuyên gia vớ vẩn này nữa, chúng ta tự mình ra tay đi." Mấy tên tử địch của lão bản kia, sau khi bị Tần Vũ dọa cho một trận, thật sự hoàn toàn không biết nên làm gì. "Sao có thể nói những chuyên gia này là chuyên gia vớ vẩn chứ?

Anh không biết, lão bản của tôi để mời được ông lão này đã tốn bao nhiêu tiền bạc và tâm sức đâu." Tĩnh tỷ lúc này có chút không vừa

mắt, cảm thấy lời nói của Vương Bàn Tử thật sự rất khó nghe.

Chương 478

"Được rồi, được rồi, cái tên thô lỗ này tôi cũng biết mà, trước đây tôi chưa từng làm chuyện bất ngờ nào như vậy, nên chắc chắn có sơ suất." Tĩnh tỷ lúc này có chút không vừa mắt, cảm thấy lời nói của Vương Bàn Tử thật sự rất khó nghe. "Được rồi, được rồi, cái tên thô lỗ này tôi cũng biết mà, trước đây tôi chưa từng làm chuyện bất ngờ nào như vậy, nên chắc chắn có sơ suất." "Hay là thế này, tôi đi hỏi xem rốt cuộc là thế nào." Tần Vũ cẩn thận hỏi han một hồi lâu, cảm thấy chuyện này dường như không ổn. "Khe nứt này, thực ra đối với mọi người chúng ta, giống như một lối ra, đúng vậy, nhưng bây giờ chúng ta không nên đi vào trực tiếp như vậy, vì bên dưới rất sắc nhọn, nếu chúng ta giẫm lên, không chừng sẽ bị kẹt ở trong đó." Tần Vũ cẩn thận quan sát một hồi lâu, cảm thấy trong một môi trường tối om như thế này, một khi làm gì đó không ai biết, nếu giở trò gì thì cũng rất thuận tiện. "Bây giờ tôi không thể vô cớ làm hại người khác, nên tôi phải nghiên cứu hoa văn này trước, xem nó biến đổi như thế nào, nghiên cứu quy luật của nó, không chừng có thể tìm ra được cách thoát ra ngoài." Bên trong chiếc quan tài đá khổng lồ phía trước, thứ được bao bọc, có lẽ chính là chiếc quan tài vàng kia. "Biết không, loại kim loại đặc biệt này, một khi tiếp xúc với không khí như thế này, sẽ bị oxy hóa ngay lập tức, nên tôi nghĩ, chúng ta nên làm mọi việc một cách cẩn thận." "Tôi đương nhiên biết, bây giờ đừng tưởng tôi là chuyên gia không hiểu gì cả, tôi mới là chuyên gia thực sự chuyên nghiên cứu những ngôi mộ thế này, biết không?" "Vốn dĩ chuyện này đã không tốt, lại bị các người làm cho càng tệ hơn." Nếu Tần Vũ cứ tiếp tục ở lại đây, đối với hắn thật sự không phải là tin tốt. "Hay là thế này, tôi cứ ở đây chờ đã." Cảnh vật phía trước, thật khiến người ta cảm thấy có chút khó tin.

Tần Vũ lúc này, lại đi về phía trước vài bước, cảm thấy bây giờ nên nói rõ ràng mọi chuyện. "Suy nghĩ của những người khác, thực ra không ảnh hưởng nhiều đến tôi, bây giờ có thứ gì cần xem, cần tìm thì cứ đi tìm đi, không phải lúc nãy muốn tìm cơ quan sao?

Bây giờ mau đi đi." Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất vẫn luôn cầm đèn pin soi lung tung ở bên cạnh. "Hay là thế này, chúng ta chờ một lát đã." Tần Vũ lúc này đột nhiên gọi hai người lại, vì hắn biết người của mình một khi phân tán, ở trong một ngôi mộ thế này rất dễ bị lạc. "Bây giờ, tuy tôi có thể suy đoán ra, ngôi mộ này có hình gần như là hình vuông, nhưng nếu đi vào một nơi kín đáo nào đó, một khi bị người khác hãm hại, tôi cũng không biết được." Những chuyện khác, hoàn toàn không quan trọng, không cần phải suy nghĩ nhiều với họ.

Phía trước không biết tại sao, hình như có một tảng đá lớn, Tần Vũ lúc này cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy không cần phải nghĩ đến những chuyện quá phức tạp nữa. "Nhất định không thể để họ đi lung tung nữa, nơi này đáng sợ như vậy, nếu cứ đi tới đi lui ở đây, e là không ổn." "Ở đây, bình tĩnh một chút, được không?" Dù thế nào, cũng không thể để họ nói bậy nữa. "Bây giờ tốt nhất hãy giải thích rõ ràng cho tôi chuyện này, chuyên gia khảo cổ này rốt cuộc có phải là chuyên gia khảo cổ chính thống không, có phải là người nổi tiếng trong giới của chúng ta không, tại sao lại mời ông ta?" "Bây giờ nói thẳng ra, có phải ông đã nuốt riêng khoản tiền đó không?" Tần Vũ lúc này, cảm thấy đặc biệt kinh ngạc, hắn không muốn tìm hiểu nhiều nữa, cảm thấy đối mặt với tình huống này, tốt nhất là nên giữ bình tĩnh. "Tuyệt đối không thể để ông ta ở đây nói thêm những lời linh tinh nữa." Mỗi khi có chuyện như vậy xảy ra, Tần Vũ cảm thấy mình nên ra tay. "Tức chết tôi rồi, tôi thật sự hoàn toàn không biết, rốt cuộc nên suy nghĩ những gì." Nếu trong giới này có thể mời được một người như vậy, thật sự không hề dễ dàng, Tần Vũ lúc này cũng không nói quá

đáng. "Một chuyên gia nổi tiếng như vậy, cũng không biết cơ quan này nên mở thế nào, hơn nữa nếu ông ta biết tôi muốn vận chuyển trực tiếp cái quan tài này ra ngoài, chắc chắn sẽ không đồng ý, tin không?" Chỉ cần có thể để hắn tiếp tục ở lại đây, đã là một chuyện rất tốt rồi. "Bên ngoài cái quan tài này có một tảng đá lớn như vậy, chúng ta rốt cuộc làm thế nào mới khiêng nổi đây?

Người của chúng ta tuy đông, nhưng thứ nặng như vậy thật sự quá mệt mỏi." "Ít nhất cũng phải mấy nghìn cân chứ?" Tần Vũ lúc này, bàn luận về chuyện này.

Nếu đi thẳng ra khỏi nơi này, e là không ổn. "Bây giờ đừng nói nhiều nữa, tôi nghĩ một cái cơ quan, đối với tôi không phải là vấn đề khó, bây giờ tôi phải ở đây hạ quyết tâm mới được." "Có một chuyện có lẽ cậu không biết, mỗi người trong giới này thực ra đều rất đặc biệt, kỳ quái, nếu bây giờ tôi nói chuyện với họ, không chừng sẽ cản trở tôi lấy cái quan tài, không chừng sẽ ngăn cản tôi." "Như vậy không được, tôi tức chết mất, không thể manh động như vậy, lão bản một khi biết tin này, cuối cùng nhất định sẽ dùng hết sức để cản trở tôi, nghỉ ngơi đi." Tĩnh Tĩnh lúc này, dường như đã đoán trước được, rốt cuộc mọi chuyện sẽ như thế nào, cô không còn làm vấn đề trở nên tồi tệ hơn nữa.

Vốn dĩ vấn đề này rất đơn giản, nhưng lại bị họ làm cho đặc biệt phức tạp. "Đừng manh động như vậy, tôi sẽ từng bước nói rõ ràng." Mấy người phía trước, thật khiến người ta cảm thấy có chút khó tin.

Tần Vũ lúc này, lại cẩn thận quan sát, cảm thấy cảnh tượng phía trước, khiến người ta có chút mơ hồ.

Tiểu Nguyệt và Tĩnh tỷ, hai cô gái gan dạ như vậy, ở một nơi thế này cũng có chút không chịu nổi, xem ra những cô gái khác có lẽ đã sớm không muốn ở lại đây nữa. "May mà lúc nãy cô gái áo đỏ kia,

không tiếp tục xuất hiện trước mặt tôi, nếu không, mấy cô gái này thật sự sẽ bị dọa chết, không chừng, còn tưởng, bên trong thật sự có ma." Cô gái áo đỏ, rốt cuộc có thân phận gì?

Tại sao lại ở đây, lượn lờ không cố định, khiến người ta cảm thấy có chút khó tin.

Nếu, cứ thế rời khỏi đây, nếu không mang theo cái quan tài này chắc chắn không được. "Tôi cảm giác cô gái áo đỏ kia, giống như một lời nguyền, bây giờ tôi nhất định phải, chuẩn bị sẵn sàng, một khi, xuất hiện trước mặt tôi, tôi nên có cách đối phó." Tiểu Nguyệt và Tĩnh Tĩnh mấy người trông có vẻ, không muốn tiếp tục ở lại đây nữa. "Một lối ra tôi cũng không biết nên đi lối nào, bên cạnh cửa có khắc mấy chữ, nhưng tôi không nhận ra được những chữ này." "Không phải trước đây đã giao tiếp với ông ta rồi sao?" Tần Vũ lúc này gọi Tĩnh Tĩnh lại, vì hắn cảm thấy ông lão kia không biết tại sao, và kiến giải của cô ấy dường như có mối quan hệ không bình thường, hai người dường như thân thiết hơn những người khác một chút. "Chuyên gia khảo cổ này có nói, cơ quan này rốt cuộc nên làm thế nào mới có thể khởi động lại không, tôi nghĩ bây giờ mình nên tập trung tinh lực, tập hợp trí tuệ, giải quyết vấn đề này." Chuyên gia cầm đèn pin không ngừng soi vào những thứ được điêu khắc trên một cánh cửa. "Hay là, mấy người đó rốt cuộc nên làm gì?" Chuyên gia khảo cổ, dường như có suy nghĩ khác về chuyện này. "Đừng manh động như vậy được không?

Một cánh cửa, nếu tôi, cứ thế, dùng chân đá, cuối cùng cũng không mở được, hơn nữa không chừng còn bắn ra những mũi tên lạnh." Mở một cánh cửa như vậy, nếu, cứ thế, dùng vũ lực, không chừng cuối cùng sẽ kích hoạt những cơ quan khác. "Có lẽ cậu có hiểu lầm về chuyện này, tôi nói cho cậu biết, một cơ quan thật sự khiến người ta cảm thấy có chút khó tin." Tần Vũ lúc này chất vấn, cảm thấy chuyên

gia khảo cổ này có chút không đáng tin. "Cậu có biết tấm bia mộ này được điêu khắc vào thời nào không?

Có biết chữ viết này thuộc môn phái nào không?

Hay là của triều đại nào?" Chuyên gia khảo cổ lúc này đẩy gọng kính, cảm thấy Tần Vũ đang nghi ngờ mình. "Bây giờ, cậu chắc chắn đang nghi ngờ tôi phải không, dù thế nào, tôi cũng hy vọng cậu có thể hiểu, tôi không nói bừa đâu." Tần Vũ lúc này nhìn người trước mắt, dường như trên người mang theo một chút kiêu ngạo. "Vương Bàn Tử, bây giờ lập tức, cầm đồ nghề của tôi lên đối đầu với hắn." Hồ Bát Nhất bây giờ cũng không hiểu, rốt cuộc tại sao Tần Vũ lại đột nhiên manh động như vậy.

Tần Vũ làm bất cứ chuyện gì, đều có suy nghĩ của riêng mình. "Một hoa văn, nếu có thể để tôi nhận ra, thì còn có ý nghĩa gì khi chôn cất ngôi mộ này ở một nơi phong thủy bảo địa như vậy?" Chuyên gia kia vừa nghe, Tần Vũ nói vậy xong, lập tức bắt đầu, giải thích mọi thứ trước mắt cho những người xung quanh. "Ý của cậu là, nơi này là một nơi phong thủy bảo địa sao?" "Anh chắc chắn nơi này là phong thủy bảo địa chứ?" Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất quay đầu lại, nhìn Tần Vũ. "Cần phải hỏi sao?" Tần Vũ lúc này không có cách nào khác, hắn biết nơi này là một nơi phong thủy bảo địa, những tình hình bên trong hắn đã sớm tìm hiểu kỹ càng rồi.

Dù thế nào cũng nên tìm hiểu tình hình trước. "Mấy người này, trông không được tự tại cho lắm." Mấy người đối diện trông có vẻ như có ý đồ khác.

Tần Vũ cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy chuyện này không ổn. "Không biết tại sao phía trước đột nhiên xuất hiện một cái hố, cái hố ban đầu tối om, bây giờ tôi dùng đèn pin soi vào, cũng không soi tới đáy." Mấy người đàn ông cường tráng dưới tay lão bản đã sớm xắn

tay áo chuẩn bị làm một trận lớn.

Chương 479

"Được thôi, nếu đã vậy thì chúng ta chia làm hai đường, một bộ phận người của tôi đi vào cái hố phía trước xem rốt cuộc là chuyện gì, những người còn lại ở bên ngoài khiêng cái quan tài này." Bây giờ, tuy hoàn toàn không biết đường ra ở đâu, nhưng có thể khiêng cái quan tài đi trước, đi đến đâu khiêng đến đó. "Cái quan tài vàng bên trong này, tuyệt đối không được bị hỏng, biết không?

Một khi bị hỏng, tôi lấy mạng các người ra hỏi tội." Tần Vũ cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy tình hình này không ổn, nếu nói quá rõ ràng, mọi chuyện sẽ rất tồi tệ. "Bên trong cái hố phía trước rốt cuộc có thứ gì không ai biết, chúng ta không nên mạo hiểm đi xuống, bây giờ nên cử một người quen thuộc đi xuống." Người được gọi là quen thuộc, chính là người đào hang lúc trước. "Trước đây, không phải đã nói vô số lần rồi sao?

Nên tôi nghĩ cậu nên biết ý của tôi chứ." Mấy người dưới tay lão bản bắt đầu nhìn nhau. "Không thể manh động như vậy, bây giờ một khi thật sự, đi xuống như vậy, có biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì không?

Mọi chuyện sẽ rất khó giải quyết đấy." "Bây giờ có mang theo móng lừa đen các loại không?" Lão bản lúc này không còn cách nào khác. "Đương nhiên là có mang theo, còn có cả gạo nếp nữa, hơn nữa tôi cũng đã nghe theo lời của những người đi trước, những chuyện đó đều làm theo quy củ cả." Móng lừa đen và gạo nếp, nếu gặp phải loại đại tông tử, tự nhiên sẽ có hiệu quả. "Cứ ở yên một chỗ thế này, e là không ổn đâu, cậu nghĩ sao?" Tĩnh Tĩnh và Tiểu Nhạc trước mặt muốn đi dò đường, nhưng Tần Vũ đã ngăn lại. "Trước đây tuy đã nói về nơi này, nhưng tốt nhất là một người đàn ông đi xuống, thể lực

của đàn ông tốt hơn phụ nữ, biết không?" Ở một nơi ẩm ướt như thế này, một khi gặp phải tình huống khác, tự nhiên có thể kịp thời leo lên. "Cái miệng hố đen ngòm này, trông có vẻ không có chỗ nào để bám vào, bây giờ chúng ta nên kê một cái thang." "Nếu có một cái thang kê ở đây, không chừng cuối cùng sẽ thuận lợi hơn, bây giờ mau chóng làm cho xong chỗ này đi." Mấy đối thủ của lão bản, thỉnh thoảng sẽ dùng thuốc nổ để phá tung nơi này, Tần Vũ cảm thấy có chút lo lắng. "Hay là thế này, trước khi tôi đi xuống, tôi đi lấy mấy cây gậy gỗ chống vào cái miệng hố hình tròn này đã." Chống như vậy, nếu gặp phải chấn động khác, động đất ập đến, ít nhất cũng có thể chống đỡ một không gian, không đến nỗi bị đè bẹp ngay lập tức. "Được được được, nếu đã vậy, mau đi tìm thứ đó đi." Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất, hai người, nghe Tần Vũ nói vậy xong lập tức đi tìm. "Đi nhầm chỗ rồi?

Con đường tôi đi lúc nãy, không phải hướng đó, chạy nhầm chỗ rồi." Tần Vũ bảo họ mau chóng đổi hướng, hai người này hễ hoảng loạn là sẽ chạy lung tung. "Bảo mấy tên tùy tùng sau lưng lão bản đi theo, nếu không, hai người quá nguy hiểm." Vương Bàn Tử lúc này hoàn toàn không vui. "Tôi không muốn họ đi theo đâu, mấy người đó không bao giờ cho tôi tự do, bây giờ tôi khó khăn lắm mới có được tự do, sao có thể để họ giám sát suốt đường đi chứ?" Trong lúc mấy người đang trêu chọc nhau để lấy can đảm, đột nhiên Tĩnh Tĩnh hét lớn một tiếng.

Thần kinh của Tần Vũ và mọi người căng như dây đàn. "Sao vậy?

Sao lại hét lớn như vậy?

Có gì thì mau nói ra, biết không?" Vốn đã định đi xa, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lại quay trở lại. "Lúc nãy có thứ gì đó đánh tôi." Tĩnh Tĩnh lúc này sờ sờ vai mình, sau khi hoảng hốt một lúc thì cảm thấy hơi đau, lúc nãy không phải là ảo giác. "Vừa rồi, tôi cảm giác

như có người vỗ vào mình, lúc đó tôi quay đầu lại nhìn thấy thuộc hạ sau lưng lão bản nên không để ý, không ngờ vừa rồi thật sự có người đánh tôi." Tần Vũ không nói gì khác. "Tôi biết sẽ xảy ra chuyện như vậy, nên tôi đã nói trước với cậu rồi, đừng quá manh động, biết không?" Thái độ của mấy người vô cùng kiên định. "Tôi biết những người đó, sẽ không từ bỏ mọi thứ trước mắt như vậy, tôi nghĩ bây giờ mình nhất định phải ngoan ngoãn ở yên đây, cậu thấy sao?" "Bây giờ mau lên, tiếp theo chúng ta nên làm gì?" Nếu cứ dừng lại tại chỗ để điều tra chuyện này, cuối cùng chắc chắn sẽ lãng phí không ít thời gian. "Bây giờ chúng ta khoan hãy đi xuống, tôi luôn cảm thấy cái hố này, có vẻ hơi kỳ quái, bây giờ nếu chúng ta đi xuống không tốt chút nào." Tinh thần của mấy người không được tốt cho lắm, vừa rồi đã bị dọa một phen. "Dù thế nào, cũng nên để mấy người đó, ở yên đây, Tần Vũ trong lòng rất rõ điều này." "Chỉ cần có thể để cậu chuẩn bị sẵn sàng là được rồi, biết không?" Dốc toàn lực tiến về phía trước, thật sự là một chuyện rất tốt. "Nếu tôi cứ quanh quẩn ở một nơi như thế này, cuối cùng thật sự sẽ không có kết quả tốt, tôi đối với chuyện như vậy, cảm thấy vô cùng buồn rầu." Chỉ cần có thể giúp đỡ là được. "Dù xảy ra tình huống gì, cũng nên nói rõ hơn một chút, bảo họ ở yên bên cạnh miệng hố, đừng đi lung tung." "Có lẽ cậu không biết đâu, nếu nơi này thật sự đột nhiên có thứ gì đó chui ra, ít nhất cũng chứng tỏ nơi này thông với đâu đó, tôi có thể đi xuống." Ở trong một ngôi mộ như thế này, chắc chắn có người rất sợ hãi.

Tần Vũ, cẩn thận an ủi từng người một. "Bây giờ chúng ta chẳng phải là trước có sói sau có hổ sao?

Có phát hiện ra một vấn đề không, tên tử địch của lão bản kia, bây giờ không thể ngoan ngoãn ở yên tại chỗ, vẫn luôn dò la tình hình xung quanh." Bây giờ mà, trực tiếp xử lý hắn ta là không thể, vì căn bản không có lý do. "Bây- giờ tôi không cần lý do gì à?" Tần Vũ không

nói nhiều, cảm thấy bây giờ nên nghiêm túc hơn một chút. "Như vậy, thì quá tệ rồi, tôi nghĩ bây giờ ít nhất tôi nên để cậu biết tôi sẽ không làm bừa." "Vốn dĩ vấn đề này, là một vấn đề đơn giản, lại bị làm cho đặc biệt phức tạp, không ai biết nên làm gì." Nếu cứ thế đi thẳng xuống từ nơi này, không chừng thật sự sẽ có tin tức không hay truyền đến. "Tôi nghĩ cái miệng hố này có thể có chút quỷ dị, nếu bây giờ chúng ta đi xuống trực tiếp, không ai biết bên dưới nối liền với nơi nào." Tần Vũ cẩn thận suy nghĩ, chuyện này có lý, nếu chúng ta mạo hiểm đi xuống như vậy, thật sự rất nguy hiểm. "Tôi nghe nói bên dưới hình như có tiếng nước, dù đó là ảo giác của tôi, hay là thật sự, có tiếng nước, tôi đều nên nghe thấy." Trong mắt họ, chỉ cần có thể ngoan ngoãn từng bước làm tốt mọi việc là được rồi, Tần Vũ bây giờ không nói lung tung chuyện khác nữa. "Lúc nãy hình như có một thứ gì đó trắng hếu lướt qua mắt tôi." Tĩnh tỷ lúc này đột nhiên lại lên tiếng, Tần Vũ cẩn thận suy nghĩ rốt cuộc thứ gì lại trắng hếu như vậy? "Đừng manh động, được không?

Bây giờ dù xuất hiện tình huống gì, tôi cũng tuyệt đối không nói bừa." Sờ sờ tóc mình, không biết tại sao, hình như có thứ gì đó trắng trắng rơi xuống đỉnh đầu. "Trời đất ơi, nhiều mạng nhện như vậy, rốt cuộc từ đâu rơi xuống?

Chẳng lẽ từ trên đầu tôi sao?" Tần Vũ lúc này đột nhiên ý thức được một số nguy hiểm, hắn bảo người trước mắt mau chóng né ra, không ngờ vừa mới kéo Tĩnh Tĩnh đi, chỗ cô vừa đứng bên cạnh đã rơi xuống một bộ xương trắng. "Trời ơi, nguy hiểm như vậy rốt cuộc là ai làm?" Mỗi người đều cảm thấy chuyện này có chút kỳ quặc, bây giờ không ai dám đi về phía trước nữa. "Bây giờ còn không cầm lấy vàng trong tay đi?" Sau câu nói này, những người bên dưới đều im lặng, tuy vàng là thứ rất quý giá, nhưng mạng sống của họ còn quý giá hơn.

Rốt cuộc mạng sống quý hơn, hay một cái quan tài quý hơn, trong mắt một lão bản, không cần phải nghi ngờ, chắc chắn là một cái quan tài vàng càng được lòng ông ta hơn. "Đừng nói nữa, bây giờ chúng ta xem thử nơi này rốt cuộc có tình trạng gì đã, tôi đột nhiên phát hiện trên tường cũng treo mấy bộ xương thì phải?" Nhiều xương trắng như vậy, chứng tỏ một vấn đề, chuyện này vô cùng nguy hiểm, không thể ở lại đây lâu. "Tôi nghĩ, những bộ xương đó đều bám ở đó, tôi nghĩ bây giờ mình chắc chắn phải đi lên, nếu bên dưới có nguy hiểm, chuyện này thông suốt rồi, đúng không?" Những tình huống khác đối với họ, ảnh hưởng không lớn. "Mau nhìn, phía trước, hình như đột nhiên có mùi hương gì đó truyền đến, ngửi thử mùi hương này hình như rất thanh đạm." Dù xuất hiện tình huống gì, cũng không được.

Chương 480

"Có lẽ cậu không biết đâu, nếu bây giờ tôi ở lại đây quá lâu, sẽ ảnh hưởng rất không tốt đến cậu." Một khi có cách khác xuất hiện, chắc chắn sẽ khiến những người khác, trong lòng cảm thấy đặc biệt khó tin. "Bây giờ mau lên, một nơi như thế này, rốt cuộc sẽ gây ra ảnh hưởng gì cho chúng ta?" "Nếu, những bộ xương trắng này, cứ thế, ở yên đây, tôi sẽ cảm thấy, đặc biệt rùng rợn." "Trước đây tôi cứ quên mất, bây giờ tôi có thể ném con robot này xuống, để nó dò xét kỹ càng, bên dưới có thứ gì chắc chắn không thoát khỏi camera của nó." Vương Bàn Tử lúc này đột nhiên nói ra, trong lòng Tần Vũ nghĩ, đúng là có lý. "Nơi này hình như có mấy tấm ván gỗ, là do những tên trộm mộ trước đây để lại, phải không?" Trong một ngôi mộ như thế này, tuy xác định trước đây đã có mấy đợt trộm mộ, nhưng biết được những thứ thật sự quý giá, chúng hoàn toàn không khiêng đi được. "Tôi vừa xem kỹ rồi, trên đường đi tôi đã thấy không ít xác chết, nên tôi nghĩ bây giờ không cần phải lo lắng những thứ quý giá bị khiêng đi rồi, về cơ bản người đến đây đều chết ở đây cả." Muốn sống sót ra khỏi đây, thật sự không phải chuyện dễ dàng. "Chuyện này, đối với mọi người chúng ta, vừa là chuyện tốt cũng vừa là chuyện xấu, cái tốt là không ai khiêng được bất cứ thứ gì ra khỏi đây, cái xấu là, nơi này vô cùng nguy hiểm." Thái độ của mấy người, vô cùng nghiêm túc. "Muốn rời khỏi đây, thật sự không phải tin tốt, đặc biệt tôi nghĩ không nên để lão bản biết, lão bản bây giờ một khi biết được, chắc chắn sẽ muốn lấy mạng tôi." Bộ xương trắng vừa rơi từ trên xuống lúc nãy, trên hộp sọ có một cái hố rất lớn. "Thấy không, người này chết oan, tuyệt đối không phải do sức mạnh quỷ dị, tôi nghĩ không chừng có thể suy đoán như thế này, không chừng đã xảy ra nội bộ lục đục, tranh giành thứ gì đó với nhau." "Chuyện khác không cần nói nhiều, tôi nghĩ

bây giờ chỉ cần có thể từng bước làm tốt việc này là được rồi." Mấy cái hộp sọ trắng, tuy trông có vẻ rất rùng rợn, nhưng bây giờ chỉ cần có thể giữ được bình tĩnh, coi như đang xem trong bảo tàng, những cái hộp sọ đó sẽ không gây ra bất kỳ kích thích tinh thần nào. "Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều là những người từng trải, chắc chắn không sợ, nhưng những cô gái khác chắc chắn sẽ sợ, mau dùng một mảnh vải che lại đi." Khi Tần Vũ nói ra những lời này, những người khác mới phản ứng lại, hoàn toàn không biết vấn đề này nên xử lý thế nào, may mà có Tần Vũ ở đây thay họ đưa ra quyết định. "May mà có Tần Vũ ở đây, thật tốt quá." Có người bắt đầu nói như vậy, lão bản nghe xong, trong lòng cảm thấy có chút không cân bằng. "Mấy người mau đi thu dọn chỗ đó đi, lát nữa tôi sẽ bắt đầu ra tay từ đó đấy." "Không biết tại sao, tôi hình như cảm thấy hơi đói bụng." Tĩnh Tĩnh và Tiểu Nguyệt vẫn luôn nói chuyện, bây giờ vẫn đang dựa vào nhau để lấy can đảm. "Lần trước hoàn toàn không gặp phải nhiều chuyện quỷ dị như vậy, bây giờ thật sự rất sợ, dù thế nào, bây giờ tôi nhất định phải sống sót ra ngoài." Hai người không dám để lão bản nghe thấy những lời này, nhưng biết rằng Tần Vũ nghe thấy cũng không sao, vì Tần Vũ sẽ giữ bí mật giúp họ. "Hai người tốt nhất là nói nhỏ một chút, vì tôi đã nghe thấy hết những lời đó rồi." Tĩnh Tĩnh cười khổ, biết rằng Tần Vũ nói vậy, chẳng qua là đang đùa với cô, không có ác ý gì khác. "Hai người tốt nhất là nói nhỏ một chút, vì tôi đã nghe thấy hết những lời đó rồi." Tĩnh Tĩnh cười khổ, biết rằng Tần Vũ nói vậy, chẳng qua là đang đùa với cô, không có ác ý gì khác. "Tôi biết, bây giờ anh chắc chắn sẽ không nói với lão bản của tôi, dù thế nào, tôi rất tin tưởng anh." Tần Vũ cẩn thận suy nghĩ, bây giờ nên nói rõ ràng với họ.

Nếu cứ ở trong môi trường này một thời gian, cuối cùng thần kinh của mỗi người đều sẽ căng như dây đàn. "Hay là thế này, tôi cứ ở đó chờ một lát đã, hỏi xem rốt cuộc là chuyện gì." Chỉ cần có thể thấy bóng dáng của ai đó từ nơi này, thì đó là một tin tốt, chứng tỏ trước

đây đã có người đến đây. "Lão bản, không phải trước đây ngài đã đến nơi này rồi sao?

Bây giờ nói cho chúng tôi biết một chút, nơi này rốt cuộc có thứ gì, trước đây chưa từng thấy." "Chỉ cần có thể giúp đỡ, nói rõ những chuyện này là được rồi, Tần Vũ trong lòng đã có một số suy nghĩ." "Tuyệt đối không được nói lung tung nữa." Trong một cái giếng sâu như thế này, nếu có thứ gì khác, đáng lẽ phải lập tức chạy trốn mới phải, nhưng Tần Vũ bây giờ đột nhiên phát hiện mỗi người dường như đều tràn đầy ý chí chiến đấu. "Không lẽ lão bản trước đây, đã nói với họ rồi sao?

Hoặc là đã sớm biết, trong cái giếng này hình như có thứ quý giá." "Chỉ cần có thể để cậu chuẩn bị sẵn sàng là được." Tuyệt đối không thể để họ làm bừa nữa. "Nói thật, tôi nghĩ cái hộp sọ lúc nãy thật sự khiến người ta cảm thấy có chút đáng sợ." Tối om, quả thực khiến người ta có chút kinh hãi. "Đừng nói nữa được không?

Tôi nghĩ nếu bây giờ chúng ta, cứ tiếp tục kích thích nhau như vậy, cuối cùng tôi không chừng thật sự sẽ không có dũng khí để ra ngoài nữa." "Tuyệt đối không thể để họ manh động như vậy nữa, Tần Vũ cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy bây giờ nên tìm hiểu tình hình trước." "Mau nhìn kìa, cái hộp sọ phía trước hình như động đậy, tôi cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì, hay là chúng ta mau đi xem thử đi, hoặc là bây giờ tôi tránh xa ra." Ở trong ngôi mộ này, chuyện như vậy thật sự khiến người ta cảm thấy thần kinh căng thẳng, Tần Vũ cảm thấy bây giờ không nên làm bừa như vậy, bây giờ phải tiếp tục ở lại đây mới phải. "Một cái hộp sọ sao có thể động đậy lung tung được?

Bây giờ nhất định không được nói bừa ở đó, nếu bây giờ chúng ta cứ tiếp tục dọa nhau như vậy, thì đơn giản là sẽ không có chuyện tốt gì xảy ra." Tần Vũ lúc này, bảo họ mau chóng ổn định tâm thần, nếu cái hộp sọ đó thật sự có thể động đậy, thì chỉ có một vấn đề. "Bên

trong những cái hộp sọ này rốt cuộc giấu thứ gì, Tần Vũ trong lòng cảm thấy đặc biệt kinh ngạc, dù thế nào cũng không nên để họ manh động như vậy nữa, Tần Vũ trong lòng vô cùng vui mừng." "Tôi đột nhiên phát hiện bên trong hình như có chuột." Tần Vũ nói vậy, đột nhiên phấn khích, dọa cho tất cả mọi người một phen hú vía. "Không thể nào, bên trong sao có thể có chuột chứ?" Tần Vũ bây giờ không quá manh động, hắn biết đối mặt với tình huống này nên làm gì. "Tuyệt đối không thể để cậu nói nhiều nữa, về vấn đề này nhất định phải ngoan ngoãn." "Có chuột thì sao chứ?

Không có gì cả, tôi hy vọng mỗi người đều có thể giữ bình tĩnh." "Trước đây có lẽ tôi chưa từng nói với cậu, Tĩnh Tĩnh là người sợ chuột nhất, biết không?

Chuyện này thật sự rất kinh khủng." "Tôi biết các cô gái, chắc chắn rất sợ những thứ này, dù thế nào, bây giờ cũng đã vượt qua giới hạn tâm lý của mình rồi, đều là những người dũng cảm." "Đừng nói nhiều nữa, chúng ta cứ ở đây chờ một lát đã, đừng manh động như vậy." "Chỉ cần có thể, để cậu chuẩn bị sẵn sàng là được." "Bên trong cái hộp sọ đó hình như thật sự có một con chuột, lúc nãy tôi thấy một cái đuôi chuột rồi, bây giờ tôi cố gắng, nhưng nếu đi đánh chết con chuột đó, không chừng sẽ nhìn rõ được thân phận của người này rồi, vì tôi bây giờ đột nhiên phát hiện bên cạnh có một số quần áo." "Nói gì vậy?

Mấy người đó đã sớm thành xương trắng rồi, sao có thể có quần áo chứ?

Thậm chí còn có hành lý nữa sao?" Vương Bàn Tử lúc này bắt đầu ngắt lời Tĩnh Tĩnh và những người khác. "Tôi thấy cậu hoàn toàn không biết cái gì gọi là trộm mộ thực sự, nếu bây giờ có kinh nghiệm, tuyệt đối sẽ không nói ra những lời vô lý như vậy." “Trên đời này làm gì có chuyện logic hay không logic, chỉ có hợp lý hay không hợp lý

thôi.

Bây giờ tôi đi xem thử thì đã sao?" Chỉ cần có thể giúp ích, những chuyện khác không quan trọng.

Trên hộp sọ kia dường như có vài vết nứt, Tần Vũ quan sát rất kỹ, không muốn làm to chuyện lúc này.

"Tôi nghĩ, bây giờ chúng ta không nên đi lại lung tung." "Tôi hiểu ý anh.

Nơi này có quá nhiều đá vụn, nếu bây giờ không cẩn thận giẫm nhầm, không chừng sẽ rơi ngay vào bẫy nào đó." Về vấn đề này, hắn nói rất rõ ràng.

"Suy nghĩ trong lòng tôi bây giờ, có lẽ mọi người không thể hiểu được.

Nơi này có chuột cũng là một chuyện tốt, biết tại sao không?

Điều đó chứng tỏ khí độc nếu có cũng đã tan đi hết rồi." Nơi này có thể có thứ gì đó độc hại, nhưng nếu có sinh vật sống, vậy chứng tỏ hiện tại đã hoàn toàn an toàn.

"Aiya, tôi không để ý, có một cái hố như vậy, đúng là hại chết tôi rồi." Tĩnh Tĩnh và Tiểu Nguyệt trông có vẻ rất nghiêm túc.

Hai cô gái cẩn thận bước về phía trước vài bước rồi đá một chiếc hộp sọ rơi thẳng vào cái hố lớn đó.

"Xem cái hộp sọ này kìa, cũng có giá trị nghiên cứu rất lớn đấy.

Nhìn mấy người các cô luống cuống tay chân, nên làm thế nào bây giờ?" Vị chuyên gia khảo cổ kia vừa nghe nơi này có hộp sọ người liền hưng phấn chạy tới, không ngờ vừa rồi lại bị Tĩnh Tĩnh đá bay mất.

"Được rồi, được rồi, đừng ở đây lải nhải nữa, được không?" Nếu

để hộp sọ này lại đây, nó sẽ mang đến một cảm giác kinh hoàng.

"Tôi thấy, vào thời điểm quan trọng thế này, nếu chúng ta có thể nói chuyện rõ ràng với nhau, cảm giác sợ hãi của tôi có lẽ sẽ giảm đi vài phần." Lúc này, Tiểu Nguyệt đứng ra, cùng lão bản thương lượng, rằng nếu có tình huống bất ngờ nào khác, họ sẽ xông lên phía trước.

"Có vấn đề gì không?

Nếu để các cô gái chúng tôi xông lên trước, chuyện này mà để đàn ông biết được, chắc chắn họ sẽ cảm thấy hổ thẹn không bằng." Trong lòng Tần Vũ rất rõ, Tiểu Nguyệt và Tĩnh Tĩnh là hai cô gái dũng cảm nhất trong nhóm.

Chương 481

“Đừng manh động, được không?

Bất kể chúng ta trải qua chuyện gì, cũng nên nói rõ ràng với nhau.” “Vừa rồi không phải anh thấy có chuột ở đây sao?

Tôi nghĩ chúng ta không cần phải làm gì khác.

Hay là bây giờ ném con robot xuống đi, đừng cân nhắc vấn đề pin nữa.” Trợ thủ bên cạnh Tần Vũ vừa nói với hắn rằng pin của con robot trong tay dường như không đủ, nếu cứ như vậy, có thể nó sẽ một đi không trở lại.

“Bây giờ tài nguyên bên cạnh tôi có hạn.

Dù thế nào đi nữa, chúng ta phải nắm bắt mọi cơ hội, chuẩn bị mọi thứ thật tốt, hiểu chưa?” “Mỗi khi có chuyện như vậy xảy ra, tuyệt đối không thể cho đối phương quá nhiều cơ hội.” “Nơi này có nhiều mạng nhện như vậy, tôi nghĩ căn bản không có ai đi qua đây.” Nói thẳng ra những lời như vậy e là không thích hợp.

“Hay là thế này đi, bây giờ tôi sẽ suy nghĩ về vấn đề này trước.” “Thôi được, tôi biết người này không có ý tốt, tôi không nên hỏi han tình hình của những người khác một cách nghiêm túc như vậy.” Tần Vũ lúc này nắm bắt được cơ hội, cảm thấy bây giờ nên nghiêm túc hơn một chút.

“Anh có phát hiện ra hộp sọ ở đây không chỉ có một cái không?

Nếu vậy, chúng ta có thể mời chuyên gia khảo cổ đến đây để họ nghiên cứu kỹ lưỡng không?” “Thôi đi, đầu óc anh có vấn đề à?

Bây giờ đang yên đang lành, nếu một chuyên gia khảo cổ thực sự lợi hại như vậy, sao có thể đến đây được chứ?” Tần Vũ không nói

lung tung nữa, dù sao chuyện cũng đã đến nước này, không cần phải bận tâm đến những chuyện vớ vẩn khác.

“Một khi có chuyện như vậy xảy ra, thì nên nói trước, nói cho rõ ràng.” Vấn đề xuất hiện ở đây, đối với mỗi người đều không phải là tin tốt.

“Hay là thế này, chúng ta xem trước xem phải đối phó thế nào đã.” “Một khi chuyện như vậy xảy ra, đối với mỗi người đều là một tin tức vô cùng tồi tệ.” “Bây giờ phải vực dậy tinh thần, không nên bị cảnh tượng này đánh gục.

Nơi này thực ra không phải là nơi đáng sợ thật sự đâu, nơi đáng sợ thật sự còn ở phía sau kia.” Chuyên gia khảo cổ đột nhiên nghiêm mặt nói với Tần Vũ một tràng.

“Tôi biết trước đây các anh đã đến những nơi khác.

Bây giờ hãy nói cho tôi biết, nơi này rốt cuộc có nguy hiểm không?

Nếu không nguy hiểm, tôi sẽ xuống ngay lập tức.” Ánh mắt của chuyên gia khảo cổ đã thay đổi.

“Tôi đột nhiên cảm thấy người này có chút kỳ quái.

Mặc dù trông có vẻ tuân thủ nguyên tắc bảo vệ nguyên trạng mọi thứ, nhưng hành vi cử chỉ thực tế lại giống hệt một tên trộm mộ.” Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất vẫn luôn cẩn thận quan sát người trước mắt.

“Không phải lúc trước anh ta nói đã từng đến nơi này sao?

Điều đó chứng tỏ một vấn đề, anh ta tuyệt đối sẽ không đi chạm vào những thứ cực kỳ đáng sợ.” Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử dường như đã có suy nghĩ khác.

“Hay là thế này, chúng ta đến hỏi anh ta xem, rốt cuộc anh ta là ai,

tại sao lại nghiêm túc như vậy, làm những việc này rốt cuộc là vì cái gì?" "Có lẽ về chuyện này, anh ta căn bản không nghĩ nhiều.

Tôi nói cho các anh biết, chúng ta nhất định phải nắm bắt cơ hội này." "Cơ hội này thật quá hiếm có, tôi hy vọng mỗi người đều có thể nghiêm túc một chút, đừng suy nghĩ nhiều nữa." "Điều quan trọng nhất là, một khi chúng ta mang những hộp sọ này đi, không chừng sẽ có những thứ vô cùng quỷ dị bám theo chúng ta." Chuyên gia khảo cổ đột nhiên buông một câu như vậy.

"Mấy người này, trông không có vẻ gì là tốt đẹp.

Tần Vũ lúc này chỉ quan sát, xem tiếp theo nên làm gì." "Mấy người của chuyên gia khảo cổ trông hành vi cử chỉ rất kỳ lạ, có vẻ không dễ thấy.

Nhưng tôi đột nhiên phát hiện, những người này dường như luôn chuẩn bị sẵn sàng cho một số việc, giống như trước đây đã từng trải qua chuyện tương tự." Tần Vũ suy nghĩ cẩn thận, cảm thấy chuyện này có chút kỳ quặc.

Bất kể thế nào, bây giờ nên đi hỏi lão bản cho rõ ràng.

Nếu nơi này thật sự có nguy hiểm sắp ập đến, nên phòng bị trước.

Những tình huống phía trước thực sự khiến người ta cảm thấy có chút kỳ lạ.

"Có lẽ các người không biết, nếu tôi rời khỏi đây, mấy người kia chắc chắn sẽ làm to chuyện này lên." Có mấy người đang trốn trong góc thì thầm với nhau, dường như hoàn toàn không sợ hãi hoàn cảnh này.

"Đừng sợ, chúng ta cứ ở đây chờ một lát được không?

Bây giờ đừng manh động như vậy." "Chỉ cần có thể giúp là được, những chuyện khác hoàn toàn không cần phải suy nghĩ." Tần Vũ trong

lòng hiểu rõ.

“Vương Bàn Tử may mà có Hồ Bát Nhất có thể hiểu được anh ta, nếu không tôi thật sự sẽ sợ những người khác, cảm thấy họ là những người rất kỳ quái.” Tĩnh Tĩnh và Tiểu Nguyệt trông có vẻ sắp xưng huynh gọi đệ với anh ta, giọng điệu nói chuyện chẳng khác gì anh em.

“Đừng manh động vội, tôi nghĩ chúng ta nên ở đây chờ thêm một lát, đừng làm to chuyện này nữa được không?

Chúng ta phải ngoan ngoãn ở yên đây, không nên nói những lời khác trong nhóm.” “Có người đã hiểu lầm một số chuyện.” “Tôi thấy cái hộp sọ vừa rồi, thực ra đối với chúng ta chẳng là gì cả.

Chúng ta chỉ cần chuẩn bị tốt là được.” “Nếu cứ tiếp tục nghiên cứu như vậy, đối với mỗi người chúng ta đều không phải tin tốt.

Có lẽ anh đã hiểu lầm về chuyện này, hay là để tôi nói rõ ràng và nghiêm túc hơn với anh nhé.” “Được thôi, tiếp theo nên làm gì, tôi đã có một vài ý tưởng hoàn toàn mới.” “Chỉ cần có thể nghiên cứu kỹ lưỡng nơi này, để chuyên gia khảo cổ nói cho chúng ta biết, những người này chết như thế nào, hiểu không?” Tĩnh Tĩnh vừa mới đá cái hộp sọ xuống dưới, bây giờ muốn lấy lại là không thể, cũng không thực hiện được.

“Nếu những người này thật sự chết bất đắc kỳ tử, thì thật quá kinh khủng.” “Bất kể thế nào, cũng nên giữ cho đầu óc tỉnh táo, đừng gây thêm chuyện vớ vẩn nữa.” “Có lẽ anh đã hiểu lầm về chuyện này, tôi nghĩ chúng ta nên đi nghiên cứu cái hộp sọ đó trước.” “Hai người phụ nữ các cô cứ đi theo một đám đàn ông như vậy, bây giờ có thể tập trung làm tốt việc được giao không?

Vừa rồi không phải đã giao nhiệm vụ cho hai cô rồi sao?” Lão bản thấy Tĩnh Tĩnh và Tiểu Nguyệt cứ đi theo bên cạnh Tần Vũ, tức giận đến mức tóc sắp dựng đứng.

Tần Vũ lúc này trong lòng đã hiểu rõ.

Nguyên nhân lão bản tức giận chủ yếu là vì những người này tin tưởng hắn hơn lão bản của họ.

“Bây giờ, chúng ta có nên đi xuống theo lối này không?” Một nơi giống như miệng giếng lớn, thực sự khiến người ta cảm thấy vô cùng bí ẩn.

“Đi xuống theo cái thang này, cuối cùng có thể đến được nơi thấp nhất.

Tôi nghĩ chúng ta có thể dùng một con robot hoặc một hòn đá để thử xem sao.” “Phương pháp này hay đấy.

Chúng ta không cần tốn bất kỳ nhân lực vật lực nào, cũng không có bất kỳ nguy hiểm nào.” Chuyên gia khảo cổ lúc này trông không chuyên nghiệp chút nào, Tần Vũ đã không còn tin tưởng ông ta nữa.

“Nếu chúng ta đi dọc theo nơi này về phía trước, không chắc sẽ gặp phải chuyện gì.

Tôi nghĩ chúng ta nên quan sát trước đã.” Cảnh tượng này thực sự khiến người ta cảm thấy khó tin.

Tần Vũ lúc này vẫn đang quan sát mọi thứ.

“Đi xuống theo những bậc thang nhỏ này, nếu gặp nguy hiểm, tôi sẽ lập tức kéo dây thừng.” Vương Bàn Tử lúc này đang giải thích với những người phía sau, vì người ở phía sau quá đông, căn bản không thấy rõ tình hình phía trước.

Chương 482

Hồ Bát Nhất lúc này vỗ vỗ vai Vương Bàn Tử, bảo anh ta đừng quá manh động.

Đối mặt với tình huống này, chuẩn bị tốt là được.

“Tuyệt đối không thể vì những chuyện nhỏ nhặt này mà làm quá lên.” “Chỉ cần chuẩn bị tốt là được.” Một số người trông không có nhiều ý kiến, nhưng trong lòng Tần Vũ lại có rất nhiều suy nghĩ.

Hắn cảm thấy bây giờ nên để lão bản cử một người ra.

“Lão bản, nhóm người của ông, ai cũng từng nam chinh bắc chiến, kiến thức rộng rãi.

Bây giờ không phải nên cử một người ra làm tiên phong sao?” “Tuyệt đối không thể để chuyện này trở nên quá phức tạp.” “Trời ạ, tôi vừa mới thấy nhiều hộp sọ như vậy, chứng tỏ nơi này thật sự đã chết không ít người.

Chúng ta nhất định phải điều tra rõ chuyện này.” Chuyên gia khảo cổ trước mắt trông có vẻ như đang chờ người giúp đỡ rồi mới chịu xuống.

Tần Vũ cảm thấy không thể trì hoãn thời gian như vậy được.

“Làm sao có thể như vậy được?

Tôi nghĩ chúng ta không thể tiếp tục trì hoãn ở đây nữa.” “Có một chuyện, có lẽ mọi người không rõ.

Chúng ta đã ở đây lâu như vậy rồi, không thể tiếp tục lãng phí thời gian nữa.” “Ngoài chuyện này ra, chúng ta không cần phải lo những chuyện khác.

Bây giờ tôi muốn xem kỹ xem dưới cái giếng này có thứ gì." "Nếu có những thứ khác, tôi cũng phải điều tra rõ ràng từng chút một." "Nếu các người hiểu lầm ý của tôi, không chừng cuối cùng sẽ nghĩ rằng tôi vào đây để trộm đồ.

Tôi hoàn toàn không có ý nghĩ đó.

Tôi làm vậy là để tiếp tục bảo vệ những cổ vật bên trong, các người hiểu ý tôi chứ?" Khi Tần Vũ nói rõ ràng, những người khác cũng đều trơ mắt nhìn hắn, nhưng căn bản không muốn đối mặt với sự thật này.

"Ai muốn xuống trước nào?

Tôi nghĩ bây giờ chẳng ai có đủ can đảm.

Hay là cứ để chúng ta ở đây chờ một lát được không?" Lòng can đảm, nếu không ép một chút, căn bản không thể ép ra được.

"Bây giờ có lẽ mọi người không biết, nếu chúng ta cứ trì hoãn thời gian ở đây, nơi này không chừng sẽ thật sự sụp đổ mất.

Mọi người cũng biết đấy, vừa rồi đám người kia suýt nữa đã cho nổ tung nơi này." Tần Vũ vừa nói, vừa quay đầu lại liếc nhìn đám người đối đầu của lão bản.

"Cái gọi là Vương lão bản kia, trông như một kẻ hám lợi.

Chúng ta tuyệt đối không thể để hắn nắm quyền chủ động, chúng ta phải đi trước hắn." Những người phía sau nghe Tần Vũ nói vậy đều gật đầu.

Đám người của lão bản bây giờ cũng đều tin tưởng Tần Vũ, cảm thấy hắn là một thanh niên rất có thực lực, lại kiến thức rộng rãi, đáng tin cậy hơn lão bản của họ nhiều.

Ngoài chuyện này ra, không cần phải lo những chuyện khác.

“Tôi nghĩ, lão bản kia chắc chắn sẽ không cử người ra đâu.

Một kẻ như ông ta sao có thể nỡ để đám tay chân của mình đi chịu chết chứ?

Tôi nghĩ chúng ta phải chuẩn bị sẵn hai phương án.” Tần Vũ thầm nghĩ, cảm thấy đối mặt với tình huống này, nên nói rõ trước, chuyện này thực ra không đơn giản.

“Thái độ của những người này thực ra rất rõ ràng.

Chúng ta tuyệt đối không thể bị cảnh tượng này dọa sợ, mọi người hiểu ý tôi chứ?” “Thay vì nói cho họ biết chuyện gì đang xảy ra, không bằng ngay từ đầu cứ để họ tự hiểu trong lòng.” “Cái hang nhỏ phía trước trông có vẻ thật sự kỳ quái, tại sao lại tối đen không thấy đáy như vậy?

Tôi vừa ném một hòn đá xuống, căn bản không nghe thấy tiếng vọng lại.” “Bên trong sâu không lường được, chúng ta không nên mạo hiểm đi xuống như vậy.” Lão bản lúc này cũng có chút lương tri, cảm thấy những người đi theo mình đều không dễ dàng gì.

“Ở trong một cái giếng như thế này, một khi xuất hiện nguy hiểm khác, chúng tôi sẽ cầm dây thừng kéo anh lên ngay lập tức.

Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu.” “Còn nhớ con bạch tuộc lớn đó không?

Cái xúc tu đó một khi vươn ra, sẽ không cho chúng ta cơ hội phản ứng đâu, biết chưa?” “Một con bạch tuộc lớn như vậy, thực sự khiến người ta cảm thấy khó tin.” Trong lòng Tần Vũ vẫn luôn nghĩ về vấn đề này.

“Tôi nghĩ, nếu chúng ta cứ liên tưởng mọi chuyện với nhau như vậy, sự việc sẽ ngày càng trở nên kinh khủng.

Dưới nước chắc chắn có những thứ quỷ dị khác, chúng ta không

cần phải phủ nhận.” Tần Vũ lúc này cẩn thận quan sát, cảm thấy chuyện này thực ra không dễ giải quyết.

“Đối mặt với tình huống này, nhất định phải bình tĩnh.

Nếu xuất hiện những con quái vật khác, chúng ta cũng phải gắng gượng.

Bởi vì chuyện này không phải là chuyện của riêng tôi, tôi phải bảo vệ tốt những cổ vật này.” “Thôi đi, đừng giả vờ làm chính nhân quân tử nữa.

Tôi biết suy tính trong lòng anh là gì.

Bây giờ chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng, hiểu ý tôi chứ?” “Trừ khi những người này có suy nghĩ khác, chúng ta tuyệt đối không được quá manh động ở đây, hiểu không?” “Hay là thế này, chúng ta cứ ở đây một lát, hỏi xem rốt cuộc là chuyện gì.

Những chuyện khác thực sự không quan trọng, chúng ta cũng không cần phải tính toán như vậy.” “Để họ tự suy nghĩ, làm những việc đó hoàn toàn không thích hợp.

Tôi hy vọng mọi người đều có thể giữ bình tĩnh ở đây.” “Những người này nghĩ gì tôi không biết sao?

Họ muốn xuống cái giếng này để xem có những thứ quý giá từ trước không, rồi vơ vét một mẻ.

Trên người mang theo nhiều túi như vậy, tôi biết họ có những suy tính nhỏ nhen đó.” “Thật sao?

Vậy bây giờ anh có thể đừng làm những chuyện vớ vẩn này được không?

Tôi hy vọng anh có thể giữ bình tĩnh, đừng nói nhiều nữa.” Nếu cứ tiếp tục như vậy, e là không ổn.

“Bây giờ cứ xem xét đã, những người này rốt cuộc tại sao lại manh động như vậy, chắc chắn có nguyên nhân.” “Tôi biết, anh chắc chắn không phải là người làm việc theo quy củ.

Trong lòng tôi thật sự tức chết đi được.” “Đừng lo, tôi nghĩ bây giờ chúng ta chỉ cần dùng tấm ván gỗ này chống đỡ mép của cái giếng lớn nhỏ này, thì tuyệt đối sẽ không xảy ra biến cố gì khác.

Tiếp theo, tôi sẽ xuống.” “Xuống thẳng như vậy quá nguy hiểm.

Chương 483

Mặc dù bây giờ anh để đám người của lão bản xuống trước, nhưng trong lòng chắc chắn cảm thấy có chút không nỡ, đúng không?" Tần Vũ bây giờ cũng không nói lung tung nữa, cảm thấy đối mặt với tình huống này, không nên manh động như vậy.

"Chắc chắn có thể, anh hiểu ý tôi chứ?

Ở một nơi đầy rẫy hộp sọ như thế này, nhất định không thể làm loạn, vì nơi này không chắc sẽ xuất hiện nguy hiểm gì." Những người này, trông không khiến người ta vui vẻ chút nào.

Xuống khỏi nơi này, cuối cùng chắc chắn sẽ có nguy hiểm.

"Đừng nói nhiều nữa, chúng ta cứ giữ bình tĩnh đã, hỏi xem rốt cuộc tại sao lại như vậy, được không?" "Nếu những người này thật sự tin tưởng tôi, tuyệt đối sẽ không làm to chuyện này.

Tôi hy vọng mỗi người đều có thể bình tĩnh lại." "Những chuyện khác, thực ra đối với chúng ta chẳng là gì cả." "Hay là thế này đi, tôi xem trước xem rốt cuộc tại sao lại như vậy.

Tôi quan sát thái độ của họ thì tốt hơn cả." "Thay vì nói thẳng với họ, không bằng tôi nói lý lẽ với họ, để họ đi theo tôi xuống.

Người của họ nhiều như vậy, không nên lãng phí, phải tận dụng tốt." Khi Tần Vũ nói, giọng rất nhỏ, hắn cảm thấy bây giờ chủ yếu là để Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất nghe thấy là được.

"Nếu cứ tiếp tục như vậy, hậu quả e là khó lường.

Không cần phải làm những chuyện vớ vẩn nữa." Hay là, những người này, sớm đã chuẩn bị sẵn trong lòng rồi, căn bản không cần phải nói nhiều.

“Bây giờ cứ ở đây, chờ một lát đi.

Tôi nghĩ bây giờ chủ yếu là có thể bình tĩnh lại ở đây thì tốt hơn cả.” “Có một chuyện có lẽ mọi người không lường trước được.

Một khi tôi xuống khỏi nơi này, con bạch tuộc lớn kia không chừng sẽ lại xuất hiện.

Bởi vì tôi đột nhiên nghĩ ra một chuyện, không có tiếng vọng, có thể là vì dưới lòng đất có một con sông ngầm nhỏ.” “Làm sao có thể?

Nếu bên trong thật sự là một con sông ngầm, chắc chắn sẽ có tiếng nước chảy.

Bây giờ tôi căn bản không nghe thấy tiếng gì, chuyện này không hợp lý.” “Biết là không hợp lý, ai quan tâm đến chuyện đó?” Tần Vũ không còn cách nào khác, cảm thấy nếu cứ đứng yên tại chỗ, căn bản sẽ không có bất kỳ tiến triển nào.

“Hay là, tiếp theo nên đi đối mặt với mọi thứ.

Tôi bây giờ thật sự hoàn toàn mất đi lý trí rồi.” Để họ ở đây chờ một lát thì tốt hơn cả.

“Tuyệt đối không được nói những chuyện khác nữa.” “Tôi hiểu ý anh, nếu tôi cứ đi về phía trước, e là sẽ có vấn đề.” “Anh có thấy tấm ván gỗ đó không?

Tôi nghĩ tấm ván gỗ chống đỡ ở trên đó thực sự là hy vọng cuối cùng của chúng ta.

Bây giờ xuống khỏi nơi này thật sự không tồi, không chừng có thể phát hiện ra một số cổ vật.” Tần Vũ cảm thấy khi nói chuyện với lão bản này, phải chơi một trận tâm lý chiến.

Bây giờ nhất định phải thuyết phục được lão già trước mắt này.

“Hoàng lão bản, tôi hy vọng ông có thể giữ tỉnh táo.

Nếu tôi có thể vớt được cổ vật ở nơi này, cuối cùng đều là những thứ vô giá cả đấy." Để khiến Hoàng lão bản trước mắt hạ quyết tâm, Tần Vũ thực sự phải nói ra những lời như vậy.

"Nếu thật sự có nhiều bảo bối quý giá như vậy, tôi không đi lấy, cuối cùng sẽ rất không tốt, ông biết không?" "Bảo bối quý giá, làm sao có thể có nhiều như vậy?

Trước đây tôi đã bị lừa quá nhiều rồi, tôi sẽ không bị lừa nữa đâu." Tần Vũ suy nghĩ cẩn thận, cảm thấy chuyện này dường như có chút không ổn, cảm thấy bây giờ nên toàn lực đi về phía trước.

"Có lẽ ông không biết, nếu lấy được những cổ vật đó, đối với chúng ta có ích lợi biết bao." "Bất kể trải qua chuyện gì, tôi đều hy vọng có thể giữ bình tĩnh.

Hoàng lão bản bây giờ chắc có thể hiểu được suy nghĩ trong lòng tôi, đúng không?" "Mấy người này, trông không có vẻ gì là tốt đẹp." "Chỉ cần có thể ở đây là được, những chuyện khác không là gì cả." "Bảo bối quý giá, thực ra đối với chúng ta, là một thứ rất quan trọng.

Nhưng nếu chúng ta cứ đứng yên tại chỗ như vậy cũng không tốt." "Ít nhất cũng nên cho tôi biết vấn đề này rốt cuộc là như thế nào chứ?

Bây giờ tôi không nên đi xuống thẳng như vậy, chuyện này quá nguy hiểm." Một cái giếng lớn, nếu không bước ra được bước này, đối với mỗi người đều không dễ giải quyết.

"Dưới cái giếng này, rốt cuộc tại sao lại tối om như vậy, khiến người ta cảm thấy có chút khó hiểu.

Mọi người không cảm thấy chuyện này khiến người ta cảm thấy không ổn sao?" "Thay vì cứ chờ đợi như vậy, không bằng nhanh chóng nói rõ ràng." "Nếu tôi không nhanh chóng nói rõ ràng, e là không

ổn, hiểu không?" "Chuyện này vốn đơn giản, Tần Vũ không nói nhiều nữa.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e là vấn đề sẽ ngày càng tồi tệ." "Hay là thế này đi, tôi đi xem trước, tiếp theo nên làm gì, không thể trì hoãn thời gian nữa.

Thời gian này thật sự rất quý giá, hiểu không?" Vấn đề căn bản không nằm ở đây.

Những người này đều chết bất đắc kỳ tử, trông thật sự là do nội bộ lục đục, hoặc bị người khác mai phục ở đây giết chết.

"Lúc vào mộ đạo chắc chắn là mấy nhóm người cùng vào, tin không?

Mấy nhóm người này đều có thù hận với nhau, nếu không sao có thể ra tay độc ác như vậy?

Nhìn những vết thương chí mạng này xem, không ở trên đỉnh đầu thì cũng ở sau gáy." Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đối với chuyện này thật sự rất có kinh nghiệm.

"Không thể để họ nói nhiều nữa." "Có lẽ anh căn bản không biết vấn đề này như thế nào.

Tôi hy vọng anh có thể bất cứ lúc nào cũng giữ được tỉnh táo như vậy, hiểu ý tôi chứ?" "Tôi có thể hiểu ý anh.

Trong tình huống này, căn bản không cần phải nói nhiều nữa.

Cái hộp sọ này tôi cũng biết, không thể dễ dàng đưa ra kết luận như vậy." "Cái lỗ đen lớn trên hộp sọ này xác thực là do dùng một cây gậy hoặc vũ khí khác đánh vào sao?

Thật quá đáng sợ, một người sao có thể bị đánh chết như vậy?" "Chứ còn sao nữa, cô nghĩ sao?

Vì tranh đoạt những thứ quý giá này, họ thật sự không màng đến gì nữa, nhân phẩm đạo đức đều vứt ra sau đầu." Lão bản lúc này hít một hơi khí lạnh rồi lùi lại mấy bước.

"Aiya, nhìn lão bản này trông có vẻ rất lương thiện, nhưng thực tế ai cũng biết rõ ràng đến mức nào." "Lúc đó chúng ta ở phía trước gặp phải cơ quan nguy hiểm đến mức nào, ông ta đẩy những người kia sang một bên rồi bỏ chạy." "Bây giờ tôi cơ bản có thể dự đoán được, phía trước sẽ có một số thi thể.

Nếu chúng ta gặp phải thì đừng sợ hãi, biết chưa?" Tần Vũ trong lòng vẫn luôn nghĩ về vấn đề này, cảm thấy bây giờ không cần phải nói nhiều nữa, đối mặt với tình huống này giữ bình tĩnh là được.

"Chỉ cần có thể hiểu rõ tình hình là được, không cần phải lo những chuyện khác." Suy nghĩ của một số người khiến người ta cảm thấy có chút bất ngờ.

Tần Vũ cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy chuyện này nên nói lại sau.

Chương 484

“Có lẽ mọi người không biết, để đi được đến bước này, tôi đã phải tốn bao nhiêu tâm tư?” Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất trông có vẻ rất để tâm đến chuyện này, cảm thấy bây giờ nhất định phải giữ bình tĩnh.

Chuyện này vô cùng quan trọng, không cần phải nói lung tung nữa.

“Chỉ cần có thể để họ ở đây chờ một lát là được, những chuyện khác không cần phải nói nhiều.” “Hay là thế này đi, tôi quan sát trước xem rốt cuộc nên đi đâu.

Đối mặt với chuyện này, bình tĩnh quan trọng hơn bất cứ thứ gì.” “Thi thể có gì đáng sợ chứ?

Tôi nghĩ bây giờ chúng ta nên đi từng bước một, không nên nói quá nhiều, nói quá nhiều hiểu ý tôi không?” “Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều có kinh nghiệm, chúng ta bây giờ không cần phải manh động như vậy.” “Những lời tôi nói đều là cố ý nói cho lão bản nghe.

Bây giờ các anh có thể đừng hiểu lầm được không?

Tôi nghĩ những người này thật sự nói nhiều quá rồi.” Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử bắt đầu tự nhận, cảm thấy Tần Vũ bắt đầu chê bai họ, chê họ hành động quá chậm chạp.

“Tôi hoàn toàn không có ý chê bai.

Bây giờ các anh có thể nghe rõ lời tôi nói, làm theo nhịp điệu của tôi là được, hiểu không?” “Chỉ cần có thể giữ bình tĩnh ở đây là tốt rồi, những người khác như thế nào không quan trọng.” “Hay là thế này đi, tôi đi xem trước, tiếp theo nên làm gì.” “Các anh đừng hiểu lầm về chuyện này nhé?

Tôi nói cho các anh biết, tôi muốn ở đây hợp tác nói rõ ràng, sau đó tôi mới đi làm chuyện tiếp theo của mình." "Trong lòng tôi, hoàn toàn có thể hiểu được một chuyện, đó là tôi nên để các anh giữ bình tĩnh." "Chỉ cần có thể, để các anh biết, chuyện này như thế nào là được." "Bây giờ chúng ta bỏ mặc đám người của lão bản ở lại đây, tôi nghĩ quyết định này thật sự không tồi." "Những chuyện khác căn bản không cần phải nói nhiều.

Bây giờ tôi chỉ cần có thể đột phá giới hạn của mình, thì mọi chuyện sẽ phát triển theo dự đoán của tôi." "Đừng nói những lời sáo rỗng giả dối nữa, đừng nói lý lẽ với tôi." "Bây giờ anh đừng hiểu lầm về chuyện này nhé?

Tôi nói thật, nếu tôi có suy nghĩ khác, hậu quả sẽ khó lường." "Những chuyện chúng ta đang trải qua bây giờ đều là những gì tôi sắp phải trải qua.

Vì vậy, tôi nghĩ bây giờ chúng ta tốt nhất nên ở đây chuẩn bị sẵn sàng, hiểu không?" Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất trông đều không có vẻ gì là quá manh động.

"Nếu cứ như vậy, trực tiếp rời khỏi nơi này, thì căn bản sẽ không có chuyện gì khác.

Tôi hy vọng có thể hiểu rõ tình hình." "Những người này rốt cuộc có suy nghĩ gì, các anh nên hiểu rõ hơn tôi.

Họ từ trước đến nay đều không quan tâm đến bất cứ thứ gì." "Ở một nơi đầy rẫy hộp sọ như thế này, lại không hề sợ hãi, thực sự khiến người ta cảm thấy có chút kỳ quái.

Chắc chắn trước đây họ cũng đã tiếp xúc với những chuyện này, nếu không sao có thể gan dạ như vậy?

Tin không, từ lúc bắt đầu tôi chưa bao giờ ngừng nghi ngờ." Đám

người của lão bản, chắc chắn trước đây đã từng đến nơi này, đó là một sự thật không thể chối cãi.

"Tin hay không thì tùy, nếu tôi nói thật với các người, các người cũng sẽ không tin tưởng tôi như vậy." "Từ tình hình này mà xem, họ căn bản không hy vọng tôi có thể cứu họ, vì vậy tôi nghĩ bây giờ họ chắc chắn không coi tôi là người trong đội nữa." Vương Bàn Tử lúc này, vẫn đang chăm chú quan sát tình hình của đám người lão bản.

"Tiểu Nguyệt và Tĩnh Tĩnh, hai cô ấy không chịu quay lại.

Tôi nghĩ để hai cô gái như vậy ở bên cạnh chúng ta cũng an toàn hơn, anh thấy sao?" "Cái đó còn phải nói sao?

Chắc chắn rồi.

Bây giờ chúng ta không cần phải nói nhiều nữa, chỉ cần có thể ở đây là tốt rồi." "Nếu có chuyện gì khác xảy ra, mấy người này chỉ cần trốn vào trong quan tài là có thể giữ được mạng sống." "Vương Bàn Tử, đừng nói những lời nhảm nhí như vậy được không?" Trong lúc đang thảo luận, Vương Bàn Tử đột nhiên nói một câu như vậy.

Hồ Bát Nhất lúc này vỗ vào đầu anh ta.

Bàn Tử lúc này như muốn chỉ trời thề thốt.

"Tôi có thể thề với trời, chuyện này tuyệt đối không phải tôi nói bừa." "Vừa rồi tôi đã đi một vòng quanh đây.

Cái huyệt mộ này, ngoài mấy cái quan tài ra, căn bản không có thứ gì khác.

Căn nhà nhỏ phía trước cũng không có gì, đều là những thứ cũ nát, rác rưởi." Những người xung quanh, đều đang chăm chú lắng nghe những lời của Tần Vũ.

Những lời của Tần Vũ bây giờ giống như mệnh lệnh, một sự tồn

tại thiêng liêng.

“Một nơi như thế này, thực sự khiến người ta cảm thấy có chút kỳ quái.

Tôi nghĩ chúng ta nên nắm bắt cơ hội này trước, anh thấy sao?” “Nếu cứ tiếp tục như vậy, e là vấn đề sẽ ngày càng tồi tệ.” “Đừng nói nhiều nữa được không?

Tôi nghĩ cái hộp sọ trắng hếu đó thực sự khiến người ta cảm thấy có chút sợ hãi, tôi bây giờ căn bản không dám xuống.” Vương Bàn Tử lúc này cuối cùng cũng nói thật.

Từ lúc bắt đầu nhìn thấy cái đầu lâu xương trắng, anh ta đã cảm thấy rợn tóc gáy.

“Anh không biết đâu, từ khi vào trong cái động này, tôi luôn cảm thấy âm u.

Không biết tại sao, cứ như có người đang theo dõi tôi từ phía sau.

Tôi thật sự sợ lắm.” “Tôi hiểu ý anh, yên tâm đi, tôi tuyệt đối sẽ không để chuyện như vậy xảy ra trước mắt anh.

Tôi nhất định sẽ trở thành người giúp đỡ tốt nhất của anh.” Hồ Bát Nhất lúc này vỗ vai Vương Bàn Tử.

Trong một môi trường yên tĩnh như vậy, Bàn Tử bị dọa cho giật nảy mình, hét lên một tiếng.

“Được rồi, được rồi, đừng làm trò giật mình nữa được không?” Đối với tình huống này, cần phải có sự chuẩn bị khác.

Hắn cảm thấy bây giờ phải giữ bình tĩnh, chuyện này vô cùng quan trọng.

“Nếu cứ như vậy nữa, chỉ sợ sẽ mang lại một số phiền phức.” “Những người này rốt cuộc tại sao lại manh động như vậy, cũng

khiến người ta cảm thấy có chút kỳ quái.

Tôi bây giờ nhất định không thể làm loạn.” “Anh đừng hiểu lầm về chuyện này nhé?

Để tôi giải thích cho anh, chuyện này thực ra không đơn giản.” “Vương Bàn Tử bây giờ không có khí phách như vậy.

Tôi nên nhanh chóng để anh ta rèn luyện lòng can đảm.

Bây giờ anh ta không dám xuống, tôi sẽ thay anh ta xuống vậy.” “Được rồi, được rồi, đừng nói nhiều nữa.

Tôi nghĩ bây giờ chỉ cần có thể xuống khỏi huyệt mộ này, đã là một chuyện rất tốt rồi.

Đừng quan tâm đến đám người của lão bản nữa, tôi xuống trước đây.” Tần Vũ lúc này không thể chờ đợi được nữa, vì hắn cảm thấy bây giờ mình làm người tiên phong, những người khác mới dám từ từ đi theo sau.

“Bây giờ buộc dây thừng vào eo tôi.

Chương 485

Nếu tôi lắc dây thừng hoặc hét lớn, hãy lập tức kéo tôi lên, hiểu không?" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang ra sức ngăn cản quyết định này của Tần Vũ.

"Bây giờ anh có thể, quan tâm đến tính mạng của mình một chút được không?

Ở một nơi như thế này, nhất định phải giữ kỹ đồ của mình, đừng để những người khác uy hiếp, hiểu không?" Về vấn đề này, căn bản không cần phải nói nhiều nữa.

"Hay là, tôi bình tĩnh lại đã." Đối đãi với chuyện này, tuyệt đối không thể manh động như vậy.

"Hay là, tiếp theo tôi nên làm gì?

Tôi nhất định phải tiếp tục ở lại đây." "Tôi không có ý kiến gì khác, chỉ cần Tần Vũ dám xuống, thì tôi chắc chắn là người thứ hai dám xuống.

Con người tôi là như vậy." Vương Bàn Tử lúc này vỗ ngực, trông có vẻ rất tự tin, lúc này còn ném cho Tần Vũ một ánh mắt khâm phục.

"Nói thật, tôi khâm phục Tần Vũ, có khí phách như vậy, có thể xuống thẳng.

Tôi thì không được, phải có người xuống dò đường trước." Hồ Bát Nhất lúc này cũng yêu cầu đi xuống cùng Tần Vũ.

"Được rồi, được rồi, anh ở trên này ứng phó.

Dù sao chuyện này cũng phức tạp như vậy, một mình Vương Bàn Tử căn bản không đối phó được, anh biết không?" "Có thể đừng nói chuyện đơn giản như vậy không?

Những người này thực ra không có ý gì khác, chỉ muốn xem xem những chuyện tiếp theo sẽ như thế nào mà thôi.” “Nếu thật sự có suy nghĩ khác, nên chuẩn bị sẵn sàng, hiểu không?” Chỉ cần có thể ở đây nói rõ ràng là được.

Tần Vũ cầm thêm mấy cái đèn pin trong tay, cảm thấy bây giờ cầm thêm mấy cái có thể để phòng khi cần.

“Lão Hồ, mấy người nhất định phải chú ý an toàn nhé.

Bất kể thế nào, nếu có nguy hiểm gì khác, hãy lập tức thông báo cho tôi, hiểu không?

Tôi sẽ lập tức kéo các anh lên.” Tần Vũ nhìn Vương Bàn Tử trước mắt, Bàn Tử bây giờ không muốn xuống nữa.

“Bây giờ nếu anh không xuống, nói trước một tiếng được không?

Ở trên này ứng phó cho tôi cũng là một nhiệm vụ rất gian khổ, cũng được thôi.” Tần Vũ trêu chọc Vương Bàn Tử, vì hắn biết Vương Bàn Tử trước mắt chắc chắn trong lòng rất sợ hãi, nên mới dây dưa như vậy.

“Trong tình huống này, chỉ cần chuẩn bị tốt là được rồi, không cần phải nói nhiều nữa, hiểu không.” “Tuyệt đối đừng quay đầu lại.

Một khi tôi xuống, hôm nay tuyệt đối đừng nhìn xuống, cũng đừng nhìn lên.

Nhìn lên, tôi sẽ muốn chạy trốn khỏi nơi này.

Nhìn xuống, không chừng sẽ tăng thêm nỗi sợ hãi trong lòng.” Bây giờ một số suy nghĩ thật sự rất trực tiếp.

“Hay là, tôi xuống khỏi nơi này sau đó sẽ có lợi ích.

Nói thật, những thứ quý giá ở dưới đó, tôi một chút cũng không tin.” Lão bản lúc này vẫn đang bám vào mép giếng, nhìn Hồ Bát Nhất

và Tần Vũ động tác vô cùng nhanh nhẹn.

“Không hổ là được huấn luyện chuyên nghiệp.

Trước đây tôi, đã xem thường các cậu rồi?

Tôi nghĩ bây giờ tôi nên học hỏi một chút, hay là tôi cũng xuống cùng nhé.” “Chuyện này vốn đơn giản, nhưng lại bị làm cho trở nên rất tồi tệ.” “Nếu, thật sự có thể tiếp tục như vậy, hậu quả e là khó lường.” “Có thể đừng tuyệt tình như vậy không?

Nhìn xem, anh thật sự không có ý định đi xuống cùng tôi, thật tức chết tôi.

Cái tên Bàn Tử này thật vô tình vô nghĩa.” Hồ Bát Nhất lúc này vừa buộc dây thừng vào người, vừa bắt đầu nói đùa với Vương Bàn Tử.

“Đừng lo, về chuyện này tôi sẽ suy nghĩ kỹ hơn anh.

Một khi gặp nguy hiểm, tôi sẽ chạy nhanh hơn cả Tần Vũ, yên tâm đi.” Phía dưới tối om.

Nếu có suy nghĩ khác, nên nói ra trước, nếu không thật sự sẽ bị dọa sợ.

“Bây giờ chúng ta, có nên mang thêm mấy cái đèn pin không?

Nếu không sao biết được tình hình dưới đó thế nào?

Anh thấy sao?” “Ánh sáng từ đèn pin này cũng có hạn.

Nói thật, tôi nghĩ bây giờ nếu chúng ta mạo hiểm xuống như vậy, sẽ có nguy hiểm.” Lão bản lúc này vừa buộc dây thừng vào người, vừa nói với họ.

“Đừng manh động, được không?

Nếu bây giờ cả ba người chúng ta đều xuống, một khi có nguy

hiểm, những người còn lại cũng không kéo nổi đâu." "Kéo lão bản trước, kéo lão bản trước…" Phía sau có người bắt đầu len lén xúi giục những người đang bám ở mép giếng.

Vương Bàn Tử lúc này đá bay người đó.

"Lão bản yên tâm, đám người của ông nếu không nghe lời, cuối cùng tôi sẽ ở trên này thay ông dạy dỗ họ." Tần Vũ lúc này, len lén giơ ngón tay cái lên với Vương Bàn Tử.

"Tôi nghĩ, chuyện này thực ra không đơn giản, chúng ta nên bình tĩnh lại một chút." "Tôi đã nói với anh vô số lần rồi, lão bản này đi xuống cùng chúng ta, chỉ là sợ chúng ta sẽ chiếm hết những bảo bối, cổ vật mà thôi." "Tôi cũng không còn cách nào khác, tôi biết vấn đề này như thế nào." "Nếu tôi muốn chiếm đoạt của ông ta, tôi có thể để lão bản này đi cùng tôi sao?

Bây giờ nói chuyện không dùng não à." "Bây giờ tốt nhất không nên manh động như vậy, tôi nghĩ sau lưng lão bản này chắc chắn có người chống lưng." "Nhát gan như vậy, một kẻ nhát gan, sao có thể dùng sức một người chống đỡ cả đội đi được một bước?

Chắc chắn sau lưng có kẻ chủ mưu khác." "Bây giờ mau dùng đèn pin soi đi." Khi ba người quyết định xuống, Vương Bàn Tử ở bên cạnh không ngừng dặn dò.

"Xuống đó rồi, nhất định phải giúp đỡ lẫn nhau, đừng nội bộ lục đục, đừng đánh nhau.

Một khi xuất hiện tranh chấp khác hoặc thấy những thứ không thể nhìn thẳng, lập tức lắc dây thừng, hét lớn gọi tôi." "Chuyện này thực ra không dễ giải quyết." Tần Vũ cẩn thận quan sát, cảm thấy bây giờ nên vực dậy tinh thần.

"Hay là thế này đi, tôi nói rõ với anh trước, tôi xuống là để xem

những cổ vật đó ở hướng nào, chứ không đơn thuần là đi xem đường." Một người bên cạnh lão bản trực tiếp nói ra mục đích của lão bản.

"Câm miệng cho tôi!

Các người ở trên này có hai mục đích.

Chương 486

Mục đích thứ nhất là để bất cứ lúc nào cũng cứu tôi lên.

Mục đích thứ hai là phải áp chế Vương lão bản kia." "Trong tay bọn họ, có mang theo vũ khí có sức công phá lớn.

Nếu bọn họ nổi điên, các người có biết bọn họ là một đám điên không?

Còn đáng sợ hơn cả những hồn ma bên trong đó nhiều." "Tôn Bân Bân, bây giờ lập tức câm miệng cho tôi." Lão bản lúc này đột nhiên nói về một chuyện nào đó.

"Lát nữa nếu thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bây giờ mau nhớ kỹ sợi dây thừng của tôi là cái nào, sau đó lập tức kéo tôi lên, hiểu không?" Tần Vũ vừa buộc dây thừng vào người, vừa cẩn thận quan sát nhất cử nhất động của lão bản.

"Bây giờ đã quyết định xuống dò đường rồi, không cần phải hoảng loạn như vậy nữa." Lão bản bây giờ muốn giao phó rõ ràng những chuyện sau lưng, biết rằng xác suất gặp nguy hiểm rất lớn.

"Ai biết được, tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì chứ?" Đối mặt với nhiều chuyện không thể nắm bắt, nhất định phải kiểm soát tốt mọi thứ.

"Hay là thế này đi, tôi nhắc nhở anh trước." Tần Vũ lúc này, không nói nhiều nữa.

Lão bản này từ khi biết bên trong có những thứ quý giá hơn, một chút cũng không còn quan tâm đến cái bình sứ Thanh Hoa kia nữa.

"Thấy chưa, tôi biết ngay lão bản này, miệng thì luôn nói là vì bình sứ Thanh Hoa men xanh.

Đó chỉ là một cái cớ, trước đây tôi đã nói với các anh rồi.” Vương Bàn Tử lúc này len lén nói với Tần Vũ và Hồ Bát Nhất.

“Lão Hồ, hai người xuống dưới đó nhất định phải chiếu cố lẫn nhau.

Lão bản này căn bản không phải là người đáng tin, vì vậy tôi nghĩ bây giờ chúng ta nên sớm thông báo cho nhau.” “Cần anh nói sao?

Tần Vũ là anh em tốt sinh tử của tôi.

Nếu tôi chết, cũng phải chết cùng nhau, đồng sinh cộng tử mà?” “Lão Hồ, câu đó tôi không nói đâu nhé.

Dù sao bất kể thế nào tôi cũng phải bình an vô sự trở về.

Vương Bàn Tử còn đang ở trên này chờ tôi đấy.” Tần Vũ lúc này cười hì hì nói đùa với Hồ Bát Nhất, muốn làm cho không khí trở nên thoải mái hơn một chút.

“Đừng lo, tôi chắc chắn sẽ trở về nhanh nhất có thể, và tuyệt đối sẽ không để anh phải lo lắng cho tôi, yên tâm đi.” Tần Vũ quan sát bên trong.

“Tôi nghĩ bên trong chắc chắn có một con sông ngầm, và lượng nước của con sông này không lớn, nếu không đã sớm nghe thấy tiếng nước chảy róc rách rồi.” “Kinh nghiệm của anh trong những huyệt mộ này phong phú hơn, bất kể thế nào, tôi nghe anh.” “Nhìn xem, nói như thể tôi độc tài lắm vậy.” Tần Vũ và anh ta đấu võ mồm, trong không khí này tâm trạng cũng vui vẻ hơn.

Nếu nhiệm vụ rất gian khổ, cũng có thể thả lỏng tâm trạng trước.

“Đợi sau khi trở về, tôi mời hai anh em uống vài chén.” “Cần anh nói sao?

Bàn gia đã mở lời rồi, thì chắc chắn sẽ có vài xiên lẩu cừu, lại

thêm bình rượu ngon đã cất giữ mấy năm, thật là tuyệt vời.” Hồ Bát Nhất, người luôn không hay cười nói, cũng cười lên.

“Đừng nghe anh ta nói phét.

Miệng thì nói vậy thôi, nhưng cuối cùng bình rượu đó chắc chắn không nỡ lấy ra đâu.” Tần Vũ vỗ vai Vương Bàn Tử, cũng nói lời tạm biệt với anh ta.

“Huynh đệ, mọi chuyện trên này đều trông cậy vào anh chiếu cố Tiểu Nguyệt và Tĩnh Tĩnh.

Hai cô gái này vẫn luôn đi theo tôi, không thể để họ bị thương, hiểu không?” Miệng của Vương Bàn Tử, tuy rất hay nói phét, nhưng cũng biết lúc này nên làm gì.

Được người khác nhờ vả thì phải làm cho tốt, không thể phụ lòng mong đợi của người ta.

“Tôi nghĩ tôi nên xuống một mình thử trước.” Lão bản lúc này rất ích kỷ, muốn để những người khác đi dò đường cho mình.

“Hai người ở trên này, tôi xuống trước.” Hồ Bát Nhất lúc này đưa tay ra ngăn Tần Vũ lại.

“Như vậy e là không ổn.

Một cái giếng lớn như vậy, nếu một người xuống, cuối cùng một khi gặp nguy hiểm, ngay cả người giúp đỡ cũng không có.” Hồ Bát Nhất vừa nói, vừa dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn lão bản trước mắt.

Lão bản lúc này tuy ánh mắt lảng tránh, nhưng vẫn không nói câu thứ hai.

“Đừng lo, tôi nghĩ bây giờ chúng ta nên nghiêm túc hơn một chút.” Đám người của lão bản từ trước đến nay đều là những kẻ tiểu nhân.

Nếu để họ nói đạo nghĩa, nói tình cảm, họ từ trước đến nay đều

không biết.

“Tôi nghĩ, bây giờ chúng ta tốt nhất không nên manh động như vậy, tốt nhất là nói rõ trước nhu cầu của mình, mục tiêu của mình, nếu không vấn đề này thật sự không dễ giải quyết.” “Tôi xuống một mình trước.

Nếu thật sự có nguy hiểm gì khác, hãy lập tức kéo tôi lên, hiểu không?” Tần Vũ đã hạ quyết tâm, cảm thấy đối mặt với tình huống này, nhất định phải giữ vững tinh thần, như vậy sẽ thỏa đáng hơn.

“Đối mặt với tình huống này, tôi hy vọng có thể giữ tỉnh táo.” Hồ Bát Nhất không để Tần Vũ một mình mạo hiểm như vậy, quyết định hai người xuống trước.

Nếu an toàn, mới để lão bản xuống sau.

“Suy tính nhỏ nhen của mấy người tôi không đoán ra sao?

Bây giờ chắc chắn nghĩ rằng những chuyện nguy hiểm để tôi làm trước, còn những thứ quý giá thì muốn vơ vét hết.” Hồ Bát Nhất là người dám yêu dám hận.

Nếu lão bản thật sự làm ra chuyện như vậy, không chừng anh ta sẽ thật sự ra tay.

“Yên tâm đi, có tôi ở đây tuyệt đối sẽ không để ông ta được như ý.

Suy tính nhỏ nhen của những người này tôi hiểu rõ hơn anh.” “Như vậy thì tôi yên tâm rồi.

Nói thật, một nơi như thế này tôi cũng cảm thấy có chút kinh hãi.

Dù sao vừa rồi tôi cũng mới gặp phải con bạch tuộc lớn như vậy.” “Bên ngoài có một con sông ngầm như vậy, tôi chắc chắn có thể hiểu được.

Nhưng nếu bên trong cũng có, thì tôi không biết.

Chẳng lẽ bên trong có mấy con sông, đều đang chảy ngang dọc ở trong đó sao?" Nếu thật sự như vậy, đối với họ, thật sự không phải là tin tốt.

"Tôi nghĩ, bây giờ chúng ta tốt nhất không nên manh động như vậy." "Trong lòng tôi, thực ra hoàn toàn có thể hiểu được suy tính nhỏ nhen của ông." "Có một vấn đề, nếu tôi gặp phải một con bạch tuộc như vậy, tôi nên dùng phương pháp nào để đối phó?

Chương 487

Những con dao găm ngắn này không thích hợp.” “Không thể dùng phương pháp đối phó với bạch tuộc thông thường để đối phó với nó.

Phải coi nó là một con dã thú khổng lồ.” “Tôi đương nhiên biết.” Sợi dây thừng đang từ từ được thả xuống.

Tần Vũ và Hồ Bát Nhất, trên đầu đều có một chiếc đèn pha, trong tay cũng có thêm một chiếc đèn pin khác.

“Phải luôn luôn chú ý xung quanh.

Một khi có điều gì bất thường, hãy lập tức nói cho tôi biết, tôi sẽ đổi vị trí, hiểu không.” “Tôi biết, tôi nghĩ nếu tôi xuống thứ hai, cuối cùng khói thuốc thật sự sẽ có chút nước.

May mà tôi mặc ủng đi mưa vào đây.” “Cũng nhờ lão bản nhắc nhở.

Lúc đó trong trang bị dường như có thêm vài đôi ủng.

Lúc đó tôi hỏi một người đi cùng, bên trong không chừng sẽ có sông ngầm, đôi ủng này là trang bị bắt buộc.” “Hóa ra là vậy.

Đám người của lão bản chắc chắn đã sớm có chuẩn bị, nếu không sao có thể quen thuộc với nơi này như vậy.” Nhìn những chiếc đèn pin trên đầu, ngày càng nhỏ, ngày càng xa.

“Bây giờ chúng ta vẫn chưa chạm đáy, chứng tỏ nơi này thật sự rất sâu.

Lát nữa nên chuẩn bị thêm dây thừng.” “Mau nhìn kìa, nơi đó có giống một cái xúc tu lớn đang vẫy không?” Hồ Bát Nhất lúc này rút vũ khí ra, bắn thẳng về phía đó.

“Đừng manh động.

Bây giờ chúng ta không nên dọa nó chạy, mà nên trực tiếp khống chế nó.

Nếu không, trên con đường tiếp theo không chừng sẽ lại gặp phải, tục ngữ nói oan gia ngõ hẹp mà.” Tần Vũ ngăn Hồ Bát Nhất lại.

“Phía trước tối om là một vùng đất chưa biết đối với chúng ta.

Bây giờ chúng ta tuyệt đối không thể mạo hiểm đi vào, hiểu không?” Tần Vũ cẩn thận quan sát, bức tường đen kịt trước mắt, trên đó dường như có thứ gì đó màu đen đang ngọ nguậy.

“Bây giờ đừng đến gần vội.

Anh không sợ rắn sao?” Tần Vũ hỏi trước.

Nếu sợ rắn, nhìn thấy cảnh tượng ghê tởm trước mắt này, không chừng sẽ lập tức mất hết sức lực rồi rơi xuống.

“Yên tâm đi, tôi đã lăn lộn trong giới này nhiều năm như vậy rồi, ra vào vô số hang động, thứ gì mà chưa thấy chứ.” Trong lòng Tần Vũ, đúng là như vậy, Hồ Bát Nhất cũng là người kiến thức rộng rãi, thậm chí còn lợi hại hơn lão bản kia nhiều.

“Nếu anh không sợ rắn, thì xem đi.” Khi Hồ Bát Nhất xoay đèn pha, luồng sáng khổng lồ trực tiếp chiếu sáng bức tường trước mắt như ban ngày.

Không ngờ những con rắn này một chút cũng không sợ ánh sáng.

“Trời ơi, nếu, Vương Bàn Tử nhìn thấy cảnh tượng này, đã sớm chạy vào một góc nôn mửa rồi.” “Tôi biết rồi, sau này nếu có rắn, tôi sẽ không để Bàn Tử nhìn thấy.” Tần Vũ cuối cùng cũng hiểu ra, hóa ra Bàn Tử sợ rắn.

“Nhiều rắn như vậy, chứng tỏ xung quanh có một ổ rắn.” Sau khi

mất một lúc, dùng đèn pha và đèn pin chiếu khắp các bức tường xung quanh, họ đột nhiên phát hiện chỉ có một cái hang lớn bằng một người có thể đi qua.

"Không thể nào, phía dưới này giống như một cái giếng, căn bản không có bất kỳ lối ra nào.

Nếu chúng ta muốn ra khỏi đây hoặc đến một nơi khác, chỉ có thể đi xuyên qua cái hang rắn này." Trên người Vương Bàn Tử dường như có mang theo một ít bột hùng hoàng.

Nếu trực tiếp rắc đi, ít nhất cũng nên để Bàn Tử làm.

"Hay là thế này đi, bây giờ chúng ta lên trên trước, sau đó thương lượng đối sách.

Tôi ước tính, từ miệng giếng đến đây, khoảng hơn hai trăm mét, đúng không?" Tần Vũ ngẩng đầu lên nhìn, cảm thấy chắc cũng gần như vậy.

"May mà không để lão bản xuống.

Nếu để lão bản xuống, nhìn thấy nhiều rắn như vậy, chắc chắn sẽ bị dọa cho giật nảy mình.

Sau đó nếu rơi thẳng xuống, tôi lại có thêm một việc phải làm." Hồ Bát Nhất cười cười, lúc này đang cẩn thận quan sát xung quanh, xem xét chi tiết.

Không ngờ từ trong hang đột nhiên xuất hiện một đầu rắn trăn, muốn cắn thứ gì đó, nhưng lại cắn hụt.

"Mẹ kiếp, nơi này lại có một con rắn lớn như vậy." Hồ Bát Nhất bị dọa đến mức đột nhiên chửi một câu bậy.

"Không sao, đừng lo.

Chỉ là một con trăn thôi, cùng lắm là nuốt chửng cả hai chúng ta.

Trên người chúng ta không phải đều mang theo dao nhọn sao?

Chúng ta có thể rạch bụng nó ra.” Hồ Bát Nhất lúc này trực tiếp lắc đầu, cảm thấy kế sách này tuyệt đối không phải là một biện pháp tốt.

“Đại ca ơi, anh tuyệt đối đừng làm vậy.

Nếu thật sự làm vậy, tôi không đi cùng đâu.

Tôi không muốn thử cảm giác bị trăn nuốt vào bụng là như thế nào đâu.” Tần Vũ lúc này cười một tiếng, cũng không có ý định làm vậy, bây giờ cũng chỉ là nói suông, không có suy nghĩ thật sự như vậy.

“Yên tâm đi, về vấn đề này, tôi hiểu rõ hơn anh.

Tôi hy vọng mỗi người đều có thể chuẩn bị sẵn sàng.” Những người khác, trông có vẻ như đã có những suy nghĩ không tốt.

“Hay là, cứ ở đây chờ một lát đã.” Tần Vũ lúc này đưa ra một lời nhắc nhở.

“Nếu cứ đi thẳng như vậy, e là không ổn.

Chúng ta nên lên trên lấy một ít bột hùng hoàng trước.

Nếu bây giờ chúng ta mạo hiểm đi vào, sẽ trở thành món ăn vặt cho con trăn.” Hồ Bát Nhất đối với chuyện này nhìn rất rõ ràng, bây giờ không muốn làm to chuyện.

“Trời ạ, nếu chúng ta cứ đứng yên tại chỗ như vậy, ảnh hưởng lớn đến mức nào, anh không biết sao?” “Tôi nghĩ bây giờ chúng ta tốt nhất không nên manh động.

Chương 488

Đã xuống rồi, thì nên xem xét xung quanh nhiều hơn, không chừng sẽ có manh mối khác." Sau khi nhìn một hồi lâu, họ đột nhiên phát hiện chỉ có một nơi có thể đi qua, những nơi khác căn bản không thể đi xuống nữa.

"Xem ra nơi này là con đường chúng ta phải đi qua.

Nếu tôi nói tin này cho Bàn Tử, không chừng anh ta sẽ bị dọa ngất đi ngay lập tức." "Cũng không đến mức đó đâu.

Tôi nghĩ Bàn Tử chắc chắn sẽ không xuống thẳng như vậy.

Chúng ta nên dọn dẹp đám rắn này trước, sau đó mới để anh ta xuống.

Đám người của lão bản rốt cuộc có sợ hay không thì tôi không biết." Tần Vũ lúc này lắc lắc dây thừng, những người ở trên lập tức hiểu ý, ra sức kéo dây thừng lên.

"Bây giờ đừng dùng sức như vậy được không?

Lỡ như dây thừng bị mài đứt, cuối cùng sẽ thiếu một đồng đội đấy." Những người ở trên cười cười, nhưng sức trong tay căn bản không hề lỏng ra.

"Lão Hồ, lão Tần, ở dưới đó hai người có thấy thứ gì kinh thiên động địa không?

Tôi nghĩ dưới cái giếng lớn này không phải là một con sông thì cũng là rắn." Tần Vũ trợn tròn mắt, không ngờ gã Bàn Tử này đoán cũng giỏi phết.

Hồ Bát Nhất lúc này vẫn đang do dự, trông có vẻ hơi khó xử.

Tình hình trước mắt, nếu nói thẳng với Bàn Tử, có lẽ cậu ta sẽ thật sự chùn bước.

"Bàn Tử này, chẳng phải người sống trên đời là phải không ngừng khắc phục những chướng ngại tâm lý khó khăn sao?

Tôi thấy mình nên nói thật với cậu..." Hồ Bát Nhất vẫn đang lưỡng lự, cảm thấy lúc này tốt nhất nên giữ bình tĩnh.

"Này lão Hồ, nếu trước mặt có một con đường sống, nhưng trên đó lại có thứ đáng sợ nhất, ông có đi không?" Ánh mắt Bàn Tử lúc này đã thay đổi.

"Không lẽ trong sơn động bên dưới có một ổ rắn thật à?" Tần Vũ không nhịn được cười, cảm thấy gã Bàn Tử trước mắt này đoán mò cũng tài thật.

"Đúng là như vậy, nhưng tôi thấy nên cho cậu biết sự thật.

Dù bên trong có một ổ rắn, tôi cũng sẽ không bỏ mặc cậu.

Nhất định sẽ đợi cậu khắc phục được tâm ma trong lòng, rồi chúng ta sẽ cùng nhau đường đường chính chính đi vào." Tần Vũ lúc này tỏ ra vô cùng kiên nhẫn.

"Tôi thấy Bàn gia đây thật sự rất dũng cảm, vào thời khắc quan trọng thế này có thể phân biệt đúng sai, tuyệt đối sẽ không kéo chân mọi người đâu." Vương Bàn Tử lúc này siết chặt nắm đấm, cảm thấy vào giờ phút này, mình đúng là nên dũng cảm hơn một chút.

"Hay là thế này đi, bây giờ tôi xem xét trước nên bắt đầu đi xuống từ đường nào.

Đến lúc đó chắc chắn sẽ có một phía đối diện, tôi xuống từ phía đối diện trước được không?" Tần Vũ vốn nghĩ việc thuyết phục gã Bàn Tử này đi xuống là một chuyện vô cùng khó khăn, không chừng phải dỗ ngon dỗ ngọt, nhưng không ngờ, tình hình trước mắt lại có

chút bất ngờ.

“Giờ thì nhanh lên đi, tiếp theo chúng ta nên làm gì?” Tần Vũ cẩn thận quan sát, cảm thấy sự việc dường như đã có chút manh mối.

“Lão bản, bây giờ ông cũng xuống cùng tôi đi.

Tôi thấy như vậy sẽ tốt hơn, ông nghĩ sao?

Nếu không vấn đề này thật sự khó giải quyết đấy.” Lão bản lúc này dù trong lòng có chút do dự, nhưng cũng không nói gì khác, Tần Vũ trong lòng đã có rất nhiều suy tính.

Cái nơi tối om phía trước không ai dám đi xuống, nhưng lão bản lúc này vì để lấy được món đồ cổ mà mình luôn ao ước, quyết định đánh cược một phen.

“Mặc kệ đi, tôi cũng phải chuẩn bị cho kỹ càng.

Chúng ta đến đây là vì cái gì?

Tôi nhớ lúc đó đã nói với mọi người rồi.” Những người bên dưới nghe lời lão bản nói cũng vô cùng cảm động, bây giờ cũng bắt đầu cổ vũ cho ông ta.

“Tôi hy vọng mọi người đều có thể hiểu đạo lý này, trên con đường tiến về phía trước của chúng ta, nhất định không thể có bất kỳ trở ngại nào, hiểu ý tôi chứ?

Bây giờ chúng ta phải phá bỏ mọi rào cản.” Một vài người trông có vẻ không đáng tin cậy cho lắm.

“Nếu ổ rắn trước mắt này thật sự có thể đi qua thuận lợi, vậy tiếp theo chúng ta sẽ đến nơi nào?

Có ai biết không?” “Ở nơi này thật sự có một địa cung, có lẽ các người hoàn toàn không biết đâu.” Lão bản đột nhiên lên tiếng, trong mắt ông ta thật sự lóe lên tia sáng của đồng tiền.

“Một khi đến được địa cung đó, chỉ cần chúng ta không chạm vào những cơ quan kia, chúng ta có thể lấy đi tất cả những thứ đó.” Nếu cứ trực tiếp đi xuống như vậy, e rằng thật sự có chút không ổn, Tần Vũ trong lòng hiểu rõ vấn đề này nên giải quyết thế nào.

“Con đường phía trước còn dài, nếu thật sự gặp phải nguy hiểm, mặc kệ thế nào, chúng ta cũng cần phải giúp đỡ lẫn nhau, biết chưa?” Tất cả những người đi xuống về cơ bản đều đã buộc chặt dây thừng.

Tần Vũ cảm thấy bây giờ mình nên ở cùng gã Bàn Tử này, vì hắn cảm thấy Bàn Tử có khả năng sẽ gây chuyện.

“Bây giờ mỗi người chúng ta nên để mắt đến những người có khả năng gặp sự cố.

Tôi trông chừng Bàn Tử, cậu để ý lão bản đi.

Lão bản đó tạm thời chắc sẽ không gây ra chuyện gì đâu.” Hồ Bát Nhất trong lòng rất rõ ràng, cảm thấy bây giờ nên bình tĩnh lại.

“Lão bản này tâm tư thật sự rất kín đáo, tôi thấy chúng ta bây giờ nên nói rõ vấn đề này trước đã.” “Có cần không?

Tôi thấy cái quan tài kia thật sự khiến người ta cảm thấy có chút khó tin.” Tần Vũ cẩn thận quan sát, cảm thấy nếu cứ để quan tài vàng kia được khiêng như vậy, cuối cùng không chừng sẽ làm hao mòn hết thể lực của mọi người.

“Bây giờ chúng ta tạm thời đặt quan tài ở rìa này.

Nếu lão Vương kia trực tiếp cướp đoạt, những người chúng ta để lại trên đó ít nhất cũng có sức chống cự.” “Bây giờ chúng ta làm thế này, lập tức chia làm hai đường.

Một bộ phận người xuống dưới cái hố lớn kia, bộ phận còn lại ở trên này trông chừng quan tài vàng, được không?” Xét từ tình hình thực tế, kế hoạch này của Tần Vũ vô cùng hợp tình hợp lý.

“Được thôi, nếu đã như vậy, chúng ta cứ làm thế đi, không cần phải lo chuyện khác nữa.” “Cậu có phát hiện ra một vấn đề không?

Lối vào của cái gọi là địa cung phía trước lại có đám rắn canh giữ, đối với chúng ta mà nói, đây là một chuyện đáng sợ.” Hồ Bát Nhất lúc này vẫn luôn dựa sát vào người Tần Vũ, cũng luôn nói chuyện một cách rõ ràng.

“Đối với mọi người mà nói, bên ngoài có lẽ chỉ là một ổ rắn, nhưng bên trong rốt cuộc là cảnh tượng thế nào thì chúng ta không biết được.

Chương 489

Bây giờ chúng ta nên chuẩn bị cho đủ." "Vừa rồi lão bản nói nơi này có một địa cung, như vậy chúng ta nên nắm chắc thông tin này, sau đó nhanh chóng tìm xem lối vào ở đâu." "Chúng ta bây giờ đã ở trong huyệt mộ rồi, những thứ như quan tài bên ngoài kia chắc chỉ là một hố chôn người hầu thôi." "Ý của cậu là, cái nơi mà chúng ta vừa tốn bao công sức mới thoát ra được chỉ là một cái hố chôn người hầu thôi à?" Vương Bàn Tử lúc này cũng nghe được cuộc đối thoại của hai người.

"Trong hố chôn người hầu thường không có thứ gì khác, chẳng qua chỉ có vài cỗ quan tài bình thường cùng một số hạ nhân, thi cốt của họ đều ở trong đó." "Đám côn trùng màu đen kia, có lẽ sớm đã gặm những thi cốt hạ nhân đó chỉ còn lại xương trắng, nơi chúng ta đi qua chắc là như vậy." "Hay là thế này đi, bây giờ chúng ta vừa rắc bột hùng hoàng, vừa ném một con robot nhỏ vào trong.

Pin của nó rất đầy, bây giờ có thể chống đỡ đến cuối cùng." "Bột hùng hoàng, đối với loại rắn to lớn sinh trưởng trong môi trường âm u thế này có tác dụng không?

Tôi thật sự có chút hoài nghi." "Bây giờ đừng nói gì khác, chúng ta cứ thử trước đã.

Nếu không thử, ai biết vấn đề này rốt cuộc nên giải quyết thế nào?" Tần Vũ lúc này cẩn thận ngửi ngửi, trong không khí hoàn toàn không có bất kỳ mùi lạ nào.

"Bàn Tử, lát nữa khi gặp phải đám rắn đó, cậu cứ nhắm chặt mắt lại, tay thì nắm chặt dây thừng, tuyệt đối đừng buông ra là được, biết chưa?

Lát nữa bảo cậu vào thì vào, bảo cậu trèo lên thì trèo lên, ngoan ngoãn nghe lời tôi." Vương Bàn Tử lúc này dù có hơi căng thẳng, nhưng vẫn dũng cảm, không hề sợ hãi.

"Nói thật, về vấn đề này, tôi cũng khá nể phục cậu đấy Bàn Tử.

Bởi vì cậu thường xuyên cùng tôi đi lại trong các huyệt mộ, thường xuyên gặp rắn, thật sự đã khắc phục được rất nhiều lần rồi." "Tôi thấy thế này, chúng ta bây giờ nên tiếp tục đợi ở đây một lát, đừng làm những chuyện vô ích nữa, đừng giãy giụa vô ích nữa." Lão bản lúc này nhìn về phía trước, dường như thật sự có một vài người rất kỳ lạ đang đứng ở đó.

"Đừng nói nhiều nữa, được không?

Tôi thấy chúng ta bây giờ, nên ở đây bình tĩnh một chút." "Mấy người kia, trông có vẻ không được lý trí cho lắm." Tần Vũ lúc này muốn hỏi xem họ đang nghĩ gì.

"Tôi thấy, nếu chúng ta một khi ra khỏi nơi này, e rằng sẽ có chuyện kinh hoàng xảy ra.

Tốt nhất chúng ta nên ngoan ngoãn ở lại đây." "Có lẽ các người không biết đâu, nếu trong động huyệt đột nhiên xuất hiện thứ gì khác, tuy sẽ sợ, nhưng chưa chắc đã dọa được tôi.

Bởi vì tôi chỉ sợ rắn, những thứ khác đều không sợ.

Mấy thứ yêu ma quỷ quái đó gặp tôi đều phải đi đường vòng, biết chưa?" Những người đi theo lão bản xuống đây, nghe Bàn Tử nói vậy liền tỏ vẻ khinh thường.

"Chúng tôi tuy chỉ là những nhân vật nhỏ, nhưng chúng tôi đều không sợ rắn..." Hồ Bát Nhất lúc này lườm Vương Bàn Tử một cái, ý bảo hắn im miệng, đừng gây nội bộ lục đục nữa.

"Được rồi, bây giờ về cơ bản đã đến nơi rồi.

Chúng ta xem xem, xung quanh có cái ổ rắn nào, cái động huyệt nào không.

Nhìn kỹ thì thấy cái động này đúng là không nhỏ, có thể cho tất cả chúng ta đi qua." "Chỉ cần đi qua được là được.

Nói thật, với thân hình của tôi mà vào được thì những người khác chắc chắn cũng vào được." Vương Bàn Tử lúc này vô cùng phấn khích, muốn xem xem cái gọi là ổ rắn rốt cuộc trông như thế nào.

"Cái cửa động tròn vo này thật sự khiến người ta cảm thấy có chút khó tin." Dưới vấn đề này, căn bản không cần phải nói nhiều, Tần Vũ trong lòng đã hiểu rõ.

"Mấy người kia trông có vẻ đã bắt đầu bình tĩnh lại rồi." "Đừng lo lắng mấy người sau lưng lão bản, không chừng sẽ bị dọa đến mức tuột tay khỏi dây thừng mất.

May mà buộc khá chặt, nếu không đã sớm rơi xuống rồi." Mỗi người đều mang theo bột hùng hoàng.

"Bây giờ nhanh chóng nói với lão bản, bảo ông ta rắc hết mấy thứ đó ra.

Lũ rắn rất sợ mấy thứ bột này." Vương Bàn Tử lúc này trong tay cũng cầm một ít, liền đi đầu ném bột về phía đám rắn.

Bụi phấn bay lả tả khiến vài người ho sặc sụa.

"Mau che miệng mũi lại, đừng để hít phải thứ bột này." Những người khác trông cũng không ổn lắm.

"Bây giờ, nếu ai không chịu nổi thì mau nói cho tôi biết, tôi sẽ đến hỗ trợ, hiểu chưa?" Nếu chuyện này thật sự đáng tin, đáng lẽ phải có người đi vào từ địa cung này mới đúng, nhưng nơi này hoàn toàn không có dấu vết của con người.

“Mặc kệ đi, tôi phải nói rõ với các người, ở những nơi tối om mà đèn pin của tôi không chiếu tới được, không chừng cũng có những nguy hiểm tiềm tàng.” Một số con rắn trên vách tường trực tiếp rơi xuống, một số khác thì liều mạng chui vào các khe nứt.

“Tôi thấy, chúng ta bây giờ tốt nhất đừng kinh động chúng như vậy, chỉ cần xua đuổi chúng đi là được rồi, đừng để chúng quay lại tìm chúng ta báo thù, được không?

Lũ rắn này rất thù dai đấy.” Vương Bàn Tử lúc này cuối cùng cũng bắt đầu có chút sợ hãi, nhìn thấy nhiều con rắn đen ngọ nguậy trước mắt, hắn cảm thấy hơi buồn nôn.

“Tôi cảm thấy bây giờ có lẽ không chịu nổi nữa rồi.

May mà dây thừng buộc chặt, nếu không tôi đã sớm rơi từ đây xuống rồi, thật quá đáng sợ.” “Vách tường phía trước trông có vẻ đặc biệt trơn trượt.

Nếu lỡ không cẩn thận, không chừng sẽ lập tức rơi xuống.

Tôi vừa nhìn rồi, dùng đèn pin hoàn toàn không chiếu được xuống dưới.” Tần Vũ luôn có sự thôi thúc như vậy.

“Tôi thấy, chúng ta bây giờ nên nhân lúc còn đang hừng hực khí thế này mà xông thẳng qua.

Chúng ta sẽ đến được nơi đó thôi.” “Có lẽ trong lòng cậu có suy nghĩ khác, nhưng tôi nói cho cậu biết, bây giờ chúng ta nhất định phải bình tĩnh.” “Cậu rốt cuộc có hiểu không, một khi chúng ta gặp nguy hiểm, nhất định không được quá hấp tấp.” Mấy người kia trông cũng đã có suy nghĩ riêng.

Tần Vũ lúc này chiếu đèn pin về phía tay mình, trong tay hắn là những con rắn dày đặc.

“Mau ném cả túi bột hùng hoàng qua đó đi.

Nếu ném qua đó, nơi này sẽ lập tức được chúng ta dọn sạch chướng ngại vật." Tần Vũ trong lòng hiểu rõ, cảm thấy khi đối mặt với tình huống này, căn bản không cần phải tranh cãi với hắn nữa.

"Mấy con rắn này, thực ra rất sợ bột hùng hoàng.

Thường thức này cậu phải biết rất rõ chứ, đúng không?" "Pin trong đèn pin của chúng ta có hạn.

Chúng ta nên nhân lúc đèn còn sáng nhất nhanh chóng hoàn thành những nhiệm vụ quan trọng.

Chúng ta phải tranh thủ thời gian, nhất định phải giữ tinh thần sung mãn." Tần Vũ không thích đi cùng những đồng đội ốm yếu, vì anh biết những người như vậy chỉ là gánh nặng, là một sự cản trở rất lớn.

"Trong quá trình đi, nhất định không được để bị rắn cắn.

Lũ rắn này tuy trông đen thui, không sặc sỡ, nhưng ở nơi này thật sự đã nuôi dưỡng ra độc tính." Tần Vũ trong lòng rất rõ ràng.

"Nếu không cẩn thận bị cắn, phải chuẩn bị tâm lý.

Nhưng tôi cũng sẽ cứu các người, yên tâm đi." "Mỗi người đều nên giữ thể lực dồi dào, tràn đầy sức sống cùng tôi xông pha trong huyệt mộ này.

Chương 490

Nhất định không được bị thương, biết chưa?" Tần Vũ nói năng dõng dạc, tiêm trước cho họ một liều thuốc phòng ngừa, bảo họ tuyệt đối không được quá hấp tấp.

"Tôi thấy những việc chúng ta đang làm bây giờ thật sự không tồi." Tần Vũ cẩn thận nhìn những người trước mắt, cảm thấy khi đối mặt với tình huống này không nên quá nóng vội.

Một số người ai nấy đều kinh hồn bạt vía, mắt trợn trừng, trông có vẻ không thể kiểm soát tốt tình hình trước mắt.

"Yên tâm đi, chỉ cần có tôi ở đây, nếu các người bị thương, tôi cũng nhất định sẽ tìm một nơi an toàn để sắp xếp cho các người.

Bây giờ chúng ta phải toàn lực ứng phó." Những người bên dưới nghe Tần Vũ nói vậy, phảng phất như được tiêm máu gà.

"Mau ném bột hùng hoàng vào trong đi, ném về phía những nơi có nhiều rắn ấy.

Thấy không, chúng ta nhanh chóng dọn sạch hết lũ rắn này là có thể vào trong rồi." "Cái hang đen ngòm này, thật không biết rốt cuộc dài bao nhiêu.

Bột hùng hoàng có đủ dùng không đây?" Vương Bàn Tử tuy sợ rắn, nhưng vào thời khắc quan trọng này vẫn giữ được lý trí.

"Ít nhất cũng phải cho chúng ta biết bên trong rốt cuộc có thứ gì chứ, không lẽ chỉ có rắn thôi à?" Tần Vũ cảm thấy vô cùng khó tin, không biết tại sao sự việc lại như vậy.

"Lúc nãy đi qua, thấy nhiều hộp sọ như vậy tôi còn không sợ, tại sao lại sợ một con vật nhỏ bé này chứ?" "Cậu căn bản không thể hiểu

được cảm giác của tôi.

Mấy cái hộp sọ đó chỉ là đồ vật đã chết, nhưng lũ rắn này lại đang sống sờ sờ, cậu biết không?" Tần Vũ hiểu ra, nếu theo logic này thì cũng có thể thông suốt.

"Dây thừng của chúng ta, may mà chuẩn bị khá đầy đủ, nếu không chỉ có thể chia từng đợt xuống thôi." "Hay là thế này đi, bây giờ chúng ta cứ ở đây, xem xem lũ rắn rốt cuộc khi nào sẽ trốn vào các khe đá, được không?" Không chừng họ sẽ phải lơ lửng giữa không trung một thời gian dài.

"Tốt nhất đừng như vậy, tôi thấy chúng ta bây giờ nên bình tĩnh lại." Hồ Bát Nhất lúc này biết rằng lão bản, nếu tiếp tục lơ lửng giữa không trung như vậy, tuyệt đối không chịu nổi.

"Một số người căn bản không chịu nổi khổ sở như vậy.

Tôi thấy chúng ta bây giờ nên đẩy họ vào trước, hoặc để họ đi đầu." Đối với họ, căn bản không cần phải nể nang gì cả.

"Thôi được rồi, bây giờ đừng ép họ làm những việc họ không thích.

Chúng ta cứ xem xem bột hùng hoàng có đủ không đã." Nếu bột hùng hoàng không đủ, cuối cùng lũ rắn vẫn sẽ bò đầy trên vách tường, căn bản không có chỗ đặt chân.

"Đừng lo lắng, lũ rắn cuối cùng chắc chắn sẽ lập tức bỏ chạy.

Nếu không có bột hùng hoàng, chúng nó cũng sẽ lập tức rời khỏi nơi này thôi." Lão bản đột nhiên lên tiếng, lúc này ánh mắt sắc như đuốc, dường như đang suy tư điều gì đó, nhìn chằm chằm vào hang rắn trước mắt.

"Lối vào nơi này, nếu bây giờ chúng ta có thể men theo nơi này đi vào, thì về cơ bản đã thắng được hơn một nửa rồi, biết không?" Lão

bản lúc này ánh mắt bắt đầu sáng lên, Tần Vũ biết ông ta chắc chắn biết một kho báu nào đó ở nơi này.

"Nhìn dáng vẻ trước đó của ông ta thì đúng là đã đến nơi này rồi, thiết bị các thứ đều đầy đủ, lại còn dọc đường gặp phải những thứ kỳ quái mà không có biểu cảm kinh ngạc là có thể nhìn ra được." "Đừng lo lắng, bây giờ chúng ta ở đây, bất kể nhìn thấy thứ gì cũng đừng hoảng hốt, vì những thứ đó đều là ảo ảnh." Lời nói này của lão bản ngược lại khiến người ta có chút lo lắng, vì nó làm người ta không phân biệt được thật giả.

"Bây giờ đừng nói nhiều nữa, chắc là do ở trong này chịu kích thích quá nhiều, bị dọa ngốc rồi." Vương Bàn Tử lúc này dụi dụi mắt, quả nhiên nhìn thấy vách tường màu đen đã hoàn toàn biến mất.

"Trời đất ơi, vừa rồi là thuật che mắt à?

Chỉ còn lại một lối vào vừa một người đi, đám rắn kia biến đâu hết rồi?" "Trí tuệ của người xưa vô cùng huyền diệu.

Bây giờ chúng ta đừng quan tâm nhiều như vậy nữa, nếu lối vào đã lộ ra, vậy thì chúng ta nên vào trong xem thử, hiểu chưa?" "Cứ thế đi vào trong, có phải không thích hợp lắm không?" Bên trong có những ánh đèn lấp lóe, Tần Vũ vô cùng tò mò, muốn xem xem bên trong rốt cuộc có ai đã vào rồi không.

"Lão bản, hay là trước đây lúc ông vào đây, rốt cuộc có lối vào nào khác không?

Tôi thấy bên trong có ánh lửa." "Một khi lũ rắn rời khỏi cửa hang, những ngọn lửa bên trong sẽ lập tức bùng cháy.

Tôi cũng không biết rốt cuộc nên giải thích đạo lý này thế nào." Chuyện này vô cùng huyền diệu, căn bản không thể nói ra nguyên do.

"Tôi biết rồi, bây giờ chúng ta nhân lúc lũ rắn chưa quay về, nhanh

chóng vào trong đi.

Nếu không bỏ lỡ cơ hội này sẽ phải đợi mấy tiếng đồng hồ nữa.” Vương Bàn Tử lúc này đi đầu, đu mình về phía trước vài cái rồi trực tiếp nhảy vào trong.

“Bên trong thật sự có một hành lang dài.

Nếu chúng ta cứ đi về phía trước như vậy, có thể đến được khu vực trung tâm.” Bây giờ họ đặt một con robot nhỏ lên con đường lát đá, con robot nhỏ cứ thế đi về phía trước dò đường.

“Bây giờ cứ từ từ đi thôi, đừng lo lắng, rắn đã không còn nữa rồi.

Người sợ rắn như tôi còn không sợ, các người chắc chắn cũng có thể an toàn vượt qua.” “Mọi người có thấy không, phía trước hình như có một cái đèn treo rất lớn, trên đó có dầu đèn đang cháy phải không?” “Bây giờ đừng vội bước vào, được không?” Tần Vũ nhắc nhở Vương Bàn Tử trước mắt, bảo hắn biết điểm dừng, đừng quá hấp tấp.

“Trước đây cậu cũng đã chịu thiệt rồi, tôi thấy bây giờ tôi nên nói rõ mọi chuyện với cậu, bây giờ đừng tham lam, biết chưa?” Nghe nói có một số huyệt mộ, một khi lấy đi những thứ quý giá, sẽ lập tức sụp đổ, không chừng còn chôn vùi người ta ở bên trong.

“Bây giờ chúng ta nên xem trước, chủ nhân của huyệt mộ này rốt cuộc có thiện chí hay không, rốt cuộc có muốn chúng ta lấy đi những đồ bồi táng này không.” Trên chiếc đèn treo khổng lồ bên trong đang cháy vài ngọn lửa nhỏ, tuy trông không lớn, nhưng đủ để chiếu sáng cả động huyệt trước mắt.

“Trời ạ, tôi chưa bao giờ thấy một cái kho lạnh lớn như vậy.

Trông thật sự cái gì cũng có, có cả một con sông ngầm.

Nếu men theo bậc thang này đi xuống, có thể đến được bệ cao

phía trên.” Chỉ cần đến được bệ cao đó, là có thể xem xem trên bệ cao đó rốt cuộc có thứ gì.

“Chúng ta bây giờ không nên chuẩn bị hai phương án, hoặc là chúng ta chia làm hai đường.” Đi về phía trước vài bước, họ thấy những dây leo màu xanh lục bí ẩn, quấn quanh những cây cột.

“Nơi này hoàn toàn không có chút ánh sáng mặt trời, cũng không có bất kỳ sức sống nào, vậy mà có thể mọc um tùm như vậy.

Dưới đó rốt cuộc có chất dinh dưỡng gì vậy?” Vương Bàn Tử lúc này vô cùng tò mò.

Tần Vũ đột nhiên nghĩ ra một chuyện, cảm thấy bây giờ nên bảo Vương Bàn Tử biết điểm dừng, đừng nhìn xuống nữa.

“Cảnh tượng bên dưới tôi nghĩ có thể sẽ khiến người ta cảm thấy hơi buồn nôn.

Nếu cậu muốn xem, tôi không cản, nhưng tốt nhất là đừng xem.” Tĩnh Tả và Tiểu Nguyệt vô cùng tò mò, hai người dìu nhau nhìn xuống một cái, quả nhiên chạy đến một góc tường bắt đầu nôn mửa.

Vương Bàn Tử vô cùng tò mò, bây giờ cũng muốn xem xem bên dưới rốt cuộc là cảnh tượng gì.

Hồ Bát Nhất cản hắn, nhưng đại khái là không cản được.

“Thôi thôi, lão Hồ, hai cô nương kia còn xem được, chẳng lẽ tôi lại không có kiến thức bằng họ sao?

Chương 491

Tôi thấy mình nên mở mang tầm mắt một chút...” Mấy chữ “mở mang tầm mắt” còn chưa nói xong, Vương Bàn Tử suýt chút nữa trượt chân ngã thẳng vào cái chum lớn bên dưới.

“Sao dưới đó nhiều xác chết thế?” Vương Bàn Tử lúc này siết chặt cổ mình.

“May mà trong lòng tôi đã có chuẩn bị tâm lý, nếu không tôi cũng giống hai cô nương kia tìm một góc mà nôn thốc nôn tháo rồi.” “Dưới đó nhiều xác chết như vậy, có lẽ là bọn trộm mộ.

Chúng ta cũng không thể xác định được thân phận của họ, trừ khi chúng ta xuống xem thử.” “Mọi người có phát hiện ra một hiện tượng kỳ lạ không?

Tuy dưới đó nhiều xác chết như vậy nhưng trông chúng không hề bị thối rữa hoàn toàn, có lẽ vì một nửa cơ thể ngâm trong nước.” Lão bản cũng đưa ra một nghi vấn.

“Trước đây lúc ông đến đây, có những xác chết này không?” Hỏi xong, Tần Vũ trong lòng liền hối hận, vì bây giờ anh cũng không chắc lão bản sẽ nói thật.

“Tôi không nói nhiều với cậu đâu, vì tôi thấy cậu đang tìm hiểu chuyện mà tôi sẽ không nói ra, cậu cũng biết tính khí của tôi rồi đấy.” Lão bản lúc này ngậm chặt miệng, không tiết lộ thêm thông tin gì cho Tần Vũ.

Có một cô gái thấy những dây leo kia rất cứng cáp, mạnh mẽ, vô cùng xinh đẹp, liền đưa tay ra định chạm vào lá của nó.

Không ngờ, vừa chạm vào chiếc lá, tay cô liền bắt đầu đen lại.

“Chuyện gì thế này?

Tay của tôi... hình như đang cứng lại.

Tuy không có cảm giác đau đớn gì, nhưng tôi cảm thấy mình không thể kiểm soát được nó nữa...” Cô gái tóc dài trông hoảng hốt, những giọt nước mắt to như hạt đậu rơi xuống.

“Được rồi, được rồi, đừng sợ, có tôi ở bên cạnh đây, sợ cái gì?” Lão bản trông rất thiếu kiên nhẫn, quay lại rồi lập tức bảo những người am hiểu kiến thức cấp cứu sau lưng mình băng bó cho cô.

“Tôi quên chưa nói với mọi người, ở đây hình như thứ gì cũng có độc.

Nếu không có sự cho phép của tôi, đừng tùy tiện chạm vào những thứ này.” Hồ Bát Nhất và Tần Vũ nhìn nhau, biết rằng lão bản này không phải là người đơn giản.

“Tôi thấy, chúng ta bây giờ nên nhanh chóng xuống xem thử, tại sao những thi thể kia lại được xếp ngay ngắn trong ao, trông lúc chết rất thanh thản.” Hiện tượng này vô cùng kỳ lạ, Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ, không lẽ họ đang làm chuyện gì đó, rồi đột nhiên bị trúng độc tập thể.

“Có một vấn đề này.

Nếu thứ đó thật sự có độc, tại sao những người này lại đi đến bên ao đó mới chết?” Tần Vũ không nói gì khác, cảm thấy bây giờ đối với mọi thứ đều đầy nghi vấn, nên quan sát kỹ lưỡng trước, động não nhiều hơn.

Mấy người họ cứ cầm đèn pin chiếu tới chiếu lui, đỉnh hang rất cao, trông như cao chọc trời, căn bản không biết phía trên lại có không gian như vậy.

“Chiếc đèn treo ở một bên rìa cũng đủ cung cấp ánh sáng rồi.

Tôi thấy chúng ta bây giờ đừng quá hấp tấp, cứ từ từ khám phá mọi thứ xung quanh trước, biết được nơi nào an toàn rồi hãy từ từ mở rộng phạm vi." Khi bước chân của họ từ từ đi xuống, họ mới cảm nhận được nơi này rốt cuộc rộng lớn đến mức nào.

"Cái hang động này trông có vẻ rất lớn, nhưng thực tế với tầm chiếu của chúng ta, căn bản không thể chiếu tới rìa, chúng ta cũng không thể phán đoán được nó có hình dạng gì." Vương Bàn Tử sợ hãi, cứ đi theo sát sau lưng Tần Vũ.

"Tôi thấy nơi này lạnh lẽo quá, không chừng lúc nào đó sẽ có một con rắn chui ra.

Bây giờ tôi ở gần Tần Vũ một chút thì tốt hơn, túi bột hùng hoàng cuối cùng đang ở trên người cậu ấy." Tần Vũ cười cười, căn bản không thèm tranh giành với hắn, cởi cái túi trên người ra rồi ném thẳng cho Bàn Tử.

"Được thôi, nếu cậu sợ đến thế, vậy tôi đưa thẳng thứ này cho cậu.

Muốn bao nhiêu cứ lấy, ăn bao nhiêu cũng được." "Thế chẳng phải tôi trúng độc chết à?

Xem ra cậu ta căn bản không có ý tốt gì với tôi cả..." "Ai, vừa rồi ai đi nhanh thế?

Đi nhanh vậy không sợ ngã xuống à?" Vương Bàn Tử ngẩng đầu nói chuyện với Tần Vũ thì thấy một người bên cạnh Tần Vũ đi nhanh như bay.

"Đúng là già rồi, người như vậy cũng có thể gặp, người muôn hình vạn trạng còn thú vị hơn những người tôi gặp ở nhà nhiều..." Lời hắn còn chưa nói hết, bên dưới "phịch" một tiếng, vang lên một tiếng rơi xuống nước rất lớn.

Sau tiếng động đó, tất cả mọi người đều vô cùng kinh hãi, nháo nhào muốn chạy lên trên.

"Đừng chen lấn, đừng chen lấn, bậc thang này quá hẹp, lan can trông có vẻ chắc chắn nhưng thực tế chỉ là đồ trưng bày, bây giờ đừng xô đẩy, biết chưa?" Tần Vũ nhắc nhở, bảo họ chú ý an toàn, nếu không cẩn thận sẽ rơi xuống cái ao bên dưới.

"Lúc đầu khi vào đây chúng ta đều đã ký một số điều khoản, nếu lúc đó xảy ra tai nạn gì khác, mọi hậu quả đều tự gánh chịu, cho nên bây giờ đừng có bất kỳ áp lực tâm lý nào." Tần Vũ lúc này, từ từ trấn an cảm xúc của những người dưới tay lão bản.

"Tôi thấy một số người, trông có vẻ như, đối với chuyện này, có chút hiểu lầm." Lúc điểm danh, đột nhiên phát hiện cô gái vừa bị ngón tay trúng độc đã biến mất.

"Cô gái vừa bị trúng độc đâu rồi?

Không phải đang băng bó vết thương ở đây sao?

Hình như không nói gì cả, tôi còn tưởng vết thương của cô ấy đã lành rồi." Mọi người cầm đèn pin chiếu vào các vách tường xung quanh và dưới chân, nghe nói thiếu một người liền bắt đầu tìm kiếm khắp nơi, nhưng hoàn toàn không tìm thấy, liền đi về phía trước vài bước.

"Trời ơi, mau nhìn kìa, người phụ nữ nằm thẳng đơ trong nước kia, phải cô ấy không?" Tần Vũ không nói gì thêm.

"Bây giờ chúng ta nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng.

Nếu những người bạn đồng hành bên cạnh chúng ta gặp phải chuyện gì kỳ lạ, chúng ta phải cố hết sức để cứu.

Nhưng nếu không cứu được, cũng đừng đánh cược cả mạng sống của mình vào đó." Tần Vũ trước đây đã đi nam về bắc, trong các

huyệt mộ đã thấy quá nhiều chuyện như vậy, cho nên anh nhắc nhở trước, sợ họ không thể chấp nhận được hiện thực trước mắt.

“Chúng ta có nên tiếp tục men theo bậc thang đi xuống không?

Tôi thấy bên dưới có thể có rêu xanh, nếu không cẩn thận cũng sẽ rơi vào cái ao đó.” “Đó không phải là cái ao bình thường đâu.” Những người xung quanh bắt đầu sợ hãi, nhưng bây giờ hoàn toàn không dám biểu hiện ra, vì sợ lão bản sẽ mắng.

“Chúng ta bây giờ không nên nghỉ ngơi ở đây sao?

Một số người thật sự khiến người ta cảm thấy rất mệt mỏi.” Một người dưới trướng lão bản, lén lút nói với Tần Vũ một câu như vậy.

“Nơi này quá quỷ dị rồi, nếu chúng ta cứ tiếp tục đi về phía trước, cuối cùng không chừng thật sự sẽ mất mạng.

Chúng tôi đều có gia đình, không thể như vậy được.” “Cái hang động trước mắt này khiến người ta cảm thấy có một sức mạnh quỷ dị.

Tôi cũng không biết nên giải thích thế nào, tôi hình như vừa thấy một bóng hình hư ảo.” Một cô gái bên cạnh bắt đầu từ từ đi về phía trước, Tần Vũ cảm thấy cô ấy có thể đã trúng phải một loại ảo thuật nào đó trong huyệt mộ.

Chương 492

Một cô gái bên cạnh bắt đầu từ từ đi về phía trước, Tần Vũ cảm thấy cô ấy có thể đã trúng phải một loại ảo thuật nào đó trong huyệt mộ.

"Cuối cùng tôi cũng biết tại sao bên trong lại kỳ lạ như vậy rồi.

Bên trong có nhiều xác chết như thế, cũng không biết đã ngâm bao lâu, vậy mà không có một chút mùi hôi thối nào." Tần Vũ vừa nói vậy, những người khác cuối cùng cũng bừng tỉnh ngộ.

"Chẳng lẽ lúc vào đây chúng ta đã bị thứ gì đó khống chế sao?

Tôi thật sự không cam tâm, rốt cuộc là chuyện gì, ai có thể giải thích được không?" Người phụ nữ vừa rơi xuống đang nổi trên mặt nước, không biết tại sao lại đột nhiên đứng thẳng dậy trong nước.

"Trời ơi, người dưới đó rốt cuộc là người hay quỷ, thấy không?

Bây giờ ánh mắt trống rỗng, đang bơi về phía trước." Tiếng nước bên trong, tuy nghe có vẻ bình thường, nhưng trong bầu không khí này, lại vô cùng khiến người ta kinh hãi.

"Đừng sợ, đó chỉ là một hiện tượng thôi.

Nếu tất cả các xác chết đều hướng về một phía, cuối cùng không chừng sẽ triệu hồi ra một loại sinh vật nào đó..." Hồ Bát Nhất lúc này bắt đầu phổ cập khoa học cho mọi người.

"Tôi cũng nghe người đời trước nói vậy, nhưng tôi thấy chúng ta đều là những người không tin vào những thứ ma quỷ này, bây giờ chúng ta không nên sợ hãi." Trong lúc nói chuyện, trên các vách tường đột nhiên xuất hiện những tiếng động lách tách.

"Chuyện gì vậy?

Tôi phát hiện nơi này hình như có tiếng của kiến trắng.

Nếu thật sự có kiến trắng, vậy thì chúng ta tiêu rồi, chúng ta nên lập tức nhảy xuống nước." Hồ Bát Nhất lúc này bắt đầu sợ hãi, cảm thấy bây giờ mình không nên quá hấp tấp dẫn dắt những người dưới tay làm những việc như vậy.

"Tôi đã quá hấp tấp rồi, bây giờ chúng ta nhanh chóng chạy xuống dưới đi, đừng để đám kiến trắng đó đuổi theo nữa." Đám kiến trắng đó, trông không hề tốt lành.

"Bây giờ nhanh lên, chúng ta rốt cuộc nên làm thế nào mới có thể men theo nơi này đi xuống đây?" "Vậy thì chắc chắn là phải dùng đèn pin chiếu đường rồi, nếu không thì bò xuống à?

Dưới đó tuy có nhiều xác chết, nhưng chúng ta cứ nhắm mắt lại, đừng coi chúng là thi thể là được, biết chưa?

Đừng sợ." Tần Vũ cẩn thận quan sát, cảm thấy bây giờ nếu đã dẫn dắt những người này vào đây thì nên chịu trách nhiệm với họ.

"Lão bản, tôi phải nói rõ với ông, nếu bên trong có bất kỳ nguy hiểm nào khác, ông nhất định phải lùi về sau để cho tôi.

Tuy tôi chưa từng đến nơi này, nhưng tôi có thể đối phó với mọi nguy hiểm bên trong." Lão Hồ kéo tay Tần Vũ, bây giờ ông không hy vọng Tần Vũ làm con chim đầu đàn như vậy.

"Được rồi, được rồi, bây giờ chúng ta nhất định phải đoàn kết một lòng.

Một khi ai gặp phải nguy hiểm, chúng ta phải ra tay cứu giúp ngay lập tức, biết chưa?" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử kiên định đứng về phía Tần Vũ, thể hiện rõ lập trường của hai người.

Lão bản nghe Tần Vũ nói vậy cũng không nói nhiều, cảm thấy nếu cứ tiếp tục phản kháng, những người khác sẽ có oán trách.

“Tại sao những thi thể này không có mùi hôi?

Chúng ta bây giờ không nên suy nghĩ một chút sao, không chừng trước khi chết, họ đã bị người khác nhét hương liệu vào trong cơ thể.” “Cũng có thể.

Mau nhìn kìa, nếu những người này có thể ôm nhau thành một khối trong nước, điều đó chứng tỏ trước khi chết, họ vẫn còn sức để bơi đến đó, hiểu không?

Bây giờ chúng ta có thể dựa vào chuyện này để đưa ra phán đoán.” “Tôi thật sự tò mò chết đi được.” “Chúng ta đã khó khăn lắm mới đến được nơi sâu như vậy, tuyệt đối không thể rời khỏi đây.” “Tôi biết rồi, yên tâm đi, nếu tôi không lấy được một món đồ quý giá nào, tuyệt đối sẽ không rời khỏi đây.

Thấy không?

Ở cuối bậc thang mà chúng ta vừa đi qua có một cỗ quan tài.” Cỗ quan tài đó trông rất bình thường, không phải quan tài gỗ, mà là một cỗ quan tài đá.

“Cỗ quan tài đá đó trông được niêm phong rất kín.

Bây giờ chúng ta chỉ cần đến đẩy nó ra là có thể xem bên trong có cảnh tượng gì.” Vương Bàn Tử lúc này đã dồn hết sức lực.

“Chúng ta bây giờ nên nghỉ chân tại chỗ hay là lập tức đi không ngừng nghỉ đến mở cỗ quan tài đó ra xem rốt cuộc có gì?” Lúc nói chuyện, ánh mắt hắn vẫn luôn dán chặt vào cỗ quan tài.

“Bây giờ cậu muốn làm gì, ánh mắt của cậu đã tiết lộ hết rồi.

Hay là thế này đi, muốn đi thì phải làm gì trước?” Ít nhất cũng nên tìm hiểu rõ hành tung của bọn họ đã.

“Hành tung của những người này rất quỷ dị.” Một người bên cạnh

lão bản chỉ vào vách tường phía trước.

“Mặc kệ đi, chuyện này thật sự có chút đáng sợ.” Đối với những chuyện như thế này, tốt nhất đừng quá hấp tấp.

“Bây giờ chúng ta đi xem thử, chất lỏng màu đen đó rốt cuộc là thứ gì, hay là chúng ta cứ thế đi qua?” Những thứ đen ngòm đó, trông như đang chảy xuống từ trên vách tường, và chảy rất chậm.

“Đừng lo lắng, chất lỏng màu đen đó, nếu các người chạm vào, ngón tay sẽ lập tức bị ăn mòn.

Bây giờ cứ xem tôi đây.” Lão bản cười một cách quỷ dị, trực tiếp đi xuống bậc thang.

“Không thể nào, bây giờ trực tiếp đi xuống từ đây, vậy chúng ta phải làm sao?” Vương Bàn Tử ở đây lập tức hoảng hốt.

“Men theo bậc thang đi xuống là một con sông nhỏ, chúng ta bây giờ không lẽ cứ thế lội qua sông sao?

Con sông nhỏ này đã ngâm xác chết nhiều năm như vậy, mùi vị cũng quá nặng rồi.” Vương Bàn Tử chưa nói hết lời, có mấy cô gái đã bắt đầu nôn khan.

“Thôi thôi, đừng miêu tả nữa, nếu cứ miêu tả tiếp, tôi nghĩ tôi mười ngày nửa tháng không cần ăn cơm nữa.” Tần Vũ vừa nhắc đến chuyện ăn cơm, bụng Vương Bàn Tử đã kêu ùng ục.

Hồ Bát Nhất vỗ vỗ vai Vương Bàn Tử, bảo hắn kiềm chế một chút.

“Cậu có thể có chút tiền đồ được không?

Xem kìa, chỉ có chuyện ăn uống là cậu gấp gáp như vậy.” “Đừng lo lắng cho mấy anh em mang thiết bị phía sau.

Trong những cái túi đó, có rất nhiều đồ hộp, vật tư vô cùng đầy

đủ, chúng ta ở đây mười ngày nửa tháng hoàn toàn không có vấn đề gì.” Lời nói này của lão bản khiến Vương Bàn Tử và một số người khác an tâm.

“Trong một địa cung như thế này, hoàn toàn không có tín hiệu.

Tín hiệu của robot của tôi cũng chập chờn lúc có lúc không.

Chương 493

Tôi thấy chúng ta tốt nhất không nên đi quá xa nhau." Cấu trúc bên trong địa cung này khiến người ta cảm thấy kỳ quái, vì nó là hình bát giác.

"Chắc chắn có lối ra được giấu ở bên trong, tôi cũng không biết nên đi ra từ đâu." "Có thể nói rõ chuyện này được không?" Những thi thể trước mắt thật sự khiến người ta không biết phải làm sao, nếu phải đi qua một cái ao như vậy, không ai có thể dễ dàng đặt chân xuống.

"Ghê tởm quá, nói thật, bây giờ thật sự không biết đặt chân xuống đâu..." Tĩnh Tĩnh và Tiểu Nguyệt vẫn đang tự trấn an, nếu một khi đặt chân xuống, thứ nước tiếp xúc với da thịt lại là nước ngâm xác chết đã lâu, thật sự có chút ghê tởm.

"Bây giờ tôi hỏi nhé, nếu có một con cương thi đang đuổi theo sau lưng các người, chỉ cần chạy qua nơi này là có thể sống sót, các người có chạy không?" Vấn đề được giải quyết vô cùng thuận lợi, sau khi Tần Vũ nói một câu như vậy, không cần nói nhiều, Tĩnh Tĩnh đã lặng lẽ đi về phía trước vài bước.

"Thấy chưa, cần phải có người ép buộc.

Nếu không ép đến một mức độ nhất định, chuyện này thật sự không giải quyết được, không chừng sẽ tiếp tục lãng phí thời gian ở đây." Vương Bàn Tử cũng cảm thấy có chút không thể chấp nhận được thứ nước đó, thật sự quá ghê tởm.

"Thứ nước đó, nếu tôi không nhìn lầm, vừa rồi tôi dùng đèn pin chiếu thử, đều là thứ nước màu vàng đục, rất sệt." Hồ Bát Nhất lúc này, vội vàng bịt miệng Vương Bàn Tử lại, vì ông biết, nếu cứ nói

tiếp, mấy cô gái kia sẽ càng khó đi xuống hơn.

“Cậu có thể nghĩ cho mấy cô gái một chút được không?

Bây giờ họ đã ghê tởm như vậy rồi, cậu nên làm gì?” Phải cho họ một chút dũng khí.

“Yên tâm đi, chỉ cần có tôi ở đây, tuyệt đối sẽ không để các người bị bất kỳ tổn thương nào.

Cô gái vừa rồi vì quá tò mò, động tay vào những dây leo đó, cho nên mới bị trúng độc.

Bây giờ thật sự nghe lời tôi, tuyệt đối sẽ không trúng độc.” Trong một ngôi mộ cổ như thế này, nhất định phải cất kỹ lòng tò mò của mình.

“Nếu muốn sống sót, thì đừng nhìn đông ngó tây, cũng đừng nhìn vào những nơi không nên nhìn, biết chưa?” Có một cô gái, vừa hay rất hứng thú với những thi thể đó, lúc này định nhìn xem, nghe Tần Vũ nói vậy, lại ngoan ngoãn quay đầu đi.

“Bây giờ, nhất định không được nói linh tinh nữa.” Tần Vũ cẩn thận nói một hồi, cảm thấy bây giờ nên men theo cái thang đi lên, nếu không cứ đi trên bậc thang này, không chừng sẽ gặp rắc rối.

“Bây giờ nếu các người cảm thấy nơi này rất kỳ lạ, có thể đi thang.” Tần Vũ đưa ra một lời nhắc nhở, trên bậc thang này rất trơn, nếu không cẩn thận rơi xuống nước thì xong đời.

Tiếng Tần Vũ vừa dứt, có một người trên bậc thang trượt chân, ngã thẳng xuống nước, làm bắn lên những bọt nước rất lớn.

Tiếng Tần Vũ vừa dứt, có một người trên bậc thang trượt chân, ngã thẳng xuống nước, làm bắn lên những bọt nước rất lớn.

Những cô gái xung quanh, lần lượt quay đầu đi, rụt cổ lại, có

người còn hét lên.

Những người không kịp quay đi, vô cùng kinh ngạc, há hốc mồm, sau khi bị một ít nước bắn vào miệng, liền nằm rạp xuống đất nôn mửa.

"Ghê tởm quá, cái mùi này..." Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai người thân thủ vô cùng nhanh nhẹn, thấy một người rơi xuống nước, phản ứng đầu tiên là lập tức nhảy đến nơi nước không bắn tới.

Đợi sóng yên biển lặng, hai người lập tức lấy dây thừng trong tay ra thắt vòng, định vớt người kia lên.

"Không cần cứu đâu.

Tôi vừa phát hiện ra, những người bị nước xác chết dính vào miệng và mũi dường như đều đã chết hết rồi." Lời Tần Vũ vừa nói xong, những người đang nôn mửa kia liền ngã thẳng xuống đất, giữa mắt và mũi họ chảy ra một ít máu.

Vương Bàn Tử vô cùng kinh ngạc, từ trước đến nay chưa từng thấy cảnh tượng như vậy, mặc dù trước đây đã đi vô số huyệt mộ.

"Điều tôi lo lắng bây giờ là, nếu dễ dàng trúng độc như vậy, vừa rồi chúng ta cũng đã chạm vào thứ nước đó, chẳng phải chúng ta cũng trúng độc rồi sao?

Chỉ là tốc độ trúng độc của chúng ta chậm hơn thôi." Tần Vũ đã đọc một cuốn sách cổ huyền bí, trong đó từng viết về một thứ.

"Nếu, một khi ngâm mình trong nước xác chết có độc, một khi bị miệng mũi dính phải, độc tố sẽ lập tức ngấm vào toàn thân.

Nhưng nếu da trực tiếp tiếp xúc thì không sao cả." Người vừa rơi xuống nước từ từ nổi lên, bây giờ sắc mặt đã tái xanh, giống như một người đã chết mười hai tiếng đồng hồ, thi thể đã cứng lại.

“Đáng sợ quá, may mà vừa rồi tôi không trượt chân ngã thẳng vào đó.” Hồ Bát Nhất lúc này, vội vàng đến rìa bậc thang, định dìu Tĩnh Tĩnh và Tiểu Nguyệt vừa nói chuyện với mình, an toàn lên trên.

“Hai cô gái này quá nguy hiểm rồi, nếu lỡ xảy ra tai nạn, bảo tôi ăn nói thế nào đây?

Từ bây giờ trở đi, hai người phải ở bên cạnh tôi không rời một bước, biết chưa?” Tĩnh Tĩnh và Tiểu Nguyệt hai người, đối với thứ nước ngâm xác chết này, lại vô cùng hứng thú.

“Hay là bây giờ chúng ta múc một chai nhỏ mang về đi.” Tiểu Nguyệt lấy ra một cái chai trong suốt, sau khi đổ đầy nước lại đậy chặt nắp chai, cất vào ba lô.

“Hay là thế này đi, bây giờ chúng ta cứ men theo bậc thang đi lên xem sao.

Bây giờ mà leo thang, không ai có đủ thể lực để leo thẳng lên trên đâu.” Tiếp theo chắc chắn họ sẽ càng thêm cẩn thận.

“Mọi người có phát hiện ra một vấn đề không?

Vừa rồi phía trên có dây leo, trông rất tươi tốt, tốc độ sinh trưởng cũng rất nhanh, nhưng bây giờ đã hoàn toàn biến mất.” Bên cạnh bậc thang phía dưới, đúng là có những dây leo giống như cây thường xuân.

“Thật sự rất kỳ lạ, cảm giác như vừa trải qua một giấc mơ vậy, chúng ta đã lập tức đến được nơi thấp nhất.” Vương Bàn Tử lúc này, đột nhiên phát hiện, lão bản đang đi về một hướng không thể tưởng tượng nổi, phía trước là những thi thể, ông ta cứ thế đi về phía đó.

“Không thể nào, bây giờ không trúng độc nữa à?” Vương Bàn Tử lúc này xoay dây thừng trong tay mấy vòng, nhẹ nhàng ném về phía trước, dây thừng siết chặt cổ lão bản.

“Mau kéo ông ta lại!

Trời ơi, nếu ông ta mà rơi xuống, lúc chúng ta ra ngoài được cũng chẳng có ai trả tiền cho tôi mất.” Vương Bàn Tử vào thời khắc quan trọng này, cũng luôn luôn nhớ đến khoản thù lao kia.

“Mau kéo ông ta lại, tôi nghĩ bây giờ ý thức của ông ta chắc chắn đang yếu đi, cho nên bị hồn ma của những thi thể này trực tiếp khống chế, giống như mấy con chồn vàng vậy.” Tần Vũ cảm thấy trong một không gian kín mít như thế này, âm khí quá nặng lại còn lạnh lẽo, nếu tâm lý xảy ra vấn đề, rất có khả năng sẽ làm ra những hành vi cực đoan.

“Một cái hang động lớn như vậy, mong là đừng xảy ra chuyện gì khác.

Số người đi cùng chúng ta bây giờ thật sự ngày càng ít đi.” Vương Bàn Tử vừa dốc toàn lực kéo lão bản lại, vừa nói với Tần Vũ.

Trong lòng hắn cũng vô hạn cảm khái.

Lúc đầu vào huyệt mộ này, đội ngũ hùng hậu hơn hai trăm người, bây giờ qua một vòng sinh tử chỉ còn lại chưa đến năm mươi người.

“Nhóm nhỏ của chúng ta cũng chỉ còn khoảng mười người, người của lão bản cũng không đến bốn mươi người, chúng ta bây giờ không nên cẩn thận hơn sao?” Tần Vũ không nói gì, cẩn thận quan sát những con đường trước mắt, những con đường này trông có vẻ an toàn.

Nhưng thực tế lại ẩn chứa nguy hiểm.

“Trên bậc thang này mọc nhiều rêu xanh như vậy, nếu chúng ta đi lên, khó tránh khỏi sẽ bị trượt ngã.” Nếu trải một ít dây thừng lên trên, đi sẽ an toàn hơn nhiều.

Chương 494

“Thấy không?

Bây giờ lập tức, lấy dây thừng trong tay ra, ném về phía trước.

Sau khi tất cả chúng ta đi qua, lại kéo dây thừng phía sau, rồi ném về phía trước.” Trong một hoàn cảnh cực đoan như thế này, đây cũng không phải là một phương pháp tồi.

“Lão bản, mau tỉnh lại đi.

Vừa rồi có lẽ ông đã bị âm khí khống chế.

Trời ơi, nếu không có tôi, bây giờ ông đã sớm biến thành một trong những cái xác kia rồi.” Vương Bàn Tử lúc này cứ đấm vào người lão bản, không ngờ, bây giờ ông ta hoàn toàn không có phản ứng.

“Nếu không phải vì thứ nước này quá ghê tởm, quá độc, bây giờ tôi chỉ muốn múc một ít nước, rồi trực tiếp tạt vào mặt ông ta.” Vương Bàn Tử vừa nói, vừa đá một cước vào bụng người kia, không nặng không nhẹ, vừa đủ để đá người đó tỉnh lại.

“Vừa rồi có chuyện gì vậy?

Sao tôi lại nằm trên đất?” Người kia ôm bụng, bây giờ hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Vừa rồi ông không biết tình hình nguy hiểm đến mức nào đâu.

Nếu không có tôi, ông đã sớm rơi xuống rồi, biết chưa?” Lão bản lúc này nhìn dòng nước âm u trước mắt, cảm thấy đặc biệt đáng sợ, lúc này vừa nhìn vừa lùi lại vài bước.

“Vừa rồi tôi cảm thấy dòng nước này rất trong xanh, dường như tỏa ra một mùi hương quyến rũ, cứ thế trực tiếp hấp dẫn tôi đi về

phía trước...” Những cô gái phía sau vô cùng kinh hãi, có người không chịu nổi nữa, trực tiếp khóc lóc ở đó.

“Thôi thôi, có thể đừng yếu đuối như vậy được không?

Trước đây các người theo tôi làm gì?

Nếu không có gan dạ thì đừng theo tôi vào đây.” Lão bản lúc này đã trở lại dáng vẻ thường ngày.

Vương Bàn Tử lúc này trong lòng thầm nghĩ, bây giờ mong là ông ta đừng truy cứu, vừa rồi là ai đã đá ông ta một cước tỉnh lại.

“Bụng tôi không biết làm sao, hình như hơi đau.

Vừa rồi có chuyện gì vậy, tôi có va vào đá hay gì không?” Vương Bàn Tử vội vàng chỉ vào tảng đá trước mắt.

“Vừa rồi lúc kéo ông lên, ông nặng quá, không cẩn thận để bụng ông va vào tảng đá này, thật quá kinh hiểm, ông không biết cảnh tượng lúc đó đâu...” Vương Bàn Tử sau khi chuyển chủ đề thành công, thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ đối mặt với một hang động vô cùng rộng lớn, đèn pin của họ hoàn toàn không thể chiếu tới rìa.

“Trên hang động này, dường như đang có một ít chất lỏng màu đen chảy xuống.

Bây giờ tôi cũng không thể phán đoán được đó là thứ gì, chúng ta nên rời khỏi đây ngay lập tức.” Lúc đi về phía trước, bậc thang phía trước không biết tại sao đột nhiên sụp đổ, biến thành một vách đá.

“Trời ơi, tôi không cẩn thận chạm vào cơ quan gì sao?

Vừa rồi bên cạnh đúng là có một tấm bia đá, tôi chỉ sờ một cái thôi mà...” Vương Bàn Tử vô cùng bực bội, lúc này vô cùng hối hận, chỉ vì sờ vào bia đá mà con đường phía trước đã biến mất.

“Vừa rồi, cậu nói nhìn thấy bia đá ở đâu?

Bia đá nào?” Tần Vũ từ trong lời nói của hắn bắt được điểm mấu chốt.

“Vừa rồi đấy, lúc nói chuyện, bên tay phải tôi có một tấm bia đá.” Mấy người đi lên, hai ba người một hàng, Tần Vũ đi bên trái, hoàn toàn không nhìn thấy tấm bia đá đó.

“Bây giờ lập tức dẫn tôi đến đó, không xa nơi này chứ?” Bậc thang trông rất cũ nát, thậm chí nếu không cẩn thận sẽ bị giẫm sập ngay lập tức.

“Một số người, lập tức mang dây thừng đi không ngừng nghỉ lên trên, thẳng đến bệ cao đó, đến bên cạnh quan tài đợi chúng tôi, nhưng đừng mở quan tài, biết chưa?” Nhắc đến quan tài, Tần Vũ trong lòng lại bắt đầu lo lắng cho cỗ quan tài vàng kia.

Họ đã chia làm hai nhóm, một nhóm tiếp tục khám phá dưới cái hố lớn, nhóm còn lại ở trên khiêng cỗ quan tài vàng.

Nếu lỡ không chịu nổi sự cám dỗ của tiền bạc, ở trên đó đánh nhau, người đánh người, thì cảnh tượng đó không thể kiểm soát được.

Tần Vũ lắc lắc đầu, cảm thấy bây giờ không phải là lúc nghĩ đến những chuyện này.

“Trên tấm bia đá này, tôi thấy chúng ta nên cẩn thận phân biệt một chút, trên đó có một ký hiệu kỳ lạ, rốt cuộc có ý nghĩa gì?” Tần Vũ đã chuẩn bị từ trước, nhưng hắn hoàn toàn không nhận ra được chữ Giáp Cốt, mặc dù có một vài văn tự thượng cổ nhưng cũng cần phải nghiên cứu kỹ lưỡng.

Sau khi đến bên tấm bia đá, hắn không khỏi kinh ngạc.

“Đúng như dự đoán, thứ này thật sự không phải thứ tôi có thể nhận ra.” “Tôi đột nhiên nghĩ ra một chuyện, thuộc hạ của lão bản

không phải có một chuyên gia khảo cổ sao?

Đã là chuyên gia thì chắc chắn có thể nhận ra những ký hiệu này chứ." Vương Bàn Tử đột nhiên nhảy lên, dù bậc thang rất chắc chắn nhưng gã vẫn hết sức cẩn thận.

"Hay là vầy đi, mọi người cứ đợi ở đây, tôi đi gọi ngay mấy chuyên gia khảo cổ đến." "Cái vị giáo sư Lưu kia chắc chắn biết ý nghĩa của những ký hiệu này.

Nếu chúng ta nhận ra được, chẳng phải sẽ bớt đi được một đoạn đường vòng sao?" Tần Vũ gật đầu, những lời này cũng có lý, hiện tại đúng là nên làm như vậy.

"Ký hiệu trên tấm bia đá này khiến người ta cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng lại không thể nhận ra rốt cuộc là gì, cứ như đã từng thấy ở đâu đó rồi." Tần Vũ cẩn thận hồi tưởng, từ từ mò mẫm trên tấm bia đá.

Không ngờ rằng, bên trong những rãnh lõm này lại có những mấu lồi nhỏ.

"Chết tiệt, lúc nãy Bàn Tử sờ vào chẳng phải đã vô tình kích hoạt cơ quan nhỏ bên trong rồi sao?" Tần Vũ nghĩ rằng nếu những người khác không nhận ra các ký hiệu này thì chắc chắn cũng sẽ dùng tay sờ thử vào các rãnh lõm.

Theo thói quen này, chắc chắn sẽ khởi động cơ quan phía trước, khiến bậc thang lập tức sụp xuống.

"Tôi thấy trí tuệ của người xưa quả thật sâu rộng, không phải là thứ mà chúng ta có thể tùy ý phỏng đoán." Khi Tần Vũ nói ra những lời này, Bàn Tử lập tức hiểu ý của hắn.

"Vậy được, tôi đi xem thử trước rồi quyết định.

Sau đó tôi sẽ vừa dụ vừa dỗ giáo sư Lưu, bắt ông ta phải đến

cạnh quan tài xem thử.” “Cậu đừng xem thường, ông ấy cũng rất có đạo đức nghề nghiệp.

Nếu biết ở đây có một tấm bia đá thần bí như vậy, có cản cũng không cản được, nhất định sẽ đòi xem cho bằng được.” Vị giáo sư Lưu này trước đây đã nghiên cứu những ký hiệu này đến mức xuất thần nhập hóa.

Có lần lúc nghỉ ngơi, ông ta lấy ra một cuốn sách cổ để đọc.

Khi đó Tần Vũ cũng thấy hứng thú nên ngồi bên cạnh liếc qua vài lần.

Chương 495

Nghĩ đến đây, Tần Vũ bỗng vỗ mạnh vào đầu mình, cuối cùng hắn cũng nhớ ra đã thấy ký hiệu này ở đâu rồi, chính là trong cuốn sách cổ đó.

Mặc dù không hoàn toàn chính xác, nhưng rất tương tự, bất kể là nét bút hay hình dạng tổng thể đều giống nhau.

"Có phải rất giống với chuyện tôi gặp phải bên ngoài mộ huyệt không?" Hắn từng thấy những ký hiệu tương tự được khắc trên một cái mai rùa ở sạp hàng rong.

Tần Vũ lúc này cuối cùng cũng hiểu ra, đây không phải là lần đầu tiên ký hiệu này xuất hiện trước mặt hắn.

"Bàn Tử, cậu mau đi ngay đi, ngăn giáo sư Lưu lại.

Nếu ông ta nhìn thấy những ký hiệu này, chắc chắn sẽ vô cùng kinh ngạc và phấn khích." Tần Vũ nói những lời này với vẻ đầy cảm khái.

"Trước đây tôi chưa từng biết, làm một việc mà lại có thể khiến người ta cảm thán đến vậy.

Trên thế giới này, những điều tôi không biết quả thực quá nhiều." Vương Bàn Tử thấy Tần Vũ cảm khái như vậy, biết rằng sự việc có lẽ đã có manh mối.

"Nếu đã như vậy, chẳng phải chúng ta nên nhanh chóng phân biệt ý nghĩa của các ký hiệu này sao?

Cả cái rãnh nhỏ và cơ quan nhỏ mà cậu vừa nói nữa?" Vương Bàn Tử vừa hứng khởi chạy lên trên vừa hỏi Tần Vũ.

Không ngờ, đúng lúc này chân gã trượt một cái, ngã nhào từ trên

bậc thang xuống.

May mà chỗ gã ngã là một khúc cua, không rơi thẳng xuống dưới.

Sau khi trượt qua vài bậc thang, gã mới bắt đầu rơi xuống.

Ngay lúc đó, Tần Vũ nhanh tay lẹ mắt, trong tay hắn vừa hay có một đoạn dây thừng khác, hắn lập tức ném ra, quấn chặt lấy eo Vương Bàn Tử.

"Bám chắc vào sợi dây, tuyệt đối không được buông tay, biết chưa?" Tần Vũ không có ý gì khác, hắn không thể để bất kỳ người anh em thân thiết nào biến mất ngay trước mắt mình.

Phải để Hồ Bát Nhất đến giúp ngay mới được.

Vừa rồi Tần Vũ bảo anh ta đi thẳng lên chỗ quan tài, chắc chắn trên đường đi không hề dừng lại.

"Bàn Tử, cậu phải cố gắng chịu đựng, nhất định không được bỏ cuộc, biết không?" Vương Bàn Tử cũng biết buông tay là chết, nên gã ra sức bám chặt lấy sợi dây.

Tần Vũ ghì chặt sợi dây, quyết không để Bàn Tử rơi xuống.

"Bên dưới toàn là thi thể, cậu phải dồn hết ý chí vào đôi tay của mình..." Từng chữ của Tần Vũ như nghiến ra từ kẽ răng.

Lúc này hắn có chút phân thân bất lực, nếu đi lên gọi Hồ Bát Nhất xuống thì không thể.

Chỉ có một cách, đó là đợi họ nhận ra có điều không ổn và quay lại xem xét.

"Trong túi áo của cậu có một cái còi." Vương Bàn Tử lúc này trong cái khó ló cái khôn, nhìn thấy trong túi áo của Tần Vũ có một sợi dây nhỏ thò ra.

"Là lão bản phát cho, chắc cũng chẳng có tác dụng gì.

Lúc đó chắc ông ta cũng không nghĩ chúng ta sẽ gặp phải tình huống nguy hiểm thế này, chỉ phát cho có lệ thôi." Tần Vũ liếc nhìn bên phải mình, tấm bia đá đang ở đó.

Nếu buộc sợi dây vào tấm bia này, ít nhất có thể cầm cự được một lúc.

"Từ từ di chuyển sang bên một chút." Chỉ một bước chân, nhưng Tần Vũ mất khoảng năm phút mới buộc được sợi dây vào tấm bia đá.

"Nguy hiểm quá, nguy hiểm quá." Buộc xong sợi dây, Tần Vũ thở phào nhẹ nhõm, lấy chiếc còi trong túi ra rồi thổi một hơi thật mạnh.

Giây tiếp theo, Tần Vũ nghe thấy bậc thang phía trên có rung động nhẹ.

"Họ sắp tới rồi, Bàn Tử, cố gắng lên." Không biết tại sao, bên dưới bậc thang đột nhiên bốc lên một mùi hôi thối nồng nặc.

"Trời đất ơi, thối chết tôi rồi." Bàn Tử lúc này rất muốn đưa một tay lên bịt mũi, nhưng cuối cùng mạng sống vẫn quan trọng hơn.

"Lão Tần, mau kéo tôi lên đi.

Bây giờ tôi có rơi xuống cũng không chết, chỉ sợ bị hun chết ở đây thôi." Mùi trong hang động đã thay đổi, điều đó cho thấy chắc chắn có thứ gì đó đã xuất hiện, hoặc đã có sự thay đổi tinh vi nào đó xảy ra.

"Bất kể thế nào, tình hình này khiến người ta cảm thấy có chút đáng sợ." Hồ Bát Nhất vội vã chạy xuống.

Khi đến bậc thang bên dưới, anh ta đột nhiên thấy Bàn Tử đang treo lủng lẳng bên mép cầu thang như một chùm nho.

"Sao lại không cẩn thận thế?

Cầu thang này trơn như vậy, tôi đã nhắc cậu rồi, lúc lên xuống phải bám vào dây thừng chứ." Hồ Bát Nhất tuy mắng vậy nhưng vẫn

lao thẳng về phía Bàn Tử.

“Mép cầu thang này có vẻ không trơn lắm, nếu cậu mà lao lên, giống như lão bản lúc nãy đập thẳng bụng vào thì chẳng phải đau chết sao?” Hồ Bát Nhất cố ý nói đùa với Bàn Tử, biết rằng lúc này gã sẽ không phản bác.

“Nhanh lên, dùng một tay kéo người lên, tay kia lấy dây thừng ra quấn quanh lòng bàn tay, có thể tiết kiệm được chút sức lực.” Hồ Bát Nhất chỉ cho Bàn Tử một phương pháp, sau đó đến bên cạnh Tần Vũ.

Hai người cùng nhau kéo Bàn Tử lên.

“Đúng là không yên tâm chút nào.

Nếu không phải có lão Tần, bây giờ cậu đã sớm rơi vào đống thi thể kia rồi.” Tần Vũ nhìn Hồ Bát Nhất rồi nhắc nhở, không biết tại sao bên trong lại có một mùi hôi thối rất kỳ lạ.

“Không lẽ là do mấy cái xác kia tỏa ra?” Bàn Tử được kéo lên bậc thang, thở hổn hển.

Vừa rồi gã căn bản không có tâm trí nghĩ nhiều, bây giờ cuối cùng cũng có thể cùng Tần Vũ suy đoán.

“Có thể là do chúng ta mang dưỡng khí vào, nơi này vốn ở trong trạng thái bán khép kín, nên mới đột ngột có sự thay đổi về mùi.” “Anh nói cũng rất có khả năng.” Những thi thể bên dưới trông có vẻ đã mục rữa nghiêm trọng, một số khác lại không có bất kỳ thay đổi nào, giống như xác ướp.

“Tóm lại, tôi thấy chúng ta nên rời khỏi nơi thị phi này ngay lập tức, nếu không không chừng sẽ thật sự đụng phải thứ gì đó quái dị.” Tần Vũ lúc này khởi động lại cơ quan.

“Vừa nãy lúc đi lên, bậc thang này không phải đã tự động nâng lên sao?” Tần Vũ mong chờ câu trả lời của Hồ Bát Nhất.

Không ngoài dự đoán, Hồ Bát Nhất quả thực đã gật đầu.

Chương 496

“Biết tại sao không?

Vì tôi cũng đã đóng lại cơ quan đó rồi.” Hồ Bát Nhất kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ Tần Vũ có thể tìm ra vị trí cơ quan trong thời gian ngắn như vậy.

“Trên đường đi lên, cậu có gặp phải thứ gì kỳ lạ không?” Hồ Bát Nhất lúc này ghé vào tai Tần Vũ thì thầm một bí mật.

“Thứ khác thì không có, nhưng bên đường có một cái đình nhỏ hai tầng, giống như miếu thờ Thổ Địa Công vậy.” Tần Vũ gật đầu, trong các sách cổ huyền bí cũng không có miêu tả tương tự.

“Lát nữa khi chúng ta đi lên, cậu chỉ cho tôi xem.” “Vừa rồi bậc thang này rốt cuộc đã nâng lên như thế nào?” Nếu chạm vào vật lồi ra bên trong ký hiệu đó, cơ quan sẽ lập tức khởi động.

“Chính là trên tấm bia đá này.” Tần Vũ lúc này định biểu diễn cho Hồ Bát Nhất xem.

Không ngờ rằng, sau khi ấn hòn đá nhỏ lồi ra vào trong, bậc thang phía trước căn bản không có bất kỳ phản ứng nào.

“Cậu nói với tôi đây là cái gọi là cơ quan sao?” Tần Vũ bây giờ không dám nói bừa nữa.

“Rõ ràng vừa rồi chính là chỗ này, nó có liên quan đến bậc thang.

Tôi nghĩ có lẽ chỗ này đã xảy ra sai sót, hoặc là, vừa rồi tôi đã dùng lực quá mạnh.” Rêu xanh trên bậc thang này không biết tại sao, có lẽ vì có quá nhiều người qua lại nên đã bị mài mòn hết.

“Sợi dây thừng này xem ra đúng là thứ có thể dùng ở mọi nơi.

Chúng ta mau thu lại đi, đừng vứt đi nữa.” Tần Vũ lúc này cảm thấy đã nghỉ ngơi đủ, hắn không muốn tiếp tục nhàn rỗi nữa, nghĩ rằng bây giờ nên cùng mọi người đi lên.

“Mọi người có phát hiện ra một vấn đề không?

Phía trên kia hình như có chút ánh sáng le lói, rốt cuộc là nến sáp hay dầu đèn vậy nhỉ?” Khả năng quan sát của Vương Bàn Tử rất mạnh, gã đã sớm chú ý đến điểm này.

“Nếu cứ đi theo hướng này lên trên, không chừng sẽ trúng kế.

Chúng ta bây giờ nên làm theo những gì mình nghĩ trong lòng, hiểu không?” Đi theo bậc thang này lên trên, không ai có thể biết chắc rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

“Nguy hiểm quá, tôi vừa rồi hình như thấy một cái giá đỡ rất cao.” Tần Vũ dụi dụi mắt, quan sát kỹ hơn, quả thực đúng là như vậy.

“Đây không phải là điềm tốt, chứng tỏ trước chúng ta đã có người đến đây.” Một cái giá đỡ, giống như những giàn giáo thường được dựng ở các công trường xây dựng.

“Nếu chúng ta trèo lên đó, không chừng có thể nhìn ra được người ta dựng cái giá đỡ này để làm gì.” Tần Vũ không để ý đến Vương Bàn Tử, ngược lại đi về hướng đó.

“Cậu bây giờ không còn cẩn thận nữa rồi, từ sau khi cứu được cậu, gan của cậu to ra hẳn.” “Ầm ầm ầm...” Bậc thang phía trước đang từ từ trượt xuống.

“Thấy chưa, thấy chưa, nơi này cuối cùng cũng sụp xuống.

Tôi nghĩ, chúng ta tốt nhất nên cùng nhau đi xuống, đông người sức mạnh lớn mà.” Vương Bàn Tử không muốn đơn độc chiến đấu, bây giờ gã muốn từ đây xuống, kéo thêm vài người cùng đi.

“Mẹ ơi, tôi thấy bên dưới có rất nhiều xương trắng.” Tần Vũ nhìn theo hướng của Vương Bàn Tử, quả thực dưới cái hố lớn kia có mấy lớp xương chồng chất lên nhau, không còn nhìn thấy mặt đất nữa.

“Nơi này không phải là một bãi chôn người chứ?” Kinh nghiệm của Vương Bàn Tử tương đối phong phú, gã hiểu khá nhiều về những chuyện này.

“Nếu nơi này là một nơi không có chuyện gì xảy ra, thì âm khí đặc biệt nặng.

Chúng ta phải rời khỏi đây ngay lập tức, nếu không sẽ bị âm khí này ập vào mặt.” Nếu nơi này không có đèn pin, sẽ là một nơi tối tăm không thấy mặt trời.

Những thi thể này chất đống ở đây, nếu bị người khác xông vào nhìn thấy thì vô cùng đáng sợ.

“Đáng sợ quá, tôi thấy trên một số thi thể hình như có côn trùng bò lúc nhúc, mọi người có phát hiện không?” Nếu thật sự có loại côn trùng này, e rằng sẽ gây ra ảnh hưởng rất tồi tệ, cuối cùng không chừng sẽ gặp phải thứ gì đó.

“Trời đất ơi, mau nhìn mấy con côn trùng kia kìa, chúng đang từ từ lan ra khắp vách tường, thật là buồn nôn quá đi.” Hồ Bát Nhất bây giờ không làm gì nữa, muốn dẫn Tần Vũ cùng rời khỏi nơi này.

“Bàn Tử còn đang ở đây, nếu bây giờ không cẩn thận rơi xuống từ đây, cậu có biết hậu quả không?” “Vừa rồi chỉ chạm vào một cơ quan mà đã xảy ra biến cố lớn như vậy, chúng ta bây giờ phải tiến từng bước vững chắc.” Tần Vũ trong lòng hiểu rõ, nếu không chú ý mà xảy ra vấn đề khác, tuyệt đối không thể trực tiếp đi xuống, vì bây giờ hắn phát hiện ra một cái ao nước rất lớn, bên trong lững lờ trôi mấy cái xác.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tôi hoàn toàn không hiểu nổi?” Tần Vũ cứ nhìn chằm chằm vào cái ao nước đó.

“Sao chúng có thể yên ổn ở đây như vậy được, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì rồi, tin không?” Tần Vũ quan sát kỹ lưỡng, không biết tại sao, có lẽ vì hoa mắt, hắn cảm thấy những thi thể kia hình như đã động đậy.

“Lão Hồ, mau nhìn xem, những cái xác ngâm dưới nước kia có động đậy không?” Hồ Bát Nhất vốn đang hứng khởi lắng nghe, sau khi Tần Vũ nói xong một câu hoàn chỉnh, anh ta liền vỗ vào vai hắn.

“Tôi thấy cậu cố ý dọa tôi đúng không?” Tần Vũ từ trước đến nay không bao giờ nói đùa về những chuyện này, nhưng không ngờ hắn lại thấy một cái xác khác cử động.

Cái xác đang từ từ cử động đó chính là cô gái nhỏ bị rơi xuống từ trong đội của họ lúc trước.

“Mau nhìn xem.” Nếu tất cả những thi thể này đều bắt đầu hoạt động, hậu quả sẽ khôn lường.

Một cảm giác sương mù mờ mịt đang dâng lên từ bên dưới, Tần Vũ cảm thấy bây giờ nên tìm một nơi để trốn đi.

“Thứ này không phải có độc chứ, nếu bây giờ hít phải, cuối cùng không chừng sẽ giống như cô gái kia, lập tức biến thành ma.” Tần Vũ bảo Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cố hết sức chạy lên trên.

Khi mấy người đang chạy, Tần Vũ đột nhiên nhìn thấy hy vọng.

“Vừa rồi ở đó có một cánh cửa nhỏ, mọi người không phát hiện ra sao?

Tôi hy vọng chúng ta có thể quan sát kỹ hơn một chút, đừng qua

loa như vậy được không?" Vương Bàn Tử đột nhiên giẫm nát một thứ gì đó, cúi đầu nhìn xuống thì ra là xương người.

"Trời đất ơi, tại sao nơi này lúc nào cũng có người chết..." Tần Vũ quan sát kỹ một lúc lâu, thấy hộp sọ của những người này đều có một đặc điểm, đó là đều thiếu một mảng, có một lỗ thủng lớn.

"Thật không đơn giản, mọi người có phát hiện ra những người này đều chết một cách bất đắc kỳ tử không." Hồ Bát Nhất lúc này vẫn giữ được lý trí.

"Cánh cửa nhỏ này chúng ta không thể đi, một khi chui vào, cuối cùng không chừng sẽ gặp phải những thứ kỳ quái." Trong một ngôi mộ như thế này, phương pháp bảo toàn tính mạng nhất là có thể đi đường lớn thì cứ đi đường lớn.

"Bây giờ quay đầu lại xem đi, chúng thật sự động đậy rồi, dọa chết tôi rồi." Mép mộ huyệt trông không có động tĩnh gì, nhưng những thi thể bên dưới lại đột nhiên nhảy dựng lên.

"Trời ơi, bây giờ mau tránh sang một bên để những thi thể đó không chú ý đến, một khi bị cắn, không chừng sẽ lập tức biến thành thứ giống như chúng, người không ra người, quỷ không ra quỷ." Tần Vũ lúc này đã mất đi lý trí.

Bàn Tử lúc này kịp thời kéo Tần Vũ lại.

Chương 497

"Cánh cửa nhỏ kia trông âm u đáng sợ, nếu bây giờ chúng ta đi vào, e rằng không thể sống sót ra ngoài được.

Chúng ta cứ đi theo lộ trình của đội lớn lên trên đi." Mặc dù có thể trốn được nhất thời, nhưng không thể trốn được cả đời.

Một bộ xương khô đã nói rõ tất cả, nơi này đầy rẫy nguy hiểm.

"Hồ Bát Nhất, cậu mau dẫn Bàn Tử rời khỏi đây đi, tôi muốn vào trong cánh cửa nhỏ kia xem thử, biết đâu đó là một con đường sống." "Tôi không tin, nơi này có nhiều hài cốt như vậy, chẳng lẽ tất cả đều chết hết sao?

Có lẽ sẽ có sức mạnh thần kỳ nào đó?" Nơi này không lệch đi đâu được, quả thực có những hộp sọ vương vãi khắp nơi, giống như những hòn đá bình thường.

"Trong ngôi mộ này, thật sự kỳ lạ quá.

Có lẽ vì ở đây quá lâu, tôi thấy những thứ này cũng không còn thấy kỳ lạ nữa." Tay của Vương Bàn Tử vẫn luôn nắm chặt sợi dây thừng, bây giờ gã không dám vứt sợi dây cứu mạng này đi nữa.

"Nơi có ánh sáng phía trên kia là nơi đội lớn đến.

Ở đó dù sao cũng an toàn hơn, vì có nhiều người mà." Đám quân thi thể kia, nếu chú ý tấn công, ít nhất cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Rốt cuộc thứ gì đã kích hoạt những thứ bên dưới, Tần Vũ vẫn luôn suy nghĩ nát óc.

"Không phải là dương khí trên người chúng ta đã trực tiếp xung đột với chúng sao?

Thật không thể tin nổi.” Cái hang động vừa rồi, không biết tại sao đã bị bịt kín hoàn toàn, những dây leo kia đã mọc um tùm, che lấp nơi đó không còn giống một lối vào nữa.

“Còn nhớ những dây leo lúc chúng ta mới vào không?” Tần Vũ vừa từ từ đi lên bậc thang, vừa bảo Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử quay đầu lại nhìn.

“Thật là kinh khủng quá, bây giờ chúng ta không còn đường lui nữa rồi, chỉ có thể liều mạng đi về phía trước.” Trong nước đột nhiên vang lên tiếng nước bắn tung tóe, như thể có thứ gì đó từ trong nước đột ngột bay ra.

“Mau chạy đi, trời ơi.” Vương Bàn Tử lúc này ba chân bốn cẳng bỏ chạy, không ai nhìn ra gã là một người sắp nặng đến hai trăm cân.

Nếu bị truy đuổi trực tiếp như vậy, e rằng không đơn giản.

“Đây không phải là một cái bẫy sao?

Bây giờ chúng ta đã rơi vào một mê cung rồi.” Lão bản hiện đang ở trên cùng.

Nếu không có gì sai sót, bây giờ về cơ bản đã đến nơi đặt quan tài, điểm cao nhất đó.

“Cấu trúc của hang động này trông rất phức tạp, phía trước có một khoảng đất trống rất lớn mà chúng ta chưa khám phá.” Vương Bàn Tử thở hổn hển, vừa chạy vừa quay đầu lại xem, những thứ kỳ quái kia rốt cuộc có đuổi kịp không.

“Thật là gặp quỷ rồi, trước đây tôi vào mộ lâu như vậy cũng chưa từng gặp phải thứ gì như thế này.” “Con cương thi già bên trong không phải đã sống lại rồi chứ?” Vương Bàn Tử đột nhiên nghĩ đến chuyện này.

Một bóng đen khổng lồ bị những thi thể kia bao bọc, không biết là

sức mạnh gì đã đẩy nó tiến về phía trước.

“Thứ này rốt cuộc là gì?

Cương thi đại vương?” Tần Vũ cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng cũng không lên tiếng.

“Chuyện này tốt nhất nên bình tĩnh lại một chút.

Ít nhất chúng ta nên làm rõ đối phương là người hay quỷ, sau đó chúng ta hãy ra tay, đúng không?

Nếu không thì thật sự không dễ xử lý.” “Xuất hiện ở một nơi như thế này, cậu nghĩ là người hay quỷ?” Đám người của Vương lão bản đã sớm bị bỏ lại ở những khúc cua ngoằn ngoèo bên ngoài, không thể nào đuổi kịp nhanh như vậy.

Thứ có thể ở lại một nơi âm u ẩm ướt lâu như vậy, chắc chắn không phải là người bình thường.

“Biết đâu là một người sống sót ở đây thì sao, chắc chắn là người muốn trộm mộ, chỉ là sau đó không biết đã xảy ra biến cố gì...” “Này, cậu có nghĩ rằng cách nói của mình có thể đứng vững được không?” Chuyện này khiến hắn cảm thấy có chút không ổn.

“Tôi thấy mắt nó đỏ ngầu, không giống người bình thường chút nào.

Người bình thường làm gì có nhãn cầu to như vậy.” Vương Bàn Tử đeo lên một cặp kính tròn nhỏ.

“Nếu không nhanh chóng chạy thoát thân, không chừng thật sự sẽ bỏ mạng ở đây.” “Cái thứ đó trông có vẻ muốn truy đuổi chúng ta đến cùng.

Bây giờ chúng ta tuyệt đối không thể đi vào cánh cửa nhỏ kia, tôi không đồng ý.” Tần Vũ không quan tâm, hắn bảo Hồ Bát Nhất dẫn

Vương Bàn Tử nhanh chóng chạy lên trên.

Gặp phải con đường không rõ ràng như thế này, nhất định phải khám phá thử mới được, nếu không thì căn bản không biết rốt cuộc là đường chết hay đường sống.

"Đường của tôi bị chặn rồi, những dây leo kia đã mọc đầy phía trên bậc thang, bây giờ tôi có đi cũng không được." "Cậu căn bản không hiểu ý của tôi, cũng không biết sự nghiêm trọng của sự việc." "Cánh cửa nhỏ kia không chừng là con đường sống duy nhất của chúng ta.

Mọi người cứ đợi ở phía trên, nếu chúng đuổi kịp, hãy lấy những ngọn đuốc trong tay ra, đốt hết lên, vây thành một vòng tròn, cuối cùng chúng sẽ không dám đến gần." Bất kể là sinh vật hay hoạt vật, cuối cùng chắc chắn sẽ rất sợ hãi ngọn đuốc.

"Hiểu ý của tôi rồi chứ, mau đi đi." Vương Bàn Tử lúc này thở dài một hơi, sau đó nắm lấy vai Hồ Bát Nhất, liều mạng chạy về phía trước.

Tần Vũ thì lách mình vào cánh cửa nhỏ tối tăm phía trước.

Ban đầu hắn nghĩ đó sẽ là một hành lang dài, không ngờ bên ngoài lại đột ngột có gió lạnh thổi vào.

Nơi này lại thông ra bên ngoài.

Bên cạnh có một dấu chân rất rõ ràng, nhưng nhìn kích thước thì có lẽ là của một người phụ nữ để lại.

"Chẳng lẽ nơi này còn có người khác?" Tần Vũ nhỏ giọng tự lẩm bẩm một câu, không ngờ bên hông hắn đột nhiên bị một thứ gì đó chĩa vào.

"Đừng nói chuyện, nói nữa tôi giết anh." Tần Vũ lúc này rất ngoan ngoãn, từ từ giơ hai tay lên.

May mà lúc vào hắn đã giấu kỹ vũ khí.

Nếu không phải chuyện này có chút bất ngờ, Tần Vũ đã không mạo hiểm như vậy.

“Cô là ai?” Tần Vũ lúc này không hề quay đầu, hắn biết người phụ nữ trước mặt chắc chắn không phải là nhân vật đơn giản, chắc chắn thân mang tuyệt kỹ.

“Nếu không thì nói cho tôi biết, cô đang chờ đợi điều gì ở đây?

Tại sao lại luôn trốn trong bóng tối?

Chương 498

Hay là tôi mạo muội hỏi một câu, không phải cô đã theo dõi chúng tôi từ đầu rồi chứ?" Người phụ nữ này trông có vẻ biết chút võ công.

"Đừng nói nhảm nữa, bây giờ mau nói đi, các người có bao nhiêu người?" Tần Vũ không nói bừa, hắn biết bây giờ nên thuận theo người phụ nữ này.

Về thân phận của cô ta, lát nữa chắc chắn có thể moi ra được.

Sau chuyện này, Tần Vũ ngược lại thấy thả lỏng, không ngờ lại đột nhiên vang lên một trận tiếng gõ cửa dồn dập.

"Cô có đồng bọn ở đây à?" Tần Vũ cẩn thận hồi tưởng, lúc đó cánh cửa kia hình như đúng là cửa gỗ.

Tiếng "bộp bộp bộp" như gõ vào tim hắn.

Những thứ đuổi theo sau lưng, rốt cuộc là người hay quỷ, không thể phán đoán được.

Nhưng người phụ nữ này trông có vẻ có thân nhiệt, Tần Vũ cuối cùng cũng yên tâm phần nào.

"Không phải là một nhóm khác, những tên trộm mộ vào đây, hay là vào để khảo sát?" Hỏi xong câu đầu tiên, Tần Vũ bổ sung thêm câu thứ hai, bây giờ không thể chọc giận người phụ nữ trước mặt.

Trong tay cô ta là một con dao nhỏ, trông có vẻ đã được mài vô số lần, chỉ cần khẽ lướt qua cổ hắn là sẽ lập tức chảy máu đến chết.

Lực tay của cô ta rất lớn, thân là một người đàn ông chưa chắc đã là đối thủ của cô.

"Người gõ cửa bên ngoài là người hay quỷ, lúc tôi chạy lên bậc

thang, có những thi thể đang đuổi theo tôi…" Người phụ nữ lúc này, không biết từ đâu lấy ra một miếng vải, nhét thẳng vào miệng Tần Vũ.

Tần Vũ lập tức hiểu ý, là bảo hắn im miệng.

Người phụ nữ này, tuy thần bí, nhưng trên người cô ta có một mùi hương, mùi hương đó không phải là mùi hôi thối, ngược lại là một mùi thơm mát.

Tại sao cô ta có thể ở trong một địa cung như thế này, và trông có vẻ như chỉ có một mình.

"Anh đừng nói chuyện nữa, đợi mười phút nữa sẽ tự động dừng lại." Người phụ nữ này trông có vẻ đã quen với chuyện này.

Tần Vũ trong lòng hiện lên một loạt dấu hỏi, hoàn toàn không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Bây giờ trực tiếp hỏi ra cũng không thích hợp, nơi họ đang đứng là mép một vách đá, nếu có người xông vào, căn bản không có đường sống.

"Cô theo tôi từ lúc nào?" Người phụ nữ này trông thân thủ rất nhanh nhẹn, tuy Tần Vũ cũng có thể nhận ra, nhưng cô ta còn nhanh hơn một bậc.

"Không phải là từ chỗ cánh cửa từ trường đó sao, lúc tôi tìm thấy cái bình sứ Thanh Hoa, cô đã cứ theo sau tôi, nếu không thì sao lại hiểu rõ hành động của tôi như vậy." Người phụ nữ quay đầu lại, lộ ra một đôi mắt to.

"Bây giờ tốt nhất anh đừng hỏi nhiều, không có lợi cho anh đâu." Tần Vũ không muốn tranh cãi với cô ta, hắn cảm thấy vì đã đối đầu, lựa chọn ở nơi này, thì sớm đã coi sinh tử là chuyện ngoài thân.

"Bên ngoài không phải là những thi thể trong nước sao, nếu tôi

không đoán sai…” Người phụ nữ im lặng, không hề trả lời Tần Vũ.

Lúc này trong lòng hắn lạnh đi một nửa, nếu đã như vậy, thì chứng tỏ sự việc đúng là như thế, không thể tiếp tục ở lại đây được nữa, Bàn Tử còn ở bên ngoài.

“Bạn của tôi đang ở bên ngoài, tôi phải ra ngoài cứu họ.” Tần Vũ trực tiếp định mở cửa, nhưng bị người phụ nữ này ngăn lại.

Cô ta mặt đầy tức giận, bây giờ cảm thấy Tần Vũ là một kẻ ngốc.

“Nếu anh ra ngoài bây giờ, sẽ lập tức biến thành giống như chúng.

Khi mặt trăng lên cao hơn một chút, chúng sẽ lập tức bò về ao nước đó.” “Nếu anh muốn biến thành một cái xác như vậy, tôi sẽ không cản, nhưng tôi không muốn bị liên lụy.

Một khi cánh cửa này mở ra, cả anh và tôi đều sẽ chết.” Tần Vũ không quan tâm đến những điều đó, hắn cảm thấy không thể bỏ lại Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, hai người họ đã là bạn thân của hắn.

“Lão bản kia, tôi không quan tâm đến sống chết của ông ta, nhưng hai người bạn của tôi tuyệt đối không thể bị thương, còn có hai người phụ nữ kia nữa.” Tiểu Nguyệt và Tĩnh Tĩnh hai người gan rất lớn, nhưng chắc chắn cũng không chịu nổi sự kinh hãi của nhiều thi thể như vậy, ai cũng sẽ thấy rùng rợn.

“Bây giờ họ đang ở điểm cao nhất, nếu tôi ra ngoài, có thể cứu họ ra được, cô có thể giúp tôi không?” Tần Vũ lúc này được đằng chân lân đằng đầu, muốn người phụ nữ này dẫn hắn đi lên, vì hắn biết cô ta rất quen thuộc với đường đi ở đây, chắc chắn biết đi đường nào nhanh hơn.

“Không chỉ có một con đường, đúng không?

Mau nói cho tôi biết đi, tôi nên đi đường nào?” Người phụ nữ có chút tức giận, nhưng Tần Vũ đã giảng cho cô một phen đại đạo lý.

“Tôi không thể bỏ rơi bạn bè của mình.

Nếu chuyện này mà tôi bỏ rơi bạn bè, tôi tuyệt đối sẽ không lấy được thứ mình muốn ở đây.” Tần Vũ rất coi trọng giang hồ đạo nghĩa, và cảm thấy có thể làm bạn với Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cả đời.

“Vì bạn bè, tôi không tiếc trả bất cứ giá nào, cũng phải cứu họ về, bất kể sống chết.” Người phụ nữ tiếp tục im lặng, cũng không biết có nên mở miệng hay không.

Cô ta có vẻ đã bị lay động.

Tần Vũ quan sát kỹ, lúc này cô ta đang đeo một chiếc khăn quàng cổ, che đi nửa khuôn mặt.

“Bây giờ cho tôi xem cô trông như thế nào đi, nói thật tôi rất ngưỡng mộ một người phụ nữ có thể ở đây lâu như vậy.” Tần Vũ thuần túy là tò mò, nhưng người phụ nữ lại kéo chiếc khăn quàng cổ lên cao hơn, bây giờ có vẻ rất sợ người khác nhìn thấy mặt mình.

“Nếu anh muốn đi cứu bạn bè của mình, thì đừng hỏi nhiều về chuyện của tôi, tôi sẽ không nói đâu.” Tần Vũ nghĩ đến Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử sắp gặp nguy hiểm, cảm thấy rất áy náy.

“Sớm biết vậy tôi đã kéo hai người họ vào sau cánh cửa này rồi.” Tần Vũ thấy người phụ nữ có vẻ vội vàng, đi theo một con đường nhỏ phía trước lên trên, hắn biết phía trước chắc chắn có một con đường có thể đi thẳng đến chỗ của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

“Phía trước quả thực có một con đường tắt, nơi đó cũng có một cánh cửa nhỏ, nhưng tôi chỉ đưa anh đến cửa, sau khi ra ngoài tôi sẽ đóng cửa lại, và tuyệt đối sẽ không mở ra nữa.” Lời nói của người phụ nữ rất lạnh lùng, không nghe ra bất kỳ cảm xúc nào, có lẽ vì ở đây quá lâu không giao tiếp với người khác, nên nói chuyện có chút trở

ngại.

“Tôi biết, yên tâm đi, trong một địa cung rộng lớn như thế này, tôi tuyệt đối sẽ không liên lụy đến bất kỳ ai, tôi một mình làm một mình chịu.” Người phụ nữ lại tiếp tục im lặng, Tần Vũ bây giờ cũng không muốn tranh cãi nhiều với cô ta, hắn cảm thấy so với việc tranh cãi với người phụ nữ này, thà rằng nhanh chóng mài sắc vũ khí trong tay còn hơn.

“Nếu có dây thừng, có thể mượn những cành cây mọc ra này để leo lên, từ đây đi lên sẽ rất nhanh.” Người phụ nữ chỉ ra một con đường như vậy, Tần Vũ không tin, vì hắn cảm thấy một vách đá như thế này, nếu leo lên, sẽ không có điểm dừng.

“Tôi bây giờ muốn đến nơi đó, chứ không phải đỉnh đầu của anh, tôi muốn đi cứu người.” Bất kể thế nào, chuyện này cũng không thể làm qua loa như vậy.

“Nhiệt độ hình như đang từ từ tăng lên, tôi cũng không biết tại sao, có lẽ sau khi nơi đó bị chặn lại, một số mùi vị đã có sự thay đổi, đúng không?” Tần Vũ suy đoán, hắn cảm thấy bây giờ nên tiếp tục leo cầu thang, nếu leo lên những cái cây kia, sơ sẩy một chút sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng.

“Trong một địa cung thế này, không ngờ lại có một vực sâu vạn trượng, thật là đáng sợ.” Người phụ nữ dường như đã quen với mọi thứ ở đây.

“Nếu không có vách đá như thế này, làm sao có thể trốn được sự truy đuổi của những thi thể kia?” Nghe vậy, Tần Vũ không biết nên trả lời thế nào.

“Ý của cô là, những thi thể đó, thỉnh thoảng sẽ lao về phía vách đá này, sau đó rơi thẳng xuống sao?” Vừa nói vừa nhìn, ở nơi cao hơn quả thực có một cánh cửa nhỏ, cấu trúc và màu sắc của cánh cửa này

giống hệt cánh cửa hắn vừa gặp.

Chương 499

“Tôi hỏi cô một câu, những cánh cửa nhỏ được điêu khắc tinh xảo như vậy, rốt cuộc có bao nhiêu cái trong hang động này?” Người phụ nữ này chắc chắn rất rõ, bây giờ điểm mấu chốt là cô ta có chịu tiết lộ hay không.

Tần Vũ bây giờ cũng không hy vọng cô ta sẽ nói thật, chỉ là thăm dò hỏi một chút.

“Tổng cộng có sáu cái.” Tần Vũ gật đầu, nơi vừa rồi, có lẽ là một ngôi mộ trung tâm hoặc rìa, nếu không thì sao lại có nhiều thứ nguy hiểm canh giữ như vậy.

“Tôi hỏi cô, nơi này có phải là mộ chính không, tôi muốn lấy thứ mà tôi cần lấy.” “Nghe nói bên trong có một con búp bê vải, con búp bê đó được truyền lại từ mấy ngàn năm trước, trên đó có những câu thần chú, và có thể dùng để nguyền rủa, đúng không?” Tần Vũ cẩn thận hỏi, không ngờ người phụ nữ này căn bản không có hứng thú với chuyện này, ngược lại còn có chút chán ghét.

“Nếu anh cứ tiếp tục hỏi như vậy, tôi chỉ cần đẩy nhẹ một cái là có thể đẩy anh xuống vách đá, biết không?” Người phụ nữ này, căn bản không có bất kỳ cảm xúc nào, trông rất máu lạnh.

Tần Vũ không muốn tranh cãi với cô ta.

“Đến bên cạnh cánh cửa này là được rồi, không cần quyến luyến mà đưa tôi đi tiếp, tôi biết tiếp theo nên đi thế nào.” Tần Vũ đi về phía trước vài bước, sau đó quay đầu lại nhìn người phụ nữ một cái, bảo cô ta cầm lấy sợi dây thừng.

“Chỉ có một con dao ngắn như vậy, e rằng không thích hợp.

Cô cầm lấy cuộn dây thừng này, lúc cần thiết, không chừng thật sự có thể cứu mạng." Tần Vũ nói xong, ném sợi dây thừng xuống, sau đó dứt khoát mở cửa, rồi bước ra ngoài.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, nghĩ rằng sau khi ra ngoài, không chừng sẽ là một bãi tha ma.

Nơi bên ngoài quả thực khiến người ta cảm thấy thần kỳ, vì cả hang động đã biến thành một thế giới màu đỏ, khắp nơi đều tỏa ra ánh sáng đỏ rực.

"Dung nham, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Sao nơi này lại biến thành núi lửa phun trào?" Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai người, căn bản không có trở ngại gì, hai người ngược lại còn cầm vũ khí đi vòng quanh một cái quan tài.

"Tôi đang hỏi đây, vừa rồi mọi người có bị những thi thể đó đuổi kịp không?

Trời đất ơi, tôi chưa bao giờ thấy một trận thế lớn như vậy." Hỏi xong, Tần Vũ dò hỏi xem hai người rốt cuộc đã trốn tránh sự tấn công của những thi thể đó như thế nào.

Nếu một mình chiến đấu thì còn được, nhưng có nhiều người như vậy, lại có bình dầu hỏa bên cạnh, căn bản không dễ phát huy.

"Làm gì có thi thể nào đuổi theo chúng tôi.

Trên đường đi tôi không gặp phải thứ gì kỳ lạ cả, được không?

Chẳng phải tôi đã tách ra khỏi cậu từ đó sao, tôi chạy một mạch lên đây, không hề gặp phải thứ gì khác." Tần Vũ kinh ngạc vô cùng, hoàn toàn không ngờ, những âm thanh hắn nghe thấy, ở đây lại hoàn toàn không tồn tại.

Chẳng lẽ họ đã đi những con đường hoàn toàn khác nhau, không

hề chạm mặt nhau, nên mới cảm thấy không có sự hỗn loạn đó sao?

Bây giờ nhìn biểu hiện của Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất, căn bản không giống như đang nói dối.

"Chuyện gì vậy?

Tôi thấy sự việc hình như ngày càng kỳ quái rồi, tôi không nắm bắt được tình hình nữa." Tần Vũ không hỏi chuyện khác nữa.

"Cậu xem, nếu những thi thể đó thật sự từ đây đi qua, thì nơi này sẽ để lại một số dấu vết hoặc vết nước.

Nhưng nơi này sạch sẽ và đặc biệt khô ráo, không có gì cả." Vương Bàn Tử nghĩ Tần Vũ bị ảo giác, căn bản không tin.

Hắn cẩn thận kiểm tra mặt đất, quả thực không có bất kỳ thứ gì.

"Thật kỳ lạ, nơi này không phải là thứ chúng ta có thể phỏng đoán được.

Tôi nghĩ, bây giờ chúng ta nên suy nghĩ kỹ xem tại sao những thi thể đó lại có thể hoạt động nhảy loạn xạ như vậy, giống như người sống, nhưng bộ mặt lại đáng sợ." Rõ ràng là những cái xác, nhưng lại có thể đi lại tự do trên mặt đất.

Tần Vũ lúc này có thể thề với trời, hắn tuyệt đối không nhìn nhầm.

"Chắc là chúng đã hít phải dương khí trên người chúng ta, nên những thứ kỳ quái trong cơ thể chúng mới làm loạn.

Tôi thấy chúng ta không cần phải nghĩ nhiều như vậy." Vương Bàn Tử lúc này ngược lại có một số vấn đề, cũng làm khó hắn lúc này không để ý đến cái ao lớn như vực sâu sau lưng.

"Vừa rồi ở bên trong cậu không phải đã gặp người sao?

Tôi hình như nghe thấy tiếng nói chuyện, và lúc nói chuyện hình

như đối diện là một người phụ nữ, đúng không?" Lão bản nghe vậy, liền vội vã chạy xuống, không ngờ lại trực tiếp tóm lấy cổ áo Tần Vũ, bảo hắn tuyệt đối không được tiếp xúc với người phụ nữ kia nữa.

"Bên trong đó có một nữ quỷ, nếu cậu tiếp xúc với nó, hồn phách của cậu sẽ bị nó câu đi mất, hiểu không, cuối cùng sẽ biến thành một cái xác không hồn." Những lời này của lão bản, càng khiến Tần Vũ thêm kiên định.

Trên thế giới này ai cũng biết, căn bản không có ma quỷ gì cả, tại sao ông ta lại kích động như vậy?

Đã kích động như thế, nếu cẩn thận nghiên cứu người này, không chừng có thể rút ra một kết luận, đó là lão bản chắc chắn biết chuyện gì đó.

"Lão bản, Hoàng lão bản, chúng ta quen biết nhau cũng không phải một hai ngày, bất kể thế nào, bây giờ chúng ta cũng là anh em sinh tử, đúng không?

Tôi thấy có một số chuyện, tốt nhất nên nói thẳng với nhau một chút." Tần Vũ từ trong túi lấy ra một điếu thuốc, cảm thấy bây giờ là lúc nên nói chuyện tử tế với lão bản này, bảo ông ta đừng có cản trở.

"Vừa rồi tôi cũng không biết tại sao, lại đột nhiên nảy ra ý nghĩ, bảo mọi người chạy lên trên này.

Và tôi cảm thấy nơi này giống như một nơi rất thiêng liêng, và hình như có đèn." Nơi này trông rất thiêng liêng, nếu chạm phải những thứ bẩn thỉu khác, nơi này sẽ được che chở.

"Có lẽ giống như trong truyền thuyết, cảm giác được ánh sáng phổ chiếu vậy, luôn khiến người ta cảm thấy đặc biệt an toàn, nhất là khi càng gần cái ao lớn kia, cảm giác đó càng mãnh liệt." Khi phản ứng lại, hắn đột nhiên phát hiện trước mắt có một công trình cao như bức

tường thành, có bốn mặt, và căn bản không có đường vào cũng không có cửa.

"Phía trên này hình như có một số lỗ hổng, tôi có thể phân tích và phán đoán rằng, phía trên không có nắp đậy." Lão bản lúc này, mạnh mẽ vỗ vào đùi, bây giờ vô cùng hối hận, nghĩ rằng cái quan tài khổng lồ trước mắt đã bị những tên trộm mộ khác đào đi mất.

"Thật là, cuối cùng cũng chậm một bước, cuối cùng cũng chậm một bước.

Thật là, tôi ra tay quá muộn rồi, tôi bây giờ thật sự già rồi, không còn biết phán đoán thời cơ nữa." Tần Vũ không có cách nào khác, cảm thấy có những lời như vậy, nói ra càng sớm càng tốt.

"Trong hoàn cảnh này, không cần phải tranh cãi với nhau nữa, biết không?" Nếu cứ đi thẳng theo hướng này, e rằng sẽ mang theo một số thứ kỳ quái, ví dụ như con nữ quỷ mà lão bản vừa nói.

"Cậu có tin vào ma quỷ không?" Vương Bàn Tử nhân lúc rảnh rỗi, cúi xuống hỏi một câu.

Tần Vũ lúc này không vội trả lời.

Hắn không khẳng định cũng không phủ định, bây giờ hắn muốn leo lên bức tường thành kia xem thử, bên trong rốt cuộc phong ấn thứ gì.

Chương 500

“Mặc dù bây giờ không thể nhìn ra manh mối gì, nhưng tôi vẫn biết bên dưới hình như có thể nâng lên được, vì ở đây có một dấu chân, từng bước vào trong, nhưng bây giờ chỉ còn lại nửa cái ở bên ngoài.” Lão bản đưa ra một lời nhắc nhở, Tần Vũ cẩn thận nhìn, quả nhiên là vậy.

Vương Bàn Tử lặng lẽ nói sau lưng Tần Vũ, chuyện này không đơn giản như vậy.

“Cậu có tin không, lão bản này chắc chắn đã từng đến đây, nếu không thì sao lại quen thuộc với nơi này như vậy?

Chúng ta không nên điều tra rõ chuyện này sao?” Bây giờ rốt cuộc có nên vào nơi này hay không, không phải là điều hắn quan tâm nhất, mà là bên trong bức tường cao kia rốt cuộc có thứ gì?

“Không phải là quan tài sao?

Nếu thật sự là quan tài, mà bên ngoài lại xây tường thành bảo vệ như vậy, chứng tỏ thứ bên trong chắc chắn rất có giá trị.

Hay là để tôi thử xem.” Vương Bàn Tử đối với những chuyện này, về cơ bản đã có một số ý tưởng.

Đối với những người bên ngoài, quan tài là một thứ khiến người ta cảm thấy đặc biệt đáng sợ, nhưng đối với một số người, quan tài tương đương với tiền bạc.

“Tôi nghĩ, bây giờ chúng ta tốt nhất không nên quá bốc đồng, nếu cứ mạo hiểm đi vào như vậy, không chừng sẽ rước phải tai họa.” Hồ Bát Nhất lúc này, cũng ngăn Vương Bàn Tử lại.

Vương Bàn Tử vừa nghe bên trong có thể có đồ quý, liền vội vàng

muốn xông vào, nhưng vừa hay bị Hồ Bát Nhất ngăn lại.

“Mau nhìn kìa, trên những bức tường thành này có khắc một số phù điêu.

Những phù điêu này giống như những đám mây lành, nhưng lại có cảm giác như mây đen dày đặc, và ở đây, tất cả đều là những đám mây lồi ra, mọi người có phát hiện ra vấn đề này không?” Tần Vũ bảo những người khác quan sát kỹ.

“Hình như đúng là như vậy, nhưng bây giờ chúng ta không cần quan tâm.

Vì một bức tường chết như thế này, nếu có cơ quan thì cũng có thể làm gì được chúng ta?” Lão bản bây giờ không hài lòng, gọi hơn mười người đến, muốn một cước đạp đổ bức tường này.

Tần Vũ nghĩ ra một cách hay, hắn nói với lão bản, một bức tường thành như thế này, nếu đổ vào trong, cuối cùng không phải sẽ đè bẹp những thứ quý giá bên trong sao?

“Tại sao một cái quan tài lại cần phải xây dựng một thứ như thế này?

Không chừng là để bảo vệ.

Nếu cứ trực tiếp dùng sức mạnh như vậy, không chừng sẽ làm vỡ những thứ quý giá bên trong.

Ông biết đấy, bất kể là đồ gì từ trước, một khi vỡ đi thì không còn giá trị nữa.” Chuyện này, thực ra không đơn giản như tưởng tượng.

“Những thứ điêu khắc trên bức tường thành này, chúng ta không cần phải suy nghĩ nát óc nữa.

Ai muốn làm gì thì làm, tôi không quan tâm.” Lão bản bắt đầu ra mặt, cảm thấy bây giờ nên cổ vũ những người dưới tay, bảo họ phấn

chấn lên.

“Mọi người nhanh lên, cùng nhau từ từ tháo dỡ bức tường thành này.” “Nếu tháo dỡ bức tường thành này bằng tay, dù sao cũng tốt hơn là dùng sức mạnh.

Chúng ta bây giờ phải tuần tự tiến lên, không thể quá bốc đồng.” “Mau tháo dỡ bức tường thành này cho tôi.” Theo lệnh của lão bản, những người trước mắt quả thực đã nhanh tay nhanh chân tháo dỡ bức tường thành.

Không ngờ rằng, bên trong không có gì cả.

“Đùa tôi à?” Mấy người vừa rồi mồ hôi đầm đìa chết lặng tại chỗ.

Ai cũng đang đoán xem, bên trong rốt cuộc có thứ gì, thậm chí còn tranh cãi vì sự khác biệt trong phỏng đoán.

Không ngờ rằng, sau khi hoàn thành một công trình lớn như vậy, sự việc lại như thế này, bên trong không có bất kỳ thứ gì.

Có một người tức đến không chịu được, cầm một viên gạch ném thẳng vào trong, không ngờ lại ném trúng một thứ gì đó, nhưng bây giờ căn bản không nhìn thấy thứ đó.

“Thật là gặp quỷ...” Một người mò mẫm đi về phía trước vài bước, đột nhiên phát hiện phía trước có một cái quan tài màu như vỏ cây.

“Trời đất ơi, cũng kinh dị quá đi.” Tần Vũ không muốn tiếp tục lãng phí thời gian như vậy.

“Nhanh lên đi, bây giờ còn đứng ở đây làm gì?” Những người này là người của lão bản, Tần Vũ bảo họ làm gì họ không thể từ chối, và nếu có thương vong, Tần Vũ cũng sẽ không có bất kỳ sự thương tiếc nào.

Đối với những người như vậy, Tần Vũ hy vọng họ có thể làm việc hết mình.

"Vừa rồi, lúc vận chuyển những viên gạch có phù điêu mây đen, không biết tại sao, hình như có chút nóng tay." Những người phía sau vẫn đang thảo luận về những viên gạch như thế nào.

Tần Vũ không nghe kỹ, nhưng khi nghe thấy câu này, hắn đột nhiên cảm thấy có chuyện chẳng lành.

"Mấy người mau khiêng cái quan tài gỗ này lên tảng đá lớn bên cạnh đi." Lão bản bây giờ không thể chờ được nữa, bảo những người của mình lập tức mở quan tài, nhưng lại bị Tần Vũ ngăn lại.

"Mọi người không nghe thấy người của ông nói sao?

Bây giờ thử xem, mặt đất này không phải có chút nóng lên sao, và mọi người có phát hiện ra nhiệt độ trong hang động này đã tăng lên không." Lão bản hoàn toàn bị tiền bạc làm mờ mắt, bây giờ tâm trí của ông ta đều đặt vào bảo vật trong quan tài.

"Mau mau cảm tạ trời đất đi, chúng ta bây giờ nên đi lên trên, không nên ở một nơi địa thế thấp như thế này." Tần Vũ quan sát, trên những bức tường xung quanh quả thực có để lại một số tro tàn của dung nham.

"Những kẻ ngu ngốc này không đi lên sao?" Trên đỉnh đầu hắn, đột nhiên xuất hiện một giọng nói sắc bén của phụ nữ.

Tần Vũ ngẩng đầu lên nhìn, chính là người phụ nữ đó.

"Lát nữa nơi này sẽ bị dung nham bao phủ, những người ở dưới đều sẽ hóa thành tro bụi." Câu khẳng định của người phụ nữ cho thấy cô ta chắc chắn đã trải qua chuyện này.

"Còn đứng đó làm gì, mau lên đi, người ta đã nói rồi.

Người phụ nữ này vừa cứu chúng ta một mạng, bây giờ đừng có ý đồ gì với cô ấy.” Để phòng ngừa những người dưới tay lão bản tay chân không sạch sẽ, Tần Vũ nói những lời này, coi như thêm cho cô ta một lá bùa hộ mệnh.

“Biết rồi, biết rồi, không phải đang làm sao?” Cái quan tài gỗ trước mắt trông rất chắc chắn, như thể mọc ra từ mặt đất.

“Chuyện gì vậy?

Sao nặng thế?

Mau gọi thêm mấy anh em nữa.” Bây giờ những người có thể ra tay về cơ bản đều đã vây quanh quan tài, nhưng nhấc lên cũng không nổi.

“Chỗ này không phải có một góc cạnh sao?

Chương 501

Bây giờ nắm tay vào đó nhấc lên, không được sao?" Lão bản lúc này ở bên cạnh lo lắng lớn tiếng chỉ huy.

"Nếu cái quan tài này không nhấc ra được, mấy người ở lại đây luôn đi." Những người đó nghe xong vô cùng kinh hãi, bây giờ họ không muốn chết ở đây.

"Vừa rồi người phụ nữ đó đã nói, nơi này sắp phun trào dung nham…" Lão bản căn bản không quan tâm đến sống chết của những người này, bảo họ nhanh chóng đi khiêng quan tài.

"Mọi người có phát hiện ra nhiệt độ quả thực đã tăng lên không…" Những người kia bắt đầu thảo luận, nhưng giọng của họ rất nhỏ, bây giờ vô cùng căm hận lão bản không màng đến sống chết của họ.

"Cái quan tài đó không khiêng đi được đâu, đặt ở đó chỉ là một trò che mắt thôi.

Những người này thật sự tin là thật, thật ngu ngốc, chết cũng đáng đời." Giọng nói chua ngoa của người phụ nữ truyền đến từ trên đỉnh đầu.

Tần Vũ biết người phụ nữ này đang cố tình kích động họ, nếu không thì đã không nói những lời khó nghe như vậy.

"Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, hai người mau đi lên cầu thang đi, đừng xuống nữa." Vương Bàn Tử không chịu, cảm thấy bây giờ bất kể xảy ra chuyện gì, cũng phải ở cùng Tần Vũ.

"Đừng mà, đừng để hai chúng tôi lên, cậu cùng chúng tôi lên đi, được không?" Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai người kiên quyết

không chịu bỏ lại Tần Vũ một mình ở dưới.

"Chúng ta là anh em đồng sinh cộng tử, sao có thể để hai chúng tôi đi trước chứ?" Hai người đều không có ý định rời đi.

Lúc này, Hồ Bát Nhất kiên định đứng bên cạnh Tần Vũ.

Thấy hai người anh em kiên định đứng bên cạnh mình như vậy, Tần Vũ trong lòng vô cùng cảm động.

"Được rồi, được rồi, đừng ở đây diễn cảnh anh em tình thâm nữa, mau lên đi, nếu không thì không còn cơ hội đâu.

Tôi nói cho các người biết, biến nơi này thành một biển dung nham, chỉ là chuyện trong vài giây thôi." Người phụ nữ lúc này ném sợi dây thừng xuống.

Tần Vũ nhìn, đó chính là cuộn dây thừng hắn vừa để lại cho cô ta, xem ra cô ta cũng là người biết báo ân.

"Thấy không?

Cô gái này đối với tôi không có bất kỳ địch ý nào, cô ấy đã ở đây một thời gian rồi, nếu có gì không hiểu có thể hỏi cô ấy." Tần Vũ vừa nói xong, những người kia bắt đầu nổi giận.

"Cái thứ này căn bản không nhấc lên được, bảo chúng tôi khiêng cái gì?" Xem ra cuối cùng cũng có một số người không nhịn được nữa, bây giờ bắt đầu oán trách lão bản.

"Không biết tại sao, tôi hình như bị hoa mắt, tôi thấy trên bức tường đó hình như đang bốc lên một số ánh sáng đỏ, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Có một người đàn ông trẻ tuổi, trông không còn tâm trí làm những việc này nữa, lúc này từ từ đi về phía bức tường.

Tần Vũ lúc này cảm thấy có chút không ổn, nhanh chóng đi đến bên cạnh người đàn ông đó, định kéo lại, không ngờ người đó bắt đầu

chạy.

“Mọi người mau tránh ra, dung nham.” Kéo người đó lại là không thể nữa rồi, vì bức tường bắt đầu xuất hiện một số vết nứt, từ trong những vết nứt đó phun ra, một số dung nham bắn vào người đó, người đó lập tức hét thảm một tiếng rồi chết.

Những người còn lại sau khi sững sờ liền vội vàng ùn ùn chạy lên cầu thang.

Cầu thang hẹp, chỉ có thể đi được hai ba người, hai ba mươi người cùng lúc đi lên, có người bị ngã xuống đất.

“Chú ý một chút, đừng giẫm lên người khác, mọi người đều là anh em, đều là đồng sự.” Người phụ nữ trên đỉnh đầu nhanh chóng ném sợi dây thừng đến bên cạnh Tần Vũ.

“Tôi bây giờ buộc một đầu vào cột này, cậu mau leo lên đi.” Tần Vũ nhẹ nhàng nhảy lên, nhanh chóng đã đến được một nửa, sau đó bảo Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất cũng nhanh chóng theo sau.

“Sợi dây thừng này đủ để chịu được hai ba người chúng ta, mau lên đi.” Sợi dây thừng rất thô, nhưng nếu thêm vài người nữa thì không thể.

Tần Vũ vừa leo lên đã thấy Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai người phía sau có một người theo sau.

“Đi cầu thang đi chứ…” Vương Bàn Tử ở dưới, Hồ Bát Nhất ở trên.

Vương Bàn Tử thấy phía dưới có một người, liền định dùng chân đá xuống.

“Nếu cứ giãy giụa loạn xạ như vậy, không chừng sợi dây thừng sẽ đứt ngay lập tức.” Lão bản lúc này vẫn đang ở bên cạnh cái quan tài gỗ, nghĩ rằng mình sắp trở thành phú ông rồi, không thể vì một chút

nguy hiểm nhỏ mà đoạn tuyệt con đường tài lộc.

"Một đám súc sinh nhát gan." Lão bản trông có vẻ sắp khóc, sắp mở được quan tài rồi, tại sao lại xuất hiện nguy hiểm chứ?

"Mấy thằng khốn, mau khiêng cái quan tài lên đây." Tần Vũ cảm thấy lão bản này quả nhiên bị tiền bạc làm mờ mắt, đến mạng cũng không cần nữa, bây giờ lại muốn tiếp tục ở lại bên cạnh quan tài.

"Ông điên rồi sao…" Lão Bàn Tử cuối cùng cũng leo lên được, nằm trên đất nghỉ ngơi vài giây, sau đó bật dậy như cá chép vượt vũ môn.

"Thằng khốn ở dưới mau đá nó xuống cho tôi, tức chết tôi rồi, vừa rồi nó nắm lấy mắt cá chân tôi, không cho tôi lên." Vương Bàn Tử đang bám vào lan can, đột nhiên phát hiện phía dưới sợi dây thừng không có ai.

"Hả, chuyện gì vậy?

Vừa rồi rõ ràng có một bóng đen theo sau tôi mà." Tần Vũ thực ra cũng thấy bóng đen đó, chỉ là vì khoảng cách có chút xa, căn bản không nhìn rõ mặt người đó.

Bây giờ không phải là lúc suy nghĩ những chuyện này.

Tần Vũ lấy một đầu sợi dây thừng, thắt thành một vòng tròn, sau vài động tác, liền nhẹ nhàng ném về phía trước, vững vàng quấn lấy eo lão bản.

"Đứng ngây ra đó làm gì?

Dung nham bên dưới sắp đến chỗ lão bản rồi, mau kéo ông ta lên đi." Những người đang ùn ùn chạy lên từ cầu thang, có không ít người đã lên được, bây giờ cũng giúp một tay.

"Cái quan tài gỗ đó, đừng quan tâm nữa.

Nếu nó đi kèm với một mối đe dọa như vậy, thì chứng tỏ nó chỉ là một trò che mắt, giống như cô gái kia đã nói.” Trong lòng Tần Vũ, thực ra đã sớm tin tưởng tất cả những gì cô gái đó nói.

“Chuyện này tôi không muốn nói với những người khác, ý của tôi là, những chuyện về Vương lão bản sau này, là để những kẻ tham lam tài bảo đó mãi mãi ở lại đây.” Lão bản vẫn đang gào khóc, vô cùng tiếc nuối cỗ quan tài gỗ kia. "Lát nữa sẽ biết, trong cỗ quan tài gỗ đó vốn chẳng có gì cả, chỉ là một cỗ quan tài rỗng thôi." Lão bản nhảy dựng lên, chỉ vào mũi một người phụ nữ, trông như muốn ăn tươi nuốt sống người ta. "Cô ta, ngay từ đầu đã ở đây mê hoặc lòng người, rốt cuộc là có ý đồ gì?" Lão bản lúc này hận không thể một ngụm nuốt chửng cô gái này, ánh mắt đầy căm hận.

Nếu không phải vì cô ta, những người kia đã không hoảng sợ chạy lên trên như vậy. "Tôi là ân nhân của các người, vậy mà các người lại lấy oán báo ân như vậy sao?

Nhìn xem, bên dưới chẳng phải đã sớm biến thành biển lửa rồi sao?" Lão bản nhìn theo hướng cô gái chỉ, quả nhiên bên dưới là dung nham vàng rực.

Chương 502

"Không... quan tài của tôi..." Lão bản lúc này đau lòng khôn xiết, trong lòng vô cùng hối hận vì đã không khiêng cỗ quan tài gỗ đó lên. "Ông có biết tại sao cỗ quan tài gỗ đó vốn không thể bị dịch chuyển dù chỉ một phân không?" Người phụ nữ bí ẩn nói ra một vài bí mật. "Trước đây cũng có người muốn vận chuyển nó, vì ai cũng nghĩ một cỗ quan tài nặng như vậy chắc chắn có đồ bên trong, nhưng về cơ bản họ đều bỏ mạng tại đây." Ánh mắt người phụ nữ vô cùng thần bí.

Tần Vũ lúc này không còn suy đoán ác ý nữa, dù sao cô cũng là ân nhân cứu mạng của mình, lại còn cứu đến hai lần. "Cỗ quan tài gỗ này như thể mọc ra từ mặt đất vậy, người bình thường căn bản không đẩy nổi, trừ phi là người có sức mạnh trời sinh." Người phụ nữ không muốn để lão bản biết quá nhiều, những lời này là nói với Tần Vũ. "Cô tên là gì?" Nghe xong những lời của cô gái, Tần Vũ không hỏi gì khác mà lại hỏi tên cô. "Tôi tên là Chu Tiểu Mặc." Ánh mắt cô gái liếc đi nơi khác, nhìn về phía biển lửa trước mặt, có vẻ đang suy tư. "Trước đây cô không phải đi cùng một đội sao?

Bây giờ chỉ còn lại một mình cô thôi à?" Giọng nói lạnh lùng của Tần Vũ vang lên giữa biển lửa, dường như có chút rợn người. "Sao anh biết?

Tôi đúng là đi theo một đội, nhưng họ đã sớm chết ở đây rồi, không còn cách nào khác, đó là số mệnh cuối cùng." "Tại sao lại đến một nơi nguy hiểm như vậy?

Thân là một cô gái, lại xinh đẹp thế này, ở bên ngoài sống một cuộc sống bình thường không được sao?" Tại sao lại phải làm trộm mộ chứ?

Tần Vũ có một thắc mắc trong lòng, nhưng không hỏi thẳng ra mà bắt đầu từ từ gợi chuyện.

Trong giới này, ở lâu rồi sẽ không dễ dàng tin tưởng một người, dù là ân nhân cứu mạng cũng vậy. "Chu Tiểu Mặc, cô rốt cuộc là người của đội nào?" Lão bản lúc này cuối cùng cũng chấp nhận số phận, sau khi bình tĩnh lại liền bắt đầu chất vấn Chu Tiểu Mặc. "Nói đi, cô theo ai vào đây?

Nếu không nói rõ chuyện này, tôi tuyệt đối sẽ không để cô đi." "Nếu tôi nói thẳng ra, e rằng danh hiệu đó sẽ làm chấn động màng nhĩ của ông đấy." Chu Tiểu Mặc cười lạnh một tiếng, chẳng thèm nhìn thẳng vào lão bản. "Ông bây giờ ngay cả tư cách xách giày cho tôi cũng không có." Tần Vũ biết cô gái này nói vậy chắc chắn có lý do của mình, dù sao cô cũng là một người lý trí bình thường. "Được lắm, con nhãi ranh này dám sỉ nhục ta, ngươi có biết dưới trướng ta có bao nhiêu huynh đệ không?

Mỗi người một bãi nước bọt cũng có thể dìm chết ngươi." Chu Tiểu Mặc không chấp nhặt nhiều, cô đi đến bên cạnh Tần Vũ, đưa cho hắn xem một miếng ngọc bội trong tay. "Trên đường đi, anh có thấy một miếng ngọc bội khác không?" Tần Vũ nhìn kỹ, miếng ngọc bội trước mắt được điêu khắc rồng phượng, có tổng cộng ba con rồng quấn quanh một nửa miếng ngọc. "Không có, người tôi gặp đều là những bộ xương trắng, căn bản không nhận ra thân phận, quần áo của họ sớm đã mục nát rồi." "Khoan đã, hình như tôi có mang theo túi của một vị tiền bối..." Lúc vượt qua cửa ải đầu tiên, nơi đó có mấy bộ xương trắng, và trong cái túi trên người một bộ xương có một cái bọc da trâu.

Ban đầu Tần Vũ không cho mang theo, vì cảm thấy bên trong chắc chắn có thứ gì đó không sạch sẽ, nhưng Vương Bàn Tử tham tiền nên đã giữ lại. "Vương Bàn Tử, mau lấy cái túi đó ra đây, để cô Chu Tiểu

Mặc xem có phải là thứ cô ấy đang tìm không." Vương Bàn Tử lúc này không muốn giao ra, cảm thấy thứ gì đã vào tay mình thì chính là của mình. "Đừng mà, Tần Vũ, tôi coi cậu là anh em, cậu lại bán đứng tôi sao?" Hồ Bát Nhất lúc này cũng không nhìn nổi nữa, ông đi đến bên cạnh Bàn Tử, giật lấy cái bọc da trâu trong lòng gã rồi ném vào tay Chu Tiểu Mặc. "Cô xem đi, có phải thứ cô đang tìm không?

Cô tìm miếng ngọc bội này để làm gì?

Sống sót trong ngôi mộ cổ này nhiều ngày như vậy bằng cách nào?" Hồ Bát Nhất lúc này cũng bắt đầu dò xét Chu Tiểu Mặc. "Thật đấy, lúc nãy tôi vừa nhìn miếng ngọc bội trong tay cô ấy, tuy chỉ liếc qua từ xa, nhưng tôi thấy đó là một món đồ rất có giá trị..." Vương Bàn Tử cười tủm tỉm, cùng Hồ Bát Nhất bàn tán ở phía sau.

Hồ Bát Nhất thì không hề động thanh sắc, chỉ chăm chú nhìn cô gái trẻ trước mặt.

Chu Tiểu Mặc lúc này lục lọi khắp các ngóc ngách của chiếc túi, nhưng không hề tìm thấy miếng ngọc bội mà cô muốn tìm. "Anh để miếng ngọc bội đó ở đâu rồi?

Mau đưa cho tôi ngay lập tức, nếu không sẽ rước họa sát thân đấy, biết không?

Anh chắc chắn sẽ chết ở đây." Tần Vũ thấy Chu Tiểu Mặc có vẻ hơi điên cuồng, bình thường cảm xúc của cô luôn ổn định, bất kể người khác có nói xấu hay dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn cô, cô đều không hề bị lay động.

Xem ra miếng ngọc bội trong chiếc bọc da trâu đó thật sự rất quan trọng với cô. "Bàn Tử, mau lấy ra đi, mau trả miếng ngọc bội cho người ta." Vương Bàn Tử lúc này mắt trợn tròn, vẻ mặt vô tội, tỏ ra mình chưa từng thấy miếng ngọc bội nào như vậy, không thể nào ở trên người gã được. "Cô đừng có ngậm máu phun người nhé, sao cô

có thể một mực khẳng định là tôi lấy?

Miếng ngọc bội đó với tôi chẳng có nửa điểm quan hệ, nếu thật sự có, lúc tôi lấy miếng ngọc bội đó tôi đã ra ngoài rồi..." Tần Vũ lúc này tiến lên mấy bước định khuyên can, nhưng Hồ Bát Nhất đã nhanh hơn một bước. "Tôi còn không hiểu cậu sao?

Quay người lại ngay lập tức." "Cậu có vấn đề gì không vậy?

Nếu miếng ngọc bội đó thật sự ở trên người cậu, dính phải tà khí trên đó, cuối cùng không chừng thật sự sẽ bị truy đuổi đấy." Giọng nói của Chu Tiểu Mặc không biết vì sao lại có chút run rẩy. "Lúc nãy... là cô sao?

Những tên trộm mộ phía sau, những thi thể tôi thấy trên đường lúc nãy..." Dù thế nào cũng phải nói, phải nói rõ tất cả mọi chuyện. "Đừng lục túi của tôi, trong túi không có gì đâu, tôi đã nói rồi, mỗi lời tôi nói đều là thật, tôi chưa từng thấy miếng ngọc bội đó." Hồ Bát Nhất lúc này vẫn không ngừng tay, Tần Vũ đứng bên cạnh biết hai người họ làm anh em bao nhiêu năm, chắc chắn hiểu rõ tính nết của nhau. "Thấy chưa?

Tôi lục ra cho cậu xem này." Hồ Bát Nhất lúc này đặt một vật trước mặt Tần Vũ.

Chương 503

"Nhân lúc chưa đưa cho cô gái nhỏ này, cậu xem qua trước đi, nếu phát hiện có manh mối gì thì lúc rời đi nói cho tôi biết, nếu không có vấn đề gì thì tôi đưa cho cô ấy." Lão bản như phát hiện ra điều gì, chỉ xuống dưới và hét lớn. "Mau nhìn kìa, dung nham biến mất rồi, bên dưới cũng trở lại như cũ, chúng ta mau xuống thôi." Chu Tiểu Mặc lúc này vội vàng cản lại, bảo mọi người đừng nóng vội. "Những nơi dung nham chảy qua nhiệt độ đều rất cao, bây giờ nếu bước xuống, sẽ bị bỏng chết ngay lập tức, biết không?" Tần Vũ cảm thấy lời nói của cô gái trẻ trước mắt tuy rất khó nghe, nhưng những việc cô cân nhắc đều rất chu toàn. "Miếng ngọc bội đã tìm ra cho cô rồi, mau xem đi." Mắt lão bản trợn trừng, lúc này hận không thể lập tức ra ngoài. "Mau cho người xuống dưới thăm dò xem, xem cỗ quan tài gỗ đó có bị hư hại không." Dung nham vừa rồi đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, không biết rốt cuộc là có hại hay có lợi. "Biết đâu thứ đó lại mở ra cho chúng ta một con đường." Tần Vũ chẳng để tâm, hắn cảm thấy trên đời này, bất cứ chuyện gì xảy ra đều có nguyên do của nó. "Chỉ là một ít dung nham thôi, chúng ta cũng không cần phải sợ hãi.

Chúng ta không thể bị những cơ quan bên trong đẩy đi, mà nên tìm ra quy luật của chúng." Nhìn cỗ quan tài gỗ bên dưới vẫn an toàn vô sự, Tần Vũ và Hồ Bát Nhất bắt đầu bàn bạc. "Bây giờ đừng mù quáng đi xuống, bên dưới không chừng có cơ quan khác đấy." Chu Tiểu Mặc lúc này lớn tiếng quát, bảo họ tuyệt đối không được tự ý đi xuống. "Tôi nói thế này nhé, nếu xuống thì hậu quả tự gánh." Ánh mắt cô vô cùng lạnh lùng, như đang nhìn một kẻ ngốc.

Người được lão bản ra lệnh nhất thời không dám manh động, thật ra hắn cũng không muốn xuống, nhưng lệnh của lão bản, không thể

không tuân theo.

Người đó ném một ánh mắt đáng thương về phía Tần Vũ, Tần Vũ hiểu ý hắn. "Vương lão bản, bây giờ chúng ta có thể đừng bốc đồng như vậy được không?

Lỡ như lại kích hoạt cơ quan, những bảo bối bên trong chúng ta một món cũng không lấy được." Đối với loại người này, Tần Vũ sớm đã có cách đối phó. "Nếu ông thật sự cứ khăng khăng như vậy, thì tôi cũng hết cách.

Hay là thế này đi, chúng ta đường ai nấy đi, chúng ta cá cược xem ai tìm được bảo bối trước, người đó thắng, được không?" Tần Vũ biết bây giờ không tiện nổi nóng với Vương lão bản này, một khi nổi nóng, gã chắc chắn sẽ càng trở nên hung bạo hơn. "Nếu tôi tiếp tục đợi ở đây, không chừng lại gặp may mắn đấy.

Nơi này lát nữa sẽ sụp đổ ngay lập tức, ông không biết sao?" Một khi sụp đổ, chỉ cần có thể men theo những tảng đá nguội, rồi từ từ đi đến cỗ quan tài, là có thể xem bên trong còn lại những gì. "Đừng nhìn cỗ quan tài vẫn còn nguyên ở đó, lát nữa chỉ cần chạm vào hoặc đá một cái, nó sẽ biến thành một đống tro bụi." "Nó đã sớm bị đốt cháy chỉ còn lại tro tàn rồi, chỉ là một số người ngốc nghếch vẫn tin vào một cỗ quan tài mà thôi, thật quá ngu xuẩn." Khi ánh sáng đỏ từ từ lụi tàn, Tần Vũ phát hiện trên vách đá bên trong dường như có thêm một vài ngọn lửa, nơi này trông như địa ngục. "Thật đáng sợ, sau khi những tia sáng đỏ này rút đi, có lẽ dung nham sẽ không xuất hiện nữa, nhưng tại sao trên tường lại đột nhiên bốc cháy?" Ngọn lửa trong những ngọn đuốc trên tường bốc cháy khiến Vương Bàn Tử giật nảy mình, lúc này gã không chịu nổi bất kỳ sự kinh hãi nào nữa. "Bên cạnh cỗ quan tài có một ngọn đuốc, chúng ta qua xem thử xem, có bí ẩn gì không?" Những người khác cũng nghĩ như vậy. "Tôi nghĩ thế này, chúng ta nên cho họ một cơ hội, nếu họ xuống dưới thể hiện một

chút, chúng ta sẽ biết được thực lực của họ, chúng ta không tách ra được không?

Hoàng lão bản, bây giờ ông cho người của ông xuống đi." Vừa rồi Hồ Bát Nhất đã tìm Tần Vũ, hai người bàn bạc ra một đối sách, mấy người họ tạm thời không hành động, để người của Hoàng lão bản đi tiên phong, họ ở phía sau dọn dẹp. "Ông không cảm thấy, người của tôi kinh nghiệm còn quá ít sao, nên cho họ thêm chút kiến thức, như vậy cũng tốt mà." Hoàng lão bản lúc đó không nhận ra Tần Vũ đang dùng kế. "Nếu cậu đã vì tôi mà suy nghĩ như vậy, thì tôi cũng không nói nhiều nữa.

Từ đây đi qua cũng không phải chuyện khó khăn, bây giờ không có dung nham, chỉ còn lại những tảng đá cứng." Những tảng đá cứng này vì đã bị dung nham quét qua, nên có thể vẫn còn chút nhiệt độ, nếu giẫm lên, không chừng sẽ bị tan chảy ngay lập tức. "Đừng bốc đồng, đừng bốc đồng, nếu giẫm lên, không chừng chân sẽ bị phế đấy.

Tôi nghĩ chúng ta nên đợi ở trên này một lúc, để những tảng đá bên dưới nguội đi." Tần Vũ lúc này không đành lòng, vì hắn cảm thấy dù thế nào, những người đi theo Hoàng lão bản chỉ là đi nhầm người, không đáng phải chịu sự trừng phạt như vậy. "Tôi nghĩ, chúng ta nên có lòng trắc ẩn, không thể làm ra những chuyện tuyệt tình như vậy, họ cũng là những người vô tội, cậu thấy sao?" Tuyệt đối không thể để họ bốc đồng như vậy. "Tôi nghĩ, chúng ta bây giờ cần phải bình tĩnh." Tần Vũ không nói thẳng ra. "Mặt đất bên dưới đặc biệt nóng, bây giờ anh đưa tay lên không trung, có thể cảm nhận được cảm giác như bị nướng không?" Hoàng lão bản lúc này cũng thử, cảm thấy để người của mình xuống quả thật không phải là tin tốt, không chừng sẽ tổn thất nhân lực vô ích. "Được được được, nếu đã vậy, thì tôi biết phải làm gì rồi." Hoàng lão bản lúc này bảo những người khác ở yên tại chỗ, nghỉ ngơi cho tốt, không được hành động lung tung. "Cả đám các

người, nếu không có lệnh của ta, không được tự ý hành động, nếu muốn đi đâu, phải báo cáo với ta, biết chưa?" "Cỗ quan tài gỗ đó, làm sao có thể chịu được nhiệt độ cao như vậy mà vẫn bình an vô sự nhỉ?" Hoàng lão bản lúc này vô cùng tò mò, thậm chí còn muốn lấy ống nhòm ra xem, nhưng ống nhòm ở nơi này căn bản không có tác dụng. "Thật kỳ lạ, nói thật, lúc nãy cô gái kia nói đó là một cỗ quan tài gỗ tôi tin, vì lúc nãy tôi chạm vào cũng cảm nhận được cảm giác của gỗ." "Chu Tiểu Mặc, bây giờ cô nói thật đi, cỗ quan tài này rốt cuộc làm bằng chất liệu gì?

Nếu là gỗ thì không thể nào, lúc nãy dung nham còn tràn qua cả cỗ quan tài, sao có thể là gỗ được?" Theo lý mà nói, khi dung nham từ từ dâng lên, cỗ quan tài sẽ bị tan chảy và cháy rụi, đợi khi dung nham rút đi, cỗ quan tài lẽ ra phải biến mất không còn tăm tích. "Thật quái dị, tôi cảm thấy chúng ta ở trong hang động này, bất kể gặp phải thứ gì không thể giải thích được, chúng đều tồn tại thật sự, chỉ là chúng ta không hiểu được mà thôi." Vương Bàn Tử lúc này dường như đã có suy nghĩ của riêng mình. "Thật đấy, tôi nghĩ chỉ cần chúng ta có thể men theo những bậc thang này leo lên, là có thể tìm được câu trả lời.

Lát nữa tôi sẽ đi xem thử.

Lúc dung nham rút đi, tôi mới phát hiện vị trí của cỗ quan tài cao như vậy, bên dưới còn có mấy bậc thang nữa." Vương Bàn Tử quan sát được một điều rất thú vị, bên cạnh cỗ quan tài hình như có bốn pho tượng. "Mau nhìn xem, bốn góc của cỗ quan tài đều có một pho tượng đứng." Tần Vũ quay đầu lại, nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ, nhưng chỉ thấy một mảng tối om.

Khi bật đèn pin lên, hắn nhìn rõ hơn, quả thật là bốn pho tượng hung thần ác sát như yêu ma quỷ quái, đứng sừng sững bên cạnh. "Bất kể xảy ra tình huống gì, đều nên chuẩn bị sẵn sàng." Tần Vũ nhắc nhở mọi người, nếu gặp phải nguy hiểm khác cũng có thể cùng

nhau đối mặt. "Lát nữa lúc tôi xuống, nhất định không được nóng vội, biết không?" Sau khi được Tần Vũ nhắc nhở, đám người của Hoàng lão bản cũng an phận hơn.

Nếu không có Tần Vũ, có lẽ đã có người lén lút mò xuống xem bên trong có châu báu vàng bạc gì không. "Lão đại, có phải vì bên trong có vàng bạc thật nên cỗ quan tài gỗ mới không cháy được không?" Một người trông gian manh, len lén đến bên cạnh Hoàng lão bản. "Hoàng Lão Bát, câm miệng cho tao." Hoàng lão bản trông không vui.

Tần Vũ nhìn người đàn ông trước mắt, hành động có vẻ rất lanh lẹ, cũng giống như người đã làm nghề này nhiều năm. "Vị đại ca này trông có vẻ hơi lạ, trên đường đi hình như tôi chưa từng nói chuyện với anh, anh là ai vậy?

Chương 504

Tôi nên xưng hô thế nào?" Tần Vũ nói chuyện rất khách sáo.

Người trước mặt cũng không làm khó Tần Vũ, hắn biết Tần Vũ có ý nghĩa lớn như thế nào đối với Hoàng lão bản, nên cũng không dám tùy tiện gây sự. "Người khác đều gọi tôi là Hoàng Lão Bát, nếu anh muốn, có thể gọi tôi một tiếng Bát ca." Chu Tiểu Mặc hiếm khi cười một tiếng, cô lườm người tên Hoàng Lão Bát một cái sắc lẹm. "Được rồi, cô chưa từng nghe thấy cái tên nào đặc biệt hơn sao?

Trên thế giới này chắc chỉ có mình tôi tên này, còn Chu Tiểu Mặc, Chu Tiểu Hoa không chừng có bao nhiêu người gọi ấy chứ." Chu Tiểu Mặc cười một tiếng rồi lập tức ngậm miệng. "Được rồi, được rồi, mọi người đều là người cùng đường, chúng ta nên chiếu cố lẫn nhau.

Nếu anh có tâm tư đó, lát nữa có thể đi trước mở đường cho tôi được không?" Tần Vũ có chút tư tâm. "Xung quanh cỗ quan tài không biết vì sao lại có thêm một lớp gì đó vàng óng, bên trong không phải thật sự có vàng đấy chứ?" Vương Bàn Tử vẫn luôn cầm ống nhòm, bật đèn pin quan sát cỗ quan tài, đi đi lại lại trên lan can, e rằng bốn phương tám hướng của cỗ quan tài đều đã bị gã săm soi hết rồi. "Lão Tần, lão Hồ, lúc nãy tôi quan sát kỹ rồi, bên cạnh cỗ quan tài hình như không có cạm bẫy, mặt đất rất bằng phẳng, sẽ không có gì đột ngột chui lên từ dưới đâu." Tần Vũ căn bản không tin người trước mặt, hắn cảm thấy bây giờ chỉ cần chuẩn bị sẵn sàng là được. "Hay là thế này đi, chúng ta tạm thời bình tĩnh một chút, được không?" "Tôi nghĩ chúng ta không cần phải bốc đồng như vậy, có ý tưởng gì cứ nói ra.

Mấy pho tượng này căn bản không gây ra uy hiếp gì cho chúng ta, chỉ là tượng để trấn giữ, trấn quan tài mà thôi, đều là vật chết." Đối

với chuyện này, Tần Vũ không có ý kiến gì khác. "Cậu có phát hiện ra một vấn đề không, bên cạnh cỗ quan tài hình như có một cái bệ đá, không biết vì sao bệ đá đó trông sáng bóng như thể chưa từng bị đốt cháy." Quả nhiên, xung quanh cỗ quan tài đúng là có một cái bệ cao, và bên dưới bệ cao đó có một khe hở hẹp. "Thật kỳ lạ, trước đây tôi chưa từng quan sát thấy điểm này, trong khe hở nhỏ đó rốt cuộc có thể chui ra thứ gì nhỉ?

Không phải là những con bọ màu đen đó chứ?" Chu Tiểu Mặc nghe đến bọ, giật nảy mình, cô không hề biết những người trước mắt lại đã vượt qua cửa ải đó. "Ý của các người là, các người vào từ cổng tây bắc sao?" Vương Bàn Tử chết lặng, nghe ý của Chu Tiểu Mặc, xung quanh lăng mộ này có mấy cái cổng. "Thật kỳ lạ, chúng ta tạm thời đừng quá bốc đồng." Tần Vũ bình tĩnh quan sát, cảm thấy chuyện này khá đơn giản. "Các người có phát hiện một vấn đề không, trên khe hở đó hình như thật sự có thứ gì đó kỳ lạ đang kéo, trông giống như một cơ quan, chúng ta tuyệt đối đừng quá bốc đồng mà đi qua đó." Tần Vũ không coi vấn đề này là chuyện gì to tát, hắn cảm thấy trong đám người phía sau, không ai sẽ đi nộp mạng như vậy, chắc chắn sẽ không xông lên. "Yên tâm đi, Bàn Tử trước giờ đâu phải kẻ ngốc, sao có thể đi nộp mạng như vậy chứ?" Hồ Bát Nhất lắc đầu, lúc này ông cầm một cái loa, liên tục hét lớn về phía sau, bảo họ tuyệt đối không được bốc đồng, không được động vào những thứ trên tay. "Chúng ta sắp bắt đầu hành động rồi, một khi xuống dưới bán địa cung, nhất định phải ngoan ngoãn đứng yên một bên, tuyệt đối không được chạm vào bất cứ thứ gì, biết chưa?

Đặc biệt là mấy pho tượng đó." Những pho tượng đó rõ ràng được tạc từ những tảng đá khổng lồ, những tảng đá này có màu trắng bệch, trông rất rợn người. "Các người cũng đừng có đặt tay lên những phiến đá đó, trước kia không phải có những ngọn cung đăng sao?

Cũng đừng chạm vào, cũng đừng thắp lên." Một khi thắp đèn lên, không chừng sẽ có nguy hiểm xuất hiện.

Trong lòng Tần Vũ cẩn thận suy đoán, cảm thấy chuyện này thật sự không tệ. "Tôi nói thế này nhé, những pho tượng đó có lẽ là công tắc của cơ quan, một khi tôi chạm vào, có thể sẽ rơi xuống ngay lập tức." Có rơi xuống hay không Tần Vũ không biết, nhưng hắn biết dùng cách này có thể dọa được đám người của Hoàng lão bản. "Trong những khe hở bên dưới hình như có sương mù lượn lờ, nếu thật sự có sương mù như vậy, chứng tỏ bên dưới có khí thể hoặc chất lỏng khác." "Chắc là, trước đây ở nơi này có người luyện đan, tôi thật sự thấy kỳ lạ." Tần Vũ ở trong lăng mộ này, hễ thấy nơi nào có sương mù lượn lờ, đều cảm thấy có thể trước đây có người luyện đan ở đây. "Lúc đó mọi người đều tin vào chuyện đó mà, mặc kệ đi, chúng ta xuống thăm dò trước đã, mặt đất bên dưới chắc cũng nguội gần hết rồi." Tần Vũ không bốc đồng như vậy, hắn cảm thấy mạng của mỗi người đều là mạng, nếu để người của Hoàng lão bản đi trước thì thật sự không ổn. "Mọi người cứ đi theo sau tôi là được, tôi đi trước." Hồ Bát Nhất lúc này rất khác thường, trông như không còn bị lừa nữa. "Cậu có thể đừng như vậy được không?

Chúng ta cứ đợi ở đây một lúc đi." "Tuyệt đối không được, sao có thể để cậu mạo hiểm như vậy, cậu không biết sao?" Về vấn đề này, tuyệt đối không thể có chút sơ suất, một khi bước sai một bước, sau này mỗi bước đều sai, không chừng sẽ mất cả mạng. "Hồ Bát Nhất tuy rất cẩn thận, nhưng những quyết định ông ấy đưa ra đều chính xác, tôi nghĩ chúng ta nên nghe theo ông ấy, để người của Hoàng lão bản xuống trước đi." Tần Vũ định đi thẳng xuống, không ngờ bị Hồ Bát Nhất bịt miệng và ôm chặt lấy.

Tần Vũ lúc này không thể động đậy, Hoàng lão bản có chút sốt ruột, liền cho một tiểu đệ dưới trướng đi xuống. "Hoàng Lão Bát, cậu

ở phía sau chờ, đừng có vội vàng xông lên trước, lát nữa nếu có nguy hiểm khác, tôi không cứu cậu đâu." Miệng nói vậy, nhưng Tần Vũ cảm thấy Hoàng lão bản cũng rất quan tâm đến người này. "Đừng bốc đồng nữa, được không?" Tần Vũ cẩn thận hỏi, rốt cuộc có dũng khí đi thẳng xuống hay không, không ngờ trên mặt những người này không có chút sợ hãi nào. "Thật buồn cười, tuyệt đối sẽ không." Hoàng lão bản trông cũng rất hài lòng. "Thấy chưa?

Đám đệ tử của tôi, đứa nào cũng rất lợi hại, tuyệt đối sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà đột nhiên sợ hãi." Người đàn ông lùn tịt đi trước mặt Hoàng lão bản trông rất lanh lợi, hành động của hắn rất nhanh nhẹn, gần như chạy nhanh nhất.

Tần Vũ vẫn luôn quan sát nhất cử nhất động của hắn. "Người này, lát nữa nếu gặp nguy hiểm khác, tôi nhất định không thể để những người khác cũng gặp nguy, biết không?" Những tảng đá cứng đó, nếu thật sự có thể chịu được trọng lượng của một người, vậy chứng tỏ nơi đó có thể đi được. "Bây giờ đừng tụ tập hết ở một chỗ, nếu nơi đó không chịu nổi trọng lượng của chúng ta, sẽ sụp đổ ngay lập tức, bên dưới là dung nham, phải cẩn thận." Chỉ cần đi khoảng mười mấy mét, là có thể đến được cái bệ tròn khổng lồ phía trước, trên bệ đó có hai tầng đài, trên cùng mới là cỗ quan tài. "Bây giờ tôi mới biết, nếu không có lớp dung nham đó, căn bản sẽ không lộ ra nhiều tầng đài như vậy, xem ra dung nham này cũng là mở đường cho chúng ta." Trong lòng Hồ Bát Nhất cũng nghĩ như vậy, cảm thấy dung nham cũng không phải là chuyện xấu.

Những tảng đá đen kịt phía trước trông rất chắc chắn, Tần Vũ không có cách nào khác, bây giờ phải xem thử rốt cuộc có nguy hiểm không, sau khi loại trừ nguy hiểm mới đi tiếp. "Các vị huynh đệ, mục đích của chúng ta đến đây là để tìm một số tài bảo, những món đồ cổ kia.

Nếu chúng ta muốn phát tài, thì phải sống sót ra ngoài, cho nên bây giờ đừng chạm vào những thứ đó, biết không?

Mỗi một thứ đều rất nguy hiểm." Tần Vũ đã nói rõ lợi hại.

Vương Bàn Tử lúc này vẫn luôn chăm chú nhìn pho tượng, trông có vẻ rất hứng thú. "Nhìn pho tượng này xem, trông như đầu trâu mặt ngựa, đầu không phải đầu người, nhưng tay chân lại là của người bình thường, chỉ có cái đầu là khác." Đúng lúc đó, Hồ Bát Nhất kéo gã đi. "Việc cậu cần làm bây giờ là đừng có suy nghĩ lung tung nữa, biết chưa?" Mấy pho tượng này, đúng là có vẻ hung thần ác sát, nhưng sẽ không gây ra bất kỳ uy hiếp nào.

Nếu giẫm lên một cái, không chừng pho tượng sẽ đổ ngay lập tức.

Chương 505

Tần Vũ cẩn thận quan sát pho tượng, căn bản không có đế hay gì cả, hai chân cứ thế đặt trên mặt đất, nếu di chuyển cũng sẽ dịch chuyển được. "Nếu thật sự không còn manh mối nào khác, chúng ta sẽ di chuyển pho tượng này, tôi cảm thấy pho tượng này hoạt động như một cơ quan vậy." Tần Vũ lặng lẽ nói thầm vào tai Hồ Bát Nhất, tiết lộ thông tin này, nhưng không phải để làm ngay bây giờ. "Nhìn pho tượng kia xem, hung thần ác sát như vậy, ai mà dám động chứ, tôi nghĩ chúng ta tốt nhất không nên bốc đồng." Về vấn đề này, không cần phải nói thêm nhiều. "Cậu có thấy không, tay của chúng đều chỉ về phía trước, tôi nghĩ chắc chắn là chỉ về một hướng, nhưng hướng mà các pho tượng chỉ lại hoàn toàn khác nhau." Vương Bàn Tử đột nhiên bắt đầu lo lắng, cảm thấy bây giờ nếu muốn tìm đường ra, cũng phải đối mặt với vấn đề bốn chọn một. "Thật khiến người ta khó chịu, tôi nghĩ chúng ta nên nhanh chóng đi xem trong cỗ quan tài rốt cuộc có thứ gì." "Có thể anh không biết, bên trong mấy pho tượng này là rỗng, lúc nãy hình như có thứ gì đó vô tình va vào pho tượng, lúc đó tôi toát cả mồ hôi lạnh, sau đó tôi nghe thấy tiếng vang, tôi có thể phán đoán bên trong pho tượng là rỗng, chỉ là một cái vỏ mà thôi." Hoàng lão bản cẩn thận nói với Tần Vũ, sợ Tần Vũ sẽ trách mắng, vì sợi dây thừng trên người gã đúng là cứ đung đưa qua lại. "Anh có phát hiện bên cạnh pho tượng hình như có thứ gì đó rất kỳ lạ không?" Hoàng lão bản lúc này kịp thời chuyển hướng chú ý, không để những người khác nhìn vào mình nữa. "Thật khiến người ta cảm thấy khó tin." "Bây giờ đừng quan tâm là rỗng hay đặc nữa, mục tiêu quan trọng nhất của chúng ta là cỗ quan tài trên kia, không phải trong mấy pho tượng này." Tần Vũ vốn giật mình, nhưng nghe Hoàng lão bản nói không có gì bất thường xảy ra, liền yên tâm. "Quản cho tốt đám người của ông, đừng

để họ động vào mấy thứ đó." "Huynh đệ, yên tâm đi, đám người của tôi, tay chân đều rất sạch sẽ." Tần Vũ lúc này, cẩn thận quan sát. "Bàn Tử, cậu đứng gần tôi một chút, đừng đứng quá xa, nếu có chuyện gì có thể hỏi ngay lập tức." Về vấn đề này, Tần Vũ đã suy nghĩ rất kỹ. "Mấy người họ nếu nhìn vào pho tượng, không chừng sẽ bị quỷ ám mà lao thẳng về phía trước." "Pho tượng này trông tinh xảo quá, chúng ta có nên mở ra xem thử không?" Vừa rồi có mấy huynh đệ đều nghe thấy, bên trong pho tượng là rỗng, biết chắc chắn bên trong có giấu thứ gì khác. "Nếu các anh không dám động, mấy người chúng tôi có thể làm thay, chúng tôi tuyệt đối không sợ, tuyệt đối sẽ không gây ra động tĩnh gì." "Mấy pho tượng này vốn hướng về 4 hướng, bây giờ lại đồng loạt chuyển về một hướng?" Tần Vũ cẩn thận quan sát, quả thật là vậy. "Trời đất ơi, không phải chúng ta gặp phải quỷ đả tường đấy chứ?

Không không không, quỷ đả tường không phải như thế này, chẳng lẽ chúng ta gặp phải chuyện ma quỷ linh dị?" Bàn Tử lúc này có chút hoảng hốt. "Chuyện như thế này, dù nói thế nào cũng khiến người ta cảm thấy cạn lời, căn bản sẽ không tin, đặc biệt là những người ở tuyến đầu, chưa từng thấy thứ này." "Thật đấy, tôi thấy bậc thang hình như cũng đang từ từ hẹp lại, không phải nó sắp thu vào sao?

Nếu bậc thang thu vào, chẳng phải chúng ta sẽ bị chìm vào cái vạc lớn kia sao?" Quan sát cái vại hình tròn, quả thật giống một cái vạc khổng lồ, bên trong sương mù lượn lờ, như đang nấu thứ gì đó. "Thật đáng sợ, tôi trộm mộ bao nhiêu năm, đi qua bao nhiêu nơi, chưa từng thấy hiện tượng quỷ dị như vậy." Tần Vũ lúc này không nói nhiều, hắn đoán chắc chắn có người đã di chuyển pho tượng.

Pho tượng bên trong rỗng, chứng tỏ nó không đặc biệt nặng. "Hoàng lão bản, tôi đã nói với ông không biết bao nhiêu lần rồi, bảo huynh đệ của ông có thể bớt tay bớt chân một chút được không?" Bậc

thang này, trông không được tốt cho lắm. "Nếu bậc thang từ từ hẹp lại, chúng ta muốn xuống lại chỉ có thể dựa vào dây thừng, bây giờ tuyệt đối không được ném dây thừng đi, biết chưa?" Nơi này đang từ từ biến thành một địa cung khác, Tần Vũ lúc này cẩn thận quan sát, cảm thấy dù thế nào cũng không thể vứt thứ đó đi. "Thật đáng sợ, tôi nghĩ bây giờ, dù thế nào cũng phải nói rõ chuyện này." Hoàng lão bản lúc này nhìn quanh tứ phía, vẫn không biết rốt cuộc ai đã động vào pho tượng. "Lũ chó chết nào, mau nói, rốt cuộc ai đã động vào pho tượng?" Những người trước mắt, tính tình vẫn luôn xấu như vậy. "Thật đấy, tôi cảm thấy cỗ quan tài hình như thật sự đã động, chúng ta có nên đi xem trên cỗ quan tài không, không chừng sẽ có cơ quan." Dù thế nào, cũng nên nói rõ mọi chuyện. "Ở trên này, ở quá lâu rồi, chúng ta không thể, nói thẳng ra được." "Lúc đối mặt với mọi chuyện, trông cậu rất bình tĩnh, Tần Vũ không nói gì khác." "Hay là cậu nhắc nhở tôi trước?" "Chuyện này nói sau đi, vị trí hiện tại của chúng ta, căn bản không phải là vị trí tốt, vì chúng ta vừa mới đổi phương vị, nơi này thật sự âm khí rất nặng." Tần Vũ không nói gì khác, cảm thấy bây giờ có thể giữ mình ở đây đã là không tồi. "Mau nhìn kìa, trời ơi, bên dưới bậc thang thật sự xuất hiện một ít nước, và những thứ nước đó trông như màu bạc, không phải là kim loại đặc biệt nào đó chứ?" Tần Vũ đột nhiên có một dự cảm không lành trong lòng. "Chúng ta mau rút lui, hoặc nhảy thẳng lên cỗ quan tài, nếu chạm phải những thứ nước đó, sẽ bị bỏng ngay lập tức." "Các người có thấy không, cỗ quan tài đó đang từ từ mở ra, và là tự động mở, không phải chúng ta thật sự đã khởi động cơ quan rồi chứ?" Tần Vũ tuy rất tò mò, nhưng biết mạng sống của huynh đệ quan trọng hơn, bây giờ không phải là lúc xem xét quan hệ. "Mau lùi lại cho tôi." Tần Vũ nhắc nhở, bảo họ nhất định phải bình tĩnh, không được bốc đồng. "Những thứ nước màu bạc đó là thủy ngân, các người sẽ bị trúng độc đấy, biết không?

Đừng chạm vào, tuyệt đối đừng, phải nghe lời tôi." "Những thứ

nước màu bạc đó là thủy ngân, các ngươi sẽ bị trúng độc đấy, biết không?

Đừng chạm vào, tuyệt đối đừng, phải nghe lời tôi." Tần Vũ cảnh cáo đám người tham tiền của Hoàng lão bản. "Nơi này thật sự không phải nơi người có thể ở.

Tôi đột nhiên phát hiện, thủy ngân hình như đang từ từ dâng cao, và những pho tượng kia hình như có ý muốn xoay chuyển, phải không?" Tần Vũ nói, nếu trực tiếp né đi như vậy cũng không tệ. "Bây giờ, các ngươi căn bản không chú ý một chút nào, và cũng không biết, thủy ngân rốt cuộc nguy hiểm đến mức nào, tôi cảm thấy chuyện này thật sự không đơn giản." Miệng của pho tượng rỗng, Tần Vũ cẩn thận nhìn, nơi đó hình như có một cái ống tròn. "Không đơn giản." Tần Vũ bảo Vương Bàn Tử tiến lên phía trước, xem trong miệng pho tượng rốt cuộc có thứ gì. "Bây giờ nếu có thể nhìn ra, thì mau chóng đi xa một chút, đừng lại gần." Vương Bàn Tử không nói gì khác, Hồ Bát Nhất lúc này cũng ghé vào xem, cẩn thận quan sát.

Rõ ràng lúc nãy mấy pho tượng còn hướng về bốn hướng khác nhau, bây giờ lại hoàn toàn nhất trí hướng về phía đông bắc. "Tuy tôi hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng tôi vẫn cảm thấy chuyện này không đơn giản." "Mau nhìn kìa, trong cỗ quan tài hình như thật sự có thứ gì đó đang từ từ bò ra, thật đáng sợ quá..." Hoàng lão bản vốn là một kẻ rất tham tiền, sau khi thấy cảnh tượng trước mắt cũng sợ đến mức ngồi phịch xuống đất, vừa hay ngồi trên bậc thang đang co lại nên bị kẹt. "Ái da, ai giẫm lên ngón tay của tôi?" Tần Vũ vội vàng chạy đến xem, không ngờ ngón tay của Vương lão bản máu me đầm đìa, không biết là ai đã làm ông ta bị thương. "Tôi thấy trên đất hình như có một mũi tên nhỏ, không biết bắn ra từ đâu?" Hồ Bát Nhất lúc này nhặt mũi tên đó từ dưới đất lên, rồi đặt vào tay Tần Vũ.

Tần Vũ bảo ông đặt xuống đất. "Cậu thật sự to gan lớn mật, cũng không xem trên đó có độc hay không?

Lúc nãy khi mũi tên bắn ra, cậu không quan sát kỹ à?" Chuyện đã đến nước này, không cần phải nói nhiều nữa. "Thấy chưa?

Pho tượng hình như đang từ từ di chuyển, và dường như cơ quan bên dưới đang thúc đẩy nó di chuyển, nhưng biên độ di chuyển rất nhỏ." "Mặc kệ đi, chúng ta mau rời khỏi nơi thị phi này trước đã, thứ trong cỗ quan tài chúng ta cũng không cần quan tâm, rời khỏi đây rồi tính sau." Tần Vũ bảo Chu Tiểu Mặc quan sát xung quanh xem có vũ khí lạnh gì không, hắn cảm thấy trí tuệ của người xưa vô cùng huyền diệu, không chừng chạm vào cơ quan sẽ kích hoạt ngay lập tức, rồi bắn ra những mũi tên lạnh. "Chuyện này thật đáng sợ." Tần Vũ đã từng gặp phải loại động cơ vĩnh cửu không ngừng bắn ra ngoài trong một lăng mộ khác. "Cậu có biết cái gọi là động cơ vĩnh cửu không?

Một khi khởi động sẽ không bao giờ dừng lại, và những cơ quan đó luôn rất nguy hiểm." Hoàng lão bản lúc này chẳng nghe lọt tai gì cả.

Lúc nãy tuy sợ hãi, nhưng gã cảm thấy đã đến đây rồi, nên phải nhẫn tâm một chút, trực tiếp mang hết những đồ cổ đi, rồi mới rời khỏi nơi này. "Bây giờ dù nói thế nào cũng vô dụng, chúng ta phải mở cỗ quan tài này, không còn cách nào khác.

Chương 506

Lúc nãy không phải có người nói có thứ gì đó bò ra từ bên trong sao?" Hoàng lão bản lúc này một tay ôm cánh tay, tay kia nắm chặt, để ngăn máu chảy. "Bây giờ nếu máu chảy, một khi dính vào những thứ đó, những thứ đó sẽ bị máu của ông làm ô uế, biết không?" "Nếu ông không nói rõ chuyện này, tôi thật sự sẽ không để yên cho ông đâu." "Được rồi, được rồi, cái này, đều đã mở rồi, có thể làm gì được chứ?

Bây giờ chúng ta không bị những pho tượng đó ảnh hưởng là được rồi, chuyện này thật ra đối với chúng ta, căn bản không là gì." "Bậc thang này trông cũng giòn, nếu giẫm một cái, có lẽ sẽ bị giẫm nát ngay lập tức, có chút kỳ lạ." Dù thế nào, chuyện này cũng không thể làm như vậy. "Có lẽ các người có chút hiểu lầm về chuyện này, đã đến nước này rồi, đột nhiên rút lui chắc chắn không được, chúng ta bây giờ dù thế nào cũng tuyệt đối không thể buông tay." Mấy người nói rất chắc chắn, Tần Vũ cẩn thận suy nghĩ, nếu đã đến đây rồi, thì nên nói rõ hơn, nghiêm túc một chút. "Trên pho tượng, không chỉ có những tảng đá lạnh lẽo, cậu có thấy lúc nãy chúng đều chỉ về một hướng không, và trên cánh tay còn quấn một dải lụa bảy màu." Nếu nơi này không có ai, hiện tượng kỳ công như vậy, đẹp như vậy, căn bản sẽ không có ai phát hiện ra. "Chúng ta thật sự nên mở cửa nơi này, sau đó mở cửa cho công chúng, một nơi tốt như vậy, bị chôn vùi dưới lòng đất, thật quá đáng tiếc." Khi Vương Bàn Tử nói ra những lời này, những người khác đều lườm gã một cái sắc lẹm. "Pho tượng này trông giống một cơ quan, bây giờ nếu chúng ta xoay tất cả về một hướng, không phải cổ quan tài sẽ mở ra sao?" Khi Vương lão bản nói ra những lời này, Tần Vũ không lên tiếng, hắn cảm thấy bây giờ không thể vội vàng kết luận như vậy, chuyện này không dễ giải

quyết, nhất định phải nói rõ. "Bàn Tử trông không được tự nhiên cho lắm." Hồ Bát Nhất nhắc nhở Tần Vũ, vì ông cảm thấy Bàn Tử lúc này có thể sẽ hợp tác với Hoàng lão bản, vì cả hai đều là người tham tiền. "Tuy cậu ấy không có ác ý, nhưng tham tiền như vậy, cuối cùng không chừng sẽ thật sự gây ra hậu quả xấu." "Yên tâm đi, chuyện như vậy tôi không phải lần đầu nói với cậu ấy, cậu ấy chắc chắn hiểu rõ lợi hại." "Trên pho tượng rốt cuộc có thứ gì chắc chắn có thể nhìn ra được, chỉ là bây giờ đang nhắm mắt làm ngơ mà thôi." "Đừng nói nhiều nữa, bên dưới cỗ quan tài hình như có một cái bệ đá, trên bệ đá đó có khắc một số hoa văn, trên hoa văn dường như có một quy luật nào đó, chúng ta có nên xem thử không?" Dưới sự dẫn dắt của Hoàng lão bản, Tần Vũ đi thẳng xuống dưới cỗ quan tài, quả nhiên, bên dưới thật sự có những ký hiệu dày đặc, không ai hiểu được ý nghĩa. "Được rồi được rồi, mau mời chuyên gia khảo cổ kia đến, tôi nghĩ giáo sư Lưu chắc chắn có thể nhận ra những thứ này." Tần Vũ sau khi nhìn thấy những ký hiệu này, vô cùng kinh ngạc, chúng giống hệt những ký hiệu trên bia đá bên cạnh bậc thang. "Mau gọi giáo sư Lưu, chuyện này chỉ có ông ấy mới có thể đọc được, nhận ra được, biết không?

Đừng lãng phí thời gian nữa." Khi giáo sư Lưu vội vàng chạy đến, đột nhiên thấy thứ đó hình như đã bị vài người phá hoại. "Mấy người các người đã phá hoại món đồ cổ này thành ra thế này rồi.

Lúc nãy tôi chẳng phải đã nói rồi sao?

Dù gặp phải thứ gì, cũng phải để tôi xem trước, xem có phải là di tích cổ đại không, rồi mới chạm vào, được không?" Giáo sư Lưu trông như phát điên. "Mấy người các người không hiểu chuyện à?

Là ai?

Hoàng lão bản, lúc đầu ông mời tôi, đã hứa với tôi, dù trải qua chuyện gì, dù thấy thứ gì, ít nhất cũng phải để tôi xem qua, rồi mới

vận chuyển, đúng không?" Giáo sư Lưu trông tức giận đến mức râu ria dựng đứng, nhưng cũng đành bất lực, vì nó đã bị phá hoại đến mức này, không nhìn rõ được nữa. "Tôi thề với trời, tôi chưa hề chạm vào bệ đá này, lúc nãy chỉ vô tình dùng ngón tay chạm nhẹ vào thôi, không động vào thứ khác, cũng không dùng chân đá." Giáo sư Lưu lúc này căn bản không tin, vì ông cảm thấy dấu giày trên đó chắc chắn là của gã. "Nhìn xem, dấu giày ở đây rõ ràng như vậy, ông nghĩ có thể lừa được tôi sao?" Những người trước mắt đành bất lực, bây giờ cũng không biết đi đâu mà kêu oan. "Tôi nghĩ, chúng ta nhất định phải điều tra rõ chuyện này, nếu không sẽ thật sự bị oan.

Tôi thật sự bị oan, tôi không nói đùa đâu." Tần Vũ cẩn thận quan sát những người phía trước, thần sắc của họ trông rất bình tĩnh, không giống như đang lừa người. "Thật đấy, tôi cảm thấy dấu vết trên cỗ quan tài này đã có từ lâu rồi, không chừng là do nhóm trộm mộ trước đây phá hoại, tôi nghĩ, trước khi chúng ta vào đây chắc chắn đã có người khác vào rồi." Trong lúc đang nói, phía trước đột nhiên vang lên một tiếng "két".

Tần Vũ không nói gì khác, hắn cảm thấy bây giờ nên từ từ, cẩn thận quan sát ở đây, nếu không sẽ thật sự bị kiểm soát. "Mau nhìn kìa, trời ơi, mấy người này điên rồi." "Thật đấy, từ trước đến giờ họ chưa bao giờ hứng thú với những chuyện của tôi, nhưng hễ gặp phải chuyện phá hoại gì đó, lại đổ cho tôi, chắc chắn là tôi làm, tôi thật sự oan ức quá." Mấy người đàn ông mấy ngày không cạo râu, trông có vẻ oan ức. "Tôi biết rồi huynh đệ, bây giờ cậu cũng phải hiểu cho tâm trạng của tôi chứ?

Đúng không?" Những người khác cũng không biết chuyện gì xảy ra, ma xui quỷ khiến thế nào lại tụ tập hết lại.

Cú đá trên bệ đá rốt cuộc là của ai?

Mấy người đều có chút đoán không chắc, nhưng bây giờ đều biết, có lẽ không phải như họ đoán. "Tôi tuyệt đối sẽ không tha cho hung thủ, nhưng dù thế nào, tôi cũng sẽ không oan uổng người tốt.

Việc chúng ta cần làm bây giờ rất phức tạp, nên mọi người đều rất nhạy cảm, nhất định phải thông cảm." Hoàng lão bản lườm giáo sư Lưu, mấy người dưới trướng của gã cũng vậy.

Tần Vũ cảnh giác trong lòng, cảm thấy những người này đều là những kẻ cứng đầu, nếu sau lưng lén lút giở trò, giáo sư Lưu có khổ cũng không nói ra được. "Được rồi, lát nữa phải để ý Hoàng lão bản và mấy người của gã, một khi họ báo thù thì không hay rồi.

Giáo sư Lưu là một người rất thẳng thắn, dù nói chuyện hay làm việc đều không bao giờ suy nghĩ đến cảm nhận của người khác, nhưng không có ác ý." Vương Bàn Tử cũng có thể hiểu được cảm xúc của Tần Vũ lúc này. "Yên tâm đi, chuyện này sẽ không làm khó cậu đâu." Tần Vũ nhắc nhở những người xung quanh, cảm thấy bây giờ nên chỉnh lại vị trí của mấy pho tượng. "Bây giờ cứ đứng yên ở đó là được rồi.

Cơ quan này thật ra đối với chúng ta không có gì huyền diệu cả, vì trước đây tôi đã từng gặp phải cơ quan nguy hiểm hơn, huyền diệu hơn." Tần Vũ tỉnh táo, hắn cảm thấy bây giờ nếu có thể mở lại cỗ quan tài, không chừng thật sự có thể thấy được những thứ khó tin, dù sao nơi này đã có người đến rồi. "Lão bản, ông phải chuẩn bị sẵn sàng, lát nữa nếu mở quan tài ra, bên trong không có bất kỳ thứ gì đáng giá, hoặc bị người khác lấy đi rồi, ông tuyệt đối đừng tức giận." Tần Vũ bảo gã chuẩn bị tâm lý trước, tuy Tần Vũ cũng không chắc, nhưng ít nhất cũng nên để gã có chút chuẩn bị. "Hồ Bát Nhất, lát nữa nếu cỗ quan tài mở ra, ông phải ở bên cạnh tôi, đừng đi xa quá, biết không?

Bây giờ ông cũng là một chỗ dựa tinh thần cho tôi." Hồ Bát Nhất

lúc này cười cười, tiến lên mấy bước, đứng ngang vai với Tần Vũ. "Huynh đệ yên tâm đi, chuyện này tôi tuyệt đối sẽ không làm khó cậu." Tần Vũ không nói thêm nhiều. "Trên cỗ quan tài này đúng là khiến người ta cảm thấy rất kỳ lạ, tôi nghĩ nếu chúng ta mở ra bây giờ cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Hay là chúng ta để ai đó dùng gậy gõ thử xem bên trong có rỗng không." Bàn Tử lúc này cũng tiến lên mấy bước, đứng ngang vai với họ, ý tứ rõ ràng là nếu gặp nguy hiểm cũng sẽ kề vai chiến đấu. "Trong lúc nguy cấp thế này, sao có thể thiếu huynh đệ tôi được chứ?" Tần Vũ cười cười, cảm thấy chuyện này không tệ. "Tôi nghĩ, chúng ta nên cẩn thận quan sát thái độ của gã.

Lát nữa nếu không có đồ cổ nào khác, sau đó gã sẽ nổi điên, chúng ta tốt nhất nên tránh xa, giống như những thứ có thể phát nổ bất cứ lúc nào..." Vương Bàn Tử lặng lẽ nói xấu Hoàng lão bản sau lưng. "Cậu không biết Hoàng lão bản này, thù dai nhất là chuyện người khác nói xấu sau lưng, phải đề phòng một chút, biết không?" Tần Vũ lúc này không nói gì khác. "Đối với chuyện này, căn bản không là gì." Nếu trong cỗ quan tài thật sự có thứ gì đó khác chui ra, đối với Tần Vũ cũng không phải là chuyện kinh hãi hơn, ghê tởm hơn, hay động lòng người hơn, hắn cũng đã từng gặp rồi.

Chương 507

"Hoàng lão bản, hay là ông cùng tôi xem thử, nếu không xem được chắc chắn sẽ rất sốt ruột, đúng không?" Tần Vũ lúc này cố ý trêu chọc Hoàng lão bản, vì hắn biết, chuyện này không đơn giản như vậy. "Mấy người các người, thật ra nói đến nước này rồi, tôi cũng không cần phải tiếp tục dây dưa nữa.

Mở hay không mở đều nằm trong một ý niệm của tôi, nói đi." Tần Vũ nhắc nhở gã. "Lát nữa phải tránh xa mấy pho tượng đó, tránh xa cái ao kia, cái ao đó không chừng sẽ đột nhiên trào lên những thứ đáng sợ." "Ý cậu là, bảo tôi tránh xa nơi đó sao?

Tôi thấy không cần thiết, nơi đó trông rất chắc chắn, và pho tượng xoay chuyển cũng không mang lại rủi ro gì cho tôi." Mấy chuyện khác, căn bản không là gì. "Mấy người này tuy nhát gan, nhưng đi được đến ngày hôm nay thật sự không dễ dàng." "Đừng căng thẳng, đừng tập trung chú ý vào pho tượng." Tần Vũ ra lệnh, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất bắt đầu coi trọng những lời Tần Vũ nói. "Ái da, mau nhìn bức tường kia kìa, đột nhiên lùi về phía sau, sau khi tảng đá kéo ra, phía sau xuất hiện một thứ giống như miếu Thần Tài." "Được rồi, chúng ta tạm thời đừng tập trung chú ý vào đó." Trước mắt có một cỗ quan tài lớn như vậy chưa mở, đối với gã đây mới là điều quan trọng nhất. "Cỗ quan tài này trông rất tinh xảo, bây giờ tôi dùng tay sờ lên có cảm giác như một loại gỗ trầm hương thượng hạng." Hồ Bát Nhất từ từ giải thích với Tần Vũ, những người khác ban đầu cũng dỏng tai lên nghe, bây giờ cũng không dám manh động. "Tôi đột nhiên ngửi thấy mùi hoa quả?" Giống như đang ở hiện trường tế lễ vậy.

Tần Vũ không để họ tập trung chú ý vào những nơi kỳ lạ, bây giờ phải hợp lực đẩy cỗ quan tài ra. "Những món đồ cổ trong cỗ quan tài

đó, tôi thật sự đỏ mắt tim đập thình thịch, bây giờ tôi hận không thể lập tức bóc cỗ quan tài ra, thật tức chết tôi rồi." Hoàng lão bản lúc này vội vàng, muốn mở cỗ quan tài, nhưng dùng hết sức lực toàn thân cũng không thể dịch chuyển nắp quan tài dù chỉ một ly một hào. "Mau giúp một tay đi, tôi thấy mấy người các người rảnh rỗi quá." Hoàng lão bản lườm một cái sắc lẹm vào những kẻ không biết điều phía sau. "Mấy người các người trông có vẻ sợ hãi rồi, phải không?

Những vàng bạc châu báu bên trong, sau khi tôi mở ra quan sát, cũng không độc chiếm đâu, sẽ chia cho mọi người." Hoàng lão bản lúc này nói nghe rất hay, đợi đến khi cỗ quan tài thật sự mở ra, gã sẽ không quan tâm đến những người khác nữa, bây giờ đã coi như của riêng rồi.

Tần Vũ có thể nhìn ra từ ánh mắt tham lam của Hoàng lão bản, hắn cảm thấy sau khi cỗ quan tài mở ra, gã sẽ không thể kiểm soát được, nên tốt nhất là để gã tránh xa ra. "Tôi nghe nói một số cỗ quan tài, một khi mở ra sẽ tỏa ra một loại hương thơm kỳ lạ, mùi hương đó không phải bịt mũi là có thể ngăn được đâu." Động tác trên tay Hoàng lão bản, sau khi nghe Tần Vũ nói vậy liền dừng lại. "Viền quan tài này đang được niêm phong bằng một số thứ, bây giờ chúng ta dùng đuốc đốt nó, để nó cháy một vòng, sau đó chúng ta có thể mở cỗ quan tài ra." "Đây là những hổ phách thượng hạng, ngưng kết thành, bên trong còn lẫn một số chất khác, nếu đốt lên, sẽ tạo ra một lực dính rất mạnh." Tần Vũ nhìn những thứ trong suốt niêm phong trên viền quan tài và bắt đầu nói bừa, hắn cảm thấy tuy không lừa được những người trong nghề, nhưng lừa mấy tên trộm mộ trước mắt thì có thể. "Hồ Bát Nhất, mau đi tìm mấy ngọn đuốc đi." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử sau khi nghe lệnh của Tần Vũ, lập tức trèo lên lan can, lấy ngọn đuốc đang cháy trên đó xuống. "Lão Tần, đưa đây." Tần Vũ nhận lấy ngọn đuốc, bắt đầu thử đưa nó lại gần cỗ quan tài, không

ngờ những thứ trong suốt niêm phong trên đó thật sự bắt đầu cháy, và tốc độ cháy rất nhanh.

Sau khi cháy một vòng quanh cỗ quan tài, nắp quan tài bật lên một tiếng "phanh".

Sau khi bật lên, nó lại đóng lại một cách vững chắc.

Những người xung quanh sợ đến mức không nhẹ, vội vàng lùi lại một bước, tất cả đều kinh hãi nhìn cỗ quan tài, tưởng là xác chết vùng dậy. "Trời đất ơi, tôi còn tưởng là xác chết vùng dậy chứ, lúc nãy nắp quan tài đột nhiên bật lên như vậy, ai mà chịu nổi chứ?" Tần Vũ chế nhạo, một mùi hương kỳ lạ càng nồng nặc hơn.

Tần Vũ bảo họ mau đừng thở nữa. "Bây giờ, việc cần làm tiếp theo là bịt miệng mũi lại, đừng nói lung tung, bây giờ phải đứng cách cỗ quan tài xa một chút, tôi đi thăm dò tình hình." Hoàng lão bản lúc này dường như đã hiểu ra, cảm thấy bây giờ nên ổn định mọi thứ. "Được rồi, được rồi, viền quan tài hình như đang cháy một số chất liệu." Bây giờ nếu không để nó cháy hết, những thứ có độc bên trong vẫn sẽ lan tỏa trong không khí. "Có lẽ, các người không thể hiểu được nỗi khổ của tôi, bây giờ tôi có thể nói lại một lần nữa." "Các người có phát hiện không, cỗ quan tài hình như đột nhiên đổi phương vị, vốn là lệch, bây giờ đã biến thành hướng chính đông." Hồ Bát Nhất lúc này cố ý bắt đầu làm ra vẻ huyền bí, ông biết nên làm thế nào. "Được rồi được rồi, bây giờ cứ để Tần Vũ đi xem trước đi, không phải cậu ấy đi thăm dò tình hình cho tôi sao?

Tôi cứ ở đây chờ là được rồi, không cần đi đâu khác." “Ven mép quan tài, những thứ vừa được niêm phong khi nãy, thật sự là tinh thể hổ phách ngưng tụ thành sao?

Giờ tôi đột nhiên bắt đầu nghi ngờ rồi, vì tôi chẳng ngửi thấy mùi hương hổ phách nào cả...” Hoàng lão bản đưa ra một nghi vấn, Tần

Vũ lúc này bèn hỏi những người khác.

“Hiện tại, tất cả những người có mặt ở đây, có ai uyên bác hơn giáo sư Lưu không, xin mời đứng ra xem thử.

Nếu không có, vậy thì hãy để giáo sư Lưu giải thích.” Lúc nãy khi nói chuyện với giáo sư Lưu, Tần Vũ về cơ bản đã đạt được sự nhất trí với ông, cảm thấy lúc này không thể để Hoàng lão bản đứng ngây ra bên cạnh được.

“Ven mép quan tài không biết vì sao lại đang từ từ chảy ra một ít dịch lỏng, thứ dịch lỏng này, tôi vừa nhìn thấy nó có màu vàng vàng.” Tần Vũ dùng đèn pin chiếu qua, cảm thấy thứ này đáng lẽ phải là chất còn sót lại sau khi thiêu đốt, chứ không phải chảy ra từ trong quan tài.

“Ghê tởm quá, còn nhớ lúc tôi mở mấy cái quan tài trên kia không?

Cũng chảy ra một ít chất lỏng, chỉ là khi mấy con côn trùng màu đen lúc nhúc chui ra, tôi thật sự đã nôn hết cả đồ ăn mấy ngày trước ra ngoài.” Một người dưới trướng Hoàng lão bản có vẻ không chịu nổi nữa, không muốn tiếp tục ở lại nơi này mà leo lên một lan can.

“Hoàng lão bản, mấy thứ này tôi không cần nữa được không?” Xem ra bây giờ gã chỉ muốn giữ lại cái mạng, trước khi vào đây hoàn toàn không nghĩ bên trong lại hung hiểm đến thế.

“Nhìn cái bộ dạng vô dụng của lão Vương kìa, mấy người phải học hỏi đấy.

Bây giờ nếu tôi thực sự tìm thấy đồ cổ quý giá nào khác, tôi sẽ chia đều cho mọi người, được không?” Lão Vương đang đứng trên lan can, sau khi nghe nói sẽ được chia đều đồ cổ thì do dự một lúc rồi cũng lặng lẽ trèo xuống.

Hoàng lão bản lúc này khinh bỉ ra mặt, hung hăng nhổ một bãi nước bọt về phía gã.

“Tao biết thừa mấy thằng chúng mày không phải dạng đèn cạn dầu mà.” Hoàng lão bản lặng lẽ nói một câu trước mặt đám thuộc hạ, không ngờ những người trước mắt hắn, đôi mắt lại lóe lên tia sáng màu xanh lục.

Tia sáng xanh lục đó mang theo vẻ tham lam, trông như thể đang nhìn chằm chằm vào chiếc quan tài, phảng phất muốn ăn tươi nuốt sống nó.

“Mấy người có vẻ không chờ nổi nữa rồi, chúng ta mau vào trong thôi.

Nếu có thể mở chiếc quan tài này ra sớm, chúng ta có thể ra ngoài sớm hơn, vả lại tôi cũng có thể không cần mấy món đồ sứ Thanh Hoa kia, chúng quá bất tiện để mang theo.” Nếu có thể lấy được thứ quý giá hơn ở đây, đồ sứ Thanh Hoa chẳng là gì cả.

“Bên trong hình như có đồ đồng, hơn nữa những thứ trên đồ đồng đó đều là thật, không phải thứ mà kỹ thuật làm giả của tôi có thể tạo ra được.” Hoàng lão bản liên tục dụ dỗ, sợ rằng đám thuộc hạ của mình sẽ bỏ chạy giữa chừng.

Hiện tại, hắn cần một đám người giúp mình mưu tính chuyện này.

“Bây giờ hãy quan sát kỹ xem, dưới đáy quan tài có cơ quan nào khác không.

Nếu trong các hoa văn rồng phượng có những chỗ lồi nhỏ thì đừng dễ dàng ấn vào.” Tần Vũ dặn dò, bảo mỗi người cầm một chiếc đèn pin soi xung quanh quan tài.

Không ngờ khi hắn vừa đứng thẳng người dậy, cả bốn bức tượng đều vươn tay về phía hắn.

Chương 508

Hoàng lão bản là người đầu tiên phát hiện ra, sắc mặt hắn tái mét, những giọt mồ hôi to như hạt đậu rơi xuống từ trán, không biết hắn đã nhìn thấy thứ quái dị gì.

Khi ngẩng đầu lên, Tần Vũ không có bất kỳ phản ứng nào.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất cũng phát hiện ra điều bất thường, khi thấy những bức tượng đó trực tiếp hướng vào bên trong, họ cũng giật mình kinh hãi.

"Thật sự quá kinh hãi." Tần Vũ không còn cách nào khác, cảm thấy vấn đề quan trọng nhất bây giờ là phải trấn an lòng người.

"Mọi người đừng manh động được không?

Mấy món bảo vật trong quan tài sẽ không sợ hãi đâu.

Mấy bức tượng này vốn dĩ sẽ di chuyển liên tục, có lẽ là để trấn áp những kẻ trộm mộ ở đây." Phía dưới hắn là có một cơ quan thủy lực, và những bức tượng này sẽ liên tục thay đổi phương hướng.

"Trước đây tôi từng nghe nói về loại cơ quan này, vì nó di chuyển liên tục nên mỗi thời mỗi khắc đều không giống nhau.

Những kẻ trộm mộ đến đây, thấy cảnh này sẽ tưởng là đồ vật hiển linh nên sẽ sợ chết khiếp." Sau khi Tần Vũ giải thích một hồi, những người xung quanh cuối cùng cũng yên tâm phần nào.

"Ra là vậy, nếu thế thì tôi không sợ nữa." Mỗi lần đến thời khắc mấu chốt như thế này, đám thuộc hạ của Hoàng lão bản lại làm tụt hứng, Tần Vũ lúc này hung hăng trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

"Nếu không phải vì ngươi thì tôi đã sớm mở được cái quan tài này

ra rồi, người này thật khiến người ta phải dè chừng.” Hoàng lão bản lúc này, để dập tắt cơn giận của Tần Vũ và lấy lòng anh, cũng lập tức mắng người đàn ông kia.

“Mày đừng có lảng vảng quanh quan tài nữa, lập tức ra góc kia đứng gác cho tao.

Nếu phát hiện có gì khác thường thì báo ngay cho tao.” Để người này rời đi cũng là một cách hay.

“Lão Tần, không phải lúc nãy anh phát hiện ra một cái đình nhỏ giống như miếu Thần Tài sao?

Tôi để Tĩnh Tĩnh và Tiểu Nguyệt qua đó xem thử, dặn họ đừng dễ dàng chạm vào, như vậy có được không?” Tần Vũ cảm thấy như vậy cũng được, hai cô gái này gan rất lớn, chỉ cần không chạm vào cơ quan mà chỉ quan sát thì coi như đi trinh sát trước.

“Nếu muốn xem đồ vật bên trong, bảo họ dùng robot điều khiển từ xa lái vào, đừng để họ thò tay vào, biết chưa?” Mấy thứ đồ vật kỳ quái đó, không chừng bên trong sẽ có cơ quan với những lưỡi dao sắc bén, nếu có thứ gì đó khác lạ đi vào, nó sẽ lập tức chém xuống.

Trong một lần trộm mộ trước đây, Tần Vũ đã từng gặp phải tình huống tương tự, trên một chiếc hộp nhỏ có một cái lỗ tròn, có một người vô cùng tò mò.

Sau khi người đó thò tay vào trong hộp, lập tức cảm thấy có một lưỡi dao chém xuống, rồi bàn tay cứ thế bị chiếc hộp nuốt chửng.

Tần Vũ vốn định kể chuyện này cho họ nghe, nhưng cảm thấy trong bầu không khí quỷ dị thế này, bàn luận chuyện đó e rằng chỉ khiến mọi người thêm căng thẳng.

“Bây giờ mọi người mau chóng canh gác xung quanh, và khi hoạt động, nhất định phải đi hai người một.

Trong bầu không khí quỷ dị này, đi một mình rất dễ bị dọa, hiểu chưa?" Tĩnh Tĩnh và Tiểu Nguyệt đi xuống, đến chỗ cái đình nhỏ đó, họ vốn không có hứng thú gì với chiếc quan tài này.

"Bảo hai người đàn ông đi theo sau họ, nếu cần giúp đỡ thì cũng có người giúp ngay." Khi Tần Vũ quay lại tập trung vào chiếc quan tài, hắn đột nhiên phát hiện trong khe hở của quan tài dường như có thêm một ít thứ đen đen.

"Lớp đồ đen đó là những con côn trùng đen, lát nữa nếu chúng tràn ra, mọi người phải lập tức lùi lại, biết chưa." Xem ra lớp côn trùng đen này chính là thần hộ mệnh của chiếc quan tài.

"Bây giờ lập tức lấy thuốc bột đuổi côn trùng ra, tôi cần dùng đến thứ này." Vương Bàn Tử ngạc nhiên, cảm thấy thứ bột đuổi côn trùng mà họ mang theo sẽ không có tác dụng với những con côn trùng đã sống trong này hàng chục, hàng trăm, thậm chí hàng nghìn năm sắp thành tinh rồi.

"Không đâu, mấy con côn trùng này căn bản sẽ không sợ thứ bột này." Tần Vũ lắc đầu, cảm thấy vạn vật trên đời đều tương sinh tương khắc, chỉ cần một thứ tồn tại thì chắc chắn sẽ có một thứ khác tồn tại để khắc chế nó.

"Anh thật là thiển cận, mau đưa thứ đó cho tôi." Tần Vũ cầm lấy gói bột đuổi côn trùng, quan sát kỹ.

Quả nhiên, khi cảm thấy thời cơ đã đến, những con côn trùng đó điên cuồng tràn ra.

Tần Vũ nhanh tay lẹ mắt, lập tức rắc bột xung quanh quan tài.

Quả nhiên, bâyt giờ hắn đứng quanh quan tài, những con côn trùng đó không dám xông thẳng ra, mà chỉ thăm dò ở ven mép.

"Nói thật, chuyện này khiến người ta cảm thấy có chút... hơi kinh

dị.” “Rốt cuộc người nằm trong quan tài này là ai, tôi thật sự chẳng có chút hứng thú nào.

Tôi chỉ muốn xem tại sao mùi hương này lại tồn tại mãi, và tại sao lũ côn trùng này lại cứ ở đây?” Vương Bàn Tử lúc này đưa ra một câu hỏi mà Tần Vũ cũng không thể giải đáp.

“Tôi có một thắc mắc, nếu lũ côn trùng này là thần hộ mệnh của quan tài, vậy có một vấn đề: bên trong là một cái xác khô, nếu lũ côn trùng đói, chúng có ăn cái xác khô đó không?

Ai lại nuôi một đám súc sinh như vậy bên cạnh xác khô chứ?” Nghe Bàn Tử nói vậy, Tần Vũ cũng suy nghĩ kỹ, mối quan hệ logic này quả thực không thông.

“Bây giờ, mọi người có ý kiến gì khác về việc này không, có thì cứ mạnh dạn nói ra, đừng sợ gì cả.” Tần Vũ lại tiến về phía trước, đột nhiên phát hiện chiếc quan tài đang từ từ chuyển động.

“Trời ơi, không lẽ thứ bên trong thật sự sống lại rồi?

Bây giờ không phải là nó sắp ra khỏi quan tài rồi chứ?” Tần Vũ cảm thấy không giống, có lẽ là do lũ côn trùng đã tràn hết ra ngoài.

“Lúc nãy tôi đã dành chút thời gian suy nghĩ, lời anh nói quả thực có lý.

Nhưng tôi nghĩ bên trong chắc chắn còn một lớp quan tài nữa, nếu không thì lũ côn trùng kia thật sự sẽ ăn sống cái xác khô đó.” Kết luận của Tần Vũ rất đơn giản, bên trong có một lớp quan tài khác, một lớp mà lũ côn trùng bên ngoài chắc chắn không thể vào được.

“Có thể nào lại như vậy không?

Vấn đề này quá đơn giản.” Khi Tần Vũ nói ra suy đoán của mình, những người khác cũng giật mình kinh hãi.

“Không thể nào, lẽ nào thật sự là như vậy sao?” Hoàng lão bản bây giờ chẳng thèm quan tâm đến những điều đó, vừa nghe nói bên trong còn một lớp quan tài nữa, hắn tức điên lên.

Khó khăn lắm mới mở được lớp quan tài bên ngoài, giờ lại thêm một kiếp nạn nữa.

“Sao có thể như vậy được?

Có phải anh cố ý nói ra để dọa tôi, không cho tôi mở quan tài không?” Tần Vũ hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn không để mấy lời của Hoàng lão bản vào tai.

“Những chuyện khác, không cần phải nói nhiều, trong lòng Tần Vũ hiểu rõ.” Hồ Bát Nhất lúc này giải thích qua loa.

“Nếu cứ tiếp tục nói những lời này, e rằng không phải là chuyện tốt đối với ông đâu.” Thêm một lớp quan tài là thêm một tầng khó khăn, ai cũng biết điều đó, muốn mở lớp quan tài bên trong không hề đơn giản, vì vậy bây giờ phải hết sức cẩn thận, không thể có bất kỳ tổn thất nào về nhân lực.

“Bây giờ mau gọi tất cả những người dưới tay ông tập trung lại, chúng ta sẽ mở tấm ván quan tài này ra lần nữa, lũ côn trùng đen lúc nãy đã bị mùi bột này hun chết rồi.” Tần Vũ suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy chuyện này chỉ có thể làm như vậy, không thể có sai sót nào khác.

Chương 509

“Trước tiên mở lớp quan tài đầu tiên ra, chúng ta quan sát xem tình hình bên trong thế nào, rồi mới tính tiếp.” Lúc nãy Tần Vũ nói về quan tài hai lớp chỉ là một phỏng đoán.

“Thật đấy, tôi cảm thấy nếu bây giờ chúng ta mở cái quan tài này ra, không chừng sẽ bị chủ nhân của nó nguyền rủa.” Tĩnh Tĩnh và Tiểu Nguyệt vừa nói vừa cẩn thận quan sát xung quanh.

“Được rồi, được rồi, bây giờ các cô còn chưa biết tình hình bên đó thế nào, căn bản không có quyền phát ngôn.” Tần Vũ không nói nhiều, trước mặt cái xác khô này, Tần Vũ không có lựa chọn nào khác.

“Thôi đi, tôi bây giờ thật sự nhập tâm quá, bắt đầu thấy buồn nôn rồi.” Tần Vũ cẩn thận quan sát phía trước.

“Có ai phát hiện ra một vấn đề không, bên trong quan tài này hình như có đồ, vì nó đặc biệt nặng.” “Lúc nãy chúng ta nâng tấm ván quan tài chứ không phải cả cái quan tài, các người có thể động não một chút không?

Đi theo Hoàng lão bản, lẽ nào không thể học được cách thông minh hơn một chút sao?” Tần Vũ mỉa mai.

“Thấy tấm ván gỗ nhỏ phía trước không?” Tấm ván gỗ nhỏ đó có thể trực tiếp bẩy tấm ván quan tài lên, ít nhất có thể bẩy nó lệch đi, sau khi gõ xong thì trực tiếp đẩy tấm ván quan tài từ một hướng xuống là được.

“Bây giờ mau nâng tấm ván lên, chèn vào khe hẹp, rồi dùng sức bẩy mạnh vào trong.” “Tôi biết rồi, sẽ không để anh thất vọng đâu, người của tôi làm việc trước giờ đều rất nhanh nhẹn.” “Mấy người này, không có đi làm chuyện khác.” Nếu cứ tiếp tục dừng lại tại chỗ

như vậy, e rằng không ổn.

“Bây giờ mau nói cho tôi biết, tại sao lại khiến sự việc trở nên cực đoan như vậy?” Tần Vũ không có cách nào khác.

“Tôi hình như nghe thấy tiếng chuông gió, không phải là phát ra từ trong quan tài sao?” Một người lập tức dừng động tác, cẩn thận lắng nghe, quả nhiên là phát ra từ nơi đó.

“Không lẽ là người bên trong?” Mấy người trao đổi ánh mắt với nhau, Tần Vũ cảm thấy lúc này họ có lẽ đã hơi sợ.

“Đừng quá manh động, được không?” “Nếu thật sự có thể phản kháng như vậy, thì bây giờ đã không nằm trong quan tài rồi, mấy người đừng tự dọa mình.” Ven mép quan tài dường như lại có thứ gì đó sền sệt chảy ra ngoài, Tần Vũ lúc này còn chưa kịp nhìn rõ thì đã bị người khác kéo đi.

“Thứ này có tính ăn mòn rất mạnh, mau rời khỏi đây.” Hồ Bát Nhất lặng lẽ nói vào tai Tần Vũ.

“Sao anh biết?

Trước đây trong một số ngôi mộ khác tôi từng gặp phải thứ tương tự, thậm chí còn thấy người bên cạnh bị thương.” Mấy thứ sền sệt màu vàng vàng đó trông quả thực không phải là thứ dễ chơi.

“Mấy thứ vàng vàng đó, rốt cuộc là gì vậy?” Có người cảm thấy kinh ngạc.

Trong một chiếc quan tài vuông vức như vậy, chắc chắn ẩn giấu những thứ kỳ lạ.

“Đừng lo, tôi nghĩ bây giờ chúng ta cứ từ từ đẩy nắp quan tài ra, đẩy về phía bên trái của tôi, lúc đó có thể xem được cảnh tượng bên trong.” Bên trong có phải là đồ cổ hay không, cũng cần phải mở nắp ra mới biết được.

“Hoàng lão bản, bây giờ ông lập tức gọi mấy người to con, nhưng không được phát ra bất kỳ âm thanh nào, và trong thời khắc nguy cấp không được có bất kỳ phản ứng nào khác, phái người của ông qua đây.” Tần Vũ nói xong, không tiếp tục tức giận nữa, cảm thấy chuyện này đối với mình cũng có lợi, ít nhất có thể có thêm người giúp.

“Nếu thật sự xảy ra chuyện gì khác, tôi sẽ quan sát kỹ.

Lát nữa nếu có hiện tượng quật mồ hay cương thi xuất hiện, tôi sẽ chạy nhanh hơn bất kỳ ai.” Ý của Tần Vũ lúc này rất rõ ràng, bảo những người nhát gan trực tiếp trèo lên tấm bia mộ kia.

“Ở đây không phải có một tấm bia mộ sao?

Nếu một cái xác khô quật mồ, nó cũng không thể trèo lên được, vì vậy, nơi đó tuyệt đối an toàn.” Tần Vũ lúc này nói rất chi tiết.

“Hoàng lão bản, những lời tôi nói ông chắc có thể hiểu được chứ, mấy người cao to dưới tay ông, mau tìm mấy người lanh lợi đi.” Có vài người bắt đầu oán giận, nhưng bây giờ Hoàng lão bản, đi đến bước này, chỉ nghe lời Tần Vũ.

“Không còn cách nào khác, trong môi trường căng thẳng tuyệt đối như thế này, phải tìm mấy người tay chân nhanh nhẹn và có thể tùy cơ ứng biến.” Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất tự động mặc nhận là sẽ ở lại bên cạnh quan tài, Tần Vũ cảm thấy, để giảm bớt thương vong, phải làm như vậy.

“Mặc dù, tôi cảm thấy ở đây đông người hơn thì có lợi hơn, nhưng thực tế không phải vậy.” “Phía trước dường như có người đang nhìn chằm chằm vào đây.” “Thôi đi, có nghe thấy tiếng chuông gió từ bên trong truyền ra không, bây giờ phải tranh thủ thời gian, trong vòng mười phút, lập tức trèo lên trên đó.” Sau khi Tần Vũ ra lệnh, những người đó quả nhiên rất nghe lời.

“Những chuyện khác, cứ như vậy đi, nhưng chuyện này tuyệt đối không được xảy ra bất kỳ sai sót nào.” “Nếu cứ tiếp tục ở lại đây, e rằng sẽ bị người khác để ý, lúc đó không phải xong rồi sao?

Trong động huyệt này, không chỉ có chúng ta, còn có một người tên là Vương lão bản.” Nếu kẻ tử thù của Hoàng lão bản tìm đến, thì chuyện này không dễ giải quyết, mấy thứ này chắc chắn phải chia một nửa.

“Hoàng lão bản, bây giờ ông muốn chia một nửa đồ cho kẻ tử thù của mình không?” Câu trả lời chắc chắn là có, Hoàng lão bản chắc chắn không vui.

“Cần sao?

Ban đầu để đối phó với hắn, tôi đã dốc hết tâm sức, và tốn rất nhiều nhân lực vật lực, sao có thể để hắn chia chác được?” Hoàng lão bản nhìn cũng biết, hành vi này là hành vi chia chác.

Bất kể thế nào, bây giờ tuyệt đối không thể để một Vương lão bản khác phát hiện, mọi chuyện đều vô cùng quan trọng.

“Bên trong chắc chắn có đồ cổ, tôi bây giờ có thể cảm nhận được, bên trong dường như có một cảm giác triệu hồi mơ hồ, chúng ta mau mở quan tài ra đi.” Vương Bàn Tử có chút không đợi được nữa, bây giờ muốn lập tức động thủ.

“Thôi đi, tôi cảm thấy chuyện này, thực ra không đơn giản như vậy.” Hồ Bát Nhất nói mấy câu, Tần Vũ biết, trong lòng anh có sự lo lắng.

“Đừng lo, chuyện này, cuối cùng sẽ được giải quyết, yên tâm đi.” Tần Vũ biết người này, chắc chắn rất lo lắng về nơi này.

“Ven mép có đặt một số thứ, lúc đầu tôi không hiểu, bây giờ cuối cùng đã hiểu, mấy cái chuông gió nhỏ đó có tác dụng chiêu hồn.” Xem

ra chủ nhân của ngôi mộ này rất tin vào những thứ này.

"Bây giờ tôi phải tránh xa nơi này, tuyệt đối không được chạm vào mấy cái chuông gió đó, nếu chạm vào, hậu quả cuối cùng anh biết rồi đó, nếu để cái xác khô kia chiêu hồn thành công, những gì xảy ra tiếp theo, tôi không cần phải nói chi tiết với anh nữa." Hồ Bát Nhất và mấy người trước đó đã từng trải qua chuyện như vậy, nên rất có kinh nghiệm.

"Phải đợi đến khi tất cả các chuông gió ngừng lại, tôi mới có thể động thủ mở ngôi mộ này." "Ý của anh tôi hoàn toàn hiểu, thứ này tôi tuyệt đối không được chạm vào, phải không?" Hoàng lão bản xen vào một câu, Tần Vũ gật đầu.

"Đúng là như vậy, hy vọng ông có thể hiểu." Tần Vũ sở dĩ đặc biệt nhấn mạnh chuyện này, là vì hắn thấy một người dưới trướng Hoàng lão bản dường như rất hứng thú với cái chuông gió, cứ muốn dùng tay chạm vào.

May mà người này khá lùn, nên dù có nhảy lên cũng không chạm tới cái chuông gió.

"Những chuông gió đó được treo quanh cổ các bức tượng, những thứ rơi xuống đó tôi cũng không được động vào, biết chưa?

Một khi nhiễm phải dương khí của người sống, cuối cùng sẽ xảy ra chuyện." Tần Vũ nói những lời này với người vừa muốn chạm vào chuông gió.

Người này, cũng là một người rất nhát gan, nghe Tần Vũ nói vậy, không biết nên làm thế nào.

"Đừng nói nhiều nữa được không?" Tần Vũ bảo hắn mau chóng chuẩn bị.

"Chuyện này nếu, thật sự có chuyện gì khác, thì nên lặng lẽ, không

được kinh động đến cái xác khô bên trong, và tôi cũng không được thở vào nó." Nếu hơi thở của người sống, một khi nhiễm vào thi thể, không chừng thật sự sẽ khiến nó quật mồ.

"Mấy người, cần phải nghiêm túc, cẩn thận, ghi nhớ từng quy tắc một." Vương Bàn Tử lúc này có chút không đợi được nữa, bây giờ nóng lòng muốn mở nắp quan tài.

"Bất kể thế nào, một cái chuông gió như vậy, quả thực khiến người ta cảm thấy có chút khó tin." "Nếu không thì, những chuyện tôi sắp trải qua, rốt cuộc có phải là thật không." Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất trước đây đã từng trải qua chuyện như vậy, nên biết chuyện này không thể vội vàng.

"Mấy người này tôi thật sự sợ, nếu một khi mở quan tài ra, họ thò tay vào chạm phải đồ bên trong, thì hỏng bét." Vương Bàn Tử bình thường là một người nóng nảy, bây giờ cũng bắt đầu lo lắng, cảm thấy nên nói cho Hoàng lão bản và mấy người của ông ta một chút quy củ.

Chương 510

"Bây giờ không nên để ông biết cái xác khô bên trong đáng sợ đến mức nào, hoặc là kể cho ông nghe những chuyện tôi đã trải qua trước đây." Hoàng lão bản lúc này có chút không đợi được nữa.

"Không cần phải như vậy, những người dưới tay tôi, đều đã qua huấn luyện chuyên nghiệp, biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm." Tần Vũ cười lạnh một tiếng, ban đầu khi gặp quan tài vàng ở trên, những người dưới tay hắn hận không thể lao thẳng vào, sao có thể đã qua huấn luyện chuyên nghiệp được?

Tố chất tâm lý của họ, chắc chắn cũng không tốt đến thế, nếu không thì khi đối mặt với những thứ này, có thể sẽ không khống chế được.

"Chuyện này quả thực khiến người ta cảm thấy kỳ lạ." "Có phát hiện ra trên ven mép, quả thực có một số sợi dây nhỏ không, những sợi dây này để làm gì, chúng ta bây giờ không nên đề phòng, lỡ như đột nhiên xuất hiện cơ quan thì không hay." "Đúng là như vậy, một chuỗi chuông gió như thế này, những sợi dây bình thường nếu một khi chạm vào, không chừng sẽ kích hoạt cơ quan." Bên trong cơ quan trùng điệp, Tần Vũ lúc này liên tục hồi tưởng lại mọi thứ, tìm ra bố cục và logic cấu tạo bên trong.

"Nếu, cứ trực tiếp mở nắp quan tài như vậy, không có bất kỳ phòng bị nào, không chừng thật sự sẽ trúng kế." "Căn bản không cần phải nói thêm gì nữa." "Nếu không thì, bây giờ chúng ta hãy thảo luận về chuyện này trước, để ông biết một số thứ không đơn giản như vậy." Chỉ cần có thể giúp hắn giải quyết được nghi vấn, thì hắn sẽ tự nhiên nghe lời.

“Bây giờ ông phải đi theo sau tôi, không được tự ý hành động, bây giờ khi tôi đẩy nắp quan tài ra phải thuận theo một hướng, không được dùng sức mạnh, phải nhẹ nhàng xem có cơ quan nào bị kéo theo không.” Một khi, không chạm phải cơ quan như vậy thì phải lập tức dừng tay, tuyệt đối không được kéo mạnh, biết chưa?

Chuyện này tôi đã nói với ông vô số lần rồi.” Những người dưới trướng Hoàng lão bản lần lượt gật đầu, bây giờ mặc dù cảm thấy người đàn ông này đáng tin cậy hơn, nhưng ông chủ của họ lại không phải, chỉ là một thương nhân tinh ranh, nhưng bề ngoài cũng không nói ra.

“Có thấy xung quanh có một số quả táo chất đống ở đây không, không lẽ có người định kỳ cúng bái ở đây, lẽ nào có nghi thức tế tự sao?” Một người trẻ tuổi dưới trướng Hoàng lão bản chỉ vào hướng đầu quan tài, Tần Vũ và mấy người cảm thấy kinh ngạc.

“Lúc nãy khi tôi vừa xuống, đã tuần tra một vòng, căn bản không có những thứ này, sao có thể đột nhiên xuất hiện những thứ này được?” “Thật không đơn giản, tôi cảm thấy chúng ta bây giờ nên lập tức xông lên, những người này chắc chắn không đợi được nữa rồi.” Một người hai mắt, dường như bị mê hoặc, trong mắt hắn liên tục lóe sáng, Tần Vũ cảm thấy lúc này hắn dường như đã mất đi ý thức.

“Ở đây có một người đã trúng thuật che mắt, bây giờ lập tức khiêng hắn lên tấm bia mộ, bảo hắn đừng giãy giụa, đừng la hét.” Ven mép quan tài, luôn có một mùi hương thanh nhẹ, Tần Vũ lúc này cũng không ngửi ra được mùi hương thanh nhẹ này từ đâu ra.

“Sợ rằng những thứ bên trong đã bị rò rỉ ra ngoài, chúng ta bây giờ có tiếp tục không?

Tôi vừa nãy hình như nghe thấy một âm thanh rất nhỏ, nhưng cũng không biết từ đâu ra.” Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử hai người

luôn ở đầu quan tài, đẩy quan tài, những người còn lại ở giữa, Tần Vũ ở cuối cùng.

"Đừng lo chuyện này, tôi đã, quyết tâm rồi, thì nhất định phải kiểm soát tốt mọi thứ." "Những người này làm việc trước giờ không bao giờ quan tâm đến mọi thứ, Tần Vũ dường như cũng hiểu, quy luật làm việc của những người này, trước giờ không hề hy vọng, có thể có, có thể giúp được gì." Âm thanh phát ra từ trong quan tài rốt cuộc từ đâu ra?

Tần Vũ liên tục cẩn thận lắng nghe, đột nhiên phát hiện dường như là từ đầu quan tài.

"Khi hành động nhất định phải chậm một chút, cẩn thận lắng nghe xem rốt cuộc từ đâu ra." Hoàng lão bản tin rằng những người của mình ra tay khá mạnh, căn bản không biết nên dùng lực bao nhiêu để đẩy quan tài, không ngờ lại đẩy mạnh nắp quan tài xuống.

Tần Vũ và mấy người, nín thở chờ đợi, xem bên trong quan tài sẽ xảy ra chuyện gì, không ngờ lại im phăng phắc.

"Này, mấy người đứng trên đó mau lấy đèn pin chiếu vào trong xem." Mấy người đứng trên bia mộ, cầm đèn pin chiếu vào trong, nhưng không phát hiện ra bất cứ thứ gì.

"Bên trong thật sự có một số đồ cổ, hình như có một cái xác khô, một người mặc quần áo màu đen và vàng, trông khô quắt." "Vậy sao?

Đừng lo, những thứ bên trong dường như đều an toàn, và bên trong có rất nhiều đồ cổ, trời ơi, để tôi xuống đi." Khi những người đứng trên đó nói những lời này, những người đứng bên cạnh quan tài, đều từ từ đứng thẳng dậy, rồi hơi thò đầu vào, không ngờ lại vừa vặn đối mặt với cái xác khô.

"A, dọa chết tôi rồi..." một thuộc hạ của Hoàng lão bản vỗ vỗ

ngực, vừa nãy suýt chút nữa bị cái xác khô kia câu hồn đi.

"Trời ơi, làm việc có thể cẩn thận một chút không, tôi cũng chỉ nhìn bằng mắt thôi, và không được dùng tay chạm vào da của nó, cũng không được thở vào người nó." Bất kỳ thi thể nào một khi nhiễm phải những thứ này, chắc chắn sẽ không có kết quả tốt.

"Tôi nghĩ, bây giờ chúng ta tốt nhất nên đè thứ này xuống, rồi nhẹ nhàng di chuyển nó ra, sau đó tôi mới lấy những đồ cổ dưới thân nó." Cách đặt quan tài này có chút không giống với những quan tài khác, những quan tài khác đều đặt thi thể vào trong, rồi đặt một số đồ cổ xung quanh.

Không ngờ cái xác khô này, tất cả những bảo bối đều bị đè dưới thân nó, trông như thể, muốn bảo vệ tốt những bảo bối này vậy.

"Đó cũng là một phong tục của nơi này, tôi nghe nói người ở đây hình như đều có cách đặt như vậy." "Xem ra nếu tôi muốn lấy đồ bên dưới, quả thực phải di chuyển thứ này đi, tôi cảm thấy đây thật sự là một chuyện vô cùng kinh khủng." "Tôi vừa nhìn thấy, bên trong hình như có một cây tỳ bà, cây tỳ bà đó hình như bằng đồng, xem ra người này thật sự có những thứ như vậy." "Cây tỳ bà của anh ta sao?" Khi hai người đang thảo luận, Tần Vũ bảo Hoàng lão bản mau chóng đuổi họ đi, có những người lắm mồm như vậy ở bên cạnh, cuối cùng chắc chắn sẽ hỏng chuyện.

"Cái xác khô này, xem ra ít nhất cũng đã mấy trăm năm rồi, tôi nghĩ chúng ta bây giờ nhất định phải trân trọng, những đồ cổ bên trong chắc chắn cũng rất quý giá..." Hoàng lão bản lúc này hai mắt sáng rực, cảm thấy bây giờ dường như đã tìm ra con đường phát tài.

"Bây giờ nếu, mang hết những thứ trong quan tài này ra ngoài, không phải là phát tài lớn sao?" Tần Vũ suy nghĩ kỹ, dù thế nào cũng phải tuân theo quy luật, nếu một khi lấy quá nhiều đồ, thì cái xác khô

sẽ đi truy sát.

“Ông có nghe nói, có người vì lấy quá nhiều đồ trong quan tài mà bị đòi mạng không, chuyện như vậy quá nhiều rồi, tôi bây giờ cũng làm theo quy củ, cái gì nên lấy thì lấy, cái gì không nên lấy thì không lấy.” Đã đến đây, thì nên làm việc theo quy củ.

Hoàng lão bản lúc này, căn bản không có phản ứng gì khác, Tần Vũ cảm thấy người này đã bị tiền bạc làm mờ mắt, bây giờ nói những lời như vậy cũng không nghe vào tai.

Tần Vũ trong lòng có một dự cảm không lành, cảm thấy nếu tiếp tục ở cùng Hoàng lão bản này, ngày mai thật sự sẽ xảy ra chuyện.

“Quan tài bây giờ đã mở ra rồi, bây giờ mau chóng xem bên trong có bảo bối quý giá nào không, có thứ gì ưng ý thì lấy đi.” Tần Vũ đối với những thứ bên trong không có ý kiến gì, cảm thấy chỉ cần sau khi ra ngoài, Hoàng lão bản có thể trả cho mình một khoản thù lao hậu hĩnh nữa là được.

“Tôi nhớ trước đây, ông đã hứa cho tôi những khoản thù lao đó...” Hoàng lão bản lúc này xua tay.

“Đợi tôi ra ngoài bán hết mấy món đồ cổ này đi, thù lao hay không thù lao, lúc đó trả gấp đôi cho cậu.” Vương Bàn Tử nghe trong câu nói này có ẩn ý, dường như có chút không hài lòng, ý là nếu có thể mang những thứ này ra ngoài, rồi bán đi, thì mới có thể trả thù lao.

“Hoàng lão bản, ông nói chuyện không tử tế chút nào, nếu bây giờ ông thật sự làm như vậy, cuối cùng tôi sẽ lập tức phá nát cái quan tài này.” Bàn Tử là một người thân hình cường tráng, Hoàng lão bản thực ra có lúc cũng rất sợ anh ta.

“Đã nói đến mức này rồi, tôi còn có thể phản bác sao?

Nếu đã như vậy, thì tôi lùi một bước vậy, tôi nhất định sẽ trả thù

lao cho anh ngay sau khi ra ngoài." "Hoàng lão bản thật không nhân đạo, bây giờ đừng chơi trò nói chữ với tôi, bây giờ ông phải trả hết những gì đã hứa cho ba người chúng tôi." Vương Bàn Tử lúc này trông mặt mũi đỏ bừng, nắm đấm siết chặt, Hoàng lão bản nhìn thấy thế, sợ chết khiếp.

"Không dám không dám, yên tâm đi, thật sự phải đưa tôi sẽ đưa, yên tâm đi." Tần Vũ cẩn thận quan sát hồi lâu.

"Thấy không, ven mép quan tài có một số sợi dây, những sợi dây này đáng lẽ phải buộc vào những chuông gió bên trong, chỉ là vì tiện kéo ra, nên mới để đầu dây ra ngoài." Tần Vũ lúc này luôn đứng bên cạnh quan tài giải thích, những người khác đều đứng phía sau nghe.

Giáo sư Lưu lúc này đi lên phía trước.

"Tôi có một yêu cầu, sau khi mở thứ đó ra, hãy để tôi xem những đồ cổ đó, để tôi phân biệt xem những món nào có giá trị sưu tầm đặc biệt..." "Lão già chết tiệt này cút sang một bên cho tao, ai cho mày xem ở đây, làm gì có thời gian xem một người như mày, ngày nào cũng thế, thời gian gấp gáp lắm rồi, hiểu chưa?" Hoàng lão bản lúc này mắng chửi giáo sư Lưu, đẩy ông vào góc tường.

Tần Vũ lúc này ra hiệu cho Hồ Bát Nhất, bảo anh mau chóng mời giáo sư Lưu lại.

Hồ Bát Nhất biết trong ngôi mộ này, ngoài những người chuyên nghiệp, giáo sư Lưu cũng là một người uyên bác, rất hiểu những quy tắc này.

"Nếu, ngay cả giáo sư Lưu cũng không thể giải thích rõ ràng chuyện này, thì không ai có thể giải thích rõ ràng được nữa, biết chưa?" "Chắc chắn biết, chỉ có đi làm chuyện này, mới có thể đúng ý tôi." "Tần Vũ không có cách nào khác, cảm thấy đã chuẩn bị xong rồi, những thứ khác đều không phải, chúng ta không có ác ý, phải biết, tôi

làm vậy đều là vì muốn tốt cho mọi người." Trên bia đá đó người càng ngày càng ít, bây giờ cũng đến trước quan tài để xem, Tần Vũ cảm thấy tại sao lại có nhiều người vây quanh trước quan tài như vậy, nếu một khi xảy ra tình trạng quật mồ, thì chạy cũng không thoát.

"Bây giờ phải tránh xa nơi này, nếu nó quật mồ, các người căn bản không biết kỹ xảo né tránh, bây giờ học kỹ xảo cũng không kịp nữa, bây giờ mau để giáo sư Lưu xem trước." Hoàng lão bản lại nói, nhưng Vương Bàn Tử lúc này vung vung nắm đấm, Hoàng lão bản lập tức im bặt.

"Thấy chưa, trong thời khắc quan trọng như thế này, vũ lực là hữu dụng nhất, nếu không thì, một đám lưu manh căn bản không biết cái gì gọi là phải tin tưởng chuyên nghiệp, thật tức chết tôi." "Trong quan tài này, tất cả mọi thứ đều bị phong bế, bao gồm cả mùi hương bên trong, đối với tôi đều có độc, tôi bây giờ chắc chắn sau khi về phải tìm thuốc giải." Những lời của giáo sư Lưu đều rất có lý, Tần Vũ gật đầu, bảo Vương Bàn Tử hỗ trợ giáo sư Lưu, lấy cây tỳ bà bằng đồng ra.

"Giáo sư Lưu, ông xem thứ này có phải đã có tuổi rồi không, nếu thật sự như vậy, tôi có nên mang ra ngoài không?" Giáo sư Lưu lúc này thật sự cảm thấy nên khiêng cái xác khô ra ngoài, rồi mới xem xét những đồ cổ đó.

"Số lượng đồ cổ trước mắt rất nhiều, nếu muốn lấy ra từng món một, tốt nhất, hãy khiêng cái xác khô ra, mấy người có thể dùng vải kéo nó ra không?" Lời của giáo sư Lưu, quả thực có lý.

"Thật đấy, tôi cảm thấy chuyện này, thực ra không dễ làm." Hoàng lão bản lúc này ở bên cạnh vui mừng múa tay múa chân, biết rằng đây là thời khắc đỉnh cao trong đời mình.

"Bây giờ tôi chỉ cần có thể mang hết những thứ này ra ngoài, bất

kể trước đây có quý giá hay không, chắc chắn có thể bán được giá tốt.” Tần Vũ nhìn Hoàng lão bản tham lam trước mắt, không nói nhiều, lúc này quyết định làm theo lời giáo sư Lưu, trước tiên mang những thứ này ra ngoài rồi tính.

Chương 511

"Có phát hiện ra những quả táo phía trước hình như do người của chúng ta đặt lên không, xem ra họ làm những việc này thật thành thạo." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử bắt đầu trêu chọc, Tần Vũ cũng không nói nhiều, không ngờ lại mang theo cả đồ cúng trên người.

"Có phát hiện ra, trên chuỗi chuông gió, dường như có thêm một số chiếc chuông nhỏ, những chiếc chuông nhỏ này, dường như chỉ cần gió thổi là sẽ kêu, tôi nói thật thật sự không thể phán đoán được sẽ có hậu quả gì." Giáo sư Lưu trước mắt trông như cũng có chút lo sợ.

"Yên tâm đi, giáo sư Lưu, chuyện này chắc chắn sẽ giải quyết ổn thỏa cho ông." Tần Vũ không hỏi nhiều, cảm thấy một chiếc chuông như vậy, về cơ bản đã bị khóa chặt ở đây.

"Đừng lo đừng sợ, bây giờ chúng ta chủ yếu có thể sắp xếp tốt những đồ cúng, hoặc là thắp cho ông ấy một nén hương, tuyệt đối sẽ không nổi giận." Vương Bàn Tử lúc này đầu óc không linh hoạt, hỏi giáo sư Lưu rằng người đó rốt cuộc là ai?

Giáo sư Lưu lúc này chỉ vào cái xác khô đang nằm trong quan tài.

"Trong quan tài này không có một mảnh thi thể, công tác chống mục nát này thật sự làm rất tốt, thấy không, da của ông ấy cảm giác còn có độ đàn hồi, dùng ngón tay ấn xuống không chừng sẽ từ từ đàn hồi trở lại." Tần Vũ không có cách nào khác, cảm thấy đối với loại xác khô này hoàn toàn không có hứng thú.

"Móng lừa đen, có gạo nếp các loại, đáng lẽ đều phải mang theo bên người phải không?

Nếu một khi gặp phải nguy hiểm khác, nhất định phải lấy thứ này

ra, nhất định sẽ cứu mạng." Sau khi nhắc nhở những người đó, Tần Vũ mới hoàn toàn yên tâm, cảm thấy nhất định không thể, lại đẩy những người này vào hố lửa.

"Tôi bây giờ muốn biết một chuyện, lúc chúng ta vào đây có mấy trăm người hùng hổ, bây giờ chỉ còn lại bốn năm mươi người, tôi bây giờ phải trân trọng mạng sống của mỗi một huynh đệ." Hoàng lão bản lúc này căn bản không để những lời của Tần Vũ vào tai, Tần Vũ cảm thấy người này cuối cùng vẫn rất tham lam, coi tiền bạc quan trọng hơn cả mạng sống.

"Nếu một người coi tiền bạc quan trọng hơn cả mạng sống, thì bây giờ về cơ bản đã đi đến cuối con đường rồi." "Thôi đi, bây giờ tôi đi xem những đồ cổ bên trong trước, xem rốt cuộc là chuyện gì, nếu một khi trực tiếp mang ra ngoài, không phải là tin tốt, thật sao." Phải để một số người bình tĩnh lại.

"Mau nhìn xem, bên trong thật sự có một chuỗi chuông gió, chẳng phải lúc nãy tôi vẫn đang nghiên cứu xem sợi dây này từ đâu ra sao, hóa ra là từ ven mép, nếu lúc nãy tôi rất dã man đẩy ra, thì cái chuông gió này chắc chắn sẽ phát ra âm thanh." Giáo sư Lưu lúc này chỉ tay, cảm thấy những chuông gió này đã cũ kỹ, bây giờ về cơ bản cũng không muốn phát ra bất kỳ âm thanh nào.

"Tôi nghĩ tôi bây giờ căn bản không cần phải nói nhiều như vậy, trên ven chuông gió có một số chuông gió, nếu một khi không cẩn thận chạm vào dây, kéo dây, hoặc chạm vào chuông gió, sẽ lập tức tiến hành chiêu hồn." "Có không, thấy chỗ phía trước không?" Tần Vũ không định di chuyển cái xác khô, vì cảm thấy bây giờ một khi di chuyển, chắc chắn sẽ chạm vào thân thể, nếu không nên chạm vào thì không thích hợp.

"Vì sự an toàn của mọi người, bây giờ khi chúng ta cầm một món

đồ cổ phải cẩn thận một chút, không được chạm vào, nếu một khi vận chuyển, lỡ như xương cốt của ông ấy bị gãy, thì đó là tội lỗi của chúng ta." Tần Vũ trong lòng muốn lấy đi những đồ tùy táng này, nhưng, không thể, nhưng cũng không được làm phiền, nếu không thì chuyện này thật sự không có hồi kết.

"Tuyệt đối không thể để các người manh động như vậy." "Nếu cứ tiếp tục manh động như vậy, các người có biết hậu quả sẽ thế nào không?" "Vốn dĩ một tin tức, đã làm rối loạn suy nghĩ của tôi, lẽ nào tôi phải tiếp tục cẩn thận làm chuyện này sao?" "Bây giờ rốt cuộc có vận chuyển hay không?

Tôi không biết, ít nhất nên thương lượng ra một kết quả đã chứ." Giáo sư Lưu lúc này giữ một thái độ trung lập, vì lập trường của ông rất khó xử.

Ông là người do Hoàng lão bản đưa vào, nhưng bây giờ lại nghiêng về hợp tác với Tần Vũ, vì Tần Vũ như vậy là một người hiểu đại cục, và hiểu rất rõ mọi thứ, rất chuyên nghiệp.

"Tần Vũ à, thực ra trong lòng tôi cũng không thể chạm vào như vậy, nhưng nếu không vận chuyển ra, tôi lấy những thứ đó quả thực có chút bất tiện, và một chút không cẩn thận là dễ chạm vào da của ông ấy." Nếu thật sự như vậy, đó không phải là tin tốt.

"Thôi được, bây giờ chúng ta hãy đồng lòng, cẩn thận khiêng cái xác khô ra trước, sau khi khiêng ra thì nhét móng lừa đen vào miệng ông ấy." Như vậy có thể đề phòng vạn nhất, lỡ như đột nhiên quật mồ, cũng có thể định trụ ông ấy.

"Mấy người phụ trách vận chuyển, dù sao tay chân cũng phải nhanh nhẹn một chút, không được chạm vào da của ông ấy, không được nói chuyện với ông ấy, biết chưa?

Khi nói chuyện với ông ấy, hơi thở đó một khi truyền vào cơ thể,

thì xong đời." Nói xong đoạn đó, hắn chọn mấy người đàn ông to cao thô kệch, trông rất có sức lực, Tần Vũ cảm thấy không được, quá lỗ mãng.

"Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, ba người chúng ta một nhóm, sau đó cộng thêm giáo sư Lưu, chúng ta cùng vận chuyển đi, nếu không, một khi cái xác khô này xảy ra chuyện gì khác, căn bản không đối phó được." Tần Vũ nhìn Tiểu Nguyệt đứng bên cạnh, nếu Tiểu Nguyệt lanh lợi, thì cũng có thể giúp được.

"Bây giờ trong tay em cầm cái móng lừa đen, bây giờ em phải nghe chỉ huy của anh, nếu một khi nó mở mắt hoặc giãy giụa, hoặc hét lớn, lập tức nhét cái móng lừa đen vào miệng nó, phải ổn định, chính xác, dứt khoát một chút, biết chưa?" Tiểu Nguyệt cẩn thận nhìn, cảm thấy mấy chuyện này hoàn toàn có thể làm được.

"Nói thật, tôi ở trong ngôi mộ này chờ đợi khoảnh khắc như thế này, mặc dù ông chủ của tôi căn bản không quan tâm tôi có thích hợp làm chuyện như vậy không, căn bản không cho tôi lại gần những thứ này, nhưng may mà có Tần Vũ hiểu tôi." Tiểu Nguyệt trong tay cầm một cái móng lừa đen sạch sẽ, trên đó buộc một số sợi dây màu đỏ.

"Mấy sợi dây màu đỏ này, nếu một khi vướng vào đồ vật thì không hay, bây giờ nhất định phải nhìn thật rõ, biết chưa?

Ổn định, chính xác, dứt khoát, nhớ kỹ ba chữ đó." Tần Vũ cuối cùng sau khi giao phó rõ ràng mọi việc, cảm thấy bây giờ phải ra tay rồi.

"Giáo sư Lưu, những lời của tôi, ông chắc cũng rõ rồi chứ, chúng ta bây giờ nên cạy miệng nó ra trước, nhét cái móng lừa đen vào, hay là vận chuyển trước, rồi xem phản ứng của nó?" Tiểu Nguyệt mắt không chớp, thậm chí còn đeo cả kính.

"Yên tâm đi, bây giờ chỉ cần giao nhiệm vụ này cho tôi, nếu tôi

không hoàn thành nhiệm vụ này, tôi chắc chắn sẽ không thoải mái." Tần Vũ suy nghĩ kỹ, cảm thấy bây giờ phải làm việc này một cách dứt khoát.

"Thấy không, thứ ở phía trước, chúng ta khiêng cái xác khô đến đó đi." Tần Vũ lúc này bảo mấy người đàn ông to cao thô kệch của Hoàng lão bản cầm một số thứ, lập tức lau sạch chỗ đó, và không cho những người khác chạm vào.

"Một khi đã lau sạch, có thể yên tâm nằm ở đó." Tần Vũ lúc này cảm thấy mọi thứ đã chuẩn bị xong, bảo giáo sư Lưu và Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử mấy người vào vị trí.

"Bây giờ chuẩn bị xong chưa?

Nếu chuẩn bị xong rồi, chúng ta lập tức động thủ đi." Ngoài chuyện này ra, không cần phải bận tâm đến những chuyện khác.

"Thấy không?

Mấy người này, dường như không coi vấn đề này ra gì." Một người dưới trướng Hoàng lão bản, từ đầu đã không ưa Tần Vũ, Tần Vũ nghe thấy hắn nói xấu mình sau lưng Hoàng lão bản.

"Hoàng lão bản, tôi cuối cùng muốn nhắc nhở ông một câu, ở nơi như thế này, chúng ta quan trọng nhất là phải đoàn kết, tuyệt đối không được xảy ra bất kỳ mâu thuẫn nội bộ và chia rẽ nào." Hoàng lão bản một cái tát hung hăng vung vào mặt người đó, bảo hắn mau chóng câm miệng.

Ngay sau đó, Hoàng lão bản trước mắt rất nịnh nọt nhìn Tần Vũ, bảo Tần Vũ động thủ trước.

"Yên tâm đi, những nỗi lo sau lưng như vậy, tôi tuyệt đối sẽ dọn dẹp sạch sẽ cho cậu." "Như vậy tôi yên tâm rồi, bây giờ tôi có thể yên tâm hoàn thành việc này, mấy người nhất định phải chú ý đến những

thứ trong tay, và không được chạm vào, biết chưa?" Nghe Tần Vũ dặn dò như vậy, giáo sư Lưu và Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử hai người kiểm tra lại toàn thân một lượt, không để bất kỳ thứ gì rơi vào.

"Mọi thứ đã chuẩn bị xong, chúng ta động thủ đi." "Mẹ ơi, nó sắp sống lại." Khi mấy người còn chưa thò tay vào, mắt của cái xác khô đột nhiên trợn trừng lên.

Vẻ mặt giận dữ trợn mắt, và một người sống căn bản không có bất kỳ sự khác biệt nào.

"Mẹ ơi, nó sắp sống lại." Khi mấy người còn chưa thò tay vào, mắt của cái xác khô đột nhiên trợn trừng lên.

Vẻ mặt giận dữ trợn mắt, và một người sống căn bản không có bất kỳ sự khác biệt nào.

Vương Bàn Tử lúc này sợ đến mức một cái tát vả vào mặt thi thể.

Không ngờ lại làm rơi ra một miếng thịt lớn, Tần Vũ lúc này cảm thấy xong rồi, Vương Bàn Tử này chắc chắn đã tiếp xúc với thi thể.

"Trời ơi, mau rửa tay trong đống gạo nếp đi." Dưới sự chỉ đạo của Tần Vũ, Vương Bàn Tử lúc này run rẩy vốc gạo nếp trong đống gạo.

"Tôi thật sự hoàn toàn không biết, một cái xác khô lại không chắc chắn như vậy, tôi vừa nãy trực tiếp bị dọa một phen, rồi vả một cái tát thôi mà." Tần Vũ cảm thấy chuyện này e rằng không đơn giản như vậy.

"Ai, chuyện gì vậy?

Vừa nãy tôi rõ ràng thấy một cái thi thể, mở mắt ra rồi, bây giờ hình như lại nhắm mắt lại rồi, vừa nãy rốt cuộc là ảo giác của tôi, hay là thật sự mở mắt ra?" Vương Bàn Tử lúc này sợ đến toát mồ hôi lạnh, bây giờ hoàn toàn không biết cái xác khô trước mắt, là chết hay

sống.

“Ối trời ơi, bây giờ mau lấy cái móng lừa đen cho tôi, và nhất định phải là cái buộc dây đỏ, biết chưa?

Như vậy mới trừ tà.” Tiểu Nguyệt và Tĩnh Tĩnh hai người vội vàng, đưa một cái móng lừa đen qua.

Chương 512

"Thứ này, rốt cuộc có tác dụng không vậy?

Tôi thật sự hoàn toàn không biết nữa." Tần Vũ không nói nhiều, cảm thấy khi đối mặt với tình huống này, bình tĩnh lại là tốt nhất.

"Dù sao cũng đã bị ăn một cái tát rồi, cái thi thể này chắc sẽ không sống lại đâu, nếu không thì bây giờ đã sớm ngồi bật dậy rồi, đúng không?" Hoàng lão bản lúc này toàn tâm toàn ý đều đang nhìn, những kim ngân tài bảo dưới cái xác khô, cảm thấy bây giờ chỉ cần mang ra một món đồ cổ, đều có giá trị liên thành.

"Tôi bây giờ nhất định phải tìm cách." Nếu một bảo bối như vậy, gần trong gang tấc mà không lấy được, thì thôi rồi, sau khi ra ngoài, chắc chắn cũng sẽ hối hận cả đời.

"Mau lên đi, tôi thấy một số người sống chán rồi." Tần Vũ lúc này không nói nhiều.

"Nếu không thì thế này đi, chúng ta tháo hết chuông gió ra, rồi để từng cái một trên mặt đất, sẽ không kêu nữa." Giáo sư Lưu đột nhiên đề xuất một phương pháp như vậy, Tần Vũ cảm thấy như vậy cũng được, dù sao chuyện này trước đây cũng đã nói qua.

"Bây giờ như vậy thì tôi không cần nói nhiều nữa, mau bắt đầu động thủ đi, cái chuông gió này nếu nên chạm vào thì sẽ kêu, và âm thanh rất trong trẻo, tôi cảm thấy phương pháp chiêu hồn như vậy thật sự, trước không có người sau cũng không có người." Giáo sư Lưu lúc này, chìm đắm trong một số kiến thức, không ngờ, Hoàng lão bản một tay đẩy ông ra.

"Nếu một cái chuông gió, có một số trở ngại, thì tháo cái chuông gió đó ra rồi đưa cho tôi, tôi ở đây có một cái bọc lớn, có một cái vali

da lớn, mau bỏ vào trong." Tần Vũ lúc này nhìn một người dưới trướng Hoàng lão bản, cầm một cái vali da đen rất lớn, trông như cái vali da đen đó chứa không ít bảo bối.

Đợi Hoàng lão bản và một số người mở cái vali da đen ra, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai người, trực tiếp chết lặng.

Không ngờ, sau khi mở cái vali da đen ra, bên trong đủ thứ, thậm chí cả quần áo, giày dép, thậm chí một số công cụ dùng để trộm mộ, đều được chứa trong cái vali da đó.

"Không ngờ Hoàng lão bản thật không phải dạng vừa, ở đây thật sự có thứ này." Và Hoàng lão bản, quen biết cũng không ngắn, không ngờ đây là lần đầu tiên, thấy cái vali da đen thần kỳ như vậy.

"Tôi nghĩ, chuyện này thực ra không ổn, chúng ta bây giờ nhất định phải ở đây bình tĩnh lại một chút, anh thấy sao?" Tần Vũ lúc này không nói nhiều, cảm thấy nếu một khi tháo cái chuông gió ra, cũng không nên giao cho người như Hoàng lão bản.

"Một cái chuông gió như vậy lát nữa nếu một khi kêu, không chừng thật sự sẽ chiêu hồn, Hoàng lão bản nếu mang theo người, lẽ nào không cảm thấy rợn người sao?" Hoàng lão bản suy đi nghĩ lại, cảm thấy chuyện này quả thực có chút đáng sợ, như vậy thì cái chuông gió đó không thể lấy được, nhưng bảo bối bên trong nhất định phải mang đi.

"Được rồi, nếu đã như vậy, cái chuông gió đó trực tiếp để bên ngoài quan tài, được rồi tôi không ai đụng vào." Một cái xác khô trong quan tài, trông căn bản không có bất kỳ thay đổi nào, Tần Vũ trong lòng cứ hồi tưởng lại việc nó vừa mở mắt, không phải là mấy người này đã trúng một loại ảo thuật nào đó sao?

"Lão Hồ, anh thấy cái xác khô vừa nãy mở mắt là chuyện gì vậy?

Không phải là thằng nhóc đó chơi trò gì với tôi chứ?" "Tôi cũng nghĩ vậy, nếu không thì sao có thể chứ, căn bản không giải thích được mà." Hồ Bát Nhất lúc này suy đi nghĩ lại, cảm thấy một cái xác khô ở đây, cuối cùng không an toàn, cuối cùng phải khiêng ra ngoài trước, nếu không thì luôn có một số nỗi lo sau lưng.

", Mấy người động thủ đi, không được chạm vào da của cái xác khô, nâng cái ván đó lên, tôi để cái xác khô nghiêng người trước, để nó nằm trên cái ván đó, chúng ta khiêng nó ra ngoài." Sau hơn một giờ nỗ lực phấn đấu, cuối cùng cũng khiêng được cái xác khô ra ngoài mặt đất bằng phẳng.

"Trời ơi, tổ tiên của tôi ơi, ai có thể nói cho tôi biết tại sao tôi lại cứ phải ở trong một cái quan tài như thế này mà khiêng xác khô chứ?" Tần Vũ không nói nhiều, biết chuyện này không đơn giản như vậy, muốn lấy đi một số kỳ trân dị bảo, tất nhiên phải trải qua một số gian nan.

"Tôi nghĩ, nếu có thể thiết lập một loại thuật che mắt như vậy, thì chắc chắn không đơn giản như vậy, chúng ta bây giờ không nên nghiên cứu kỹ một phen, xem xem rốt cuộc có quy luật nào để tuân theo không." Chỉ cần nắm vững được những quy luật này, tuyệt đối sẽ không bị nó điều khiển.

"Tôi luôn cảm thấy trong cái hang núi này, sau lưng luôn có một người, ví dụ như có mắt đang nhìn chằm chằm vào tôi vậy, tôi cũng không biết có phải tôi nghĩ nhiều không." Tĩnh Tĩnh và Tiểu Nhạc hai người đến trước mặt Tần Vũ, lặng lẽ nói với Tần Vũ một phen như vậy, Tần Vũ không để trong lòng.

"Yên tâm đi, mọi người khi đối mặt với tình huống như thế này, tuyệt đối sẽ không như vậy, thiện bãi cam hưu, yên tâm đi, biết chưa." Ý của Tần Vũ rõ ràng, dù xảy ra chuyện gì, cuối cùng cũng sẽ cho các

cô một lời giải thích rõ ràng, sẽ không để các cô mập mờ như vậy.

"Chỉ cần xảy ra một chút chuyện, đều là trách nhiệm của tôi, tôi bây giờ nên bảo vệ tốt, anh em của tôi, biết chưa." Tần Vũ và Hoàng lão bản nói những lời như vậy, Hoàng lão bản căn bản không thể hiểu được, mấy người đó bắt đầu dùng tay không tháo chuông gió.

"Bây giờ nhất định phải cẩn thận một chút, phải đảm bảo một nguyên tắc, đó là không để cái chuông va vào thứ bằng đồng, nếu một khi va vào ven mép, phát ra tiếng kêu trong trẻo, tôi nói cho các người biết cái xác khô sẽ sống lại." Những người dưới trướng Hoàng lão bản đều không dám nhìn lung tung, cũng không dám nhìn chằm chằm vào cái xác khô.

"Thấy chưa?

Xem đi, ban đầu, khi muốn kiếm tiền, từng người một giơ tay, nhảy cao hơn ai hết, một khi, đến lúc dùng người như thế này, bây giờ lại lùi bước, xem xem có giống không?" Hoàng lão bản lúc này bắt đầu châm chọc những người dưới tay mình.

Tần Vũ cảm thấy Hoàng lão bản cũng là một kẻ có EQ cực thấp, trong hoàn cảnh thế này, nếu có thể đoàn kết thì tốt nhất, cứ tiếp tục sỉ nhục người khác như vậy, đến lúc nguy hiểm thì chắc chắn sẽ không có ai cứu ông ta đâu.

"Thôi được rồi, Hoàng lão bản, bây giờ nuốt hết những lời cần nói vào bụng đi, trước tiên khiêng cái xác khô này ra ngoài đã, đây mới là chuyện quan trọng nhất lúc này." "Trong quan tài hình như có một mùi hương kỳ lạ, tôi có cảm giác rất mơ hồ, lúc thì ngửi thấy, lúc thì không." Một tiểu đệ bỗng vỗ vai Tần Vũ, nêu ra thắc mắc.

Tần Vũ nhận ra cậu tiểu đệ này, trên đường đi cậu ta luôn cõng một chiếc vali da lớn màu đen.

“Tôi nghĩ chúng ta không nên kết luận vội vàng như vậy.

Nơi này có mùi hương thì cũng chỉ có thể là do người ta bỏ thêm một ít hương liệu vào trong thi thể thôi, đừng lo lắng, hiểu không?” Ngay khi cậu tiểu đệ kia gật đầu, không biết tại sao, một vài người trong số họ bỗng 'ọe' một tiếng rồi nôn ra.

“Không phải chứ, còn chưa nhìn thấy rõ cái xác khô trông như thế nào mà đã nôn thành ra thế này, các người còn định tiếp tục trộm mộ trong đây nữa không vậy?” Tần Vũ lúc này cười trêu chọc, nhưng không ngờ, số người nôn ọe ngày càng nhiều.

Tần Vũ thầm nghĩ, có lẽ vì đây là lần đầu tiên họ vào một ngôi mộ như thế này, lần đầu thấy xác khô nên nhất thời không chịu nổi, cũng là chuyện có thể thông cảm.

“Chuyện gì vậy?

Chúng ta có nên xem thử họ có bị ngộ độc thực phẩm hay trúng độc gì khác không?” Hồ Bát Nhất khá lo lắng cho những người này, nhưng kỳ lạ là những người bên cạnh Tần Vũ hoàn toàn không bị gì, về cơ bản đều là người của Hoàng lão bản có phản ứng.

“Sao thế nhỉ?

Chẳng lẽ loại độc này còn có tính chọn lọc sao?

Tại sao những người bên phía Hoàng lão bản đều đặc biệt khó chịu?” “Nhìn bộ dạng họ cũng không giống bị trúng độc, sắc mặt vẫn bình thường, da dẻ cũng không có đốm đen gì cả.” Dù sao đi nữa, công việc vẫn phải tiếp tục.

Tần Vũ lúc này tìm mấy người có trạng thái tốt hơn, cùng nhau từ từ khiêng cái xác khô đến một nơi vắng người.

Hắn cảm thấy nếu đặt ở nơi đông người sẽ bị người khác nhìn thấy, dễ gây hoảng sợ.

“Đằng trước có một cái chiếu rách, bây giờ mau lấy nó đậy lên người cái xác khô đi.

Mấy người hiểu ý tôi chứ, đừng chạm vào, chuyện này nhất định phải nhớ kỹ.” Tần Vũ dặn dò xong xuôi, không nói thêm gì nữa.

“Mấy người chú ý đây, tuy bây giờ mọi người rất ham tiền, tôi cũng không để ý, những món đồ cổ trong quan tài này ai cũng có phần, đừng tranh giành.

Nhưng có một điều, tuyệt đối không được chạm vào Kim Cương này, biết chưa?” Trong lúc nói chuyện, Tần Vũ biết được một sự thật, những người dưới trướng Hoàng lão bản đa phần là những thanh niên trẻ tuổi khí huyết phương cường, lá gan tương đối lớn, và đây là lần đầu tiên họ vào một ngôi mộ như thế này.

“Mấy người hoàn toàn không có kinh nghiệm gì, đúng không?

Nếu thật sự làm vậy thì rất dễ gây họa, bây giờ các quy tắc khác nhau nhất định phải tuân thủ.” Tần Vũ nghe xong chuyện này thì có chút lo lắng, cảm thấy mọi việc không nên làm như vậy.

“Nếu các người cảm thấy mọi thứ trong ngôi mộ này đều rất mới lạ, đặc biệt muốn sờ mó một chút, vậy thì không chừng sẽ phải chịu thiệt thòi đấy.” Đối mặt với vấn đề này, Tần Vũ không nói nhiều.

“Có một vấn đề, tại sao cái xác khô này lại xuất hiện ở đây?

Tại sao lại dễ tìm như vậy?

Chương 513

Bốn bức tượng xung quanh có ý nghĩa gì?" Tần Vũ cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy nếu đã tìm được những bảo vật cần thiết thì nên mang chúng đi trước.

"Đối với chúng ta bây giờ, mục tiêu quan trọng nhất là lấy đi hết những thứ chúng ta cần, đừng quan tâm đến những chuyện khác, hiểu không?

Giờ không phải lúc suy nghĩ mấy chuyện này." Khi hắn đang cẩn thận đặt chuỗi chuông gió xuống đất, xếp thành một hàng, không biết ai đó đi qua vô tình vấp phải sợi dây, khiến chuông gió phát ra những âm thanh chói tai.

Tần Vũ và Hồ Bát Nhất chết lặng tại chỗ, họ hoàn toàn không ngờ tới tình huống này.

Cẩn thận vạn lần, cuối cùng lại bị một người không để ý làm hỏng việc.

"Mẹ nó, đi đứng có biết nhìn đường không hả?

Không biết cái thứ này có thể chiêu hồn à?

Bây giờ nếu nó thật sự chiêu hồn cái xác kia về, thì bắt mi làm điểm tâm cho nó đấy." Vương Bàn Tử lúc này vô cùng kích động, hắn đã tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc Tần Vũ dạy, không ngờ lại bị một tên lâu la phá hỏng.

"Tức chết tôi rồi!

Đúng là thành sự thì ít, bại sự thì nhiều.

Lúc cần giúp thì chẳng giúp được gì, lúc tôi bắt đầu làm việc theo kế hoạch thì lại kéo chân sau của tôi." Tần Vũ lúc này muốn xem xét

kỹ hơn, ở mép quan tài rốt cuộc cúng bái thứ gì, lúc nãy hắn chưa nhìn rõ.

"Mọi người có thấy tầng cao nhất của quan tài không, hình như có đặt một ít hoa quả.

Trời đất ơi, mọi người có phát hiện ra không, chúng chỉ mất đi một chút nước, nhưng vẫn còn thấy được quả táo đỏ au nguyên vẹn." Tần Vũ lúc này kinh ngạc tột độ, cảm thấy trong một cỗ quan tài như thế này mà có thể làm cho hoa quả không bị thối rữa, thật sự quá thần kỳ.

"Sau khi khiêng cái xác khô đi, giờ nhìn kỹ vào trong toàn là vàng bạc châu báu, trời ạ, tôi sắp bị chói mù mắt rồi đây này." Hoàng lão bản lúc này đã xông lên phía trước.

"Tôi cảm thấy chuyện này có lẽ không đơn giản như vậy.

Nếu chúng ta cứ tiếp tục lấy những bảo vật này, chẳng lẽ sẽ không có bất kỳ trở ngại nào sao?" Bởi vì trước đây ở những ngôi mộ khác, chỉ lấy đi một chút đồ vật, lấy một đồng tiền vàng thôi cũng phải trả giá bằng máu, chứ đâu có dễ dàng như ở ngôi mộ này.

Dễ dàng đến mức có thể khuân đi hết những món đồ cổ giá trị liên thành.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì?

Nhanh lên, chuyển đồ vào cái vali da màu đen của tôi đi, đừng có nhìn mà thèm nữa, sau khi về tôi sẽ chia cho mọi người, được không?" Hoàng lão bản lúc đó vô cùng tham lam, thúc giục những người khác nhanh chóng chất đồ vào chiếc vali da màu đen.

Khi mới chuyển được một nửa, đột nhiên có người hét lớn.

Tất cả mọi người có mặt tại hiện trường có lẽ đều dựng tóc gáy, vì tiếng hét chói tai đó thật sự khiến người ta cảm thấy vô cùng kinh

hãi.

“Chết tiệt!

Có thể đừng dọa người như vậy không, cái thằng nhóc thỏ đế này, tao thấy mày nên bị đánh một trận cho chừa.” Tần Vũ quan sát hồi lâu, tình hình trước mắt thật sự không thể kiểm soát được, vì hắn phát hiện nơi vừa đặt xác khô chỉ còn lại một cái chiếu rách, cái xác đã biến mất rồi.

Nhìn thoáng qua nơi đó, Tần Vũ trầm ngâm, cảm thấy có lẽ đã trúng tà rồi.

“Tiểu Nguyệt, lúc nãy em có nhét thẳng móng lừa đen vào miệng cái xác khô không?

Anh đã dặn dò em rất rõ ràng rồi, cũng đã nói em nên làm thế nào rồi.” “Lúc nãy em quả thực đã nhét móng lừa đen vào miệng cái xác khô rồi, mấy anh em bên cạnh chắc cũng đều thấy, đúng không?

Chỉ là lúc đó trong môi trường tối tăm, em đã làm tuột mất sợi dây màu đỏ...” Tần Vũ cảm thấy móng lừa đen tuy có tác dụng, nhưng nếu không có sợi dây đỏ trấn áp, sức mạnh trấn tà về cơ bản đã giảm đi một nửa.

“Tôi thấy việc cái xác khô biến mất cũng chỉ có một lý do, đó là nó chạy mất rồi.

Như vậy chúng ta không cần lo lắng nó sẽ bất ngờ sống lại, cũng là một chuyện tốt mà.” Khóe miệng Tần Vũ giật giật, hắn không thể tin nổi khi nhìn Hoàng lão bản trước mặt, bây giờ vì muốn có được một ít bảo vật mà thật sự nói năng bừa bãi.

“Có phải vì chúng ta đã động vào ngôi mộ, động vào một số đồ tùy táng, nên thi thể tức giận không?

Tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?

Sợ chết mất." Tần Vũ thầm nghĩ, nếu trăm năm sau hắn cũng có đồ tùy táng, rồi đám trộm mộ sau này lấy hết đi, chắc chắn hắn cũng sẽ tức đến bốc khói bảy lỗ tai.

Dù sao đi nữa, bây giờ đã làm chuyện không phải với cái xác khô, phải lập tức cứu vãn, nếu không, một khi chuyện xác sống lại để những người khác biết, không chừng vị trí ngôi mộ này sẽ không giữ được nữa.

"Chúng ta bây giờ, nhất định không được làm ầm lên, phải ngoan ngoãn ở lại đây, không được đi đâu khác." Tần Vũ không nói nhiều, cảm thấy nên âm thầm ở lại đây.

"Nếu cứ thế này mà đi thẳng ra ngoài, e rằng sẽ không có kết quả tốt." Tần Vũ lúc này nhìn chằm chằm vào cỗ quan tài, cảm thấy bên trong chắc chắn có cơ quan khác, nếu không sao có thể dễ dàng bị phá giải như vậy, những thứ họ đang thấy chưa chắc đã là thật.

Tần Vũ lúc này nhìn đám người dưới trướng Hoàng lão bản, từng món từng món một bắt đầu chuyển đồ vào chiếc vali da lớn màu đen.

"Tôi nghĩ nhé, bây giờ nhét hết vào vali da, chúng ta cũng chưa chắc đã vận chuyển hết ra ngoài được, cái vali lớn này nặng như vậy..." Tần Vũ đã quyết định, nếu lát nữa Hoàng lão bản mời hắn vận chuyển cái vali đen to kềnh này, hắn tuyệt đối sẽ không động tay.

Những người còn lại vẫn còn chìm trong nỗi kinh hoàng vì cái xác biến mất, bây giờ hoàn toàn không biết nên đối phó thế nào.

"Trời đất ơi, sợ chết mất, tôi nghĩ tôi nên thành thật khai báo, chỉ khi nào có thể phong ấn lại cái xác khô vào trong quan tài, tôi mới có thể thực sự yên tâm." Hoàng lão bản lúc này tát một cái vào đầu người đó.

"Thằng nhóc thối này chán sống rồi à?

Chúng ta còn chưa chuyển hết đồ ra ngoài đâu, bây giờ mày lại muốn đóng nắp quan tài lại ở đây, sống đủ rồi phải không?" Cậu bé trước mặt cúi gằm đầu, trông như đã phải chịu đựng biết bao tủi nhục.

Tần Vũ không muốn nhìn thấy cảnh thảm thương như vậy.

"Xảy ra tình huống này, đối với mỗi người chúng ta đều không phải là tin tốt." "Mau nhìn xem, rốt cuộc chúng ta nên dùng phương pháp nào mới có thể giải quyết vấn đề này đây?" Tần Vũ cũng không tranh cãi.

"Hoàng lão bản bây giờ đúng là bị tiền làm mờ mắt rồi.

Chúng ta đừng thuận theo ông ta nữa, hãy lén đi tìm xem cái xác khô đã đi đâu rồi..." Vương Bàn Tử lén nhét một thỏi vàng vào túi mình.

Tần Vũ giả vờ như không thấy, gọi hai người nhanh chóng đi.

"Tôi nghĩ nó đã đi theo hướng này, chúng ta hãy đi theo dấu chân dài này xem sao." Một cái xác khô dù sao cũng có thật, nếu nó di chuyển trên mặt đất, chắc chắn sẽ để lại dấu chân và vết tích.

"Chúng ta chỉ cần đi theo dấu chân về phía trước là sẽ tìm thấy cái xác khô thôi..." Vương Bàn Tử lúc này cũng dựng tóc gáy.

Chương 514

“Chắc không đấy?

Chúng ta thật sự phải đi tìm một cái xác khô sao?” Vương Bàn Tử bình thường rất gan dạ, nhưng ở một nơi âm u ẩm ướt thế này, dù vẫn thấy mình gan dạ, nhưng hành động đã có chút chùn bước.

“Bàn Tử, anh sợ rồi à?

Nếu sợ thì ở lại đây với Hoàng lão bản bên cạnh quan tài đợi tôi.” Vừa định lấy một món đồ cổ, không ngờ cái xác khô lại biến mất tăm.

Tần Vũ cảm thấy tuy rất khó hiểu, nhưng chắc chắn là có nguyên nhân, hoặc có người đứng sau giở trò.

“Bây giờ, chỉ cần điều tra rõ chuyện này là được, những chuyện khác không quan trọng.” “Chỉ cần đi theo hướng này về phía trước, chắc chắn sẽ tìm thấy, trong lòng tôi rất tự tin.” “Hướng này có gì đó không ổn, có lẽ chúng ta nhìn nhầm rồi.

Dấu chân này có thể là do chúng ta để lại lúc nãy, hoàn toàn không phải dấu chân của xác khô.” Vương Bàn Tử cảm thấy hơi cạn lời, cho rằng đối mặt với tình huống này không thể hành động lỗ mãng như vậy.

“Nếu cứ đi thẳng như vậy, lỡ giữa đường nhìn thấy một cái xác khô đang đi ở đó, tôi chẳng phải sẽ sợ chết khiếp sao?” “Bàn Tử, anh vẫn chưa hiểu rõ mối quan hệ trong chuyện này.

Nếu chúng ta không lập tức đuổi theo, anh có biết sẽ có hậu quả gì không?” Tần Vũ lúc này quan sát vô cùng tỉ mỉ.

“Đừng nói nữa, chuyện này tôi đã từng thấy trước đây.” Hồ Bát Nhất lúc này cẩn thận so sánh với một dấu chân khác trên mặt đất.

“Chỉ cần đi theo hướng này là chắc chắn không sai, yên tâm đi, cứ mạnh dạn mà làm.” Tần Vũ trong lòng có chút nghi ngờ, lúc nãy khi chạm vào chuông gió, có phải đã chiêu hồn cái xác khô không?

“Tôi đã dặn đi dặn lại vô số lần rồi, tuyệt đối không được chạm vào chuông gió.

Các người lại không cẩn thận, tôi thật sự không biết phải nói sao nữa.” Tần Vũ dặn dò một câu, bảo mọi người lúc lấy đồ cổ phải hết sức cẩn thận, không được chạm vào mép quan tài.

“Trước đây tôi từng nghe một chuyện, nếu có cơ quan khác thì còn đỡ, nếu không có cơ quan khác, không chừng người ta sẽ bôi một ít độc dược, hoặc những thứ cực kỳ đáng sợ lên thành trong của quan tài.” Mép quan tài có một lớp bụi dày, Tần Vũ cảm thấy chủ nhân ngôi mộ này thật sự là một người rất kỹ tính.

“Bây giờ quan sát kỹ một chút, bên trong hình như có một bức tranh đồng.” Một vệt xước trông không giống như vết đi lại, mà giống như một người đang kéo một vật khác, để lại hai vệt trên đường đi.

“Đáng sợ quá, cái xác đó có khi nào bị những người khác vận chuyển đi mất rồi không, có lẽ vì họ cảm thấy cái xác này khá có giá trị.” “Vệt xước phía trước khiến tôi thực sự có chút bất ngờ.

Tôi nghĩ tốt nhất mình nên bình tĩnh một chút.” Bên trong rốt cuộc có cơ quan gì, vẫn chưa tra ra được.

“Sao lại có thể cảm thấy một cái xác có giá trị chứ?

Tôi thật sự thấy hơi lạ đấy, bây giờ có thể nói chuyện đàng hoàng được không?” Chỉ cần có thể khiến họ ngoan ngoãn ở lại đây, chuyện gì hắn cũng có thể làm, Tần Vũ không còn để ý đến bất cứ điều gì nữa.

Cỗ quan tài này trông có vẻ chứa không ít đồ, nếu không sao có thể

nặng như vậy?

Tần Vũ lúc sắp đi đã thử đẩy, hoàn toàn không nhúc nhích.

“Bên dưới quan tài không chừng cũng có vài thứ đáng giá, đừng mù quáng như vậy.” Hoàng lão bản vẫn luôn vận chuyển đồ ra ngoài, chất vào chiếc vali da màu đen.

“Bây giờ chúng ta phải trông chừng kỹ cái vali này, dù có chuyện gì xảy ra cũng không thể để cái vali này gặp chuyện.” Vương Bàn Tử lúc này vô cùng tham tài.

Tần Vũ lại cho rằng tính mạng con người vẫn là trên hết, nếu thật sự xảy ra tình huống phải lựa chọn giữa mạng người và cái vali đen, phản ứng đầu tiên của hắn chắc chắn là cứu người.

“Tôi nói cho anh biết, con người sống trên đời này, chỉ cần còn một mạng, thì chuyện gì cũng không thành vấn đề.” Nếu mạng người đã mất, thì tất cả đều mất hết, thế giới này đối với họ sẽ trở thành một thế giới xa lạ.

“Bây giờ đừng lo lắng chuyện đó, hãy lo cho cái xác ở phía trước đi.

Nếu nó thật sự sống lại, cắn vào cổ tôi một cái, chẳng phải tôi cũng sẽ biến thành cương thi sao?” Vương Bàn Tử vừa nói vừa ôm chặt cổ mình.

“Thôi đi, nếu nó có cắn thì cũng sẽ lựa chọn một chút chứ...” Chỉ cần có thể men theo con đường này tìm lại cái xác, đợi sau khi chuyển hết đồ cổ ra ngoài, rồi đặt nó trở lại là được.

Dù sao làm nghề này cũng phải tuân theo quy củ mà tổ tiên để lại.

“Thấy không?

Bức tranh đồng bên trong kia vẽ cảnh giống hệt tình hình của

chúng ta bây giờ.

Tôi cảm thấy cỗ quan tài này thật sự không đơn giản.” Từ lúc mở cỗ quan tài này, Tần Vũ đã cảm thấy bên trong là một vị cao nhân đắc đạo.

“Có lẽ anh không thấy, xung quanh hình như có một lớp đồ vật dày, nhưng tôi hoàn toàn không thể phân biệt được đó là chất liệu gì.” “Nói thật nhé, giáo sư Lưu chắc chắn có thể phân biệt được, nhưng ông ấy quá cố chấp, không chịu nói, tôi cũng hết cách.” “Giáo sư Lưu không nói, trừ phi có hai khả năng.

Khả năng thứ nhất, thứ đó quá đáng sợ, một khi nói ra, tất cả mọi người ở đây sẽ sợ đến tè ra quần.” “Thế còn khả năng thứ hai?” “Về khả năng thứ hai thì, có lẽ ông ấy không muốn để Hoàng lão bản và đám người kia làm hỏng báu vật đó.” Dựa trên sự hiểu biết về giáo sư Lưu trong thời gian qua, khả năng thứ hai lớn hơn, Tần Vũ khá tin tưởng vào ông lão này.

“Tôi thấy tin ông ấy còn đáng tin hơn tin Hoàng lão bản nhiều.

Ít nhất ông ấy còn có cơ sở khoa học, còn Hoàng lão bản chỉ có một chữ 'tiền'.” Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng vô cùng đồng cảm.

“Con đường bên trong không dễ đi lắm.

Nhớ lúc chúng ta để Tiểu Nguyệt và Tĩnh Tĩnh ở lại trông chừng cái miếu nhỏ kia không?

Bây giờ chúng ta có nên qua xem rồi hẵng đi không?” Nếu không phải Vương Bàn Tử nhắc nhở, Tần Vũ không chừng đã thật sự quên mất chuyện này.

Hắn nghĩ bây giờ đi xem một chút cũng được, vẫn còn thời gian, lát nữa không chừng sẽ bận tối mắt tối mũi.

Cái đình nhỏ đó trông rất nhỏ, bên trong có một cái hộp, nhưng cái hộp lại không thể lấy ra qua lỗ hổng.

Lúc quay lại Tần Vũ đã quan sát nơi đó, vuông vắn, một cái đình nhỏ, thiết kế mái đình vô cùng nghiêm cẩn và tinh xảo.

"Không tệ, nơi này hẳn là để trấn áp yêu ma quỷ quái, xem ra chủ nhân ngôi mộ này rất tin vào phong thủy." Tần Vũ lúc này dựa vào kinh nghiệm đưa ra phán đoán, cảm thấy cái hộp bên trong hẳn là rỗng.

"Theo kinh nghiệm của tôi, bên trong hẳn là không có gì.

Nhưng chính vì có một cái hộp, nên mới khiến những kẻ trộm mộ kia cứ bám riết không buông." "Ý anh là sao?

Chủ nhân ngôi mộ này cố tình thiết lập một cửa ải ở đây?" Tần Vũ không nói nhiều.

"Nếu không thì, chúng ta bây giờ cứ lên kế hoạch, xem thử đồ vật bên trong thế nào." Cái hộp gỗ bên trong, nếu có thể lấy ra, thì sẽ mất đi ý nghĩa thiết kế ban đầu của cái đình nhỏ.

"Mấy người dù có khỏe như trâu cũng không thể đập vỡ cái đình này đâu, vì nó được điêu khắc từ một khối đá nguyên vẹn, trừ khi sức của các người lớn như trâu thật." Tần Vũ lúc này bảo họ đừng làm những việc vô ích, cái hộp bên trong chắc chắn là rỗng.

Chương 515

Trong lúc mọi người đang thảo luận, Hoàng lão bản lại cố chấp, cho rằng đã có hộp thì chắc chắn có bảo bối, mà bảo bối này chắc chắn là đồ cổ, lại được đặt ở một nơi vừa dễ thấy vừa tuyệt đối không thể lấy ra, chắc chắn là một vật vô giá.

"Xem đi, bất cứ thứ gì một khi dính tới Hoàng lão bản đều sẽ biến thành như vậy." Tần Vũ lúc này đối mặt với tình huống này cũng không nói gì, ai muốn làm thì làm, hắn tuyệt đối không cản.

"Bất kể xảy ra tình huống gì, đều phải chuẩn bị sẵn sàng.

Vấn đề này, không cần phải nói với tôi nữa." "Bây giờ mau rời khỏi đây, cùng tôi đi tìm tung tích của cái xác khô đi.

Nếu chúng ta không tìm lại được, không chừng nó sẽ cứ theo chúng ta ra ngoài, nếu nó ra ngoài được thì xong đời." Tần Vũ từng nghe thế hệ trước kể, nếu những thứ như vậy mà theo ra ngoài, thì tất cả mọi người có mặt ở đây tổ tông tám đời, con cháu sau này đều sẽ gặp đại họa.

"Tôi bây giờ không muốn gặp xui xẻo, nên tôi phải đưa người ta về nguyên vẹn, mới có thể yên tâm ra ngoài." Tần Vũ lúc này cố ý nói như vậy để mọi người biết, nếu không đuổi theo, họ sẽ gặp xui xẻo.

"Tổ tiên chúng ta ấy mà, để lại những quy củ này, tuy đôi khi nghe có vẻ huyền bí, nhưng trên thực tế, đạo lý này tồn tại là có lý do của nó." "Tôi đương nhiên biết, trước đây tôi đã nghe rồi." Tần Vũ lúc này bình tĩnh, nhìn cái đỉnh nhỏ trước mặt mà trầm tư.

Bây giờ nếu nói thẳng với Hoàng lão bản là phải đi tìm cái xác khô, ông ta chắc chắn sẽ không đồng ý, vì sẽ cho rằng đó là lãng phí thời gian, và chắc chắn cũng không tin vào chuyện gặp xui xẻo.

“Cái đỉnh nhỏ này nếu không thể mở trực tiếp, vậy thì tôi cứ làm thế này, chuyển cả cái đi, như vậy không được sao?” Hoàng lão bản trước mặt những món đồ cổ này, thật sự rất chịu chi.

“Tức chết người ta mà, tôi bắt đầu nổi giận rồi đấy.” Vương Bàn Tử lúc này cảm thấy Hoàng lão bản là một kẻ điên, một khi nhìn thấy đồ cổ, trạng thái bây giờ về cơ bản là mắt không rời, chân không đi nổi.

“Tôi chưa bao giờ thấy người nào tham lam như vậy, đã có nhiều đồ như thế rồi mà vẫn chưa đủ, nhất định phải mang cả cái đỉnh nhỏ này đi, thứ nặng như vậy bảo ai khiêng?” Vương Bàn Tử tuy nói những lời này rất khó nghe, nhưng vẫn đang nhìn sắc mặt của Hoàng lão bản.

“Mọi người có hiểu lầm gì về chuyện này không?” Tần Vũ lúc này bảo Hoàng lão bản và Vương Bàn Tử cố gắng không có bất kỳ tranh chấp nào.

“Bàn Tử, nghe này, bây giờ nếu anh chọc giận người ta, cuối cùng tuyệt đối sẽ không có báo đáp gì đâu, chúng ta không thể đi chuyến này công cốc được, anh hiểu ý tôi không?” Tần Vũ biết nên khuyên giải thế nào, biết làm chuyện này phải bình tĩnh.

“Con đường phía trước không khiến người ta hứng khởi được.

Nói thật, một mình tôi phải đối mặt với cái xác đó, trong lòng tôi thấy rờn rợn.” Tần Vũ bây giờ muốn xem thử Vương Bàn Tử có thật lòng muốn cùng hắn đi tìm cái xác hay không.

“Bàn Tử, nếu anh đã không tình nguyện, vậy tôi giao cho anh một nhiệm vụ gian khổ khác nhé?

Ở lại trong ngôi mộ này trông chừng Hoàng lão bản, đừng để ông ta quá phóng túng, đừng để ông ta làm ra chuyện quá đáng.” Chuyện

này nếu giao cho giáo sư Lưu làm, e rằng ông ấy sẽ bị đám lâu la kia châm chọc đến chết.

"Vương Bàn Tử, anh hoàn toàn có thể kiểm soát được." "Không được đâu, thật ra trong lòng tôi cũng rất căng thẳng, anh biết không?" Vương Bàn Tử tuy trông có vẻ không tình nguyện, nhưng trên đời này còn không muốn đi để ý đến cái xác khô kia hơn.

"Chuyện này để tôi và Hồ Bát Nhất đi làm là được rồi.

Tĩnh Tĩnh và Tiểu Nguyệt hình như cũng muốn đi cùng tôi, bốn người chúng tôi đi một lát sẽ về ngay, anh ở đây trông chừng nhé." Tần Vũ dặn dò, bảo hắn nhanh chóng làm tốt việc ở đây.

"Chuyện này nếu làm không tốt, chắc chắn sẽ xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn, anh tin không?" Vương Bàn Tử lúc này liếc nhìn Hoàng lão bản.

Hoàng lão bản thì bận rộn đến mức tối tăm mặt mũi, vốn chỉ cần vận chuyển một ít đồ cổ là được, bây giờ lại thêm một cái đỉnh nhỏ.

"Bàn Tử ca, hay là anh giúp tôi một tay, xem có thể khiêng cái đỉnh này ra ngoài không.

Nói thật, sau khi khiêng ra ngoài, thứ này cũng không thuộc về tôi, cần gì phải quan tâm lấy ra được hay không chứ." Vương Bàn Tử cảm thấy người trước mặt quá tham lam, không thèm nói chuyện.

Tần Vũ ra hiệu bằng mắt, bảo hắn nên đối phó với những người trước mặt một cách khéo léo, đừng tỏ thái độ quá gay gắt.

"Yên tâm đi, chuyện này tôi sẽ xử lý tốt.

Mấy người tìm được thứ đó thì nhanh chóng quay về, đừng có dẫn theo những thứ không nên dẫn về nhé." Vương Bàn Tử đối với những thi thể đó có chút sợ hãi.

“Tôi nhớ cảm giác bị những thi thể đó đuổi theo sau lưng thật sự quá kinh khủng.” Tần Vũ ngẫm lại, đúng là như vậy, hắn cảm thấy bây giờ nên để cả Chu Tiểu Mặc đi cùng.

“Chuyện này là tôi làm không đúng, tôi đã vô ý làm mất cái xác khô.

Hay là, Chu Tiểu Mặc, cô đi cùng tôi nhé, thân thủ của cô rất giỏi, chúng ta có thể phối hợp tốt.” “Chuyện này thật ra không đơn giản như vậy đâu.

Các người không nghĩ là có người khiêng nó đi à?

Có nghĩ đến vấn đề này không?” Chu Tiểu Mặc lúc này trông có vẻ thần bí.

Chu Tiểu Mặc chắc chắn biết điều gì đó, nhưng bây giờ cô không nói, Tần Vũ cũng không hỏi dồn.

“Thôi được rồi, tôi nghĩ chuyện này e là có chút không ổn.” Tần Vũ quan sát rất tỉ mỉ, cảm thấy phải bình tĩnh lại, nếu không không chừng sẽ thật sự bị người khác khống chế.

“Cứ đi theo vết xước này lên trên là được, không cần quan tâm đến những thứ khác.” Trong tay Chu Tiểu Mặc vẫn cầm một cuộn dây thừng.

“Cô cầm dây thừng trong tay làm gì vậy?” “Làm gì được chứ?

Chuyện này chắc anh cũng hiểu phần nào rồi.” Tần Vũ quan sát kỹ, phát hiện Vương Bàn Tử dường như đang cùng Hoàng lão bản vận chuyển cái đỉnh nhỏ.

“Hai người này đúng là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.” Hồ Bát Nhất và Tần Vũ nhìn nhau một cái rồi không nói gì thêm, cảm thấy như vậy cũng được, chỉ cần có thể chung sống hòa bình là yêu cầu thấp nhất rồi.

“Sợi dây thừng này thật sự có thể cứu mạng, vì dựa vào chuyện lúc nãy anh cũng nên thấy rồi.” Chu Tiểu Mặc lúc này quấn sợi dây thừng quanh vai, lát nữa nếu có nhu cầu khác có thể lập tức lấy xuống.

“Đơn giản thôi, tôi hy vọng cô có thể ngoan ngoãn ở lại đây, đừng gây ra bất kỳ động tĩnh nào, cô nên hiểu ý của tôi.” “Đi theo hai vệt xước này về phía trước, nếu thật sự nhìn thấy người, tôi sẽ lập tức bắt lại.

Nếu nhìn thấy xác khô, tôi nên làm gì, móng lừa đen đó có tác dụng không?” Tần Vũ lúc này bị hỏi khó, cảm thấy chuyện này thực ra không quan trọng.

“Nơi này, thực ra không đáng sợ, tôi chỉ cần bảo vệ được mạng của mình là được rồi, anh biết không?” Cái xác khô đối với cô thực sự không phải thứ gì đáng sợ, trước đây ở những ngôi mộ khác cô đã từng thấy những thứ còn kinh ngạc hơn.

Cứ đi một chặng đường dài như vậy, cũng không biết khi nào mới tới nơi.

Chu Tiểu Mặc trông có vẻ không có phản ứng gì với chuyện này.

“Tôi thấy cô ấy hình như chưa từng trải sự đời, lúc trước cứ cầm một cây gậy gỗ, sau đó đưa cho cô ấy một sợi dây thừng, thì trong tay cứ cầm mãi sợi dây thừng.” Hồ Bát Nhất bây giờ đã bắt đầu nghi ngờ thân phận của Chu Tiểu Mặc, rốt cuộc cô ấy là người của năm nào trong một ngôi mộ nào đó?

“Có một chuyện rất kinh khủng, huynh đệ à, tôi không thể không nói cho anh biết.

Tôi cảm thấy người phụ nữ này hoàn toàn không giống người cùng trang lứa với tôi, trông cô ấy hình như lớn hơn tôi nhiều đấy.”

Phỏng đoán này của Hồ Bát Nhất cũng có cơ sở, vì lúc đó anh đã cẩn thận quan sát người phụ nữ này, bất kể là cử chỉ hành vi, đều không giống một cô gái cùng tuổi.

"Nếu anh có nghi ngờ gì khác, cứ nhìn Tĩnh Tĩnh và Tiểu Nguyệt là biết.

Chương 516

Một cô gái cùng tuổi sao có thể có hành vi cử chỉ như một bà cô, lại còn tỏ ra đặc biệt trầm ổn, tuổi tâm lý của cô ta chắc phải bốn năm mươi rồi." Phỏng đoán này của Hồ Bát Nhất cũng không phải là ác ý, vì đều có một số bằng chứng để chứng thực.

"Nếu vậy thì thật sự khiến tôi cảm thấy rất khó xử." Người phụ nữ này cũng là do hắn mang theo, lúc đó sau khi cứu cô một mạng, hắn cảm thấy mang theo cô cũng không phải chuyện gì khó khăn.

"Mặc kệ đi, đến giờ cô ấy cũng không hại tôi, bây giờ tôi chỉ cần làm việc theo kế hoạch, cô ấy không làm phiền, cũng không kéo chân sau của tôi là được rồi, anh thấy sao?" Chu Tiểu Mặc rốt cuộc đến từ đâu, Tần Vũ cảm thấy hoàn toàn không quan trọng, chỉ cần tâm địa cô ấy lương thiện là được, nếu có tâm tư quanh co khác thì không ổn.

"Bây giờ không còn cách nào khác, để cô ấy bên cạnh tôi, cũng không phải là một quả bom hẹn giờ." "Tôi biết rồi, tôi tuyệt đối sẽ không nghi ngờ nữa.

Nếu có nghi ngờ, tôi cũng sẽ âm thầm nghi ngờ trong lòng." Lời nói này của Hồ Bát Nhất khiến Tần Vũ bật cười.

Hắn đang định nói gì đó, bỗng nghe thấy phía trước hình như có tiếng bước chân, nói là bước chân không bằng nói là tiếng kéo một vật gì đó rất nặng.

Tần Vũ cảm thấy, chân tướng sắp được hé lộ, trong lòng vô cùng kích động.

Phía trước có một tảng đá khổng lồ, những người đó hẳn là ở phía sau nó.

Nếu đi vòng qua nơi đó, có thể nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, nhưng Tần Vũ cảm thấy để an toàn, nên leo lên trên.

Nơi đó có một bậc thềm có thể leo lên.

"Từ trên nhìn xuống, như vậy nếu có bị tấn công, tôi cũng sẽ không bị tấn công ngay lập tức, và nếu tôi phát hiện có gì đó không ổn, có thể nhảy xuống." Chu Hiểu Vân lúc này đối với ý kiến của Tần Vũ không có bất kỳ phản bác nào.

"Trong tay cô không phải có móng lừa đen sao?

Nếu đã vậy, lấy một nắm gạo nếp của cô, nắm chặt trong tay, đừng buông ra, nếu nó lao về phía cô, thì cứ ném thẳng vào." Tần Vũ dặn dò những chi tiết này rất cẩn thận.

"Nghe rõ chưa?

Đừng để cái xác khô đó xô ngã, nếu bị xô ngã, sức nó rất lớn, cuối cùng làm không tốt cả hai đều sẽ bị thương.

Biết chưa?" "Tiếng động phía trước, rốt cuộc là ai phát ra..." Tiểu Nguyệt và Tĩnh Tĩnh lùi lại mấy bước.

Dù sao cũng là hai cô gái, nếu gặp phải thứ gì đó vô cùng hung ác, sẽ để lại ám ảnh tâm lý.

Tần Vũ liếc nhìn Chu Tiểu Mặc trước mặt.

"Cả ba cô gái đều đi theo sao?" "Chúng tôi không phải rất tò mò sao?" Sự việc đã phát triển đến mức này, nếu còn hỏi kỹ lưỡng như vậy, e rằng không thích hợp.

"Được rồi, được rồi, tôi biết rồi, bây giờ cứ lặng lẽ đi theo sau, đừng gây ra bất kỳ động tĩnh nào." Toàn bộ ngôi mộ trước mắt vô cùng rộng lớn, nói chuyện sẽ có tiếng vang.

May mắn là phía trước có một dòng suối nhỏ, tiếng nước chảy đã

khẽ khàng che đi âm thanh của họ.

“Móng lừa đen và gạo nếp tôi đã chuẩn bị xong rồi.” Tiểu Nguyệt đối với hành động này không có chuẩn bị gì, nhưng cô cõng một chiếc ba lô rất lớn.

Trong chiếc ba lô đó có móng lừa đen đã chuẩn bị từ trước.

“Vốn tưởng rằng chuyến khảo sát này sẽ không bao giờ dùng đến những thứ này, không ngờ lại thật sự dùng đến.” Tiểu Ngọc và Tĩnh Tả nhìn nhau đầy ẩn ý.

“Đừng lo lắng, mọi chuyện cuối cùng vẫn nằm trong tầm kiểm soát của tôi, biết không?” Nếu móng lừa đen thật sự có hiệu quả tức thì, vậy thì mỗi người nên có một cái mới đúng.

Tần Vũ cẩn thận phát cho mỗi người hai cái móng lừa đen.

“Như vậy, có thể phòng khi cần dùng đến.” “Tôi bây giờ có chút lo lắng cho Hoàng lão bản, lúc sắp đi ông ta cứ vận chuyển cái đỉnh nhỏ đó.

Cái đỉnh đá đó quá nặng, cuối cùng không chừng cũng sẽ trở thành nhiệm vụ của tôi.” Tần Vũ khẽ cười, cảm thấy sẽ không để Hoàng lão bản được như ý.

“Yên tâm đi, giải quyết vấn đề này chỉ là chuyện một câu nói mà thôi.” Lúc ở hang động phía trên, Hoàng lão bản đã bị thương nặng, nếu lại nhắc đến chuyện này, ông ta sẽ sợ hãi.

“Yên tâm đi, vấn đề này tôi không phải lần đầu gặp phải với ông ta.

Mỗi lần đều rất sợ hãi, rồi nắm lấy cánh tay và tay tôi, bảo tôi cứu.” Tiểu Nguyệt và Tĩnh Tĩnh nghe Tần Vũ nói vậy, cuối cùng cũng yên tâm.

“Ra là vậy à, nếu không trải qua những gian nan đó, những lời này đối với ông ta căn bản sẽ không có tác dụng gì.” Chu Tiểu Mặc bây giờ trong tay cầm một cuộn dây thừng.

“Những thứ như móng lừa đen đối với tôi căn bản không cần dùng, tôi có một ít hoàng phù tổ truyền, chỉ cần nhét vào miệng nó, rồi trước khi nó cắn vào ngón tay tôi thì nhanh chóng rút ra, là có thể định trụ nó.” “Không phải chứ, cô coi những cái xác này như cương thi để đối phó à?” “Có khác biệt sao?

Chẳng phải đều dùng những loại thuốc chống thối rữa đặc biệt để bảo quản thi thể hàng trăm năm sao?

Chẳng lẽ còn phân loại à?” Sau khi Chu Tiểu Mặc nói ra câu này, tất cả mọi người có mặt đều sững sờ.

“Cô nói cũng có lý, những cái xác này và đám cương thi kia, hình như phương pháp bảo quản cũng không giống nhau lắm...” “Còn phải nói sao?

Chắc chắn rồi.” Chu Tiểu Mặc cẩn thận nhìn Hồ Bát Nhất trước mặt.

“Người này trông có vẻ quen quen, lần trước tôi ở đây, hình như đã từng gặp mặt anh.” Hồ Bát Nhất nhìn Chu Tiểu Mặc trước mặt, cảm thấy hoàn toàn không quen, chẳng lẽ anh ta quá nổi tiếng trong giới trộm mộ, nên bị người khác biết đến?

“Không thể nào, sao tôi lại chưa từng gặp cô nhỉ?” Chu Tiểu Mặc im lặng, Tần Vũ bây giờ cảm thấy không phải lúc để nói những chuyện này.

“Nhanh lên đi, cái xác ở dưới đang chờ chúng ta đấy.” Hồ Bát Nhất và Chu Tiểu Mặc lúc này dường như đã hẹn trước, cùng tiến lên một bước.

“Đừng nói những chuyện khác vội, bây giờ chúng ta hãy xem vị trí hiện tại của mình có thuận tiện để bắt thứ đó không đã.” Cái xác khô này, một khi gây họa bốn phương hoặc thoát ra khỏi đây, thì xong đời.

“Nhớ lúc chúng ta vào không?

Dưới chân núi đó có một ngôi làng nhỏ, cái xác khô này một khi xông vào làng đó, cả làng sẽ biến thành một làng xác khô.” “Không đến mức kinh khủng vậy chứ, những chuyện tôi trải qua trước đây cũng không kinh khủng đến thế.” Tần Vũ quan sát kỹ lưỡng.

“Những người này đều là kẻ cùng hung cực ác, đến đây để tìm vài món đồ cổ rồi ra ngoài bán lấy tiền.

Tôi nghĩ bây giờ, chúng ta không nên để họ vác cả cái xác khô ra ngoài.” Thứ này căn bản không có giá trị, tuy bộ quần áo trên người trông có vẻ vô giá, nhưng nếu người không chuyên nghiệp chạm vào sẽ vỡ nát.

Đi được vài bước về phía trước, họ đã ở ngay trên đầu người đó.

“Bây giờ, chúng ta đứng trên bệ cao này, có thể nhìn rõ mặt của hắn.

Các người hãy mở to mắt ra xem, người này có phải là người quen không.” Nếu gặp người quen, phải lập tức gọi lại.

Chương 517

“Quần áo của cái xác khô cuối cùng không chừng sẽ bị một số người xem là bảo bối.

Vì mọi người đều biết có những thứ không dễ bảo quản, trong nhận thức của họ, những thứ không dễ bảo quản mà lại có thể bảo quản được, thì còn có giá trị hơn cả đồ sứ.” “Thật quá ngu muội.” Tần Vũ cảm thấy bây giờ có lẽ họ đã đến mức đói ăn quàng làm bậy rồi.

“Cái xác khô hẳn là bị một người nào đó trộm đi, sau khi trộm đi lại không biết phải xử lý thế nào, nên cứ kéo thẳng ra ngoài.” “Thật không đơn giản, có được lá gan như vậy cũng không tệ rồi.

Trong một ngôi mộ thế này, nếu không dùng đèn pin hay đuốc, thật sự là tối đen như mực.” Tần Vũ đợi người đó nhìn xung quanh, dùng kính nhìn đêm quan sát kỹ khuôn mặt của hắn.

“Tiểu Mặc, tôi nhớ lúc đó khi cô mở bọc đồ của mình ra, có một tấm ảnh của đội hành động.” Vài giờ trước, Tần Vũ và Chu Tiểu Mặc đã thẳng thắn với nhau, vì hắn biết Chu Tiểu Mặc chắc chắn là thành viên của đội trước đây bị bỏ lại trong hang động.

Sau một hồi trao đổi, Chu Tiểu Mặc đã buông bỏ cảnh giác với Tần Vũ.

“Trước đây tôi quả thực đã theo một đội gọi là đội khảo cổ vào một hang động, nhưng tôi đã bị bỏ lại, vì họ cho rằng tôi là một người vô dụng, sẽ lãng phí lương thực của họ.” Ánh mắt của Chu Tiểu Mặc lúc đó lộ ra một chút hung ác.

Tần Vũ biết, nếu để Chu Tiểu Mặc biết thành viên đội đó còn sống, cô chắc chắn sẽ giết người đó.

Tần Vũ nhìn người có chút quen thuộc trước mặt, cảm thấy hơi khó xử.

Hồ Bát Nhất lúc này nhận ra sự do dự của Tần Vũ.

“Sao vậy?

Anh có điều gì bận tâm trong lòng à?” Trong lúc họ đang nói chuyện, trên đường đi đột nhiên xuất hiện tiếng cơ quan chuyển động, tiếng đá ma sát vào nhau.

“Xong rồi, xong rồi, có phải đã kích hoạt cơ quan rồi không?

Chúng ta mau quay lại cứu người đi.” Đối với những chuyện này, Chu Tiểu Mặc có rất nhiều kinh nghiệm.

“Đừng sợ, chúng ta cứ ở đây quan sát phản ứng của người phía trước đã, hắn ta sẽ không vứt đồ bỏ chạy chứ?” “Tốt quá, tôi nghĩ bây giờ chỉ cần xem qua cảnh tượng bên trong là cơ bản có thể đưa ra phán đoán tương đối chính xác rồi.” “Bên trong hình như có mấy bóng người, đáng sợ quá, tôi nghĩ mình nên lùi lại một bước nữa, nếu không không chừng sẽ thật sự bị thương.” “Không đến mức đó chứ, đáng sợ vậy sao?” “Lúc nãy anh cũng thấy rồi mà, đen thui, trông như bóng của một người đàn ông, tại sao lại ngồi ngay ngắn trong đó?” Màn hình máy tính lúc nãy chỉ lóe lên một cái, Tần Vũ điều chỉnh lại góc độ, bỗng phát hiện người đàn ông được gọi là đó căn bản không phải người thật, mà là một bức tượng.

“Một bức tượng, có thể ở trong cánh cửa phía sau.” “Chỉ có một cách giải thích, là có người đa nghi, hoặc có người cố tình vận chuyển nó từ phía sau đến.” Nếu đã xác định đó là tượng, vậy thì không đáng sợ nữa.

“Dù sao cũng là đồ vật chết, đừng sợ.” Ngay lúc xung quanh yên tĩnh đến mức một cây kim rơi cũng có thể nghe thấy, có người ngơ

ngác nhìn vào vai Tần Vũ.

Tần Vũ chưa kịp phản ứng, Vương Bàn Tử bên cạnh đã giật nảy mình.

"Mẹ kiếp, ma à?" Sau tiếng hét của Vương Bàn Tử, những người khác đều quay đầu lại nhìn.

"Thì ra là anh à, lúc về không thể nói một tiếng sao?" Vương Bàn Tử là người thù dai, thấy Hoàng lão bản quay lại cũng không nói nhiều, tiếp tục quan sát khe cửa phía trước.

"Máy tính cầm tay này hiển thị một cấu trúc ba chiều, trông có vẻ hơi phức tạp, tôi nghĩ mình nên vào xem thử." Vương Bàn Tử lắc đầu, cảm thấy bây giờ không phải lúc để vào.

"Lão Tần, hoàn toàn không cần thiết vì một căn phòng rách nát như vậy mà mạo hiểm lớn đến thế, anh thấy sao?" Ban đầu khi phát hiện ra cỗ quan tài và những cơ quan bên ngoài, họ hoàn toàn không thấy nơi này có một cánh cửa nhỏ.

"Cánh cửa này rất kín đáo, nếu không phải lúc về tôi dùng đèn pin rọi lung tung, xem cả trăm lần cũng không phát hiện ra đâu." "Chính vì kín đáo nên bên trong chắc chắn có đồ tốt, chúng ta mau vào xem đi." Tần Vũ cứ theo sát quan sát.

"Mọi người có phát hiện một vấn đề không, những bức tượng bên trong và bức tượng bên ngoài của chúng ta hình như có chút tương đồng." Hoàng lão bản lúc này cứ nhìn chằm chằm, không ngờ khi nhìn rõ thì sau lưng có chút lạnh gáy.

"Mấy người, ăn phải thuốc đại lực hoàn à?

Tại sao lại phải chuyển bốn bức tượng từ bên ngoài vào trong cánh cửa nhỏ này?" Lời nói này của Hoàng lão bản vừa thốt ra đã gây ra một cuộc tranh cãi không nhỏ.

“Ai đã chuyển mấy bức tượng này vào?

Tôi đi ra ngoài một vòng rồi quay lại, đã thấy mấy bức tượng đó biến mất rồi.” Vương Bàn Tử lúc này không kiềm chế được cơn tức giận, định cãi nhau với người trước mặt.

Tần Vũ ra hiệu bảo hắn đừng quá nóng nảy.

“Bây giờ anh bình tĩnh một chút được không?” Tần Vũ giơ tay ra, không nể mặt ai, cảm thấy bây giờ tranh cãi thật là nực cười.

“Thấy những bức tượng nhỏ phía trước không?

Trông như làm bằng gỗ, nhưng trên đó lại có những thứ bảy màu.

Bây giờ nếu chúng ta đi vào, không chừng sẽ lập tức bị oxy hóa.” Một khi tiếp xúc với một lượng lớn oxy, chúng sẽ lập tức biến thành màu xám.

“Thấy những lớp sơn bảy màu kia không?

Chúng được làm từ một loại thuốc nhuộm đặc biệt, một khi tiếp xúc với không khí hoặc oxy, sẽ lập tức biến thành tro bụi.” “Sẽ không bốc cháy chứ, trời đất ơi, nếu bốc cháy, chẳng phải tôi sẽ bị thiêu sống sao, không được, không ổn, thật sự là gấp chết người.” Hồ Bát Nhất lúc này giới thiệu với Tần Vũ một phen.

“Lúc trước tôi đã từng gặp phải thứ này trong một ngôi mộ, chỉ cần chạm nhẹ, nó sẽ lập tức biến thành một đống tro tàn.” “Đó không phải là điều quan trọng nhất.

Quan trọng nhất là chỉ cần dùng tay xoa lên đó, nắm vài cái trong lòng bàn tay, tĩnh điện sinh ra sẽ lập tức gây cháy, sau đó sẽ biến thành một ngọn đuốc sống trong nháy mắt.” Tần Vũ cảnh giác, bây giờ hắn cũng không dám lấy thân mình ra thử.

“Chúng ta mau lên đi.” Tần Vũ hỏi ý kiến, bảo mọi người nhanh

chóng bật hết đèn pin, đèn rọi và ánh sáng trên người robot, muốn nhìn toàn bộ căn phòng.

“Lát nữa nếu có xuất hiện một phòng toàn người, cũng đừng kinh hãi.” Tần Vũ cảm thấy căn phòng phía sau giống như một trò ảo thuật che mắt.

“Từ lúc chúng ta rời khỏi ngôi mộ trống rỗng phía trước, không chừng một số cơ quan ở đây đã bị kích hoạt, nên bức tượng mới di chuyển.” “Những chuyện khác không cần nói nhiều, bây giờ chúng ta hãy điều chỉnh cái cần gạt này đã.” “Nhìn trí tuệ của người xưa bên phải kìa, cái cần gạt đó trông như được nối với cánh cửa.

Bây giờ chỉ cần chúng ta đẩy cửa ra, cái cần gạt đó sẽ lập tức sập xuống, đổ lên bức tượng.” “Đúng là như vậy, nên nhất định phải cẩn thận hơn nữa.” Đầu kia của cái cần gạt dường như có buộc một sợi dây thừng, sợi dây thừng buộc thẳng vào xà nhà.

Cái gậy này một khi sập xuống sẽ va vào thứ gì, không thể biết được.

“Sợi dây thừng kia có chuyện gì vậy?

Tôi thấy một số thứ không thể tin được.” Có một vài con kiến trắng đang gặm trên đó, không biết tại sao nó lại đặc biệt cứng, chúng lại không gặm được.

“Thật quá kinh khủng, mấy con kiến trắng này, nếu chạm vào tôi, chỉ một con cũng có thể dẫn dụ cả đàn.” Hồ Bát Nhất trước đây đã từng đi nam về bắc, rất rành rọt chuyện này.

“Phía trước có một đàn kiến như vậy, mau chạy đi.” Hồ Bát Nhất lúc này tìm ra một con đường thoát thân, rồi chỉ cho mọi người.

“Men theo bậc thềm này chạy lên trên, tuy là hướng lên, nhưng lát nữa sẽ có một đoạn đường trượt xuống.

Nếu kiến có bò lên người, cũng đừng sợ, cứ nhảy thẳng xuống nước."